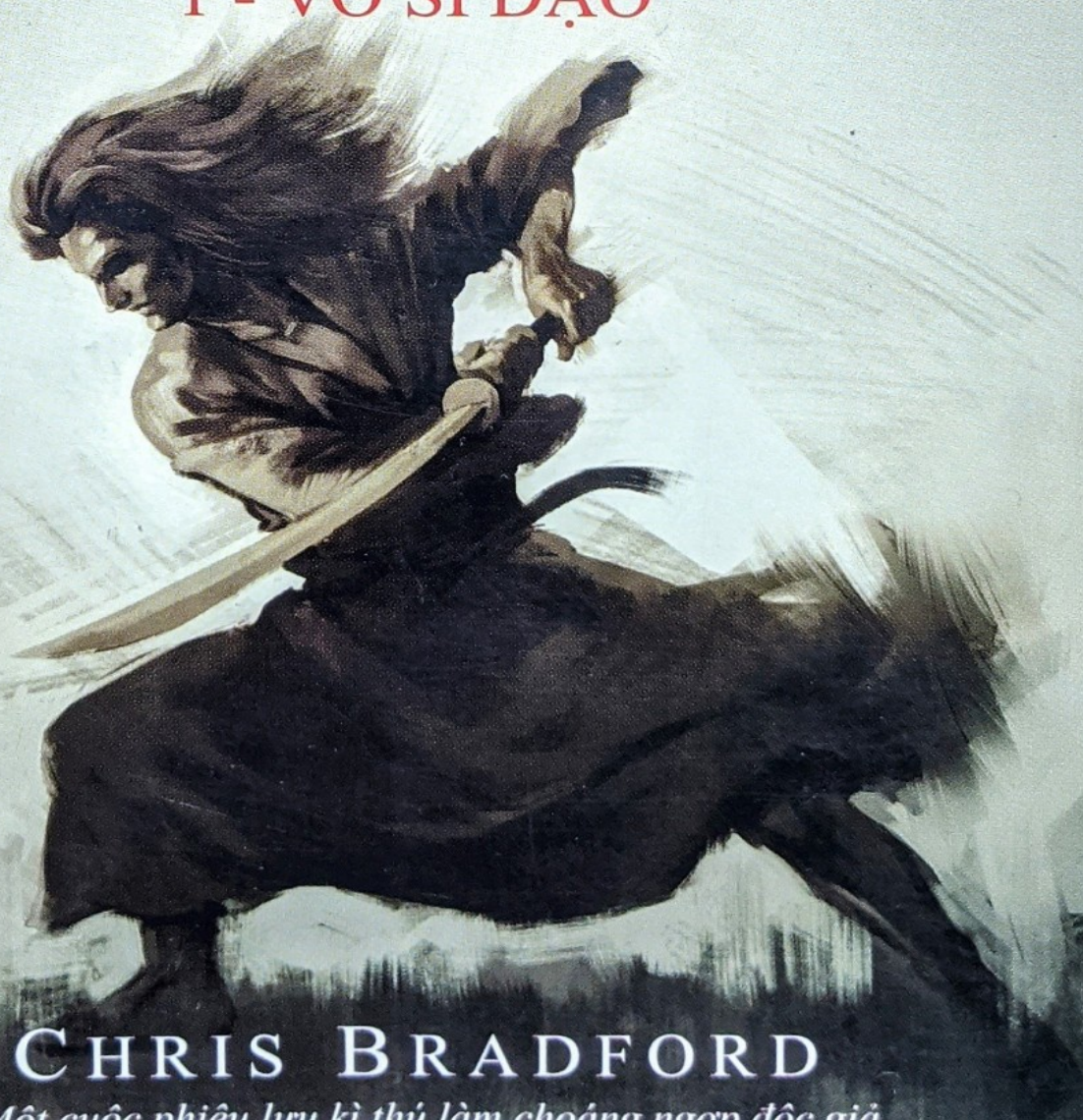

SAMURAI

TRẺ TUỔI

1 - VÕ SĨ ĐẠO

CHRIS BRADFORD

"Một cuộc phiêu lưu kì thú làm choáng ngợp độc giả từ đầu tới cuối" - EGIN COLFER, nhà văn Ireland nổi tiếng

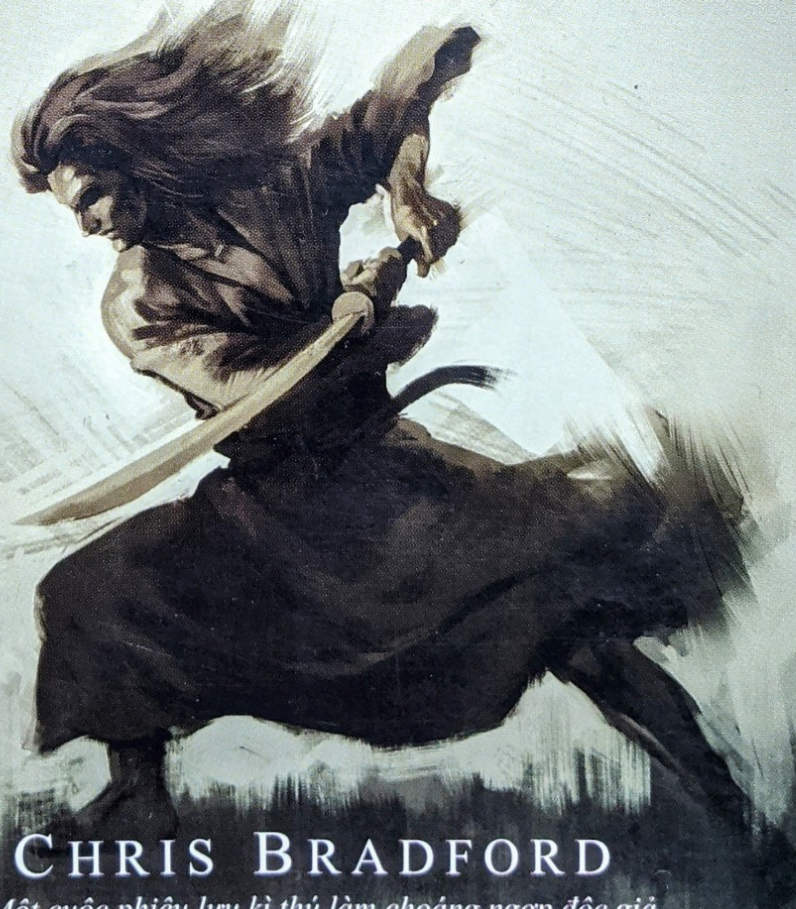

SAMURAI

TRẺ TUỔI

1 - VÕ SĨ ĐẠO

CHRIS BRADFORD

*"Một cuộc phiêu lưu kì thú làm choáng ngợp độc giả
từ đầu tới cuối" - EOIN COLFER, nhà văn Ireland nổi tiếng*

CHRIS BRADFORD

SAMURAI

TRẺ TUỔI

1 - VÕ SĨ ĐẠO

Người dịch:
Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Tác phẩm: Samurai Trẻ tuổi: Võ Sĩ Đạo

Tác giả: Chris Bradford

Người dịch: Hoàng Hương Trang

Nhà xuất bản Kim Đồng, 2016

Dành tặng cha

MỤC LỤC

Bản đồ: Nhật Bản - Thế kỉ 17

Phần Mở Đầu - Masamoto Tenno

1 Quả Cầu Lửa

2 Thợ Leo Cột Buồm

3 Tiến Thoái Lưỡng Nan

4 Vùng Đất Mặt Trời Mọc

5 Những Bóng Đen Trong Đêm

6 Cơn Sốt

7 Samurai

8 Ofuro

9 Kimono Và Đũa

10 Abunai!

11 Sencha

12 Cuộc Chiến Tay Đôi

13 Cha Lucius

14 Lệnh Triệu Tập

15 Yamato

16 Kiếm Gõ

17 Kẻ Ngoại Quốc

18 Đấu Tự Do

19 Masamoto Trở Về

20 Akiko

21 Nhị Thiên Nhất Lưu

22 Đường Tokaido

23 Vũ Đức Điện

24 Võ Sư

25 Toả Sáng

26 Chiến Thắng Thanh Kiếm

27 Lí Do Tập Luyện

28 Búp Bê Daruma

29 Thầy Kyuzo

30 Tập Bắn

31 Kazuki Tuyên Chiến

32 Lễ Hội Ngắm Hoa

33 Tha Lưu Tỉ Thí

34 Bí Mật Của Thầy Yamada

35 Hoán Đổi

36 Bướm Và Ác Quỷ

37 Phỉ Thuý Ngọc Kiếm

38 Thác Âm Vũ Thanh

39 Lời Xin Lỗi

40 Vững Bước

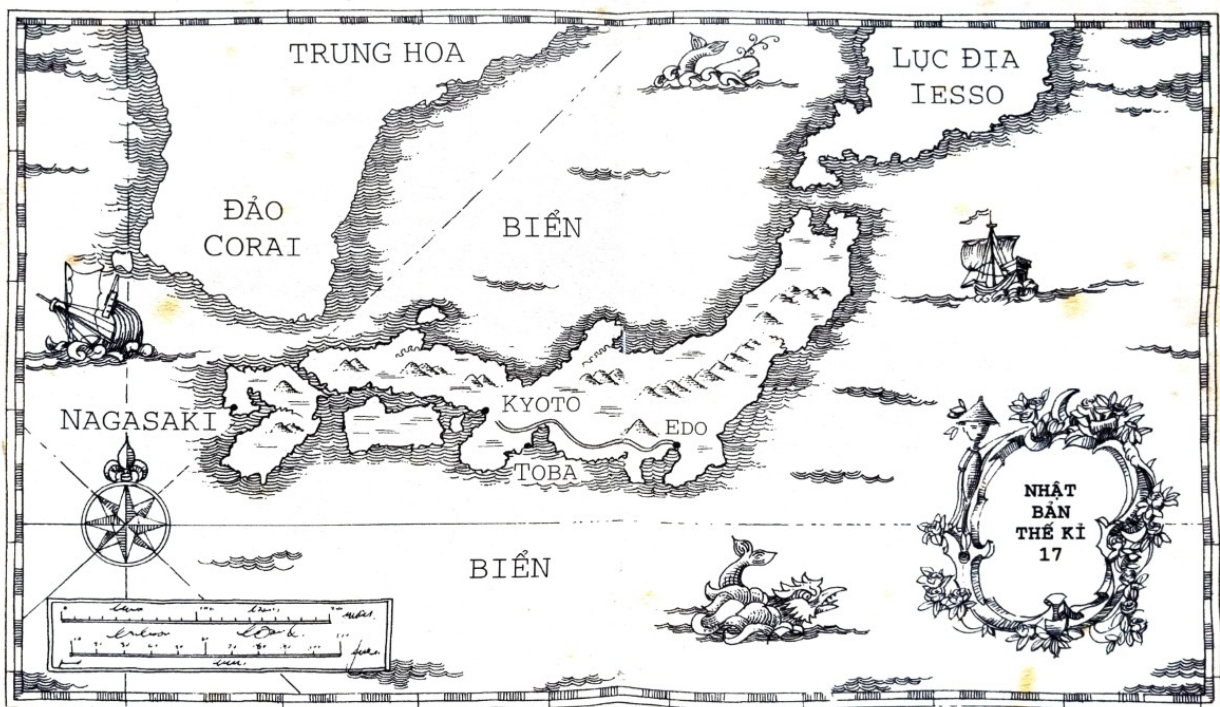
41 Lễ Kì Viên

42 Độc Nhãn Long

43 Kiếm Đạo

Chú Thích Nguồn Trích Dẫn

Đôi Điều Về Tác Giả Chris Bradford

ĐƯỜNG TOKAIDO

PHẦN MỞ ĐẦU

MASAMOTO TENNO

Kyoto, Nhật Bản, tháng 8 năm 1609

Bừng tỉnh. Chàng trai siết chặt thanh kiếm.

Tenno gần như nín thở. Cậu cảm nhận được sự hiện diện của người lạ trong phòng. Khi đôi mắt quen dần với bóng tối, cậu nhìn quanh, tìm kiếm những dấu hiệu của chuyển động. Nhưng chẳng có gì hết, chỉ có những khoảng tối chổng chắt, bóng lồng bóng dưới ánh trăng mờ ảo thấm qua bức tường giấy. *Có lẽ là nhầm chẳng...* Dù vậy, trực giác có được từ quá trình tập luyện vẫn không ngừng cảnh báo cậu.

Tenno chăm chú lắng nghe những âm thanh nhỏ nhất, bất cứ dấu hiệu nào cho thấy có kẻ đột nhập. Vẫn chẳng có gì bất thường. Tiếng gió thổi nhẹ lướt qua những cây anh đào trong vườn khẽ xào xạc như âm thanh phơ phất của dải lụa mỏng. Vang vọng trong không gian vẫn là tiếng nước chảy róc rách quen thuộc từ đài phun xuống hồ cá, tiếng dế rích rích liên hồi trong đêm. Ngoài ra, cả ngôi nhà chìm trong im lặng.

Quá lo xa chẳng... Chắc là linh hồn xấu xa nào đó quấy rối giấc mơ của mình thôi, cậu tự trấn an.

Cả tháng nay, nhà Masamoto lúc nào cũng như trên miệng vực với lời đồn đại về chiến tranh. Người ta đồn về một cuộc nổi loạn. Cả cha của Tenno cũng được triệu tập để dẹp yên bất cứ mầm mống nguy hiểm nào. Nước Nhật bình yên hai mươi năm qua giờ đây đột nhiên bị đe dọa. Ai cũng sợ đất nước rơi vào cảnh chiến tranh lần nữa. Chẳng thể mà cậu mới phải căng thẳng đến vậy.

Tenno hơi thả lỏng người quay trở lại với giấc ngủ trên tấm *futon*^[1]. Đúng lúc đó tiếng dế kêu đêm chọt rích rích to hơn. Tay cậu siết chặt cán kiếm. Cha cậu từng nói, “Một võ sĩ phải luôn biết tuân theo trực giác của mình”. Đêm nay, trực giác cảnh báo với cậu rằng có điều gì đó không ổn.

Cậu ngồi dậy kiểm tra.

Thình lình, một chớp sao bạc xẹt ra từ bóng tối.

Tenno lăn người sang bên để tránh, nhưng cậu đã chậm mất một giây.

Chiếc shuriken^[2] sượt qua má cậu trước khi cắm phập vào tấm *futon* vừa phút trước là chỗ cậu kê đầu. Trong khoảnh khắc lộn vòng để tránh, Tenno cảm nhận được một dòng máu nóng chảy xuống mặt. Rồi cậu nghe thấy âm thanh của chiếc *shuriken* thứ hai cắm phập xuống nền sàn trải chiếu *tatami*. Với một động tác mau lẹ, Tenno đứng phắt dậy đưa kiếm lên thủ thế.

Một cái bóng chập chờn như bóng ma lướt ra khỏi khoảng tối trong bộ đồ đen kịt từ đầu đến chân.

Ninja ! Bọn sát thủ trong đêm của Nhật.

Thận trọng tính toán, tên ninja từ từ rút kiếm khỏi bao. Một thanh kiếm bén nhọn. Khác với thanh *katana* dài và cong vút của Tenno, thanh *tantou* ngắn và thẳng, được thiết kế lý tưởng để đâm.

Tên ninja nhẹ nhàng tiến thêm một bước rồi vung chiếc *tantou* lên như một con rắn hổ mang chuẩn bị bổ nhào xuống.

Tenno, chủ động gạt đòn tấn công, vung kiếm chém ngang người gã sát thủ nhưng gã đã khéo léo tránh được. Hắn xoay người đá thẳng vào ngực cậu.

Trúng đòn, Tenno bị đẩy xuyên qua cánh cửa giấy rách toạc và văng ra ngoài màn đêm đen kịt. Cậu rơi phịch xuống giữa khu vườn, mất phương hướng và thở khó nhọc.

Tên ninja nhảy qua lối cửa bị rách, đáp xuống trước mặt cậu nhẹ như một con mèo.

Tenno cố gắng đứng dậy thủ thế, nhưng đôi chân của cậu không thể. Chúng chết cứng và vô dụng. Hoảng hốt, cậu cố hét lên - để

cầu cứu - nhưng cổ họng của cậu nghẹn ứ, bỏng rát như bị thiêu đốt. Tiếng kêu cứu trong vô vọng của cậu chỉ còn là những tiếng thở thều thào.

Tên ninja di chuyển chập chờn trước mắt cậu trước khi biến mất trong làn khói đen kịt.

Thị lực của cậu hoàn toàn bị phong tỏa. Tenno nhận ra rằng chiếc *shuriken* lúc nãy có tẩm thuốc độc và đang làm từng cơ bắp cậu tê liệt dần. Chẳng mấy chốc, cơ thể cậu hoàn toàn chịu trận trước sức mạnh chết người của độc tố. Cậu nằm đó với sự thương hại của tên sát thủ.

Mờ mịt, Tenno cố lắng nghe dấu hiệu âm thanh cho thấy tên ninja đang đến gần, nhưng chỉ nghe được tiếng dế *rích-rích*. Cậu nhớ lại cha cậu từng nói ninja thường lợi dụng tiếng côn trùng để ngụy trang cho tiếng động trong lúc di chuyển. Đó chính là cách tên sát thủ đột nhập vào mà không bị lính gác phát hiện!

Đột ngột thị lực của cậu quay trở lại trong thoáng chốc. Dưới ánh trăng nhợt nhạt, một khuôn mặt che kín mít chập chờn tiến về chỗ cậu. Tên ninja áp sát đến nỗi Tenno có thể ngửi thấy hơi thở nóng hổi của hắn phả lên mặt, chua và hôi như thứ rượu *saké* rẻ tiền. Qua kẽ hở trên chiếc mũ trùm đầu của bộ trang phục ninja *shinobi shozoko*, Tenno thấy duy nhất một con mắt màu xanh ngọc rực lên ánh nhìn thù hận.

“Đây là thông điệp dành cho cha ngươi,” hắn rít qua kẽ răng.

Tenno cảm nhận được mũi kiếm lạnh lẽo chết chóc của chiếc *tantou* ngay trên tim mình.

Lưỡi kiếm sắc lẹm xuyên qua, toàn thân cậu bị thiêu đốt trong đau đớn...

Và rồi chẳng còn gì nữa...

Masamoto Tenno đã trở về với cõi hư vô.

1

QUẢ CẦU LỬA

Thái Bình Dương, tháng 8 năm 1611

Nó bừng tỉnh giấc.

"*Tất cả lên boong!*" Viên quản lí rống lên. "Cả mày nữa đấy Jack!"

Khuôn mặt sạm nắng của viên quản lí lộ ra khỏi bóng tối hướng về phía thẳng nhóc đang vội vàng nhảy khỏi cái võng đang đung đưa trên mặt sàn gỗ nơi khoang giữa con tàu.

Jack Fletcher mới chỉ mười hai nhưng đã cao hơn nhiều so với tuổi của nó, cơ thể thon gọn và săn chắc sau hai năm lên đênh ngoài biển khơi. Khuất sau mái tóc rẽ tre vàng lùm xùm là đôi mắt được thừa hưởng từ mẹ - đôi mắt màu xanh da trời trong vắt, ánh lên vẻ cương nghị và lửa nhiệt huyết vượt xa những đứa trẻ cùng lứa.

Các thủy thủ, tuy mệt mỏi trên hải trình *Alexandria* nhiều ngày, vẫn nhanh chóng tụt xuống chiếc giường xếp, đẩy cả Jack ra, cấp tập lên boong trên. Jack ném về phía viên quản lí một cái cười tỏ ý biết lỗi.

"Làm nhanh coi, nhóc!" Viên quản lí càu nhàu.

Đột ngột có tiếng va chạm dữ dội, rồi tiếng ván gỗ nghiêng vào nhau rít lên. Jack ngã nhào xuống mặt sàn. Chiếc đèn dầu nhỏ treo trên thanh xà ngang cầu bần chốt giữ giữa trần rung lắc điên cuồng, ngọn lửa không ngừng cháy ỉ xèo.

Jack rơi phịch xuống giữa một núi những chiếc thùng tròn rỗng làm chúng lăn ra khắp sàn. Nó loạn choạng cố giữ thăng bằng trong lúc mấy thuyền viên người đầy bụi bẩn với cái bụng đói cồn cào cũng đang loạn choạng vấp lên vấp xuống đi qua nó giữa bóng tối nhập nhoạng. Chợt một bàn tay túm sau cổ áo nó, nhắc nó đứng thẳng dậy.

Chính là Ginsel.

Gã người Hà Lan có vóc dáng thấp bé nhưng chắc nịch toét miệng cười với Jack, để lộ nguyên hàm răng lởm chồm sắc nhọn làm người ta liên tưởng hẳn như một con cá mập trắng. Tuy bộ dạng dữ dằn vậy chứ viên thủy thủ này lúc nào cũng đối tốt với Jack cả.

"Lại đụng phải bão lớn nữa rồi Jack à. Cứ như thể cánh cổng địa ngục mở ra trước mặt chúng ta ấy!" Ginsel lẩm bẩm. "Tốt nhất là lên boong ngay đi, trước khi viên quản lí tìm thấy mày."

Jack vội vàng theo sau Ginsel và các thủy thủ còn lại chạy rầm rập theo lối cầu thang lên trên tàu, tiến thẳng vào vùng mắt bão.

Những đám mây đen cuồn cuộn kéo đầy trời. Chẳng mấy chốc tiếng phàn nàn qua lại của các thủy thủ đã bị nhấn chìm giữa từng đợt gió bão rít lên không ngừng qua các cột buồm. Mùi muối biển xộc mạnh tận trong mũi Jack, từng hạt mưa buốt lạnh quất xối xả vào mặt nó đau rát như hàng ngàn mũi kim châm. Nhưng lúc nó còn chưa rõ tình hình thế nào thì một đợt sóng khổng lồ đã chồm lên quấn lấy chiếc thuyền.

Nước biển ngập đầy sàn tàu còn Jack ướt sũng như chuột lột. Nước dần chảy qua các lỗ thoát. Đúng lúc nó cố lấy hơi thì một đợt sóng dữ dội khác lại tràn qua khoang. Lớp sóng này còn mạnh hơn, cuốn Jack mất thăng bằng. Nó chỉ vừa kịp bám được vào lan can tàu để giữ mình không bị đẩy trôi xuống biển.

Jack vừa đứng được lên thì một tia sét lóe sáng rạch ngang bầu trời đêm, đánh thẳng vào cột buồm chính. Chỉ trong khoảnh khắc, thứ ánh sáng ma quái ấy đã bao trùm cả con tàu. Chiếc tàu buôn ba lá như bị nhấn chìm trong cơn hoảng loạn. Các thuyền viên bị tách rời nhau ra, rải rác khắp sàn tàu như những mẩu gỗ trôi dạt. Tít trên đầu trục căng buồm, một nhóm các thủy thủ đang ra sức chống chọi lại với gió bão, cố gắng cuộn lá buồm chính lại trước khi nó bị cơn bão xé toạc, hay tệ hơn là có thể lật tàu.

Trên buồng lái, thuyền phó thứ ba, một người đàn ông to lớn, cao tới bảy thước với bộ râu quai nón đỏ rực đang đánh vật với bánh lái. Bên cạnh ông là thuyền trưởng Wallace dáng nghiêm nghị đang hò

hét ra lệnh cho các thủy thủ, nhưng vô ích; gió đã nuốt chửng mọi chỉ thị của ông trước khi kịp đến tai các thuyền viên.

Người đàn ông còn lại trên buồng lái là một thủy thủ cao ráo lực lưỡng với mái tóc nâu đậm được cột sau gáy bằng một sợi dây mảnh. Đó chính là cha của Jack, John Fletcher, hoa tiêu của tàu *Alexandria*. Đôi mắt ông nhìn chăm chăm về phía đường chân trời như thể hi vọng ánh nhìn ấy sẽ xé toạc cơn bão, tìm ra dấu hiệu an toàn của đất liền phía trước.

"Này mấy người!" Viên quản lý ra lệnh, chỉ tay vào Jack, Ginsel và hai thuyền viên nữa. "Treo lên kia rồi thả lá buồm cao nhất ra. Làm ngay!"

Cả nhóm lập tức hướng đến mũi tàu, nhưng ngay khi đang băng qua khoang chính để đến cột buồm mũi thì bất thành linh, một quả cầu lửa từ đâu lao về phía họ và nhắm thẳng vào Jack.

"*Coi chừng!*" một viên thủy thủ hét lên.

Kinh nghiệm có được sau những cuộc tấn công tổng lực từ tàu chiến Bồ Đào Nha khiến Jack thụp người xuống theo bản năng để tránh. Nó cảm nhận được luồng khí nóng rừng rực và tiếng rít ngân dài khi quả cầu lửa bay hụt qua rồi đâm sầm xuống sàn tàu. Tuy nhiên, thật lạ là tiếng va chạm ấy chẳng giống tiếng một quả đạn súng thần công gì cả. Không hề có thứ tiếng rầm rắc đáng sợ khi một vật bằng sắt va mạnh vào gỗ. Âm thanh này nông và nhẹ hẫng như thể tiếng một bó vải bị ném phịch xuống sàn. Jack nhìn xuống vật vừa rơi ngay cạnh chân mình với một nỗi kinh hoàng khiếp đảm.

Chẳng có quả cầu lửa nào cả.

Đó là cơ thể đang bốc cháy rừng rực của một thuyền viên vừa bị sét đánh chết.

Jack đứng chết đĩnh, một cảm giác buồn nôn dâng trào từ đáy dạ dày. Khuôn mặt xác chết hiện rõ vẻ đau đớn và bị thiêu rụi đến không còn nhận ra được nữa.

"Ôi Chúa ơi," Ginsel thốt lên, "đến cả Thượng đế cũng bỏ rơi chúng ta!"

Nhưng trước khi Ginsel kịp nói thêm câu gì thì một đợt sóng đã chồm lên lan can, cuốn phăng thi thể ấy xuống biển.

“Jack, đi với tao!” Ginsel nói trước khuôn mặt đầy sửng sờ của nó. Hắn túm lấy tay Jack rồi cố gắng lôi nó đi đến chân cột buồm mũi.

Nhưng người Jack như thể đã bám rễ tại nơi đó. Nó vẫn còn ngửi thấy rõ mùi thịt cháy khét của viên thủy thủ bị sét đánh chết như thể một miếng thịt lợn bị nướng quá tay trên xiên.

Đương nhiên đây không phải là cái chết đầu tiên mà nó chứng kiến trong suốt cuộc hành trình, và nó biết chuyện này sẽ còn tiếp diễn. Cha nó đã cảnh báo quãng đường vượt qua Đại Tây Dương và Thái Bình Dương là con đường đầy rẫy chông gai nguy hiểm. Jack đã thấy những kẻ chết vì hoại tử do lạnh cóng, chết vì bệnh máu do thiếu vitamin dài ngày, sốt nhiệt đới hay chết vì những vết thương từ dao kiếm và súng thần công. Dù quen là vậy, Jack vẫn không khỏi sửng người trước sự khủng khiếp của nó.

“Thôi nào, Jack...” tiếng Ginsel thúc giục.

“Chỉ là dành cho anh ấy đôi lời cầu nguyện thôi,” cuối cùng nó cũng đáp lại được. Nó biết rõ lúc này phải hành động theo Ginsel và những thuyền viên khác, nhưng cảm giác muốn được ở bên cha trong chính khoảnh khắc này khiến nó không còn muốn làm gì nữa.

“Đi đâu đấy?” Ginsel hét to khi thấy Jack chạy về phía buồng lái. “Chúng tao đang can may treo lên kia cơ mà!”

Dù vậy, Jack đã mất tích trong cơn bão. Nó cố gắng vật lộn chống chọi trong trận chiến hỗn loạn với mưa gió để tiến về phía cha trong lúc cả con tàu trôi lên hụp xuống liên tục, nghiêng ngả trong gió bão.

Nó chỉ vừa tới được nơi cột buồm lái thì một lớp sóng khổng lồ tiếp tục đổ ụp xuống con tàu Alexandria. Đợt sóng này dữ dội đến nỗi cuốn phăng Jack qua sàn, dạt đến tận cầu thang bên mạn trái tàu.

Con tàu lắc lư thêm lần nữa khiến nó bị hất văng ra phía ngoài, ngập chìm trong biển nước đen kịt cuộn cuộn...

THỢ LEO CỘT BUỒM

Jack gắng chống chọi với lần va chạm cuối cùng trước khi rơi xuống biển. Đột ngột, cơ thể nó bị giật mạnh lên trên. Nó nhận ra mình đang bị treo lơ lửng nơi mạn thuyền, từng lớp sóng hung tợn bên dưới không ngừng xô đẩy.

Jack ngược nhìn lên, một cánh tay xăm trổ đang nắm chắc cổ tay nó.

“Đừng lo, nhóc, tóm được mày rồi!” Vị cứu tinh của nó gằn xuống trước một cơn sóng chồm qua hòng lôi tuột nó xuống biển lần nữa. Chiếc mỏ neo xăm trổ trên cánh tay của người đó như thể cũng đang oằn xuống dưới sức kéo, Jack cảm thấy cánh tay nó như muốn đứt lìa khỏi cơ thể khi viên quản lí kéo mạnh nó lên lại tàu.

Jack nắm vật một đồng dưới chân viên quản lí, miệng nó ồng ộc nước biển.

“Mày sẽ qua khỏi thôi. Cha nào con nấy, sinh ra để làm thủy thủ mà, dù chỉ chút nữa là toi đời rồi.” Viên quản lí cười mỉa với nó. “Giờ thì trả lời đi nhóc! Mày nghĩ mày đang làm cái gì thế hả?”

“Cháu... chỉ đang muốn thông báo lại cho cha thôi ạ, thưa ngài.”

“Tao không bảo mày làm thế. Đã nói phải ở trên khoang rồi cơ mà.” Viên quản lí hét lên. “Cứ cho mày là con trai của hoa tiêu đi nữa thì cũng không tránh khỏi bị phạt nếu không nghe lệnh đâu! Giờ thì đứng dậy ra chỗ cột buồm mũi tháo dây cho lá buồm mau, không tao cho một *roi* bây giờ!”

“Chúa phù hộ ngài,” Jack lẩm bẩm rồi vội vã quay trở lại chỗ cột buồm mũi. Nó biết lời cảnh báo từ cây roi chín đuôi không hề là chuyện đùa. Viên quản lí đã từng trừng phạt các thủy thủ khác vì có thái độ kém còn nặng nề hơn cả tội bất tuân mệnh lệnh.

Dù vậy, Jack vẫn còn ngập ngừng khi đến được mũi tàu. Cây cột buồm lúc này trông còn sừng sững hơn cả gác chuông nhà thờ và đang trôi lên hụp xuống như điên trong cơn bão. Từng ngón tay của nó tê rần vì cồng giữa cái lạnh buốt đến mức không còn cảm nhận được để mà bám, cả bộ đồ trên người nó cũng trở nên nặng trĩu và vướng víu khó chịu. Nhưng nó biết càng dừng lại lâu thì cơ thể sẽ càng bị lạnh, và chẳng mấy chốc tứ chi của nó sẽ cứng đờ.

Thôi nào, nó tự động viên mình. Mà đừng cảm lắm mà.

Tuy vậy, tận sâu trong lòng, nó biết mình không hề như thế. Thật ra nó đang sợ chết đi được. Trong suốt hành trình dài dằng dặc từ nước Anh đến quần đảo Spice, nó được mọi người công nhận là một trong những thợ leo cột buồm giỏi nhất của tàu. Nhưng sự thật thì khả năng leo lên cột buồm để sửa chữa lá buồm và tháo gỡ những cuộn dây "rối mù" cao tít tắp đó chẳng phải vì nó tự tin hay có kĩ năng gì đặc biệt - tất cả hoàn toàn xuất phát từ nỗi sợ hãi.

Jack ngược nhìn lên cơn bão. Những đám mây đông đen kịt vần vũ bao trùm khắp bầu trời chắn ngang vàng trắng nhợt nhạt. Trong bóng đêm nhập nhoạng, nó chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy Ginsel và những thủy thủ khác giữa các sợi dây chằng cột buồm. Chiếc cột lắc lư dữ dội trong cơn bão và các thủy thủ bám vào dây cũng lao đảo như những trái táo bị rung cây.

"Đừng gục ngã trước sóng gió cuộc đời," nó nhớ lại lời dạy của cha vào cái lần đầu tiên nó phải vượt qua bài kiểm tra leo lên chiếc chòi trên đỉnh cột buồm. "Tất cả chúng ta đều phải học cách chèo lái con thuyền của chính mình, mặc cho thời tiết có ủng hộ hay không."

Jack nhớ lại khoảng thời gian nó đã chứng kiến tất cả các thủy thủ mới gia nhập cố gắng vượt qua bài kiểm tra leo trèo kinh hoàng. Không trừ một ai, tất cả bọn họ đều hoặc cứng đờ vì sợ hãi, hoặc nôn thốc tháo mọi thứ trong bụng xuống những thủy thủ ở dưới. Lúc đến lượt Jack thì sức gió đã tăng lên đến mức cuộn dây rung lắc rào rào, bồn chồn chẳng kém gì đôi chân nó. Jack ngược nhìn người cha đang đặt tay lên vai nó, trù mến và tin tưởng. "Cha tin ở con, con trai. Con *có thể* làm được mà."

Vững tin bởi lời nói của cha, Jack lập tức bám vào cuộn dây và cứ thế leo thẳng một mạch không nhìn xuống cho đến khi với được

chiếc gờ và leo vào vùng an toàn trong chiếc chòi. Dù kiệt sức nhưng vô cùng phấn khích, Jack hét lên một tiếng reo hân hoan về phía cha, lúc này nhỏ xíu như một con kiến tí dưới thân tàu. Nỗi sợ hãi đã đẩy nó lên đến tận đỉnh cột buồm. Còn lúc trèo xuống lại là chuyện khác...

Jack nắm lấy cuộn dây rồi đu mình lên trên. Nó nhanh chóng bắt nhịp vào công việc, cảm giác thoải mái do đã quá quen thuộc với việc leo trèo giúp nó có thêm chút tự tin. Hai tay nó thoăn thoắt bám lên, chẳng mấy chốc nó đã có thể thấy những lớp sóng trắng xóa va đập vào mạn thuyền. Nhưng lúc này những ngọn sóng ấy không đe dọa được nó như cơn gió bão đang giạt mạnh. Nỗi sợ hãi ghì chặt nó, sẵn sàng đẩy nó xuống màn đêm bất cứ lúc nào, còn bản năng lại bao bọc bảo vệ giúp nó tiếp tục leo cao. Chẳng mấy chốc mà nó đã đứng cạnh Ginsel trên đầu trục căng buồm.

"Jack!" Ginsel hét lên, trông hấn có vẻ kiệt sức với đôi mắt đỏ ngầu trũng xuống. "Một trong số các dây kéo bị rối rồi, không thả buồm ra được. Mày lên đó tháo nó ra đi."

Jack ngược lên nhìn và thấy một sợi dây buồm to bị mắc vào hệ thống dây của con tàu, đầu dây cùng ròng rọc của nó bị gió quăng quật qua lại một cách nguy hiểm.

"Anh đùa à! Sao lại là em? Còn những người khác thì sao?" Jack thốt lên, hất đầu về phía hai thuyền viên đang bám cứng vào phía bên kia đầu trục chết đểng vì hãi hùng.

"Tao cũng muốn bảo Christiaan bạn mày làm lắm," Ginsel trả lời, mắt liếc qua một đứa người Hà Lan nhỏ con cùng tuổi với Jack có đôi mắt to tròn như mắt chuột ánh lên đầy vẻ sợ hãi, "nhưng nó đâu phải Jack Fletcher. Mày là thợ leo cột buồm giỏi nhất ở đây rồi."

"Nhưng như thế khác nào tự sát..." Jack phản đối.

"Thì cũng như đi thuyền vòng quanh thế giới ấy, vậy mà chúng ta vẫn làm được đấy thôi!" Ginsel trả lời, cố gắng nở nụ cười trấn an nó, nhưng hàm răng lờm chờm như răng cá mập chỉ càng khiến cho hấn trông có vẻ khùng hơn. "Không có lá buồm trên cùng đó thì đến thuyền trưởng cũng không cứu nổi chiếc tàu này đâu. Buộc phải thả nó ra thôi, và mày chính là người làm được việc ấy."

“Thôi được rồi.” Jack nói, nhận thấy nó không còn sự lựa chọn nào khác. “Nhưng anh phải sẵn sàng bắt lấy em đây!”

“Khỏi lo đi người anh em, tao chưa muốn để mất chú mày trong lúc này đâu. Cứ buộc chặt sợi thừng này quanh eo. Tao sẽ giữ đầu bên kia cho. Cầm thêm con dao của tao nữa. Mày cần lên đó cắt dây thả buồm ra mà.”

Jack thắt chặt sợi dây an toàn và kẹp lưỡi dao được mài nhám nhờ giữa hai hàm răng. Nó bắt đầu loay hoay trèo từ cột buồm lên cột buồm ngọn. Tận dụng sợi dây chằng buộc ít ỏi trên đường, Jack nép người leo dọc theo chiếc trụ để đến chỗ sợi thừng kéo buồm bị rối.

Nó phải di chuyển với tốc độ chậm đến mức không thể tin nổi, hàng ngàn cánh tay vô hình của gió bão đang ghì chặt lấy nó ra sức kéo lại. Liếc nhìn xuống, Jack chỉ có thể nhận ra bóng cha nó xa tít bên dưới boong lái. Trong một thoáng, nó thề là đã thấy cha vẫy tay với nó.

“Coi chừừừnnngg!” Ginsel hét lên cảnh báo.

Jack quay lại, chỉ kịp thấy đầu dây ròng rọc từ trong cơn bão đang phi thẳng vào đầu nó. Nó quăng người sang một bên kịp tránh, nhưng bị mất thăng bằng và trượt khỏi chiếc cột.

Jack cố gắng chộp lấy các sợi thừng và bắt được dây kéo buồm trong lúc nó rơi xuống. Hai tay nó ghì chặt sợi thừng như muốn đứt toạc, từng sợi gai cứa sâu vào lòng bàn tay. Tuy vết thương đau như thiêu đốt nhưng dù sao thì nó cũng đã giữ được không để bị rơi xuống.

Cả người nó treo lơ lửng trên đấy, nghiêng ngả theo từng đợt gió.

Biển đen. Con tàu. Cánh buồm. Bầu trời đêm. Tất cả những hình ảnh đó xoay vòng vòng quanh người nó.

“Đừng lo. Tao tóm được mày rồi!” Ginsel hét lên với nó, át cả tiếng gió bão.

Hắn kéo mạnh sợi dây buộc quanh người nó và đang được vắt qua cột buồm ngọn để giúp nó đến chỗ chiếc cột. Tới nơi, nó đạp chân vào chiếc cột lấy đà rồi búng người đứng thẳng lên. Phải mất

một lúc sau Jack mới lấy lại được nhịp thở của mình, nó hớp không khí vào giữa hai hàm răng vẫn đang cắn chặt con dao của Ginsel.

Ngay khi cảm giác thiêu đốt trên hai bàn tay nó dịu bớt, Jack lại tiếp tục công việc bò trườn khó nhọc trên chiếc cột. Cuối cùng nó cũng đến được nơi mà sợi dây kéo buồm đã ở gần trước mặt. Jack lấy con dao ra khỏi miệng, bắt đầu cứa mạnh vào sợi dây thừng sưng nước. Con dao cùn đến nỗi Jack phải cố gắng lắm mới làm tứa ra được các sợi dây gai nhỏ. Từng ngón tay tê buốt đến tận xương trên bàn tay đầy máu của nó trơn trượt và lóng ngóng. Một cơn gió lớn xô nó sang một bên, trong lúc Jack cố định lại vị trí của mình, ngọn gió đã cuốn phăng con dao của nó vào cơn bão.

“Khôôônng!” Jack gào lên, với tay theo vô ích.

Bao nhiêu nỗ lực vậy là tiêu tan, nó quay về hướng Ginsel. “Em mới cắt được một nửa sợi dây thôi! Giờ phải làm sao?”

Ginsel ra hiệu cho nó trở xuống với chiếc phao cứu sinh trên tay, nhưng lại một đợt gió nữa quật mạnh vào người nó như thể con tàu vừa bị mắc cạn. Cả cây cột rung lắc trên nền sàn và cánh buồm trên cùng giật mạnh sợi dây kéo. Đã bị cứa nên giờ sợi dây đứt toạc như một khúc xương vừa bị nứt gãy khiến lá buồm được trải rộng. Bật ra một âm thanh lớn, cánh buồm căng lên theo gió.

Cả con tàu lao về phía trước.

Ginsel và các thủy thủ khác hò reo khi tàu *Alexandria* lướt theo hướng gió và những ngọn sóng thôi đập lên boong tàu. Jack thấy nhẹ cả người trước vận may bất ngờ đến.

Nhưng niềm vui của nó ngắn chẳng tày gang.

Sau khi được giải phóng, cánh buồm liên tục đập mạnh nút đầu dây ròng rọc vào chiếc cột khiến sợi dây nhanh chóng bị đứt, cả khối ròng rọc lao thẳng vào Jack như một hòn đá. Lần này thì nó chẳng còn đường nào để tránh nữa.

“NHẢY!” Ginsel hét lên.

TIỀN THOÁI LƯƠNG NAN

Jack buông tay khỏi chiếc cột, lao ra tránh đầu dây ròng rọc.

Nó phi qua bầu trời đêm, Ginsel cũng gắng sức căng đầu dây bên kia giữ nó. Jack đâm sầm vào mớ dây nhợ lằng nhằng nơi đầu bên kia của cột buồm mũi và thông tay qua những sợi dây ra sức kéo lại để giữ cái mạng mình.

Đầu dây ròng rọc giờ đây lao thẳng về phía Ginsel, chỉ xém chút nữa là trúng hẳn. Khối dây ấy đập trúng phải Sam đang đứng ngay sau Ginsel, hất văng viên thủy thủ bất hạnh này xuống biển.

"Sam...!" Jack gào lên, hấp tấp trèo xuống đồng dây nhợ để đuổi theo.

Vừa chạm chân xuống sàn tàu, nó liền lao ngay ra lan can, nhưng chẳng thể làm gì hơn ngoài dõi theo bóng Sam đang vật lộn lúc ngoi lên lúc chìm xuống giữa những đợt sóng chắt cao như núi. Với một tiếng kêu cứu thảm thiết cuối cùng, viên thủy thủ bị kéo tuột xuống đáy biển mãi mãi.

Jack thất vọng quay sang viên quản lí đang đứng ngay cạnh.

"Đành chịu thôi nhóc. Nếu đến sáng mai con tàu còn trụ được thì chúng ta sẽ cầu nguyện cho cậu ấy sau," viên quản lí nói.

Nhận thấy vẻ chán nản trên khuôn mặt Jack, viên quản lí hơi dịu giọng.

"Lúc này nhóc làm tốt lắm. Giờ thì đi gặp cha đi - ông ấy đang ở trong khoang với thuyền trưởng đấy."

Jack phóng vù xuống lối cầu thang, nhẹ người khi thoát khỏi những đợt gió bão đang gào thét điên cuồng. Khi đã ở bên trong thân tàu, cơn bão dường như không còn là mối nguy hiểm nữa, sức mạnh khủng khiếp của nó giờ chỉ còn là tiếng gió rít ù ù. Jack vòng qua những chiếc giường xếp để đến giường của cha nó phía cuối

tàu. Nó nhẹ nhàng bước vào căn phòng nhỏ hắt ra thứ ánh sáng mờ mờ.

Cha nó đang cúi người xuống một chiếc bàn, chăm chú nghiên cứu các trang hải đồ với thuyền trưởng.

"Anh có trách nhiệm phải đưa chúng ta thoát khỏi tình thế này đây, hoa tiêu!" Thuyền trưởng gầm lên, đập mạnh nắm tay xuống bàn. "Anh bảo là biết hải phận này! Anh bảo chúng ta sắp gặp đất liền từ hai tuần trước! Những hai tuần trước cơ đấy! Vì Chúa, tôi có thể chèo lái con tàu này trong bão bùng khắc nghiệt, nhưng làm ơn cho tôi biết chúng ta phải đi đâu chứ! Mà có khi cái thứ quần đảo Nhật Bản đấy chắc gì đã tồn tại hả? Biết đâu nó chỉ là truyền thuyết thôi thì sao. Nhất định đây là âm mưu lừa đảo của bọn Bồ Đào Nha chết tiệt đang muốn phá hoại chúng ta." Cũng như các thuyền viên khác trên tàu, Jack đã được nghe nói đến quần đảo Nhật Bản huyền thoại. Một vùng đất đầy ắp của cải giàu sang vô biên và những thứ gia vị mới lạ, chỉ một chuyến thông thương với Nhật cũng đủ làm tất cả bọn họ trở nên giàu có. Tuy nhiên đến giờ mới chỉ có người Bồ Đào Nha là đã từng đặt chân lên quần đảo ấy, và họ còn quyết định giữ bí mật cả tuyến đường.

"Quần đảo Nhật Bản là có thật, thưa thuyền trưởng," John Fletcher lên tiếng, từ tốn mở một cuốn sổ tay lớn bọc bìa da. "*Hải đồ* của tôi chỉ rõ quần đảo này nằm giữa khoảng vĩ độ ba mươi và bốn mươi về phía bắc. Theo như tính toán thì chúng ta chỉ còn cách bờ biển vài dặm nữa thôi. Đây này."

John chỉ vào phần bản đồ được phác thảo ở một trang trong *hải đồ*.

"Chúng ta đang ở khá gần với cảng Toba của Nhật - chính là chỗ này. Nhưng như vậy nghĩa là chúng ta đang cách điểm thông thương ở Nagasaki đến vài trăm dặm. Ngài thấy đấy, thuyền trưởng, cơn bão đã đẩy chúng ta chệch khỏi hướng đi ban đầu. Nhưng đó chưa phải là mối nguy hiểm duy nhất đâu - tôi được kể là vùng này có rất nhiều bọn cướp biển, cảng Toba không phải là một địa điểm thân thiện cho lắm nên không chừng họ nghĩ chúng ta cũng là một loại cướp biển đấy. Tệ hơn nữa là một hoa tiêu ở Bantam có cho tôi biết rằng các giáo sĩ dòng Tên người Bồ Đào Nha đã xây dựng các

nhà thờ Công giáo tại đây. Chúng đã đầu độc tư tưởng người dân địa phương rồi. Dù chúng ta có cập bến an toàn đi nữa cũng khó tránh khỏi bị giết như những kẻ Tin lành dị giáo!”

Một tiếng động lớn vang lên trầm sâu trong lòng tàu, theo sau là một chuỗi âm thanh của các thớt gỗ nghiền vào nhau khi một cơn sóng khổng lồ xô đập ngang thành tàu *Alexandria*.

“Với cơn bão cỡ này thì chúng ta phải cập bờ bằng mọi giá thôi, hoa tiêu. Có thể chúng ta đang phải lựa chọn giữa một bên là ác quỷ và bên kia là đại dương sâu thẳm John à, nhưng tôi thà thử vận may của mình với bọn giáo sĩ quỷ dữ dòng Tên còn hơn!”

“Thuyền trưởng, tôi có ý kiến. Theo *hải đồ* của tôi thì có mấy vùng vịnh kín đáo cách đây khoảng hai dặm về phía Toba. Ở đó khá an toàn và tách biệt, mặc dù để vào đó chúng ta sẽ phải vượt qua dãy đá ngầm nguy hiểm này.”

Jack dõi theo hướng tay cha chỉ vào một chuỗi nhỏ những nét vẽ nhợt trên tấm bản đồ.

Ánh nhìn sắc lẹm của vị thuyền trưởng xoáy sâu vào mắt John. “Theo anh chúng ta có vượt qua được không?”

John đặt tay lên cuộn *hải đồ*. “Nếu Chúa phù hộ chúng ta thì có thể.”

Ngay khi viên thuyền trưởng quay người đi, ông bắt gặp Jack. “Tốt hơn hết là nhóc nên hi vọng cha nhóc nói đúng, vận mệnh của cả con tàu này và các thủy thủ đang nằm trong tay ông ấy đấy.”

Nói rồi ông lao nhanh đi, bỏ lại sau lưng Jack và cha nó.

John cẩn thận quấn lớp vải dầu bảo vệ xung quanh *hải đồ* lại rồi bước đến bên chiếc giường xếp nhỏ trong góc phòng. Ông nhấc tấm đệm dày lên, kéo ngăn ngầm trượt ra, để *hải đồ* vào rồi đẩy chặt ngăn ngầm lại.

“Nhớ nhé Jack, bí mật nho nhỏ này là của riêng chúng ta thôi đấy.” Ông nháy mắt đầy ẩn ý với nó trong lúc đập đập cho tấm đệm phẳng lại. “Tấm *hải đồ* này cực kì quan trọng, không thể để ở ngoài được. Chỉ cần nghe tin chúng ta đã đến được quần đảo Nhật là họ sẽ biết ngay trên thuyền chúng ta có một tấm bản đồ.”

Không thấy Jack nói gì, ông lo lắng quan sát nó. “Có chuyện gì thế?”

“Chúng ta sẽ không đến được chỗ đó phải không cha?” Jack hỏi thẳng.

“Có chứ con trai,” vừa nói ông vừa kéo Jack lại gần. “Con đã thả được lá buồm mũi ra cơ mà. Với những thủy thủ tài giỏi như con, chúng ta nhất định sẽ làm được.”

Jack gắng đáp lại nụ cười của cha chứ thật ra trong lòng nó đang sợ chết được. Tàu *Alexandria* đã gặp hết trận bão này đến trận bão khác, và mặc dù cha nó tuyên bố họ đang tới rất gần điểm đến rồi, nó vẫn có cảm giác như thể sẽ không bao giờ còn bước đi trên mặt đất được nữa. Đó là một nỗi sợ sâu thẳm và đen tối hơn nhiều so với những gì nó cảm nhận khi phải leo lên buồm hay trong bất cứ thời điểm nào trên chuyến hành trình khổ ải này đến giờ. Cha cúi xuống nhìn thẳng vào mắt nó.

“Đừng tuyệt vọng, Jack. Biển khơi là một người tình bão tố mà, cha đã từng gặp những cơn bão còn khủng khiếp hơn thế này nhiều mà vẫn qua được đấy thôi. Lần này chúng ta cũng sẽ thế.”

Jack đi gần bên cha khi hai người quay trở lại boong lái. Sự hiện diện của cha phần nào làm nó cảm thấy như được bảo vệ khỏi cơn bão khắc nghiệt, niềm tin vững chắc không gì lay chuyển nổi của ông giúp nó có thêm hi vọng giữa chốn tuyệt cùng.

“Không gì bằng để một cơn bão tốt bụng lau sàn tàu hộ nhĩ?” Cha nó đùa với thuyền phó thứ ba vẫn đang đứng dững cảm vật lộn với bánh lái, đến cả khuôn mặt cũng đỏ bừng lên như màu bộ râu của ông. “Chúng ta sẽ đi về phía bắc theo hướng tây bắc. Nhưng phải cẩn thận vì phía trước có nhiều dải đá ngầm lắm. Thông báo lại cho mấy người canh gác như thế để họ cảnh giác.”

Mặc kệ niềm tin của cha nó vào hướng họ đang tiến lên, biển khơi vẫn tiếp tục trải dài vô tận, hết lớp sóng này nổi tiếp lớp sóng kia không ngừng xô đập vào mạn tàu *Alexandria*, cả sự tự tin của Jack cũng cạn dần theo dòng cát đang trút xuống trong chiếc đồng hồ la bàn.

Không phải đến tận lúc số cát ấy trút hết xuống lần thứ hai thì tiếng hô “Đất liền!” mới vang lên. Một làn sóng thở phào nhẹ nhõm lan khắp đoàn thủy thú. Họ đã phải chiến đấu với thời tiết khắc nghiệt suốt nửa đêm. Giờ thì tia hi vọng đang lóe lên với họ nơi mũi đất hoặc bờ vịnh trú ẩn nào đó phía trước, một cơ hội tuy mỏng manh rằng họ có thể thoát khỏi cơn bão.

Nhưng ngay khi niềm tin và hi vọng chỉ vừa lóe lên, chúng đã lập tức bị một tiếng hô thứ hai từ người canh gác đâm toạc.

“Đá ngầm đầu mạn phải!”

Rồi không lâu sau đó...

“Đá ngầm đầu mạn trái!”

Cha Jack bắt đầu hò hét chỉ dẫn phương hướng cho thuyền phó thứ ba.

“Quay gấp về bên phải!... Giờ tiếp tục giữ vững hướng đi. Tiếp... Tiếp... Tiếp...”

Tàu *Alexandria* liên tục trôi lên hụp xuống trước các đợt sóng ồ ạt và gờ đá ngầm trong lúc lao nhanh về phía một dải đất rộng tối màu ở xa.

“QUAY GẤP VỀ BÊN TRÁI!” cha nó hét lên, lao người vào cùng xoay bánh lái.

Chiếc đuôi lái bên dưới ngập sâu trong vùng biển dậy sóng. Boong tàu nghiêng hẳn sang bên một cách đáng sợ. Cả con tàu ngoặt sang hướng khác... nhưng quá muộn. Tàu *Alexandria* đã va chạm với đá ngầm. Dây kéo buồm đứt, cột buồm mũi nứt toác và đổ ụp xuống.

“CẮT DÂY NGAY!” Thuyền trưởng ra lệnh, con tàu tròn trành dữ dội khi phải kéo lê cây cột.

Với cây rìu trên tay, các thủy thủ nhanh chóng di chuyển đến nơi có các sợi dây thừng chằng buộc. Họ chặt đứt chúng, cây cột được thả trôi khỏi tàu, nhưng con tàu vẫn không ngừng lắc lư dữ dội. Hiển nhiên bởi vì thân tàu đã bị thủng.

Tàu *Alexandria* đang chìm dần!

VÙNG ĐẤT MẶT TRỜI MỘC

Đoàn thủy thủ đã phải vật lộn cả đêm để giữ cho con tàu không bị đắm, mặc dù những cố gắng của họ dường như chỉ là vô ích. Nước biển tràn ngập đáy tàu trong khi Jack cùng các thuyền viên khác điên cuồng nỗ lực bơm nước ra. Dù vậy, mực nước vẫn nhanh chóng dâng qua cả ngực nó. Jack cuống cuống chiến đấu với cơn hoảng loạn của mình. Chết đuối là cơn ác mộng tồi tệ nhất với một thủy thủ, một nắm mồ nước giữa lòng biển khơi nơi những con cua bò lổn nhón trên thi thể trương phình và cào đi trông mắt vô hồn lạnh lẽo.

Trong buổi sáng hôm đó, Jack đã phải nôn ọe ra ngoài mạn tàu *Alexandria* đến lần thứ tư khi nhớ lại dòng nước đen kịt mặn chát đã dâng đến tận cằm nó như thế nào. Nín thở, nó lại tiếp tục bơm nước ra. Dù gì cũng còn sự lựa chọn nào khác đâu? Cứu con tàu hay chết chìm cùng nó?

Đột ngột, may mắn đã mỉm cười với các thủy thủ. Con tàu tiến vào vùng an toàn của một vịnh nhỏ. Đại dương bỗng chốc trở nên yên ả lạ thường, tàu *Alexandria* di chuyển êm hơn và mực nước nhanh chóng hạ thấp. Jack nhớ lại nó đã hít lấy hít để bầu không khí ẩm thấp nơi đáy tàu như thể đó là cơn gió tuyệt diệu nhất trên đỉnh núi khi vừa ngóc đầu lên được khỏi mặt nước và nghe thấy tiếng va đập nặng nề của chiếc mỏ neo xuống biển.

Lúc này, sau khi đã trở lại trên boong lái, một làn gió biển trong lành làm đầu óc nó tỉnh táo hẳn ra và cái bụng thôi không còn nhộn nhạo.

Jack dõi mắt nhìn ra biển, từng đợt sóng nơi đây chỉ còn vỗ nhẹ vào mạn thuyền, âm thanh gào thét sùng sục lúc trước đã được thay bằng tiếng các loài chim biển báo hiệu ngày mới cùng tiếng kéo kệt thỉnh thoảng lại vang lên giữa các sợi dây thừng.

Nó thả lỏng tâm trí trôi theo sự yên bình của cảnh vật. Trong vài phút, một vầng dương đỏ rực lộng lẫy ló ra khỏi đường chân trời, vén lên một bức tranh phong cảnh ngoạn mục.

Tàu *Alexandria* đang nằm giữa trung tâm của một vùng vịnh nhỏ đẹp như tranh với mũi đất cao vút nhô ra phía biển. Bờ dốc được bao phủ bởi những cây tuyết tùng xanh mướt và những cây thông đỏ, một bãi cát vàng lung linh lấp lánh viền bên trong vịnh. Dải nước trong vắt màu xanh lục sống động với hàng đàn cá màu sắc sặc sỡ tạo nên những lớp cầu vồng thay đổi hướng liên tục.

Sự chú ý của Jack liền đổ dồn về phía thứ gì đó đang bắt sáng xa xa trong đảo. Nó nâng ống kính thiên văn nhỏ lên ngang tầm mắt để nhìn rõ hơn. Giữa rừng cây, một tuyệt phẩm kiến trúc sừng sững hiện lên như thể được mọc ra tự nhiên từ những phiến đá lớn. Lần đầu tiên Jack trông thấy một công trình như thế.

Ngự trên phiến đá khổng lồ là một chuỗi những cây cột trụ bằng gỗ màu đỏ sẫm. Mỗi chiếc cột đều được mạ vàng lá tinh xảo thành hình giống như những con rồng và hàng loạt các biểu tượng xoáy vào nhau đẹp đến kì lạ. Nằm trên dãy cột là nhiều lớp mái ngói được sắp đặt phức tạp và uốn cong lên trời. Tít trên đỉnh của lớp mái trên cùng là một dọc các vòng tròn đồng tâm bằng vàng tạo nên đường xoắn ốc cao vút mảnh khảnh xuyên thủng nóc khu rừng. Trước mặt khối kiến trúc ấy là một phiến đá khổng lồ dựng dọc nhô lên từ nền đất nổi bật giữa cảnh vật trên vịnh. Ngay cả phiến đá cũng được khắc đầy những biểu tượng trang trí giống như trên dãy cột.

Trong lúc Jack đang đoán xem những biểu tượng ấy là gì thì đột nhiên, nó thoáng thấy một chuyển động nhỏ.

Ngay bên cạnh phiến đá sừng sững là một chú bạch mã với sợi dây được cột lại cố định. Trong khoảng bóng râm chỉ vừa phủ đến yên ngựa, nó thấy một cô gái có mái tóc đen mảnh. Dáng hình cô mỏng manh như thể một linh hồn. Làn da trắng muốt và mái tóc đen nhánh huyền bí như màn đêm rủ xuống qua eo. Cô mặc một bộ đồ đỏ rực như máu khế phản chiếu thứ ánh sáng mờ mờ của buổi sớm mai.

Đột ngột, Jack như chết đứng. Ngay cả khi đã cách xa như vậy, nó vẫn cảm nhận được sức mạnh trong cái nhìn của cô hướng về phía

mình. Nó giơ tay lên vẫy chào một cách gượng gạo. Cô gái vẫn đứng yên. Jack vẫy tay thêm lần nữa. Lần này cô gái khẽ cúi nhẹ.

“Chà, một ngày đẹp trời đây!” một giọng nói vang lên sáng khoái từ sau lưng nó. “Đúng là phần thưởng ngọt ngào sau khi đã vượt qua cơn bão.”

Jack quay lại và thấy cha nó đang trầm trồ trước vầng dương tròn xoe đỏ rực nhô lên khỏi mặt biển.

“Cha, nhìn này cha!” Jack hét lên, chỉ tay về phía cô gái trên bờ đảo. Cha nó liếc qua ống kính, đổi mắt nhìn khắp một lượt mũi đất.

“Đã bảo rồi mà, con trai! Ở nơi này cái gì cũng được dát vàng hết cả,” ông đáp lại một cách hớn hờ, kéo Jack lại gần. “Đến cả đền chùa mà họ cũng xây bằng những vật liệu xa xỉ...”

“Không, không phải cái đó đâu cha, mà là cô gái và...” Nhưng cô gái và con ngựa đã biến mất, chỉ còn lại duy nhất phiến đá sừng sững trước ngôi đền như thể cô gái đã bị cơn gió cuốn đi.

“Cô gái? Cô gái nào? Xem ra con ở trên biển quá lâu rồi đấy!” vừa cất giọng trêu nó, ông vừa nở một nụ cười ra vẻ thấu hiểu, nhưng nụ cười ấy nhanh chóng phai đi như thể bị một kí ức lãng quên nào đó đánh cắp. “Đúng là quá lâu rồi...”

Với ánh mắt buồn rầu dõi theo mũi đất, giọng ông như lạc đi.

“Lẽ ra ta không nên để con đi theo, Jack ạ. Ta thật đúng là một ông bố liều lĩnh điên rồ.”

“Nhưng con mới là người muốn đi cơ mà,” Jack cự nự. “Để làm công dân Anh đầu tiên đặt chân lên Nhật Bản như cha đã nói ấy.”

“Mẹ con - cầu Chúa phù hộ cho linh hồn bà ấy yên nghỉ - sẽ chẳng bao giờ cho phép điều này đâu. Chắc chắn mẹ sẽ muốn con ở nhà với Jess.”

“Con biết, thậm chí mẹ còn chẳng dám cho con đi một mình từ tàu lên bến mà không cần nắm tay mẹ cơ!”

“Nhưng mà có một điều, Jack ạ!” ông đáp lại, nụ cười lại nở trên môi. “Chính bản thân con cũng luôn luôn đi tìm những hành trình mới lạ. Nếu không thì không chừng con đã nhảy sang mấy chuyến tàu nào đó hướng về châu Phi và chúng ta đã chẳng gặp lại nhau nữa rồi!”

Jack bỗng thấy mình được bao bọc trong vòng tay cứng rắn mạnh mẽ của cha.

“Giờ thì con đã đến được quần đảo Nhật Bản rồi đấy. Và, con trai, ta cam đoan tối qua con đã chứng minh khí phách của mình. Rồi đến một ngày con sẽ trở thành hoa tiêu cừ khôi.”

Jack cảm nhận được từng giọt kiêu hãnh của cha đang thấm dần đến tận cùng cơ thể nó. Nó vùi đầu vào ngực cha, mong sao khoảnh khắc này cứ kéo dài mãi.

“Jack này, nếu con đã thấy có người trên mũi đất thì tốt nhất chúng ta nên canh phòng cẩn mật hơn nữa,” cha nó tiếp tục nói và xoay ống kính nơi Jack lại. “Bọn *wakō* đây rầy vùng biển này, lo xa không bao giờ là thừa cả.”

“*Wakō* là gì thế ạ?” Jack hỏi, ngẩng đầu lên.

“Con trai à, chúng là bọn cướp biển. Nhưng không phải loại cướp biển thường đâu. Bọn chúng là cướp biển người Nhật, rất kỉ luật nhưng cũng cực kì tàn bạo,” vừa giải thích ông vừa nhìn khắp một lượt đường chân trời. “Tất cả mọi người đều sợ chúng. Chúng sẵn sàng giết bất cứ ai cho dù là người Tây Ban Nha, Hà Lan, Bồ Đào Nha hay người Anh chúng ta đi nữa. Chúng chính là bọn ác quỷ trên hải phận này.”

“Chàng trai,” giọng thuyền trưởng cất lên cắt ngang từ phía sau, “chúng cũng là lí do khiến chúng ta phải nhanh chóng sửa xong tàu *Alexandria* đấy. Mà hoa tiêu này, thuyền phó thứ nhất đã báo cáo lại thiệt hại cho anh chưa?”

“Rồi thưa thuyền trưởng,” cha Jack trả lời, vừa nói hai người vừa đi về phía khoang lái. “Toàn thông tin xấu đúng như chúng ta lo lắng.”

Jack đi gần phía họ. Nó nghe theo kiểu được chẳng hay chớ đoạn hội thoại giữa hai người vì đang còn bận tiếp tục tìm kiếm dấu tích của cô gái bí ẩn trên đất liền.

“Tàu *Alexandria* đã phải gánh chịu thiệt hại khá là...” giọng cha nó vang lên.

“Cũng phải sửa chữa ít nhất hai tuần nữa mới ra dáng lại được một con tàu...”

“... tôi muốn tàu *Alexandria* phải hoàn thành xong trước kì trăng tới.”

“... nhưng từ giờ tới lúc đó chỉ còn đúng một tuần...” giọng cha nó phản đối.

“Phải tăng số ca làm việc lên gấp đôi hoa tiêu à, nếu chúng ta còn muốn giữ cái mạng mình...”

“... chết sạch không còn một ai. Tất cả đều bị chém đầu.”

Thông tin phải tăng gấp đôi số ca làm việc không nhận được nhiều ý kiến tán đồng của các thủy thủ, nhưng vì sợ viên quản lí và cây roi-chín-đuôi nên chẳng ai dám kêu ca phàn nàn gì. Trong suốt bảy ngày sau đó, cùng với các thuyền viên khác trong đoàn, Jack đã phải lao động như những tên nô lệ khổ sai trên thuyền. Mồ hôi trên cơ thể họ tuôn ra như suối dưới sức nóng mặt trời ở Nhật.

Trong lúc sửa lại cột buồm mũi, Jack chợt nhận ra cứ một chốc nó lại đổi mắt về phía ngôi đền. Từ ngôi đền hắt ra thứ ánh sáng lung linh huyền ảo dưới cái nóng khiến nó trông như thể đang lơ lửng trên mũi đất vậy. Ngày nào Jack cũng tìm kiếm bóng hình cô gái đến mức nó bắt đầu cho rằng kì thực mọi thứ chỉ do trí tưởng tượng của nó mà ra.

Có lẽ cha nó nói đúng. Chắc do nó đã ở quá lâu trên biển đầy thôi.

“Ghét thật. Tao chẳng thích cái tình huống này tí nào,” tiếng lầu bầu của Ginsel lập tức lôi Jack ra khỏi dòng suy nghĩ mơ màng của nó. “Chúng ta là thuyền thương lái mà lại không có buồm. Lại còn nguyên một khoang hàng hóa đầy vải vóc, gỗ vang và súng ống nữa chứ. Kiểu này mà gặp cướp biển thì ắt hẳn chúng cũng biết được chúng ta là một món hời đấy!”

“Nhưng chúng ta có tới hơn trăm người cơ mà thưa ngài, cả súng thần công nữa,” Christiaan chỉ tay. “Làm sao chúng có thể đánh bại tàu ta được?”

“Mày không biết cái gì à thằng nhóc nhím biển kia?” Piper quát vào mặt Christiaan, ông có dáng người gầy khẳng khiu với lớp da bọc ngoài bộ xương trông giống hệt loại giấy da thô ráp. “Chỗ này là quần đảo Nhật Bản đấy. Người Nhật không phải bọn dân chân đất

mắt toét yếu nhót vô tích sự đâu. Họ là những chiến binh. Những kẻ giết người thực thụ! Mà đã nghe danh samurai bao giờ chưa?”

Christiaan lắc đầu quây quây không nói được câu gì.

“Samurai được cho là những chiến binh tàn ác nhất, nguy hiểm nhất tồn tại trên thế giới này. Chỉ cần thấy mà là họ cắt cổ mà luôn!”

Christiaan mở to mắt kinh hãi. Thậm chí Jack dù đã thừa biết tài năng kể chuyện thêm mắm thêm muối của Piper rồi, nó vẫn phải chùn chân trước lời miêu tả đáng sợ ấy.

Piper ngừng lại, châm lửa cho chiếc tàu thuốc nhỏ bằng đất nung rồi rít một hơi chậm rãi trong lúc các thủy thủ khác túm tụm lại gần hơn.

“Bản thân bọn samurai đó phụng sự cho Chúa quý. Tao nghe nói chúng sẽ cho mà đầu lìa khỏi cổ nếu mà không quỳ lạy chúng như bọn nô lệ ấy!”

Christiaan há hốc miệng khiếp đảm... một vài thủy thủ khác thì phá ra cười.

“Thế nên nếu có lúc nào đó chúng mà gặp một samurai thì phải cúi lạy thật thấp. Lạy thật thấp, thật thấp vào!”

“Đủ rồi đấy Piper! Đừng có phao tin đồn nhảm nữa!” viên quản lý cắt ngang sau khi vẫn quan sát họ từ buồng lái. “Giờ đi chuẩn bị nốt cho tàu đi - tất cả mọi thứ phải được sẵn sàng để sáng mai ra khơi ngay khi mặt trời mọc!”

“Rõ, thưa ngài,” các thủy thủ hô lên cùng lúc rồi vội vàng trở lại với công việc của họ.

Đêm đó, một nỗi bất an âm ỉ khắp đoàn thủy thủ. Tin đồn về samurai và bọn *wakō* nhanh chóng lan ra như lửa, cả chòi canh cũng quan sát thấy những bóng đen di chuyển qua khu rừng.

Ngày hôm sau, tất cả mọi ánh mắt đều hướng ra phía bờ biển và, mặc dù chẳng có bóng một người nào ở đó cả, các thủy thủ vẫn làm việc trong bầu không khí căng thẳng, bồn chồn lo lắng.

Hôm đó, phải đến khi trời nhá nhem tối tàu *Alexandria* mới hoàn thành công việc tu sửa để sẵn sàng ra khơi. Viên quản lý tập hợp tất

cả các thủy thủ lên boong. Jack cùng những thuyền viên khác đều đứng chờ nghe hiệu lệnh của thuyền trưởng.

“Hỡi các thuyền viên, các bạn đã hoàn thành xuất sắc công việc,” thuyền trưởng Wallace tuyên bố. “Nếu hướng gió thuận lợi, sáng mai tàu sẽ lên đường đến Nagasaki, vùng đất thịnh vượng của chúng ta. Tất cả các bạn đều xứng đáng có thêm một khẩu phần bia nữa!”

Thủy thủ đoàn cùng hoan hô nhiệt liệt vì hiếm khi thuyền trưởng lại tỏ ra hào phóng đến vậy. Tuy nhiên, ngay khi âm thanh reo hò vừa lắng dịu thì họ lại nghe thấy tiếng hét từ chòi canh vang xuống.

“Có thuyền! Có thuyền!”

Cùng lúc, mọi người lập tức quay người hướng nhìn ra phía biển.

Xa xa ở đó có hình dáng của một chiếc thuyền... với lá cờ đỏ của bọn *wakō*.

NHỮNG BÓNG ĐEN TRONG ĐÊM

Trăng hạ tuần đã tàn, để lại một màn đêm đen kịt. Chẳng mấy chốc mà thuyền của *bọn wakō* đã bị bóng đêm nuốt chửng.

Trên boong tàu, thuyền trưởng ra lệnh cử gấp đôi số người canh gác để phòng trường hợp bị tấn công. Bên dưới, các thủy thủ khác thì thầm trong nỗi sợ hãi. Kiệt sức, Jack nằm im lìm trên chiếc giường xếp, băng quơ dán mắt nhìn cây đèn dầu cháy sáng. Ánh sáng chập chờn hắt lên khuôn mặt của các thủy thủ khiến họ trông càng hốc hác như những bóng ma.

Có lẽ Jack đã ngủ quên lúc nào không biết, bởi khi nó mở mắt lại thì cây đèn đã tắt từ lâu. *Thứ gì đã làm nó tỉnh giấc?* Ngoại trừ tiếng khò khè ngủ ngáy của các thành viên khác ra, đêm nay hoàn toàn tĩnh lặng. Dù vậy, một nỗi bất an nặng nề vẫn đang xâm chiếm lấy nó.

Jack trèo xuống giường rồi đi theo cầu thang lên boong. Cảnh vật trên này cũng chẳng sáng sủa hơn là mấy. Bầu trời không một ánh sao. Cái màu tối đen như mực này khiến Jack khó chịu. Nó lần mò từng bước trên boong. Dọc đường đi nó không hề gặp một người nào. Điều này chỉ càng khiến cho nỗi bất an trong lòng nó lớn hơn nữa.

Đột ngột, nó va phải một người canh gác.

"Thằng quỷ!" người đó càu nhàu. "Mày làm tao sợ hết hồn."

"Xin lỗi chú Piper," Jack trả lời, mắt nó thoáng nhìn thấy chiếc tàu bằng đất nung màu trắng mờ kẹt giữa môi của người đó, "nhưng sao mọi người lại tắt hết đèn đi vậy ạ?"

"Đồ ngốc, để *bọn wakō* không thấy chúng ta chứ sao," Piper thì thầm như rít lên với cái tàu chưa châm thuốc. "Mà nhóc làm gì trên này thế? Đáng ra tao mới là người phải hỏi mày đấy."

“À... Cháu không ngủ được.”

“Thế à. Dù sao thì đây không phải là chỗ để dạo đêm đâu nhé. Trên này ai cũng được trang bị súng kiếm để phòng bọn *wakō* tấn công cả đấy. Xuống dưới tàu đi. Tao không muốn khuôn mặt đáng yêu này lại có thêm mấy vết sẹo đâu, hiểu chứ?”

Piper vừa cười nhe hàm răng chẳng còn cái nào ra vừa dứ dứ lưỡi dao đã gỉ hoen gỉ hoèn trước mặt Jack. Jack không biết Piper nói thật hay đùa, nhưng nó cũng chẳng muốn thử chút nào.

Jack trở lại chỗ cầu thang.

Trước khi bước xuống, nó quay đầu lướt nhìn lần cuối. Piper đang dựa người vào tay vịn tàu chằm thuốc. Từ cái tàu thuốc lóe lên một đốm sáng đỏ duy nhất giữa màn đêm đen kịt. Đột nhiên, đốm lửa biến mất như thể bị một bóng đen nuốt gọn. Jack nghe thấy một hơi thở nhẹ trút ra, tiếng tàu rơi cạch xuống, rồi cơ thể Piper gục xuống sàn êm thít. Bóng đen bay vút qua không trung và lẫn vào đám cột buồm.

Jack bàng hoàng sửng sốt. Nó vừa thấy cái gì thế này? Đôi mắt nó đã quen dần với màn đêm đến mức có thể nhận ra những bóng đen lẩn nhồn khắp con tàu. Hai người canh gác ở mũi tàu cũng bị các bóng đen này nuốt chửng rồi đổ sập xuống. Điều bất thường nhất ở đây chính là tất cả diễn ra hoàn toàn trong im lặng. Cuối cùng Jack cũng nhận ra một điều - chúng đã *tấn công*!

Jack tức tốc phóng xuống cầu thang, lao thẳng vào phòng của cha nó.

“Cha ơi!” nó hét lên. “Chúng ta bị tấn công!”

John Fletcher nhảy ra khỏi giường chớp ngay lấy thanh kiếm, con dao và hai khẩu súng ngắn trên bàn. Trên người ông mặc sẵn trang phục như thể cũng đã dự đoán trước được biến cố này. Ông vội vàng thắt đai kiếm quanh eo và nhét hai khẩu súng cùng con dao vào thắt lưng.

“Sao không có tín hiệu gì từ nhóm canh gác?” ông cất tiếng hỏi gặng.

“Chẳng còn ai nữa đâu Cha. Họ chết hết rồi!”

John hơi khựng lại trên đường đi. Ông hoài nghi quay người lại, nhưng khuôn mặt cắt không còn giọt máu của Jack đã khiến ông bị thuyết phục. Ông tháo con dao ngang bụng ra rồi đưa nó cho Jack.

"*Không* được phép rời khỏi chỗ này. Nghe chưa? Dù chuyện gì xảy ra đi nữa cũng phải ở yên đấy," ông ra lệnh.

Jack ngoan ngoãn gật đầu, nhận thêm chiếc chìa khóa từ tay cha nó. Sự việc diễn ra khiến nó vẫn còn quá sững sờ để có thể nói được gì. Chưa bao giờ vẻ mặt cha nó lại nghiêm trọng đến vậy. Nó và cha đã từng trải qua những đợt tấn công vũ bão từ tàu chiến của Bồ Đào Nha trên vùng biển Nam Mỹ, thậm chí trên eo biển Magellan khét tiếng mà vẫn sống sót. Nhưng chưa bao giờ Jack bị bảo phải ở lại trong phòng. Lúc nào nó cũng chiến đấu bên cạnh cha nó, phụ giúp nạp đạn cho cha nó.

"Khóa chặt cửa vào - ở đó đợi cha trở lại," ông ra lệnh trước khi đóng sập cánh cửa sau lưng.

Jack nghe thấy tiếng chân của cha nó biến mất dần sau hành lang, vừa đi vừa ra lệnh tập hợp các thủy thủ.

"TẤT CẢ LÊN BOONG! MANG THEO SÚNG! SẴN SÀNG PHẢN CÔNG!"

Jack khóa cửa phòng lại.

Không biết phải làm gì, nó đành ngồi lên giường, tay vẫn nắm chặt con dao. Nó nghe thấy tiếng chân rầm rập của các thủy thủ tập hợp theo hiệu lệnh. Rồi chuyển sang tiếng hò hét khi họ tràn lên cầu thang ủa ra boong tàu.

Rồi chẳng còn âm thanh gì nữa.

Jack chăm chú lắng nghe, nhưng chỉ thấy tiếng sàn khế rung lên cọt kẹt dưới chân các thuyền viên đang di chuyển một cách thận trọng. Có gì đó rất lạ.

"Bọn chúng đâu?" một người trong số họ lên tiếng.

"Làm gì có ai tấn công..." người khác hỏi.

"Yên lặng!" tiếng cha nó ra lệnh và tất cả đều im thinh.

Sự tĩnh lặng tuyệt đối càng khiến họ mất bình tĩnh hơn.

“Bên này.” Giọng Ginsel vang lên. “Piper chết rồi.” Đột nhiên, âm thanh vỡ òa ra như thể cổng địa ngục đã mở tung. Tiếng súng lên đạn, theo sau đó là nhiều tiếng nổ. Rồi tiếng la hét.

“CHÚNG TRỐN TRÊN CỘT BUỒM!” một người hét lên.

“*Tay tôi! Tay tôi! Tay —*” tiếng một người khác gào lên đau đớn cho đến khi âm thanh đó đột ngột tắt ngấm một cách đáng sợ.

Tiếng kiếm va vào nhau. Tiếng chân rầm rập nhốn nháo khắp boong tàu. Jack thậm chí nghe được cả tiếng cáu gắt, chửi thề trong cuộc vật lộn tay đôi. Nó không biết phải làm gì cả. Chiến đấu hay trốn tránh? Cơ thể nó bị đông cứng bởi cả hai nỗi sợ hãi này.

Âm thanh của cuộc chiến giờ đây còn có thêm tiếng rên rỉ của những kẻ sắp chết. Dù vậy, Jack vẫn nghe thấy tiếng cha nó gọi mọi người rút về phía buồng lái. Ít nhất thì ông vẫn *còn sống!*

Đột ngột có tiếng thứ gì đó va sầm vào cửa phòng. Jack giật bắn người nhảy ra khỏi giường. Trước mắt nó là cái tay nắm cửa bị vặn xoắn điên cuồng, nhưng cánh cửa vẫn khóa chặt.

“Cứu! Cứu! Cho tôi vào với!” một giọng khản khoản yếu ớt vọng sang từ phía bên kia. Là giọng của Christiaan, nó đang cố sức đâm vào cánh cửa.

“Đừng! Đừng mà! Tôi van đấy —” Tiếng móng tay cào bới điên cuồng. Tiếng cơ thể đập mạnh, theo sau là âm thanh kêu than rên rỉ.

Jack chạy tới bên cửa cuống cuồng dò dẫm tìm chìa, lóng ngóng làm rơi xuống sàn trước khi kịp tra vào ổ. Hoảng hốt, nó cúi xuống nhặt rồi mở khóa, đẩy tung cánh cửa sang bên, vẫn nắm chặt con dao trong tay sẵn sàng tự vệ.

Christiaan ngã vật vào trong, trên người nó lộ ra một con dao nhỏ đâm sâu nơi bụng, máu không ngừng tràn ra sàn. Jack cảm nhận được thứ chất lỏng ấm nóng dính dính lan ra dưới chân.

Christiaan nhìn chăm chăm vào nó, ánh mắt khiếp sợ và van vãn.

Jack đỡ bạn vào phòng, xé một mảnh trên tấm ga trải giường của cha để cầm máu. Ngay lúc đó, tiếng cha nó đau đớn hét lên vọng lại. Không còn cách nào khác, Jack đành để Christiaan nằm lại trong phòng rồi bước ra đối mặt với những bóng đen trong đêm.

CƠN SỐT

Jack gào lên trong đau đớn.

Trời vẫn tối, nhưng một vùng sáng trắng rực rỡ nào đó đã xua tan bóng đêm.

Bao bọc xung quanh nó là những giọng nói lạ và khó hiểu.

Jack lơ mơ thấy gương mặt của một người đàn ông chập chờn trước mắt. Một bên mặt chẳng chịt đầy những vết sẹo khủng khiếp như thể bị nóng chảy. Ánh mắt ông ta lộ vẻ quan tâm đầy hiếu kì.

Người đàn ông vươn tay về phía nó.

Bỗng chốc toàn bộ cánh tay Jack như bị thiêu đốt, từng đợt mồ hôi vã ra trên vầng trán nóng bừng vì sốt. Hồn hển và vật vã, nó cố thoát ra khỏi cơn đau thấu xương, nhưng càng lúc càng có cảm giác như thể nó đang trôi đi, nhẹ bẫng trên chiếc nệm rơm mềm mại...

Nó chập chờn mê tỉnh trong vô thức... rồi những vòng xoáy kí ức đen ngòm lại nuốt chửng lấy nó...

Jack đang ở trên buồng lái.

Nó nghe thấy tiếng cha nó hò hét. Những xác người đã chết hoặc đang hấp hối nằm khắp nơi, chất chồng lên nhau. Bị năm bóng đen bao vây, cha nó vẫn đứng vững nhưng toàn thân đầy máu. John Fletcher quăng tròn móc sắt phía trên đầu, tiếp tục chiến đấu với sức mạnh vũ bão của một con mãnh sư khiến cho những cái bóng vận đồ đen kịt từ đầu đến chân chỉ hờ duy nhất khe mắt không thể lại gần.

Một trong số chúng bất ngờ lao lên.

Ông liền vụt mạnh chiếc móc xuống trúng ngay bên đầu của kẻ tấn công khiến nó phát ra một tiếng rắc rợn người... cái bóng đổ ụp xuống.

"Đến đi!" Ông gầm lên. "Các người có thể là những bóng ma, nhưng các người không phải bất tử!"

Hai trong số những tên còn lại xông tới. Một tên lăm le lưỡi kiếm sắc nhọn có một đầu được đính vào sợi xích, tên còn lại xoay lia lịa hai lưỡi hái loại nhỏ, nhưng không tên nào có thể tiến lại gần hơn. Chúng bao vây cha của Jack, chờ ông kiệt sức.

Jack đứng bất động; chân nó như bị đóng đinh xuống sàn vì sợ hãi. Chưa bao giờ phải dùng dao để chiến đấu, nó run rẩy đưa lưỡi dao lên, cố lấy tinh thần chuẩn bị tấn công.

Một trong số chúng ném ra một vật dạng sao lóe sáng...

Mọi thứ đều chói lòa. Jack nheo mắt dưới ánh sáng chói chang của ban ngày. Cơ thể nó nóng như thiêu đốt còn đầu thì đau như búa bổ. Một cảm giác nhức nhối âm ỉ xâm chiếm cánh tay trái. Nó nằm đấy, toàn thân bất động, mắt dán vào khoảng trần bằng gỗ cây tuyết tùng bóng loáng. Chỗ này không phải trên thuyền của nó...

Cha nó không nhìn thấy vật kia bay tới, nhưng nó thì có.

Chiếc shuriken cắm phập vào bắp tay khiến John Fletcher bật lên một tiếng đau đớn. Ông rút vật hình sao bằng kim loại ra với vẻ kinh tởm. Một dòng máu rỉ ra từ miệng vết thương. Ông cười mỉa mai vào thứ vũ khí nhỏ xíu thảm hại.

Nhưng chiếc shuriken đó không dùng để sát thương; nó chỉ là vật đánh lạc hướng. Bóng đen tuột khỏi chiếc cột, nhẹ nhàng đáp xuống ngay sau lưng ông như thể một con nhện vô mồi.

Jack muốn hét lên cảnh báo, nhưng tiếng hét của nó tắc nghẹn trong cổ vì hoảng loạn.

Cái bóng nhanh chóng luồn sợi dây qua cổ cha nó rồi thít chặt, giật mạnh về phía sau. Jack thấy mình hoàn toàn bất lực. Bọn chúng quá đông, trong khi nó chỉ là một đứa trẻ. Làm sao có thể cứu được cha?

Trong khoảnh khắc tuyệt vọng khốn cùng, Jack gào lên, liều mình lao tới với con dao trên tay...

Mất phương hướng, nó quay đầu sang bên, cần cổ cứng ngắc và nhức nhối.

Mắt nó bắt gặp một người phụ nữ với vóc dáng nhỏ bé đang lặng lẽ quỳ ở bên. Nó chợt thấy người này rất quen, nhưng không tài nào nhớ nổi; mọi thứ cứ quay mòng mòng trong đầu nó.

"Mẹ à?" Jack hỏi. Người đó xích lại gần hơn. Chắc là mẹ rồi. Lúc nào bị ốm mà nó chẳng được mẹ chăm sóc, nhưng làm sao mẹ nó lại ở đây được?

"Yasunde, gaijinsan,"^[3] giọng người đó đáp lại nhỏ nhẹ, êm như tiếng nước chảy.

Người phụ nữ mặc bộ đồ trắng toát. Làn tóc đen dài khẽ lướt nhẹ lên má nó khi cô cúi xuống đặt lại miếng vải hạ sốt trên trán. Cảm giác mềm mại của lọn tóc khiến Jack nhớ đến đứa em gái... tóc của Jess cũng mềm mượt như vậy... nhưng Jess đang ở Anh quốc cơ mà... người phụ nữ này... không, là cô gái thôi... trông như thể... thiên thần trong bộ đồ màu trắng vậy... nơi đây là Thiên Đường sao?... Bóng đen kí ức lại bao trùm lấy nó một lần nữa...

Chiến binh bóng tối nhìn chăm chăm vào nó.

Con mắt duy nhất màu xanh ngọc chế giễu nó bằng ánh nhìn thích thú độc ác. Cái bóng bóp chặt cổ nó, từ từ vắt kiệt sinh lực ra khỏi cơ thể nó.

Jack thả rơi con dao, một tiếng cạch vang lên dưới sàn.

"Hải đồ?" cái bóng với con mắt màu xanh rít lên, hướng về phía cha nó.

John Fletcher ngừng vật lộn với sợi dây thít cổ, hoang mang trong giây lát trước câu hỏi bất ngờ.

"Hải đồ?" cái bóng lặp lại, rút thanh kiếm sau lưng rồi chĩa mũi nhọn của nó vào tim Jack.

"Thả nó ra... nó chỉ là một đứa trẻ!" cha nó vội vàng lắp bắp, vùng lên tấn công.

John Fletcher rục lên ánh mắt giận dữ. Ông ra sức chống lại sợi dây để lao về phía nó, nhưng vô ích. Cái bóng giật về phía sau mạnh hơn. John há miệng ra thở, bao nhiêu sức lực tiêu tan dần trong ông. Kiệt sức, cơ thể ông mềm nhũn như một con búp bê.

"Trong phòng... cái bàn..." ông nói một cách khó nhọc rồi lấy chiếc chìa nhỏ trong túi ra, ném nó xuống sàn.

Cái bóng mắt xanh có vẻ không hiểu.

"Trong phòng tôi. Cái bàn", John Fletcher lặp lại, chỉ vào chìa khóa rồi hướng về phía phòng của ông.

Cái bóng hất đầu ra hiệu cho đồng bọn, người này nhặt chiếc chìa lên rồi biến mất bên dưới tàu.

"Giờ thì thả con trai tôi ra", cha nó khẩn khoản.

Cái bóng mắt xanh bật ra tiếng cười khùng khục trong cổ họng, đoạn đưa kiếm lên chuẩn bị đâm một cú chí mạng...

Nó hét lên, mở choàng mắt, tim đập thành thịch.

Jack cuống cuống nhìn khắp căn phòng. Chỉ có duy nhất cây nến sáng lập lờ trong góc. Cửa phòng trượt mở, cô gái đến gần và quỳ xuống bên nó.

"Aku rei. Yasunde, gaijinsan,"^[4] vẫn là âm thanh nhỏ nhẹ nó đã nghe lúc trước.

Cô tiếp tục đặt miếng vải hạ sốt lên trán rồi đỡ nó nằm trở lại.

"Gì cơ? Tôi... tôi... tôi không hiểu", Jack ấp úng trong miệng. "Cô là ai? Cha tôi đâu...?"

Tiếng cười tiếp tục vang vọng.

Cha Jack vùng lên giận dữ khi nhận ra ý định của cái bóng.

John Fletcher hất mạnh đầu về phía sau trúng ngay mặt kẻ siết dây làm hấn bể mũi. Sợi dây lỏng ra rồi rơi xuống. John lao người tới con dao dưới sàn và, với tất cả nỗ lực cuối cùng để giải cứu đứa con trai, ông chop lấy lưỡi dao đâm thẳng vào chân của cái bóng.

Cái bóng kêu lên một tiếng đau đớn trước khi kịp thực hiện cú đâm chí mạng. Jack đổ sập xuống như một cái xác không hồn. Vung thanh kiếm lại phía sau, cái bóng lao vào kẻ vừa tấn công.

Với một tiếng hét "KIAI", cái bóng mắt xanh đâm thẳng lưỡi kiếm xuống ngực John...

SAMURAI

Một căn phòng nhỏ đơn sơ, sàn nhà được lót chiếu rơm mềm đàn thành từng tấm hình chữ nhật sạch không tì vết. Tường phòng là những tấm giấy mờ mờ làm dịu đi ánh nắng chói chang của ban ngày, tạo cho không khí xung quanh một vẻ huyền ảo khác thường.

Jack nằm trên tấm *futon* dày, ai đó đã đắp cho nó một lớp chăn mềm bằng lụa. Lần đầu ngủ dưới lớp lụa như thế làm nó cảm thấy da mình như đang được phủ bởi hàng ngàn cánh bướm êm ái.

Sống trên biển quá lâu nên cái tĩnh lặng đến chuệnh choáng của sàn nhà khiến lúc gặng ngồi dậy, đầu Jack cứ xoay như chong chóng. Đang lúc nó cố gượng lấy thăng bằng thì bất chợt, một cơn đau nhói lên từ cánh tay.

Cúi xuống kiểm tra, Jack thấy tay trái của nó sưng vù và biến sắc, có lẽ đã bị gãy; nhưng ai đó đã dùng nẹp gỗ cố định và băng lại cho nó. Jack tập trung tâm trí nhớ lại chuyện gì đã xảy ra. Không còn bị sốt nên những hình ảnh rời rạc lóe lên trong đầu nó giờ đây hiển hiện rõ ràng và đau đớn hơn bao giờ hết. Christiaan chết bên cạnh cửa. Những bóng đen trong đêm tối. Toàn bộ thủy thủ trên tàu *Alexandria* bị sát hại. Cha nó đang chiến đấu, sợi dây xiết chặt cổ ông. Chiến binh bóng tối đâm lưỡi gươm vào cha nó...

Jack nhớ lại rằng nó đã nằm rất lâu, tưởng như hàng thế kỉ trên boong tàu đầy máu. Những bóng đen cho rằng nó đã chết, chúng rời khỏi buồng lái để lục soát khắp con tàu. Thế rồi nó nghe thấy âm thanh tưởng như vừa trôi lên khỏi mặt nước sau một đợt lặn rất sâu. Tiếng cha nó.

"Jack... Jack... con trai..." giọng ông yếu ớt.

Jack cố thoát khỏi trạng thái tê liệt, lết lại gần chỗ người cha đang hấp hối của nó.

"Jack... con còn sống..." ông nói, đôi môi đầy máu của ông thoáng hiện lên một nụ cười yếu ớt. "*Hải đồ...* lấy nó... về... nó sẽ giúp con về..."

Thế rồi ánh sáng yếu ớt còn lại trong đôi mắt cha nó cũng tắt dần, ông trút hơi thở cuối cùng.

Jack dụi đầu vào ngực cha, cố nén lại tiếng thổn thức chỉ chực chờ phát ra. Nó bám chặt vào cha như thể một kẻ sắp chết đuối đang cố níu lấy con đường sống cuối cùng vậy.

Khi tiếng khóc của nó cuối cùng cũng lắng dịu, Jack chợt nhận ra mình hoàn toàn đơn độc, bơ vơ nơi miền đất lạ. Hi vọng duy nhất để nó có thể trở về nhà là tấm *hải đồ*.

Nó chạy xuống boong dưới. Bọn *wakō* đang hồi hả chất đầy súng, vàng và gỗ vang về tàu của chúng nên không hề nhận thấy nó. Dưới boong tàu, Jack bước qua hết xác chết này đến xác chết khác cho đến khi đến được phòng của cha nó, nơi nó thấy cái xác vô hồn của Christiaan.

Căn phòng đã bị lục lọi kĩ, bàn cha nó bị lật ngửa, bản đồ vương vãi khắp nơi. Jack phóng đến giường cha, lật lớp chăn nệm lên. Nó nhấn vào chiếc chốt mật bên dưới, thật may thay, tấm *hải đồ* vẫn an toàn dưới lớp vải dầu.

Jack vội giấu cuộn bản đồ trong áo rồi chạy khỏi phòng. Nó sắp chạy đến lối lên boong trên thì bất chợt một bàn tay từ trong đêm tối thò ra, túm chặt lấy áo nó.

Gương mặt ẩn trong bóng đêm dần lộ rõ.

Hắn toét miệng cười nham nhở để lộ hàm răng sắc nhọn như răng cá mập.

"Mẹ nó! Chúng mày chưa diệt được bọn ông đâu," Ginsel thăm thì với ánh mắt điên dại. "Tao đã phóng hỏa kho đạn rồi. BÙM!"

Tay Ginsel vung mạnh ra hiệu hủy diệt. Hắn bật cười lớn rồi bỗng im bật, gương mặt để lộ vẻ thất thần rồi đổ gục xuống boong tàu. Một con dao găm dây xích đã cắm phập sau lưng.

Jack ngước lên, trước mắt nó là một bóng hình gian ác dần hiện ra trong đêm tối. Con mắt xanh duy nhất của hắn nhìn chăm chăm vào nó, rồi đến bản *hải đồ* giấu trong áo nó. Tên sát thủ giật sợi dây

xích thu con dao về lại tay hắn. Jack nhanh chóng xoay người lại chạy vụt lên boong trên, thậm chí cầu mong nó kịp đến thành tàu...

Một vụ nổ mạnh khiến Jack bị hất tung đến tận mũi tàu trước khi rơi ùm xuống đại dương cùng những mảnh vỡ vụn...

Thế rồi... Thế rồi... Chỉ còn một màn trống rỗng...

Cơ đau dữ dội.

Bóng tối.

Anh sáng chói lòa.

Người mặt sẹo.

Những giọng nói lạ lẫm và khó hiểu...

Đột nhiên, Jack nhận ra nó đang nghe thấy những giọng nói đó vang lên ngoài căn phòng. Nó nín thở trong giây lát.

Bọn *wakō* à? Vậy sao nó lại còn sống?

Jack nhận thấy áo sơ mi và quần ống bó của nó được gấp gọn gàng để ở góc phòng, nhưng ngó quanh không thấy bản *hải đồ* đâu cả. Nó loạng choạng đứng dậy và vội vã mặc quần áo rồi bước ngang căn phòng tìm cửa ra, nhưng trước mắt nó chỉ là các ô cửa không hề có khe hở.

Jack đứng đó lúng túng. Thậm chí còn chẳng có cái tay nắm cửa nào hết.

Thế rồi nó chợt nhớ lại trong cơn mê man, cô gái đã vào phòng qua cánh cửa trượt. Jack liền nắm chặt thanh gỗ định kéo, nhưng đôi chân vẫn còn đứng chưa vững khiến nó loạng choạng, cánh tay xuyên thẳng qua bức tường bằng giấy mỏng tang. Câu chuyện bên kia cánh cửa giấy bị cắt ngang đột ngột.

Cánh cửa giấy trượt mạnh sang bên khiến Jack ngã ngửa ra sau, bối rối vì sự hậu đậu của mình.

Phía bên kia căn phòng, một người phụ nữ trung niên với gương mặt tròn và một chàng thanh niên đậm người có đôi mắt đen hình quả hạnh nhân đang nhìn chăm chăm vào nó. Người đàn ông tỏ thái độ rất đáng sợ. Anh ta mang theo hai thanh kiếm, một thanh ngắn như đoản đao, thanh còn lại dài và hơi cong, cả hai đều được giắt

trong đai lưng màu đỏ. Anh ta bước lên phía trước, tay nắm chắc chuôi thanh kiếm dài hơn.

"*Naniwoshiteru, gaijin?*"^[5] anh ta cất giọng thách thức.

"Xin lỗi... Cháu... Cháu không hiểu..." Jack vừa nói vừa lùi lại trong sợ hãi.

Người phụ nữ nói gì đó với anh ta, nhưng tay anh ta vẫn không rời khỏi thanh kiếm.

Jack sợ anh ta sẽ dùng kiếm để chém nó. Kinh hãi, nó đưa mắt lướt nhanh khắp căn phòng hòng tìm một lối thoát. Nhưng người đàn ông đã đứng chặn nơi cửa, có phần hạ thanh kiếm xuống. Mắt nó đảo xuống lưỡi kiếm sáng loáng với viền mép sắc lẹm như chỉ chọc lấy đầu mình.

Thế rồi nó nhớ lại lời của Piper. "*Nếu có lúc nào đó chúng mày gặp một samurai thì phải cúi lạy thật thấp. Lạy thật thấp, thật thấp vào!*"

Tuy chưa gặp hay thấy qua bao giờ, nhưng người đàn ông hung tợn này đích thị là một samurai rồi. Anh ta khoác một chiếc áo hình chữ T bằng lụa trắng trên chiếc xà cạp đen đốm vàng rộng thùng thình. Đỉnh đầu anh ta cạo nhẵn, phần tóc còn lại ở phía sau và hai bên đầu được búi chặt thành hình củ hành. Gương mặt anh ta toát lên vẻ khắc nghiệt và bất khả xâm phạm - gương mặt của một chiến binh. Người đàn ông này có dáng vẻ của một kẻ có thể giết chết Jack dễ dàng như xéo một con kiến vậy.

Dù cơ thể đang trầy trụa tả tơi, Jack vẫn cố ép mình chịu đau quỳ lạy. Thấy nó làm vậy, anh ta bồng lùi lại đầy ngạc nhiên.

Thế rồi vị võ sĩ bật cười, từ tiếng cười khúc khích ban đầu to dần lên thành điệu cười lớn đầy sáng khoái như tiếng gầm của mãnh thú.

OFURO

Jack chắc hẳn đã nức nở rồi thiếp đi lúc nào không hay sau khi họ đưa nó trở lại giường, bởi khi nó quay sang thì người phụ nữ có gương mặt tròn đã quỳ sẵn bên cạnh.

Cũng giống như vị võ sĩ hôm qua, cô mặc một bộ áo dài bằng vải lụa. Có điều bộ áo của cô màu xanh dương, điểm xuyết thêm những đóa hoa hồng và trắng. Mỉm cười duyên dáng, cô mời nó uống nước. Jack nhận lấy chiếc bát nhỏ rồi nuốt ừng ực từng ngụm. Nước rất mát và trong.

“Cảm ơn cô. Cháu có thể xin thêm một ít nữa không ạ?”

Người phụ nữ chau mày không hiểu.

“Cháu xin thêm nước nữa được không ạ?” Jack vừa nói vừa chỉ vào chiếc bát nhỏ trong tay, ra hiệu bằng cách tạo ra âm thanh xì xụp.

Hiểu ra vấn đề, cô mỉm cười, cúi đầu rồi biến mất sau chiếc cửa trượt đã được sửa lại. Sau đó cô quay lại với chiếc khay gỗ sơn màu đỏ tươi. Trên khay có ba cái bát nhỏ: một bát nước, một bát đựng một thứ súp cá loãng còn đang bốc khói nghi ngút, chiếc còn lại đựng cơm trắng có kèm vài cọng dưa muối.

Jack uống cạn bát nước rồi chén sạch bát súp. Tuy không thích mùi vị hạt tiêu trong súp chút nào, nhưng ít ra thì nó cũng đã thấy ấm người trở lại. Sau đó nó dùng tay và từng mảnh cơm vào miệng nhai ngấu nghiến như thể người sắp chết đói. Jack đã từng được ăn cơm trước đó, cái hồi cha nó mang một ít về sau chuyến thông thương trên biển và mẹ nó đã nấu cho cả nhà thưởng thức. Hồi ấy nó thấy cơm thật là nhạt thếch. Nhưng sau khi đã phải nhịn đói lâu ngày như bây giờ thì nó thấy điều đó cũng chẳng hề gì. Liếm sạch

ngón tay, nó quay sang toét miệng cười với người phụ nữ, tỏ ý biết ơn cô đã cho nó đồ ăn.

Người phụ nữ tỏ ra cực kì sửng sốt.

"À... cảm ơn cô. Cảm ơn cô rất nhiều." Jack không biết phải nói gì hơn.

Thất vọng ra mặt, cô thu dọn chén bát rồi nhanh chóng bưng ra khỏi phòng.

Nó vừa làm gì không phải à? Hay là lẽ ra nó nên mời cả cô ấy ăn cùng nữa?

Một lát sau, cánh cửa tường lại trượt ra và người phụ nữ bước vào, mang theo một bộ đồ màu trắng. Cô đặt xuống bên cạnh giường nó.

"*Kimono wo kite choudai,*"^[6] cô vừa nói vừa làm cử chỉ ra hiệu cho nó mặc vào.

Nhận ra mình đang không mặc gì dưới lớp chăn, nó lắc đầu từ chối.

Người phụ nữ tỏ vẻ bối rối. Cô chỉ vào bộ áo một lần nữa.

Phát nản vì không thể truyền đạt bằng lời nói, nó đành ra hiệu cho cô rời phòng. Mặc dù hoang mang rối rệt trước yêu cầu của Jack, cô vẫn cúi đầu rồi đi ra ngoài.

Tuy toàn thân đau nhức, Jack vẫn cố gắng nhanh chóng đứng dậy, cẩn thận mặc đồ với một bên tay đang bó nẹp.

Nó bước tới bên cánh cửa, trượt mở ra một cách cẩn thận để không làm hỏng thêm một lần nữa. Người phụ nữ đã đợi sẵn trên một hành lang lát gỗ bao quanh khu nhà. Phía dưới là vài bậc thềm nhỏ dẫn ra một khu vườn lớn được bao bọc bởi bức tường cao vút. Nó chưa bao giờ thấy khu vườn nào như thế.

Một cây cầu nhỏ vắt ngang mặt hồ đầy những đóa hoa súng hồng hồng. Con đường lát đá uốn lượn quanh những khóm hoa rực nắng, những bụi cây cảnh xanh rì, những phiến đá lớn điểm xuyết hai bên. Thác nước xinh xắn đổ xuống một con suối nhỏ, dòng nước chảy vòng quanh gốc một cây anh đào lộng lẫy rồi lại đổ vào hồ.

Mọi thứ trong khu vườn đều toát lên một vẻ thanh bình và hoàn hảo, Jack thầm nghĩ. Mẹ nó mà thấy chắc hẳn sẽ mê mẩn vườn hoa này lắm. So với những mảnh vườn bùn lầy toàn cây cỏ và rau củ với kiểu rào giậu xấu xí trên khắp nước Anh, khu vườn nơi đây như một thế giới hoàn toàn khác.

“Cứ như là Vườn Địa Đàng ấy”, Jack khẽ lẩm bẩm.

Người phụ nữ ra dấu cho Jack xỏ chân vào đôi guốc mộc rồi bằng những bước ngắn và thấp dọc theo con đường, vừa đi vừa ra hiệu cho nó theo sau.

Phía bên kia mặt hồ, một ông cụ gầy gò đang dùng chiếc cào chăm chút một góc vườn trông đã hoàn hảo. Nhất định là người làm vườn rồi. Khi hai người đi qua, ông cúi thấp để chào. Người phụ nữ đáp lại bằng cử chỉ cúi nhẹ, Jack cũng bắt chước làm theo. Xem ra ở đây cúi chào là hành động lúc nào cũng phải làm thì phải.

Họ vào một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ phía bên kia khu vườn. Không gian trong phòng ấm áp dễ chịu. Có một chiếc ghế đá dài và một cái bồn gỗ lớn hình vuông hơi nước bốc nghi ngút. Trước vẻ mặt khiếp đảm của Jack, người phụ nữ ra hiệu cho nó vào trong.

“Gì cơ? Cháu phải vào đó á?” Jack hét lên, lùi xa ra khỏi chiếc bồn tắm.

Mỉm cười, cô lấy tay che mũi chỉ vào Jack, rồi vào chiếc bồn.
“Ofuro.”^[7]

“Cháu không bẩn!” Jack đáp lại. “Tháng trước cháu tắm rồi.” Bộ người ở đây không biết bồn tắm là một cái ổ bệnh sao? Mẹ nó đã từng cảnh báo rằng tắm nhiều dễ mắc bệnh kiết lị hay mấy bệnh nặng lắm!

“Ofuro haitte!”^[8] người phụ nữ nhắc lại, đập đập tay xuống thành bồn. “Anata ni nomiga tsuite iru wa yo!”^[9]

Jack chẳng hiểu cô ấy nói gì. Mà nó cũng chẳng cần biết cô ấy nói gì hết. Còn lâu nó mới chịu chui vào cái bồn đó.

“Uekiya! Chiro! Kocchi ni kite!”^[10] Người phụ nữ gọi to rồi cố gắng chụp lấy Jack.

Nó chạy vòng vòng quanh cái bồn tắm, cố hướng ra phía cửa, nhưng người làm vườn đã xuất hiện và chặn mất lối thoát. Ngay sau đó một cô hầu gái trẻ lách vào và túm nó thật chặt. Người phụ nữ cởi áo của nó ra rồi bắt đầu xối nước lạnh khắp người nó.

“Không! Lạnh quá đi mất!” Jack gào lên. “Để cháu yên!”

"Dame, ofuro no jikan yo, ohkina akachan ne,"^[11] người phụ nữ nói và cô hầu gái cười khúc khích.

Jack vùng vẫy quyết liệt đến mức người làm vườn phải ghì chặt nó xuống. Dù vậy ông vẫn rất cẩn thận tránh đụng đến bên cánh tay bó nẹp.

Jack thấy mình chẳng khác gì một đứa trẻ lên ba được mọi người kì cọ rửa ráy rồi nhúng xuống chiếc bồn bốc hơi nghi ngút, mặc nó ra sức kêu la phản đối. Nước trong bồn nóng đến mức nó gần như không thể chịu đựng nổi, nhưng cứ lần nào nó cố vùng thoát ra là người phụ nữ lại cẩn thận ấn nó xuống.

Sau đó họ cũng cho nó ra khỏi bồn thật, nhưng là để kì cọ lần nữa bằng thứ nước xà phòng ấm ấm. Lúc này nó đã kiệt sức và mệt mỏi đến không buồn vùng vẫy phản đối nữa, mặc kệ cho họ muốn làm gì nó thì làm. Điều tồi tệ nhất chính là thứ nước đó có mùi thơm. Nó thấy từ người mình tỏa ra hương thơm như *con gái* vậy!

Họ lại nhúng nó xuống bồn thêm lần nữa khiến da nó ửng lên một màu hồng vì nóng. Sau một hồi nó lại được nhấc ra và bị giội xối xả một lượt nước lạnh trước khi được hong khô và mặc một bộ đồ mới.

Mệt lả, nó được dẫn trở về phòng và ngay lập tức đổ ụp xuống chiếc chăn mềm, chìm sâu vào giấc ngủ.

KIMONO VÀ ĐŨA

"*Ofuro*," người phụ nữ nói.

"Hôm qua cháu tắm rồi..." Jack phản nản.

"*Ofuro!*" cô lớn giọng.

Nhận ra kêu than cũng vô ích, Jack đành mặc chiếc áo choàng mới vào rồi vòng qua khu vườn đến nhà tắm. Lần này nó thấy có cảm tình với việc tắm hơn một chút.

Ngoại trừ cánh tay và cái đầu vẫn còn đau nhức âm ỉ ra, nó phải công nhận là tắm cũng khá hay. Ít nhất thì việc này cũng làm cơ thể nó trở nên thư giãn và không bị ngứa đầu vì chấy hay muỗi biển.

Khi Jack trở về phòng, một bộ đồ mới tương tự như của người võ sĩ lúc trước mặc đã được đặt sẵn trên giường nó. Rốt cuộc thì họ muốn điều gì ở nó chứ? Họ cho nó ăn, tắm rửa cho nó, giờ còn đưa cả quần áo mặc, nhưng lại luôn giữ một khoảng cách với nó.

Người phụ nữ có gương mặt tròn mở cửa đi vào.

"Chiro!" cô gọi và người hầu gái vội vã vào trong.

Cô hầu gái có vóc người nhỏ nhắn xinh xắn chừng chỉ mười tám tuổi, nhưng Jack cũng không dám chắc. Cô có nước da mịn như trứng gà bóc với đôi mắt đen nhỏ, cùng mái tóc đen cắt ngắn, mặc dù khá xinh nhưng vẫn không thể bì được với cô gái đã chăm sóc nó qua cơn sốt.

Vậy thì cô ấy ở đâu? Cả người đàn ông với khuôn mặt sẹo nữa? Cho đến giờ nó cũng mới chỉ nhìn thấy hai người đàn ông sống trong căn nhà này - ông cụ làm vườn mà người phụ nữ gọi là Uekiya, và tay võ sĩ có bề ngoài dữ tợn. Chẳng ai trong số họ có sẹo trên mặt cả. Không chừng cả cô gái và người mặt sẹo đó chỉ là hình ảnh do trí tưởng tượng của nó mà ra, giống như người con gái nó thấy trên mũi đất hôm ấy vậy.

"*Goshujin kimono*,"^[12] người phụ nữ vừa nói vừa chỉ vào bộ đồ.

Jack chợt hiểu ra cô ấy muốn bảo nó mặc. Nhưng nhìn một đồng những mảnh đồ rời rạc dưới chân, nó chịu chết không biết phải bắt đầu từ đâu. Nó nhặt một đôi tất kì cục có xẻ một đầu ngón chân lên trước. Ít ra thì món đồ này còn thể hiện rõ ràng chức năng của nó. Có điều chân nó lớn hơn nhiều so với đôi tất. Cô hầu gái thấy cảnh nó vật lộn với món đồ liền khẽ đưa tay lên che miệng cười khúc khích.

"Làm sao tôi biết cách mặc mấy thứ này được chứ!" Jack càu nhàu, hiển nhiên không thích trở thành trò cười bất đắc dĩ.

Cô hầu gái lập tức ngưng bật, quỳ gối cúi xuống tỏ ý xin lỗi. Người phụ nữ tiến lại gần nó.

Jack đành để đôi tất xuống cho người phụ nữ và cô hầu gái mặc giúp. Đầu tiên, họ kéo đôi tất *tabi* trắng ra cho nó giãn hơn một chút. Sau đó họ giúp nó mặc đồ lót bên trong gồm một chiếc áo bằng vải bông màu trắng với một cái váy dài mà họ gọi là *juban*. Tiếp theo là một tấm áo choàng lụa quấn quanh người, người phụ nữ đã hết sức cẩn thận để vật bên trái chèn lên vật bên phải. Tất cả những món đồ này đều được giữ chặt bằng một chiếc thắt lưng khổng lồ màu đỏ thắt từ đằng sau có tên là *obi*.

Trên đường ra hành lang, nó bước đi ngượng nghịu trong bộ đồ mới. Dù gì thì trước giờ nó vẫn quen mặc quần áo chứ không phải "váy áo" như thế này. Khi di chuyển, bộ kimono càng tỏ ra đúng là một thứ lằng nhằng rắc rối không chịu được. Nhưng nó phải thừa nhận chất lụa này êm ái hơn so với chiếc quần ống bó cứng nhắc và thứ vải thô ráp của chiếc áo thủy thủ nhiều.

Cô hầu gái biến mất sau cánh cửa của một căn phòng, còn người phụ nữ thì dẫn nó đi dọc hành lang đến một chiếc cửa giấy khác. Họ vào một căn phòng nhỏ trông cũng giống như căn của nó, chỉ trừ bên trong có một chiếc bàn thấp hình chữ nhật cùng bốn cái đệm ngồi đặt xung quanh. Phía tường xa xa treo hai thanh kiếm khá bắt mắt với phần tay cầm được đan tết bằng sợi dẹt màu đỏ thẫm cùng vỏ bao khảm trai ánh lên một màu đen huyền bí. Dưới hai thanh kiếm là một chiếc điện thờ nhỏ nằm sâu trong bức tường, bên trên

có hai cây nến nhỏ và một nén hương, mùi hoa nhài thoảng nhẹ trong không khí.

Một cậu bé người Nhật đang ngồi khoanh chân trên chiếc đệm, đôi mắt mở to ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh trước mặt.

Người phụ nữ ra hiệu cho Jack ngồi bên cạnh đứa trẻ rồi cũng ngồi xuống đối diện.

Một bầu không khí lạnh ngắt ngượng nghịu.

Jack thấy chiếc đệm thứ tư không có người ngồi nên nghĩ chắc họ đang đợi ai đó. Trong lúc ấy, đứa trẻ vẫn không ngừng dán mắt vào nó.

"Anh là Jack Fletcher," nó nói với cậu bé, cố phá vỡ bầu không khí im lặng. "Nhóc tên gì?"

Đứa trẻ bật cười rúc rích khi nghe Jack nói.

Người phụ nữ nghiêm giọng nhắc nhở, cậu bé lập tức im bật. Jack hướng về phía người phụ nữ.

"Cháu thật xin lỗi cô. Tuy không biết cô là ai và đây là đâu, nhưng cháu biết ơn cô rất nhiều vì đã chăm sóc cháu. Liệu cháu có thể biết tên cô được không ạ?"

Người phụ nữ ngây ra đáp lại cái nhìn của nó. Đoạn cô mỉm cười, tuy nhiên chẳng có tí dấu hiệu nào là hiểu được những gì nó vừa nói.

"Cháu là Jack Fletcher," nó nói, chỉ vào ngực mình, rồi về phía người phụ nữ. "Còn cô là?"

Jack lặp lại hành động đó thêm vài lần nữa. Tuy nhiên người phụ nữ vẫn tiếp tục mỉm cười một cách khó hiểu khiến nó chỉ muốn điên tiết. Ngay lúc nó định từ bỏ ý định cố gắng làm cho mọi người hiểu nó thì đột nhiên đứa trẻ kêu lên.

"Jaku Furecha," đoạn chỉ vào mũi mình. "Jiro."

"Jiro. Đúng, đúng rồi, anh là Jack."

"Jaku! Jiro! Jaku! Jiro!" cậu bé liên thoảng một cách hào hứng, liên tục chỉ vào Jack rồi vào mình.

Chợt hiểu ra mọi chuyện, người phụ nữ cúi đầu. "*Watashi wa Dāte Hiroko. Hi-ro-ko.*"^[13]

"Hi-ro-ko," Jack lặp lại từng âm chậm rãi, cúi đầu đáp lại cô. Ít ra thì bây giờ nó cũng đã biết được tên của họ.

Một bên cánh cửa giấy trượt mở, cô hầu gái Chiro bước vào bưng theo một chiếc khay đựng sáu chiếc bát sơn mài nhỏ. Vừa nhìn cô đặt từng chiếc bát xuống bàn, Jack chợt nhận ra bụng nó đang kêu réo khủng khiếp. Trên bàn có món súp cá, cơm, một vài loại rau sống lạ, thứ gì đó trông như cháo lúa mì đặc quánh và vài lát cá tươi. Cô hầu gái cúi đầu rồi rời khỏi căn phòng.

Jack thầm thắc mắc không biết các món khác nữa họ để đâu. Trên bàn chỉ lăm lăm mấy cái bát nhỏ đựng thức ăn, làm sao mà đủ cho cả ba người bọn họ được? Còn món thịt nữa? Rồi cả nước xốt? Thậm chí không có lấy một mẩu bánh mì bơ à? Nó nhận ra món cá còn không được nấu chín nữa! Jack đành ngồi yên đợi dấu hiệu của chủ nhà vì sợ xúc phạm họ lần nữa. Một bầu không khí yên ắng ngượng nghịu dài trôi qua, cuối cùng Hiroko cũng cầm hai cái que nhỏ cạnh bát của cô lên.

Jiro cũng thế.

Sau khi cố định chúng trên một tay, họ bắt đầu gắp những phần thức ăn nhỏ rồi khéo léo đưa chúng vào miệng, vẫn giữ ánh mắt thận trọng quan sát Jack.

Trước đó Jack còn không nhận ra có hai chiếc que nhỏ bên cạnh bát mình. Nó cầm hai que gỗ nhỏ như bút chì lên xem xét. Làm sao mà nó có thể ăn bằng cái thứ này được?

Jiro quay sang mỉm cười với Jack bằng cái miệng đầy thức ăn.

"*Hashi,*"^[14] vừa nói nó vừa chỉ vào chúng.

Jiro mở ngón tay ra cho Jack xem cách nó cầm *hashi* như thế nào cho đúng. Nhưng cho dù đã bắt chước được y chang cách cầm như kiểu cái kéo của Jiro rồi, nó vẫn không tài nào giữ nổi lát cá hay miếng rau đủ lâu để nhấc lên khỏi bát đựng.

Mỗi lần làm rơi thức ăn là mỗi lần nó càng thấy nản. Quyết không bỏ cuộc, Jack quay sang thử với cơm. Chắc món này sẽ dễ hơn vì có

nhiều cơm hơn. Nhưng ngay lập tức một nửa miếng cơm trượt thẳng xuống chiếc bát đựng, nửa miếng còn lại rơi lả tả xuống khắp bàn. Đến lúc Jack đưa được hai chiếc que vào miệng thì chỉ còn duy nhất một hạt cơm dính trên nó.

Jack nhai hạt cơm duy nhất trong miệng với cảm giác thỏa mãn vì đã thành công. Nó giả vờ xoa xoa bụng, ra vẻ rất thích.

Jiro lại cười phá lên.

Cậu nhóc đó có thể thấy hành động của nó giống như trò cười, Jack nhủ thầm, nhưng nếu không sớm học được cách dùng những chiếc *hashi* này thì nó sẽ chết đói mất - và chuyện đó thì không đáng cười chút nào đâu!

Sinh hoạt hàng ngày của Jack chỉ lẫn quẩn trong ba việc: tắm, ăn, ngủ.

Cơ thể nó cũng đã hồi phục từ sau cơn sốt, cánh tay nó bắt đầu lành lặn. Giờ nó đã có thể đi dạo một mình quanh khu vườn mỗi ngày. Hầu hết thời gian nó ngồi dưới gốc cây hoa anh đào ngắm ông cụ làm vườn Uekiya lúc thì nhổ cỏ dại nơi vườn hoa, lúc lại cẩn thận cắt tỉa những bụi rậm với sự chăm chút vô bờ bến. Uekiya thường hơi cúi chào mỗi khi thấy nó, còn lại hầu như họ chẳng giao tiếp gì với nhau. Dù gì Jack cũng đâu hiểu được đầu cua tai nheo thứ ngôn ngữ lạ lẫm của họ.

Dần dà Jack không còn cảm thấy thoải mái trong ngôi nhà nữa. Thế giới của nó giờ đây bó hẹp giữa một dãy những căn phòng đơn điệu tẻ ngắt mà cái nào cũng như cái nào, hàng ngày đi tắm rồi lại ra ngắm khu vườn hoàn hảo. Nó thấy mình bị giam hãm chẳng khác gì chú chim hoàng yến trong chiếc lồng sơn son thiếp vàng. Họ muốn gì ở nó cơ chứ? Họ luôn ngăm để ý trông chừng nó, nhưng lại chẳng hề nói chuyện với nó. Nó được phép đi lại quanh khu vườn và ngôi nhà, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi. Họ đang quyết định số phận của nó chẳng? Hay còn đợi ai đó đến quyết định cuộc đời của nó?

Nó khao khát muốn biết bên ngoài bức tường cao kia có gì. Nhất định phải có người hiểu được tiếng Anh và giúp nó về nhà chứ, hoặc có chiếc thuyền nào chuẩn bị ra khơi cập cảng nước ngoài cũng được. Lúc đó nó sẽ trốn lên thuyền, hi vọng bến cảng tới sẽ đưa nó trở về Anh quốc, về với đứa em gái, với mảnh ghép cuối cùng của gia đình nó. Gì cũng được, nhất định ra được ngoài đó sẽ tốt hơn nhiều so với ngồi không dưới gốc cây như thế này.

Jack quyết định sẽ chạy trốn.

Hàng ngày nó thấy anh chàng samurai trẻ tên Taka trông có vẻ là người bảo vệ ngôi nhà của Hiroko đến và đi qua chiếc cổng nhỏ nơi bức tường trong khu vườn. Đó chính là lối thoát của nó. Và vì nó chẳng khác gì một người tù bị giam hãm bởi chính ngôn ngữ và hoàn cảnh của mình nên có muốn hỏi họ cho ra ngoài cũng không được. Họ chỉ đơn giản cúi đầu và đáp lại "*Gomennasai, wakarimasen*" với bất cứ câu nào nó nói. Qua giọng điệu và biểu hiện trên khuôn mặt họ, nó nghĩ chắc câu đó có nghĩa là "Xin lỗi, tôi không hiểu".

Hôm đó, sau bữa sáng gồm cơm, vài lát dưa chua và cháo lúa mì mà giờ đây nó đã quen, nó đi dạo quanh vườn như thường lệ. Ngay khi Uekiya cúi người chăm sóc khóm cây đã được cắt tỉa một cách hoàn hảo, Jack lập tức lén ra cổng vườn. Nó quan sát lần nữa để chắc chắn Jiro và Hiroko đều ở trong nhà trước khi nhấc then cửa ra, nhẹ nhàng lách qua chiếc cổng. Cánh cổng đóng lại chỉ phát ra tiếng cạch nhỏ nhất nhưng Uekiya đã nghe thấy và hét lên đằng sau nó.

"Iye! Abunai! Abunai!"^[16]

Jack cầm đầu chạy.

Không thềm để ý cả tiếng hét cảnh báo của người làm vườn lẫn việc nó đang chạy đi đâu, Jack phóng như bay xuống con đường đất, vòng vèo qua những dãy nhà cho đến khi căn nhà mất hút khỏi tầm mắt.

Nhanh chóng xác định lại phương hướng của mình, nó nhận ra ngôi làng nằm gọn trong lòng chảo của một cảng biển tự nhiên khổng lồ, xa xa là dãy núi cao sừng sững. Xung quanh ngôi làng là vô vàn những thửa ruộng bậc thang, lác đác bóng người đang chăm lúa. Mặc kệ cánh tay đau nhức, nó phóng như bay qua những người làng đang sững sờ rồi hướng xuống con dốc ra phía biển.

Jack rẽ qua một góc nữa, bất chợt nhận ra nó đang đứng giữa bãi đất đầu làng. Phía trước là một cây cầu cảng bằng đá khá rộng, ở đó, nhiều đàn ông và phụ nữ trong làng đang tát bắt đàn lưới, làm cá. Xa xa ngoài cảng, vô số thuyền bè đánh cá nhỏ rải rác trên mặt nước. Phụ nữ mặc trên mình những chiếc áo choàng dài màu trắng

mỏng lặn xuống dưới con thuyền rồi ngoi lên với chiếc túi đầy tảo biển và tôm cua sò hến. Một hòn đảo nhỏ bằng cát nằm chắn giữa vịnh, nơi đó có một chiếc cổng đỏ bằng gỗ sừng sững đứng trên.

Một sự im ắng bao trùm bãi đất rộng khi Jack nhận ra hàng trăm con mắt đang đổ dồn về phía nó dò xét, như thể trong khoảnh khắc cả ngôi làng trở nên đông cứng vậy. Những người phụ nữ trong bộ kimono rực rỡ quỳ gối bất động bên cạnh người bán hàng giữa cuộc trao đổi; đồng cá đang làm dở trong tay các ngư dân ánh lên màu vảy bóng dưới cái nắng chói chang; một chiến binh samurai cũng đứng bất động như tượng đá, ánh mắt lạnh lùng trừng trừng nhìn nó.

Sau vài giây lưỡng lự, Jack ngập ngừng cúi đầu. Vị samurai chỉ ra một dấu hiệu nhỏ duy nhất đủ đáp lại cử chỉ của nó rồi tiếp tục đi tiếp, hoàn toàn ngó lơ sự hiện diện của nó. Vài người phụ nữ cũng đáp lại bằng cách cúi chào, sự bối rối hiện rõ trong mắt họ. Sau đó người làng lại quay về với công việc thường ngày của mình. Biết rằng mọi người vẫn đang thận trọng quan sát mình, Jack chạy qua bãi đất đến chiếc cầu đá và hướng xuống bờ biển.

Nó nhìn khắp một lượt các thuyền, cố tìm xem có con tàu ngoại quốc nào không nhưng vẫn chẳng có gì cả; tất cả thuyền bè và thủy thủ đều là của Nhật hết. Thất vọng náo nức, nó nép người vào một chiếc thuyền đánh cá nhỏ, ánh mắt chăm chăm hướng ra biển xa.

Anh quốc giờ đây cách nó đến hai năm và bốn nghìn hải lí. Ngôi nhà duy nhất mà nó biết, Jess - đứa em và là người thân duy nhất còn lại của nó đang ở cách nó nửa vòng thế giới. Làm sao nó có hi vọng gặp lại cô bé đây? Chạy trốn thì ích gì cơ chứ? Nó chẳng còn nơi nào để đi nữa. Không tiền bạc. Không *hải đồ*. Thậm chí còn chẳng có lấy bộ quần áo của chính nó! Mái tóc màu vàng chỉ càng khiến nó nổi lên như một cái gai giữa rừng tóc đen người Nhật.

Jack ngắm chiếc thuyền nhỏ nhấp nhô lên xuống trên mặt nước nơi bến cảng trong lúc đang hoàn toàn mất hết phương hướng. Đúng lúc ấy cô gái xuất hiện, trôi lên khỏi mặt nước như một nàng tiên cá. Cô ấy có nước da trắng như tuyết và mái tóc đen tuyền giống như người con gái nó đã thấy trên lưng con bạch mã cạnh ngôi đền ở mũi đất vậy.

Jack dõi theo cô gái lướt lên con thuyền gần bờ biển nhất. Một ngư dân kéo chiếc túi đầy nịch những con trai lên thuyền rồi cạy chúng ra tìm ngọc trong lúc cô đứng hong khô cơ thể. Cô luồn ngón tay dọc theo mái tóc đen nhánh khiến dòng nước biển chảy xuống dưới nắng ban mai như hàng ngàn ánh sao li ti lấp lánh.

Ngay cả khi ngư dân chèo thuyền băng qua bến cảng, cơ thể cô gái vẫn tự điều chỉnh vững vàng trước những đợt sóng nhấp nhô của con thuyền như thể đó là điều tự nhiên nhất vậy, dáng hình mảnh dẻ của cô nhẹ nhàng lay động, thanh tú như một cây liễu trước gió. Jack tưởng như thể cô đang trôi nổi trên mặt nước. Khi thuyền cô gái tiến gần đến một cây cầu cảng bằng gỗ nhỏ, Jack có thể nhìn thấy rõ từng nét trên khuôn mặt cô. Cô ấy không lớn tuổi hơn nó là mấy. Làn da của cô mịn như trứng gà bóc, đôi mắt hình bán nguyệt đen nhánh, một chiếc mũi tròn nhỏ xinh xinh, miệng như đóa hoa chớm nở cùng đôi môi tựa hai cánh hoa hồng. Nếu có lúc nào nó tưởng tượng ra hình ảnh của một nàng công chúa trong cổ tích thì chắc chắn cô ấy phải giống thế.

"GAJJIN!"^[17]

Bừng tỉnh sau cơn mơ màng, Jack ngược nhìn lên. Nheo mắt trước ánh nắng chói chang của ban ngày, nó thấy hai người đàn ông Nhật đang đứng chắn trước mặt, họ đều mặc những chiếc kimono đơn màu và đi dép còi. Một người có dáng béo lùn với cái trán dô trên chiếc đầu tròn quay cùng một cái mũi tẹt, người kia lại có cặp mắt ti hí và gầy đét như cái sào.

"*Nani wo shiteru, gajjin?*"^[18] Mũi-Tẹt lên giọng thách thức.

Tên gầy đét nhòm qua vai chiến hữu rồi dùng cây gậy gỗ chọc mạnh một cú thẳng giữa ngực Jack.

"*Eh, gajjin?*" hăn phụ họa theo với cái giọng the thé.

Jack cố tìm cách chạy, nhưng nó chẳng còn nơi nào để đi cả.

"*Omushi ittai doko kara kitanoda, gajjin?*"^[19] Mũi-Tẹt cao giọng hỏi rồi tỏ vẻ kinh ngạc trước mái tóc vàng của nó, hăn đưa tay kéo mạnh một cách tàn bạo.

"*Eh, gaijin?*" tên gậy đét chế nhạo theo, cổ tình đâm cây gậy xuống ngón tay nó.

Jack rút ngay tay lại.

"Tôi... Tôi không hiểu hai người nói gì..." nó ấp úng, tuyệt vọng tìm một lối thoát. Mũi-Tẹt túm lấy cổ áo kimono của nó giật mạnh đến ngang tầm mắt hăn.

"*Nani?*"^[20] hăn quát vào mặt Jack.

"*YAME!*"^[21]

Jack chỉ kịp nghe thấy một tiếng thét ra lệnh vang lên trước khi hai con mắt của Mũi-Tẹt thiếu điều như muốn lồi ra khỏi tròng vì bị một bàn tay chặt mạnh sau cần cổ. Mũi-Tẹt đổ ụp xuống trước, úp mặt vào cát. Hăn nằm đó bất động cả khi những cơn sóng tràn qua người.

Anh Taka, vị samurai trẻ trong ngôi nhà Jack đang ở đã bất ngờ xuất hiện để giải cứu nó. Quay sang đối diện với tên kia, anh ta rút kiếm với một động tác êm ru. Tên gậy đét quỳ sụp xuống cát run rẩy xin lỗi.

Lưỡi kiếm xé toạc không gian, lao thẳng xuống kẻ đang phủ phục dưới đất.

"*Iye! Taka-san. Dōzo,*"^[22] một giọng khác vang lên can thiệp, anh Taka dừng ngay lưỡi kiếm chỉ cách một phân trước cần cổ của gã.

Jack lập tức nhận ra ngay giọng nói êm dịu ấy.

"*Konnichiwa,*"^[23] cô nói, tiếp tục tiến về phía nó rồi nhẹ nhàng cúi chào. "*Watashi wa Dāte Akiko.*"

Cô gái trên mũi đất hôm ấy *cũng* chính là cô gái đã xuất hiện trong những cơn mê sảng của nó. Cô ấy là Akiko.

SENCHA

Hôm đó khi Jack được triệu hồi đến ăn tối, Hiroko và con trai của cô, Jiro, đã yên vị nơi chỗ ngồi của họ như thường lệ, chỉ khác chiếc đệm thứ tư giờ là của Akiko. Trên bức tường phía sau chỗ ngồi của cô là hai thanh kiếm samurai sáng lóa.

Sự hiện diện của Akiko làm Jack cảm thấy nhẹ nhõm hơn, nhưng cũng xen lẫn chút ngượng ngùng. Cô mang vẻ tinh tế thanh nhã của một tiểu thư đài các, nhưng cũng lại toát ra thứ quyền uy mà Jack chưa bao giờ thấy ở một người con gái. Chàng samurai Taka tuân theo mọi lời cô nói, cả những người khác trong ngôi nhà cũng cúi chào rất thấp khi thấy cô đi qua.

Jack cũng phần nào ngạc nhiên khi nó không hề bị phạt vì bỏ trốn. Thực tế thì mọi người trong nhà tỏ ra quan tâm đến nó nhiều hơn là nổi nóng, đặc biệt là người làm vườn Uekiya, nó thấy mình thật có lỗi vì đã làm ông cụ phải lo lắng.

Sau bữa tối, Akiko dẫn Jack ra ngoài hành lang, hai người ngồi trên những chiếc đệm tròn dưới ánh tà dương đang dần tắt. Như thể có một tấm chăn bao trùm cả ngôi làng, mọi thứ nơi đây im ắng đến nỗi Jack có thể nghe thấy tiếng đế chốc chốc lại vang lên, cả tiếng róc rách suối chảy khi dòng nước lượn vòng qua khu vườn hoàn hảo của ông cụ.

Yên lặng, Akiko ngồi thưởng thức cảnh vật thanh bình, đó cũng là lần đầu tiên trong ngày Jack tự giải thoát bản thân mình khỏi nỗi lo cảnh giác.

Đúng lúc đó, nó nhận ra anh Taka đang đứng im lìm khuất sau khoảng tối với một tay để trên cán kiếm. Ngay lập tức Jack cảnh giác trở lại. Nó và Akiko đã không có được bất cứ khoảnh khắc riêng tư nào; họ luôn theo dõi nó.

Tiếng cánh cửa giấy trượt mở, Chiro bưng một khay gỗ nhỏ với chiếc ấm được trang trí đẹp mắt cùng hai cái cốc. Cô đặt chiếc khay xuống sàn rồi cẩn thận rót thứ chất lỏng nóng ấm màu xanh lá cây ra cốc. Thứ chất lỏng này làm Jack liên tưởng tới "trà", một thứ đồ uống mới nổi thời thượng mà những người lái buôn Hà Lan mới nhập về từ Trung Hoa.

Cô hầu gái dùng cả hai tay bưng cốc trà lên mời Akiko, Akiko tỏ ý mời Jack.

Jack nhận chiếc cốc và đợi Akiko cầm cốc của cô lên, nhưng cô ra hiệu cho nó uống trước. Nó ngập ngừng nhấp một ngụm trà vẫn còn đang bốc hơi nghi ngút. Thứ đồ uống này có mùi vị như kiểu một loại cỏ được đun sôi, phải cố gắng lắm nó mới không để lộ cái nhăn mặt vì đắng. Sau đó Akiko cũng nhấp một ngụm từ chiếc cốc của cô. Một vẻ mãn nguyện kín đáo lan ra khắp gương mặt. Sau một khoảng thời gian im lặng liên tiếp, Jack thu hết can đảm bắt chuyện.

Chỉ vào thứ trà xanh mà rõ ràng cô ấy đang tận hưởng, nó cất tiếng hỏi, "Thứ đồ uống này tên là gì thế?"

Thoáng chút im lặng vì phải gắng hiểu xem nó đang nói gì, cuối cùng Akiko cũng trả lời, "*Sencha*."

"*Sen-cha*," Jack lặp lại, cảm nhận cách phát âm và cố gắng ghi nhớ cụm từ ấy. Nó nhận ra sau này nó sẽ phải ghi nhớ cả hương vị của thứ *sencha* này. "Còn cái này?" nó hỏi, tay chỉ vào chiếc cốc.

"*Chawan*," cô đáp.

"*Chawan*," Jack lặp lại.

Akiko kín đáo vỗ tay khen ngợi Jack rồi bắt đầu chỉ vào những đồ vật khác cho nó biết tên gọi trong tiếng Nhật của chúng. Cô tỏ ra thích thú trong việc dạy ngôn ngữ khiến Jack thấy nhẹ cả người, dù gì thì đây cũng là lần đầu tiên có người cố gắng giao tiếp một cách hân hoan với nó. Jack tiếp tục buộc mình phải ghi nhớ hết từ này đến từ khác cho đến khi đầu nó tràn ngập toàn các cụm từ ngữ, và giờ đi ngủ cũng đã đến.

Anh Taka dẫn nó trở lại phòng rồi đóng sập cánh cửa giấy sau lưng Jack.

Jack ngã người xuống tấm *futon* nhưng không tài nào ngủ được. Đầu óc nó quay cuồng với hàng đồng tử vựng Nhật cùng những dòng cảm xúc hỗn độn. Nằm trong bóng tối với ánh mắt hướng về phía luồng sáng dịu nhẹ phát ra từ những chiếc đèn lồng hắt lên bức tường giấy, nó tự cho phép mình có được một tia hi vọng. Nếu học được thứ ngôn ngữ của họ, biết đâu nó lại có thể tự mình bươn chải giữa vùng đất xa lạ này. Như là kiếm được một công việc trong đoàn thủy thủ người Nhật chẳng hạn, rồi từ đó đến được bến cảng nào đó có những người đồng hương của nó, thế là sẽ tìm ra cách trở về Anh quốc thôi. Không chừng Akiko chính là chiếc chìa khóa của vấn đề này. *Có lẽ cô ấy có thể giúp được mình!*

Chợt một bóng đen lướt qua bên kia cánh cửa giấy làm Jack nhận ra anh Taka vẫn còn đứng ngoài, canh gác nó.

Ngày hôm sau, Jack vừa mới đi bộ một vòng buổi sáng quanh khu vườn xong thì cũng là lúc nó thấy Jiro chạy như bay qua góc hành lang đến chỗ mình.

"*Kinasai!*"^[24] vừa hét cậu nhóc vừa kéo áo lôi Jack đến lối cửa trước của khu nhà.

Jack chỉ kịp đuổi theo cậu bé.

Akiko và anh Taka đã chờ sẵn ở bên ngoài. Hôm nay Akiko mặc một chiếc kimono màu trắng ngà lung linh mờ ảo, trên thân áo thêu hình một con hạc đang tung cánh bay, trên tay cô là chiếc ô giấy màu đỏ thắm che nắng.

"*Ohayō gozaimasu, Jack,*" cô nói, khẽ cúi đầu.

"*Ohayō gozaimasu, Akiko,*" Jack đáp lại, chúc cô một buổi sáng tốt lành.

Akiko có vẻ hài lòng với câu trả lời của nó. Sau đó họ đi theo con đường đất hướng về phía cảng.

Đến cầu cảng, cả nhóm cùng trèo lên chiếc thuyền của người ngư dân đánh bắt trai mà lúc trước nó thấy Akiko đã lên, người này sau đó chèo thuyền đưa họ dọc theo đảo đến giữa cảng. Càng gần đến nơi, Jack càng ngạc nhiên sửng sốt khi thấy cả một đám đông khổng lồ đã tụ tập dọc theo bờ biển trước một chiếc cổng gỗ màu đỏ.

"*Ise Jingu Torii*,"^[25] Akiko nói, chỉ vào công trình kiến trúc trước mặt.

Jack gật đầu tỏ ý đã hiểu. Chiếc cổng cao chừng căn nhà hai tầng, nhuộm một màu rực sáng như ánh lửa đêm. Nó được dựng lên bằng hai chiếc cột thẳng đứng cắt ngang bởi hai thanh xà ngang to bản, trên đỉnh là một lớp mái ngói hẹp màu xanh ngọc bích.

Chiếc thuyền nhỏ cập bờ bên mũi phía nam hòn đảo, họ cùng hòa vào đám đông dân làng gồm những phụ nữ trong bộ kimono màu sắc rực rỡ tươi sáng và những vị samurai giắt kiếm bên hông. Đám đông đã đứng sẵn theo hình vòng cung một cách ngăn nắp, nhưng khi thấy Akiko và đoàn tùy tùng, dân làng ai ai cũng cúi chào và nhường đường trong lúc cô tiến đến một nhóm lớn toàn các samurai.

Những chiến binh này ngay lập tức chào đón Akiko bằng động tác cúi thấp. Sau khi đáp lại cử chỉ của họ, Akiko bắt đầu nói chuyện với một chàng samurai trẻ xem chừng chỉ bằng tuổi Jack với đôi mắt màu nâu hạt dẻ và mái tóc đen mượt chải ngược. Người này ném về phía Jack cái nhìn khinh khỉnh trước khi hoàn toàn ngó lơ nó.

Tuy nhiên những người dân làng lại vô cùng sững sốt trước sự hiện diện của Jack. Tất cả mọi người đều đứng tránh xa nó, liên tục đưa tay lên che miệng xì xầm bàn tán với nhau. Jack chẳng bận tâm đến thái độ của họ, bởi chính nhờ thế mà nó có được một cái nhìn toàn cảnh khu vực hiện thời.

Dưới chiếc cổng là một vị samurai đang một mình đứng sừng sững như thể một vị thần cổ xưa.

Vị chiến binh ấy mặc bộ kimono màu đen và vàng với biểu tượng vòng tròn của bốn tia sét giao nhau thêu trên ngực, tay áo và sau lưng. Mái tóc ông được chải theo đúng kiểu cách truyền thống của một samurai với búi tóc đen hất ngược lên đỉnh đầu. Tuy nhiên vị samurai này buộc một dải vải trắng dày quanh trán. Vóc người chắc nịch đầy uy lực và ánh mắt hung tợn của ông khiến Jack liên tưởng ngay đến hình ảnh một con chó bun cực lớn, sinh ra là để chiến đấu.

Trên tay vị võ sĩ là thanh kiếm dài nhất từ trước đến nay mà Jack thấy. Chỉ riêng phần lưỡi thôi đã dài hơn bốn bộ^[26] , nếu tính cả

phần cán thì thanh kiếm này dài cũng phải ngang chiều cao của Jack. Vừa nhìn chăm chăm ra hướng bờ biển phía xa bên cảng, vị chiến binh vừa đi lại có vẻ sốt ruột với lưỡi kiếm bắt sáng trong tay. Trong khoảnh khắc, ánh mặt trời phản chiếu trên thanh kiếm lóe lên như một tia chớp. Nhận thấy ánh mắt ngạc nhiên của Jack, Akiko thì thầm tên thứ vũ khí: "*Nodachi*."^[27]

Trên võ đài chỉ có mỗi vị chiến binh đứng một mình khiến Jack thầm hỏi không biết đối thủ nữa đang ở đâu. Chẳng ai trong số những người ở đây có vẻ gì là đã sẵn sàng chuẩn bị cho cuộc chiến cả. Trong lúc nhìn một lượt đám đông, Jack nhận ra một đám các samurai đứng phía bên kia đều mang cùng một biểu tượng tia sét giống vị chiến binh đang đứng, trong khi các samurai xung quanh nó lại mang biểu tượng vòng tròn của một con phượng hoàng.

Vậy thì vị chiến binh *của* họ đang ở đâu?

Jack nhắm tính cũng phải một tiếng đã trôi qua, vì mặt trời đã lên cao hơn một góc khoảng mười lăm độ trên bầu trời trong vắt. Bầu không khí trở nên ngột ngạt vì sức nóng, cả những người dân làng cũng bắt đầu bồn chồn sốt ruột. Vị samurai dưới chiếc cổng càng lúc càng khích động hơn và bắt đầu đi đi lại lại trên bờ biển như một con hổ bị nhốt trong chuồng.

Lại một giờ nữa trôi qua.

Âm thanh đám đông xì xào bàn tán càng trở nên ồn ào hơn dưới cái nóng gay gắt tột bậc. Jack nghĩ đến mà sợ cái cảnh nó còn mặc bộ áo sơ mi và quần ống bó cũ dưới thời tiết này thay vì bộ kimono bằng lụa như bây giờ.

Và rồi khi vầng mặt trời vừa lên đến đúng đỉnh, một chiếc thuyền nhỏ được thả dây neo ra khỏi chiếc cầu cảng.

Đám đông đang phờ phạc dưới cái nóng ban trưa lập tức trở nên nhộn nhịp náo nhiệt hẳn. Jack có thể nhìn thấy người ngư dân nhỏ bé đang chèo thuyền một cách bình thản dọc theo bến cảng, một người đàn ông to lớn ngồi trong tư thế tọa thiền của Phật nơi mũi thuyền.

Chiếc thuyền tiến lại gần hơn. Đám đông hò reo vang dội và bắt đầu đồng thanh tung hô "Masamoto! Masamoto! Masamoto!"

Akiko, anh Taka và Jiro cũng hòa theo âm thanh như sấm dậy gọi tên vị samurai của họ.

Nhóm samurai mang trên mình biểu tượng tia sét cũng ra sức át tiếng đồng thanh của đối thủ bằng cuộc đua tung hô tên vị chiến binh của họ "Godai! Godai! Godai!", vị samurai bước lên phía trước, nâng thanh trường kiếm lên cao. Phe hò reo ủng hộ ông càng hô to hơn nữa.

Chiếc thuyền lướt nhẹ vào bờ. Người ngư dân gác mái chèo sang bên, nhả nài chờ vị chiến binh bước xuống. Âm thanh hò reo cổ vũ ầm vang khi vị chiến binh đứng lên, chân trần bước xuống bờ biển.

Jack há hốc miệng vì sửng sốt. Vị chiến binh của phe nó, ngài Masamoto, lại chính là người đàn ông với gương mặt sẹo.

CUỘC CHIẾN TAY ĐÔI

Một vùng da rộng đã bị khô lại cùng những vết hằn sâu đỏ rực trải rộng như dòng dung nham nóng chảy từ trên mắt trái của Masamoto xuống gò má, lan theo đường quai hàm của ông. Chỉ trừ đặc điểm ấy, những đường nét khác trên cơ thể ông đều cân đối và chắc nịch. Từng thớ cơ trên cơ thể ông săn chắc như của một con bò mộng, tròng mắt nâu màu hổ phách. Vị samurai vận một bộ kimono màu kem và nâu đậm thêu biểu tượng vòng tròn của một con phượng hoàng. Cũng như Godai, trán ông đeo một dải vải nhưng màu đỏ thẫm.

Khác với Godai có mái tóc được chải theo kiểu truyền thống, Masamoto lại hoàn toàn cạo trọc, tuy vẫn để lại bộ râu quai nón được cắt tỉa vòng quanh miệng. Đối với Jack thì Masamoto trông giống một vị tăng hơn là một chiến binh.

Masamoto đưa mắt nhìn khắp một lượt quang cảnh trước khi quay người lấy hai thanh kiếm từ chiếc thuyền. Ông trượt cả hai thanh cùng bao kiếm bảo vệ của chúng vào chiếc thắt lưng *obi* của bộ kimono. Đầu tiên là kiếm ngắn *wakizashi* rồi đến thanh *katana* dài. Sau đó ông từ tốn đi bộ từ bờ biển đến dưới chiếc cổng.

Điên tiết vì sự chậm trễ và thái độ thiếu tôn trọng lúc mới đến của đối thủ, Godai liên tục buông lời lăng mạ khi vị chiến binh đến gần.

Với thái độ bình thản, Masamoto tiếp tục những bước đi khắc kỉ của mình, thậm chí còn dừng chân đáp lại các samurai bên phe ông. Cuối cùng ông cũng bước tới đối mặt với Godai và cúi chào theo nghi thức. Hành động này càng khiến Godai nổi trận lôi đình hơn nữa. Mờ mắt bởi cơn thịnh nộ, người này lập tức xông đến tấn công Masamoto trước cả khi trận chiến chính thức bắt đầu hòng lợi dụng lúc ông không cảnh giác.

Tuy nhiên Masamoto đã chuẩn bị sẵn tâm lí trước hành động công kích này. Ông bước sang bên tránh Godai khiến thanh *nodachi* đồ sộ suýt soát trượt ngang người. Chỉ bằng một động tác duy nhất, Masamoto đã rút cả hai thanh kiếm từ bao, tay phải nâng cao *katana* còn tay trái giữ chắc *washizaki* trước ngực thủ thế nhằm bảo vệ ông trước bất cứ đòn phản công nào của đối thủ.

Godai thu trường kiếm *nodachi* lại và tấn công lần thứ hai, lưỡi kiếm lao thẳng xuống đầu Masamoto nhanh như một tia sét. Masamoto lập tức chuyển trọng tâm, vung nghiêng thanh *katana* gạt đòn tấn công sang bên trái. Vũ khí hai bên va mạnh vào nhau, thanh *nodachi* rít lên trượt theo sống kiếm của Masamoto.

Masamoto nhanh chóng tung ra một đòn chí mạng, chém ngang *wakizashi* vào vị trí cơ hoành của Godai. Lưỡi kiếm xé toạc kimono của Godai nhưng không chạm được vào cơ thể. Godai lập tức xoay người lại hòng tránh để Masamoto có cơ hội tiếp tục đòn sát thương.

Masamoto liên tiếp áp sát trong lúc Godai lùi dần về phía biển, hai thanh kiếm trong tay ông vung lên loang loáng nhưng ngay lập tức bị cắt ngang bởi thanh *nodachi* và ông chỉ vừa kịp nhảy tránh mũi kiếm chạm vào người.

Jack vô cùng sửng sốt trước kĩ năng và thân thủ nhanh nhẹn của hai vị đấu sĩ. Các thế đánh của họ uyển chuyển như những vũ công đang xoay người trên mũi chân một cách khéo léo và tinh tế. Tuy vậy, mỗi bước đi lại là một đòn thế nguy hiểm chết người được thực hiện bằng tất cả quyết tâm với độ chính xác cao nhất. Masamoto vung vẩy hai thanh kiếm như thể chúng là phần hai cánh tay của ông kéo dài ra một cách tự nhiên vậy. Chẳng thế mà cả đoàn thủy thủ của nó đã bị bọn *wakō* Nhật hạ gục quá dễ dàng. Trước một đối thủ quá giỏi giang trong việc vận dụng các thế võ công, rõ ràng họ chẳng có lấy một cơ hội sống sót.

Godai dần đẩy lùi Masamoto lên phía bờ biển, phe samurai của ông càng hò reo cổ vũ.

Tuy trường kiếm *nodachi* cồng kềnh là vậy, Godai vẫn sử dụng thanh kiếm một cách lão luyện, vung vẩy nó nhẹ nhàng như thể thanh kiếm ấy chẳng khác gì một ống tre. Godai tiếp tục gây sức ép

đẩy Masamoto lùi sâu vào bờ đến tận nơi đám đông khán giả có Jack đang đứng.

Godai tung một đòn nhử sang bên phải rồi lập tức chuyển hướng tấn công thẳng vào cánh tay đang không được bảo vệ của Masamoto. Masamoto kịp thời tránh được đòn công kích, tuy nhiên uy lực truyền vào đòn thế vừa rồi của Godai quá lớn khiến thanh kiếm nặng nề của ông tiếp tục vung thẳng vào đám đông.

Dân làng nháo nhác tháo chạy trong cơn hoảng loạn còn Jack thì đứng chết trân tại chỗ, đờ ra sợ hãi trước luồng sát khí không chút nao núng của vị chiến binh.

Phải đến giây cuối cùng nó mới được anh Taka kéo giật ra khỏi đường kiếm, tuy nhiên người đứng ngay sau lưng nó thì lại không may mắn như vậy. Người đàn ông này đưa tay lên cổ bảo vệ mình nhưng thanh kiếm đã vung xuống cắt ngang các ngón tay.

Không chút bận tâm đến tiếng kêu gào đau đớn của người dân nọ, Godai vẩy nhẹ máu trên thanh kiếm rồi tiếp tục tấn công liên tục vào Masamoto đang thất thủ.

Jack kinh ngạc nhận ra đây không phải là một trận đấu tập thông thường. Trước mắt nó là một cuộc chiến sinh tử.

Hai samurai bên phe Masamoto lôi người đàn ông bị thương ra khỏi đám đông đang xúm vào giẫm đạp cả lên những ngón tay bị chém, nóng lòng theo dõi không sót một hành động nào của hai vị chiến binh.

Nhận thấy khuôn mặt tái nhợt đi của Jack, Akiko ra dấu hỏi thăm liệu nó có sao không.

"Tớ không sao," Jack đáp lại, gượng nhoẻn một nụ cười trên mặt dù thâm tâm nó sợ đến muốn ói.

Nó cố nuốt trôi cái cục kinh hoàng đang nghét sau khi chứng kiến cảnh tượng diễn ra. Làm sao mà những người lúc nào cũng bỏ thời gian tâm sức vun trồng cảnh điền viên thôn dã và thêu thùa trang trí những bộ kimono bằng hình cánh bướm lại có thể trở nên man rợ đến thế? Nó chẳng thể nào hiểu nổi.

Để tránh cái nhìn lo lắng của Akiko, Jack hướng sự chú ý của mình trở lại cuộc chiến. Lúc này hai vị samurai đã đứng tách ra hai hướng

thở mệt nhọc sau những nỗ lực của mình. Họ bao vây nhau, chờ đợi hành động tiếp theo của đối phương. Godai giả vờ tiến tới khiến đám đông lùi cả lại, sợ bị vạ lây bởi đòn tấn công.

Do đã quen với chiến thuật của Godai, Masamoto lướt sang bên phía điểm mù của đối thủ, nhanh chóng đưa thanh đoản kiếm đỡ đòn tấn công của *nodachi*, cùng lúc vung *katana* lên phản công. Thanh *katana* lao nhanh sang phía đầu Godai. Godai hụp xuống tránh khiến thanh *katana* chỉ sạt qua đỉnh đầu.

Hai vị chiến binh lại xoay người tách ra, mặt đối mặt rồi đứng bất động. Đám đông hồi hộp nín thở. Thế rồi búi tóc của Godai trượt khỏi đầu ông rơi phịch xuống bãi biển. Masamoto nhếch miệng cười khểnh trước một Godai bị làm nhục giữa đám đông. Ngay lập tức các samurai mang biểu tượng hình phượng hoàng bên phe ông bắt đầu đồng thanh tung hô "Masamoto! Masamoto! Masamoto!"

Điên tiết trước sự nhạo báng của Masamoto vì bị cắt mất búi tóc, Godai gầm lên một tiếng *kiai* rồi lao tới tấn công. Thanh *nodachi* bổ xuống, rồi như một con đại bàng vừa săn được mồi dưới đất, thanh trường kiếm lao vút lên một góc đánh văng *katana* trong tay Masamoto.

Masamoto ngửa người ra sau tránh cú vung rộng của thanh kiếm, nhanh chóng nâng vũ khí lên gạt lưỡi *nodachi* nhằm vào cổ nhưng thanh *katana* đã bị đánh văng khỏi tay khiến mũi kiếm *nodachi* rạch một rãnh sâu nơi vai phải. Masamoto bật lên một tiếng đau đớn, hụp người xuống lăn ra ngoài vùng nguy hiểm nhằm giữ khoảng cách với Godai. Sau vài động tác lăn người có kiểm soát, ông bật đứng dậy.

Giờ thì đến lượt các samurai bên phe Godai tung hô cổ vũ.

Masamoto đã mất thanh *katana*, chiến thắng đang nghiêng hẳn về phía Godai. Đoàn kiếm *wakizashi* không đủ ngăn được trường kiếm *nodachi* đầy uy lực. Các samurai bên Masamoto cũng nhận ra vị chiến binh của họ không còn mấy cơ hội giành chiến thắng trong tình thế bất lợi này. Lần đầu tiên trong đời, tuyệt kĩ song kiếm danh truyền của Masamoto đã không trụ được trước những đòn tấn công vũ bão của *nodachi*.

Masamoto lùi dần về phía biển, tựa người vào chiếc thuyền nhỏ ông đã dùng để đi tới võ đài. Ánh mắt Godai hằm hê khi đánh hơi thấy chiến thắng trong tầm tay. Ông nhanh chóng di chuyển giữa Masamoto và chiếc thuyền gỗ một cách khéo léo hòng khóa đường tháo chạy của đối thủ.

Masamoto tỏ ra là đã bị đánh bại. Máu không ngừng rỉ xuống từ vết thương trên vai. Ông hạ thấp thanh *wakizashi* xuống một cách yếu ớt. Đám đông ồ lên thất vọng. Godai nở một nụ cười toét đến mang tai trong lúc từ từ chậm rãi nâng thanh kiếm lên chuẩn bị cho đòn tấn công cuối cùng hạ gục đối thủ.

Khoảnh khắc tự mãn đó chính là thời điểm Masamoto đã chờ bấy lâu. Với một động tác vung mạnh cổ tay, ông ném thanh *wakizashi* bay vút về phía đối thủ. Bị bất ngờ, Godai loạng choạng lùi lại tránh thanh kiếm đang phi tới và ngã xuống nền cát.

Nhanh như chớp, Masamoto lao qua Godai hướng tới con thuyền. Bất đứng dậy, Godai hét lên lao về phía đối thủ vừa chạy thoát.

Nhưng Masamoto không có ý định chạy trốn. Thay vào đó, ông chop lấy mái chèo dài bằng gỗ trên thuyền rồi xoay lại đối mặt với Godai. Giờ Masamoto cũng đã có được thứ vũ khí dài bằng thanh trường kiếm.

Godai lập tức lao vào tấn công, Masamoto liền dùng mái chèo đỡ. Từng đoạn gỗ bị chém văng tung tóe khắp nơi. Godai vung thấp kiếm xuống hòng chặt chân Masamoto.

Masamoto bật nhảy tránh đường vung kiếm, cùng lúc nâng phần mái chèo còn lại vọt thẳng xuống đầu Godai. Bị mái chèo quật trúng đầu, chân Godai như nhũn xuống dưới sức mạnh của cú quật. Ông ngã ngửa ra sau như một thân cây bị đốn gốc.

Các samurai bên phe Masamoto hò reo, đám đông chuyển sang đồng thanh thúc giục ông kết liễu Godai. Nhưng Masamoto đã bước đi, để mặc cơ thể Godai nằm sõng xoài dưới đất. Chiến thắng của ông đã rõ ràng như thanh thiên bạch nhật, chẳng cần thiết phải xuống tay thêm nữa. Khi ông tiến về phía đám đông, tất cả mọi người đều trở nên im lặng và gập mình cúi đầu sát nền cát. Thậm chí cả Akiko, Jiro và anh Taka cũng hòa cùng dòng người cúi gập.

Chỉ một mình Jack còn đứng đó, lưỡng lự không biết phải làm gì. Nó không phải là một trong số họ, tuy nhiên từ người chiến binh tỏa ra một thứ quyền uy tối thượng khiến chính bản năng cũng bắt nó phải cúi đầu trước ông. Trong lúc nhìn chăm chăm xuống nền cát, Jack cảm nhận được Masamoto đang tiến đến gần.

Đôi chân trần của người đàn ông mặt sẹo dừng lại ngay phía trước nó.

CHA LUCIUS

"*Você fala português?*"^[28] vị tu sĩ hỏi Jack.

Masamoto giờ ngồi trên phần bực cao trong căn phòng chính của khu nhà, còn vị tu sĩ thì quỳ gối trên sàn phía trước.

"*Parlez-vous français?*"^[29]

Với tròng kính dày cộp và mái tóc lưa thưa bóng nhờn, vị tu sĩ vịn trên mình chiếc áo thầy tu không khuy đặc trưng cùng áo choàng không tay loại của tu sĩ dòng Tên người Bồ Đào Nha. Ông được triệu tập để phiên dịch cho Masamoto và đang thăm dò Jack một cách hoài nghi.

"*Habla español?*"^[30] Người có nói được tiếng Anh không thể?" vị tu sĩ hỏi trong sự thất vọng.

"*Falo um pouco. Oui, un petit peu. Sí, un poco,*"^[31] Jack trả lời một cách trôi chảy. "Dù sao cháu vẫn thích nói tiếng mẹ đẻ là Anh ngữ hơn. Mẹ cháu là giáo viên nên lúc nào cũng bắt cháu phải học các ngôn ngữ khác. Thậm chí cả thứ tiếng của ông nữa..."

"Thằng quỷ! Nếu đủ thông minh thì hẳn phải biết không nên gây thù chuốc oán trong lúc đang rơi vào hoàn cảnh này chứ. Rõ ràng người là đứa trẻ thuộc bên dị giáo không được chào đón trên quốc đảo này."

Vị tu sĩ bật ra một tiếng ho mạnh khọc khạch trong cổ họng rồi dùng chiếc khăn tay lau thứ nước bọt màu vàng đậm trên môi.

Còn ông thì rõ là ốm yếu quá rồi đấy, Jack nghĩ thầm.

"Lí do duy nhất giúp người còn sống được đến giờ," ông tiếp tục, "là vì người vẫn còn là một đứa trẻ."

Jack đã nghĩ mình chết chắc rồi khi ngài Masamoto đứng cạnh nó trên bờ biển. Nhưng vị samurai chỉ yêu cầu nó đi theo ông và các

samurai của ông về đất liền, nơi cô Hiroko đang chờ sẵn để đưa họ trở về khu nhà.

"*Doushita? Kare wa doko kara kitanoda?*"^[32] Masamoto cất tiếng hỏi.

Vết thương trên vai vị samurai giờ đã được băng lại, lúc này ông đã đổi sang mặc một bộ kimono màu xanh da trời với hoa văn lá cây gỗ thích màu trắng diêm dúa. Ông bình thản nhấp một ngụm *sencha*. Jack không tin nổi vào mắt mình rằng đây lại chính là người vừa tham gia vào một trận chiến sinh tử chỉ mới vài giờ trước.

Lúc này ông được hộ tống bởi hai samurai có vũ khí. Bên trái có Akiko đang ngồi quỳ, cạnh cô là cậu thiếu niên mà cô đã nói chuyện trước trận đấu của Masamoto. Từ lúc Jack bước vào căn phòng, cậu ta liên tục trừng trừng nhìn nó bằng ánh mắt vừa tách biệt vừa hăm dọa, u ám như một đám mây đông.

"*Sumimasen, Masamoto-sama,*" vị tu sĩ tạ lỗi rồi cất chiếc khăn tay đi.

Vị tu sĩ đang quỳ dưới sàn gần chỗ Jack liền gập người cúi xuống với một sự tôn kính đáng kể trước Masamoto. Trong khi làm vậy, chiếc thập giá bằng gỗ đậm màu đeo trên cổ ông chạm nhẹ xuống nền sàn trải chiếu *tatami*.

"Ngài Masamoto Takeshi đây muốn biết người là ai, từ đâu tới, và bằng cách nào người đến được nơi này," quay lại về phía Jack, vị tu sĩ nói.

Jack thấy mình như đang trong quá trình thử thách. Nó được triệu tập đến căn phòng rồi cuộc để phải đối mặt với một tu sĩ dòng Tên hiểm độc. Trước đây cha nó đã cảnh báo nó phải cẩn thận với những người này. Người Bồ Đào Nha và Tây Ban Nha đã liên tục xô xát với người Anh suốt gần hai mươi năm, và mặc dù chiến tranh đã chính thức chấm dứt nhưng hai phe quốc gia này vẫn còn chứa chấp nhiều hiềm khích. Giáo hội Công giáo dòng Tên là kẻ thù nguy hiểm nhất của nước Anh. Chính vì vậy mà một người theo đạo Tin Lành Anh quốc như Jack đang ở trong tình thế cực kì nguy hiểm.

"Cháu là Jack Fletcher, người Anh. Cháu đến đây trên một chiếc tàu buôn -"

"Dối trá, làm gì có người Anh nào vào được hải phận này. Người chính là bọn cướp biển, đừng làm mất thì giờ của ta hay Ngài đây bằng những lời che mắt đó nữa. Ta không được gọi đến để truyền đạt lại những mảnh khoe giả dối của người."

"*Douka shimashita ka?*"^[33] Masamoto lên tiếng xen ngang.

"*Nani no nai, Masamoto-sama...*"^[34] vị tu sĩ trả lời nhưng ngay lập tức bị Masamoto cắt ngang bằng một câu mà Jack nghe giống như ra lệnh.

"*Moushiwake arimasen, Masamoto-sama,*"^[35] vị tu sĩ càng xin lỗi và cúi xuống, lại che miệng húng hắng ho trong chiếc khăn. Ông quay lại phía Jack rồi tiếp tục. "Nhóc, ta hỏi một lần nữa, làm cách nào người đến được chỗ này? Vì Chúa, tốt nhất người nên nói sự thật!"

"Cháu đã nói rồi. Cháu đến đây trên tàu *Alexandria*, một trong số những tàu buôn trong đội tàu thông thương Công ty Đông Ấn của Hà Lan. Cha cháu là Hoa tiêu trên tàu. Chúng cháu đã phải lênh đênh trên biển gần hai năm mới đến được quần đảo Nhật Bản..."

Trong lúc Jack nói, vị tu sĩ cũng liên tục phiên dịch trước khi cắt ngang lời nó "Các người đi theo hải tuyến nào?"

"Phía nam, qua Eo biển Magenllan -"

"Vô lí. Eo biển Magenllan là một bí mật."

"Cha cháu biết cả rồi."

"Chỉ có những người theo đạo chân chính như người Bồ Đào Nha bọn ta mới biết được lối đi an toàn ấy," vị tu sĩ đáp lại bằng giọng phẫn nộ. "Thông tin về tuyến đường này không bao giờ được để lộ ra cho những kẻ Tin Lành dị giáo như cha người cả."

"Thuyền chiến của các ông chẳng là gì đối với cha cháu. Ông ấy chỉ cần một ngày là vượt qua hết," Jack nói, một luồng cảm xúc tự hào bùng cháy trong người khi vị tu sĩ xấu tính truyền lời lại cho ngài Masamoto theo cách nhạo báng của người Bồ Đào Nha.

Jack nhìn vị tu sĩ hoài nghi dò xét. "Mà rốt cuộc thì ông là ai?"

"Ta là Cha Lucius thuộc Cộng đồng Công giáo, người bảo hộ cho Giáo hội Công giáo La Mã, cũng là tu sĩ truyền giáo duy nhất của

cộng đồng ở cảng Toba này,” vị tu sĩ sang sàng đáp lại đầy nhiệt huyết, đưa tay ra dấu thập tự trên ngực rồi hôn lên chiếc bùa thánh bằng gỗ đeo nơi cổ. “Ta có nhiệm vụ phải báo cáo lại cho Chúa kính yêu và Đấng bề trên, Cha Diego Bobadilla ở Osaka. Ở đây ta chính là tai và mắt của ngài.”

“Vậy còn vị samurai này giữ nhiệm vụ gì?” Jack hỏi, hất đầu ra dấu về phía ngài Masamoto, “Nếu ông quan trọng như thế thì sao phải quỳ lạy ông ta?”

“Cậu bé, từ giờ trở đi người nên cẩn trọng hơn với lời ăn tiếng nói - nếu còn muốn giữ cái mạng mình. Các samurai rất đòi hỏi sự tôn kính.”

Gập người cúi thấp một lần nữa, vị tu sĩ lại tiếp tục. “Đây là ngài Masamoto Takeshi, Chúa đảo Shima và là cánh tay phải của ngài Takatomi Hideaki, *daimyo* của vùng Kyoto -”

“*Daimyo* là gì?” Jack chen ngang.

“Là lãnh chúa, người thay mặt Thiên Hoàng cai trị cả vùng này. Các samurai ở đây, bao gồm cả ngài Masamoto, đều là thuộc hạ dưới quyền ông ấy cả.”

“Thuộc hạ?... Ý ông muốn nói đến nô lệ với nô tài ấy à?”

“Không, những người dân thường hay dân làng mà người đã thấy mới giống với những kẻ nô lệ. Samurai là tầng lớp chiến binh có đẳng cấp cao trong xã hội, tương tự như hiệp sĩ bên người vậy, nhưng tài ba hơn nhiều. Ngài Masamoto đây là một tay kiếm lão luyện, xưa nay chưa từng bị đánh bại bao giờ. Cũng chính ngài là người đã cứu vớt người, một kẻ dở sống dở chết trôi trên biển về chữa trị cánh tay cho đây, hãy tỏ ra biết ơn ngài ấy!”

Jack vô cùng sửng sốt. Người dân Anh quốc chưa hề biết đến khả năng chữa trị vết thương nào như vậy. Khi đang lênh đênh trên biển mà bị gãy chân hay tay thì có nghĩa là kẻ đó sẽ phải đau đớn quằn quại khổ sở với tình trạng hoại tử cho đến chết, nếu không cũng sẽ phải trải qua quá trình phẫu thuật cắt cụt đầy đau đớn và mạo hiểm. Quả là phải may mắn lắm nó mới gặp được ngài Masamoto.

“Phiền ông giúp cháu chuyển lời cảm ơn ngài ấy vì đã cứu cháu được không?”

"Tự ngươi cũng làm được chuyện đó rồi. *Arigatō* trong tiếng Nhật có nghĩa là 'cảm ơn' đấy."

"*Arigatō*," Jack lặp lại, chỉ vào cánh tay bị thương của nó rồi gập người cúi thấp hết mức cánh tay nó có thể. Cử chỉ này xem ra khiến Masamoto rất hài lòng, ông đáp lại sự kính trọng của nó bằng một cái gật đầu nhẹ.

"Vậy ra đây là nhà của ngài Masamoto?"

"Không, đây là nhà của chị gái ngài ấy, cô Hiroko. Cô ấy sống ở đây cùng con gái là Akiko." Vị tu sĩ lại bắt đầu ho sặc sụa đến mức phải mất một lúc mới ngưng lại được. "Hỏi han thế đủ rồi nhóc! Những người khác trên tàu của ngươi đâu?"

"Chết rồi."

"Chết? Tất cả bọn họ ư? Ta không tin!"

"Tàu của cháu bị bão đẩy chệch khỏi hướng đi dự tính nên buộc phải neo lại trong vịnh để trú ẩn, nhưng dải đá ngầm đã làm thủng đáy tàu *Alexandria*. Chúng cháu đã sửa nó, nhưng sau đó cả đoàn bị tấn công bởi... cháu không chắc lắm... có lẽ là những bóng đen."

Trong khi lắng nghe vị tu sĩ phiên dịch lại câu chuyện của Jack, mối quan tâm của Masamoto càng lúc càng tăng lên.

"Hãy tả lại những bóng đen ấy," Cha Lucius chuyển câu hỏi từ Masamoto sang cho Jack.

"Cháu nghĩ chúng là những kẻ... mặc đồ đen. Cháu chỉ thấy được mỗi con mắt của chúng thôi. Chúng có kiếm, xích, dao dùi để phi... cha cháu nói bọn chúng là *wakō*."

"*Ninja*" Masamoto nói hắt ra trong tiếng thờ.

"Gì cũng được, một tên trong số chúng đã giết cha cháu," Jack tiếp tục, giọng nó căng lên vì cảm xúc, kí ức về đêm hôm ấy đang bùng lên trong lòng nó như ngọn lửa. "Hẳn là tên ninja có một mắt màu xanh!" Masamoto vươn người về phía trước, điều bộ tỏ rõ sự căng thẳng và bồn chồn trước những thông tin mà Cha Lucius truyền tải lại từ luồng cảm xúc bùng phát của Jack.

"Hãy nhắc lại chính xác những gì ngươi vừa nói," Cha Lucius chuyển lời yêu cầu của Masamoto.

Hình ảnh về tên ninja trùm kín khuôn mặt và cái chết của cha nó cứ lặp đi lặp lại trong đầu Jack khiến nó phải gắng kiềm chế một cách khó khăn trước khi có thể tiếp tục, "Tên ninja sát hại cha cháu chỉ có một mắt. Xanh như da rắn. Cháu sẽ không bao giờ quên được điều đó."

"Dokugan Ryu," giọng Masamoto gằn xuống như thể vừa nuốt phải một loại thuốc độc.

Có thể thấy mức độ cảnh giác của vị samurai tăng lên rõ rệt khi nói ra cụm từ ấy. Khuôn mặt của cậu thiếu niên tóc đen ánh lên một nỗi sợ hãi, còn Akiko thì quay về phía Jack với ánh mắt đầy sự cảm thông.

"Doku - gì cơ?" Jack hỏi, không hiểu Masamoto vừa nói gì.

"Dokugan Ryu, Độc Nhãn Long, có nghĩa là "Rồng-một-mắt"," Cha Lucius giải thích. "Độc Nhãn Long cũng chính là tên ninja đã sát hại cậu Tenno, con trai cả của ngài Masamoto hai năm về trước. Ngài Masamoto đã chặn đứng âm mưu ám sát nhằm vào lãnh chúa và đang trong quá trình tiếp tục điều tra những kẻ có liên quan tới vụ việc này. Độc Nhãn Long đã được cử đi sát hại con trai của ngài ấy để thể hiện thông điệp cảnh cáo, buộc ngài phải dừng ngay các cuộc điều tra. Từ đó đến nay vẫn chưa ai tìm thấy dấu hiệu gì của tên ninja đó cả."

Masamoto nói gì đó với Cha Lucius một cách nghiêm trọng.

"Ngài Masamoto muốn biết hiện tại các thành viên khác trong gia đình người đang ở đâu. Thế mẹ người thì sao? Bà ấy có ở trên tàu không?"

"Không, mẹ cháu mất năm cháu lên mười tuổi. Bệnh viêm phổi." Jack nhìn vị tu sĩ vẻ cảm thông khi nhận ra những triệu chứng bệnh của ông. "Cha cháu gửi Jess, em gái cháu vào ở nhờ nhà bà Winters, hàng xóm cạnh nhà cháu, nhưng bà ấy cao tuổi lắm rồi, nhà cũng không đủ phòng cho cả hai anh em cháu nữa. Vì vậy cháu ở trên tàu. Dù sao cháu cũng đã đủ tuổi làm việc, cha cháu giao cho cháu làm thợ leo cột buồm trên tàu *Alexandria*."

"Người đã phải trải qua nhiều chuyện đau khổ đáng tiếc. Ta thực lòng chia buồn trước cái chết của mẹ người. Và cả cha người nữa,"

Cha Lucius nói với giọng chân thành.

Vị tu sĩ quay sang kể lại câu chuyện của Jack với Masamoto, vị samurai lắng nghe chăm chú. Masamoto rót thêm *sencha* vào chiếc chén nhỏ. Ông trầm ngâm nhìn chiếc chén trước khi chậm rãi nhấp một ngụm trà.

Không ai dám nói một câu nào.

Masamoto đặt chiếc chén xuống rồi bắt đầu mở lời. Trong khi ông nói, sắc mặt của vị tu sĩ và ánh mắt Akiko ánh lên một sự ngạc nhiên sững sốt. Jack nhận thấy cậu thiếu niên tóc đen ngồi bất động như một pho tượng với nét mặt càng lúc càng giận dữ, u tối và tràn ngập sự hiểm độc. Bằng thứ giọng hơi run vì sững sốt, Cha Lucius bắt đầu dịch lại cho nó nghe.

“Ngài Masamoto đây đã chỉ định rằng người, Jack Fletcher, sẽ được chăm sóc và bảo hộ dưới danh nghĩa của ngài cho đến khi người “đủ tuổi”. Hôm nay là tròn hai năm ngày mất của con trai ngài, vì vậy ngài tin rằng người chính là “món quà mà các vị thần ban tặng”. Người đã phải trải qua cùng một nỗi đau mất mát dưới tay Độc Nhãn Long. Vì vậy, người sẽ thay thế vị trí của cậu Tenno trong nhà Masamoto và được đối xử bình đẳng như các con của ngài.”

Jack sửng sốt kinh ngạc trước những lời nó vừa nghe được. Nó thậm chí còn không biết nên vui hay buồn trước ý nghĩ vừa được một samurai chúa đảo nhận nuôi. Nhưng trước khi nó có bất kì cơ hội lên tiếng nào thì Masamoto đã triệu tập anh Taka vào phòng. Anh Taka mang theo một gói đồ được buộc bằng vải bao bố. Anh đặt nó xuống dưới chân Jack.

Masamoto cất tiếng nói với Jack, Cha Lucius cũng lập tức phiên dịch.

“Ngài Masamoto thấy người luôn giữ chặt món đồ này bên mình khi ngài ấy vớt người lên khỏi biển. Giờ sức khỏe người đã hồi phục, ngài trả lại cho người món đồ này.”

Masamoto ra hiệu cho Jack mở lớp vải bọc vật hình chữ nhật. Jack kéo mạnh nút buộc, tấm vải mở ra để lộ một món đồ được bọc bằng

lớp vải dầu thắm màu. Mọi người trong phòng càng lúc càng tò mò nhìn theo món đồ của nó. Cha Lucius nghiêng người lại gần hơn.

Chẳng cần mở lớp vải dầu ra nó cũng biết chính xác món đồ này là gì. Tấm *hải đồ* của cha nó.

Cả căn phòng nhòa nhạt xung quanh Jack. Đột nhiên nó nhìn thấy khuôn mặt cha. Ông nằm đó, máu không ngừng rỉ bọt trên khóe miệng. Đầu ông ngoẹo sang bên, ánh mắt bắt gặp đôi mắt nó.

"Jack... *hải đồ*... lấy nó... về... nó sẽ giúp con về..."

Rồi ông trút hơi thở cuối cùng...

"Jack? Người không sao chứ?" giọng Cha Lucius vang lên, kéo nó về với thực tại.

"Vâng," Jack trả lời, nhanh trí đáp lại. "Cháu chỉ buồn thôi. Dù sao đây cũng là đồ của cha cháu mà."

"Ta hiểu. Vậy chắc đây là bản đồ của cha người?" Cha Lucius hỏi một cách hồ hững, nhưng đằng sau gọng kính, cặp mắt ông vẫn liên tục liếc trộm món đồ được bọc bằng tấm vải dầu.

"Không... không phải đâu... Chỉ là cuốn nhật kí của cha cháu thôi," Jack lấp liếm trong lúc chớp lấy tấm *hải đồ*.

Cha Lucius có vẻ không tin lời nó, nhưng ông cũng không nói gì thêm nữa.

Sau khi đã hoàn tất việc trao trả cuốn sổ, Masamoto cất tiếng thông báo kết thúc buổi họp rồi đứng dậy. Trong khi ông nói, tất cả mọi người đều cúi đầu.

"Ngài Masamoto truyền cho người nghỉ ngơi," vị tu sĩ dịch lại. "Ngài sẽ gặp người vào ngày mai."

Mọi người lại cúi xuống lần nữa rồi ngài Masamoto lướt nhanh qua căn phòng, hai vị samurai bảo vệ cũng nhanh chóng theo sau cùng với cậu thiếu niên tóc đen cau có đầy tâm trạng.

Cha Lucius cũng đứng dậy định ra về, nhưng một cơn ho dữ dội muốn lung phối đã ngăn ông lại. Sau khi cơn ho dịu dần, ông lau mồ hôi đầm đìa trên trán.

Rồi ông quay về phía Jack.

“Ta thật phát khiếp người và cái thuyền dị giáo của bọn người! Các người đúng là những kẻ chuyên mang đến điềm xấu - từ khi các người đặt chân lên mảnh đất này, bệnh tình của ta càng trở nặng hơn bao giờ hết,” ông càu nhàu với thứ giọng khàn khàn trong lúc vịn tay bám vào cánh cửa giấy để có thể đứng vững.

Ông đưa mắt nhìn thẳng vào mắt nó.

“Nghe ta cảnh báo đây, Jack Fletcher. Không bao giờ được phép quên người đã cứu mạng người là một samurai. Samurai là những người có tài nhưng cũng là những kẻ tàn nhẫn nhất. Chỉ một bước sai lầm thôi, người sẽ bị phân thân thành tám mảnh.”

LỆNH TRIỆU TẬP

Chiều hôm đó, Jack ngồi cả ngày trong khu vườn.

Nó vẫn không tin nổi sự thật rằng mình vừa được một vị samurai nhận nuôi! Nó nghĩ có lẽ mình nên biết ơn trước chuyện này. Nó đã có được một chỗ ăn ở, mọi người trong khu nhà cũng không còn đối xử với nó như thể một con chó hoang đi lạc nào nữa. Giờ đây Jack thấy mình giống một vị khách danh dự trong nhà thì đúng hơn. Đến cả anh Taka cũng cúi chào trước nó cơ mà!

Dù vậy, nó biết mình vẫn không thuộc về nơi này. Nó chỉ là một kẻ xa lạ giữa thế giới của những vị chiến binh, những bộ kimono và *sencha*. Vậy thì câu hỏi đặt ra là, nó thuộc về đâu?

Mồ côi cả cha lẫn mẹ, nó chẳng còn gia đình để nhắc đến nữa. Giờ thì em gái nó đang sống với bà Winters, nhưng ai mà biết được chuyện gì sẽ xảy ra khi tiền chu cấp cha nó đưa cho bà ấy rồi cũng hết? Hoặc bà ấy cũng qua đời nốt thì sao? Jack thấy mình cần phải tìm đường trở về nhà và ở bên chăm sóc em gái. Nhưng Anh quốc đang cách nó tận phía bên kia bản đồ thế giới, chẳng có cách nào một thằng nhóc mới mười hai tuổi như nó lại chèo thuyền vượt nổi hai đại dương lớn, cho dù có cuốn *hải đồ* bên cạnh đi nữa.

Giữa ban ngày nắng nóng mà Jack vẫn thấy rùng mình khi nhận ra tình thế bất lực của mình. Nó sẽ bị kẹt lại ở Nhật cho đến khi tìm ra được tàu thuyền hướng về cảng Anh quốc, hoặc không thì cũng phải đến khi nó đủ trưởng thành để có thể tự mình chèo lái về nhà.

Muốn sống được thì phải ở lại đây, nó không có quyền chọn lựa.

Jack ngồi xuống gốc cây hoa anh đào dưới bóng râm đồ dài theo ánh nắng, trầm ngâm suy nghĩ về tia hi vọng mong manh có được với cuốn *hải đồ*.

Nó vẫn còn nhớ như in cái cảm giác háo hức hồi hộp khi lần đầu tiên cha nó đưa cuốn sổ. Cuốn *hải đồ* nặng trĩu đầy ắp tri thức thông thái và những bí mật sâu thẳm. Khi Jack mở ra, nó có thể cảm thấy mùi biển đượm trong từng trang giấy.

Bên trong cuốn sổ chứa đầy những trang bản đồ phức tạp được vẽ bằng tay; la bàn định vị giữa cảng và đất liền; những ghi chú quan sát được về độ sâu và đặc điểm của đáy biển; các bản báo cáo chi tiết về từng hành trình của cha nó; những nơi nào thân thiện, những cảng nào nguy hiểm; vị trí dải đá ngầm; hướng thủy triều được đánh dấu; các vòng tròn trú ẩn; trang nào cũng có những đoạn mật mã nhằm bảo vệ thông tin về các lối đi an toàn khỏi tai mắt của kẻ thù.

"*Hải đồ* đối với một hoa tiêu," cha nó đã từng nói, "cũng giống như Kinh thánh của một vị tu sĩ vậy."

Jack đã say sưa chăm chú lắng nghe khi ông chỉ cho nó cách nhận biết dễ dàng vĩ độ thông qua vị trí các vì sao như thế nào, mặc dù ông nhắc rằng vẫn chưa có cách nào xác định chính xác kinh độ cả. Điều đó có nghĩa một khi thuyền đã không còn định vị được đất liền thì trên thực tế là nó đã bị lạc. Vì vậy mà chuyến đi biển nào cũng đầy rẫy khó khăn nguy hiểm chực chờ phía trước. Trừ khi...

"Trừ khi," cha nó đã từng nói, "con có được *hải đồ*. Con trai của ta ạ, cuốn sổ này chứa đựng tất cả những phần thông tin và kiến thức cần thiết để con có thể chèo lái con tàu an toàn qua cơn sóng gió. Những chú thích này thậm chí phải đánh đổi bằng cả máu và tính mạng. Sau mỗi chuyến đi biển, cha đều thêm những thông tin do chính cha quan sát được. Cuốn *hải đồ* này là một vật vô giá! Trên thế giới không có mấy quyển thực sự chính xác đến như vậy đâu. Chỉ cần có được nó, con sẽ thống trị được cả biển khơi! Đó cũng là lí do mà những kẻ thù người Bồ Đào Nha của chúng ta sẽ thèm muốn có được cuốn *hải đồ* này... bằng mọi giá..."

Giờ thì cuốn sổ đã là của nó.

Cuốn *hải đồ* là sợi dây duy nhất liên kết nó với quá khứ, với cha. Quả thật cuốn sổ cũng chứa đựng tia hi vọng duy nhất của nó để có thể trở về nhà, thông qua những sợi chỉ kinh vĩ tuyến mỏng manh bao bọc quanh Trái đất.

Trong lúc nó lật từng trang giấy thì một tấm giấy da được gấp lại trượt ra khỏi cuốn sổ rơi xuống đất. Jack với tay nhặt lên. Nó mở tấm giấy đã trở nên giòn vì muối biển ra, mép giấy nham nhở và rách nát vì bị mở ra gấp vào nhiều lần. Bên trong mảnh giấy là nét nguệch ngoạc trẻ con vẽ hình bốn người trong một khu vườn nhỏ bên cạnh một ngôi nhà hình vuông. Jack lập tức nhận ra ngay hình vẽ ấy.

Kia là cha nó, cao và khảng khiu với mái tóc đen được vẽ nguệch ngoạc như thể đang bị gió thổi tung, rồi đến hình nó là một đứa có cái đầu to đến không thể tin được cùng bộ tóc như giẻ lau sần màu trắng, hình em gái nó trong bộ áo thùng thình một tay đang vẫy còn tay kia nắm lấy tay nó, và ngay giữa bức tranh, phía trên tất cả bọn họ là hình mẹ nó với đôi cánh thiên thần.

Jess đã vẽ bức tranh này và đưa cho cha vào cái ngày Jack và cha lên đường rời Anh quốc đến quần đảo Nhật Bản. Nó nén dòng nước mắt ứ nghẹn nơi cổ họng, cố gắng để không bật khóc. Làm sao Jess có thể vượt qua được cái tin cha đã không còn nữa?

Jack đưa mắt lên khỏi tấm hình vẽ tay các thành viên trong gia đình, bất chợt nhận ra nó đang bị theo dõi. Cậu thiếu niên tóc đen đang nhìn chăm chăm về phía nó từ trong khu nhà. *Cậu ta đã ở chỗ đó từ lúc nào?*

Jack lấy tay lau mắt rồi chào cậu ta bằng một cái cúi đầu nhẹ theo phép lịch sự. Cậu thiếu niên hoàn toàn ngó lơ hành động của nó.

Có chuyện gì với cậu ta thế nhỉ? Jack thầm hỏi. Rõ ràng cậu ta đi cùng với ngài Masamoto nhưng lại chưa lần nào tự giới thiệu bản thân mình, thậm chí từ lúc mới gặp đã tỏ ra ác cảm với Jack. Đúng lúc đó, Akiko xuất hiện từ sau khúc quanh khu nhà cùng nhóc Jiro đang hào hứng múa may mẫu giấy nhỏ trên tay, cậu thiếu niên tóc đen liền đóng sập cánh cửa giấy. Jack gấp bức tranh mà em gái nó đã vẽ lại rồi cẩn thận đặt vào bên trong *hải đồ*.

Akiko cúi chào Jack trước khi tước lấy mảnh giấy từ tay Jiro, rồi bằng cả hai tay đưa nó cho Jack một cách trân trọng.

"*Arigatō*," Jack cảm ơn cô.

"*Dōmo*," Akiko đáp lại.

Jack thấy thất vọng vì chẳng thể giao tiếp với cô được nhiều hơn nữa. Lúc này nó có quá nhiều điều muốn nói, quá nhiều thứ muốn hỏi. Nó được bao nhiêu người xa lạ tử tế chăm sóc, nhưng rốt cuộc vẫn bị cô lập bởi rào cản ngôn ngữ. Buổi tối hôm vừa rồi, lần Akiko chỉ cho nó biết tên các đồ vật để nó nhắc lại chính là lần mà nó nghĩ là gần giống với một cuộc đối thoại hân hoan nhất kể từ khi nó mê man sốt mấy tuần trước.

Jack mở mẫu giấy ra đọc.

Người được yêu cầu phải có mặt. Ngay sau bữa sáng mai hãy đến thẳng khu nhà của ta. Ta sống trong ngôi nhà thứ tư phía bên trái cầu cảng.

Cha Lucius

Jack ngả người dựa vào gốc cây. Rốt cuộc thì Cha Lucius muốn gì ở nó?

YAMATO

Nhà của Cha Lucius khá nhỏ, nằm cách xa con đường chính. Anh Taka, vị samurai trong khu nhà Jack rung chiếc chuông treo nơi cổng rồi đợi tín hiệu trả lời.

Jack nghe thấy tiếng bước chân lê ra rồi cánh cổng mở vào trong. Cha Lucius xuất hiện với cặp mắt kèm nhèm cùng hơi thở khô khè.

“Chào mừng đến với tiện xá của ta, thẳng nhóc dị giáo. Vào đi.”

Jack bước qua cánh cổng vào một khu vườn nhỏ khác xa với chốn thiên đường của ông cụ Uekiya. Khu vườn này là một ô bùn đất trồng các loại rau củ ăn được cả rễ cùng các cây thảo mộc. Chẳng có vật trang trí hay dòng suối nhỏ róc rách nào cả, chỉ có duy nhất một cây táo với vài quả nhỏ mới đang nhú ra. Một khu vườn đúng theo tính chất trồng trọt rau màu chứ không phải để ngồi ngắm mà suy tư sự đời.

Sau khi đưa Jack đến nơi, anh Taka cúi chào hai người rồi ra về.

Cha Lucius dẫn Jack vào một căn phòng nhỏ chỉ có một cái bàn, hai cái ghế và một chiếc bàn thờ tự chế đơn giản. Trên bức tường treo một cây thánh giá lớn bằng gỗ.

“Ngồi đi,” Cha Lucius nói rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện bên kia bàn, chốc chốc lại ho khan vào chiếc khăn tay.

“Thế chàng samurai trẻ hôm nay sao rồi?” Cha Lucius chế giễu.

“Sao cháu lại phải đến đây?” Jack nói, ngó lơ câu hỏi khinh miệt của vị tu sĩ.

“Vì ta phải dạy người tiếng Nhật.”

“Sao lại thế?” Jack hoài nghi hỏi. “Hôm qua ông có muốn giúp cháu đâu.”

“Một khi ngài Masamoto đã yêu cầu làm gì thì nên làm thế ấy.” Ông nhìn thẳng vào cặp mắt nó. “Bắt đầu từ hôm nay, giờ này buổi

sáng sẽ là giờ học. Ta bảo gì thì phải làm nấy. Không chừng người còn có thể được cứu rồi nữa.”

“Cháu không cần ‘cứu rồi’. Dạy cháu tiếng Nhật thì dạy chứ đừng bắt cháu ngồi nghe mấy bài thuyết giảng của -”

“Xác xược thế là đủ rồi!” Cha Lucius đập mạnh lòng bàn tay xuống mặt bàn. “Cầu Chúa che chở người khỏi sự ngu dốt của người. Chúng ta sẽ bắt đầu học. Càng sớm biết được ngôn ngữ của họ thì người sẽ càng sớm dùng miệng lưỡi mình để treo cổ mình thôi!”

Ông lau nước bọt bắn trên miệng rồi tiếp tục.

“Điểm mấu chốt để hiểu được người Nhật chính là thông qua ngôn ngữ của họ. Mỗi câu nói có lượng từ vựng và cấu trúc câu riêng, hay nói cách khác, là độc nhất. Chúng phản ánh cách nghĩ và quan điểm của họ. Hiểu được tiếng Nhật, người sẽ hiểu được con người họ. Ta nói đến đây có nắm được không?”

“Có. Nghĩa là muốn nói được tiếng Nhật thì phải suy nghĩ như một người Nhật.”

“Giỏi. Ít ra mẹ người cũng biết dạy người cách lắng nghe lời người khác nói.”

Cha Lucius với tay ra sau lưng nó trượt mở một ô cửa nhỏ trên tường để lộ ra cái tủ, từ trong tủ ông lấy ra một cuốn sách dày cộp và vài tờ giấy, một chiếc bút lông cùng lọ mực. Đặt chúng lên mặt bàn, ông bắt đầu bài học.

“So với các ngôn ngữ khác mà nói, tiếng Nhật có phần dễ học hơn. Mới đầu có thể thấy thứ ngôn ngữ này đơn giản hơn so với Anh ngữ. Nó không có các mạo từ xác định trước các danh từ, không có mạo từ “a”, “an” hay “the” nào hết. Từ *hon* có thể chỉ sách nói chung hoặc một cuốn sách nào đó đã được nhắc đến, nó có thể là một cuốn sách, cũng có thể chỉ nhiều cuốn sách.”

Jack bắt đầu nghĩ rằng có khi nghe một bài thuyết giảng của vị giáo sĩ dòng Tên này còn dễ hiểu hơn là học tiếng Nhật!

“Động từ tiếng Nhật không phân chia thành các thì, cũng chẳng có dạng nguyên thể nào cả...” Đột ngột Cha Lucius ngừng lại. “Sao không ghi chép những gì ta nói lại thế? Ta tưởng người có được học hành đàng hoàng cơ mà.”

Jack miễn cưỡng cầm chiếc bút lông lên, chấm vào lọ mực rồi bắt đầu viết. Đến khi anh Taka tới đón Jack về thì đầu óc nó đã quay cuồng hết cả lên với hàng mớ động từ cùng các cách diễn đạt trong tiếng Nhật. Nhưng nó nhất quyết không chịu khuất phục trước cách dạy của Cha Lucius và cố gắng thể hiện bằng cách chào anh Taka bằng một câu tiếng Nhật bập bẹ.

Anh Taka thoáng nhìn nó lúng túng, chớp mắt không hiểu, nhưng liền ngay sau đó nở nụ cười khi nhận ra chất giọng tiếng Nhật pha Anh nặng trịch trong câu chào của nó.

Hai người bọn họ trở về khu nhà của Hiroko. Ngay sau bữa trưa, Jack lại bị dẫn vào phòng Masamoto một lần nữa.

Masamoto ngồi trên chiếc bục cao, lưng lửng trong căn phòng như một vị thần trong ngôi đền cổ linh thiêng, vị samurai bảo vệ quen thuộc quỳ gác bên cạnh. Cả cậu thiếu niên tóc đen cũng ở đó, im lặng và ẩn chứa một mối nguy hiểm tiềm tàng.

Jack càng bất an hơn khi Cha Lucius xuất hiện, vào phòng qua lối cửa giấy khác và quỳ xuống phía bên đối diện với nó, nhưng lần này ông ta đến cũng vì được chỉ định phiên dịch.

"Việc học của con với Cha Lucius tiến triển sao rồi?" ngài Masamoto hỏi thông qua vị tu sĩ.

"*Ii desu yo, arigatō gozaimasu,*" Jack trả lời, hi vọng mình phát âm đúng các từ trong câu "Tốt ạ, cảm ơn cha rất nhiều."

Masamoto gật đầu khen ngợi.

"Jack, con rất sáng dạ. Tốt lắm," Masamoto tiếp tục nói thông qua lời dịch bất mãn của Cha Lucius. "Ta phải trở về Kyoto vì ở đó có đạo đường ta trông nom. Con sẽ ở lại Toba cho đến khi cánh tay hoàn toàn lành lặn. Hiroko, chị gái ta nhất định sẽ chăm sóc con tử tế. Cha Lucius cũng sẽ tiếp tục dạy tiếng cho con. Hi vọng đến khi ta trở về, con sẽ nói trôi chảy tiếng Nhật."

"Vâng, thưa cha," Jack đáp lại sau khi Cha Lucius đã dịch xong.

"Ta định sẽ trở lại Toba trước mùa đông năm nay. Giờ để ta giới thiệu con với con trai thứ của ta, Yamato. Em ấy sẽ ở đây cùng con. Mọi người ai cũng cần có bạn - em ấy sẽ làm bạn với con. Mà thật ra giờ cả hai cũng đã là anh em của nhau rồi."

Yamato cúi chào một cái cụt lủn, ánh mắt vẫn chĩa thẳng vào Jack. Bướng bỉnh và thách thức, ánh mắt đó đưa ra một thông điệp quá rõ ràng: Jack sẽ không bao giờ đáng được thế chỗ anh trai Tenno của cậu ta cả, và cậu ta cũng chưa hề có ý định sẽ làm bạn với Jack... *bao giờ*.

KIẾM GỖ

Cây hoa anh đào trồng giữa khu vườn chính là cột mốc thời gian nhắc nhở tháng ngày nó ở Nhật. Cái ngày nó mới đến, cành lá trên cây vẫn còn sum suê um tùm, xanh mượt mãi, bóng râm dưới gốc cây còn là nơi ẩn náu mát mẻ giúp nó trốn khỏi cái nắng chói chang nóng nực mùa hè. Giờ đây, sau ba tháng trôi qua, cánh tay nó đã hoàn toàn lành lặn, còn những chiếc lá trên cây hoa thì đã chuyển sang một màu vàng úa và bắt đầu rơi rụng lá tả xuống sân vườn.

Có thể nói gốc cây giống như một vùng thánh địa đối với nó. Nó có thể ngồi đó hàng giờ nghiền ngẫm về bản *hải đồ* của cha, nghiền cứu hình vẽ vị trí các chòm sao được miêu tả tỉ mỉ, lần theo các mẫu bản đồ đường bờ biển, cố gắng giải mã những kí hiệu bí mật được dùng để bảo vệ thông tin tránh khỏi tai mắt của kẻ thù ở mỗi trang. Cha nó đã từng hứa rằng đến một ngày, ông sẽ đưa cho nó chiếc chìa khóa giúp giải đáp tất cả những đoạn mã bí ẩn ấy. Giờ cha nó đã không còn nữa, chỉ còn trí thông minh là con đường duy nhất giúp Jack đoán ra tất cả. Cứ mỗi lần giải mã thành công một trang, nó lại cảm thấy như mình đang đến gần với cha hơn.

Cây hoa anh đào còn là cây cầu biểu tượng kết nối nó với văn hóa của người Nhật, giúp nó dần dần hiểu thêm về con người họ. Vì cũng chính tại nơi đây, gần như chiều nào nó cũng cùng Akiko thực hành đối thoại tiếng Nhật.

Ba ngày sau khi Masamoto rời Toba lên đường đến Kyoto, Akiko nghe tin Jack gặp khó khăn trong việc phát âm một cụm từ tiếng Nhật mà Cha Lucius đã dặn Jack phải thuộc lòng. Cô tỏ ý muốn giúp đỡ nó.

“Cám ơn cậu, Akiko,” Jack đáp lại, sau khi cách phát âm cụm từ đã được sửa cho chính xác hơn, nó lặp đi lặp lại vài lần để khắc sâu cụm từ trong trí óc.

Thế là từ hôm đó, Jack và Akiko bắt đầu thực hành với nhau vào các buổi chiều. Nhờ vậy mà theo từng bài học của Cha Lucius, tiếng Nhật của nó đã tiến bộ vượt bậc. Akiko giống như chiếc phao cứu sinh của nó. Cứ mỗi tuần trôi qua, Jack lại có thể biểu đạt được nhiều điều một cách nhuần nhuyễn hơn.

Mặt khác, dù đã được cha ra chỉ thị phải làm bạn với Jack, Yamato vẫn tiếp tục giữ khoảng cách lạnh lùng như thể trong mắt cậu ta Jack không hề tồn tại.

“Sao Yamato chẳng bao giờ nói chuyện với tớ vậy?” một hôm nó hỏi Akiko. “Tớ đã làm gì sai à?”

“Không phải đâu Jack,” cô trả lời bằng một giọng nhã nhặn và cẩn trọng. “Em ấy là bạn của cậu.”

“Chẳng qua vì ngài Masamoto ra lệnh như thế nên mọi người mới làm bạn với tớ thôi,” Jack bật lại.

“Nhưng ngài ấy đâu có ra lệnh cho tớ,” cô đáp, thoáng trong đôi mắt ánh lên một tia nhìn tổn thương.

Nhận ra mình vừa tỏ ra xúc phạm, Jack hoảng hốt ra sức tìm cụm từ tiếng Nhật thích hợp để xin lỗi. Cha Lucius đã từng giải thích cho Jack rằng ở Nhật, biết nhận lỗi cũng được coi là một trong những đức tính tốt đẹp. Không giống như người Châu Âu thường đánh đồng hành vi nhận lỗi với việc thú nhận sai lầm hoặc sự thất bại của mình, người Nhật lại nhìn nhận hành động đó như là biểu hiện của việc dám nhận lấy trách nhiệm cho việc làm của mình và không đổ lỗi sang những người khác. Khi một người đã nhận lỗi và thể hiện rằng họ thật sự hối lỗi thì người Nhật luôn sẵn lòng tha thứ, bỏ qua lỗi lầm và sẽ không để bụng.

“Mình thật lòng xin lỗi cậu, Akiko,” cuối cùng Jack cũng lên tiếng được. “Lúc nào cậu cũng đối xử tốt với mình cả.”

Cô cúi đầu đáp lại, nhận lời xin lỗi của nó rồi họ lại tiếp tục câu chuyện, lời nói trong lúc nóng giận của nó đã được bỏ qua.

Hôm nay Jack lại đến địa điểm nơi gốc cây nó vẫn ngồi để học. Nó nhận thấy cây hoa anh đào đã rụng nhiều đến mức dưới các cành cây là một thảm lá vàng. Ông cụ làm vườn Uekiya đang quét chúng lại và nhồi những chiếc lá rụng vào chiếc bao tải cũ mềm.

Jack bước tới, nhặt chiếc thanh cào lên định làm giúp ông cụ.

“Đây không phải là việc của một samurai đâu,” ông cụ làm vườn nhẹ nhàng nói rồi lấy chiếc thanh cào ra khỏi tay nó.

Đúng lúc đó, Akiko băng qua chiếc cầu hương về phía hai người bọn họ. Jack nhận thấy hôm nay cô mặc một bộ kimono màu hoa tử đinh hương, điểm xuyết những cánh hoa trắng ngà cùng chiếc thắt lưng *obi* vàng óng. Nó vẫn chưa thể nào quen được với việc phụ nữ Nhật lúc nào cũng xuất hiện trong bộ dạng tươi tắn kĩ lưỡng hoàn hảo đến thế.

Jack và Akiko cùng ngồi dưới gốc cây, còn ông cụ Uekiya thì cúi chào hai đứa rồi quay sang chăm sóc cắt tỉa cẩn thận những khóm cây vốn đã hoàn hảo của ông. Jack và Akiko cùng bắt đầu buổi học chiều. Nhưng trước khi buổi học có thêm chút tiến triển, Jack lên tiếng hỏi cô về lời nói lạ lùng vừa rồi của ông cụ Uekiya.

“Làm sao mà tớ có thể là một samurai được? Tớ thậm chí còn chẳng có cây kiếm nào bên mình.”

“Không cứ phải có kiếm mới là một samurai đâu. Đúng samurai là những chiến binh, vì họ là những người thuộc tầng lớp võ sĩ. Nhưng với tư cách là con nuôi của Masamoto, giờ cậu cũng được coi là một samurai rồi.” Akiko ngừng một lát để những lời nói của cô có thời gian lắng đọng. “Samurai còn mang trong mình ý nghĩa “phục vụ”. Với một samurai, lòng trung thành của họ trước tiên sẽ là đối với Thiên Hoàng, rồi mới đến lãnh chúa. Đây là chuyện liên quan đến trách nhiệm và nghĩa vụ. Cậu cần thực hiện nghĩa vụ của mình với ngài Masamoto chứ không phải là với khu vườn.”

“Tớ vẫn không hiểu.” Ngài Masamoto còn muốn nó thực hiện những nghĩa vụ nào nữa? Chẳng lẽ cả cuộc đời này nó sẽ phải gắn với vị samurai ấy sao?

“Rồi cậu sẽ hiểu. Việc có phải là một samurai hay không phụ thuộc vào thái độ và tình thần của cậu. Ngài Masamoto sẽ chỉ dạy cho cậu về điều đó.”

Trong lúc Jack còn đang cố gắng hiểu ý nghĩa lời nói của Akiko thì Yamato sai bước từ trong nhà đi ra với một thanh gỗ đậm màu trên tay. Thanh gỗ này dài bằng tầm cánh tay của cậu ta, một phần ba

chiều dài được bao tròn thành đoạn tay cầm khá vững chắc, hai phần ba còn lại được mài giữa trông giống như một lưỡi kiếm dài hơi vuốt nhọn về phần mũi.

“Cậu ấy đang cầm cái gì thế?” Jack hỏi.

“Kiếm gỗ đấy.”

Nhìn thấy Jack và Akiko, Yamato cúi chào một cái cụt lủn rồi lại tiếp tục bước đều đến khoảnh đất trống của khu vườn.

“Gì cơ? Kiếm đồ chơi á!” Jack bật cười khi thấy Yamato hua hua thanh kiếm gỗ trên đầu rồi vung mạnh xuống như thể đang thực hiện một cú đánh ác liệt vào đối thủ vô hình.

“Đồ chơi? Không đâu, một thanh kiếm gỗ không hề là đồ chơi,” giọng Akiko bỗng nhiên trở nên nghiêm trọng. “Nó có thể giết người đấy. Chỉ dùng thanh kiếm gỗ ấy thôi mà ngài Masamoto đã hạ gục hơn ba mươi samurai có kiếm.”

“Vậy thì Yamato đang làm cái gì thế? Tớ thấy có khác gì cậu ta đang chơi trò chơi đâu.”

Yamato lặp lại đòn tấn công một lần nữa, kéo theo một loạt vung liên hoàn cắt và khóa.

“*Kata*. Đó là từ dùng chỉ những thế di chuyển đã được thiết lập cố định giúp một samurai gọt giũa kỹ năng chiến đấu của mình. Yamato đang học các đòn thế di chuyển tấn công sử dụng kiếm.”

“Chà, thế nếu tớ là một samurai thì xem ra cũng cần phải học cách chiến đấu nữa nhỉ,” vừa nói Jack vừa chỉnh lại bộ kimono của nó rồi đứng lên.

Phớt lờ lời phản đối của Akiko, Jack sai bước đến nơi Yamato đang luyện tập. Nó đứng quan sát một cách thích thú, học hỏi những bước di chuyển và kỹ thuật của Yamato. Yamato hoàn toàn ngó lơ sự hiện diện của Jack. Cậu ta tiếp tục đỡ rồi lao lên tấn công đối thủ trong tưởng tượng.

“Tớ thử được không?” Jack hỏi sau khi Yamato vừa làm một động tác phạt ngang đầy uy lực chém bay đầu đối thủ.

Yamato tra thanh kiếm gỗ vào đai thắt lưng rồi đứng dò xét Jack như thể nó là một đứa mới xin vào học việc. Trong một chốc, Jack

ngĩ cậu ta sẽ từ chối lời đề nghị của nó để thể hiện quyền thế của mình.

“Sao lại không nhĩ, ngoại quốc,” Yamato đáp lại bằng giọng hờn hĩnh như thể sắp có trò tiêu khiển. “Tập luyện mà có đối tượng thì vẫn hơn. Jiro,” cậu ta gọi to, “lấy giúp anh một thanh kiếm gỗ cho tên ngoại quốc này!”

Cậu nhóc chạy vụt ra khỏi căn nhà với thanh kiếm gỗ thứ hai trên tay. Lập cập với thanh kiếm còn dài hơn cả chiều cao của mình, Jiro đưa vũ khí cho Yamato. Yamato cúi đầu, hai tay đỡ chiếc kiếm gỗ đưa ra cho Jack.

Jack bước lên định cầm lấy kiếm.

“KHÔNG ĐƯỢC! Phải cúi đầu xuống để thể hiện niềm vinh dự khi được sử dụng kiếm của người khác.”

Tuy vẫn làm theo, nhưng kiểu ra lệnh của Yamato làm Jack thiếu điều muốn nổi nóng. Dù vậy, nó tha thiết muốn được cầm lấy thứ vũ khí ấy, muốn biết cách làm sao để có thể sử dụng chúng nhuần nhuyễn như khi ngài Masamoto vung đôi kiếm trên bờ biển.

“Cầm bằng cả hai tay nữa,” Yamato hướng dẫn như thể Jack là một đứa con nít nào đó.

Khi đã được cầm thanh kiếm bằng cả hai tay, Jack mới nhận ra thanh kiếm gỗ này thật sự nặng khủng khiếp. Giờ thì nó đã hiểu tại sao chỉ một thanh kiếm như thế cũng có thể giáng một đòn chí mạng đủ giết chết một người.

“KHÔNG PHẢI THẾ! Chuyển lưỡi kiếm xuống,” Yamato lập tức sửa sai cho Jack khi nó vừa chĩa thanh kiếm gỗ ra phía trước mặt như đã thấy Yamato làm lúc nãy. Yamato xoay thanh kiếm lại cho đúng chiều trong tay Jack.

“Không được để *kissaki* chúi xuống đất!” Yamato đảo mắt như không thể tin được vào sự thiếu hiểu biết của Jack.

“*Kissaki*?” Jack gặng hỏi.

“Mũi của thanh kiếm. Giữ nó ngang hàng với cổ của đối thủ. Một chân bước lên trước. Chân kia lùi ra sau. Bước rộng nữa ra. Đứng cho vững vào.” Thích thú với vai trò giáo viên hướng dẫn, Yamato

thong thả đi vòng xung quanh, liên tục chỉnh sửa tư thế và thế đứng của Jack cho đến khi hoàn toàn thỏa mãn mới thôi.

“Được rồi. Trước tiên chúng ta sẽ thực hành *kihon* - các bước cơ bản. Cách đỡ đòn và đòn tấn công đơn giản.”

Yamato đứng đối diện, nâng mũi kiếm lên ngang với mũi kiếm của Jack. Chỉ một giây sau cậu ta đã đánh trúng thanh kiếm. Thanh kiếm rung lắc mạnh trong tay Jack, truyền lên cánh tay nó một cơn đau nhói khiến nó buộc phải buông tay thả ra. Lưỡi kiếm của Yamato tiếp tục lao tới trước, chỉ dừng đúng một phân trước cần cổ của Jack. Yamato chĩa kiếm vào Jack với cái nhìn khinh khỉnh như thể thách đố nó dám cử động.

“Bộ chỗ cậu ở không dạy cậu cách chiến đấu như thế nào à? Cầm kiếm mà éo lả cứ như con gái,” Yamato nói với giọng giễu cợt. “Cầm lên đi. Lần sau đừng có nắm bằng ngón trỏ và ngón cái như thế. Kiểu cầm đó không vững, dễ bị phá lăm. Nhìn tôi làm đây. Đầu tiên đặt ngón út tay trái vòng theo phía cuối cán kiếm. Sau đó tiếp tục tuần tự nắm các ngón tay khác lại ngay trên đó. Nhớ giữ chặt hai ngón phía cuối. Tay phải đặt ngay phía dưới đốc kiếm, cũng nắm chắc như tay trái. Đây mới là *tenouchi*^[36] chuẩn.”

Yamato say sưa khoái chí với hình ảnh của Jack mà cậu ta đang tạo ra trước mặt Akiko và Jiro. Cậu ta quá thích thú với cảm giác tỏ ra là mình vượt trội đến mức không nhận ra phản ứng thiếu tôn trọng của Akiko trước cách hành xử của mình.

Không sao hết, Jack nhủ thầm. Nó sẽ sớm học được cách sử dụng kiếm gỗ, lúc đó sẽ là cơ hội để nó có thể quay lại cho Yamato một bài học.

Sau khi Jack đã thông thạo cách cầm kiếm, Yamato lặp lại đòn tấn công. Lần này Jack vẫn giữ vững được thanh kiếm.

“Tốt. Giờ thử xem nào.”

Lúc đầu, các bước di chuyển của đòn thế khiến Jack cảm thấy ngượng ngịu. Thật khó để có thể tập trung đủ lực cần thiết sau khi vừa gạt đòn tấn công của đối thủ. Tuy nhiên Yamato yêu cầu Jack lặp đi lặp lại các động tác cho đến khi nó bắt đầu thực hiện được kỹ thuật này một cách trơn tru hơn.

Hai đứa liên tục thực hành suốt cả buổi chiều. Trong đó Yamato dạy Jack ba đòn thế căn bản khác: động tác chém cơ bản, thế né đòn rồi tấn công, và thế khóa đòn phòng thủ kiểu đơn giản. Luyện tập *kata* hóa ra lại là một quá trình cực kì khó khăn khiến một lúc sau nó bắt đầu thấm mệt. Kể từ sau lần ở trên tàu đến giờ, nó vốn ít luyện tập thể lực nên thanh kiếm gỗ trong tay dần dần nặng trĩch như chì. Yamato thì rõ ràng tỏ ra khoái chí khi thấy Jack yếu dần.

“Muốn thử vài trận *randori* bây giờ không?” Yamato lên giọng thách thức.

“Là sao?” Jack nói, thở không ra hơi.

“Đấu tự do. Mỗi trận ba hiệp. Thắng hai hiệp là thắng, được chứ?”

“Khoan đã, Yamato,” Akiko cắt ngang với hi vọng ngăn cản được mối nguy hiểm mà cô đã nhìn thấy trước. “Hôm nay chị mời cả hai cùng đến chỗ chị thưởng thức *sencha* được không? Hai người đều đã luyện tập nhiều rồi, cũng đến lúc nên nghỉ ngơi.”

“Không cần đâu, cảm ơn chị Akiko. Em không thấy khát. Nhưng trông bộ dạng Jack thì chắc là cần nghỉ mệt đấy.”

Jack biết thừa Yamato đang cố phá hỏng hình ảnh của nó. Jack có thể nhận ra được điều này nhờ khoảng thời gian nó còn ở trên tàu *Alexandria*. Kẻ không dám tự mình đứng lên trong tuần đầu tiên thì cũng sẽ là kẻ phải chờ ăn cuối cùng, hoặc phải chịu ngủ nơi ẩm thấp bẩn thỉu gần đáy tàu nhất, hay phải chịu làm những công việc tồi tệ nhất, chẳng hạn đi lau chùi cọ rửa các lỗ thông nước ở mạn tàu trong khi các thủy thủ khác được nghỉ ngơi thư giãn. Jack cần chứng minh rằng nó không phải là một kẻ dễ dàng bị đánh gục. Nếu bây giờ chịu lùi bước, mãi mãi nó sẽ phải ở trong cuộc chiến cố gắng lấy lại vị thế của mình.

“Không sao đâu, cảm ơn cậu, Akiko. Tớ không mệt.”

“Nhưng còn cánh tay của cậu thì sao?” cô nài nỉ. “Tốt hơn hết là không nên -”

“Tớ không sao,” Jack trả lời, cắt ngang lời nói của cô một cách lịch sự trước khi quay về phía Yamato. “Đấu tự do à? Hai ăn một. Được chứ sao không?”

Họ lại quay người đứng đối diện với nhau, hai bên mũi kiếm chạm vào nhau. Hai bàn tay Jack trơn trượt vì ẩm mồ hôi. Nó cố nhớ lại các bước di chuyển: bước chân, đỡ đòn, khóa, tấn công. Nó vào tư thế chuẩn bị sẵn sàng, nhưng Yamato đã tấn công trước. Cậu ta đánh bật thanh kiếm gỗ của Jack sang bên rồi vụt mạnh xuống các ngón tay đang để lộ ra của Jack khiến nó hét lên một tiếng bất ngờ và đau đớn, để rơi thanh kiếm của mình.

"Chậm quá," Yamato nhận xét, nở nụ cười mỉa mai toét đến tận mang tai. "Tôi biết thừa cậu đang *tính toán* các nước đi trước khi thực hiện."

Jack cúi xuống nhặt vũ khí lên. Các ngón tay của nó run run, phải cố gắng lắm mới nắm tay vào được thanh kiếm. Nó nghiêng răng nâng mũi kiếm lên lần nữa.

Lần này nó thấy được thanh kiếm gỗ của Yamato giật nhẹ nên theo bản năng đã lùi lại, tránh được đòn chém đầu tiên. Yamato vung thanh kiếm ngược trở lại tấn công lần thứ hai; nhờ may mắn, Jack lại đỡ được đường kiếm. Điều này càng khiến Yamato bị kích động, lao lên tung một đòn vũ bão vào Jack khiến nó chỉ vừa kịp co người xuống tránh. Yamato lập tức giáng mạnh một đòn ngang lưng Jack. Cú vụt mạnh khiến Jack gục quỵ xuống, hai quả thận của nó đau khủng khiếp còn hai lá phổi thì như thể vừa rớt ra khỏi người nó.

"Hai - không," Yamato nói bằng giọng hả hê khi thấy Jack quằn quại trên mặt đất đau đớn. "Lời khuyên nhỏ đây. Không bao giờ được phép giơ lưng mình ra cho đối thủ."

"Đủ rồi, Yamato," Akiko chen ngang. "Cậu ấy chưa biết cách dùng kiếm gỗ để chiến đấu mà. Cậu ấy còn không thể tự bảo vệ mình nữa!"

Hỗn hển cùng cơ thể cứng ngắc vì đau, Jack vẫn cố gượng đứng dậy với sự giúp đỡ của thanh kiếm gỗ. Nó kiên quyết không bỏ cuộc. Đây chính là lúc nó cần phải chứng minh bản lĩnh của mình. Tuy vốn biết sẽ chẳng có cơ may nào thắng được, nhưng chính *nó* là người cần phải tạo ra ranh giới để chấm dứt tất cả những chuyện này chứ *không* phải là Yamato. Với tất cả nỗ lực của mình, nó tiếp tục nâng kiếm.

Yamato đứng chết lặng vì kinh ngạc.

“Đừng có làm chuyện ngu ngốc. Hai ăn một. Tôi thắng rồi.”

“Sao thế? Sợ bị tôi đánh bại à?”

Lời thách thức trực tiếp từ Jack như một cú huých vào Yamato khiến cậu ta lập tức thủ thế.

Biết rằng Yamato đang dò xét từng cử chỉ có thể làm lộ dấu hiệu nước đi đầu tiên của mình, Jack giả vờ vung kiếm sang bên trái như nó đã thấy chiến binh Godai làm với thanh *nodachi* trong trận chiến trên bờ biển. Ngay khi Yamato lao ra khóa đường kiếm, Jack lập tức chuyển sang thế tấn công, vung mạnh thanh kiếm gỗ trở về bên phải.

Bất ngờ, Yamato đỡ đường kiếm một cách lúng túng đến mức lưỡi kiếm của Jack vụt ngang tay phải của cậu ta. Nỗi cơn thịnh nộ vì cú va chạm không ngờ đến, Yamato liền trả đũa bằng hàng loạt đòn tấn công dữ dội. Đường kiếm vung lên loang loáng trút xuống Jack như mưa. Jack kịp né hai lưỡi kiếm đầu tiên, may mắn đỡ được lưỡi kiếm thứ ba, nhưng lưỡi kiếm thứ tư đã vụt mạnh ngay trúng mặt nó.

Như thế vừa bị ai đó cắt xoẹt mối dây liên kết giữa não bộ và phần còn lại của cơ thể, đôi chân lảo đảo, nó đổ ụp xuống nền. Đầu ong lên vì đau nhức, mắt nổ cả đom đóm.

Akiko ngay lập tức lao đến bên nó, lên tiếng gọi Chiro mang khăn và nước lại để ngăn máu chảy từ hai bên mũi. Jiro thì kéo tay áo Jack lên, bối rối vì sự thô bạo không ngờ tới. Thậm chí cả anh Taka cũng xuất hiện, cúi xuống xem xét Jack một cách lo lắng.

Jack có thể thấy Yamato đứng đó một mình, khuôn mặt để lộ cái nhìn u tối khi tất cả mọi người đều quay lưng lại với chiến thắng của cậu ta. Jack có thể đã bị đánh gục, nhưng lại chính là kẻ chiến thắng sau cùng.

KẺ NGOẠI QUỐC

“Có chuyện gì thế?” Cha Lucius nói qua hơi thở khò khè khó nhọc trên chiếc giường.

“Đánh lộn thường thôi,” Jack chống chế khi không thể che giấu vết bầm tím bao quanh mắt.

“Và bị thua chứ gì. Ta đã cảnh báo rồi, mấy tay samurai đó tàn bạo lắm.”

Cha Lucius ngồi dậy, ho khùng khục vào chiếc khăn tay. Ngoài những cơn ho húng hắng cùng nước đờm vàng ra, gần đây ông còn hay lên cơn sốt hoặc các đợt ớn lạnh đến rùng mình run rẩy. Tuy nhiên Cha Lucius vẫn yêu cầu Jack đến học theo lệnh của Masamoto, dù ông thường xuyên ở trong tình trạng mệt mỏi rã rời. Cứ sau vài câu là bài học lại phải ngưng một lúc.

“Jack này, ta e mình khó có thể chống chọi với căn bệnh này lâu hơn được nữa, dù đã dùng qua tất cả các loại trà, thảo dược và thuốc bôi ngoài da mà vị thầy thuốc địa phương đã kê đơn cho ta. Đến cả biệt dược của họ mà cũng không ngăn được căn bệnh này...”

Vị tu sĩ lại gập người ghì chặt ngực trong một cơn ho dữ dội, khuôn mặt nhăn nhúm vì đau. Một lát sau, cơn ho dần dần dịu xuống, thay vào đó là từng nhịp thở khò khè nặng nhọc.

“Xin lỗi Cha,” Jack lên tiếng, không biết phải nói gì hơn.

Thái độ chống đối và thiếu thiện cảm đặc trưng từ buổi gặp gỡ đầu tiên giữa hai người đã dần thay đổi theo từng buổi học, trở thành một mối quan hệ thân thiện hơn, dù vẫn có phần thận trọng. Thực lòng Jack cũng cảm thấy quan tâm đến vị tu sĩ đau ốm triền miên.

“Không cần lo cho ta đâu Jack. Những gì cần làm ở cõi đời này ta đã làm rồi. Sớm muộn gì cũng sẽ đến lúc ta được ban phúc trên

Thiên Đường thôi.” Ông làm động tác ra dấu hình chữ thập trên ngực. “Ngày mai ta sẽ khá hơn, còn hôm nay con phải tự học lấy vậy. Lấy giúp ta cuốn sách.”

Jack với tay lấy cuốn sách dày cộp trên chiếc bàn đưa cho vị tu sĩ.

“Đây là tác phẩm của cả đời ta,” ông nói, tay mân mê vuốt nhẹ tấm bìa da mềm. “Một quyển từ điển Nhật - Bồ Đào Nha. Kể từ khi đặt chân lên quần đảo Nhật Bản này hơn mười năm trước, ta đã liên tục biên soạn cuốn sách. Nó chính là chiếc chìa khóa giải mã ngôn ngữ và cách tư duy suy nghĩ của họ. Với quyển sách này, Hội thánh có thể dễ dàng truyền lời của Chúa đến từng ngóc ngách Nhật Bản.”

Lòng nhiệt huyết của con người mộ đạo ấy sáng bừng lên trong đôi mắt ươn ướt.

“Quyển duy nhất tồn tại trên thế giới đây Jack,” ông nói, ánh mắt nhìn nó nghiêm trang. Ông xem xét Jack một lúc trước khi đưa cuốn sách cho nó bằng đôi tay run lẩy bẩy.

“Hãy giữ gìn quyển sách này giúp ta nhé, và nếu như ta sắp phải lìa xa cõi đời này, hãy hứa rằng con sẽ đưa quyển sách đến tận tay Đức hồng y, Cha Diego Bobadilla ở Osaka giúp ta chứ?”

“Vâng, thưa Cha,” không thể từ chối ý nguyện của một người đã quá ốm yếu, Jack bật ra lời hứa. “Đó là vinh dự của con.”

“Không đâu, ta mới phải là người nói câu đó. Con quả thực là một học sinh xuất sắc, ngoại trừ niềm tin của con khác ta thôi. Mẹ con hẳn phải là một người rất biết cách dạy dỗ giáo dục. Với sự giúp đỡ của Akiko, ta nghĩ chỉ cần đến cuối năm nay là tiếng Nhật của con sẽ sớm thành thực như người bản xứ.”

Vị tu sĩ mỉm cười ân cần với Jack rồi tiếp tục nói bằng một giọng ngọt ngào khác thường.

“Đổi lại, con cũng sẽ cho phép ta được xem qua cuốn nhật kí của cha con chứ? Ta sợ rằng tháng ngày mình còn tồn tại trên cõi đời này chẳng được bao lâu nữa, sẽ là một niềm vinh dự hạnh phúc tuyệt vời nếu ta được biết về những cuộc phiêu lưu khác trong cái thế giới trần tục này.”

Jack sửng người. Phải chăng cuốn từ điển của vị tu sĩ chỉ là mồi câu để dụ nó đưa *hải đồ*?

Jack nhớ lại vị giáo sĩ dòng Tên này đã nhìn cuốn *hải đồ* với đôi mắt thèm khát như thế nào trong lần Masamoto trả lại cho nó. Kể từ hôm ấy, thỉnh thoảng Cha Lucius lại nhắc đến cuốn nhật kí của cha nó trong các buổi học. *Hành động này có gây nghi ngờ gì không? Cậu bé này đang giữ cuốn sổ đó ở đâu? Liệu cậu ta có muốn kể lại một trong những câu chuyện của cha cậu ta không? Liệu cậu ta có cho mình xem một trang trong cuốn nhật kí không?* Rõ ràng vị tu sĩ muốn cuốn *hải đồ*, nếu không phải vì mục đích cá nhân thì cũng vì các giáo sĩ đồng đạo khác.

Jack cảm thấy hơi bức mình với yêu cầu của Cha Lucius. Nó thầm hỏi liệu những thay đổi trong thái độ của vị tu sĩ là thật hay giả, hay đây chỉ là thủ đoạn hòng chiếm đoạt cuốn *hải đồ* quý giá của nó.

"Con xin lỗi, thưa Cha Lucius," Jack trả lời, "nhưng như cha biết đấy, nó là vật riêng tư và là di vật duy nhất còn lại từ người cha yêu quý của con."

"Ta hiểu, ta hiểu. Không sao hết." Vị tu sĩ trả lời, xem ra đã quá mệt mỏi để tiếp tục theo đuổi chủ đề này. "Ngày mai chúng ta sẽ lại gặp nhau chứ?"

"Vâng, thưa Cha."

Chiều hôm đó, dưới gốc cây hoa anh đào quen thuộc, Jack đọc lướt qua các trang giấy của cuốn từ điển. Cha Lucius hoàn toàn có lí do để tự hào khi nói về công trình nghiên cứu của mình. Cuốn sách chứa đựng hàng nghìn từ vựng tiếng Nhật cùng từ tương đương bên tiếng Bồ Đào Nha, các ghi chú chi tiết về ngữ pháp, các hướng dẫn cụ thể để có được cách phát âm chuẩn cũng như kim chỉ nam cho các cách hành xử thích hợp đối với nghi lễ và quy tắc chung của người Nhật. Cuốn sách quả thật là một *kiệt tác* của ông.

"Jack à," Akiko cất tiếng gọi nó sau khi vừa băng qua cây cầu nhỏ. "Hi vọng mình không làm phiền cậu đấy chứ."

"Không, không phiền gì đâu," Jack nói, đặt cuốn từ điển xuống. "Cậu lúc nào cũng được chào đón mà, tớ tưởng hôm nay cậu đi mò ngọc trai chứ?"

"Hôm nay thì không," Akiko trả lời với đôi chút thất vọng.

"Sao thế? Cậu thường hay đi mà?"

“Ừ...” Cô ngập ngừng, rõ ràng đang cân nhắc xem có nên bộc bạch chuyện này với Jack hay không. Một hồi sau, có vẻ đã quyết định, cô quỳ xuống ngồi bên cạnh nó.

“Mẹ nói tớ đã qua cái tuổi kết giao với những người dân ở đó rồi. Mẹ còn nói *ama* không phải là việc làm phù hợp với một nữ samurai, vì thế bà ấy cấm tớ.”

“Không phù hợp? Sao mẹ cậu lại nói thế?”

“Công việc mò ngọc trai rất nguy hiểm Jack à. *Ama* có thể bị mắc kẹt trong các cuộn xoáy nước do thủy triều hoặc có thể bị cá mập tấn công nữa. Vì thế mà chỉ người dân thuộc tầng lớp thấp kém trong xã hội mới phải làm những công việc đó thôi.”

“Vậy sao cậu lại làm?” Jack hỏi, có phần bất ngờ trước những gì Akiko vừa tiết lộ.

“Vì tớ thích công việc ấy,” Akiko trả lời một cách dứt khoát, lửa nhiệt huyết ánh lên trong đôi mắt cô. “Ở đó cậu có thể thấy được nào là tôm cua, mực, nhím biển, thậm chí cả cá mập nữa cơ. Một khi đã ở dưới nước, tớ có thể bơi đến bất cứ nơi nào tớ muốn. Làm bất cứ điều gì tớ thích. Hoàn toàn tự do... thật là một cảm giác tuyệt vời.”

“Tớ rất hiểu những gì cậu nói,” Jack tán thành. “Tớ cũng có cảm giác y hệt như cậu khi tàu *Alexandria* sai hết tốc lực lướt trên đại dương và tớ được cho đứng trên mũi tàu của nó. Lúc đó tớ thấy như mình đang cười sảng khoái chinh phục cả thế giới ấy!”

Cả hai cùng say sưa im lặng tận hưởng chung giấc mộng mơ màng trong lúc ngắm nhìn những chiếc lá đã ngả màu nâu sang thu trên cây hoa anh đào. Ánh mặt trời chiếu lên mặt trên của chiếc lá qua tán cây thành những vệt lốm đốm.

“Hôm nay cậu thấy khỏe hơn chưa?” một hồi sau Akiko hỏi.

“Tớ không sao mà, cảm ơn cậu. Thật ra Yamato cũng đâu có đánh vào tớ mạnh đến thế,” nó nói bằng giọng hiên ngang.

Akiko nhìn nó bằng ánh mắt nghi ngờ.

“À thì, mũi tớ đau chết đi được,” Jack cuối cùng cũng chịu thú nhận, “và đầu tớ vẫn còn ong ong, nhưng mà nói chung tớ khỏe hơn nhiều rồi.”

“Tớ cũng có trách nhiệm trong việc này. Lẽ ra tớ không nên để cậu phải gặp chuyện như vậy,” Akiko nói rồi cúi đầu. “Xin lỗi cậu vì hành động hôm đó của Yamato. Lẽ ra em ấy không nên hành xử như thế.”

“Sao lại xin lỗi tớ? Đây có là phải lỗi của cậu đâu.”

“Bởi vì chuyện như thế này lại xảy ra trong nhà tớ. Tớ chắc chắn rằng Yamato không có ý xấu gì hết. Chỉ là em ấy đã không tự chủ được trong phút nóng nảy thôi.”

“Chà, thế thì tớ không thích đụng phải lúc Yamato thật sự có ý xấu với tớ đâu,” Jack bật lại.

“Tớ thật lòng xin lỗi. Jack à, cậu cần hiểu là Yamato cũng đang phải chịu đựng sức ép rất lớn từ cha. Kể từ khi anh Tenno bị ám sát, ngài Masamoto luôn kì vọng rằng Yamato cũng phải trở thành một samurai xuất chúng như anh trai vậy, mặc dù em ấy vẫn còn nhỏ tuổi hơn. Còn việc em ấy cư xử và gọi cậu là ngoại quốc thì ngay cả lí do đó cũng không thể ngụy biện được. Tớ thật sự xin lỗi.”

“Đừng có xin lỗi hộ cậu ta nữa đi!” Jack nói, phần như muốn cáu gắt. “Mà cậu ta có gọi tớ là ngoại quốc thì đã sao?”

“Đối với người Nhật thì “ngoại bang” là từ chỉ những kẻ thô lỗ, kém văn hóa. Nó cũng là từ mà mọi người đặt cho những người ở các nước chưa được khai hóa văn minh. Từ đó không mang nghĩa tích cực. Giờ cậu đã là một thành viên trong gia đình của em ấy rồi, Yamato không nên gọi cậu bằng một từ thiếu tôn trọng như thế. Đối với cậu thì điều đó có thể coi là một sự xúc phạm.”

Đúng lúc đó, Yamato lại sai bước từ trong nhà ra sân với thanh kiếm gỗ dặt trong phần thắt lưng *obi*. Cậu ta cố tình cúi chào về hướng Akiko và hoàn toàn ngó lơ sự tồn tại của Jack.

Jack ngồi nhìn Yamato bắt đầu buổi tập *kata* thường lệ. Một hồi sau nó quyết định hành động. Nó thu xếp cất cuốn từ điển của Cha Lucius rồi đứng dậy.

“Cậu đi đâu thế?” Akiko lo lắng hỏi.

“Thực hành thêm một chút,” Jack nói rồi đi đến chỗ Yamato đang thực hiện lượt *kata* thứ hai.

“Muốn nữa à?” Yamato hỏi bằng giọng hoài nghi nhưng vẫn không dừng lượt luyện tập.

“Sao không? Dù gì tôi cũng đâu có lơ ngơ như hôm qua nữa.”

“Cũng có chút khí phách đối với một tên ngoại quốc đấy,” Yamato nói, giọng pha chút mỉa mai.

Jack chịu nhẫn nhịn trước câu nói ăn miếng trả miếng của Yamato. Nó không muốn phá hỏng cơ hội học hỏi được thêm nhiều thứ từ đối thủ của mình.

Yamato lại gọi Jiro lấy ra một thanh kiếm gỗ nữa từ trong nhà.

“Làm theo những gì tôi làm. Không sai một li,” Yamato nói với Jack sau khi mỗi người đều có vũ khí của mình.

Yamato đứng khệp chân lại, hai gót chạm vào nhau. Cậu ta giắt thanh kiếm gỗ sang bên trái *obi*. Tay trái nắm chặt ngay dưới cán kiếm, giữ chặt thanh kiếm ngay bên hông.

“Ngược rồi,” Yamato nói, hất đầu về phía kiếm gỗ của Jack. “Lưỡi kiếm phải hướng lên trời, làm như thế thì khi rút kiếm ra mới chém ngay được.”

Jack liền xoay phần lưỡi cong của thanh kiếm gỗ hướng lên trên.

“Tốt. Giờ nhìn theo tôi.”

Yamato đưa tay phải chéo sang hông trái nắm chặt cán kiếm. Chân phải của cậu bước lên trước, tạo thành thế đứng khá rộng. Gần như ngay lập tức cậu ta rút thanh kiếm của mình ra nắm chặt bằng cả hai tay vung một đường hướng xuống đất. Tiếp theo cậu bước thêm một bước, cùng lúc vung mũi kiếm lên phạt qua cổ của tên đối thủ trong tưởng tượng. Đòn đánh đã hoàn tất, Yamato tiếp tục dùng một tay vẩy kiếm sang bên phải bằng động tác nhanh gọn và dứt khoát rồi bước lên trước, cẩn thận tra vũ khí lại.

“Đến lượt cậu.”

Jack bắt đầu bắt chước theo từng cử động của Yamato. Nhưng ngay khi nó còn chưa kịp nắm lấy cán kiếm thì đã bị chen ngang.

“Không được! Tay phải kề sát bên người. Nếu cứ vung vẩy cách xa như thế thì đối thủ sẽ cắt tay cậu ra trước đấy.”

Jack lại bắt đầu một lần nữa. Cứ chỉ được một đoạn ngắn là Yamato lại chen ngang chỉnh sửa tư thế của nó. Điều này chẳng mấy chốc đã khiến Jack phát hoảng vì có đến bao nhiêu thứ phải nhớ và để ý trong khi Yamato thì cứ điềm nhiên phê bình chỉ trích.

“Cái động tác vậy kiểm cuối cùng là để làm gì?” Jack hỏi bằng giọng gắt gỏng.

“Động tác đó là *chiburi*,” Yamato đáp lại câu hỏi của nó bằng một nụ cười hiểm ác. “Nó giúp vẩy máu của đối thủ ra khỏi lưỡi kiếm.”

Cả buổi chiều hôm đó Jack chỉ liên tục tập đi tập lại thế *kata* ấy. Dần dần, nó đã thuần thục được từng đoạn và tiếp tục cho đến khi có thể thực hiện tất cả các động tác liên hoàn thành công trong một lượt. Tuy chưa thể đạt đến mức nhuần nhuyễn uyển chuyển, nhưng ít ra nó đã học được các kỹ thuật cơ bản. Khi Yamato thông báo kết thúc buổi luyện tập thì cũng là lúc hoàng hôn buông xuống.

“Cảm ơn cậu, Yamato,” Jack nói, cúi chào theo nghi thức.

“Không có gì, ngoại quốc.”

“Tên tôi là Jack.” Nó đối mặt với cái nhìn hống hách của Yamato, thách thức cậu ta phải thể hiện sự tôn trọng cần thiết.

“Cậu vẫn sẽ là tên ngoại quốc cho đến khi nào chứng minh được điều ngược lại,” cậu ta trả lời, tra thanh kiếm lại.

Không thèm đáp lại hành động cúi chào của Jack, Yamato quay gót bỏ đi, biến mất vào căn nhà.

18

ĐẤU TỰ DO

Ngày hôm sau, Jack đến khoảng sân trống sớm hơn thường lệ để chắc chắn rằng nó có thể tập *kata* trước khi Yamato xuất hiện. Tuy Yamato không nói một lời nào, nhưng Jack thì đã quyết định. Nó nhất quyết không từ bỏ việc luyện kiếm cho dù Yamato có hành xử thiếu tôn trọng như thế nào đi nữa.

Yamato đứng vào thành hàng bên cạnh Jack và cũng bắt đầu thực hiện các động tác cùng lúc với nó.

Yamato không phải là một võ sĩ tài ba lão luyện gì. Cho đến nay cậu ta cũng mới chỉ chính thức luyện tập đàng hoàng trong vòng một năm. Nhưng quả thật cậu ta được thừa kế tài năng thiên bẩm từ người cha trong loại hình chiến đấu có vũ khí, và cũng đủ hiểu biết để chỉ dẫn Jack về những kỹ thuật cơ bản của *kenjutsu* - Kiếm Thuật.

Thu đi đông đến, kỹ năng của Jack dần dần tiến bộ. Nếu như lúc đầu các bước di chuyển *kata* của nó đầy ngượng nghịu, cứng nhắc thì giờ đây đã càng lúc càng uyển chuyển hơn, thậm chí thanh kiếm gỗ còn giống như phần cánh tay nó được kéo ra dài một cách tự nhiên vậy. Đến cả Yamato cũng không khỏi thừa nhận sự tiến bộ của nó. Các trận đấu tự do càng lúc càng cân sức. Cứ sau một trận trôi qua là Yamato lại cần phải vận dụng kỹ năng tốt hơn nữa để có thể tiếp tục đánh bại được Jack.

Tuy nhiên Akiko không hề đồng tình với quyết định luyện tập cùng Yamato của Jack. Cô cho rằng nó nên đợi đến khi ngài Masamoto trở về để được ông hướng dẫn tập luyện một cách bài bản hơn với thanh kiếm mà không bị chấn thương liên tục. Dù cương quyết là vậy, Akiko cũng sớm nhận ra rằng cô chẳng cách nào khuyên can nổi Jack và đành lui về chăm sóc hàng tá vết cắt cùng các vết thâm

tím khắp người do các trận đấu tập của nó bằng những loại thuốc thảo dược bôi ngoài da.

Như đã thỏa thuận, Akiko khẳng định rằng nếu Jack tập luyện các thể võ của samurai thì cũng cần học hỏi trau dồi các kỹ năng cần thiết khác của một samurai, cụ thể là các quy ước xã giao chính thống của người Nhật. Cô nhắc nhở Jack rằng với tư cách là con nuôi của ngài Masamoto, nó sẽ phải đáp ứng những kỳ vọng mà ông đặt ra dựa trên các quy ước trong xã hội một cách xuất sắc. Và tốt hơn hết là Jack không nên làm ông phải thất vọng.

Akiko làm mẫu cho nó những kiểu cúi chào, thế ngồi và cách đứng dậy dành cho samurai, cũng như để thể hiện vị thế của người chủ trong gia đình. Cô chỉ cho nó biết cách tặng và nhận quà bằng hai tay. Cô giúp Jack hoàn thiện kỹ năng ngôn ngữ, chỉ dẫn cụ thể cách xưng hô với những người đến từ các tầng lớp khác nhau và có mối quan hệ khác nhau trong xã hội. Buổi học nghi thức xã giao nào với Akiko cũng khiến Jack có cảm tưởng như đầu nó sắp nổ tung lên vì kiến thức. Có quá nhiều lễ nghi và quy tắc hành xử khiến nó gần như tê liệt vì sợ hãi mình sẽ vô tình xúc phạm phải người khác.

Có lẽ cũng vì lý do đó nên nó thấy hứng khởi với các trận đấu tự do cùng Yamato hơn. Ít ra thì các trận đấu này phần nào cho nó tự do kiểm soát hành động cũng như quyền quyết định của chính bản thân mình.

“Đấu tự do không?” Jack lên tiếng thách thức vào cái ngày đầu tiên khu vườn bị bao phủ bằng một lớp tuyết.

“Sao không nhỉ, ngoại quốc?” Yamato đáp lại rồi thủ thế.

Lúc đó, Akiko đang hướng dẫn Jiro vẽ *kanji*, một trong những bộ chữ Nhật trên mặt tuyết. Cô liền đưa mắt nhìn nó ra vẻ không tán thành như thường lệ rồi lại quay xuống tiếp tục dạy Jiro.

Jack kiểm tra lại tư thế, chỉnh sửa phần tay nắm rồi nâng mũi kiếm lên. Yamato lập tức lao lên tấn công, gạt phẳng thanh kiếm của Jack tạo thành khoảng trống trước mặt để tiếp tục tiến công trực diện. Jack lướt người sang bên tránh đường kiếm, cùng lúc vùng vũ khí theo hướng ngược lại nhắm vào Yamato.

Yamato dễ dàng khóa đòn tấn công và đáp trả bằng một cú phạt mạnh lên phía trên. Jack nhảy lùi lại, chỉ vừa kịp tránh mũi kiếm của Yamato. Nó nghe thấy Akiko thốt ra một tiếng lo lắng. Yamato tiếp tục lao về phía trước, vụt trúng vai Jack bằng một cú vung mạnh xuống dưới. Jack nhăn mặt vì đau trước cú quật mạnh.

“Một - không,” Yamato hỉ hả với chiến thắng của mình.

Hai người lại đối mặt.

Lần này Jack không để mắc lỗi tương tự và lao thẳng tới tấn công. Nó đánh bật thanh kiếm của Yamato sang bên rồi lập tức chĩa mũi kiếm hướng thẳng mặt Yamato. Yamato hấp tấp lùi lại tìm cách tránh cú đâm trực diện. Cậu ta điên cuồng vung thanh kiếm gỗ đáp trả khiến Jack buộc phải lui về cố thủ nhằm tránh bị đánh trúng.

Jack giả vờ hạ mũi kiếm của nó xuống. Nhận thấy kẻ hở, ngay lập tức Yamato nâng thanh kiếm gỗ lên cao vung mạnh xuống nhằm thẳng vào phần đầu sơ hở của Jack. Jack lướt nhanh ra ngoài đường kiếm của Yamato rồi chém ngang ngay bụng cậu ta. Yamato khụy người nhăn nhó vì đau trước chiến thuật tấn công bất ngờ.

Không mấy hứng thú với các bài học *kanji* của Akiko do bị thu hút ngay từ lúc trận đấu tự do bắt đầu, Jiro hét lên một tiếng reo hò “Anh Jack thắng rồi! Lần đầu tiên anh Jack thắng!”

“Một đều, đúng chứ?” Jack nói trong lúc giúp Yamato đứng lên trở lại.

“Chỉ là ăn may thôi, ngoại quốc,” Yamato rít qua kẽ răng trong hơi thở khó nhọc, nhún vai đẩy tay Jack ra.

Điên tiết vì phán đoán sai lầm vừa rồi của mình, Yamato bỏ qua cả nghi thức cần thiết trước mỗi hiệp đấu mà lao vào tấn công Jack, bất chấp nó chưa kịp chuẩn bị. Cậu ta nhanh chóng vụt mạnh vào thanh kiếm gỗ của Jack rồi tiếp tục vung xuống nhằm vào cổ Jack khiến nó chỉ kịp xoay người thoát khỏi đường kiếm sát thương. Jack liền lùi lại để tăng khoảng cách giữa mình và Yamato. Yamato lướt ngang thanh kiếm nhằm vào chân Jack, buộc nó phải nhảy tránh. Jack bị mất thăng bằng nhưng đã may mắn đỡ được cú phản công tiếp theo của Yamato nhằm vào bụng.

"*Yamato!*" Akiko hét lên cảnh báo nhưng câu nói của cô hoàn toàn bị phớt lờ.

Yamato vung thanh kiếm gỗ lên ngay bên dưới, đánh văng thanh kiếm của Jack bay lên trời. Cậu ta tiếp tục đá mạnh vào ngực khiến nó bị đẩy về phía gốc cây hoa anh đào.

Tiến công không chút nao núng, Yamato vung vũ khí xuống nhằm thẳng ngay đầu nó. Nhờ bản năng, Jack hụp người xuống tránh ngay tích tắc cuối cùng. Nó cảm nhận rõ cây hoa anh đào rung lắc mạnh khi thanh kiếm gỗ bổ nhào trúng thân cây. Từ trên cành, từng mảng tuyết rơi ào ào xuống.

Nhận ra sự việc đã không còn chỉ là đấu tập nữa, Jack lao tới húc vai vào bụng Yamato bằng tất cả sức mạnh của mình. Yamato bật người ra sau tránh khiến cả hai ngã lộn vòng vào nhau.

"Đủ rồi! Đủ rồi!" Akiko hét lên nài nỉ trong khi Jiro nhảy tung tung thích thú trước cảnh tượng từ đấu kiếm trở thành đấu vật. Jack lăn ra ngoài ra sức tìm thanh kiếm của nó. Bắt gặp thanh kiếm dưới chân cầu, nó lao đến giành lấy. Yamato lập tức đuổi theo sau Jack, vừa hét to hết cỡ vừa giơ cao thanh kiếm gỗ hòng tìm cơ hội tấn công.

Jack vồ lấy vũ khí của nó rồi chạy ngang qua Akiko lên cầu, phớt lờ tiếng hò hét đòi cả hai phải bình tĩnh lại của cô bé. Nhận thấy tiếng chân Yamato càng lúc càng gần, Jack ngay lập tức xoay người lại vung mạnh thanh kiếm của nó cắt ngang khoảng không lao tới phần đầu của Yamato. Vì cũng nhắm vào đầu Jack nên hai thanh kiếm gỗ của Yamato và Jack va trúng vào nhau rung mạnh, cả hai lưỡi kiếm đều chỉ cách cổ của người đối diện một phân.

"Hòa rồi!" Jiro hét lên hào hứng.

Đúng lúc đó anh Taka xuất hiện, cả hai kiếm thủ đều hạ vũ khí xuống.

"Cậu Jack!" vừa gọi anh vừa tiến đến gần ba người bọn họ. "Cha Lucius yêu cầu cậu phải có mặt ngay lập tức. Chuyện khẩn!"

Jack biết điều đó chỉ có thể ám chỉ điều gì.

Nó cúi chào Yamato và Akiko rồi vội vàng theo sau anh Taka.

Vừa bước vào phòng Cha Lucius, mùi xú uế từ đủ các thể loại mồ hôi, nước tiểu, bãi nôn lập tức xộc vào mũi nó. Tất cả hòa trộn như mùi tử khí.

Căn phòng được chiếu sáng yếu ớt bởi một ánh nến lập lòe. Dù đứng từ đằng xa, Jack vẫn nghe rất rõ hơi thở khò khè nặng nhọc của vị tu sĩ.

“Cha Lucius?” Jack tiến lại gần bóng người đang nằm rũ trên tấm *futon*. Bất thành linh, chân nó va phải vật gì đó trong bóng tối, nó cúi xuống và nhận ra cái xô nhỏ chứa đầy bãi nôn. Tuy thấy tởm lợm vô cùng nhưng Jack vẫn gượng bước tới, cúi mình lại gần chiếc giường.

Ngọn nến lại chập chờn rồi lóe sáng khiến cho trong phút chốc nó chứng kiến được gương mặt nhăn nhó, hốc hác của Cha Lucius.

Phần da của vị tu sĩ lúc này đã chuyển sang một màu xanh xao vàng vọt, toàn thân nhể nhại mồ hôi đầu nhớp nhúa. Mái tóc mỏng màu muối tiêu của ông rũ rĩ trên đôi gò má hóp hép. Máu không ngừng rỉ ra từ cặp môi khô nứt nẻ, ngay dưới hốc mắt là vết thâm quầng đậm đen càng làm rõ thêm cặp mắt đã mãi mãi hõm sâu của ông.

“Cha Lucius à?” vừa gọi Jack vừa cầu mong sao vị tu sĩ đã qua đời để ông không phải chịu đựng nỗi thống khổ này thêm nữa.

“Jack à?” Cha Lucius cất giọng yếu ớt, chiếc lưỡi nhọt nhọt của ông quét qua đôi môi nứt nẻ.

“Vâng, thưa Cha?”

“Ta phải cầu xin con tha thứ...”

“Vì sao ạ?”

“Jack, ta xin lỗi con... tuy là con trai của kẻ dị giáo... nhưng con là đứa trẻ có khí chất...”

Ông nói từng câu ngắn cùng hơi thở hắt ra xen giữa mỗi đợt phải dừng lại. Jack lắng nghe, thương xót tình cảnh của vị tu sĩ. Ông là mối liên kết cuối cùng của Jack với vùng đất phía bên kia của thế giới, và dù liên tục bắt nó phải nghe những lời truyền giáo, nó đã dần tôn trọng ông ít nhiều. Vị tu sĩ cũng đã cởi mở với Jack hơn dù trước sau nó vẫn kiên quyết không cải đạo.

“Ta đã đánh giá sai về con... Thật lòng ta rất mong chờ buổi học... Ước gì ta có thể cứu rồi được linh hồn con...”

“Đừng lo cho con, thưa Cha,” Jack an ủi, “Chúa của con sẽ luôn dõi theo con. Cũng như Chúa của cha vậy.”

Bất chợt Cha Lucius phát ra tiếng rên rỉ sột sùi.

“Ta xin lỗi con... Ta buộc phải nói với họ... Đó là nghĩa vụ của ta...” ông bật khóc yếu ớt.

“Nói gì với ai ạ?” Jack lên tiếng hỏi.

“Hãy hiểu cho ta... Ta không hề biết họ dám giết người vì nó... Ôi lạy Chúa lòng lành...”

“Cha nói sao cơ?” Jack khẩn nài.

Vị tu sĩ tiếp tục mấp máy môi định nói điều gì đó, nhưng giọng ông đã quá yếu không thể nghe được nữa.

Sau một tràng ho sặc sụa, Cha Lucius trút đi hơi thở cuối cùng. Ông đã về với Chúa.

MASAMOTO TRỞ VỀ

Lúc này cây hoa anh đào trong vườn đã rụng hết lá trên cành, chỉ còn trơ lại thân cây khẳng khiu chọc ngang giữa bầu trời, các mảnh tuyết đóng lại dày cộp trên từng nhánh cây gầy guộc. Jack lững thững đi trong khu vườn, lướt qua bóng cây bên dưới. Dường như cái chết hiện diện ở khắp mọi nơi. Sao Cha Lucius lại nói "Ta không hề biết họ dám giết người vì nó"? Phải chăng ông ấy muốn nói đến bản *hải đồ*? Nếu đúng là vậy thì nó đang ở trong tình thế cực kì nguy hiểm, vấn đề là mối nguy hiểm đó đến từ ai mới được?

Dòng suy nghĩ của nó bất chợt bị cắt ngang bởi một giọng nói vang lên nhẹ nhàng từ phía sau.

"Mình rất tiếc khi nghe tin Cha Lucius qua đời. Chắc hẳn điều đó khiến cậu buồn lắm."

Trong bộ kimono toàn một màu trắng muốt, Akiko xuất hiện như một bông tuyết giữa rừng tuyết trắng.

"Cảm ơn cậu," nó cúi đầu đáp lễ, "nhưng tớ không cho rằng ông ấy giống như một người bạn của tớ đâu."

"Sao cậu lại nói thế?" Akiko thốt lên kinh ngạc, sững sốt trước câu nói lạnh nhạt của nó.

Jack hít một hơi dài trước khi quyết định câu trả lời. *Liệu nó có thể tin vào cô ấy? Liệu nó có thể tin những người ở đây không? Dù vậy thì đối với nó, Akiko là người gần với cụm từ bạn bè nhất. Nó đâu còn ai khác để tin tưởng nữa.*

"Ngay trước khi Cha Lucius qua đời," Jack giải thích, "ông ấy có nói những câu rất lạ. Câu nói của ông ấy ngụ ý rằng có kẻ đang muốn lấy mạng tớ, rồi ông ấy trút hơi thở cuối cùng trong lúc than khóc cầu xin sự tha thứ của Chúa."

“Tại sao lại có người muốn lấy mạng cậu chứ Jack?” Akiko bối rối hỏi.

Jack cân nhắc trước khi trả lời cô. Liệu nó có thể tin tưởng đến mức tiết lộ về bản *hải đồ* của cha nó? Không, cuối cùng nó quyết định, nó chưa thể để lộ toàn bộ sự thật được. Chưa phải là bây giờ. Bản *hải đồ* của cha là thứ có giá trị duy nhất còn lại mà nó có được. Nó chỉ có thể đưa ra giả thuyết rằng *chúng* muốn có thứ ấy, nhưng vì nó chưa biết được *chúng* là ai nên càng ít người biết được mục đích thật sự của bản *hải đồ* càng tốt.

“Tớ không biết nữa. Chắc vì họ không thích người ngoại quốc?”

“Họ là ai?”

“Tớ không biết. Trước khi kịp nói thêm gì thì Cha Lucius đã tắt thở rồi.”

“Chúng ta nên nói lại chuyện này cho ai đó biết.”

“Đừng! Liệu ai sẽ tin tớ đây? Nhất định họ sẽ bảo đó chỉ là những lời nói nhảm của người sắp chết thôi.”

“Nhưng cậu có vẻ tin vào chuyện đó mà,” Akiko nói, đưa mắt nhìn nó dò xét. Cô biết nó đã không tiết lộ tất cả mọi thứ về chuyện này. Akiko không phải là người dễ bị qua mặt, nhưng Jack biết rằng các quy ước xã giao của Nhật đã ngăn cô buộc nó phải đưa ra câu trả lời thỏa đáng.

Jack nhún vai. “Chắc là do tớ nghe nhầm thôi. Tớ cũng không chắc lắm chính xác ông ấy đã nói gì.”

“Hiển nhiên là thế,” cô nói, để mặc cho chuyện này trôi qua. “Nhưng để đề phòng trường hợp những gì cậu nghe là đúng thì cậu cũng nên cẩn trọng. Hãy giữ thanh kiếm gỗ bên mình cả vào ban đêm nữa. Tớ sẽ nhả mẹ tớ để lại một chiếc đèn sáng và lấy lí do làm thế vì đạo này tớ hay gặp ác mộng. Như vậy, bất cứ kẻ nào có ý định đột nhập cũng sẽ nghĩ là có người đang thức.”

“Cảm ơn cậu, Akiko. Nhưng tớ khẳng định là sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu,” Jack nói, dù vẫn hoài nghi với chính câu khẳng định của mình.

Nhưng Jack đã đúng. Chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Cha Lucius đã được mai táng theo đúng nghi thức truyền thống của nước ông, Jack lại trở về với lối sinh hoạt hàng ngày quen thuộc là học tiếng Nhật với Akiko và tập Kiếm Thuật với Yamato.

Vài ngày sau, một vị samurai cưỡi ngựa đến đưa thư thông báo ngài Masamoto đang trên đường trở về Toba. Theo lá thư, ông sẽ về đến nơi trong vòng một tuần nữa.

Cả khu nhà bận rộn tấp nập hẳn lên vì công việc chuẩn bị. Đích thân cô Hiroko ra chợ chọn mua thực phẩm cho các món ăn đặc biệt mà ngài Masamoto thích để đảm bảo tất cả đều sẵn sàng. Cô cũng thuê thêm các đầu bếp phụ giúp chuẩn bị bữa tiệc mừng ông trở về. Cô hầu gái Chiro thì lau chùi kĩ lưỡng tất cả sàn nhà, giặt giũ phơi phóng các bộ đồ ngủ và kimono, chuẩn bị ngăn nắp phòng ngủ của ngài Masamoto. Ông cụ Uekiya quét dọn sạch các lối đi và cắt tỉa trang trí cho khu vườn trở nên long lanh hơn ngay cả khi đang ở giữa một mùa đông ảm đạm.

Đêm trước ngày Masamoto trở về, mọi người trong nhà đều đi ngủ sớm, háo hức muốn mọi thứ đều được tươi mới và sẵn sàng cho ngày hôm sau. Nhóc Jiro thì phấn khởi đến mức suýt nữa nhảy rách cả bức tường giấy, phải khó khăn lắm cô Hiroko mới làm cậu bé chịu nằm yên một chỗ ngủ.

Ngược lại, tâm trạng của Yamato càng lúc càng u ám hơn khi ngày trở về của cha gần đến. Biết mình cần phải gây ấn tượng với cha để chiếm được sự ưu ái, cậu ta đã liên tục tập luyện *kata* đến khuya.

Còn tâm trí của Jack thì lộn tung phèo cả lên khi nó nằm xuống tấm *futon*, chăm chăm dán mắt nhìn vào ánh đèn lồng mờ ảo trong đêm hắt lên chiếc cửa giấy. Nó chịu không thể biết được ngài Masamoto trông đợi điều gì ở nó trong lần diện kiến sắp tới. Liệu nó có phải chứng minh khả năng của bản thân giống như Yamato không? Nó có phải chiến đấu không? Hay là ông sẽ kiểm tra khả năng giao tiếp tiếng Nhật của nó? Hay là nó phải thực hiện cả ba việc ấy luôn? Tệ nhất là sẽ ra sao nếu nó vô tình nhầm lẫn cách hành xử của các kiểu nghi thức khiến cho ông ấy bị xúc phạm nặng nề?

Rõ ràng ngài Masamoto là mẫu người không cho rằng những người khác có quyền dò hỏi tra vấn ông. Có thể nói ông là một sát

thủ từ trong máu. Việc ông là một người hà khắc và cực cẩn cùng vết sẹo xấu xí kia càng minh chứng cho tình cảnh nguy hiểm của Jack. Nó tự hỏi không biết cuộc đời ông đã phải trải qua những chuyện gì để có thể khiến một vị samurai bị làm biến dạng đến mức thế kia.

Bất chấp điều đó, tất cả mọi người xung quanh đều kính trọng Masamoto, cả Akiko cũng cho rằng ông là "một trong những vị samurai vĩ đại nhất đến nay vẫn còn sống". Ông đã cố định lại cánh tay bị gãy của Jack bằng những kĩ năng y tế còn vượt xa cả vị bác sĩ phẫu thuật nhiều kinh nghiệm nhất nước Anh. Jack nhận ra rằng bên dưới khuôn mặt sẹo và đôi tay vùng kiếm thoăn thoắt kia còn ẩn chứa nhiều điều bí ẩn hơn nữa.

Một bóng đen lướt qua chiếc đèn đêm khiến căn phòng của Jack thoáng chốc đen kịt. Bản năng khiến nó đột ngột trở nên thận trọng, nhưng chẳng có ai ở ngoài đó cả. Thậm chí cả một tiếng bước chân cũng không có.

Chắc là Yamato vừa đi về phòng hoặc cơn gió nào thổi lướt qua ngọn nến thôi, Jack ngờ ngợ. Nó quay người vào, nằm xuống ngủ.

Jack nhắm mắt lại và bắt đầu tưởng tượng như mọi khi vẫn làm trước khi ngủ về cảnh tượng mình đang đứng trên mũi tàu *Alexandria* hướng về phía Anh quốc như một kẻ chiến thắng, cha nó dẫn hướng cho tàu về, cả thân tàu chất đầy vàng bạc, lụa là gấm vóc và những loại gia vị mới lạ từ phương Đông, Jess đang vẫy tay đón nó tại bến cảng...

Một bóng đen nữa lướt qua căn phòng.

Jack mở choàng mắt khi cảm nhận thấy căn phòng tối hẳn đi. Sau lưng, nó nghe thấy tiếng cánh cửa giấy khẽ trượt nhẹ sang bên.

Chưa bao giờ có người vào phòng nó ban đêm cả. Jack nhanh chóng với lấy thanh kiếm gỗ bên mép tấm *futon* một cách êm ru. Nín thở, nó căng tai lắng nghe từng tiếng động.

Rõ ràng có tiếng kéo kẹt bên ngoài hành lang lát gỗ không lẫn đi đâu được, cùng tiếng lách tách nhẹ thoáng qua khi có người đặt chân lên tấm chiếu *tatami* để vào phòng nó.

Jack lập tức xoay người lăn ra ngoài tấm *futon* rồi bật ngồi dậy trụ bên một đầu gối, cùng lúc đưa thanh kiếm gỗ lên thủ thế. Một tia sáng bạc lóe lên bay sượt qua mặt nó, chiếc *shuriken* cắm phập vào thanh trụ gỗ ngay sau lưng.

Jack sửng sờ.

Gập người trước mặt Jack là chiến binh bóng tối, con mắt duy nhất màu xanh ngọc nhìn chăm chăm vào nó.

“Độc Nhãn Long!” Jack thốt lên, không tin vào mắt mình.

AKIKO

Độc Nhãn Long thoáng chút bối rối trước việc tên mình bị lộ.

Jack ngay lập tức nắm lấy cơ hội. Nó biết mình không thể đánh bại một ninja, nhưng ít ra vẫn còn hi vọng chạy thoát.

Lấy hết sức bình sinh, Jack quăng người qua bức tường giấy ngăn vách phòng ngủ để lao ra ngoài. Các thanh chèn ngang bằng gỗ mỏng gầy gập rãnh rãnh, tấm giấy lợp mỏng manh rách toạc khi cơ thể nó đâm xuyên qua bức tường.

Hơi choáng váng do vụ va chạm nhưng Jack vẫn lao đảo bật dậy. Nó chộp lấy cây kiếm gỗ rồi phóng hết tốc lực xuống dãy hành lang mà không hề ngoái lại phía Độc Nhãn Long lần nào.

Trong lúc chạy, mắt nó bắt gặp hai bóng đen đang lình qua khu vườn và một bóng đen khác đang chui vào căn phòng ở xa phía trước.

Akiko! Nó phải cảnh báo cho cô ấy biết.

Âm thanh ồn ào cùng tiếng gậy cửa giấy khiến mọi người trong nhà đều thức dậy, người đầu bếp liền bước ra ngoài hành lang xem chuyện gì đang xảy ra. Ông ta còn lơ mơ buồn ngủ rồi sửng sốt kinh ngạc trước cảnh cậu bé ngoại quốc đang lao thẳng về phía mình, suýt nữa thì cả hai đã đâm sầm vào nhau nhưng Jack đã kịp nhảy tránh sang bên trong khoảnh khắc cuối cùng.

Ngay khi nó vừa kịp tránh thì một chiếc *shuriken* thứ hai đã bay vèo tới, sượt qua vai nó mà cắm ngập vào cổ của người đầu bếp. Ánh mắt người đầu bếp nửa ngạc nhiên, nửa sửng sờ bối rối, đau đớn trước thứ vũ khí đang cắm chặt nơi cổ họng. Ông ta phát ra thứ tiếng lộc khộc gì đó không thể hiểu được về phía Jack rồi đổ phịch xuống sàn.

Jack cầm đầu chạy, Độc Nhãn Long bám đuôi sát theo sau.

Jack đột ngột chuyển hướng chui qua cánh cửa giấy đang mở sẵn đúng lúc anh Taka xuất hiện với cả hai thanh kiếm trong tay.

Bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của anh Taka, Độc Nhãn Long không kịp thủ thế. Vốn đã được tôi luyện trong các trận chiến cùng lòng dũng cảm, anh Taka lập tức đánh giá được tình hình chỉ trong một cái liếc mắt. Với sự tính toán chính xác, anh vung một đường kiếm phạt ngang đầu tên ninja. Độc Nhãn Long dễ dàng tránh được đòn tấn công bằng cách uốn người ra sau, mềm dẻo tựa lá cỏ trước cơn gió. Thanh *katana* của anh Taka cắt đôi luồng không khí, sạt qua ngay trên phần mặt ngựa lên trên của tên ninja.

Ngay sau đó Độc Nhãn Long nhanh chóng xoay người lại, cùng lúc tung ra một cú đá nhanh như chớp trúng ngay cơ hoành của anh Taka khiến vị samurai bị đẩy mạnh về phía cột nhà gần đấy.

Độc Nhãn Long rút kiếm ra khỏi lớp bao được cột chặt sau lưng, tiếp tục tấn công anh Taka.

Với phần đốc kiếm *tsuba* hình vuông không lẫn đi đâu được, thanh *ninjatō* của ninja được cấu tạo với lưỡi kiếm thẳng và ngắn hơn thanh *katana* của samurai, nhưng không kém phần nguy hiểm. Độc Nhãn Long vung kiếm lao lên tấn công không chút nao núng.

Anh Taka phản công chớp nhoáng bằng một chuỗi liên hoàn kiếm sắc sảo, đẩy lui tên ninja lùi dọc theo hành lang.

Trong lúc đó, Jack chạy thoát sang một phòng khác, tiếp tục bắt gặp tên ninja thứ hai. May cho nó, lần này tên ninja đang đứng quay lưng lại tập trung tấn công ai đó đang điên cuồng chống đỡ. Nạn nhân của hắn nhanh chóng bị mất thăng bằng và ngã phịch xuống sàn. Qua tên ninja, Jack thoáng thấy Yamato với khuôn mặt trắng bệch vì sợ hãi đang nhìn chăm chăm lên kẻ ám sát trước mặt. Tên ninja nâng thanh *ninjato* lên chuẩn bị bổ xuống thực hiện đòn cuối cùng kết liễu Yamato.

“Khôôônng!” Jack gào lên.

Sự hoảng loạn, nỗi sợ hãi, cảm xúc đau đớn và giận dữ mà nó đã phải nén chịu kể từ khi cha nó bị ám sát, tất cả bỗng chốc bùng lên như núi lửa phun trào.

Tên ninja đã sát hại cha nó, bạn bè nó, thủy thủ đoàn nó, giờ lại định lấy đi nốt gia đình duy nhất ở đây của nó. Toàn thân Jack căng lên cùng nỗi giận như thiêu đốt. Không đắn đo, nó xông lên đối đầu tên ninja.

Giật mình, tên ninja quay người lại, thanh *ninjatō* vẫn sẵn sàng trong tay. Bằng tất cả sức mạnh của mình, Jack quật mạnh thanh kiếm gỗ xuống cánh tay tên ninja đang cầm kiếm. Nó nghe thấy một tiếng rắc rợn người phát ra từ cổ tay của tên ninja vừa bị bẻ quật xuống dưới do cú va chạm. Tên sát thủ bật lên một tiếng rên đau đớn.

Vừa cố gắng nhớ lại tất cả những gì Yamato đã dạy, Jack tiếp tục vung ngang vũ khí của mình sang bên hông tiếp tục tấn công. Lần này nó nhắm thẳng vào đầu tên sát thủ.

Tên ninja may mắn hụp người thoát khỏi đường kiếm rồi quăng mình sang bên tránh xa khỏi thanh kiếm của Jack, cùng lúc chộp thanh *ninjatō* dưới đất lên bằng cánh tay trái lành lặn trong lúc lẩn. Tên ninja hăm hè với nó, thu lại bên cổ tay bị gãy đã trở nên hoàn toàn vô dụng.

Jack lùi lại, chợt nhận ra mối nguy hiểm mà nó đã dẫn thân vào. Nó đang phải đối mặt với một tên ninja!

Tên ninja đổi tay cầm kiếm, Jack nhận thấy tên sát thủ không sử dụng tay trái nhuần nhuyễn như tay phải. Nhận ra chỉ có cơ hội ra đòn một lần để kết thúc chuyện này, Jack cầu mong lợi thế dù nhỏ nhoi của nó sẽ giúp nó tạo được khe hở cần thiết để tấn công. *Nhưng nó phải đánh vào đâu?* Cứ mỗi lần nó di chuyển là tên ninja cũng lập tức di chuyển theo để đối mặt với nó.

Đột nhiên hình ảnh trận quyết đấu tay đôi của ngài Masamoto lóe lên trong đầu nó - đòn nhử khiến Godai trở nên chủ quan và Masamoto giành thắng lợi.

Jack hạ mũi kiếm của nó xuống, giả vờ chấp nhận thất bại như thể Masamoto đã làm.

Nhận thấy cơ hội hạ thủ trở nên quá dễ dàng, tên ninja rít lên lao về phía trước. Hắn rút thanh kiếm lại hông lấy đầu Jack bằng một cú phạt ngang sang bên trái. Chỉ đến tích tắc cuối cùng Jack mới xoay

ngiêng thanh kiếm rồi vung mạnh lên đánh trúng ngang bụng tên sát thủ. Tên ninja gập người quằn quại dưới sàn nhà, thở hồng hộc như một con lợn rừng bị đốn ngã. Jack nhanh chóng xoay gót quay người lại quật mạnh thanh kiếm gỗ xuống đầu. Một tiếng bịch vang lên, tên ninja đã nằm bất tỉnh trên tấm chiếu.

Jack đứng ngay bên cạnh cơ thể của tên sát thủ mà sửng sờ trước sức mạnh của mình, thanh kiếm gỗ vẫn còn run rẩy trên tay nó đến không kiểm soát được, tim đập thình thịch.

“Cậu học từ ai chiến thuật đó?” vừa hỏi Yamato vừa nhanh chóng đứng thẳng dậy.

“Cha của cậu,” Jack nói, miệng nó khô khốc, cứng ngắc do vẫn chưa hết bàng hoàng.

“Cảm ơn cậu, ngoại- ... Jack,” Yamato vừa nói vừa bối rối sửa câu chữ của mình rồi đáp lễ nó bằng một cái cúi chào ngắn ngủi nhưng đầy tôn trọng. Hai bên cùng nhìn vào mắt nhau. Chỉ trong thoáng chốc, một sợi dây vô hình mang tên bằng hữu đã kết nối hai người.

“Chúng ta phải tìm Akiko,” Jack vội vàng lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

“Ừ!” Yamato tán thành rồi chạy vụt ra ngoài hành lang đến phòng Akiko, Jack bám sát theo sau.

Từ đằng xa vẫn còn vọng lại âm thanh của cuộc chiến giữa anh Taka với Độc Nhãn Long, Jack liếc qua vai nó và thấy anh Taka đang đẩy lùi tên ninja về phía cây cầu nhỏ.

“Nghe thử xem,” Yamato nói khẽ như thờ, nhưng đứng từ bên ngoài chỉ thấy căn phòng của Akiko yên lặng một cách đáng sợ.

Yamato kéo cánh cửa giấy sang bên, để lộ ra cơ thể im lìm của một cô gái bên trong căn phòng, một vùng máu đỏ loang rộng trên tấm chiếu.

“KHÔNG! Akiko!” Jack gào lên.

Cô gái nằm úp mặt xuống sàn, hai tay vớ lên trên như thể đang nỗ lực trong tuyệt vọng hòng thoát khỏi cái chết. Jack quỳ xuống bên cạnh cơ thể cô gái, hai mắt nó sưng lên vì những giọt nước mắt nóng hổi tức giận. Nó đưa tay xuống vén mái tóc che khuôn mặt cô

gái ra, để lộ những nét mỏng manh trên gương mặt Chiro, cô hầu gái.

Jack lo lắng nhìn lên Yamato. *Vậy thì Akiko đang ở đâu?*

Đúng lúc đó, cả hai nghe thấy tiếng động trong gian phòng bên cạnh. Họ nhanh chóng lao qua cánh cửa giấy ngăn giữa hai phòng. Trước mắt cả hai là cảnh Akiko đang phải đối mặt với không chỉ một mà là hai tên ninja có trang bị vũ khí. Một tay cô cầm cây gậy ngăn, tay kia cầm chiếc thắt lưng *obi* đã được trải ra.

Một trong hai tên ninja đang cầm một thanh *tantō* ngắn, tên kia cầm kiếm *ninjatō*. Cả hai liên tục tấn công Akiko.

Không lưỡng lự một giây, Akiko tạt dải *obi* dài vào mắt tên ninja cầm kiếm. Dải *obi* quất trúng vào mặt tên sát thủ như một cây roi bằng vải khiến hấn mờ mắt trong chốc lát. Tên ninja cầm thanh *tantō* tiếp tục lao lên chém ngang mặt cô. Với một động tác nối tiếp, Akiko khóa đòn tấn công của đối thủ bằng cây gậy ngăn rồi bước lên ngay giữa hai tên ninja, cùng lúc vung cánh tay đang cầm *obi* chặt mạnh vào cổ tên sát thủ. Bị choáng váng bởi đòn tấn công, tên ninja đánh rơi *tantō* xuống sàn rồi lao đảo lùi về bức tường phía xa.

Tên ninja còn lại rít lên một tiếng nham hiểm, vung kiếm xông vào tấn công. Akiko xoay người lướt qua bên cạnh tên sát thủ, nhanh chóng xoắn dải *obi* lại quấn chặt vào cánh tay cầm kiếm đang giơ ra theo đòn tấn công của hấn. Cô giật mạnh dải *obi* khiến thanh vũ khí bị giật lại lao thẳng về phía mình.

Jack hét lên một tiếng cảnh báo, nhưng Akiko đã khéo léo tránh lưỡi kiếm và cố tình đưa nó hướng về phía tên ninja kia. Tên ninja bị kéo lúc này đã mất thăng bằng đến mức không thể ngăn được lực quán tính lao thẳng về phía trước khiến lưỡi kiếm của hấn cắm ngập vào ngực tên chiến hữu.

Akiko hành động nhanh đến mức Jack và Yamato chỉ vừa kịp bước chân vào phòng thì cuộc chiến đã kết thúc. Tên ninja vội vàng rút kiếm lại nhưng đã quá muộn. Tên chiến hữu của hấn ồng ộc máu rồi gục xuống chết trên tấm *tatami*.

Xoay người lại, hấn thấy mình đang phải đối mặt với ba đứa trẻ: một cô bé, một cậu bé và một tên ngoại quốc! Cả ba đứa đều đứng

thủ thế và cùng lúc nâng vũ khí lên. Chột dạ trước hành động cả gan liều lĩnh của bọn nó, tên sát thủ liếc nhanh qua tên chiến hữu đã chết rồi bỏ trốn.

"Sao... cậu làm được như *thế?*" Jack ấp úng hỏi, sững sờ trước những kĩ năng nhanh như chớp của Akiko.

"Phụ nữ Nhật không phải chỉ biết mặc kimono thôi đâu Jack à," Akiko trả lời, khó chịu trước sự hoài nghi của Jack.

Từ bên ngoài vọng lại tiếng hét của anh Taka.

"Nhanh lên! Anh Taka đang cần chúng ta giúp," nói rồi cô nhanh chóng lao đến cánh cửa trước cả hai chàng trai.

Cả ba cùng chạy hộc tốc đến khu vườn nhưng chỉ kịp nhìn thấy Độc Nhãn Long đâm xuyên thanh kiếm qua người anh Taka. Tất cả cùng gào lên, lập tức xông vào đối đầu với hắn.

Độc Nhãn Long vừa bước lùi lại khỏi cơ thể anh ấy, vừa kéo thanh kiếm ra rồi quay lại đối mặt với bọn nó. Anh Taka gập người khụy xuống nền đất giữ chặt phần bụng bị thương, một mình chống chọi với dòng máu đang rỉ ra. Jack, Akiko và Yamato cùng đứng vây lại tạo thành vòng tròn bảo vệ người đồng đội đang bị thương của cả bọn.

"Các chàng trai cô gái samurai trẻ cơ đấy! Thật quá sức tưởng tượng!" Độc Nhãn Long cười ha hả nhạo báng trước cảnh tượng ba đứa trẻ cầm vũ khí.

"Nhưng cũng đủ tuổi để chết được rồi," hắn nói thêm với giọng nham hiểm đầy ác ý.

Hai tên ninja khác nhô ra khỏi bóng tối, vũ khí sẵn sàng trên tay. Jack nhận ra một tên trong số chúng kẹp bên cổ tay bị gãy trước ngực. *Xem ra cú đánh của mình chưa đủ mạnh*, Jack cay đắng nghĩ thầm.

"*Hải đồ,*" Độc Nhãn Long rít lên, con mắt duy nhất màu xanh ngọc của hắn nhìn trừng trừng vào Jack. "Nó đâu rồi?"

NHỊ THIÊN NHẤT LƯU

“Tôi không biết ông đang nói gì cả,” Jack trả lời trong lúc tranh thủ suy nghĩ.

Akiko và Yamato trao đổi cái nhìn lúng túng. Phải chăng Jack là nguyên nhân của vụ tấn công?

“Nói dối!” Độc Nhãn Long phủ nhận. “Nếu biết mày không có nó thì bọn tao đã không phải đến đây rồi.”

Đột nhiên có âm thanh xé gió trong không khí và một tiếng cầm phập vào da thịt trên cơ thể êm ru. Tên ninja với bên cổ tay bị gãy đổ ụp xuống áp mặt trên nền sân đầy tuyết. Sau lưng hắn, một mũi tên vẫn còn rung rung.

“Masamoto!” Độc Nhãn Long gầm lên trong cổ họng.

Với thanh kiếm trên tay, ngài Masamoto xông vào khu vườn cùng bốn samurai nữa. Ba vị samurai khác lao vào theo đường hành lang, tiếp tục tra thêm tên lên cung.

“Hẹn gặp lần sau, ngoại quốc,” Độc Nhãn Long hăm hè trước khi tẩu thoát cùng tên ninja còn lại qua chiếc cầu.

Yamato kéo Akiko và Jack ra khỏi vùng ảnh hưởng trong khi các mũi tên liên tục bắn qua phía trên đầu. Mũi tên đầu tiên bắn trúng chân tên ninja đang chạy trốn, mũi thứ hai xuyên qua cổ họng hắn. Mũi thứ ba nhắm vào Độc Nhãn Long đang leo trèo thoăn thoắt như mèo lên tán cây anh đào nhưng chỉ bay sượt qua ngay bên dưới hắn rồi cầm phập vào thân cây. Độc Nhãn Long quăng mình qua bên cành thấp, cố tình gạt xuống một màn tuyết dày đặc che mắt rồi khéo léo bung người nhảy qua tường trước khi tẩu thoát vào màn đêm đen kịt.

“Quý tha ma bắt! Hắn là kẻ nào thế?” ngài Masamoto lên tiếng hỏi bọn nó.

“Độc Nhãn Long ạ,” vừa đứng dậy Jack vừa nói.

“Độc Nhãn Long?” Masamoto lặp lại một cách hoài nghi rồi hét lên với vị samurai gần nhất. “Đội trưởng! Rải người ra. Canh phòng cẩn mật khu nhà. Phát động cho tất cả các samurai khác trong làng biết về việc này. Vì linh hồn của con trai ta, Tenno, hãy truy lùng kẻ mệnh danh Độc Nhãn Long này và tiêu diệt hắn!”

Vị đội trưởng lập tức truyền lệnh xuống các samurai dưới quyền rồi tất cả cùng biến mất vào màn đêm. Sau khi ra hiệu cho một vị samurai có vẻ dạn dày sương gió và cô Hiroko đang vô cùng buồn rầu, ngài Masamoto quay về phía Jack, Yamato và Akiko, cả ba đứa vẫn còn đang quỳ bên cạnh anh Taka bị thương đang nằm trên mặt đất.

“Kuma sẽ bảo vệ cho các con. Anh ta là một trong những samurai trung thành với ta nhất. Không phải lo về Taka đâu, Akiko,” Masamoto đáp lại khi thấy cái nhìn van vỉ trong mắt cô. “Ta sẽ cho người chăm sóc cậu ta. Giờ thì đi đi!”

Ngày hôm sau, Jack, Akiko và Yamato được triệu tập đến gặp Masamoto trong căn phòng của ông.

“Ngồi đi,” ông ra lệnh bằng một câu cộc lốc.

Vẫn ngự trên phần bục nhô cao như mọi khi nhưng lần này Jack thấy ông có vẻ bớt phần điềm tĩnh hơn so với lần gặp trước, vết sẹo của ông dường như càng đỏ tấy lên hơn, còn giọng nói thì căng lên, khô khốc và khó chịu.

Cô Hiroko rót *sencha* cho ông.

“Vẫn chưa tìm ra Độc Nhãn Long,” ông vào thẳng vấn đề, rõ ràng tỏ ra thất vọng trước sự thất bại của các samurai dưới quyền. “Các trinh sát của ta báo tin trông thấy tên ninja ở làng Matsuzaka cách đây mười lí. Chúng ta đã phi ngựa hết tốc lực trở về, tuy nhiên vẫn không đủ nhanh để cứu được Chiro.”

Cô Hiroko nén một tiếng thốn thức, ngài Masamoto ra hiệu cho cô lặng lẽ ra ngoài. Tất cả mọi người đều biết cô đang hết sức đau buồn trước cái chết của người hầu gái trung thành tận tụy.

“Thưa ngài Masamoto, cháu xin phép được hỏi thăm tình hình anh Taka sao rồi ạ?” Akiko lên tiếng.

“Không có vấn đề gì đâu Akiko, vết thương đó tuy sâu nhưng thầy thuốc có nói lại với ta rằng theo thời gian cậu ta sẽ dần hồi phục. Cậu ta đã chiến đấu rất dũng cảm trước một kẻ thù vô cùng nguy hiểm như Độc Nhãn Long.”

Ngài Masamoto chăm chú quan sát cả ba đứa trẻ một hồi lâu.

“Có thể nói cậu ta đã cực kì may mắn khi được cả ba con cùng chiến đấu bên cạnh. Các con đã hành động với tinh thần *bushido* thực thụ. Con có biết từ đó có nghĩa là gì không Jack?”

“Không ạ, thưa cha,” Jack trả lời, cúi xuống theo cách Akiko đã hướng dẫn từ trước.

“Nghe đây Jack, *bushido* có nghĩa là tinh thần “Võ Sĩ Đạo”. Hay nói cách khác là các chuẩn mực đạo đức của một samurai - một võ sĩ. Tuy không ai nói ra hay viết lên bất cứ văn bản nào, nhưng đó là cách sống của chúng ta. Tinh thần Võ Sĩ Đạo chỉ có thể được chứng minh qua hành động.”

Masamoto nhấp một ngụm sâu trong chén *sencha* trước khi tiếp tục.

“Bảy đức tính làm nên tinh thần Võ Sĩ Đạo chính là nghĩa, dũng, nhân, lễ, chân, danh, trung. Tối qua các con đã thể hiện được những đức tính này thông qua hành động của mình.”

Ông ngừng một lúc để từng câu chữ có thời gian thấm dần vào suy nghĩ. Cả ba đứa trẻ đều gập người cúi thấp đáp lại câu nói đánh giá cao của ông.

“Còn một câu hỏi nữa đây. Ta đang băn khoăn không hiểu vì lí do gì mà Độc Nhãn Long xuất đầu lộ diện lần nữa. Ta không tin rằng hắn vẫn còn hoạt động theo sự chỉ dẫn của kẻ chống đối lại vị lãnh chúa của chúng ta. Mỗi nguy hiểm đó đã qua lâu rồi. Đích thân ta đã bắt tất cả những kẻ phải chịu trách nhiệm cho cuộc ám sát đêm hôm đó phải chết. Hiện giờ chỉ có thể giả định rằng hắn đang có một nhiệm vụ mới, nhưng tại sao gia đình ta lại liên quan đến nhiệm vụ đó thì quả thật ta vẫn không hiểu. Vì lẽ đó mà các con có tìm thấy bất kì điều gì để lộ lí do vì sao Độc Nhãn Long dám cả gan xâm phạm vùng lãnh địa thiêng liêng của căn nhà này không?”

Jack vẫn tiếp tục im lặng, đột nhiên nó cảm thấy nóng bức và khó chịu trong bộ kimono của mình. Nó có thể cảm nhận được ánh mắt Masamoto đang dò xét. Liệu nó có nên tiết lộ sự thật về bản *hải đồ*? Vì vật ấy mà cô hầu gái Chiro đã phải chết, tuy nhiên cha nó đã nhất quyết yêu cầu nó phải giữ bí mật. Bản *hải đồ* chính là chiếc phao cứu sinh cuối cùng để Jack có thể trở về nhà. Vì thế cho đến khi có thể xác định rõ ai là kẻ muốn có *hải đồ*, nó không thể tiết lộ mục đích thật sự của cuốn sổ cho bất kì ai, kể cả ngài Masamoto.

"Jack..." Yamato mở lời.

Ngay lập tức Akiko trừng mắt với Yamato, ánh nhìn của cô đưa ra một thông điệp rất rõ ràng: dù là chuyện gì đi chăng nữa thì Jack mới là người có nghĩa vụ phải nói cho Masamoto biết chứ không phải Yamato.

"Sao hả Yamato?"

"Jack..." Yamato ngập ngừng, "đã cứu con. Cậu ấy đã dùng kiếm gỗ đánh bại một tên ninja."

"Con có cả kĩ năng sử dụng vũ khí cơ à Jack? Chà chà, đúng là con đã vượt quá kì vọng của ta," Masamoto để lộ biểu cảm ngạc nhiên trước thông tin mới, câu hỏi về Độc Nhãn Long tạm bị bỏ qua. "Ngay từ lần đầu gặp con ta đã cảm nhận được con là người có khí chất mạnh mẽ. Quả thật đó là phần tinh hoa trong tinh thần Võ Sĩ Đạo."

"Nhờ những buổi luyện tập của Yamato nên con mới có thể làm được như vậy thôi ạ, thưa cha," Jack đáp lại, khẳng định để cao công lao của Yamato để giúp cậu ta gây ấn tượng với cha.

"Xuất sắc. Tuy nhiên nó không phải là người có thể hướng dẫn con." Ngài Masamoto nói thẳng, tuy không có ác ý gì nhưng lời nhận xét thẳng thừng của ông như một lưỡi dao sắc đâm ngập vào niềm hãnh diện của Yamato.

Jack phần nào thấy thương cảm cho Yamato. Dù cậu ta có làm gì đi nữa cũng không đủ để thu hút được sự chú ý của ngài Masamoto. Ngược lại người cha của Jack luôn nhanh chóng nhận ra những thành tích mà nó đạt được. Chợt một nỗi buồn dâng lên đầu nhói

trong tim khi Jack nghĩ đến việc không biết cha nó sẽ còn thấy tự hào như thế nào nữa. Nó đã đánh bại một tên ninja!

“Jack. Con đã chứng minh khí phách của mình xứng đáng để đi theo con đường Võ Sĩ Đạo. Vì vậy, hôm nay ta chính thức tuyên bố rằng con sẽ tiếp tục được học hỏi và trau dồi tại *Niten Ichi Ryū*, ngôi trường mang tên “Nhị Thiên Nhất Lưu” của ta. Cho dù mục đích của Độc Nhãn Long là gì đi nữa, con sẽ vẫn được an toàn dưới sự bảo hộ trực tiếp của ta. Ngay ngày mai chúng ta sẽ lên đường đến Kyoto.”

ĐƯỜNG TOKAIDO

Bình minh chỉ vừa chớm bừng lên, Jack đã giật mình thức dậy trong phòng trước âm thanh ồn ào của những chú ngựa và câu hét ra lệnh cộc lốc của vị samurai điều động đoàn quân dừng lại bên ngoài khu nhà.

Jack nhặt nhanh số ít đồ đạc của mình: một bộ kimono để thay cùng dải thắt lưng *obi*, một đôi tất *tabi* khác, cây kiếm gỗ, và quan trọng nhất là bản *hải đồ* của cha. Nó cầm theo cả cuốn từ điển của vị tu sĩ, không quên lời hứa sẽ đưa cuốn sách này đến Cha Bobadilla ở Osaka khi có cơ hội. Nó nhét tất cả số đồ đạc đó vào chiếc túi vải đeo chéo trên vai. Sau khi đã kiểm tra kỹ lưỡng lần cuối cùng để chắc chắn bản *hải đồ* đã nằm an toàn dưới đáy túi tránh khỏi tai mắt kẻ thù, nó mới bước ra ngoài hành lang.

Một màn sương mù màu cam mỏng mờ sáng trên nền trời mùa đông, Jack chỉ có thể lờ mờ thấy hình ảnh cây hoa anh đào với những nhánh cây khẳng khiu hắt bóng xuống nền tuyết trắng xóa khô lạnh. Mũi tên của vị samurai cắm ngập trong thân cây như một lời cảnh báo chết chóc rằng Độc Nhãn Long vẫn còn lẩn khuất đâu đó ngoài kia và đang núp mình chờ cơ hội đánh cắp *hải đồ*. Jack rùng mình trong cái lạnh buốt giá sáng mùa đông. Nó đưa tay tự ôm lấy mình cho ấm.

“Chúc cậu một buổi sáng tốt lành, cậu Jack.”

Ông cụ làm vườn Uekiya đã lại gần chỗ nó và đang gập người cúi thấp bên cạnh.

“Chúc ông buổi sáng tốt lành, ông Uekiya. Còn sớm thế này mà ông đã làm gì vậy ạ?”

“Cậu Jack, mong cậu hãy nhận lấy từ tôi món quà nhỏ mọn này.”

Ông đưa ra một chiếc hộp gỗ nhỏ đựng đồ với phần nắp đã mở, để lộ ra một chậu cây bé xíu bên trong.

"Gì thế ạ?" Jack hỏi.

"Nó là cây cảnh *bonsai*," Uekiya giải thích, "một cây *sakura* thu nhỏ, cùng loại cây mà cậu vẫn thường ngồi dưới gốc trong khu vườn."

Jack ngắm nghía xem xét cái cây nhỏ xíu. Quả đúng là một cây hoa anh đào chính hiệu, vậy mà lại chỉ lớn bằng lòng bàn tay nó.

"*Sakura* nở hoa vào tháng Tư," Uekiya giải thích xen lẫn sự dịu dàng. "Khoảng thời gian ấy tuy ngắn ngủi nhưng cũng thật tuyệt vời. Giống như cuộc sống vậy."

"Cảm ơn ông nhiều lắm, ông Uekiya. Nhưng cháu chẳng có thứ gì để đáp lại cả."

"Không cần đâu. Tháng ngày cậu ngồi ngắm khu vườn đối với một kẻ tôi tớ như tôi mà nói đã là vinh dự lớn lao lắm rồi. Đó là tất cả những gì mà một người làm vườn gần đất xa trời như tôi có thể mong ước."

"Jack ơi! Jack!" Cô Hiroko vẫy nó, hồi hả từ trong nhà đi ra. "Nhanh lên cháu. Đến giờ khởi hành rồi."

"Ở Kyoto, mỗi lần cậu ngắm chậu *bonsai* này, hãy nhớ đến ông cụ Uekiya và khu vườn nơi đây nhé?"

"Vâng, chắc chắn rồi," Jack nói rồi cúi đầu cảm tạ ông. Nó chợt nhận ra mình sẽ nhớ mọi thứ trong khu vườn này lắm, cây cầu gỗ bắc ngang qua dòng suối, âm thanh róc rách rả rích nơi thác nước, và nhất là khoảng bóng râm mát mẻ, nơi trú ẩn của nó dưới gốc cây hoa anh đào.

Cô Hiroko dẫn nó đến trước cửa nhà. Vừa đi Jack vừa quay đầu lướt nhìn lần cuối, nó thấy ông cụ vẫn giữ nguyên tư thế gập người cúi thấp để thể hiện sự kính trọng. Ông đứng im lìm như thể chính cơ thể ông cũng mọc lên từ trong lòng đất vậy.

"Cháu phải chăm sóc cây *bonsai* này thế nào ạ?" Jack hỏi với lại.

Ông Uekiya ngẩng đầu lên. "Cắt tỉa bớt cành lá và tưới mỗi ngày một ít nước, nhưng đừng nhiều quá..." ông bắt đầu nói, nhưng

những lời cuối của ông đã tan biến vào không gian khi Jack rẽ sang một góc khác.

Cô Hiroko dẫn nó qua cổng chính, nơi đoàn quân samurai cưỡi ngựa đã tập hợp. Tất cả mọi người đều đang hoàn tất công việc chuẩn bị cuối cùng cho cuộc hành trình. Jack thấy Yamato đang cưỡi trên con ngựa đầu hàng ngay sau ngài Masamoto.

“Chờ cô một giây nhé Jack,” nói rồi cô Hiroko lại biến mất vào khu nhà.

Gần như ngay lập tức, cô trở lại với một bộ kimono bằng lụa màu đỏ thẫm được gấp gọn gàng.

“Cháu sẽ cần mặc bộ này trong các buổi lễ tiệc và hội hè. Bộ kimono này mang trên mình gia huy phượng hoàng, biểu tượng của gia tộc Masamoto,” cô nói, mắt ngấn nước khi chia tay nó. “Ở Kyoto, nhất định cháu sẽ được an toàn dưới sự bảo vệ của ngài Masamoto hơn là ở đây.”

“Cháu cảm ơn cô nhiều lắm, cô Hiroko”, Jack nói, đưa cả hai tay ra đón lấy rồi trầm trồ trước món quà. “Thật đúng là một kiệt tác.”

Vị samurai dạn dày sương gió với nét mày đậm và rậm rạp cùng bộ ria vĩ đại trông như thể mọc thẳng ra từ hai lỗ mũi của ông cưỡi ngựa lại gần nó. Ông ta mặc một bộ kimono màu nâu đen cùng chiếc áo khoác đi ngựa. Trong lúc tiến lại gần, Jack nhận ra đó chính là vị samurai tin cẩn của Masamoto, ông Kuma.

“Jack! Cậu sẽ đi với tôi,” ông ta yêu cầu, vỗ nhẹ vào phần yên ngựa phía sau.

Jack đặt bộ kimono mới vào chiếc túi vải đeo chéo cùng cây *bonsai* rồi thắt chặt, cố định chúng vào túi đeo bên yên ngựa. Ông Kuma đưa tay ra giúp Jack trèo lên, đưa thêm cho nó chiếc áo choàng không tay để tránh rét.

“Và nhớ phải tắm đấy!” cô Hiroko nhắc nhở, nở nụ cười nuối tiếc chia tay nó.

Trong lúc cả đoàn cho ngựa đi nước kiệu ra vị trí chuẩn bị khởi hành, hai mắt Jack đột nhiên cay xè khiến nó phải chớp lia lịa để nuốt nước mắt vào trong. Thật buồn khi phải rời xa Toba. Nơi đây đã trở thành quê hương của nó kể từ mùa hè trôi dạt trước. Chẳng

biết đến khi nào, và liệu nó có còn quay trở về nơi này được nữa không. Nó giơ tay lên vẫy chào tạm biệt cô Hiroko đang cúi người xuống thấp. Chợt nó nhận ra vẫn chưa nhìn thấy Akiko. *Cô ấy đâu rồi?* Nó cần phải chào tạm biệt cô ấy. Jack đành ra sức nhìn quanh tìm kiếm vì không thể xuống ngựa được nữa.

Cuối cùng nó cũng phát hiện ra cô bé phía sau một nhóm samurai cưỡi ngựa. Akiko cưỡi trên lưng một con bạch mã, y hệt như trong buổi sáng đầu tiên ở Nhật mà nó đã nhìn thấy.

"Akiko!" Jack gọi to, "Tớ đang lo không kịp nói lời chia tay với cậu."

"Chia tay?" Cô nhìn nó lúng túng một hồi rồi cho ngựa đi nước kiệu lại gần. "Jack à, tớ cũng đến Kyoto nữa mà."

"Sao cơ? Nhưng bọn tớ đang chuẩn bị lên đường tập luyện để trở thành những chiến binh samurai mà."

"Phụ nữ cũng có thể trở thành samurai đấy Jack," Akiko nói, nhìn Jack như thể mình vừa bị xúc phạm nặng nề rồi thúc ngựa vượt lên trước khi nó kịp nói câu nào.

Một tiếng hô "Xuất phát!" vang lên, cả đội hình ngựa bắt đầu phi nước kiệu.

Jack dần nhận ra có ai đó đang chạy hết tốc lực ngang hàng với con ngựa của nó.

"Tạm biệt Jack Furecha!" nhóc Jiro hét lên hăng hái.

"Tạm biệt Jiro," Jack đáp lại, vẫy tay chào liên tục.

Thế rồi vị samurai thúc ngựa phi nhanh lên đôi, để lại đằng sau cậu bé lẫn trong màn bụi tuyết.

Leo hết con đường ra khỏi khu bến cảng, đoàn quân samurai cưỡi ngựa chạy vòng theo những thửa ruộng bậc thang rồi thẳng tiến vào con đường đất hẹp. Trên cánh đồi, Jack quay đầu nhìn lại cảng Toba. Lúc này ngôi làng trông thật nhỏ bé, còn tàu thuyền thì như những cánh hoa trên mặt hồ nước. Cánh cổng *torii* trên bến cảng lóe lên thứ ánh sáng đỏ rực như lửa đón chào ngày mới. Thế rồi mọi thứ đều biến mất, khuất sau những triền dốc cao.

Kyoto cách Toba bốn mươi lí, vào khoảng chín mươi dặm, đó là lời ông Kuma đã nói với Jack. Họ sẽ cưỡi ngựa liên tục cho đến trưa rồi

ngủ, rồi lại tiếp tục lên đường đến làng Hisai. Từ nơi đó, họ sẽ thẳng hướng đến Kameyama và tiến vào đường cái Tokaido, thâm nhập vào vùng nội địa để tiếp cận Kyoto từ ranh giới phía nam là Hồ Biwa. Phải mất ba ngày mới có thể hoàn tất hành trình đó.

Cung đường này vốn khá vắng vẻ, thỉnh thoảng mới lác đác xuất hiện vài sự sống hiện ra rồi khuất khỏi tầm mắt suốt dọc đường đi. Đó là các ngôi làng miền duyên hải với những chiếc thuyền cột chặt vào cọc ven bờ biển, những người dân chài đang ngồi sửa lưới đánh cá. Những thửa ruộng lác đác bóng nông dân cặm cúi trên mảnh ruộng bậc thang đóng băng. Một ngôi chợ bày bán rau củ. Một căn nhà trọ ven đường mở cửa chào đón ngày kinh doanh mới. Những con chó thả rông chạy theo sủa đồng vào đoàn ngựa. Một người lái buôn đơn độc trên đường đi đến Đường Tokaido, trên lưng chất đầy hàng hóa nặng trĩu.

Jack nhận ra ngài Masamoto cùng đoàn tùy tùng của ông đi qua đến đâu là những người dân làng ở đó đều gập người cúi thấp thể hiện sự tôn kính, họ vẫn giữ nguyên tư thế cúi đầu thật thấp cho đến khi cả đoàn đi khuất mới thôi.

Trong lúc cả đoàn dừng lại nghỉ trưa tại một nhà trọ bên đường, Jack nhìn quanh tìm kiếm Akiko và thấy cô đang chăm sóc cho con ngựa.

“Con ngựa này tốt đấy,” Jack mở lời, không biết phải nói gì bởi nó vẫn đang xấu hổ vì câu hỏi thiếu tế nhị của mình sáng sớm nay.

“Đúng thế Jack à. Ngựa của cha tớ đấy,” cô trả lời nhưng vẫn không nhìn nó.

“Của cha cậu ư? Thế ông ấy sao rồi?”

“Cha tớ là Dāte Kenshin. Ông ấy vốn là một chiến binh vĩ đại nhưng lại chết trong tay kẻ thù. Ông đã không được cho cơ hội để thực hiện *seppuku* và vì thế phải chịu một cái chết tủi nhục mãi.”

“Tớ xin lỗi. Thật tình đúng là tớ chẳng biết gì cả...” Jack đáp ứng. “Mà *seppuku* là gì thế?”

“Nghĩ thức tự sát. Nếu làm được thì đó sẽ là một cái chết trong danh dự đối với cha tớ. Mà cậu không cần phải xin lỗi đâu. Chuyện

đó xảy ra cách đây lâu lắm rồi. Con ngựa và đôi kiếm trong nhà mẹ tớ là những di vật cuối cùng còn lại của cha.”

Jack nhớ lại hai thanh kiếm đỏ và đen treo trên tường trong phòng ăn của cô Hiroko. Điều đó làm nó nhớ lại di vật duy nhất cuối cùng còn tồn tại của cha nó trên đời này - cuốn *hải đồ*. Nó chợt nhận ra đôi mắt của Akiko cũng ẩn chứa tia nhìn cay đắng mất mát mà nó luôn phải chịu đựng mỗi ngày.

“Dù sao thì tớ cũng xin lỗi,” nó lặng lẽ đáp lại, ước mình có thể an ủi cô nhiều hơn thế. “Xin lỗi cả việc sáng nay vì làm cậu buồn nữa. Tớ đã không biết rằng phụ nữ cũng có thể trở thành samurai. Ở Anh quốc bọn tớ, chỉ có đàn ông con trai mới lo phần chiến đấu thôi.”

“Tớ chấp nhận lời xin lỗi của cậu, Jack à,” cô nói rồi cúi đầu đáp lại, khuôn mặt cũng tươi tỉnh hẳn lên. “Đôi khi tớ cũng quên mất rằng cậu không phải là người Nhật chính gốc.”

“Sao thế được? Làm gì có ai khác ở đây lại mang trên đầu bộ tóc vàng cùng cái mũi to tổ chẳng cỡ này cơ chứ!” vừa nói nó vừa chỉ khắp một lượt đám đông các samurai cùng màu tóc đen có các đường nét trên khuôn mặt nhỏ xíu. Thế là cả hai cùng bật cười vui vẻ.

Một vị samurai với cái nhìn sững sốt tiến lại gần đưa cho mỗi đứa một bát cơm cùng cá hun khói.

Vừa ngồi xuống ăn, Akiko vừa nói, “Samurai nữ vốn là truyền thống xưa nay rồi Jack ạ. Trong truyền thuyết *Heike Monogatari*^[37], người ta còn lưu lại bài thơ ca ngợi những chiến công oai hùng của vị nữ samurai Tomoe Gozen trong cuộc chiến Nguyên Bình sáu trăm năm về trước cơ.”

“*Heike* cái gì cơ?”, Jack hỏi với cái miệng nhồm nhoàm đầy cơm.

“*Heike Mono-ga-tari* là truyền thuyết kể về cuộc tranh chấp quyền thống trị Nhật Bản giữa hai gia tộc Taira và Minamoto. Tomoe Gozen vốn là một nữ tướng dưới trướng vị lãnh chúa hùng mạnh Minamoto Yoshinaka. Cô thường xuyên tham gia các trận đánh và được kể lại là một người chiến đấu anh dũng, tài năng không thua kém bất kì samurai nam nào.”

“Cậu cứ kể tiếp đi,” Jack khuyến khích, với đũa gắp thêm một phần cá hun khói nữa. “Trông cô ấy như thế nào?”

“Truyền thuyết *Heike* mô tả Tomoe là một tuyệt thế giai nhân, cô có làn da trắng muốt và mái tóc đen dài. Một cung thủ với đẳng cấp vượt trội kiêm nữ kiếm sĩ có những kĩ năng chiến đấu mạnh bằng cả nghìn người. Cô luôn sẵn sàng đối đầu với cả thánh thần hay quỷ dữ, dù trên lưng ngựa hay bằng đôi chân dưới mặt đất.”

“Nghe như thế cô ấy là một chiến binh vô địch ấy nhỉ.”

“Đối với nhiều samurai thì cô ấy đúng là như thế. Có người còn nghĩ cô ấy mạnh đến mức tin rằng cô chính là hiện thân của nữ thần sông.”

Akiko đặt chiếc bát xuống rồi nhìn thẳng vào Jack.

“Cô ấy còn có khả năng thuần hóa ngựa hoang siêu việt, thường xuyên cưỡi ngựa xuống những con dốc nguy hiểm chết người mà không có lấy một vết trầy xước. Mỗi khi có chiến trận, Lãnh chúa Yoshinaka thường cử cô vào đội tiên phong. Cô luôn sử dụng một thanh *katana* và một cây trường cung; Tomoe Gozen chính là người có nhiều chiến công hiển hách nhất trong số các chiến binh của ông ấy.”

Jack ngồi bất động không nói được câu nào. Sự hào hứng sôi nổi của Akiko còn vượt xa cả lòng khâm phục kính trọng đơn thuần về những gì Tomoe Gozen đã đạt được. Hơn ai hết, rõ ràng bản thân Akiko chính là một minh chứng sống - một nữ samurai.

“Mà Độc Nhãn Long nói... *hải đồ*... là sao?” đột nhiên Akiko hỏi, hạ thấp giọng để các samurai khác đang ăn ở gần không nghe thấy.

“Ờ... Tớ cũng không biết,” Jack lúng búng trong miệng, bất ngờ trước câu hỏi thẳng thừng của cô. Nó biết câu trả lời đó chẳng hề làm cô thỏa mãn, nhưng kể từ khi quyết định sẽ giữ bí mật bản *hải đồ*, nó vốn luôn thấy lương tâm mình bị ray rứt.

“Nhưng Độc Nhãn Long đòi thứ đó từ cậu mà. Nó là cái gì thế?”

“Không có gì đâu...” Jack bước lên phía trước định bỏ đi. Nó vốn không quen việc bị Akiko tra vấn thẳng thừng như vậy.

“Jack à, chỉ vì cái thứ *không có gì đâu* ấy mà Độc Nhãn Long sẵn sàng liều cả mạng sống của hẳn đây... thậm chí Chiro cũng đã phải

mất mạng vì nó còn gì!”

Câu nói của cô vang lên trong sự phẫn nộ khiến vài samurai đang ăn gần đấy bất giác liếc nhìn lên từ trên chiếc bát. Akiko gắng nở một nụ cười hiền hòa rồi cúi nhẹ xin lỗi vì một phút không kiềm chế, sau đó mọi người lại tiếp tục cúi xuống ăn trưa.

Jack cân nhắc lại trong một thoáng. *Liệu nó có thể thật lòng tin tưởng cô ấy?*

Nó cần phải tin. Cô bé là người bạn duy nhất của nó mà.

“Đó là cuốn nhật kí của cha tớ,” cuối cùng nó cũng thú nhận.

“Nhật kí?”

“À thì, cũng không hẳn như thế. *Hải đồ* là một bản chỉ dẫn về các vùng biển và đại dương trên thế giới. Cha tớ nói là người nào có được nó, người ấy sẽ thống trị được biển cả,” Jack giải thích. “Những phần kiến thức được viết trong đó là vô giá, nó cũng là tia hi vọng cuối cùng giúp tớ có thể trở về nhà.”

“Vậy sao cậu không nói cho ngài Masamoto biết?”

“Vì cha tớ đã bắt tớ thề sẽ giữ bí mật,” Jack trả lời. “Càng để nhiều người biết đến sự tồn tại của nó thì chúng ta sẽ càng gặp nguy hiểm. Tớ thậm chí còn chẳng biết phải đặt lòng tin vào ai nữa.”

“Vậy thì cậu có thể tin tớ. Tớ sẽ giữ im lặng chuyện này vì cậu - cả Yamato nữa - cứ tin vào tớ.”

“Thế còn Yamato thì sao? Tớ có thể tin được cậu ấy không?” Jack dò hỏi.

Một tiếng hô vang lên từ đầu hàng cắt ngang cuộc nói chuyện của nó.

Các samurai nhanh chóng tập hợp lại chuẩn bị lên đường.

“Chúng ta đi thôi,” Akiko lên tiếng, bỏ lửng phía sau câu hỏi chưa có câu trả lời.

Akiko leo lên con bạch mã của mình còn ông Kuma thì đã cưỡi ngựa tiến lại chỗ Jack trước khi nó có cơ hội hỏi cô bé thêm nữa. Đoàn người ngựa đứng theo hai hàng thẳng tắp song song tiếp tục lên đường.

Mãi đến tận lúc hoàng hôn, cả đoàn mới đến được ngôi làng miền duyên hải Hisai. Hai bên đường chính mở ra hai khu nhà trọ. Chú Kuma đã chọn thuê phòng bên khu nhà khang trang hơn để nghỉ lại đêm đó.

Hôm sau, cả đoàn dậy từ sớm và nhanh chóng tiến về Kameyama, một thị trấn nhỏ huyên náo nằm trên tuyến đường chính giữa Edo và Kyoto. Đây cũng chính là địa điểm mà họ đã chọn để tiến vào Đường Tokaido.

Đường chính Tokaido tuy chỉ rộng hơn con hẻm lớn một chút nhưng lúc nào cũng tấp nập khách bộ hành. Lái buôn. Samurai. Lữ khách. Những phu khuân vác ngồi nghỉ mệt bên đồng lửa. Một số người đội mũ rơm rộng vành thì đeo trên lưng một loại túi lớn hình vuông hai quai chắt đầy đồ bên trong, số khác thì mang trên mình loại túi vải đeo chéo vòng qua vai và quàng chặt trên đầu một loại băng vải lớn có nhiều hoa văn. Số ít người cưỡi ngựa thì đều là samurai. Dọc đường ngắm cảnh, Jack lấy làm lạ khi chẳng hề thấy những phương tiện như kiểu xe kéo hay xe ngựa kéo nào, thật khác xa với đường sá ở nước Anh.

Trong lúc cả đoàn đi dọc theo con đường lớn, Jack nhận ra nó thường xuyên đi qua những gò đất nhỏ có hai cây mọc lên, nếu không ở phía bên này đường thì cũng ở phía bên kia đường.

“Cái đó là gì thế ạ chú Kuma?” vừa hỏi nó vừa chỉ vào một gò đất.

“Cột mốc đánh dấu quãng đường đấy. Còn mười bảy lí nữa là đến Kyoto,” chú Kuma giải thích.

Gần các cột mốc này thường có những người lái buôn mùa vụ mời chào mua hàng hoặc những quán trọ nhỏ làm nơi nghỉ chân. Ngay khi họ vừa đi qua, một người lái buôn đã khá cao tuổi có chiếc ấm trà treo trên cây và đang mời chào ấm *sencha* mới ủ thì ở phía xa trước mặt, dòng người bộ hành bắt đầu tản ra hai bên. Jack nghe thấy tiếng hô to “Quỳ xuống! Quỳ xuống!”, đoạn đường phía trước lập tức dạt xuống thành hai hàng người Nhật phủ phục xuống tận nền đất.

“Jack này, xuống ngựa cúi đầu mau. Nhanh!” Chú Kuma vội vã yêu cầu.

Jack làm theo, chú Kuma cũng nhanh chóng đứng bên cạnh và làm như nó.

Còn ông lão bán trà thì rõ ràng bị điếc nên không hề nghe thấy tiếng hô cảnh báo, lại đang lúi húi bận rộn với việc chuẩn bị ủ thêm một ấm trà nữa nên càng không nhận ra đoàn hộ tống đang tiến lại gần. Vì vậy nên trừ ông ra, tất cả mọi người đều cúi đầu phủ phục. Ông lão lái buôn hoàn toàn không biết rằng mình đang thể hiện sự bất kính.

Jack nhồm người lên cố gắng ra hiệu cho ông lão biết, nhưng chú Kuma lập tức giật mạnh đầu nó xuống ngay khi vị samurai cưỡi trên mình ngựa dẫn đầu đoàn đi lướt ngang qua chỗ nó, thanh kiếm của vị samurai cũng sượt qua đầu nó chỉ cách đúng một phân.

Vị samurai trên mình ngựa trừng mắt nhìn Jack; rồi vẫn theo đà tiến tới, ông giơ thanh kiếm lên lần nữa chém phăng đầu của ông lão lái buôn già.

Đoàn kỵ binh samurai kiêu hãnh băng qua mở đường cho các samurai cử lễ, những người điều binh mặc đồng phục và đám đông người hầu cầm đủ các loại cờ xanh vàng sắc sỡ. Ngay giữa đoàn hộ tống rầm rộ này là một chiếc kiệu tuyệt đẹp có nước sơn bóng nhoáng được khuân bởi bốn người đàn ông đóng khố mình trần nhể nhại mồ hôi.

Lúc chiếc kiệu đi qua, Jack thoáng nhìn thấy người đàn ông bên trong. Gương mặt ông ta tỏ rõ vẻ kiêu căng, không mấy may quan tâm đến xác người lái buôn già nằm bẹp dưới bùn đất.

“Vừa nãy là ai thế ạ?” Jack thì thầm, nói không ra hơi vì sửng sốt.

“Đoàn hộ tống Lãnh chúa Kamakura Katsuro về Edo đấy,” chú Kuma nói với vẻ châm biếm. “Ngài ấy luôn *yêu cầu* lòng tôn kính tuyệt đối.”

Đội điều hành tiếp tục tiến về phía cuối Đường Tokaido khiến những người dân ở đó lại tiếp tục dạt sang hai bên và phủ phục xuống như những chiếc lá thu dưới mặt đất.

VŨ ĐỨC ĐIỆN

“Jack! Đến Kyoto rồi!”, giọng chú Kuma đánh thức Jack khỏi cơn gập gù buồn ngủ mà nhịp lắc lư êm ái từ mỗi bước đi của ngựa đã đưa đẩy nó suốt chiều hôm sau đó. “Đây chính là Trái tim của Nhật Bản, nơi Thiên Hoàng vạn tuế ngự trị!”

Jack mở choàng mắt. Đường Tokaido đã kết thúc bằng một cây cầu gỗ trắng lệt bắc ngang qua dòng sông lớn nước chảy hiền hòa. Trên cầu, dòng người qua lại tấp nập tạo ra một tổng thể sắc màu và tiếng ồn ào lạ lùng. Nhưng ngay khi thấy ngài Masamoto và đoàn samurai tiến tới, đám đông lập tức dạt sang hai bên như dòng nước rẽ nhánh trước hòn đá tảng. Tất cả cùng đồng loạt gập người cúi xuống như một gợn sóng truyền theo đường đi của đoàn samurai.

Bên kia cây cầu, trước mặt Jack là cảnh tượng kinh đô Kyoto rộng lớn.

Một thành phố mênh mông với nào là khu biệt thự, đền chùa, dãy phố, vườn tược, cửa hàng và nhà trọ mọc lên như nấm trong lòng thung lũng. Ba phía là dải núi cao với những triền dốc dựng đứng cheo leo bao phủ bởi rừng cây tuyết tùng, lấm chấm những điện thờ trên núi. Phía đông bắc thành phố là những đỉnh núi hùng vĩ nhất chọc lên giữa trời, còn đó dấu tích mạo phạm của một ngôi đền quy mô to lớn được xây cất cầu kì bên trên.

“Núi Hiei đấy,” Akiko cất giọng khi cô và Yamato cùng băng qua cây cầu với Jack. “Nơi đó từng là khuôn viên Duyên Lịch Tự, ngôi chùa hùng mạnh nhất Nhật Bản.”

“Vậy chuyện gì đã xảy ra?” Jack lên tiếng hỏi, ngạc nhiên trước hàng trăm tòa kiến trúc, đình thờ bị cháy trụi dọc khắp sườn núi.

“Đại tướng quân Nobunaga đã dẫn quân đến tấn công nơi này bốn mươi năm về trước,” ông Kuma trả lời “Ngài ấy đã ra lệnh đốt

chùa, giết sạch sư sãi.”

“Sao ông ấy lại làm thế?”

“Lúc xây dựng Kyoto,” Akiko đáp, “Thiên Hoàng Kammu cho người xây chùa trên đỉnh Hiei để ngăn chặn thế lực ma quỷ xâm hại kinh thành. Vì vậy những nhà sư ở đây có trách nhiệm bảo vệ Kyoto.”

“Họ còn được phép thành lập đội tăng binh riêng nữa”, Yamato nói thêm.

“Tăng binh?”

“Là đội binh các nhà sư tinh thông võ nghệ,” chú Kuma diễn giải. “Sau đó ngài Nobunoga đến chiếm quyền kiểm soát Kyoto của họ. Quân đội của ngài ấy công phá ngọn núi rồi chế ngự các tăng binh.”

“Nhưng họ là những người bảo vệ Kyoto mà, sao ông Nobunaga đẩy lại đi tiêu diệt họ?” Jack thắc mắc.

“Ngôi chùa này diệt vong không phải bởi ngài Nobunaga,” chú Kuma đáp lại một cách sôi nổi. “Các nhà sư ở đây đã có quá nhiều tiền bạc, quá nhiều quyền lực, họ quá tham lam. Duyên Lịch Tự đã tự diệt vong thôi!”

“Vậy bây giờ ai sẽ bảo vệ Kyoto khỏi các thế lực ma quỷ?”

“Vẫn còn các ngôi chùa khác mà Jack,” Akiko trả lời. “Kyoto là kinh đô của đền chùa. Cậu nhìn xem, phía trên ngọn cây ở dốc núi đằng kia chính là Thanh Thủy Tự. Đó là nơi bảo vệ Âm Vũ Thanh, nguồn nước sông Kizu.”

“Âm Vũ Thanh là cái gì thế?”

“Đó là một ngọn thác. Người ta cho rằng uống nước ở đó có thể chữa được bách bệnh.”

Jack nhìn chằm chằm về hướng đỉnh tháp cho đến khi khuất khỏi tầm mắt mới thôi.

Dọc chuyển đi qua những con đường hẹp và ngõ hẻm của Kyoto, Akiko lại tiếp tục chỉ cho Jack các đình chùa khác. Hầu như mỗi con đường đều có một ngôi đền. Cuối cùng họ đến một con đường lát đá rộng dẫn đến cánh cổng gỗ lớn với mái cong dát vàng lộng lẫy. Xung quanh là bức tường đất lợp ngói màu ngọc bích trải dài đến cả dặm, hoàn toàn bao phủ tòa kiến trúc nằm ẩn bên trong.

"Kyoto Goshō," Akiko thốt ra nhẹ như tiếng thở với lòng tôn kính tột cùng.

"Đó là Hoàng Thành," thấy Jack vẫn còn đang hoang mang bối rối, Yamato liền giải thích. "Chúng ta đang đi qua cung điện của Thiên Hoàng, vị Thánh sống của Nhật Bản."

Ngài Masamoto cúi người chào theo hướng Hoàng Thành rồi rẽ qua bên trái, đi men theo tường cung điện. Cả đoàn đi theo ông xuống một đại lộ lớn dẫn trở lại dãy phố hẹp. Chẳng mấy chốc mà họ đã đến trước một tòa kiến trúc lớn được rào chắn kiên cố.

Dãy tường dày màu trắng được xây trên nền đá lớn bao quanh một lâu đài ba tầng với lớp ngói rộng cong vút. Thành trì kiên cố này hướng về một chiếc hào rộng, ở mỗi góc lại có một tháp canh lớn bảo vệ cổng chính và các lối đi. Từ khu thành quách toát ra một thứ sức mạnh bất khả xâm phạm.

"Đến nơi rồi," chú Kuma lên tiếng.

"Chúng ta sẽ ở trong cái thành này à?" Jack thốt lên sững sốt.

"Không! Đó là Thành Nijo. Nơi cư ngụ của Lãnh chúa Takatomi," chú Kuma giải thích rồi lên giọng kiêu hãnh: "Chúng ta sẽ đến *Butokuden*."

Tất cả mọi người đều xuống ngựa. Sau khi lấy lại chiếc túi vải, Jack quay sang bên phía Akiko.

"*Butokuden* là gì thế?" nó thì thầm hỏi, không muốn làm xúc phạm đến chú Kuma.

"Là "Vũ Đức Điện". *Butokuden* chính là đạo đường của ngài Masamoto, một nơi để luyện tập," Akiko thì thầm giải thích và gật đầu ra hiệu về hướng đạo đường. "Đó là ngôi trường dạy Kiếm Thuật xuất sắc nhất và duy nhất ở Kyoto được Lãnh chúa Takatomi trực tiếp bảo hộ, trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Ở đó chúng ta sẽ được đào tạo theo tinh thần Võ Sĩ Đạo."

Bên kia đường là một tòa nhà lớn hình chữ nhật được xây dựng từ gỗ bách mun cùng dãy tường bằng đất nung trắng, trên đỉnh lợp hai lớp ngói màu nâu nhạt. Chính giữa tòa nhà nhô ra một chiếc cổng dẫn lối đi vào được trạm trổ cầu kì biểu tượng của một con phượng

hoàng lớn. Ngài Masamoto đang đứng dưới đôi cánh rực lửa của nó chờ Akiko, Yamato và Jack đến nơi.

“Chào mừng đến với ngôi trường của ta, trường Nhị Thiên Nhất Lưu,” ngài Masamoto tuyên bố một cách trịnh trọng.

Cả Akiko, Yamato và Jack đều cúi người đáp lại, ngài Masamoto tiếp tục dẫn cả bọn vào ngôi trường mang tên “Nhị Thiên Nhất Lưu” của ông.

Thậm chí trước khi đặt chân vào bên trong gian Vũ Đức Điện, Jack đã nghe thấy những tiếng hét “*Kiai*” vọng ra từ trong đạo đường.

Một tiếng hô “Thi lễ” vang lên nghiêm trang khi ngài Masamoto đi vào khu sảnh lớn, toàn bộ nhóm học viên ngay lập tức ngưng buổi thực hành lại. Cả căn phòng trở nên im ắng đến mức Jack có thể nghe thấy tiếng thở của họ. Cùng lúc, cả lớp đồng loạt cúi người và giữ nguyên tư thế để thể hiện sự tôn kính tối cao.

“Cứ tiếp tục luyện tập,” ngài Masamoto ra lệnh.

“VÀNG, THƯA THẦY MASAMOTO!” tất cả cùng đồng thanh hô vang, tiếng hô của họ lan rộng vang vọng khắp đạo đường.

Khoảng bốn mươi học viên đang có mặt trong đạo đường tiếp tục quay lại với buổi luyện tập kỹ thuật cơ bản, các bài *kata* và những trận đấu tập tự do của họ. Ánh tà dương len lỏi qua khung cửa sổ giấy hẹp vào gian sảnh, tô điểm trên những chuyển động của họ một vẻ huyền bí khác thường, cả khi các đấu sĩ này đấu tập trên nền sàn gỗ màu mật ong đánh dấu khu vực luyện tập, những chiếc bóng của họ cũng như đang chiến đấu theo.

Cảnh tượng trước mắt làm Jack choáng ngợp. Từ những cột trụ tròn lớn bằng gỗ bách, mảng trần được chia làm từng ô trên cao, đến chiếc ngai trang trọng nơi mảng tường khoét lõm hình vòng cung vào trong, tất cả đều toát ra một thứ sức mạnh bất khả xâm phạm của nơi được gọi là Vũ Đức Điện. Thậm chí cả những học viên đang ngồi quỳ gối ngay ngắn theo hàng dọc theo góc vòm dài cũng thể hiện khả năng tập trung cao độ và một quyết tâm đáng nể. Quả thật gian sảnh đúng là một nơi dành cho những chiến binh.

Bỗng âm thanh vang trong sảnh từ từ lắng xuống như thể một cơn bão đang tan dần, cả đạo đường chìm trong im lặng một lần

nữa. Jack tự hỏi không biết lần này ai đã bước vào, nhưng càng lúc nó càng nhận ra tất cả các học viên đều đã ngừng luyện tập và đang nhìn chăm chăm vào nó. Nó bắt gặp ánh mắt họ kinh ngạc, sửng sốt như không tin nổi chuyện này, thậm chí có phần tỏ ra khinh miệt trước một tên ngoại quốc tóc vàng dám xâm phạm chốn đạo đường tôn nghiêm.

Trong lúc đó, vẫn quay lưng lại phía nó, ngài Masamoto đang nói chuyện với một vị samurai có vẻ mặt lạnh lùng cùng chòm râu nhọn.

Jack cảm nhận được từng cái nhìn không mấy thiện cảm của các học viên như những mũi tên lao tới cắm phập vào lưng nó.

“Sao lại ngưng?” ngài Masamoto ra lệnh như thể không hề nghĩ đến sự hiện diện của Jack. “Tiếp tục luyện tập.”

Ngay lập tức các học viên trở lại với buổi tập luyện của mình, tuy vẫn không ngừng lén lút nhìn về phía nó.

Ngài Masamoto lên tiếng chỉ định Jack, Akiko và Yamato. “Đi nào. Thầy Hosokawa sẽ hướng dẫn phòng của các con. Giờ ta có việc phải đi nên tạm thời phải đến buổi tiệc khai giảng tối nay mới có thể gặp các con ở Điệp Trùng Đường được.”

Cả ba cùng cúi chào ngài Masamoto rồi rời khỏi đạo đường qua cánh cửa bên hông Vũ Đức Điện. Thầy Hosokawa dẫn cả bọn đi qua một khoảng sân nhỏ để đến Sư Tử Đường, một khu nhà gồm hàng dãy các gian phòng nhỏ nối tiếp nhau. Trước khi đi vào, cả bọn phải cởi dép ra để ngay ngắn trước thềm rồi bước qua lối cửa bên hông, đi bộ dọc theo một dãy hành lang hẹp.

“Đây là dãy phòng ngủ của các trò,” thầy Hosokawa chỉ vào mấy căn phòng đơn sơ nhỏ chỉ để vừa đủ ba tấm chiếu *tatami*. “Khu nhà tắm ở ngay bên cạnh. Ta sẽ dẫn các trò đến sảnh ăn tối sau khi các trò đã tắm rửa thay đồ sạch sẽ.”

Jack bước vào gian của mình rồi đóng cánh cửa giấy ngăn vách giữa hai phòng lại.

Nó thả chiếc túi vải xuống, đặt chậu cây *bonsai* lên cái rãnh bên rìa cửa sổ được chắn bằng tấm lưới mắt cáo nhỏ xíu. Sau đó nó nhìn quanh tìm chỗ an toàn, kín đáo để cất bản *hải đồ* của cha, nhưng vì gian phòng chẳng hề bày biện đồ đạc gì nên lựa chọn duy nhất của

nó là giấu cuốn sổ dưới tấm *futon* đang trải rộng trên sàn. Xong xuôi, nó đập đập cho tấm nệm phẳng lại rồi ngã ụp người xuống nằm.

Kiệt sức sau ba ngày đường mệt nhọc, nó nằm vật ra đấy. Chợt một nỗi kinh hoàng lan khắp toàn thân khiến nó rùng mình, hay tai run rẩy đến không kiểm soát được. *Nó đang làm cái gì ở đây vậy?*

Nó đâu phải là một samurai.

Nó là Jack Fletcher, một thằng nhóc người Anh ước mơ trở thành hoa tiêu như người cha của nó và đi khắp nơi khám phá các kì quan của Thế giới Mới chứ không phải là chiến binh samurai tập sự bị mắc kẹt trong một thế giới xa lạ, càng không phải là con mồi của tên ninja một-mắt.

Jack thấy mình như một con cừu vừa tiến vào giữa một bầy sói. Tất cả số học viên đó đều nhìn nó với ánh mắt như muốn xé toạc nó ra.

VÕ SƯ

“HỒI CÁC SAMURAI TRẺ TUỔI!” giọng thầy Masamoto âm vang khắp Điện Trùng Đường. Đó là một căn phòng dài được trang trí vô cùng trang nhã bởi những hình sơn bướm và cây hoa anh đào.

Thầy Masamoto ngồi khoanh chân nơi đầu chiếc bàn bằng gỗ cây tùng sơn đen nằm hiên ngang chiếm trọn một góc phòng. Vị trí ngồi của ông được tôn cao bởi tấm bục, xung quanh là bốn vị samurai vận lễ phục.

“Võ Sĩ Đạo là hành trình mà người bước đi trên nó không bao giờ được phép khinh suất!”

Jack, Yamato và Akiko cùng hàng trăm chiến binh trẻ khác chăm chú lắng nghe, tất cả bọn họ đều thỉnh cầu được đào tạo bởi thầy Masamoto Takeshi.

“Để có thể rèn luyện thành một võ sĩ, các trò phải biết chế ngự bản thân, chịu đựng những bài tập gian khổ, cũng như luôn củng cố tinh thần đối mặt với mọi nguy hiểm,” giọng ông tiếp tục vang lên. “Võ Sĩ Đạo là con đường phải theo đuổi cả đời. Tuy nhiên mệnh lệnh đơn giản chỉ là giữ vững con đường đã chọn. Các trò cần sự cam kết, tính kỉ luật và ý chí thép.”

Vị thầy chậm rãi nhấp một ngụm *sencha*, chờ đợi những lời vừa nói ngấm sâu vào đầu các cô cậu học trò đang quỳ thành từng hàng gọn ghẽ, trật tự dọc căn phòng.

“Các trò cũng cần có người dẫn lối. Không có được điều này, chắc chắn các trò sẽ lụi bại! Tuổi trẻ luôn bị che mắt bởi tính bướng bỉnh! Bị tai vì non kinh nghiệm! Che miệng do kém chuyên môn!”

Thầy Masamoto lại ngừng một lát, đảo mắt quan sát khắp phòng để xác định chắc chắn những lời mình vừa nói có ảnh hưởng cần

thiết lên đám học trò. Jack cảm nhận được sức nặng ghê gớm khi ông nhìn tới nó, dù nó đang ngồi ở tít tận phía cuối.

“Cây gỗ đầy một ôm sum suê cành lá sinh ra từ hạt mầm bé tí,” ông nói tiếp, thanh âm có phần bớt khắt khe hơn trước. “Mọi đài cao bắt đầu từ một viên đá. Mọi cuộc hành trình thiên lí đều bắt đầu bằng một bước chân. Sau đây ta sẽ giới thiệu với các trò những võ sư sẽ giúp các trò thực hiện bước đi đầu tiên đó, và cả những bước về sau nữa. Tất cả cúi chào!”

Sau hiệu lệnh, tất cả học viên đều cúi thấp đến mức đầu chạm hẳn vào tấm chiếu *tatami* như một cách thể hiện lòng tôn kính của họ đối với các vị võ sư.

“Đầu tiên là thầy Hosokawa, võ sư môn Kiếm Thuật và các bài luyện Kiếm Gỗ.”

Thầy Masamoto giới thiệu với các học viên vị samurai ở ngay bên phải ông, người lúc trước đã hướng dẫn Jack nhận phòng. Thầy Hosokawa là một võ sĩ có vẻ ngoài khá dữ dằn, mái tóc đen mượt của thầy được búi gọn theo kiểu truyền thống, cặp mắt vừa đen vừa sắc lẹm, cùng một chòm râu nhọn nhỏ nhỏ.

“Cùng với ta, thầy ấy sẽ dẫn dắt các em trên con đường Kiếm Thuật. Trò nào thể hiện khả năng xuất chúng ở môn này sẽ được truyền dạy tuyệt kĩ ‘Nhị Thiên’.”

Thầy Hosokawa nhìn thẳng vào các học viên như thể muốn kiểm định xem chúng có xứng đáng được vào học tại trường hay không. Sau khi quan sát kĩ, thầy gật đầu ra vẻ hài lòng. Jack tự hỏi không biết tuyệt kĩ “Nhị Thiên” là gì. Nó nhìn về phía Akiko định hỏi, nhưng cô bé cũng như tất cả mọi học viên khác đang chăm chú nhìn về phía vị võ sư khiến nó phải từ bỏ ý định.

“Phía bên phải thầy Hosokawa là thầy Yamada, võ sư đảm nhiệm môn Thiền và trực tiếp hướng dẫn kĩ thuật nhập tâm.”

Vị thiền sư đầu hói, gương mặt đầy những nếp nhăn cùng chòm râu thưa đã bạc ngồi ở cuối bàn ấy dường như đang chìm sâu trong giấc ngủ. Dáng ông gầy và mảnh khảnh như thể thân tre vậy. Jack đoán có lẽ vị võ sư này phải đến bảy mươi tuổi rồi, đến cả chân mày ông cũng đã ngả sang màu xám bạc.

“Thầy Yamada à?” thầy Masamoto cất giọng nhẹ nhàng.

“Vâng! Thưa thầy Masamoto. Thật tốt nếu có đích cuối của cuộc hành trình,” vị võ sư già nói với giọng thận trọng, “nhưng nói cho cùng thì chính cuộc hành trình ấy mới là điều quan trọng.”

“Quả là những lời hiền minh, cảm ơn thầy Yamada,” thầy Masamoto đáp lại.

Thầy Yamada gật đầu rồi có vẻ như lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ đang dang dở. Jack ao ước nó cũng có được tuyệt kĩ ngủ quên đời trong tư thế kinh khủng như thế. Lúc này đầu gối nó đã mỏi nhừ, chân thì đau nhức.

“Đừng cựa quậy,” Akiko khẽ nói với Jack khi cô bé thấy nó cứ vùng vằng đổi chân. “Như thế là thất lễ đấy.”

Hừm, đến cả cô ấy cũng chẳng thông cảm cho mình gì cả, Jack nghĩ thầm, kiểu này chắc người Nhật họ quỳ gối từ trong bụng mẹ!

Thầy Masamoto lại quay sang phía cô gái trẻ ở bên trái ông. “Còn đây là cô Yosa, võ sư hướng dẫn môn Cung Thuật và kĩ năng điều khiển ngựa.”

Cô Yosa vận một bộ kimono màu đỏ thắm lấp lánh ánh ngà có đính gia huy hình mặt trăng và hai ngôi sao. Mái tóc đen dài của cô lấp lánh dưới ánh sáng của những ngọn nến treo khắp Đệป Trùng Đường trông như thể một dòng thác mềm mại. Jack bỗng nhiên quên mất nỗi khổ phải quỳ gối nãy giờ, vì cũng như tất cả các học viên khác, nó đặc biệt bị thu hút ngay từ cái nhìn đầu tiên về phía vị nữ võ sư này.

“Cô Yosa đây là một trong những tài năng trẻ xuất chúng nhất trong lĩnh vực Cung Đạo,” thầy Masamoto tiếp tục. “Ta dám khẳng định cô ấy chính là cung thủ cừ khôi nhất cả nước. Được cô dạy dỗ là một vinh dự đến cả ta còn phải ghen tị đấy.”

Trong lúc cúi chào, cặp mắt màu hạt dẻ của cô vẫn hướng về phía các học viên. Ánh nhìn ấy thẳng tắp như thể đang tính toán cự li và quỹ đạo vậy. Cô khiến Jack liên tưởng đến loài điều hâu, duyên dáng, tao nhã nhưng vô cùng nhạy bén và nguy hiểm. Sau khi đã ngồi thẳng người lại, cô Yosa liền đưa tay vén tóc ra sau tai, để lộ

một vết sẹo màu đỏ tươi trông khá đáng sợ chạy dọc theo chiều dài xương gò má phải.

“Và cuối cùng, nhưng không phải là hết, tôi muốn giới thiệu thầy Kyuzo, võ sư môn Thể Thuật.”

Thầy Kyuzo là một nam võ sư có dáng người nhỏ thó ngồi ở cuối bàn, ngay bên trái cô Yosa. Thầy có đôi mắt trong vắt, bộ ria rậm mọc ra ngay dưới chiếc mũi to bẹt.

“Thầy ấy sẽ là người hướng dẫn các trò mọi vấn đề liên quan đến cận chiến như các đòn đâm, đá, túm, đỡ, phản công và vật. Những kĩ năng các trò được học từ thầy Kyuzo sẽ bổ trợ cho mọi thứ các trò thực hiện tại đây.”

Jack thật sự bất ngờ. Vị võ sư này có vóc dáng không to hơn một đứa trẻ là mấy, quả thực trông không hề ra dáng một người thầy hướng dẫn khả năng cận chiến chút nào. Jack nhận thấy trong ánh mắt những học viên còn lại cũng hiện lên vẻ ngờ vực.

Vị võ sư nhỏ bé cúi chào có vẻ khó chịu. Jack nhận ra ông ấy đang dùng tay không đập vỡ các quả hạt. Rất từ tốn và ngăn nắp, thầy Kyuzo lấy ra từng quả hạnh lớn chưa bóc vỏ từ chiếc bát sơn màu đỏ bóng nhoáng rồi bóp mạnh giữa các đầu ngón tay cho đến khi lớp vỏ cứng bị nứt toác ra. Sau đó thầy lại nhanh chóng nhặt các mảnh vụn rồi tiếp tục làm thế với quả tiếp theo.

Vậy là màn giới thiệu đã kết thúc, thầy Masamoto ra hiệu cho các học viên cúi chào lần nữa để tỏ lòng tôn kính các võ sư mới.

“Các trò phải nhớ, con đường của một võ sĩ không phải chỉ có võ thuật và thiền thuật,” thầy Masamoto tiếp tục nói. “Mà là lối sống luôn tuân thủ tinh thần Võ Sĩ Đạo cao quý của người võ sĩ. Ta yêu cầu các trò phải luôn nỗ lực bằng tất cả lòng can đảm chính trực nhất. Ta cũng muốn thấy các đức tính thật thà, nhân đức, trung thành được tu dưỡng mỗi ngày. Các trò phải luôn tôn trọng, lễ độ với nhau. Mỗi học viên của Nhị Thiên Nhất Lưu đều là nam thanh nữ tú do chính ta tuyển chọn, do đó mọi học viên đều xứng đáng được nhận lòng tôn kính đó.”

Jack nhận thấy câu nói cuối cùng này rõ ràng là nói cho nó. Một số học viên khác cũng hướng ánh mắt về phía lack. Trong số đó có

một tay có cái đầu được cạo theo kiểu truyền thống trông rất hống hách, đôi gò má cao cùng cặp mắt híp, vừa nhìn vào đã lộ rõ vẻ nham hiểm. Tay này mặc một bộ kimono đen nhánh có gia huy hình mặt trời đỏ rực phía sau.

“Từ mai các trò sẽ bắt đầu vào chương trình tập luyện chính thức. Các học viên của những khóa trước cũng phải ôn luyện lại những kỹ năng đã được học. Đừng cho rằng chỉ cần học qua là đã thông thạo được hết. Đây mới chỉ là bước *đầu tiên* thôi!” thầy Masamoto gằn giọng, dấm tay xuống bàn nhấn mạnh thêm điều vừa nói.

“Nếu cho đủ thời gian luyện tập, bất cứ ai cũng có thể vững vàng về thể chất. Nếu có đủ kiến thức, bất cứ ai cũng có thể trở nên thông thái mẫn tuệ. Một chiến binh thực thụ phải tinh thông cả hai điều này và đạt được kết quả tối thiện của Võ Sĩ Đạo. Nhị Thiên Nhất Lưu sẽ là con đường dẫn các trò đi đến mục tiêu đó. *Học hôm nay vì cuộc sống ngày mai!*”

Thầy Masamoto cúi chào tỏ lòng trân trọng đến các học viên trong tiếng hô vang khắp phòng.

“MASAMOTO! MASAMOTO! MASAMOTO!”

Khi tiếng đồng thanh từ các học viên tắt dần, cánh cửa lớn dẫn vào phòng liền mở ra, các gia nhân tiến vào mang theo những chiếc bàn dài bằng gỗ sơn màu. Các học viên nhanh chóng đứng dậy để những gia nhân này xếp đặt thành hai dãy bàn dọc theo chiều dài Diệp Trùng Đường.

Có vẻ như chỗ ngồi ở đây được sắp xếp theo hệ thống thứ bậc vô cùng nghiêm ngặt. Những học viên lâu năm nhất sẽ ngồi ở đầu bàn gần các võ sư, trong khi những học viên vừa vào học có vị trí ngồi phía sát cửa ra vào. Jack, Yamato và Akiko nhập bọn cùng với mười bảy học viên mới khác ở vị trí ngồi phía xa nhất. Hôm nay Akiko mặc bộ lễ phục kimono màu xanh ngọc bích có đính gia huy hình hoa *sakura*, biểu trưng cho gia tộc của cha cô bé.

Jack vẫn vận chiếc kimono màu đỏ thẫm mà cô Hiroko đã trao cho nó trước khi rời khỏi Toba. Dường như việc được khoác lên mình chiếc áo có gia huy nhà Masamoto này đã tăng cho nó thêm rất nhiều nghị lực. Gia huy hình phượng hoàng lửa trên áo của nó có lẽ

chính là chiếc áo giáp vô hình khiến những học viên khác không dám hó hé về sự có mặt của nó ở đây. Chúng chỉ dám quan sát nó một cách cẩn trọng.

Tuy thế nhưng khi Jack vừa định ngồi xuống, ngay lập tức nó bị tay học viên vận kimono có gia huy mặt trời ngăn lại.

“Ê ngoại quốc, đây là chỗ của tao,” hằn thách thức.

Tất cả các học viên đều quay lại để xem tay học viên ngoại quốc tóc vàng kia sẽ phản ứng thế nào.

Jack quyết định trả đũa.

Cả hai đứng chằm chằm nhìn nhau thách thức, một giây trôi qua mà Jack cứ ngỡ như vô tận. Bất chợt nó cảm nhận bàn tay Akiko khẽ chạm vào khuỷu tay, nhẹ nhàng kéo nó đi.

“Thôi được, cho đấy, ngồi đi,” Jack nói. “Dù sao tôi cũng chẳng ưa gì cái mùi xú uế ở chỗ này.”

Câu nói của nó khiến tay học viên kia giận đến tím mặt vì bị sỉ nhục mức độ sạch sẽ của cậu chàng, hai học viên mới dám cười trước câu đùa của Jack cũng bị cậu ta ném cho ánh mắt thù địch cău kỉnh.

“Jack à, đừng dùng những câu xúc phạm người khác như thế,” Akiko thì thầm trong lúc nhanh chóng dẫn nó sang chiếc bàn nơi Yamato đã ngồi xuống sẵn. “Đừng bao giờ gây thù chuốc oán với ai - nhất là trong trường Nhị Thiên Nhất Lưu này.”

TÒA SÁNG

“Tớ có phải là người gây sự trước đâu,” vừa nói Jack vừa khoanh chân ngồi giữa Akiko và Yamato.

“Cũng vậy thôi,” Akiko nhấn mạnh. “Cái đó liên quan đến bộ mặt.”

“Bộ mặt?” nó thắc mắc, nhưng trước khi Akiko kịp trả lời thì cuộc nói chuyện đã bị cắt ngang bởi những người hầu bê các khay thức ăn ra bày biện.

Họ sắp đặt các món một cách cẩn thận. Trên bàn bày ra nào là canh miso, mì xào, dưa muối, các đĩa cá sống lạ mắt, vài viên trắng trắng mềm mềm hình vuông gì đó mà họ gọi là đậu phụ, nhiều đĩa sâu lòng nhỏ chứa đầy thứ chất lỏng mẩn mẩn đậm màu mà Akiko giải thích là loại gia vị để chấm, cùng rất nhiều nồi đựng cơm vẫn còn đang bốc hơi nghi ngút. Jack chưa bao giờ thấy nhiều loại đồ ăn khác nhau để chọn đến thế. Chỉ cần nhìn qua số lượng món ăn là đủ thấy được mức độ long trọng của buổi khai giảng tối nay.

“*Itadakimasu*^[38]!” Masamoto hô to sau khi đồ tiệc đã được bày biện xong.

“*Itadakimasu!*” tất cả học viên đều đồng thanh đáp lại rồi bắt đầu gắp đồ ăn.

Trên bàn có quá nhiều đồ ăn khiến Jack lúng túng không biết phải bắt đầu từ đâu. Nó nhặt đôi đũa lên, cẩn thận cầm cho thật chắc. Dù đã quen dần với việc dùng đũa nhưng nó vẫn thấy khó gắp những mẫu thức ăn nhỏ.

“Lúc này cậu nói là chuyện này liên quan đến bộ mặt,” vừa gợi chuyện nó vừa chọn một miếng *sushi* cỡ vừa.

“Đúng thế. Bộ mặt là điều cực kì quan trọng đối với một người Nhật. Không ai muốn bị “mất mặt” bao giờ cả,” Akiko đáp lại.

“Làm sao mà người ta có thể bị mất bộ mặt được?” Jack hoài nghi hỏi lại.

“Điều cậu ấy muốn nói không đơn thuần chỉ là khuôn mặt đâu Jack,” Yamato giải thích. “Bộ mặt là thứ thể hiện vị thế của người khác trong lòng chúng ta. Giữ được bộ mặt là điều tối quan trọng. Bộ mặt còn thể hiện được cả quyền lực lẫn tầm ảnh hưởng của một người đối với những người khác. Vì thế nếu bị ‘mất mặt’, cậu sẽ mất cả quyền uy lẫn sự kính trọng.”

“Và cậu vừa làm cậu ta ‘mất mặt’ trước các bạn học viên khác,” Akiko nói thêm.

“Vậy là, cậu ta vừa bị ‘mất mặt,’” vừa nói Jack vừa nhún vai, chĩa đầu của nó vào tay học viên có gia huy mặt trời đỏ. “Mà thật ra thì cậu ta là ai?”

Tay học viên vừa rồi nhìn thẳng về phía Jack, đôi mắt nheo lại ẩn chứa sự hung hãn.

“Không được làm thế!” Akiko quát.

“Làm gì cơ?”

“Chĩa đầu của cậu vào người khác. Cậu quên mất những gì tớ đã chỉ rồi à? Hành động này được coi là cực kì thô lỗ và xúc phạm,” Akiko nói, càng lên giọng bức mình hơn khi nó vẫn tiếp tục hành vi bị coi là vô văn hóa. “Và cũng không được để đôi đầu của cậu cắm trong bát cơm!”

“Khỉ thật, sao lại không được cơ chứ?” Jack càu nhàu thốt lên, ngay lập tức rút đôi đầu đang để sai chỗ của nó ra khỏi bát. Nó tự nhủ mình *chẳng* bao giờ thực hiện nổi những quy tắc lễ nghĩa của người Nhật. Bất kì hành động hay sự kiện nào cũng đi kèm với quá nhiều thứ để phải suy nghĩ đắn đo cân nhắc, mà những thứ đó thật ra lại chẳng có gì nổi bật, thậm chí là vô nghĩa đối với nó.

Đột nhiên Jack nhận ra tất cả các học viên ngồi cùng bàn đều đang nhìn chăm chăm vào nó. Nó đành dán mắt vào chiếc đĩa trước mặt và bắt đầu gấp thức ăn ra.

“Bởi vì hành động đó chỉ xảy ra khi có người chết,” Akiko cúi đầu lặng lẽ. “Chỉ ở trong các lễ tang người ta mới cắm đầu vào cơm. Khi

đó người ta sẽ để chiếc bát lên phía đầu người đã khuất với mong muốn rằng ở thế giới bên kia họ sẽ không phải chịu đói.”

“Sao lúc trước cậu không nói cho tớ biết điều đó?” Jack thì thầm bằng giọng cáu kỉnh. “Cái gì tớ làm đối với người nước cậu cũng là thô lỗ và xúc phạm. Thử đến Anh quốc một lần xem, mấy thứ phong tục của các cậu sẽ bị người ở đó cho là kì cục và lập dị đấy. Chắc chắn là đến cả *cậu* cũng có thể đã từng xúc phạm ai đó rồi!”

“Cho tớ xin lỗi, Jack,” Akiko nói lí nhí trong lúc cúi đầu. “Xin lỗi cậu. Đó là lỗi của tớ khi đã không chỉ dẫn cậu một cách đàng hoàng.”

“Rồi cậu có thôi ngay cái việc xin lỗi đó đi không!” Jack hét lên, hai tay ôm đầu vì hoảng loạn.

Akiko im bặt. Jack ngược nhìn lên. Các học viên ngồi cùng bàn nó đang ra sức cố gắng giả vờ như không hề để ý gì đến cuộc nói chuyện, nhưng rõ ràng lần lên giọng vừa rồi của nó với Akiko là hoàn toàn không thích hợp. Yamato trừng trừng nhìn nó, dù vậy vẫn không nói gì.

“Xin lỗi cậu, Akiko,” Jack lầm bầm trong miệng. “Tớ biết cậu đã cố gắng giúp tớ. Nhưng mà thật khó để lúc nào cũng có thể duy trì việc nói năng, suy nghĩ và hành xử như một người Nhật.”

“Tớ hiểu mà Jack. Giờ chúng ta tập trung dùng bữa thôi,” cô đáp lại bằng giọng lạnh tanh.

Jack tiếp tục vừa ăn vừa thử lần lượt các món khác nhau, nhưng số thức ăn đó dường như đã mất đi phần khẩu vị vốn có. Nó ghét phải nghĩ đến việc mình vừa làm Akiko buồn, thậm chí còn hét vào cô bé trước mặt bao nhiêu người khác. Nó chắc chắn rằng hành động vừa rồi của mình đã làm cô bị “mất mặt”. Khi Jack ngược nhìn lên lần nữa, cậu học viên với gia huy mặt trời vẫn đang nhìn nó chằm chằm bằng ánh mắt thù hằn.

“Akiko này,” nó mở lời, cúi đầu xuống và nói to trong mức đủ để những người xung quanh có thể nghe thấy. “Xin hãy nhận lời xin lỗi chân thành nhất từ đáy lòng tớ vì những hành động khiếm nhã vừa rồi. Chuyện xảy ra có lẽ vì tớ vẫn còn mệt mỏi sau chuyến đi đường dài.”

“Cảm ơn lời xin lỗi của cậu, Jack à,” cô đáp lại, sau khi lời xin lỗi đã chính thức được chấp nhận, bầu không khí xung quanh bàn ngay lập tức bớt đi phần căng thẳng, mọi người lại tiếp tục các cuộc trò chuyện xã giao của mình.

“Cậu có thể chỉ cho tớ biết người kia là ai không?” Jack hỏi tiếp, nhẹ cả người vì đã lấy lại được phần nào sự hòa hảo. Giờ thì nó tự nhủ mình bắt đầu biết ơn với những quy tắc xã giao ứng xử phức tạp của người Nhật.

“Tớ cũng không biết nữa,” Akiko trả lời.

“Tớ biết đấy,” một cậu học viên đang ngồi đối diện với Jack thốt ra khá hào hứng. “Cậu ta vào trường cùng năm với bọn mình. Tên là Oda Kazuki, con trai của Lãnh chúa Oda Satoshi, ông ấy là cháu hàng thứ hai trong Hoàng tộc. Vì lẽ đó mà cậu ta cũng mang trên mình gia huy Thái Dương Hoàng, về mặt nào đó thì có thể nói gia tộc Oda khá cao quý và hùng mạnh. Có thể vì lí do đó mà cha cậu ta đã đặt cho cậu ta cái tên Kazuki, có nghĩa là ‘Tỏa Sáng’.”

Mọi người trong bàn đều quay lại nhìn chăm chăm vào cậu học viên đang hào hứng giải thích, càng lúc càng ngạc nhiên với những gì cậu ta hiểu biết. Cậu bạn này có ngoại hình cũng chất phác bình thường với khuôn mặt bầu bĩnh. Điểm nổi bật nhất trên khuôn mặt cậu ta có lẽ là hai đường chân mày đậm và rậm rạp như hai con sâu róm đen xì bị cố định theo hướng khiến cho gương mặt cậu ta lúc nào cũng ở trong trạng thái ngạc nhiên.

“Thật thất lễ quá,” vừa nói cậu ta vừa cúi xuống. “Tớ còn chưa tự giới thiệu bản thân gì cả. Tớ tên Saburo, con trai thứ ba của Shimazu Hideo. Gia huy nhà tớ là hai chiếc lông vũ của chim ưng - thể hiện cho tốc độ, sự tài hoa và phẩm cách của loài ưng diều. Tớ có anh trai là Taro đang ngồi ở chỗ gần bàn đầu ấy. Anh ấy là một trong những học viên xuất sắc nhất môn Kiếm Thuật của trường, năm nay anh ấy sẽ được học kĩ thuật ‘Nhị Thiên’ -”

“Hân hạnh được làm quen với cậu,” Yamato lên tiếng cắt ngang một cách lịch sự. “Tớ là Yamato, con trai của thầy Masamoto Takeshi. Đây là chị họ tớ, Akiko. Còn đây là Jack. Cậu ta đến từ một nước khá xa bên kia đầu thế giới.”

Akiko và Jack lần lượt cúi chào theo lượt Yamato giới thiệu.

"À à! Cậu ngoại quốc mà thầy Masamoto đã cứu," nói rồi Saburo thận trọng cúi chào đáp lại Jack, sau đó liền ngó lơ nó và chuyển sang nói chuyện với Yamato. "Được làm quen với cậu quả là vinh dự lớn đối với tớ. Tớ đang rất háo hức muốn được về kể với mẹ là đã ngồi đối diện ăn tối cùng cậu con trai duy nhất còn sống sót của thầy Masamoto đấy. Chuyện xảy ra với anh Tenno quả thực là một bi kịch. Anh tớ cũng quen anh ấy nữa. Họ đã từng đấu tập với nhau khá nhiều lần -"

"Còn bạn đây là ai thế?" Akiko lên tiếng, nhanh chóng chuyển đề tài khi thấy tâm trạng Yamato càng lúc càng xấu đi khi nhắc đến cái chết của người anh. Ngồi bên trái Saburo là một cô gái có vóc người nhỏ nhắn và mái tóc đen dài ngang vai cùng đôi mắt màu nâu xám.

Nhưng ngay trước khi cô gái kịp mở lời thì Saburo đã trả lời thay.

"Đây là Kiku, con gái thứ hai của Imagawa Hiromi, một Thiền sư nổi tiếng." cả nhóm cùng cúi chào trong khi Saburo vẫn thao thao bất tuyệt. "Vậy theo mọi người thì vị võ sư nào sẽ dạy chúng ta đầu tiên? Các cậu có nghĩ là cô Yosa không? Được thế thì tuyệt. Tớ thấy chắc chắn cô ấy là hiện thân của nữ thần rồi. Nữ thần Tomoe Gozen của chúng ta ấy, *nhỉ?*"

Jack có thể thấy lời bình luận quá tự nhiên của Saburo về thần tượng của Akiko khiến cô bé như bị xúc phạm. Nó vội nghĩ ra một câu hỏi khác để chuyển chủ đề.

"Saburo này, 'Nhị Thiên' là gì thế?" Jack hỏi, thật sự nó cũng quan tâm đến vấn đề này.

"À, 'Nhị Thiên' là tuyệt kĩ của thầy Masamoto -"

Nhưng trước khi Saburo kịp giải thích gì thêm thì thầy Masamoto đã hô một tiếng "*Go-chiso-samakohaita!*^[39]" chính thức báo hiệu kết thúc bữa tối.

Một tiếng hô "THI LỄ!" vang lên, tất cả các học viên trong phòng đều đứng dậy đồng loạt cúi chào. Thầy Masamoto cùng các vị võ sư đứng dậy rời khỏi Điện Trùng Đường qua lối đi giữa phòng. Các học viên cũng lần lượt đi ra theo hàng lối trật tự các năm học từ lâu đến mới sau các vị võ sư.

Jack bước ra ngoài giữa bầu trời đêm quang đãng lạnh giá. Nó thở phào vì cuối cùng cũng thoát khỏi những con mắt nhìn nó chằm chằm suốt bữa tối ở Điệp Trùng Đường. Cứ hể lúc nào nó ngược nhìn lên trong lúc ăn là y như rằng Kazuki lại chĩa sang nó cái nhìn khinh khỉnh, còn các học viên khác xung quanh cậu ta thì cười ha hả trước mấy câu gì đó mà cậu ta có nhắc đến từ “ngoại quốc”.

Jack từ tốn đi sau Akiko, Yamato và Kiku trong lúc cậu chàng Saburo nhiều chuyện vẫn tiếp tục đeo bám bọn nó trên lối về Sư Tử Đường. Nó ngược nhìn lên bầu trời đầy sao, cố đọc ra các chòm mà cha nó đã dạy. Kia là chiếc Thắt lưng của chòm Orion, chòm Đại Hùng, Bellatrix...

Đột nhiên Kazuki hiện lên trước mặt nó, chặn ngang lối đi.

“Mày nghĩ mày đang đi đâu thế, tên ngoại quốc?”

“Về phòng thôi Kazuki à. Như mọi người khác,” Jack đáp lại, tìm cách đi vòng qua cậu ta.

“Ai cho phép mày được quyền gọi thẳng tên tao hả đồ ngoại quốc?” Kazuki lên giọng, cố tình đẩy mạnh Jack ra sau.

Jack loạng choạng ngã vào một tay học viên khác vừa lên tới đẳng sau. Ngay lập tức nó lại bị bắt lại bởi cậu ta có một cái vòng bụng cỡ lớn khá là ấn tượng.

“Giờ còn xúc phạm đến cả Nobu nữa. Mày nợ bọn tao một lời xin lỗi đấy.”

“Xin lỗi gì cơ?” Jack thốt lên, lại cố tìm cách vượt qua nhưng cơ thể lừng lững như sumo của Nobu vẫn không hề nhúc nhích.

“Thật là thô lỗ! Còn không chịu xin lỗi nữa. Thế thì đành phải phạt thôi,” Kazuki hầm hè đe dọa.

Jack nghe thấy tiếng Nobu bẻ ngón tay răng rắc như thể đang tập bài khởi động để chuẩn bị đánh nó, tuy nhiên cậu ta vẫn đứng yên.

“Sao các cậu dám chứ!” Jack vẫn ngang bướng hét lên.

Nó liếc qua vai Kazuki. Akiko và Yamato cùng những học viên khác đều đã khuất trong Sư Tử Đường. Nó cảm thấy lớp vỏ can đảm của mình nhanh chóng rơi rụng dần.

“Không có ai ở đây đâu ngoại quốc ạ,” Kazuki nhếch mép cười khinh khỉnh. “Thấy chưa? Không phải lúc nào mà cũng được ở trong vòng tay bảo vệ của thầy Masamoto đâu. Mà dù sao thì cũng đâu có ai rồi hơi đi tin lời một thằng ngoại quốc nhỉ?”

Kazuki đưa tay ra tóm lấy cổ tay Jack rồi bẻ quặt. Ngay lập tức nó cảm nhận được sự đau đớn. Cả cánh tay Jack bị vặn xoắn, nó quỵ xuống, ra sức tìm cách thoát khỏi cơn đau hành hạ.

“Trước tiên mau xin lỗi vì đã chiếm chỗ của tao. Thứ hai, mà đã xúc phạm tao trước mặt bạn bè. Thứ ba, mà càng hạ nhục tao hơn nữa khi dám chĩa đũa vào mặt tao. Xin lỗi nhanh!” Kazuki gầm gừ, cứ mỗi lần kể ra một tội là hắn càng vặn cổ tay Jack thêm nữa khiến cho cánh tay nó càng đau như bị thiêu đốt.

“Xin lỗi đi đồ ngoại quốc!”

“*Đi chết đi!*” Jack hét lên bằng tiếng Anh.

“Mày vừa nói gì cơ?” Kazuki nói, nhúu mày trước những từ ngữ có cách phát âm lạ. “Tốt nhất là mày nên cẩn thận ngoại quốc à. Chắc hẳn mày không muốn tự làm mình bị thương trước buổi tập đâu đúng không?”

Kazuki bẻ mạnh hơn nữa khiến cánh tay Jack càng tê rần đau nhức, hắn tiếp tục đẩy nó úp mặt xuống đất. Jack quỵ ở đó bất động còn Kazuki bẻ quặt cánh tay Jack ra sau lưng, cổ tình di di mặt nó trên nền đất.

“Thấy mấy con giun dưới đó thế nào hả ngoại quốc? Chúng xứng đáng dùng làm thức ăn cho loại như mày đấy!” Kazuki chế giễu. “Bọn ngoại quốc chúng mày không xứng được học những tuyệt kĩ của chúng tao, những thế võ *của* chúng tao. Mày không thuộc về nơi này. Cút về nhà của mày đi!”

Hắn bẻ cánh tay Jack thêm một nấc nữa khiến nó cảm thấy như thể cánh tay mình sắp gãy đến nơi.

“Thầy kia!” Nobu thốt lên cảnh báo.

Kazuki lập tức đứng dậy thả tay ra khỏi Jack.

“Hẹn gặp lần sau, ngoại quốc!”

Rồi cả Kazuki và Nobu đều lĩnh đi, biến mất sau góc phòng Điệp Trùng Đường.

Jack vẫn nằm đó, thu cánh tay của nó lại trước ngực. Nó chột rùng mình khi nhớ lại lời cuối cùng của Kazuki - "*Hẹn gặp lần sau, ngoại quốc!*" - vang vọng hải hùng như lời đe dọa của Độc Nhãn Long.

Cơn đau dần qua đi, nó kiểm tra kĩ lưỡng cánh tay mình. Xem ra cánh tay chưa bị gãy nhưng vẫn còn nhói lên đau nhức mỗi lần nó phải cử động. Trong lúc Jack đang nằm đó xoa xoa cánh tay của nó thì thầy Yamada chậm rãi bước tới. Vị võ sư già tựa người trên chiếc gậy tre rồi nhìn xuống Jack như thể đang xem xét một con côn trùng vừa bị gãy một cánh.

"Để được bước lên, người ta trước hết phải nằm xuống," vị võ sư cất tiếng thản nhiên, rồi lại tiếp tục bước thong thả qua khoảng sân vườn đến khu phòng ngủ.

"Câu đó có nghĩa là gì vậy ạ?" Jack hỏi với theo nhưng vị võ sư già không hề đáp lại, chỉ có tiếng lách cách xa dần từ chiếc gậy chống vang vọng trên lối đi rải đá.

CHIẾN THẮNG THANH KIẾM

“Ui da!”

Jack xoa xoa cẳng chân của nó rồi bước đi tập tễnh vào Vũ Đức Điện. Sau khi đã đặt thanh kiếm gỗ dọc theo mép căn phòng cùng các học viên khác xong, nó lại thận trọng về ngai quỳ gối theo hàng bên cạnh Yamato.

Akiko bước vào cùng Kiku và cúi chào. Saburo vội vàng theo sau.

“Ui da!” Saburo hét lên.

Cậu ta nhảy lò cò trên sàn rồi cũng ổn định vào hàng ngai quỳ, cẳng môi nén đau.

Thầy Hosokawa đang đứng ngay cạnh lối cửa ra vào, tay nhịp nhịp chiếc kiếm tre. Ông chăm chú theo dõi các học viên mới đang băng qua khoảng sân tiến vào đạo đường trong buổi học đầu tiên của ngày - tiết học sáng môn Kiếm Thuật. Thêm ba học viên nữa tiếp tục bị đánh vào chân trong lúc bước vào phòng.

“Võ thuật *không* chỉ bắt đầu và kết thúc ngay tại cánh cửa đạo đường!” thầy Hosokawa quát to sau khi học viên cuối cùng đã ngai quỳ yên vị theo hàng cùng các bạn khác cũng đang nơm nớp lo sợ. “Phải luôn cúi chào với mũi kiếm chúc cao khi bước vào đạo đường. Bất cứ ai bị bắt gặp trong tình trạng đi lê dép, uể oải hoặc đầu óc ở trên mây đều sẽ được nếm mùi thanh kiếm tre của ta!”

Cả dãy hàng ngay lập tức ngai thẳng người lên để tránh bị cho vào tình trạng uể oải. Thầy Hosokawa đi đi lại lại trong phòng, chăm chú xem xét từng samurai tập sự. Khi đi đến ngang hàng của Jack, ông dừng lại.

Jack ngược nhìn lên và thấy thầy Hosokawa có vẻ như đang cân nhắc nó.

“Ta nghe thầy Masamoto nói,” ông mở lời, “rằng trò đã chiến đấu và chiến thắng một tên ninja chỉ bằng thanh kiếm gỗ. Điều đó có đúng không?”

“À... vâng... đại loại là thế...”

“Vâng, THƯA THẦY!” ông quát lớn.

Jack vội xin lỗi và cúi người xuống thấp hơn nữa. Nó vừa quên mất phải xưng hô như thế nào cho phải phép với người bề trên.

“Vâng, thưa thầy. Lúc đó em đang giúp Yamato -”

“Xuất sắc,” ông cắt ngang lời nó. “Trò có sợ không?”

Jack không biết thầy Hosokawa đang mong chờ câu trả lời nào ở nó. Nó lén nhìn một lượt tất cả các học viên trong hàng đang trở mặt nhìn. *Có nên thừa nhận rằng lúc đó nó đã sợ chết đi được không? Có nên thừa nhận rằng nó đã có ý nghĩ tên ninja đó sắp sửa đâm xuyên thanh kiếm qua người nó không? Hoặc là sẽ bóp chết nó như đã làm với cha nó?*

Jack có thể thấy Kazuki đang nhếch mép cười khinh vào nó, háo hức chờ tên ngoại quốc thú nhận sự yếu đuối của nó trước mặt mọi người. Rồi Jack bắt gặp ánh mắt Akiko, cô khẽ kín đáo gật đầu với nó, *hãy nói thật.*

“Vâng, thưa thầy,” Jack trả lời một cách thận trọng.

“Đúng thế,” thầy Hosokawa tán thành. “Ai cũng sợ khi phải đối mặt với một tên ninja.”

Jack thở phào nhẹ nhõm khi thấy vị võ sư tiếp tục bước đi dọc theo hàng.

“Can đảm không có nghĩa là không sợ, mà phải biết được điều gì còn quan trọng hơn cả nỗi sợ đó. Trò Jack đây đã coi trọng lòng trung nghĩa với Yamato cao hơn nỗi sợ của bản thân. Một đức tính đáng quý của samurai.”

Jack phồng mũi tự hào trước lời khen ngợi bất ngờ của vị thầy, nó bắt gặp ánh mắt khó chịu của Kazuki trước lời khen ngợi.

Thầy Hosokawa lại tiếp tục, “Jack đã thể hiện được lòng can đảm, trò ấy đã chiến thắng nỗi sợ của chính mình, và vì vậy đã chiến thắng đối thủ. Đây là một bài học tốt để các trò bắt đầu hành trình rèn luyện của mình theo tinh thần...”

Đột nhiên ông ngừng lại dù chưa nói hết câu. Nobu đang vội vàng băng qua khoảng sân vì trễ buổi học. Vừa chạy cậu ta vừa nhồi nhét chỉnh sửa lại bộ kimono mặc vội, thanh kiếm gỗ bị kẹp một cách cẩu thả dưới cánh tay. Vị thầy sai bước đến nơi cửa lớp chờ đợi.

Mọi người đều biết chính xác chuyện gì sẽ xảy ra. Nobu vẫn tiếp tục chạy, không ngờ đến hình phạt đã quá rõ ràng sắp tới.

“Ui da!”

Thanh kiếm tre của thầy Hosokawa gõ mạnh vào cả hai cẳng chân khiến cậu ta trượt chân ngã lăn kềnh úp mặt xuống sàn, thanh kiếm gỗ rơi đập xuống nền sàn đạo đường. Vài tiếng cười khúc khích không kìm được khẽ vang lên trong dãy học viên trước khi tắt ngấm bởi cái nhìn nghiêm khắc của thầy Hosokawa.

“Đứng dậy! Không bao giờ được đi trễ trong giờ của ta,” thầy Hosokawa ra lệnh, đá mạnh vào mạn sườn Nobu. “Và cũng không bao giờ được phép xuất hiện với bộ dạng như vậy trong đạo đường của ta!”

Nobu ngượng chín mặt, vội vàng bò dậy rồi cuống cuống chạy vào hàng, vừa đi vừa liên tục cúi xuống xin lỗi vì va hết phải người này tới người khác.

“Được rồi, giờ tất cả các trò đã có mặt ở đây, chúng ta sẽ bắt đầu buổi luyện tập. cầm kiếm gỗ lên rồi xếp thành ba hàng dọc theo đạo đường. Nhớ giữ đủ khoảng cách với các bạn khác để còn vung kiếm.”

Cả lớp cùng cúi người đáp lại rồi đứng dậy, bắt đầu di chuyển đứng vào thành ba hàng trông khá là lộn xộn.

“Cái gì đây?” thầy Hosokawa quát lớn. “Tất cả hít đất mười lần! Kazuki, đếm!”

Cả lớp lại đồng loạt nằm chống tay xuống đất bắt đầu hình phạt của mình.

“Một! Hai! Ba! Bốn! Năm!...”

“Lần tới, khi ta nói “Xếp hàng” thì có nghĩa là tất cả đều phải chạy! Và đứng thành ba hàng ngay ngắn!”

Mặc dù vừa phải trải qua vụ việc tối qua nhưng cánh tay Jack vẫn chỉ hơi run vì nỗ lực chống đẩy. Hai năm làm thợ leo cột buồm đã thôi

luyện cho nó đủ kiên cường để có thể đối mặt với những việc như thế này mà không đổ một giọt mồ hôi. Dù vậy, vài học viên đã bắt đầu không theo kịp nhịp đếm, một số người khác thì hoàn toàn gục ngã. Kazuki vẫn tiếp tục đếm và chống đẩy liên tục, thậm chí không hề bị mất hơi.

"... Tám! Chín! Mười!"

"Xếp hàng!"

Mọi người nhanh chóng đứng dậy rồi vội vã chạy vào vị trí.

"Tốt, có tiến bộ. Trước tiên, ta muốn các trò cầm thanh kiếm gỗ trong tay lên."

Jack chỉnh sửa tay cầm thanh kiếm cho đến khi tư thế của nó chính xác như Yamato đã chỉ hồi còn ở Toba.

"Kiếm của trò đâu?" giọng thầy Hosokawa đột nhiên vang lên ở chỗ cậu học viên với dáng người nhỏ con đang đứng lặng lẽ tí phía cuối hàng.

"Thưa thầy, em để quên ở Sư Tử Đường rồi ạ," cậu ta khép nép nói.

"Trò tên gì?"

"Yori ạ, thưa thầy."

"Vậy thì Yori, sau này trò định sẽ trở thành một samurai như thế nào đây?" thầy Hosokawa làm bộ ghê tởm.

"Em không biết ạ, thưa thầy."

"Vậy để ta nói cho trò biết nhé - trò sẽ là một samurai chết trận. Giờ mau lấy thanh kiếm trong chỗ tường treo vũ khí ra."

Yori vội vàng chạy đi lấy một thanh từ ô tường gỗ trên bức tường treo đầy các loại vũ khí - kiếm, dao găm, giáo, gậy cùng sáu loại vũ khí khác mà Jack chưa hề biết tên.

"Cả lớp nghe đây, đầu tiên ta muốn các trò cảm nhận được thanh kiếm gỗ trong tay. Hãy giữ vững kiếm, cảm nhận sức nặng, hình dạng, điểm cân bằng của thanh kiếm. Vung kiếm ra xung quanh - nhưng không được để va vào tường, sàn hay những bạn khác!"

Jack nảy thanh kiếm qua lại giữa tay trái và tay phải. Sau đó nó thử vài đường chém cơ bản rồi xoay người sang bên, giờ thanh kiếm

cao quá đầu rồi vung mạnh xuống theo đường chéo với phạm vi rộng. Saburo cũng làm y hệt như nó, nhưng vì không chú ý nên đã đánh trúng phải phía sau đầu một bạn khác.

“Ta đã nói không được để va vào những bạn khác!” thầy Hosokawa quát to rồi quật thanh kiếm tre vào cẳng chân Saburo lần nữa. “Thanh kiếm đó cũng giống như phần kéo dài ra của cánh tay các trò. Vì vậy mà theo bản năng, các trò phải biết được mũi kiếm của nó ở đâu, lưỡi kiếm sẽ vung tới đâu và liệu thanh kiếm có thật sự kết nối như một với cơ thể các trò hay không.”

Không lời cảnh báo, thầy Hosokawa vung kiếm tre lên rồi giáng một đòn nhanh như chớp xuống ngay đầu Yamato, chỉ ngưng lại khi lưỡi kiếm đã nằm ngay sát mũi cậu ta. Yamato hoảng hốt lùi lại trước đòn tấn công quá bất ngờ, nuốt nước bọt khan vì sửng sốt.

“Có sức mạnh để làm gì nếu như không biết kiểm soát nó?” vừa nói thầy Hosokawa vừa hạ vũ khí xuống. “Giờ thì cầm chắc thanh kiếm rồi đưa ra hướng về phía trước. Hai tay duỗi thẳng, điều chỉnh để thanh kiếm thành một đường thẳng ngang bằng với hai cánh tay.”

Jack đứng nguyên tại chỗ, sức nặng của thanh kiếm kìm nhẹ đôi tay đang duỗi ra của nó. *Cũng không khó lắm*, Jack nghĩ thầm.

“Cứ giữ như thế cho đến khi ta bảo dừng lại.”

Thầy Hosokawa bắt đầu trầm ngâm đi đi lại lại trong phòng. Như thể một đội quân vừa bị hóa đá, tất cả các học viên đều cố gắng duỗi thẳng tay ra với thanh kiếm phía trước, chờ đợi hiệu lệnh dừng của thầy.

Cánh tay từng người một bắt đầu run rẩy. Đứng cách phía trên Jack hai người, Kiku bắt đầu hạ dần cánh tay xuống.

“Ta đã cho phép trò được hạ tay xuống chưa?” thầy Hosokawa quát và Kiku ngay lập tức duỗi thẳng tay ra, khuôn mặt cô căng thẳng vì nỗ lực.

Vài phút sau, một cô bạn học viên ở góc hàng phía xa làm rơi thanh kiếm của mình xuống sàn vì không thể tiếp tục.

“Bỏ cuộc rồi sao?” thầy Hosokawa cất giọng hỏi. “Ra ngoài rìa lớp ngồi đi. Tiếp theo đến lượt ai nào?”

Thêm vài học viên nữa bỏ cuộc ngay lập tức, bao gồm cả Kiku và Yori. Khuôn mặt của Akiko bắt đầu căng thẳng vì phải ra sức nỗ lực. Dù vậy, Jack vẫn thấy khá thoải mái.

Thêm năm người nữa hạ cánh tay xuống, thở dốc vì mệt mỏi rồi rời khỏi khu vực sàn luyện tập.

“Bỏ cuộc ế vậy sao?” giọng thầy Hosokawa rõ ràng có thêm phần chế nhạo khi Saburo chịu thua cùng lúc với Nobu.

“Thưa thầy, em có chút thắc mắc ạ,” Saburo cất tiếng hỏi một cách kính trọng trong khi xoa xoa cánh tay đau nhức của nó.

“Sao?”

“Mục đích của bài tập này là gì vậy ạ?”

“Mục đích?” thầy Hosokawa nhắc lại bằng giọng ngờ vực. “Ta tưởng điều đó đã quá rõ ràng rồi còn gì. Nếu đến ngay cả thanh kiếm của mình mà còn không thắng được thì liệu các trò còn hi vọng gì để chiến thắng đối thủ đây?”

Lời tiết lộ mục đích bài tập của thầy Hosokawa như tiếp thêm một luồng gió mới giúp những học viên vẫn còn đứng vững trên sàn tiếp tục nỗ lực. Ai cũng háo hức muốn gây ấn tượng với vị võ sư trong buổi học đầu tiên nên đều cố gắng vượt qua nỗi đau.

Vài phút sau, thêm hai người nữa đành phải rời sàn luyện tập. Giờ chỉ còn năm học viên là Jack, Kazuki, Yamato, Akiko và Emi, một cô gái thanh lịch và tao nhã nhưng lại khá kiêu ngạo, Jack nghe kể cô là con gái đầu của Lãnh chúa Takatomi, người bảo trợ cho ngôi trường này.

Cánh tay Akiko bắt đầu rung lắc dữ dội. Tuy nhiên cô bé vẫn tỏ ra kiên quyết đánh bại cô bạn học viên cùng lớp còn lại. Trong lúc đó, tình hình của Emi có vẻ ổn định hơn. Cô bé liếc sang bên Akiko, nhoẻn một nụ cười dù nhăn nhó nhưng vẫn thể hiện dấu hiệu chiến thắng. Rõ ràng Emi cũng không muốn bị mất mặt. Akiko bắt đầu thở hổn hển từng đợt nhưng vẫn kiên quyết duy trì. Bên rìa tầm nhìn của Jack, nó thấy cánh tay Emi bắt đầu có dấu hiệu hạ xuống. Nhưng ngay lúc đó, Akiko đã chạm đến ngưỡng giới hạn sức lực của bản thân khiến thanh kiếm gỗ của cô đã rơi xuống trước.

Chỉ một giây sau đó, cánh tay Emi cũng hạ.

“Xuất sắc,” thầy Hosokawa nhận xét. “Emi, trò đã thể hiện được tinh thần chiến đấu mạnh mẽ. Rất xứng đáng với sự kính trọng của ta.”

Trên đường đi về chỗ ngồi, Emi va nhẹ vào Akiko với khuôn mặt đắc thắng. Jack bắt gặp Akiko liếc nhìn Emi vẻ khó chịu, rõ ràng cô bé rất muốn có cơ hội trả đũa lại thứ biểu cảm khinh người đó của Emi. Tuy vậy, Akiko vẫn nén cảm xúc của mình lại mà lịch sự cúi đầu.

“Lớp chúng ta vẫn còn đến ba chiến binh kiên cường trên sàn đấu,” thầy Hosokawa thông báo. “Các trò nghe đây, cuộc chiến này đã không còn đơn thuần chỉ dựa vào sức mạnh hay sức bền nữa mà là cuộc chiến về sức mạnh tinh thần. Ở đây, tinh thần chính là điều tiên quyết. Lần luyện tập này sẽ giúp kiểm tra giới hạn chịu đựng của các trò.”

Yamato dần dần run rẩy như thể một cái cây đứng trong bão tố. Jack biết cậu ta sẽ không thể duy trì được lâu, nhưng giờ với nó điều đó không quan trọng. Mục đích của nó là đánh bại Kazuki.

Trong khi đó, Kazuki vẫn vững vàng như một hòn đá.

Một lát sau, cánh tay của Yamato tự động hạ xuống và cậu ta đành phải gia nhập hàng ngũ những học viên khác ở ngoài rìa.

Jack và Kazuki tiếp tục ganh đấu - cả về thể xác lẫn trong tinh thần.

Cánh tay Kazuki bất ngờ run rẩy dưới sức nặng của thanh kiếm gỗ.

“Kazuki!” Nobu hét lên cổ vũ, vài học viên khác ngay lập tức đồng thanh theo. “Kazuki! Kazuki! Kazuki!”

Như được tiếp thêm năng lượng bởi lời cổ vũ, Kazuki duỗi thẳng tay ra lần nữa. Cậu ta nhoẻn miệng cười về phía Jack với lòng tự tin sẽ chiến thắng một tên ngoại quốc.

Ngay lúc đó, Saburo đột ngột thốt ra “Cố lên, Jack!”, thế là Akiko, Yamato và Kiku cùng đồng thanh cổ vũ “Jack! Jack! Jack!”

Hai học viên cuối cùng vẫn đứng vững giữa đạo đường như hai chiến binh đang tranh đấu trong cuộc chiến vô hình giữa tiếng hô cổ vũ của đồng đội vang vọng từ hai bên.

Giờ Jack mới thấy biết ơn khoảng thời gian trước đây làm công việc của một thợ leo cột buồm trên tàu *Alexandria* đến thế nào. Nó đã quen với việc phải treo mình lơ lửng bằng tay hàng giờ liền trong gió bão, mưa tuyết.

Dù vậy, Jack biết chính xác giới hạn của nó ở đâu. Những dấu hiệu cho thấy nó đang đi đến mức giới hạn đó cũng đã dần xuất hiện. Có lẽ nó còn khoảng một phút trước khi cánh tay không còn theo ý muốn nữa.

Trong lúc đó, Kazuki vẫn vững như đá.

LÍ DO TẬP LUYỆN

Một giọt mồ hôi lăn dài trên mặt Kazuki, cánh tay cậu ta bắt đầu run rẩy.

Đó là tất cả những gì Jack cần. Kazuki đang mất sức nhanh chóng.

“Jack! Jack! Jack!”

Âm thanh cổ vũ không ngừng vang lên.

“Kazuki! Kazuki! Kazuki!”

Không, nó sẽ không bị Kazuki đánh bại! Nó sẽ *không* bị thanh kiếm đánh bại. Nó thấy Akiko đang cổ vũ bên rìa sàn tập, nó đang chiến đấu lại thanh kiếm. Nó nghiêng rằng, nhắm mắt lại, ra sức tập hợp những giọt sức mạnh cuối cùng của mình.

Đột nhiên, như thể cơn sóng ủa tới, cơ thể Jack chìm ngập trong một luồng năng lượng lạ thường. Nó cảm nhận được sự tĩnh lặng vô hạn, cánh tay nó dường như kéo dài mãi đến vô tận, nhẹ bẫng, gần như không còn cảm giác.

Một tiếng cạch lớn vang lên khi hai vật bằng gỗ va vào nhau, tiếng thanh kiếm rơi xuống sàn đạo đường.

Ngay sau đó là một tràng pháo tay bùng nổ cùng tiếng cổ vũ giờ chỉ còn tên nó.

“Jack! Jack! Jack!”

“Làm tốt lắm Jack. Trò đã chiến thắng thanh kiếm,” thầy Hosokawa lên tiếng.

Jack mở choàng mắt. Nó thấy Kazuki nhìn như muốn nổi đóa với hai cánh tay xụi lơ và cây kiếm gỗ trên sàn tập.

Jack sửng sốt hạ hai cánh tay tê rần xuống thở phào. Cánh tay nó giờ nặng trĩch như chì, nhưng cuối cùng thì nó đã thắng. Nó đã

đánh bại Kazuki - trước mặt mọi người. Nó cúi chào Kazuki, tận hưởng thắng lợi vẻ vang của mình trước công chúng.

Bị bó buộc bởi các quy tắc ứng xử, Kazuki đã buộc phải công nhận chiến thắng của Jack bằng hành động cúi người thấp hơn.

Bữa trưa hôm đó, Akiko, Yamato, Kiku và Saburo xúm xít quanh chỗ Jack ngồi ở chiếc bàn phía cuối Điệp Trùng Đường. Kazuki ngồi im như tượng ở chiếc bàn đối diện, không ngừng chĩa ánh mắt hằn học vào nó, mặc cho Nobu và Emi bày đủ cách an ủi.

"Sao cậu lại làm được thế Jack?" Saburo hỏi bằng được. "Lúc đó cả hai cánh tay cậu đang dần hạ xuống, sắp sửa thua đến nơi rồi. Thế mà BÙM một cái! Chúng lại lập tức thẳng băng như là mũi tên ấy."

"Tớ không biết nữa," Jack trả lời, vừa nói nó vừa xoa xoa hai vai vẫn còn tê nhức. "Chỉ là đột nhiên một nguồn năng lượng kì lạ ủa tới, rồi cánh tay tớ nhẹ bẫng."

"Khí!" Kiku thốt ra.

Jack hoang mang nhìn cô bạn.

"Khí trong từ "sinh khí" ấy. Cha tớ đã có lần nói cho tớ biết rồi. Đó là nguồn năng lượng tinh thần của con người. Thông qua tập luyện, các samurai có thể dẫn dắt nguồn năng lượng đó trong quá trình chiến đấu," Kiku giải thích.

"Lại chẳng!" Saburo hào hứng chen ngang. "Các võ tăng ở núi Hiei trở nên danh bất hư truyền vì họ biết cách thuần hóa khí của mình mà. Nghe đâu họ còn có khả năng hạ gục đối thủ mà không cần rút kiếm ra cơ."

Cả bọn cùng quay sang nheo mắt nhìn Saburo nghi ngờ.

"Tớ nói thật đấy! Biết đâu thầy Yamada sẽ dạy chúng ta cách vận khí thì sao. Dù gì chiều nay cũng là môn Thiền mà. Rồi *tất cả* chúng ta đều sẽ đánh bại được thanh kiếm."

"Cũng có thể là thầy ấy chẳng giúp gì được đâu," Jack lẩm bẩm nói với bản thân mình, nhưng Akiko đã kịp nghe thấy.

"Sao cậu lại nói thế?" cô bé quay sang hỏi.

“À thì, tối qua tên Kazuki đã gần làm gãy cánh tay tớ vì muốn tớ xin lỗi.”

“Vậy sao cậu không nói lại với các võ sư?” vừa nói Akiko vừa đưa mắt xem xét cánh tay nó một cách lo lắng.

“Để làm gì chứ? Lúc thầy Yamada xuất hiện thì tên Kazuki đó đã ngưng lại rồi. Hẳn đâu muốn có chuyện gì xảy ra đâu. Với cả thầy Yamada cũng chẳng giúp đỡ gì tớ hết. Thầy chỉ bật ra một câu vô nghĩa gì đó thôi.”

“Câu gì cơ?” Yamato hỏi.

“‘Để được bước lên, người ta trước hết phải nằm xuống.’ Thật là triết lí! Câu đó thì giúp gì được tớ chứ?”

“Tớ có ý kiến.” Một giọng nói nhỏ khẽ vang lên. Đó là Yori, cậu bạn quên kiểm sáng nay. Cậu ta đang quay người lại nhìn bọn nó từ sau lưng Saburo. “Có thể thầy Yamada muốn gợi ý rằng cậu nên học cách tự bảo vệ mình.”

Phải mất một lát ngẫm nghĩ ý nghĩa của câu nói, Jack mới nhận ra Yori đã đúng. Đột nhiên tất cả mọi thứ đều trở nên quá rõ ràng. Nếu nó có thể làm chủ được Kiếm Thuật và Thể Thuật, rồi trở nên mạnh hơn, nhanh hơn, giỏi hơn Kazuki thì đến lúc đó, kẻ phải nằm xuống sẽ là Kazuki chứ không phải nó.

Nếu có được những kĩ năng cần thiết, thậm chí nó có thể tự bảo vệ mình trước bất kì ai, kể cả Độc Nhãn Long!

Giờ thì nó đã có lí do chính đáng để luyện tập.

“Cậu không sao chứ, Jack?” Akiko hỏi, tò mò trước biểu hiện quả quyết trên gương mặt nó.

“Chắc chắn rồi. Tớ chỉ đang nghĩ về những gì thầy Yamada đã nói thôi. Giờ thì tớ đã hiểu. Hoàn toàn hiểu.”

Vậy là, chỉ sau một bài học ở Nhị Thiên Nhất Lưu, Jack đã thề với lòng mình sẽ quyết tâm đi theo con đường Võ Sĩ Đạo.

BÚP BÊ DARUMA

“Nào, các con. Vào tọa thiền đi!” thầy Yamada lên tiếng thúc giục khi cả đoàn lững thững bước đến trước đại sảnh của Đại Phật Đường, căn phòng nằm ở hành lang phía đông sâu trong.

Thầy Yamada cất tiếng gọi chúng vào. Lúc này vị thầy đang tọa trên một tấm đệm tròn đặt trên một tấm đệm hình vuông khác to hơn, nơi chiếc bục cao phía sâu trong đại sảnh. Ông vận một tấm áo khoác màu xanh tím than pha xanh lục. Vị thầy ngồi vắt chéo chân, tay đặt nhẹ nhàng trên đùi, đầu các ngón tay chạm vào nhau. Cảnh tượng này khiến Jack liên tưởng đến hình ảnh một con cóc hiền hòa ngồi trên lá sen.

Vệt nắng chiều luồn qua các khung cửa sổ, len lỏi vào sảnh đường làm nổi rõ những luồng khói hương khiến bộ râu thưa của thầy Yamada trông cứ như một lớp tơ nhện được bện kĩ vậy. Không khí trong phòng ngập tràn mùi gỗ đàn hương và hoa nhài khiến Jack cảm thấy vô cùng thanh tịnh.

Cả lớp bắt đầu ngồi xuống những tấm đệm xếp thành vòng bán nguyệt, Jack tìm được một tấm đệm vuông to ngay gần hàng đầu cạnh Akiko, Yori và Kiku. Khi nó vừa ngồi xuống thì Kazuki cùng Nobu bước vào phòng cuối cùng sau cả lớp, hai đứa này chọn ngồi ngay phía cuối. Bắt gặp ánh mắt Jack, Kazuki liền ném cho nó một tia nhìn thù địch.

“Nào các con. Hãy ngồi như thầy đây,” thầy Yamada hướng dẫn.

Mọi người bắt đầu lục tục tìm cách mô phỏng dáng ngồi của thầy Yamada.

“Đây là kiểu ngồi nửa tòa sen. Rất thích hợp để tĩnh tâm. Tăng cường tuần hoàn khí huyết. Mọi người có thấy dễ chịu hơn không?”

thầy Yamada hỏi rồi hít một hơi dài. “Trước mặt các con là món quà chào mừng giờ học Thiền đầu tiên của thầy đây.”

Jack nhìn xuống mẫu gỗ nhỏ ngay dưới chân nó. Vật này trông khá giống một dạng búp bê hình quả trứng nhưng không có tay chân. Nó được sơn màu đỏ tươi, khuôn mặt búp bê màu sáng, tựa như đang ngạc nhiên, nó có râu và ria mép, còn mắt thì lại bị để trắng chưa tô màu.

“Có ai biết vật này là gì không?” Thầy Yamada cất tiếng hỏi.

Kiku giơ tay phát biểu.

“Thưa thầy, đây là búp bê Daruma. Hình tượng dựa theo Bồ Đề Đạt Ma, người sáng lập ra Thiền pháp ạ. Có thể sử dụng nó bằng cách viết tên mình lên cằm búp bê, rồi vừa tô một bên mắt bằng mực đen vừa cầu nguyện. Nếu điều ước thành hiện thực, chủ nhân của con búp bê đó sẽ tô nốt bên mắt còn lại.”

“Chính xác, nhưng chưa đủ, con búp bê này còn mang nhiều ý nghĩa hơn thế,” thầy Yamada vừa đáp vừa đẩy nhẹ búp bê Daruma trước mặt.

Búp bê liền bị đổ sang một bên, chậm lại rồi ngã về phía bên kia, tiếp tục giảm tốc độ, lắc lư nhẹ dần dần.

Cả lớp chăm chú chờ thầy Yamada nói tiếp, nhưng vị võ sư già trông có vẻ như đã chìm vào trạng thái xuất thần. Chỉ khi con búp bê ngừng hẳn chuyển động thầy mới nhìn lên, chớp chớp mắt như thể ngạc nhiên vì chúng vẫn còn ngồi đông đủ.

“Thế có ai giải thích ‘Cửu Phẩm’ cho thầy không nào?” thầy Yamada cất tiếng, dường như đã quên mình vẫn chưa giải thích xong vấn đề ban nãy.

Không có ai giơ tay.

Thầy Yamada tiếp tục chờ.

Vẫn không ai giơ tay trả lời. Thầy tiếp tục kiên nhẫn chờ, cứ như thể câu trả lời sẽ tự hình thành trong đầu bọn trẻ như lớp bụi đóng lên tập sách cũ vậy.

Cuối cùng Kiku bèn ngập ngừng giơ tay.

“Sao nào Kiku?”

“Đó là chín quy tắc để đạt đến giác ngộ phải không ạ?”

“Không hẳn đâu Kiku ạ, nhưng cũng là một tổng kết đáng giá đấy,” thầy Yamada nói, dường như khá hài lòng với nỗ lực của cô bé. “Đó là chín bước mà một samurai cần phải vượt qua trong quá trình thiền. Chỉ khi hiểu rõ cửu phẩm, ta mới có thể tiến đến cảnh giới của sự giác ngộ được.”

Bất chợt thầy nở một nụ cười vô cùng bí hiểm, đôi mắt lấp lánh như sao trên bầu trời đêm. Jack cảm thấy nó đang bị hút vào cái nhìn của vị võ sư già như thể chiếc lá trôi trên cùng một dòng chảy vậy.

“Người ta gọi việc này là tọa thiền. Mục đích của tọa thiền là ngồi và thả mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ. Một khi trí não không còn bị cản trở bởi quá nhiều lớp cản, các con sẽ nhận ra được chân lí của mọi vấn đề và đạt đến giác ngộ.”

Giọng thầy Yamada lúc này là sự hòa trộn hoàn hảo của âm thanh róc rách suối chảy, tiếng ong vo ve những ngày hè, cùng giọng nói ngọt ngào của mẹ hiền nên dù không hiểu thầy đang nói gì, Jack vẫn bị cuốn vào dòng chảy của bài giảng êm ái như ru ngủ của vị võ sư.

“Hôm nay chúng ta sẽ tập tọa thiền dùng búp bê Daruma trong vòng một nén hương này,” thầy Yamada vừa nói vừa thắp nén hương ngấn lên làm mốc thời gian.

“Phẩm’ thứ nhất là có tư thế tọa thiền đúng đắn, chính là việc các con đang làm - ngồi xếp bằng, lưng thẳng nhưng cơ thả lỏng, tay xếp lên nhau, mắt khép hờ.”

Mọi người liền điều chỉnh tư thế lại cho đúng.

“Phẩm’ thứ hai là thở bằng bụng. Hãy lấy điểm ngay trên rốn làm trung tâm. Các con nên nhớ hít thở phải chậm rãi, hài hòa và thật nhẹ nhàng nhập tâm.” Nói rồi thầy bắt đầu hít thở theo cách thiền.

Jack cố tập trung vào nhịp thở, nhưng nó thấy việc chuyển từ hít thở ở ngực sang bụng mới khó làm sao.

“Hít thở bằng bụng, không phải ngực Jack à,” thầy Yamada nhẹ nhàng nhắc nhở.

Sao thầy ấy lại biết được nhỉ? Jack kinh ngạc nghĩ thầm. Nó lại tập trung vào nhịp thở, cố gắng đẩy hơi thở đi qua bụng mà không làm nở ngực lên.

Thầy Yamada tiếp tục quan sát cả lớp hít thở trong vài phút.

“‘Phẩm’ thứ ba là điều hòa tinh thần. Đừng để những suy nghĩ vật vãnh, cảm xúc hay bức dọc làm ảnh hưởng. Hãy tưởng tượng như trong tâm trí các con chỉ toàn là tuyết trắng, cứ để chúng tan biến hết đi.”

Jack chợt nhận ra trong đầu nó chứa đầy ắp các thể loại ý nghĩ. Chúng phát ra thứ âm thanh đinh tai nhức óc như cả đàn ong bắp cày - *nào là Kazuki, hải đồ, Độc Nhân Long, Akiko, nhà, thầy Masamoto, cha nó, Jess*. Jack cố tìm cách điều hòa tâm trí bằng cách giải quyết từng luồng suy nghĩ một, nhưng cái này cứ nổi tiếp cái khác hiện ra trong đầu nó.

“‘Phẩm’ thứ tư là viên mãn. Sau khi xua tan suy nghĩ khỏi đầu óc, các con hãy bắt đầu lấp đầy cơ thể bằng khí. Hãy tự biến mình thành một chiếc thùng rỗng, sau đó lấp đầy bằng nguồn năng lượng tinh thần như thể đang đổ mật ong vậy. Lấp đầy từ gót chân cho đến tận đỉnh đầu.”

Vẫn không tài nào tịnh tâm nổi nên dĩ nhiên Jack không thể làm đến bước này được. Đầu óc nó cứ quay cuồng với hàng luồng suy nghĩ liên tục hiện ra.

“‘Phẩm’ thứ năm là tri thức tự nhiên. Khi ta tĩnh tâm, thanh tịnh, không âu lo thì mọi thứ đều có thể được nhìn thấy dưới một luồng sáng mới, dẫn đến tri thức được hoàn thiện một cách tự nhiên.”

Giọng nói êm ái của thầy Yamada tiếp tục đưa mọi người nhập sâu vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Thầy để những câu nói này lơ lửng thêm một lúc rồi mới tiếp tục. Trong khi đó, Jack vẫn đang cố dẹp bỏ luồng suy nghĩ để tiến hành hấp thu tinh khí và tìm lại nguồn năng lượng nó đã từng cảm nhận trong bài kiểm tra kiểm gỗ hôm trước.

“Hôm nay chúng ta sẽ dừng lại ở bước thứ năm này, và thử sức với một câu thiền văn cơ bản. Mỗi người hãy tự tìm câu trả lời cho

riêng mình. Khi hướng sự tập trung của mình vào búp bê Daruma rồi lắc lư nó, chúng ta đều biết điều đó là gì, vậy thật ra đó là gì?”

Rõ ràng thầy Yamada không cần lời đáp cho câu thiền vấn này mà chỉ muốn chúng tự tìm cho mình câu trả lời. Không may cho Jack là nó vẫn không tài nào tập trung được, do đó câu trả lời quả là một điều vô cùng xa xỉ. Đối với nó thì búp bê Daruma vẫn là búp bê Daruma, đôi mắt của con búp bê cũng trống rỗng như câu trả lời của Jack vậy.

Tâm trí Jack lơ lửng theo con búp bê. Từng luồng suy nghĩ của nó mỗi lúc một chồng chất như những khoảng tối chất chồng lên nhau cho đến tận lúc nén nhang cháy tàn, tiếng thầy Yamada vang vọng, “Ngưng nhập tâm!”

Mọi người ngưng việc tọa thiền, đầu đó có tiếng thở hắt ra như mừng vì cuối cùng cũng thoát khỏi nhiệm vụ đọa đày.

“Tốt lắm. Các con vừa học được một điều quan trọng trong tinh thần Võ Sĩ Đạo đấy,” thầy Yamada vừa nói vừa nở một nụ cười tươi như thể câu trả lời cho câu thiền vấn ban nãy của thầy đã rõ như ban ngày trong đầu bọn trẻ vậy.

Jack vẫn chẳng hiểu thầy đang nói gì cả. Nó nhìn quanh và thấy những học viên khác cũng hoang mang chẳng kém gì mình. Rõ ràng giác ngộ chưa đến được với chúng nó. Dù vậy, Kiku và Yori lại tỏ vẻ khá hài lòng về buổi học hôm nay.

“Tối nay các con hãy tiếp tục tọa thiền với con búp bê này. Hãy suy ngẫm những điều học được từ nó.” Thầy Yamada gạt gù đây về triết lí, gợi ý rằng vẫn còn nhiều điều có thể thu nhận từ con búp bê gỗ kia. “Chìa khóa của môn Thiền Thuật là phải rèn luyện thường xuyên, hãy nghiêm khắc với chính bản thân mình, tập thiền khoảng nửa nén hương mỗi sáng và tối. Có như vậy các con mới có thể nhanh nhận ra ý nghĩa thật sự của cuộc sống.”

Sau cùng thầy cúi chào, ra hiệu buổi học đã kết thúc. Cả lớp cũng cúi chào rồi ra về cùng búp bê Daruma trên tay.

Jack tìm cách lưu thông máu về lại đôi chân tê cóng rồi nhập bọn cùng Akiko, Kiku và Yamato.

“Các con nhớ tô màu một bên mắt rồi ước nhé!” Thầy Yamato vui vẻ nói vọng theo, vẫn ngồi trên bục đệm như hình ảnh một con cóc hiền từ ngồi trên chiếc lá sen.

Bước ra ngoài sảnh Đại Phật Đường mờ tối để quay lại sân trường, Jack buộc phải giơ tay che mắt trước ánh nắng mùa đông hắt xuống giữa bầu trời âm u.

“VẬY cuối cùng vừa nãy là sao?” Saburo lên tiếng hỏi trong lúc vội vàng lê bước khỏi Đại Phật Đường phía sau cả bọn.

“Ai mà biết,” Yamato đáp. “Sao cậu không đi hỏi Kiku ấy? Cậu ấy cái gì chẳng biết.”

“Mỗi người phải tự tìm ra câu trả lời của mình chứ,” Kiku nhún vai.

“Tớ chả hiểu gì cả,” Saburo nói. “Nó chỉ là con búp bê cầu may thôi mà.”

“Đúng nhưng chưa đủ. Nó còn mang nhiều ý nghĩa hơn thế.” Kiku đáp.

“Vừa nãy thầy Yamada cũng nói hết vậy. Cậu chỉ lặp lại lời thầy thôi. Dám cá thật ra cậu cũng chẳng hiểu cái gì cả.” Saburo thách thức cô bé.

“Không, tớ hiểu,” cô bé nghiêm nghị trả lời, vẫn từ chối không tiết lộ thêm gì nữa.

“Có ai làm ơn giải thích cho tôi hiểu không?” Saburo nài nỉ. “Akiko à? Yamato ơ?”

Cả hai đứa đều nhún vai.

“Tớ cũng muốn hỏi cậu lắm đấy Jack, nhưng chắc cậu còn chẳng biết đến Thiền là cái gì.”

Saburo nói đúng, Jack chẳng biết mấy thứ đó là gì. Nó cũng mong ai đó sẽ giải nghĩa cho nó, nhưng lại thôi vì sợ hỏi ra càng thêm phần ngốc nghếch.

“Bảy lần ngã xuống, tám lần bật lên,” một giọng nhỏ xíu nghe như tiếng sáo bất chợt cất lên từ phía sau.

Cả bọn cùng hướng về phía Yori đang bước xuống bậc thềm về phía chúng.

“Gì cơ?”

“Bảy lần ngã xuống, tám lần bật lên. Dù có bị đẩy ngã bao nhiêu lần thì nó cũng vẫn sẽ bật dậy. Đó chính là búp bê Daruma.”

Cả bọn cùng nhìn Yori ra chiều hoang mang.

“Thầy Yamada vừa dạy chúng ta một bài học vô cùng quan trọng trong Võ Đạo. Không bao giờ bỏ cuộc.”

“Sao thầy ấy không nói thẳng ra luôn cho xong?” Saburo hỏi.

“Vì đó không phải là mục đích của Thiền,” Kiku cất giọng, rõ ràng không hài lòng khi Yori để lộ đáp án như vậy. Đoạn cô bé quay sang Jack như thể lời giảng giải là dành riêng cho nó. “Điểm cốt lõi của Thiền là những ý niệm về chân lí trong cuộc sống đều phải được tự chứng nghiệm, chứ không phải nhờ học hành.”

“Là sao cơ?” Jack hỏi lại, vẫn đang cố gắng nắm bắt được vấn đề trong vô vọng.

“Thầy Yamada muốn là người dẫn dắt chúng ta chứ không phải trực tiếp truyền kiến thức cho ta. Cậu phải tự tìm câu trả lời cho chính mình. Nếu thầy Yamada cứ thế nói ra, cậu sẽ không bao giờ nắm được ý nghĩa thật sự của điều đó.”

“Tớ vẫn nắm được mà!” Saburo chen ngang. “Làm thế vừa nhanh gọn lại đỡ mệt óc nữa!”

Đêm đó, Jack thả một nén hương ngắn rồi ngồi xếp bằng theo dáng nửa tòa sen trong phòng, chăm chú quan sát con búp bê đỏ của mình. Nó đẩy rồi quan sát búp bê lắc lư, chậm rãi tìm đến giác ngộ.

Nén hương đã tàn mà câu trả lời vẫn chưa đến với nó. Jack lại thả một nén hương nữa rồi đẩy búp bê gỗ. Vũ điệu lắc lư nhẹ nhàng của nó dần thu hút Jack. Jack lại tiếp tục đẩy. Lần này không còn ai làm nó mất tập trung nữa, nó dần cảm thấy nhập tâm, búp bê vẫn tiếp tục lắc lư.

Jack thư giãn... Mắt khép hờ... Thở chậm và sâu... Tâm tĩnh lặng... Những luồng suy nghĩ trong nó bắt đầu quấy phá... Toàn thân nó được lấp đầy bởi luồng khí ấm áp... Cuối cùng, chỉ còn một ý nghĩ duy nhất sáng lên trong đầu nó.

Nó đã biết mình nên ước điều gì.

Jack tô mực vào con mắt thứ nhất.

THẦY KYUZO

Jack đang bay qua sàn.

Nền gỗ dưới đất nhanh chóng dâng lên để gặp nó. Với một tiếng rắc rợn người, nó đáp lưng xuống sàn gỗ, bao nhiêu không khí đều tan biến hết. Nó nằm một đồng thờ hỏn hển.

Chỉ một giây sau, Yamato tiếp tục rơi phịch xuống nó rồi ngay sau đó bị Saburo bay xuống đè lên, ghì chặt cả hai xuống mặt sàn.

“Đồ ngốc!” Nó và Yamato cùng hét vào Saburo.

“Tớ xin lỗi. Chỉ là những câu thầy nói lúc nãy có hơi... khó tin,” nói rồi Saburo vừa lặn ra khỏi người bọn nó vừa xoa xoa ngực.

“Ờ, và giờ thì cậu biết câu trả lời rồi đấy!” Yamato nói, dùng chân đá Saburo lặn tiếp.

Jack ném sang Saburo cái nhìn bức tức náy lửa. Chính vì cậu ta nên bọn nó mới phải chịu rắc rối như thế này. Trong lúc thầy Kyuzo đang giới thiệu bản thân và liệt kê một loạt những thắng lợi của mình trước nhiều đấu sĩ danh tiếng khác thì Saburo buột miệng phì cười ra vẻ không tin. Thế là thầy Kyuzo lập tức quát lên.

“Sao nào? Trò nghĩ là ta đang ba hoa để ra vẻ trước mặt người mới? Cho là người nhỏ cỡ ta không thắng nổi một chiến binh Triều Tiên cao sáu thước? Đứng dậy! Trò, Yamato và cậu ngoại quốc ở kia nữa,” ông nói, chỉ ngón tay nhăn nheo vào Jack. “Tấn công ta đi. Cứ việc xông lên cùng một lúc.”

Thế là ba đứa bọn nó đành phải ngượng nghịu đứng lên giữa Vũ Đức Điện nhìn thầy như mấy con thỏ chết nhát. Vị thầy nhỏ hơn cả ba đứa bọn nó, nhưng lại toát ra vẻ nguy hiểm của một con rắn đuôi chuông.

“Nào, đến đi chứ. Các trò là những samurai cơ mà!” ông châm chọc. “Để cho công bằng, ta hứa sẽ chỉ sử dụng tay phải thôi.”

Cả lớp vẫn tiếp tục khúc khích cười trước cảnh tượng dị thường đang diễn ra.

“Tấn công đi!” ông hét lên.

Cả ba đứa cùng trao đổi ánh mắt với nhau rồi nhất loạt xông lên tấn công thầy Kyuzo. Jack thậm chí còn chưa kịp chạm vào người thầy thì đã bị ném văng qua sàn rơi bịch xuống đạo đường, ngay sau đó là Yamato và Saburo cũng rơi ngay xuống chỗ nó. Cả bọn kết thúc trong cảnh thảm bại.

Sau khi đã về hàng tiếp tục ngồi quỳ gối, Jack nhận ra Kazuki đang nhếch mép cười khinh.

“Ta rất biết ơn cha mẹ đã ban cho ta một cơ thể nhỏ bé. Các đối thủ đánh giá thấp ta. *Trò* cũng đánh giá thấp ta,” ông lên giọng thách thức. “Sự việc vừa rồi đã đủ làm cho trò tâm phục khẩu phục chưa, trò Saburo?”

“Dạ rồi ạ, thưa thầy,” Saburo đáp lại, cậu ta cúi xuống xin lỗi nhanh đến mức trán đập cả vào sàn.

Thầy Kyuzo tiếp tục thuyết giảng trong lúc tung ra những cú đấm và xĩa mạnh đầu ngón tay vào chiếc cốc gỗ. Ngón tay ông cứng như thép khiến chiếc cốc không ngừng rung lắc mạnh mỗi lần trúng đòn.

“Để có thể chiến thắng đối thủ với thân hình to lớn hơn, ta đã phải tôi luyện, hoàn thiện kĩ thuật của mình và phải luyện tập gấp đôi những người khác.”

Những câu nói của ông như những cú đấm thùm thụp vào tai bọn nó cùng lúc với các cú đấm vào cốc.

“Nếu đối thủ của ta luyện tập trong một tiếng thì ta sẽ luyện hai tiếng. Nếu họ luyện hai tiếng thì ta sẽ luyện bốn tiếng. Điều cốt lõi nhất trong môn Thể Thuật chính là phải chăm chỉ nỗ lực, liên tục tập luyện và có tinh thần tự giác kỉ luật cao. Rõ chưa?”

“Rõ ạ, thưa thầy,” mỗi người trong lớp trả lời một phách.

“Ta hỏi các trò đã rõ chưa. Hãy để các vị thần cũng nghe được câu trả lời của các trò. Rõ chưa?” Thầy Kyuzo yêu cầu lần nữa.

“RỒ, THƯA THẦY!” cả lớp cùng đồng thanh, tiếng hô của họ vang dội trên khắp các bức tường.

“Mỗi lần bước ra khỏi cánh cửa đó là đã có sẵn mười nghìn kẻ thù các trò phải đối mặt rồi. Rõ chưa?”

“RỒ, THƯA THẦY!”

“Hãy coi tay và chân của các trò là vũ khí chống lại chúng. Rõ chưa?”

“RỒ, THƯA THẦY!”

“Thắng lợi ngày mai bắt đầu từ nỗ lực hôm nay. Rõ chưa?”

“RỒ, THƯA THẦY!”

“Năm đầu tiên của môn Thể Thuật sẽ chỉ tập trung vào các kĩ thuật cơ bản.”

Thầy Kyuzo tiếp tục nói với cường độ như đấm vào không khí trong lúc cũng liên tục đấm tay vào chiếc cốc gỗ.

“Làm chủ các kĩ thuật cơ bản. Đó là tất cả những gì cần thiết. Hãy thủ thế cho đúng. Thực hiện các động tác một cách chính xác. Khi đó các trò có thể chiến đấu. Kĩ thuật hoa mỹ chỉ dành cho những kẻ trình diễn rong và những người muốn lấy le với các cô gái thôi. Kĩ thuật cơ bản mới dành cho chiến trận.”

Bất chợt ông ngừng đấm tay vào chiếc cốc.

“Này cậu ngoại quốc! Lại đây,” thầy Kyuzo ra lệnh.

“Tên em là Jack ạ, thưa thầy,” Jack nói một câu cứng ngắc đáp lại ý xúc phạm của thầy.

“Rồi rồi. Cậu Jack ngoại quốc, lại đây,” ông nói, vẫy mạnh cổ tay một cái ra hiệu.

Kazuki để lộ ra một tiếng cười thích thú rồi thì thầm với Nobu câu “cậu Jack ngoại quốc”.

“Trò Kazuki!” thầy Kyuzo nói trong lúc mắt vẫn không rời Jack. “Ta tin tưởng rằng trò sẽ có cách hành xử xứng đáng với danh tiếng của cha dưới tư cách là một samurai. Chú ý vào!”

Jack đứng dậy rồi đi ra phía đối diện với thầy Kyuzo mà không hay biết ông đang muốn nó làm gì. Rõ ràng vị võ sư này khá tàn nhẫn. Lần này nó chắc chắn sẽ không đánh giá thấp ông.

“Trước khi nói đến chuyện đấm, đá hay ném thì đầu tiên phải khống chế được đối thủ đã. Chúng ta sẽ bắt đầu từ động tác túm và

khóa. Chúng sẽ giúp các trò dễ dàng cảm nhận dòng năng lượng hơn là lúc tấn công.”

Vị thầy thủ thế trước Jack, ánh mắt ông lộ rõ vẻ không ưa nó.

“Hãy tóm lấy cổ tay ta như thế muốn ngăn không cho ta rút kiếm ra xem. Nào, tấn công đi!” ông ra lệnh.

Jack bước lên rồi thận trọng nắm cổ tay thầy. Ngay lập tức, cổ tay nó đau nhói khiến nó buộc phải khụy người quỳ xuống, tìm cách làm dịu bớt cái đau. Thầy Kyuzo mới chỉ đơn thuần quấn tay ông vào tay Jack rồi vặn xoắn nó theo hướng về phía ông, nhưng ngay lập tức Jack đã cảm nhận được sức mạnh của đòn thế.

“Đây là đòn *nikkyō*. Đòn thế này tạo cảm giác đau đớn qua áp lực trực tiếp lên chòm dây thần kinh từ cánh tay xuống cổ tay,” thầy Kyuzo giải thích. “Này cậu ngoại quốc, khi nào thấy đau quá không chịu được nữa thì hãy đập tay vào đùi hoặc xuống sàn.”

Ngay sau đó thầy Kyuzo tiếp tục vặn cổ tay Jack thêm một nấc nữa khiến mắt nó nhòa cả đi vì đau. Nó cuống cuống vỗ đùi để ra hiệu và thoát khỏi áp lực của đòn thế. Qua đôi mắt nhòe nhoẹt nước vì đau, Jack thấy Kazuki đang hể hả ngắm cảnh thê thảm của nó trước mặt mọi người.

“Giờ đứng dậy rồi tấn công ta càng nhanh, càng mạnh càng tốt,” vị thầy ra lệnh.

Jack làm theo và ngay lập tức khụy xuống tận dưới sàn lần nữa vì sức ép đau đớn khủng khiếp lặp lại từ thế đòn đơn giản ấy. Nó lại đập tay điên cuồng vào đùi để thoát khỏi cảm giác đau.

“Như các trò vừa thấy, nhu thắng cương. Cậu Jack ngoại quốc càng cố tấn công ta bao nhiêu thì lại càng dễ bị đánh bại bấy nhiêu,” vị thầy giải thích, khóe miệng ông nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn khi ông biểu diễn lại thế khóa thêm vài lần nữa để cả lớp có thể quan sát kỹ hơn.

Sau đó, thầy Kyuzo tiếp tục thực hiện thêm các kỹ thuật khác trên Jack, ví dụ như quăng ném nó như một thứ hình nộm, sử dụng nó như bao cát tập đấm, đẩy nó ngã dúm dui vì đứng tấn không chuẩn. Đến khi công việc làm mẫu kết thúc thì Jack đã bị quần đến mệt nhừ, mình mẩy nó chỗ nào cũng đau nhức và thâm tím.

“Giờ ta muốn các trò thực tập kĩ thuật *nikkyō*. Hãy đứng thành các nhóm hai người - tự quyết định xem ai sẽ là *tori*, người thực hiện kĩ thuật, và ai là *uke*, người đứng cho bạn kia thực tập. Kazuki, thử luyện với *uke* của ta xem? Đối tượng lí tưởng cho trò khởi động đấy.”

Jack thầm cắn nhả ca thán trong bụng trước sự đối xử bất công rõ ràng rành rành của vị thầy, nhưng cuối cùng nó quyết định sẽ không để điều này ảnh hưởng đến mình trước mặt Kazuki.

“Này Jack ngoại quốc, vì cậu là *uke* nên tôi sẽ ra tay trước,” vừa nói Kazuki vừa đưa cánh tay ra cho Jack nắm lấy.

“Nhớ nhé các trò,” thầy Kyuzo cảnh báo. “Nếu thấy kĩ thuật này quá sức chịu đựng của mình thì hãy đập tay vào đùi hoặc xuống sàn để bạn kia biết. Khi đó bạn ấy sẽ *phải* ngưng ngay.”

Chắc hẳn trong bụng rằng Kazuki sẽ không thể thực hiện kĩ thuật vì chưa có kinh nghiệm, Jack nắm lấy cổ tay cậu ta. Nhưng ngay sau đó nó nhận ra rõ ràng Kazuki đã từng luyện tập *nikkyō* từ trước. Jack khuyê người quỳ xuống, cơ thể nó theo bản năng liên tục phản ứng tìm cách thoát khỏi nỗi đau.

Jack đập tay vào đùi nó.

Kazuki càng vặn mạnh hơn.

Jack càng đập tay mạnh hơn.

Kazuki vặn xoáy cổ tay Jack hết mức có thể. Cánh tay nó nhúc nhứt đến mức trào cả nước mắt xuống mặt. Kazuki hỉ hả liếc nhìn nó một cách hiểm độc.

“Đổi người,” thầy Kyuzo ra lệnh.

“Hân hạnh được tập với mày, Jack ngoại quốc,” Kazuki gằn giọng nói với nó rồi thả tay ra, thông thả quay người đi tìm nạn nhân tiếp theo.

Jack đứng đó run người giận dữ. Nó đã không có lấy dù chỉ một cơ hội trả miếng.

Ngay khi buổi học kết thúc, Jack bước ra khỏi lớp đầu tiên.

Akiko cũng vội vàng chạy ra đuổi theo nó.

“Cậu có sao không Jack?” cô hỏi.

“Đương nhiên là có! Sao thầy Kyuzo không chỉ định ai khác để thị phạm chứ?” nó nói, bùng lên trong cơn nóng giận vốn đang bị kìm nén. “Rõ ràng ông ấy không ưa tớ. Ông cũng là người ghét người ngoại quốc giống kiểu thằng Kazuki thôi.”

“Không phải thế đâu. Có lẽ lần tới thầy Kyuzo sẽ chọn bạn khác mà,” cô nói, cố gắng xoa dịu cơn nóng giận của nó. “Hơn nữa, làm *uke* cũng có cái tốt mà. Thầy Masamoto từng nói với tớ đó là cách tốt nhất để học hỏi đây. Lúc đó cậu sẽ biết được cảm giác của đối phương khi mình thực hiện chính xác đòn thế.”

Jack có thể nghe thấy câu nói châm chọc “Jack ngoại quốc” kèm theo tiếng cười khúc khích của mấy học viên đi ngang qua bọn nó trên đường về ăn trưa tại Điện Trùng Đường.

“Rồi còn cái gì mà Jack ngoại quốc nữa chứ? Tớ đâu có đi loanh quanh xúc phạm mọi người đâu!”

“Kệ đi Jack,” Akiko nói. “Họ cũng chẳng biết gì hơn đâu.”

Họ phải biết chứ, Jack nghĩ thầm. Tất cả bọn họ rồi sẽ trở thành những samurai trong tương lai cơ mà.

30

TẬP BẢN

Một đốm trắng, không to hơn con mắt là mây, đang lóe lên giữa ánh nắng mặt trời buổi trưa. Một tiếng chuông chùa vang lên, âm thanh ngân dài quanh lớp mái ngói trường học.

Một vệt lông chim với tốc độ của một chú chim ưng lao mình xuống con mồi đang rít lên, xuyên qua khoảng không gian; rồi một tiếng phập vang lên như âm thanh tiếng tim đập một lần duy nhất, mũi tên đã cắm gọn ngay chính giữa hồng tâm của chiếc bia trắng.

Mũi tên thứ hai lao tới chỉ sau một giây rồi cắm phập vào song song với mũi tên đầu, những chiếc lông phía đuôi không ngừng rung lắc.

Cả lớp đồng thanh vỗ tay. Cô Yosa vẫn giữ nguyên thế đứng thêm một lát trong sự tập trung cao độ. Sau đó cô từ từ hạ cây cung xuống rồi tiến tới chỗ các học viên.

“Cung Thuật đòi hỏi sự kết hợp đặc biệt giữa các kĩ năng thiên bẩm của một samurai,” cô bắt đầu nói. “Đó là sự cương quyết của một chiến binh, nét uyển chuyển của một vũ công, và sự tĩnh tại trong tâm hồn của một nhà sư.”

Mọi người chăm chú lắng nghe. Địa điểm của lớp học là đầu bên kia của Nam Thiên Viên, khu vườn phía sau Đại Phật Đường. Đó là một khu vườn của vẻ sơ giản đẹp đẽ, hình chữ nhật, trải dài trên lớp cát trắng điểm xuyết những hòn đá nguyên khối cùng những khóm cây cắt tỉa vun trồng cẩn thận. Góc đối diện chỗ học trò ngồi là một cây thông già, thân cây vặn xoắn, uốn nghiêng bởi bàn tay của tự nhiên. Thân cây được đỡ bởi chiếc trụ gỗ trông như thể một cụ già đã luống tuổi. Tấm bia được đặt phía dưới thân cây, và vì ở tíe góc đối diện nên đứng từ chỗ Jack nhìn ra thì trông nó chẳng lớn hơn cỡ cái đầu người là mấy. Khoảng tròn hồng tâm màu trắng nhỏ đến

mức gần như không thể nhận biết được giữa hai vòng tròn đồng tâm màu đen.

“Cung tên là loại vũ khí thích hợp trong các trận chiến tầm xa. Dù là đàn ông hay phụ nữ, con trai hay con gái cũng đều có thể sử dụng vũ khí này với kết quả sát thương như nhau.”

Ngồi quỳ giữa Yamato và Akiko, Jack há hốc miệng sửng sốt trước nét đẹp uyển chuyển và kỹ thuật hoàn hảo của cô Yosa. Jack thầm nhủ nó đang được dạy bởi một thiên thần nguy hiểm.

“Tất cả các vị lãnh chúa, từ ngài Takatomo Hideaki đến ngài Kamakura Katsuro, hay thầy Masamoto Takeshi đều phải trải qua quá trình tập luyện Cung Thuật. Và đương nhiên, đây cũng chính là thứ vũ khí đã làm nên một Tomoe Gozen huyền thoại.”

Akiko sửng người trước câu nói của cô Yosa. Lời đề cập đến Tomoe Gozen khiến Akiko hào hứng đến mức trông như thể đang sẵn sàng bật ra một tràng pháo tay tán thưởng bất cứ lúc nào.

“Không giống như thanh kiếm, nắm tay hay cẳng chân, chiếc cung luôn có một lực kháng cự lại về phía các em. Trong trạng thái kéo căng hết cỡ, chín phần mười chiếc cung vươn về phía trước, nhưng sau đó sẽ bật lại một nửa!”

Các học viên đều há hốc miệng kinh ngạc. Trong lúc đó, Kazuki ngồi lơ đãng nhìn quanh trông có vẻ ngán ngẩm với tiết học. Có lẽ vì môn này không đủ máu me với cậu ta, Jack nghĩ thầm.

“Quá trình làm chủ Cung Đạo cũng giống như một hình tam giác được tạo thành từ một cái đáy rộng và vững chắc, càng lên cao càng đòi hỏi những kỹ thuật tinh tế và sắc sảo hơn. Để có thể xây dựng được một nền tảng vững chắc, tất yếu các em sẽ phải bỏ thời gian ra để luyện tập. Trong những tháng tới, chúng ta sẽ cùng nhau phát triển các kỹ năng theo từng giai đoạn,” vừa nói, cô vừa nhẹ nhàng dùng ngón cái và ngón trỏ cẩn thận tra chuốt những chiếc lông định hướng gắn trên đuôi mũi tên. “Còn buổi học hôm nay sẽ dành để cho tất cả các em có cơ hội cảm nhận cung tên. Nếu thấy mình có khả năng, các em cũng có thể thử tập bắn.”

Những tiếng xì xào hào hứng vang lên giữa các học viên trước cơ hội được thử tập bắn. Akiko thậm chí còn ngồi vươn hẳn người ra

phía trước như thể sẵn sàng đứng lên bắt ngay lấy cơ hội đầu tiên.

“Trước hết, các em hãy quan sát thật kĩ để có thể bắt chước theo các động tác của cô,” nói rồi cô Yosa bước lên vạch đứng. “Nguyên tắc thứ nhất trong Cung Thuật chính là tinh thần, phải coi cây cung và cơ thể các em là một.”

Cô Yosa đứng thẳng hàng, xoay người sang bên, hướng về chiếc bia. Sau đó cô điều chỉnh người để có thể đứng rộng, sao cho từ đầu xuống hai chân tạo thành một hình chữ A.

“Nguyên tắc thứ hai là cân bằng. Cân bằng chính là viên đá đầu tiên đặt nền móng cho Cung Thuật. Hãy tưởng tượng các em giống như một cái cây. Nửa thân dưới là thân và rễ, vững vàng và chắc chắn. Nửa thân trên tạo nên các cành cây, tuy linh hoạt nhưng vẫn duy trì đúng tư thế và chức năng của mình. Chính sự cân bằng này sẽ giúp các em làm nên một Cung thủ xuất chúng!”

Cô Yosa cầm dây cung bằng tay phải, tay trái cẩn thận đặt lên cán cung. Cô nâng chiếc cung còn dài hơn cả người lên cao quá đầu, chuẩn bị kéo.

“Khi kéo cung, tinh thần và cơ thể chúng ta sẽ liên tục cản trở lẫn nhau trong quá trình kiểm soát lực kéo. Vì vậy, nếu muốn bắn trúng mục tiêu một cách chính xác thì nhất thiết phải có được sự tập trung cao độ. Đây cũng là nguyên tắc thứ ba. Chỉ cần bất cứ dấu hiệu mất cân bằng nào dù nhỏ nhất như một nhịp thở sai, hay chỉ hơi mất tập trung thôi là chúng ta cũng sẽ bắn trượt.”

Cô Yosa hạ cây cung xuống ngang tầm bắn, kéo dây cung lùi hẳn qua gò má để mũi tên nằm ngang với đường mắt khiến cho vết sọc màu đỏ hồng nằm gọn giữa khoảng dây cung và mũi tên.

“Khi tinh thần và sự cân bằng của các em được thực hiện đúng cách, mũi tên sẽ tự lao tới mục tiêu của nó. Để đạt tới cảnh giới tinh thần cao nhất, các em cần phải hòa mình vào tinh hoa của Cung Đạo.”

Cô Yosa làm một động tác thả nhẹ nhàng kết thúc quá trình giương cung và ngắm bắn. Mũi tên xé gió lao thẳng tới mục tiêu, một lần nữa cắm trúng ngay hồng tâm.

“Em nào muốn lên thử trước?” cô Yosa lên tiếng hỏi.

Cánh tay Akiko lập tức bật lên. Đánh hơi thấy cơ hội chiến thắng Akiko lần nữa, Emi cũng liền giơ tay.

“Chà, vậy thì chúng ta sẽ bắt đầu với hai em nhé. Hãy sử dụng hai cây cung này. Chúng thích hợp với cỡ người và sức kéo của hai em,” cô Yosa nói, tay chỉ vào phần bên dưới chiếc giá để dụng cụ phía sau.

“Chúc cậu may mắn nha,” Kiku nói một cách thân thiện khi Emi đứng dậy tiến lên vị trí của mình.

“Chỉ những kẻ bất tài mới cần đến may mắn,” nói xong Emi phớt lờ Kiku như thể cô bé chỉ là một kẻ chuyên bợ đỡ rồi tiếp tục sải bước về phía vạch.

“Các em, ta muốn các em thử giương cung như cách ta vừa làm, nhưng đừng thả mũi tên ra trước khi ta cho phép.”

Cả hai cùng giương vũ khí lên rồi kéo dây, cây cung bao trọn cả hai người bọn họ. Khi đứng bên cạnh Akiko, Emi trông rõ là cao hơn. Dáng người mảnh khảnh của cô bé càng nổi bật hơn với mái tóc dài, thẳng mượt khác thường. Khuôn mặt cô đẹp một cách sắc sảo cùng đôi môi mỏng ấn tượng. Nhìn chung thì nét đẹp của cô phản ánh đúng đặc trưng gia huy hình con hạc của gia tộc mình - cao, mảnh dẻ và thanh tao.

“Tốt. Cả hai em đều thể hiện thể đứng có thể chấp nhận được. Giờ các em có thể tự bắn tên; hãy ngắm vào chiếc bia ở gần nhất,” vừa nói cô vừa chỉ tay vào một chiếc cách đây chỉ khoảng mười bước chân.

Emi thả dây bắn tên, nhưng dây cung đã vướng vào tay cô bé trước khi bật lại khiến đường bay của mũi tên run rẩy yếu ớt trước khi cắm xuống phía trước chiếc bia.

Lượt bắn của Akiko tốt hơn nhiều vì mũi tên bay thẳng tắp, mặc dù vẫn bị vượt xa mục tiêu.

“Lần thử đầu tiên của hai em rất khá,” cô Yosa khen ngợi. “Hai em đã từng bắn tên lần nào chưa?”

“Dạ rồi ạ, thưa cô,” Emi thú nhận với khuôn mặt cúi gằm.

“Em thì chưa ạ, thưa cô,” câu trả lời của Akiko càng khiến Emi khó chịu hơn.

“Em làm ta thấy ấn tượng đấy Akiko,” cô Yosa tiếp tục. “Em vừa tỏ ra rất có năng khiếu trong việc bắn cung.”

“Em muốn thử thêm lần nữa,” Emi giận dỗi cắt ngang.

Tuy có hơi sững sốt với giọng điệu hờn hỉnh của Emi, cô Yosa vẫn tiếp tục khen ngợi cả hai trước khi trả lời. “Ta không cấm các em cạnh tranh nhau một chút. Điều đó sẽ giúp khơi gợi tài năng của các em hơn. Nào, giờ thì cả hai hãy bước lên vạch đứng. Lần này chúng ta sẽ xem ai là người bắn trúng mục tiêu.”

Emi lại đứng vào vị trí rồi kéo dây cung và bắn một cách nhanh gọn. Mũi tên bay thẳng, cắm trúng vào vòng vạch đen ngoài cùng của chiếc bia. Ngẩng cao đầu liếc mắt nhìn xuống Akiko, Emi tự tin rằng mình đã thắng.

“Emi à, em đã làm rất tốt. Giờ chúng ta sẽ xem liệu Akiko có thể bắn tốt hơn lần trước không nhé,” cô Yosa ấn định lời thách đấu.

Akiko bước lên phía vạch.

Jack nín thở nhìn cô bé điều chỉnh chỗ đứng của mình rồi đặt tay vào dây cung. Nó có thể thấy cánh tay cô hơi run trong lúc đưa ra nắm lấy cán cung, cố gắng điều hòa nhịp thở của mình. Khuôn mặt cô ánh lên vẻ cương quyết sắt đá. Akiko trở nên kiên định, cô giương cung lên cao quá đầu rồi từ từ hạ xuống vừa phải, kéo căng sợi dây. Trong lúc đó, Jack thấy Emi đang chắc mẫm rằng Akiko sẽ bắn trượt. Hơn nữa khoảng hồng tâm của chiếc bia lại nhỏ xíu, làm sao Akiko có thể bắn trúng đây?

Akiko kéo căng sợi dây lùi qua sau gò má rồi thả tay cho mũi tên lao đi. Mũi tên xuyên qua khoảng không rồi cắm phập vào chiếc bia, gần với hồng tâm hơn mũi tên của Emi khoảng một đốt ngón tay. Jack reo lên một tiếng mừng chiến thắng, ngay lập tức các bạn khác cũng hò reo theo. Akiko cười toét miệng, nửa vui mừng nửa kinh ngạc trước kết quả của mình.

“Xuất sắc, Akiko. Giờ hai em có thể về chỗ,” cô Yosa lên tiếng. “Tiếp theo ai sẽ lên nào?”

Vài học viên khác lập tức giơ tay lên cao trong lúc Emi tỏ ra rõ là bất mãn, còn Akiko thì hân hoan trở về chỗ ngồi theo hàng của mình.

Jack dõi theo từng học viên lần lượt lên thử.

Khi đến lượt Kazuki và Nobu thì cả hai đều chọn cho mình cây cung to nhất trong chiếc giá để dụng cụ, mặc dù cô Yosa đã lên tiếng cảnh báo hai cây cung đó là quá sức đối với bọn nó. Và điều đó được chứng minh ngay lập tức với Nobu. Cậu chàng bị trượt tay khiến sợi dây đập phải gò má trong lúc bật lại. Nobu rít lên đau đớn còn những học viên khác thì hỉ hả trông thấy. Ngay cả Kazuki cũng bật cười trước sự việc xui xẻo của tên chiến hữu.

Sau đó đến lượt Jack lên.

Nó bước tới vạch đứng, tra tên vào cung rồi kéo dây. Đột ngột có thứ gì đó đập vào má nó. Bị mất tập trung, Jack trượt tay thả dây khiến mũi tên bay vượt khỏi tầm kiểm soát. Mũi tên lao tới trúng phải một tảng đá lớn rồi bật văng lại theo hướng cô Yosa đang đứng ngay bên cạnh. Mũi tên của nó đã cắm trúng chỗ chân cô Yosa, làm thùng rìa chiếc tất *tabi* của cô.

“DỪNG NGAY!” cô hét lên.

Không ai dám động đậy một ngón tay. Một khoảng lặng chết chóc bao trùm cả khu vườn. Jack nghe thấy rõ âm thanh loạt soạt khi cô Yosa kéo mũi tên ra khỏi mặt đất, rồi tiếng lạo xạo trên sỏi khi cô tiến lại chỗ nó.

“Jack à,” cô nói vào tai nó, “ta đã cho phép em bắn mũi tên đi chưa?”

“Dạ, thành thực xin lỗi cô, nhưng đó không phải là lỗi của em ạ.”

“Phải biết nhận lấy trách nhiệm của mình chứ! Em chính là cây cung. Em là người kiểm soát nó. Sau buổi học hãy đến gặp ta, khi đó em sẽ được biết hình phạt của mình.”

“Dạ, thưa cô Yosa,” Yori nhút nhát lên tiếng.

“Sao hả Yori?”

“Thưa cô Yosa, không phải lỗi của Jack đâu ạ. Có người đã ném đá vào bạn ấy.”

“Có đúng vậy không?” cô quay sang hỏi Jack. “Ai đã làm thế?”

“Em không biết ạ,” nó đáp lại, mặc dù thừa biết kẻ đó là ai.

“Em Yori này? Ai là người làm chuyện đó?”

Cậu học viên nhỏ con cúi đầu xuống, thì thầm tên của Kazuki một cách sợ sệt.

“Em nói gì cơ, Yori?” cô Yosa hỏi lại lần nữa vì không nghe được câu của Yori.

“Kazuki ạ, thưa cô...” Giọng Yori lạch hạch đi.

Kazuki trừng mắt lên giận dữ trước hành động phản bội công khai và tiến đến chỗ Yori, nhưng ngay lập tức giật mình lui lại trước tiếng quát như sấm của cô Yosa. “EM KAZUKI! Em sẽ phải gặp ta sau buổi học để nhận lấy hình phạt *của* mình. Giờ mau đi nhặt các mũi tên ở bia!”

Kazuki vội vàng cúi xuống xin lỗi rồi nhanh chóng đến chỗ chiếc bia. Sự phẫn nộ của cô Yosa làm cậu chàng sợ hãi đến mức phải khó khăn lắm mới kéo được mũi tên ra. Nhưng ngay khi mũi tên thứ nhất vừa mới được kéo ra thì bất chợt một mũi tên khác lao tới, bay sượt qua tai cậu ta rồi ghim luôn ống tay áo kimono vào chiếc bia ngấm bần. Kazuki lập tức xoay người lại với hai con mắt tròn tròn cùng cái miệng há ra vì kinh hãi không nói được lời nào. “Cứ thử chọc giận một con ong xem, em Kazuki, rồi con ong ấy sẽ quay lại chỗ em bằng sức mạnh của một con rồng!” giọng cô Yosa vang khắp khu vườn trong lúc cô tiếp tục tra thêm mũi tên thứ hai. “Cung Thuật là môn học cực kì nguy hiểm đối với một học viên. Đừng nghĩ rằng có thể đùa giỡn ở đây. Em có hiểu điều đó không Kazuki?”

Cô bắn mũi tên thứ hai. Kazuki thậm chí còn chưa kịp chớp mắt thì mũi tên đã xuyên qua búi tóc trên đầu cậu ta mà cắm phập vào bia. Như một con sâu bị cài vào chiếc móc, Kazuki khổ sở ra sức tìm cách thoát khỏi tình trạng nhục nhã của mình.

“Vâng, thưa cô Yosa! *Moushiwake arimasen deshita!*^[40]” cậu ta lắp bắp nói câu xin lỗi ở dạng trang trọng nhất có thể.

Jack hỉ hả trước hình phạt của đối thủ. Có lẽ từ giờ trở đi, Kazuki sẽ không dễ dàng bắt nạt nó như trước.

Jack quay sang Yori cúi đầu cảm kích, nhưng cậu ta không hề đáp lại mà chỉ ngồi quỳ ở đó nhìn chăm chăm vào khoảng không căn môi lo lắng.

KAZUKI TUYÊN CHIẾN

Ngày hôm đó, Kazuki không hề xuất hiện trong bữa tối.

Lần đầu tiên kể từ khi đặt chân đến Kyoto, Jack mới được thoải mái. Rõ ràng Kazuki vẫn đang bận thực hiện hình phạt do cô Yosa đưa ra. Jack chỉ lo lắng duy nhất một điều là cả Yori cũng không xuất hiện trong bữa tối. Akiko kể rằng cô bé có thấy cậu ta đi về phía Đại Phật Đường nên nghĩ chắc cậu ta đến gặp thầy Yamada. Tuy nhiên khi bữa tối bắt đầu, chỉ có duy nhất một mình thầy Yamada đến.

Khi bữa tối sắp đến hồi kết thúc, Jack vẫn không thấy bóng dáng Yori đâu. Nó chắc hẳn là đã có chuyện xảy ra với cậu bạn. Nó lại càng lo hơn nữa khi thấy dáng Nobu ì ạch lạch bạch vội vàng chạy ra ngoài sảnh.

"Akiko này, tớ thấy lo cho Yori lắm. Tối nay không thấy cậu ta đến ăn gì cả."

"Không có chuyện gì đâu mà Jack. Chắc cậu ta đang ngồi thiền đâu đó thôi. Tớ hay thấy cậu ấy ngồi thiền trong phòng cả sáng, trưa và tối mà. Cậu ấy còn có nhang làm từ gỗ đàn hương thích lắm. Tớ cũng được cậu ấy cho vài nén -"

"Tớ nói thật đấy Akiko. Rõ ràng cậu ấy đã trở thành kẻ thù của Kazuki sau buổi học Cung Thuật hôm nay rồi."

"Jack à, đúng là Kazuki đã bị mất mặt. Nhưng cậu ta sẽ không dám làm gì Yori đâu. Điều đó đi ngược lại với danh dự của cậu ta."

"Danh dự? Danh dự gì cơ? Cậu ta tấn công *tổ* mà có thấy vấn đề gì đâu."

"Đúng thế, bởi vì cậu là..." đột nhiên Akiko trở nên lúng túng. "...người ngoại quốc. Vì vậy cậu ấy không xem cậu là người ngang

hàng. Còn Yori là người Nhật chính thống đến từ một gia tộc samurai danh giá có truyền thống lâu đời.”

“Nhưng thầy Masamoto đã nhận tớ làm con nuôi cơ mà, tớ cũng đáng được hưởng cùng một sự tôn trọng như thế chứ...” Jack phân bua nhưng giọng nó đã lạc hẳn đi.

Jack có thể nhìn thấy điều đó trong mắt cô bé. Nó không đứng ngang hàng với họ. Không bao giờ, dù là trong mắt Akiko hay Yamato đi nữa. Nó nhìn quanh chiếc bàn. Saburo và Kiku thì lịch sự tránh ánh mắt nó còn Yamato thì nhìn lại nó một cách lạnh nhạt. Rõ ràng Yamato vẫn chỉ miễn cưỡng chấp nhận nó vì lời yêu cầu của cha cậu ta thôi, dù rằng đã có lần được Jack cứu mạng.

“Vậy ra danh dự chỉ để dành cho mỗi mình người Nhật thôi hả?” Jack lên giọng thách thức cả bọn. Khuôn mặt Akiko sụp xuống như một đồng tuyết lở, cô cúi đầu tránh cái nhìn giận dữ của nó. “Được rồi. Tốt thôi, ít nhất thì làm ơn giữ danh dự của mấy người với Yori đi, giúp tớ tìm cậu ta.”

“Ừ, ý hay đấy,” Saburo vội lên tiếng hóa giải tình thế. “Vậy tớ và Yamato sẽ tìm cậu ấy trong Nam Thiên Viên nhé? Akiko và Kiku thử tìm trong Sư Tử Đường xem? Còn Jack, cậu kiểm tra chỗ Đại Phật Đường ha. Akiko nói có lí, không chừng cậu ta đang ngồi thiền ở đâu đó cũng nên.”

Saburo nhanh chóng đứng dậy rồi giục giã mọi người tỏa ra tìm kiếm, cả bọn cùng vội vã lao ra ngoài Điệp Trùng Đường.

Tối đó, bầu trời lạnh và chi chít sao. Nửa vầng trăng treo lơ lửng trên bầu trời đêm tỏa xuống sân thứ ánh sáng mờ ảo kì dị khi Jack một mình trèo lên từng bậc đá dẫn vào Đại Phật Đường.

Nó muốn gào lên bầu trời ấy. Cơn giận dữ khi buộc phải sống ở Nhật như một thứ dầu sôi chảy ùng ục trong người nó. Nó đã có thể nỗ lực vượt qua những chuyện đó, thậm chí cả chuyện Kazuki. Nhưng điều khiến nó đau đớn nhất chính là phản ứng của Akiko cùng sự thật rằng ngay đến cả cô cũng cho rằng nó quá khác biệt, rằng nó chỉ đáng đứng ở hàng phía dưới. Jack đã tưởng họ có thể trở thành những người bạn, nhưng bạn bè đâu có so đo đến chuyện khác biệt. Họ giống nhau bởi vì họ là bạn của nhau.

Jack mỉm cười cay đắng. Giờ nó bắt đầu có những ý nghĩ giống kiểu thầy Yamada hay bật ra mấy câu ngạn ngữ triết lí rồi đây. Nó cố nuốt cái cục đắng vào trong. Ít ra thì vẫn còn Yori đứng lên vì nó. Nó chỉ mong sao cậu bạn ấy sẽ không gặp phải chuyện gì.

Bước lên bậc cao nhất, Jack nghiêng người lén nhìn vào khu Đại Phật Đường tối đen. Ánh trăng chiếu ngang gian sảnh trông như các thanh chắn trong một khu nhà tù. Đúng lúc nó sắp sửa gọi tên Yori thì bỗng nghe thấy tiếng chuyện trò và một giọng nói rít lên giận dữ.

"Tao đã phải tưới mấy thứ dơ bẩn trong nhà vệ sinh vào vườn," giọng nói tiếp tục vang lên. "Lại còn bỏ lỡ mất bữa tối và người thì hôi rình!"

"Tớ xin lỗi, Kazuki. Nhưng cậu làm như thế là không đúng..."

Jack ghé mắt nhìn qua chiếc cửa và thấy Kazuki đang đứng trước một Yori run rẩy. Nobu lừ lừ phía sau, cái bóng của cậu ta trải dài và rộng qua nền sàn. Jack nép người vào bức tường rồi từ từ men tới, vẫn giấu mình trong bóng tối.

"Không đúng? Ai thèm quan tâm tới chuyện đó hả? Hẳn chỉ là một tên ngoại quốc! Hẳn không đáng được đứng trong hàng ngũ của chúng ta," Kazuki quát vào mặt Yori. "Tao thật không ngờ thằng con trai duy nhất của dòng họ Takeda, một dòng tộc đã từng đứng lên chiến đấu và đánh bại bọn người Mông cổ, lại có thể đứng ra bênh vực cho một thằng ngoại quốc như hẳn đây!"

"Nhưng thật sự cậu ấy không khác gì chúng ta mà, Kazuki..." Yori khấn khoản.

"Sao cơ? Xem ra mày còn nhiều điều phải học thêm đây. Chúng ta là con cháu của Amaterasu, Nữ thần Mặt trời quyền uy. Samurai chúng ta là những người được chọn để trở thành chiến binh thần thánh. Bọn ngoại quốc chẳng là cái thá gì hết. Bọn ngoại quốc tồn tại là để cho chúng ta cai trị."

Jack bàng hoàng trước lời tuyên bố quá kiêu căng ngạo mạn của Kazuki. Máu nó sôi lên sùng sục vì sự ngu dốt của cậu ta. Không ai tài giỏi hơn ai cả. Chỉ có sự khác biệt mà thôi. Tuy nhiên, rõ ràng Kazuki cho rằng khác biệt đó thể hiện sự yếu đuối, xấu xa và lỗi lầm.

Jack quyết định sẽ chen ngang. Nhưng ngay trước khi nó định tiến đến thì Kazuki đã thay đổi chiến lược.

"Tuy nhiên tao vẫn có thể chấp nhận, Yori à," Kazuki tiếp tục nói với giọng gần như là dỗ dành. "Nể tình gia tộc mày bấy lâu nay, tao sẽ cho mày thêm một cơ hội thoát khỏi hình phạt."

Jack trấn tĩnh lại. Có lẽ *Akiko đã đúng*, nó nghĩ thầm, *chắc Kazuki sẽ trọng danh dự với Yori trên tư cách là một samurai*. Yori hoang mang lo lắng chớp mắt nhìn Kazuki trong bóng tối.

"Mày có vẻ biết khá nhiều về Thiền. Giờ tao muốn mày trả lời một câu thiền vắn. Tao biết câu đố này đối với mày dễ như ăn cháo. Nhưng nếu không trả lời được thì mày sẽ phải chịu nhận hình phạt thôi, mà hình phạt này có thể làm ngày mai mày ăn uống hơi khó khăn đấy."

Nobu khoái chí cười hưởng ứng lời đe dọa trong lúc bẻ khớp ngón tay răng rắc, âm thanh vang vọng khắp gian phòng. Yori thút thít.

"Thiền vắn của mày đây. Hai tay vỗ vào nhau thì tạo ra một tiếng động. Vậy tiếng động của một tay vỗ là gì?"

Mất một lát Yori lặng thinh không nói gì, hai tay siết vạt áo kimono lo lắng, trán cậu ta nhăn lại hoảng hốt tập trung suy nghĩ.

"Tiếng của một tay vỗ là gì hả, Yori?" Kazuki lặp lại câu hỏi.

"Làm ơn. Làm ơn. Tớ cần yên lặng để suy nghĩ."

"Rất tiếc là tao đang đói và không có đủ kiên nhẫn. Trả lời đi!"

"Nó có nghĩa là... chính câu thiền vắn đó. Hai tay vỗ vào nhau... được cho là hành động tìm kiếm câu trả lời... vì thế chính cánh tay cũng trở thành câu thiền vắn... điều đó có nghĩa là cậu... với tư cách là một người thiền... cũng trở thành câu thiền vắn mà cậu đang cố tìm hiểu... Đó là âm thanh của một tay vỗ."

"Rất tốt. Thầy Yamada hẳn sẽ chấp nhận một câu trả lời lộn xộn khó hiểu mang đầy tính triết lí như thế. Nhưng sai rồi! Đây mới là âm thanh của một tay vỗ," nói rồi Kazuki giơ tay tát mạnh một cái vào mặt Yori khiến cậu bé ngã xuống mặt sàn rên rỉ đau đớn.

"Dừng lại!" Jack hét lên lao tới đâm sầm vào Kazuki mà không kịp suy nghĩ.

Nó huých vai vào bụng Kazuki khiến cả hai cùng ngã lộn nhào xuống giữa gian sảnh. Kazuki bị kẹp chặt đến không thể cựa quậy trong lúc Jack giơ tay đâm vào miệng cậu ta.

"Cái này là vì Yori," Jack quát. "Còn cái này là của tao!" Đúng lúc Jack vừa giơ nắm đấm lên lần thứ hai thì Akiko và Kiku chạy như bay vào Đại Phật Đường.

"Jack!" Akiko hét.

Jack ngược nhìn lên. Chỉ chờ có thế, Kazuki vung tay đâm mạnh vào cằm Jack làm nó bật ngửa ra sau. Kazuki nhồm dậy trong lúc Jack nằm sổng soài trên nền đá. Hắn tiến đến chỗ nó với cái môi chảy máu.

"Tệ quá đây, đồ ngoại quốc," hắn giận dữ quát Jack rồi nhấc chân lên chuẩn bị đạp xuống.

"Không!" Akiko hét lên cảnh cáo, lao mình tới chỗ Kazuki hòng ngăn lại nhưng Nobu đã túm tóc cô giật mạnh về sau.

Phần nộ trước hành động của Nobu với Akiko, Jack lặn mình về phía Kazuki va mạnh vào chân cậu ta.

Bị mất thăng bằng, Kazuki ngã phịch xuống sàn.

Cả hai cùng ra sức vật lộn, ai cũng cố gắng khống chế người kia.

Kazuki xoay được lên trên Jack và khóa cánh tay trái nó. Ngay lập tức, Jack cảm nhận được áp lực của đòn khóa lên cánh tay tê liệt vì đau. Cứ mỗi lần nó cố tìm cách cử động là Kazuki lại mạnh tay hơn nữa.

Yamato chạy vào cùng với Saburo.

"Yamato, giúp Jack với!" Akiko hét lên trong lúc ra sức chống trả lại Nobu đang túm tóc.

Sợ sẽ bị Yamato tấn công, Nobu lập tức thả Akiko ra. Kiku vội chạy đến bên cô giúp đỡ nhưng Akiko đã nhanh chóng huých mạnh cùi chỏ vào bụng Nobu khiến cậu ta phải gập người xuống vì đau.

"Việc gì phải cứu một thằng ngoại quốc chứ Yamato?" Kazuki lấy hơi hét to trong lúc vật lộn. "Nhất là kẻ đó lại vừa chiếm mất vị trí của anh trai cậu nữa. Hắn chỉ là con nuôi của thầy Masamoto thôi, đúng chứ?"

Nghe thế Yamato ngập ngừng chùn bước, đứng đó nhìn chăm chăm vào Jack đang bị ghìm chặt xuống dưới Kazuki.

“Sao cậu lại để một chuyện như thế xảy ra được hả Yamato? Một thằng ngoại quốc trở thành thành viên trong gia đình. Thật nhục nhã!”

Lời nói của Kazuki vang vọng khắp các bức tường Đại Phật Đường, không ngừng dội lại âm thanh “Nhục nhã! Nhục nhã! Nhục nhã!” vào tai Yamato.

“Tôi có thể giúp cậu chấm dứt nỗi nhục này. Tôi sẽ bẻ cánh tay hẳn đến mức cả thầy Masamoto cũng không thể chữa lành được. Trước giờ đâu có nhiều người một tay mà trở thành samurai được đâu, đúng không Yamato?”

Jack có thể thấy Yamato đang cân nhắc giữa các lựa chọn. Một bên là không có Jack thì Yamato sẽ có lợi như thế nào, còn bên kia là món nợ danh dự Jack đã từng cứu mạng Yamato. Nhưng đó không phải là vấn đề ở đây, chính cơn giận của cha cậu ta mới là yếu tố quyết định.

“Thầy Masamoto sẽ không phạt chúng ta đâu,” Kazuki tiếp tục lôi kéo như thể đọc được suy nghĩ của Yamato. “Có Nobu làm nhân chứng thấy thằng ngoại quốc này tấn công tôi trước. Tôi có quyền tự bảo vệ mình.”

Yamato lùi về một bước.

“Đúng thế đấy Yamato, cứ để tôi tổng cổ thằng ngoại quốc này cho. Cả tôi và cậu đều biết hẳn chỉ là cái gai cản đường của cậu.”

Kazuki vặn cổ tay Jack thêm một nấc nữa trong lúc nhấn mạnh câu nói. Jack bật thét lên, nỗi đau truyền khắp cánh tay nó như một thanh sắt nung nóng rực. Thế rồi đột nhiên cảm giác đó biến mất.

Akiko đã đá mạnh vào lưng Kazuki bằng một đòn *mae-geri*, đòn đá trực diện đơn giản nhưng cực kỳ hữu hiệu mà cả bọn đã được học trong giờ Thể Thuật hôm đó. Kazuki bị đẩy bật xuống nền sàn.

Cậu ta nhanh chóng bật dậy tiến tới Akiko.

Theo bản năng, Akiko giơ tay lên thủ thế nhưng Kazuki đã ngưng lại vào giây cuối cùng.

“Đồ ngốc,” vừa nói cậu ta vừa lùi lại và giơ tay lên ra hiệu đình chiến. “Bọn này chỉ chiến đấu với tội ngoại quốc thôi. Thầy Masamoto đã tuyên bố các samurai trong trường phải tỏ ra trung nghĩa với nhau. Tao sẽ không đấu với mày.”

“Thế mà cậu vẫn đánh Jack trong khi cậu ấy cũng là một samurai,” Akiko vặn lại.

“Không. Hẳn không bao giờ có thể trở thành một samurai, đến hẳn cũng biết được điều đó đấy. Nhìn thử xem.”

Jack nằm trên sàn xoa xoa cánh tay trước ngực, khuôn mặt nó thâm tím và sưng lên ở chỗ Kazuki đã đánh vào. Akiko nhìn xuống Jack với đôi mắt thương cảm.

Jack không cần ai phải thương cảm. Nó chỉ đang bị đau và bị làm nhục chứ chưa bị hạ gục. Thứ nó muốn là sự công nhận của những người khác, nhưng có lẽ mong muốn đó là quá nhiều đối với nó. Jack quay mặt đi chỗ khác.

Kazuki cúi chào rồi thông thả bước ra phía cửa, Nobu vừa ôm bụng vừa ngoan ngoãn theo sau. Đưa tay lên quệt ngang miệng lau vết máu, Kazuki quay lại đối diện với cả bọn.

“Tao không muốn bất kì kẻ nào ở đây mách lẻo với các võ sư về chuyện này đâu đấy.”

“Tôi sẽ nói với thầy Masamoto nếu cậu còn động đến Jack lần nữa,” Akiko đe dọa.

“Mày sẽ không dám làm vậy đâu. Vì điều đó cũng đồng nghĩa với việc tất cả chúng ta sẽ bị ném ra khỏi trường. Đánh nhau trong Đại Phật Đường là điều cấm kị.”

“Jack là bạn của tôi, và tôi sẽ bảo vệ cậu ấy bằng mọi giá.”

Jack không tin vào tai mình nữa. Akiko đã công khai tấm lòng trung nghĩa của cô với nó. Tất cả mọi người ở đây cũng đều nghe thấy câu nói của cô.

Akiko giúp Jack đứng thẳng dậy.

“Đừng có trở thành một đứa sính ngoại, Akiko! Lần tới tao không đảm bảo là sẽ nhẹ tay nếu mày còn xen vào chuyện này đâu,” Kazuki cảnh báo.

“Thử động vào cậu ấy xem, tôi sẽ mách thầy - cậu có quyền lựa chọn.”

Kazuki chùn bước.

Jack thấy mình không thể chịu được khi phải đánh cược trên mối nguy hiểm của Akiko. Bị đuổi khỏi Nhị Thiên Nhất Lưu đồng nghĩa với việc đời đời bị mất mặt. Đó cũng là tình huống cực kì tệ hại đối với con trai của dòng dõi Hoàng tộc.

“Tao cũng chẳng thích thú gì nếu mà phải chịu nhục cả Akiko ạ. Vì thế, để đổi lại thỏa thuận quên chuyện tối nay, tao hứa sẽ không đánh nhau với thằng ngoại quốc đó trong phạm vi trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Đồng ý chứ?”

Akiko nhìn sang Jack trước khi gật đầu đồng ý.

“Này ngoại quốc!” Kazuki hăm hè. “Tao và mà vẫn chưa xong chuyện đâu. Cuộc chiến này chỉ mới bắt đầu thôi.”

LỄ HỘI NGẮM HOA

Một con bướm rực rỡ với đôi cánh ngũ sắc ánh xanh đậu trên đóa hoa anh đào hồng trên cây. Nó chăm chú hút mật ngọt của bông hoa, tích tụ dinh dưỡng và dần trở nên mạnh mẽ cứng cáp. Hai chiếc râu dài của nó rung rung theo làn gió.

Bất chợt một thanh sắt nặng trĩu lao tới đập mạnh vào cây hoa anh đào. Con bướm nhẹ nhàng bay vụt qua, thoát chết trong gang tấc. Một con quỳ khổng lồ màu đỏ trời lên từ trong lòng đất điên cuồng vung lắc thanh sắt, cố đánh trúng con bướm mỗi lần nó vừa đậu xuống một bông hoa.

Con bướm nhẹ nhàng lượn tránh hết cú đập này đến cú đập khác. Mồ hôi tuôn đầy trên mặt, con quỳ màu đỏ càng lúc càng lồng lên hoảng loạn với mỗi cú quật. Tức giận đến sôi máu, con quỳ tiếp tục đập liên hồi về phía con bướm cho đến khi kiệt sức đổ sầm xuống mặt đất trơ trụi, bị chính nỗ lực của mình hạ gục. Với đôi cánh ngũ sắc xanh trên mình, con bướm nhẹ nhàng bay lượn đi mất...

Jack mở choàng mắt.

Một vệt khói từ từ xoay vòng lên trên mảng trần trong căn phòng ngủ bé tẹo của nó. Con búp bê gỗ Daruma màu đỏ đặt trên rìa khung cửa sổ hẹp bên cạnh chậu *bonsai*. Một con mắt màu đen của con búp bê gỗ vô hồn nhìn chăm chăm vào Jack.

Nó thở nặng nhọc, choáng váng với giấc mộng rõ ràng đến kì lạ.

Lúc này Jack có thể thường xuyên đạt được Tam Phẩm, tức là có thể làm cho tâm trí nó trống rỗng trong suốt khoảng thời gian ngồi thiền buổi sáng của mình. Phương pháp đó giúp Jack có thể suy nghĩ thông suốt cả ngày, nhưng nó chưa bao giờ trải qua một giấc mơ như vậy. *Cái gì đã khiến nó thấy một con quỳ và một con bướm? Nếu giấc mơ này là điềm báo thì nó đang muốn nói đến điều gì?*

Chuyện xảy ra vượt quá những gì Jack đã được dạy, vì thế nó muốn đến hỏi thầy Yamada.

Jack đứng dậy đuổi người vươn vai. Với tay lấy chiếc bình nhỏ dưới khung cửa sổ, nó tưới chút nước vào chậu cây *bonsai*. Sáng nào nó cũng làm như lời ông cụ Uekiya đã hướng dẫn. Chắc hẳn ông cụ sẽ vui lắm, nó nhủ thầm. Dù gì nó cũng chưa làm chết cái cây mà.

Trong lúc cắt tỉa chăm sóc chậu *bonsai*, Jack bắt gặp một nụ hoa màu hồng nhỏ xíu đang chớm nở giống hệt như những đóa nó đã thấy trong mơ vậy. Hoa *sakura*.

Hoa nở có nghĩa là mùa xuân đã đến.

Jack chợt như không tin được vào mắt mình. Vậy là nó đã luyện tập ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu hơn ba tháng rồi, cũng đã ở Nhật Bản được gần chín tháng. Nó đã không được đặt chân lên mảnh đất Anh quốc gần ba năm! Cuộc sống của nó bây giờ khác xưa nhiều quá. Nó đã không còn là một đứa trẻ mơ mộng trở thành hoa tiêu như cha nữa. Giờ nó đang luyện tập để trở thành một chiến binh samurai!

Sáng nào Jack cũng dậy trước bình minh để ngồi thiền trong khoảng thời gian nửa nén hương. Sau đó cùng đi ăn những bữa sáng nhạt nhẽo lặp đi lặp lại gồm cơm và dưa muối với mọi người, thứ mà nó thà đánh đổi để được thưởng thức món thịt xông khói và trứng rán ở Anh còn hơn!

Tiếp theo mọi người cùng bắt đầu các giờ học trong ngày. Mỗi ngày có hai tiết học dài, một vào buổi sáng và một vào buổi chiều. Hôm thì là môn Kiếm Thuật và Thiền, hôm lại là Cung Thuật và Thể Thuật. Sau buổi học, nó lại cùng các học viên khác ăn tối trong Điện Trùng Đường, các võ sư thì ngồi bàn trên cùng, như thế các chiến binh thần thánh uyên thâm đang thực hiện trách nhiệm của mình.

Sau bữa tối, các học viên được tự mình tập luyện trau dồi các kĩ năng vừa được học. *Học hôm nay vì cuộc sống ngày mai* là câu khẩu hiệu liên tục được khắc ghi vào đầu bọn nó.

Dù phải trải qua nếp sống theo kiểu tập thể và các quy định kỉ luật hà khắc nhưng Jack phải công nhận rằng cuộc sống của nó yên

ả hơn trước đây nhiều. Bản thân lối sống này cũng khiến nó cảm thấy thoải mái. Nó đã không còn là một chiếc bánh xe lăn đi mà không có định hướng hay mục đích nữa. Giờ nó đang học cách bảo vệ chính bản thân mình, học cách sống theo tinh thần Võ Sĩ Đạo, học để trở thành một samurai thực thụ.

Nó đã có thể sử dụng thanh kiếm gỗ một cách chính xác và đầy sức mạnh. Nó đã nhuần nhuyễn được ba đòn thế tấn công đầu tiên - *ba đòn thế lúc nào cũng cần đến*, như thầy Hosokawa đã nói.

Nó đã có thể bắn đi một mũi tên, mặc dù chỉ có đôi lần là nó bắn trúng đích. Còn Akiko thì cứ như thể sinh ra là để tập Cung Thuật vậy.

Nó đã có thể đâm, đá, khóa và ném. Tuy mới chỉ biết những kĩ thuật hết sức cơ bản, nhưng nó phải công nhận rằng mình đã không còn là một kẻ vô dụng như trước. Lần tới gặp Độc Nhãn Long, nó sẽ không còn là một đứa trẻ yếu ớt không cứu nổi cha nữa. Nó sẽ là một chiến binh samurai!

Nhiều thứ đã thay đổi từ sau trận chiến của Jack và Kazuki trong Đại Phật Đường. Akiko đã trở thành đồng minh thân cận nhất của nó khi cô bé công khai tình bạn giữa cả hai. Yori thì thường xuyên đi cùng bọn nó, mặc dù cậu ta lúc nào cũng tỏ ra dè dặt đến mức Jack vẫn không rõ cậu ta nghĩ gì. Kiku thì tỏ ra nhiệt tình hơn, tuy rằng Jack nghĩ hành động đó là vì Akiko hơn vì tình bạn thật sự giữa nó và Kiku. Saburo thì trung lập. Cậu ta là bạn của mọi người và có thể nói chuyện với bất cứ ai miễn là họ lắng nghe. Tuy nhiên, Yamato hoàn toàn tách biệt với Jack. Giờ cậu ta ngồi cùng bàn với Kazuki, Emi và Nobu. Cậu ta vẫn nói chuyện với Akiko và những người khác nhưng hoàn toàn ngó lơ Jack. Mà thật ra nó cũng chẳng màng tới chuyện đó.

Ngược lại, Kazuki giữ đúng lời hứa để Jack được yên ổn. Mặc dù vẫn tiếp tục nhìn nó bằng ánh mắt hăm dọa và mỉa mai với cụm từ "Jack ngoại quốc" cùng đồng bọn, ngoài ra cậu ta không hề động tay vào nó. Trừ giờ Thể Thuật!

Quả là tiết học tàn nhẫn.

Trong suốt các giờ học kĩ thuật cơ bản và đấu tập, thầy Kyuzo thường xuyên làm gương trước việc Kazuki mạnh tay với nó. Một lần, lớp đang thực hiện kĩ thuật *ude-uke*, thế khóa tay từ bên trong, mỗi lần thực hiện sẽ tăng dần sức ép lên cho đến khi cánh tay của cả hai đều đau nhức. Phải mất hơn một tuần các vết thâm tím mới tan đi được. Có lần Jack cố phàn nàn về hành vi của Kazuki nhưng thầy Kyuzo đã ngay lập tức cắt ngang bằng câu nói, "Phương pháp luyện tập đó là hoàn toàn hợp lí. Nếu đến một tí đau mà cũng không chịu nổi thì rõ ràng một kẻ ngoại quốc như cậu không trở thành samurai được đâu!"

Giọng Akiko vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.

"Jack à, cậu có đi không?"

Cô bé xuất hiện trước cửa phòng nó trong bộ kimono màu thiên thanh với họa tiết cánh bướm. Jack chớp chớp mắt. Trông cô bé y hệt như thể con bướm trong giấc mơ của nó vậy! Ngay lúc đó Kiku cũng rụt rè đến chỗ cô. Cô bạn này mặc một bộ kimono mùa xuân màu xanh ngọc phớt, tay mang theo chiếc túi nhỏ.

"Đi đâu cơ?" Jack hỏi.

"*Hanami!*" Akiko ngân nga đáp lại rồi nhanh chóng đi cùng Kiku.

"*Hanami* là gì?" Jack hỏi với theo cô bé trước tiền sảnh.

"Lễ hội ngắm hoa ấy," Saburo thò đầu ra ngay chỗ góc rẽ mà trả lời câu hỏi của nó. Jack thấy Yori cũng đang lặng lẽ đứng chờ phía sau.

"*Lễ hội ngắm hoa à?* Nghe có vẻ hấp dẫn nhỉ," Jack đáp lại, cố tỏ ra hào hứng. Nó đặt chiếc bình tưới nước xuống rồi đi theo cả bọn. Ít ra thì đây cũng là cơ hội để nó đổi gió sau quãng thời gian luyện tập, Jack nghĩ thầm.

"Quả *đúng* là đổi gió," Jack thốt lên, thở sâu một hơi miễn nguyện trong lúc nằm dài trên bờ cỏ cạnh sông Kamogawa, bóng cây hoa anh đào ngã xuống như sức nặng của các cành hoa nở chi chít trên đó.

Akiko, Kiku, Yori và Saburo cũng ngồi bên cạnh nó cùng thưởng thức khoảnh khắc vui vẻ hạnh phúc. Lần đầu tiên các học viên trong

trường được phép đi ra ngoài nên tất cả bọn nó đều thích thú tận hưởng tự do.

“Thích lễ hội ngắm hoa của bọn tớ chứ?” Akiko hỏi.

“Chà, nếu lễ hội này chỉ toàn là ăn uống và nghỉ ngơi thư giãn dưới bóng cây hoa anh đào thì đây đúng là lễ hội ngắm hoa tuyệt vời nhất mà tớ được tham dự đấy Akiko!” Jack đáp lại.

“Còn nhiều thứ hơn thế nữa chứ Jack!” Akiko rầy nó với một nụ cười hiền hết cỡ.

“Cậu lại bắt đầu nói giống thầy Yamada với mấy câu thiền vẩn rồi đấy!” Jack vô tư đáp lại, thế là cả bọn cùng bật cười vui vẻ.

“Lễ hội ngắm hoa thật sự rất quan trọng với người dân chúng tớ,” Akiko tiếp tục. “Hoa anh đào nở chính là thời điểm để gieo vụ lúa mới và hứa hẹn vụ mùa sẽ được bội thu. Cứ trông hoa nở rộ thế này thì năm nay sẽ là một năm mùa màng tốt đấy.”

“Hoa nở cũng báo hiệu một sự khởi đầu mới, một giai đoạn mới bắt đầu trong cuộc sống nữa,” Kiku thêm vào, “đó cũng là lí do chúng ta dâng lễ vật lên các vị thánh thần cư ngụ bên trong thân cây. Thấy mấy vị samurai ở đằng kia không?”

“Có,” Jack trả lời, mắt nó dỗi sang phía ba samurai đang nằm gác tay dưới gốc cây hoa anh đào. Mỗi người bọn họ đang chuyền tay nhau một bình sứ lớn và bộ dạng có vẻ đã say mềm vì uống thứ nước bên trong.

“Họ vừa dâng lên lễ vật truyền thống *sake* cho cây *sakura*, và giờ đang cùng chia sẻ lễ vật đó.”

“*Sake* là gì thế?” Jack hỏi.

“Rượu gạo!” Saburo hào hứng đáp. “Muốn thử không?”

“Cũng được,” Jack nói, dù có hơi ngập ngừng sau cái nhìn phản đối của Akiko.

Saburo chạy ra chỗ mấy vị samurai say xỉn rồi nhanh chóng trở lại với một chiếc cốc gỗ hình hộp đầy ắp thứ nước trong vắt. Cậu chàng liền đưa cho Jack.

Jack uống một ngụm. Vị *sake* ngọt và giống như nước, nhưng khi vừa xuống đến họng thì chợt trở nên gắt và nồng hơn. Nó ho mấy

cái khi vị rượu *sake* bùng lên như thiêu đốt trong cổ họng.

“Thấy sao?” Saburo hăng hái.

“À thì, cũng không đến nỗi nặng như loại tở uống lúc còn ở trên tàu, nhưng mà thôi, nếu cậu không phiền thì tở chuyển qua uống nước cũng được.”

Saburo nhún vai ra hiệu không có vấn đề gì rồi một hơi nốc cạn phần còn lại trong cốc. Cậu chàng chạy đi trả chiếc cốc cho mấy vị samurai nhưng rồi lại trở về với một cốc khác đầy nguyên. Lần này cậu ta mời hai cô gái trong nhóm.

“Saburo, cậu biết quy định hương không cho phép uống rượu *sake* mà,” Kiku mắng.

Saburo phớt lờ Kiku, thích thú uống sạch cả cốc.

Cả ngày hôm đó bọn nó cùng nhau nghỉ ngơi thư giãn dưới gốc cây hoa anh đào, thỉnh thoảng lại thò ngón chân xuống dòng nước mát lạnh của con sông Kamogawa, còn Saburo thì cứ một lát lại trở về chỗ bọn nó với một cốc đầy rượu *sake*.

Hoàng hôn buông xuống, những chiếc đèn lồng được thắp lên trên các cành hoa anh đào dọc khắp đường đi trông như thể những trái cây phát sáng lơ lửng. Khoảng thời gian chạng vạng là lúc bọn nó phải trở về trường.

“Jack này,” Akiko lên tiếng hỏi, “cậu nghĩ sao về mùa hoa anh đào nở?”

“Đẹp nhưng ngắn ngủi như cuộc sống vậy,” Jack vọng lại lời của ông cụ Uekiya.

“Không! Phải nói là tàn nhanh như sắc đẹp của người phụ nữ chứ!” Saburo buột miệng nói, rõ ràng mùi vị *sake* đã ngấm cả vào người. Chân Saburo lảo đảo khụy xuống muốn đứng không nổi khiến Kiku và Yori phải xốc cậu chàng thẳng người dậy.

“Đúng thế Jack à. Như cuộc sống vậy,” Akiko tán thành, phớt lờ mấy câu say xỉn của Saburo. “Cậu đang bắt đầu suy nghĩ giống như một người Nhật rồi đấy.”

Cả bọn cùng đi bộ dọc theo bờ sông, các nhánh cây hoa *sakura* tạo nên một bộ giá tuyệt đẹp đỡ lấy những khóm hoa anh đào và chiếc đèn lồng thắp sáng. Jack và Akiko thong thả đi phía trước còn

Kiku và Yori thì vừa đi vừa xốc cậu chàng Saburo đã say mèm theo sau.

Dưới ánh sáng dịu nhẹ tỏa ra từ những chiếc đèn lồng, trông Akiko còn đáng yêu hơn cả ngày thường nữa. Jack nhớ lại lần đầu tiên nó nhìn thấy cô bé là ở ngôi đền nơi mũi đất với con bạch mã được buộc dây bên tảng đá. Kể từ khi nó đến Nhật, Akiko đã luôn tỏ ra là một người đáng tin cậy - cô chăm sóc nó qua cơn sốt, giúp nó học tiếng Nhật, dạy nó các quy tắc ứng xử, rồi còn bảo vệ nó trước Kazuki. Làm sao nó đáp lại hết được những gì cô ấy đã làm cho nó?

Jack quay sang Akiko định mở lời, nhưng những câu từ nó muốn nói bỗng trở nên rối như canh hẹ trong đầu khiến nó chỉ có thể đứng đó nhìn cô bé.

Akiko cũng dừng bước đáp lại cái nhìn của nó, tròn mắt màu gỗ mun của cô lung linh trong ánh sáng chập chờn.

“Ê Jack ngoại quốc!” một giọng nói hằm hè vang lên. “Mày nghĩ mày đang làm cái gì thế hả?”

Đột nhiên, Jack thấy lạnh hết cả sống lưng.

THA LƯU TỬ THÍ

Kazuki ranh mãnh nhìn Jack.

“Bộ mày điếc hả thằng ngoại quốc kia? Tao đang hỏi mày làm gì bên ngoài trường đây?”

“Để cậu ấy yên, Kazuki. Cậu hứa rồi!” Akiko lên tiếng.

“Ồ, con bồ của thằng ngoại quốc đây mà! Xem ra nó vẫn không tự bảo vệ mình nổi nhỉ?” Kazuki móc mĩa. “Ê ngoại quốc, mày hèn tới mức để con gái ra mặt giúp đỡ à? Thấy gì không tui bay, thằng ngoại quốc đó phải có nữ vệ sĩ đi kèm nữa chứ mày ạ!”

Kazuki vừa quay lại nói với bốn đứa đi cùng phía sau vừa cười khoái trá. Nobu cười lăn lộn đến mức cái bụng mỡ của nó rung cả lên. Hai đứa Jack không biết tên thì nhếch mép cười nhạt tỏ ý tán thành. Tuy nhiên đứa thứ tư trong băng Kazuki lại có vẻ không thoải mái chút nào, người này chỉ chăm chăm nhìn xuống đôi tất *tabi* như thể vừa nhận ra là chúng rất thú vị. Đó là Yamato.

“Ờ, thế mà mày vẫn bại dưới tay Akiko đấy?” Jack đáp lại một câu khiến một tên trong bọn cười như nắc nẻ.

“Chẳng qua lúc đó tao không đề phòng nó thôi,” Kazuki bật lại. “Mà mày nên lo cái thân mày trước đi ngoại quốc ạ. Giữa tao và mày vẫn còn chuyện phải giải quyết đấy.”

“Không được!” Akiko la lớn. “Tôi nói rồi đấy, tôi sẽ báo với thầy Masamoto.”

“Báo cái gì? Rằng mấy tháng trước tao với thằng ngoại quốc có xích mích ở Đại Phật Đường hả? Giờ quá muộn rồi.”

Hắn bước thêm một bước về phía Jack, làm bộ trêu tức nó.

“Hình như mày quên một điều Akiko ạ. Lời hứa của tao chỉ có hiệu lực trong khuôn viên trường thôi. Còn ở ngoài này chẳng có luật lệ

gì cả. Đây không phải là vùng đất thuộc quyền quản lí của thầy Masamoto."

"Được rồi, có giỏi thì lại đây," Jack thách đấu. "Giải quyết luôn cho xong."

Nó đã ngán đến tận cổ những lời châm chọc, những tiếng thì thầm sau lưng, những buổi bị bắt nạt trong lớp Thể Thuật cùng hàng tá lời hăm dọa, thách thức. Chẳng khác nào phải sống mà bị đè dưới một cái bóng vậy. Nó sẽ không bao giờ thoát ra khỏi thứ địa ngục ấy, trừ khi vấn đề giữa nó và Kazuki được giải quyết, một lần và mãi mãi.

"Nếu tao mà là mày thì tao sẽ thận trọng hơn nhiều khi muốn bắt đầu một cuộc chiến mà bản thân nắm chắc phần thua đấy đồ ngoại quốc ạ," Kazuki đáp trả. "Hình như mày chưa gặp qua các anh họ của tao lần nào thì phải? Giới thiệu với mày đây là Raiden, tên anh ấy có nghĩa là "Thần sấm"."

Một tên trong bọn bước tới cúi chào. Lúc đứng ngay ngắn trở lại, kích cỡ cơ thể của hắn khiến Jack cũng phải giật mình kinh ngạc. Raiden cao hơn hắn nó một cái đầu, bắp tay hắn to và chắc nịch, chân như hai cái cột đình. Raiden cũng nhiều lông bất thường so với người Nhật. Lông mày hắn đen và rậm, nằm vắt ngang trên một cái trán gồ ra, ngực thì đầy lông cứ như muốn lột ra khỏi bộ áo kimono.

Nếu không vì cặp mắt hơi sát nhau quá của tên Raiden thì có lẽ Jack đã sợ chết khiếp trước vẻ ngoài của hắn. Đôi mắt ấy khiến hắn trông không khác nào một con khỉ đột quá cỡ kèm theo vẻ khá đần độn.

"Còn đây là em sinh đôi của anh ấy, Toru. Tao đảm bảo mày sẽ không muốn biết tên anh ấy là gì đâu, ngoại quốc."

Trông tên này giống hệt tên vừa nãy. Có chăng chỉ là càng thêm phần đần độn, Jack nghĩ thầm.

"Hai anh ấy đến từ Hokkaido, mà có lẽ mày cũng chẳng biết đó là chỗ nào đâu ngoại quốc nhỉ?" Kazuki tiếp tục mỉa mai, khiêu khích Jack. "Thôi để tao mở mang đầu óc cho mày một tí. Đó là hòn đảo ở cực bắc Nhật Bản. Hai anh đây là con cháu dòng họ Seto, gia tộc samurai hùng mạnh nhất, tàn bạo nhất mày có thể gặp đấy ngoại

quốc ạ. Thế nên hai anh ấy mới theo học trường Liễu Sinh ở vùng Kyoto này. Đó là ngôi trường nổi tiếng chuyên đào tạo những võ sĩ ghê gớm nhất Nhật Bản, được hậu thuẫn bởi chính lãnh chúa vĩ đại Kamakura Katsuro!”

“Đây là chuyện riêng giữa tao và mày, Kazuki,” Jack ngắt lời, phát ngấy với việc Kazuki định ỷ đông bắt nạt nó. “Gửi mấy con khỉ của mày về nhà đi!”

Gầm gừ điên tiết bởi lời sỉ nhục từ Jack, Raiden và Toru liền lao tới với ý đồ rõ ràng muốn xé toạc chân tay nó ra.

“Ồ? Có chuyện gì... ế?” giọng Saburo lè nhè líu cả lưỡi trong lúc cậu chàng vượt ra khỏi tầm kiểm soát của Kiku và Yori mà lao vào đứng giữa Jack và hai tay khổng lồ đang xông tới. “Ể bạn bọn này yên... Bọn này ang mở tiệc ng-ng-ngắm hoa, mấy người âu có ược mời.”

Người Saburo lão đảo lắc lư trông giống hệt như con búp bê Daruma. Nói đoạn cậu chàng đổ ập về phía trước, đầu va vào ngực Raiden. Raiden liền vẩy tay tát cậu ta văng sang bên như thể đuổi một con ruồi.

“Úi da!” Saburo la to, lăn lông lốc sau cú đánh, máu chảy ròng ròng từ mũi. “Đau quá! Cái đồ ngu si này!”

Kiku và Yori liền chạy đến giúp đỡ nhưng Saburo đã vùng vằng gạt bọn nó sang bên. Cậu ta đứng dậy thủ thế chuẩn bị tấn công kẻ vừa động thủ. Ngay lúc đó, Raiden vung cánh tay to bự của hắc lên nhằm thẳng mặt Saburo lao tới.

“Ê! Muốn thì đánh với tao đây này!” vừa nói Jack vừa tung một đòn đá hông y *oko-geri*, gót chân nó nhằm thẳng vào mạn sườn Raiden.

Raiden trúng đòn loạn choạng nghiêng người sang bên khiến cú đâm của hắc trượt qua mặt Saburo hướng thẳng vào thân cây anh đào ngay gần đó. Raiden rống lên trong đau đớn. Điên tiết, hắc cuồng lên tấn công Jack bằng một chuỗi liên hoàn các cú đâm dữ dội.

Jack vội lùi lại để tránh bị đánh trúng đầu.

“Coi chừng!” Akiko la thất thanh.

Quá trễ. Toru đã ở ngay phía sau Jack. Hắn tóm chặt Jack như một con gấu giữ mồi, khóa luôn tay nó sang hông.

“Giờ thì mày thấy sao hả thằng Jack ngoại quốc kia?” Kazuki cất giọng xía xói nó sau một hồi thành thoi đứng làm khán giả. Phía sau hắn, Yamato đã lúi vào một góc khuất trong bóng tối, cố tình tránh xa khỏi màn ẩu đả càng lúc càng căng thẳng trước mặt.

Hai cánh tay của Toru dần siết chặt khiến Jack không thở được. Đúng lúc nó tưởng như mình sắp ngất đến nơi thì bất chợt cánh tay Toru buông lỏng, miệng hắn rống lên một tiếng hét đau đớn.

Akiko đã đá hắn bằng một đòn đá hậu *ushiro-geri*, đòn thế mạnh mẽ nhất trong Thể Thuật. Cú đánh trúng ngay bả sườn Toru. Nếu là người bình thường chắc chắn sẽ đổ ụp xuống trước một đòn tấn công trực tiếp như vậy, tuy nhiên Toru chỉ hơi buông lỏng Jack rồi trừng mắt nhìn Akiko.

Thấy vậy, Akiko tiếp tục dùng đòn đá xoay người *mawashi-geri* để tấn công. Do lần này đã chuẩn bị sẵn tinh thần nên Toru đã quay người tránh sang bên, cùng lúc đẩy Jack vào tầm sát thương của đòn thế. Trong lúc cố gắng tránh không đá trúng phải Jack, Akiko đã bị mất thăng bằng. Toru liền dùng một tay tóm gọn bên chân bị hẫng của Akiko, tay kia vẫn siết chặt Jack. Sau khi đã kiểm soát được cả hai, Toru liền trượt cánh tay trái từ ngực lên cổ Jack nắm chặt, bắt đầu bóp cổ nó.

“Dừng lại đi mà!” Kiku gào lên trong cơn hoảng loạn, bên cạnh cô là một Yori như bị đóng băng tại chỗ với đôi mắt mở to cảnh giác. “Yamato ơi, mau giúp họ đi!”

Yamato hoàn toàn phớt lờ cô bé, càng lúi xa hơn khỏi cuộc chiến. Trong lúc đó, Kazuki và Nobu thì vô cùng hoan hỉ đứng ngoài bình luận, cổ vũ anh em Raiden tra tấn Jack.

“Hình như mày vẫn chưa học được gì ở đây thì phải, ngoại quốc nhỉ? Samurai thực thụ nào chả thoát ra được khỏi tình thế đấy,” Kazuki chế nhạo nó.

“Tới luôn đi Toru, bẻ nó ra làm hai!” Nobu la lớn.

Bàn tay Toru càng thêm siết chặt khiến Jack ngộp thở. Nhưng đó chưa phải là điều đáng sợ nhất với nó lúc này, Raiden đang tiến về

phía nó với hai nắm tay đưa ra sẵn sàng.

vẫn bị Toru siết chặt, Jack nhận ra rằng nó chỉ có thể tự vệ bằng chân. Nghĩ vậy nó liền dùng tay bám chặt tay Toru kéo xuống vừa đủ để lấy hơi. Ngay sau đó nó dùng luôn tay Toru làm điểm tựa để bật người lên khỏi mặt đất, cùng lúc tung ra đòn song tiền cước *mae-geri* bằng cả hai chân. Do hoàn toàn bất ngờ với đòn này của Jack nên Raiden không kịp phản ứng và bị lãnh trọn cú đá vào thẳng mặt. Hấn loạng choạng lùi về phía sau, đưa tay lên ôm khuôn mặt bị đá bẹp đầy những máu của mình.

Nhận thấy thời cơ, Saburo liền giơ chân ngáng đường lùi của Raiden làm hắn bị vấp và ngã nhào xuống, lăn mấy vòng đập vào thẳng gốc anh đào. Cây hoa anh đào rung mạnh trước cú va đập khiến chiếc lồng đèn giấy treo trên cành rơi xuống thẳng đầu Toru đang ở ngay dưới.

Chiếc đèn mỏng manh bị rách ngay sau vụ va chạm làm ngọn nến bên trong rơi luôn vào mái tóc bóng mỡ của Toru rồi bùng cháy sáng. Hoảng loạn, Toru lập tức thả Akiko và Jack ra rồi nhảy tung tung khắp nơi hét như một con gấu đang nhảy múa. Hấn điên cuồng đập tay vào chỗ đầu tóc đang cháy phừng phừng cố tìm cách dập lửa.

Saburo, Kiku cùng Yori liền bật cười rũ rượi trước cảnh Toru đang nhảy cẫng lên. Tuy nhiên niềm vui của bọn nó không kéo dài được bao lâu.

Lợi dụng tình thế hỗn loạn, Raiden đã lấy lại được thăng bằng. Hấn nắm tóc Saburo rồi lấy đà chuẩn bị đấm. Lúc này, Toru với mái đầu tỏa khói khét lẹt cũng đang tiến về phía Jack và Akiko.

Xem ra khoảng thời gian chơi đùa đã hết. Cặp sinh đôi nhà Seto quyết định kết thúc trận ẩu đả bằng đòn đánh cuối cùng.

“DỪNG TAY!” Một giọng nói đầy uy lực vang lên khiến cả nhóm samurai say xỉn đang đi ngang qua cũng phải giật mình đứng lại.

“Lạy Thần Phật, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này?” vẫn là giọng nói vừa nãy chất vấn.

Thầy Masamoto bước ra từ trong bóng tối, gương mặt đầy sẹo của ông lộ rõ vẻ giận giữ. Yamato, người nãy giờ vẫn trốn ở phía sau

lập tức trở nên tái nhợt, xấu hổ cúi đầu, trong khi Kazuki và Nobu thì quỳ xuống ra chiều van lơn.

“Để học trò của ta yên!” thầy Masamoto ra lệnh, cùng lúc tung một đòn *nukite-uchi* nhanh như chớp vào cổ Raiden.

Đòn “bạt thủ” của ông trúng ngay điểm yếu phía sau cổ khiến Raiden lập tức khụy cả gối xuống. Toàn thân hắn đổ sập như một con rối bị cắt mất dây.

Vừa xoa phần đầu nơi một chòm tóc bị bứt đứt, Saburo vừa phóng về phía Kiku và Yori. Sau đó cả bọn cùng cúi chào tôn kính trước thầy Masamoto.

“Này anh Masamoto! Đừng động vào học trò *của* tôi,” một giọng nói uy lực khác phát ra từ phía sau thầy Masamoto.

Một vị samurai vận kimono màu xanh và vàng sải từng bước dài về phía họ. Ánh đèn lồng dẫn làm lộ rõ khuôn mặt khi ông ta tiến lại gần hơn. Jack ngay lập tức nhận ra bộ mặt ấy. Chính là vị lãnh chúa trong chiếc kiệu sơn bóng nhoáng trên đường Tokaido hôm nọ, Lãnh chúa Kamakura Katsuo.

Người đàn ông này hơi thấp hơn thầy Masamoto một chút, có điều ông ta vẫn cố ngước mặt lên cao ra vẻ kẻ cả nhìn từ phía trên xuống vị thầy. Lãnh chúa Kamakura có một khuôn mặt nhọn hung tợn cùng một bộ ria mép cũng nhọn mọc ra từ cái miệng luôn mím chặt. Lướt qua cảnh tượng hiện hữu với vẻ kiêu ngạo ra mặt, cặp mắt ông ta soi xét từng học sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu bằng thái độ khinh bỉ như thể chúng là loài sâu hại cần phải tận diệt vậy. Từ người ông ta toát lên thứ tính cách kiêu căng và ích kỉ cực độ. Jack chợt nhớ lại cảnh ông lão buôn trà đã bị chém bêu đầu chỉ vì không kịp cúi chào lần trước.

“Anh nên quản chặt học sinh của mình trước khi tôi buộc phải tham gia đây,” thầy Masamoto trả lời với giọng chắc nịch. “Tôi thấy hình như trường anh đang có vấn đề về kỉ luật thì phải.”

“Chỗ *chúng* tôi chẳng có vấn đề gì về kỉ luật cả,” Lãnh chúa Kamakura cất giọng kiêu căng, “ngược lại, hình như chỗ anh đang có vấn đề về huấn luyện thì phải. Nói thật tôi chưa từng thấy lũ trẻ nào có kĩ thuật tệ đến vậy bao giờ.”

“Kĩ thuật của bọn chúng rất tốt đấy chứ! Trò Akiko vừa rồi đã thi triển một đòn *ushiro-geri* cực kì xuất sắc. Tôi cũng cho rằng không có ai trong đám học sinh hiện nay của anh có thể thực hiện được đòn *mae-geri* trong lúc bị bóp cổ như hồi nãy đâu!”

“Thôi thôi anh Masamoto à. Cho tôi xin đi, dù sao chúng ta cũng từng là chiến hữu mà,” Lãnh chúa Kamakura lên giọng hòa giải nhưng vẫn đầy ma mãnh. “Việc này không thể giải quyết ngay ở giữa đường giữa chợ được. Hay là dùng cách truyền thống nhé. Cùng tổ chức một cuộc Tha Lưu Tỉ Thí giữa hai trường đi.”

“Tha Lưu Tỉ Thí?” thầy Masamoto hỏi lại, không kịp đề phòng.

“Ba đứa đó,” vừa nói ông ta vừa chỉ vào Jack, Akiko và Saburo với cử chỉ khiếm nhã, “tỉ thí với Raiden, Toru và một nữ học viên trường tôi, nói thật với anh chứ đứa nào chỗ tôi chẳng giỏi hơn con bé đánh đòn *ushiro-geri* đó!”

“Anh muốn thách đấu ở các lĩnh vực nào?” thầy Masamoto hỏi lại, tuy không hài lòng trước việc Akiko bị coi thường nhưng có vẻ khá thích thú với ý tưởng vừa nêu.

“Kiếm Thuật, Cung Thuật và Thể Thuật.”

“Vây được,” thầy Masamoto trả lời không chút đắn đo.

Jack không hiểu điều hai người ấy đang trao đổi là gì, nhưng dựa trên khuôn mặt tái nhợt đi của Akiko và thái độ khiếp sợ khi vừa nghe nhắc đến của Saburo, nó cũng hiểu cái việc Tha Lưu Tỉ Thí này xem chừng chẳng hay ho chút nào.

“Anh có đề nghị gì về thời gian diễn ra cuộc tỉ thí nho nhỏ này chẳng?” Lãnh chúa Kamakura cất tiếng hỏi.

“Ngày trước lễ Kì Viên nhé?” thầy Masamoto điềm tĩnh đáp.

“Nhưng từ giờ đến đó còn những ba tháng cơ mà!” Lãnh chúa Kamakura hỏi lại, giọng ông đầy hoài nghi.

“Qua việc hôm nay, tôi thấy lũ học trò của anh còn cần phải luyện nhiều. Dù sao chúng ta cũng muốn đây sẽ là một cuộc tỉ thí ra trò cơ mà, anh Kamakura nhỉ?” thầy Masamoto đáp lời, vừa nở một nụ cười tươi vừa cúi chào. “Với lại tôi thích nhất là ăn mừng chiến thắng bằng một lễ hội thật ra trò.”

BÍ MẬT CỦA THẦY YAMADA

“Sao con không ra mặt bảo vệ danh dự cho các bạn mình?” thầy Masamoto dùng dùng nổi giận.

Yamato trả lời bằng một giọng lí nhí đến không thể nghe được.

“Ta đã thấy con rút lui! Nếu là Tenno, nó sẽ không đời nào làm như thế,” ông tiếp tục, giọng bùng bùng lửa giận. “Sao con không giúp Jack? Chẳng phải con còn nợ nó chính mạng sống của mình hay sao? Nó đã cứu con. Ta thấy Jack còn ra dáng võ sĩ hơn con gấp nhiều lần đấy.”

Tiếng thốn thức khẽ vang lên cùng câu mấp máy môi lí nhí xin lỗi.

“Con vút dũng khí, danh dự, tinh thần quả cảm đi đâu hết rồi? Lẽ ra chính con mới là đứa phải thượng đài trong cuộc Tha Lưu Tử Thi, phải đứng ra bảo vệ danh dự cho trường của ta đấy chứ không phải Jack đâu!”

Giọng thầy Masamoto như lạc đi cùng tiếng tách trà rơi loảng xoảng từ trên mặt bàn xuống đất.

“Con đã làm mất mặt chính con và cả cái gia đình này! Hãy suy nghĩ thật kĩ xem phải làm như thế nào mới xứng với cái họ Masamoto của mình rồi hẵng trở lại đây trả lời rõ ràng cho ta! Giờ thì ra ngay!”

Cánh cửa giấy mở ra, Yamato xuất hiện với gương mặt đỏ bừng đầy nước mắt vì xấu hổ. Cậu cố tránh ánh nhìn kinh ngạc từ ba đứa Jack, Akiko và Saburo đang quỳ trước cửa Phụng Hoàng Đường. Tòa nhà này là phòng tập riêng của thầy Masamoto, chỉ những học viên xuất sắc nhất mới được gọi đến đây để thầy truyền thụ tuyệt kĩ “Nhị Thiên” mà thôi.

“Xin lỗi nhé, Yamato...” Jack mở lời, tỏ ý muốn giúp đỡ cậu ta phần nào.

Ngay lập tức Yamato ném về phía Jack cái nhìn dữ tợn khiến nó không nói gì được nữa. Cậu ta nhanh chóng bước đi, không thèm quay lại nhìn bọn Jack lấy một lần.

“Không phải lỗi của cậu đâu Jack à,” Akiko khẽ nói.

“Đúng là lỗi của tớ mà. Nếu tớ không đến ngôi trường này thì cậu ta đâu có bị...”

“VÀO ĐI!” Thầy Masamoto lớn tiếng gọi.

Ba đứa bọn nó lấm lét nhìn nhau đầy sợ hãi. Sau vụ ẩu đả ở lễ hội ngắm hoa, thầy Masamoto đã kéo cả bọn về trường rồi ra lệnh cho chúng ngay lập tức về phòng ngủ. Gần như bọn chúng đều mất ngủ cả đêm vì thầy Masamoto đã yêu cầu phải trình diện ngay khi trời hửng sáng. Kiku và Yori thì được tha vì hai đứa không tham gia vào trận đánh, còn Jack thì đã được Akiko cảnh báo rằng bị gọi đến Phụng Hoàng Đường trước cả bữa sáng thế này chỉ có thể đồng nghĩa với việc chúng sẽ bị trừng phạt.

Có điều cả bọn vẫn chưa dám tưởng tượng mức độ trừng phạt ấy sẽ đến đâu.

“Chính Tọa!” ông lên tiếng khi chúng bước vào phòng, cả ba đều cúi gập người xuống thấp nhất có thể.

Thầy Masamoto ngồi trên tấm bọc cạnh chiếc bàn nhỏ đen bóng. Một gia nhân đang dọn dẹp phần nước trà loang ra trên nền nhà, người khác thì đang đặt lên bàn của ông một ấm trà mới ủ.

Phía sau lưng thầy Masamoto là một tấm tranh lụa sơn hình một con phụng hoàng lửa đang tung cánh; đầu cánh của nó rực lửa còn cái mỏ thì đang hướng thẳng lên trời. Lúc này trông thầy Masamoto cũng nóng như núi lửa, vết sẹo đỏ rực trên mặt ông phập phồng hệt như dung nham nóng chảy. Chờ đến khi cô hầu gái ra khỏi phòng ông mới bắt đầu nói. Trong lúc đó, Jack, Akiko và Saburo vẫn đang run rẩy cúi đầu sát đất.

“Ngồi dậy đi!”

Thầy Masamoto đưa mắt nhìn thật kĩ cả ba đứa như thể đang tính toán mức độ hình phạt mà chúng có thể chịu đựng được. Một lúc sau, ông hít một hơi thật sâu khiến miệng Jack khô hết cả lại vì chết điếng.

“Xuất sắc!” ông cất giọng, một nụ cười thoáng hiện qua khuôn mặt giận dữ. “Ta rất ấn tượng với những gì các trò vừa thể hiện tối qua.”

Cả ba đứa nhìn nhau ngơ ngác. Vậy là chúng sẽ không phải chịu phạt?

“Saburo, trò được tha tội say xỉn tối qua. Ta đánh giá cao lòng trung thành với bạn bè cũng như cú gạt chân nhanh như cắt mà trò đã dùng để đối phó với thằng nhóc Raiden đó. Trò đã chứng minh cho ta thấy mình vẫn có thể chiến đấu dù đang ở trong tình trạng say xỉn.”

Saburo hồi hả cúi lạy, không kìm được vẻ nhẹ nhõm ra mặt khi được tha tội.

“Akiko, trò rất xứng đáng với danh hiệu nữ võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Chỉ có những chiến binh dũng cảm nhất mới dám đứng lên đương đầu với mối hiểm nguy như thế,” thầy Masamoto nhận xét, giọng tràn đầy niềm tự hào. “Tuy kẻ địch của Jack to gần gấp đôi trò nhưng trò vẫn không hề ngần ngại. Cũng hơi tiếc khi tên đầu bò đấy đã không ngã gục trước đòn *mawashi-geri* xuất sắc của trò, nhưng không sao, ta dám chắc hôm nay hẳn sẽ ê ẩm cả người cho xem.”

Akiko cúi lạy, khẽ thở ra một tiếng nhẹ nhõm vì cô bé cũng đã được tha tội.

“Còn trò nữa đấy Jack,” thầy Masamoto từ tốn nhấp một ngụm *sencha*.

Jack biết nó chính là nguyên nhân của cuộc ẩu đả, do đó nhất định không có chuyện dễ dàng thoát được vụ này. Nó đã chuẩn bị tinh thần đối mặt với cơn thịnh nộ của ông.

Thời khắc phán quyết của nó tiếp tục kéo dài thêm ít lâu nữa vì thầy Masamoto vẫn chậm rãi nhâm nhi tách trà khiến bụng nó bắt đầu thắt lại cứng ngắc vì lo lắng.

“Trò luôn vượt qua cả kì vọng của ta,” cuối cùng ông cũng lên tiếng. “Kĩ năng chiến đấu của trò đã được cải thiện đáng kể. Trò cũng rất trung thành với bạn bè, lại có lòng can đảm của một mãnh

sư. Thật không ngờ một người không sinh trưởng trong gia đình có truyền thống Võ Sĩ Đạo lại thể hiện được như thế.”

“Dạ, thưa thầy,” Jack đáp, cảm giác nhẹ nhõm vì được ân xá tràn ngập khắp cơ thể nó.

Akiko lên tiếng trong khi vẫn đang cúi lạy, “Thưa thầy, em có việc muốn hỏi ạ.”

“Gì thế trò Akiko?”

“Như vậy có nghĩa là thầy đã chứng kiến toàn bộ diễn biến cuộc đấu đả tối qua ạ?”

“Đúng thế.”

“Vậy sao thầy không ngăn chặn cuộc chiến xảy ra?” Jack cắt ngang, vô cùng sửng sốt với điều mình vừa nghe thấy.

“Ta thấy các trò có đủ khả năng tự đối phó với việc đó đấy chứ,” thầy Masamoto lại nhấp thêm một ngụm *senchā* nữa. “Với lại, ta cũng muốn biết năng lực của các trò khi đối mặt với sức ép ra sao. Muốn biết chính xác năng lực của một võ sĩ thì phải quan sát khi anh ta đương đầu với thử thách chứ không phải những gì anh ta thể hiện trên võ đường. Đòn *mae-geri* thực hiện trong lúc bị siết chặt của trò là một ví dụ tiêu biểu, rất sáng tạo và hiệu quả.”

Cả bọn cùng nhìn nhau kinh hoàng. Thầy Masamoto chỉ xem sự việc hôm qua như bài kiểm tra võ thuật nho nhỏ, trong khi đối với chúng thì đó là cả một cuộc chiến sinh tử.

“Giờ thì, chúng ta sẽ bàn về cuộc Tha Lưu Tử Thí sắp tới. Có lẽ Akiko đã giải thích cho trò thế nào là Tha Lưu Tử Thí rồi Jack nhỉ?”

Trên đường trở về trường hôm qua, Akiko đã giải thích cho Jack về việc đó với giọng run run vì vẫn còn chưa hết kinh hãi: “Tha Lưu Tử Thí là một cuộc thi đấu giữa hai trường võ thuật khác nhau. Tuy những học viên được chọn sẽ tham gia các phần thi võ thuật đã định sẵn để xác định trường nào giỏi hơn, nhưng thật ra những cuộc tỉ thí dạng này còn hàm chứa nhiều ý nghĩa hơn thế. Tha Lưu Tử Thí là cuộc đối đầu của niềm kiêu hãnh. Trường thắng cuộc sẽ được vinh danh giỏi nhất toàn vùng Kyoto, và người đứng đầu trường sẽ được hưởng niềm vinh hạnh hiếm hoi là tiếp kiến Thiên Hoàng. Chắc hẳn thầy Masamoto sẽ không bao giờ chấp nhận thua cuộc đâu.”

Jack gật đầu xác nhận với thầy Masamoto.

“Tốt,” thầy Masamoto tiếp tục nói sau khi đặt tách trà xuống bàn. “Vậy chắc trò đã hiểu rõ tầm quan trọng của sự kiện này, cũng như nhận thức được việc chúng ta *buộc* phải thắng.”

“Nhưng làm sao bọn em thắng nổi ạ?” Saburo buột miệng. “Vừa nãy thầy cũng đã nói chúng to gấp đôi bọn em đấy thôi. Chưa kể nếu tối qua thầy không kịp ngăn lại thì có lẽ bọn em đã...”

“Đủ rồi!” thầy Masamoto lên tiếng cắt ngang lời Saburo. “Các trò không được phép thất bại! Đẹp ý nghĩ thua cuộc ra khỏi đầu ngay lập tức. Ta không muốn nghe thấy từ đó thêm một lần nào nữa. Hơn nữa, trở ngại càng lớn thì vinh quang sẽ càng tỏa rạng.”

“Dạ, thưa thầy Masamoto,” bọn nó đành phải vâng lời dù trong đầu vẫn còn rất nghi ngại.

“May mắn là ta đã thỏa thuận được đủ thời gian để giúp các trò hoàn thiện hơn về kĩ năng. Đúng là bọn chúng to hơn các trò. Nhưng nên nhớ càng to thì khi ngã sẽ càng đau, nhất định chúng sẽ ngã nếu các trò biết sử dụng đúng các kĩ thuật cần thiết.”

Jack nghĩ thầm, hôm qua Akiko nói đúng thật. Trong từ điển của thầy Masamoto không có chỗ cho từ thất bại. Rõ ràng thầy ấy muốn bọn nó phải thắng.

“Ta đã bàn bạc với những võ sư khác về việc sẽ tăng cường thêm giờ học mỗi buổi tối dành riêng cho các trò từ giờ đến lúc diễn ra cuộc tỉ thí. Các trò sẽ phải nỗ lực luyện tập gấp đôi những học viên còn lại.”

“Dạ, nhưng mà...” Saburo lưỡng lự.

“Thôi không nói nữa! Hãy hành động như một võ sĩ đích thực và các trò sẽ là người chiến thắng.”

Sau đó thầy cho cả bọn lui ra khỏi phòng. Bọn nó liền cúi chào rồi rời khỏi khu sảnh đường.

Bên ngoài, Kazuki và Nobu đang quỳ gối chờ đến lượt. Mặt Nobu tái mét vì khiếp sợ còn Kazuki thì lần đầu tiên không còn đủ can đảm khiêu khích Jack. Rõ ràng cậu ta đang lo lắng cho bản thân mình đến mức chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến Jack nữa.

Jack, Akiko và Saburo cùng đến Điệp Trùng Đường dùng bữa sáng trong yên lặng, nhiệm vụ vừa được giao khiến chúng vẫn còn choáng váng đến mức không thốt lên nổi lời nào.

Cả ngày hôm đó, Jack, Akiko và Saburo liên tục bị vây quanh bởi các học viên khác cùng những câu hỏi xoay quanh vấn đề chúng sẽ tham dự cuộc Tha Lưu Tỉ Thí nhằm bảo vệ thanh danh của trường. Trước đó tin đồn vốn đã lan nhanh khắp trường, giờ đây lại được tận miệng những nhân vật chính xác nhận khiến mọi học viên đều muốn kết bạn với ba đứa để tăng thêm uy thế với chúng bạn.

Bỗng nhiên Jack được công nhận là một võ sinh bình đẳng như mọi người. Họ không còn gọi nó là Jack ngoại quốc hay thì thầm sau lưng khi đi ngang qua nó nữa. Tin nó quả cảm chiến đấu với cặp song sinh nhà Seto đến từ Hokkaido đã đến tai tất cả học viên khiến tất cả mọi người đều muốn làm bạn với một người dũng cảm như nó.

Đến bữa tối hôm đó thì vụ ẩu đả ở lễ hội ngắm hoa đã thực sự trở thành một dạng truyền thuyết. Cặp sinh đôi Seto giờ đã trở thành những tên khổng lồ cao gấp đôi người thường, tay cầm gậy. Akiko trong câu chuyện bay lượn khắp nơi, liên tục tung ra nào là vô ảnh cước, bán nguyệt cước, tân các cước khắp các hướng. Jack thì được kể thành một samurai có khả năng chiến đấu không cần hít thở không khí. Còn Saburo có kĩ năng túy quyền vô địch đã tiêu diệt Raiden Thần sấm mà không cần mở mắt.

Jack nghi ngờ phần lớn những lời kể phóng đại đó bắt nguồn từ chính Saburo chứ không phải ai khác. Ngay từ bữa sáng Saburo đã thao thao bất tuyệt kể lại câu chuyện rồi phổng mũi lên trước những lời tán dương của mọi người. Rõ ràng cậu chàng đã ra vẻ quá mức với vụ việc lần này trong lúc Akiko và Jack hoàn toàn thờ ơ. Trong đầu hai đứa bọn nó lúc này không còn gì khác ngoài ý nghĩ lo lắng về những tháng ngày gian khổ trước mắt.

Sau bữa tối, cả ba lại phải đến Đại Phật Đường dự bài giảng đầu tiên của thầy Yamada về Tha Lưu Tỉ Thí. Trên đường, chúng gặp mặt với Kazuki và Nobu đang đi theo hướng ngược lại. Hai đứa này cố tình làm ngơ bọn Jack.

“Tụi nó đi đâu thế nhỉ?” Jack tò mò, ngạc nhiên khi không thấy Kazuki cất vang điệp khúc mĩa mai “Jack ngoại quốc” quen thuộc.

“Họ đến Vũ Đức Điện đây,” Akiko đáp.

“Ừa? Thế hai đứa nó cũng tập luyện thêm à?”

“Còn lâu á!” Saburo bật cười. “Cậu chưa nghe nói gì à? Đó là hình phạt của thầy Masamoto dành cho bọn nó vì tội bôi nhọ thanh danh của trường. Giờ bọn nó phải lau chùi toàn bộ khuôn viên trường, từ sân cho đến trần nhà, tất tần tật.”

“Thật không? Thế thì phải đến mấy ngày làm không hết việc ấy!” Jack hỏi lại, không giấu nổi nụ cười khoái chí.

“Cũng chưa lâu bằng vụ phải lau từng viên gạch của khu sân trong này đâu,” vừa cười gian hệt nó Saburo vừa nói. “Chưa kể tụi nó còn phải cào sạch sỏi ở khu Nam Thiền Viên mà chỉ được dùng đũa thôi ấy! Dám cá hàng tuần cũng chưa xong ấy chứ!”

Jack thầm nghĩ tình hình này sẽ giúp nó thoát được Kazuki một thời gian. Rõ ràng trong lúc này nó đã đủ bận và không muốn phải đối phó với những lời châm chọc của hầy chút nào.

Cả bọn bước lên bậc thềm tiến vào Đại Phật Đường. Thầy Yamada đã yên vị trên tấm đệm của mình với nén hương đốt sẵn, xung quanh thấp đầy những nến.

“Nào, các con lại đây. Chính Tọa!” thầy Yamada lên tiếng chào ba đứa, giọng thầy âm vang khắp cả sảnh đường rộng lớn.

Jack, Akiko cùng Saburo ngồi xuống ba tấm đệm ngay phía dưới chỗ thầy Yamada ngồi.

“Vậy ra đây là ba chiến binh uy dũng của trường đấy hử?” thầy Yamada nói với giọng cường điệu cùng đôi mắt lấp lánh hóm hỉnh. “Thật hân hạnh được làm công tác chuẩn bị tư tưởng trước khi cả ba lên đường chiến đấu nhỉ?”

Thầy Yamada thắp một nén hương khác, loại làm từ cây tùng và một loại nhựa cây màu đỏ mà thầy gọi là “Máu rồng”. Thực ra đó là nhựa chiết xuất từ cây mây, đặc mùi hương gỗ khiến tâm trí Jack trở nên lâng lâng.

Thầy Yamada bắt đầu nhắm hờ mắt rồi mấp máy môi lẩm nhẩm nói với chính mình, chìm vào trạng thái xuất thần. Giờ thì Jack, Akiko

và Saburo đã quá quen với việc này nên chúng cũng nhanh chóng tiến hành tọa thiền.

“Jack này, điều gì khiến con cảm thấy sợ hãi?” thầy Yamada cất tiếng hỏi sau đó vài phút, vẫn chìm trong trạng thái xuất thần.

“Dạ...” Jack đáp lại, câu hỏi bất ngờ từ thầy Yamada vừa kéo tuột nó ra khỏi trạng thái nhập tâm đã đến phẩm thứ năm - tri thức tự nhiên - giai đoạn người tọa thiền có thể nhìn nhận cuộc sống dưới ánh sáng đích thực.

“Nào, nào. Cứ nói những gì con nhìn thấy. Con sợ những gì?”

Giọng thầy Yamada vang vọng đều đều trong đầu Jack, mùi hương từ nén nhang đã giúp tăng cường các giác quan của nó. Bất chợt những suy nghĩ âm u trong đầu nó dần hiển hiện thành hình ảnh, những khuôn mặt, những cơn ác mộng dần hiện rõ.

“Chìm... Con rất sợ... bị chìm... bị kéo xuống... đáy đại dương sâu thẳm,” Jack trả lời, run run như đang trải qua cơn ác mộng thật sự.

“Tốt. Tốt lắm con trai. Con còn thấy gì nữa?”

“Mẹ con... Con sợ... Mẹ rời bỏ con... chết dần chết mòn... một mình...” Jack rên rỉ trong nỗi sợ hãi, hơi giật nhẹ trong cơn mê. “Ginsel... Con thấy Ginsel... dao cắm trên lưng...”

Từ sâu thẳm trong tâm trí Jack, màn sương mù màu xanh đặc lại dần thành hình một con mắt.

“Một con mắt... giờ là một con mắt màu xanh... như mắt rồng. Mắt của Độc Nhãn Long... đang lơ lửng trên cha của con... con không giúp được ông ấy... ông ấy đang hấp hối,” Jack lắp bắp, nó mở bừng mắt cố thoát khỏi cảnh tượng ám ảnh ấy. “Cái chết... Con sợ... cái chết!”

“Jack à, không việc gì phải sợ cái chết cả,” thầy Yamada bình tĩnh nói. Đôi mắt của thầy mở ra nhìn thẳng vào Jack, hút lấy Jack khiến nó tưởng như đang chìm dần trong mắt thầy.

“Cái chết luôn phổ biến hơn sự sống,” thầy Yamada tiếp tục, giọng nói ấm áp của ông vang lên bên tai nó. “Mọi người đều phải chết, nhưng không phải ai cũng sống. Mẹ con. Ginsel. Cha con. Hãy để họ đi, con trai ạ.”

“Con... Con không hiểu,” Jack lắp bắp, choáng ngợp trước mực sâu triết lí từ những lời thầy Yamada vừa nói. Nó cố kiềm chế không thốt ra tiếng nức nở vì sợ Akiko và Saburo sẽ khinh nó yếu đuối.

“Cái chết không nên là nỗi sợ lớn nhất của con. Nỗi sợ lớn nhất của con phải là hành động dám liều mình đánh đổi để tìm thấy sự tồn tại đích thực. Kể cả khi chết đi rồi, điều quan trọng nhất vẫn là con đã từng sống ra sao Jack ạ,” thầy Yamada giải thích cho nó, đôi mắt thầy dường như chứa đầy ắp tri thức. “Đó mới là điều cốt lõi. Thầy Masamoto đã kể với ta rằng cha con đã hi sinh để bảo vệ mạng sống cho con. Đó chính là thứ xứng đáng để hi sinh nhất. Con đừng sợ, vì cha con vẫn sống, và sẽ mãi sống trong trái tim con.”

Khi những lời nói ấy vang đến tai Jack cũng là lúc nước mắt bắt đầu lăn dài trên gò má nó. Bao nhiêu đau đớn, cô đơn, nỗi thống khổ và sầu thảm những tháng ngày qua cùng lúc tràn qua cơ thể nó như một dòng sông. Giờ nó chẳng quan tâm Akiko hay Saburo có nghe thấy tiếng nó khóc hay không nữa.

Rồi tiếng thổn thức của nó cũng nguôi dần.

Jack đưa tay lau mắt, chợt thấy toàn thân mình nhẹ bẫng, thanh thản và dễ chịu, như thể bờ vai nó vừa được bỏ bớt đi phần gánh nặng vô hình. Giờ nó cảm thấy như đang được quần quanh bởi một lớp chăn thanh tịnh ấm áp.

Akiko và Saburo, lúc này đã bị tiếng khóc nức nở của Jack kéo ra khỏi trạng thái nhập tâm, đều lặng lẽ nhìn nó đầy cảm thông. Thầy Yamada vươn người về phía trước với khuôn mặt ngời sáng lộ rõ vẻ hài lòng, cất tiếng nói với cả bọn.

“Thầy không biết cách đánh bại người khác, thầy chỉ biết cách chiến thắng chính bản thân mình,” ông thì thầm, dường như muốn kéo chúng lại gần hơn bằng lời nói. “Đối thủ thực sự và nguy hiểm nhất mà chúng ta phải đối mặt trong cuộc đời là cơn nóng giận, nỗi sợ hãi, sự hoang mang, nghi ngờ và tuyệt vọng. Chỉ khi nào hóa giải được những đòn tấn công đến từ bên trong bản thân mỗi người, chúng ta mới có thể thực sự chiến thắng những thế lực bên ngoài được.”

Thầy Yamada chăm chú quan sát từng đứa một để đảm bảo cả ba đều hiểu rõ ý thầy muốn nói.

"Thắng được nỗi sợ hãi của bản thân, các con sẽ chiến thắng tất cả. Đó chính là bài học của chúng ta hôm nay."

Thầy Yamada cúi chào rồi ra hiệu giải tán lớp học. Akiko cùng Saburo cũng cúi chào thầy rồi trở ra cửa, nhưng Jack vẫn ngồi nguyên tại chỗ.

"Tớ muốn hỏi thầy Yamada vài điều," Jack nói khi bắt gặp ánh mắt lo lắng của hai người bạn. "Xong việc tớ sẽ đuổi theo các cậu ngay."

"Vậy bọn mình chờ cậu ở chỗ bậc thềm nhé," Akiko nói rồi cùng Saburo đi ra ngoài.

"Sao hả Jack?" thầy Yamada hỏi một cách quan tâm. "Có điều gì làm con thấy phiền lòng à?"

"Dạ thưa thầy... sáng hôm qua con có một..."

"Ảo mộng phải không?" Thầy Yamada nối tiếp câu nói của nó.

"Vâng, sao thầy biết ạ?"

"Chuyện đó cũng thường xảy ra vào thời điểm này. Một khi được giải phóng, trí não con người sẽ ẩn chứa sức mạnh vô cùng to lớn con trai ạ. Vậy con đã thấy gì?"

Jack kể lại giấc mơ về con quỷ màu đỏ điên cuồng tấn công con bướm.

"Có rất nhiều cách lí giải cho giấc mơ đó của con," thầy Yamada đáp sau một hồi trầm ngâm. "Ý nghĩa thực sự của nó ẩn sâu dưới tầng tầng lớp lớp trong trí não con. Chỉ một mình con mới có thể tháo gỡ được tất cả. Phải tìm ra chiếc chìa khóa giải mã điều bí ẩn ấy, con trai ạ."

Jack thấy vô cùng thất vọng. Nó những mong vị thiền sư già sẽ có thể cho nó đáp án. Thế nhưng thầy Yamada vẫn tiếp tục trả lời mờ mịt hệt như mọi khi.

"Có lẽ *chō-geri* chính là chiếc chìa khóa..." thầy Yamada lẩm bẩm, có vẻ như đang nói với chính mình hơn là với Jack.

"*Chō-geri* ạ? " Jack lập tức hỏi ngay, nó chợt thấy tràn đầy hi vọng.

“Đúng, là *chō-geri*. Đôi khi phương pháp tìm đến sự thấu hiểu tinh thần lại đến từ thể xác. Áo mộng của con có hình ảnh của bướm. Những chuyển động của nó đã luôn tránh được con quỷ. Có lẽ *chō-geri* sẽ giúp con hiểu rõ vấn đề hơn nữa.”

“Vậy con có thể tìm *chō-geri* gì đấy ở đâu ạ?”

“Vấn đề không phải là “ở đâu” mà là “làm thế nào” Jack ạ. *Chō-geri* là một tuyệt kỹ võ thuật Trung Hoa đã thất truyền từ lâu. Cái tên *chō-geri* - Điệp Trùng Cước - bắt nguồn từ hình ảnh cú đá trên không với tư chi dang rộng tựa như cánh bướm đang bay. Đó là đòn thế có thể xuyên phá mọi đòn tấn công. Tương truyền *chō-geri* là thế võ không thể truy cản.”

“Nếu không ai còn biết đến thế võ đó thì thầy nói với con nó là chìa khóa để làm gì ạ?” Jack thắc mắc, nó bắt đầu thấy hoảng loạn khi cứ phải nghe hết bí ẩn này đến bí ẩn khác từ thầy Yamada.

“Ta đâu có nói là không ai biết,” vị thầy đáp gọn, nói đoạn ông quan sát Jack hồi lâu. Jack có cảm giác khó chịu như thế vị võ sư già đang nhìn xuyên thấu vào linh hồn nó vậy.

“Ta có thể dạy con,” cuối cùng ông cũng lên tiếng, “tuy nhiên có thể kỹ năng của con vẫn còn chưa đủ.”

“Nh-nhưng mà...” Jack lắp bắp, giọng nó lộ rõ vẻ ngờ vực. “Thật không phải phép khi nói thế này, nhưng thầy cao tuổi rồi sao có thể truyền thụ võ thuật được ạ?”

“Ồi chà, đúng là sự mù quáng của tuổi trẻ,” vừa đáp lại, thầy Yamada vừa chống gậy đứng lên.

Jack đang định xin lỗi vị võ sư già thì bất chợt ông buông gậy, phóng thẳng lên không trung.

Ngực ông nở rộng, tay vung hình vòng cung, chân dang rộng, thực hiện cú nhảy vượt qua hẳn đầu Jack. Thầy Yamada nhào lộn trên không rồi đáp xuống nhẹ nhàng trên tấm đệm của ông.

Jack há hốc mồm trong lúc vị thầy chậm rãi điều chỉnh lại bộ kimono, nhặt gậy lên và chuẩn bị ra khỏi phòng.

“Sao thầy làm được thế ạ? Sao thầy có thể làm như vậy được ạ?” Jack hỏi dồn, sững sốt trước thân thủ nhanh nhẹn hiếm có của vị võ sư già.

“Đừng bao giờ đánh giá một thanh kiếm chỉ qua lớp vỏ bên ngoài của nó. Ta là một nhà sư, Jack ạ. Nhưng ta còn là gì nữa?” thầy Yamada trả lời một cách khó hiểu. Ngay sau đó ông thối nển rồi khuất dần vào bóng tối.

Luồng khói hương còn sót lại xoắn tít lên như một bóng ma lơ lửng trong không trung sau khi thầy Yamada rời khỏi.

Jack bước ra ngoài Đại Phật Đường, trong lòng vẫn chưa hết sửng sốt và bàng hoàng, hoang mang với vị sư già lom khom lại có thể tung cú nhảy tựa như bướm bay trên không trung, sau đó chỉ để lại cho nó một câu trả lời đầy bí hiểm.

Nhìn thấy Akiko và Saburo vẫn ngồi chờ trên bậc thềm, nó liền chạy đến chỗ hai đứa.

“Cậu không sao chứ?” Akiko hỏi nó, rõ ràng cô bé sợ bài học vừa rồi đã làm ảnh hưởng quá sâu sắc đến Jack.

“Tớ không sao. Nhưng cậu sẽ không thể tin được chuyện tớ vừa thấy đâu...” Jack đáp lại, nó bắt đầu kể với hai đứa bạn về thân thủ nhanh nhẹn đến sửng sốt của thầy Yamada.

“Trời Phật ơi, Jack à, đến tớ còn biết nữa là!” Saburo thốt lên. “Thầy ấy là một tăng binh!”

“Tăng binh? Nhưng chẳng phải tất cả các võ tăng đó đều bị Lãnh chúa Nobunaga tiêu diệt hết rồi sao?”

“Thì đúng vậy, nhưng không phải tất cả bọn họ đều bị tiêu diệt,” Saburo đáp trong lúc nhìn về hướng Đại Phật Đường đầy ngưỡng mộ. “Dám cá thầy Yamada có thể giết người chỉ bằng nội lực thôi đấy!”

“Hình như Kiku đến kìa,” Jack thông báo khi thấy bóng dáng cô bé nhỏ nhắn đang chạy qua khoảng sân hướng về phía chúng từ Sư Tử Đường.

Kiku phóng nhanh lên các bậc thang.

“Có chuyện gì thế?” Akiko vội hỏi, lo lắng với vẻ cấp bách hiện rõ trên mặt Kiku.

“Yamato, cậu ấy bỏ đi rồi!”

HOÁN ĐỔI

"Jack! Jack! Jack!"

Ánh nắng gay gắt của mùa hè khiến Jack phải nheo mắt lại. Nó vừa rời Sư Tử Đường bước vào sân trong dưới tiếng hô vang của đám học viên đang tụ tập ở đó, thậm nghĩ chắc hôm nay sẽ lại là một ngày nóng đỏ lửa nữa đây.

Suốt ba tháng qua, Jack, Akiko cùng Saburo đã phải trải qua lịch trình tập luyện nghiêm ngặt đến khắc khổ. Những bài tập dồn dập khiến chúng thậm chí gần như quên luôn cả việc vắng mặt của Yamato, điều mà lúc vừa mới hay tin, đứa nào cũng cho là một biến cố ghê gớm lắm. Jack còn không nhớ nó đã ăn bao nhiêu nhát chém trong những bài luyện kiếm gỗ để tăng kĩ năng Kiếm Thuật, chẳng nhớ chúng đã bắn được bao nhiêu mũi tên bay lạc hay bị gãy trong môn Cung Thuật, và cũng không còn bất cứ phần nào trên cơ thể chúng chưa bị thâm tím bởi những bài học Thể Thuật cả.

Ngoài ra, Jack còn phải tham gia vào những buổi tập bí mật với thầy Yamada để học đòn thế *chō-geri* với hi vọng có thể hiểu được ý nghĩa của ảo mộng hôm đó. Tuy vậy, nó vẫn chưa làm thế nào nắm bắt được tuyệt kĩ cực kì phức tạp này. Dù đã cố gắng hoàn thành đúng như lời hướng dẫn của thầy Yamada nhưng rõ ràng kĩ năng của nó vẫn chưa đủ. Cứ với tiến độ này thì dù có cho mấy năm nữa nó cũng chưa luyện thuần thục được *chō-geri* ấy chứ.

"Chịu thôi, con không làm nổi đâu," Jack nói bằng giọng thiếu nể khi nó đáp lưng xuống sàn đến lần thứ năm trong cùng một buổi tập khoảng một tuần trước cuộc Tha Lưu Tử Thí.

"Nếu con tin mình làm được thì con sẽ làm được, Jack ạ," thầy Yamada trả lời như thể đó là điều tất yếu. "Việc con cần làm không phải là hoàn thiện kĩ năng, mà là hoàn thiện chính bản thân mình đấy con trai."

Đó là tất cả những lời động viên ông có thể dành cho Jack. Lần này, những lời hướng dẫn mơ hồ của ông khiến nó càng thấy bức mình hơn. Chẳng lẽ vị sư già này không thấy tuyệt kĩ ấy khó quá sức đối với nó hay sao? Tối nào vị thầy cũng yêu cầu nó tập luyện *chōgeri* đến tận lúc toàn thân ê ẩm mới thôi.

Giờ đây, khi đang phải đứng giữa khoảng sân nóng bỏng da và bị bao quanh bởi những học viên nhiệt tình chúc may mắn cho nó, Jack chỉ cầu mong sao nỗ lực suốt ba tháng qua của chúng sẽ không trở thành vô ích. Nhưng có lẽ là đã quá trễ để lo tới những chuyện như vậy.

Ngày diễn ra cuộc Tha Lưu Tỉ Thí đã đến.

"*Jack! Jack! Jack!*"

Tiếng hô đồng thanh tràn ngập tai Jack khi nó băng qua khoảng sân tiến vào Nam Thiên Viên. Akiko và Saburo đã đến đó từ trước và đang đứng chờ nó cạnh một tảng đá lớn. Thầy Masamoto và Lãnh chúa Kamakura đang ngồi trên chỗ bọc có bóng râm ở phía cực bắc khu vườn. Xung quanh họ là võ sư hai trường, tất cả đều vận bộ kimono lễ phục. Học viên hai bên đã đứng thành từng hàng ngay thẳng, gọn gàng hai bên vườn, trường Nhị Thiên Nhất Lưu ở phía Đông, còn trường Liễu Sinh Lưu ở phía Tây.

Tim Jack đập thình thịch thiếu điều muốn lọt cả ra ngoài.

"Xin được giới thiệu, đây là những samurai của trường Nhị Thiên Nhất Lưu!" vị giám khảo mặc bộ kimono trắng tinh với chiếc đầu hói hô lớn.

Những tiếng hô vang như sấm dậy từ phía đám đông vang lên khiến ba đứa Jack, Akiko và Saburo theo bản năng đứng sát lại gần nhau cho an tâm.

Tiếng hô giảm dần cũng là lúc thầy Masamoto và ngài Kamakura chào nhau, tuy nhiên cử chỉ lịch sự bên ngoài vẫn không thể che giấu ngọn lửa hận đang sôi sục giữa hai vị samurai uy dũng. Thầy Masamoto hôm nay trông cau có một cách lạ thường. Rõ ràng chuyện cậu con trai bỏ trốn đã khiến ông già đi trông thấy, có lẽ ngay cả những vết sẹo chiến trận ác liệt nhất cũng không thể tác

động mạnh đến ông như thế. Hành động đào tẩu này đối với ông chẳng khác nào vết thương không bao giờ lành lặn được.

“Và đây là những samurai của trường Liễu Sinh Lưu!” vị giám khảo tiếp tục hô vang.

Ngay lập tức tiếng hô xung trận “Liễu Sinh! Liễu Sinh! Liễu Sinh!” liên tục vang dậy từ phía những học sinh trường Liễu Sinh Lưu ở mạn tây khu vườn.

Jack nhìn thấy cái bóng to khủng khiếp của Raiden sai bước qua khu vườn đến chỗ tảng đá đối diện. Ba tháng qua nó đã quên thăng nhóc này to lớn đến cỡ nào. Hồi ở lễ hội ngắm hoa, Jack đã nghĩ Raiden trông giống một con khỉ đột quá khổ, còn hôm nay hẳn lại hết như một con bò mộng, hung hăng và dữ tợn. Thế này mà gọi là tỉ thí gì, tàn sát thì có, Jack nhủ thầm.

Phía sau cái bóng đồ sộ của Raiden là một cô gái mảnh khảnh có mái tóc đen nhánh. Cô ta di chuyển với dáng điệu nhanh nhẹn, chính xác và nhịp nhàng như thể mỗi bước đi là một phần của thể *kata* cơ bản. Cô gái này có đôi mắt đen sắc nhọn cùng cặp môi mỏng trông như một vết cắt màu đỏ tươi trên khuôn mặt trắng như bột. Vẻ quyến rũ của cô đi kèm theo cả sự chết chóc như thể một con rắn độc đang nhử mồi, Jack thầm nghĩ. Thế rồi cô gái mỉm cười, để lộ hàm răng bên trong.

Tất cả đều được nhuộm đen.

Trong lúc Jack còn chưa hết kinh hãi thì võ sinh cuối cùng của trường Liễu Sinh xuất hiện. Toàn thể học viên trường Nhị Thiên Nhất Lưu bàng hoàng đến thảng thốt. Đó không phải là Toru.

Đó là Yamato.

Jack không tin nổi vào mắt mình nữa. Đó đúng là Yamato, nhưng cậu ta lại đứng bên phía trường Liễu Sinh Lưu. Đây là lần đầu tiên nó trông thấy cậu ta kể từ mùa xuân. Cũng có nhiều tin đồn trong trường về việc Yamato đã gia nhập trường Liễu Sinh Lưu, nhưng chuyện tham gia vào cuộc tỉ thí ảnh hưởng đến danh dự cha mình như thế này thì không ai lại ngờ tới cả.

Khi vừa nhận ra võ sinh cuối cùng là ai, thầy Masamoto liền bật dậy, đôi mắt trợn trừng giận dữ. Ông quay người về phía Kamakura,

không nói được lời nào trong cơn giận bốc lên cao ngút. Ngài Kamakura vẫn ngồi yên vị như không có chuyện gì. Sự việc bất ngờ xảy ra đã khiến cho vị samurai vĩ đại Masamoto phải rối trí.

“Đây không phải là điều chúng ta đã hẹn. Thăng nhóc kia đâu rồi?” thầy Masamoto lên tiếng sau khi cố lấy lại bình tĩnh.

“Chà, tôi quên chưa nói với anh nhỉ? Thật thất lễ quá. Vì có sự cố nên Toru bị cha gọi về quê rồi, đành phải thay vào bằng một học viên khác của *chúng tôi*,” ngài Kamakura trả lời, đặc biệt nhấn mạnh những từ cuối.

“Học viên *của anh*? Thật không thể chấp nhận được.”

“Luật lệ Tha Lưu Tỉ Thí đã quy định rõ ràng đây là cuộc đấu giữa hai trường chứ đâu phải giữa hai nhóm học viên. Tôi hoàn toàn có quyền tự do thay đổi võ sinh tham gia thi đấu bất cứ lúc nào. Đúng vậy không anh Takeda?” ngài Kamakura quay sang nói với vị giám khảo.

“Vâng, rất chính xác, thưa ngài Kamakura,” vị giám khảo đáp, cố né tránh cái lườm rát mặt của thầy Masamoto.

“Vậy nên, trừ khi anh muốn xin hủy cuộc Tha Lưu Tỉ Thí lần này...”

“Không! Chúng ta vẫn sẽ tiến hành thi đấu.” Thầy Masamoto ngồi xuống, vẻ giận dữ lộ rõ như một lò nước đang sôi sùng sục.

Vị giám khảo giơ tay ra hiệu giữ yên lặng. Đám đông đang xì xào lập tức im phăng phắc.

“Tôi là Takeda Masato,” người đàn ông đầu hói tiếp tục nói. “Giám khảo trung lập được Hoàng Gia cử đến cuộc Tha Lưu Tỉ Thí lần này. Tôi sẽ điều hành tất cả các trận đấu diễn ra hôm nay. Quyết định của tôi là quyết định cuối cùng và không được phép tranh cãi. Vòng đầu tiên là Cung Thuật. Các samurai, hãy sẵn sàng vào vị trí!”

Đám đông vỗ tay rào rào trong lúc các tay cung trẻ tuổi đi dọc theo khu vườn.

“Sao Yamato lại theo phe bên kia?” Jack lên tiếng hỏi bằng giọng bàng hoàng khi cả ba đứa tùm tùm bên cạnh phiến đá. “Sao cậu ấy lại đối đầu với bọn mình như thế?”

“Cậu cũng nghe lời thầy Masamoto hôm sau vụ ẩu đả rồi đấy thôi,” Akiko đáp. “Sau lần đó, thầy ấy không thừa nhận Yamato nữa.”

Cậu ấy bỏ chạy vì đã bị mất mặt một cách thảm hại và không chống đỡ nổi nỗi nhục ghê gớm đó.”

“Nhưng cũng đâu cần phải gia nhập bên trường Liễu Sinh?”

“Quá rõ rồi còn gì,” Akiko trả lời. “Cậu ấy muốn cha mình cũng phải bị mất mặt Jack ạ.”

“Thôi nào!” Cô Yosa cắt ngang. “Các em phải tập trung vào phần thi sắp tới. Đừng để bị phân tâm bởi thứ thủ thuật hèn hạ đó của họ. Hãy nhớ những gì cô đã dạy - điều quan trọng nhất trong Cung Thuật là phải tập trung tuyệt đối. Giữ thăng bằng cho thật tốt. Hợp nhất tinh thần, thể xác và cung tên làm một.”

Suốt ba tháng qua, cô Yosa đã bắt chúng phải thuộc nằm lòng những nguyên tắc ấy. Gần như cả tháng đầu tiên chúng chỉ học mỗi tư thế đứng và cầm cung cho thật chuẩn. Sau đó cô mới bắt đầu dạy chúng cách bắn cung. Akiko là đứa đầu tiên tiếp thu được kĩ thuật này, còn Saburo và Jack thì vẫn chưa thể nhắm bắn mục tiêu một cách chính xác được.

Vào những tuần cuối cùng, cô Yosa còn bắt chúng tập bắn nhiều đến mức các ngón tay phồng rộp cả lên. Một lần, cô tiến lại ngay sau Akiko, dùng phần lông đuôi mũi tên cọ vào tai khiến cô bé giật thót lên, làm cú bắn trượt mục tiêu lần đó suýt nữa đâm thẳng vào tổ chim trên cành thông già. Lúc đó cô Yosa chỉ nói, “Em không được để mình dễ bị phân tâm như thế. Phải tập trung tuyệt đối, nhớ chưa?” Buổi học tiếp theo, cô lại hét vào tai Saburo khiến mũi tên của cậu chàng lao thẳng luôn lên trời. “Tập trung vào!” cô Yosa lặp lại.

“Cuộc tỉ thí chính thức bắt đầu. Giờ là phần thi đầu tiên. Bắn cung cách mục tiêu một trăm thước,” vị giám khảo thông báo.

“Một trăm thước á!” Saburo la lên khi đang chuẩn bị cung và tên. “Năm mươi thước tớ còn chưa bắn trúng nữa là!”

“Trường nào ghi được nhiều điểm nhất sau sáu lượt bắn sẽ giành phần thắng trong vòng đấu này,” vị giám khảo tiếp tục. “Bắn trúng mục tiêu được một điểm. Trúng hồng tâm được hai điểm. Trường Liễu Sinh bắn trước.”

Cô gái với hàm răng nhuộm đen bước vào vạch mức. Tất cả mọi người đều im lặng chăm chú theo dõi. Cô lạnh lùng đặt mũi tên lên cung rồi bắn đi.

Mũi tên trúng ngay giữa hồng tâm, toàn thể học viên trường Liễu Sinh hô vang hoan hỉ. Không chút chần chừ, cô gái tiếp tục bắn mũi tên thứ hai, lần này trúng vào vòng trắng bên ngoài, cách hồng tâm chỉ một ngón tay. Cô ta liền nhăn nhó thất vọng ra mặt.

“Ba điểm cho trường Liễu Sinh.”

Saburo bước lên vạch mức. Thậm chí từ chỗ đứng của mình, Jack cũng có thể thấy tay cậu chàng đang run lên bần bật. Chỉ việc lắp tên vào cũng đã rất khó khăn.

Phát bắn đầu tiên của Saburo trật xa đến mức suýt trúng phải một học viên trong đám đông. Từ chỗ học viên bên trường Liễu Sinh vang lên tiếng cười khoái trá. Phát thứ hai cũng không khá hơn là mấy, mũi tên cắm thẳng luôn xuống đất trước khi kịp đến mục tiêu.

“Không điểm cho trường Nhị Thiên Nhất Lưu.”

“Không sao đâu, Saburo,” Jack an ủi khi thấy vẻ mặt hổ thẹn của cậu bạn. “Tớ cá tên khỉ đột kia cũng chẳng làm ăn gì được đâu.”

Ơn trời Jack đã đúng. Raiden còn không biết cách cầm cung thế nào cho chính xác. cả hai cú bắn của hắn đều bay vù qua, không chút quan tâm đến mục tiêu.

“Không điểm cho trường Liễu Sinh.”

Tiếp theo là lượt của Jack. Nó cẩn thận kiểm tra lại tư thế đến hai lần, thở thật nhịp nhàng, cẩn thận với từng động tác một. Mũi tên đầu tiên của Jack trúng vào vòng ngoài mục tiêu. Đám đông liền hò reo hưởng ứng.

Jack cố giữ tập trung, nó chờ đến khi đám đông yên hẳn rồi mới tiếp tục.

Nó nhắm kĩ rồi bắn.

Lần này cú bắn không chính xác.

Đám học viên trường Nhị Thiên rên rỉ tiếc nuối trong lúc bên kia thì hò reo ăn mừng. Vị giám khảo phải giơ tay lên ra hiệu vẫn hồi trật tự.

“Một điểm cho trường Nhị Thiên Nhất Lưu.”

“Tớ xin lỗi.” Jack nói khi vòng trở lại chỗ phiến đá của đội.

“Không sao đâu. Cậu làm tốt lắm. Chúng ta vẫn còn cơ hội mà,” Akiko đáp, giọng có phần run run. Cô bé chính là cơ hội của chúng!

Yamato đứng vào vị trí. Kỹ thuật cơ bản của cậu ta rất tốt, mũi tên đầu tiên trúng vào phía ngoài mục tiêu. Học viên trường Liễu Sinh hò reo đắc thắng. Tuy nhiên Yamato lại quá tự tin ở lần bắn thứ hai. Cậu kéo cung quá mạnh khiến mũi tên trật khỏi mục tiêu cắm phập vào cây thông cuối khu vườn. Lập tức cả bọn Jack, Akiko và Saburo cùng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

“Một điểm cho trường Liễu Sinh.”

Chẳng thềm ngó ngang gì đến bọn Jack, Yamato liền quay lại chỗ ngồi. Rõ ràng cậu ta không hề hài lòng với màn trình diễn vừa rồi của mình.

Đến lượt Akiko bước vào vạch mức.

“Giờ cậu ấy phải bắn trúng hồng tâm cả hai lần thì bọn mình mới thắng được!” Saburo thì thào tuyệt vọng. “Cậu thấy có bao giờ cậu ấy làm được vậy chưa?”

“Hôm nay sẽ được chẳng?” Jack đáp lại đầy hi vọng, nó thấy Akiko hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh.

Trước đây Jack đã từng thấy Akiko bắn trúng hồng tâm từ khoảng cách này, nhưng đó là lần duy nhất trong suốt khóa huấn luyện đặc biệt. Giờ liệu cô bé có bắn được hai phát cùng trúng đích ở thời khắc quyết định thế này?

Lúc Akiko chuẩn bị giương cung bắn, tiếng hò reo dần chìm xuống như tiếng sóng vỗ xa bờ. Cô bé bắn đi mũi tên với một động tác thuần thục. Đường tên bay thẳng và mạnh, cắm trúng ngay giữa hồng tâm. Đám học viên trường Nhị Thiên Nhất Lưu liền hò reo vui sướng.

“Cố lên Akiko!” không kịp được bản thân, Jack cũng hét lớn.

Vị giám khảo ra hiệu giữ yên lặng, tiếng hò reo lập tức tan dần.

Akiko chuẩn bị bắn phát thứ hai, cũng là phát cuối cùng của vòng đấu này. Nếu cô bé bắn trúng hồng tâm, trường Nhị Thiên Nhất Lưu sẽ thắng vòng một.

Toàn bộ ánh mắt của đám đông quanh Nam Thiên Viên đều chăm chú hướng về phía Akiko, tạo nên thứ sức ép kinh khủng khiến đôi tay cô bé bắt đầu run rẩy. Jack cảm nhận được cô đang cố gắng chống chọi để giữ lấy sự bình tĩnh. Dần dần Akiko cũng điều hòa được nhịp thở, vững tay trở lại. Cô giương cung cao quá đầu, kéo căng chuẩn bị bắn.

“ĐỒ BẠN GÁI THẮNG NGOẠI QUỐC!” Một tiếng la lớn phát ra từ phía trường Liễu Sinh.

Tiếng la phá vỡ sự yên lặng. Trong một tích tắc, có vẻ Akiko đã bị phân tâm, cô bắt đầu gặp khó khăn trong việc giữ thẳng bằng giữa tinh thần và thể xác khi lời xúc phạm kia cứ vang vọng trong đầu.

Jack tức điên người, nó biết Akiko *phải* giữ được trạng thái tập trung tuyệt đối trong lúc giương cung, nếu không sẽ không thể nào bắn chính xác được.

Cô đã thả mũi tên ra nhanh mất một nhịp.

Mũi tên bay đi tuy loạn xạ nhưng vẫn trúng được mục tiêu. Liệu đó có phải là hồng tâm?

Đám đông học viên cùng nín thở. Vị giám khảo chạy đến kiểm tra vị trí của mũi tên. Nó đã cắm trúng ngay chóc mé ngoài của vòng tròn hồng tâm.

“Trúng hồng tâm! Bốn điểm cho trường Nhị Thiên Nhất Lưu,” vị giám khảo tuyên bố sau khi kiểm tra kĩ dấu mũi tên.

Cả Jack và Saburo đều mừng đến mức tung luôn vài cú đấm vào không khí. Akiko đã thành công!

Akiko vinh quang cúi chào trong lúc vị giám khảo hô lớn, “Vòng thi đầu tiên, phần thắng thuộc về trường Nhị Thiên Nhất Lưu.”

BƯỚM VÀ ÁC QUỶ

Vẫn chưa đến giữa trưa mà Vũ Đức Điện đã nóng đến ngột ngạt. Học viên hai trường giờ đây đang xếp thành hàng dài ở đại sảnh tự quạt lấy quạt để như hàng trăm chú bướm vỗ cánh, số đông khác thì cố nhòm vào phía trong qua lớp cửa sổ mỏng.

Thầy Masamoto bước vào ngay lúc Jack, Akiko và Saburo đang chuẩn bị cho vòng tiếp theo. Ông chúc mừng Akiko về màn trình diễn xuất sắc của cô trong phần thi Cung Thuật vừa qua và động viên từng đứa trước khi bước vào các trận đấu Thể Thuật sắp tới.

“Hãy ghi nhớ trong tim phẩm chất thứ hai của Võ Sĩ Đạo,” thầy Masamoto hân hoan đưa ra lời răn dạy trước khi bước về chỗ ngồi của ông trong Vũ Đức Điện. “Dững khí!”

“Nói thì hoa mỹ thật,” Saburo quay sang nói với Jack sau khi thầy Masamoto đã rời khỏi, “giờ thì bọn mình đâu cần dững khí, cái mình cần là kì tích thì có!”

Jack nhún vai ngao ngán đáp lại Saburo trong lúc thay bộ võ phục mới rồi thắt chặt dải đai lưng màu xanh. Chuẩn bị xong xuôi, Jack, Akiko và Saburo cùng bước vào Vũ Đức Điện đứng thành hàng trước bậc hành lễ.

Thầy Masamoto và ngài Kamakura đã ngồi sẵn trong góc vòng cung của sảnh đường, trông như hai ông vua đang chờ các võ sĩ giác đấu của họ ra tỉ thí vậy. Ngài Kamakura có vẻ không còn hào hứng như lúc nãy nữa, trong khi từ thầy Masamoto tỏa ra một vẻ tự tin điềm tĩnh sau khi trường của ông giành chiến thắng ở phần thi đầu tiên.

“Vòng thứ hai là Thể Thuật!” Vị giám khảo đến từ Hoàng Gia thông báo, sau đó ông đưa mắt về phía Raiden nhấn mạnh, “Đây *không*

phải là trận đấu sinh tử. Thắng thua sẽ chỉ được tính dựa trên điểm số, đối thủ bỏ cuộc hay bị đánh nốc ao.”

Raiden nhún vai hung bạo, rõ ràng hẳn không hề có ý định tuân theo điều luật nào cả.

“Trong mỗi trận, điểm sẽ được trao cho người thực hiện tốt được một kĩ thuật. *Ippon* là điểm cao nhất, tương đương với một điểm trọn vẹn dành cho người thực hiện được kĩ thuật một cách hoàn hảo. Người được điểm này sẽ thắng cuộc. *Waza-ari* tương đương với nửa điểm, được trao cho những đòn thế gần như hoàn hảo. Hai *Waza-ari* sẽ bằng một *Ippon*. *Yoku* và *Koka* là điểm dành cho những kĩ thuật đơn giản. Hai loại điểm này sẽ chỉ được tính đến nếu không ai giành được thắng lợi tuyệt đối sau thời gian một nén hương. Trường nào có nhiều lượt đấu thắng sẽ là trường thắng cuộc ở phần thi này.”

Đám đông ngay lập tức hô vang như cả đàn sư tử gầm lên khắp Vũ Đức Điện.

“Trận đầu tiên, Akiko đấu với Moriko. Cả hai vào vị trí!”

Gương mặt Akiko tái nhợt đi khi nghe vị giám khảo xướng lên tên mình.

“Sẽ ổn thôi mà Akiko,” Jack động viên cô bé. “Cứ nhớ đến điều thầy Kyuzo luôn nói: “Thắng lợi ngày mai bắt đầu từ nỗ lực hôm nay.” Ba tháng qua tụi mình đã tập luyện rất chăm chỉ mà, nhất định cậu sẽ giành phần thắng thôi.”

Điều nó vừa nói hoàn toàn là sự thật. Thầy Kyuzo là người nghiêm khắc nhất trong số các võ sư, đến mức chúng có cảm tưởng thầy ấy bức mình vì bị bắt phải dạy thêm vào buổi tối nên trút giận lên chúng bằng tất cả các bài tập hà khắc nhất có thể vậy. Suốt thời gian qua, thầy Kyuzo không ngừng bắt bọn nó phải luyện tập quần quật hết kĩ năng này đến kĩ năng khác. Tuy nhiên thầy chỉ toàn hướng dẫn những kĩ năng cơ bản nhất trong Thể Thuật.

“Sao thầy không dạy bọn em đòn liên hoàn cước *ren-geri* ấy ạ?” một lần Saburo đã thắc mắc như thế và kết quả là cậu chàng bị phạt chống đẩy năm mươi cái vì tội dám có ý kiến. Trong lúc cậu ta mãi thi hành án phạt thì thầy Kyuzo đã giải thích như sau, “Tất cả những

điều các em cần đều nằm trong các chiêu thức cơ bản nhất. Liên hoàn cước quá dễ bị phản công. Một cú đánh hoặc gạt đòn chuẩn xác còn hiệu quả hơn gấp nhiều lần. Ta nhắc lại lần nữa, chỉ có những đòn thế cơ bản mới dùng được trong chiến đấu.”

Và giờ chính là lúc để chiến đấu. Khi hai người bước lên sàn đấu đối mặt với nhau, cô gái bên trường Liễu Sinh khẽ rít lên, nhe hàm răng đen đầy đe dọa.

“Thi lễ!” vị giám khảo ra hiệu, hai cô gái cúi chào thầy Masamoto cùng ngài Kamakura rồi quay trở lại chào lẫn nhau. Tiếp đến, giám khảo thả một nén hương trong chậu đồng rồi hô lớn, “Bắt đầu!”

Ngay lập tức, Moriko phóng đến chỗ Akiko tung ra một cú đá trực diện, rồi một cú đá vòng, kết thúc bằng đòn đá hậu. Akiko lùi lại đỡ đòn, chờ cơ hội phản lại thế tấn công liên tục của đối phương. Akiko đỡ được cú đá đầu tiên, tránh được cú thứ hai, nhưng không may bị cú đá thứ ba trúng ngay vào hông khiến cô bé ngã lộn xuống sàn. Moriko lập tức nhảy đến tấn công liên tiếp bằng đòn dẫm chân *fumi-komi*.

“DỪNG!” vị giám khảo hét to, ngăn đòn tấn công tàn bạo của Moriko lại. “Điểm *Waza-ari* cho Moriko!”

Phía trường Liễu Sinh hô vang tán thưởng nhiệt liệt còn khuôn mặt Jack thì điên tiết đến mức tím tái cả đi. Nó ghét phải nhìn Akiko chiến đấu một mình thế này. Giờ nó chỉ ước gì có thể xông ngay đến bảo vệ cô bé như lần trước cô đã bảo vệ nó vậy.

“Thi lễ!” vị giám khảo ra lệnh, hai cô gái lại cúi chào nhau. “Bắt đầu!”

Moriko lại lao lên tấn công chớp nhoáng, nhưng lần này Akiko đã chuẩn bị sẵn. Cô lướt người tránh sang một bên chặn rồi giữ chặt chân Moriko sau khi cô nàng tung ra cú đá vòng, đồng thời tấn công bằng nửa dưới lòng bàn tay vào ngực kết hợp gạt chân trụ đối phương. Đòn phản công đơn giản nhưng vô cùng hiệu quả, tiếc là Moriko vẫn kịp bám lấy Akiko khi ngã xuống khiến đòn thế mất đi phần hoàn hảo.

“DỪNG!” vị giám khảo hô to, lao vào ngăn giữa hai thí sinh. “Điểm *Waza-ari* cho Akiko!”

Đến lượt các học viên trường Nhị Thiên Nhất Lưu bùng nổ. Trận đấu lại trở về thế cân bằng.

“Thi lễ!” vị giám khảo ra lệnh, hai cô gái lại cúi chào nhau. “Bắt đầu!”

Lần này Moriko giữ khoảng cách với đối phương.

Họ bước vòng thủ thế, mặt đối mặt. Moriko rít lên như một con mèo đen. Cả hai tung vài đòn giả trước khi Moriko bất ngờ túm lấy ống tay Akiko. Akiko tìm cách phản đòn. Cả hai cô gái đều túm lẫn nhau, cố tìm thời cơ sơ hở tung đòn quật vai đối thủ. Akiko chớp được thời cơ tung đòn quăng hông *o-goshi*. Moriko liền chùng hông xuống, chuyển trọng tâm ngăn không cho Akiko thực hiện cú nâng rồi từ phía sau giật mạnh tóc Akiko.

Chỉ có Jack cùng số ít người khác là nhìn thấy trò chơi bẩn này. Nắm tóc là một trong những điều bị cấm trong luật, tuy nhiên Moriko đã ranh mãnh dùng cơ thể che động tác này của mình. Akiko bị rơi vào thế khó. Moriko liền gạt chân từ phía sau rồi kéo tóc khiến cô bé bị vật xuống.

“DỪNG! Điểm *Waza-ari* cho Moriko!” vị giám khảo ra phán quyết, rõ ràng đã không nhìn thấy trò gian lận của Moriko. “Lượt đầu tiên, trường Liễu Sinh thắng!” “Không thể tin được!” Jack tức giận thốt lên trong lúc Akiko khụy gối xuống bên cạnh. “Sao ông ấy có thể không thấy trò bẩn đó chứ?”

“Đừng bận tâm về trận đấu của tớ nữa. Dù sao cũng qua rồi,” Akiko đáp, mặt cô vẫn còn đỏ ửng, nóng bừng vì cố sức. “Hãy cứ tập trung cho trận đấu của cậu. Nhất định cậu *phải* thắng đấy.”

“Trận thứ hai. Raiden đấu với Jack. Cả hai bước lên!”

Tim Jack ngưng đập mất một nhịp. Vậy là nó phải đấu với Raiden.

“Cố lên Jack,” Yori thì thầm với nó trong lúc ngồi quỳ phía sau cả bọn cùng các bạn khác trong lớp.

“Cố lên nha bạn Jack,” giọng Emi ấm áp vang lên.

Giọng điệu ve vãn của cô bé khiến Akiko phải quay lại nhìn chăm chăm với ánh mắt đầy kinh ngạc.

“Cảm ơn cậu,” Jack trả lời, nở được một nụ cười tạm tạm để đáp lại. Lần đầu tiên *Emi* để ý đến mình, Jack thầm nghĩ.

Thế rồi nó bắt gặp cái nhìn của Kazuki khiến ý nghĩ dễ thương vừa hiện qua trong đầu nó liền vụt tắt. Kazuki đang làm cử chỉ ra hiệu cắt cổ nó.

Từ sau lễ hội ngắm hoa đến giờ, tay đối thủ cũ này vẫn còn giữ mỗi cảm hận trong lòng, nhất là khi cả trường đã không còn khinh Jack là ngoại quốc nữa mà còn tôn vinh nó như một vị anh hùng trong khi Kazuki thì bị lãng quên, thế nên cu cậu rất đặc ý với trận đánh sắp diễn ra của Jack. Không đời nào Jack thắng nổi Raiden, và Kazuki biết rõ chẳng ai lại đi thích một kẻ thua cuộc bao giờ.

Jack bước đến trung tâm Vũ Đức Điện. Sức nóng ngay lập tức khiến nó cảm thấy yếu hèn. Không có lấy một chút không khí trong lành nào, sàn gỗ thì như lò nung vì ánh nắng thiêu đốt.

Bỗng nhiên Jack thấy sảnh đường sao mà rộng lớn thế. Nó thấy mình như một con kiến nhỏ sắp sửa đối mặt với tên khổng lồ Raiden vậy. Trong khi đó, đối thủ của nó đang nhìn nhử lắc đầu qua lại khiến từng khớp xương phát ra tiếng kêu răng rắc thật dễ sợ.

Jack sắp bị xé thành từng mảnh.

Nó liếc nhìn về phía bạn bè mình. Ngay cả khuôn mặt của họ cũng phản chiếu nỗi sợ của nó chẳng khác nào một tấm gương.

Nó thấy thầy Yamada, thầy Kyuzo và thầy Hosokawa cùng đứng ở phía sau. Thầy Yamada khẽ gật đầu rồi đưa tay ám chỉ nó so sánh kích cỡ của thầy Kyuzo và thầy Hosokawa. Jack hiểu ý thầy Yamada ngay lập tức; ông muốn nói với nó rằng kích cỡ chưa bao giờ là vấn đề đối với thầy Kyuzo. Và nó cũng vậy.

“Thi lễ!” vị giám khảo lên tiếng.

Jack và Raiden chào thầy Masamoto và ngài Kamakura, rồi hai đứa quay lại cúi đầu chào nhau một cái cụt lủn. Vị giám khảo chờ nén hương tiếp theo được đốt cháy rồi mới hô, “Bắt đầu!”

Jack quyết định đấu theo kiểu được ăn cả, ngã về không nên ngay khi Raiden phóng tới, nó tung ra một đòn đá trực tiếp rồi nối tiếp theo sau đó bằng một cú đá xoay người. Raiden dễ dàng gạt phắt đòn tấn công của nó sang bên, ngay sau đó hắn tung ra một cú đánh bằng cẳng tay khiến Jack văng lên không trung rồi rơi phịch xuống sàn.

“DỪNG!” vị giám khảo hô lớn. “Điểm *Koka* cho Raiden!”

Jack lão đảo lấy lại thăng bằng, tuy có hơi choáng váng nhưng không thấy đau. Akiko và Saburo vẫn nhìn nó bằng ánh mắt động viên cổ vũ, nhưng chẳng mấy ích gì khi ngay phía sau hai đứa là bộ mặt hể hả của Kazuki và điệu bộ giả bị treo cổ của Nobu.

“Bắt đầu!”

Jack chỉ vừa kịp thủ thế khi Raiden dậm chân lao về phía nó. Jack thốt lên một tiếng rồi cố tránh, tuy nhiên chân nó đã bị chặn. Raiden vung tay tung một đòn đâm móc trái. Jack hụp người xuống, cảm nhận cú đánh lướt qua đầu. Nhưng ngay khi nó vừa ngẩng lên thì Raiden lại tung luôn một cú đâm bằng tay phải vào chính giữa mặt nó.

Jack đỡ đòn tấn công bằng thế khóa cao *age-uke* chắc nịch. Dù vậy nó cũng nhận thấy nếu không thoát được, chẳng chóng thì chày nó cũng trúng đòn.

Jack khụy gối, dùng hết sức bình sinh đâm mạnh vào đùi Raiden. Nó đã nhắm ngay vào vùng thần kinh cảm giác thầy Kyuzo đã dạy trong quá trình luyện tập. Raiden rú lên đau đớn và thả chân Jack ra. Tuy nhiên ngay trong lúc lão đảo lùi lại phía sau, hắn đã kịp tung một cú tát bằng mu bàn tay vào thẳng má Jack, đòn đánh thô thiển nhưng rất mạnh.

Jack lại bị đánh văng qua sàn một lần nữa.

“DỪNG!” tiếng vị giám khảo. “Điểm *Koka* cho Raiden!”

“Jack ơi, cố lên. Tớ biết cậu làm được mà,” Akiko động viên nó, nhưng chỉ cần nghe tiếng rên rỉ thiếu nỗ lực từ phía học viên trường Nhị Thiên Nhất Lưu là đủ thấy cơ hội của nó nhỏ nhoi đến dường nào.

Ở lần tấn công thứ ba này Jack cầm cự được lâu hơn một chút, nhưng rồi nó cũng dính phải một đòn căng tay vào ngay cổ.

“DỪNG!” tiếng vị giám khảo. “Điểm *Koka* cho Raiden!”

Lần này nó nằm luôn một đồng, vị giám khảo bắt đầu đếm.

“Một... hai...”

Đòn thượng cẳng tay vừa rồi của Raiden đã khiến Jack bị đánh đo ván đến mất luôn cả cảm giác. Nó nằm đó, trong đầu chỉ ước gì mọi chuyện đã chấm dứt. Đầu nó bưng bưng, rung lên vì đau nhức. Âm thanh cổ vũ giờ chỉ còn là những tiếng lạo xạo ồn ào hỗn tạp vo ve bên tai. Ý nghĩ từ bỏ lại càng trở nên thực tế hơn bao giờ hết. Nó chẳng có cơ may nào thắng trận cả. Ngay lúc này đây, nó chỉ hi vọng có thể toàn vẹn sống sót trở về là đã may mắn lắm rồi.

"Ba..."

Bỗng một giọng nói vang lên át tiếng ồn từ đám đông.

"Bảy lần ngã xuống, tám lần bật lên!"

Jack lắc lắc đầu, cố làm cho mình tỉnh táo trở lại. Nó dần nhận ra quang cảnh sảnh đường, giọng nói cũng trở nên rõ ràng hơn.

"Bốn..."

"Bảy lần ngã xuống, tám lần bật lên!"

Là Yori. Cậu bé đang la lớn về phía Jack. "Bảy lần ngã xuống, tám lần bật lên!"

"Năm..."

Yori đang động viên nó đừng vội bỏ cuộc. Cùng một lúc, tất cả những bài học đã qua bất chợt ủa vào đầu Jack. Nó không thể chịu thua như thế này được.

"Sáu..."

Jack cố dẹp bỏ những ngờ vực và sợ hãi trong lòng. Lời thầy Yamada lại vang lên trong đầu nó. "Để được bước lên, người ta trước hết phải nằm xuống."

"Bảy..."

"Bảy lần ngã xuống, tám lần bật lên!"

Giờ nó còn nghe thấy cả tiếng Saburo và Akiko đồng thanh cùng Yori và một vài học viên khác nữa.

"Tám..."

Nó không thể chấp nhận thua cuộc khi chưa cố gắng hết sức như vậy được.

"Chín..."

Jack buộc cơ thể mình phải đứng dậy. Đám đông gào lên cuồng nhiệt, háo hức muốn xem cảnh thắng ngoại quốc bị đánh bay lên một lần nữa. Vị giám khảo ngừng đếm. Jack loạng choạng bước về vị trí.

“Bắt đầu!” vị giám khảo ngay lập tức ra hiệu, Jack còn chưa kịp có thời gian hồi phục.

Raiden lại rầm rập lao đến.

Jack đỡ được đòn đầu tiên của hắn.

Cơ thể nặng nề của Raiden lao vượt qua nó. Hắn xoay người lại rồi tiếp tục nhào tới tấn công. Jack tung được một đòn vào be sườn Raiden, cùng lúc, cú đấm như búa bổ của hắn cũng đã găm thẳng vào ngực Jack khiến nó văng ngược ra sau, rơi phịch xuống ngay cạnh Akiko.

“DỪNG!” tiếng vị giám khảo. “Điểm *Koka* cho Raiden!”

Akiko trông như sắp phát điên lên vì lo lắng, tuy nhiên Jack vẫn gượng dậy cố đấu tiếp.

“DỪNG!” vị giám khảo hô lớn khi nó lại bị đấm văng xuống sàn như một cái bị bông. “Điểm *Koka* cho Raiden!”

Lợi dụng trạng thái đã yếu đi nhiều của Jack, Raiden thực hiện một cú đá móc *ura mawashi-geri* khiến be sườn Jack bị chấn thương mạnh.

“DỪNG!” giọng vị giám khảo lộ rõ vẻ lo lắng khi ông ngăn Raiden lại. “Điểm *Yoku* cho Raiden!”

Jack thấy nó vẫn còn may vì nền sàn rất đàn hồi, tất nhiên cú va chạm cũng khiến nó đau nhức. Nó lại gượng mình đứng dậy, người lắc lư như con búp bê Daruma. Giờ thì nó thấy biết ơn việc thầy Kyuzo đã liên tục bắt nó làm mục tiêu để người khác tập trong suốt khoảng thời gian địa ngục vừa qua. Sức bền cơ thể nó đã *được* cải thiện đáng kể, đúng như những gì Akiko từng nói.

“Thời gian còn lại là nửa nén hương,” vị giám khảo thông báo. “Bắt đầu!”

Raiden giờ đây đã bắt đầu thở nặng nhọc vì thối mệt do phải thi đấu quá lâu. Rõ ràng từ đầu hắn chỉ định kết thúc ngay trong một

lượt đánh. Lúc này mặt hắc đỏ bùng, mồ hôi tuôn ra trông hệt như một con lợn rừng.

Jack nhận thấy Raiden đã chậm đi ít nhiều vì nó đã có thể dễ dàng đỡ các đòn đâm vòng *mawashi-zuki* của hắn. Bất chợt một luồng suy nghĩ lóe lên trong đầu Jack. Raiden đổ mồ hôi ròng ròng, người đỏ rực lên vì mệt không phải là hình ảnh của một con lợn rừng mà là một con quỷ. Hắn chính là con quỷ màu đỏ trong ảo mộng của nó!

Đã quá mệt để có thể tung ra một đòn thế đang hoàng, Raiden bèn dùng sức tóm lấy Jack rồi ném nó văng dọc chiều ngang võ đường. Jack bị trượt lưng dọc trên mặt sàn rồi dừng ngay dưới chân thầy Yamada.

“DỪNG!” vị giám khảo lên tiếng. “Điểm *Koka* cho Raiden!”

Các học viên bên trường Liễu Sinh hò reo cuồng nhiệt. Chỉ chưa đầy nửa nén hương nữa thôi là họ sẽ dành phần thắng. Tên ngoại quốc kia không có bất kì cơ hội đảo ngược tình thế nào cả.

Jack nhìn thẳng vào thầy Yamada, còn vị thầy thì nghiêng mình về phía nó như thể đang hành lễ.

“Thầy ơi! Raiden chính là con quỷ trong ảo mộng của con!” Jack lắp bắp thốt lên. “Vậy nghĩa là sao ạ?”

Thầy Yamada không nói gì, ông chỉ mở rồi đóng tay lại như cánh bướm. Thông điệp từ vị võ sư già đã rất rõ ràng - Jack phải hóa thân thành con bướm trong mơ.

Jack gượng đứng dậy, buộc đai lưng xanh của nó lại cho chắc. A, màu xanh! Jack bật cười khi nhận thấy giấc mơ tưởng như mập mờ của nó giờ lại trở nên vô cùng rõ ràng. Nó không thể đánh bại Raiden bằng sức, nó chỉ có thể thắng bằng kỹ năng, tốc độ và sự dẻo dai.

Jack thay đổi chiến thuật. Rõ ràng Raiden rất kém về mặt kỹ thuật, hắn ta chiến đấu hoàn toàn dựa vào sức mạnh và thể hình to lớn. Nếu Jack cũng nhanh nhẹn và có được thủ pháp lanh lợi như loài bướm thì đòn tấn công của hắn không thể nào chạm vào người nó được. Rồi sẽ đến lúc Raiden kiệt sức như con quỷ trong giấc mơ của

nó. Giờ Jack chỉ hi vọng nó có đủ thời gian để dụ “con quỷ” béo này vất kiệt sức.

“Bắt đầu!” vị giám khảo ra hiệu.

Trận đấu lại tiếp tục.

Dù muốn nhưng việc né tránh khỏi nguy hiểm khó hơn Jack nghĩ nhiều. Nó đâu thể nào cứ chạy vòng quanh võ đài được. Điều cốt lõi là nó phải giữ khoảng cách vừa phải với Raiden để dụ hấn tấn công. Nó cần triệt tiêu sinh lực của đối phương trong khi vẫn phải cố gắng không để bị trúng đòn.

Jack bắt trận đấu phải vào theo nhịp độ mà nó muốn bằng cách hết nhảy bên này lại chuyển sang bên kia. Nó luồn lách, né tránh, lẩn lộn giữa cái nắng trưa hè thiêu đốt đang biến Vũ Đức Điện thành một cái lò nung cỡ bự.

Raiden điên cuồng lẩn xả vào tấn công, càng lúc chuyển động của hấn càng trở nên lơ dờ trong khi Jack vẫn tránh được hết đòn này đến đòn khác. Mồ hôi của hấn tuôn ra như suối, lọt qua luôn chân mày đen rậm rơi cả vào mắt thẳng bé con to lớn. Raiden đưa tay dụi mắt, hấn đã để mất cảnh giác.

Chính là cơ hội Jack vẫn đang chờ đợi.

Jack vẫn biết không một cú đá hay cú đâm bình thường nào có thể quật ngã nổi Raiden. Nó phải vượt qua cánh tay dài như vượn của đối phương rồi mới mong làm nên chuyện. Chỉ còn duy nhất một cách: thực hiện thế Điệp Trùng Cước *chō-geri*. “Nếu con tin mình làm được thì con sẽ làm được,” thầy Yamada đã nói vậy. Ngay lúc này đây, chính nó cũng tin là mình sẽ làm được.

Không chút chần chừ, Jack phóng luôn lên không trung. Tất cả thành quả khổ công luyện tập của nó đều hội tụ trong thời khắc này.

Jack vươn mình giữa khoảng không, tay nó mở rộng như cánh bướm để chỉnh hướng, lợi dụng Raiden mất cảnh giác, nó tung một cú đá vòng bằng chân phải vào ngay kẽ hở của mục tiêu nhằm tạo khoảng trống thuận lợi, ngay sau đó tung ra một cú đá bằng chân trái móc trúng quai hàm đối thủ. Đòn *chō-geri* hoàn hảo khiến cơ thể Raiden lập tức đổ gục xuống.

Cả Vũ Đức Điện im ắng đến đáng sợ.

Jack đáp xuống nhẹ nhàng ngay trên cơ thể đang rên rỉ của đối thủ vừa đúng lúc hết thời gian, chỗ tàn hương cuối cùng cũng rơi xuống chậu.

“DỪNG!” vị giám khảo kinh ngạc hô lớn. “Điểm *Ippon* cho Jack!”

Quả là cơ may hiếm có, Jack đã thi triển thành công thế *chō-geri*. Chính nó cũng không thể tin được điều mình vừa làm!

Cả Vũ Đức Điện bùng nổ trong tiếng reo vang thẳng lợi trong lúc Jack loạng choạng bước về khu vực của đội, bỏ lại Raiden vẫn nằm gục dưới sàn.

“Cừ quá Jack ơi!” Saburo phấn khích chạy đến đỡ nó.

“Cậu học cú đá đó ở đâu thế?” một giọng nói vang lên từ trong đám đông.

“Đòn thế đó gọi là gì vậy?” một giọng khác thắc mắc. “*Người-ngoại-quốc-bay?*”

Jack bị vây quanh bởi bao nhiêu học viên khác, ai cũng muốn được nó chỉ cho tuyệt kỹ *người-ngoại-quốc-bay* vừa thi triển. Saburo thì vừa đẩy mọi người lại, vừa nhắc nhở họ phải giữ khoảng cách với khu vực thi đấu.

Vẫn chưa hết ngạc nhiên với thắng lợi giành được, Jack khuyu cả xuống trong lúc những học viên khác đều muốn sáp lại gần nhất có thể với vị anh hùng mới nổi của họ.

Vị giám khảo cố tìm cách vãn hồi lại trật tự. Đám đông cũng dần bắt đầu lắng xuống, nhưng những tiếng xì xầm hào hứng thì vẫn âm ỉ không tắt được.

Sau khi tất cả đã về đúng vị trí của mình, Jack nhận ra thầy Yamada đang lịch sự đánh trống lảng trước những câu hỏi dồn dập đòi giải thích của thầy Kyuzo về cú đá tuyệt kỹ mà nó vừa thi triển, trên môi ông nở một nụ cười bí hiểm.

“Trận đấu cuối cùng. Saburo đấu với Yamato. Cả hai hãy vào vị trí!” vị giám khảo thông báo, mọi ánh nhìn lại hướng về hai võ sinh cuối cùng.

Tỉ số đang cân bằng và trận đấu này sẽ quyết định tất cả.

Nếu Saburo đánh bại được Yamato, trường Nhị Thiên Nhất Lưu sẽ giành phần thắng ở vòng này. Saburo là một chiến binh giỏi và khả năng giành chiến thắng của cậu khá cao. Tuy nhiên, Yamato vẫn là một ẩn số chưa có lời giải.

Yamato bước đến đối diện Saburo.

Saburo nở nụ cười thân thiện nhưng Yamato không thèm để ý, ánh mắt cậu ta vô tình như thể không nhận ra người bạn cũ của mình vậy.

“Thi lễ!” vị giám khảo ra lệnh, cả hai cúi chào, nén hương được thắp lên. “Bắt đầu!”

Yamato không hề di chuyển.

Saburo thoáng chút chần chừ, cuối cùng cậu chàng quyết định tung ra một cú đá thẳng từ phía trước, đi kèm theo là một cú đâm đảo nghịch.

Yamato lạnh lùng tránh cú đá rồi đỡ cú đâm của Saburo bằng mu bàn tay. Sau đó cậu ta nhanh như cắt xoay người đến sát Saburo rồi ném luôn đối thủ bằng một đòn quăng vai uy dũng *seoi-nage* kết thúc trận đấu. Saburo bị quăng lên trên không trung rồi rơi phịch xuống sàn Vũ Đức Điện.

“*Ippon!*” vị giám khảo la to cổ át tiến hò reo đắc thắng. “Vòng thi đấu thứ hai, phần thắng thuộc về trường Liễu Sinh Lưu!”

Nén hương tính giờ chỉ mới bắt đầu cháy thì trận đấu đã kết thúc.

PHỈ THÚY NGỌC KIẾM

Jack nhìn sâu vào mắt Yamato, chờ đợi đối thủ ra đòn đầu tiên.

"Kết quả của các trận đấu đa phần đã được quyết định trước cả khi rút kiếm ra," thầy Hosokawa đã dạy Jack như vậy trong giờ Kiếm Thuật. "Thắng được tinh thần đối thủ, trò sẽ thắng được thanh kiếm của anh ta."

Akiko đã thắng lượt đấu kiếm gỗ với Moriko bằng tỉ số ba-không, trả được món nợ bị chơi bản trong lần thi Thể Thuật lúc nãy. Chính việc Moriko gian lận đã khiến Akiko quyết tâm tung toàn lực chiến đấu không nương tay nữa.

Saburo thì mất hết tinh thần sau trận thua chóng vánh trước Yamato nên dễ dàng để thua Raiden với tỉ số hai-một. Cuộc Tha Lưu Tỉ Thí lại trở về thế cân bằng; cơ hội chiến thắng vẫn chia đều cho hai bên.

Trận chiến giữa Jack và Yamato sẽ quyết định tất cả.

Jack vẫn không thể tin được việc Yamato chiến đấu chống lại chính ngôi trường của cha mình. Trước ánh nhìn âm u nham hiểm trong mắt Yamato, Jack nhận ra rằng thật ra cậu ta chỉ muốn đối đầu với nó, một mình nó mà thôi.

"Làm một trận 'đấu tự do' chứ?" Jack khiêu khích Yamato bằng lời thách đấu năm xưa.

Jack hiểu rõ cách suy nghĩ và chiến đấu của Yamato. Khi xưa, chính cậu ta là người đã dạy nó, tập với nó, quần nó tả tơi trong các trận đấu. Lần này, Jack thề sẽ khiến Yamato phải chịu thất bại.

Yamato khinh thường ra mặt, chẳng nói gì rút kiếm ra đưa lên ngang với Jack.

"Bắt đầu!" giám khảo ra hiệu.

Đòn tấn công của Yamato nhanh như rắn hổ mang. Cây kiếm gỗ của cậu ta trượt qua thanh của Jack hướng thẳng vào đầu nó.

Jack hụp xuống tránh đòn rồi vùng kiếm ngang bụng Yamato. Yamato nhanh chóng phản đòn, gạt phắt đòn tấn công của Jack. Ngay lập tức Jack tăng cường sức ép bằng một đòn tấn công khác. Tuy nhiên Yamato đã đoán được từ trước nên dễ dàng bước tránh sang bên, đưa kiếm chặt ngang tay cầm vũ khí của Jack.

“DỪNG!” tiếng vị giám khảo vang lên giữa âm thanh hò reo của đám đông. “Điểm cho trường Liễu Sinh!”

“Cậu chưa ra đòn tôi đã đoán được cả rồi,” Yamato cười nhạt. “Vẫn hết như xưa Jack nhỉ?”

“Còn cậu thì thay đổi rồi,” Jack đáp. “Cậu đã bị mất mặt.”

Giận điên lên trước lời sỉ nhục của Jack, Yamato lập tức lao vào tấn công dù giám khảo vẫn chưa ra hiệu bắt đầu. Đây chính là điều Jack đã chờ sẵn. Yamato vẫn nóng nảy như xưa, quá dễ bị xúc cảm lẫn áp. Jack biết chắc điều này sẽ khiến cậu ta mất đi sự điềm tĩnh trong suy đoán.

Yamato vùng kiếm chém xuống - và cậu ta đã phạm sai lầm. Yamato đã bước quá đà khiến khoảng cách lúc này giữa hai người là quá gần trong khi đang thực hiện một đòn chém ngược. Jack ngay lập tức lướt người sang bên, cùng lúc tung đòn chém mạnh vào hông Yamato.

“DỪNG!” vị giám khảo hô to trong khoảnh khắc Yamato khụy người xuống sàn, đám đông xung quanh phát ra đủ các thứ âm thanh từ chế giễu đến cổ vũ. “Điểm cho trường Nhị Thiên Nhất Lưu!”

Giờ sẽ là điểm quyết định.

Đòn tiếp theo sẽ kết thúc cuộc Tha Lưu Tử Thí hôm nay. Tất cả đều nín thở. Vũ Đức Điện giờ đây yên tĩnh còn hơn một ngôi chùa, cả thầy Masamoto lẫn ngài Kamakura đều bất động chờ đợi hết như hai vị thần bằng đá trên bệ thờ.

Trong một khoảnh khắc, thời gian như thể bị kéo dài ra mãi. Jack và Yamato đều như đang trải qua một trận chiến vô hình, cả hai đều dốc tâm suy đoán đòn tấn công mở đầu của đối thủ. Chúng bước

từng bước chậm rãi, tư thế giống hệt nhau rồi cùng đưa kiếm lên, nâng mũi kiếm ngang với đối phương.

“Bắt đầu!” vị giám khảo ra hiệu.

Kiếm của chúng va vào nhau, cả hai di chuyển như đang múa, chân lướt qua nhau, người tấn công kẻ đỡ đòn, kẻ phản đòn người gạt kiếm rồi cùng xoay gót chuẩn bị tung ra đòn kết liễu.

Tay chúng va vào nhau, hai thanh kiếm gỗ cùng lúc nhắm thẳng cổ hai võ sĩ.

“Hòa!” vị giám khảo hô lớn trong niềm kinh ngạc.

Ngay cả khi đó, ánh mắt hai đứa vẫn tiếp tục cuộc chiến. Chúng vẫn chỉ là hai thằng nhóc khi xưa từng đánh nhau trên chiếc cầu nhỏ trong khu nhà của cô Hiroko ở Toba, tuy nhiên giờ đây cả hai đều phải công nhận không ai hơn ai cả, kỹ năng Kiếm Thuật của chúng hoàn toàn cân bằng.

Đám đông võ sinh hoang mang trông thấy. Làm sao Tha Lưu Tử Thí lại kết thúc với kết quả hòa được? Không đời nào! Vậy làm thế nào để quyết định trường giành thắng lợi sau cùng? Vị giám khảo vẫn cố gắng kêu gọi mọi người bình tĩnh.

Jack và Yamato chỉ chịu thu kiếm rồi bước xuống khi vị giám khảo xen vào giữa hai đứa. Ngay sau đó ông ta vội vàng đến chỗ thầy Masamoto và ngài Kamakura thì thầm bàn bạc với giọng điệu rất nghiêm trọng.

Đám đông bên dưới hóng tới dài cả cổ, ai cũng cố gắng lắng nghe, nhủ thầm biết đâu sẽ chớp được từ quan trọng nào đó vô tình lọt ra.

Sau vài phút đàm luận căng thẳng, vị giám khảo lại nhanh chóng rảo bước về trung tâm võ đường.

“Thưa toàn thể các samurai trường Nhị Thiên Nhất Lưu cùng toàn thể các samurai trường Liễu Sinh Lưu!” ông tuyên bố với một giọng vô cùng trang trọng. “Với quyền hạn đã được giao phó bởi Hoàng Gia, tôi xin tuyên bố chúng ta sẽ dùng đến nghi lễ Phỉ Thúy Ngọc Kiếm để giải quyết cuộc tỉ thí hôm nay.”

Đám đông bùng nổ trong tiếng ồn ào hỗn loạn khiến vị giám khảo phải hô hào đến khản cả giọng mới vẫn hồi được trật tự.

“Chiếu theo chỉ dụ của Thiên Hoàng Kammu, vị Nhật hoàng đã sáng lập nên thành Kyoto, nghi lễ Phỉ Thúy Ngọc Kiếm sẽ được tiến hành để phân định thắng thua trong trường hợp xảy ra kết quả hòa trong những cuộc Tha Lưu Tỉ Thí. Chúng tôi đã đi đến thống nhất võ sinh nào lấy được Ngọc Kiếm từ thác Âm Vũ Thanh về trình cho người sáng lập trường của mình sẽ giành được phần thắng cuối cùng. Nghi lễ sẽ được bắt đầu sau bốn tuần hương nữa phía ngoài Đại Phật Đường.”

Đám đông vỡ òa trong niềm hứng khởi lên đến đỉnh điểm.

Đã từ trăm năm nay nghi lễ Phỉ Thúy Ngọc Kiếm không hề được tiến hành. Hay nói đúng hơn là không cần phải tiến hành. Trong tâm niệm của tất cả mọi người, chưa từng có cuộc tỉ thí nào lại đi đến một kết quả hòa cả.

THÁC ÂM VŨ THANH

Nén hương tỏa ra làn khói cuối cùng rồi tắt ngóm.

“Bắt đầu!” tiếng vị giám khảo của Hoàng Gia vang lên. Jack chạy vụt ra phía cửa, Yamato theo sát bên cạnh. Tiếng hò reo càng vang dội khi cả hai lao qua cánh cửa Đại Phật Đường, nhảy hai bậc một qua dãy thềm đá. Đám đông đang tập trung bên trong khoảng sân cũng đổ xô ra như một lớp sóng khổng lồ đuổi theo sau Jack và Yamato đang chạy đua về phía cổng chính.

Vừa ra khỏi Nhị Thiên Nhất Lưu, Jack và Yamato liền quẹo trái xuống đường, đám đông học viên ùn tới đằng sau hò reo cổ vũ.

Vài học viên cố gắng chạy theo nhưng đã nhanh chóng bị Jack và Yamato bỏ lại phía sau.

Đến cuối con đường, Yamato chen lên phía trước rồi đột ngột quẹo sang hướng tắt ngang qua con hẻm. Âm thanh của đám đông học viên dần khuất phía sau, Jack vẫn tiếp tục đuổi theo sát rạt. Không phải nó sợ lạc đường, chỉ là nó không muốn để thua Yamato. Akiko đã chỉ cho nó biết đường đến thác Âm Vũ Thanh. Jack không muốn bị bỏ xa phía sau Yamato ngay khi cuộc chạy đua chỉ vừa mới bắt đầu.

Khoảng thời gian trước khi bắt đầu nghi thức Phỉ Thúy Ngọc Kiếm, Akiko và Saburo đã hối hả đẩy Jack vào Sư Tử Đường để chuẩn bị cho nó. Trong lúc Jack thay bộ kimono mới và nốc thật lực đồ ăn thức uống thì Akiko đã tranh thủ giải thích cho nó lịch sử của thanh kiếm này.

“Phỉ Thúy Ngọc Kiếm thuộc về Thiên Hoàng Kammu, vị hoàng đế đã sáng lập ra Kyoto. Tương truyền ai có được Ngọc Kiếm sẽ trở thành thiên hạ vô địch. Vì vậy Thiên Hoàng Kammu đã ra lệnh cấm để thanh kiếm được rời khỏi nơi đây để Kyoto luôn được bảo vệ.

Ngài đã dâng Ngọc Kiếm lên sư Enchin của Phật giáo để thanh kiếm được cất giữ an toàn. Vị sư này đã đặt nó tại mỏm đá cao nhất của thác Âm Vũ Thanh để thanh kiếm có thể bao quát toàn bộ Kyoto và bảo vệ linh hồn của Sông Kizu.”

“Vậy cái thác ấy ở đâu?” Jack hỏi trong lúc và đầy một miệng cơm.

“Phía sau chùa Thanh Thủy Tự trong núi ấy. Cứ đi theo con dốc sau chiếc cầu lớn là cậu sẽ đến.”

“Ý cậu là cái cầu lúc chúng ta đi vào Kyoto ấy hả?”

“Đúng vậy. Con đường mà cậu phải đi nằm ở phía bên trái, vòng lên trên theo quả núi. Nó sẽ dẫn cậu đến thẳng Nhân Vương Môn. Đó là cổng chính của ngôi đền. Cậu không lạc được đâu,” cô nhấn mạnh trong lúc buộc dải thắt lưng *obi* cho nó.

“Đó là tuyến đường dành cho những người đi hành hương, rất dễ để nhận biết. Một khi đã tiến vào cung đường đó rồi, cậu cứ hướng thẳng phía Tam Trùng Tháp mà đi. Đó là cái tháp có ba tầng cùng một màu đỏ như cánh cổng *torii* ở Toba ấy. Sau đó băng qua Long Điện và cổng giữa để đến Bản Điện. Đó là khu vực chính. Từ chỗ đó, bên phải cậu sẽ thấy Vũ Đài, nơi các nhà sư thực hiện nghi thức múa trừ tà, còn bên trái chính là thác Âm Vũ Thanh có đền Phỉ Thúy Ngọc Kiếm.”

“Nghe có vẻ không khó đi lắm.”

“Đừng chủ quan Jack à. Phải có lí do thì sư Enchin mới đặt thanh kiếm ở đó chứ. Cái thác này cực kì nguy hiểm. Các vách đá luôn trơn trượt và ẩm ướt, lại còn gần như dựng đứng nữa. Rất nhiều samurai muốn được chạm tay vào thanh kiếm, nhưng chỉ vài người làm được điều đó thôi.”

Rồi chưa kịp hỏi gì thêm thì Jack đã phải vội vàng vào Đại Phật Đường để nghi thức được bắt đầu. Danh dự của trường Nhị Thiên Nhất Lưu đang đặt cả lên vai nó.

“Đi đường phải nhìn chứ!” tiếng người lái buôn nổi cáu khi Yamato và Jack lao nhanh qua quầy hàng của ông ta làm rơi cả trái cây xuống đất.

Hai đứa liên tục nhảy tránh rồi vòng vèo qua hàng loạt các dãy hàng hóa khiến mọi người đều phải giật mình. Chẳng mấy lâu sau, cả hai đã ra đến vùng ngoại ô thành phố. Jack thấy nhẹ cả người khi thoát ra khỏi bầu không khí oi bức ngột ngạt bên trong. Yamato đến được cây cầu trước tiên. Cậu ta nhanh chóng băng qua nó rồi quẹo trái hướng lên con đường hành hương. Jack ngay lập tức trông thấy đỉnh tòa Tam Trùng Tháp ló ra khỏi những ngọn cây từ phía xa.

Akiko nói đúng; nó có muốn lạc đường ở đây cũng khó vì đã có nguyên một đoàn người hành hương đang chậm rãi tiến về phía ngôi chùa. Dọc hai bên con đường đất, hàng dài những người bán rong đang bày ra nào là bùa may mắn, hương cùng thẻ bói. Các tay buôn bán danh tiếng khác thì bày bán nước uống, *sencha* và những bát mì nước cho vô số lũ khách hành hương vốn đã kiệt sức sau chuyến đi đường dài. Jack chạy vòng qua, tránh những gánh hàng rong của họ trên đường đuổi theo Yamato.

“Dục tốc bất đạt!” một trong số những người bán hàng rong la lên, tay vẩy vẩy tấm thẻ bói trước mặt Jack khi nó phóng qua.

Jack lao đi, càng tăng thêm tốc độ.

Yamato đã đến được khu rừng phía chân núi. Con đường tiếp tục vòng vèo bám lên sườn dốc, bị che khuất rồi lại hiện ra giữa tầng tầng lớp lớp cây rừng. Jack cảm nhận được thứ bóng râm mát lạnh khi nó chạy vào cánh rừng trên núi. Tim đập thình thịch như muốn phá vỡ cả lồng ngực, nó vẫn tiếp tục guồng chân nhanh hơn, cố sức đuổi theo Yamato. Cung đường bọn nó chạy càng lúc càng trở nên dốc hơn khi Jack quẹo qua một khúc quanh và thấy Yamato bắt đầu chậm lại.

Jack tính toán, thấy rằng nó có khả năng vượt qua Yamato nếu ở đoạn tiếp theo con đường trái thẳng. Nó dồn sức rồi tăng tốc chạy. Nhưng ngay khi vừa rẽ theo khúc quanh, bất chợt Jack đâm sầm phải một cái bụng bự mềm mềm. Nó bật văng ra sau, ngã phịch xuống nền đất đầy sỏi đá.

“Ôi chà! Từ từ thôi, chàng samurai trẻ,” nhà sư béo mập lên tiếng trong bộ áo cà sa màu vàng nghệ, tay ông xoa xoa cái bụng bự.

“Cháu xin lỗi,” Jack nói trong lúc vội vã đứng dậy, phủi bụi trên người, “nhưng cháu phải đuổi theo... đây là vấn đề danh dự.”

Jack cúi chào tạ lỗi rồi nhanh chóng phóng theo sau Yamato.

“Ồi tuổi trẻ bây giờ, háo hức muốn được giác ngộ thế đấy... Đức Phật sẽ đợi mà!” vị sư tốt bụng nói với theo cái bóng đang khuất xa dần của Jack.

Cho đến tận lúc Jack chạy nước rút vòng theo khúc cua cuối cùng vượt qua Nhân Vương Môn, nó vẫn không thấy bóng dáng Yamato đâu. Chỉ kịp lướt nhìn thoáng qua hai pho tượng khuyến sư trấn giữ lối vào, nó lại phải chạy như bay lên một chuỗi các bậc thềm bằng đá, phóng vù qua các lối khách hành hương giật mình thon thót để tới cánh cổng thứ hai dẫn vào Tam Trùng Tháp. Ngọn tháp được sơn bằng một màu đỏ sậm, nổi bật giữa các toà kiến trúc màu nâu nhạt khác.

Yamato vẫn mất hút trong tầm mắt trong lúc Jack vội vàng lao đến Bản Điện, gian chính của một khu nhà khổng lồ và lớn hơn hẳn các khu khác.

Bằng qua cánh cổng có hai pho tượng khuyến sư trấn giữ khác, nó lại bắt gặp một gian thờ nhỏ được sơn trang trí hình một con rồng màu xanh lục đang cuốn mình trên trần. Nó đang chạy qua phần điện thờ ngoài trời của Bản Điện. Đường chạy của nó tiếp tục vòng qua các lối khách hành hương đang phủ phục trên nền đất trong nghi thức cầu nguyện. Sau đó nó hướng thẳng một mạch đến nội điện.

Bên trong gian nội điện chỉ có vài vị tăng đang hoang mang ngơ ngác trước cảnh một thằng bé ngoại quốc mặt đỏ phừng phừng thở không ra hơi, mồ hôi nhễ nhại. Họ quan sát nó với vẻ quan tâm thật lòng. Nội điện là một gian sảnh tối nhưng khá mát mẻ. Khác với các gian đền chùa khác, nơi đây được trang trí bằng vô số các lá vàng lộng lẫy xung quanh tượng Phật. Tuy nhiên Jack chỉ đủ thời gian nhìn lướt qua gian sảnh trong lúc vội vàng tìm lối ra.

“Thác Âm Vũ Thanh ở đâu ạ?” nó lên tiếng hỏi trong hoảng loạn.

Một vị tăng có màu da rám nắng cùng cơ thể mạnh mẽ ngời ngời trong tư thế nửa tòa sen chỉ vào cánh cửa bên tay phải. Jack vội cúi

đầu cảm ơn rồi tiếp tục phóng qua cánh cửa, lao ra khoảng sân đầy nắng phía trước.

Nó nhận thấy mình đang đứng trên một miếng bực lớn bằng gỗ nhô ra ngoài hẻm núi xanh rì cây cối. Chính là Vũ Đài. Tiếng thác nước đổ xuống ầm vang vào tai nó. Qua màn nước trong vắt bắn tung tóe như sương, Jack thấy được quang cảnh của cả kinh đô Kyoto trải dài xuống tí tắp thung lũng, cả kinh thành lung linh qua màn bụi sương như một thứ ảo ảnh huy hoàng tráng lệ, một vệt cầu vồng mờ mờ vắt ngang Hoàng Thành cùng vùng trung tâm của nó.

Ngay phía bên trái Jack là thác Âm Vũ Thanh với dòng nước cuộn cuộn từ trên đỉnh dốc dựng đứng đổ xuống lòng hồ đầy đá tảng. Ước chừng cái thác cũng phải cao bằng một tòa nhà năm tầng. Bên dưới, làn nước cuộn xoáy vào nhau, sủi bọt trắng xóa cả lòng hồ trước khi êm ả chảy dọc theo hẻm núi xuống dưới Thung Lũng Kyoto.

Jack ngược nhìn lên. Mắt nó bắt gặp Yamato đang tất tả trèo lên các gờ đá gồ ghề hướng về phía một điện thờ bằng đá nhỏ xíu trên gờ thác.

Jack ước lượng cái thác này cao chừng bằng căn chòi trên đỉnh cột buồm của tàu *Alexandria*. Yamato thì mới trèo được có một đoạn ngắn phía trên Vũ Đài, tay chân run lẩy bẩy. Thậm chí từ chỗ mình đang đứng, Jack có thể thấy cả hai chân Yamato đang run lên cầm cập, cánh tay mò mẫm tìm điểm bám tiếp theo.

Leo qua phần tay vịn của Vũ Đài, Jack tìm tòi được một rìa đá hẹp thích hợp để làm điểm xuất phát cho nó. Tuy nhiên nó sẽ phải nhảy từ khu lan can của Vũ Đài đến chỗ đó. Lòng hồ cuộn nước phía xa bên dưới sẽ là tấm đệm an toàn nếu nó có lỡ rơi xuống. Jack hít một hơi thật sâu chuẩn bị tinh thần rồi nhảy phắt sang rìa đá hẹp.

Nó gон gàng tiếp đất xuống địa điểm đã chọn, nhưng ngay lập tức mất thăng bằng bởi bề mặt trơn tuột của gờ đá và bị trượt xuống mặt dốc dựng đứng. May mắn là tay nó đã bám được vào một mỏm đá nhô ra trên vực. Tháng ngày phải làm công việc leo cột buồm đã giúp nó rèn luyện được phản xạ ngay lập tức tìm trũng điểm bám để ngăn bị trượt xuống.

Jack cố điều hòa nhịp thở và trấn tĩnh tinh thần. Nó tự nhủ mình phải cẩn thận hơn nữa nếu còn muốn sống sót trở về.

Ngước nhìn lên, nó thấy Yamato chỉ nhích thêm được chút xíu. Như được tiếp thêm nguồn sinh lực mới, Jack bắt đầu hành trình leo trèo của mình. Nó vẫn còn cơ hội lấy được Ngọc Kiếm trước Yamato.

Sau một hồi làm quen với bề mặt trơn trượt của vực đá, Jack bắt đầu tăng tốc. Nó nhận ra leo vực đá cũng không khác với leo dây chằng cột buồm trên tàu *Alexandria* là mấy. Không còn sợ hãi trước độ cao của vực, Jack nhanh chóng leo đến cùng chỗ với Yamato.

“Cậu không sao chứ?” nó cất tiếng hỏi, lo lắng trước một Yamato đang run lẩy bẩy.

Yamato không nói gì mà chỉ trừng trừng nhìn nó, khuôn mặt tái nhợt không còn giọt máu, hai mắt như dại đi vì sợ.

“Cần tôi giúp không?” Jack hỏi thêm lần nữa, nó biết thứ cảm giác khủng khiếp ấy cũng giống như lần đầu tiên nó phải trèo lên cái chòi trên đỉnh cột buồm vậy.

“Không cần, đồ ngoại quốc! Một lần là đủ lắm rồi,” cậu ta rít lên nhưng giọng thì lạc đi bởi nỗi sợ khi phải treo mình trên gờ đá trơn trượt, hai bàn tay trắng bệch vì cố bám chặt.

“Tốt thôi. Vậy cứ ở đó mà rơi đi,” Jack đáp lại rồi tiếp tục vượt lên trên. Jack nhanh chóng đến được phần gờ thác không chút khó khăn. Nó liếc mắt nhìn xuống Yamato vẫn đang bám chặt, bất động nơi vực đá rồi bước qua mấy tảng đá lớn tròn tròn được kê làm bậc thềm, tiến vào cái đền nhỏ ở giữa.

Jack chui vào và thấy thanh Ngọc Kiếm được đặt giữa một cái hốc tối lổm vào trong.

Thanh kiếm được đỡ ngang bởi một cái trụ sơn màu đỏ như hồng ngọc, phản chiếu ánh sáng của làn nước bên ngoài. Ngọc Kiếm là một thanh *katana* mang ý nghĩa biểu trưng, vỏ bao của nó làm bằng thứ gỗ đen tuyền có khắc hình rồng bằng vàng với một con mắt được khảm ngọc phỉ thúy xanh lục. Jack thấy lạnh hết cả sống lưng. Độc Nhãn Long. Rồng-một-mắt.

Cố giữ cho hai cánh tay không run lên, Jack nhắc thanh kiếm nặng nề ra khỏi chiếc trụ đỡ. Tay nắm chặt phần cán kiếm bằng da

thuộc, nó cảm nhận được phần gồ lên của hoa văn trên lớp da cá đuối trắng. Nó rút bao kiếm, để lộ phần lưỡi kiếm bằng thép sáng lóa, sắc lẹm đến mức chỉ nhìn thôi cũng đã thấy nổi da gà. Một lớp bóng mờ hình con rồng thứ hai ánh lên trên bề mặt kiếm. Nó nhanh chóng tra thanh kiếm lại vào bao.

Jack giắt thanh Ngọc Kiếm vào phần thắt lưng *obi* của mình, cẩn thận cố định bao kiếm cho khỏi rơi rồi trở ra bờ vực đá.

Nhìn xuống dưới, nó thấy Yamato vẫn không hề nhúc nhích.

Nó lại trèo xuống ngang vị trí với Yamato. Lần này cậu ta thậm chí còn không nhìn nó một cái. Lúc này Yamato chỉ còn dám đứng một chỗ trong tư thế treo mình bên bờ vực thẳm, cả người cậu ta run lập cập như chiếc lá trong cơn bão.

"Nghe này, cậu bị cứng tay rồi," Jack lên tiếng, cố thu hút sự tập trung của Yamato.

Nó đã từng chứng kiến chuyện này xảy ra với rất nhiều thuyền viên khác trên tàu *Alexandria*. Trong những lúc như thế, tâm trí họ như đờ đi vì sợ hãi khiến cơ thể họ càng trở nên cứng đờ bất động. Đầu óc họ bắt đầu hoa lên, dẫn đến việc chóng mặt, mất thăng bằng và cuối cùng là tuột tay rơi xuống biển, hoặc tệ hơn là rơi thẳng xuống sàn tàu.

Nhận thấy Yamato không còn khả năng bám trụ lâu hơn nữa, Jack nhủ thầm nó phải giúp cậu ta quay trở xuống thật nhanh.

"Để tôi giúp cậu. Trước tiên đưa chân phải xuống..."

"Tôi không thể..." Yamato yếu ớt lên tiếng.

"Cậu sẽ làm được. Cứ thả một chân ra rồi đặt xuống cái gờ đá nhỏ bên dưới đây."

"Không được đâu... xa lắm..."

"Không xa chút nào hết. Tin tôi đi, cậu làm được mà."

"Mà việc gì phải quan tâm chú? Cậu đã cướp cha tôi rồi còn gì!" giọng Yamato đầy hằn học, cơn giận dữ bùng lên đã phá tan nỗi sợ đến bất động trên cơ thể.

"Cướp cha cậu?" Jack hoang mang hỏi lại.

“Phải, chính cậu! Nếu không có cậu thì mọi thứ đã chẳng ra nông nổi này. Cha cũng sẽ nhận ra nỗ lực của tôi và công nhận tôi. Tôi sẽ không còn chỉ là cái bóng của anh Tenno nữa. Vậy mà cậu đã cướp đi ông ấy

“Tôi không cướp cha cậu. Chính ông ấy đã nhận nuôi tôi đấy chứ! Tôi làm gì có sự lựa chọn nào khác đâu.”

“Có đấy. Lẽ ra cậu nên chết chung với mấy người trên tàu của cậu đi!” Yamato gào lên, thả bung cơn giận dữ.

“Ờ, nếu không có tôi thì cậu cũng đã toi mạng dưới tay tên ninja đó rồi!” Jack bật lại.

“Đó mới là điều tôi đang muốn nói đấy. Lẽ ra tôi cũng đã có một cái chết danh dự như anh trai rồi. Thế mà cậu còn đến cứu tôi! Làm mất mặt tôi!”

“Đẹp cái thứ danh dự hão của người Nhật mấy người đi!” Jack bực lên gào lại. “Gì mà cứ phải mất mặt với chả không mất mặt chứ? Tôi đã cứu cậu. Tôi... là bạn cậu. Nếu muốn cướp cha cậu thì hồi đó tôi đã để cậu chết ở đấy rồi. Tôi không muốn cha cậu. Người tôi muốn là cha *của* tôi, nhưng ông ấy chết rồi!”

“Vậy tôi cũng nên chết đi còn hơn!” giọng Yamato trở nên dứt khoát, cậu ta đưa mắt nhìn xuống dải đá gồ ghề nhô lên bên dưới lòng hồ. “Cậu đã có thanh kiếm. Vinh quang thuộc về cậu. Dù gì bây giờ cha cũng sẽ không bao giờ còn thừa nhận tôi nữa. Tôi đã phản bội ông ấy. Dù cậu có muốn hay không thì giờ ông ấy cũng đã là của cậu!”

Vừa dứt lời, Yamato liền nhảy xuống.

39

LỜI XIN LỖI

“Không!” Jack hét lên, với tay tóm lấy nhưng Yamato đã biến mất trong màn nước trắng xóa cuộn cuộn.

Jack trèo xuống gờ đá rồi nhảy trở lại gian Vũ Đài. Nó phải chen đẩy mấy người hành hương hiếu kì tụ tập trên phần sàn gỗ đang tò mò theo dõi sự việc để băng qua được.

“Có ai thấy cậu ấy không?” vừa hỏi nó vừa nhòm qua lan can xuống dòng nước cuộn tròn sủi bọt bên dưới.

“Không. Cậu ta ngã xuống chỗ lòng hồ và vẫn chưa thấy ngoi lên,” một trong những người hành hương lên tiếng trong lúc vẫn nhìn nó bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Có thể cậu ta đã va vào đá,” người khác nói.

Thêm vài người nữa từ trong Bản Điện cũng chạy ra xem.

“Khoan đã, cậu ta kìa!” một người hành hương hét lên, tay chỉ vào một vùng toàn đá lởm chởm.

Yamato chỉ vừa trôi lên hớp không khí thì đã ngay lập tức bị dòng nước cuốn đi, lôi tuột xuống dưới.

“Này, cậu ta lấy Phi Thúy Ngọc Kiếm của chúng ta!” một vị tăng từ trong gian phòng linh thiêng bên trong Bản Điện xuất hiện. “Giữ cậu ta lại!”

Jack liếc từ trên lan can xuống. Nó ước chừng Vũ Đài cao ít nhất cũng bằng từ đầu trục căng buồm của tàu *Alexandria* xuống mặt nước. Nó đã từng thấy những viên thủy thủ rơi từ trên độ cao như vậy xuống biển mà vẫn còn sống. Liệu nó có thể làm được như thế?

“Ngăn cậu ta lại! Cậu ta đang giữ thanh kiếm!” vị tăng thúc giục.

Không còn thời gian cân nhắc thêm nữa, Jack lao từ trên lan can xuống mặt nước.

Gió thổi vù vù qua mặt, trong một thoáng, nó thấy mình nhẹ bẫng, gần như tĩnh lặng. Mắt nó bắt gặp hình ảnh Kyoto qua màn sương trước khi lao mình xuống vùng nước lạnh giá.

Cú va chạm dữ dội như tổng hết toàn bộ không khí ra khỏi cơ thể nó, miệng nó ngậm đầy nước lạnh. Ra sức đạp chân để đẩy mình lên trên với thanh kiếm nặng trĩu, nó trôi lên khỏi mặt nước ho sặc sụa mấy lần rồi mới lấy lại được bình tĩnh.

Jack nhìn quanh tìm kiếm Yamato nhưng không thấy. Há miệng hớp đầy không khí, nó lặn xuống dưới dòng nước chảy xiết.

Nó bơi về phía lòng hồ nhưng vẫn không thấy bất cứ dấu hiệu gì của Yamato, chỉ có những tảng đá lở mờ nhấp trong vùng nước tối đen cùng những cuộn xoáy nước liên tục cản nó lại, đe dọa sẽ kéo nó xuống đó mãi mãi.

Ngay lúc hai lá phổi nó bắt đầu đau rát đến không chịu nổi khiến nó đang chuẩn bị trôi lên khỏi mặt nước thì bất chợt có thứ gì đó mềm mềm chạm vào tay nó. Dù không nhìn thấy gì nhưng Jack vẫn nắm chặt, kéo thứ đó về phía mình. Một tay nó vòng quanh ôm lấy cái vật nặng nặng ấy trong khi hai chân liên tục đạp nước đẩy cả hai lên.

Jack và Yamato trôi lên khỏi mặt nước cùng lúc, nhưng ngay lập tức bị dòng nước cuốn vào vùng đá nhô lên lởm chởm rồi lại bị nhấn chìm xuống rãnh nước chảy xiết của con sông.

Nó nghe thấy tiếng nhiều người la hét trong lúc cố giữ cơ thể mình, Yamato và thanh kiếm nổi lên trên mặt nước trong dòng chảy xiết. Từng cuộn nước không ngừng đổ theo lối cửa sông, liên tục cuốn Jack và Yamato theo. Sức lực của Jack đuối dần trong lúc nó nỗ lực bơi về phía bờ, kéo theo Yamato và thanh kiếm.

Giờ thì bọn nó đã cách xa Bản Điện, ngôi chùa cũng đã khuất khỏi tầm mắt sau một khúc quanh của dòng sông. May mắn là luồng nước nơi đây đã bớt chảy xiết nên Jack bám được vào bờ sông. Với tất cả phần sức lực cuối cùng còn sót lại, nó kéo cơ thể Yamato đã mềm rũ lên bờ.

Gục xuống bên cạnh Yamato, Jack nằm bất động trong một lúc, miệng nó không ngừng há ra hớp lấy hớp để không khí như một con

cá mắc cạn dưới cái nóng hừng hực của mặt trời. Trong lúc nghỉ mệt, nó thậm chí không biết liệu mình đã quá trễ để cứu Yamato. Ngay sau đó nó chợt nghe thấy một tiếng ho lớn sắc nước, tiếng nôn ọe, rồi tiếng thở thều thào.

“Để tôi chết đi,” Yamato rên rỉ, vén mớ tóc ướt sũng ra khỏi mắt.

“Nếu tôi vẫn cứu được cậu thì còn lâu,” vừa thở hồng hộc nó vừa nói.

“Vì sao chứ? Tôi chưa bao giờ đối tốt với cậu cả.”

“Dù sao chúng ta cũng được coi là bạn bè vì cha cậu đã yêu cầu như thế còn gì?” Jack nói, nở một nụ cười mỉa mai. “Hơn nữa cậu còn dạy tôi cách sử dụng kiếm gỗ.”

“Thì sao?”

“Cậu đã giúp tôi nhận ra rằng mình không phải là một tên ngoại quốc vô dụng,” Jack đáp lại, nó yên lặng để cụm từ xúc phạm đó lơ lửng một lúc trong bầu không khí giữa hai người.

Yamato quay sang bối rối nhìn Jack. “Cậu mà vô dụng hồi nào?”

“Hồi cha tôi bị giết, tôi đã không thể làm gì để cứu ông ấy. Tôi chỉ là một đứa vô dụng trước những kẻ quá lão luyện như vậy,” Jack thú nhận. “Độc Nhãn Long đã cười vào mặt tôi khi tôi cố tìm cách tấn công hắn. Nhưng cậu đã chỉ cho tôi con đường Võ Sĩ Đạo, giúp tôi có được lí do để tồn tại. Đó là điều tôi luôn cảm kích.”

“Thật không hiểu nổi cậu nữa, ngoại- ... à, Jack,” Yamato ngồi hẳn lên, hai tay ôm đầu. “Tôi luôn phớt lờ cậu, thù ghét cậu, vậy mà lúc tên ninja sắp giết tôi thì cậu lại lao tới tấn công không hề nao núng bằng tất cả danh dự và lòng dũng cảm. Tôi thì không thể làm được như thế. Cậu đã hành động giống như một người anh trai, một samurai.”

“Nếu là cậu thì cậu cũng sẽ làm như vậy thôi.”

“Không... tôi không làm được đâu,” Yamato nói, nuốt nước bọt khan như thể lời nói vừa rồi là một hòn đá kẹt trong cổ họng. “Tối hôm thấy Kazuki bắt nạt cậu, tôi đã sợ đến mức không dám làm gì. Tôi biết kĩ năng chiến đấu của cậu ta tốt hơn tôi. Hẳn cậu ta cũng biết điều đó. Tôi đã không đủ can đảm để bước lên đối diện...”

Yamato quay mặt đi nhưng Jack vẫn thấy được cánh tay cậu ta đưa lên quệt ngang mắt, hai vai run lên theo từng đợt nấc đầy nước mắt.

“Đến đợt anh em song sinh nhà Seto... tôi cũng sợ đến mức không dám giúp. Tôi không muốn bị gọi là kẻ sính ngoại. Sau tối hôm đó, tôi không còn mặt mũi nào mà làm bạn với cậu nữa. Tôi không xứng đáng với cậu. Đó mới là lí do thực sự. Tôi xin lỗi...”

Jack ngả người về phía trước với khuôn mặt hoang mang bối rối. “Tôi chẳng hiểu gì cả. Sao cậu lại phải xin lỗi?”

“Jack, cậu đã cho tôi thấy con người thật của mình, còn tôi thì không thích phải đối mặt với điều đó chút nào hết. Cha nói đúng. Tôi không xứng đáng trở thành một samurai chứ chưa nói đến một thành viên trong gia tộc Masamoto. Cậu còn giống một người thừa kế dòng máu của cha hơn tôi nhiều. Cậu không hề cướp đi ông ấy, chỉ có tôi mới là người đã để mất thôi.”

“Đừng có ngu ngốc thế Yamato. Cậu *chưa* để mất ông ấy đâu. Ông ấy vẫn còn sống mà, đâu phải như cha tôi đã mất,” Jack nói thẳng. “Thầy Masamoto có thể nổi giận, nhưng ông ấy chẳng có lí do gì để phải xấu hổ vì cậu cả, nhất là với tinh thần chiến đấu cậu đã thể hiện hôm nay. Còn nếu vấn đề là ông ấy tự hào về tôi hay cậu hơn thì quên chuyện đó đi. Cả tên Kazuki đó cũng không đáng để chúng ta phải bận tâm. Hẳn chỉ là một con heo rỗng kêu to với cái mông chónúp sau bộ lông sư tử lúc nào cũng cho mình là phải thôi!”

Nói rồi Jack toét miệng cười với Yamato, Yamato cũng yếu ớt mỉm cười đáp lại.

“Hơn nữa giờ cậu đã xin lỗi tôi, vậy là lấy lại được bộ mặt rồi còn gì?”

“Cứ cho là thế, nhưng mà -”

“Không nhưng nhị gì cả. Hôm nào mà tôi chẳng phải xin lỗi Akiko vì lỡ phạm lỗi! Cô ấy đã dạy cho tôi biết tất cả những gì cần thiết để được một người Nhật tha thứ. Lần nào cô ấy cũng tha thứ cho tôi, giờ đến lượt tôi tha thứ cho cậu. Chúng ta làm bạn chứ?” vừa nói Jack vừa chìa tay ra.

“Cảm ơn cậu,” Yamato đáp lại, ngượng ngịu vì không quen với kiểu bắt tay của người Anh.

“Yamato này, cậu có quyền không ưa tôi. Tôi cũng đã chẳng thích thú gì hồi Jess mới ra đời. Con bé đã chiếm hết sự quan tâm chú ý của cha tôi. Đây là nó còn là em gái tôi đấy! Nếu cha tôi mà lại tự nhiên đi nhận nuôi một thằng nhóc người Pháp nào đấy thì chắc tôi cũng thấy hãi lắm!” Jack thốt lên, nhăn mặt với cái ý tưởng vừa nêu ra. “Tôi không trách cậu cái gì. Nhưng người cậu nên cáu giận không phải là tôi mà là Độc Nhãn Long. Nếu hắn không sát hại anh trai Tenno của cậu và cha tôi thì chúng ta đã không phải suýt chết đuối mà ngồi đây kể lể với thanh kiếm lấy trộm trong tay thế này đâu!”

Thế là cả hai cùng bật cười sang sảng trước tình thế tréo ngoe của bọn nó. Bầu không khí căng thẳng cũng biến mất như thể đã bị thác Âm Vũ Thanh rửa trôi.

Sau khi tiếng cười dần lắng dịu, bọn nó lại tiếp tục ngồi trong im lặng, tay ném từng hòn sỏi nhỏ xuống dòng sông, phân vân không biết nên nói gì hay làm gì sau đó.

“Chúng ta phải về thôi” cuối cùng Yamato cũng lên tiếng. “Mặt trời sắp lặn rồi, với cả còn phải cho trường Nhị Thiên Nhất Lưu biết họ đã thắng nữa.”

“Cầm lấy đi,” vừa nói Jack vừa tháo Phỉ Thúy Ngọc Kiếm nơi thắt lưng của nó ra đưa cho Yamato.

“Sao lại là tôi? Cậu mới là người lấy được cơ mà.”

“Thì thế, nhưng mà cần gì phải cho cha cậu biết điều đó, đúng không?”

VỮNG BƯỚC

Jack và Yamato cùng chạy vào Đại Phật Đường.

Học viên trường Liễu Sinh hò reo ngất trời khi thấy vị chiến binh của họ mang theo bên mình Phỉ Thúy Ngọc Kiếm. Lãnh chúa Kamakura kêu hãnh chinh trang lại trang phục của mình để chuẩn bị bước lên nhận lấy thanh kiếm và đăng quang chiến thắng.

Thầy Masamoto vẫn ngồi khoanh chân trên chiếc bục bên cạnh. Khuôn mặt ông đanh lại và không biểu lộ bất cứ thứ cảm xúc nào khác khi Yamato bước vào Đại Phật Đường với Ngọc Kiếm trên tay, như thể chỗ ông ngồi bây giờ đã bị thay vào bằng một hình nộm giấy Masamoto khô khốc, không còn chút dấu hiệu nào của sự sống.

Tiếng hò reo lắng xuống thành những tiếng xì xào xuýt xoa khen ngợi khi Jack và Yamato tiến đến chỗ chiếc bục và cúi chào.

Akiko và Saburo đang ngồi quỳ ở bên phải, Raiden và Moriko thì quỳ ở bên trái. Dù tuyệt vọng nhưng Akiko vẫn nhoẻn một nụ cười mừng Jack lành lặn trở về, tuy cũng không khỏi lo lắng trước thất bại của cả nhóm. Yamato bước lên phía trước với thanh kiếm trong tay. Ngài Kamakura trịnh trọng chuẩn bị đón nhận lễ vật.

Phải khó khăn lắm Jack mới thuyết phục được Yamato giữ lấy thanh kiếm, cuối cùng cậu ta cũng đồng ý với điều kiện đó sẽ là cách tốt nhất để làm hòa với cha. Bản thân Jack không màng tới danh dự của cuộc tỉ thí, được ngài Masamoto nhận nuôi đã là vinh dự quá lớn lao đối với nó rồi. Jack không muốn nó lại chính là nguyên nhân khiến gia đình họ đổ vỡ.

Yamato cúi người lần nữa rồi quỳ một chân xuống, hai tay nâng Phỉ Thúy Ngọc Kiếm lên cao quá đầu. Lãnh chúa Kamakura đưa tay ra trịnh trọng đón nhận lễ vật và chuẩn bị công bố thắng lợi của mình trong cuộc Tha Lưu Tỉ Thí, nhưng trước khi ông kịp chạm tay

vào thanh kiếm thì Yamato đã quay người sang bên và dâng nó về phía thầy Masamoto.

“Thưa cha, con cầu xin được cha tha thứ và dâng lên cha thứ vinh quang thực thụ thuộc về trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Người lấy được thanh kiếm này không phải con mà chính là Jack.”

Một khoảng im lặng lúng túng bao trùm khắp Đại Phật Đường.

Jack há hốc miệng sửng sốt. Nó và Yamato đã không hề thỏa thuận như vậy. Đúng ra thỏa thuận chỉ là Yamato dâng kiếm lên thầy Masamoto thôi chứ không nói thêm người lấy là Jack. Bọn nó đã đồng ý để chiến thắng này thuộc về Yamato. Đó sẽ là bằng chứng thuyết phục thầy Masamoto rằng Yamato sở hữu đủ tài năng để trở thành một chiến binh samurai của dòng tộc.

Akiko cũng tròn mắt kinh ngạc, hết nhìn Yamato đang quỳ gối cúi đầu rồi đến Jack lúc này đang lắc đầu quầy quậy.

Thầy Masamoto nhìn Yamato bằng ánh mắt hoài nghi. “Có thật thế không?”

“Đúng ạ thưa cha. Nhưng Jack muốn con là người tự tay dâng lên cha thanh kiếm.”

Phốt lờ hành động phản đối của Jack, thầy Masamoto gạt đầu công nhận. Mọi chuyện đã được ấn định. Ông đứng dậy đón lấy thanh kiếm từ tay Yamato.

“Trường Nhị Thiên Nhất Lưu đã chính thức chiến thắng trong cuộc Tha Lưu Tử Thí!” tiếng vị giám khảo công bố vang lên, tuy cũng đang lúng túng không kém mọi người trước tình huống bất ngờ.

Cả Đại Phật Đường ầm vang âm thanh hò reo như sấm từ trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Bên trường Liễu Sinh thì ồn xao tiếng la ó phản đối, Raiden giậm chân bình bịch xuống sàn vì giận dữ còn Moriko thì nhe răng rít lên khinh khỉnh với Akiko. Khuôn mặt ngài Kamakura đỏ lên trong cơn thịnh nộ, cổ họng ông run run như thể vừa mắc nghẹn phải một con ếch to quá cỡ.

“Đây là một sự sỉ nhục!” cuối cùng ngài Kamakura cũng quát lên, đẩy mạnh vị giám khảo ngã dúi dụi xuống sàn. “Một sự sỉ nhục!”

Ngài Kamakura hất đầu chào một cái cụt lủn về phía thầy Masamoto rồi dùng dùi dùi ra khỏi đại sảnh, các samurai trong trường

vội vã đi theo. Vị giám khảo đứng dậy rồi yêu cầu mọi người trật tự. Sau khi mọi âm thanh đều đã lắng xuống, ông nhường vị trí lại cho thầy Masamoto.

“Hỡi các học viên trường Nhị Thiên Nhất Lưu!” Thầy Masamoto đồng dục lên tiếng, trình trọng giọng cao Ngạc Kiếm trong tư thế của người chiến thắng. “Hôm nay, tất cả chúng ta đã được tận mắt chứng kiến những gì làm nên một samurai của trường!”

Cả Đại Phật Đường vang lên một tràng pháo tay lớn. Thầy Masamoto lại giơ tay kia lên ra hiệu im lặng. Đoạn ông bước ra khỏi chiếc bục tiến đến chỗ Jack.

“Như đầu năm ta đã nói, tất cả các samurai đều phải chiến thắng chính bản thân mình, không ngại tập luyện gian khổ, không ngừng trui rèn ý chí sắt đá. Trò Jack đây chính là minh chứng cho câu nói đó. Hôm nay, trò ấy đã chiến đấu bằng dũng khí, lòng quả cảm và đã đánh bại được đối thủ của mình, đem về vinh quang cho trường chúng ta!”

Một tràng pháo tay nữa nổi lên còn to hơn cả lúc này.

“Tuy nhiên Võ Sĩ Đạo không đơn thuần chỉ có lòng dũng cảm và danh dự. Con đường đó cũng không chỉ có mỗi chiến đấu và chiến tranh. Có những lúc dừng lại là điều cần thiết, nhưng hãy nhớ rằng con đường ấy sẽ còn tiếp tục. Bởi vẫn còn ba tinh hoa khác trong tinh thần Võ Sĩ Đạo là nghĩa khí, nhân đức và trung thành.”

Thầy Masamoto quay sang Yamato, ông đặt một tay lên vai người con trai.

“Trò Yamato đây đã thể hiện cho chúng ta thấy những tinh hoa đó. Hành động dám tự mình thú nhận sự thật trước toàn thể mọi người là minh chứng của lòng dũng cảm phi thường, thậm chí có phần hơn cả những gì cần thiết để lấy được thanh kiếm.”

Thầy Masamoto lại giương cao thanh kiếm sáng lóa lên trời, cả trường cùng hò reo lần nữa.

“Yamato, con đã trả lời được câu hỏi của ta,” ông tiếp tục nói trong lúc nhìn xuống Yamato với ánh mắt trù mến mà Jack chưa bao giờ thấy. “Ta đã hỏi con điều gì làm nên một thành viên trong gia tộc Masamoto. Những gì con vừa thể hiện cũng chính là tinh

thần của dòng tộc chúng ta. Con đã trân trọng và vinh danh Jack, người anh em samurai của mình. Đó là tấm lòng chính trực. Con là một thành viên đích thực của dòng họ. Ta chấp nhận lời xin lỗi của con một trăm lần và tha thiết mong con trở về trường Nhị Thiên Nhất Lưu.”

Thầy Masamoto quỳ một chân xuống ngang bằng với Yamato.

Jack như không tin được vào mắt mình, và qua cái nhìn sững sờ trên gương mặt Akiko, nó đoán cô cũng có cùng cảm giác kinh ngạc như vậy. Qua tất cả những sự việc vừa xảy ra, thầy Masamoto đã chính thức tuyên bố chấp nhận Yamato với tư cách là một người trong dòng tộc. Khoảnh khắc ấy cũng đã được tất cả những học viên còn lại ghi nhớ. Một khoảng yên lặng bao trùm lên đại sảnh khi tất cả mọi người đều cúi mình kính trọng trước hình ảnh thầy Masamoto và Yamato.

Người cha và con trai cùng cúi đầu đáp lại nhau.

“Võ Sĩ Đạo là hành trình mà người bước đi trên nó không bao giờ được phép khinh suất,” ông tuyên bố sau khi đã đứng dậy. “Như ta đã nói, Võ Sĩ Đạo là con đường phải theo đuổi cả đời. Tuy nhiên mệnh lệnh đơn giản chỉ là giữ vững con đường đã chọn. Hỡi các học viên trường Nhị Thiên Nhất Lưu - hãy vững bước!”

Cả Đại Phật Đường lại âm vang trong tiếng vỗ tay như sấm.

LỄ KÌ VIÊN

Một cậu thiếu niên nhỏ trong bộ đồ trắng toát đội chiếc mũ đen như của vị sư Thần đạo nâng thanh đoản kiếm *wakizashi* lên cao quá đầu rồi dùng hết sức chặt mạnh.

Chỉ bằng một lần vung duy nhất, cậu ta đã cắt đôi sợi dây thừng chằng ngang, khai mào cho lễ hội Kì Viên bắt đầu.

"Tuyệt quá! Tớ chưa bao giờ được thấy lễ hội nào như thế," Jack không ngớt lời khen tụng.

Những chiếc kiệu gỗ khổng lồ với các tấm thảm trang trí và hàng dài những chiếc đèn lồng trắng hình hồ lô trông như thể nổi dài tít tắp đến tận bầu trời liên tục lướt qua chỗ bọn nó. Một số kiệu thì có người khiêng bằng vai, còn chiếc lớn nhất cỡ một cái thuyền được trang trí lộng lẫy, bên trên có các cô gái *geisha* với khuôn mặt trang điểm trắng toát thì được gắn thêm những chiếc bánh xe gỗ để kéo đi diễu hành qua phố.

Khi chiếc kiệu thứ nhất vừa đi đến góc phố thì những người kéo xe bắt đầu đồng thanh hô to, "*Yoi! Yoi! Yoi to sei!*", tiếng hô của họ hòa nhịp với âm thanh của những chiếc trống lớn đặt phía trên kiệu, cả đoàn rước kiệu bắt đầu rẽ sang rồi dần dần khuất sau góc phố như một con rồng khổng lồ nằm ngọc.

"Lễ hội này là gì thế?" Jack hét lên hỏi, cổ át thứ âm thanh ồn ào náo nhiệt của buổi lễ.

"Đây là lễ rửa tội và thanh tẩy để thần linh không trừng phạt chúng ta," Akiko đáp lại, hôm nay cô mặc một bộ kimono màu nước biển xanh lục, điểm xuyết thêm những đóa hoa cúc. "Một cơn đại dịch đã tràn qua Kyoto bảy trăm năm về trước, vì thế mọi người đã cùng nhau tổ chức lễ hội này để cầu mong sự việc tương tự sẽ không xảy ra."

“Anh quốc bọn tớ cũng từng có đại dịch,” Jack nói. “Ở chỗ tớ mọi người gọi nó là Cái Chết Đen.”

Đám đông xung quanh bọn nó tiếp tục ùa lên vì ai cũng muốn có được một chỗ đứng tốt để có thể ngắm hết các loại kiệu đang diễu hành qua. Emi và hai người bạn cũng ra đứng cùng bọn Jack, Akiko và Yamato trong hàng người tấp nập.

“Các chàng trai cô gái anh hùng của chúng ta hôm nay sao rồi?” Emi cất tiếng chào bọn nó, tay phe phẩy chiếc quạt giấy đỏ xua đi bầu không khí nóng nực trong lúc cổ tình chen vào giữa Jack và Akiko. Akiko khẽ cau mày trước hành động chen ngang bất ngờ.

“Tuyệt lắm, cảm ơn cậu!” Jack trả lời. “Quả thật là một lễ hội hoành tráng

“Nào nào!” Yamato vội giục giã rồi tóm lấy tay Jack khi thấy biểu cảm giận dữ của Akiko. “Tớ có biết một chỗ đứng tốt lắm.”

“Xin lỗi nhé, tớ phải đi rồi. Gặp lại sau ha?” vừa nói Jack vừa vẫy tay chào cô bạn Emi đang tỏ vẻ thất vọng khi nó bị Yamato và Akiko lôi xềnh xệch xuống cuối đám đông. Ở đó, Saburo, Yori và Kiku đang đứng chờ sẵn.

“Này, thử một cái xem!” Saburo chào bằng cách dúi vào tay nó một cái bánh nhỏ hình cá.

“Gì thế?” Jack hỏi, đưa cái bánh bột nướng lên nghi ngờ xem xét.

“*Taiyaki*...” Saburo trả lời qua cái miệng nhồm nhoàm toàn bánh.

“Để sau đi. Chúng ta còn cả buổi chiều tha hồ ăn uống cơ mà,” Yamato xen ngang. “Giờ phải kiểm được chỗ phía đầu đoàn diễu hành để xem đã. Theo tớ!”

Yamato dẫn cả bọn đi xuống con đường phía sau rồi vòng vèo qua một loạt các mê cung ngõ hẻm không bóng người trước khi đến được con phố lớn ngay trước Hoàng Thành.

Tại đây, hàng trăm người đã tụ hội sẵn. Dọc theo con đường là hàng dài các quầy bán những loại kẹo lạ, các xiên thịt gà nướng, *sencha* cùng một loạt những gian hàng lưu niệm và đồ chơi của lễ hội, từ những chiếc quạt giấy màu sắc rực rỡ đến những chiếc mặt nạ giấy kinh hoàng. Tất cả đều sẵn sàng cho đêm hội.

“Đấy! Tớ đã bảo mà Jack! Từ đây chúng ta có thể thấy cả đoàn diễu hành,” Yamato hào hứng trong lúc dẫn cả bọn lên phía trước. Kể từ sau chiến thắng trong cuộc Tha Lưu Tỉ Thí hôm qua và sự kiện cha con hòa giải, Yamato như lột xác thành một người hoàn toàn khác. Cậu ta đã không còn tỏ ra khó chịu hay lạnh lùng với nó nữa. Thật ra thì Jack thấy Yamato có hơi nghiêm trọng hóa tình bạn mới của bọn nó đến mức như thể cậu ta là vệ sĩ riêng, ra mặt thách thức bất kì ai dám kêu nó là ngoại quốc vậy.

Tuy nhiên không phải ai cũng thay đổi như vậy. Mặc dù lúc này Akiko, Saburo, Jack và Yamato được coi là những vị anh hùng của trường nhưng nhóm Kazuki vẫn khẳng khái đối nghịch với Jack. Nhưng dù sao thì nhóm Kazuki cũng chẳng còn dám huênh hoang như trước vì tất cả mọi người đều đang ăn mừng thắng lợi của trường trước trường Liễu Sinh Lưu.

“Kìa mọi người!” Kiku thốt lên. “Thầy Masamoto đấy!”

“Thầy ấy đi đâu thế nhỉ?” Jack hỏi.

“Đương nhiên là gặp Thiên Hoàng chứ còn gì nữa!” Kiku mơ màng trả lời với một vẻ tôn sùng. “Vị Thánh Sống của chúng ta.”

“Dù người thắng Tha Lưu Tỉ Thí là chúng ta, nhưng với tư cách là người sáng lập ra Nhị Thiên Nhất Lưu thì thầy Masamoto mới có được vinh dự diện kiến Thiên Hoàng.”

Thầy Masamoto tay cầm Phi Thúy Ngọc Kiếm, cùng với các thầy Yamada, thầy Kyuzo, thầy Hosokawa và cô Yosa trong y phục và biểu chương trang trọng tiến vào cánh cổng khổng lồ của Hoàng Thành rồi khuất sau dãy tường cao vút phía đông. Jack tự hỏi không biết diện kiến vị “Thánh sống” thì sẽ như thế nào.

Chiều hôm đó, cả bọn đứng ngắm đoàn kiệu diễu hành với các cô gái *geisha* và dàn nhạc công đi qua trong khi Jack thì được giới thiệu cho một đồng các loại đồ ăn nhiều đến khủng khiếp của Nhật. Saburo xem ra có vẻ cực kì khoái chí với việc thử nghiệm khẩu vị của nó. Cậu chàng liên tục bắt nó thử hàng loạt các loại đồ ăn khác nhau, và kết quả thì cũng đa dạng chẳng kém. Jack thấy thích *takoyaki*, một loại bánh bột tròn có vị gừng và các mẫu mực nướng bên trong, nhưng lại thấy cái bánh nướng cuộn sữa trứng *obanyaki*

ngọt dễ sợ. Trong lúc cả bọn lững thững đi dọc theo phố, Saburo lại tiếp tục dúi vào tay Jack một đồng các thể loại bánh rán nữa.

“Mấy cái này là bánh *okonomiyaki*, tên của nó có nghĩa là ‘thích gì nướng đấy’,” Akiko giải thích với một cái nhản mặt khi Jack tọng vào miệng nó đến cái bánh thứ tư, “nhưng tớ không tin đâu. Ai mà biết được họ cho những gì vào bánh!”

“Mọi người lại đây nhanh lên,” Yamato hét gọi, vẫy tay ra hiệu cho bọn nó từ một chiếc quầy tại góc phố nhỏ. “Cửa hàng này có mấy cái mặt nạ đẹp chưa từng thấy luôn!”

“Có cái này hợp với cậu đấy Jack,” vừa nói Saburo vừa đẩy vào tay nó một cái mặt nạ quỷ đỏ xấu kinh người với bốn con mắt và hàm răng vàng ớn. “Cậu mà đeo cái đó vào trông đẹp trai phải biết!”

“Chà, còn tớ thì thấy cậu nên đeo cái này, cực hợp với kiểu oánh nhau của cậu luôn!” vừa chọc Jack vừa đưa cho Saburo mặt nạ hình một bà lão già ho hen khèn khựa với khuôn mặt nhăn nhéo hồm cả vào trong.

“Ha, ha!” Saburo đáp lại bằng điệu cười nhạt như nước ốc, nhưng vẫn nhận lấy chiếc mặt nạ. “Thế còn cái này cho cậu thì sao hả Yamato?”

“Sao không? Cũng có chút thần thái đấy chứ,” Yamato nhận xét trong lúc xem qua xem lại cái mặt nạ vàng hình khuôn mặt của một kẻ điên với mái tóc đen nhọn lờm chờm.

“Còn cậu đã chọn được cái nào chưa Akiko?” Jack hỏi.

“Tớ đang định lấy cái đó,” cô bé nói, tay chỉ vào một chiếc mặt nạ cánh bướm màu vàng và đỏ.

“Được đấy, cậu mà đeo cái đó vào hẳn phải dễ thương lắm...” Jack chỉ vừa mới bắt đầu nói thì đã lập tức phải ngưng lại khi thấy cái nhìn kinh ngạc của Saburo và Kiku trước lời khen ngợi bất ngờ đầy tình cảm của nó.

“À... ít ra thì cũng hợp hơn cái... mặt nạ khuyến sư kia,” nó ấp úng kết thúc nốt câu rồi đưa tay lên phẩy phẩy cho qua chuyện.

“Cảm ơn lời khen của cậu, Jack à,” Akiko mỉm cười đáp lại rồi quay sang bên phía người bán hàng.

Jack nhẹ cả người khi Akiko đứng quay lưng lại nên không thấy khuôn mặt đang đỏ ửng cả lên của nó. Nhưng Yamato thì thấy được điều đó và nhìn nó bằng một cái nhướn mày đầy ẩn ý. Mặt trời vừa lặn là hàng loạt dãy đèn lồng trang trí trên đoàn kiệu diễu hành đều được thắp sáng khiến Kyoto chuyển mình thành chốn bồng lai tiên cảnh vào đêm. Từng cụm đèn treo lơ lửng trên đường phố trông như thể những đám mây phát sáng khổng lồ tập hợp nên bởi những vầng mặt trời nhỏ xíu. Ai ai cũng đeo trên mình những chiếc mặt nạ. Cả khu phố càng trở nên ồn ào náo nhiệt với tiếng nhạc và âm thanh chơi đùa khắp nơi.

Nhiều chiếc kiệu đã dừng lại vì người kéo đang bắt đầu chúc tụng nhau những vại *sake* lớn, chỉ một lát sau là âm thanh của những cuộc chè chén say sưa đã vang lên từ khắp các ngõ ngách con đường.

Trong lúc Jack, Akiko và Yamato cùng những người bạn khác đang trên đường trở lại con phố chính để ngắm pháo hoa đêm thì một nhóm samurai say khướt lao đảo bước qua chỗ cả bọn khiến Jack phải nhảy sang bên tránh đường.

Nó va phải một người đàn ông mặc đồ đen đeo chiếc mặt nạ quỷ cũng đen thui với hai cái sừng đỏ nhọn hoắt cùng một chiếc đầu lâu khắc vào giữa trán.

“Tránh ra!” tên quỷ đen rít lên.

Jack nhìn người đàn ông qua hai khe mắt trên cái mặt nạ quỷ của mình và sửng người.

Người đàn ông cúi tiết xô nó sang bên rồi hối hả đi tiếp trước khi biến mất vào con hẻm nhỏ bên đường.

“Cậu không sao chứ?” vừa hỏi Akiko vừa vội vàng đi đến chỗ nó.

“Tớ nghĩ... mình vừa gặp Độc Nhãn Long!”

ĐỘC NHÃN LONG

“Chắc cậu nhìn nhầm thôi. Độc Nhãn Long làm sao dám xuất hiện ở một nơi như lễ hội chứ,” Akiko nói trong lúc cả bọn chạy dọc theo con hẻm nhỏ theo sau tên quỷ đen.

“*Chắc chắn* là hắc mà,” Jack đáp lại. “Hắc chỉ có một mắt và con mắt đó lại màu xanh lục nữa! Theo cậu có bao nhiêu người Nhật có mắt màu xanh?”

“Chỉ một người thôi,” Yamato thừa nhận.

“Chính xác. Tổ chỉ mong hắc vẫn chưa kịp nhận ra mình.” Jack bỏ chiếc mặt nạ ra trong lúc chạy. “Mà con hẻm này dẫn tới chỗ nào?”

Nhưng ngay trước khi Yamato kịp lên tiếng thì cả bọn đã vòng đến một góc của con hẻm và nhận ra mình đang đứng đối diện Thành Nijo. Lối đi vừa rồi đã dẫn đến một trong các cổng bên của toà thành. Một chiếc cầu hẹp bắc qua con hào dẫn vào cánh cổng nhỏ.

“Liệu tên ninja của các cậu có đột nhập vào đó không?” Saburo lo lắng.

“Lại chẳng,” Jack trả lời, mắt liếc qua một lượt con đường chính vắng hoe. “Mà mọi người đâu cả rồi?”

“Tất cả đều đang đi ngắm pháo hoa chỗ gần Hoàng Thành rồi,” Kiku nói.

Jack nhìn khắp các khoảng tối hòng tìm ra bất cứ dấu hiệu gì của Độc Nhãn Long nhưng mọi thứ vẫn im lìm bất động. Vấn đề chính là đây.

“Thế còn mấy người canh gác đâu?” Jack hỏi. “Chỗ này là nơi cha Emi ở mà. Chẳng phải ngài Takatomi là Lãnh chúa của Kyoto sao? Nhất định phải có lính gác tất cả các cổng chứ?”

“Thì đúng, nhưng hôm nay là lễ Kì Viên mà,” Yori lên tiếng. “Ngài ấy hẳn đang ở trong lễ hội cùng đoàn tùy tùng rồi.”

“Chính xác! Quả là cơ hội ngàn vàng đối với một tên ninja,” Jack nói.

“Nhưng tại sao hắn lại muốn đột nhập vào chỗ này?” Kiku chất vấn.

“Ai biết,” Jack đáp lại bằng một cái nhún vai, “có điều chắc chắn hắn không đến để xem pháo hoa rồi. Chúng ta đi nào! Phải tìm ra mục đích của hắn là gì và ngăn hắn lại.”

“Nhưng hắn là ninja đấy!” Saburo thốt lên.

“Và chúng ta còn là samurai cơ!”

Jack phóng hết tốc lực qua con đường lớn lên chiếc cầu gỗ. Sau vài giây lưỡng lự, những người còn lại cũng chạy theo, Saburo thì giống như đang lết đằng sau cả bọn.

“Saburo này, cậu và Yori nên ở lại đây canh gác thì hơn,” gợi ý của Jack khiến Saburo nhẹ nhõm ra mặt.

Ba đứa còn lại cùng nó thận trọng di chuyển qua chiếc cầu gỗ hẹp nổi với cánh cổng. “Liệu cổng có mở không?” Akiko thắc mắc. “Lỡ hắn trèo qua tường chứ không vào bằng cổng thì sao?”

“Thế thì chỉ có duy nhất một cách kiểm chứng thôi,” vừa nói Jack vừa đẩy chiếc cổng gỗ nặng nề.

Cánh cổng mở ra không chút khó khăn.

Jack nhòm qua cửa vào khoảng không gian tối đen như mực. Nó chẳng thấy được bất cứ thứ gì cả. Sau khi hít một hơi thật sâu và chuẩn bị tính thần đối phó với bất cứ cuộc tập kích nào có thể xảy ra, nó nhanh chóng chui vào bên trong.

Nó còn chưa bước nổi đến hai bước thì đã bị vấp phải cái gì đó và ngã úp mặt xuống nền sàn đá.

“Jack, cậu không sao chứ?” Akiko lên tiếng cảnh giác khi nghe âm thanh nó khẽ nén lại cơn đau.

“Tớ không sao,” nó thì thầm đáp lại. “Các cậu cứ vào đi. Tớ chỉ vấp phải người canh gác thôi. Anh ta chết rồi.”

Cả bọn nhận ra nó đang quỳ bên cạnh xác chết của một samurai.

“Còn một người nữa đang sau cánh cửa ấy,” Jack nói.

Kiku khẽ hét lên một tiếng giật mình khi thấy cái xác không đầu của samurai thứ hai.

"Xem ra người này bị giết bằng chính thanh kiếm của mình," Yamato nhận xét trong lúc Akiko kéo Kiku lại gần.

"Kiku này, cậu quay lại với hai người ngoài kia đi," Akiko chỉ định bằng một giọng thì thầm nghiêm trọng. "Hãy báo cho thầy Masamoto biết chuyện gì đang xảy ra ở đây."

Kiku gật đầu trong im lặng rồi đi vòng qua xác vị samurai bị chặt đầu ra ngoài cổng, sau đó lập tức chạy về phía Hoàng Thành.

"Giờ sao đây?" Yamato thắc mắc.

"Chúng ta phải tìm ra và ngăn hẳn lại!" Jack kết luận bằng một câu nói đáng sợ.

Nó bắt đầu xem xét khắp lượt khoảng sân trước mặt tìm một lối đi.

"Hoặc biết đâu chúng ta vẫn có thể tìm ra một người lính gác còn sống để báo động cho những người khác," Akiko thêm vào, lo ngại trước ý định của Jack.

"Muộn rồi," Jack nói, tay chỉ vào bóng đen lơ mờ cạnh dãy tường có lỗ châu mai. "Hẳn kìa! Cạnh chỗ bức tường ở tận đầu bên kia sân ấy."

Nhìn quanh, Jack bắt gặp thanh *katana* của vị samurai không đầu đang nằm trên sàn. Nó chớp lấy thanh kiếm đầy máu rồi chạy vụt về hướng Độc Nhãn Long trong lúc Yamato và Akiko vẫn còn đang nhìn chằm chằm theo nó.

"Thật điên rồi!" Akiko thốt lên. "Cậu ấy sẽ bị giết mất."

"Có em ở đây thì chuyện đó không xảy ra đâu," Yamato nói rồi vội lòng thanh *katana* của vị samurai còn lại trong bóng tối.

"Nhưng cả hai người đều chưa bao giờ dùng kiếm thật mà!"

"Đâu có sao. Một khi đã thuần thục kiếm gỗ rồi thì dùng *katana* cũng đâu khó lắm. A, tìm ra rồi," Yamato reo lên khi thấy thanh kiếm thứ hai nằm im lìm sau bức tường. "Nhanh nào! Jack đã sang đến đầu bên kia rồi đấy."

“Hay thật! Hai người để lại cho tớ toàn kiếm ngắn không,” Akiko lăm bằm trong lúc rút đoản kiếm *wakizashi* của vị samurai gần nhất ra rồi vội vàng chạy theo bóng Yamato đang xa dần.

Lúc này, Jack đã ở dưới phần mái hiên tránh gió của dãy tường tòa thành. Nó thấy Độc Nhãn Long đang ẩn mình trong khoảng tối phía trước xem xét tìm lối đột nhập năm gian sảnh tạo nên khu liên hợp trung tâm. Dựa vào lối kiến trúc trang trí cực kì tình xảo và lộng lẫy của khu sảnh, nó nghĩ thầm thật đúng là tòa thành của Lãnh chúa Takatomi.

Mãi mê do thám phía trước nên Độc Nhãn Long vẫn chưa nhận ra sự hiện diện của Jack.

Cơ hội của nó là đây.

Jack chuyển thanh *katana* trong tay, điều chỉnh thế cầm. Thanh *katana* nặng hơn nhiều so với kiếm gỗ. Nó biết mình phải cực kì cẩn thận, không cho mũi kiếm chúc xuống để lộ sơ hở.

Jack men lại gần hơn, Độc Nhãn Long vẫn không hề hay biết mình đang bị tiếp cận.

Khi nó đã cách tên ninja chỉ khoảng mười bước thì bao nhiêu nỗi căm hờn đau đớn dồn nén bấy lâu mà nó đã phải trải qua khi cha chết chợt bùng lên dữ dội.

Thời khắc *đã* đến! Cuối cùng Độc Nhãn Long cũng phải trả món nợ giết cha nó!

Bất chợt Jack do dự.

Nó không thể xuống tay.

“Không bao giờ được phép do dự,” Độc Nhãn Long rít lên trong lúc vẫn quay lưng về phía nó.

Ngay lập tức hấn xoay người lại cùng chiếc *shuriken* bạc lóe lên trong bóng tối.

“Coi chừng!” Yamato hét lên trong lúc lao vào chắn trước người Jack.

Chiếc *shuriken* cắm trúng ngực Yamato. Cậu ta ngã xuống, máu loang ra nền sân lát đá.

Mắt Jack bắt gặp màu đỏ của máu, cả người nó như sôi lên vì phần nộ. Nó hét lên một tiếng, dốc toàn sức lực lao vào Độc Nhãn Long. Thanh kiếm giơ cao rồi bổ nhào xuống kẻ tử thù bằng tất cả sức mạnh.

Độc Nhãn Long rút thanh *ninjatō* ra khỏi bao kiếm sau lưng, nhẹ nhàng đánh văng đường kiếm của Jack rồi lập tức phản công bằng một đòn chặt ngang cơ hoành.

Do đoán trước được nước đi, Jack liền đỡ đòn rồi nhanh chóng lao lên tấn công, vung kiếm cắt ngang mặt tên ninja một mắt. Hắn liền bật người nhảy lùi lại tránh lưỡi kiếm giơ cao, cùng lúc đạp chân đánh bật thanh *katana* ra khỏi tay Jack. Độc Nhãn Long đáp xuống đất cùng lúc với thanh kiếm của Jack rơi xuống sàn. Giờ nó đã không còn vũ khí và mất khả năng tự bảo vệ.

"Chàng samurai trẻ, xem ra người đã tiến bộ hơn so với khi còn là một thằng ngoại quốc rồi đấy!" hắn nói một cách tôn trọng. "Có thể một ngày nào đó người sẽ đáng làm đối thủ của ta. Còn nhiệm vụ của ta hôm nay không có chỗ cho người. Ngoan ngoãn về nhà đi!"

"Tôi không có nhà. Ông đã giết cha tôi rồi. Nhớ chứ?" Jack gằn giọng giận dữ. "Vậy cái chết của cha tôi cũng nằm trong nhiệm vụ của ông?"

"Cha người chẳng là cái gì cả. Tắm *hải đồ* mới là nhiệm vụ của ta!"

Jack nghi ngờ dò xét tên ninja. "Ai ra lệnh cho ông làm nhiệm vụ đó?"

"Người đúng thật là cứng đầu nhỉ?" Độc Nhãn Long rít lên bức bối. "Hãy cầu nguyện là người sẽ vẫn còn sống sau khi mất cánh tay phải đi!"

Độc Nhãn Long nâng thanh *ninjatō* lên rồi vung mạnh xuống chuẩn bị chặt đứt cánh tay phải Jack.

Bất chợt từ trong bóng tối lóe lên một tia sáng, đoàn kiếm *wakizashi* của Akiko bay vút qua không trung lao về phía Độc Nhãn Long. Trong khoảnh khắc cuối cùng, tên ninja theo bản năng vịn người né tránh khiến đường kiếm vung xuống bị lệch đi, trượt qua phần vai của Jack chỉ một phân. Thanh *wakizashi* lao trúng bên sườn

Độc Nhãn Long. Dù bị vết thương sâu nhưng hấn gần như không để bật ra một tiếng kêu nào. Hơi lão đảo, tên ninja liếc mắt xuống thứ vũ khí đang thò ra từ trên người.

“Người học chiêu đó từ ai thế? Masamoto à?” hấn quát lên với vẻ kinh tởm khi Akiko chạy đến bên cạnh Jack.

Tên ninja thận trọng rút lưỡi kiếm đầy máu ra rồi trừng mắt nhìn bọn nó thách thức. Hấn xoay thanh đoản kiếm lại trong tay rồi chuẩn bị phi lại vào Akiko giờ cũng đã không còn khả năng tự vệ. Đúng lúc đó, cánh cổng chính bật mở toang, thầy Masamoto và đội quân samurai nhanh chóng ủa vào khắp sân với ngọn đuốc sáng rực trên tay.

“Tỏa ra!” Thầy Masamoto ra lệnh. “Tìm bọn trẻ và giết tên ninja!”

“Hẹn gặp lần sau, ngoại quốc!” Độc Nhãn Long rít qua kẽ răng. “Chuyện tắm *hải đồ* vẫn chưa xong đâu.”

Tên ninja thả thanh đoản kiếm *wakizashi* xuống, thoăn thoắt trèo lên bức tường như một con nhện độc bốn chân nguy hiểm rồi biến mất trong màn đêm.

Phía xa, từng loạt pháo hoa bay vút lên cao rồi bùng nổ, phát ra những tia sáng rực rỡ chói lòa cả một góc rồi rơi xuống tựa mưa sao băng trên nền trời đêm.

KIẾM ĐẠO

“Theo tin điều tra của chúng ta thì Độc Nhãn Long đã được phái cử đến để hạ độc Lãnh chúa Takatomi,” ngày hôm sau thầy Masamoto giải thích cho bọn nó trong Phượng Hoàng Đường.

Ông vẫn ngồi trên chiếc bục có hình con phượng hoàng trong lửa đỏ nguy nga tráng lệ. Bên phải ông là thầy Hosokawa và thầy Yamada, bên trái là thầy Kyuzo và cô Yosa.

Jack ngồi quỳ giữa Akiko và Yamato đang băng bó khắp người trên nền sàn thấp phía dưới. Yamato đã cực kì may mắn vì chiếc *shuriken* đó không hề tẩm độc, và mặc dù phải hứng chịu vết thương sâu nơi ngực nhưng sức khỏe của cậu vẫn sẽ dần hồi phục.

“Nhưng ai đã ra lệnh cho hắn làm vậy ạ?” Jack hỏi.

Thầy Masamoto nhấp một ngụm *sencha* rồi trầm ngâm nhìn chiếc cốc.

“Điều đó thì chúng ta vẫn chưa biết. Đây rất có thể là dấu hiệu của những biến cố sắp tới sẽ xảy ra,” ông đáp lại một cách nghiêm trọng. “Vì vậy mà Lãnh chúa Takatomi đã tăng cường lượng lính hộ vệ cũng như trang bị thêm các hệ thống phòng thủ cần thiết bên trong thành. Do có lệnh triệu tập về Edo nên ngài cũng nhờ ta gửi lời xin lỗi đến mọi người vì đã không thể có mặt tại đây tối nay. Ngài đánh giá rất cao nỗ lực của tất cả các trò trong việc ngăn chặn tên ninja vừa rồi và muốn nhờ ta thay mặt gửi đến các trò món quà này như là kỉ vật.”

Một người hầu bước vào căn phòng đem theo ba chiếc hộp và đặt từng chiếc xuống trước mặt các Samurai trẻ tuổi. Jack đưa mắt xem xét. Chiếc của nó là một hộp gỗ sơn mài hình chữ nhật nhỏ với thành gỗ khá dày. Mặt trên chiếc hộp được trạm trổ tinh xảo bằng vàng và bạc dát mỏng, ở giữa khắc hình một cây hoa *sakura* đẹp

một cách tinh tế với những bông hoa nổi bật màu ngà. Một sợi dây gai dầu được gắn vào đầu trên cùng của chiếc hộp. Đầu kia của sợi dây là chiếc then cài nhỏ màu ngà khắc nổi hình đầu sư tử. Nó tò mò đưa mắt nhìn sang.

Cả hai người kia cũng nhận được món quà tương tự nhưng trang trí khác hình, đầu sợi dây gai của Yamato có then cài hình con khi còn của Akiko là hình một con đại bàng thu nhỏ.

“Jack, cái đó được gọi là *inro*,” thầy Masamoto giải thích khi thấy cái nhìn hoang mang trên mặt nó. “Chúng được dùng để đựng các vật nhỏ như thuốc, tiền, bút lông và mực. Cái đầu sư tử nhỏ màu ngà đó được gọi là *netsuke*. Chỉ cần móc nó vòng qua phần thắt lưng *obi* là *inro* sẽ không bị rơi.”

Jack cầm chiếc *inro* cùng chiếc *netsuke* màu ngà được trạm trổ tinh tế lên xem. Nó vốn thường thắc mắc không biết người Nhật để đồ ở đâu khi bộ kimono của họ không hề có túi đựng. Nhìn vào món quà, nó thấy chiếc *inro* bao gồm nhiều ngăn nhỏ xíu được cố định gọn gàng trên nhau. Nó luồn chiếc *netsuke* hình đầu sư tử qua *obi* để giữ chặt *inro* ngang thắt lưng.

“Ngài Takatomi đã kéo dài thời gian bảo trợ kinh phí cho trường ta đến vô thời hạn,” thầy Masamoto tiếp tục, “và ngài cũng đề nghị xây thêm cho trường chúng ta một gian tập luyện mới, đặt tên là *Taka-no-ma*, Ưng Điều Đường. Chính ta cũng cảm kích các trò vì việc này. Một lần nữa, các trò đã đem về thanh danh to lớn cho trường chúng ta. Để tỏ lòng cảm kích trước hành động đó, ta cũng muốn tặng các trò một món quà.”

Ba người hầu nữa vào phòng. Mỗi người nâng theo một chiếc hộp sơn mài lớn và đặt xuống phía trước chiếc bục.

“Yamato, lần này con đã chứng minh bản thân xứng đáng là một thành viên trong gia tộc Masamoto thực thụ bằng chính dòng máu của mình. Ta thật sự tự hào khi gọi con là con trai ta. Hãy lên nhận cặp *daishō* này như là món quà thể hiện sự tôn trọng của ta.”

Yamato quỳ trước bục Masamoto và cúi người xuống một cách khó khăn, vết thương nơi ngực đã khiến cậu không thể thực hiện tư thế cúi gập người thể hiện lòng kính trọng cao nhất trong những dịp

này. Thầy Masamoto mở nắp chiếc hộp đầu tiên rồi lấy ra thứ được đựng ở bên trong.

"Hẳn con cũng nhận ra cặp *daishō* này phải không Yamato. Chúng chính là cặp kiếm của Tenno. Giờ con đã chứng minh bản thân mình vượt qua mọi hoài nghi ngờ vực, con xứng đáng có được chúng."

Cắn răng chịu đau, Yamato đưa tay đón lấy kiếm dài *katana* và kiếm ngắn *wakizashi*. Hai thanh kiếm tạo nên một cặp *daishō*, đem đến quyền uy trong xã hội và sự kính trọng cho những samurai nào được mang nó. Được ban cho cặp *daishō* cũng đồng nghĩa với nhận được đặc ân to lớn.

Trong một chốc, điều duy nhất mà Yamato có thể làm chỉ là ngẩn nhìn đôi kiếm với lớp vỏ bao màu đen sáng lóa như phản xạ ánh sáng từ lưỡi kiếm bên trong. Sau đó Yamato lui về vị trí của mình bên cạnh Jack và Akiko. Jack bắt gặp ánh mắt cậu ta tràn đầy niềm tự hào và kiêu hãnh.

"Akiko, trò hãy đến trước chỗ cô Yosa. Cô ấy muốn được tự tay trao tặng trò món quà của mình."

Akiko đứng dậy rồi tiến tới cúi gập người xuống thấp trước cô Yosa.

"Akiko, em sở hữu đôi mắt của loài chim ưng cùng nét uyển chuyển của loài đại bàng," vừa nói cô Yosa vừa kéo chiếc hộp lại gần hơn rồi cẩn thận nhắc lên mấy món đồ bên trong. "Em xứng đáng mang theo bên mình cây cung và mũi tên của ta. Hãy nhận lấy món quà này như là bằng chứng thể hiện sự công nhận của ta trước những kĩ năng của em với tư cách là một Cung thủ."

Akiko gần như sững người đến mức quên mất rằng phải cúi xuống để đáp lại. Cô run run đón lấy chiếc cung tre dài và những mũi tên gắn lông chim ưng từ tay cô Yosa.

"Cây cung của ta sẽ còn giúp được em nhiều hơn nữa, Akiko ạ. Hẳn em cũng biết, chiếc cung chính là một phần linh hồn của người đã tạo ra nó. Giờ nó là của em, ta mong rằng nó cũng sẽ bảo vệ em như đã từng bảo vệ ta."

"Cảm ơn cô rất nhiều, thưa cô Yosa," Akiko nói như thở ra trong lúc giữ trên tay cây cung và mũi tên bằng tất cả sự tôn kính, sau đó

cô lui trở về chỗ của mình.

“Cuối cùng là con, Jack à,” thầy Masamoto nói một cách đường bệ. “Ai mà ngờ được một cậu bé ngoại quốc suýt chết đuối trong vụ chìm tàu khi xưa lại có thể trở thành một người quan trọng đến thế? Nếu còn sống, cha của con nhất định sẽ cảm thấy tự hào về con bây giờ lắm.”

Đột nhiên Jack thấy mắt nó cay xè khi nghe Masamoto nhắc về cha nó. Jack cắn chặt môi, phải cố gắng lắm nó mới ngăn được mình không vỡ òa trong nước mắt.

“Con đã cứu mạng Yamato,” Masamoto tiếp tục. “Đến hai lần, nếu ta không nhầm. Con đã học ngôn ngữ của chúng ta, vinh danh phong tục tập quán của chúng ta. Trên hết là con đã phá được âm mưu thủ đoạn ám sát của tên Độc Nhãn Long, không chỉ một, mà đến ba lần. Nếu Lãnh chúa có được một đội quân gồm những người như con thì dù là kẻ thù nào cũng sẽ bị đánh bại dễ như trở bàn tay. Lại đây nào.”

Jack quỳ gối cúi người một cách tôn kính trước mặt thầy Masamoto.

Tất cả các vị võ sư đều đáp lại cái cúi người của nó. Thầy Hosokawa và cô Yosa nghiêm trang gật đầu công nhận công lao của nó. Thầy Kyuzo thì vẫn là cử chỉ cúi đầu cụt lủn thường ngày của mình, còn thầy Yamada thì ân cần mỉm cười với Jack.

“Tuy nhiên, vẫn còn rất nhiều điều phía trước mà con cần phải học, Jack ạ,” thầy Masamoto lại tiếp tục, giọng ông đột nhiên trở nên nghiêm nghị. “Con giống như một mầm cây nhỏ bé. Con mới đặt được hòn đá đầu tiên. Con đã bước được bước đi đầu tiên. Trước mặt con vẫn là cả quãng đường dài để đến được cái đích là tinh thần Võ Sĩ Đạo. Nhưng như ta đã nói ngay từ buổi đầu khai giảng, chúng ta ở đây là để giúp con thực hiện hành trình ấy. Cũng vì lẽ đó, ta chính thức tặng con cặp kiếm đầu tiên mà ta đã dùng.”

Trước ánh nhìn sững sốt trên khuôn mặt các vị võ sư cùng cái nín thở của Akiko và Yamato, Jack chắc mẩm rằng đây phải là một điều cực kì vinh dự và chưa hề có tiền lệ. Thầy Masamoto mở nắp chiếc hộp sơn mài trước mặt rồi nâng hai thanh kiếm bảo vật lên.

Khác với Phỉ Thúy Ngọc Kiếm, hai thanh kiếm này không được chạm khắc trang trí nhiều. Lớp vỏ bao của chúng phản chiếu một màu đen tuyền không chút vẩn gợn. Trên bao kiếm chỉ khảm duy nhất biểu tượng gia huy phượng hoàng nhỏ màu vàng gần phía cán. Rõ ràng hai thanh kiếm này không phải chỉ để trưng bày cho đẹp mà là thứ vũ khí thật sự của một chiến binh.

“Nghe đây Jack, kiếm chính là linh hồn của một samurai,” thầy Masamoto trang trọng tuyên bố trong lúc nâng cặp kiếm về phía Jack, đôi mắt ông nhìn thẳng vào nó một cách nghiêm nghị.

“Vì lẽ đó, mang trên mình đôi kiếm này cũng đồng nghĩa với việc con sẽ phải gánh trên vai trách nhiệm to lớn,” thầy Masamoto tiếp tục trong lúc tay vẫn không rời cặp kiếm, tạo thành cảnh tượng cả ông và Jack cùng đỡ lấy hai thanh kiếm trên tay. “Không bao giờ được phép để kiếm rơi vào tay kẻ thù. Phải luôn giữ vững tinh thần và nguyên tắc sống theo con đường Võ Sĩ Đạo. Nghĩa, Dũng, Nhân, Lễ, Chân, Danh, Trung. Con hiểu chứ?”

“Vâng, thưa cha. Cảm ơn cha rất nhiều,” Jack đáp lại bằng cả tấm lòng.

Nó đỡ lấy đôi kiếm từ tay thầy Masamoto. Ngay lập tức đôi tay nó bị ghì xuống bởi sức nặng của phần trách nhiệm mà nó sẽ mang trên mình. Jack gập người cúi thấp rồi lùi trở lại vị trí cũ giữa Akiko và Yamato với cặp kiếm ở bên.

“Được rồi, buổi gặp mặt hôm nay kết thúc ở đây. Mọi người cũng nên về phòng nghỉ ngơi, trừ Yamato ở lại. Ta muốn dành chút thời gian hàn huyên với con,” thầy Masamoto tuyên bố, phía bên khuôn mặt không sọc của ông bừng lên nụ cười hân hoan rạng rỡ.

Những người khác cùng cúi chào rồi kính cẩn rời khỏi Phượng Hoàng Đường.

Jack cùng Akiko lững thững đi vào Nam Thiền Viên trong lúc chờ Yamato. Hai đứa dừng chân đứng giữa hai tảng đá cao, im lặng ngược mắt chăm chăm nhìn lên bầu trời đêm. Đêm nay trăng tuy khuyết nhưng vẫn sáng rõ, còn hai ngày nữa là đến trăng tròn, từng ngôi sao như những điểm sáng lấp lánh trên nền trời đen.

“Thấy ngôi sao kia không, cái sáng nhất trên trời ấy. Đó là Spica,” Jack lên tiếng sau một hồi im lìm trôi qua.

“Cái nào cơ?” Akiko hỏi. “Tớ thấy sao nào mà chẳng giống nhau.”

“Từ chiếc cán của chòm sao Bắc Đẩu, chòm ở ngay phía trên bọn mình này, kéo dài đường cong từ chiếc cán theo hình vòng cung sẽ đến sao Arcturus, từ đó dịch chuyển tiếp sẽ đến sao Spica,” vừa nói Jack vừa hướng ánh mắt Akiko theo đầu ngón tay nó đến vị trí các sao. “Cái ở phía bên trái kia là sao Regulus, bên cạnh là sao Bellatrix. Còn cái đang nhấp nháy kia là sao Mộc, mà thật ra cũng không phải là sao nữa, phải gọi là hành tinh mới đúng.”

“Sao cậu biết được từng ấy thế?” Akiko quay đầu về phía Jack hỏi.

“Cha tớ dạy tớ đấy. Ông nói nếu muốn trở thành hoa tiêu thì phải biết cách định hướng tàu theo các vì sao.”

“Vậy cậu biết cách không?”

“Đủ để dẫn tàu trở lại cảng,” Jack trả lời, thở ra một tiếng buồn rầu. “Mà cũng có thể đủ để trở về nhà.”

“Cậu vẫn còn muốn về nhà?”

Jack quay sang nhìn Akiko. Ánh trăng phản chiếu trong đôi mắt đen tuyền của cô bé khiến nó khẽ rung mình trong thoáng chốc.

Phải, nó vẫn muốn được trở về nhà. Nó nhớ da diết những cánh đồng xanh mướt mãi xứ Anh quốc vào mùa xuân, cảm giác ấm cúng sum vầy cả nhà bên bếp lửa mùa đông cùng bao nhiêu câu chuyện hồi hộp trên hành trình đi biển mà cha nó đã kể. Nó nhớ tha thiết cái âm thanh ồn ào lộn xộn của Luân Đôn, tiếng rao hàng, tiếng xe kéo, tiếng búa lò rèn gõ đinh tai trên đường phố. Bụng nó còn cào nhớ đến lớp thịt bò, pa-tê cùng những lát bánh mì phết bơ dày ụch. Đầu óc nó như phát cuồng lên vì muốn nói tiếng Anh. Nhưng điều khiến nó nhớ đến day dứt chính là gia đình nó. Giờ nó chỉ còn Jess là thành viên duy nhất còn lại trong gia đình. Nó cần phải tìm đến chỗ con bé, chăm lo cho con bé.

Dù biết vậy nhưng khi đứng cạnh Akiko dưới bầu trời sao, lần đầu tiên Jack có cảm giác rằng có thể nó cũng thuộc về Nhật Bản.

“Dù ở đâu đi nữa, hãy luôn nhớ rằng chính những người bạn của con sẽ tạo ra cuộc sống của con,” mẹ nó đã từng nói như thế khi gia

đình nó cứ phải chuyển nhà qua lại giữa Rotterdam và Limehouse vì lí do công việc của cha. Lúc đó nó mới chỉ bảy tuổi và vẫn ghét cay ghét đắng việc chuyển nhà. Nhưng giờ thì nó đã hiểu những gì mẹ nó muốn nói. Trên mảnh đất Nhật Bản này, nó đã gặp được những người bạn. Những người bạn thật sự. Saburo, Yori, Kiku, Yamato, và trên tất cả là Akiko.

"Akiko à!" một tiếng gọi vang lên.

Tiếng cô Yosa.

"Chúng ta nói chuyện một lát được không? Cô cần phải giải thích cho em biết những đặc điểm của cây cung ấy."

"Vâng, thưa cô," Akiko trả lời rồi quay về phía Jack trước khi rời đi. "Tớ biết cậu nhớ gia đình ở Anh quốc nhiều lắm, nhưng Jack à, nơi đây cũng có thể trở thành ngôi nhà thứ hai của cậu ở Nhật mà."

Cô bé mỉm cười ấm áp với nó, cúi chào rồi rời đi.

Jack lại ngược nhìn lên bầu trời sao. Nó cố làm dịu đi thứ cảm xúc hỗn độn trong lòng và cảm giác chỉ chực khóc bằng việc tiếp tục chỉ tên các ngôi sao mà nó nhớ. Một tay nó đặt hờ lên đôi kiếm mới, ngón tay khẽ mân mê phần cán.

Trong khoảnh khắc cảm xúc dâng trào, nó rút thanh *katana* ra khỏi bao, giơ lên giữa ánh trăng sáng. Lòng thầm thán phục đường kiếm cong tuyệt tác, Jack xoay thanh kiếm trong không trung, cảm nhận sức nặng và đánh giá điểm cân bằng của kiếm, vẫn cần phải một thời gian nữa để thanh kiếm có thể trở thành một phần kéo dài từ cánh tay nó giống như thanh kiếm gỗ. Dù vậy, nó vẫn nghĩ mình đủ tự tin thử một vài đường chém.

Jack cắt dọc mảnh trăng làm đôi, đâm thủng ngôi Bellatrix rồi cắt ngang một ngôi sao băng trên trời. Xoay nhanh sang bên cạnh, Jack nâng mũi kiếm lên trong tư thế sẵn sàng cho lần tấn công sắp tới, Độc Nhãn Long đã ở trước mắt. Hẳn đứng trong bóng tối. Bất động. Chờ thời cơ tấn công.

"*Không bao giờ được phép do dự.*"

Lần này Jack sẽ không do dự. Nó nâng thanh kiếm lên quá đầu rồi lao tới Độc Nhãn Long, thực hiện đòn tấn công như vũ bão.

"Jack!" tiếng thầy Yamada hét lên từ phía sau.

Độc Nhãn Long hiện nguyên hình trở lại là tảng đá, Jack ngay lập tức xoay người lại.

“Con đang làm gì thế?” vị thầy Thiên môn cất tiếng hỏi, ông tựa mình trên chiếc gậy chống trong bóng tối cùng ánh mắt đầy thách thức.

“Con chỉ đang...” Jack trả lời, mắt liếc về phía tảng đá, “tập *kata* thôi ạ.”

“Với một tảng đá à?”

“Không, không hẳn ạ,” Jack nói, xẹp hết cả khí thế. “Con đang tưởng tượng tảng đá đó là Độc Nhãn Long. Con sẽ giết hẳn để trả mối thù của mình.”

“Trả thù chẳng khác nào hành động tự sát. Nó sẽ ăn dần ăn mòn con người con cho đến khi không còn gì nữa mới thôi,” vừa quan sát nó thầy Yamada vừa nói thẳng ra sự thật như thể điều đó rõ ràng rành như mặt trăng trên bầu trời đêm.

“Nhưng hẳn đã giết cha của con!”

“Đúng vậy. Hiển nhiên hẳn sẽ phải trả giá cho hành động tội lỗi của mình, không ở kiếp này thì cũng ở kiếp sau. Nhưng đừng cho rằng có thanh kiếm đó trong tay là con cũng có được thứ quyền uy tối thượng ấy. Không bao giờ được phép quên tinh thần Võ Sĩ Đạo. Đầu tiên là Nghĩa, con phải biết phân biệt điều gì là sai và điều gì là đúng. Đó mới là điều quan trọng nhất của một samurai.”

Ông nắm lấy tay Jack rồi chậm rãi dẫn nó đi dọc theo con đường đến chỗ cây thông già nơi góc vườn, chiếc cành nặng nề của cây ghì xuống chiếc cọc đỡ.

“Nhân có nghĩa là lòng trắc ẩn của con đối với những kẻ khác. “Nhân” sẽ gắn kết tất cả lại với nhau. Trên con đường hành đạo không có chỗ chứa chấp cho sự giận dữ hay cơn thịnh nộ. Trong tinh thần Võ Đạo chân chính không có kẻ thù. Võ Đạo chân chính phải là thứ kết nối tình cảm giữa người với người. Con đường Võ Sĩ Đạo không phải là con đường hủy diệt và chết chóc. Đó phải là con đường nuôi dưỡng sự sống. Bảo vệ sự sống.”

Vị thầy giáo dừng lại ngay chỗ cây thông già rồi quay lại đối diện với Jack.

“Như thầy Masamoto đã nói, tuy mới chỉ bước những bước đầu tiên trên hành trình học hỏi tinh thần Võ Sĩ Đạo nhưng con cũng cần phải học Kiếm Đạo nữa, Jack à.”

Thầy Yamada nở một nụ cười khó hiểu, đôi mắt sắc lẹm của ông lấp lánh như hai ngôi sao thu nhỏ. Thế rồi vị thầy khuất dần trong màn đêm phía sau cây thông già, để lại Jack một mình giữa bầu trời xứ Nhật.

Ngước mắt nhìn lên, Jack bắt gặp một vệt sao băng bay vút qua nền trời.

Ngôi sao nhỏ bùng cháy giữa trời rồi vụt tắt, để lại một vệt sáng mờ dần trên màn đêm như lửa than hồng.

Chính trong thời điểm đó, Jack đã đạt đến khoảnh khắc đốn ngộ, sáng rõ như ánh sao. Nó cũng đang đi trên con đường không biết đích đến, không biết số phận của mình ra sao. Nhưng nó đã quyết định hành trình của mình, và sẽ chẳng bao giờ quay lại.

Nó đã chọn... Con Đường Của Một Chiến Binh.

CHÚ THÍCH NGUỒN TRÍCH DẪN

Dưới đây là danh sách những câu trích dẫn được dùng trong cuốn *Samurai trẻ tuổi: Võ Sĩ Đạo*, cùng chú thích về nguồn gốc:

1. "Võ Sĩ Đạo là con đường phải theo đuổi cả đời. Tuy nhiên mệnh lệnh đơn giản chỉ là giữ vững con đường đã chọn." Richard Strozzi Heckler (*strozziinstitute.com*). (Trích dẫn dưới sự cho phép của tác giả).

2. "Cây gỗ đây một ôm sum suê cành lá sinh ra từ cái hạt mầm bé tí. Mọi đài cao bắt đầu từ một viên đá. Mọi cuộc hành trình thiên lí đều bắt đầu bằng một bước chân." Trích câu nói của Lão tử, triết gia, người sáng lập nên Đạo lão. (Trích dẫn từ tư liệu chung). Bản Hán ngữ (bổ sung của biên tập): "Hợp bao chi mộc, sinh ư hào mạt. Cửu tăng chi đài khởi ư lũy thổ; thiên lý chi hành, thủy ư túc hạ." Phần phiên dịch: "Cây gỗ đây một ôm sinh ra từ cái mầm con; cái đài chín từng bắt đầu từ một sọt đất; chuyển đi xa ngàn dặm bắt đầu ở dưới chân." (Trích theo Lão Tử - *Đạo đức kinh* - Phạm Ngọc dịch, NXB Văn học, 2001. Trang 76)

3. "Thật tốt nếu có đích cuối của cuộc hành trình, nhưng nói cho cùng thì chính cuộc hành trình ấy mới là điều quan trọng." Trích đoạn trong cuốn *Bàn Tay Hắc Ám* của tác giả Ursula K. Le Guin, bản quyền tác giả năm 1969, 1997 bởi Ursula K. Le Guin, nhà xuất bản Ace Books. (trích dẫn dưới sự cho phép của người đại diện của tác giả)

4. "Nếu cho đủ thời gian luyện tập, bất cứ ai cũng có thể vững vàng về thể chất. Nếu có đủ kiến thức, bất cứ ai cũng có thể trở nên thông thái mẫn tuệ. Một chiến binh thực thụ phải tinh thông cả hai điều này và đạt được kết quả tối thiện của Võ Sĩ Đạo." Thiên Thai Tông Phái. (Trích dẫn từ tư liệu chung)

5. “Để được bước lên, người ta trước hết phải nằm xuống” Trích câu nói của Brian Weir. (Chưa rõ nguồn gốc chính thức; không có dấu hiệu của việc đã được xuất bản)

6. “Can đảm không có nghĩa là không sợ, mà phải biết được điều gì còn quan trọng hơn cả nỗi sợ đó.” Trích đoạn từ bài viết “Những Chiến binh Không Thầm lặng!” trong *Gnosis: Tìm về truyền thống bí truyền cổ Châu Âu*, bản quyền tác giả năm 1991 bởi Ambrose Hollingworth Redmoon (tên thật là James Neil Hollingworth).

7. “Trở ngại càng lớn thì vinh quang sẽ càng tỏa rạng.” Molière, nhà viết kịch kiêm diễn viên người Pháp. (Trích dẫn từ nguồn tư liệu chung)

8. “Trong tinh thần Võ Đạo chân chính không có kẻ thù. Võ Đạo chân chính phải là thứ kết nối tình cảm giữa người với người. Con đường Võ Sĩ Đạo không phải là con đường hủy diệt và chết chóc. Đó phải là con đường nuôi dưỡng sự sống, sản sinh ra sự sống.” (Trích đoạn trong cuốn sách *Những Bí mật của Võ Đạo* của tác giả John Stevens, bản quyền tác giả năm 2001 bởi John Stevens. Tái bản dưới sự thỏa thuận của công ty phát hành sách Shambhala, *shambhala.com*)

ĐÔI ĐIỀU VỀ TÁC GIẢ CHRIS BRADFORD

Lần đầu tiên học võ là khi anh bao nhiêu tuổi?

Tôi bắt đầu học Judo khi mới bảy tuổi, đến năm tám tuổi thì có được chiếc cúp đầu tiên. Từ đó về sau tôi tiếp tục học thêm hơn chín loại võ thuật khác nữa.

Vậy anh thích nhất môn võ nào, vì sao lại thích?

Nói chung thì tôi thích tất cả bởi mỗi môn đều dạy tôi những điều mới, nhưng môn võ ưa thích nhất phải kể đến là Thể thuật Zen Kyo Shin, đó là môn đầu tiên tôi đạt đến cấp độ đai đen mà. Môn võ này bắt nguồn từ nghệ thuật chiến đấu của các ninja - vị võ sư tôi theo học thậm chí còn được một trưởng môn phái ninja truyền thụ lại nữa cơ!

Anh đã bao giờ gặp tận mắt một chiến binh samurai chưa?

Có - Tôi là học sinh của cô Akemi Solloway, cô ấy là trưởng nữ trong một gia đình samurai có truyền thống nhiều đời giữ chức gia lão trông coi thành Iwatsuki (gần Tokyo) dưới thời Lãnh chúa Ota Dokan (1432 - 1486). Tên Akemi trong tiếng Nhật gồm hai từ ghép lại: Minh (nghĩa là tỏa sáng) và Mĩ (nghĩa là cái đẹp). Và vì không có anh em trai nên cô Akemi mang trên mình phần trách nhiệm to lớn là tiếp tục kế thừa và phát huy truyền thống tinh thần samurai từ tổ tiên.

Cuốn sách ưa thích của anh là gì?

Cuốn *It* của nhà văn Stephen King. *It* là tác phẩm rùng rợn nhất và cũng là tuyệt nhất của ông.

Anh bắt đầu viết văn từ khi nào?

Có thể nói cả cuộc đời tôi dành cho công việc viết lách, nhưng thường là viết lời cho các bản nhạc. Suốt thời thơ ấu, tôi thường tự nghĩ ra trong đầu những câu chuyện của riêng mình, nhất là trong

các chuyến đi xa phải ngồi một chỗ trên ô tô để bớt đi cảm giác nhàm chán. Tuy nhiên phải đến gần đây tôi mới chính thức bắt tay vào viết truyện.

Mất bao lâu anh mới viết xong tập truyện võ sĩ đạo này?

Khoảng thời gian viết tập truyện này của tôi khá nhanh - trong vòng có hai tháng! Nói chính xác thì nội dung câu chuyện cứ tự động hiện ra trong đầu tôi một cách hoàn chỉnh, thế là chỉ còn mỗi việc viết nó ra giấy mà thôi.

Điều gì làm nên ý tưởng và nguồn động lực thúc đẩy anh viết câu chuyện này?

Trái tim và cuộc đời tôi. Chính niềm đam mê võ thuật đã khơi ngòi nên bộ ba Young Samurai này. Câu chuyện kể về một cậu bé dần trưởng thành trong cuộc sống qua quá trình tập luyện võ thuật. Đó là câu chuyện về tôi, mà cũng có thể là câu chuyện về chính bản thân bạn nữa.

Anh đã làm gì trước khi trở thành một nhà văn?

Tôi đã từng là một nhạc sĩ kiêm nhà soạn nhạc. Tôi có thể hát, chơi đàn và thổi kèn ác-mô-ni-ca. Tôi cũng đã đi biểu diễn khắp các nơi trên thế giới, xuất hiện trên các chương trình truyền hình, dạy nhạc tại Học viện Âm nhạc Đương đại, một trường khá nổi tiếng ở Guildford. Nhờ kiến thức và kinh nghiệm thực tế về âm nhạc nên tôi đã viết nên cuốn sách đầu tay về lĩnh vực viết nhạc cho Viện Hàn lâm Nhạc sĩ Anh quốc, cuốn *Trái tim và Linh hồn*.

Trên thế giới, những nơi nào anh yêu thích nhất?

Tôi đã có dịp chu du đến rất nhiều nơi tuyệt vời, nhưng nếu phải liệt kê thì có ba nơi để lại cho tôi nhiều kỉ niệm nhất là chơi đàn ghi-ta trên bờ biển giữa cảnh hoàng hôn ở Fiji, ngồi trong ngôi nhà trên cây giữa khu rừng rậm ở Lào, và lắng nghe tiếng chuông chùa ngân vang báo hiệu ngày mới ở Kyoto, Nhật Bản.

Món ăn ưa thích của anh là?

Sushi, vừa ngon lại vừa tốt cho sức khỏe nữa.

Vật quý giá nhất của anh là?

Thanh kiếm samurai của tôi. Lưỡi kiếm sáng lóa như ánh chớp cùng tiếng gió rít khi vung mạnh trong không khí nghe rất đã.

Thế còn bộ phim ưa thích thì sao?

Ngọa Hồ Tàng Long. Các cảnh quay hành động đẹp như mơ, như thể các nhân vật trong phim thách thức cả trọng lực thực tế và các diễn viên uyển chuyển như các vũ công đang chiến đấu vậy. Phim còn có sự tham gia của Dương Tử Quỳnh, một trong những nữ diễn viên nổi tiếng nhất thể loại võ thuật hành động.

GHI CHÚ

[1] Nệm nằm kiểu Nhật

[2] Phi tiêu của ninja

[3] “Người ngoại quốc, bạn hãy nghỉ ngơi đi,” - tiếng Nhật. Từ đây về sau các chú thích đều là tiếng Nhật (BT).

[4] “Cứ bình tâm. Người ngoại quốc, anh hãy nghỉ ngơi đi,”

[5] “Người làm cái gì đấy, tên ngoại quốc?”

[6] “Mặc bộ kimono này vào đi,”

[7] “Đi tắm.”

[8] “Vào trong bồn tắm nào!”

[9] “Nước này cô chuẩn bị cho cháu đấy!”

[10] “Uekiya! Chiro! Hai người lại đây!”

[11] “Không được, đến giờ tắm rồi, thật đúng là đứa trẻ lớn xác mà,”

[12] “Kimino của chồng cô đấy,”

[13] “Cô là Date Hiroko. Hi-ro-ko.”

[14] “Đũa đấy,”

[15] Nguy hiểm!

[16] “Đừng! Nguy hiểm lắm! Nguy hiểm!”

[17] “Ê NGOẠI QUỐC!”

[18] “Mày làm cái gì ở đây thế hả thằng ngoại quốc?”

[19] “Quân sâu bọ này, mày chui từ cái xó xỉnh nào ra đấy?”

[20] “Gì cơ?”

[21] “DỪNG TAY!”

[22] “Đừng! Anh Taka. Đủ rồi,”

[23] “Chào bạn,”

[24] “Đi theo em!”

[25] “Cổng thần đạo đấy,”

[26] Đơn vị đo chiều dài của Anh, khoảng 1/3m.

[27] “Đại Thái Dao.”

[28] “Có biết tiếng Bồ Đào Nha không?”

[29] “Nói được tiếng Pháp chứ?”

[30] “Nói được tiếng Tây Ban Nha không?”

[31] “(Tiếng Bồ Đào Nha) Có nói được một chút. (Tiếng Pháp) Có, một chút. (Tiếng Tây Ban Nha) Có, một chút,”

[32] “Sao rồi? Thằng bé này từ đâu đến?”

[33] “Sao rồi?”

[34] “Không có gì ạ, thưa ngài Masamoto...”

[35] “Xin thứ lỗi cho tiểu nhân, ngài Masamoto,”

[36] Cách cầm kiếm trong Kiếm Đạo

[37] Bình Gia Vật Ngữ - truyện kể Heike.

[38] Câu nói trước khi dùng bữa của người Nhật.

[39] Câu nói sau khi kết thúc bữa ăn của người Nhật.

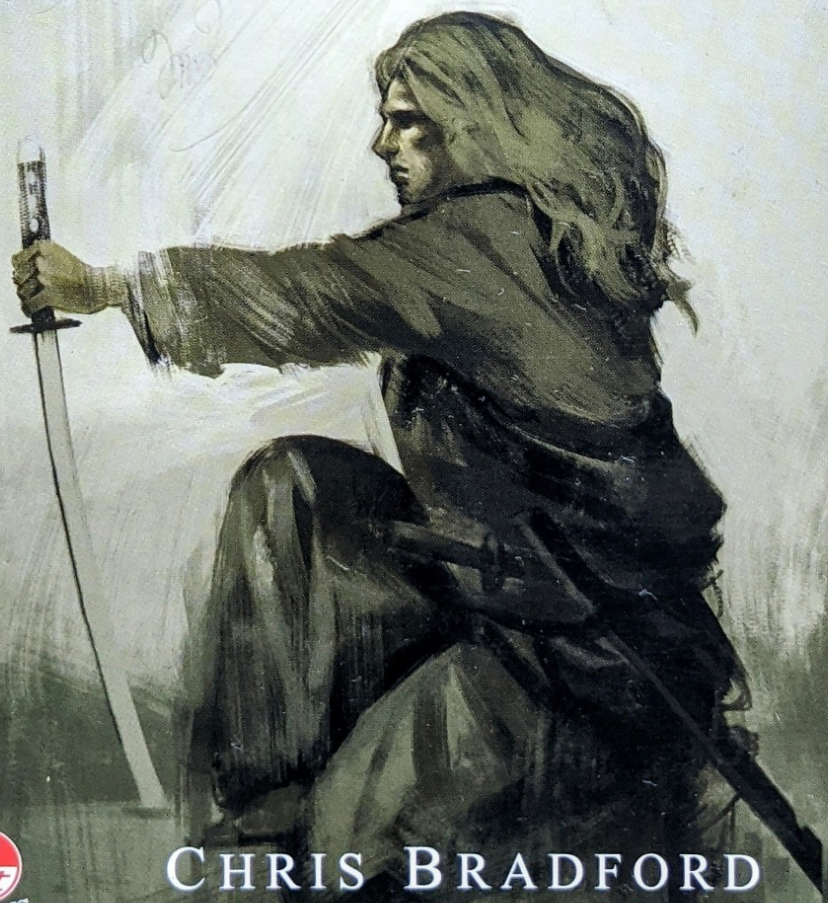
[40] Thành thật xin lỗi cô!

SAMURAI

TRẺ TUỔI

2 - KIẾM ĐẠO

CHRIS BRADFORD

Liệu Jack có vượt qua cuộc chiến sinh tử?

CHRIS BRADFORD

SAMURAI

TRẺ TUỔI

2 - KIẾM ĐẠO

Người dịch:
Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Tác phẩm: Samurai Trẻ tuổi: Kiếm Đạo

Tác giả: Chris Bradford

Người dịch: Hoàng Hương Trang

Nhà xuất bản Kim Đồng, 2016

Dành tặng mẹ

MỤC LỤC

Bản đồ: Nhật Bản - Thế kỉ 17

Phần Mở Đầu - Độc Thuật

1 - Trò Chơi Đốt Xương

2 - Hải Đồ

3 - Lời Ước Búp Bê Daruma

4 - Một Hạt Gạo

5 - Tam Tổ Luân Hồi

6 - Lời Mời

7 - Đấu Tự Do

8 - Đầu Hàng

9 - Tĩnh Tâm

10- Sàn Sơn Ca

11 - Kim Trà Thất

12 - Cát Thí

13 - Origami

14 - Kẻ Đột Nhập

- 15 - Thầy Kano
- 16 - Vô Nhãn Lưu
- 17 - Hạt Giống
- 18 - Hình Xăm
- 19 - Chiến Đấu Trong Bóng Tối
- 20 - Băng Bọ Cạp
- 21 - Long An Tự
- 22 - Lễ Hội Cây Phong
- 23 - Chặt Ván
- 24 - Cát Thí Và Hoả Thí
- 25 - Không Chỉ Là Một Mảnh Giấy
- 26 - Găng Sắt
- 27 - Cuộc Tuyển Chọn
- 28 - Đột Nhập
- 29 - Mời Nhử
- 30 - Li Thủ
- 31 - Đấu Tuyệt
- 32 - Bọ Cạp Đấu Phượng Hoàng
- 33 - Vô Tâm
- 34 - Tết Nguyên Đán

35 - Bình Minh Đầu Năm

36 - Lưới Bẫy Mở Rộng

37 - Bài Thi Thể Lực

38 - Sinh Khí Hao Mòn

39 - Yori

40 - Mắt Phật

41 - Tinh Thần

42 - Đồ Máu

43 - Chạy Trốn

44 - Tra Tấn

45 - Điểm Huyệt

46 - Sơn Lâm Cư Sĩ

47 - Tâm Thí

48 - Chiến Thư

49 - Chiến Địa

50 - Vô Kiếm

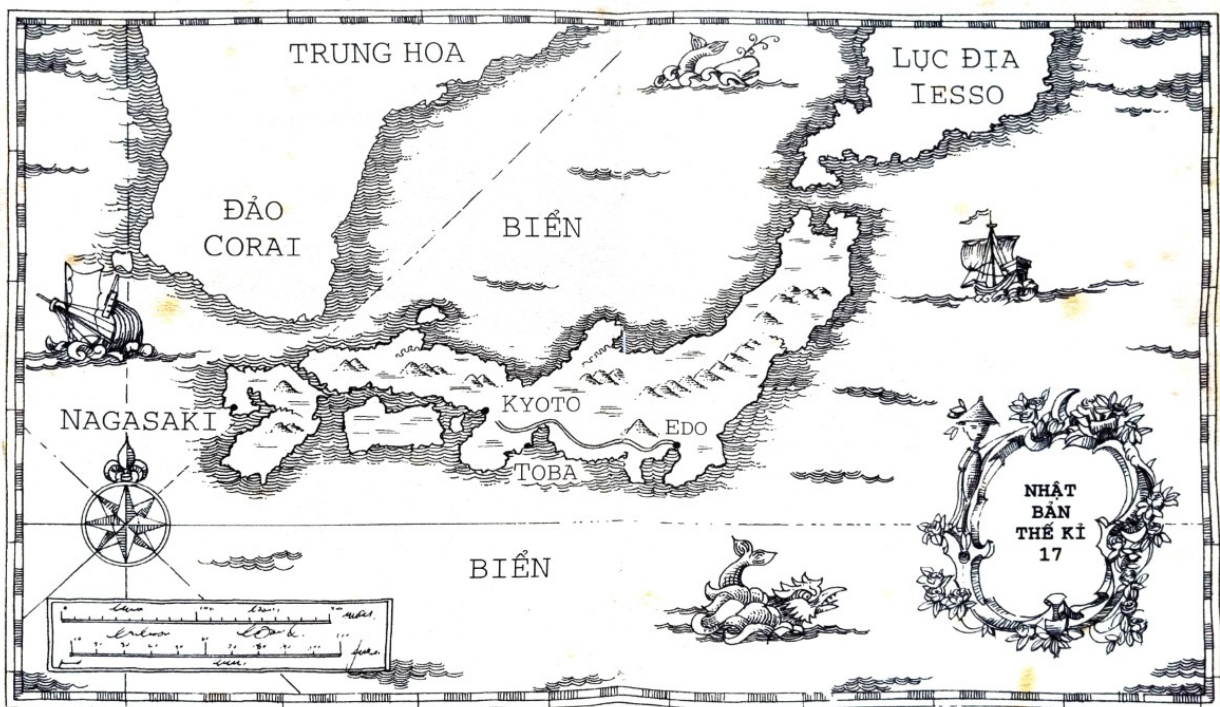
51 - Kunoichi

52 - Sasori

53 - Long Đạo

Chú Thích Nguồn Trích Dẫn

Thông Tin Về Võ Sĩ Đạo

ĐƯỜNG TOKAIDO

PHẦN MỞ ĐẦU

Nhật Bản, tháng 8 năm 1612

“Tử-thần-rình-rập^[1] là loài bọ cạp độc nhất thế giới này,” tên ninja giải thích trong lúc nhấc một sinh vật lớn màu đen ra khỏi chiếc hộp gỗ và đặt nó vào cánh tay đang run rẩy của nữ ninja tập sự. “Cứng rắn, lạnh lẽo và chết chóc, sinh ra để trở thành sát thủ.”

Cô gái cố gắng trong tuyệt vọng để kiểm chế cơ thể mình không run rẩy khi thứ sinh vật tám chân bò dần lên theo cánh tay, chiếc móc độc của nó lóe lên thứ ánh sáng lờ mờ.

Cô gái đang quỳ trước mặt tên ninja trong một căn phòng nhỏ thấp nển. Bên trong căn phòng chất đầy các vại sứ, hộp gỗ cùng những chiếc lồng nhỏ chứa toàn lọ độc dược, bột có độc, các loài cây độc, sinh vật mang trên mình chất độc. Cô cũng đã được hăn chỉ cho thấy quả xà thảo môi, cá nóc bự, những con ếch độc sắc sỡ, loài nhện chân dài, rắn mamba đen - tất cả đều là những mẫu vật ẩn chứa thứ chất độc chết người.

“Chỉ một cú chích từ loài bọ cạp tử-thần-rình-rập này thôi, nạn nhân của nó sẽ phải hứng chịu cơn đau khủng khiếp,” tên ninja nói, vẫn tiếp tục quan sát cô học trò đang trợn tròn mắt lên kinh hãi. “Sau trạng thái tê liệt sẽ là co giật, mê man bất tỉnh dẫn đến cái chết.”

Lúc này, cơ thể nữ ninja tập sự đã trở nên bất động như một hòn đá, ánh mắt cô kinh hoàng nhìn theo con bọ cạp đang từ từ bò lên bả vai hướng về phía cổ. Không hề bận tâm đến mối nguy hiểm chực chờ học trò của mình, tên ninja vẫn thao thao bất tuyệt giảng giải.

“Độc Thuật là môn học không thể thiếu của Nhẫn Thuật. Sau này trong quá trình làm nhiệm vụ, người sẽ nhận ra rằng hành động đâm dao vào đối thủ chỉ đem lại tỉ lệ thành công rất thấp, còn dùng cách hạ độc đối thủ thì vừa kín đáo, lại khó bị phát hiện, chỉ cần thực hiện đúng cách là chắc chắn sẽ có hiệu quả.”

Con bọ cạp lúc này đã tiến đến cổ nữ ninja. Khoảng tối trong mái tóc màu đen của cô gái giống như một nơi trú ẩn dễ chịu đang mời gọi khiến nó lập tức bò tới. Cô quay đầu sang bên, cố gắng tách xa khỏi thứ sinh vật đang tiến sát lại. Trong cơn hoảng loạn, hơi thở của cô càng trở nên ngắn ngủi và gấp gáp. Trong lúc đó, tên ninja vẫn phớt lờ tình thế khổ sở của cô gái.

“Ta sẽ dạy người cách chiết tách chất độc của từng loại cây và sinh vật khác nhau, rồi chất độc nào dùng cho vũ khí nào, chất độc nào để hòa vào trong thức ăn và đồ uống,” tên ninja tiếp tục, các ngón tay hần lướt qua một chiếc lồng khiến con rắn bên trong lập tức lao lên bổ nhào vào thanh chắn. “Cơ thể người cũng phải dần hình thành khả năng miễn dịch với các thứ độc này, bởi nếu lỡ sai sót mà bị chết dưới chính tay mình thì còn làm ăn được gì nữa.”

Tên ninja quay lại và thấy nữ học trò đưa tay lên như muốn phải rơi con bọ cạp trú mình trên cổ. Hắn khẽ lắc đầu.

“Mỗi chất độc đều có một chất giải tương ứng. Ta sẽ dạy người cách pha chế chúng. Một số chất độc thì chỉ có thể làm quen dần bằng cách mỗi lần nạp vào trong người một ít, dần dần cơ thể người sẽ tự tạo ra khả năng miễn dịch với nó. Tuy nhiên cũng có loại vô phương cứu chữa.”

Hắn chỉ tay về phía một con bạch tuộc đốm xanh chỉ bé bằng nắm tay trẻ con đang bơi trong nước. “Về ngoài đẹp đẽ của nó đã đủ nói lên tất cả, chất độc của loài vật này mạnh đến mức cái chết sẽ đến chỉ trong vài phút. Ta khuyên người nên dùng nó trong trường hợp muốn hạ độc qua các loại đồ uống như rượu *saké* hay trà, bởi chất kịch độc này không hề có mùi vị.”

Nữ ninja tập sự dường như không còn chịu được cái cảm giác khủng khiếp của con bọ cạp bám trên cổ nữa. Cô vung tay thật mạnh vào con bọ cạp đuổi nó ra khỏi tóc và ngay lập tức hét lên

kinh hoàng khi bị chiếc móc đuôi của nó đâm sâu vào tay. Vùng da xung quanh vết chích bắt đầu sưng tấy.

“Cứu con với...” cô rên rỉ khi cơn đau dữ dội bùng lên từ trên cánh tay.

Không may may thương xót, tên ninja đứng nhìn cảnh học trò của mình bị co giật. “Người sẽ qua được thôi,” hắn đáp lời, tóm đuôi con bọ cạp nhấc lên rồi thả vào chiếc hộp. “Con bọ cạp đực này vừa già lại vừa to. Chỉ có những con cái nhỏ người mới là thứ người cần phải cẩn trọng.”

Nữ ninja tập sự gục xuống sàn nhà và bất tỉnh.

TRÒ CHƠI ĐỐT XƯƠNG

"Anh chơi ăn gian!" cô bé la lên.

"Đâu có!" Jack phân bua, nó đang quỳ bên cạnh em gái trong khu vườn sau căn nhà gỗ của cha mẹ.

"Có! Anh không vỗ tay trước khi nhặt đốt xương."

Mặc dù đã cố tỏ vẻ vô tội hết cỡ nhưng Jack cũng không đánh lừa được Jess nên nó không kêu ca gì nữa. Cô bé Jess bảy tuổi, gầy nhồng, có tròng mắt xanh nhạt và bộ tóc màu vàng sáng. Jack rất yêu quý em gái và nó cũng biết cô bé rất nguyên tắc. Ngày thường cô bé khá dễ bảo, nhưng trong lúc chơi trò nhặt Đốt Xương là cực kì nghiêm túc và khó tính chẳng khác gì bà mẹ với công việc nhà.

Jack cúi xuống nhặt năm đốt xương cừu dưới đất lên chơi lại. Những đốt nhỏ chỉ cỡ viên sỏi, các góc cạnh đều bị mòn đi vì anh em nó đã chơi suốt cả mùa hè. Mặc dù đang giữa nắng nóng, những đốt xương trắng vẫn lạnh toát một cách kì lạ trong tay nó.

"Đố anh vợ được một lúc hai cái như em đấy!" Jess thách thức.

Nhận lời thách đấu, Jack hất bốn đốt xương xuống đất. Sau đó nó tung cao đốt thứ năm lên trời, vỗ hai tay vào nhau rồi vơ một đốt ra khỏi đám cỏ trước khi bắt gọn một đốt đang rơi xuống, vẫn giữ nguyên đốt vừa nhặt trong tay, nó lặp lại quá trình đó cho đến khi thu được cả năm đốt về.

"Vơ một," Jack nói.

Chẳng tỏ vẻ chú ý, Jess chán nản với tay ngắt một bông cúc dại trong đám cỏ.

Jack lại hất bốn đốt xương xuống. Sau đó, nó vơ hai đốt một lúc và dễ dàng hoàn thành lượt chơi.

"Vơ hai!" Jack tuyên bố rồi lại hất bốn đốt xương xuống nền cỏ. Nó tung một đốt lên cao, vỗ tay rồi vơ ba đốt một lúc trước khi bắt

lấy đốt xương đang rơi xuống.

"Vớ ba!" Jess không kịp được phải kinh ngạc thốt lên.

Cười toe toét, Jack lại hất bốn đốt xương xuống cỏ, chuẩn bị cho lượt cuối.

Từ đằng xa có tiếng sấm ì ùng lan nhanh trên bầu trời u ám. Bầu không khí trở nên ngọt ngào và oi bức trước cơn giông mùa hè đang đến gần. Jack phớt lờ sự thay đổi ấy, nó đang bận tập trung để vượt qua lần thử thách vớ bốn đốt cùng lúc.

Nó tung đốt xương thứ năm lên thật cao rồi vỗ tay đúng lúc có tiếng ầm rất lớn nổ vang. Một tia sét rạch ngang lóe sáng cả bầu trời. Tia sét đánh trúng vào đỉnh đồi phía xa làm cái cây ở đó lập tức bùng cháy dữ dội. Ngọn lửa rực đỏ như màu máu trên nền trời đen xì mây giông. Dù vậy, Jack vẫn đang quá mải chơi đến mức không để ý gì đến xung quanh. Nó vớ cả bốn đốt xương rải trên cỏ trước khi bắt thêm đốt thứ năm đang rơi xuống cách mặt đất khoảng một gang tay.

"Thăng rồi! Anh làm được rồi! Vớ bốn này!" Jack hét to hào hứng.

Nó ngược lên đặc thăng, Jess đã biến mất.

Cả mặt trời cũng biến mất. Chỉ còn tầng tầng lớp lớp mây giông đen kịt che phủ bầu trời đang sôi sục tiếng sấm.

Nó ngược nhìn lên, hoang mang trước cảnh thời tiết đột ngột trở nên đáng sợ. Đúng lúc đó nó chợt cảm thấy có thứ gì đang bò lổm ngổm bên trong nắm tay, như thể những đốt xương đang *chuyển động*.

Ngập ngừng, nó mở nắm tay ra.

Jack há hốc miệng kinh hãi. Bốn con bọ cạp đen nhỏ xíu đang bò khắp bàn tay nó.

Chúng bao vây đốt xương trắng duy nhất còn lại, liên tục chĩa đuôi vào tấn công, trên đầu mỗi chiếc móc của chúng đều thấm đẫm chất kịch độc.

Bỗng một con trong số chúng quay ra, bò nhanh lên phần cẳng tay Jack. Hoảng hốt, nó điên cuồng vẩy tay làm bốn con bọ cạp rơi xuống nền cỏ rồi cầm đầu chạy một mạch về phía ngôi nhà.

"Mẹ! Mẹ ơi!" nó la lên, ý nghĩ về Jess chợt hiện ra trong đầu. Cô bé đâu rồi?

Từng hạt mưa lớn bắt đầu trút xuống, cả khu vườn ngập chìm trong bóng tối. Nó chỉ lơ mờ thấy năm đốt xương nằm lằn lóc trên nền cỏ, nhưng không hề thấy bất cứ dấu hiệu gì của Jess hay bọn bộ cạp.

"Jess ơi? Mẹ ơi?" nó hét muốn lung phổi.

Vẫn không có tiếng trả lời.

Thế rồi đột nhiên có tiếng hát khe khẽ của mẹ nó vang lên từ phía trong bếp:

*"Đàn ông tiểu nhân
Như vườn đầy cỏ dại
Rồi cỏ mọc lên
Như bầu trời đầy tuyết..."*

Nó phóng như bay theo dãy hành lang hẹp để đến phòng bếp.

Căn nhà gỗ chìm trong một màu tối tăm, u ám và ẩm thấp như một cái hầm mộ. Một vệt sáng lơ mờ len qua khe cửa căn phòng bếp. Bên trong, tiếng mẹ nó lúc lên cao, lúc xuống dần như tiếng thở dài của gió:

*"Tuyết bắt đầu rơi
Như chim trên bờ tường
Chim bắt đầu bay
Như điều hâu tung cánh..."*

Jack ghé mắt nhòm qua khe cửa, mẹ nó đang ngồi quay lưng ra phía cửa, trên người đeo tấm tạp dề và đang xắt khoai tây thành từng miếng bằng một con dao cỡ lớn. Qua ánh sáng chập chờn từ cây nến duy nhất trong phòng, cái bóng của con dao hắt lên tường trông kì quái như bóng của một thanh kiếm samurai.

"Sấm chớp đi đoàn"

Như mảnh sứ vỡ cửa..."

Jack đẩy tay mở cửa phòng bếp. Tiếng ồn khi cánh cửa bị kéo lên trên nền sàn lát đá không hề khiến mẹ nó quay đầu lại.

"Cánh cửa tung ra

Như lưng vừa bị quất..."

"Mẹ! Sao mẹ không trả lời con?"

Cơn mưa nặng hạt ngoài trời giờ đang trút xuống rào rào như âm thanh của chảo cá rán đầy mỡ. Jack bước vào trong bếp tiến lại gần chỗ mẹ. Mẹ nó vẫn quay lưng về phía nó với các ngón tay thoăn thoắt đưa dao gọt vỏ hết củ khoai tây này đến củ khoai tây khác.

"Nỗi đau lan tỏa

Như dao cắm vào tim..."

Jack đưa tay giật giật tấm tạp dề. "Mẹ ơi? Mẹ không sao chứ?"

Chợt nó nghe thấy tiếng hét thất thanh vang lên từ phòng khác, đúng lúc đó mẹ nó quay lại, giọng bà đột nhiên trở nên the thé và đầy nghiến:

"Và khi tim rỉ máu

Mày sẽ chết, chết, chết chắc..."

Ngay trước mặt nó là hai hốc mắt nhăn nhúm trên khuôn mặt một cụ phụ thủy già, những con rận lốm ngổm bò trong đám tóc xám bóng nhẫy. Kể mà vài giây trước nó còn tưởng là mẹ giờ đang giơ dao kề vào cổ nó, trên lưỡi dao còn dính một lát khoai tây như thể một miếng da vừa mới cắt ra.

"Người chết chắc rồi, *ngoại quốc*" cụ rít lên, hơi thở thối rửa phả ra khiến Jack muốn ọe.

Nó hoảng hốt vùng chạy và la hét giữa giọng cười cay độc vắng vắng phía sau.

Jack nghe thấy tiếng thét đau đớn của Jess vọng ra từ trong nhà, lập tức nó lao vào phòng khách.

Chiếc ghế bành nơi cha nó vẫn ngồi giờ đang quay về phía lò sưởi. Ánh lửa chập chờn hắt lên một bóng người bị che kín đang ngồi trên ghế.

“Cha ới?” Jack ngập ngừng ướm hỏi.

“Không đâu *ngoại quốc ạ*. Cha người chết rồi.”

Một ngón tay xương xẩu thò ra khỏi chiếc găng tay màu đen chỉ vào cái xác vô hồn đang nằm ngoẹo đầu trong vũng máu trên nền sàn gỗ phía góc bên kia căn phòng. Xác của cha nó. Jack giật mình sống lại trước hình ảnh quá mức tàn nhẫn. Đột ngột, sàn nhà chao đảo như thể đang trên một con tàu.

Bóng người che kín ấy bật nhảy từ chiếc ghế ra bậu cửa sổ có gán chấn song, trong tay kẻ lạ mặt là bé Jess đang bị giữ chặt.

Tim Jack như ngừng đập.

Nó chợt nhận ra con mắt xanh lét độc nhất đang chĩa vào mình qua khe hở trên miếng vải trùm kín mặt đối phương. Cái bóng vận bộ trang phục *shinobi shozoku* đen đúa của ninja ấy chính là Độc Nhãn Long.

Độc Nhãn Long! Kẻ đã giết cha nó, truy sát nó, giờ lại bắt cóc em gái nó.

“Không!” Jack hét lên, lao tới cứu em gái.

Đột nhiên, trên các bức tường vây quanh Jack, những tên ninja giấu mặt hiện nguyên hình, như những con nhện đen khổng lồ, truy cản nó. Jack tung hết sức bình sinh chiến đấu với ninja, nhưng cứ hạ được tên này thì ngay lập tức lại có tên khác hiện ra.

“Hẹn gặp lần sau, *ngoại quốc!*” Độc Nhãn Long rít lên, quay đầu chạy và biến mất giữa cơn bão. “Chuyện về cuốn *hải đồ* vẫn chưa xong đâu.”

HẢI ĐỒ

Ánh bình minh mờ nhạt chiếu qua ô cửa sổ nhỏ xíu, nước mưa nhỏ giọt từ trên khe cửa xuống thềm.

Một con mắt nhìn chăm chăm vào Jack qua bóng tối nhập nhoạng. Không phải Độc Nhãn Long.

Đó là mắt của con búp bê Daruma mà sư phụ môn Thiên, thầy Yamada đã tặng Jack và các bạn trong buổi học đầu tiên tại trường Nhị Thiên Nhất Lưu ở Kyoto.

Kể từ cái ngày định mệnh chiếc tàu buôn ba lá do cha nó dẫn đường đến Nhật Bản bị bọn ninja tấn công, Jack đã bị kẹt lại và phải tự vật lộn chiến đấu cho sự sinh tồn của nó trên mảnh đất này được hơn một năm rồi. Được huyền thoại kiếm sư và là người đã sáng lập nên ngôi trường Nhị Thiên Nhất Lưu, thầy Masamoto Takeshi giải cứu, Jack là nạn nhân duy nhất sống sót sau vụ thảm sát.

Bị thương tích, bất đồng ngôn ngữ, không người thân thích, không bạn bè, Jack không còn lựa chọn nào khác ngoài việc làm theo những gì được yêu cầu. Hơn nữa, thầy Masamoto là một người chuyên quyền - và thực tế đã chứng minh qua việc nhận nuôi Jack, một đứa trẻ ngoại quốc, làm con nuôi.

Dĩ nhiên Jack luôn mong sớm được trở về nhà với Jess, đứa em gái và cũng là người thân duy nhất còn lại của nó. Tuy nhiên, ước mơ đó đã liên tiếp bị tên ninja Độc Nhãn Long, kẻ thù của nó phá hoại. Hẳn muốn bằng mọi giá đoạt được cuốn *hải đồ*, cuốn sổ tay dẫn đường cho hoa tiêu của cha Jack. Và điều đó cũng đồng nghĩa với việc hẳn sẽ không ngần ngại thủ tiêu một đứa trẻ như nó.

Con búp bê gỗ Daruma có khuôn mặt tròn vẫn chăm chăm nhìn Jack qua bóng tối. Con mắt duy nhất được tô màu như đang mĩa mai tình cảnh của nó. Jack nhớ lại thầy Yamada đã dặn các học viên

tô màu vào con mắt bên phải của búp bê rồi ước - Và con mắt còn lại sẽ chỉ được tô nốt khi điều ước đó thành hiện thực. Nó thất vọng nhận ra rằng từ đầu năm, lúc nó tô màu mắt và ước với con búp bê đến giờ, *nó* vẫn chưa tiến thêm được mấy đến thời khắc thấy điều ước trở thành hiện thực.

Chán chường, nó lẩn người sang bên vùi đầu vào trong tấm nệm. Xem ra các học viên khác cũng đã nghe thấy tiếng hét vang qua bức tường giấy mỏng manh ngăn cản phòng bé tí tẹo của nó trong Sư Tử Đường.

"Jack à, cậu không sao chứ?" một giọng tiếng Nhật thì thầm vang lên từ bên ngoài cánh cửa giấy.

Nó nghe thấy tiếng cửa trượt mở khẽ và nhận ra bóng dáng lơ mơ của Akiko, cô bạn thân nhất cùng em họ của cô bé, Yamato, cũng là con trai thứ của thầy Masamoto. Hai đứa nhẹ nhàng lách qua cánh cửa vào phòng, vẫn mặc trên người bộ kimono trong lúc ngủ bằng lụa màu sữa, mái tóc đen dài được buộc gọn phía sau, Akiko tiến lại gần rồi quỳ xuống bên cạnh giường Jack.

"Bọn tớ nghe thấy tiếng hét," Akiko nói tiếp, đôi mắt hình bán nguyệt của cô lo lắng xem xét khuôn mặt tái nhợt của Jack.

"Làm bọn này cứ tưởng cậu gặp chuyện gì," Yamato lên tiếng, cậu ta cùng tuổi với Jack, một chàng trai cứng cáp với cặp mắt màu nâu hạt dẻ cùng mái tóc đen cứng. "Mà, trông cậu cứ như vừa gặp ma ấy."

Jack đưa cánh tay vẫn còn run rẩy lên lau trán, cổ trắn tĩnh lại. Giấc mơ vừa rồi sống động hết như chỉ vừa mới xảy ra. Hình ảnh Jess bị bắt đi vẫn còn quanh quẩn trong đầu nó.

"Tớ vừa mơ thấy Độc Nhãn Long... đột nhập vào nhà... bắt cóc em tớ..." nó nuốt nước bọt một cách khó khăn, vẫn gằng trắn tĩnh lại mình.

Akiko trông như thể đang rất muốn đưa tay ra cho nó, nhưng Jack biết các quy tắc xã giao trong xã hội đã không cho phép cô bé có bất cứ hành động nào thể hiện thái quá tình cảm. Cô đành nở một nụ cười buồn an ủi nó.

"Jack à, chỉ là mơ thôi mà," Akiko nói.

Yamato gật đầu đồng ý rồi nói thêm, "Làm gì có chuyện tên Độc Nhãn Long ấy ở Anh Quốc được."

"Tớ biết," Jack thừa nhận rồi hít một hơi thật sâu, "nhưng tớ cũng đâu có ở Anh Quốc. Nếu tàu *Alexandria* mà không bị tấn công thì lúc này tớ đang trên đường về rồi. Vậy mà giờ tớ lại ở đây, một mình trên đất nước cách xa nhà đến nửa vòng trái đất. Chẳng có gì bảo đảm cho cuộc sống của Jess cả. Có thể ở đây tớ được cha cậu bảo vệ, còn con bé thì làm gì có ai."

Đột nhiên mắt nó nhòe đi vì nước.

"Nhưng chẳng phải em gái cậu đang được người hàng xóm chăm sóc sao?" Akiko hỏi.

"Bà Winters ấy già lắm rồi," Jack vừa trả lời vừa lắc đầu quầy quậy. "Bà ấy không còn sức mà làm việc nữa, chẳng chóng thì chày số tiền cha tớ gửi bà ấy cũng hết. Tệ nhất là bà ấy có thể mắc bệnh và qua đời... như mẹ tớ vậy! Lúc đó nếu không còn ai chăm sóc thì Jess sẽ bị gửi vào trại tế bần mất."

"Trại tế bần là gì thế?"

"Một kiểu nhà tù dành cho ăn xin và trẻ mồ côi lang thang cơ nhỡ. Ở đấy con bé sẽ phải phá đá làm đường, xé tờ các đoạn dây thừng cũ, thậm chí nghiền xương làm phân bón nữa. Thức ăn thì khan hiếm nên người ở đó phải giành giật nhau từng mẩu nhỏ đồ ăn thiu thối. Làm sao con bé có thể sống được ở một nơi như vậy đây?"

Jack vùi đầu vào giữa hai lòng bàn tay. Nó thấy mình thật vô dụng khi không thể giúp gì cho người thân duy nhất còn lại của nó. Thứ cảm giác đó Jack đã từng trải qua khi cha nó cần nó giúp sức chống lại lũ ninja trèo lên tàu. Jack đấm tay vào gối, bức bối trước sự bất lực của mình. Trong lúc đó, Akiko cùng Yamato chỉ biết im lặng nhìn bạn mình trút giận.

"Tại sao tàu *Alexandria* lại gặp trúng bão chứ? Nếu thân tàu không bị nhấn xuống thì chắc chắn đã không bị đắm, không bị tấn công. Cha tớ cũng sẽ còn sống!"

Đến tận bây giờ Jack vẫn còn hình dung rõ sợi xích thắt cổ nhuộm đầy máu cha nó mà đồng bọn tên Độc Nhãn Long đã siết chặt, giật mạnh về phía sau trong lúc ông vật lộn để thoát ra. Jack nhớ nó đã

chỉ có thể đứng đó, toàn thân cứng đờ vì sợ hãi với con dao im lìm trong tay. Há hốc miệng cố hấp không khí, từng mạch máu trên cổ như sắp vỡ nứt đến nơi, cha vùng vẫy, tuyệt vọng chới với tay về phía nó...

Nổi sung trước hình ảnh chết nhát của mình, Jack ném bay cái gối trong phòng.

"Jack à, bình tĩnh lại đi. Có bọn tớ ở đây với cậu mà, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi," Akiko dỗ dành. Cô bé đưa mắt lo lắng nhìn Yamato. Trước giờ bọn nó chưa bao giờ thấy Jack thế này cả.

"Không đâu, không có chuyện đó đâu," Jack đáp, chậm rãi lắc đầu rồi dụi mắt, cố tổng khứ hình ảnh kinh hoàng vẫn lở vờn đầu đó.

"A, tớ biết lí do cậu hay gặp ác mộng rồi. Có lẽ do quyển sổ dưới tấm đệm này!" Yamato thốt lên trong lúc nhặt cuốn sổ dày cộp bọc bì da mà cậu ta đã thấy.

Jack vội giật cuốn sổ lại.

Cuốn *hải đồ* của cha nó. Nó đã chẳng còn cách nào khác ngoài giấu cuốn sổ dưới tấm đệm bởi căn phòng này vốn vừa bé lại vừa đơn giản, chẳng có đồ đạc gì để che mắt. Cuốn *hải đồ* là mối liên kết duy nhất còn lại giữa nó và cha, vì thế mà nó luôn trân trọng từng trang giấy, từng mẫu chú thích, từng dòng chữ cha nó đã tự tay viết. Cuốn sổ chứa đựng một lượng kiến thức vô giá. Jack cũng đã thề với cha sẽ giữ bí mật cuốn *hải đồ*.

"Bình tĩnh nào Jack, đây chỉ là một cuốn từ điển thôi mà," Yamato nói, chùn tay trước phản ứng hung hãn bất ngờ của nó.

Jack mở to mắt nhìn Yamato, ngạc nhiên nhận ra rằng cậu ta đã nhầm cuốn *hải đồ* của nó với cuốn từ điển Bồ Đào Nha - Nhật mà năm ngoái Cha Lucius đã đưa cho nó. Nó có nghĩa vụ phải đưa cuốn từ điển này cho Cha Bobadillo ở Osaka, Đấng bề trên của vị tu sĩ đã qua đời, ngay khi nó có cơ hội. Còn cuốn sổ trên tay nó lúc này không phải là từ điển. Mặc dù cả hai quyển đều được bọc bì da giống nhau, nhưng *đây* là cuốn *hải đồ* của cha nó.

Jack chưa bao giờ tiết lộ sự thật về cuốn *hải đồ* với Yamato, thậm chí nó đã có lần phủ nhận sự tồn tại của cuốn sổ. Đương nhiên nó có cơ sở để làm thế. Nó đã chẳng có lí do gì để có thể tin tưởng

Yamato cho đến tận khi bọn nó giành phần thắng và giảng hòa với nhau trong cuộc thi Tha Lưu Tỉ Thí giữa hai trường.

Ngay từ khi thầy Masamoto tuyên bố nhận nuôi Jack, Yamato đã có vẻ bức bối với nó. Sau khi Tenno, anh trai của Yamato bị ám sát, cậu ta đã coi lời tuyên bố đó là cách để Masamoto lấp đi khoảng trống của người con cả trong cuộc đời ông. Đối với Yamato, điều đó chẳng khác nào Jack đã cướp đi người cha của cậu ta. Phải trải qua cuộc vật lộn thập tử nhất sinh dưới lòng thác, Jack mới thuyết phục được Yamato vứt bỏ suy nghĩ đó và trở thành bằng hữu.

Nó vẫn biết nói cho Yamato về một thứ quý giá như cuốn *hải đồ* của cha nó là việc làm hết sức liều lĩnh. Nó cũng không thể biết được Yamato sẽ phản ứng ra sao trước bí mật này. Dù vậy, có lẽ đây là lúc nó cần phải tin tưởng vào người bạn mới của mình hơn bao giờ hết.

“Cuốn sổ này không phải là từ điển của Cha Lucius,” Jack thú nhận.

“Vậy thì nó là cái gì?” Yamato thắc mắc, khuôn mặt lộ rõ vẻ hoang mang.

“Cuốn *hải đồ* của cha tớ.”

LỜI ƯỚC BÚP BÊ DARUMA

"*Hải đồ* của cha cậu?" Yamato thốt lên, vẻ hoang mang đã được thay bằng sự hoài nghi. "Nhưng khi Độc Nhãn Long tấn công nhà chị Akiko, cậu đã bảo không biết gì về nó mà!"

"Lúc đó vì không còn cách nào khác nên tớ phải nói dối."

Jack không dám nhìn vào mắt Yamato. Nó biết cậu ta đang cảm thấy bị lừa gạt.

Yamato quay sang Akiko. "Chị có biết về chuyện này không?"

Akiko gật đầu, khuôn mặt cô bé đỏ ửng lên vì xấu hổ.

Yamato dùng dùng nổi giận. "Không thể tin được. Đây là lí do khiến tên Độc Nhãn Long xuất đầu lộ diện sao? Vì cuốn sổ khi ho cò gáy này á?"

"Yamato à, lẽ ra chị có trách nhiệm phải nói với em," Akiko lên tiếng cố gắng làm nguôi cơn giận, "nhưng chị đã hứa với Jack là sẽ giữ bí mật chuyện này."

"Làm sao mà *cuốn sổ* này có thể đánh đổi được tính mạng của Chiro chứ?" nói rồi Yamato vụt đứng lên. "Có thể cô bé chỉ là thân phận người hầu kẻ hạ, nhưng cô ấy đã luôn trung thành với gia tộc chúng ta. Jack đã đẩy cả nhà chúng ta vào tình thế hiểm nghèo chỉ vì cái thứ gọi là *hải đồ* ấy."

Yamato trừng mắt giận dữ nhìn Jack, nỗi hận xưa cũ nổi lên trong ánh mắt cậu ta. Càng đáng sợ hơn, Yamato quay người chuẩn bị rời đi.

"Tôi sẽ đi nói cho cha biết."

"Làm ơn đừng nói," Jack năn nỉ trong lúc nắm tay áo kimono của Yamato. "Nó không phải *chỉ* là một cuốn sổ thông thường đâu. Phải tuyệt đối giữ bí mật về nó."

“Tại sao chứ?” Yamato hất hàm hỏi, đoạn liếc nhìn chỗ tay Jack đang bám vào một cách kinh tởm.

Jack thả tay ra, tuy nhiên Yamato vẫn không rời đi.

Jack lặng lẽ đưa cuốn sổ cho Yamato, cậu ta lật xem các trang viết, tuy không hiểu nhưng vẫn nhìn lướt qua một loạt các mẫu bản đồ đường biển, vị trí chòm sao cùng các dòng báo cáo chi tiết về hành trình kèm theo.

Trong lúc đó, Jack giải thích sự quan trọng của nội dung những gì có trong cuốn sổ bằng giọng thì thầm. “*Hải đồ* là cuốn sổ hướng dẫn và định vị các tuyến đường biển an toàn trên khắp thế giới. Kiến thức chứa đựng trong nó hàm chứa giá trị to lớn đến mức nhiều người sẵn sàng liều mạng để có được. Vì thế tớ đã thề với cha tớ là sẽ giữ bí mật cuốn sổ.”

“Nhưng cũng đâu có gì quan trọng đến mức ấy? Chỉ là một cuốn sổ dẫn đường thôi mà?”

“Không, không phải chỉ là một cuốn bản đồ đường biển thôi đâu. Cha tớ nói cuốn sổ này còn là một quân bài quan trọng về chính trị. Bất cứ ai có nó đều có thể kiểm soát tuyến đường biển thông thương giữa các quốc gia trên thế giới, đồng nghĩa với việc nước nào có được một cuốn sổ chính xác đến đường này, nước đó sẽ thống trị đường biển. Đó chính là lí do mà cả Anh Quốc, Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha đều muốn giành giật nó.”

“Thì cũng đâu có gì liên quan đến Nhật?” Yamato nói, trả lại cuốn sổ cho Jack. “Nhật Bản bọn tôi khác với Anh Quốc các cậu. Bọn tôi không có hải quân.”

“Tớ chẳng biết nữa. Thật lòng tớ cũng chẳng quan tâm đến vấn đề đảng phái chính trị. Điều duy nhất tớ mong muốn là một ngày nào đó sẽ trở về Anh Quốc để tìm Jess. Tớ thấy lo cho con bé,” Jack phân trần trong lúc mân mê ngón tay trên tấm bìa da của cuốn sổ. “Cha tớ đã dạy tớ cách sử dụng *hải đồ* để sau này tớ cũng sẽ trở thành một hoa tiêu như ông. Với tớ, cuốn *hải đồ* cũng sẽ là bảo bối cho ngày rời Nhật Bản về Anh Quốc. Nó là tương lai của tớ. Không có nó tớ không làm gì được. Cũng giống như tớ rất muốn được học

ting thần Võ Sĩ Đạo ở đây, nhưng ở đất nước tớ thì lại không cần samurai để làm gì cả.”

“Vậy sao cậu không đi luôn bây giờ?” Yamato lên giọng thách thức, nheo mắt nhìn nó.

“Yamato à, Jack đâu thể cứ thế mà đi được,” Akiko lên tiếng biện hộ cho nó. “Cha em đã tuyên bố nhận nuôi Jack đến khi cậu ấy đủ mười sáu tuổi mà. Phải được bác Masamoto cho phép cậu ấy mới đi được chứ. Hơn nữa giờ cậu ấy biết đi đâu đây?”

Yamato nhún vai.

“Nagasaki,” Jack trả lời.

Cả Akiko và Yamato cùng quay lại nhìn nó.

“Trước khi gặp phải cơn bão làm chệch hướng đi thì đó là bến cảng mà cha tớ muốn dẫn tàu đến. Có thể nơi đó sẽ có tàu đi về châu Âu, mà nếu may mắn thì có thể là về thẳng Anh Quốc.”

“Nhưng mà cậu có biết Nagasaki ở đâu không đấy Jack?” Akiko thắc mắc.

“Sơ sơ thôi... có phần bản đồ phác thảo ở đây này.”

Nó lật các trang *hải đồ* tìm kiếm.

“Chỗ đó nằm ở cực nam Nhật Bản, đảo Kyūshū,” Yamato lên tiếng với vẻ mất kiên nhẫn.

Akiko khẽ đặt tay lên cuốn sổ ra hiệu cho nó không phải tìm nữa. “Không có lương thực và tiền nong thì làm sao cậu đến đó được? Đi bộ từ Kyoto xuống đó cũng phải mất đến hơn tháng đấy.”

“Thế thì tốt nhất là đi ngay cho kịp nhỉ?” Yamato nói với giọng mỉa mai.

“Làm ơn thôi đi mà Yamato! Chẳng phải hai người là bạn của nhau sao?” Akiko thốt lên. “Jack không thể đơn giản cứ thế đi bộ xuống Nagasaki được. Còn Độc Nhãn Long ở ngoài đó nữa. Hẳn chỉ chùn tay trước mỗi mình thầy Masamoto thôi. Ở trường, Jack sẽ được cha em bảo vệ. Còn nếu phải một mình đi xuống đó, rất có thể cậu ấy sẽ bị bắt... thậm chí bị giết nữa!”

Cả căn phòng lại chìm trong im lặng.

Jack đặt cuốn *hải đồ* vào chỗ cũ rồi đập đập tấm *futon* cho phẳng lại từ đầu đến chân. Chỗ này quả là vẫn còn quá thô sơ để có thể che giấu một thứ quý giá như cuốn *hải đồ*. Jack nhận ra nó cần tìm một địa điểm an toàn hơn để cất giấu trước khi tên Độc Nhãn Long trở lại.

Yamato trượt mở cánh cửa giấy sang bên chuẩn bị rời đi. Liếc mắt về phía Jack một lần nữa, cậu ta lên tiếng, "Vậy cậu có kể cho cha biết chuyện này không?"

Cả hai nhìn thẳng vào mắt nhau, bầu không khí càng lúc càng trở nên căng thẳng.

Cuối cùng Jack lắc đầu. "Cha tớ đã làm tất cả để giữ bí mật về cuốn sổ. Khi ở trên tàu ông đã giấu nó vào một ngăn chìm riêng biệt. Thậm chí đến Thuyền trưởng cũng không biết về cái ngăn đó. Là con trai của ông, tớ có trách nhiệm bảo vệ cuốn *hải đồ*," Jack giải thích, nó biết mình phải tìm cách để Yamato hiểu được tình thế. "Là samurai, cậu cũng hiểu trách nhiệm đó mà. Cha tớ yêu cầu tớ phải thề giữ bí mật về cuốn sổ. Tớ nhất quyết giữ lời thề đó."

Yamato khẽ gật đầu thoáng qua một cái rồi đóng cánh cửa lại sau lưng, quay về chỗ Jack.

"Giờ thì tớ hiểu tại sao cậu lại không muốn nói với ai về chuyện này," Yamato cất lời, hai tay đã không còn siết chặt bởi cơn giận dữ bốc cao lúc trước. "Tớ chỉ khó chịu vì cậu đã không nói gì với tớ, không hề tin tưởng tớ. Nhưng mà cậu biết đấy, cậu có thể tin cậu tớ mà."

"Cảm ơn cậu nhiều lắm, Yamato," Jack đáp lại, thở phào nhẹ nhõm.

Yamato lại ngồi xuống bên cạnh Jack. "Nhưng tớ vẫn không hiểu sao cậu lại không nói cho cha biết. Ông có thể bảo vệ cuốn *hải đồ* mà."

"Không được đâu," Jack khẳng định. "Ngay trước lúc Cha Lucius qua đời, ông tiết lộ rằng có người đang truy tìm cuốn *hải đồ*, và hẳn sẵn sàng giết tớ để đoạt nó."

"Thì tên Độc Nhãn Long chứ ai," Yamato nói.

“Đúng là tên Độc Nhãn Long muốn lấy cuốn *hải đồ*,” Jack tán thành, “tuy nhiên lúc trước cậu có nói là hắn chỉ được thuê vì có khả năng hoàn thành nhiệm vụ ấy, nghĩa là có kẻ đã thuê hắn đánh cắp cuốn hải đồ. Biết đâu kẻ chủ mưu lại là người quen của thầy Masamoto thì sao. Cha Lucius chỉ là người có quen biết với kẻ chủ mưu nên tớ vẫn chưa có cơ sở để tin ai được. Vậy nên tớ cho rằng càng ít người biết về sự tồn tại của cuốn *hải đồ* càng tốt.”

“Ý cậu là cả cha tớ cũng không đáng tin tưởng? Cậu nghĩ ông ấy muốn đoạt lấy nó sao?” Yamato hỏi dồn, cậu ta tỏ ra bị xúc phạm trước lời nói ngụ ý của Jack.

“Không đâu!” Jack lập tức trả lời. “Tớ chỉ đang muốn nói là nếu để thầy Masamoto giữ cuốn sổ thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng của thầy, giống như cha tớ vậy. Tớ không thể liều mạng để người khác chịu nguy hiểm thay mình được. Yamato à, tớ đang cố gắng *bảo vệ* thầy đấy chứ. Ít nhất thì nếu tên Độc Nhãn Long đó tin rằng tớ là người duy nhất có cuốn sổ, hắn sẽ chỉ truy sát tớ thôi. Đó là lí do khiến chúng ta *phải* giữ bí mật chuyện này.”

Jack có thể thấy được Yamato đang cân nhắc tầm quan trọng giữa hai lựa chọn. Trong một thoáng, nó có cảm giác kinh hoàng rằng cậu ta sẽ vẫn đi nói lại với cha.

“Được rồi. Tớ hứa sẽ không nói gì cả,” Yamato đồng ý. “Nhưng điều gì khiến cậu nghĩ rằng tên Độc Nhãn Long ấy sẽ còn quay lại đây lần nữa? Từ sau lần ám sát hụt Lãnh chúa Takatomi ở Lễ Kì Viên đến giờ hắn vẫn còn lặn mất tăm mất tích, mà có khi hắn chết mất xác rồi cũng nên. Chị Akiko đã giáng cho hắn một đòn khá nặng mà.”

Jack nhớ lại cái đêm Akiko đã cứu mạng nó. Bọn nó bắt gặp tên ninja đang đột nhập vào Thành Nijo, nơi ở của Lãnh chúa Takatomi, và vì thế đã lần theo. Tuy nhiên tên Độc Nhãn Long đã đánh bại Jack. Đúng lúc hắn chuẩn bị vung kiếm chặt đứt cánh tay nó thì Akiko đã phi đoàn kiếm *wakizashi* tới hòng ngăn hắn xuống tay. Thanh kiếm cắm ngập một bên sườn hắn, dù vậy tên ninja chỉ hơi chùn bước. Chỉ đến lúc thầy Masamoto cùng nhóm samurai tiến vào, tên sát thủ mới chịu rút lui. Trước khi tẩu thoát qua bức tường thành, hắn đã không quên ném lại lời đe dọa về cuốn sổ.

Lời nói của tên ninja vẫn còn ám ảnh Jack đến tận bây giờ khiến nó biết chắc rằng Độc Nhãn Long sẽ còn trở lại. Hắn chỉ đang nấp ngoài đó, chờ đợi sơ hở của nó.

Akiko nói đúng. Ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu nó sẽ được thầy Masamoto bảo vệ. Nó bình yên ở đây. Nhưng chỉ cần bước một bước ra ngoài trường, nó sẽ bị rình rập và bao vây bởi vô vàn mối hiểm nguy. Còn nếu một mình đi xuống Nagasaki, may mắn lắm chắc nó cũng chỉ qua được vùng ngoại ô.

Nó đâu còn lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp tục luyện tập trong trường Nhị Thiên Nhất Lưu ở Kyoto. Nó sẽ phải học cả Kiếm Đạo nếu còn muốn sống sót trở về nhà.

Tuy không được lựa chọn nhưng ý tưởng về việc trui rèn kĩ năng samurai của nó ở trường khiến Jack cực kì hào hứng. Nó đã bị thu hút bởi sự kỉ luật và các đức tính của tinh thần Võ Sĩ Đạo. Ý nghĩ về việc được mang bên mình một thanh kiếm thật lại càng khiến nó vô cùng phấn khích.

“Độc Nhãn Long vẫn đang ở ngoài kia,” Jack nói. “Nhất định hắn sẽ còn quay lại.”

Với tay qua bàn , Jack cầm con búp bê Daruma lên. Nó nhìn thẳng vào mắt búp bê và lặng lẽ ước thêm lần nữa.

“Có điều, lần tới nhất định tớ sẽ không để hắn thoát.”

4

MỘT HẠT GẠO

“Sao trò lại mang kiếm của mình đến?” thầy Hosokawa quát Jack, vị samurai này trên khuôn mặt có chòm râu nhọn dữ dằn với cái nhìn chòng chọc.

Jack cúi đầu nhìn xuống thanh *katana* của nó. Phần vỏ kiếm bóng loáng dưới ánh bình minh như đang phản chiếu lưỡi kiếm sắc nhọn bên trong. Hoàn toàn bất ngờ trước phản ứng giận dữ của thầy Hosokawa, Jack đành mân mê ngón tay trên phần gia huy phượng hoàng vàng khắc gần cán kiếm.

“Bởi vì... đây là tiết học Kiếm Thuật ạ, thưa thầy,” Jack đáp lại, nó nhún vai vì không thể tìm được câu trả lời nào tốt hơn.

“Thế các bạn khác có mang *katana* đi không?”

Jack đưa mắt nhìn một lượt các học viên khác đang đứng xếp hàng ở một bên Vũ Đức Điện. Đạo đường này là nơi bọn nó luyện tập Kiếm Thuật, loại hình chiến đấu bằng kiếm, và Thể Thuật, loại hình chiến đấu tay không. Gian sảnh này giống như một cái hang với mảng trần cao vút cùng các hàng cột trụ bằng gỗ bách mun khổng lồ đứng sừng sững cạnh hàng học viên samurai tập sự.

Jack lại một lần nữa nhận ra mình khác biệt với những học viên khác trong lớp như thế nào. Chưa đầy mười bốn tuổi nhưng nó đã cao nhất trường, tròng mắt xanh da trời và mớ tóc vàng khiến nó nổi bật hẳn lên như một đồng xu vàng giữa cả lớp toàn người tóc đen. Jack có thể đang theo đuổi quá trình luyện tập để trở thành một chiến binh samurai, nhưng đối với những người Nhật da vàng mắt hình quả hạnh thì nó luôn luôn là người xa lạ - hay nói đúng hơn là một kẻ *ngoại quốc*, như kẻ thù của nó vốn gọi.

Nhìn quanh, Jack nhận ra không một ai trong lớp mang thanh *katana* đến cả. Tất cả đều mang bên mình kiếm gỗ, loại kiếm dùng

để luyện tập của bọn nó.

“Không có ai ạ, thưa thầy,” nó bối rối trả lời.

Trong lúc đó ở phía cuối hàng, một cậu học viên trông có vẻ vương giả với khuôn mặt điển trai nhưng ma mãnh cùng kiểu tóc truyền thống và cặp mắt gian xảo đang hoan hỉ trước màn bắt lỗi của Jack. Biết thừa Kazuki sẽ cực kì thích thú trước cảnh mình sẽ bị mất mặt giữa cả lớp thế này nên Jack bèn phớt lờ cậu ta.

Dù đã khá quen với các tập tục Nhật Bản như mặc kimono thay quần áo, cúi chào bất cứ khi nào gặp người khác, và gần như đọng chuyện gì cũng phải xin lỗi, nhưng Jack vẫn cực kì sợ hãi trước những lễ nghi cuộc sống thường ngày nghiêm ngặt của người Nhật.

Do ban đêm gặp toàn ác mộng nên Jack đã đến muộn bữa sáng nay và phải xin lỗi hai vị võ sư. Có vẻ như hôm nay nó còn cần phải xin lỗi cả thầy Hosokawa nữa.

Jack biết ông là một người thầy công minh, nhưng lại đòi hỏi các võ sinh phải nghiêm ngặt tuân thủ theo chuẩn mực tối cao mà ông đã đề ra. Thầy Hosokawa yêu cầu bọn nó phải có mặt đúng giờ, phục trang gọn gàng nghiêm chỉnh, chăm chỉ luyện tập. Ngoài ra ông không bao giờ chấp nhận bất cứ lời biện hộ nào.

Jack đứng giữa sàn tập, mắt nhìn như dán vào phần nền gỗ trải rộng hình chữ nhật có màu nâu vàng mật ong. “Vậy trò nghĩ sao mà lại mang thanh *katana* đến trong khi các bạn khác thì không?”

Nó biết cho dù có lấy lí do gì để trả lời thầy Hosokawa đi nữa, ông cũng không bao giờ chấp nhận. Người Nhật có câu “Trèo cao ngã đau”, và nó bắt đầu nhận ra giá trị của việc họ luôn tuân thủ các nguyên tắc sống của mình. Không học viên nào trong lớp đem thanh *katana* đến cả. Điều đó có nghĩa là, Jack đã vừa trèo cao và đang chuẩn bị ngã đau.

Trong lúc đó Yamato đang đứng gần và trông như thể sắp mở lời nói đỡ cho nó đến nơi. Tuy nhiên thầy Hosokawa đã lập tức trừng mắt cảnh báo khiến cậu chàng nghĩ lại là không nên nói gì thì hơn.

Không khí im lặng bao trùm lên lớp học như thể căn phòng vừa bị cách âm. Jack nghe thấy rõ tiếng tim đập thành thịch, đầu óc nó căng thẳng và cố tìm ra lời phân trần phù hợp.

Dù vậy, nói sự thật là câu trả lời duy nhất mà nó nghĩ đến. Sau khi chính thức đem về thắng lợi cho trường ở cuộc thi Tha Lưu Tỉ Thí cùng chiến công cản phá âm mưu hạ độc lãnh chúa Takatomi của tên Độc Nhãn Long, thầy Masamoto đã tận tay trao tặng Jack cặp kiếm *daishō*, hai thanh kiếm tượng trưng cho quyền uy của một samurai.

“Sau chiến thắng ở Tha Lưu Tỉ Thí,” Jack liều lĩnh mở lời, “con nghĩ mình đã được quyền sử dụng đôi kiếm ạ.”

“Được quyền? Kiếm Thuật không phải là trò chơi Jack ạ. Chiến thắng trong cuộc thi nhỏ xíu đó không đủ giúp trò trở thành một kiếm sĩ xuất chúng đâu.”

Jack lại im lìm dưới cái trừng mắt của thầy Hosokawa.

“Ta sẽ nói cho trò biết khi nào trò có thể mang thanh *katana* này đến lớp. Từ giờ đến lúc đó, trò sẽ chỉ được sử dụng kiếm gỗ. Hiểu chưa?”

“Dạ rồi ạ, thưa thầy,” Jack biện hộ. “Chỉ là con hi vọng mình có cơ hội dùng thanh kiếm thật một lần.”

“Một thanh kiếm thật?” ông khịt mũi. “Trò *cho rằng* mình đã sẵn sàng dùng tới nó?”

Jack ngập ngừng nhún vai. “Con nghĩ là vậy. Chắc thầy Masamoto cũng nghĩ vậy nên đã tặng con đôi kiếm này.”

“Trò vẫn chưa học đến lớp của thầy Masamoto đâu,” thầy Hosokawa gằn giọng, tay thầy nắm chặt cán kiếm đến mức các đốt ngón tay trở nên trắng bệch. “Trò Jack, trò đang nắm giữ trong tay quyền quyết định sinh tử của kẻ khác đấy. Trò có cho rằng mình đủ khả năng chịu trách nhiệm trước hành động của bản thân chưa?”

Trước khi Jack có thể trả lời thì vị võ sư đã yêu cầu nó bước tới.

“Lại đây! Cả trò nữa, Yamato.”

Jack và Yamato giật mình bước ra khỏi hàng đến chỗ thầy Hosokawa.

“Chính tọa,” thầy ra lệnh, cả hai đứa cùng ngồi quỳ xuống. “Ta không bảo trò, Jack ạ. Ta cần trò hiểu được ý nghĩa của việc mang trên mình một thanh *katana*. Rút kiếm ra.”

Jack rút thanh *katana* của nó ra khỏi bao. Lưỡi kiếm sáng lóa, sắc lẹm đến mức tưởng như có thể cắt được cả không khí.

Hoang mang không biết thầy Hosokawa muốn nó làm gì, Jack đứng vào thế tấn. Thanh kiếm trong tay vươn ra trước mặt, nó nắm chắc phần cán kiếm bằng cả hai tay. Hai chân dang rộng, mũi kiếm ngang tầm cổ đối thủ trong tưởng tượng.

Thanh kiếm của thầy Masamoto dường như nặng hơn cả mức bình thường trong tay Jack. Qua một năm học Kiếm Thuật, thanh kiếm gỗ của Jack đã tự nhiên trở thành phần cánh tay kéo dài của nó. Nó biết rõ trọng lượng, cảm giác và đường kiếm sẽ đi như thế nào.

Nhưng thanh kiếm này thì khác. Nặng hơn, di chuyển theo bản năng nhiều hơn. Thanh kiếm này đã từng giết người, chém đôi cơ thể họ. Đột nhiên Jack cảm nhận được phần quá khứ đầm máu trong tay mình.

Nó bắt đầu thấy hối hận vì đã hấp tấp mang thanh kiếm đến lớp mà không suy nghĩ.

Chứng kiến thanh *katana* run rẩy trên tay Jack, vị võ sư mỉm cười đắc ý. Ông lấy một hạt gạo từ trong hộp gỗ cá nhân *inro* đeo trên dải thắt lưng *obi* ra rồi đặt nó lên đỉnh đầu Yamato.

"Hãy cắt đôi nó," ông ra lệnh cho Jack.

"Sao ạ?" Yamato ấp úng, trợn tròn mắt lên vì kinh hãi.

"Nhưng nó đang ở trên đầu cậu ấy -" Jack phản đối.

"Làm đi!" thầy Hosokawa tiếp tục ra lệnh, tay chỉ về phía hạt gạo nhỏ xíu.

"Nhưng... con... không thể..."

"Nếu trò nghĩ là mình đã sẵn sàng chịu trách nhiệm trước những việc như vậy thì đây là cơ hội để trò chứng minh đấy."

"Nhưng nhờ em giết mất cậu ấy thì sao!" Jack kinh hoàng thốt lên.

"Đây là ý nghĩa của việc mang theo bên mình một thanh kiếm. Tất yếu sẽ có người chết. Giờ cắt hạt gạo đó đi."

"Con không làm được đâu," Jack nói và hạ thanh *katana* xuống.

"Không làm được?" thầy Hosokawa quát. "Với tư cách là thầy, ta ra lệnh cho trò vung kiếm vào đầu cậu ta và chém đôi hạt gạo đó."

Thầy Hosokawa túm hai tay Jack rồi đưa thanh kiếm trở lại đúng vị trí trực diện với đầu Yamato. Hạt gạo bé xíu nhô lên trên đầu cậu ta, một đốm trắng duy nhất giữa rừng tóc đen xung quanh.

Jack biết lưỡi kiếm của nó sẽ chém ngập đầu Yamato chẳng khác gì bổ đôi một quả dưa hấu. Hai tay nó run lẩy bẩy đến không kiểm soát được. Yamato nhìn nó với ánh mắt tuyệt vọng, mặt cắt không còn giọt máu.

"LÀM NGAY!" thầy Hosokawa hét to lần nữa và nâng cánh tay Jack lên, bắt nó phải ra đòn.

Cả lớp cũng bị cuốn vào cảnh tượng kinh hoàng diễn ra trước mắt.

Akiko nhìn với vẻ hãi hùng. Bên cạnh cô là Kiku, cô bạn học viên có dáng người nhỏ nhắn với mái tóc đen dài ngang vai cùng cặp mắt màu hạt dẻ, trông cô bé như thể sắp bật khóc đến nơi. Trong lúc đó Kazuki lộ rõ vẻ hể hả, thích thú tận hưởng từng khoảnh khắc trôi qua. Hắn huých tay vào Nobu, tên đồng bọn có cái bụng sumo thu nhỏ rồi thì thầm vào tai cậu này đủ lớn để Jack có thể nghe thấy.

"Cá với mày thẳng *ngoại quốc* đó sẽ cắt lìa tai Yamato!"

"Hoặc là chém trúng phải mũi!" Nobu hòa theo rồi nở nụ cười toét đến tận mang tai trên khuôn mặt núng nính.

Thanh kiếm dao động trong không khí. Chỉ riêng việc cầm chắc được thứ vũ khí ấy trong tay cũng đã đủ rút cạn sức lực của Jack.

"Con... không... thể," Jack lắp bắp. "Con sẽ giết cậu ấy mất."

Thừa nhận sự thất bại của mình. Jack hạ thanh *katana* xuống sàn.

"Vậy để ta làm thay trò," thầy Hosokawa nói.

Ngay khi vừa thở phào nhẹ nhõm, Yamato liền lập tức cứng người lại trước câu nói của vị võ sư.

Chỉ trong nháy mắt, ông rút thanh kiếm của mình ra rồi vung xuống đầu Yamato. Kiku hét lên kinh hãi trước cảnh lưỡi kiếm ngập trong đám tóc. Tiếng khóc của cô bé vang vọng khắp Vũ Đức Điện.

Yamato đổ người về phía trước, đầu đập xuống nền.

Mắt Jack bắt gặp hạt gạo nhỏ xíu đã bị cắt đôi thành hai đốm trắng rơi xuống sàn võ đường.

Yamato vẫn giữ nguyên tư thế quỳ lạy run rẩy như chiếc lá trước gió bão trong lúc cố gắng tìm cách lấy lại nhịp thở của mình. Trên đầu cậu ta không có lấy một vết trầy xước. Lưỡi kiếm còn không chạm đến da đầu của cậu ấy.

Jack đứng tại chỗ bất động, choáng ngợp trước kĩ năng Kiếm Thuật thượng thừa của thầy Hosokawa. Nó thật là đồ ngốc mới đi nghi ngờ lời nhận xét của vị võ sư ấy. Giờ thì nó đã nhận thức được phần trách nhiệm nặng nề đi kèm theo cây kiếm. Sinh hay tử, vấn đề đó hoàn toàn phụ thuộc vào nó. Đây không phải là một trò chơi.

“Trò chưa đủ khả năng mang một thanh kiếm thật,” thầy Hosokawa lên tiếng, vừa tra thanh *katana* vào bao vừa nhìn nó với ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, “cho đến khi nào hoàn toàn kiểm soát được nó. Trò chưa đủ khả năng theo con đường Kiếm Đạo đâu.”

TAM TỔ LUÂN HỒI

“HỒI CÁC SAMURAI TRẺ TUỔI!” giọng thầy Masamoto như sấm rền vang khắp Đệp Trùng Đường, gian sảnh tổ chức tiệc tối với cái tên được đặt theo hình hàng ngàn cánh bướm lộng lẫy trang trí dọc theo các ô tường.

Ngồi quỳ thành từng hàng ngay ngắn, các samurai học viên rằm rắp chờ thầy Masamoto bắt đầu bài diễn thuyết của mình. Vốn tê chân do phải ngồi quỳ quá lâu trong tư thế chính tọa, Jack chuyển trọng tâm cơ thể để có được cái nhìn rõ hơn về nghi lễ này. Thầy Masamoto vẫn ngồi trên phần bọc quen thuộc của mình sau chiếc bàn thấp bằng gỗ cây tuyết tùng sơn đen. Trên bàn bày ra các cốc trà vẫn còn bốc khói nghi ngút, thứ trà xanh đắng nghét mà mấy vị samurai vẫn ưa dùng.

Thầy Masamoto nhấp một ngụm trà trong chiếc cốc của mình, sự im lặng bao trùm lên gian sảnh.

Vận chiếc kimono đỏ rực màu lửa đánh gia huy phượng hoàng vàng, thầy Masamoto là người có quyền uy và được tất cả các võ sinh cùng các võ sư vô cùng kính trọng. Sức mạnh của thứ quyền uy ấy lớn đến nỗi Jack không còn băn khoăn nhiều về vết sẹo đỏ ửng làm biến dạng nửa khuôn mặt bên trái của thầy thành một mặt nạ bằng sáp nến nóng chảy. Lúc này đây, tất cả những gì đôi mắt nó thấy là hình ảnh của vị chiến binh oai dũng vô song.

Ngồi hai bên thầy Masamoto là các vị võ sư của trường Nhị Thiên Nhất Lưu cùng hai vị samurai nữa mà Jack chưa từng gặp mặt.

“Bữa tiệc tối nay được tổ chức để chào mừng vị lãnh chúa vùng Kyoto của chúng ta, lãnh chúa Takatomi Hideaki,” thầy Masamoto tuyên bố và trịnh trọng cúi đầu về phía người đàn ông ngồi bên trái.

Tất cả các võ sinh và võ sư cùng cúi đầu chào lãnh chúa.

Lần đầu Jack được diện kiến vị lãnh chúa mà nó đã cứu mạng. Đó là một người đàn ông dáng vẻ đôn hậu, đôi mắt to thuần khiết, có bộ ria như hai nét phẩy bút lông cùng cái bụng tròn hào phóng. Lãnh chúa Takatomi vận trên mình bộ lễ phục kimono hoa mĩ có thêu năm gia huy hình hạc trắng, hai hình được trang trí trên ống tay áo, hai hình trước ngực và một hình sau lưng. Lãnh chúa khẽ cúi đầu, lịch sự đáp lại cử chỉ kính trọng của thầy Masamoto.

Thầy Masamoto ngồi nghiêm ngắc lại. Sau đó các vị võ sư cùng các học viên trong trường cũng tuân tự ngồi thẳng người lên, học viên mới nhập trường là những người cuối cùng được thôi cúi chào.

“Sự hiện diện của ngài Takatomi đây chính là niềm vinh dự lớn lao đối với trường chúng ta sau chiến thắng ở cuộc Tha Lưu Tỉ Thí trước trường Liễu Sinh Lưu.”

Các học viên đồng loạt reo hò mừng rỡ.

“Và ngay sau sự kiện trường ta ngăn chặn được âm mưu ám sát, ngài đã hào phóng kéo dài thời gian bảo trợ cho trường Nhị Thiên Nhất Lưu đến vô hạn.”

Toàn thể học viên đồng thanh hô vang và vỗ tay theo nhịp ba lần.

“TAKATOMI!” *BỐP!* “TAKATOMI!” *BỐP!* “TAKATOMI!” *BỐP!*

Lãnh chúa nở nụ cười thân thiện, khẽ cúi đầu đáp lại.

“Vinh dự hơn nữa, ngài đã ban tặng trường ta một phòng tập mới với tên: Ứng Diệu Đường!”

Tiếng vỗ tay tán thưởng vang dội, ai cũng hân hoan bàn luận về sự kiện vừa được công bố. Một phòng tập mới được xây đồng nghĩa với khả năng có thêm bộ môn võ thuật mới được mở. Thầy Masamoto đưa tay ra hiệu văn hồi trật tự, ngay lập tức các học viên ngừng bàn tán, tiếp tục bài diễn thuyết của mình.

“Tuy nhiên, trước khi chính thức khai màn buổi tiệc, cho phép ta giới thiệu vị khách thứ hai của chúng ta.”

Thầy Masamoto hướng sự chú ý của mọi người vào một người đàn ông to béo có cái đầu tròn và mái tóc ngắn quăn xù cùng chòm râu cũng xù quăn không kém.

“Thầy Kano đây thuộc hàng võ sư thâm hậu trong môn Bổng Thuật. Thầy ấy đến từ trường Vô Nhân Lưu, ngôi trường anh em của

chúng ta ở Osaka. Dưới sự dẫn dắt của thầy Kano, các trò sẽ được học thêm cách tự vệ và tấn công bằng gậy bổng^[2]. Thầy Kano là một vị võ sư vừa tài năng lại vừa đức độ, có thể nói là tài giỏi nhất trong môn Bổng Thuật.”

Mặc dù có thân hình hộ pháp choán hết cả sự chú ý của mọi người ở phía bức ngời của các vị võ sư, vị thầy khổng lồ này dường như lại nhún mình trước lời tán dương của thầy Masamoto. Ông cúi chào cả phòng một cách khiêm tốn, cặp mắt màu khói xám băng quơ nhìn xuống cuối gian phòng như thể muốn tránh cái nhìn của các học viên.

Các học viên đồng loạt cúi đầu đáp lại một cách kính trọng.

“Điều cuối cùng, như một số học viên ở đây đã nhận ra, đã ba năm trôi qua kể từ lần thử thách Tam Tổ Luân Hồi trước...”

Bầu không khí trong Điện Trùng Đường bỗng chốc trở nên hào hứng hơn hẳn, tất cả võ sinh đang quỳ bên dưới đều ưỡn người thẳng lên háo hức nghe thầy Masamoto nói. Trong lúc đó, Jack vẫn chẳng hiểu thầy Masamoto đang nói về cái gì. Nó quay sang phía Akiko định nhờ cô bé giải thích, nhưng cũng như tất cả các học viên khác, cô bé đang dán mắt vào thầy Masamoto.

“Hỡi những học viên có lòng quả cảm và tài năng, đây là lúc các trò chứng minh mình xứng đáng là một samurai của trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Những trò chứng minh được điều đó sẽ được chuyển tiếp lên khóa học Nhị Thiên mà không cần tập luyện hơn nữa.”

Jack chỉ hiểu lơ mơ được ý nghĩa của Nhị Thiên. Nó đã được nghe kể rằng đó là tuyệt kĩ bí truyền của thầy Masamoto, chỉ những học viên xuất sắc nhất mới được thầy đích thân truyền thụ. Tuy nhiên, ngoài những chi tiết đó ra thì Nhị Thiên vẫn là một ẩn số.

“Tam Tổ Luân Hồi, như từ đời xưa để lại, sẽ chỉ bắt đầu khi những cơn gió đầu tiên cuốn đi cánh hoa anh đào trên cành lá,” thầy Masamoto tiếp tục. “Những trò nào tin rằng mình đã sẵn sàng đối mặt với ba thử thách lớn về Tinh thần, Thể lực và Tâm hồn của Tam Tổ Luân Hồi, cuối buổi tiệc tối nay hãy đăng kí tên vào danh sách của thầy Kyuzo. Vào mùa tuyết rơi đầu tiên năm nay, chúng ta sẽ

tiến hành bốn bài thi chọn lọc đầu vào nhằm kiểm tra sức mạnh, kĩ năng, tinh thần và lòng dũng cảm của các trò. Năm học viên xuất sắc nhất sẽ được phép tiến vào vòng thử thách Tam Tổ tiếp theo.”

Thầy Masamoto dang rộng cánh tay khiến phần ống tay của bộ kimono đỏ rực màu lửa như vừa biến thầy thành một con phượng hoàng rực lửa giống con phượng thêu trong gia huy.

“Hãy thận trọng! Tam Tổ Luân Hồi không phải là thử thách đơn giản và các trò không thể coi thường. Nó đòi hỏi các trò phải thấm nhuần gốc rễ chân lí bảy đức tính Võ Sĩ Đạo, nếu còn muốn sống sót trở về.” Vị chiến binh uy dũng ngừng lời, ánh mắt ông chiếu đến từng học viên đang ngồi quỳ bên dưới. “Nói cho ta biết, tinh thần Võ Sĩ Đạo là gì?”

“*Nghĩa! Dũng! Nhân! Lễ! Chân! Danh! Trung!*” các học viên đồng thanh hô vang trong Điệp Trùng Đường.

Thầy Masamoto gật đầu hài lòng trước câu trả lời của học trò. “Lần này, dũng cảm sẽ là đức tính mà các trò cần nhất,” ông cảnh báo. “Trong thời gian luyện tập tới đây, hãy luôn khắc ghi câu nói này: *học hôm nay vì cuộc sống ngày mai!*”

Ngay sau khi thầy Masamoto kết thúc bài diễn thuyết bằng câu châm ngôn của trường, cả võ đường liền tung hô như sấm.

“MASAMOTO! MASAMOTO! MASAMOTO!”

Điệp khúc đồng thanh dần lắng xuống, các gia nhân bước vào gian phòng mang theo những chiếc bàn gỗ sơn dài bóng loáng. Họ kê những chiếc bàn này thành hai dãy dọc theo chiều dài Điệp Trùng Đường. An vị giữa Akiko và Yamato, Jack thấy háo hức khi bọn nó đã không còn phải ngồi ngay cạnh lối cửa ra vào nữa. Không còn là mấy nhóc học viên mới của trường, lúc này chỗ ngồi của bọn nó đã tiến lên trên được vài nấc gần hơn với dãy bàn đầu của các vị võ sư.

Jack vốn cực kì ưa thích các bữa tiệc tối ở đây. Vào mỗi dịp trọng đại thế này, bữa tối của võ sinh sẽ gồm nhiều món ăn ngon vốn chỉ dùng để đãi khách. Trong thực đơn sẽ luôn có món *sushi*^[3], đậu phụ, mì sợi, *tempura*^[4], canh miso, củ cải muối vàng và cà tím. Trên bàn cũng đặt các bình trà mới ủ còn bốc khói nghi ngút cùng la liệt các âu cơm đầy đến tận ngọn. Tâm điểm của bàn tiệc hôm nay là

những đĩa thịt lươn thái mỏng đầy ắp, khi ăn sẽ nướng rồi nhúng vào nước sốt màu đỏ.

"*Itadakimasu*^[5]!" thầy Masamoto lên tiếng.

"*Itadakimasu!*" các học viên cùng đồng thanh, cầm đũa lên và bắt đầu buổi tiệc.

Tuy trước mặt là nhiều món ăn hấp dẫn mời gọi và mọi người đang rất hào hứng thưởng thức nhưng Jack lại bị phân tâm bởi mong muốn sớm biết thêm về thử thách Tam Tổ Luân Hồi thôi thúc.

"Jack này, ăn thử món lươn xem," Saburo gợi ý, khuôn mặt mồm mỉm của cậu chàng mập ú giản dị này như có vẻ mồm mỉm hơn bởi khuôn miệng đầy ắp thức ăn.

Jack rướn mày nghi hoặc lời gợi ý của cậu bạn ngồi đối diện. Lúc này cặp lông mày rậm rạp của Saburo đang chuyển động lên xuống nhịp nhàng cùng vành miệng thích thú nhai nhồm nhoàm lát gan lươn xám thái mỏng. Món này trông chẳng có gì là ngon miệng cả. Jack nhủ thầm, tuy nhiên nó nhớ lại lần đầu tiên ăn thử *sushi*. Hồi đó, chỉ riêng ý niệm ăn cá sống đã khiến nó buồn nôn, còn giờ thì nó có thể thoải mái tận hưởng những thớ thịt cá thu, cá ngừ, cá hồi tươi mềm mọng nước. Tuy nhiên, gan lươn lại là món mới lạ và khác thường.

"Món này bổ lắm đấy," Akiko giúp Saburo làm yên lòng Jack và đơm cơm vào bát mình, tuy vậy cô bé không hề động đũa tới đĩa lươn.

Jack ngập ngừng gắp một lát gan lươn màu xám rồi đưa vào miệng. Chỉ vừa mới cắn một miếng nó đã suýt mắc nghẹn bởi chất đặc quánh sền sệt, như thể bỗng chốc miếng gan ấy đã vỡ ra thành cả nghìn con lươn bò lổm ngổm trên lưỡi nó.

Jack cố gắng rặn ra nụ cười trên vẻ mặt nhăn nhó, sau đó tiếp tục nhai để không phụ lòng Akiko mời mọc. Dầu sao cũng hi vọng thứ gan lươn này sẽ có lợi cho sức khỏe của mình, Jack nhủ thầm.

"À, lần này có ai xung phong tham gia thử thách Tam Tổ Luân Hồi không đấy?" Saburo miệng vẫn đầy thức ăn, lúng búng hỏi vấn đề mọi người đang rất quan tâm.

“Chắc chắn không có tở!” Kiku trả lời. “Nghe đâu lần trước đã có người mất mạng.”

Bên cạnh cô bé là Yori. Cậu học viên nhỏ nhắn này tròn mắt sợ hãi lắc đầu quây quậy thay việc trả lời cho câu hỏi của Saburo.

“Đó chỉ là lời đồn của các võ sư để làm bọn mình nhụt chí thôi,” Akiko lên tiếng trấn an các bạn rồi quay về phía Yori nhoẻn cười động viên khuyến khích.

“Đúng là thế mà. Cha tở đã cấm tở tham gia thử thách đó,” Kiku nói. “Ông bảo cuộc thi đó là sự liều mạng vô ích.”

“Nhưng mà cái thứ Tam Tổ ấy là *cái gì?*” Jack thắc mắc.

“Tam Tổ Luân Hồi,” Akiko đặt đũa xuống và giải thích, “là ba đỉnh cao nhất của dãy Iga, nơi các samurai tập sự phải đối mặt với ba thử thách lớn về Tinh thần, Thể lực và Tâm hồn.”

“Vậy mấy cái thử thách đó bắt mình phải làm gì?”

Akiko lắc đầu. “Tở cũng không biết. Đó là chuyện bí mật.”

“Gì cũng được,” Yamato lên tiếng, “cha tở chắc chắn nghĩ tở sẽ tham gia nên coi như đành phải tự mình trải nghiệm vậy. Cậu thì sao hả Saburo? Thử không?”

“Để xem đã,” Saburo trả lời và nuốt thêm miếng lươn nữa.

“Nghĩa là “không” chứ gì. Hiển nhiên là vì sợ rồi! Cậu thì sao hả Jack?”

Jack thoáng dăm chiêu trong khi Saburo vẫn há miệng ra phân vẫn không biết có nên phản bác lại lời Yamato hay không. “Tở chưa biết nữa. Liệu có đáng để liều mạng không? Biết là qua được thử thách đó thì sẽ được học tuyệt kĩ Nhị Thiên, nhưng mà thật ra tuyệt kĩ đó là gì thì tở cũng chẳng rõ nữa.”

“Jack à, cậu đã được tận mắt chiêm ngưỡng tuyệt kĩ Nhị Thiên rồi đấy thôi,” Akiko nói.

Jack quay sang cô bé với vẻ hoang mang. “Hồi nào cơ?”

“Trên bờ biển ở Toba ấy. Nhớ trận chiến giữa thầy Masamoto và vị samurai tên Godai không? Thầy đã dùng cả hai thanh *katana* và *wakizashi* cùng một lúc. Đó chính là tuyệt kĩ Nhị Thiên. Tuyệt kĩ này

cực kì khó luyện, nhưng một khi đã thành công thì có thể coi gần như là thiên hạ vô địch rồi.”

“Cha tớ đã tham dự hơn sáu mươi trận đấu một mất một còn suốt khoảng thời gian du hành của mình,” Yamato kiêu hãnh tuyên bố. “Và chưa một lần thua cuộc.”

Jack trở nên hào hứng.

Nó vốn đã được thầy Yamada gợi ý rằng cần phải luyện tập nhiều hơn nữa để trở nên thuần thục môn Kiếm Thuật. Nếu vượt qua được thử thách Tam Tổ Luân Hồi lần này, nó sẽ có cơ hội theo học cả thầy Hosokawa và thầy Masamoto. Không những thế, nó còn được học cách sử dụng *hai* thanh kiếm cùng lúc. Đầu óc Jack tràn ngập những ý tưởng và hi vọng lớn lao. Nếu làm chủ được tuyệt kĩ Nhị Thiên, nó cũng sẽ trở thành một chiến binh bất bại như thầy Masamoto. Lúc đó thì chẳng còn lí do gì để nó phải khiếp sợ trước việc đối đầu với tên Độc Nhãn Long nữa.

“Có phải cứ qua được thử thách Tam Tổ đó là sẽ được truyền dạy tuyệt kĩ Nhị Thiên không?” Jack hỏi.

“Đúng là như thế,” Akiko đáp lại.

Jack mỉm cười. Hiển nhiên Tam Tổ Luân Hồi sẽ là giải pháp cho tình thế khó khăn của nó hiện nay.

“Vậy thì tớ tham gia.”

LỜI MỜI

“THI LỄ!” một tiếng hô vang lên.

Bữa tối kết thúc, tất cả học viên đồng loạt đứng dậy cúi chào, các vị võ sư bước dọc theo lối đường hướng ra cửa. Lãnh chúa Takatomi và thầy Masamoto dẫn đầu đoàn người rời khỏi Điệp Trùng Đường. Đi ngang qua chỗ Jack đứng, vị lãnh chúa dừng lại.

“Nếu ta không nhầm thì cháu là Jack đúng không? Ở đây xem ra chỉ có cháu là samurai tóc vàng duy nhất,” lãnh chúa Takatomi cất tiếng, nụ cười hiền hòa của ông mở rộng.

“Vâng, thưa thầy,” Jack đáp lại, cúi đầu thấp hơn nữa.

“Ấy, ta đâu phải là thầy,” lãnh chúa Takatomi vui vẻ cười nói. “Ta rất mong cháu cùng Akiko và Yamato đến dự buổi trà đạo ở Thành Nijo của ta vào tối mai.”

Những tiếng xì xào bàn tán lập tức nổi lên từ chỗ các học viên đang cúi chào. Thậm chí cả trên khuôn mặt luôn trong trạng thái khắc kỉ của thầy Masamoto cũng để lộ vẻ ngạc nhiên trước lời mời chưa hề có tiền lệ ấy. Một buổi trà đạo có thể coi là nơi mà nghệ thuật trà được thể hiện một cách thuần khiết và thanh tao nhất. Quá trình học hỏi, luyện tập, thực hành trà đạo thường phải mất hàng năm, có khi là cả đời người mới đạt đến mức độ thuần thục và hoàn hảo. Đối với một võ sinh, được mời đến dự buổi trà đạo do đích thân lãnh chúa chủ trì đã là một vinh dự lớn lao hiếm có, đằng này ngài lại mời kẻ ngoại quốc là Jack.

“Ta vẫn chưa có dịp nào đích thân bày tỏ sự cảm kích vì hành động ngăn chặn âm mưu của tên Độc Nhãn Long của cháu cả,” lãnh chúa Takatomi tiếp lời. “Hôm đó cả con gái ta cũng sẽ tham dự. Chắc cháu cũng biết Emi chứ? Thi thoảng con bé vẫn kể với ta về cháu đấy.”

Jack đưa mắt nhìn về phía cô bé cao ráo có thân hình mảnh khảnh, mái tóc suôn thẳng cùng cặp môi như hai cánh hoa hồng. Cô bé mỉm cười dịu dàng với nó, nụ cười ấm áp đến mức Jack phải cúi xuống lần nữa để giấu đi khuôn mặt đỏ bừng của mình. Lúc đó, Akiko cũng vừa ngước lên và bắt gặp khoảnh khắc hai người vừa đưa mắt nhìn nhau.

“Nhất định chúng sẽ rất hãnh diện vì được tham gia vào buổi trà đạo tối mai, thưa lãnh chúa,” thầy Masamoto trả lời thay Jack rồi tiến ngai rồi khỏi Điện Trùng Đường trong đêm tối.

Đoàn võ sư vừa rời đi, cả hội trường liền ồ lên háo hức. Từng nhóm học viên tụ tập với nhau vừa bàn tán về sự kiện Tam Tổ Luân Hồi vừa theo dõi xem ai sẽ là người đầu tiên bước lên đăng kí.

Thầy Kyuzo, võ sư phụ trách môn Thể Thuật có thân hình thấp bé nhưng kĩ năng chiến đấu tay không thuộc hàng thượng thừa đang ngồi với cuộn giấy da trước mặt bên chiếc bàn đặt phía trên cùng của gian sảnh. Vị thầy có vẻ mất kiên nhẫn trong lúc chờ đợi võ sinh đầu tiên lên đăng kí.

Như thường lệ, vị võ sư với tay nhặt một hạt quả trong chiếc bát nhỏ rồi nghiền nát nó bằng tay không, như thể ám chỉ ông rất muốn làm thế với ý chí của Jack bất cứ khi nào. Vị thầy này không ưa Jack. Thậm chí ông còn chẳng mảy may quan tâm đến chuyện che giấu thái độ ghét bỏ vì phải truyền dạy các tuyệt kĩ của mình cho một kẻ ngoại quốc.

Sau một hồi lưỡng lự, một cậu học viên cứng cáp có bờ vai rộng cùng khuôn mặt rám nắng bước về phía bàn đăng kí. Cậu ta cầm bút lông, chấm mực rồi viết tên mình vào tấm giấy da. Ngay sau đó, thêm ba học viên nữa bước tới khiến các học viên khác yên tâm và lần lượt đứng xếp hàng chờ đợi với niềm hi vọng.

“Đi nào,” Yamato nói và sai chân nhập vào hàng người đang dài ra.

Jack quay sang bên định nhìn Akiko lần cuối cho vững dạ thì bất ngờ nhận ra cô bé đã đứng sẵn bên trong hàng người từ bao giờ. Lẽ ra nó phải biết trước điều này chứ. Akiko đâu phải là cô gái tầm

thường. Akiko là một nữ samurai, cháu gái của thầy Masamoto, lòng dũng cảm đã ăn sâu vào máu cô bé.

Nó bước đến đứng sau Akiko. Khi tiến đến gần chiếc bàn, Jack dõi theo từng cử chỉ của Akiko khi cô viết tên mình lên tấm giấy da. Những nét bút uyển chuyển tạo thành từng mẫu Hán tự trông huyền bí và đẹp đẽ. Thật ra nó không hiểu nhiều về thứ chữ tượng hình này.

Thầy Kyuzo trừng mắt nhìn Jack qua vai Akiko.

"*Cậu* mà cũng tham gia Tam Tổ Luân Hồi ư?" thầy Kyuzo lên tiếng, kèm theo cái khịt mũi nghi ngờ sự hiện diện của nó.

"Vâng ạ, thưa thầy," Jack đáp lại, phớt lờ câu nói mỉa mai của vị võ sư. Nó đã kiên nhẫn xếp hàng đứng chờ đến lượt viết tên vào tờ giấy đăng kí nên đương nhiên không muốn tự loại mình ra chỉ vì đối đầu với thầy Kyuzo.

"Chưa lần thử thách nào lại có một kẻ *ngoại quốc* tham dự cả," thầy Kyuzo tiếp tục, rõ ràng có ý nhấn mạnh vào cụm từ không mấy hay ho khi nhắc đến người nước ngoài.

"Vây đây sẽ là lần đầu tiên ạ, thưa thầy," Akiko lên tiếng, vờ như không nghe thấy cụm từ xúc phạm vừa bị ném thẳng vào Jack.

"Viết tên vào đây," thầy Kyuzo chỉ định, "bằng *Hán tự*."

Jack sững lại khi nhìn vào tấm giấy. Tên của các thí sinh khác đều được viết cẩn thận bằng các mẫu tự của Nhật.

Nụ cười tàn nhẫn kéo dài trên mặt thầy Kyuzo. "Không biết viết à? Tên đăng kí phải được viết bằng *Hán tự*. Đó là luật lệ."

Jack càng bức bối hơn vì những điều thầy Kyuzo nói là chính xác. Nó không biết viết *Hán tự* mặc dù nó biết chữ. Mẹ nó là giáo viên giỏi mà. Nhưng nó chỉ biết viết các kí tự Latin thôi. Cùng với sự giúp đỡ của Akiko và các bài học tiếng Nhật của Cha Lucius, nó đã có thể nói chuyện với mọi người bằng tiếng Nhật, tuy nhiên nó mù tịt về *Hán tự*. Ở Nhật Bản, Thư pháp cũng là một loại hình nghệ thuật quan trọng không kém kĩ năng chiến đấu tay không hay Kiếm Đạo. Đó là thứ mà người ta phải mất nhiều năm trời để đạt tới cảnh giới tinh thông.

Thầy Kyuzo tỏ ra hể hả trước tình cảnh khổ sở của nó.

“Tiếc nhỉ,” ông nói, “thôi thì chờ thêm ba năm nữa xem, biết đâu lúc đấy cậu lại học được cách viết tên để đăng kí. Người tiếp theo!”

Jack lập tức bị một cậu học viên đứng sau huých tay đẩy ra. Nó biết kẻ đó không ai khác ngoài Kazuki. Cậu ta luôn luôn rình rập để có cơ hội bài xích Jack kể từ ngày nó đặt chân tới ngôi trường samurai này. Tuy nhiên giờ thì Jack đã giành được sự quý trọng của nhiều học viên sau chiến thắng vang dội trước đối thủ trường Liễu Sinh Lưu nên Kazuki chỉ có thể kiềm chế vớ vẩn để gây sự với nó.

“Nếu tao mà là mày thì tao sẽ chẳng bận tâm đến chuyện này đâu *ngoại quốc* ạ,” Kazuki châm chọc và viết tên mình vào chỗ đáng lẽ phải là của Jack. “Đăng nào mày cũng đâu có còn ở đây mà tham dự được.”

Jack tiến lại gần Kazuki mặc dù cảm thấy Akiko đang muốn kéo nó tránh đi. “Ý mày là sao?”

“Bộ mày chưa nghe tin gì hả?” Kazuki hí hửng trả đũa. “Lãnh chúa Kamakura Katsuro vừa ra lệnh trục xuất bọn Cơ Đốc ra khỏi Nhật Bản rồi.”

Nobu đứng nhòm Jack qua vai Kazuki, cậu chàng đưa tay vẫy vẫy ra hiệu tiễn biệt rồi cười lẫn lộn, “Vĩnh biệt nhá *ngoại quốc*!”

“Ngài ấy nhất định không cho tên *ngoại quốc* nào sống sót trên đất Nhật đâu,” Kazuki nói thêm bằng giọng hằn học rồi quay sang nhìn Nobu với ánh mắt hân hoan niềm vui chiến thắng khi là kẻ đầu tiên báo cho Jack biết tin xấu này.

“Kệ bọn nó đi Jack,” Akiko lên tiếng và lắc đầu ghê tởm. “Bọn nó chỉ bịa ra thôi.”

Dù vậy, Jack vẫn không thể không nghĩ rằng *có thể* có một chút sự thật trong câu chuyện Kazuki vừa kể. Kamakura là lãnh chúa của tỉnh Edo, người đứng đầu trường Liễu Sinh Lưu và luôn đối đầu với Nhị Thiên Nhất Lưu. Đó là một người đàn ông có vẻ ngoài tàn ác và thù hằn đang nắm giữ quyền lực lớn. Jack nhớ lại vẻ mặt hoan hỉ của ông ta trước cảnh vị samurai dưới quyền chém bay đầu ông cụ buôn trà già cả chỉ vì không nghe thấy hiệu lệnh cúi chào. Dù Akiko đã quả quyết, Jack vẫn nhận ra thực tế lãnh chúa Kamakura có thừa

khả năng ban bố lệnh trục xuất và xử tử những kẻ ngoại quốc như nó.

Nếu sự thật như vậy thì quả đúng là chuyện nó có tham gia thử thách Tam Tổ Luân Hồi hay không không quan trọng nữa. Cuộc sống của nó sẽ trở nên nguy hiểm hơn trước rất nhiều. Mỗi hiểm nguy ấy không chỉ đến từ tên Độc Nhãn Long cùng đồng bọn mà còn đến từ lãnh chúa Kamakura và quân samurai của ông ta nữa.

Có lẽ nó nên bắt đầu lên kế hoạch đi tới Nagasaki trước khi mọi chuyện trở nên quá muộn, Jack nghĩ thầm. Có điều, trước tiên nó cần tìm hiểu xem thông tin Kazuki nói là thật hay giả.

“Cậu đi đâu thế?” Akiko hỏi khi thấy Jack quay bước ra cửa Điệp Trùng Đường.

Liếc mắt nhìn tên Kazuki và Nobu vẫn đang hí hửng cười khúc khích với nhau, nó đáp lại, “Một nơi cách xa khỏi hai tên đó!”

7

ĐẤU TỰ DO

Jack nằm bất động.

Cú va chạm mạnh với sàn đạo đường vừa nãy đã đánh gục tất cả sinh khí trong người nó.

"Tớ xin lỗi," vừa nói Akiko vừa cúi xuống nhìn nó lo lắng. "Tớ không có ý ném cậu mạnh như thế."

"Không cần... xin lỗi tớ đâu," Jack đáp lại và há miệng hớp lấy hớp để không khí, cố gắng để không ói hết bữa sáng nay ra ngoài. "Đó là... lỗi của tớ... vì đã không tiếp đất... đúng cách."

Akiko đã quăng nó qua vai như một bịch thóc bằng đòn *seoi nage*. Thật ra Jack vốn biết khả năng chiến đấu của Akiko là rất tuyệt vời. Sau lần chứng kiến cô bé một mình giải quyết hai tên ninja chỉ bằng dải thắt lưng *obi*, Jack đã sớm tự nhủ không bao giờ được đánh giá thấp cô.

Lẽ ra nó cũng đã có thể chủ động tiếp đất dàng hoàng nếu như Akiko không tiết lộ một tin khiến nó mất tập trung luyện tập.

"Cậu vừa nói gì cơ?" Jack hỏi lại và thận trọng ngồi dậy.

"Cậu đang trong thời gian thử thách của Tam Tổ Luân Hồi."

"Tớ không hiểu. Sao lại thế?"

"Kiku đăng kí giúp cậu rồi," cô giải thích với nụ cười láu lỉnh. "Tớ đã nhờ cậu ấy viết tên cậu vào giấy đăng kí thay vì tên của Kiku."

Jack nhìn chăm chăm vào Akiko như không tin được điều mình vừa nghe thấy. Cô bé đã lách luật để đăng kí giúp nó.

Nó toét miệng cười. Đột nhiên, ước mơ năm được tuyệt kĩ Nhị Thiên lại nằm trong tầm với của nó. Giờ thì buổi tập đã có ý nghĩa thật sự. Chỉ năm người đứng đầu mới được phép tham gia Tam Tổ Luân Hồi, nó biết mình sẽ phải tập luyện nhiều hơn nữa để có được một chân trong đó.

“Sao lại dừng tập?” thầy Kyuzo đứng ngay cạnh Jack cất tiếng hỏi, đôi mắt thạch anh đen của thầy nhìn như xoáy vào nó.

“Em chỉ đang nghỉ một lát thôi ạ, thưa thầy,” Jack trả lời và nhoẻn cười toét đến tận mang tai vì không che giấu nổi niềm vui sướng trước tin Akiko vừa tiết lộ.

Thầy Kyuzo nhìn nó ngờ vực dò xét. “Đứng dậy! Có bạn nào trong lớp đang nghỉ không? Trò Kazuki đằng kia có mệt không?”

Thầy hất đầu về phía học trò cứng, kẻ đang quật mạnh Saburo xuống sàn bằng đòn quăng vai *seoi nage* bạo lực của mình.

“Không ạ, thưa thầy,” Jack trả lời với đôi môi mím chặt.

“Thế mà trò cũng được gọi là samurai cơ đấy!” thầy Kyuzo quát Jack xối xả và dùng dùng quay gót tiến tới giữa Vũ Đức Điện.

“Dừng!” vị thầy ra lệnh.

Tất cả học viên đều ngừng tập và quỳ xuống lắng nghe lời chỉ dẫn của võ sư.

“Thế Thuật giống như nồi nước đang sôi: nếu các trò không giữ lửa thật to, nước sẽ nguội ngay lập tức!” giọng thầy ầm vang cả võ đường.

“VÀNG, THƯA THẦY!” cả lớp cùng đồng thanh hô lớn.

“Đừng để giống cậu Jack đây chỉ vừa mệt một tí đã ngưng tập!”

Jack cảm nhận được mọi ánh mắt trong đạo đường đều chĩa thẳng vào mình khiến nó muốn nổi đóa. Sao lúc nào thầy cũng lấy nó làm điển hình bêu riếu? Xung quanh nó còn có cả đồng học viên khác không thực hiện nổi bài tập, thậm chí chả được một nửa nó, thậm chí có mấy người còn ngưng tập trước nó từ hồi nào rồi.

“Nếu bất cứ ai trong các trò đã ghi danh tham gia Tam Tổ Luân Hồi thì những người đó cần có sức mạnh và sức bền vượt trội hơn thế. Các trò có muốn từ bỏ ngay bây giờ không?” thầy Kyuzo thách thức.

“KHÔNG A, THƯA THẦY!” những học viên đang kiệt sức cố hô lớn trong hơi thở nặng nhọc và bộ võ phục ướt đầm mồ hôi.

“Tốt. Giờ chúng ta sẽ đấu tập tự do!” ông thông báo. “Xếp hàng!”

Các học viên nhanh chóng quỳ xuống thành hàng ở một bên Vũ Đức Điện, chuẩn bị cho trận đấu tập tự do.

"Trong khoảng thời gian này, ta muốn các trò chỉ tập trung thực hành kĩ thuật quăng *nage waza* và kĩ thuật túm *katame waza*," thầy Kyuzo nhắc đến hai kĩ thuật mà cả lớp đã học trong mấy ngày vừa qua.

"Kazuki, trò lên trước. Hãy thị phạm cho các bạn thấy kĩ thuật này."

Kazuki bật đứng dậy rồi di chuyển đến phía bên tay phải của vị võ sư.

"Đối thủ của trò sẽ là..." thầy Kyuzo ngấp ngừng cân nhắc, tay vịn vế chòm râu ngay dưới cái mũi to bẹt của mình một cách hí hửng, "Jack."

Jack biết thừa nó sẽ không có được chút thời gian nào để hồi sức. Thường thì nó khá thích thú với những trận đấu tập tự do bởi những trận đấu này luôn mang đến cho nó cảm giác hào hứng đầy thử thách. Tuy nhiên Kazuki là một kẻ thù dai. Trong các trận đấu tập loại này, người ta chỉ đấm hờ, đá hờ, quăng bạn tập một cách cẩn trọng và ngay lập tức thả ra khi bạn tập đập tay xuống đất nhắc nhở. Còn Kazuki thì chỉ cần cơ hội nhỏ nhất sẽ dùng toàn lực thực hiện các kĩ thuật đó mà không thèm để ý đến bất cứ tín hiệu nào của đối phương.

Không còn lựa chọn nào khác, Jack đành đứng dậy bước đến phía bên trái vị võ sư.

"*Thi lễ!*" thầy Kyuzo hô lớn, hai đứa cùng cúi chào thầy.

"*Thi lễ!*" thầy Kyuzo lặp lại, Jack và Kazuki buộc phải cúi chào nhau theo nghi thức.

"*Bắt đầu!*" vị võ sư ra hiệu, trận đấu tập bắt đầu.

Cả hai lao vào tìm cách túm lấy ve áo, ống tay hay phần đai lưng nhằm tạo lợi thế thi triển kĩ thuật.

Như một vũ điệu kinh hoàng và bạo lực, chúng tranh giành nhau từng chút một hòng áp đảo đối phương. Hai đứa lúc kéo, lúc đẩy, lúc xoay tại chỗ, lúc vờn theo đường ziczac cố gắng làm đối thủ mất thăng bằng để có cơ hội thực hiện đòn quăng hoặc đòn bẫy chân.

Bên ngoài, các học viên hào hứng theo dõi diễn biến của trận đấu. Yamato và Saburo siết chặt nắm đấm trên đùi yên lặng cổ vũ, còn Akiko liên tục kéo ra kéo vào đai lưng của mình một cách lo lắng.

Thấy đối phương sơ hở, Jack lập tức xoay người về phía Kazuki chuẩn bị thực hiện đòn quăng vai *seoi nage*, tuy nhiên Kazuki đã nhanh chóng phản công bằng cách dịch chuyển trọng tâm rồi liền ngay đó đá một chiêu ra sau Jack và định sử dụng tiếp đòn gạt chân.

Đòn thế này sẽ thành công nếu như Jack bị mất thăng bằng, tuy nhiên nó vẫn đứng vững trên sàn tập và ngay lập tức đẩy mạnh mình vào Kazuki và phản công bằng kỹ thuật bẫy chân trong.

Kazuki có vẻ sắp bị quật ngã nhưng lại may mắn tách được chân khỏi Jack. Cậu ta lão đảo lùi về phía sau, Jack chớp thời cơ tấn công.

Quá muộn... nó nhận ra mình vừa bị lừa.

Kazuki cố tình ra vẻ bị mất thăng bằng để nhử nó dồn toàn lực tiến tới. Giờ thì Jack rơi vào tình huống làm vật thể thân lí tưởng cho đòn quăng của đối phương.

Kazuki ngả về sau kéo Jack lên trên, đồng thời đá một chân vào bụng Jack rồi ném nó qua đầu ra xa.

Jack không có cơ hội tránh đòn quăng bụng *tomoe nage* của Kazuki. Đây là lần thứ hai trong ngày nó bị đập xuống nền sàn đạo đường mạnh đến lũng phổi. Ngay khi nó còn chưa kịp lấy lại hơi thở thì Kazuki đã lặn ngay lên trên rồi kẹp nó bằng đòn khóa cổ.

"Rất ấn tượng, trò Kazuki!" thầy Kyuzo cất tiếng khen ngợi từ rìa sàn tập. "Để xem trò có giữ được cậu ta suốt mười khắc thầy đếm không nhé."

Kazuki đè mạnh, cánh tay phải kẹp chặt gáy Jack và khống chế tay Jack dưới nách. Cậu ta duỗi rộng chân và dùng cả thân hình đè lên ngực và kè chặt đầu nó.

Jack như bị đóng ghim xuống sàn.

"MỘT!" thầy Kyuzo bắt đầu đếm.

Jack nghiêng người vào Kazuki cố tìm cách thoát ra, cánh tay tự do còn lại của nó quờ quạng tìm đai lưng của đối thủ.

“Quên ý nghĩ đó đi, *ngoại quốc*,” Kazuki rít vào tai Jack, “còn lâu tao mới để mày thoát!”

“HAI!”

Jack ra sức ấn mình lật Kazuki. Nó dồn hết sức, tuy nhiên chân Kazuki duỗi quá rộng và sức nặng của cậu ta đã ngăn không cho nó cơ hội xoay người.

“BA!”

Jack nằm bất động, nó đang xuống sức.

“Đồ thảm hại!” Kazuki chế giễu nó.

“BỐN!”

Điên tiết, Jack thu sức phản công. Nó lê chân vòng xuống cặp chân đang duỗi ra của Kazuki, tìm cách quay sát đối thủ. Nó cố móc bên chân trụ của Kazuki để lật người cậu ta. Đoán biết được ý đồ của nó, Kazuki liền chuyển chân ra chỗ khác.

“Mày cần phải cố gắng hơn thế nữa cơ!”

“NĂM!”

Jack oằn lưng, cố gắng dùng chân nâng thân hình lên trên mặt sàn. Nó đã tạo được một khoảng trống giữa lưng và sàn tập và bắt đầu đẩy Kazuki nhằm thoát khỏi thế bị khóa đầu.

Kazuki tiếp tục đè mạnh xuống ngực, đẩy Jack nằm bẹp xuống sàn.

“Cứ việc giãy giụa cho thỏa thích đi. Mày thua rồi!”

“SÁU!”

Jack điên cuồng vùng vẫy, cánh tay thép của Kazuki càng kẹp chặt hơn.

“Trong khi mày còn ý thức thì,” Kazuki thì thầm vào tai Jack, “tao có tin nóng hổi đây. Một thằng *ngoại quốc* giống mày vừa bị lãnh chúa Kamakura thiêu sống.”

ĐẦU HÀNG

Câu nói của Kazuki như một cú đấm vào óc khiến Jack lập tức ngừng vật lộn.

Liệu có phải đây chỉ là lời chế nhạo mới của cậu ta? Kể từ buổi tối lãnh chúa Takatomi xuất hiện tới giờ. Jack vẫn chưa có dịp hỏi thầy Masamoto hay bất cứ vị võ sư nào khác về tin đồn truy sát người nước ngoài ấy. Mặc dù vậy nó cũng hơi yên tâm vì trừ Kazuki và đồng bọn của hắn ra thì chẳng học viên nào của trường tỏ vẻ biết tin lãnh chúa Kamakura đã ban bố cáo chống lại người Cơ Đốc.

“BẢY!”

“Nghe nói trước khi chết, từng mảng thịt của hắn rơi lả tả như thịt xiên heo nướng ngoài trời ấy. Tưởng tượng mày sẽ như thế đi, *ngoại quốc!*”

Lời chế nhạo độc ác của Kazuki đã đẩy Jack trở lại tâm trạng phản kháng. Thoáng chốc, hình ảnh trận bão đã nhấn chìm tàu *Alexandria* và viên thủy thủ bị sét đánh trúng lóe ra trong đầu nó, nó nhớ rõ khuôn mặt biến dạng vì đau đớn của xác chết cùng mùi thịt cháy khét muốn lộn mửa. Cơ giận của nó sôi lên sùng sục, máu nóng bùng nổ trong cơ thể.

“TÁM!”

Bằng một động tác duy nhất Jack vừa cong mình vừa vung chân vòng qua kheo sau Kazuki và nắm được đầu đối thủ bằng cánh tay chưa bị không chế. Khi các ngón tay tìm ra lỗ mũi của Kazuki, nó liền giật mạnh ra phía sau.

“CHÍN!”

Kazuki bật kêu đau đớn và ngay lập tức bị lật ngược người.

Jack xoay mình chèn lên trên đối thủ. Nó khống chế Kazuki bằng thể khóa ngực đồng thời nắm vắt ngang qua vai hắn, đẩy cùi chỏ

cùng đầu gối xuống hai bên đầu Kazuki và khóa chặt.

Giờ thì đến lượt Kazuki bị đếm.

Qua đám tóc rối bù xõa kín mặt, Jack thấy ánh nhìn cổ vũ của Yamato và Saburo. Dù đang kiệt sức, nó vẫn tự cho mình quyền kín đáo mỉm cười chiến thắng.

"Một," tiếng vị võ sư uể oải cất lên.

Kazuki bị ghì xuống sàn vẫn không thể nhúc nhích.

"Hai."

Thừa cơ không ai nhìn thấy, Kazuki đã kịp thời giải thoát một cánh tay và bắt đầu thui lia lịa vào phần hông Jack.

"Ba."

Chỉ duy nhất thầy Kyuzo thấy cảnh phạm quy đó nhưng thầy lại vờ như không hay biết và để Kazuki ra tiếp một đòn bắn khác vào Jack. Võ sư cổ tình kéo dài thời gian đếm lùi.

"Bốn..."

Kazuki tiếp tục đánh. Một bên hông Jack đau nhói đến mức nó phải thả lỏng cánh tay đang ghì. Kazuki lập tức phản công bằng cách hất mạnh rồi chồm lên kẹp chặt cổ nó lần nữa.

"Cái mặt mày lúc này trông được lắm!" Kazuki quát lên khi đã ở trên và dùng hai tay kẹp chặt cả cổ Jack.

Kazuki định bóp mạnh cả hai cánh tay như xiết một cái đinh.

Cổ họng Jack bật lên âm thanh khục khặc choáng váng.

Khí quản của nó bị xiết chặt đến mức không thể thở được.

"Xuất sắc, trò Kazuki," thầy Kyuzo khen ngợi, khuôn mặt hể hả khi thấy cậu học trò cứng đã trở lại vị thế áp đảo ban đầu.

Cổ tình để mặc bạo lực gia tăng trong trận đấu tập, thầy Kyuzo lại quay về hướng dẫn cả lớp.

"Hãy để ý đến động tác chuyển từ thế ghìm sang thế kẹp cổ. Đây là kỹ năng cực kì hữu dụng, đảm bảo mọi đối thủ đều phải quy hàng."

Được khích lệ, Kazuki càng giữ chặt thế kẹp cổ hơn nữa, ánh mắt cậu ta lóe lên tia sáng tàn ác.

Jack có cảm giác cổ họng nó đang bị nghiền nát. Từng mạch máu trong đầu nó đập thành thạch dưới áp lực tắc nghẽn. Hai lá phổi của nó kêu gào dưỡng khí, các góc nhìn trước mắt dần tối đen lại, nó điên cuồng đập tay xuống sàn ra hiệu đầu hàng.

Kazuki vẫn trơ mắt vô cảm trước tình cảnh hiểm nghèo của nó.

Jack mất dần trạng thái tỉnh táo.

Kazuki tiếp tục kẹp cổ nó.

Mắt nó nổ đom đóm, trong phút kinh hoàng, khuôn mặt cười của Kazuki đột nhiên hóa thành khuôn mặt của Độc Nhãn Long. Hình ảnh chiếc đầu lâu bịt mặt đen kịt với con mắt xanh lè duy nhất chập chờn trước mặt Jack.

Cử chỉ đập tay xuống sàn ra hiệu đầu hàng của Jack yếu dần, nó đang như một con cá giấy chết. Thế rồi, như thể từ dưới đáy bùn sâu, nó nghe thấy Akiko hét lên, "Thầy ơi! Kazuki giết bạn ấy mất!"

Thầy Kyuzo thoáng vẻ thích thú nhìn vệt màu xanh nhợt nhạt nổi trên môi Jack rồi nói, "Đủ rồi Kazuki. Chiến thắng của trò đã quá rõ ràng..."

Kazuki thả tay, không khí lập tức ùa vào phổi Jack.

Jack hớp lấy hớp để không khí. Ngay khi dưỡng khí vừa kịp đưa lên não thì cơn giận của nó cũng bùng phát dữ dội. Bản năng phục thù sống còn đã khiến nó tung thẳng một cú đấm vào mặt Kazuki và cậu ta ngã văng ra phía sau.

"DỪNG LẠI!" thầy Kyuzo rống lên và tóm ngay đai lưng lôi nó lên.

Ngón tay cái của ông lần đến tử huyệt ở cổ Jack rồi ấn mạnh. Toàn thân Jack tê liệt đau đớn. Nó bị treo như mớ giẻ rách. Trong mắt của những học viên dự khán xung quanh thì Jack chỉ đang kiệt sức sau trận đấu tập, còn đối với Jack thì nó có cảm tưởng như thể thầy Kyuzo vừa thọc một cây sắt nóng bỏng vào cột sống nó.

"Ta đã dạy gì nào?" thầy Kyuzo nói như thở vào mặt Jack với vẻ giận dữ khinh miệt. "Chỉ được dùng kĩ thuật quăng và tóm. Từ khi nào mà đấm lại trở thành một phần của kĩ thuật quăng thế?"

"Từ khi nào... giết người... được khuyến khích trong đấu tập?" Jack đáp lại, hai hàm răng xiết chặt chống chọi với cơn đau.

Kazuki vẫn nằm giữa sàn đạo đường ôm môi bị rách, phần đai lưng hằn nhuộm màu đỏ nhợt của máu.

“Trò còn nhiều thứ phải học lắm,” thầy Kyuzo tiếp tục, “điều cơ bản đầu tiên là phải tĩnh tâm. Rõ ràng trò không đủ tĩnh tâm để làm một samurai!”

Jack chết lặng không nói được lời nào bởi cơn đau khủng khiếp cùng sự bất công của thầy Kyuzo.

“Hình phạt cho kẻ không tự kiểm soát được bản thân,” thầy Kyuzo cất tiếng đồng dục để cả lớp cùng nghe thấy, “là trò sẽ phải trở lại đây vào bữa tối để lau sạch từng thớ sàn gỗ trong đạo đường này. Làm chưa xong thì khỏi đi ngủ. Trò hiểu chưa?”

“Nhưng thưa thầy, tối nay em phải đi dự buổi trà đạo của lãnh chúa Takatomi.”

Thầy Kyuzo trừng mắt nhìn Jack vì biết không thể bắt nó bỏ qua cuộc hẹn trọng đại đến vậy. “Vậy thì tối mai!”

“Vâng, thưa thầy,” nó trả lời gọn ghẽ.

Vị võ sư vươn người về phía trước và xoáy sâu ngón cái vào huyết đạo trên cổ tạo thêm một cơn đau nhức dữ dội hành hạ Jack. Sau đó ông gập người thì thào vào tai nó, “Ta không biết làm sao trò lại viết được tên vào danh sách đăng kí dự thi Tam Tổ Luân Hồi, tuy nhiên hãy nhớ lấy, cá nhân ta bảo đảm để trò bị loại khỏi đợt khảo thí.”

TĨNH TÂM

"Rốt cuộc thì *tĩnh tâm* là cái gì?" vừa lẩm bẩm Jack vừa xoa cổ hỏi khi cùng đám bạn đi lòng vòng qua các dãy phố Kyoto sau bữa trưa.

"Tớ cũng không biết rõ lắm," Yamato thú nhận.

Jack quay sang mấy đứa kia những mong tìm được câu trả lời, tuy nhiên Akiko chỉ lắc đầu vờ như cô bé cũng mông lung chẳng khác gì nó. Saburo bóp cằm ra chiều suy tư, dù vậy rõ ràng cũng chẳng có manh mối nào bởi chỉ lát sau cậu ta đã lại tiếp tục thưởng thức xiên gà nướng *yakitori* mua của người bán rong ven đường.

"Từ đó có nghĩa là "*một tinh thần không thể lay chuyển*"," Kiku lên tiếng.

Cậu bạn đang lê bước bên cạnh cô, Yori cũng gật gật đầu tán thành như thể chỉ một cụm từ ấy đã đủ giải thích tất cả.

"Nhưng "*một tinh thần không thể lay chuyển*" có nghĩa là gì?" Jack hỏi lại.

"Cha tớ nói tĩnh tâm có nghĩa là kiểm soát được cảm xúc của bản thân," Kiku trả lời. "Một samurai phải luôn giữ được bình tĩnh trong mọi thời điểm - thậm chí cả khi anh ta đang phải đối mặt với nguy hiểm."

"Vậy phải làm sao mới có thể tĩnh tâm?"

"Tớ không biết... Cha tớ chỉ giỏi diễn giải mọi thứ chứ không giỏi truyền dạy."

Kiku quay sang phía Jack cười xin lỗi vì không thể giúp gì hơn, đúng lúc đó giọng nói lạnh lạnh của Yori cất lên, "Tớ nghĩ từ *tĩnh tâm* có phần nào đó giống với hình ảnh cây liễu."

"Cây liễu?" Jack hoang mang nheo mày lặp lại.

"Đúng thế, như một cây liễu có bộ rễ bám sâu chặt trong lòng đất đủ để chống chọi với bão táp, nhưng lại rất mềm dẻo và linh hoạt

trước những cơn gió thoảng thổi qua.”

“Nói thì dễ lắm!” Jack cười. “Cứ thử cố gắng giữ bình tĩnh khi cậu đang bị bóp cổ rồi được nghe vụ thiêu sống những ai là người *ngoại quốc* - và kẻ tiếp theo sẽ là cậu xem nào!”

“Jack à, đừng tin lời Kazuki,” Akiko thở dài lo lắng. “Cậu ta chỉ bịa ra những chuyện đó để hù cậu thôi.”

“Tớ xin lỗi,” Saburo chen ngang, khuôn mặt cậu ta tỏ vẻ bẽn lễn vì cổ nuốt miếng thịt cuối cùng trên xiên gà nướng, “nhưng Kazuki nói đúng đấy.”

Mọi ánh mắt cùng đổ dồn vào Saburo.

“Tớ không muốn nói với cậu chuyện này Jack à, nhưng đúng là có tin lãnh chúa Kamakura giết một thầy tu dòng Cơ Đốc đấy. Trên phố có treo biển bố cáo...”

Giọng Saburo lạc đi khi thấy khuôn mặt Jack dần dần trắng bệch.

Vừa nghe xác nhận của người bạn mà đột nhiên Jack thấy như thể ánh mặt trời ấm áp ban trưa đã vụt tắt ngấm, cơn ớn lạnh như cả tảng băng giá chạy dọc sống lưng nó. Vậy là Kazuki *đã* nói thật. Jack định hỏi thêm Saburo thì cả bọn rẽ vào góc phố dẫn ra một quảng trường lớn. Đột nhiên trước mặt Jack là một lưỡi kiếm sáng lóa của samurai.

Vị chiến binh vận kimono màu xanh thẫm có gia huy hình ống tre đang giơ cao lưỡi kiếm sắc lẹm trên không ở tư thế sẵn sàng tấn công. Ý nghĩ về lãnh chúa Kamakura và vị tu sĩ Cơ Đốc bị giết lập tức bay biến khỏi đầu Jack.

Lưỡi kiếm kia không hướng về Jack - mà về một vị chiến binh đầy vẻ dạn dày sương gió mặc bộ kimono nâu với gia huy trắng lưỡi liềm và sao đang đứng bất động cách đối thủ chừng độ dài ba cây kiếm.

“Đấu tay đôi kìa!” Saburo reo lên khoái chí rồi lùi Jack tránh ra xa. “Nhanh lên, lại đây, đứng xem!”

Đám đông xúm xít quanh hai đấu sĩ. Một số người thấy Jack thì liếc nhìn dò xét rồi đưa tay lên che miệng và xì xầm với nhau. Sự xuất hiện của một kẻ ngoại quốc tóc vàng xa lạ trong bộ kimono thậm chí cũng khiến vị chiến binh mặc bộ đồ xanh dù đang trong cuộc đấu sinh tử vẫn bị phân tâm và phải liếc mắt về phía nó.

Jack tặng lời bọn họ. Nó đã quá quen thuộc cảnh hiếu kì và kì thị ở bất cứ nơi nào nó xuất hiện.

“Chào Jack. Không ngờ lại gặp cậu ở đây.”

Jack quay lại và thấy Emi, hôm nay cô bé vận bộ kimono màu xanh nước biển thanh nhã, bên cạnh cô là hai người bạn tên Cho, Kai cùng một vị samurai lớn tuổi đi theo hộ tống. Hai nhóm học viên cúi chào nhau.

“Sao họ lại đấu với nhau?” Jack hỏi Emi khi cô bé tiến đến đứng bên cạnh nó.

“Vị samurai mặc bộ đồ xanh đang trong thời gian Vũ Giả Tu Hành,” Emi đáp.

Vị samurai vừa bị phân tâm bởi sự xuất hiện của Jack có vẻ trẻ hơn đối thủ của mình vài tuổi. Đối thủ của anh ta khoảng chừng ba mươi. Bộ kimono của anh ta đầy bụi đất, từng mảnh vá sờn cũ và khuôn mặt anh cũng sạm đen mưa nắng.

“Vũ Giả Tu Hành là gì?” Jack hỏi.

“Hành trình hành hương luyện võ của một chiến binh. Khi một samurai hoàn thành khóa luyện tập của mình, họ sẽ bắt đầu một cuộc du hành trên khắp nước Nhật để đánh giá sức mạnh và trau dồi kĩ năng chiến đấu. Các chiến binh thách đấu lẫn nhau để chứng tỏ ai là người mạnh hơn.”

“Kẻ thua sẽ bị đánh bất tỉnh hoặc bị chặt tay chân, đôi khi có thể còn bị giết nữa!” Saburo cắt ngang lời giải thích, so với Jack, cậu chàng có phần hào hứng quá mức.

“Bị giết? Cách chứng tỏ bản thân này xem ra khá là ngốc nghếch.”

“Thì, không thể làm sao biết được mình có thật sự giỏi hay không?” Emi thản nhiên đáp lại.

Jack tập trung quan sát hai vị samurai giao đấu. Lúc này họ đang gườm gườm nhìn nhau, xem ra chưa ai có dấu hiệu gì tỏ vẻ sẵn sàng xông lên tấn công trước cả. Giữa trưa nắng chói chang, bên khuôn mặt của vị chiến binh áo xanh có giọt mồ hôi lăn xuống, tuy nhiên anh ta hoàn toàn phớt lờ nó.

“Sao anh ấy còn chưa tấn công?” Jack hỏi.

“Họ đang tìm cách che giấu điểm yếu của mình,” Yamato trả lời. “Cha tớ nói là thậm chí một cử động nhỏ nhất cũng có thể tiết lộ điểm yếu trong kĩ năng chiến đấu, và đối thủ có thể sẽ lợi dụng điều đó.”

Đánh hơi được sự căng thẳng giữa hai đấu thủ dần tăng cao, đám đông giờ cũng đứng yên bất động. Thậm chí đến cả những đứa trẻ xúm xít ngoài rìa cũng im ắng. Âm thanh duy nhất nghe được là tiếng chuông chùa ngân vang báo hiệu giờ tụng kinh trưa.

Vị samurai áo xanh di chuyển bồn chồn, từng đám bụi nhỏ xoáy nhẹ trên mặt đất. Trong lúc đó, đối thủ của anh ta vẫn bình tĩnh, lưỡi kiếm nằm nguyên trong vỏ.

Khi tiếng chuông chùa cuối cùng đã tắt, vị samurai lớn tuổi hơn rút thanh *katana* bằng một động tác êm nhẹ.

Đám đông loạn choạng lùi lại.

Cuộc chiến bắt đầu.

Hai vị samurai thận trọng thăm dò nhau.

Đột ngột vị samurai áo xanh thét lên một tiếng, “*KIAI!*”

Anh ta tiến về phía đối thủ với lưỡi kiếm giơ cao.

Không bận tâm đến tiếng thét ra vẻ can đảm vừa rồi, vị chiến binh lớn tuổi chỉ đơn thuần bước thế đứng tấn rộng nghiêng về phía sườn đối thủ. Cùng lúc đó, anh ta nâng kiếm qua đầu rồi hạ xuống phía sau để đối thủ không thấy được lưỡi kiếm của mình.

Vị samurai lớn tuổi hơn chờ đợi.

“*KIAAAIIIIII!*”

Vị samurai áo xanh lại thét lên lần nữa để tập hợp tất cả ý chí chiến đấu trước khi tung đòn tấn công. Anh ta vung thanh kiếm xuống nhằm ngay phần cổ bị lộ của đối thủ nhằm giành chắc nhất phần thắng.

Trong khi đó vị samurai lớn tuổi hơn vẫn không hề nhúc nhích, Jack nhủ thầm anh ta chắc sẽ chết.

Thế rồi ngay đúng thời khắc cuối cùng, vị samurai lớn tuổi hơn nhanh nhẹn di chuyển tránh đường kiếm sắc lẹm, đoạn thét lên một

tiếng "*Kiai!*" ngắn và vung kiếm chém ngang phần cơ thể không được che chắn của đối phương.

Tiếp sau đó, hai vị samurai đứng bất động, mặt đối mặt, khoảng thời gian trôi qua tưởng chừng dài như vô tận.

Không ai trong số họ dám chớp mắt.

Một thanh kiếm rỉ máu.

Một khoảng không tĩnh lặng đến đáng sợ, như thể cái chết vừa bịt tai tất cả mọi thứ trên thế gian. Thậm chí tiếng chuông chùa cũng không còn ngân vang.

Rồi tiếng rên rỉ khẽ vang lên, vị samurai trẻ tuổi hơn nghiêng người sang bên, đổ sụp xuống nền đất và chết.

Cú va chạm của cơ thể anh ta với mặt đất đã thổi tung một đám bụi cát bay đi như thể linh hồn vị samurai bại trận đang chạy trốn.

Vị samurai lớn tuổi hơn vẫn điềm đạm thủ thêm một lúc nữa cho đến khi chắc chắn rằng cuộc đấu đã kết thúc. Sau đó anh ta đứng thẳng dậy, vẩy máu đối thủ ra khỏi lưỡi kiếm của mình bằng một động tác mà Jack nhận ra ngay là *chiburi*. Tra kiếm trở lại bao, vị samurai quay gót bước đi và không hề nhìn lại.

"Tớ nghĩ chắc đó là thứ tĩnh tâm mà thầy Kyuzo đã nhắc đến đây," Saburo thở hắt ra kinh ngạc. "Vị samurai đó thậm chí còn chẳng thèm chớp mắt trong khi thanh kiếm lao thẳng vào đầu."

Jack đã không nghe được câu nói của Saburo bởi nó đang chết điếng trước vũng máu loang ra trên nền đất. Cuộc đấu tay đôi đã khiến nó nhớ lại rằng người dân Nhật có thể trở nên tàn bạo và tư thù đến mức nào. Tm tức về cái chết của vị tu sĩ kia là minh chứng rõ ràng về kế hoạch tận diệt người Cơ Đốc của lãnh chúa Kamakura. Vấn đề còn lại chỉ là Jack sẽ tồn tại được bao lâu trên vùng đất khắc nghiệt này?

SÀN SƠN CA

“Chạy mau!” Akiko gấp gáp thì thầm với Jack vào tối hôm đó. “Họ đang đến!”

Jack bật ra khỏi chỗ ẩn trốn dưới gầm cầu thang. Nó vội vã băng qua hành lang lao vào căn phòng có bức tranh khổ lớn bằng lụa vẽ hình hai con hổ dữ dằn. Nó nghe thấy tiếng hét sau lưng và nhận ra Akiko đã bị lính gác bắt lại. Giờ nó sẽ là mục tiêu kế tiếp.

Nó trượt mở cánh cửa giấy để sang phía bên kia Mảnh Hồ Thất, liếc nhanh xuống gian sảnh, nó lao thẳng xuống khi không thấy bóng dáng ai. Đến cuối đường nó lập tức rẽ trái, sau đó chạy theo lối đầu tiên bên phải. Tòa thành của lãnh chúa chẳng khác nào mê cung với nhiều căn phòng, hành lang và lối đi rắc rối khiến Jack thậm chí chẳng biết mình đang chạy đến đâu.

Jack phải chạy trên mũi chân để hạn chế tối đa âm thanh phát ra trên sàn gỗ. Nó tiếp tục rẽ theo hành lang vòng qua hai cánh cửa giấy khép kín rồi quẹo trái. Trước mắt nó là một ngõ cụt.

Nó nghe thấy tiếng lính canh và lập tức xoay người lại. Hành lang hoàn toàn trống trải.

Jack quay lại lối cũ rồi dừng chân trước đoạn hành lang vòng sang phải. Sau đó nó cố lắng nghe xem có tiếng bước chân nào lại gần không.

Một sự im lặng chết chóc.

Lo lắng, nó nép người nhòm ra góc quanh.

Đoạn hành lang không có cửa sổ, chỉ có duy nhất một chiếc đèn lồng treo trên trần là được thắp sáng. Trong ánh sáng nhạt nhoàng, nó thấy cánh cửa giấy duy nhất ở phía cuối lối đi.

Không có bóng người và tiếng động nào, Jack liền bước ra.

Bàn chân nó đột ngột biến mất dưới nền sàn gỗ.

Nó hét lên giữa lúc rơi thẳng xuống dưới. Trong nỗ lực điên cuồng, nó cố gắng quăng mình sang bên hông bám lấy bức tường. Những ngón tay nó may mắn tìm được một mẫu gỗ bắt chéo, ngay lập tức nó bám chặt vào đó để giữ mạng.

Đúng như nỗi sợ của Jack, nó đang bị treo lơ lửng trong một cái hố bẫy dưới nền sàn gỗ. Nắp hố đã được trượt sang bên để nuốt chửng bất cứ kẻ nào xâm nhập.

Jack nheo mắt nhìn xuống đáy hố. Chỉ cách nó vài bước chân là một màn đen không thể nhìn xuyên thấu. Jack nguyên rủa nó đã quá hấp tấp. Sai lầm này có thể đã làm gãy chân, hay tệ hơn là gãy cổ nó. Tất cả đều minh chứng cho một điều: chạy trốn là vô ích.

Khi đã lấy lại được bình tĩnh, nó lách người lên cho đến khi chân tìm được mặt nền phía trên.

“Nhanh lên! Lỗi này!”

Một tay lính gác vừa nghe thấy tiếng hét của Jack và cả nhóm tiếp tục truy đuổi.

Men theo miệng hố, Jack chạy băng băng xuống phía hành lang, nó nghe thấy tiếng chân càng lúc càng đến gần.

“Nó không có ở đây.”

Jack tăng tốc, một mắt nó dõi theo nền sàn còn mắt kia thì theo dõi hướng đi. Những tên lính canh chẳng mấy chốc sẽ rẽ tới góc quanh và phát hiện ra nó.

Đến cuối hành lang, nó lại trượt mở cánh cửa giấy rồi bước qua, sau đó nhanh chóng đóng cửa phía sau lưng lại.

Căn phòng hình chữ nhật mà Jack bước vào đủ rộng để trải hai mươi tấm chiếu *tatami*. Jack đoán đây hẳn phải là phòng tiếp khách hay đại loại thế. Bên rìa phòng là một chiếc bệ bằng gỗ tuyết tùng được mài bóng loáng và chỉ có duy nhất chiếc đệm ngồi tô điểm cho căn phòng. Phía sau bệ là một tấm lụa lớn vắt ngang tường theo hình một con hạc trắng đang tung cánh. Ngoài những thứ đó ra, các mảng tường nâu vàng còn lại đều trống trơn.

Không cửa sổ. Không còn cánh cửa nào khác. Không có lối thoát.

Jack có thể nghe thấy tiếng những kẻ truy đuổi đang chạy theo lối hành lang.

Nó đã bị mắc kẹt.

Ngay sau đó. Jack nhận ra con hạc trên tấm lụa hơi chuyển động như thể vừa có làn gió nhẹ thoảng qua. Tuy nhiên căn phòng không hề có cửa sổ hay cửa ra vào, nhất định phải có thứ gì đó vừa khiến nó chuyển động.

Jack vội vàng lao về phía tấm lụa treo tường kiểm tra kĩ. Đây rồi, đằng sau tấm màn lụa là một cái lỗ bí mật. Không suy nghĩ gì thêm, Jack bò vào trong lỗ rồi kéo tấm lụa trở lại để che lối vào vừa kịp lúc tiếng cánh cửa giấy bị giật mở.

“Nó đâu?” một giọng hỏi như quát.

“Nó không thể bốc hơi được,” giọng khác đáp lại, lần này là nữ.

Jack nín thở. Nó có thể nghe được tiếng chân người đi lại trong phòng.

“Nó không có ở đây,” giọng nói thứ nhất vang lên. “Hay là nó quay lại giữa đường?”

“Tôi đã bảo lẽ ra chúng ta phải kiểm tra căn phòng thứ nhất kĩ hơn rồi mà. Đi thôi!”

Cánh cửa giấy đóng lại với tiếng trượt nhẹ, giọng nói xa dần phía hành lang. Jack thở phào nhẹ nhõm. Quả là nguy hiểm. Nếu nó bị tóm thì mọi thứ sẽ chấm hết.

Trong bóng tối của cái lỗ, nó nhận ra một lối đi hẹp dẫn về phía bên trái. Chẳng còn lựa chọn nào khác, nó quay đầu trườn theo. Tuy không biết mình đang đi đâu nhưng sau một vài khúc quanh, lối đi dần trở nên sáng hơn, một luồng sáng yếu ớt hắt qua bức tường giấy mỏng và mờ đục.

“Nó biến đi đâu được nhỉ?” một giọng nói vang lên ngay gần tai nó.

Cơ thể nó cứng đờ lại, nhưng rồi nó nhận ra rằng con đường bí mật này chạy song song với một trong những hành lang chính của tòa thành. Nó có thể nhìn thấy bóng đen của những kẻ đang truy lùng mình hắt qua bức tường bằng giấy mỏng manh. Vì Jack vẫn đang nằm trong bóng tối nên họ hoàn toàn không hay biết rằng nó đang cách họ một khoảng bằng một con dao găm.

“Thử tìm dưới này xem. Nó chưa thể đi xa được.”

Jack lắng nghe tiếng bước chân đi dọc dãy hành lang trước khi tiếp tục trườn theo lối đi bí mật đến khi sững sờ vì đụng phải một lối cụt khác.

Chắc hẳn lối đi này phải dẫn tới đâu đó, Jack đưa tay mò mẫm khắp nơi tìm cửa. Nó thử trượt ô tường giấy sang bên nhưng không được. Nó lại đưa tay đẩy mạnh ô tường xem có mở được bằng cách đó không. Đột ngột phần tường bên dưới hé toang ra khiến nó ngã nhào xuống hành lang chính của tòa nhà.

“Nó kia rồi!” một tiếng hét vang lên.

Jack lập tức bật dậy trong khi mảng tường giả xoay về chỗ cũ. Nó chạy nhanh hết sức có thể, hết rẽ trái lại quẹo phải qua từng góc ngách của các dãy hành lang. Nhận thấy có cầu thang hẹp, nó liền phóng lên phía đó. Chỉ qua ba lần bật nhảy, Jack đã đặt chân tới bậc trên cùng. Vô tình trọng lượng của Jack đã đè lên trục bản lề bí mật khiến chiếc cầu được kích hoạt nâng cao. Phần cầu thang nối với đoạn hành lang bên dưới đã hoàn toàn biến mất vào khoảng trần.

Sững sờ trước chiếc cầu kì lạ. Jack tự cho phép mình đứng lặng yên. Không hề biết rằng Jack đang ở ngay phía trên đầu, những kẻ truy đuổi tiếp tục mài miết lao đi tìm kiếm.

Jack thận trọng lùi lại từng bước một, cây cầu hạ xuống vị trí cũ, nó băng qua con đường lúc nãy để về lại hành lang giờ đã vắng người cho đến khi tìm ra một cánh cửa mà nó chưa thử mở. Phía bên kia cánh cửa lại là một dãy hành lang dài với nền sàn gỗ bóng loáng. Cuối hành lang là cánh cửa gỗ, đó *chắc chắn* phải là lối ra.

Chỉ còn một quãng bằng khoảng chiều dài boong lái nữa là Jack sẽ thoát khỏi tòa thành của vị lãnh chúa. Jack lao đến phía cánh cửa gỗ, nhưng ngay khi chân nó vừa đặt xuống thì nền sàn bỗng phát ra những âm thanh như tiếng chim hót. Nó cố nhón bước nhẹ hơn, nhưng dù có rón rén đến mức nào thì âm thanh từ sàn gỗ vẫn cứ phát ra theo từng bước chân như thể chế nhạo nỗ lực thoát thân của nó.

Nó nghe thấy tiếng người chạy dồn dập mỗi lúc một gần.

Jack lao đi trong khi sàn gỗ vẫn phát ra những âm thanh mỗi lúc một lớn hơn.

“Bắt được rồi nhé!” tay lính canh nói và túm chặt lấy nó. “Cuộc chơi kết thúc rồi.”

KIM TRÀ THẤT

Jack để tay lính gác dẫn độ qua hành lang đến phòng khách có tấm lụa thêu hạc trắng. Vừa bước vào phòng. Jack vội vã quỳ xuống rồi gặp người cúi thấp cho đến khi đầu chạm tới tấm chiếu *tatami* để tỏ lòng tôn kính trước lãnh chúa.

“VẬY là cháu đã bị bắt lại khi đang ở khu Sàn Sơn Ca của ta?”

Lãnh chúa Takatomi ngồi khoanh chân trên chiếc bục bằng gỗ cây tuyết tùng, hai bên là sáu vị samurai hộ vệ xếp thành hàng ngang, bất động như sáu bức tượng bằng đá.

“Vâng ạ,” Jack thú nhận.

“Xuất sắc!” ông khen nó với nụ cười mãn nguyện. “Sàn Sơn Ca là thiết bị bảo vệ an ninh mới được lắp trong thành của ta. Nó là thứ ta tự hào nhất đấy. Chỉ cần sức ép bằng một bước chân thôi là lập tức những bản lề kim loại bên dưới sàn sẽ tạo ra những âm thanh như tiếng chim hót. Vì vậy không kẻ nào có thể băng qua mà không bị phát hiện. Ta thấy trò chơi “Trốn tìm” nho nhỏ vừa rồi đã chứng minh được tính hiệu quả của nó.”

“Thưa cha, còn một điều con muốn biết,” Emi lên tiếng, lúc này cô bé đang quỳ giữa Yamato và Akiko, “là làm thế nào mà Jack lại thoát được khỏi căn phòng *này*.”

Jack tự mỉm cười. Vị lãnh chúa đã thách thức bọn trẻ tìm cách thoát khỏi tòa thành của mình mà không bị phát hiện. Dù không tránh được hết các bẫy trên đường đi nhưng Jack là đứa trốn được khỏi sự truy đuổi của nhóm lính canh lâu nhất bọn.

“Emi,” giọng lãnh chúa có vẻ trách móc, “ta thật không tin là chính con gái mình lại không nhận ra còn một lối cửa khác đấy.”

Jack nhìn sang bên và thấy lãnh chúa đang ra dấu vào một bức tường trống trơn phía bên phải. Bọn trẻ sững sốt xem xét bức

tường. Lãnh chúa Takatomi vẫy tay ra hiệu, một vị samurai hộ vệ tiến tới ấn tay vào ô tường chính giữa. Một tiếng *kịch* nhẹ vang lên, bức tường liền xoay theo trục chính tâm.

Vị samurai biến mất trong nháy mắt.

Lát sau bức tường xoay tiếp, vị samurai xuất hiện trở lại trong phòng. Jack, Akiko, Yamato và Emi cùng nhìn nhau sửng sờ trước cánh cửa bí mật. Thậm chí cả khi bây giờ đã biết có cánh cửa mật ở đó thì trước mắt bọn trẻ bức tường vẫn chỉ giống một khối kết dính không thể tháo gỡ.

"Như ta đã nói rồi đấy các cháu, hiện giờ Thành Nijo được trang bị nhiều đồ chuyên dụng phòng chống-ninja. Tuy nhiên cần trọng không bao giờ là thừa cả. Lần nào tiếp khách trong căn phòng này ta cũng bố trí sẵn hộ vệ trong cánh cửa đó."

"Vậy ra đó là cách giúp cậu thoát được," vừa nói Emi vừa khẽ lắc đầu như thể vẫn chưa tin hẳn. "Thật không thể tin được là cả nhóm chỉ có mỗi cậu phát hiện ra cánh cửa này."

Jack định đính chính lại lời cô bé nhưng sau đó lại thôi. Rõ ràng vị lãnh chúa cho rằng không một ai phát hiện ra cái lỗ bí mật phía sau bức tường treo tấm lụa con hạc.

Đó là bí mật của lãnh chúa Takatomi.

Giờ thì đó cũng là bí mật của Jack.

"Thôi, nói về trò chơi thế đủ rồi," vị lãnh chúa đồng dạc. "Giờ là thời gian cho buổi trà đạo."

* * *

"Đôi khi người chủ trì sự kiện này phải mất đến mấy ngày kiểm tra kĩ lưỡng từng chi tiết để đảm bảo có được một buổi lễ hoàn hảo," Emi lén thì thầm giải thích.

Cả bọn cùng bước vào *roji*. Đó là một khu vườn nhỏ được chăm sóc cẩn thận. Tuy không có cây hoa nào nhưng cả khu vườn luôn thấm đẫm nước khiến cho cả những phiến đá rêu phong, bụi cây dương xỉ và hàng đá rải nền đường đều lấp lánh như sương buổi sớm. Emi dẫn cả bọn băng qua khu vườn rồi tự mình ngồi xuống

chiếc ghế dài, sau đó ra hiệu cho Jack, Akiko và Yamato cùng ngồi cạnh.

“Chúng ta sẽ đợi ở đây,” Emi nhẹ nhàng lên tiếng, “để gột rửa bụi trần tục ra khỏi chúng ta.”

Jack mỗi lúc càng có cảm giác cần cẩn trọng. Tuy không hứng thú với trà xanh nhưng nó biết trà đạo là một trong những buổi lễ quan trọng nhất của người Nhật. Mặc dù Emi đã cố gắng giải thích nghi thức này nhưng nó vẫn gần như không hiểu được những gì cô bé nói bởi có quá nhiều ý nghĩa biểu trưng đi kèm với mỗi hành động, mỗi cử chỉ, mỗi thời điểm.

“Bốn nguyên tắc căn bản nhất trong nghi thức trà đạo là,” cô bé giải thích, “hòa hợp, kính trọng, thanh khiết và tĩnh lặng. Ở mức độ cao nhất, cậu sẽ cảm nhận được những phẩm chất đó trong chính trái tim và tâm khảm mình.”

Khi cùng ngồi trên băng ghế lặng lẽ thưởng thức vẻ thanh bình của khu vườn, Jack dần hiểu ra phần nào ý nghĩa của những việc mà Emi đã nói với nó. Âm thanh róc rách êm ái của dòng nước như tiếng chuông ngân nga từ đằng xa vọng lại, vẻ mộc mạc giản dị của khu vườn khiến tâm trí nó dịu đi. Cảnh vật nơi đây toát lên vẻ kì ảo đến mức Jack có cảm giác như thể tâm trí nó đang dần bay bổng.

“Nhớ nhé Jack,” giọng Emi thì thầm sau hồi im lặng, “lúc vào trong nhớ đừng dẫm lên mép của các tấm chiếu. Đừng đi vào hay chạm vào tấm *tatami* ở chỗ lò nấu nước. Cậu phải quỳ trong tư thế tọa thiền tuyệt đối suốt buổi lễ, cũng đừng quên khen ngợi bức thư họa treo trên tường, nhìn ngắm kĩ ấm nước và lò nấu nước, hãy đưa ra những lời nhận xét tốt đẹp về muống mức trà và hũ trà khi cậu được phép xem xét chúng.”

“Chỉ có vậy thôi ăy hả?” Jack thốt lên, đầu nó chỉ muốn nổ tung vì có quá nhiều quy ước phải nhớ.

“Đừng lo lắng, cứ làm theo tớ ăy,” Akiko nhẹ nhàng lên tiếng khi thấy Jack tỏ vẻ như đang sắp đối mặt với nguy hiểm.

Cô bé nhìn Jack dịu dàng khiến nó cảm thấy an tâm trở lại. Có Akiko bên cạnh, nó sẽ tránh được những cử chỉ sai lầm nghiêm trọng nhất.

“Từ giờ mọi người phải im lặng,” Emi thì thầm báo hiệu và chỉnh lại bộ kimono cho phẳng phiu khi thấy bóng cha xuất hiện.

Trong bộ kimono màu trắng bình dị, lãnh chúa Takatomi rảo bước trên con đường rải đá đen. Ông dừng bên một tảng đá lớn được khoét trũng bề mặt và hơi giống chiếc chén to hứng đầy thứ nước trong vắt từ dòng suối chảy vào. Jack quan sát vị lãnh chúa dùng chiếc gáo gỗ nhỏ dựng bên cạnh chén đá, múc một gáo nước lên rửa hai tay và miệng. Sau khi đã hoàn thành nghi thức thanh tẩy, ông tiếp tục sải bước qua Trung Môn Quan^[6] rồi im lặng đón chào các vị khách của mình bằng cử chỉ cúi chào nhã nhặn. Bọn trẻ cùng đáp lại bằng hành động tương tự rồi nổi gót lãnh chúa bước vào Trung Môn Quan, chiếc cổng mà Emi đã giải thích trước với Jack là biểu tượng của lối đi giữa thế giới trần tục và thế giới tâm linh của trà đạo.

Lần lượt từng người trong nhóm cầm gáo gỗ lên múc nước rửa tay và miệng rồi tiếp tục đi theo lối dẫn tới Trà Thất^[7]. Lối vào căn nhà chỉ cao vồn vện vài foot^[8] nên bọn nó buộc phải cúi người khi bước qua. Emi đã giải thích từ trước rằng cách xây lối vào như vậy sẽ khiến tất cả mọi người đều phải cúi đầu, và đó là cách nhắc nhở mọi người rằng một khi đã tham gia nghi thức trà đạo thì ai cũng như ai, không phân biệt quyền danh địa vị. Ngoài ra cách xây đó cũng ngầm ám chỉ samurai không được mang theo kiếm.

Jack đi sau cùng. Nó cởi dép rồi cúi người chui qua cửa. Ngay khi vừa đứng thẳng dậy, cảnh tượng trước mắt khiến nó phải há hốc miệng giật mình kinh ngạc. Toàn bộ căn phòng nhỏ hình vuông đều được dát vàng. Nó thấy chẳng khác nào mình đang đứng giữa một thỏi vàng khổng lồ. Thậm chí trần phòng cũng được dát vàng. Vật trang trí duy nhất của căn phòng là bức thư pháp treo trong góc khuất. Các tấm chiếu *tatami* ở đây không có màu vàng mà được trải dọc theo tấm vải mỏng màu đỏ thẫm khiến cho vẻ lộng lẫy của Trà Thất choáng ngợp mọi giác quan của nó.

Qua lời kể của Akiko, Jack vốn mừng tượng Trà Thất là một căn phòng giản dị với màu chủ đạo nhạt nhòa trong căn nhà gỗ đơn sơ. Trong khi đó căn phòng này lộng lẫy hơn những gì nó nghĩ tới.

Akiko và Yamato cũng đang lặng người trước Trà Thất, còn lãnh chúa Takatomi thì tỏ rõ vẻ hài lòng trước phản ứng của bọn trẻ. Ông ra hiệu cho chúng quỳ xuống cùng tham dự buổi lễ.

Emi bước tới góc khuất của căn phòng, từ tốn và ngưỡng mộ ngắm nhìn một bức thư họa rồi trở về ngồi quỳ trước lò nấu nước, hào hứng xem xét chiếc ấm. Akiko và Yamato làm theo nghi thức, rồi đến lượt Jack cố gắng bắt chước cử chỉ điệu bộ của các bạn.

Jack bước ra góc khuất và xem xét bức thư họa. Đó là một bức thủy mặc tinh tế vẽ một con chim bói cá đậu trên nhánh cây trơ trọi, bên phải bức tranh có dòng Hán tự viết thảo theo hàng dọc.

“Những Hán tự đó là *Ichi-go, Ichi-e*: Nhất kỳ, Nhất hội,” lãnh chúa Takatomi giải thích. “Bức thư họa đó nhắc nhở ta rằng mỗi buổi trà đạo là một sự kiện độc nhất, vì thế cần phải biết thưởng thức những gì nó mang lại.”

Mọi người cùng cúi đầu tán dương lời cắt nghĩa uyên thâm của lãnh chúa.

“Những chữ vừa rồi cũng có thể được hiểu theo nghĩa “Cơ hội duy nhất trong đời”. Điều đó nhắc nhở ta rằng trong bất cứ mỗi giao tranh nào giữa sự sống và cái chết, ta chỉ có duy nhất một cơ hội thôi, phải biết đưa tay ra nắm chặt lấy nó.”

Ichi-go, Ichi-e, Jack lặng lẽ lặp lại. Lời lãnh chúa hoàn toàn đúng. Jack hiểu hơn ai hết sự mong manh của cuộc sống bởi nó đã phải trải qua mất mát quá nhiều.

Lãnh chúa ra hiệu cho Jack trở về chỗ ngồi cùng các bạn, sau đó ông châm một viên than nhỏ vào lò nấu nước và cho thêm một nén nhang. Mùi hương nồng của gỗ đàn hương nhanh chóng bện giữa không gian.

Qua cánh cửa kín đáo phía bên phải, lãnh chúa lui vào căn phòng chuẩn bị để lấy một bát trà màu đen có sẵn cây đánh trà, một mảnh vải lanh trắng và một muống múc trà dẹt màu ngà. Khi đã trở lại phòng ngoài, ông tỉ mỉ bày các đồ vật cần thận bên cạnh chiếc chậu đựng nước khá to hình bầu dục được đặt sẵn trên tấm chiếu *tatami* trải giữa phòng.

Tiếp theo, lãnh chúa Takatomi lại mang ra chiếc bát đựng nước thứ hai cùng một chiếc gáo múc nước bằng tre và một chiếc nắp tre màu xanh lá cây. Đóng cánh cửa *shoji* phía sau lưng, vị lãnh chúa chuẩn bị thể tọa thiền.

Theo các quy tắc truyền thống, lãnh chúa rút một mảnh lụa màu tím nhạt từ chiếc thắt lưng *obi* rồi bắt đầu thực hiện nghi thức thanh tẩy muỗng và ấm trà. Trong lúc thực hiện, vị lãnh chúa thể hiện sự tập trung cao độ qua từng cử chỉ nắn nót, tỉ mỉ, cẩn thận, chính xác và mang nặng tính biểu trưng mà Jack không thể hiểu được.

Khi lãnh chúa múc nước nóng từ ấm vào bát trà, ông cất giọng giải thích lần nữa. “Nước pha trà đích thực phải là loại nước trong vắt và sâu thẳm như tâm hồn.”

Và rồi buổi lễ trà đạo bắt đầu.

CÁT THÍ

“Những bốn canh giờ để có được một cốc trà!” Jack thốt lên khi cả bọn lững thững về Sư Tử Đường dưới bầu trời chi chít sao.

“Phải, thật tuyệt vời!” Akiko hào hứng, cô bé đã hiểu lầm câu cảm thán của nó là lời khen ngợi. “Buổi lễ thật hoàn hảo. Nhất định lãnh chúa sở hữu tài năng thiên bẩm trong nghệ thuật Trà Đạo, quả là một trong những người hiếm hoi đạt đến đỉnh cao của lĩnh vực này. Cậu nên biết là mình cực kì vinh dự khi được mời đến đây.”

“Tớ chỉ biết là mình cực kì đau chân thôi!” Jack lẩm bẩm bằng tiếng Anh, hai chân nó vẫn còn nhức nhối sau khi đầu gối đã phải quỳ quá lâu. “Chúa sẽ cấm tiệt để trà không được bén mảng vào nước Anh!”

“Xin lỗi, cậu vừa nói gì thế?” Akiko hỏi.

“Tớ vừa nói là Anh Quốc bọn tớ chưa hề có trà,” Jack chuyển sai nghĩa câu nói vừa rồi của nó sang tiếng Nhật.

“Người nước cậu đã bôn ba khắp nơi trên biển cả mà vẫn không có trà uống sao! Thật tiếc vì họ đã bỏ lỡ mất một đồ uống tuyệt vời đến vậy.”

“Người Anh có các loại đồ uống khác,” Jack đáp lại, và âm thầm thừa nhận thứ đồ uống trên tàu của nó cũng có nguồn gốc từ nước ngoài.

“Ồ, vậy chắc vị của chúng ngon lắm... thế còn về Kim Trà Thất thì sao?” Akiko tiếp tục. “Thử nghĩ rằng lãnh chúa đã từng một lần đưa tất cả các vật dụng trong Trà Thất hôm nay đến Hoàng Thành để phục vụ Thiên Hoàng mà xem! Chúng ta *đúng* là những vị khách quá vinh dự đấy.”

Jack để Akiko nói hết mà không muốn xen ngang. Người Nhật vốn ít khi thể hiện cảm xúc của bản thân nên nó thấy mình thật may

mắn khi chứng kiến cô bé sôi nổi đến vậy. Trong lúc Akiko tiếp tục hào hứng bàn tán về buổi lễ cùng Yamato, Jack thả tâm trí nó về Thành Nijo và khu nội thành. Nó đã ngạc nhiên vô cùng khi chứng kiến vị lãnh chúa phải lao tâm khổ tứ đến mức nào để bảo vệ mình. Ngài Takatomi rõ ràng rất tự hào về hệ thống an ninh mới được lắp đặt kể từ sau vụ ám sát bất thành của tên Độc Nhãn Long. Thử thách chạy trốn chỉ là một trò chơi mà vị lãnh chúa đặt ra để chứng minh tính hiệu quả của nó.

“Chống-ninja,” lãnh chúa đã nói như vậy.

Nếu là vậy, Jack phân tích, thì cái lỗ đằng sau tấm lụa thêu hạc chính là địa điểm an toàn nhất để giấu cuốn *hải đồ* tránh bị Độc Nhãn Long phát hiện. Đó chắc chắn là chỗ cất giấu tốt hơn nhiều so với tấm đệm mỏng manh hay trong vườn trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Hơn nữa, trường chính là địa điểm đầu tiên mà tên ninja sẽ tìm đến. Jack nhận ra nó không còn cách nào khác ngoài việc tìm cơ hội trở lại tòa thành để giấu cuốn *hải đồ*.

“KIAI!” Akiko hét lớn.

Nắm đấm của cô động thẳng vào khối gỗ rắn chắc.

Và bật trở lại...

Đòn tấn công vừa rồi rõ ràng quá đau đớn khiến Jack phải cau mày nhăn mặt hộ cô bé. Akiko khẽ nắm cánh tay mình, đôi mắt cô đầm nước, niềm hứng khởi của tối hôm trước đã bị bài học đấm của tiết Thể Thuật hôm nay dập tắt ngấm.

“Tiếp!” thầy Kyuzo hô lớn và không may tỏ vẻ thương xót.

Akiko quay lại hàng, ngồi quỳ gối để Jack đứng lên tiến đến trước tấm ván ngăn hình chữ nhật. Tấm ván bằng gỗ cây tuyết tùng dày chừng độ dài ngón tay cái, có vẻ không thể đập gãy bằng tay không. Tuy nhiên thầy Kyuzo đã đặt tấm ván lên trên hai khối trụ vững chắc ở giữa sàn Vũ Đức Điện và ra yêu cầu tất cả học viên đều phải dùng tay đập gãy ván.

Cho đến giờ chưa ai làm được điều đó.

Jack nắm chặt bàn tay phải và chuẩn bị. Bằng tất cả sức mạnh của mình, nó động thẳng nắm tay xuống tấm ván tuyết tùng. Nắm

đấm va đập với khối trụ khiến cánh tay nó bật rung lên. Tăm ván không gãy và Jack thấy từng khớp xương tay như đang nứt vụn.

“Thảm hại,” thầy Kyuzo cắn nhả khoát tay ra hiệu bảo nó về hàng.

Jack lại trở về chỗ cùng mọi người và cũng xoa xoa cánh tay nhức buốt cùng bàn tay bầm dập.

“Thanh sắt yếu bởi nó còn quá nhiều tạp chất,” thầy Kyuzo lại thuyết giảng, vô cảm trước sự đau đớn của các học viên. “Qua lửa lò rèn, sắt sẽ được tôi luyện và biến thành cây kiếm sắc. Quá trình trưởng thành của một samurai cũng vậy. Những ai muốn chứng minh mình đủ mạnh để được chọn vào Tam Tổ Luân Hồi sẽ phải đập gãy ba tấm ván như thế này cùng lúc.”

Dứt lời, thầy Kyuzo thành linh tấn công tấm gỗ tuyết tùng, thân hình nhỏ bé của ông hạ xuống cùng lúc nắm đấm lao thẳng vào tấm gỗ với tiếng hét “KIAI!”

RẮC! Tấm gỗ tuyết tùng gãy đôi như chiếc đũa.

“Tất cả các trò mới chỉ là thanh sắt đang cần rèn giữa thành những chiến binh vĩ đại,” thầy Kyuzo tiếp tục bài thuyết giảng với hơi thở bình thản, “và lò rèn của các trò chính là *tamashiwari*, Cát Thí.”

Ông cố tình nhìn thẳng vào Jack.

“Tuy nhiên một vài người trong lớp ta có nhiều tạp chất hơn các bạn khác,” ông nói thêm và sải bước về phía một cột trụ gỗ đồ sộ của Vũ Đức Điện.

Jack cắn môi, nó nhất định không để mắc mưu thầy.

“Cũng giống như sắt, các trò phải triệt hạ điểm yếu của mình,” thầy Kyuzo giải thích, tay hướng tới miếng đệm rơm được cột vào cột bằng dây thừng cao ngang ngực người đứng.

Ông dấm tay vào đó. Một âm thanh trầm vang trong cây cột gỗ dưới sức mạnh của cú dấm.

“Đây là miếng quyền cảo. Ta đã buộc sẵn các điểm đánh dấu này vào từng cây cột trong đạo đường. Các trò sẽ phải liên tục dấm vào nó để luyện xương tay. Đây là bài tập hữu ích cho các samurai. Mỗi người hai mươi lần. Bắt đầu!”

Jack đứng xếp hàng sau Saburo, lúc này cậu chàng đang chuẩn bị thực hiện cú đâm đầu tiên.

“Một!” Saburo hét lên, tung sức đâm vào điểm đánh dấu.

Nắm tay của Saburo va vào đệm rơm. có tiếng lạo xạo vang lên cùng tiếng rên rỉ náo nức khi nắm đâm của cậu chàng bẹp rúm trước cây cột kiên cố. Nhấn mặt đau đớn, Saburo bước sang bên cạnh tránh chỗ cho Jack.

“Lượt cậu đấy,” cậu ta rên rỉ qua hàm răng cắn chặt.

“Những ba tấm!” Saburo thốt lên, cậu chàng đang gặp khó khăn vì không có cách nào giữ được đôi đũa trong tay vào bữa tối hôm đó. Cậu ta ngo ngoáy các ngón tay, cố gắng khiến bàn tay bầm dập cử động trở lại. “Thật mừng vì người đăng kí vào Tam Tổ Luân Hồi không phải tớ mà là cậu. Cậu đủ khả năng đối mặt với thử thách này. Nhưng mà làm thế quái nào để cậu có thể đập gãy những ba tấm ván cùng một lúc đây hả trời?”

“Cậu thấy bài thi Cát Thí đó khó lắm hả? Đây mới chỉ là phần mở đầu thôi. Chúng tớ còn phải trải qua ba bài khảo thí khác nữa cơ,” Yamato lên tiếng và đặt bát cơm xuống bàn.

Yamato hất đầu về phía dãy bàn trên cùng, nơi cô giáo môn Cung Thuật đang ngồi. Cô Yosa là nữ samurai duy nhất trong các vị võ sư của bọn trẻ và là người phụ trách môn Cung Thuật. Cô đẹp lộng lẫy khác thường, vết sẹo màu đỏ cắt ngang má phải được kín đáo giấu dưới mái tóc đen. “Tớ vừa hay tin bài kiểm tra Hỏa Thí của cô Yosa là làm tắt một ngọn nến.”

“Nghe không có vẻ gì là khó lắm,” Jack nói, bàn tay nó vẫn dờ dẩn đến mức nó phải vật lộn với việc gấp miếng *sashimi*^[9] trong chiếc đĩa giữa bàn.

“Sẽ không khó nếu cậu không phải chứng minh kĩ năng của mình bằng cách bắn một mũi tên từ khoảng cách xa để làm tắt nến.”

Jack sửng người kinh ngạc đến mức làm rơi luôn miếng *sashimi* vừa gấp được.

“Với tình hình này thì chẳng ai trong số các cậu vào được đến Tam Tổ đâu,” Kiku nhận xét sau một hồi quan sát cả bọn.

Jack rầu rĩ gấp lại miếng cá nó vừa đánh rơi xuống bàn. Có lẽ Kiku nói đúng. Kỹ năng bắn cung của nó vừa đủ để chấp nhận, tuy nhiên nó biết mình khó có hi vọng tạo ra kì tích như kiểu Hỏa Thí.

“Có ai biết hai bài kiểm tra còn lại là gì không? Có đỡ khó hơn không?” nó hỏi với vẻ hi vọng.

“Bài kiểm tra của thầy Yamada là Thiền Đạo Thí,” Akiko tiết lộ. “Thầy sẽ đánh giá Tinh thần dựa trên câu trả lời của chúng ta.”

“Thế thì cậu nên cẩn thận đi Yori,” Saburo lên tiếng, cặp lông mày của cậu ta uốn lại thành cái nhìn nghiêm trọng. “Vì là người có khả năng giải quyết tất cả các câu thiền vẫn nên không chừng dù muốn hay không cậu cũng sẽ phải tham gia Tam Tổ Luân Hồi đấy!”

Yori giật mình ngược mắt nhìn lên từ bát canh miso trước câu nói của cậu bạn.

“Đừng chọc cậu ấy nữa!” Kiku mắng Saburo.

Saburo nhún vai một cái ra hiệu xin lỗi trước khi tiếp tục húp xì xụp tô mì của mình một cách ngon lành.

“Vậy bài kiểm tra cuối cùng là gì?” Jack hỏi.

“Là Kiểm Thí của thầy Hosokawa,” Akiko trả lời. “Để kiểm tra lòng dũng cảm của chúng ta.”

“Tớ từng nghe một học viên khóa trên gọi bài kiểm tra đó là Găng Sắt,” Saburo nói thêm.

“Sao lại thế?” Jack hỏi.

“Không biết nữa, đến lúc ấy cậu sẽ tìm ra thôi.”

13

ORIGAMI^[10]

“Có ai cắt nghĩa được cho thầy đây là thứ gì không?” thầy Yamada hỏi, ngụ ý tới mảnh giấy hình vuông màu trắng nhạt dưới chân.

Vị sư già đang ngồi trong tư thế xếp bằng quen thuộc trên chiếc bục cao bên rìa Đại Phật Đường, hai bàn tay ông khép hờ trên đùi. Làn khói mỏng từ nén nhang chập chờn lơ lửng như tấm màn, cuộn lẫn cả vào chòm râu xám mượt như tơ khiến hình ảnh vị thầy môn Thiền xuất hiện trước mắt các học viên như một linh hồn có thể dễ dàng bị cơn gió nhẹ cuốn đi lúc nào không hay.

Lúc này các học viên đang ngồi trong tư thế nửa kiết già cũng dõi mắt quan sát những mảnh giấy vuông như những bông tuyết khổng lồ đặt sẵn trước mặt.

“Một mảnh giấy ạ, thưa thầy,” tiếng Nobu mĩa mai vang lên từ cuối võ đường, sau đó cậu ta quay sang phía Kazuki cười toe toét chờ đợi sự hưởng ứng. Tuy nhiên Kazuki chỉ lắc đầu như thể không tin nổi tên chiến hữu lại dốt nát như thế.

“Đừng bao giờ nghĩ những thứ trước mắt là thật, Nobu ạ,” giọng thầy Yamada cất lên. “Đây đúng là mảnh giấy, nhưng nó còn nhiều ý nghĩa hơn thế. Và đó là gì?”

Nobu lập tức nín bật dưới cái trừng mắt của thầy Yamada. Vị thầy môn Thiền tuy đã cao tuổi nhưng Jack biết ông đã từng là một tăng binh. Tăng binh là những võ tăng khét tiếng tài giỏi của Duyên Lịch Tự, nơi từng là ngôi chùa Phật Giáo hùng mạnh nhất đất nước Nhật Bản. Tương truyền những vị tăng sư ở đây mạnh mẽ đến mức có thể hạ gục đối thủ bằng nội lực.

Thầy Yamada vỗ hai tay vào nhau rồi hô, “*Nhập tâm!*” ra hiệu buổi tọa thiền bắt đầu. Câu thiền vấn của hôm nay sẽ là: “Nó là một mảnh giấy, nhưng nó còn là gì nữa?”

Jack yên vị trên tấm đệm và chuẩn bị tọa thiền. Hai mắt khép hờ, nó thở chậm dần và để cho đầu óc dần trống rỗng.

Là người theo đạo Cơ Đốc, dĩ nhiên Jack chưa bao giờ được biết đến thứ gọi là thiền hay Phật Giáo cho đến khi nó bước chân vào Nhật Bản. Hồi đầu nó cảm thấy quá trình nhập tâm và những khái niệm trong tọa thiền thật khó hiểu và khó thực hành. Nó cũng từng tự vấn bản thân rằng với tư cách là một người theo đạo Cơ Đốc, liệu nó có nên sẵn sàng để cho những ý tưởng này du nhập vào đầu óc hay không. Tuy nhiên có ba lí do đã làm thay đổi suy nghĩ của nó.

Thứ nhất, khi nó nói với thầy Yamada về sự mâu thuẫn giữa đức tin của nó với tín ngưỡng ở đây, vị sư già đã giải thích rằng Phật Giáo là triết lí sống không phân biệt tôn giáo tín ngưỡng. Vì thế mà người Nhật có thể cùng lúc theo Thần Đạo - tín ngưỡng bản địa của họ - và Phật Giáo, hay thậm chí cải đạo sang Cơ Đốc Giáo.

"Tất cả đều là những tấm thảm trải bước dẫn lối cho con người," thầy Yamada nói, "chỉ là khác nhau về màu sắc thôi."

Lí do thứ hai là Jack đã nhận ra quá trình tọa thiền cũng khá giống với cầu nguyện. Cả hai đều cần tập trung cao độ, xung quanh yên tĩnh, và người thực hiện phải luôn tự vấn bản thân mình đã sống ra sao và sẽ tiếp tục sống như thế nào. Vì thế Jack đã quyết định rằng nó sẽ coi quá trình tọa thiền đơn giản chỉ là cách thức khác để cầu nguyện với Chúa.

Lí do thứ ba, trong quá trình tọa thiền trước đó, nó đã thấy ảo mộng hình ảnh của con bướm chiến thắng một con quỷ, ảo mộng này sau đó đã giúp nó thắng được trận đấu Thể Thuật trong sự kiện Tha Lưu Tử Thí.

Đó chính là bằng chứng thuyết phục Jack thu nhận những tiềm năng và thành quả của Phật Giáo, dù tận sâu trong trái tim nó vẫn là một tín đồ Cơ Đốc Giáo.

Thông qua tập luyện hàng ngày, tọa thiền đã trở thành một việc quen thuộc với nó. Vì vậy chỉ chốc lát, nó đã hướng được tâm trí tập trung hoàn toàn vào mảnh giấy trước mặt và bắt đầu nỗ lực tìm lời đáp cho câu thiền vấn bí hiểm của thầy. Mặc dù không bao giờ câu trả lời xuất hiện ngay trong đầu nhưng điều đó đã không còn khiến

Jack phải lo lắng. Nó biết sự giác ngộ mà thầy Yamada gọi là *satori* luôn đòi hỏi lòng kiên nhẫn cùng quá trình tập trung cao độ.

Dù vậy, có nhìn đi nhìn lại mảnh giấy thế nào nữa thì nó vẫn thấy đây chỉ là một mảnh giấy bình thường.

Nén nhang vừa tàn thì thầy Yamada cất tiếng ra hiệu ngừng tọa thiền, đến lúc này Jack vẫn chưa có bất cứ biểu hiện nào là sắp sửa đạt được giác ngộ.

“Ngừng nhập tâm!” vị võ sư già nói và vỗ hai tay vào nhau lần nữa. “Thế, con đã có thể trả lời ta chưa hả Nobu?”

“Chưa ạ, thưa thầy,” Nobu lúng búng trả lời và cúi xuống xấu hổ.

“Các bạn khác thì sao?” thầy lại cất giọng khuyến khích.

Kiku ngáp ngừng giơ tay. “Có phải là cây dâu không ạ, thưa thầy?”

“Điều gì đã khiến con nghĩ vậy?”

“Vì giấy được làm từ gỗ cây dâu ạ,” Kiku giải thích.

“Một lời gợi ý hay đấy, nhưng suy nghĩ của con vẫn còn nặng về nghĩa đen. Thế nếu ta làm thế này thì sao?”

Thầy Yamada nhặt mảnh giấy lên rồi gấp lại vài lần. Mới đầu ông gấp mảnh giấy thành một hình vuông nhỏ, sau đó ông tiếp tục gấp thêm mấy lần nữa phức tạp hơn. Chỉ lát sau, mảnh giấy phẳng lì ban đầu đã biến hình thành một con chim nhỏ.

Vị thầy đặt hình gấp bằng giấy xuống sàn cho cả lớp cùng thấy.

“Vây đây là gì nào?”

“Chim hạc ạ!” Emi hào hứng lên tiếng. “Biểu tượng của sự thanh bình.”

“Tốt lắm Emi. Việc gấp một con hạc giấy cũng giống như hành động tạo ra sự thanh bình vậy - sẽ có những bước chúng ta thấy khó khăn. Lúc đầu có thể tưởng chừng như không thể nào gấp được. Tuy vậy, lòng kiên nhẫn rồi sẽ mang lại kết quả tốt đẹp. Đây chính là nghệ thuật gấp giấy *origami*.”

Thầy Yamada lấy một tờ giấy khác từ chồng giấy nhỏ phía sau.

“Ta điều chỉnh lại câu thiền vẫn lúc này để các con tọa thiền. Giờ câu thiền vẫn sẽ là: *origami* dạy chúng ta điều gì? Tuy nhiên trước

tiên hãy nhìn ta gấp lại thật kĩ lần nữa để các con có thể tự tạo ra những con hạc của mình.”

Thầy Yamada thực hành lại những nếp gấp phức tạp để tạo nên con chim nhỏ. Có tới hơn hai mươi bước gấp. Khi thầy thực hiện xong bước cuối cùng là kéo hai góc hình gấp ra để tạo nên đôi cánh thì cũng là lúc con hạc nhỏ được hoàn thiện trên lòng bàn tay ông.

Nhưng thứ trong tay Jack lại là nhúm giấy nhàu nhĩ.

Jack nhận ra nghệ thuật gấp giấy *origami* khó hơn nó tưởng tượng. Nó nhìn sang các học viên khác trong lớp. Nỗ lực của Yamato và Saburo xem ra vẫn chưa làm nên điều gì, thậm chí cả mô hình giấy của Akiko cũng không cân xứng bởi một cánh bên này của con chim to hơn hẳn cánh bên kia. Học viên duy nhất trong lớp gấp được con hạc hoàn hảo là Yori. Lúc này Yori đang kéo phần đuôi hạc làm cho đôi cánh của nó cử động.

“Xem ra các con vẫn cần luyện tập thêm,” thầy Yamada lên tiếng sau hồi lâu quan sát cả lớp, tiếp đó thầy chọn mảnh giấy khác để xuống trước mặt. “Vậy ai có thể nói cho thầy biết đây sẽ là gì nào?”

“Một con hạc ạ!” cả lớp cùng đồng thanh đáp lại.

“Không!” thầy Yamada nói vẻ khiển trách khiến mọi người càng hoang mang bối rối thêm. “Hãy dùng đôi mắt trong tâm chứ không phải đôi mắt trên khuôn mặt để nhìn.”

Nhặt mảnh giấy lên, ông lại tiếp tục gấp, các ngón tay khéo léo điều khiển mảnh giấy biến thành những hình thù càng lúc càng phức tạp. Sau khi hình gấp đã hoàn tất, cả lớp đều kinh ngạc há hốc miệng.

“Đây rõ ràng là một con bướm đấy chứ,” vị sư già cất tiếng với nụ cười hóm hỉnh, trên tay ông là một bản sao y như thật của một con bướm, thậm chí có cả hai râu. “Tối nay ta muốn tất cả các con thực hành gấp hạc như ta đã chỉ. Trong lúc gấp, hãy tọa thiền và suy ngẫm về những gì *origami* chỉ dạy cho các con.”

Các học viên trong lớp cầm mảnh giấy của mình lên rồi lần lượt từng người bước ra khỏi Đại Phật Đường.

“Hãy nhớ rằng câu trả lời nằm trong mảnh giấy!” thầy Yamada nói với theo sau các học viên.

Duy chỉ có Jack là đứng yên tại chỗ. Nó đợi cho tới khi mọi người về hết rồi mới lại gần vị sư già.

“Có điều gì làm con phiền lòng phải không Jack?” thầy Yamada hỏi và lui cúi xếp hình con bướm và chim hạc vừa gấp đặt lên bệ dưới chân điện thờ tượng Phật.

Jack thu hết can đảm thổ lộ về nỗi sợ của nó. “Con vừa nghe tin một thầy tu Cơ Đốc Giáo bị lãnh chúa Kamakura giết. Chuyện đó có thật không, thưa thầy?”

Thầy Yamada khẽ gật đầu buồn bã. “Ta cũng đã nghe tin này. Thật là một trường hợp không may.”

“Vậy ông lãnh chúa đó định giết tất cả những người theo đạo Cơ Đốc ở Nhật sao ạ?” Jack hỏi vẻ hoảng hốt khi biết lời đồn là sự thật.

“Ai nói với con điều đó?” thầy Yamada ôn tồn, cặp lông mày nhướn lên ngạc nhiên. “Theo như ta hiểu thì cái chết của thầy tu đó không bắt nguồn từ vấn đề tôn giáo. Vị tu sĩ đó đã hối lộ một phụng hành thị quan^[11] và vì thế mà bị trừng phạt. Quả thật chuyện này chưa từng có tiền lệ, lãnh chúa Kamakura cũng không có vẻ gì là có hiềm khích với người nước ngoài. Chuyện này không có nghĩa là tất cả những người theo đạo Cơ Đốc đang bị đe dọa đâu con à.”

“Nhưng con nghe nói lãnh chúa đó sẽ dùng vũ lực trục xuất tất cả người nước ngoài ra khỏi Nhật Bản,” Jack vẫn khẳng định khẳng định. “Nghĩa là bao gồm cả con nữa!”

“Đừng lo lắng,” thầy Yamada đáp lại với nụ cười ấm áp. “Nếu ngài Masamoto thấy con đang bị nguy hiểm, ngài ấy sẽ có những hành động cần thiết đảm bảo an toàn cho con.”

Jack nhận ra rằng thầy Yamada nói đúng, ý nghĩ sẽ một mình bỏ trốn tới Nagasaki của nó đúng là ngớ ngẩn và thừa thãi khi nó vẫn còn thầy Masamoto ở bên bảo vệ. Tuy nhiên Jack cũng ý thức được luật lệ thứ hạng hà khắc của người Nhật. Với tư cách là lãnh chúa tỉnh Edo, ngài Kamakura là một người đầy quyền lực. Nó tự hỏi liệu thầy Masamoto có đủ quyền thế để bảo vệ nó khỏi tầm ảnh hưởng của một lãnh chúa có quyền hạn cao hơn không.

“Nhưng lãnh chúa có quyền lực cao hơn samurai,” nó nói, “liệu thầy Masamoto có thật sự bảo vệ được con trước ông ấy không?”

“Người chúng ta đang nói đến là ngài Masamoto đấy. Một người có thể coi là kiếm sĩ vĩ đại nhất hiện còn sống,” thầy Yamada trả lời, thăm mím cười với ý tưởng vừa nêu. “Hơn nữa, dù lãnh chúa Kamakura có suy tính về một ý niệm ngốc nghếch như vậy thì ngài ấy cũng sẽ không được sự ủng hộ nhiều đâu. Nước Nhật cần người nước ngoài vì họ mang tới cho chúng ta những hàng hóa tốt.”

Thầy Yamada đứng dậy rồi từ tốn dẫn Jack đến lối ra của Đại Phật Đường. Từ bậc trên cùng của dãy thềm đá, ông chỉ về phía đỉnh Thành Nijo.

“Như con đã biết, lãnh chúa cai quản ở Kyoto là ngài Takatomi. Tuy nhiên lãnh chúa Takatomi không chỉ chịu trách nhiệm một vùng này đâu. Ngài ấy được chỉ định cai quản cả nước Nhật dưới tư cách là đại thần nhiếp chính^[12] của triều đình, ngài ấy cũng có được cảm tình của các samurai lãnh chúa khác nữa. Bản thân ngài cũng có cảm tình với những người theo đạo Cơ Đốc và người nước ngoài. Sự thật là ngài ấy yêu mến họ đến nỗi có tin đồn tự thân ngài đã cải đạo theo đạo Cơ Đốc nữa cơ. Vì thế nhất định ngài sẽ không cho phép bất cứ chuyện gì tương tự như vậy xảy ra ở đây đâu.”

Thầy Yamada mỉm cười, đoạn ông đặt tay lên vai nó trấn an.

“Jack à, con vẫn đang an toàn tuyệt đối.”

14

KẺ ĐỘT NHẬP

Được thầy Yamada trấn an, Jack đã không còn lo sợ, thậm chí tối hôm đó nó cảm giác rất bình an nếu như Yamato không nhắc nó nhớ đến hình phạt của thầy Kyuzo. Và vì thế nên trong lúc mọi người hối hả gấp hạc tìm câu trả lời cho câu thiền vấn của thầy Yamada thì Jack lại phải hì hụi lau chùi đến bóng loáng từng phiến sàn gỗ ở khu võ đường Vũ Đức Điện.

Jack thấy nền sàn gỗ rộng giống như mặt biển khơi. Khi lau đi lau lại bằng thứ nước đánh bóng, cái bóng của nó cũng nhô lên nhô xuống chẳng khác nào gợn sóng nhỏ tí teo chạy dọc trên nền sàn.

“Làm cẩn thận vào!” thầy Kyuzo tranh thủ buông lời mỉa mai Jack lúc thưởng thức bữa tối của mình tại một góc khuất trong gian sảnh rộng lớn.

Mùi cá thu nướng thơm phức hấp dẫn bay ngang mũi Jack khiến dạ dày nó đói cồn cào.

“Sáng mai ta sẽ quay lại,” thầy Kyuzo đột ngột thông báo khi đã ăn xong bữa tối, “và lúc ta trở lại thì sàn Vũ Đức Điện phải thật bóng loáng. Nếu không trò sẽ phải bỏ lỡ cả bữa sáng nữa đấy.”

“Vâng, thưa thầy,” Jack lẩm bẩm và cúi đầu xuống tận mặt sàn.

Dù cho có ghét cay ghét đắng vị samurai kia đến đâu đi nữa thì nó vẫn cứ buộc phải thể hiện đủ lễ nghi kính trọng.

Sau khi thầy Kyuzo đi khỏi, Jack lại tiếp tục với hình phạt của mình. Nó không định ở lì tại đây đến tận sáng nên đã quyết định sẽ lau sàn đến khi các ngón tay nó trắng bệch còn đầu gối thì chai cứng, nếu cần thiết phải thế.

Mặc dù đang phải thực hiện hình phạt bất công, Jack vẫn tìm thấy sự an ủi nhỏ nhoi. Việc lau sàn đã khiến nó nhớ lại quãng thời gian phải cạo sàn tàu *Alexandria* bằng đá bọt. Tuy phải cùng các thủy thủ

khác quần quật lau rửa sàn tàu dưới cái nắng rát bỏng da của mặt trời giữa Thái Bình Dương nhưng nó vẫn thấy đó là việc làm cần thiết để bảo trì con tàu chứ không phải là một loại hình phạt. Khoảng thời gian cọ rửa sàn tàu chính là dịp để những bài hát, những câu chuyện cười vui vẻ vang lên, mọi người cùng nhau kết chặt thêm tình bằng hữu và quên lãng những muộn phiền.

Nó nhớ lại hình ảnh của Ginsel với hàm răng nhọn lờm chớm như răng cá mập mà giờ có lẽ đã nằm sâu dưới đáy đại dương. Nó thấy nhớ tình bạn giữa hai người. Mà thật ra thì nó nhớ tất cả thành viên trong đoàn thủy thủ ấy, thậm chí cả Viên Quản Lí lúc nào cũng bảo đảm kỉ cương luật lệ trên tàu với cây roi-chín-đuôi trong tay!

Trên tất cả, nó nhớ da diết cha nó. Cái chết của ông đã vĩnh viễn để lại một hố sâu ngăn cách cuộc đời nó. Người cha mà nó có thể luôn luôn dựa vào, người đã luôn chỉ dẫn nó, bảo vệ nó, tin cậy nó.

Jack đưa tay gạt giọt nước mắt thành linh lặn xuống khuôn mặt rồi lại tiếp tục lau sàn.

Đến lúc Jack hoàn thành việc làm bóng loáng toàn bộ nền sàn gỗ vĩ đường thì mặt trăng cũng đã đi được gần hết con đường của mình giữa thỉnh không. Bầu trời đêm tối đen như mực bắt đầu xuất hiện dấu hiệu đầu tiên của ánh bình minh nơi chân trời khi Jack lê bước ra khỏi Vũ Đức Điện, kiệt sức và choáng váng vì cơn đói.

Ít nhất thì cũng sắp đến bữa sáng rồi, Jack nghĩ thầm. Thật ra nó vốn chẳng trông chờ gì vào bữa sáng quen thuộc chỉ có canh miso, cá tươi và cơm nắm. Sáng nào dạ dày nó cũng phải tiêu hóa những thứ như vậy. Nó thêm biết bao một bữa sáng bình thường ở nước Anh với bánh mì nướng giòn phết bơ, trứng rán và giăm bông.

Đột nhiên, một góc khóe mắt nó bắt gặp thứ gì đó chuyển động ở phía bên kia sân trường. Thoạt tiên nó tưởng mình bị hoa mắt, làm gì có ai dậy vào giờ này?

Jack nhìn kĩ hơn.

Một bóng đen lướt nhanh dọc theo mép tường Sư Tử Đường.

Cho dù là ai đi nữa thì có một điều chắc chắn là người đó không muốn bị phát hiện. Vận trên người một bộ đồ đen, cái bóng di

chuyển sát tường và hầu như không tạo ra tiếng động khi trườn lại gần phía cửa chính của Sư Tử Đường, dãy phòng nghỉ của các học viên.

Các giác quan của Jack đồng loạt tỉnh nhạy hẳn lên. Kẻ đột nhập có thân thủ như một ninja.

Vừa lùi về phía lối ra của Vũ Đức Điện, Jack vừa dõi theo từng hành động của tên ninja.

Vậy là Độc Nhãn Long cuối cùng cũng trở lại.

"Hẹn gặp lần sau, ngoại quốc! Chuyện tắm hải đồ vẫn chưa xong đâu." Câu nói của tên ninja vang vọng trong đầu Jack. Nó nguyên rủa mình vẫn chưa nói chuyện với Emi để sắp xếp một cuộc viếng thăm tiếp theo đến Thành Nijo giấu *hải đồ*. Thay vào đó, nó lại bắt đầu ngốc nghếch tin vào lời nói của Yamato rằng có khi tên Độc Nhãn Long đã chết vì vết thương, bởi suốt mấy tháng sau đó không ai tìm ra một dấu vết nào của kẻ tử thù của nó.

Xem ra Độc Nhãn Long *không* hề bị chết.

Akiko đã từng giải thích cho Jack rằng ninja là loại sát thủ dâm thuê chém mướn, vì vậy có lẽ đơn giản là hắn có thể đã được một người khác thuê để thực hiện nhiệm vụ khác. Rõ ràng hắn đã hoàn thành công việc nên quay trở lại với mục tiêu chính của mình.

Bóng đen đã tiến tới cửa, và, ngay thời điểm quay người lách vào Sư Tử Đường, ánh trăng đã rọi trúng khuôn mặt kẻ đột nhập.

Jack sững sờ lùi lại. Dù chỉ trong một thoáng ngắn ngủi nhưng nó chắc chắn người đó chính là Akiko.

THẦY KANO

Jack phóng nhanh qua sân.

Đến nơi, nó đẩy cánh cửa giấy sang bên lén nhìn vào trong. Tất cả các ngọn đèn dầu đều đang lụi tàn nên gần như nó không thể nhìn rõ cảnh vật. Tuy vậy, hành lang có vẻ vắng lặng.

Nó rón rén xuống khu nữ sinh để đến phòng Akiko. Tới nơi, nó nhận ra cánh cửa phòng cô vẫn còn khép hờ. Nó ghé mắt nhìn vào qua khe cửa hẹp.

Dưới lớp chăn, có vẻ như Akiko đã nhanh chóng giấu mình và ngủ được một lúc rồi.

Nhìn cô bé ngủ ngon, Jack chợt nhận ra nó đã kiệt sức đến cùng cực. Có lẽ nào vì quá đói và thiếu ngủ mà nó đã tưởng tượng ra cảnh đột nhập vừa nãy không?

Nó định bụng sẽ nói chuyện với Akiko vào ban sáng, còn lúc này chiếc giường êm ấm đang gọi mời nghỉ ngơi nên nó loạng choạng về phòng. Đổ ụp xuống tấm đệm, từng luồng ý nghĩ trong đầu nó cứ xoắn xuýt lại. Jack nhìn con búp bê Daruma chăm chăm, sẵn sàng chìm vào giấc ngủ. Không lâu sau, mí mắt của nó dần nặng trĩu.

Jack nghĩ là nó mới vừa chợp mắt được chừng một giây thì Yamato đã đứng ngay trước cửa, nắng mặt trời buổi sớm tràn ngập phòng.

“Nhanh lên Jack!” Yamato giục giã và lay nó ra khỏi đệm. “Cậu vừa bỏ lỡ mất bữa sáng rồi, thầy Kano nói là chúng ta phải có mặt trong Vũ Đức Điện ngay lập tức. Hôm nay là tiết đầu tiên của môn Bổng Thuật.”

Một đám võ sinh băng qua chiếc cầu gỗ lớn bắc ngang sông Kamogawa tiến đến phía tây bắc núi Hiei, bỏ lại sau lưng kinh đô

Kyoto ồn ào náo nhiệt. Mặc dù lúc này đang là cuối mùa hạ, thời tiết vẫn khá ấm áp và khô hanh còn bầu trời thì trong vắt không một gợn mây. Dưới cái nắng chói chang của buổi sớm, các dấu tích còn lại của những đình thờ bị cháy rụi rác khắp sườn núi sáng lên như những chiếc răng bị gãy.

Lững lững không khác gì một quả núi, thầy Kano với thân hình hộ pháp đang sải bước đi trước cả hàng với cây gậy bông màu trắng to lớn đều đều đập xuống nền đất theo mỗi bước chân. Như một đàn cừu đi theo người chăn cừu, hai hàng học viên đi sau cũng nhịp chân cùng lúc với âm thanh *kịch - kịch* nhịp nhàng từ cây gậy.

Theo lời hướng dẫn, cả lớp đã tập trung bên ngoài Vũ Đức Điện chờ vị thầy mới của chúng. Trong lúc đó, Jack và những bạn khác tranh thủ đứng xem các thợ xây buổi sớm đang đào móng cho gian phòng tập mới - Ứng Điều Đường, đến khi thầy Kano xuất hiện. Ông đón chào các học viên của mình bằng một cái gật đầu rồi bảo bọn nó tự lấy cho mình một cây gậy bông ở giá treo vũ khí trên tường trong Vũ Đức Điện. Sau đó họ rời trường, bắt đầu một cuộc hành quân ngắn.

Kể từ lúc đó, vị võ sư không hề lên tiếng.

Khi cả lớp đến được chân núi thì mặt trời cũng đã lên cao. Thử thách của cuộc hành quân bất khả kháng là gió bụi trên đường cùng với cái nóng nực và những cơn khát. Vì thế mà khi vừa tới chân núi chuẩn bị trèo lên đỉnh Hiei, bóng râm mát của những cây tuyết tùng cổ thụ đã làm nhẹ bớt phần nào gánh nặng trên vai mọi người.

Trên những cung đường ngoằn ngoèo dẫn lên đỉnh núi, các võ sinh đã bắt đầu tách xa nhau hơn, cuối cùng Jack cũng chớp được một cơ hội nói chuyện với Akiko.

"Cậu nghĩ thầy Kano định dẫn bọn mình đi đâu đây?" nó hỏi băng quơ.

"Chắc là đến Duyên Lịch Tự."

"Sao lại đến chỗ đó? Cậu từng bảo nơi đó đã bị một vị tướng samurai tàn phá nó rồi còn gì?"

"Phải, đại tướng quân Nobunaga."

"Vậy giờ còn gì ở đấy cho chúng ta không?" Jack hỏi.

“Không. Chỉ có phế tích của hàng trăm khu đền bị bỏ hoang thôi. Bốn mươi năm qua, Duyên Lịch Tự chẳng khác nào một nấm mồ.”

“Thế thì ý tưởng tập luyện trên đó thật là kì cục.” Jack xích lại gần hơn, để mắt xem có ai đang nghe cuộc nói chuyện của hai đứa không rồi mới thì thầm. “Mà, tối qua cậu làm gì thế?”

Akiko thoáng hoang mang trước câu hỏi của nó. Sau đó cô bé trả lời, mắt vẫn tiếp tục dõi về phía trước, “Gập hạc thôi.”

“Không, ý tớ là khoảng thời gian trước bình minh cơ,” Jack nhấn mạnh. “Tớ chắc chắn là đã thấy cậu bên ngoài Sư Tử Đường. Lúc đó cậu còn mặc bộ đồ đen như ninja nữa!”

Về mặt Akiko vừa như không tin lời Jack và vừa có phần cảnh giác.

“Chắc cậu nhìn nhầm rồi Jack à. Lúc đó tớ đang ngủ mà. Như mọi người khác.”

“Ừm, rõ ràng tớ có thấy *ai đó* - thề là giống cậu như đúc. Nhưng khi tớ bước vào trong thì chẳng thấy ai cả.”

“Có chắc là cậu không bị hoa mắt không?” Cô bé nhìn nó với vẻ quan tâm lo lắng. “Trông bước chân của cậu mệt mỏi lắm. Tối qua cậu có ngủ được chút nào không đấy?”

Jack lắc đầu mệt mỏi, nó định hỏi thêm thì các học viên đi sau đã đến sát gần.

Jack vẫn lơ đãng theo dõi Akiko, tuy nhiên cô bé chẳng có gì khác lạ. Có lẽ nó *đã* nhầm thật. Chẳng có lí do gì để Akiko phải nói dối nó cả. Nhưng nếu không phải là Akiko thì kẻ đó là ai?

KỊCH!

Mạch suy nghĩ của nó đột ngột bị cắt ngang bởi tiếng đập cuối cùng của cây gậy xuống nền đất. Tất cả học viên lập tức ngừng hành quân.

“Chúng ta sẽ băng qua đây,” thầy Kano thông báo. Giọng ông trầm vang như thể có chiếc chuông thờ rung lên trong ngực.

Các học viên tiến lại gần. Jack cũng bước lên dọc theo mép hàng cùng Yamato và Akiko. Trước mắt chúng là cảnh cánh rừng bị khe núi xẻ làm hai, tận sâu dưới đáy vực là một con sông chảy xiết. Lấp

ló trong màn sương ẩm ướt, chỉ có dấu tích còn lại của một chiếc cầu gỗ bắc ngang miệng vực.

“Chúng ta sẽ băng qua bằng lối nào ạ, thưa thầy?” Yamato lên tiếng.

“Có cầu đấy thôi?” thầy Kano hỏi lại.

“Dạ vâng,” Yamato sững sốt trước câu hỏi, “nhưng nó hỏng rồi mà thầy.”

Thầy Kano ngược mắt lên trời như thể đang lắng nghe những âm thanh từ xa vọng lại rồi nói, “Thế còn khúc gỗ thì sao?”

Cách cây cầu một quãng là một thân tuyết tùng nhỏ đã bị đốn ngã nằm bắc ngang qua hẻm núi, các nhánh của nó đã bị chặt bứt, thân cây đã tróc hết vỏ.

“Nhưng thưa thầy,” Yamato run run lên tiếng phản đối, “khúc gỗ ấy chỉ đủ chiều rộng của một bàn chân... lại phủ đầy rêu... ẩm ướt nữa... như thế trơn và dễ ngã lắm ạ.”

“Vớ vẩn. Tất cả các trò đều phải băng qua đây. Yamato, trò sẽ là người dẫn đầu. Chẳng phải trò là con trai của thầy Masamoto sao?”

Yamato há hốc miệng kinh hoàng, khuôn mặt tái mét. “Vâng, thưa thầy,” cậu ta yếu ớt đáp lại.

“Tốt, vậy dẫn đường đi!”

Thầy đẩy nhẹ cây gậy vào vai Yamato cổ vũ tinh thần, còn Yamato thì lê gót tới gần miệng vực rồi dừng lại ngay đó.

“Còn chờ gì nữa?” thầy Kano lên tiếng.

“X-x-xin lỗi... thầy,” Yamato lắp bắp, “Em... không làm được.”

Jack biết Yamato vốn sợ độ cao. Nó đã nhận ra nỗi sợ của cậu ta trong lần hai đứa phải gắng sức trèo lên thác Âm Vũ Thanh của cuộc Tha Lưu Tỉ Thí. Lần này chứng hoa mắt chóng mặt lại tiếp tục đánh gục cậu bé.

“Vớ vẩn. Nếu thấy sợ độ cao thì đừng có nhìn,” thầy Kano chỉ thị.

“Sao ạ? Nhắm mắt lại á!” Yamato thốt lên, lùi xa khỏi vực thẳm.

“Phải. Trở thành kẻ mù trước nỗi sợ của mình.”

Các võ sinh nhìn vị thầy sững sờ kinh ngạc. Chỉ riêng ý nghĩ phải băng qua khúc gỗ đó đã đủ làm tất cả nản lòng chứ chưa nói đến

việc nhắm mắt. Thật là một ý tưởng điên rồ!

“Cách đó bảo đảm an toàn. Ta sẽ thị phạm trước cho các trò,” nói rồi thầy Kano cởi đôi dép cói và treo lên gậy. “Có trò nào có thể hướng dẫn cho ta biết khúc gỗ nằm ở đâu không.”

Các học viên càng hoang mang nhìn nhau. Khúc gỗ rõ ràng nằm ngay trong tầm mắt mọi người. Sau một hồi chững lại, vài học viên trong lớp đưa tay chỉ về phía khúc gỗ.

“Chỉ chỗ vô ích,” thầy Kano lên tiếng. “Ta là người mù.”

Jack cùng các học viên sửng người trước câu nói ấy. Thầy Kano đã dẫn cả bọn đi qua bao nhiêu đường đèo núi mà chưa hề một lần phải nhờ đến bọn nó giúp sức hay hướng dẫn. Làm sao một người mù có thể làm được như thế?

Lần đầu tiên kể từ khi gặp mặt. Jack quan sát kĩ lưỡng vị võ sư mới của mình, vẻ ngoài nổi bật của thầy là thân hình hộ pháp cao lớn hơn những người Nhật bình thường đến một cái đầu. Khi nhìn kĩ hơn, Jack thấy mắt thầy Kano không phải là màu xám tự nhiên mà mờ đục như thể một màn sương biển đã chui vào chiếm ngự trong đấy.

“Dạ thưa thầy,” Akiko lên tiếng, cô bé là người lấy lại được bình tĩnh trước tiên. “Khúc gỗ gần như nằm ngay trước mặt thầy ạ, khoảng tám thước về phía trước và mười thước về bên trái.”

“Cảm ơn trò,” thầy Kano đáp rồi tự tin sải bước về phía miệng vực.

Cây gậy bông của thầy lần được tới bờ vực, vị võ sư đi men theo miệng vực sang phía bên trái cho đến khi cây gậy va vào khúc cây bị đổ. Không một giây chần chừ, ông bước lên khúc gỗ hẹp, tay đưa cây gậy ra phía trước giữ thăng bằng và băng qua cầu một cách dễ dàng.

“Các trò vừa được chứng kiến bài học đầu tiên của mình rồi đấy,” thầy Kano lên tiếng thông báo từ phía bên kia vực. “Đừng dùng đôi mắt trên khuôn mặt, hãy nhìn bằng đôi mắt trong tâm hồn và các trò sẽ chế ngự được mọi nỗi sợ hãi.”

Như thế đáp lại những lời uyên thâm của vị thầy, một tia sáng xuyên qua tán cây rơi xuống khe vực tạo nên một chiếc cầu vòng

nhỏ lấp lánh giữa làn bụi nước mờ ảo cuộn xoáy lên từ dòng sông bên dưới.

“Giờ đến lượt các trò.”

16

VÔ NHÂN LƯU

Tiếng gào thét của con sông phía dưới vang đầy hai tai Jack trong lúc nó bước đi trên khúc gỗ bắc ngang qua miệng vực, từng mảnh vụn của nỗi sợ hãi tiếp tục găm chặt vào người nó.

Tuy không nhìn thấy nhưng nó biết ngay dưới chân mình là khe núi chực chờ như miệng một con cá mập đang há ra. Dù vậy, cứ sau mỗi bước lần mò, sự tự tin của nó lại tăng lên. Khoảng thời gian từng làm thợ leo cột buồm trên tàu *Alexandria* đã khiến nó quen với việc bước dò, cảm giác bàn chân phải bám chặt vào bề mặt trơn tuột của khúc gỗ khiến nó thấy mình như vừa được trở về nơi đầu trục căng buồm.

Jack cảm thấy tất cả các giác quan trên cơ thể nó đang hoạt động thay cho thị giác. Nó cố gắng tận dụng việc lắng nghe những âm thanh biến động vọng lên từ dòng sông chảy xiết bên dưới để ước lượng quãng đường đã đi.

Cuối cùng chân nó cũng đặt lên được thảm cỏ đối diện bên kia. Nó mở mắt kinh ngạc khi thấy mình đã vượt qua khe vực mà không cần nhìn đường dù chỉ một lần.

Giờ đến lượt Akiko tiến lại gần khúc gỗ. Cô nhắm mắt lại. Chỉ bằng vài bước chân thoăn thoắt là cô bé đã băng qua khe vực. Khả năng thăng bằng hoàn hảo như một vũ công của cô bé khiến cho bao nhiêu cố gắng nỗ lực này giờ của mọi người đều trở thành những màn trình diễn vụng về và lóng ngóng.

Đến lượt Yamato, cậu ta liền trì hoãn bằng cách lịch sự mời Emi đi trước. Cô bé nhanh chóng băng qua. Yamato bước hẳn sang bên nhường đường cho các bạn còn lại. Saburo lập cập lê bước rồi đến Yori vội vàng chạy qua, tiếp đến Kiku. Nobu thì ngồi chịt hẳn xuống khúc gỗ mà dùng tay mò mẫm đường đi, còn Kazuki thông thả đi sang mà chẳng thèm nhắm mắt.

Cuối cùng chỉ còn lại duy nhất lượt của Yamato.

“Đừng lo,” Jack hô to. “Cứ nhắm mắt lại mà đi thẳng là cậu sẽ qua thôi.”

“Tớ biết rồi!” Yamato đáp lại một cách bức bối, tuy nhiên cậu ta vẫn đứng nguyên xi tại phía đầu bên kia khúc gỗ với cây gậy run cầm cập trong tay.

“Hãy dùng đôi mắt trong tâm hồn và tin vào chính mình, rồi nỗi sợ sẽ biến mất,” thầy Kano đưa ra lời khuyên trong lúc đứng chờ phía bên kia vực.

Yamato nhắm tịt mắt lại rồi hít một hơi thật sâu, đoạn cậu ta bước lên khúc gỗ và ép mình tiến lên bằng từng bước ngắn đầy khó khăn. Được nửa đường thì những bước đi của Yamato trở nên lảo đảo dữ dội. Cả lớp cùng nín thở đoán chừng Yamato sắp rơi đến nơi. Tuy nhiên cậu ta đã lấy được thăng bằng và lại tiếp tục những bước đi chậm chạp.

“Sắp đến rồi,” Saburo hét lên cổ vũ khi Yamato chỉ còn cách bờ bên kia chưa đầy bốn bước.

Lẽ ra Saburo đã không nên cất tiếng, bởi ngay lúc đó Yamato đã mở choàng mắt nhìn xuống dưới và bắt gặp hình ảnh miệng vực sâu hoắm đáng sợ ngay dưới chân mình. Hoảng hốt, Yamato mất hết ý thức. Trong lúc vội vàng lao về phía trước, một chân của cậu ta đã trượt khỏi khúc gỗ.

Yamato hét lên trong lúc lao đầu xuống vực.

Tuy nhiên ngay khi Yamato vừa trượt chân, thầy Kano đã lập tức phóng cây gậy về phía trước đỡ ngang ngực rồi hất ngược cậu ta vào vị trí an toàn. Yamato rơi bịch xuống nền cỏ run lẩy bẩy.

“Trò đã mở mắt và để nỗi sợ chiếm lĩnh phải không?” Thầy Kano lên tiếng. “Rồi trò sẽ học được cách không để bản thân dao động trước những gì mắt thấy tai nghe thôi.”

Không chờ câu trả lời, vị võ sư quay người tiếp tục sai bước dẫn cả lớp tiến sâu vào rừng.

Jack, Akiko và Saburo vội chạy tới bên đỡ Yamato dậy nhưng cậu ta đã ửm rửm nhún vai đẩy bọn nó ra. Rõ ràng cậu ta đang bức mình khi vừa bị mất thể diện trước lớp.

“Sao mà thầy Kano làm được như thế nhỉ?” Jack kinh ngạc thốt lên với hai đứa bạn trước thân thủ nhanh như chớp của vị võ sư môn Bổng Thuật. “Thầy ấy còn không thấy đường mà!”

“Khi nào đến tầng viện trò sẽ hiểu. Jack à,” giọng thầy Kano vang lại từ đằng xa.

Cả bọn giật mình nhìn nhau không chớp mắt. Thầy Kano đã khuất dạng từ lâu mà vẫn nghe được cuộc đối thoại của bọn nó.

“Đền thờ này là nơi vị võ sư sáng lập nên trường phái Vô Nhãn Lưu, thầy Sorimachi, bắt đầu quá trình tập luyện của mình,” thầy Kano giải thích. “Trường phái này dựa trên tâm niệm *chỉ dùng mắt thì sẽ không bao giờ nhìn thấu được sự vật.*”

Cả lớp đứng theo hai hàng ngang chăm chú lắng nghe lời vị võ sư, tay mỗi học viên đều nắm chặt cây gậy. Thầy Kano đã dẫn học trò đến khoảng sân rộng phía trước những tàn tích còn lại của Căn Bản Trung Đường, nơi từng là đền thờ chính lớn nhất của ngôi chùa vĩ đại và hùng mạnh Duyên Lịch Tự trong quá khứ.

Phần mái cong vút của ngôi chùa đã bị sập vài chỗ, những miếng ngói xanh đỏ vương vãi khắp nền chùa như những chiếc vảy rồng bị vút bỏ. Mấy cột trụ lớn bằng gỗ bị gãy nghiêng, đè lên các mảng tường nứt vỡ lởm chởm tạo thành những khe hở để lộ phần điện thờ bên trong bị xáo trộn và một vài bức tượng đá rạn nứt. Khu tầng viện thì đã bị phá hủy hoàn toàn.

Tuy vậy, tận sâu bên trong ngôi chùa vẫn có một tia sáng nhỏ lung linh. Thầy Kano đã nói với bọn nó rằng đó là “ánh sáng vĩnh cửu”. Chiếc đèn lồng được thắp sáng bởi sư Saicho, vị sư sáng lập nên ngôi chùa, đã duy trì ngọn lửa suốt tám trăm năm qua. Chiếc đèn ấy luôn được một vị tăng cô độc chăm sóc. “Niềm tin không bao giờ tắt,” thầy Kano kính cẩn cúi đầu về phía tia sáng rồi bắt đầu bài học.

“Với tư cách là những chiến binh samurai, các trò không được để những gì mình thấy làm mờ mắt. Để chiến thắng kẻ thù, hãy sử dụng tất cả các giác quan - thị giác, thính giác, xúc giác, vị giác và khứu giác. Luôn hòa hợp các giác quan trong cơ thể, duy trì điểm

cân bằng tuyệt đối, và luôn ý thức được hoạt động của mỗi chi so với các chi còn lại.”

Vị võ sư quay mặt về phía Jack, đôi mắt như có màn sương xám ngự trị của thầy nhìn xoáy vào nó. Ánh nhìn đó khiến Jack có cảm giác bất an, như thể ông đã xuyên thấu tâm can nó.

“Jack à, trò đã thắc mắc vì sao ta có thể cứu bạn trò trong khi không nhìn thấy gì phải không. Rất đơn giản. Ta cảm nhận được sự hoảng sợ của trò ấy. Ngay cả trước khi trò ấy ngã thì cây gậy của ta đã di chuyển tới rồi. Ta nghe thấy tiếng trượt chân và tiếng hét, vì thế ta biết chính xác vị trí của cậu ta. Cái khó chỉ là làm sao để cậu ta không rơi trúng phải một trong số các trò thôi!”

Có tiếng cười rúc rích lan ra giữa các học viên.

“Nhưng chỉ bằng những kĩ thuật đó thì làm sao đấu lại với kẻ thù vô hình được ạ?” Kazuki lên tiếng hoài nghi.

“Ta sẽ cho trò thấy,” thầy Kano đáp lại, ánh mắt mờ đục của thầy quay sang phía Kazuki. “Trò tên gì?”

“Oda Kazuki ạ, thưa thầy.”

“Được rồi, trò Kazuki, nếu trò có thể lấy được hộp gỗ cá nhân *inro* của ta thì nó sẽ thuộc về trò.”

Kazuki nhoèn miệng cười trước lời thách thức. Cái hộp nhỏ đựng đồ đang được treo lủng lẳng bên ngoài dải thắt lưng trên bộ kimono của vị võ sư, quả là một vị trí thuận lợi mà đến một tên trộm kém cỏi nhất cũng có thể dễ dàng thó được.

Kazuki rón rén ra khỏi hàng, âm thầm tiến về phía thầy. Lúc đi qua Nobu, cậu ta ra hiệu cho tên này và Hiroto, một tên gày nhẳng như con bọ que đi theo. Sau đó Kazuki tiếp tục tiếp cận vị võ sư, cùng lúc Nobu bước đến từ bên phải và Hiroto từ trái tiến lại. Mỗi đứa cùng tiến về phía thầy theo các hướng.

Ngay lúc các học trò chỉ còn cách bốn bước chân thì thầy Kano đã lướt cây gậy bông của mình sang bên đập trúng cổ chân Hiroto làm tay này trượt ngã. Sau đó cây gậy tiếp tục xoay vòng rồi thọc mạnh vào giữa hai chân Nobu. Tiếp ngay sau đó là một cú thúc gậy trực diện vào bụng khiến cậu chàng giật mình ngã xuống sân. Không

ngừng một giây, vị thầy tiếp tục tấn công Kazuki bằng một đòn gậy bổng chọc thẳng vào cổ.

Kazuki cứng người, tiếng nuốt nước bọt hoảng loạn của cậu ta phát ra nghe rõ mồn một sau khi phần đầu gậy dừng lại sát nơi yết hầu.

“Biết sử dụng chiến thuật nhử mồi, rất khá đấy trò Kazuki, tuy nhiên cậu bạn này của trò có mùi như miếng sushi ba ngày chưa dùng ấy,” vị thầy hất đầu về phía thân hình đang nằm sõng soài của Hiroto. “Trò thì thờ khò khè như một con rồng mới sinh, còn bước đi của trò kia nặng trĩch như một con voi!” vị thầy nói tiếp, ám chỉ Nobu đang nằm trên sân xoa xoa chỗ bụng bị bầm.

Từ phía các học viên nổ ra một chuỗi âm thanh khúc khích không kìm lại được.

“Đủ rồi!” thầy Kano cắt ngang ra hiệu chấm dứt tiếng cười. “Đã đến lúc các trò bắt đầu tập luyện, nếu không các trò sẽ không bao giờ học được cách chiến đấu mà không dùng tới mắt. Tất cả dàn hàng ra, đứng cách nhau sao cho đủ chỗ để còn vung gậy.”

Cả lớp ngoan ngoãn dàn hàng trên nền sân lát đá.

“Trước tiên các trò cần làm chủ được trọng lượng và cảm giác của cây gậy. Ta muốn các trò xoay gậy như cách ta làm.”

Thầy Kano giơ cây gậy trong tay phải ra và nắm vào phần giữa. Sau đó, ông bắt đầu xoay gậy bằng cách đổi hai tay. Mới đầu vị thầy xoay chậm, sau đó tăng tốc dần đến khi chỉ còn thấy một vòng tròn vun vút lúc bên này lúc lại sang bên kia.

“Một khi các trò đã có đủ tự tin để xoay cây gậy giữa hai tay thì hãy nhắm mắt lại. Hãy học cách cảm nhận sự chuyển động của nó chứ đừng phụ thuộc vào thị giác để điều khiển nó.”

Cả lớp bắt đầu xoay gậy trong tay. Vài võ sinh ngay lập tức lóng ngóng làm rơi vũ khí.

“Cứ bắt đầu chậm thôi. Phải học được cách chuyển động tay cho đúng trước,” thầy Kano đưa ra lời khuyên.

Ngay từ đầu Jack đã gặp khó khăn trong việc đổi tay xoay gậy. Vốn kiệt sức do thiếu ngủ, phản xạ hành động của nó trở nên lơ đãng và vụng về.

Yamato thì khác. Cậu ta xoay gậy trong tay như thể sinh ra là để sử dụng nó. Trong lúc Jack còn đang lóng ngóng thì Yamato đã có thể nhắm mắt xoay gậy.

“Làm tốt lắm, trò Yamato,” thầy Kano lên tiếng khen ngợi khi nghe thấy tiếng gậy của cậu ta vun vút trong gió. Yamato mỉm cười, bộ dạng nhút nhát của cậu chàng khi phải băng qua cây cầu giờ đã được gỡ gạc lại bằng thành tích là võ sinh đầu tiên trong lớp thực hiện được kĩ thuật xoay gậy.

Sau đó không lâu, Jack cũng xoay được cây gậy của mình, mặc dù tốc độ của nó vẫn còn khá chậm. Sự tự tin của nó tăng dần theo quá trình luyện tập, cuối cùng nó cũng đủ can đảm nhắm mắt lại. Jack cố gắng làm chủ thứ vũ khí trong tay, lắng nghe âm thanh của nó, cảm nhận chứ không nhìn vào nó.

Jack tăng tốc.

Cây gậy như đang bay, mỗi vòng xoay tạo ra âm thanh vun vút đập vào tai nó.

Nó đã thành công!

“Ái daaa!” Jack hét lên khi chân nó nhói đau.

Cây gậy đã đập trúng cẳng chân và văng ra khỏi tay nó mà lăn lông lốc trên sàn đá. Jack tập tễnh đuổi theo cây gậy.

Cây gậy dần dừng lại... dưới chân Kazuki.

Jack cúi xuống vớ lấy, nhưng nó chưa kịp chạm đến cây gậy thì đã bị đánh mạnh vào phía sau đầu. Jack trừng mắt nhìn lên Kazuki.

“Cẩn thận vào, *ngoại quốc*,” Kazuki mĩa mai liếc nó.

Cơn thù hận giữa cả hai bùng lên, Jack căng người thủ thế sẵn sàng chiến đấu.

“Đừng hòng,” Kazuki rít lên sau khi thấy thầy Kano không ở gần. “Còn lâu mày mới lại gần cây gậy được.”

Kazuki chĩa cây gậy ngay trước mũi Jack bắt nó phải cúi đầu xuống. Jack lùi lại, làm động tác giả di chuyển về bên trái rồi lập tức thụp xuống vớ lấy cây gậy bằng tay kia. Tuy nhiên Kazuki đã dự tính trước và dùng đầu gậy chặt mạnh vào ngón tay Jack khiến cây gậy của nó tiếp tục bị rút xuống sàn tạo ra âm thanh loảng xoảng.

“Trò nào còn để cây gậy của mình rơi nữa thì tốt nhất là nên mở mắt trước khi có đủ khả năng,” giọng thầy Kano vọng lại từ phía bên kia sân chùa.

Jack và Kazuki âm thầm đối mặt với nhau, thủ thế chờ đối phương ra đòn trước.

“Dù mở hay nhắm mắt thì mày cũng chả đủ tư cách làm một samurai,” Kazuki thì thầm khiêu khích. “Chắc mày cũng nhận ra một điều là chả có đứa nào trong trường ưa mày rồi chứ. Mấy đứa mà mày gọi là bạn thật ra cũng chỉ vì muốn tỏ ra lịch sự với mày thôi, thầy Masamoto đã bắt bọn chúng phải thế mà.”

Lời nói của Kazuki khiến Jack nổi nóng, phải cố gắng lắm nó mới kiềm chế được cơn giận.

“Còn những ai muốn tiếp tục tán chuyện thì nên dùng chỗ sức đó vào việc tập luyện cho tốt hơn,” thầy Kano cố tình nói thêm.

Tuy nhiên kết cục đã được ấn định. Lời nói cuối cùng của Kazuki đã đánh trúng vào điểm yếu tâm lí Jack. Nó không thể phủ nhận có một phần sự thật trong lời khiêu khích của cậu ta. Khi nó mới bước chân đến Nhật, Yamato chỉ miễn cưỡng chấp nhận sự hiện diện của nó vì cha cậu ta đã trực tiếp yêu cầu như vậy. Phải đến tận khi chiến thắng trong cuộc Tha Lưu Tỉ Thí, hai đứa mới trở thành bạn của nhau. Rồi cả Akiko nữa. Dù cô bé là người thân thiết nhất với nó, nhưng thật ra Jack cũng chẳng thể đoán được tình bạn của bọn nó là thật hay không bởi Akiko quá giỏi che giấu cảm xúc bên trong.

Có lẽ Kazuki nói đúng.

Mặc dù Akiko đã phủ nhận việc làm mờ ám tối qua, Jack vẫn không khỏi có cảm giác cô bé đang giấu giếm nó điều gì đó.

Nhận thấy cuộc chiến nội tâm đang giằng co trên mặt Jack, Kazuki nhoen miệng cười.

“Cút đi, *ngoại quốc*,” hắt mấp máy môi.

HẠT GIỐNG

"Cút đi, ngoại quốc! Cút đi, ngoại quốc! Cút đi, ngoại quốc!"

Jack ngồi sững người sợ hãi trong chiếc ghế bành của cha nó nhìn Độc Nhãn Long vung kiếm khắc chi chít câu chữ bới đó lên trên tường ngôi nhà bố mẹ và anh em nó sinh sống ở Anh quốc. Như những vết thương hở miệng, từng con chữ đều rỉ ra máu tươi, Jack nhận ra Độc Nhãn Long đang dùng máu cha nó làm mực viết.

Có âm thanh vội vã tiến gần, Jack siết chặt cuốn hải đồ trên ngực. Liếc mắt nhìn xuống, nó bắt gặp bốn con bọ cạp đen, mỗi con to chừng một nắm tay đang bò qua sàn nhà lên đôi chân trần của nó, phần đuôi có kim độc lóe lên trong bóng tối...

"Cậu có đi không?"

Jack bị giật dậy bởi giọng Akiko.

Nó choàng dậy, dụi mắt trước ánh nắng ban mai tràn qua khung cửa sổ nhỏ xíu trong phòng.

"Tớ chưa... chuẩn bị... cậu cứ đi đi," Jack đáp lại, giọng nó vẫn còn run run trong lúc kéo chăn lên mặt.

"Cậu không sao đấy chứ?" giọng Akiko vang lên từ phía bên kia cánh cửa giấy.

"Tớ không sao... chỉ buồn ngủ thôi."

Jack thấy mình thật may mắn. Akiko đã đánh thức và giúp nó thoát khỏi một cơn ác mộng nữa.

"Hẹn gặp cậu trong bữa sáng ở Điệp Trùng Đường nhé," Jack vội vã nói thêm.

"Vây đừng đến muộn như lần trước đấy," Akiko cảnh báo, sau đó Jack nghe tiếng bước chân của cô bé xa dần trên hành lang.

Nó ngồi dậy, vẫn còn choáng váng bởi cơn ác mộng về tên Độc Nhãn Long và bốn con bọ cạp. Nó tự hỏi liệu đây có phải là điềm báo như lần ảo mộng về con bướm và con quỷ hay không. Tuy nhiên ảo mộng đó đến vì nó tập tọa thiền. Còn lần này là một cơn ác mộng, một thứ tối tăm và nguyên sơ hơn thế. Nếu ác mộng này còn lặp lại lần nữa, nó tự nhủ sẽ phải đi xin lời khuyên của thầy Yamada.

Jack gấp tấm đệm lại, nó cẩn thận nhét cuốn *hải đồ* vào trong mép chăn. Đây rõ ràng là một vị trí cất giấu lộ liễu. Nó cảm thấy cần phải nhanh chóng bắt chuyện với Emi để sắp xếp một cuộc viếng thăm tòa thành lần nữa. Vấn đề là nó đã chẳng có dịp nào chỉ có hai đứa để mà thực hiện việc này cả. Lúc nào bên cạnh Emi cũng kè kè Cho và Kai như thể hai đứa là hầu gái vậy. Vả lại, Jack cũng chưa nghĩ ra cách nào để cập đến vấn đề này mà không làm lộ ý định thật của nó.

Nó vội vàng khoác lên người bộ võ phục, cuốn phần trên quanh thân rồi cẩn thận để vạt áo trái đè lên vạt bên phải. Nó không muốn mình ăn mặc theo cách để vạt bên phải đè lên vạt bên trái áo mà người ta vẫn làm với người chết. Sau đó nó cố định gọn gàng bộ võ phục bằng chiếc đai lưng màu trắng trên eo.

Trước khi đi ăn sáng để bắt đầu ngày học mới, Jack chăm chút lại chậu cây cảnh *bonsai* trên bệ cửa sổ hẹp. Cây hoa anh đào nhỏ xíu này là báu vật của nó, món quà chia tay mà ông cụ làm vườn Uekiya đã tặng ở Toba. Cái cây đã luôn gợi nhắc tới tấm lòng nhân hậu của ông cụ vào mùa hè đầu tiên ấy. Jack kính cẩn tưới nước cho cây, cắt tỉa cành và bỏ đi những chiếc lá úa. Công việc đó như một nghi thức làm dịu lắng tâm trí nó, khiến cho lời mĩa mai cay độc trong cơn ác mộng cũng xa dần cho đến khi chỉ còn như một lời thì thầm xa xăm trong đầu.

Sáng hôm ấy, vài chiếc lá xanh nhỏ trên cây bắt đầu xuất hiện viền màu vàng đồng và đỏ rực, báo hiệu mùa thu đang đến. Vậy là chỉ còn một mùa nữa thôi trước khi những bông tuyết rơi, đánh dấu mốc thời gian cho cuộc chọn lựa sát hạch của thử thách Tam Tổ Luân Hồi. Các vị võ sư đã tăng cường độ tập luyện và mức độ phức tạp trong các kĩ thuật, dần đẩy các học viên đến ngưỡng giới hạn

của họ. Jack đã bắt đầu cảm thấy khó khăn để theo kịp với chế độ luyện tập ở trường.

Sau khi cố định thanh kiếm gỗ trong dải thắt lưng, nó hít một hơi thật sâu tập trung nguồn năng lượng của mình để vượt qua một ngày luyện tập nữa.

“Lần nữa, thế *kata* bốn!” thầy Hosokawa ra lệnh.

Các võ sinh vung thanh kiếm gỗ trong không khí, tiếp tục lặp lại các bước di chuyển theo một chuỗi liên mạch được quy định. Mặc dù đã phải thực hiện hàng trăm nhát chém trong sáng hôm đó, buổi học của thầy Hosokawa vẫn không có vẻ gì được giảm bớt độ khắc nghiệt.

Hai tay Jack đã rời vì mệt mỏi, mồ hôi vã ra trên người nó, thanh kiếm gỗ thì nặng trĩu như chì.

“Không phải thế, trò Jack!” thầy Hosokawa sửa. “Mũi kiếm phải dừng ở trung đoạn. Trò đang chém qua bụng đối thủ chứ không phải là cắt chân chúng.”

Thường thì Jack là đứa vượt trội so với lớp trong các giờ học Kiếm Thuật, tuy nhiên lần này nó lại gặp nhiều khó khăn trong việc bắt kịp tiến độ tập luyện. Hai cánh tay đã tê rần của nó chẳng còn tuân theo sự điều khiển khiến cho thanh kiếm gỗ càng lúc càng trượt khỏi mục tiêu.

“Tập trung vào!” thầy Hosokawa yêu cầu trong lúc quay về phía nó. “Đừng bắt ta phải nhắc lại lần nữa.”

Ông tóm lấy tay cầm kiếm của Jack lạnh lùng nâng lên độ cao thích hợp. Cánh tay nó run lẩy bẩy vì gắng sức giữ lấy.

“Các thế *kata* này là những thế cơ bản trong Kiếm Thuật,” thầy Hosokawa nhấn mạnh với cả lớp. “Không biết đi làm sao biết chạy. Các trò phải thuần thục cho đến khi những thế này trở thành bản năng, thanh kiếm này trở thành một phần đời của các trò. Khi thanh kiếm không còn là “kiếm” trong tay thì lúc đó các trò mới đủ thành thạo. Và cũng chỉ đến lúc đó các trò mới thật sự thấu hiểu con đường Kiếm Đạo!”

“VÂNG, THƯA THẦY!” cả lớp hô vang.

Thầy Hosokawa nhìn Jack bằng ánh mắt lạnh lùng nghiêm khắc, “Đừng quên việc tập luyện của mình đấy, trò Jack. Đáng ra giờ này trò phải làm chủ được các kĩ thuật cơ bản rồi.”

Mũi tên lao thẳng tới mục tiêu rồi biến mất giữa các nhánh thông già. Một đôi bồ câu đang trú trong chiếc tổ tết bằng cành lá tỏ vẻ phần nộ khi bị buộc phải bay lên lớp mái ngói của Đại Phật Đường cho an toàn.

“Thật không tin được!” Jack thốt lên, chìm trong nỗi thất vọng.

Nếu như Akiko có thể bắn trúng mục tiêu ở mức xa nhất một cách thoải mái dễ dàng thì Jack lại không làm được như vậy. Bây giờ cô Yosa còn tăng gấp đôi khoảng cách bằng cách gắn mục tiêu vào tít phía đầu bên kia của Nam Thiền Viên khiến không phát bắn nào của nó có thể tiến đến gần. Ở khoảng cách này còn không thể bắn trúng thì làm sao mũi tên có thể làm tắt ngọn nến đây?

Tình hình còn trở nên tệ hơn khi Kazuki và đồng bọn liên tục cản trở bằng cách cố tình to giọng bình luận về mấy lần bắn trượt của nó.

Nhận thấy Jack đang gặp khó khăn, cô giáo môn Cung Thuật liền tiến đến, đôi mắt sáng như điều hâu của cô xem xét thể đứng và chỉ giúp nó khuyết điểm.

“Thả lỏng nào Jack,” cô Yosa khuyên khi nó trả lại cây cung về giá vũ khí rồi ngồi quỳ xuống chỗ của mình trong hàng. “Bắn trúng mục tiêu hay không không quan trọng.”

“Nhưng với em thì quan trọng ạ,” Jack khẳng định. “Em muốn vượt qua được thử thách của cô.”

“Em hiểu sai rồi,” cô Yosa đáp, đoạn mỉm cười ấm áp trước vẻ mặt cương quyết của nó. “Em cần vứt bỏ suy nghĩ *phải* bắn trúng mục tiêu đi. Chỉ khi nào một cung thủ không còn bận tâm về mục tiêu thì khi đó anh ta mới thật sự lĩnh hội được Cung Đạo.”

Jack cúi đầu đáp lễ mà vẫn thấy hoang mang mơ hồ. “Nhưng nếu không bận tâm đến mục tiêu thì chẳng phải em sẽ dễ bắn trượt hơn sao ạ?” nó hỏi.

“Cung Thuật không có gì là thần bí cả, Jack ạ,” cô Yosa lắc đầu nói tiếp. “Giống như bất kì môn nghệ thuật nào khác, bí mật sẽ chỉ được khám phá qua sự tận tụy, chăm chỉ và luyện tập không ngừng.”

Thì em vẫn đang luyện tập chăm chỉ mà, thế mà em có khá lên chút nào đâu, Jack đã rất muốn nói như vậy.

Chiều hôm đó, nỗ lực thực hành *origami* đến lần thứ năm của Jack vẫn chỉ cho ra kết quả là một đồng giấy nhàu nát bừa bãi trên sàn.

Các học viên khác tập trung tọa thiền trên những tấm nệm bên trong gian sảnh Đại Phật Đường. Mẫu hình tọa thiền hôm nay của bọn nó là một con cóc. Trong gian sảnh chỉ có duy nhất âm thanh gấp giấy loạt soạt vang lên.

Thầy Yamada tiếp tục điều khiển cả lớp tọa thiền trên nghệ thuật gấp giấy *origami*, câu thiền vẫn được lặp lại, “*Origami* dạy chúng ta điều gì?” vẫn chưa ai đưa ra được câu trả lời thỏa đáng cho thầy.

“Xem cách tớ làm này Jack,” Yori nói với Jack, đoạn cậu ta quay sang để nó có thể nhìn rõ các thao tác.

Jack thử lại lần nữa, và nó đã thành công trong việc tạo ra một lỗ rách trên tờ giấy mỏng manh. Jack bực mình rửa to bằng tiếng Anh khiến Yori quay sang nhìn nó lo lắng. Nó đành mỉm cười xin lỗi.

“Làm thế quái nào để tớ có thể trả lời câu thiền văn của thầy Yamada trong khi không gấp nổi một con cóc giấy nhỉ?” Jack nói, với tay lấy thêm một tờ nữa từ trong xấp giấy.

“Tớ không nghĩ vấn đề nằm ở chỗ gấp được hay không được đâu,” Yori nhẹ nhàng đáp lại. “Con cóc không phải là điều cốt lõi. Nhớ thầy Yamada đã nói gì không? Câu trả lời nằm trong tờ giấy ấy.”

Yori ngắm nghía con cóc giấy hoàn hảo của mình trước khi đặt nó xuống sàn bên cạnh con hạc giấy, con bướm và con cá vàng cũng hoàn hảo không kém mà cậu ta đã gấp xong.

“Nhưng nhất định quá trình này phải có ý nghĩa nào đó chứ,” Jack khẳng định trong lúc vung vẩy miếng giấy hình vuông của nó một cách chán nản. “Nếu không thì thầy bắt cả lớp gấp giấy để làm gì? Tớ thì xem ra chẳng tiến bộ được mấy.”

Đến giờ thì Jack cảm thấy cực kì lo lắng về cơ hội của nó trong các kì kiểm tra sắp tới. Chỉ có năm học viên xuất sắc nhất được chọn. Nếu Jack không vượt qua được bất kì phần thi nào thì nó sẽ chẳng thể kiếm nổi một chỗ trong Tam Tổ Luân Hồi chứ chưa nói đến việc học tuyệt kĩ Nhị Thiên.

"Đừng đánh giá mỗi ngày qua những gì con thu hoạch được," một giọng nói trầm ấm vang lên bên tai nó.

Thầy Yamada đã đứng cạnh Jack và đang cúi xuống cầm lấy tấm giấy từ trong tay nó. Ông bẻ, gấp rồi uốn mảnh giấy ngay trước mắt Jack, chỉ trong chốc lát đã biến nó thành một bông hồng rạn rở.

"Hãy đánh giá bằng những hạt giống con đã gieo được."

"Chỉ là cậu đang trải qua một tuần tồi tệ, thế thôi," Akiko cố an ủi Jack trong bữa tối hôm đó.

"Nhưng đã gần một tháng rồi mà tớ còn chưa bắn trúng nổi mục tiêu," Jack đáp lại trong lúc lơ đãng cắm đũa vào miếng *sushi* trước khi kịp nhận ra và nhắc nhở mình rằng đó là một hành động khiếm nhã.

"Dần dần rồi cậu sẽ quen thôi," Yamato động viên nó. "Cậu quên hồi Tha Lưu Tử Thí đã đạt được bao nhiêu điểm trong phần thi Cung Thuật rồi à? Đâu phải là cậu không thể làm được đâu."

"Chắc cậu nói đúng," Jack thừa nhận, nó đặt đôi đũa xuống. "Nhưng tớ có cảm giác như thể mình vừa đụng phải một bức tường gạch trong quá trình luyện tập ấy. Thậm chí trong giờ Kiểm Thuật thầy Hosokawa còn phải liên tục đứng sau lưng để sửa từng lỗi cho tớ nữa. Càng cố gắng, tớ càng cảm thấy như mình chẳng tiến bộ thêm được chút nào."

"Nhưng cậu cũng nghe thầy Yamada nói rồi còn gì," Yori nhắc lại. "*Đừng đánh giá mỗi ngày qua những gì con thu hoạch được...*"

"Thì đúng, nhưng tớ thì gieo được hạt giống gì cơ chứ?" Jack thở dài, đoạn gục đầu vào hai tay. "Có lẽ Kazuki nói đúng. Tớ không xứng làm một samurai."

"Đừng nghe những gì tên Kazuki đó nói nữa, được chứ?" Akiko tức tối thốt lên. "Hắn đang đầu độc đầu óc cậu đấy! Dĩ nhiên cậu xứng

đáng làm một samurai. Nếu không nghĩ thế thì thầy Masamoto đâu có tốn công nhận nuôi rồi còn đưa cậu vào học trường này. Trở thành một samurai thực thụ đương nhiên cần rất nhiều thời gian rồi.”

Jack chán nản nhìn ra bên ngoài ô cửa sổ nhỏ xíu của phòng nó trong Sư Tử Đường. Bầu trời đêm bên ngoài chỉ chít sao. Vầng trăng khuyết hắt xuống thứ ánh sáng ma quái trùm lên những dãy nhà sắc màu kì dị trong Nhị Thiên Nhất Lưu.

Xa xa phía chân trời. Jack thấy những đám mây giông đang kéo đến. Chúng dần nuốt chửng từng ngôi sao một trên bầu trời. Một cơn gió lạnh lùa qua khoảng sân khiến dải Kí thư kì^[13] trên lối vào Vũ Đức Điện bắt đầu bay phấp phật như lá buồm trên một con thuyền.

Jack tưởng tượng nó đang ở trên tàu *Alexandria* với cha, ông đang chỉ cho nó cách nhìn bầu trời để định vị. Đó là thứ nó tiếp thu khá *giỏi*. Trở thành hoa tiêu là một việc quá đối tự nhiên với nó. Nó có thể kể tên những ngôi sao và hành tinh trên bầu trời, dùng chúng trong việc tính toán tọa độ tàu và hải tuyến dù cho có đang ở giữa những hải phận khó nhằn đi nữa.

Nó sinh ra là để làm hoa tiêu tàu biển. Không phải để trở thành samurai.

Đột nhiên Jack cảm thấy áp lực cuộc sống ở Nhật như một cuộn dây quấn thắt đáy nổi lòng nó mỗi lúc một chặt thêm cho đến khi nó tưởng mình sắp bùng nổ. Mỗi ngày nó phải đau đầu nói chuyện bằng tiếng Nhật. Những quy tắc khắt khe cứng nhắc trong cuộc sống tại Nhật khiến nó thấy mình lúc nào cũng như đang đi trên những chiếc vỏ trứng mỏng manh dễ vỡ. Khoảng thời gian tập luyện gian khổ. Mỗi đe dọa thường trực từ tên Độc Nhãn Long cùng nỗi lo liệu nó có kịp sẵn sàng cho cuộc đối đầu ấy. Hổ sâu trông vắng sự hiện diện của cha mẹ nó. Ý nghĩ rằng Jess phải ở một mình, cùng mỗi đe dọa từ trại tế bần đang lơ lửng trên đầu con bé...

Chìm trong tuyệt vọng. Jack suýt nữa để vượt mất khoảnh khắc vài bóng người băng qua khoảng sân trường. Nép sát vào bóng tối,

chúng men theo bên dưới mái hiên tránh gió của Vũ Đức Điện trước khi biến mất vào bên trong.

Quyết định vạch mặt kẻ đột nhập lần này, Jack chớp lấy thanh *katana* của nó rồi lao ra ngoài.

HÌNH XĂM

"Akiko à? Cậu có đó không?" Jack nói thầm qua lớp cửa giấy mỏng ở phòng cô bé.

Không có tiếng trả lời. Nó trượt cánh cửa sang bên ghé mắt nhìn vào trong. Không hề có bóng dáng Akiko. Mặc dù giờ này lẽ ra đang là giờ ngủ, tấm đệm nằm của cô vẫn y nguyên như chưa được đụng tới.

Biết đâu cô bé đi tắm thì sao, Jack nghĩ, hoặc có thể là...

Nó đóng cánh cửa giấy lại rồi vội vã lao đi. Từ phòng Yori hắt ra ánh sáng của đèn lồng.

"Yori à?" nó gọi.

Cậu học viên có dáng người nhỏ nhắn trượt mở cánh cửa sang bên.

"Cậu thấy Akiko không?"

"Từ sau bữa tối đến giờ thì không," Yori lắc đầu đáp lại. "Chẳng phải cậu ấy đang ở trong phòng sao?"

"Không có, tớ nghĩ cậu ấy..." câu nói của Jack bị bỏ lửng khi trước mắt nó là cảnh tượng hàng đồng hạc giấy la liệt khắp sàn phòng Yori. "Cậu *đang* làm cái gì thế?"

"Tớ gấp hạc giấy."

"Cái đó tớ biết, nhưng trong giờ ngủ mà vẫn thực hành *origami* á! Cậu nghiêm trọng hóa bài học của thầy Yamada quá rồi đấy," Jack thốt lên. "Nghe này, nếu cậu nghe tiếng Akiko về phòng thì giúp tớ chuyển lời đến cậu ấy là tớ đến khu Vũ Đức Điện rồi nhé."

"Chỗ phòng tập á? Thế mà cậu còn vừa kết tội tớ học hành chăm quá đấy!" Yori liếc mắt xuống thanh *katana* của Jack hoài nghi. "Chẳng phải giờ này đã trễ cho một buổi tập *kata* rồi sao?"

“Tớ không có thời gian giải thích. Cứ nói thế với Akiko nhé.”

Trong lúc Yori chưa kịp trả lời thì Jack đã lại lao đi.

Khi vừa đến cửa ra vào, trong đầu Jack thoáng qua ý nghĩ báo động cho Yamato và Saburo biết điều nó hoài nghi, tuy nhiên sau đó nó lại nghĩ giờ này hai đứa đang ngủ, và nó thì đã làm mất nhiều thời gian quá rồi. Không chừng đến lúc ba đứa tới được Vũ Đức Điện thì bọn đột nhập đã tẩu tán từ lâu.

Jack vội vàng băng qua khoảng sân. Cơn giông đang ùn ùn kéo tới cùng từng đợt gió lạnh lẽo quất qua bộ đồ ngủ kimono mỏng của nó như từng lưỡi kiếm *tantō* của ninja chém vào da thịt. Ép người vào tường Vũ Đức Điện, Jack rón rén men về phía lối cửa ra vào. Ló đầu ra phía chấn song trên cánh cửa gỗ, nó cố tìm kiếm bóng dáng của những kẻ đột nhập.

Trong gian sảnh tối đen, nó chỉ có thể lờ mờ nhận ra một số bóng người đang ngồi cúi xuống thành một vòng tròn khép kín giữa góc tường khuất kín. Từ khoảng cách này, nó không tài nào nhận ra được khuôn mặt hay nghe thấy họ đang nói gì.

Jack lại vội vàng quay lại khoảng tường phía sau lưng Vũ Đức Điện, nó biết chỗ đó có các ô cửa nhỏ được che bằng các tấm liếp nằm ngay bên dưới chiếc bực, rất dễ tiếp cận. Nó kín đáo kéo một tấm liếp lên. Nhòm qua khe hở, nó nhận ra mình vừa có được tầm nhìn trực diện vào góc phòng.

Jack nhắm đếm nhóm đột nhập có bốn người tất cả. Tất cả bọn họ đều dùng mũ trùm đầu che mặt trong bóng tối. Ghé sát tai vào khe hở, nó im lặng lắng nghe.

“... Lãnh chúa Kamakura Katsura sẽ tiến hành một cuộc chiến chống lại bọn Cơ Đốc,” một giọng nam trẻ thì thầm đầy vẻ quyền uy trong bóng tối.

Một giọng nữ khàn khàn cắt ngang. “Bọn *ngoại quốc* là hiểm họa đối với phong tục truyền thống và thứ bậc xã hội xưa nay của Nhật Bản.”

“Nhưng chúng chỉ có vài đứa thôi thì sao có thể thành mối hiểm họa được?” giọng thứ ba chất vấn, đó là một giọng cao và mỏng như tiếng sáo tre.

“Bọn tu sĩ ngoại quốc đang reo rắc thứ tín ngưỡng của ma quỷ, chúng đã khiến vị lãnh chúa tôn kính của chúng ta và các samurai khác phải tin theo những lời bịp bợm đó mà cải đạo,” giọng nam giải thích. “Chúng định thay thế chế độ xã hội của chúng ta từ sâu bên trong. Chúng muốn giết chết nền văn hóa của chúng ta, cai trị đất nước và người dân Nhật Bản.”

“Chúng *phải* bị ngăn chặn!” giọng nữ xen ngang.

“Lãnh chúa đang tập hợp những samurai trung thành với ngài để chuẩn bị cho một cuộc chiến tận diệt bọn Cơ Đốc,” giọng thứ nhất giải thích. “Cha tao, Oda Satoshi đã gia nhập hàng ngũ của ngài ấy với lời thề trung thành với sự nghiệp chính nghĩa này.”

“*Ngoại quốc* là bọn sinh vật nguy hiểm đáng bị nghiền nát,” giọng nữ rít lên cay độc.

“Nhưng *chúng ta* thì làm gì được chứ?” cái bóng thứ tư lên tiếng.

“Chúng ta sẽ chuẩn bị chiến tranh!” cả giọng nam và nữ cùng đồng thanh.

Jack như không tin vào tai mình. Vậy là trước giờ nó đã đúng. Thầy Yamada đã nhầm. Vụ việc giết vị tu sĩ dòng Cơ Đốc không phải là sự việc cá biệt. Đó chỉ là sự kiện mở màn. Lãnh chúa Kamakura đang có ý định giết sạch tất cả tín đồ Cơ Đốc giáo ở Nhật.

Dù vậy, điều khiến Jack thấy ớn lạnh chính là vì nó biết rõ tên thủ lĩnh của nhóm người bí ẩn này là ai. Nó đã nhận ra giọng của hắn. Kazuki, kẻ đang nổi gót cha hắn kêu gọi chiến tranh.

Bên ngoài, từng giọt mưa đầu tiên bắt đầu rơi xuống, chẳng mấy chốc cơn mưa rào xối xả khiến người Jack nhanh chóng bị ướt nhẹp, lạnh đến thấu xương. Dù vậy, nó vẫn quyết ở lại để thông tỏ mọi việc. Mặc kệ tình cảnh tồi tệ hiện giờ, nó tiếp tục ép tai cố nghe đoạn đối thoại đang bị tiếng những giọt nước gõ liên tục vào lớp mái Vũ Đức Điện làm gián đoạn.

“... tất cả bọn Cơ Đốc sẽ bị trục xuất bằng cái chết đau đớn,” Kazuki tiếp tục. “Một số đứa có thể sẽ tìm cách trốn chạy, vì vậy nhiệm vụ của chúng ta là phải truy lùng bằng hết.”

“Thế còn Jack thì sao?” chất giọng mạnh the thé cất lên. “Rõ ràng cậu ta đang được thầy Masamoto bảo vệ.”

“Thầy Masamoto vĩ đại của chúng ta còn có nhiều thứ quan trọng phải suy tính hơn là về một thằng *ngoại quốc* vớ vẩn nào đó. Ý tao là, gần đây mọi người có thấy bóng thầy Masamoto ở trường không? Không chứ gì. Bồn phận của thầy ấy là phải phụng sự lãnh chúa Takatomi, làm sao có thời giờ mà quan tâm đến thằng đó được.”

“Và khi không có vị samurai bảo vệ hăn ở bên thì,” giọng nữ mĩa mai, “dù thằng *ngoại quốc* đó có chui lủi ở xó nào đi nữa chúng ta cũng sẽ tóm được!”

Đột nhiên Jack cảm thấy nó đang gặp nguy hiểm. Thời gian này nó quá bận rộn với những buổi tập luyện chuẩn bị cho các bài thi đến nỗi không hề để ý đến sự vắng mặt liên tiếp của thầy Masamoto. Đến giờ phút này nó mới nhận ra rằng chỗ ngồi của vị samurai bảo vệ cho nó trong sảnh ăn tối đã để trống gần một tháng nay. Lần cuối Jack thấy thầy Masamoto là khi ông đi qua công trình xây dựng sảnh Ưng Điều Đường. Giờ ông đang ở đâu? Nếu tình hình đột ngột chuyển biến xấu, Jack sẽ chẳng được bất kì ai có quyền hành trong trường bận tâm đến việc bảo vệ nó cả.

“Phải chuẩn bị sẵn sàng cho hiệu lệnh vũ trang của lãnh chúa chúng ta,” Kazuki tiếp tục. “Đó chính là mục đích thành lập Băng Bọ Cạp. Giờ tất cả chúng ta hãy cùng thề trung thành với sự nghiệp chính nghĩa này.”

“Nghị thức này cần có chút ánh sáng,” giọng nữ khàn đòi hỏi.

Jack nghe thấy tiếng quẹt đá lửa, vài tia sáng nhấp nháy trong bóng tối. Một lát sau, một cây đèn dầu nhỏ bùng lên như một con đom đóm cô độc giữa gian sảnh sâu hoắm.

Jack giật mình kinh hoàng. Ánh lửa lập lòe rọi sáng khuôn mặt trắng bệch của một cô gái. Hai con mắt hình bầu dục của cô ánh lên như hai viên than trong đám lửa, cặp môi đỏ quạch mở ra để lộ hàm răng nhuộm một màu đen tuyền. Jack lập tức nhận ra ngay đó là Moriko, nữ samurai đã thi đấu với Akiko trong đợt Tha Lưu Tử Thí. Một nữ chiến binh xấu xa tàn ác đang học tại trường Liễu Sinh Lưu ở Kyoto. Jack không thể tin được rằng *cô ta* đang ở ngay trong gian sảnh của trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

“Tốt hơn rồi đây,” giọng Moriko the thé, cô ta lấy từ chiếc hộp *inro* nhỏ đựng đồ cá nhân ra một hũ mực và vài cây kim tre rồi đặt chúng xuống bên cạnh cây đèn. Sau đó cô mở bình rượu *saké* và rót một lượng vừa đủ xuống một cái cốc. Cái cốc này được đặt chính giữa vòng tròn của cả nhóm. “Vậy ai sẽ là người đầu tiên xăm mình?”

“Anh,” Kazuki nói, đoạn cởi áo khoác và phần trên của bộ kimono để lộ phần ngực.

Moriko ngắm nghía một trong các cây kim rồi chậm rãi hơ qua ngọn lửa. Khi đã đủ độ nóng, cô ta nhúng đầu kim xuống hũ mực đen. Moriko dùng tay kia căng phần da ngay phía trên vị trí tim của Kazuki.

“Sẽ đau đấy,” cô nói rồi châm đầu kim vào da của Kazuki để đưa giọt mực vào trong.

Kazuki nhắm mắt, tuy nhiên không hé môi kêu ca lời nào. Moriko lại nhúng đầu kim xuống hũ mực trước khi đâm vào ngực cậu ta lần nữa. Từng cử chỉ của cô ta chậm rãi và chính xác, mỗi lúc một thêm nhiều chấm mực lên phần hình xăm.

Trước đây Jack đã từng chứng kiến mấy thuyền viên trên tàu *Alexandria* xăm hình lên cánh tay. Nó thấy chẳng đáng đánh đổi sự đau đớn của mình chỉ để lấy được một hình xăm xấu xí của chiếc mỏ neo hay dòng chữ mang tên vài cô em yêu quý nào đó mà chỉ cần cặp bến cảng khác là mấy tay thủy thủ sẽ lại quên nhanh như gió.

“Xong,” Moriko nói, một nụ cười đen nhẻm toét lên trên khuôn mặt.

“Đây là biểu tượng của chúng ta,” Kazuki tự hào tuyên bố trong lúc quay người sang để đồng bọn nhìn cho rõ. “Bọ cạp!”

Jack kinh hoàng nín thở. Ngay phía trên vị trí tim Kazuki là hình xăm của một con bọ cạp nhỏ màu đen - sinh vật đã luôn xuất hiện trong những cơn ác mộng.

Dù đức tin Cơ Đốc có phủ nhận thế nào đi nữa thì nó cũng không thể làm ngơ giữa sự trùng hợp của hình xăm này và giấc mơ của nó.

Kazuki nâng cốc rượu *saké* lên.

“Đã cùng xăm hình bọ cạp và cùng uống chung rượu trong chiếc cốc này thì mãi mãi sẽ là anh em trong Băng Bọ Cạp. Tất cả bọn *ngoại quốc* đều phải chết!” Kazuki nâng cốc rồi uống rượu.

“Tất cả bọn *ngoại quốc* đều phải chết!” cả bọn cùng đồng thanh thề thốt trung thành rồi hăm hở cởi phần trên của bộ kimono ra cho Moriko thực hiện nghi thức xăm mình.

Bên ngoài Vũ Đức Điện, cơn giông sấm chớp ì ùng như chứng nhận cho lời thề của chúng.

Jack run lẩy bẩy đến mất kiểm soát. Nó tự ôm chặt mình cho ấm trong lúc ép người vào sát bức tường cố gắng trú thân giữa cơn mưa tầm tã.

Đầu óc nó đang quay cuồng hỗn loạn theo cơn giông. Nó phải làm gì bây giờ? Nó đã nghe hết những điều cần biết. Nhật Bản đang dần chuyển sang tư tưởng bài ngoại. Nếu không ai ngăn Lãnh chúa Kamakura lại thì Jack rồi cũng sẽ trở thành một kẻ bị ruồng bỏ. Trở thành kẻ thù của họ. Nó cần báo lại chuyện này cho thầy Masamoto, nhưng làm sao vị samurai ấy có thể bảo vệ nó trước những thế lực hùng mạnh đến vậy?

Cạch!

Cơn gió lớn đẩy tấm cửa liếp đập mạnh vào ô cửa nhỏ. Giật mình. Jack đánh rơi thanh *katana* của nó lăn lạch cạch trên nền sân đá rồi biến mất vào bóng tối.

“Có người!” tiếng Moriko hét lên từ bên trong.

Hoảng loạn. Jack vội vã tìm vũ khí. Tiếng bước chân của Băng Bọ Cạp đang sát tới gần.

Mặc kệ thanh *katana*, nó cầm đầu chạy thục mạng.

CHIẾN ĐẤU TRONG BÓNG TỐI

Jack chạy nhanh dưới mép tường Vũ Đức Điện, nó biết mình không có cách nào băng băng qua sân mà không bị Kazuki cùng Băng Bọ Cạp phát hiện.

Nhìn quanh, nó thấy chỉ có duy nhất một chỗ ẩn náu khả thi là khu công trình xây dựng dở dang của Ứng Điều Đường. Jack lập tức phóng ra rồi chui ngay xuống một hố ngập nước trong phần móng nhà mới đào, vừa kịp lúc bóng mấy kẻ độc ác trong Vũ Đức Điện ủa ra.

Nhòm qua miệng hố đầy bùn nhão, Jack thấy Băng Bọ Cạp dao dác tìm kiếm kẻ vừa nghe lén. Hai đứa đầu tiên chạy vòng ra góc sảnh tập xa xa, còn hai đứa khác hướng thẳng về chỗ Jack. Jack nhấn người chìm sâu thêm vào hố bùn sâu. Trong lúc hai đứa kia tiến lại gần, nó nghe rõ tiếng bước chân lép nhép trên bùn lầy. Chúng dừng lại sát mép móng nhà ngập nước.

“Tao không vào đó đâu,” một giọng phản đối.

“Đi!” Kazuki ra lệnh. “Mày cần lấy lí do để đi tắm.”

Jack nghe thêm ba tiếng bước chân lép nhép nữa. Nó ngược nhìn lên. Ngay sát trên nó là cơ thể lừng lững như cột đình của Nobu.

“Tao không tiến thêm nữa được đâu, sắp bị lún đến nơi rồi!” Nobu càu nhàu, không hề hay biết sự hiện diện của Jack ở ngay dưới chân mình.

“Mày đúng là đồ vô dụng! Thôi quay lại đi.”

Lúc xoay người lại, Nobu trượt chân lao đảo suýt ngã. Trong thoáng chốc trông hắn như thể sắp rơi xuống cái hố đến nơi, nhưng may cho Jack là cuối cùng cái thân hình phì nhiêu đầy mỡ cũng lấy lại được thăng bằng đi tiếp.

“Mày có nghĩ kẻ lúc này là vị võ sư nào đấy không?” Nobu hỏi trong lúc chậm rãi lê lết trở lại chỗ Kazuki.

“Không,” Kazuki trả lời. “Các thầy sẽ không bao giờ bỏ chạy! Nhưng cho dù kẻ đó là ai đi nữa, chúng ta cũng cần phải thuyết phục hắn gia nhập băng đảng. Hoặc không thì phải làm cho hắn ngậm miệng lại. Nào. Đi tìm mấy đứa kia thôi.”

Run rẩy giữa cái lạnh, nỗi sợ và cơn tức giận, Jack chờ đến khi chắc chắn rằng Kazuki và Nobu đã đi khuất rồi mới bò ra khỏi cái hố. Nó muốn trở về phòng, nhưng trước tiên phải tìm ra thanh kiếm đã. Thầy Masamoto đã chỉ dạy nó rằng “không bao giờ được để thanh kiếm của mình rơi vào tay kẻ thù”. Nó không thể mạo hiểm để tên Kazuki tìm thấy thanh kiếm được.

Jack vội vàng quay lại khu Vũ Đức Điện. Bóng tối và cơn mưa xối xả khiến nó gần như không thể nhìn thấy gì. Nó quỳ xuống dùng cả hai tay sục sạo mò mẫm, thậm chí mong sao những ngón tay nó sẽ chạm được vào thanh kiếm. Đột nhiên nó nghe thấy tiếng bước chân chạy đến ngay phía sau lưng.

Bất đắc dĩ phải bỏ thanh kiếm lại, nó nhận ra mình chẳng còn cách nào khác ngoài việc tẩu thoát ngay khi còn có thể.

Jack cảm nhận được cú quật chỉ một tích tắc trước khi nó bị đập mạnh vào bụng. Nó quay lại, há hốc miệng thở dốc. Cố gắng đứng trên đôi chân của mình, nó nghe thấy âm thanh di chuyển phía bên trái và ngay lập tức quay người đối mặt với kẻ thù.

Cái khó ở đây là nó hoàn toàn không thể thấy gì. Bóng tối đã bao trùm toàn bộ nó. Nhưng nó có thể nghe thấy tiếng Kazuki nhả ra tràng cười lẫn trong không gian xung quanh và âm thanh loạt xoạt của những bước chân. Ngoài những điều đó ra, nó không cách nào biết được đòn tấn công tiếp theo sẽ đến từ đâu.

Đột nhiên âm thanh vun vút của một thứ vũ khí lao thẳng về phía đầu Jack. May mắn, nó kịp thời đảo người sang bên tránh được đòn tấn công. Không nhìn thấy gì, nó chỉ biết điên cuồng vung gậy về phía đối phương. Tuy nhiên Jack đã đánh trượt, vì thế cây gậy của nó chỉ toàn vung vẩy trong khoảng không trống rỗng.

Trước khi Jack kịp xoay sở thì nó đã lại nhận ngay một cú vụt trúng vào cẳng chân. Hai chân Jack lập tức bị hất mạnh ra sau khiến nó ngã chúi mặt xuống phía trước. Jack gắng xoay người tránh cú va chạm với nền sàn nhưng nó đã mất phương hướng. Nó rên lên vì đau khi bả vai bị trượt mạnh trên nền đất đá.

“Dừng!” giọng thầy Kano hô vang báo hiệu dừng cuộc đấu.

Vừa tháo dải băng bị mắt ra. Jack đã ngay lập tức phải nheo mắt trước ánh nắng chói chang ban trưa. Kazuki đang ngồi quỳ trong hàng cùng các học viên khác với vẻ hỉ hả trên mặt khi chứng kiến sự thất bại của nó.

“Xin lỗi nhé Jack,” Yamato lên tiếng trong lúc tháo dải băng bị mắt của mình ra rồi đưa tay ra hiệu muốn đỡ nó dậy. “Tớ không có ý đánh cậu mạnh như thế. Chỉ là tớ không biết được cậu đang ở đâu nên...”

“Đừng lo, tớ không sao,” Jack nhún nhó trong lúc tự đứng dậy.

“Hai trò làm tốt lắm,” thầy Kano nhận xét, lúc này vị võ sư đang ngồi trên phần bậc thềm nút nẻ của Điện Căn Bản Trung Đường.

Đây là lần tiếp theo thầy Kano dẫn cả lớp leo lên núi Hiei để học môn Bổng Thuật. Đối với thầy thì đi bộ đường dài là một việc làm rất tốt với bọn nó, bầu không khí trên núi cũng có lợi cho quá trình luyện tập.

“Ta nghe thấy tiếng ba đợt tấn công đã được tránh. Còn Yamato, trò cảm nhận rất tốt mọi vật xung quanh. Ngay lần đầu tập đầu tiên trong bóng tối mà đã hai lần đánh trúng mục tiêu là rất khá, tuy nhiên lần tới trò cần kiểm soát sức mạnh của mình tốt hơn. Nghe như có vẻ trò Jack đã bị ngã khá mạnh đấy. Giờ đến hai người tiếp theo.”

Thở phào vì trận đấu tự do của mình đã kết thúc. Jack đưa dải băng của nó cho võ sinh khác rồi quay trở lại hàng ngồi quỳ giữa Yori và Akiko. Nó xoa xoa chỗ vai đau nhức, khẽ rên lên khi ngón tay chạm trúng chỗ bầm.

“Bị thương nặng đến vậy sao?” Akiko hỏi khi thấy vẻ đau đớn trên mặt Jack.

“Không, tớ không sao... chỉ là tớ vẫn không hiểu sao bọn mình lại phải học cách chiến đấu trong bóng tối thôi,” Jack thì thầm đáp lại, “trong khi chúng ta đều nhìn thấy được.”

“Như ta đã nói lúc trước rồi đấy, trò Jack,” thầy Kano cắt ngang, rõ ràng thánh giác nhạy bén của thầy đã nghe được cuộc trò chuyện từ phía bên kia sân chùa, “chỉ dùng mắt thì sẽ không bao giờ nhìn thấu được sự vật. Trong giờ học của ta, trò đang được học cách không bị lệ thuộc vào đôi mắt để tự vệ. Nếu trò còn dùng mắt thì sẽ còn mắc nhiều sai lầm nữa.”

“Nhưng có lẽ em sẽ ít mắc sai lầm hơn nếu nhìn thấy kẻ địch đang làm gì đó thầy ạ?” Jack hỏi.

“Không đâu chàng samurai trẻ. Trò nên nhớ đôi mắt là cửa sổ tâm hồn,” thầy Kano giải thích. “Hãy lên đứng trên bậc thềm phía trước ta, ta sẽ chỉ cho trò thấy.”

Thầy Kano ra hiệu cho Jack tiến tới. Nó đứng dậy và đến bên thềm.

“Nhìn xuống chân ta xem,” vị thầy hướng dẫn.

Jack cúi xuống nhìn đôi dép cói của thầy, ngay lập tức nó bị cây gậy của ông đánh luôn vào đỉnh đầu.

“Xin lỗi, ta mù nên đôi khi khá là vụng về,” thầy Kano nói. “Hãy trông chừng cây gậy giúp ta nhé.”

Jack lại dõi mắt theo đầu cây gậy trắng để đảm bảo rằng nó sẽ không bị mất cảnh giác lần nữa.

Thầy Kano lại đá mạnh vào cẳng chân nó.

“Ui daa!” Jack kêu lên, tập tễnh lùi lại.

Các học viên khác giơ tay che miệng cười khúc khích.

“Bài học kết thúc,” thầy Kano tuyên bố. “Giờ trò đã hiểu chưa?”

“Chưa hiểu lắm ạ, thưa thầy...” Jack nói, tay nó xoa xoa chỗ cẳng chân sưng tấy.

“Hãy nghĩ đi nào! Nếu trò nhìn xuống chân đối thủ thì trò sẽ chỉ chú ý vào chân họ, nếu trò nhìn vào vũ khí của họ thì sẽ chỉ chú ý được đến vũ khí của họ. Tương tự, nếu trò nhìn về bên trái thì sẽ

xao nhãng phía bên phải, nhìn về bên phải thì lại xao nhãng phía bên trái.”

Thầy Kano ngừng một lát để thông điệp của thầy có thời gian lắng đọng. Đoạn ông chỉ vào đôi mắt đã không còn khả năng nhìn thấy của mình.

“Đôi mắt sẽ luôn để lộ những toan tính của một người. Đối thủ của trò sẽ lợi dụng điều đó. Nếu muốn chiến đấu mà không tự để lộ ra suy nghĩ của mình, trò cần phải học cách chiến đấu không lệ thuộc vào mắt.”

Jack hạ bút lông xuống. Sau lần bị thầy Kyuzo chế giễu về chuyện không thể viết được Hán tự, Akiko đã đề nghị giúp đỡ nó trong việc học viết chữ cơ bản. Bất cứ khi nào có thời gian rỗi trước bữa tối là hai đứa lại gặp nhau trong phòng Akiko để cô bé dạy cho nó một Hán tự mới và hướng dẫn thứ tự các nét cần thiết để viết được chữ đó.

Akiko ngược nhìn Jack, thầm thắc mắc vì sao nó lại đột nhiên ngừng lại trong lúc cô đang giải thích về chữ “Tự” mang nghĩa chùa chiền.

Jack hít một hơi. Kể từ khi khám phá ra Băng Bọ Cạp và đánh mất thanh kiếm thì đây là lần đầu tiên nó có cơ hội nói chuyện riêng với Akiko. Hơn nữa nó đang không biết làm thế nào để gợi chuyện hỏi Akiko vì sao không ở trong phòng tối hôm trước.

“Tối qua cậu đi đâu thế?” cuối cùng Jack cũng lên tiếng. “Tớ không thấy cậu trong phòng.”

Cô bé chớp mắt một lần, miệng rõ ràng mím lại trước câu hỏi thẳng thừng không thích hợp của nó.

“Tớ không biết ở Anh Quốc thì thế nào, nhưng ở Nhật thì đó không phải là câu thích hợp để hỏi một cô gái đâu,” cô đáp một cách bình tĩnh, bắt đầu gói ghém dụng cụ viết lại. “Có lẽ câu hỏi cần đặt ra ở đây là, *cậu* đã đi đâu?”

“Tớ á? Tớ đến Vũ Đức Điện...”

“Và đó là lí do tớ tìm thấy thứ này,” Akiko ngắt lời, đoạn cô trượt mở cánh cửa tường, lấy ra thanh *katana* của Jack.

Jack đã hoàn toàn bị hạ gục trước vẻ cứng rắn của Akiko và sự xuất hiện bất ngờ của thanh kiếm.

Đêm hôm trước, khi nghe thấy tiếng bước chân tiến đến gần, nó đã bỏ chạy về Sư Tử Đường với hai bàn tay không, sợ sệt trước Kazuki và băng nhóm của hắn. Từ mờ sáng hôm sau, nó lập tức trở lại sảnh tập để tìm nhưng vẫn không thấy tăm hơi thanh kiếm. Nó nhủ thầm có lẽ Kazuki đã lấy kiếm được nên luôn lo lắng, bởi nếu trực tiếp nói với Kazuki về chuyện đó thì chẳng khác nào tự thú nhận rằng nó biết đến sự hiện diện của Băng Bọ Cạp.

May mắn thay, người nhặt được thanh kiếm lại là Akiko. Nó nhìn cô bé với ánh mắt ngạc nhiên thích thú.

"Akiko, cảm ơn cậu nhiều lắm. Tớ đã tìm nó suốt đấy," cuối cùng nó cũng thốt thành lời và cúi xuống, mong nhận lại thanh kiếm.

"Jack à, thanh kiếm này là linh hồn của cậu," cô bé nói tiếp một cách nghiêm trọng, phớt lờ hai cánh tay đang chìa ra của Jack. "Để mất một vật như vậy là điều không thể tha thứ được. Thậm chí còn nhục nhã hơn khi đây lại là thanh kiếm đầu tiên mà thầy Masamoto đã tặng cho cậu. Sao cậu không nói với mọi người là đã để mất nó?"

"Tớ mới chỉ làm mất nó vào tối qua thôi mà. Tớ đang mong là sẽ tìm thấy nó. Akiko à, *làm ơn* đừng nói với thầy Masamoto nhé," Jack van vãn, xấu hổ trước sai lầm của nó.

Akiko đứng đờ nhìn Jack khiến nó chẳng đoán nổi cô bé đang thất vọng hay đang coi thường sự bất cẩn của nó. Thế rồi vẻ cương nghị của Akiko dịu dần, cô bé trao lại vũ khí cho Jack. "Được rồi. Nhưng lúc đó, cậu đã làm gì sau Vũ Đức Điện?"

Jack đã không dự liệu việc mình sẽ bị lục vấn như vậy. Lúc đầu nó muốn tìm hiểu xem Akiko ở đâu, và cô bé có biết kế hoạch của Kazuki hay không chứ không nghĩ rằng mình sẽ phải trả lời về hành động của mình.

"Tớ đã trông thấy những kẻ đột nhập vào sân tập lần nữa. Tớ nghĩ chúng là bọn ninja xâm nhập vào trường mình," Jack thú nhận, hi vọng rằng nếu nó thành thực với cô bé thì cô bé cũng sẽ làm vậy với nó. "Nhưng không phải thế."

"Vậy là ai?"

"Là Kazuki, Nobu, một ai đó, và, tin nổi không, cả Moriko của trường Liễu Sinh nữa."

"Moriko? Ở trong trường chúng ta sao?" Akiko hỏi lại, cảnh giác trước thông tin vừa nêu. "Bạn đã báo với thầy Masamoto chưa?"

"Chưa. Thầy còn chưa trở về mà, nhưng chúng ta cần phải báo với thầy. Không chỉ về Moriko mà còn về Băng Bọ Cạp của thằng Kazuki nữa."

Akiko chăm chú lắng nghe Jack thuật lại những gì nó nghe được về Lãnh chúa Kamakura và Băng Bọ Cạp.

Suy nghĩ hồi lâu, Akiko bảo, "Jack này, lời đồn về chiến tranh thì lúc nào cũng có. Cả về chuyện lãnh chúa này đe dọa lãnh chúa kia nữa. Giờ chúng ta đang trong bình yên nên đương nhiên lời đồn đại có lí do để phát tán. Cậu cũng gặp lãnh chúa Kamakura rồi đấy thôi. Ông ta là

một kẻ nóng nảy và khao khát quyền lực. Thầy Masamoto thường xuyên than phiền về chuyện ông ta lúc nào cũng khơi mào cho những điều rắc rối. Nhưng cuối cùng rồi cũng chẳng đi đến đâu cả. Ông ta chẳng bao giờ có được sự ủng hộ."

"Đó cũng là những gì thầy Yamada đã nói với tớ. Nhưng nếu hiện giờ ông ấy *đang* có được ủng hộ thì sao?" Jack nghi hoặc. "Chuyện gì sẽ xảy ra nếu -?"

"Jack! Cậu đây rồi!"

Jack ngược nhìn lên đúng lúc Yamato phăm phăm bước vào phòng cùng Saburo.

"Hai người có vẻ bận rộn nhỉ," Yamato lên tiếng và nhặt một tờ giấy có các nét chữ tập viết Hán tự của Jack lên xem. "Sắp đến bữa tối rồi, chúng ta còn phải đi tắm nữa đấy. Làm gì mà lâu thế?"

"Jack đã trông thấy Kazuki trong Vũ Đức Điện tối qua," Akiko giải thích với giọng bí mật. Cô bé ra dấu cho Saburo đóng cánh cửa giấy sau lưng lại. "Cậu ta và vài người nữa đã được một cô gái tên Moriko của trường Liễu Sinh xăm mình."

"Moriko?" Yamato nói với giọng cảnh giác. "Cô ta làm gì ở đây?"

"Rõ ràng là cùng với Kazuki thành lập băng nhóm bài *ngoại quốc* rồi."

“Nhưng sao phải xăm mình? Chỉ có tù nhân mới xăm thôi chứ!” Saburo thốt lên.

“Trước đây thì thế,” Akiko đính chính. “Nhưng giờ thì các lái buôn, thậm chí một số samurai cũng đang dùng hình xăm để thể hiện sự dũng cảm hoặc ái tình nữa.”

Saburo bật cười, đoạn cậu ta quay sang trấn an Jack bằng nụ cười toét miệng. “Jack này, dù cái thứ khiến cậu đang lo lắng là gì đi nữa thì cũng không phải sợ một nhóm tù nhân đang bồ bịch đâu.”

“Không phải chuyện đáng cười đâu Saburo,” Jack đáp lại. “Kazuki thật sự nghiêm túc đấy. Cậu ta làm thế để trả đũa mình.”

Yamato gật đầu tán thành nhiệt tình. “Xem ra tên Kazuki đang nghĩ hắn là thủ lĩnh quân phiệt chứ chẳng chơi. Tớ biết bọn mình cần làm gì rồi - tớ và Saburo sẽ trở thành hộ vệ chính thức của cậu.”

“Và bọn mình sẽ sắp xếp một cuộc hẹn với thầy Masamoto ngay khi thầy vừa trở về,” Akiko nói thêm.

“Mà Jack này, bây giờ cậu nên lo lắng về mùi cơ thể mình hơn là bọn Kazuki đó đấy!” vừa trêu, Yamato vừa ném cho Jack một cái khăn tắm. “Đi nào, phải đến nhà tắm trước khi bữa tối bắt đầu cái đã. Tớ thấy đói rồi đây.”

Thở phào thư thái, Jack thư giãn ngâm mình trong làn khói bốc lên nghi ngút từ bồn tắm.

Đã từng có thời gian cứ nhắc đến tắm là nó chạy trốn chết. Ở Anh Quốc, tắm không phải là một việc tốt cho sức khỏe, thậm chí nó còn bị coi là con đường nhanh nhất khiến người ta mắc bệnh kiết lị. Nhưng thời gian ở Nhật đã khiến Jack nhanh chóng thay đổi suy nghĩ, giờ thì tắm là một trong những khoảng thời gian nó mong chờ trong ngày.

Sau khi đã kì cọ và dội nước lạnh sạch sẽ ở bên ngoài, nó liền chui vào bồn tắm hình vuông bằng gỗ rộng chứa đầy nước nóng. Jack bắt đầu cảm thấy thư thái. Thầy Yamada và Akiko đã xua tan nỗi lo về lãnh chúa Kamakura của nó. Có lẽ buổi tối và cơn giông đã làm méo mó nhận định của nó về tình thế hôm đó. Không chừng cuộc chiến mà Kazuki nói đến cũng chẳng hơn gì những điều bịa đặt

trong tưởng tượng của cậu ta. Mà dù sao thì giờ đã có Yamato và Saburo trông chừng nên nó tin mọi việc rồi sẽ ổn.

Jack để làn nước bốc hơi nóng giúp từng cơ bắp của nó được thả lỏng, vết bầm tím trên vai nó dần dịu đi. Những mối lo của nó cũng bắt đầu tan biến, mọi việc dường như đã hòa tan vào giữa hơi nóng của chiếc bồn. Ngâm mình xong, nó bước ra khỏi bồn, dùng khăn lau khô người rồi cùng các bạn tới gian sảnh ăn tối.

“Vai cậu sao rồi Jack?” Yamato hỏi trong lúc hướng nhìn về Điệp Trưng Đường cùng Saburo.

“Nhờ tắm mà nó đã đỡ hơn nhiều rồi, đừng lo. Tớ sẽ phục thù vào giờ Kiếm Thuật ngày mai cho coi!” Jack cam đoan rồi thụi một cú vào tay Yamato.

Yamato làm bộ như thể đau lắm, thế là cả bọn cùng bật cười vui vẻ.

“Một cú đấm móc phải khá hiểm đấy chứ,” giọng bình luận vang lên từ phía sau bọn nó. “Chắc là tao cũng nên cảnh giác một chút nhỉ.”

Chuỗi cười của bọn nó tắt ngấm khi Kazuki cùng hai tên đồng bọn Nobu và Hiroto thông thả bước tới.

Jack siết chặt nắm tay, sẵn sàng cho một cuộc chiến.

Có lẽ băng Bọ Cạp *không phải* chỉ làm trò tiêu khiển.

Có lẽ Kazuki *thực sự* tin rằng hắn là một thủ lĩnh quân phiệt.

BĂNG BỘ CẠP

“Mày muốn gì?” Yamato lên tiếng và bước lên đứng chắn giữa Jack và nhóm người đang tiến tới.

Hai nhóm võ sinh đối mặt nhau.

Sân trường tối dần, chỉ còn duy nhất ánh sáng hắt ra từ phía lối vào Điện Trùng Đường. Các học viên khác ngang qua và không để ý tới hai nhóm võ sinh đang hăm hè nhau, xung quanh cũng không có bóng dáng vị võ sư nào.

Không khí thêm căng thẳng khi Yamato đứng chờ nghe đối phương trả lời, ánh mắt cậu ta gườm gườm như muốn thách Kazuki động thủ.

“Bữa tối,” Kazuki nhún nhả đáp, phá lên cười rồi cùng đồng bọn bỏ đi.

Suốt tháng sau đó, Yamato và Saburo lúc nào cũng kè kè bên Jack, tuy nhiên việc này xem ra lại không cần thiết. Kazuki và Băng Bộ Cạp hoàn toàn phớt lờ Jack như thể nó không hề tồn tại. Riêng tên Kazuki có vẻ tập trung nhiều vào việc luyện tập cho đợt chọn lựa Tam Tổ Luân Hồi sắp tới hơn. Jack đã từng vài lần bắt gặp hắn trong Vũ Đức Điện tập luyện thêm cùng thầy Kyuzo.

Mặc dù chẳng người bạn nào phản nản, nhưng Jack có cảm giác câu chuyện nó kể bắt đầu bị nghi ngờ.

Thậm chí, khi thầy Masamoto trở về trường, Jack vẫn chưa có cơ hội gặp bởi ông lại tiếp tục được vời đi làm một nhiệm vụ khác cho lãnh chúa Takatomi. Nhưng dẫu sao thì lúc này mối đe dọa đã không còn làm ảnh hưởng đến nó, và Moriko chưa hề xuất hiện trong trường thêm lần nào, vì thế nó thấy chưa cần phải gặp thầy.

“Tớ đi dạo một lát,” Jack nói trong lúc đi qua phòng Yamato ra cửa chính Sư Tử Đường. “Tớ muốn hít thở khí trời trước khi ngủ.”

“Đi dạo vào lúc tối muộn này sao?” Yamato nhìn Jack và khẽ chau mày. “Có cần tớ đi cùng không?”

Mặc dù đề nghị như vậy nhưng Yamato chẳng có vẻ gì là thực lòng muốn đi cả. Cậu ta đang nằm sấp trong chăn ấm nệm êm, bên ngoài trời lạnh cóng còn trong Sư Tử Đường thì thật ấm áp.

“Không cần đâu, đừng lo. Tớ ổn mà.”

Jack đang cần thời gian một mình suy ngẫm.

Bước ra ngoài, nó đi lang thang một hồi quanh khoảng sân rồi ngồi phịch xuống một thanh gỗ chuẩn bị làm xà ngang đỡ sàn Ưng Điều Đường.

Khu nhà mới sắp sửa được hoàn thiện. Phần móng đã làm xong, những cột trụ bằng gỗ cũng đã đầu vào đấy. Khi hoàn tất, khu nhà chắc chắn sẽ trở thành một nơi tập luyện tốt nhất của trường, mặc dù quy mô chỉ bằng nửa Vũ Đức Điện.

Giống các học viên khác, Jack thầm hỏi mình sẽ được học môn võ thuật nào trong gian sảnh ấy. Mà đấy là chuyện nếu như nó vẫn còn được ở đây.

Mặc dù chẳng có cơ sở gì để lo sợ về chiến dịch bài ngoại, Jack vẫn không thể không nhận thấy một số học viên tỏ ra ít thân thiện với mình. Nó luôn bị cô lập bởi sự thật nó đã khác mọi người. Trong suốt năm học đầu tiên, Akiko là người bạn đích thực duy nhất mà nó có được, tuy nhiên sau chiến thắng ở cuộc thi Tha Lưu Tử Thí, hầu hết các học viên khác cũng đã chấp nhận sự hiện diện của nó. Giờ thì nhiều người trong số họ lại quay lưng, phớt lờ nó lần nữa, ánh mắt họ xuyên qua nó như thể nó chỉ là một tấm kính thủy tinh.

Dĩ nhiên cũng có thể là do Jack tưởng tượng quá lên. Dù gì nó cũng đang phải gắng tập luyện với điều kiện hà khắc trong khi không còn tự tin rằng mình sẽ lọt vào tốp năm học viên được lựa chọn tham gia thử thách Tam Tổ Luân Hồi. Sự kiện ấy đang làm nó suy sụp, và có thể là nguyên nhân khiến nó hiểu sai về các vấn đề khác. Nhưng thật sự nó có chút hi vọng nào vào tới vòng thử thách Tam Tổ để được truyền thụ tuyệt kỹ Nhị Thiên không?

Jack ngược nhìn bầu trời đầy sao tìm kiếm câu trả lời, nhưng lần này những chòm sao quen thuộc mà cha nó đã dạy chỉ rọi xuống một cảm giác lạnh lẽo. Đêm mỗi lúc một dài thêm, sớm muộn rồi mùa thu cũng sẽ nhường chỗ cho mùa đông, mở màn cho chuỗi bài thi sắp đến.

“Ê, *ngoại quốc!* Bọn vệ sĩ của mày đâu?” một giọng nói vang lên làm Jack thót tim.

Nó quay lại đối diện với Kazuki. Cậu ta là kẻ nó không muốn phải chạm mặt nhất.

“Để tao yên, Kazuki,” Jack đáp và trượt khỏi thanh xà rồi bước đi.

Bất thành linh từ trong bóng tối, nhiều bóng người xuất hiện và vây lấy nó. Jack nhìn về phía Sư Tử Đường cầu cứu, chẳng có ai ở đó cả. Akiko, Yamato và Saburo giờ này nếu không buồn ngủ thì cũng đang yên vị trong chần đệm hết rồi.

“Để mày yên á?” Kazuki nhại nó. “Thế sao cái thể loại như mày lại không để *bọn tao* yên hử? Ý tao là mày nghĩ mày đang làm gì trên mảnh đất *của* bọn tao thế, giả vờ là một samurai à? Mày nên từ bỏ ý định ấy mà cút về nhà đi.”

“Phải, cút về đi, *ngoại quốc!*” Nobu và Hiroto nhại theo.

Nhóm học viên nam đang xúm xít quanh Jack cũng đồng thanh.

“Cút đi, *ngoại quốc!* Cút đi, *ngoại quốc!* Cút đi, *ngoại quốc!*” Dù cố kiềm chế nhưng Jack vẫn cảm thấy mặt nó nóng bừng lên. Lúc nào, nó cũng khao khát được trở về ngôi nhà của mình, để ở bên Jess, em gái nó... Vậy mà nó lại bị mắc kẹt trên mảnh đất xa lạ, nơi người ta không muốn nhìn mặt nó.

“Để... tao... yên!”

Jack cố tìm cách thoát ra khỏi vòng vây, nhưng Nobu đã nhấn bước đẩy nó bật lại. Jack va phải một võ sinh trong bọn, tên này lại đẩy nó bật về phía trước. Nó loạng choạng vì bị đẩy qua đẩy lại. Khi ngã dúi xuống đất, Jack túm phải vạt áo kimono của tên nào đó và làm rách toạc.

“Giờ thì mày sẽ biết thế nào là trả giá nhé!” tên rách áo hung hãn quát và đá mạnh vào chân Jack.

Jack co người lại vì đau. Dù vậy ánh mắt nó vẫn không rời khỏi phần ngực lộ ra của tên học viên đang gây gỗ với mình.

“Sao hả? Mà muốn nữa à?” hắn ta hỏi và co chân chuẩn bị đá tiếp.

“Goro này, tao nghĩ nó đang bị hình xăm của mày mê hoặc đấy,” Hiroto cất giọng the thé và Jack nhận ra ngay đây là giọng tên thứ tư của Băng Bọ Cạp trong lễ xăm mình tối trước.

“Trông tuyệt chứ hả? Tất cả bọn tao đều có hết đấy.” Hiroto kéo phần ngực áo kimono xuống, để lộ hình xăm một con bọ cạp nhỏ màu đen. Tiếp đó, hắn tung một cú đá tàn bạo vào mạng sườn Jack.

Thuận đà, Hiroto đá thêm một cú nữa, cả Băng Bọ Cạp bật cười hả hê và lần lượt từng tên phanh áo để lộ hình xăm trên người rồi tiếp tục thay nhau đấm đá Jack.

“Thôi, kệ nó!” Kazuki ra lệnh. “Có thầy đang đến kìa.”

Những kẻ gây gỗ nhanh chóng tẩu tán.

Jack nằm trên đất, cơ thể run rẩy vì đau đớn, nổi tử hện và niềm ê chề. Rồi nó nghe thấy âm thanh lịch kịch quen thuộc của chiếc gậy tre gỗ trên nền đá, thầy Yamada lại gần.

Tựa vào chiếc gậy, ông cúi xuống nhìn Jack hết như cách đây một năm khi lần đầu tiên Kazuki bắt nạt nó.

“Con không nên chơi gần khu nhà đang xây. Chỗ đó nguy hiểm lắm.”

“Cảm ơn lời nhắc nhở của thầy ạ,” Jack cay đắng đáp, cố che giấu nổi tử nhục của mình.

“Có người lại làm phiền con nữa à?”

Jack gật đầu rồi ngồi dậy, ngó nghiêng mạng sườn thâm tím của nó. “Một số bạn trong lớp muốn con phải từ bỏ nơi này và rút về nhà. Thực ra, con cũng ước gì mình *có thể* trở về thầy ạ...”

“Jack à, ai cũng có thể từ bỏ, đó là hành động dễ dàng nhất trên đời,” thầy Yamada khiển trách và giúp nó đứng dậy. “Chỉ khi nào giữ được bản thân kiên định giữa xung quanh tất cả đều muốn con thất bại, lúc đó con mới hội được sức mạnh thực thụ.”

Jack hoang mang ngược nhìn thấy, nó bắt gặp ánh mắt tràn ngập niềm tin trao gửi nó.

“Ta rất muốn hỏi người vừa đánh con là ai,” thầy Yamada nói, “nhưng việc đó chẳng giải quyết được gì. Con phải tự đương đầu với cuộc chiến của riêng mình, nếu còn muốn tự đứng trên đôi chân của mình. Và ta biết con làm được điều đó.”

Thầy Yamada dẫn Jack về Sư Tử Đường. Trước khi trở lại phòng riêng, ông cho Jack thêm một lời khuyên sau nhất: “Hãy nhớ, thất bại là khi ta không còn cố gắng nữa.”

Thầy đã đi khuất, Jack vẫn ngẫm nghĩ mãi về những lời khuyên của ông. Có lẽ vị sư già ấy nói đúng. Nó phải tiếp tục cố gắng. Lựa chọn còn lại là từ bỏ, nhưng đó cũng chính là điều mà tên Kazuki muốn nó làm, và nó chưa bao giờ có ý định sẽ để đối thủ hạ gục bằng cách ấy.

Nhìn lên vầng trăng khuyết lạnh lẽo treo giữa bầu trời, Jack hứa sẽ lại quyết tâm luyện tập. Nó sẽ dậy thật sớm để luyện kiếm. Nó sẽ nhờ Akiko phụ đạo thêm môn bắn cung. Nó sẽ làm bất cứ điều gì có thể để trở thành một trong năm người được tham gia thử thách.

Nó cần phải học được tuyệt kĩ Nhị Thiên - để tự vệ trước Độc Nhãn Long và cả Băng Bọ Cạp.

Khi Jack quay trở vào Sư Tử Đường để ngủ thì bắt gặp Akiko, người vận bộ đồ đen, đang rẽ vào một góc khuất xa xa trong Vũ Đức Điện. Cô bé đi nhanh, vội vàng về phía cổng bên trường.

Jack sửng sốt khi nhận ra rằng nó đã không hề nhầm lẫn lúc nhận dạng kẻ đột nhập lần đầu tiên nó trông thấy. Đêm đó, nó đã thấy Akiko.

Jack băng qua khoảng sân trường, cố gắng đuổi kịp cô bé, tuy nhiên khi nó tới được cánh cổng thì cô bé đã biến mất.

May mắn đêm đã khuya nên con đường vắng tanh, Jack liếc sang phải, thoáng thấy duy nhất một bóng người rẽ vào hẻm phía bên kia góc đường. Cái bóng đó chắc chắn phải là Akiko, nhưng cô đi đâu và sao phải lén lút giữa đêm hôm thế này?

Jack muốn có được lời giải đáp và nhanh chóng đuổi theo.

21

LONG AN TỰ

Con hẻm vòng sang trái rồi rẽ sang phải. Jack nhận ra nó vừa bước vào một sân nhỏ. Tuy nhiên không thấy tăm hơi Akiko đâu cả.

Nó nghe được tiếng bước chân vang vọng xa dần nơi lối đi bên phải. Nó bước theo âm thanh đó cho đến khi ra tới khoảng sân có hàng cây lớn bao quanh. Trước mặt nó là ngôi chùa với lớp mái ngói màu xanh cong vút xếp chồng lên nhau như vảy rắn. Dãy thềm đá dẫn lên hai cánh cổng gỗ dày chắc nịch.

Jack thận trọng áp sát lối vào. Phía trên cánh cổng là một tấm bảng gỗ có khắc tên ngôi chùa.

龍安寺

Nó lập tức nhận ra chữ Hán phía cuối nghĩa là *chùa*, sau đó nó cố hình dung về hai chữ còn lại mà Akiko đã từng dạy. Nó lần lượt nhớ ra, chữ thứ nhất có lẽ là *rồng*, còn chữ thứ hai mang nghĩa *an lành*.

Ba chữ đó tiếng Nhật đọc là *Ryōanji*.

Long An Tự.

Nó đẩy khẽ, cánh cổng bị khóa chặt.

Jack ngồi phịch xuống bậc thềm suy tính việc cần làm tiếp theo. Rồi nó thấy một khe hẹp hở giữa phần tường ngoài của ngôi chùa ở bên cổng.

Bức tường được xây xen kẽ từng ô gỗ tuyết tùng thẫm màu và những mảng đá trắng bóng. Có một ô gỗ không khít trên bức tường. Jack nhòm qua khe hở nhìn vào trong. Nơi đó, có con đường nhỏ rải đá băng qua bãi cỏ ướt đầm được cắt tỉa cẩn thận dẫn đến hành lang gỗ phía bên.

Jack đưa ngón tay qua khe hở và đẩy khẽ, ô tường lặng lẽ trượt sang bên. Jack lách người qua lối đi bí mật tiến vào trong vườn. Có lẽ đây là lối Akiko đã đi.

Jack men theo hành lang bên ngoài rồi rẽ qua góc quanh, tới một khu kiến trúc hình chữ nhật theo lối Thiền được trải sỏi xám bằng phẳng. Trong vườn, có mười lăm tảng đá lớn màu đen được xếp thành năm nhóm không đều nhau. Dưới ánh trăng nhợt nhạt, phong cảnh khu vườn hiển hiện như trên đỉnh một dãy núi cao bị bao phủ bởi những đám mây.

Không có bóng người trong vườn.

Liếc sang phía đối diện, Jack phát hiện ra có khoảnh đất nhỏ cũng được trải sỏi bằng phẳng và lè tè một vài bụi cây. Phía cuối đường lát đá giữa khu vườn là một căn điện thờ nhỏ bằng gỗ. Cửa điện đóng kín, ánh nến lập lòe phía trong hắt lên lớp giấy dán cửa nhập nhòa. Jack cảm giác nó nghe được cả những tiếng rì rầm trong điện.

Jack men theo đường đá đi về phía điện thờ, sỏi lạo xạo dưới từng bước chân của nó.

Đột nhiên, tiếng rì rầm im hẳn, ánh nến cũng phụt tắt.

Jack nháo nhào chạy trên đường rải đá và tự rửa thầm vì đã hấp tấp đi nhầm vào khu vườn rải sỏi này. Nó vội vàng vòng qua khúc quanh, nép người vào bóng tối. Jack ẩn trong góc khuất gần lối ra vào điện thờ, nín lặng chờ đợi.

Không có ai xuất hiện.

Một khoảng thời gian dài như cả thế kỉ trôi qua, Jack mạo hiểm tìm cách ngó vào trong điện lần nữa. Rón ra rón rén, nó lại gần cánh cửa, khẽ đẩy ra một chút. Bên trong, thoang thoang mùi thơm của nến nhang cháy dang dở. Một bức tượng Phật tọa trên bệ đá nhỏ, xung quanh bày những lễ vật hoa quả, cơm và rượu *saké*, ngoài ra không có một bóng người.

"Tôi giúp gì được cậu không?" bất ngờ, một giọng quyền uy vang lên.

Jack xoay người lại, tìm nó như muốn rơi khỏi lồng ngực.

Một vị sư trong bộ cà sa màu xám đen lừng lững xuất hiện ngay trước nó. Với vẻ ngoài trung tuổi, vị sư này có thân hình lực lưỡng,

mái đầu nhẵn nhụi và cặp mắt đen sắc lẹm. Lúc đó Jack nghĩ ngay đến việc chạy trốn, tuy nhiên phong thái của vị sư lập tức khiến nó nghĩ lại rằng chạy trốn không phải là ý hay. Dáng vẻ của vị sư toát ra vẻ điềm tĩnh đáng sợ. Những đầu ngón tay ông chắp lại như đang cầu nguyện, nhưng nhìn kĩ, hai tay trông chẳng khác nào hai lưỡi kiếm *tantō* nguy hiểm.

“Cháu... đang tìm một người bạn ạ,” Jack lắp bắp.

“Giữa đêm hôm khuya khoắt thế này ư?”

“Vâng... Cháu thấy lo cho cô ấy.”

“Cô ấy đang gặp vấn đề gì à?”

“Không ạ, nhưng cháu không biết cô ấy đi đâu -”

“Thế nên cậu đi theo?”

“Vâng,” Jack trả lời, cảm giác tội lỗi trào dâng như thể vừa có một cú tát vào mặt nó.

“Nên tôn trọng sự riêng tư của người khác, cậu bé ạ. Nếu người bạn đó cần cậu, cô ấy sẽ đề nghị cậu đi cùng. Rõ ràng cô ấy không có ở đây, vì thế ta thấy đã đến lúc cậu rời đi rồi đấy.”

“Vâng. Cháu xin lỗi. Là lỗi của cháu ạ...” Jack nói và cúi thấp người xuống.

“Chỉ khi cậu làm việc này đến lần thứ hai thì đó mới là lỗi,” vị sư cắt ngang, thái độ vẫn không hề khoan dung. “Có biết lỗi thì mới nên người. Ta tin tưởng lần này cậu sẽ rút ra được một bài học tốt.”

Không nói gì thêm, vị sư dẫn Jack trở lại cổng chính rồi ra hiệu cho nó rời đi.

“Ta không muốn bắt gặp cậu ở đây thêm lần nữa đâu đấy.”

Vị sư đóng hai cánh cổng lại, chỉ còn một mình Jack bên ngoài thềm đá.

Jack chậm rãi đi bộ về trường và miên man suy ngẫm về việc vừa xảy ra. Vị sư nói đúng. Nó không có lí do chính đáng để bí mật theo dõi Akiko? Từ trước tới nay, Akiko luôn làm nó tin tưởng. Khi nó đề nghị giữ kín bí mật về cuốn *hải đồ* của cha, cô bé đã thực hiện đúng như vậy. Thế mà ngược lại, nó lại không tôn trọng sự riêng tư của

cô, thậm chí làm tổn hại sự tin tưởng của cô bé bằng việc bí mật theo dõi. Jack thấy ghét bản thân mình vì đã hành động như thế.

Dù đã tự vấn nhưng nỗi hồ nghi vẫn quẩn quanh tâm trí nó. Akiko đã phủ nhận chuyện ra ngoài vào ban đêm, vậy thì có việc gì bí ẩn đến nỗi cô ấy phải nói dối nó?

Về tới Sư Tử Đường, khi ngang qua phòng Akiko, có điều gì đó thúc giục khiến Jack lại phải lén nhìn vào trong lần nữa. Nó nhận ra rằng mình đã đuổi theo một người khác đến Long An Tự.

Bởi Akiko vẫn nằm kia và ngủ ngon lành từ bao giờ.

LỄ HỘI CÂY PHONG

“VẬY mà tứ cú tường hoa đào mùa xuân là đẹp nhất rồi chứ,” Jack trầm trồ thốt lên, mãi mê nhìn ngắm vườn phong trong Vĩnh Quan Tự.

Hôm nay Akiko đưa Jack và các bạn đến ngôi chùa này để tham dự lễ hội cây phong. Lễ hội cây phong cũng giống lễ hội hoa anh đào mùa xuân, chỉ khác là diễn ra vào mùa thu, khi những chiếc lá phong dần nhuộm lên mình lớp màu sắc vô cùng ảo diệu. Quang cảnh này thật sự khiến Jack bị choáng ngợp. Cả triền đồi trông như đang bừng cháy với đủ các màu đỏ rực, vàng sậm, vàng tươi rồi vàng cam đến từ tầng tầng lớp lớp lá phong trải rộng hun hút tầm mắt.

“Bọn mình đến chỗ Tháp Đa Bảo đi,” Akiko gợi ý, chỉ về tòa tháp ba tầng cao vút chọc qua rừng phong rực lửa như một ngọn giáo chìa lên trời. “Ở đó ngắm cảnh tuyệt lắm.”

Akiko dẫn Jack, Yamato, Saburo, Yori và Kiku leo lên tầng cao nhất của Tháp Đa Bảo, nơi mọi người có thể ngắm nhìn toàn cảnh rừng cây bên dưới. Từng chiếc lá phong mang một vẻ đẹp thanh tú riêng biệt mà mảnh mai như những bông tuyết màu đồng.

“Huy hoàng quá phải không?” một chất giọng trầm ấm vang lên từ phía sau lưng bọn trẻ.

Cả bọn lập tức quay lại. Trước mặt là thầy Kano, võ sư môn Bổng Thuật. Tuy mù lòa nhưng dường như thầy cũng đang ngắm ngó trước cảnh đẹp bên dưới chẳng kém học trò.

“Dạ... Nhưng mà thầy đâu có nhìn thấy gì, phải không ạ?” Jack hỏi, ngập ngừng lưỡng lự vì sợ vô lễ.

“Không, nhưng cuộc sống không chỉ gói gọn ở những gì mắt thấy đâu Jack ạ,” thầy Kano đáp. “Tuy không nhìn thấy rừng cây nhưng ta

vẫn có thể thưởng thức lễ hội phong. Không nhìn thấy thì ta có thể nếm thử màu sắc, hít hà mùi nhựa phong đầy sức sống trong không gian, cảm nhận những vòm lá đang héo úa. Ta có thể nghe thấy âm thanh của từng chiếc lá rơi như hàng triệu con bướm đang vỗ cánh. Hãy nhắm mắt lại rồi trò sẽ hiểu ta muốn nói gì.”

Cả bọn cùng làm theo lời thầy. Thoạt tiên Jack chỉ nghe được một mớ âm thanh mơ hồ, hỗn tạp, thế rồi chỉ một lát sau chúng đã dần tách ra thành chuỗi âm thanh rào rào như tiếng giọt mưa hồi hả trút xuống từ những chiếc lá khô. Đúng lúc nó bắt đầu thấy thích thì chợt có tiếng cười khúc khích.

“Thôi nào!” Kiku la lên.

Jack mở choàng mắt. Nó bắt gặp cảnh Saburo đang dùng một nhánh cây cù tai Kiku. Cô nàng liền vớ ngay một nắm lá ném vào mặt tên bạn nghịch ngợm, chẳng may trúng vào cả Yamato. Thế là chỉ trong phút chốc cả bọn đã biến nơi đây thành bãi chiến trường với vũ khí là thảm lá khô trên mặt đất.

“Được cười đùa như thế hẳn phải là một khoảnh khắc diệu kì rồi,” thầy Kano buồn rầu quan sát rồi lặng lẽ bỏ đi, để lại sau lưng đám samurai trẻ vừa reo hò vừa quây nghịch tưng bừng với đám lá.

Cả chiều hôm đó lũ trẻ dành thời gian khám phá khu vườn rộng lớn quanh khuôn viên chùa. Cả bọn băng qua những chiếc cầu gỗ rồi xúm quanh một hồ lớn có nhiều thuyền nhỏ. Những người trên thuyền vừa chơi đàn *koto* vừa thưởng ngoạn phong cảnh mùa thu thơ mộng.

Jack thấy Kazuki cùng lũ bạn của hắn trên một chiếc thuyền ở đằng xa, tuy nhiên bọn này đang mải nghịch nước với nhau nên không hề để ý đến nó. Ngay lúc đó, Jack thấy Emi đang băng qua một chiếc cầu, cơ hội nói chuyện riêng với cô bé của nó đã đến.

“Các cậu cứ đi trước, lát tớ sẽ theo sau,” Jack nói khi cả nhóm đang chuẩn bị đến viếng ngôi đền bên kia hồ. “Tớ có việc muốn hỏi Emi.”

Yamato và Akiko cùng ngừng bước. Chân mày Akiko nhướn lên vẻ tò mò nhưng cô bé không hỏi gì thêm.

“Nào nào mọi người,” Saburo lên tiếng giục giã. “Nhanh đến tham quan ngôi đền rồi bọn mình còn thuê thuyền dạo chơi ngắm cảnh nữa chứ.”

Yamato lưỡng lự hồi lâu. Jack biết cậu ta vẫn chưa hết hồi hận chuyện đã không theo giúp nó khi nó bị đám Kazuki bắt nạt ở Ứng Diệu Đường. Từ sau bữa đó đến giờ, Yamato không khi nào dám để Jack một mình.

“Đi thôi,” nói rồi Akiko bước tiếp. “Lát nữa, bọn mình sẽ đón cậu ấy trên đường về.”

“Có gì cứ gọi to nhé, bọn tớ ở ngay kia thôi,” Yamato nói rồi miễn cưỡng đi theo Akiko.

Jack nhìn theo cho đến khi Yamato và Akiko nhập bọn với những người còn lại. Vận trên người bộ kimono màu vàng mật ong, Akiko bước đi uyển chuyển như một chiếc lá đang trôi nhẹ nhàng trên dòng suối. Jack vội lao đến chỗ Emi. Cô bé vẫn đứng trên cầu và đang thích thú nhìn ngắm cây phong vắt ngang qua mặt nước như một cái lưỡi to rực lửa. Thấy nó bước đến, Emi liền xoay người cúi chào.

“Thích lễ hội cây phong không?” Cô bé vừa hỏi vừa mỉm cười.

“Có chứ. Thế còn cậu?” Jack cúi chào đáp lễ.

“Dĩ nhiên là có rồi. Đây là mùa tớ thích nhất trong năm mà.”

Jack liếc mắt nhìn sang cây phong gần đó và gắng nghĩ xem nó nên nói gì tiếp theo.

“Ở nước cậu có lúc nào được như thế này không?” Emi hỏi.

“Cũng có,” Jack trả lời, mắt nó dõi theo một chiếc lá vừa nhẹ nhàng đáp xuống mặt hồ. “Nhưng thường thì toàn mưa thôi...”

Một khoảng im lặng ngượng nghịu bao trùm lên hai đứa, Jack gắng thu hết can đảm gợi chuyện. “Tớ nhờ cậu một việc được không?”

“Cậu cứ nói.”

“Tớ có thể đến thăm tòa thành của cha cậu lần nữa không?”

Emi quay sang nhìn Jack, ánh mắt cô bé lộ rõ vẻ ngạc nhiên. “Sao lại thế?”

“À... Hôm dự buổi trà đạo, tớ có trông thấy mấy bức tranh lụa vẽ một bầu hồ nên rất muốn được ngắm thêm lần nữa.”

Câu trả lời này Jack đã dành nhiều thời gian suy đi tính lại kĩ lưỡng, tuy nhiên ngay khi vừa nói ra, nó lại thấy lí do đó chẳng thuyết phục chút nào.

“Không ngờ cậu lại có hứng thú với hội họa đến vậy,” vừa nói Emi vừa mỉm cười tinh nghịch.

Jack gật đầu.

“Tớ nghĩ là sẽ không có vấn đề gì đâu. Nhưng vẫn cần phải bàn với cha tớ khi ông ấy quay về đây.”

“Tất nhiên rồi,” Jack tỏ ý tán thành. Chợt nó nghe thấy tiếng cười nên quay lại và thấy Cho và Kai đã bắt kịp đến chỗ của Emi, hai đứa này đang lấy tay che miệng cười khúc khích.

“Tớ phải đi đây,” Emi cúi chào lần nữa rồi nhập bọn với hai đứa bạn thân thiết.

Jack nhìn theo thấy nhóm Emi vừa đi vừa thì thầm câu gì đó với nhau rồi liếc lại nhìn nó, sau đó lại tiếp tục cười khúc khích. Phải chăng hai người đó đã nghe được câu chuyện của nó với Emi? Hay họ chỉ cười vì bắt gặp nó và cô bé nói chuyện riêng tư? Nó cần phải giấu kín chuyện đến thăm toà thành để cuốn *hải đồ* được đảm bảo, sẽ không hay chút nào nếu hai người kia đi loan tin đồn thổi về chuyện giữa nó với cô bé.

Lúc này mặt trời đã dần xuống núi; những tia nắng vàng óng cuối ngày lấp lánh trên mặt nước, len lỏi qua từng tán lá phong tựa như những vệt sáng của chiếc đèn lồng lung linh buổi tối. Jack lơ đãng mở chiếc hộp gỗ mà lãnh chúa Takatomi đã ban cho nó, lấy ra bức tranh Jess vẽ tặng cha ba năm về trước, ngày hai cha con nó rời bến cảng Limehouse lên đường đến Nhật Bản. Nó luôn giữ bức tranh này bên mình như một kỉ vật về đứa em gái.

Jack mở tấm giấy da đã rách bươm và sờn mòn vì bị giở ra gấp lại nhiều lần. Trong ánh sáng nhạt nhoang của buổi xế chiều, Jack cố hình dung về mái ấm gia đình nó. Jess trong chiếc áo váy rộng thùng thình mùa hè, những nét vẽ nguệch ngoạc trên mái tóc đuôi ngựa màu đen của cha, nó thì được vẽ với cái đầu to gấp ba người

thường cắm trên một thân hình khẳng khiu như que củi, cuối cùng là mẹ nó với đôi cánh thiên thần.

Một ngày nào đó, nhất định nó sẽ trở về nhà. Jack đã tự hứa với lòng mình như thế.

Nó nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng gió thổi rì rào qua những tán cây tạo nên những gợn sóng lăn tăn trên mặt nước, những tưởng như mình đang ở trên một chuyến tàu trở về Anh Quốc. Giấc mơ ấy đẹp và mãnh liệt đến mức nó gần như không nhận ra rằng có một nhóm người đang tiến lại gần.

Chúng lặng lẽ vây quanh nó.

"Tận hưởng nốt những ngày cuối cùng với lễ hội cây phong đây hả?"

Giật mình, Jack xoay người lại và nhận ra kẻ đang đứng trước mặt nó không phải là Akiko và nhóm bạn mà là Kazuki và Băng Bọ Cạp.

"Mày đã nghe tin lại có một tay tu sĩ *ngoại quốc* nữa chết nghèo rồi chưa?" Kazuki thản nhiên nói như thể hắn đang bình luận về tình hình thời tiết. "Thằng cha đó dám tuyên truyền với lũ dân phản phúc là chúng nên tuân theo các quy tắc của nhà thờ chứ không phải của lãnh chúa. Vì thế đương nhiên các vị samurai trung thành của ngài đã buộc hắn phải trả giá bằng cách đốt luôn căn nhà trong lúc hắn còn ở trong. Tao thấy chẳng bao lâu nữa lũ chúng mày sẽ bị quét sạch khỏi đây thôi."

"Thằng *ngoại quốc* Jack tốt hơn hết là nên biến đi!" Nobu rống lên đắc ý, cái bụng đầy mỡ của nó khoái chí nảy tung tung theo nhịp cười sặc sụa.

Jack định lùi lại bỏ đi nhưng nó đã bị ép vào chỗ tay vịn thành cầu.

"Có một mình thôi hả?" Hiroto nói giọng châm chọc. "Đám vệ sĩ của mày đâu rồi? Thế mà tao tưởng lần trước đủ cho mày tổn đến già rồi chứ - hay để tao đập thêm vài cái vào mạng sườn cho mày nhớ lại nhé?"

Jack im lặng, nó biết thừa Hiroto chỉ chờ cơ hội nó đáp trả để lấy cớ ra tay.

“Bộ mày cầm hả thằng kia?” Moriko rít lên khoái chí. “Hay là ngu quá không hiểu được tiếng người?”

Jack cố giữ bình tĩnh. Bọn chúng quá đông, nhưng dù gì nó cũng quyết tâm không để bị chúng hăm dọa như lần trước.

“Chẳng ai ưa được cái ngữ *ngoại quốc* như mày đâu,” cô ta tiếp tục châm chọc trong lúc nhe hàm răng đen ra đe dọa. “Rất một lũ dơ dáy, đần độn, gớm ghiếc.”

Jack trừng mắt nhìn lại. Nó đã sắp đến giới hạn chịu đựng.

Nổi điên vì không thấy Jack phản ứng như mong đợi, cô ta bèn dẫm lên chân nó.

“Cái gì đây?” Kazuki giật bức tranh Jess vẽ ra khỏi tay Jack trước khi nó kịp phản ứng.

Ngay lập tức Jack lao về phía Kazuki. “Trả nó cho tao!”

Chỉ chờ cơ hội, Nobu và Hiroto liền tóm lấy tay Jack bẻ quặt ra sau.

“Ê tụi bay nhìn xem. Thằng Jack thật là thông minh quá cỡ. Nó cũng biết học vẽ cơ đấy bọn mày ạ,” vừa chế giễu Kazuki vừa giơ bức vẽ ra cho cả bọn cùng xem.

“Trả NGAY lại cho tao, Kazuki!” Jack hét lên, cổ vấy vùng thoát thân.

“Cái miếng giẻ rách này thì có gì hay? Thấy mà gớm. Trông cứ như tranh của bọn nhãi ranh!”

Kazuki hươ hươ bức tranh ngay trước mũi Jack khiến nó càng run lên vì giận dữ.

“Vĩnh biệt kiệt tác của mày đi nhé, thằng *ngoại quốc*.” Nói đoạn, hắn ta quăng luôn tấm giấy da lên không trung.

Jack đau đớn nhìn kĩ vật quý báu của nó bị cuốn bay theo cơn gió.

“Ê tụi bay! Thằng *ngoại quốc* nó mếu rồi kìa,” Moriko khoái trá hò hét, cả băng Bọ Cạp liền bật cười ngặt nghẽo.

Jack gần như không còn nghe thấy được những lời chế giễu ấy bởi đầu óc nó chỉ biết đến tấm giấy da mỏng manh đang bị gió cuốn đi. Nó điên cuồng vùng vẫy trong thế kìm kẹp của Nobu và Hiroto trong lúc sợi dây duy nhất gắn kết với Jess dần biến mất vào trong bóng

tối. Tấm giấy bị gió cuốn ra tận giữa lòng hồ rồi mắc kẹt vào nhánh trên cùng của cây phong.

“Để cậu ấy yên!” một tiếng hét lớn vang lên, Yamato cùng Akiko và đám bạn của Jack tức tốc chạy lên cầu.

Một gợn sóng nhẹ nhõm lan tỏa vào trong người Jack, ít nhất nó đã không đơn độc trong cuộc chiến này.

“Thả Jack ra!” vừa yêu cầu Akiko vừa kéo tay Hiroto.

“Xem ai đến này; cô nàng của thằng *ngoại quốc* đây mà!” Kazuki nhìn khắp lượt Akiko với vẻ khinh miệt. “Cứ thả nó ra. Chúng ta sẽ đấu một trận công bằng. Bộ Cặp tập hợp!” Nghe hiệu lệnh, cả Băng Bộ Cặp liền thủ thế đối đầu với từng đứa bạn của Jack. Yamato và Saburo không hề tỏ ra nao núng, tuy nhiên Yori thì run lẩy bẩy trước đối thủ có thân hình cao to đến gấp hai lần cậu bé. Nhếch mép cười khinh, Moriko hoàn toàn ngó lơ Kiku mà quay về phía Akiko rồi rít lên như một con mèo hoang.

“Tới đây! Ra đòn đi,” có ta thách thức, nhe hàm răng đen cùng móng tay sắc nhọn như vuốt của mình. “Rồi tao sẽ rạch cái mặt mày ra!”

CHẶT VÁN

Akiko nhanh chóng chuyển sang thủ thế, sẵn sàng ứng phó lại đòn tấn công của đối thủ. Từ sau lần Tha Lưu Tử Thí, cô vốn biết Moriko có lối chiến đấu rất hoang dại. Thế nhưng ngay khi trận đấu còn chưa kịp bắt đầu thì bất ngờ một cây bông từ đâu phóng tới chiếc cầu gỗ với uy lực kinh hồn khiến cả lũ sợ hãi chờ người.

"Chuyện gì đây?" thầy Kano lên tiếng chăt vấn. "Mà rõ ràng rành rành thế này thì đâu cần phải nói gì nữa nhỉ."

Nobu và Hiroto lập tức thả Jack ra.

"Dạ không ạ, thưa thầy," Kazuki đáp lại câu hỏi của thầy Kano bằng một giọng thân thiện. "Jack bị mất tấm da có hình vẽ nên hơi buồn bức thôi ạ. Tuy có chút hiểu lầm nhưng đã giải quyết êm xuôi rồi ạ. Jack nhỉ?"

Jack trừng mắt nhìn Kazuki, tuy nhiên nó chẳng thể làm gì hơn khi không có bằng chứng. Với lại chắc gì thầy Kano đã tin lời Kazuki.

"Ừ," Jack đáp nhạt, vẫn chĩa tia nhìn tức giận vào mắt kẻ thù.

"Ta hiểu," thầy Kano lên tiếng. "Mà cũng đến lúc các trò về trường rồi đấy."

Kazuki ra hiệu rút lui, cả băng Bọ Cạp lảng lạng theo sau nó.

Jack tuyệt vọng nhìn lên phía bức tranh của Jess đang bị mắc vào cành cao nhất của cây phong. Thậm chí đến kĩ năng leo trèo của một thợ leo cột buồm như nó cũng chẳng giúp ích được gì trong lúc này. Cành cây ấy rõ ràng không đủ chịu đựng sức nặng của Jack.

"Đừng lo lắng, Jack," bắt gặp ánh mắt thất thần đau khổ của nó, Akiko lên tiếng. "Để tớ lấy cho."

Bằng những động tác uyển chuyển đến kinh ngạc, Akiko búng người nhảy từ chỗ tay vịn của cây cầu lên cành phong gần nhất. Tung người lên cành tiếp theo, cô thoăn thoắt bật lên các cành cao

hơn như một chú chim sẻ. Đến nơi, cô bước đi trên cành cao nhất rồi cúi người bắt lấy tấm giấy da bị mắc đang đung đưa theo gió trên cành mà không một chút sợ hãi.

Cũng bằng những động tác linh hoạt đó, Akiko trèo xuống các cành cây rồi nhẹ nhàng đáp xuống cầu. Cô trao lại cho Jack bức tranh của em nó rồi cúi đầu.

Jack kinh ngạc không nói nổi lên lời, nó chỉ biết lặng lẽ cúi đầu cảm tạ lòng tốt của cô bé. Trong lúc đó, mấy đứa còn lại cũng sững sờ không kém.

“Tớ vốn thích leo trèo mà,” Akiko giải thích qua loa rồi bước luôn về phía trường và không hề ngoảnh lại.

Làm sao cô ấy có được năng lực tuyệt vời đó? Rõ ràng trường Nhị Thiên Nhất Lưu chưa có buổi nào dạy những kĩ năng như vậy cả. Cách di chuyển nhanh nhẹn này khiến Jack nhớ đến tay ninja đã phóng mình như dơi trên mớ dây chằng cột buồm của chiếc *Alexandria* ngày xưa, và ở một chừng mực nào đó, khiến nó liên tưởng đến Độc Nhãn Long, kẻ đã thoăn thoắt trèo lên thành tường như một con nhện độc khổng lồ.

Chẳng lẽ đây chính là lí do cho những buổi tối vắng mặt của Akiko? Để luyện tập các kĩ năng của ninja?

Nhưng mà vô lí quá. Samurai vốn ghét cay ghét đắng ninja, và lẽ dĩ nhiên ninja cũng chẳng ưa gì các samurai. Làm sao có chuyện ninja lại đi truyền thụ cho samurai những kĩ năng đặc biệt của môn phái chứ? Mới nghĩ thôi mà đã thấy đó là chuyện không tưởng rồi. Hơn nữa chỉ có nam giới mới làm ninja được thôi chứ. Nghĩ vậy, Jack liền dẹp bỏ ý nghĩ hỗn loạn đó.

CRẮC!

Nắm đấm của Kazuki xuyên qua tấm ván gỗ khiến nó lập tức vỡ đôi.

Cả lớp vỗ tay tán thưởng nhiệt liệt cho học viên đầu tiên thành công trong bài tập chặt ván gỗ.

Tuy nhiên hẳn không phải là người duy nhất thực hiện được bài tập này trong sáng hôm nay. Những bài luyện tập có tần suất dày

đặc để chuẩn bị cho phần thi Cát Thí của thầy Kyuzo suốt một tháng qua đã đem lại hiệu quả rất tốt. Cả Hiroto, Goro, Yamato cũng như Emi và Akiko đều đã thành công trong việc chặt gãy tấm ván đơn của mình. Tuy nhiên, càng về sau các học viên càng nhận ra rằng tấm ván đơn đó rồi sẽ được thay làm hai, và cuối cùng là ba tấm, bởi đó là điều kiện bắt buộc trong bài kiểm tra.

Đúng lúc Jack đang chuẩn bị chặt tấm ván của nó thì thầy Kyuzo bất ngờ hô lớn, "THI LỄ!"

Theo hiệu lệnh, cả lớp đồng loạt cúi chào thầy Masamoto, người đang rải những bước chân dài mạnh mẽ vào Vũ Đức Điện. Jack ngạc nhiên trước sự xuất hiện đầy bất ngờ của người cha đỡ đầu.

"Cứ tiếp tục buổi học như bình thường, thầy Kyuzo," thầy Masamoto vừa nói vừa khoát tay ra hiệu. "Tôi chỉ đến theo dõi tình hình chuẩn bị của bọn trẻ thôi."

Thầy Kyuzo cúi người đáp lại rồi quay lại với lớp.

"Jack, trò lên đi!"

Jack nhanh chóng bước ra giữa Vũ Đức Điện chờ thầy Kyuzo đặt tấm ván lên giữa hai trụ đỡ. Vị thầy sau đó lại đặt thêm một tấm ván nữa lên trên tấm đầu tiên.

"Dạ thưa thầy -" Jack lên tiếng phản đối.

Ông lập tức ngắt lời nó bằng ánh mắt khinh khỉnh.

Jack thầm than khổ. Thầy Kyuzo đã cảnh báo rằng ông sẽ dùng mọi cách có thể để khiến nó bị loại trong cuộc đua vào Tam Tổ Luân Hồi. Giờ thì rõ ràng ông ấy đang muốn dàn cảnh cho nó bị mất mặt ngay trước mặt thầy Masamoto.

Jack nhận thấy Yamato và Akiko cũng đang bất bình thay cho nó, nhưng hai đứa chẳng thể làm gì trong trường hợp này.

Nó buộc phải vượt qua thử thách của thầy Kyuzo.

Qua các buổi tập. Jack đã nhận ra rằng kỹ thuật chặt ván không chỉ đơn thuần dựa vào vũ lực, cái nó cần là một sự tập trung tuyệt đối.

Nó cần phải chặt tay *qua* tấm ván chứ không phải chỉ đập vào bề mặt.

Sức mạnh cần phải huy động từ toàn thân chứ không phải chỉ ở cánh tay.

Việc nó cần làm là tập trung khí lực dồn vào tấm ván thông qua nắm tay. Còn một điều tối quan trọng nữa: phải thật sự tin rằng mình có thể làm được.

Jack dồn hết phần cảm tức, buồn bực mà nó đã phải hứng chịu từ thầy Kyuzo, Kazuki cùng bằng Bọ Cạp vào tấm gỗ trước mặt. Thế rồi bằng một nguồn lực uy mãnh khiến chính bản thân nó cũng phải bất ngờ, Jack chặt tay xuyên qua tấm ván, miệng hô to "KIAIIIII!"

Như thể một phát đạn bay ra từ nòng súng, cả hai tấm ván bật vỡ, các mảnh vụn văng tung tóe ra khắp nơi.

Sau khoảnh khắc lặng người sững sờ kinh ngạc, một tràng pháo tay nổ lên rộn rã cả lớp.

Cảm xúc phấn khích ngập tràn cơ thể Jack. Cảm nhận được uy lực của nguồn năng lượng bùng phát khi đột ngột giải phóng tất cả những cảm hờn bấy lâu khiến nó thấy mình thật mạnh mẽ.

Khi những tiếng vỗ tay của các học viên đã dứt thì vẫn nổi lên tiếng vỗ tay đơn lẻ của một người.

"Rất ấn tượng," thầy Masamoto nhận xét trong lúc tiến lại gần hơn. "Thầy đã huấn luyện bọn trẻ rất tốt đấy, thầy Kyuzo. Giờ thì tôi có thể mượn Jack một lúc chứ?"

Thầy Kyuzo cúi đầu ra hiệu đồng ý. Trong lúc đó, Jack vẫn thấy rõ sự bực tức lóe lên trong mắt của vị samurai kia.

Thầy Masamoto ra hiệu và dẫn Jack ra ngoài.

"Đã lâu rồi ta không có cơ hội trò chuyện với con," ông mở lời khi hai người dạo qua khu công trình dang dở của Ứng Điều Đường. Tại đây, những người thợ đang tất bật đóng ván sàn và dựng mái xà. Thầy Masamoto dẫn Jack đến khoảng sân kín đáo ở Nam Thiền Viên cho bớt tiếng ồn ào vang lại từ khu công trường.

"Chàng samurai trẻ, cuộc sống của con sao rồi?" thầy Masamoto lên tiếng.

"Vẫn ổn ạ, có điều luyện tập quả là gian nan hơn con tưởng," Jack đáp, đầu óc nó vẫn còn lâng lâng sau màn chặt ván vừa rồi.

Thầy Masamoto bật cười thú vị. “Luyện tập thì không khó, chỉ là kì vọng của con đã làm nó trở nên khó khăn hơn thôi,” Ông quan sát nó. “Tiếc là năm nay ta không có nhiều thời gian bên con để kèm cặp chỉ bảo trực tiếp. Dù gì việc công vẫn phải được ưu tiên trên hết mà. Thông cảm cho ta nhé.”

Jack gật đầu. Nó nghĩ bụng việc công mà thầy Masamoto nhắc đến nhất định là chiến dịch bài đạo Cơ Đốc của lãnh chúa Kamakura. Gần đây liên tục xuất hiện thông tin về những vụ đàn áp xung quanh khu vực Edo, dĩ nhiên Kazuki đã không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào nhắc đi nhắc lại những thông tin ấy trước mặt nó cả. Jack thầm hỏi không biết sự việc đã diễn tiến phức tạp đến cỡ nào mà khiến cho người cha đỡ đầu của nó phải bỏ nhiều thời gian túc trực bên lãnh chúa Takatomi đến vậy.

“Tin tốt là chúng ta đã cơ bản giải quyết xong tình hình rồi, từ giờ đến cuối năm ta sẽ thường xuyên có mặt ở đây hơn,” thầy Masamoto tiếp tục nói, một nụ cười tỏa rộng trên nửa bên mặt vẫn còn lành lặn của ông.

“Nghĩa là lãnh chúa Kamakura đã dừng tay rồi ạ?” Jack buột miệng hỏi, không kìm được vẻ thư thái.

“Kamakura?” thầy Masamoto hỏi lại nó, nụ cười của ông vụt tắt ngấm. “Vậy là con đã biết chuyện?”

Ông quay sang nhìn Jack với ánh mắt sắc lẹm như lưỡi kiếm khiến nó bất giác tự hỏi liệu mình có vừa lỡ lời gì không.

“Con không cần phải quan tâm đến những chuyện như vậy,” người cha đỡ đầu của Jack tiếp lời, đoạn ra hiệu cho nó cùng ông ngồi xuống chỗ mái hiên nhìn ra Nam Thiên Viên và công trình thác nước bằng đá. “Nhưng thôi ta cũng nói luôn để con bớt lo lắng, vừa qua lãnh chúa Takatomi đã triệu hồi ta nhằm mục đích... nói thế nào cho đúng nhỉ, “bất đồng quan điểm” xung quanh chuyện điều hành đất nước cũng như việc ứng xử như thế nào với những vị khách đến đảo quốc chúng ta. Cụ thể, ta đã lãnh trách nhiệm vận động các lãnh chúa địa phương. Hầu hết họ đều đứng về phía chúng ta nên không có gì phải lo đâu.”

“Thế còn những vụ bức tử các tu sĩ gần đây, và lệnh tàn sát tất cả giáo dân Cơ Đốc cũng như người ngoại quốc của lãnh chúa Kamakura thì sao ạ?”

“Ta đảm bảo đó chỉ là quan điểm của riêng ông ta thôi.”

“Nhưng lối quan điểm ấy ảnh hưởng tới những lãnh chúa khác nữa thì sao ạ?” Jack khẳng định. “Ý con là, nếu điều đó xảy ra, rất có thể con sẽ bị giết trước khi có thể về được nhà.”

“Về nhà?” thầy Masamoto lên tiếng, chân mày ông giương cao lộ rõ vẻ ngạc nhiên. “Nhưng đây là nhà của con mà.”

Jack không biết nên đáp lại thế nào cho phải. Dẫu rằng đất nước Nhật Bản giờ đây đã ăn sâu vào trong máu thịt nó nhưng Anh Quốc vẫn luôn là nơi con tim nó mãi mãi thuộc về.

“Con là con của ta,” thầy Masamoto tự hào khẳng định. “Sẽ chẳng kẻ nào dám động đến con cả. Hơn nữa giờ con đã là một samurai, chỉ cần vài năm khổ luyện nữa thôi, ta tin con thậm chí còn chẳng cần đến sự bảo bọc của ta nữa ấy chứ.”

Nói đoạn, ông vỗ vai Jack cười lớn.

Jack cố mở miệng cười theo. Thầy Masamoto chưa từng đòi hỏi nó điều gì dù ông luôn đối xử với nó vô cùng tử tế. Nếu lúc này nó dám phản bác lại lời nói của ông thì đó sẽ là một sự xúc phạm cực kỳ nghiêm trọng. Làm như thế khác nào sỉ nhục lại lòng tốt mà ông đã dành cho nó. Dù chưa lúc nào nguôi mong muốn về lại cố hương tìm em gái. Jack vẫn hiểu rằng mạng sống của nó là do thầy Masamoto cứu vớt, hơn nữa với tư cách là một samurai thì phẩm chất tiên quyết là trung thành.

Jack vốn đã quyết định sẽ dốc sức luyện tập tuyệt kỹ Nhị Thiên chờ thời cơ chín muồi. Đến khi chứng tỏ được mình đủ bản lĩnh tự vệ, nó sẽ xin cha đỡ đầu cho phép trở về cố hương.

“Con hiểu, thưa cha,” Jack đáp lại và thành kính cúi đầu. “Chỉ là con sợ tình hình sẽ vượt ra ngoài tầm kiểm soát thôi. Nhưng con đã quyết tâm sẽ vượt qua bằng được thử thách Tam Tổ Luân Hồi và học tuyệt kỹ Nhị Thiên.”

“Thế mới là tinh thần võ sĩ đạo chứ. Ta biết con mong nhớ quê hương mình đến nhường nào,” ông lên tiếng an ủi. “Nhưng ta đã

hứa với vong hồn cha con, cũng như thanh danh đứa con đã mất của mình rằng ta sẽ chăm sóc con. Đó là trách nhiệm *của* ta. Con sẽ luôn được an toàn tuyệt đối.”

Dù vẫn lo sợ phong trào bài ngoại của lãnh chúa Kamakura sẽ vượt quá tầm kiểm soát của ngay cả người cha đỡ đầu vĩ đại của mình nhưng Jack biết, khi cần thiết, thầy Masamoto sẵn sàng chiến đấu đến hơi thở cuối cùng để bảo vệ nó.

Thầy Masamoto lại quay về phía Jack, lần này vẻ lo lắng hiện rõ trên chân mày vị samurai. “Ta nghe nói gần đây con thường gặp rắc rối với vài học sinh khác trong trường. Chuyện này có đúng không?”

Jack gật đầu. “Nhưng chưa có gì vượt quá khả năng của con đâu ạ,” nó vội vàng nói thêm.

“Nhất định là thế rồi,” ông nhấn mạnh với niềm tự hào trước sự can đảm của Jack. “Dù sao thì giờ ta cũng đã trở lại, ta sẽ cho tất cả mọi người biết rằng không có hình thức bắt nạt hay kì thị nào được phép tồn tại trong trường. Ngoài ra ta muốn cho con một vài lời khuyên đã rất hữu ích hồi ta còn trai trẻ.”

Jack chưa từng được chứng kiến thầy Masamoto như thế này bao giờ. Nghiêm khắc, khắt khe và quy củ, đó là những từ mọi người đều mô tả về ông. Nhưng một thầy Masamoto thân tình cha con - đó lại là chuyện hoàn toàn khác. Chợt nó thấy nhói đau khi nhớ về người cha ruột của mình.

“Hồi đó ta đã nhận ra rằng bản thân khác biệt sẽ khiến cho mọi thứ trở nên khó khăn hơn rất nhiều. Thời nào cũng có những kẻ ghen ghét, đố kị với tài năng kiếm thuật và võ đạo của người giỏi hơn, nhưng nếu con bỏ ngoài tai những lời châm chọc của họ, tất yếu việc đó sẽ chấm dứt.”

“Nhưng phải làm sao mới được như thế ạ?” Jack nói. “Trong khi con còn chẳng thể hòa nhập được với mọi người.”

“Thế với trường hợp của ta thì sao?” thầy Masamoto lên tiếng, ông cố ý quay lại để Jack thấy rõ vết sẹo đỏ nhám nhờ chạy dài trên nửa khuôn mặt bên trái của mình.

Jack không nói được gì.

“Hãy vận dụng phương pháp tĩnh tâm,” ông chỉ, đoạn bước đến nhúng ngón tay vào một hòn đá rỗng đựng đầy nước trên thác. Vị samurai vẽ hình vòng tròn trên mặt nước rồi nhìn những gợn sóng tan dần đi.

“Thay vì để bản thân bị dẫn dụ, gò bó bởi cảm xúc của mình, hãy để chúng tan biến dần đi như những kí tự vẽ trên mặt nước vậy. Chúng sẽ không thể khiến con bị tổn thương trừ phi con để chúng làm điều đó.”

CÁT THÍ VÀ HÒA THÍ

Vầng dương mờ nhạt nhô lên trên bầu trời mùa đông xám xịt rọi xuống mặt đất thứ ánh sáng yếu ớt chỉ đủ làm hiện ra một vùng đất tuyết phủ trắng xóa. Từng lớp tuyết dày nặng trĩu phủ kín trên mái vòm của Đại Phật Đường, không khí xung quanh cũng vắng lặng lạ thường. Mọi âm thanh đều như lắng lại trước thời khắc giao mùa đột ngột từ thu sang đông.

Jack lầm lũi bước đi với thanh *katana* trong tay. Bầu không khí buốt giá bao quanh đã biến hơi thở từ mũi nó phả ra thành những luồng khói.

Kể từ khi bị Kazuki và băng Bọ Cạp tấn công ở Phượng Hoàng Đường, sáng nào Jack cũng dậy sớm đến Nam Thiên Viên luyện kiếm đều đặn một trăm lần cho từng thế một trước giờ ăn sáng - chính xác như lịch trình nó đã đề ra. Dĩ nhiên việc dùng kiếm thật trong lớp là điều cấm kị, nhưng không có nghĩa là nó không được phép luyện tập riêng một mình. Nó đã hạ quyết tâm phải vượt qua được phần Kiếm Thí, cho dù bài thi có khó khăn đến đâu đi chăng nữa.

Sau khi tập xong kiếm. Jack sẽ lại đến Vũ Đức Điện chặt ván mỗi tay năm mươi lần để rèn sức bền xương tay chuẩn bị cho bài Cát Thí. Ngày nào nó cũng tập hăng đến mức hai bàn tay run lấy bầy, khó khăn lắm mới cầm được đũa để ăn sáng.

Buổi chiều sau giờ học chung, nó lại cùng Akiko luyện thêm Cung Thuật trong vườn để chuẩn bị cho bài thi Hòa Thí. Sau mỗi lượt bắn cô bé sẽ giúp nó sửa lại tư thế, hướng dẫn cách ngắm bắn và giúp nó tập cách “quên” đi mục tiêu. Thỉnh thoảng lắm thì Jack cũng bắn trúng được vào đích. Cuối cùng, nếu còn thời gian rồi, cô bé sẽ kiểm tra Hán tự rồi dạy thêm cho nó chữ mới.

Nhân một lần tập chung, Jack có hỏi Akiko về kĩ năng leo cây xuất sắc hôm trước nó đã chứng kiến nhưng cô bé lập tức phủ nhận và nói rằng đó chỉ là khả năng bẩm sinh. Akiko cười ngặt nghẽo trước chuyện Jack cho rằng cô đang luyện các kĩ năng của ninja rồi nhanh chóng kết thúc chủ đề này bằng câu nói, "Tớ mà là ninja thì cậu cũng là dân Nhật chính gốc luôn rồi đấy."

Đến tối, Jack tập gấp hạc cùng Yori để cố gắng cải thiện cơ hội vượt qua được bài Thiền Thứ của thầy Yamada. Cho đến lúc này Jack đã gặp hoàn chỉnh được khá nhiều mô hình. Nó dần cảm thấy các kĩ năng *origami* của mình thuần thục hơn. Tuy nhiên lí do vì sao Yori lại gấp quá nhiều hạc đến vậy thì vẫn còn là một điều bí ẩn. Căn phòng vốn chẳng to lớn gì của cậu chàng giờ đang chứa đến hàng trăm con hạc giấy.

Cứ thế, ngày qua ngày, cuộc sống trên đất nước Nhật của Jack dần ổn định. Nó đang từng bước xô đổ bức tường vô hình chắn ngang con đường võ đạo của mình. Jack biết bản thân nó có tiến bộ, nhưng liệu như vậy đã đủ để lọt vào Tam Tổ Luân Hồi?

Nếu bỏ qua Kazuki và Băng Bọ Cạp thì có thể nói Jack hoàn toàn hài lòng với cuộc sống của nó trong trường. Sau lần thầy Masamoto ra lệnh, những kẻ càn quấy đã không còn dám tấn công trực tiếp vào Jack nữa. Dù vậy, chúng vẫn không để lỡ bất kì cơ hội nào có thể để châm chọc Jack bằng những câu chửi thề hay thì thầm "biến đi, thằng *ngoại quốc!*". Đây chính là những kiểu tấn công mà thầy Masamoto không thể ra mặt giúp Jack và nó buộc phải áp dụng phương pháp tĩnh tâm để vượt qua.

Ban đầu Jack còn có thể bỏ mặc những lời đe dọa sáo rỗng ấy, nhưng về sau thì mọi chuyện trở nên khó khăn hơn rất nhiều khi các học viên khác trong trường cũng dần bị lôi kéo. Dường như ngôi trường đã bị chia cắt thành hai phe: một bên bài ngoại và bên kia trung tính.

Jack bắt đầu cảm thấy lo lắng không biết liệu thầy Masamoto có giấu nó về ảnh hưởng của lãnh chúa Kamakura đối với việc điều hành nước Nhật hay không. Bởi dù ông đã trấn an nhưng chỉ trong ba tuần mà lãnh chúa Takatomi đã phải triệu tập các vị samurai đến hai lần. Đôi khi nó còn bắt gặp các học viên khác bàn tán tin lãnh

chúa Kamakura và đội samurai của ông vừa đàn áp hay giết chết một giáo dân Cơ Đốc nào đó. Vào những lúc như thế mà Jack xuất hiện là thế nào mọi người cũng ngưng bàn tán, kiếm cớ gì đấy đánh trống lảng rồi đi mất hút. Jack cảm nhận rất rõ rằng, dù một phần trong số họ vẫn tỏ ra có thiện cảm nhưng cũng không còn dám giao tiếp với nó nữa. Cũng nhờ đó mà nó dễ dàng nhận ra đâu là bạn và đâu là bè.

Giờ kiểm chuẩn bị thể chém cuối cùng trong bài tập buổi sớm, nó chợt nghe thấy sau lưng vang lên tiếng bước chân lạo xạo đập lên tuyết. Jack lập tức quay người lại, trong lòng bán tín bán nghi cho rằng có thể đó lại là Kazuki hay một đứa nào đó trong băng của hắn.

“Tớ nghĩ sẽ tìm thấy cậu ở đây,” Akiko lên tiếng. Cô bé đang vận trên người khá nhiều lớp kimono để chống lại giá rét. Dù vậy, nụ cười ấm áp trên môi cô vẫn đủ làm tan chảy bầu không khí lạnh lẽo của mùa đông.

Jack ngưng thủ thế rồi tra gươm vào vỏ.

Akiko đưa mắt nhìn những mảng tuyết rơi đêm qua giờ đã đóng lại như lớp chăn dày cộp khắp nơi. “Cậu biết điều này nghĩa là gì rồi à?”

Jack gật đầu.

“Thử thách Tam Tổ Luân Hồi đã bắt đầu.”

Cũng ngay trong buổi sáng hôm đó, Jack tiến lại gần nơi ba tấm ván được đặt gọn gàng giữa Vũ Đức Điện, thầm cầu nguyện những nỗ lực vừa qua sẽ giúp nó vượt qua các bài kiểm tra lần này. Jack cần lọt được vào nhóm năm người dẫn đầu, nhưng xui xẻo làm sao khi nó phải bắt đầu với phần khó khăn nhất - Cát Thí.

Cho tới thời điểm này, vẫn chưa có ai chặt gãy được ba tấm ván cùng lúc. Và Jack biết rõ nó chỉ có một lần thử duy nhất.

Tất cả học viên trong trường đều ở Vũ Đức Điện theo dõi cuộc khảo thí. Họ yên lặng khi Jack bước lên chuẩn bị thực hiện phần thi của mình.

Mặc dù lúc này ánh nắng buổi sớm đã len lỏi qua khung cửa sổ và lọt vào chính điện, Jack vẫn phải xoa tay vào nhau để tự làm ấm các khớp tay. Sau khi đã chuẩn bị xong bước cuối cùng, Jack cố gắng tập hợp nguồn sức mạnh bùng nổ đã giúp nó thành công trong việc chặt gãy hai tấm ván trước sự chứng kiến của thầy Masamoto lần trước.

Thầy Kyuzo - giám khảo chính của phần thi này đang đứng khoanh tay bên cạnh nó. "Sẵn sàng," ông ra hiệu, không quên ném cho nó một cái nhìn cau kỉnh. "Mà ta nghĩ chẳng bao giờ có chuyện đó đâu," vị giám khảo tiếp tục lầm bầm khi Jack giơ nắm tay lên.

Jack cố gắng lờ đi, tuy nhiên sự tập trung của nó đã bị nhận xét có chủ ý của vị giám khảo làm xao nhãng. Câu nói len lỏi trong tâm trí khiến nó rơi vào trạng thái hoang mang. Nó bắt đầu nghĩ rằng đúng là mình chưa sẵn sàng thật, còn ba tấm ván kia thì lại quá dày.

RẦM!

Nắm đấm của nó va mạnh xuống các tấm ván. Hai tấm đầu bị chặt gãy nhưng tấm thứ ba đã chặn đứng nắm tay của nó lại. Một cơn đau nhói buốt truyền lên cánh tay nó.

Âm thanh rì rầm tiếc nuối vang lên khắp võ đường.

Jack xoa xoa cánh tay tê rần, tức tối với bản thân vì đã để cho lời bình luận của thầy Kyuzo làm phân tâm. Chỉ vì một thoáng hoang mang mà nó đã hoàn toàn thất bại.

Jack hấp tấp cúi đầu thi lễ với thầy Masamoto, ông đang cùng những võ sư khác quan sát diễn biến của bài thi từ trên hàng bục cao. Cha đỡ đầu của nó vừa về trường sáng nay để tham dự sự kiện lần này. Có vẻ chuyến đi dài đã khiến ông mệt mỏi và cau kỉnh hơn mọi khi. Vị samurai gật đầu, vết sẹo trên khuôn mặt ông đỏ bừng. Rõ ràng ông cũng đang thất vọng trước màn trình diễn nghèo nàn của Jack chẳng kém gì nó.

Trên đường trở về hàng của ba mươi học viên dự thi hôm nay, Jack thoáng thấy nụ cười đắc ý trên môi thầy Kyuzo.

"Jack à, đừng buồn nha," Akiko lên tiếng, cô bé cũng vừa thất bại với phần thi của mình. "Chúng ta vẫn còn đến ba bài thi khác để chứng tỏ khả năng mà."

Jack thấy phần nào an tâm hơn với lời động viên của cô bé, ít nhất là cho đến khi Kazuki bước lên trong tiếng hoan hô cổ vũ nhiệt tình xung quanh.

Thầy Kyuzo thay những tấm ván gãy bằng các tấm mới, không quên thì thầm gì đó vào tai học trò cứng của mình.

Kazuki gạt đầu, đoạn dồn sức tập trung vào ba tấm ván. Bằng vẻ mặt cương quyết không chút nao núng, hắn chặt tay xuyên thủng cả ba tấm ván gỗ tuyết tùng làm các mảnh vỡ văng đầy trong không trung.

Cả trường lập tức vỡ òa trong những tiếng hoan hô nhiệt liệt còn thầy Masamoto và các võ sư khác thì vỗ tay tán dương. Thậm chí đến Jack cũng phải thừa nhận phần thi vừa rồi quá ấn tượng. Kazuki láu lỉnh cúi đầu thi lễ trước thầy Masamoto, hắn đã chính thức trở thành học viên đầu tiên của ngày hôm nay vượt qua bài thi.

Võ đường nhanh chóng được thu dọn để bắt đầu với phần thi Hỏa Thí của cô Yosa. Mục tiêu được dựng lên ở cuối phòng, ngay trước đó là một chân nến có cắm một cây nến nhỏ, bắc nến được canh thẳng hàng với hồng tâm.

Các học viên tham gia phần thi rục rịch chuẩn bị ở phía bên kia Vũ Đức Điện, mỗi người chọn một cây cung cho mình rồi kiểm tra phần mũi tên.

Đúng lúc Jack vừa mới bước lên định chọn thì bọn Kazuki, Hiroto và Goro đã chen vào phía trước chiếm mất những cây còn tốt. Chiếc duy nhất còn lại đã quá cũ kĩ. Jack thử giương cung, ngay lập tức nó nhận ra rằng thứ vũ khí nó đang cầm trên tay đã mất gần hết uy lực cần thiết.

“Phần thi của thầy Kyuzo nhằm kiểm tra sức mạnh,” thầy Masamoto tuyên bố trước mặt các học viên. “Hay có thể nói là sức mạnh thể xác và sức mạnh tinh thần. Còn bài thi tới đây của cô Yosa sẽ đánh giá kĩ năng và kĩ thuật của các trò.”

Cô Yosa đứng dậy bước đến mục tiêu, mái tóc đen dài óng ả của cô để xõa trên lưng bộ kimono màu đỏ thẫm. Vị võ sư cầm theo một

ngọn nến nhỏ rồi châm vào bấc nến đặt trước mục tiêu. Ngọn lửa sáng như nụ hoa ngay phía trước hồng tâm.

“Mục tiêu của các em là dập tắt ngọn nến này,” cô Yosa giải thích. “Mỗi em sẽ có hai lần bắn.”

“May mắn nhé,” Yamato thì thầm với Jack.

“Tớ thấy mình cần nhiều hơn là may mắn ấy,” Jack đáp lại, nó ngó cây cung trên tay một cách thiếu nỗ.

Tầm bắn xem chừng phải dài bằng chiều dài của Nam Thiên Viên, bình thường bắn trúng mục tiêu đã khó, giờ nó lại còn phải dập tắt được ngọn lửa.

Người đầu tiên bước lên là Goro. Nổi bực tức vì bị giành cung tốt của Jack phần nào được với bớt sau phần thi thảm họa của tên này. Thậm chí mũi tên thứ hai của hắn còn chẳng thêm đả động gì đến mục tiêu mà cứ thế lao thẳng vào cây cột chỉ cách cô Yosa có một tấc khiến các học viên xung quanh rộ lên cười khúc khích.

Tiếp theo là lượt của Akiko.

Cô bé đã chuẩn bị xong chiếc cung tre và mũi tên dắt lông đuôi chim ưng cô Yosa tặng vào mùa hè năm đó. Là học viên duy nhất dự thi với vũ khí riêng của mình nên vừa nãy Akiko không phải bận tâm tranh giành với những người khác. Cô bước lên thẳng hàng với mục tiêu, tra tên vào cung rồi giương cao quá đầu. Từng động tác của cô uyển chuyển, nắn nót chẳng kém gì cô Yosa.

Mũi tên đầu tiên của Akiko lao thẳng vào hồng tâm tạo nên một tiếng thịch như tim đập.

Cả võ đường kinh ngạc im phăng phắc.

Akiko thậm chí còn không cần dùng đến mũi tên thứ hai. Cú bắn vừa rồi quá hoàn hảo, mũi tên xuyên thẳng qua giữa ngọn lửa khiến nó lập tức tắt ngấm.

Cả Vũ Đức Điện như bùng nổ bởi lời trầm trồ khen ngợi.

Màn trình diễn hoàn hảo của Akiko đã làm lu mờ tất cả những học viên khác. Từng người bước lên ra sức phô trương khả năng tốt nhất của mình, nhưng rồi chẳng ai bì được với Akiko. Yamato bắn trúng mục tiêu cả hai lần nhưng lại không chính xác vào ngọn lửa. Kazuki khá hơn đôi chút, mũi tên thứ hai của hắn đã xén được vào một góc

của ngọn nến và suýt nữa khiến nó gãy làm đôi. Nhưng vẫn còn may cho Jack là sau đó ngọn lửa vẫn tiếp tục cháy sáng. Thậm chí cả Emi, người vẫn thường có thành tích khá cân bằng với Akiko cũng không làm tắt được ngọn nến dù cả hai lần cô bé đều bắn trúng hồng tâm. Hiroto là người duy nhất sau Akiko làm được điều này, mũi tên thứ hai của hắn đã cắt được sợi bắc nến khiến ngọn lửa tắt ngấm.

Đến phiên Jack thử sức.

Tính tới thời điểm hiện tại đã có ba người thành công trong một bài thi là Kazuki, Akiko và Hiroto. Tất nhiên họ là những người đang dẫn đầu trong cuộc đua tranh vào Tam Tổ Luân Hồi, điều này không khỏi khiến Jack cảm thấy có áp lực.

Nó nhất định phải được chọn. Nó nhất định phải chứng tỏ được bản lĩnh.

Nó nhất định phải học được tuyệt kĩ Nhị Thiên.

Tập hợp tất cả sức mạnh tinh thần còn lại, Jack bước lên vị trí sẵn sàng. Mắt nó tập trung hướng vào ngọn lửa bé xíu như nụ hoa hồng ở tít bên kia võ đường. Nó bắt đầu giương cung, tỉ mỉ trong từng chuyển động như Akiko hướng dẫn rồi thả cho mũi tên đầu tiên lao đi.

Kết quả là Jack đã phải nhăn nhó thất vọng. Phát bắn vừa rồi chệch dưới hồng tâm đến tận một gang tay. Sức cung quá yếu khiến nó không thể nhắm tốt được. Nghĩ vậy, trong lần bắn thứ hai Jack quyết định thay đổi tư thế cho phù hợp. Nó lại tập trung vào ánh sáng lập lòe từ ngọn nến. Đúng lúc chuẩn bị bắn ra thì Jack chợt nhớ đến lời của cô Yosa: *"Chỉ khi nào một cung thủ không còn bận tâm đến mục tiêu thì khi đó anh ta mới thật sự lĩnh hội được Cung Đạo."*

Cuối cùng Jack cũng ngộ ra được điều vị võ sư muốn nói. Vừa nãy nó đã quá tập trung vào cây nến nên đã không nhận ra toàn thân bị căng cứng.

Jack thôi không nghĩ đến mục tiêu nữa, nó tĩnh tâm và thả lỏng tay cầm cung. Lần thử lại này, nó hoàn toàn tập trung trong từng bước lên tư thế. Mũi tên bay ra cùng với nhịp thở của Jack. Xuyên

thẳng sang phía bên kia võ đường, đường đi của mũi tên đã cắt qua ngay giữa ngọn lửa. Trúng hồng tâm.

Tất thấy mọi người trong võ đường đều đổ dồn ánh mắt về phía ngọn nển với mũi tên vừa bắn ra vẫn còn đang rung rung ngay phía trên. Trong một thoáng ngọn lửa dường như đã tắt, các học viên cũng bắt đầu vỗ tay, thế nhưng những tiếng tán thưởng ấy đã lập tức tắt ngấm vì ngay sau đó, ngọn nển đã bùng cháy trở lại.

Lửa bắt lên phần lông chim phía trên khiến mũi tên cũng bùng cháy, báo hiệu điểm chảnh lạnh.

Jack đã thất bại nốt phần thi thứ hai.

KHÔNG CHỈ LÀ MỘT MẢNH GIẤY

Ngồi trên tấm nệm tọa thiền quen thuộc ngay trước chính điện của đạo đường, thầy Yamada nghiêng người tới trước để nghe câu trả lời của một cô bé mảnh dẻ có mái tóc ngắn màu nâu đậm. Nữ học viên đang thì thầm vào tai thầy Yamada là Harumi, cô gái với thân hình nhỏ nhắn đã chặt gãy cả ba tấm ván ở phần Cát Thí ban này trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người. trả lời xong, Harumi cúi đầu thi lễ rồi chờ thầy Yamada công bố kết quả phần Thiền Thí của mình. Khuôn mặt tròn với làn da trắng nhợt của cô bé thanh tú như một con búp bê bằng sứ.

Sau một hồi trầm ngâm, thầy Yamada khẽ lắc đầu rồi ra hiệu cho Harumi lui xuống.

“Không ai trong số các trò có thể đưa ra câu trả lời vừa ý cho thầy Yamada sao?” thầy Masamoto giận dữ hỏi toàn thể học viên tham dự phần thi đang quỳ phía trước. Cứ nhìn vào vết sẹo đỏ rực trên khuôn mặt thì đủ biết ông phần nộ như thế nào trước việc không một ai vượt qua được phần thi thứ ba này. “Chẳng lẽ không một võ sinh nào trong đạo đường của ta có đủ trí tuệ và hiểu biết để trở thành một samurai chân chính hay sao hả?”

Đáp lại câu hỏi của ông là một sự im lặng đáng hổ thẹn. Cứ mỗi giây trôi qua, không khí lại càng trở nên nặng nề.

Jack cũng cúi đầu hổ thẹn chẳng kém gì những học viên khác. Thời gian qua, được Yori giúp đỡ nên nó đã có thể gấp được thành thực các mẫu *origami* như hạc giấy, ếch giấy, cá giấy, tuy nhiên giải pháp cho phần thi này vẫn còn là một dấu hỏi lớn với nó. Vừa rồi ở lượt của mình, Jack đã trả lời rằng điều *origami* dạy cho chúng ta là lòng kiên nhẫn, nhưng câu trả lời của nó cũng chỉ nhận được cái lắc đầu đầy miễn cưỡng từ thầy Yamada.

“Thôi được. Ta tuyên bố phần thi này sẽ mở rộng ra cho tất cả các học viên của trường Nhị Thiên Nhất Lưu,” thầy Masamoto hô lớn, “kể cả những trò không có nguyện vọng tham gia Tam Tổ Luân Hồi. Nào, giờ thì cho ta biết, *origami* dạy chúng ta điều gì?”

Toàn thể học viên đột ngột trở nên căng thẳng khi ông chìa ánh nhìn xuống từng người hòng tìm câu trả lời. Không một ai dám động đậy vì sợ sẽ bị thầy Masamoto cho rằng mình biết đáp án. Không khí căng thẳng lên đến đỉnh điểm, tất thảy đều cảm thấy hổ thẹn vì chẳng thể đưa ra câu trả lời chính xác.

Đúng lúc cơn giận của thầy Masamoto chuẩn bị bùng lên thì bất ngờ có cánh tay nhỏ xuất hiện giữa rừng người đang hổ thẹn cắm mặt xuống đất.

“Sao hả Yori? Trò có câu trả lời phải không?”

Yori ngoan ngoãn gật đầu.

“Vậy hãy bước lên đây dự thi.”

Yori vội vàng tiến lên, những bước đi của cậu ta rụt rè như thể một chú sóc đang tìm chỗ ẩn nấp.

“Nào, Yori,” thầy Yamada cất giọng động viên, khuôn mặt nhăn nhoe vì tuổi già của ông toát lên vẻ chào đón nồng ấm khác hẳn vẻ mặt khùng khiếp đáng sợ của thầy Masamoto lúc này.

Toàn thể đạo đường im phăng phắc, ai cũng muốn nghe thấy câu trả lời của Yori.

Yori ghé tai thầy Yamada thì thầm câu trả lời rồi lùi xuống cúi đầu thi lễ. Thầy Yamada vừa vuốt râu vừa quan sát Yori một hồi lâu, sau đó ông chậm rãi quay sang phía thầy Masamoto gật đầu khiến vị võ sư đang giận dữ liền nở một nụ cười hào sảng.

“Xuất sắc,” thầy Masamoto hồ hởi, trông ông không còn vẻ gì là bức tức nữa. “Ít ra thì ở đây cũng có một học sinh biết suy nghĩ như một võ sĩ chân chính. Trò Yori, hãy mở mang cho các đồng đạo của trò biết câu trả lời là gì đi.”

Yori lập tức giật bắn mình. Cậu bé thường ngày có cạy rằng cũng chẳng nói nửa lời giờ đang phải đối diện với sức ép phát biểu trước toàn trường.

“Dũng cảm lên chàng trai trẻ. Nào!”

Yori hoảng hốt bật nói làm câu trả lời của cậu ta trở nên the thé, “Không nên... đánh giá dựa vào vẻ bề ngoài.”

Sau một hồi nuốt nước bọt cố gắng điều chỉnh giọng nói của mình, cậu ta tiếp tục.

“Một mảnh giấy lúc bình thường chỉ là một mảnh giấy, nhưng qua *origami*, nó có thể trở thành những con hạc, con cá hay bông hoa; nên... nên...”

“Một võ sĩ không bao giờ được đánh giá thấp khả năng tùy biến và thích nghi với cuộc sống của mình,” thầy Yamada nối tiếp lời cậu học trò đang bắt đầu lắp bắp. “Luôn phấn đấu để hoàn thiện mình hơn nữa, hãy vượt qua giới hạn của bản thân.”

Yori gật đầu tỏ vẻ biết ơn rồi kết thúc phần giải nghĩa với một giọng nhỏ nhẹ, “Đó chính là bài học *origami* dạy cho chúng ta.”

“Găng Sắt sẽ là phần thi cuối cùng của ngày hôm nay,” vừa tuyên bố, thầy Hosokawa vừa rảo bước đến trước hàng võ sinh dự thi đang ngồi quỳ ngay ngắn. “Đây là bài kiểm tra lòng can đảm, đồng thời cũng là cơ hội cuối cùng để các trò chúng tỏ mình xứng đáng được tham dự Tam Tổ Luân Hồi. Căn cứ vào kết quả của những bài thi trước, ta thấy các trò vẫn còn phải chứng minh thêm nhiều đấy.”

Vũ Đức Điện lúc này đã được dọn dẹp sạch sẽ không còn thứ gì khiến cho chưa ai đoán ra được nội dung của phần thi “Găng sắt”.

“Mục tiêu của các trò là đi từ phía bên này sang phía bên kia của Vũ Đức Điện,” thầy Hosokawa tiếp tục, tay ông chỉ ra một đường thẳng nối hai đầu đạo đường.

Việc này thì có gì khó nhì. Jack nghĩ bụng. Nó liếc về phía Yamato, xem ra cậu ta cũng đang nghĩ như nó. Akiko thì lắc đầu một cách nghi ngờ với cả hai đứa, cô bé cho rằng thử thách này không thể chỉ đơn giản như vậy.

“Găng Sắt là tên của phần thi Kiểm Thí nên lẽ dĩ nhiên các em phải cầm theo kiếm gỗ. Để vượt qua bài kiểm tra này, các em cần phải đi từ điểm đầu đến điểm cuối ở phía bên kia đạo đường. Giờ thì tất cả ra ngoài.”

Jack và những đứa khác đều tỏ ra lưỡng lự. Bài kiểm tra này có gì đặc biệt đến mức chúng phải ra ngoài chứ?

“NÀO!” thầy Hosokawa ra lệnh.

Các học viên liền đứng dậy rồi di chuyển thành hàng ra khỏi Vũ Đức Điện.

“Hãy chờ trong sân cho đến khi được gọi,” thầy Hosokawa hướng dẫn lần cuối quay vào đạo đường, đóng chặt cánh cửa chính điện lại.

“Cậu nghĩ thầy định làm gì?” Yamato hỏi, lúc này cả bọn đang đứng run lẩy bẩy trong cái lạnh của lớp băng tuyết phủ dày đến tận mắt cá chân.

Có tiếng bước chân của rất nhiều người vọng ra từ Vũ Đức Điện.

“Chắc là đang lập chương ngại vật bên trong chẳng,” Jack đoán mò.

“Có mà đang thả cộp chuyên ăn thịt bọn *ngoại quốc* á!” Hiroto giả giọng gầm gừ rồi bật cười khoái trá với Kazuki.

Jack quay lại đối mặt với hai đứa. Khả năng kiềm chế của nó đang tới giới hạn với phần thi trước mắt. Kiểm Thí là cơ hội cuối cùng để nó chứng tỏ bản thân, cũng là hi vọng sau nhất.

“Đừng phí sức với họ,” Akiko nói và kiểm tra kĩ thanh kiếm gỗ giắt bên hông. “Thầy Hosokawa ắt hẳn có lí do riêng nên mới yêu cầu chúng ta phải nỗ lực tập luyện như thế.”

Câu nói của Akiko khiến Jack phải quay lại kiểm tra cây kiếm gỗ của mình.

“HIROTO!” từ trong Vũ Đức Điện, thầy Hosokawa hô lớn.

Chuỗi cười của Hiroto lập tức tắt ngấm khi nghe thấy tên mình. Hắn bặm môi lộ rõ vẻ căng thẳng. Hiroto bước qua khoảng sân tiến vào Vũ Đức Điện ra vẻ can đảm, nhưng vừa đến trước cổng, hắn đã không kìm chế được và để lộ ra cái rùng mình bất an. Ngay khi Hiroto vừa bước vào trong, cánh cửa chính của Vũ Đức Điện liền đóng sầm lại báo hiệu điểm chẳng lành. Phía bên ngoài, các võ sinh dự thi lại tiếp tục chờ đợi, tất cả đều chăm chú nghe ngóng.

Mất một lúc sau đó chẳng ai nghe thấy âm thanh nào ngoài tiếng tuyết rơi giữa bầu trời lạnh lẽo u ám. Thế rồi bất ngờ một tiếng hô "KIAI!" vang lên từ trong đạo đường, tiếp theo là âm thanh hỗn loạn của một trận chiến, rồi một tiếng la thất thanh.

Ngay sau đó, mọi thứ trở lại với sự yên ắng đáng sợ.

Các thí sinh nhìn nhau hoảng hốt.

Họ tiếp tục chờ đợi và nghe ngóng, nhưng không còn một tiếng động nào của Hiroto nữa.

"YAMATO!" thầy Hosokawa hô lớn, mở toang cánh cửa phá vỡ sự im ắng nặng nề.

Yamato hít vào ba hơi thật sâu rồi bước qua khoảng sân vào sảnh đường. Jack nhìn theo Yamato bằng ánh mắt khích lệ nhưng dường như cậu ta không hề để ý. Lúc này, trong đầu Yamato chỉ còn duy nhất sự tập trung tuyệt đối vào phần thử thách đang chờ đợi.

Một lần nữa, cánh cửa lại đóng kín.

Đạo đường im ắng khiến Jack thật lòng e ngại. Sự yên lặng ấy khiến nó liên tưởng tới thời khắc êm ả trước cơn giông.

Đột ngột từ bên trong vang lên tiếng hô, tiếng đánh đấm, tiếng kiếm gỗ chém vào da thịt.

Trận đấu lần này có vẻ kéo dài hơn hẳn. Sau đó chúng nghe thấy những tiếng tán dương nhiệt liệt vọng ra từ bên trong.

"EMI!"

"Chúc cậu may mắn nhé," Jack nói với cô bé.

Emi mỉm cười thân thiện nhưng ánh mắt vẫn không giấu nổi nỗi sợ hãi.

"Hãy nhớ lại bức tranh trong Mảnh Hổ Thất ấy," Jack nói thêm, cố động viên cô bé lấy lại bình tĩnh. "Không vào hang cọp sao bắt được cọp con."

Bóng Emi khuất trong Vũ Đức Điện.

"Cậu vào Mảnh Hổ Thất của thành Nijo hồi nào đấy?" Akiko lên tiếng hỏi, giọng cô bé có chút gì đó không tự nhiên. "Hôm dự buổi trà đạo bọn mình đâu có vào đó."

"À không. Nhưng sau đấy tớ có quay lại."

“O? Cậu đi riêng với Emi à?”

“À... ừ,” Jack lẩm bẩm. “Tớ muốn tìm hiểu thêm về tòa thành đó ấy mà.”

Akiko mím môi. Cô khẽ gật đầu vẻ khó chịu rồi ngược lên bầu trời, đưa mắt nhìn theo những bụi tuyết bay bay trong gió.

Một tiếng hô *kiai* của Emi vang lên, không lâu sau đó người tiếp theo lại được gọi vào. Sau vài lượt nữa thì cả bọn nghe tiếng thầy Hosokawa gọi, “AKIKO!”

Jack mỉm cười động viên cô bé, Akiko rảo bước thẳng về phía trước mà không hề nhìn lại. Jack thầm mong sao Akiko không giận nó vì chuyện đã không nói lại với cô về lần ghé thăm tòa thành với Emi. Nhưng mà sao lại thế? Rõ ràng đâu phải chuyện gì Akiko cũng nói hết cho nó đâu.

Tuyết vẫn rơi đều xuống sân, phủ lên đầu và vai những thí sinh còn lại. Jack nghe tiếng Akiko hô vài lần xen giữa những âm thanh của cuộc đấu, nhưng đúng lúc nó thầm hỏi cô bé đã đi được bao xa rồi thì bên trong Vũ Đức Điện, mọi thứ đột ngột lặng thinh, một dấu hiệu không tốt chút nào.

Nhóm võ sinh còn lại ai nấy đều căng thẳng chờ xem kẻ sẽ được gọi tên tiếp theo.

Đến lúc cuối cùng, chỉ còn lại Jack và Kazuki bên ngoài. Chúng chẳng may may để ý đến nhau, mọi sự tập trung đều đổ dồn vào thử thách Găng Sắt sắp tới.

“KAZUKI!”

Kazuki chỉnh lại võ phục rồi ngẩng cao đầu tự tin bước về phía sân.

“Chúc may mắn,” Jack bất chợt thốt ra câu nói.

Kazuki liếc nhìn nó qua vai với nụ cười nham hiểm. “Cả mày nữa,” hắn đáp lại người bạn đồng hành bất đắc dĩ của mình. “Tao nghĩ chúng ta sẽ cần đến nó đấy.”

Nói đoạn Kazuki bước vào trong, cánh cửa khép lại sau lưng hắn.

Dự theo những tiếng hô vọng ra từ phía trong, có vẻ Kazuki đang hoàn thành khá tốt phần thi của mình, nhưng lúc này Jack gần như

đã lạnh cóng nên nó chẳng còn hơi sức nào quan tâm đến chuyện thành bại của kẻ thù.

“JACK!”

Cuối cùng cũng đến lượt, Jack làm vài động tác cho ấm cơ thể. Giờ thì nó chẳng còn biết là mình đang run vì lạnh hay vì căng thẳng nữa. Nó nắm chặt chuôi kiếm gỗ, cố gắng lấy lại tự tin.

Nó bước qua cửa đạo đường tiến vào trận chiến Găng Sắt.

GĂNG SẮT

Jack đứng chôn chân tại cửa.

Dọc hai bên đạo đường, hai hàng võ sinh của trường Nhị Thiên Nhất Lưu đứng như đội nghi thức ở các buổi đại lễ. Họ tạo thành một hành lang hẹp toàn các võ sĩ kéo dài từ cổng cho đến cuối lễ đường, nơi thầy Hosokawa đứng đợi.

Lác đác sau hai hàng dài này, Jack nhận thấy sự hiện diện của những võ sinh đã tham gia thử thách. Trông đứa nào cũng như vừa bị đánh đến như tử, kẻ thì trầy trụa toàn thân, đứa thì toác đầu chảy máu. Jack thấy Akiko ở gần giữa sảnh đường. Trông cô bé không có vẻ bị thương nặng lắm, nhưng rõ ràng việc cố xoay người lại để quan sát nó khiến cô bé bị đau.

“Chào mừng đến với Găng sắt,” thầy Hosokawa lên tiếng từ tít phía bên kia đại sảnh. “Hãy bước lên đây để chúng ta bắt đầu phần thi nào.”

Jack cẩn trọng bước lên một bước.

Không có chuyện gì xảy ra.

Nó liếc sang một bên và bắt gặp một học sinh khóa trên rất to con. Cậu ta không hề để ý đến nó.

Jack bước thêm một bước, hai hàng dài vẫn không hề nhúc nhích. Có khi họ chỉ là đội chào mừng và cuộc thi chỉ thật sự bắt đầu khi nó đến được chỗ thầy Hosokawa cũng nên. Nghĩ vậy. Jack bắt đầu tiến về phía vị võ sư, nhưng ngay khi nó vừa cất bước thì bất ngờ một tiếng “KLAI!” vang lên từ phía sau.

Nó nghe thấy âm thanh vun vút của kiếm gỗ.

Jack hụp người xuống tránh đòn bằng bản năng, chỉ thiếu chút nữa là thanh kiếm gỗ đã chém trúng vai. Bất ngờ xoay lại, nó rút

kiếm ra thủ thế. Chính võ sinh khóa trên là người vừa động thủ và giờ đang tiếp tục giờ kiếm nhằm xuống đầu nó.

Jack lập tức đỡ đòn rồi vùng kiếm đánh vào bụng kẻ tấn công. nhát kiếm uy lực khiến anh ta gập người đau đớn. Jack tiếp tục đá mạnh vào sườn làm anh chàng đổ gục ngay xuống sàn.

Khi vừa hạ được đối phương thì lập tức một cô gái nhảy ra khỏi hàng với cây kiếm gỗ đâm thẳng vào bụng Jack. Nó nhanh nhẹn nhảy sang bên dùng tay gạt kiếm rồi đánh bật luôn vũ khí khỏi tay cô ta. Nhanh chóng di chuyển sang phía sơ hở của đối phương, Jack tung một đòn chém ở tầm thấp. Cô gái nhảy tránh ra nhưng Jack đã nâng kiếm lên vào phút chót khiến nhát chém trúng thẳng vào gót chân làm cô ta mất thăng bằng ngã mạnh xuống sàn nhà.

Có tiếng sột soạt khẽ phát ra từ phía sau báo hiệu một đợt tấn công mới. Lần này hai võ sinh khác cùng lúc tiến ra. Họ tấn công ngay lập tức, một người chém vào đầu, một người đâm vào bụng Jack.

Không còn thời gian suy nghĩ, Jack thụp xuống dưới hai thanh kiếm gỗ rồi lăn người vào giữa hai võ sinh. Ngay lúc vừa tiếp cận, nó tung cước vào đầu gối võ sinh bên trái khiến cậu này mất trụ, tiếp đến là một cú đá hậu vào hông đối thủ còn lại khiến cậu ta đổ gục ngay xuống sàn.

Càng lúc càng có nhiều võ sinh lên tham chiến dồn dập, Jack tiếp tục chiến đấu mở đường đến giữa sảnh đường, đỡ hết đòn tấn công này đến đòn tấn công khác. Những bài tập riêng giờ đây đang phát huy công dụng. Từng động tác của nó uyển chuyển, nhịp nhàng, đường kiếm thì chính xác và đầy uy lực.

Thế nhưng cứ mỗi đợt tấn công qua đi, Jack lại trở nên chậm chạp và đuối sức. Nỗi sợ dần xuất hiện, nó biết mình *không bao giờ* có thể nguyên vẹn đến được bên kia sảnh đường. Găng sắt không phải là bài kiểm tra kỹ năng kiếm thuật. Mà là thử thách lòng can đảm cũng như tinh thần chiến đấu ngoan cường của thí sinh.

Lúc này Jack đã đi được ba phần tư quãng đường, tức là cân bằng thành tích với Kazuki, kẻ đang ôm phần má trái bị thương của mình. Kẻ thù của Jack đang quan sát nó qua cặp mắt sưng vù một bên.

Ngoài hai đứa thì còn một võ sinh nữa là Yamato cũng đã đi được đến đây, nhưng có vẻ chưa ai đến được chỗ thầy Hosokawa cả.

Jack lao đến mục tiêu đã hiện rõ ngay trước mắt, nhưng rồi nó bị chặn lại bởi một cô gái dùng gậy bông. Cô ta liên tục xoay tròn cây gậy trên tay như một cơn lốc tạo thành lá chắn ngăn Jack bước lên. Căn cứ vào cách cô ta di chuyển. Jack biết đối thủ của mình sẽ tấn công nhanh không thua gì rắn hổ, hơn nữa còn có lợi thế về phạm vi sát thương của vũ khí. Jack không thể tiếp cận. Nó liên tục di chuyển tránh né, tuy nhiên vẫn chưa tung ra được đòn phản công nào.

Cô bé võ sinh đâm bông về phía Jack nhanh như chớp, đòn tấn công trúng ngay vào bụng khiến nó có cảm giác như mọi thứ bên trong ruột nó lộn tung phèo cả lên. Tiếp tục là một đòn vung gậy đập ngay vào cằm làm Jack bị choáng gần như sắp ngất. May mà theo bản năng Jack vẫn vung kiếm lên đỡ được đòn kết liễu đối thủ định nhắm vào cổ nó.

Jack tiếp tục vừa lùi vừa chống đỡ, tuy nhiên cô ta đã giáng một đòn đánh trúng vào tay cầm kiếm của nó khiến nó mất kiểm soát, thanh kiếm gỗ văng xa khỏi tầm tay.

Không còn vũ khí, Jack chỉ biết nhảy hết từ bên này sang bên kia để tránh những đòn thọc gậy. Nó kịp chạy thoát được khỏi cô ta, nhưng rồi lại lập tức bị một võ sinh khác tóm ngay lại.

Cô gái cầm bông toét miệng cười tung đòn kết liễu.

Vào những giây cuối cùng, Jack dẫm lên chân võ sinh đang giữ nó rồi nhanh chóng xoay người sang bên khiến cây gậy đập ngay vào bụng cậu này làm cậu ta hét lên kinh hãi, nhờ vậy Jack cũng được giải phóng.

Bằng một động tác mau lẹ. Jack cướp luôn thanh kiếm gỗ của cậu ta rồi chém mạnh vào tay trước của cô gái cầm bông. Cây gậy bị rơi mạnh xuống sàn võ đường.

Jack thừa thế dùng đòn quăng vai hạ cô nàng rồi xông thẳng đến cuối đạo đường.

Nó đã làm được!

Nó đã vượt qua thử thách Găng Sắt.

Nó đã thành công ở một phần thi.

Toàn thân rã rời và trầy trụa, Jack tự tin bước đến trước mặt thầy Hosokawa, vị võ sư cũng đáp lại nó bằng một cái gật đầu tỏ ý hài lòng. Jack thầm mong mình đã làm đủ để được chọn vào Tam Tổ Luân Hồi. Nó cúi đầu thi lễ với vị võ sư.

Lạ lùng thay, không hề có tiếng tán dương từ những học viên khác. Phong trào bài ngoại chưa thể lan rộng tới mức khiến mọi người làm ngơ trước thành tựu của nó như thế được. Đúng lúc Jack đang định ngược lên nhìn thì nó chợt thấy thầy Hosokawa đổi chân trụ. Có tiếng gì đó vun vút trong không khí.

Âm thanh tiếp theo mà Jack còn nghe được là, "Ta đã dặn đi dặn lại là..."

CUỘC TUYỂN CHỌN

“... không bao giờ được lơ là trong phòng bị!”

Lời nói của vị võ sư vang lên trong đầu Jack đau đớn tựa như nhát kiếm vừa bổ xuống phía sau cổ khiến nó đổ gục ngay xuống sàn.

Phần thi Găng Sắt không phải chỉ dừng lại ở chỗ thầy Hosokawa. Chính thầy Hosokawa mới là bài kiểm tra cuối cùng.

Đưa tay xoa xoa cần cổ tê rần cứng ngắc. Jack giờ đang đứng trong ba hàng võ sinh tham gia thử thách hôm nay ở giữa Vũ Đức Điện. Cả bọn trông như vừa mới trải qua một cuộc chiến ác liệt trở về, mình mẩy đứa nào cũng đầy thương tích.

Trong lúc những học sinh khác trong trường ngồi quỳ ở xung quanh đạo đường thì thầy Masamoto cùng các vị võ sư ngồi thành vòng tròn ở chính điện, kín đáo bàn định kết quả của cuộc thi.

Thầy Kano quỳ một bên gối, chiếc bóng trắng của ông tựa vào cột nhà gần cạnh. Với tư cách là võ sư thỉnh giảng trong trường, ông không tham dự vào quá trình bàn định, tuy nhiên Jack có thể dễ dàng nhận ra vị thầy đang chăm chú lắng nghe những người khác tranh luận.

Lúc đầu, cuộc tuyển chọn có vẻ diễn ra khá suôn sẻ cho đến khi đột ngột có vẻ trở nên gay gắt, các võ sư bắt đầu to tiếng hăn lên.

“Tôi phản đối!” thầy Kyuzo tuyên bố trong lúc dậm mạnh xuống sàn gỗ. “Trò ấy chưa hoàn thành hết các thử thách.”

Mọi người xung quanh đều đổ dồn tai mắt về phía cuộc tranh cãi, bất chấp việc thầy Masamoto ra sức dàn xếp, những âm thanh bên trong vẫn bị lọt ra ngoài.

“... tôi nghĩ thầy hơi thiên vị rồi đấy,” thầy Kyuzo lên tiếng trách móc thầy Masamoto, giờ thì nổi bực tức bên trong đã hoàn toàn

chiếm lĩnh sự khôn ngoan của vị võ sư này.

“Vậy thầy có dám chắc rằng mình hoàn toàn chí công vô tư trong chuyện này không?” cô Yosa cắt ngang.

“Cái đó không liên quan gì cả. đơn giản là nó chẳng vượt qua được bất kì bài kiểm tra nào. Chúng ta không thể vứt đi các nguyên tắc chỉ vì một cá nhân!”

Thầy Masamoto đưa tay ra hiệu mọi người bình tĩnh. “Thôi được rồi. Nếu ý kiến của tôi làm mọi người bất hòa như thế này thì tôi xin rút lại...”

Rõ ràng không khí bên trong vẫn chưa hết căng thẳng nhưng lúc này mọi người đã cố gắng chỉ thì thầm để giữ bí mật với các võ sinh bên ngoài. Jack thấy chán nản kinh khủng. Nó chợt nhớ đến chuyện thầy Kyuzo thề sẽ không bao giờ để nó lọt được vào Tam Tổ Luân Hồi.

“Thế còn quan điểm của thầy thì sao, thầy Kano?” thầy Masamoto lên tiếng hỏi vị võ sư môn Bổng Thuật. “Chúng tôi đang không thể thống nhất được với nhau và rất cần thầy cho ý kiến.”

Lúc này, vị võ sư với thân hình to lớn mới bắt đầu bày tỏ quan điểm với mọi người. Vài phút sau đó, vụ việc cuối cùng cũng được dàn xếp ổn thỏa. Mọi người quay trở lại bản định thân mật với nhau, chỉ riêng thầy Kyuzo vẫn có vẻ rất ảm ức.

Một tiếng vỗ tay lớn vang lên trong Vũ Đức Điện như âm thanh của một quả pháo, ngay sau đó thầy Masamoto chính thức tuyên bố, “Đã đến lúc công bố kết quả!”

Toàn trường đổ dồn chú ý về phía những vị võ sư đang đối diện với các võ sinh, chẳng ai trong số họ tỏ vẻ biểu cảm điều gì đó. Sau lưng các võ sư là tấm gia huy phượng hoàng dát vàng đầy kiêu hãnh.

“Hỡi các samurai trẻ! Chúng ta tự hào với những võ sinh đã tham gia thử thách ngày hôm nay.”

Nói đoạn thầy Masamoto đưa mắt nhìn khắp lượt cả ba hàng võ sinh bèn dưới, ánh nhìn uy mãnh của ông khiến chúng có cảm tưởng như vị võ sư đang chăm chú dò xét từng đứa một.

“Màn trình diễn của các trò đã được chúng ta bản luận thấu đáo. Năm võ sinh được chọn tham gia Tam Tổ Luân Hồi sẽ là những người đã vượt qua được ít nhất một thử thách, và thể hiện được tinh thần võ sĩ đạo chân chính,” thầy Masamoto tiếp tục trình bày. “Khi được gọi, các trò hãy bước lên để nghe phần nhận xét về mình.”

Đến lúc này thì Jack thật sự chẳng còn cơ sở gì để mà hi vọng nữa, nó chỉ có thể tự trách mình trong nỗi thất vọng ghê gớm. Không hoàn thành nổi bất kì bài kiểm tra nào, việc lọt vào Tam Tổ Luân Hồi giờ đây chỉ còn là một giấc mơ xa vời, và tuyệt kĩ Nhị Thiên sẽ là một thứ gì đó vô cùng xa xỉ đối với nó trong một thời gian dài nữa.

“Emi,” thầy Masamoto lên tiếng gọi.

Emi yếu ớt bước ra khỏi hàng tiến đến vị trí nghe nhận xét, rõ ràng phần thi Găng Sắt vừa qua đã khiến cô bé bị tổn thương nhiều.

“Trò đã có một màn trình diễn tương đối tốt. Cung thuật là điểm mạnh của trò và mặc dù bị khiếp sợ bởi phần thi Găng sắt, trò cũng đã kịp thời lấy lại bình tĩnh. Trò cần rất nhiều can đảm. Tuy nhiên nhìn tổng thể thì trò vẫn chưa đủ giỏi để lọt vào Tam Tổ Luân Hồi. Ta nghĩ cha của trò cũng sẽ đồng ý trong trường hợp này. Hai phiếu thuận, ba phiếu chống.”

Emi cúi chào nhận kết quả. Nhìn cô bé tập tễnh đứng sang bên, Jack chợt nhận ra việc lọt vào Tam Tổ Luân Hồi khó khăn đến mức nào, thậm chí ngay cả con gái cứng của mạnh thường quân của trường cũng bị loại không thương tiếc.

Không khí thất vọng bao quanh toàn trường khi lần lượt sáu võ sinh tiếp theo cũng thất bại. Riêng Jack thì thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút vì kết quả cho thấy yêu cầu của kì tuyển chọn rất cao.

“Tadashi,” thầy Masamoto tiếp tục gọi.

Một cậu bé cứng cáp với đôi vai rộng cùng hàng chân mày rậm hình bán nguyệt bước lên phía trước. Jack nhận ra đó chính là người đầu tiên viết tên vào danh sách ứng thí Tam Tổ.

Thầy Masamoto gật đầu rồi nói, “Trò đã thể hiện được bản lĩnh mạnh mẽ, nhất là trong phần Cát Thí. Đáng tiếc là trò không thể

hoàn thành được phần Găng Sắt, nhưng dù sao thì, với bốn phiếu thuận, một phiếu chống, trò được quyền vào Tam Tổ Luân Hồi.”

Toàn trường reo hò cổ vũ. Ít nhất thì cũng đã có một người được thầy cô ghi nhận. Tadashi nở nụ cười mãn nguyện, cúi người thi lễ trước các vị võ sư rồi bước đến vị trí giữa đạo đường. Màn ăn mừng này của mọi người đã không kéo dài được lâu, vì ngay sau đó là một chuỗi bảy võ sinh liên tiếp bị loại.

Thế rồi đến lượt Akiko.

Jack nắm chặt tay trong lúc cô bé bước lên phía trước, thầm cầu mong bạn mình sẽ có được may mắn.

“Người duy nhất dập tắt được ngọn lửa chỉ bằng một mũi tên. Ta còn biết nói gì hơn đây?” thầy Masamoto mở đầu. Jack thấy cô Yosa ngăm nhìn học trò cứng của mình với ánh mắt đầy tự hào mãn nguyện. “Tuy nhiên trò lại chỉ hoàn thành được nửa chặng đường của phần thi Găng Sắt. Rõ ràng đã có một sự lơ là nhất định ở đây. Chúng ta đánh giá trò cao hơn thế nhiều.”

Akiko cắn chặt môi còn Jack thì cảm thấy miệng nó khô cứng. Phải chăng chuyện nó để lộ việc đến thăm tòa thành cùng Emi là lí do khiến cô bé mất tập trung?

“Dù sao thì trò cũng đã thể hiện được tinh thần võ sĩ đạo và sức mạnh tinh thần trong tất cả các phần thi khác,” thầy Masamoto tiếp tục, “thế nên sẽ là vô cùng bất công nếu chúng ta loại trò chỉ vì lí do này. Ba phiếu thuận, hai phiếu chống. mời trò bước lên cạnh Tadashi.”

Vũ Đức Điện lại ngập chìm trong những tiếng tán dương còn Akiko thì đứng yên tại chỗ, có vẻ cô bé vẫn còn bất ngờ với quyết định này. Phải mất một lúc sau mới lấy lại được bình tĩnh, cô bé cúi đầu thi lễ rồi bước đến bên cạnh Tadashi.

Mười người tiếp theo, trong đó có cả Goro - điều khiến Jack cảm thấy rất hài lòng, đều phải bước vào chung hàng ngũ của những người thất bại đang mỗi lúc một đông đúc hơn. Duy chỉ có Harumi, cô gái nhỏ con với khuôn mặt giống búp bê sứ đã xuất sắc vượt qua bài Cát Thí là được chọn. Như vậy chỉ còn hai chỗ trống.

Đến lượt Kazuki được gọi.

Jack dõi theo bóng kinh địch bước lên phía trước, vết sưng trên má hằn giờ đây càng phồng hơn bao giờ hết còn một bên mắt thì gần như đã nhắm hằn.

“Một màn trình diễn ấn tượng ở mọi mặt. Tất cả đều nhất trí trò được chọn vào Tam Tổ Luân Hồi.”

Kazuki là người đầu tiên nhận được sự nhất trí hoàn toàn. Hẳn đã ghi điểm lớn trong mắt các thầy cô, và căn cứ theo tiếng tung hô lúc này trong sảnh đường, có lẽ cả trường cũng đánh giá Kazuki chính là ứng cử viên sáng giá nhất cho vị trí trưởng cuộc sau cùng. Mặc dù chẳng ưa gì hằn nhưng Jack cũng phải thừa nhận đối thủ của mình đã thể hiện quá xuất sắc và hoàn toàn xứng đáng được như vậy.

Giờ chỉ còn lại ba võ sinh: Yamato, Hiroto và nó. Jack vốn biết mình đã hết cơ hội, nó chỉ còn cầu nguyện cho Yamato sẽ vượt qua được Hiroto.

“Yamato,” thầy Masamoto cất tiếng gọi.

Yamato bước lên phía trước, tay giữ chặt một bên hông và phải thở ra cả bằng miệng vì đau. Cậu bé nhìn cha mình với ánh mắt đầy lo lắng.

“Ta tự hào vì trò đã chiến đấu như một võ sĩ đích thực của dòng họ Masamoto trong phần Găng Sắt, vậy nên đây là một quyết định vô cùng khó khăn. Tuy nhiên, trò không vượt qua được bất kì thử thách nào, nên với hai phiếu thuận và ba phiếu chống, chúng ta rất tiếc buộc phải loại trò.”

Hai mắt Yamato mở to đầy thất vọng. Trông cậu ta lúc này như thể đang ước gì có thể đào được một cái lỗ mà chui ngay xuống. Jack cũng không thể tin nổi điều nó vừa nghe. Chắc hẳn vừa nãy các thầy cô đã tranh cãi vì Yamato chứ không phải nó. Vì vậy nên thầy Masamoto mới buộc phải nhường phiếu lại cho thầy Kano. Có lẽ ông cũng đang rất thất vọng với quyết định này.

Yamato cúi đầu lặng lẽ đứng sang bên, mỗi bước chân cậu ta nặng trĩu thất vọng với màn trình diễn của mình.

Thầy Masamoto tiếp tục gọi tên Jack.

Nó tự chuẩn bị chờ đón điều cuối cùng cũng đến.

“Jack, kết quả của trò đã gây rất nhiều tranh cãi. Cá nhân ta cho rằng trò đã thể hiện được tinh thần võ sĩ đạo xuyên suốt các thử thách, và rất xứng đáng được tham gia vào Tam Tổ Luân Hồi. Tuy nhiên, để đảm bảo tính công bằng, nhất là trò có quan hệ cha con với ta, lại không đi đến được mốc cuối cùng ở bất kì phần thi nào.”

Jack biết nó đã bị Hiroto đánh bại. Giờ đây nó chỉ muốn nhận kết quả nhanh nhanh rồi nhập bọn cùng với Yamato ở phía bên kia, nhưng cha đỡ đầu của nó vẫn chưa kết thúc, “Trò chưa vượt qua được hết phần thi Găng sắt. Tuy nhiên vì xưa nay không có ai đi xa được như trò, thầy Hosokawa cũng thật sự ấn tượng với màn trình diễn đó nên đã quyết định cho trò kết quả đậu. Mặc dù vậy, trong nội bộ chúng ta vẫn có những ý kiến phản đối. Do đó mọi người đã thống nhất sẽ để thầy Kano đưa ra quyết định sau cùng.”

Hóa ra việc khiến các thầy cô tranh cãi *không phải* là vấn đề của Yamato mà từ đầu vẫn là về nó. Jack mơ hồ cảm thấy cặp mắt xám của vị võ sư Bổng Thuật đang nhìn mình. Mặc dù thầy Kano không còn thị giác. Jack biết rằng ông vẫn đang dùng các giác quan khác để quan sát nó.

“Có lẽ không cần phải nói thêm về mức độ khó khăn của Tam Tổ Luân Hồi. Có thể nói cuộc thi này là một thử thách nguy hiểm. Do đó, chúng ta không thể đưa ra quyết định một cách hời hợt. Vậy nên thầy Kano đồng ý rằng trò xứng đáng, với điều kiện là từ giờ trò sẽ phải tham gia cùng thầy ấy trong những bài khổ luyện đặc biệt, nhằm chuẩn bị cho thử thách sắp tới.”

Trong một thoáng, Jack không dám chắc rằng nó có nghe chính xác hay không. Vậy là nó đã thành công hay thất bại?

Thế rồi các võ sinh khác bắt đầu vỗ tay, tuy không được nhiệt tình như lúc tán dương Kazuki và những người thành công trước. Tuy nhiên, Jack đâu để ý đến việc đó. Nó chỉ cần biết mình đã được chọn, còn Hiroto thì không! Lúc tên này vừa bước sang bên hàng ngũ của những kẻ thất bại vừa lườm nó chằm chằm, Jack còn thầm nghĩ đây là quả báo cho lần nó bị đá vào mạng sườn trước đây.

“Cuối cùng, ta muốn nhắc lại một lần nữa, rằng với việc tham gia cuộc thi ngày hôm nay, các trò đã thể hiện mình có đủ dũng cảm để trở thành một võ sĩ chân chính,” thầy Masamoto khẳng định, ngay

sau đó là một cái gật đầu tỏ ý đánh giá cao với nhóm võ sinh đang tập trung một bên.

Tiếp theo ông quay về hướng năm võ sinh được chọn đang đứng ở giữa sảnh đường: Tadashi, Akiko, Harumi, Kazuki và Jack.

“Với năm trò giành quyền đi tiếp, ta có một lời khuyên rằng, trong trận chiến giữa sức mạnh và kỹ thuật, kỹ thuật sẽ có ưu thế. Còn trong một trận đấu giữa kỹ thuật và tinh thần, tinh thần sẽ vượt qua kỹ thuật, vì nó giúp ta tìm thấy điểm yếu của đối phương. Có lẽ phần nhiều trong các trò đều hiểu ta nói gì, nhưng cuối cùng, chỉ có duy nhất một người hội đủ phẩm chất để thực hiện được nó.”

Kazuki nở nụ cười mãn nguyện, cho rằng lời khen đó nhất định là dành cho mình. Thế nhưng chỉ vài giây sau, bộ mặt hơn hớn đó đã nhanh chóng chuyển sang nhăn nhó thất vọng khi thầy Masamoto tiếp tục nói, “Yori, hãy bước lên trên. Trò cũng sẽ tham gia Tam Tổ Luân Hồi cùng với họ.”

Âm thanh xôn xao ngạc nhiên vang lên khắp trường, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cậu bé nhỏ con. Sau một hồi lưỡng lự, Yori bị một học sinh gần đó đẩy lên khiến cậu bé theo đà bước vào trung tâm sảnh đường với bộ dạng run rẩy và kinh ngạc như một chú cừu non.

ĐỘT NHẬP

“Không thể tưởng tượng được là thầy ấy lại ra tay trong lúc cậu đang thi lễ Jack ạ,” Saburo mở lời trong lúc cả bọn ngồi thư giãn giữa giờ nghỉ trong Nam Thiên Viên sau ngày diễn ra các bài thi. Lúc này các võ sinh đang tụ tập trên dãy hành lang gỗ ngồi nhìn xuống thác nước bên dưới. Cả Nam Thiên Viên giờ ngập trong tuyết trông hết như một đỉnh núi trắng với mây bồng bênh xung quanh.

Jack nở nụ cười như mếu với Saburo, không ngừng đưa tay xoa xoa chỗ cổ có vết kiếm gỗ chém.

“Thầy Hosokawa chính là chương ngại cuối cùng của phần thi đó còn gì,” Akiko nói trong lúc chơi bắn bi với Kiku, bằng cách dùng tay búng những viên sỏi tròn xoe đập vào các viên khác để ăn điểm. “Có ai đang lúc chiến đấu lại đi thi lễ với đối phương không?”

“Thì không, nhưng rõ ràng thầy ấy chơi ăn gian còn gì.”

“Hừm, còn tớ thì chả hiểu sao Jack được chọn mà tớ thì không,” Yamato lầm bầm, bực tức chọc thanh kiếm gỗ của mình vào lớp tuyết dưới chân. “Rõ ràng có sự thiên vị ở đây, chẳng qua Jack là *ngoại* -”

“Yamato!” Akiko thốt lên, nhìn chăm chăm vào mắt cậu chàng. “Jack là võ sinh đi được xa nhất trong lịch sử thi Găng Sắt của trường. Cậu ấy hoàn toàn xứng đáng được chọn.”

“Xin lỗi nhé,” Yamato mỉm cười tỏ ý biết lỗi với Jack. “Chẳng qua em vẫn còn hơi buồn vì chuyện đó nên thế.”

Yamato kéo võ phục của mình lên để lộ phần vết thương thâm tím gần hết thân bên phải. Jack nhận ra có thể nó cũng đã bị thương nặng như thế trong thử thách Găng Sắt. Nó hiểu ắt hẳn Yamato vẫn còn chưa hết hổ thẹn với việc bị loại. Jack chủ động bỏ qua lời khích

bác vừa rồi của Yamato. Nó chỉ hi vọng rằng tình bạn của chúng sẽ không bị sút mẻ qua sự kiện lần này.

“Eo, chắc là phải đau lắm nhỉ,” Saburo nói, đoạn cậu chàng dùng ngón tay chọc vào chỗ bị thương của Yamato.

“Úi da!” Yamato la to, vội vàng hất tay Saburo ra.

“Lêu lêu lớn rồi còn mè nheo kìa,” Saburo thừa cơ trêu cậu bé.

“Ờ, vậy thì thử cho biết nha!”

Nói đoạn Yamato đâm thùm thụp vào Saburo. Cả bọn được một trận cười ngả nghiêng khi Saburo ngã lộn ngửa khỏi hiên lần xuống nền tuyết.

“Saburo này, cậu nên nhớ tớ đã phải chịu tất cả những đau đớn và khổ luyện này mà cuối cùng *chẳng* thu lại được gì đấy!” Yamato hét to, nhảy xuống rồi vớ ngay một nắm tuyết chà mạnh vào mặt Saburo.

“Thôi đi mà Yamato,” Akiko kêu lên, lo sợ Yamato lại giận quá hóa rồi.

“Nói thì dễ lắm. *Chị* và Jack đã được chọn, còn em có được đâu!”

“Này... còn Yori nữa chứ,” Saburo lúng búng trong lúc liên tục hứng phải những nắm tuyết từ phía Yamato túi bụi bắn tới.

“Đúng đấy. Mà Yori đâu rồi?” Kiku xen vào, cố thu hút sự chú ý của Yamato ra khỏi màn ẩu đả.

Cuối cùng Yamato cũng chịu ngừng tay. “Quý ngài thiên tài khinh đời đó đang ở đẳng kia kìa.” Cậu ta chỉ tay vào cây thông được chống đỡ bằng chiếc nặng gỗ phía cuối khu vườn.

Yori đang ngồi dưới một tán cây nặng trĩu tuyết lơ lơ kéo đuôi một con hạc giấy làm cho đôi cánh như đang vỗ của nó xòe ra cân đối. Từ hôm qua đến giờ cả bọn đã ra sức động viên, thế nhưng Yori vẫn chẳng mở miệng nói được câu nào kể từ sau cú sốc ở Vũ Đức Điện.

“Đừng có xấu tính như thế nữa Yamato,” Akiko gắt. “Yori chưa bao giờ muốn tham gia thử thách cả.”

“Vậy sao cậu ấy lại được chọn? Rõ ràng quy định chỉ có năm học sinh giỏi nhất được tham gia Tam Tổ Luân Hồi thôi. Biết bao nhiêu

người sẵn sàng hi sinh tất cả để được vào vị trí của cậu ấy đấy. Chính em cũng vậy đây,” Yamato đáp, lúc này cậu ta đã thả Saburo ra và giận dữ phủi tuyết trên y phục.

“Nhưng cậu ấy đã vượt qua được một thử thách trong khi em thì không. Rất tiếc là như thế.”

“Thì em biết rồi,” Yamato lăm lăm thừa nhận rồi ngồi thụp xuống hàng hiên gỗ. “Nhưng Yori thậm chí còn chẳng tham gia phần thi chiến đấu nào thì làm sao các thầy biết là cậu ấy đã sẵn sàng?”

“Thế cậu nghĩ chúng ta thì sao?” Jack lên tiếng.

“Ai chứ cậu thì không. Cậu chỉ được vớt vào thôi,” Yamato nhanh chóng đáp lại.

“Thì đúng. Thế nên đó là lí do tớ phải tham dự những buổi tập riêng cùng thầy Kano,” Jack chống chế.

“Tất nhiên phải vậy rồi.”

“Cậu nói đúng. Và tớ cũng cần cả sự giúp đỡ từ cậu nữa, nếu cậu thấy muốn.”

“Ý cậu là sao?” Yamato hỏi, đoạn quay lại nhìn thẳng vào Jack.

“Thầy Kano bảo tớ cần một người tập cùng. Và tớ rất hi vọng người đó sẽ là cậu.”

Yamato suy nghĩ hồi lâu, xem chừng như sẽ từ chối vì lòng tự tôn của mình.

“Thôi mà, còn nhớ hồi bọn mình luyện kiếm ở Toba không,” Jack nài nỉ.

Nhận thấy thiện chí của Jack, cuối cùng Yamato cũng cười gượng. “Được rồi. Tớ tham gia. Làm sao bỏ lỡ cơ hội dần cậu như tớ được chứ!”

Tối hôm đó. Jack nghe thấy tiếng Yori khóc thút thít trong phòng. Nghĩ rằng bạn mình đang cần người bên cạnh, nó quyết định gõ cửa.

“Mời vào,” Yori sụt sịt.

Jack kéo tấm cửa giấy bước vào. Trong phòng, thậm chí chỉ còn vừa đủ chỗ cho nó đứng chứ chưa nói đến ngồi, phần vì căn phòng quá bé, phần khác là vì không biết bao nhiêu mô hình hạc giấy bày

la liệt khắp phòng. Ấy thế mà Yori vẫn còn đang gấp thêm như thế đây là thú vui miên man bất tận của cậu ta vậy.

Jack dọn cho mình một khoảng trống vừa đủ để ngồi xuống cạnh người bạn. Yori hầu như không quan tâm đến sự có mặt của nó, vậy nên Jack quyết định giúp cậu bé xếp hạc. Sau khi đã gấp được đến con thứ năm thì nó không kìm nổi sự tò mò nữa.

"Yori này, sao cậu gấp nhiều hạc giấy quá vậy? Cậu đã vượt qua phần Thiên Thí rồi mà?"

"*Senbazuru Orikata*," Yori ừ ừ đáp.

"Cái gì cơ?" Jack hỏi, lắc đầu ra vẻ không hiểu.

"Người ta nói rằng," Yori tiếp tục, hơi khó chịu vì không thể tập trung xếp giấy, "nếu ai gấp được một nghìn con hạc giấy, người đó sẽ thực hiện được một điều ước."

"Thật không? Vậy cậu muốn ước điều gì thế?"

"Cậu đoán thử xem...?"

Jack nghĩ là nó biết, nhưng dù sao thì Yori vốn không muốn nói chuyện nhiều, vậy nên nó cũng thôi. Không còn gì để nói, Jack đứng dậy duỗi chân tay rồi bước đến khung cửa sổ nhỏ. Nó phóng tầm mắt xuống khoảng sân phủ đầy tuyết bên dưới. Giả sử có đủ kiên nhẫn ngồi xếp một nghìn con hạc thì Jack biết chắc chắn điều nó sẽ ước là gì. Đó sẽ là điều trước đây nó đã cầu nguyện với con búp bê Daruma.

Jack lại nhớ đến Jess. Không biết giờ này em gái nó đang làm gì? Mong rằng con bé vừa thức dậy và đang dùng bữa sáng với bà Winters, bởi nó không muốn nghĩ đến những tình huống khác.

Không muốn để tình hình trở nên tồi tệ hơn với những suy nghĩ bắt đầu bi quan của mình, Jack về chỗ cũ ngồi xếp hạc. Nó cầm một mảnh giấy lên và bắt đầu cầm cúi.

Xấp *giấy origami* nhanh chóng hết veo. Yori lặng lẽ cảm ơn Jack rồi bảo ngày mai cậu sẽ lấy thêm. Tuy vẫn không cười nói nhưng có vẻ như Yori đã bớt lo lắng và không còn khóc nữa. Thấy vậy Jack liền từ biệt Yori rồi quay về phòng ngủ. Vừa kéo cánh cửa giấy ra, nó lập tức sững người với quang cảnh trước mắt.

Phòng nó vừa bị bom tung lên và khắp nơi bị lục lọi.

Tấm đệm nằm thậm chí bị lật ngửa lên và xé tung ra; bộ kimono lễ phục, võ phục cùng kiếm gỗ thì nằm lăn lóc trên sàn; cả con búp bên Daruma và chậu *bonsai* cũng rơi khỏi cửa sổ, rễ cây tróc cả ra, đất vãi tung tóe khắp nơi.

Jack nghĩ ngay chỉ có thể là Kazuki. Đây rõ ràng là việc mà hắn và băng Bọ Cạp thường làm. Nó kiểm tra xem liệu có thứ gì bị lấy đi không. May thay, thanh kiếm thầy Masamoto cho nó vẫn còn nằm dưới tấm lễ phục, cả bức tranh của em nó cũng an toàn dưới chậu *bonsai*, tuy có bị nhàu nát và miếng da bọc ngoài thì bị vứt sang bên. Cuối cùng nhìn đến tấm đệm. Jack chợt nhận ra thứ đã biến mất.

Jack chạy như điên qua dãy hành lang trống trải hướng thẳng đến phòng Kazuki, đoạn trượt mở tung cánh cửa phòng hắn.

"Nó đâu rồi?" Jack hét lớn.

"Cái gì ở đâu?" Kazuki bức tức đáp lại, hắn đang bận lau chùi thanh gươm màu đen với hoa văn vàng vừa được cha tặng thưởng nhân dịp được chọn vào Tam Tổ Luân Hồi.

"Đừng có giả vờ. Trả nó lại cho tao!"

Kazuki nhìn chăm chăm vào Jack, mắt trái của hắn vẫn đang sưng tấy sau trận đòn trong cuộc thi Găng Sắt hôm qua. "Cút ra khỏi phòng tao!" Hắn hét lớn. "Mày nghĩ một samurai như tao lại đi làm mấy việc trộm cắp đáng khinh đó à? Có thể đám *ngoại quốc* chúng mày vẫn thường làm thế, nhưng người Nhật chúng tao thì không bao giờ."

Thế nhưng ngay khi nhận thấy vẻ hoảng loạn trên mặt Jack, một nụ cười nham hiểm liền hiện lên trên khuôn mặt hắn. "Nhưng nếu mày tìm được ai làm việc đó thì cho tao gửi lời cảm ơn nó nhé."

Jack giận tím mặt. Dù Kazuki là đứa khó ưa nhưng dường như vụ đột nhập lần này không liên quan gì đến hắn. Hay có lẽ là Hiroto, kẻ rất muốn báo thù nó sau vụ vượt mặt vừa rồi. Jack đưa mắt về phía hành lang trống vắng, bất ngờ có một thứ khiến nó như đông cứng.

Một hình thù vận trang phục trắng từ đầu đến chân đang lén ra khỏi phòng nó, hắn cầm tấm da bọc của nó trên tay.

"Đứng lại!" Jack gào lên.

Nó vô tình bắt gặp cặp mắt đen của hắc. Kẻ đột nhập nhanh nhẹn tẩu thoát khỏi hành lang về hướng Sư Tử Đường, lặng lẽ và im lìm như tiếng tuyết rơi.

Jack phóng theo. Nó lao vù qua vài học viên vừa thò đầu ra khỏi phòng xem có chuyện gì diễn ra khiến họ giật mình đánh thót, đuổi theo kẻ đột nhập giữa đêm đông lạnh giá.

Nó bắt gặp bóng hắc đang băng qua sân trường.

“Trả lại đây!” Jack vừa tăng tốc bám theo vừa hét lớn.

Bóng người đã chạy đến góc vườn, hắc phóng mình lên bức tường chắn ngang. Jack vội vã trèo theo nắm được vào phần đuôi áo. Nó cố dùng hết sức bình sinh kéo xuống nhưng đối thủ đã kịp tung ra cú đá mạnh vào ngực khiến Jack ngã lộn nhào xuống tuyết. Đánh mất cơ hội cuối cùng, Jack chỉ còn biết nhìn hắc tiếp tục leo qua bức tường nhanh nhẹn và khéo léo như một con mèo.

Bóng người màu trắng lẩn dần vào đêm tối.

MỒI NHỮ

“Cậu cho rằng thủ phạm là Độc Nhãn Long?” vừa hỏi Yamato vừa giúp Jack thu dọn lại phòng. “Nhưng lần cuối hắc lộ diện là từ lâu lắm rồi cơ mà.”

Jack vuốt phẳng bức tranh của em gái nó và phúi sạch chỗ đất chấu cây cảnh lấm lem vương vãi dính lên. Thường ngày Jack cất bức tranh trong chiếc bao gỗ cá nhân bên người nên rõ ràng kẻ đột nhập đã lục soát phòng của nó rất kĩ mới thấy.

“Nhất định là hắc, chỉ có điều lần này hắc phái tay sai đến, nếu không thì cũng trừ phi hắc vừa mọc thêm được một con mắt nữa!” Jack nói về mĩa mai và lại nghĩ về cặp mắt đen lộ liễu dưới phần khăn trùm đầu của tên hung thủ.

“Nhưng ninja mà mặc đồ màu trắng á? Hay có khi đấy chỉ là kiểu ngụy trang đánh lừa thôi. Cậu có chắc việc này không phải trò đùa quái ác nào đó của bọn Bọ Cạp chứ? Từ trước tới giờ, bọn ninja lúc nào chả mặc đồ đen.”

“Vào ban đêm thì đúng là như thế,” Akiko ngắt lời, cô bé bất ngờ xuất hiện bên cửa phòng Jack trong bộ đồ ngủ màu anh đào. “Nhưng trời tuyết thế này mà mặc đồ đen thì khác gì tự sát. Trang phục của một ninja luôn dùng để ngụy trang và ẩn nấp, do đó họ mặc màu đen vào ban đêm, màu trắng vào mùa đông và màu xanh khi di chuyển trong rừng.”

“Nãy giờ cậu ở đâu đấy?” Jack hỏi, có hơi khó chịu vì cô bé đã không ở bên cạnh giúp đỡ nó.

Trời lúc này đã tối muộn, ngoài Yamato và Akiko ra, hầu như mọi người đều đã về phòng ngủ. Không một ai ngoài Jack biết đến sự hiện diện của tay ninja vận đồ trắng trong trường. Điều này cũng tốt thôi. Nó vốn không muốn phải trả lời những câu hỏi có khả năng sẽ

được đặt ra. Thậm chí nó còn nói dối Saburo rằng đây chỉ là một cuộc phá phách của Hiroto để tránh làm lộ chuyện về cuốn *hải đồ*.

"Tớ đi tắm," Akiko đáp, quang cảnh hỗn độn trong phòng Jack làm cô bé phải giật mình. "Chuyện gì vừa xảy ra ở đây thế? Có thứ gì bị mất không?"

"Độc Nhãn Long trở lại rồi," Jack trả lời trong lúc thu dọn đồng kiếm của mình lại, "và đúng là có thứ bị lấy đi."

"Không phải là cuốn *hải đồ* đấy chứ!" Akiko la lên.

Jack lắc đầu.

"Không. Là quyển từ điển tiếng Nhật mà Cha Lucius đã đưa cho tớ lúc ở Toba. Tớ cần phải giao nó lại cho Cha Bobadilla ở Osaka khi có cơ hội. Giờ thì chắc tớ không giữ được lời hứa với ông ấy nữa rồi."

"Nhưng hắn lấy quyển từ điển ấy của cậu làm gì?" Yamato chắt vấn, cậu ta nhíu mày ra vẻ khó hiểu.

"Tớ không nghĩ là bọn chúng muốn lấy nó," Jack đáp, nó nhặt con búp bê Daruma lên đặt về vị trí cũ bên cạnh cây *bonsai* trên cửa sổ. "Nhìn thoáng qua thì quyển sách của cha Lucius rất giống cuốn *hải đồ*. Tớ vốn cố ý để quyển từ điển dưới tấm đệm nhằm làm mờ mắt. Nếu không nhìn vào bên trong thì rất khó để phân biệt chúng. Có lẽ tớ đã trở về ngay lúc hắn ta đang lục soát."

"Sao cơ? Tên ninja đã ở trong phòng với cậu à?" Yamato tỏ ý nghi ngờ. "Nếu thế thì sao cậu lại không nhìn thấy hắn?"

"Có lẽ hắn đã trốn ngay phía trên đầu tớ," Jack vừa giải thích vừa rùng mình. "Thấy mấy vết ẩ trên tường và cửa kia không. Dấu tích của tuyết tan đấy. Tớ nghĩ tên ninja đã đu lên xà nhà và trần."

"Có lí," Akiko tỏ ra đồng tình. "Ninja được dạy các kĩ thuật leo trèo và nhào lộn từ bé. Họ thậm chí còn được dạy cách bám trên cành cây chỉ bằng một ngón tay cơ."

"Sao chị biết hay vậy?" Yamato ngạc nhiên hỏi.

"VẬY nếu tên Độc Nhãn Long vẫn chưa lấy được thì bây giờ cuốn *hải đồ* đang được giấu ở đâu?" Akiko vẫn tiếp tục nói, cố tình làm lơ câu hỏi vừa rồi.

Jack hơi lưỡng lự. Nó không thể mạo hiểm với kỉ vật duy nhất còn lại của cha nữa. Lúc đến thăm thành Nijo cùng Emi, nó đã lấy cơ muốn được khuây khỏa để có thời gian yên tĩnh một mình. Nhân khi ấy nó đã kịp giấu *hải đồ* vào đường hầm bí mật trên bức tường sau tấm tranh lụa hạc trắng. Đó là một nơi cất giấu an toàn, đặc biệt khi chỉ có một mình nó biết.

“Jack à, cậu có thể tin vào bọn mình mà,” Akiko nhấn mạnh. “hơn nữa, nếu biết rõ vị trí bọn tớ sẽ có thể giúp cậu bảo vệ nó. Dù sao thì Độc Nhãn Long cũng sẽ nhanh chóng nhận ra thứ hắc lấy được chỉ là mồi nhử và tiếp tục tìm kiếm cuốn *hải đồ* thật sự thôi.”

Jack tiếp tục cân nhắc hồi lâu. Nó biết Yamato và Akiko là bạn, những người bạn thân nhất của nó. Akiko nói đúng, nó phải tin tưởng họ. Họ là những người sẵn sàng giúp nó kia mà. Có điều, bây giờ chưa phải là lúc nó cần thổ lộ hết mọi điều.

“Cậu còn nhớ chuyện tớ nói là có quay trở lại thành Nijo với Emi chứ...?”

“Có,” Akiko đáp lạnh lùng.

“Tớ xin lỗi vì lúc đó đã không nói với cậu, nhưng thật sự thì cũng có những chuyện cậu không kể với tớ mà, đúng không,” Jack nói tiếp, cố tình ngưng một lúc để tỏ ý trách móc với Akiko. “Dù sao thì tớ cũng có lí do mới đi riêng với cậu ấy. Tớ đến đó để giấu *hải đồ*.”

“Trong tòa thành á? Nhưng sao lại là ở đó?” Yamato ngạc nhiên.

“Toà thành của lãnh chúa Takatomi được thiết kế ngăn chặn sự xâm nhập của bọn ninja. Liệu còn chỗ nào thích hợp hơn để giấu nó khỏi nanh vuốt tên ninja gian xảo Độc Nhãn Long kia nữa?”

“Jack, tớ thật sự không thể tin được là cậu lại làm chuyện đó,” Akiko gắt lên, trừng trừng nhìn Jack như thể nó vừa phạm phải một tội lỗi cực kì ghê gớm.

“Ý cậu là sao?” Jack hỏi. “Đó rõ ràng là nơi an toàn nhất còn gì. Làm gì mà phải gắt lên như thể tớ vừa mới giết ai không bằng thế?”

“Giờ thì chưa, nhưng việc cậu làm *đã* gây nguy hiểm cho lãnh chúa Takatomi đó!” cô bé vừa nói vừa lắc đầu như không tin nổi Jack ngốc nghếch như thế. “Giờ thì Độc Nhãn Long sẽ tìm cách đột nhập vào tòa thành để đánh cắp nó.”

“Hắn không vào nổi đâu. Cho dù là đích thân hắn đến thì cũng sẽ mắc bẫy Sàn Sơn Ca rồi bị trói gô cổ lại ngay, làm gì có cơ hội đến gần lãnh chúa,” Jack cãi. “Hơn nữa, nếu chỉ có ba đứa mình biết với nhau thôi thì ông ấy gặp nguy hiểm thế nào được? Độc Nhãn Long sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến chỗ đó đâu, còn tụi mình thì đương nhiên không đời nào nói cho hắn biết rồi.”

LI THỦ

“Để ta nói cho trò biết một bí mật nhé. Thật ra ta không hề bị mù...”

Biết ngay mà. Jack nghĩ bụng. Rõ ràng vị võ sư môn Bổng Thuật của nó chỉ làm bộ mà thôi. Nếu không thì làm sao ông ấy dẫn cả lớp leo núi, rồi đánh lừa tên Kazuki, nhất là khả năng sử dụng bổng đạt đến tầm thượng thừa như thế được. Từ trước tới giờ mọi người đều bị thầy ấy lừa mất rồi.

“Mà chỉ đơn giản là ta không thể nhìn được,” thầy Kano kết thúc câu chuyện bằng một giọng trầm ấm.

“Em không hiểu,” cả Jack và Yamato cùng đồng thanh. Giữa khí trời giá lạnh mùa đông, hơi thở của chúng phả ra như khói.

Ba thầy trò đã trở lại khuôn viên Vĩnh Quan Tự. Rừng lá mùa thu lộng lẫy nơi đây giờ đã được thay bằng những thân cây trụi đông cứng trong gió tuyết. Họ cùng ngồi trên một băng ghế đá cạnh chiếc cầu gỗ nhỏ. Dòng suối khá rộng thường ngày vẫn chảy giờ băng đã đóng kín bề mặt, tuy nhiên chỗ dốc đằng xa vẫn còn một thác nước nho nhỏ đổ xuống lòng hồ đã bị đông cứng giữa khuôn viên.

“Đa phần mọi người đều nghĩ nhìn là cách nhận thức mọi vật xung quanh thông qua mắt. Nhưng liệu có hoàn toàn là vậy không?” vừa nói thầy Kano vừa huơ huơ đầu gậy về phía quang cảnh trước mặt chúng.

Ông nhặt vài viên sỏi trên mặt đất rồi đưa cho mỗi đứa học trò một viên.

“Khi quan sát viên đá như thế này, các trò cũng đang thực hiện việc cảm nhận nó bằng bàn tay trong tâm thức của mình. Thật ra bản thân việc nhìn cũng đem lại cho con người những nhận thức về

xúc giác nữa đây, chẳng qua là do phần tín hiệu thị giác quá áp đảo nên chúng ta mới quên mất sự hiện diện của nó.”

“Nhưng nếu không thể nhìn thì sao ngày xưa thầy lại học cách chiến đấu được ạ?” Yamato lên tiếng.

“Tàn tật không đồng nghĩa với vô dụng,” vị võ sư đáp, ông búng viên sỏi của mình lên rồi dùng gậy đánh mạnh vào nó. Viên sỏi văng xa đến giữa hồ rồi tiếp tục nảy tung tung trên mặt băng. “Đơn giản là phải thích nghi. Ta sử dụng những giác quan khác của mình. Học cách cảm nhận mọi thứ. Dần dần ta trở nên thành thạo trong việc đánh hơi thấy các mối nguy hiểm, nếm được nỗi sợ hãi trong không khí. Và ta tự dạy cho mình phương pháp lắng nghe thế giới xung quanh.”

Nói đoạn thầy Kano đứng dậy bước về phía dòng suối.

“Hãy nhắm mắt lại, ta sẽ chỉ cho các trò thấy ý nghĩa của điều ta vừa nói.” Vừa giảng ông vừa di chuyển trong lúc liên tục gõ mạnh gậy theo từng bước chân để làm hiệu. “Thông qua các bài tập này, chúng ta sẽ cùng luyện kĩ năng cảm nhận môi trường xung quanh. Tập cách sử dụng tất cả các giác quan khác trừ thị giác. Hãy thử chỉ về chỗ ta đang đứng xem nào?”

Jack và Yamato cùng chỉ về hướng chúng cho rằng vị võ sư đang đứng.

“Giờ thì mở mắt ra. Nhìn thử xem các trò đoán có đúng không?”

“Đúng ạ, thưa thầy,” chúng đồng thanh đáp, cả hai đưa đầu chỉ đúng chỗ đứng của ông trên chiếc cầu.

“Tốt. Nếu các trò có thể nghe thấy tiếng động thì các trò sẽ biết ta đang ở đâu. Giờ hãy nhắm mắt lại. Nên nhớ, ngoại trừ những âm thanh do đối phương tạo ra thì tiếng ồn xung quanh cũng sẽ giúp các trò nhận ra vị trí nữa. Cơ thể con người sẽ để lại dư âm, tương tự như bóng do ánh mặt trời chiếu vạ. Nếu chú ý lắng nghe những khoảng trống trong môi trường đó, các trò sẽ xác định được đối phương đang ở đâu, bất chấp việc họ cố gắng giữ yên lặng. Nào, hãy thử lắng nghe và chỉ ra chỗ ta đang bước đến xem.”

Jack cố lần theo những bước di chuyển của vị võ sư bằng cách lắng tai nghe, nhưng lần này ông hoàn toàn giữ im lặng khiến nó

không thể nào hình dung được điều gì nữa. Cuối cùng, Jack cố lắng nghe các âm thanh khác.

Nhịp thở của Yamato.

Âm thanh róc rách của thác nước.

Nhịp độ hồi hả của khu phố đằng xa.

Tiếng một chú chim hót trên cành cao.

Và rồi... dường như nó cảm thấy tiếng thác nước đang nhỏ dần đi.

"Thầy đang ở trước thác nước," Jack kết luận.

"Xuất sắc. Trò rất nhạy cảm đấy Jack," thầy Kano khen và ra hiệu cho hai đứa học trò mở mắt. "Từ giờ chúng ta sẽ tiếp tục bài tập này mỗi ngày cho đến khi trò có thể nhận ra được dư âm trong bất kì môi trường nào. Còn giờ thì tiếp tục vào phần kĩ thuật Li Thủ nào."

"Li Thủ?" Yamato lặp lại. "Nghĩa là gì ạ thưa thầy?"

"Li Thủ tức là 'tay dính'," thầy Kano giải thích. "Đây là thế võ ta học được từ một vị võ sĩ mù người Trung Quốc ở Bắc Kinh."

Jack huých nhẹ Yamato rồi thì thầm, "Vậy hóa chẳng phải là người đui dạy kẻ mù sao?"

Thế là cả hai đứa cùng bật cười thích thú. Yamato đã vượt qua được cảm giác thất vọng sau khi bị loại khỏi thử thách Tam Tổ Luân Hồi và đã xin lỗi Jack vì những hành động lỗ mãng của mình. Tình bạn của chúng cũng trở lại gần bó như xưa.

"Trò nói thế cũng không sai đâu Jack," thầy Kano tiếp tục sau khi đã cho mỗi đứa một cú gõ lên đầu vì tội hỗn xược, "nhưng kì thực Li Thủ chính là con đường giúp chúng ta nắm được bản chất của võ học - phản xạ, giác quan, không gian, thời gian, hài hòa. Ta sẽ dạy các trò cách từ bỏ phản xạ dĩ cương kháng cương, từ đó khuất phục mọi đòn tấn công bằng cách khống chế nó. Và quan trọng nhất là, tập cách nhìn bằng tay. Nào Jack, hãy lại đây đứng thử thế trước mặt ta."

Khi Jack đã vào vị trí, thầy Kano liền khuy một gối xuống để cân bằng chiều cao với nó. Tiếp theo ông cũng thử thế y hệt như nó.

"Ra đòn đi. Đấm hay đá đều được. Ở cự li áp sát này chắc là một thanh niên như trò sẽ dễ dàng đánh trúng ông già mù như ta chứ

nhỉ.”

Jack chưa thật sự hiểu ra vấn đề, nhưng nó cũng làm theo lời vị võ sư. Nó tung một cú đấm căn bản vào thẳng mặt ông, cú đánh đơn giản và nhanh như cắt.

Ngay lập tức Jack thấy mình bị mất thăng bằng, đầu bị khóa chặt bởi tay thầy Kano, cùng lúc đó ông tung ra một cú đấm trúng luôn vào đầu mũi nó.

“Thử lại nào.”

Lần này Jack định tung ra một cú đá mạnh nhắm vào mạng sườn, nhưng chưa kịp di chuyển thì đã bị thầy Kano đẩy vai khiến nó buộc phải lùi lại lấy thăng bằng. Cũng trong khoảnh khắc đó ông tiếp tục tung ra một cú chọc tay vào huyết độc, cú đánh chỉ dừng lại khi đã gần sát cổ họng nó.

Jack sống người nuốt nước bọt kinh ngạc.

Nó đã thua từ khi còn chưa ra đòn. Cứ như thế thầy Kano có khả năng đọc suy nghĩ của người khác vậy.

“Sao thầy làm được như thế?” Jack tò mò hỏi, nó thật sự bị thuyết phục.

“Ta nghe trò bằng đôi tay của ta. Dùng các ngón tay cảm nhận nơi trò dồn lực, và ngay khi trò di chuyển thì ta vận dụng chính nguồn sức mạnh đó để phản lại,” ông giải thích. “Ta sẽ dạy cho trò kỹ thuật này. Sau khi luyện thành thục, trò cũng sẽ biết cách khống chế đối phương ngay khi họ còn chưa kịp ra đòn.”

Thầy Kano đứng dậy ra hiệu bảo Yamato thế chỗ mình.

“Ở giai đoạn đầu này các trò chỉ cần tiếp xúc với nhau, đẩy và uốn cánh tay theo vòng tròn là được,” thầy Kano hướng dẫn tay chúng chuyển động thành vòng tròn. “Hãy thả lỏng. Cảm nhận chuyển động của đối phương và tìm ra điểm sơ hở trong phòng bị của họ. Điều cốt yếu nhất của Li Thủ chính là đón thứ phóng đến, tiễn thứ phóng đi, và liên tục giữ tiếp xúc.”

Ban đầu Jack và Yamato tỏ ra vô cùng lúng túng, phải mất đến vài lần thử chúng mới bắt đầu tỏ ra nhuần nhuyễn.

“Jack, đừng nghiêng người theo như thế,” thầy Kano lên tiếng, lúc này ông đang đặt tay lên vai hai đứa để theo dõi quá trình luyện

tập. “Trò phải giữ trọng tâm và thật thư giãn. Hãy tưởng tượng mình là thân tre trong gió. Vững chãi mà linh hoạt. Có thể trò mới tiến bộ được.”

Phải đến lúc mặt trời đã lên cao rồi thầy Kano mới cho chúng được nghỉ. Buổi chiều Jack và Yamato lại phải duy trì bài tập đó lâu đến mức có lúc Jack tưởng như tay nó muốn rụng ra đến nơi. Dần dần rồi chúng cũng tìm ra nhịp điệu chung, chuyển động trở nên uyển chuyển và nhanh nhẹn hơn hẳn.

“Tốt lắm các chàng trai,” vị võ sư môn Bổng Thuật cất tiếng khen ngợi lúc ba người băng qua khu vườn phủ đầy tuyết và mặt hồ đóng băng trên đường về trường. “Sau vài buổi tập nữa, ta sẽ chỉ các trò cách khóa tay đối phương và tìm ra điểm yếu để tấn công. Chẳng mấy mà các trò sẽ thực hiện được kĩ thuật Li Thủ mà không cần mở mắt.”

“Tụi em sẽ chẳng bao giờ làm nổi chuyện đó đâu,” Yamato rên rỉ. “Mới mở đầu thôi đã khó thế này rồi cơ mà thầy.”

Thầy Kano vẫn tiếp tục rải những bước dài về phía mặt hồ đóng băng.

“Thầy ơi, cẩn thận!” Jack hét lớn.

Mặt băng thầy Kano bước lên bắt đầu xuất hiện những vết nứt rạn. Lạ lùng thay, lớp băng vẫn không bị vỡ toang ra.

“Rồi các trò cũng sẽ ngạc nhiên với chính bản thân mình cho xem,” thầy Kano nói lớn với hai đứa học trò còn đang đứng há hốc mồm kinh ngạc. “Tất nhiên là với điều kiện các trò phải có đủ dũng khí để tin vào bản thân, cũng như giác quan của chính mình.”

ĐẤU TUYẾT

“Cậu tập đến đâu rồi?” Tadashi hỏi.

Cậu ta ngồi xuống cạnh Jack và những đứa khác trên dãy bậc thềm dẫn lên Vũ Đức Điện. Tadashi là học viên đầu tiên được chọn vào Tam Tổ Luân Hồi, và cậu bé đã tỏ ra vô cùng lịch thiệp khi tự đi giới thiệu với từng thành viên khác, về sau Jack và Tadashi nhận ra chúng toàn ngang cơ nhau trong các buổi tập kiếm nên hai đứa nhanh chóng kết thân.

“Có thể nói là tốt,” Jack trả lời, “mặc dù thầy Kano khá nghiêm khắc. Mong là tớ sẽ kịp chuẩn bị cho lần thử thách tới.”

Chỉ còn hai tuần trắng nữa là mùa xuân lại đến, kéo theo những cánh hoa anh đào báo hiệu thử thách Tam Tổ Luân Hồi đã điểm. Lễ tất nhiên là các thầy cô sẽ yêu cầu chúng phải tập luyện chăm chỉ hơn. Jack cũng như năm học viên được chọn khác đã chuẩn bị cho kì thi từ hơn một tháng nay. Mỗi đứa đều được một võ sư kèm cặp trực tiếp. Yori tập với thầy Yamada. Akiko và Harumi tập cùng cô Yosa, còn Kazuki thì được thầy Kyuzo ra sức chỉ đạo. Riêng Jack thì ngoài các buổi tập riêng với thầy Kano, nó còn phải tham gia giờ tập cùng Tadashi ở chỗ thầy Hosokawa.

“Thế còn cậu thì sao hả chiến binh nhỏ?” Tadashi quay sang hỏi Yori.

Yori vẫn chăm chú nhìn lớp tuyết phủ dày sân trường mà chẳng nói năng gì. Thấy vậy Tadashi lại huých Jack ra hiệu bảo nó hỏi xem Yori có sao không. Jack gật gật rồi chỉ tay vào phía bên đầu ra ý bảo Yori thường hay suy nghĩ rất lâu.

“Thầy Yamada bảo rằng tớ không nên dùng voi cho bữa trưa,” cuối cùng Yori cũng lên tiếng.

Cả bọn cùng nhìn chăm chăm về phía Yori hoang mang khó hiểu. Jack cũng tự hỏi không biết thầy Yamada đã dạy đứa bạn của mình điều gì trong những giờ học riêng nữa.

“Cái đó có ích gì cho thử thách Tam Tổ Luân Hồi không?” Saburo bối rối hỏi. “Ai chả biết là không thể ăn *hết* một con voi?”

“Thì chính thế,” Kiku ngắt lời, cô bé lắc đầu ra vẻ khó chịu. “Bộ từ xưa đến giờ cậu không hiểu nổi bất kì điều gì thầy Yamada dạy chúng ta à?”

“Nếu thầy ấy đừng ăn nói bí hiểm thì đã khác.”

“Ý của thầy là Yori không nên lo lắng về cuộc thi Tam Tổ nói chung mà nên tập trung vào từng thử thách một,” Kiku giải thích và tiếp tục nói khi thấy Saburo nghệt mặt ra, “Nói cách khác, nếu xé một mẩu thịt to ra làm nhiều mảnh thì chúng ta có thể ăn hết nó một cách dễ dàng!”

“Đã rồi!” Saburo hô. “Nói vậy luôn từ đầu có phải nhanh không?”

“Thầy ấy khuyên phải đấy,” Tadashi đồng tình, “nhưng có ai được tiết lộ gì về ba thử thách chưa?”

Cả bọn lắc đầu. Chúng biết Tam Tổ Luân Hồi ám chỉ ba đỉnh núi cao nhất trên rặng Iga, nhưng còn chi tiết các thử thách Trí Tuệ, Thể Lực và Tinh Thần như thế nào thì vẫn còn là bí ẩn.

“Kể cũng lạ khi phải tập luyện vì một thứ mà chẳng ai biết đó là gì như thế này nhỉ,” Yamato bình luận trong lúc quơ chân đá đồng tuyết ở bậc thang bên dưới. Dù tỏ ra vui vẻ nhưng rõ ràng cậu bé vẫn còn buồn vì không được chọn vào Tam Tổ Luân Hồi.

“Thầy Yamada bảo đó chính là tinh thần chính của cuộc thi. Bí ẩn luôn làm con người phải sợ hãi,” Yori tiết lộ, tay cậu bé run rẩy với chính suy nghĩ đó. “Chúng ta phải chuẩn bị cho thứ không lường được.”

Đột nhiên một nắm tuyết tròn như quả bóng bay đến đập thẳng vào má Jack.

Nó giật mình kêu lên, má tê rần vì lạnh.

“Ngay chóc!” một giọng nói quen thuộc vang lên.

Jack phúi phúi lớp tuyết trên mặt rồi lườm Kazuki, kẻ đang bước vào sân trường cùng đồng bọn. Cả bọn hắt đưa nào cũng thủ sẵn bóng tuyết trên tay, có vẻ chúng đang chơi ném tuyết với nhau.

Kazuki hụp người xuống tránh một quả bóng tuyết từ phía cô nàng răng đen võ sinh trưởng Liễu Sinh, Moriko. Ngay sau đó cô nàng liền ré lên khi trúng liền hai đòn ném trả liên tiếp của Kazuki. Giờ thì Jack không còn dám chắc rằng hồi nãy Kazuki cố tình nhắm vào nó hay đơn giản là hắt ta ném trật mục tiêu nữa. Bọn Kazuki vẫn liên tục hăm dọa tấn công lẫn nhau.

Jack không khỏi ngạc nhiên khi thấy trong nhóm này còn có cả cặp anh em họ khổng lồ của Kazuki. Hai tên sinh đôi Raiden và Toru từng tấn công nó trong lễ thưởng lãm hoa năm ngoái. Chẳng những Kazuki dám chiêu mộ võ sinh trưởng khác vào Bổng Bạo Cặp của hắt mà giờ chúng còn dám ngang nhiên đặt chân vào trường Nhị Thiên Nhất Lưu giữa ban ngày ban mặt.

“Ê Kazuki, mày làm rơi hộp gỗ cá nhân rồi kìa,” Tadashi chuyển giọng nói chuyện bỗ bã thường ngày, đoạn lén lút gom tuyết se lại thành quả bóng đẳng sau lưng.

Kazuki theo phản xạ cúi xuống kiểm tra. Đến lúc nhận ra mình bị lừa thì đã quá trễ. Hắt vừa ngẩng đầu lên đã bị trúng ngay một quả bóng tuyết vào giữa mặt. Một nửa quả bóng tuyết lọt luôn vào miệng khiến Kazuki bất ngờ ho khục khặc.

Tadashi ma mánh nhe răng cười với Jack, thế là cả hai đứa cùng bật cười ngặt nghẽo. Những người khác cũng cười theo tụi nó, thậm chí cả mấy đứa trong bảng của Kazuki cũng phải phì cười.

“Chiến! Chiến luôn!” Kazuki vừa hét vừa phun phèo phèo tuyết ra.

Nghe hiệu lệnh, cả bảng Bạo Cặp lập tức vo tuyết thành những quả bóng cứng đanh rồi ném ào ào về phía bọn Jack. Jack và Tadashi cố tránh cơn mưa tuyết nhưng vô ích. Chúng hoàn toàn không có phòng bị, vì thế mà cả hai trúng đòn không ít.

Bắt gặp trận đấu tuyết đến hồi gay cấn, các học sinh trong trường liền xúm xít quanh sân theo dõi.

“Ê bọn mày, chúng ta có khán giả kìa!” Kazuki hét lớn, nụ cười hồn nhiên nở trên mặt hắt. “Muốn làm một trận đấu tuyết không?”

“Chơi luôn!” Tadashi vừa gom tuyết vừa hô.

Những tiếng rì rầm hào hứng bắt đầu nổi lên từ đám đông vây quanh mỗi lúc một tăng khi có tin ở sân trường sắp diễn ra trận đấu tuyết. Ngay cả những người thợ xây ở khu Ứng Điều Đường cũng tạm dừng công việc để theo dõi trận đấu hứa hẹn thú vị.

“Đấu tuyết chơi như thế nào?” Jack hỏi đám bạn, một vài nhóm học sinh đã bắt đầu xây những bức tường tuyết rải rác quanh sân trường.

“Mục tiêu của chúng ta là cướp thanh kiếm gỗ của đối phương,” Yamato giải thích, trong khi đó thì Tadashi bắt đầu đá tuyết thành đồng lớn cách bậc thềm dần lên Vũ Đức Điện vài bước. “Mỗi đội có chín mươi quả bóng tuyết. Người chơi được quyền nấp sau các bức tường quanh khuôn viên, nhưng nếu trúng bóng thì coi như bị loại.”

Tadashi rút thanh kiếm gỗ cầm thẳng xuống đồng tuyết vừa gom lại để đánh dấu mốc. Ở phía bên kia sân Kazuki cũng làm y như thế, ngay sau đó hắn bắt đầu chọn năm thành viên trong băng để lập đội. Cả bọn hội ý dưới phần mái cong đang xây dở của khu Ứng Điều Đường.

“Ai sẽ tham gia đội chúng ta nào?” Tadashi cất tiếng hỏi.

“Tớ không chơi,” Kiku đáp rồi nhanh chóng chạy sang một bên.

“Rồi, vậy là còn sáu,” Tadashi tiếp tục, nhìn về hướng Akiko, Yori, Saburo, Jack và Yamato. “Vừa đủ một đội.”

Cả bọn bắt tay vào việc đắp bóng tuyết. Chỉ một lúc sau chúng đã tạo được sáu hàng đạn đặt ngay trước đôi kiếm gỗ.

“Sẵn sàng chưa?” Tadashi hét lớn với Kazuki.

“Chờ đã,” Kazuki đáp, nhô đầu ra khỏi vòng tròn hội ý của đội. “Bọn tao đang bàn luận chiến thuật.”

“Thế chiến thuật của *bọn mình* thì sao?” Yori rút rè hỏi.

Tadashi quan sát địa hình chiến trường. Lúc này ở giữa phần sân hình chữ nhật là một bức tường cao ngang hông. Xa hơn về hai phía là hai bức tường khác, thấp xuống, một vài đôi tuyết nhỏ, và cuối cùng là một vòng tường tầm ngang hông bao quanh thanh kiếm gỗ của mỗi đội.

Tadashi hơi cau mày. "Tên Kazuki cáo thật, hẳn đặt thanh kiếm ngay trước Ứng Điều Đường, chúng ta không thể đánh úp hậu từ phía công trình đang dang dở đó được."

Cả bọn liếc về phía thanh kiếm của đội mình, vị trí đó rõ ràng sẽ rất hớ hênh nếu bị tấn công từ hai bên.

"Được rồi, chiến thuật là thế này. Yori và Yamato, hai cậu ở lại bảo vệ sân nhà." Yamato vừa định phản đối thì Tadashi liền nói tiếp. "Chúng ta cần tăng cường phòng thủ ở hậu phương, và theo tớ thấy thì Yamato rõ ràng là người ném bóng tốt nhất trong đội. Saburo và Akiko, hai cậu giữ khu trung tuyến bọc lót cho Jack và tớ nhé, hai đứa bọn tớ sẽ lãnh nhiệm vụ tiên phong."

Cả bọn đồng ý rồi bắt đầu về vị trí khai trận.

Kazuki cùng băng của hắn đồng thanh hô to một tiếng rồi triển khai đội hình quanh sân. Nobu cùng Raiden ở lại phòng ngự, Goro và Moriko lãnh khu trung tuyến còn Kazuki và Hiroto ở tuyến trên.

"Có ai muốn làm trọng tài không?" Tadashi hô lớn.

"Để tớ," Emi bước ra từ đám đông đề nghị.

Cô bé ra hiệu cho đội trưởng hai bên lại gần.

Kazuki và Tadashi đứng đối mặt nhau.

"Mong hai cậu nhớ rõ, đây chỉ là một trận đấu giao hữu, và hai đội sẽ phải tuân theo quyết định của tớ," Emi vừa nói vừa nhìn cả hai để chắc chắn rằng chúng đều nhất trí.

Cô bé rõ là được thừa hưởng tài lãnh đạo đầy quyền uy từ người cha của mình. Jack nghĩ thầm.

"Tên của hai đội là gì?" Emi hỏi. "Bọ Cạp," Kazuki tự hào giơ cả hai tay lên cao đáp.

Một tràng pháo tay cổ vũ nổi lên từ phía khán giả đứng hai bên.

"Thế còn đội của cậu, Tadashi?"

Tadashi liếc nhìn về phía Yamato.

"Phượng Hoàng," cậu bé đáp, một tràng pháo tay vang dội lại vang lên từ phía đám đông.

Jack thấy Yamato tươi tắn cười gật đầu với Tadashi. Đó là một cái tên rất hay, phượng hoàng vốn là biểu tượng trên gia huy của gia

tộc Masamoto.

“Tất cả vào vị trí,” Emi tuyên bố trong bầu không khí cuồng nhiệt từ phía đám đông khán giả. “Trận đấu sẽ diễn ra trong năm... bốn... ba... hai... một!”

BỘ CẠP ĐẤU PHƯỢNG HOÀNG

Những trái bóng tuyết từ phía đối phương tới tấp ném tới khiến Jack phải cúi người nấp sau bức tường tuyết gần nhất.

“LOẠI!” Emi hô to.

Ngay lập tức tiếng hoan hô vang dậy ùa ra từ bên khán giả khiến Jack cứ tưởng mình vừa bị trúng đòn. Thế rồi nó nhìn sang và thấy Saburo đang phúi nốt hai quả bóng tuyết còn sót lại ở phần trước tấm áo kimono. Thằng bạn của nó chào chiếu lệ rồi thiếu não bước sang bên khu khán giả.

“Jack! Cẩn thận bên phải!” Akiko báo động.

Lợi dụng lúc Saburo bước ra ngoài, Hiroto đã lên tiến lên một đoạn, giờ Jack đang lọt thẳng vào đường ném của hắn.

Jack cúi xuống vừa kịp tránh quả bóng bay véo qua đầu. Nó ngay lập tức ném trả lại hai quả nhưng không trúng mục tiêu, ngược lại còn lạc đạn vào đám đông khán giả. Đám đông liền đáp lại bằng những tiếng huýt sáo la ó ầm ĩ. Jack vội rút lui về sau đôi tuyết bên trái, trên đường chạy nó còn cố ném vài quả bóng tuyết đánh lạc hướng.

“Nếu chúng ta không tấn công thì bọn chúng sẽ tràn lên mất!” Tadashi hét lớn trong tiếng reo hò càng lúc càng to từ phía cổ động viên của đội Bộ Cạp.

Nói đoạn cậu ta bắt đầu ném vài lượt bóng về phía Moriko, cô nàng lúc này đang tìm cách tiến công bên cánh phải.

“LOẠI!” Emi hô.

Moriko vẫn giả vờ như không nghe thấy gì và tiếp tục ném bóng.

“RA NGOÀI! Nếu không tôi sẽ cho dừng trận đấu!”

Moriko tức giận đá vào bức tường tuyết gần nhất rồi lè lưỡi trước mặt Emi. Nhóm khán giả ủng hộ đội Phượng Hoàng liền la ở phản

đối hành động xác xược này của cô ả.

“Bọc lót cho tớ!” Jack hét lên rồi phóng tới chỗ Tadashi đang nấp ngay sau bức tường lớn ở giữa sân.

Akiko và Yori liên tục ném bóng về phía đối phương. Ba quả trong số đó đã trúng ngay vào tấm thân ỉ ạch của Raiden khi tên này vừa mới chui ra khỏi chỗ nấp định tấn công Jack.

“LOẠI!” Emi tuyên bố.

Đội Bọ Cạp liền đáp trả bằng một loạt những quả bóng tuyết. Ngay sau đó Jack nghe thấy một tiếng ré lên đau đớn phát ra từ phía sau lưng.

“LOẠI!”

“Bọn họ dùng tuyết cứng thành cục để ném tớ!” Yori vừa rên rỉ vừa loạng choạng bước sang bên, trán cậu bé đã nổi u cục.

Tadashi bực tức đưa mắt với Jack. “Thế mà cũng gọi là giao hữu cơ đấy.”

Nói đoạn Tadashi đứng luôn dậy ném nhanh một loạt bóng về phía đội của Kazuki. Cả đội Phượng Hoàng chung sức tấn công. Tuy nhiên trong lúc cả đội đang tấn công tổng lực thì một cú ném tầm xa của Kazuki đã trúng ngay chỗ Akiko. Rất may là lần này cô bé chỉ bị thương ở tay chứ không phải đầu.

Giờ chỉ còn lại Jack, Tadashi và Yamato chống lại bốn người bên Bọ Cạp.

Tadashi bắt gặp Nobu đang tìm cách chuyển bóng tuyết cứng cho Kazuki, cậu ta liền tung ra ngay một đòn tấn công chớp nhoáng bằng cách phóng thẳng hai quả bóng vào sườn hắn.

“LOẠI!”

“Tiếc là tụi mình không dùng bóng tuyết cứng nhỉ,” Tadashi lầu lỉnh cười với Jack.

“Bóng tuyết ném cũng đã tốt,” Jack đáp. “Tớ hết sạch đạn rồi.”

Giờ chỉ còn ba đấu ba, nhưng vấn đề lớn nhất là nguồn đạn đang cạn kiệt dần. Tadashi cũng chỉ còn năm quả bóng tuyết, tuy nhiên cậu bé vẫn chuyển cho Jack ba quả.

Ngay sau đó Tadashi thấy chỗ đạn của Saburo để lại gần thanh kiếm gỗ và ra hiệu muốn quay lại đó. Jack ném đạn bọc lót về phía Kazuki cho Tadashi lợi dụng cơ hội tìm cách lao sang. Tuy nhiên cậu bé chỉ kịp chạy vài bước thì đã trúng phải hai quả bóng tuyết cứng của Hiroto và Goro.

“LOẠI!”

Tadashi bực tức dậm chân xuống tuyết rồi đành đứng dậy bước khỏi chiến trường. Nhân lúc đó cậu ta đã kịp ra hiệu cho Jack chỗ một đứa trong đội Bọ Cạp đang ẩn nấp. Jack gật đầu tỏ ý hiểu.

“*Bọ Cạp! Bọ Cạp! Bọ Cạp!*” những tiếng hô vang không ngừng vang lên từ đám đông ủng hộ đội Kazuki.

Giờ chỉ còn Jack và Yamato bảo vệ thanh kiếm gỗ của đội, những tiếng hô “Phượng Hoàng!” ủng hộ càng lúc càng yếu dần và có vẻ tắt ngấm.

Yamato ra hiệu báo Jack rằng cậu ta đã hết sạch bóng tuyết. Jack bèn chỉ về phía nguồn đạn cũ của Saburo. Yamato hít một hơi thật sâu rồi phóng lên, nhanh nhẹn trượt ra phía sau bức tường tuyết bao quanh để nhặt chỗ bóng được giấu của đối phương.

Đúng lúc Yamato vừa định chuyển bóng thêm cho Jack thì Goro đã phát hiện được chỗ cậu ta ẩn nấp. Tên này nhanh chóng thò lên từ phía sau để tấn công, tuy nhiên vì đã được Tadashi báo trước nên Jack chỉ chờ có thể là ném ngay một quả bóng về phía hắn. Quả bóng trúng ngay đích, nhưng có vẻ đã quá trễ. Goro cũng đã kịp ném quả bóng tuyết cứng của nó về phía Yamato.

“LOẠI! LOẠI!” Emi luôn miệng hô truất quyền thi đấu của cả Goro và Yamato.

Giờ chỉ còn hai đấu một.

Từ chỗ nấp. Jack lén nhìn ra, cố gắng xác định vị trí của Kazuki và Hiroto. Lúc này bọn chúng đã trốn ra chỗ cất kiếm gỗ và cùng hội ý sau bức tường bao quanh, chuẩn bị lên kế hoạch cướp cờ đội Phượng Hoàng.

Jack chỉ còn lại một quả bóng. Làm sao hạ được cả hai đứa này bây giờ? Nghĩ bụng, nó chạy đến phía nguồn đạn Saburo, nhưng ngay lập tức bị một loạt đạn tuyết cứng tấn công nên lại phải phóng

người nấp vào đồi tuyết gần nhất. Đúng lúc đó thì đập vào mắt Jack là những mảnh vỡ còn sót lại của quả bóng tuyết cứng vừa được đội Bọ Cạp ném ra. Bên trong đó còn có cả đá vụn. Thì ra bọn chúng không chỉ nén chặt bóng tuyết của mình mà còn nhét cả đá thật vào trong để tăng độ nguy hiểm.

Jack lúng túng không biết phải làm sao. Nó chỉ có một quả bóng duy nhất. Cố chạy đến chỗ nguồn đạn cũng là một giải pháp, nhưng nó khó tránh khỏi loạt đạn của đối phương mà không bị chấn thương như tử. Thậm chí nó có ra hàng cũng khó thoát khỏi trò ma mãnh từ phía tên Kazuki kia. Hay là...

Quan sát kĩ lưỡng từ chỗ nấp của mình, Jack đã tìm thấy mục tiêu mà nó muốn nhắm đến. Thụp đầu tránh một quả tuyết băng của đối phương, nó cào lớp tuyết dưới chân rồi lấy những quả bóng tuyết còn lại lăn qua lăn lại để bồi thêm cho thật lớn. Đoạn nó dùng hết sức

bình sinh tung một cú ném bóng cho quả bóng bay cao hơn đầu Kazuki và Hiroto.

Đám đông ủng hộ đội Bọ Cạp liền nhao nhao phản đối.

Jack mặc kệ. Nó tiếp tục quan sát rồi nở nụ cười mãn nguyện khi quả bóng rơi ngay xuống phía trên mái dốc của Ứng Điều Đường rồi từ từ lăn xuống.

"Ồ ngu!" Kazuki hét gào sung sướng.

Nhưng hẳn không biết rằng, ngay trên đầu mình là một quả bóng tuyết đang lăn xuống với tốc độ mỗi lúc một tăng, kích cỡ cũng dần to lên với số lượng tuyết gom thêm từ trên mái. Khi lăn đến phần rìa mái thì đà tạo ra quá lớn khiến cho tuyết nơi đây đổ ụp xuống một mảng lớn. Kazuki và Hiroto chỉ kịp ngẩng đầu lên thì đã bị đồng tuyết ào ào đổ xuống phủ ngập đến tận cổ hai đứa. Tuyết vẫn cứ tuôn xuống mỗi lúc một nhiều khiến chúng gần như bị che lấp hoàn toàn trong tiếng reo hò như vỡ chợ của đám đông khán giả.

Jack lao ra từ chỗ nấp phóng nhanh đến chỗ thanh kiếm gỗ của đội Bọ Cạp. Nó rút thanh kiếm ra rồi giơ cao trong tư thế chiến thắng.

“Tôi xin tuyên bố phần thắng đã thuộc về đội Phượng Hoàng!” vừa ra hiệu kết thúc trận đấu, Emi vừa tươi cười với Jack.

Cả đội Phượng Hoàng cùng chạy đến chỗ Jack ôm lấy nó tung hô giữa những lời chúc mừng nhiệt liệt xung quanh.

“Xuất sắc!” Yamato hét lớn.

“Ấn tượng lắm!” Tadashi gật đầu, hào hứng vỗ mạnh vai nó.

Thế nhưng chúng chưa ăn mừng được bao lâu thì đã bị những tiếng chế giễu từ phía đội Bọ Cạp làm cho gián đoạn.

“Thắng *ngoại quốc* chơi ăn gian!”

“Đúng là đồ không biết nhục!”

“Làm gì có luật nào bắt buộc phải ném bóng về phía đối thủ đâu,” Tadashi lớn tiếng tuyên bố. “Không thắc mắc gì cả, phần thắng là của đội chúng tôi.”

Jack không kìm nổi nụ cười toét miệng khi ngó bọn Kazuki và Hiroto đang được những đứa khác bối tuyết kéo ra. Nó đã hạ được đội Bọ Cạp.

Thế nhưng nụ cười đó ngay lập tức tắt ngấm khi nó nghe thấy Kazuki nổi điên nói lớn trước toàn trường, “Thắng *ngoại quốc* kia, mày nhớ đấy, tao sẽ bắt mày trả giá bằng chính cái mạng mày!”

33

VÔ TÂM^[14]

“Ta giết người!” vị võ sư hét lớn.

Jack không biết phải làm gì. Đòn tấn công quá bất ngờ đã khiến nó rơi vào thế hoàn toàn bị động.

Thầy Hosokawa lúc này trông đáng sợ, đôi mắt ngùn ngụt sát khí hung tợn. Ông xông thẳng tới Jack với thanh kiếm *katana* sắc lẹm trên tay. Jack biết rằng chỉ trong chốc lát thôi nó sẽ bị xẻ ra làm hai mảnh, ruột gan tung tóe khắp nơi.

Vừa mới đây nó còn đang tập luyện với Tadashi ở Vũ Đức Điện để chuẩn bị cho Tam Tổ Luân Hồi như chúng vẫn làm cả tháng nay. Thế rồi bất ngờ nó thấy có ánh sáng lóe lên, quay lại thì thầy Hosokawa đã ở ngay trước mặt nó với vũ khí cầm sẵn trên tay.

Thầy Hosokawa ra tay nhanh như cắt, thanh *katana* của ông chém một nhát ngay trước ngực Jack kéo thành đường dọc thẳng xuống bụng nó.

Jack run rẩy nhìn xuống và sợ hãi nghĩ có thể nó sẽ phải thấy. Thế nhưng ruột gan của nó vẫn nằm yên trong bụng. Bao tử không hề hấn gì. Tóm lại là hoàn toàn vô sự. Duy chỉ có dải thắt lưng là không còn nguyên vẹn. Đai buộc y phục của nó đã bị chém đứt đôi và rớt phịch xuống đất.

“Trò chết rồi,” thầy Hosokawa tuyên bố.

Jack thật sự sốc nặng, nó không biết phải đáp lại như thế nào nữa. Phải mất một lúc sau nó mới nhận ra rằng đây chỉ là một bài luyện tập khắc nghiệt khác của vị võ sư môn Kiếm Thuật này.

“Trò đã suy nghĩ quá nhiều,” thầy Hosokawa nói và tra gươm vào vỏ. “Nỗi sợ hãi đã khiến trò trở nên do dự. Do dự trong chiến đấu đồng nghĩa với chết.”

Dứt lời, vị võ sư đưa mắt nhìn hai cậu học trò của mình xem chúng đã hiểu chưa.

“Nh - nhưng lúc đấy con cứ tưởng thầy phát điên lên rồi cơ,” đến giờ Jack mới nói nổi lên lời và vẫn còn lắp bắp. Vừa sợ vừa xấu hổ vì đứng đờ như phỗng trước mặt cậu bạn mới của mình, Jack thật sự cảm thấy vô cùng mất mặt. “Con tưởng thầy sắp giết con đến nơi rồi!”

“Giờ thì chưa, nhưng không biết chừng lần tới sẽ là thật đấy,” thầy Hosokawa đáp một cách cực kì nghiêm túc. “Ba điều tối kỵ nhất với một võ sĩ là sợ hãi, nghi ngờ và hoang mang. Vừa nãy trò đã thể hiện không thiếu cái nào.”

“Nghĩa là con còn quá kém phải không ạ? Ý thầy là vậy chứ gì?” Jack lớn tiếng, chán nản ra mặt. “Mà chẳng biết liệu con có chút tiềm năng nào không nữa? Lúc nào con cũng có chỗ không ổn trong các kĩ thuật. Tại sao mãi mà con chẳng thể tiến bộ lên được vậy?”

“Luyện thành Kiếm Đạo là một con đường rất rất dài,” thầy Hosokawa dịu giọng giải thích. “Gấp gáp chỉ tổ chuốc lấy thất bại mà thôi. Nhất hội, nhất kì. Trò đã nghe câu này bao giờ chưa?”

Jack gật đầu, nó thầm nghĩ đến bức thư pháp trong Kim Trà Thất của lãnh chúa Takatomi.

“Trong một trận đấu kiếm, mỗi người chỉ có duy nhất một cơ hội mà thôi.” Thầy Hosokawa nhìn thẳng vào mắt Jack mà nói. “Ta chính là muốn trao cho trò cơ hội đó.”

Jack cúi gầm mặt, nó cảm thấy vô cùng xấu hổ khi vừa rồi đã to tiếng trong lúc thầy chỉ muốn giúp đỡ mình.

“Găng Sắt là cuộc thi đề cao khả năng tĩnh tâm,” thầy Hosokawa tiếp tục. “Nhằm thử xem các con có đủ khả năng điều khiển cơ thể và trí tuệ dưới sức ép từ một trận chiến vượt quá sức mình hay không. Trò đã chứng tỏ được mình có đủ khả năng đó, thế nhưng vừa rồi trước đòn tấn công của ta, nỗi sợ hãi và hoang mang đã khiến trò chần chừ. Trò phải tập cho mình cách nhìn thẳng vào cái chết mà vẫn không mảy may nao núng. Không sợ hãi. Không hoang mang. Không do dự. Không nghi ngờ.”

“Nhưng làm sao con biết được là thầy sẽ tấn công cơ chứ? Lúc đó con đang tập trung tập kiếm với Tadashi cơ mà.”

“Vô Tâm,” thầy Hosokawa đáp.

“Vô Tâm?”

“Vô Tâm nghĩa là “không suy nghĩ”.”

Nói đoạn thầy Hosokawa lại di chuyển ra xa như cách thầy vẫn thường làm trong các giờ học. “Khi một võ sĩ phải đối mặt với kẻ thù nguy hiểm, anh ta nhất định không được phép nghĩ về địch thủ; không được nghĩ về mình; không được để tâm đến chiêu thức đối phương. Một võ sĩ đã luyện thành “Vô Tâm” sẽ không bao giờ suy nghĩ về việc mình nên làm gì tiếp theo. Họ chiến đấu bằng trực giác. Vô tâm là nguồn tri thức vô tận đối với bất kì tình huống nào.”

“Nhưng làm sao người ta có thể biết được chuyện gì sắp xảy ra? Chẳng lẽ một võ sĩ đích thực còn có khả năng nhìn thấu cả tương lai?”

Vị võ sư cười ha hả trước câu nói của cậu học trò.

“Không, Jack à, tuy nhìn từ ngoài thì giống như vậy thật. Trò phải tập cho tâm trí của mình như dòng nước, có khả năng biến thành bất cứ hình dạng gì. Đó chính là trạng thái tinh thần lí tưởng nhất của một chiến binh, không chờ đợi bất cứ điều gì, đồng thời cũng sẵn sàng cho tất cả mọi thứ.”

“Vậy làm sao để luyện thành Vô Tâm ạ?”

“Trước hết, trò phải tập chém hàng nghìn lần cho đến lúc có thể làm được điều đó như bản năng mà không cần suy nghĩ hay tỏ ra do dự gì cả. Tức là hữu kiếm trở thành vô kiếm.”

Jack liếc về phía bạn của mình, lúc này Tadashi đang yên lặng chăm chú lắng nghe từng lời nói của thầy Hosokawa. Nó tự hỏi không biết Tadashi có hiểu “vô kiếm” là gì không.

“Con không hiểu,” Jack lên tiếng, thầm mong mình không tỏ ra quá ngốc nghếch với câu hỏi này. “Làm sao từ có kiếm lại trở thành không kiếm được ạ? Chẳng lẽ nó tự động biến mất?”

“Mục tiêu của trò là hợp nhất cơ thể với thanh kiếm của mình.”

Thầy Hosokawa nhanh nhẹn rút kiếm ra khỏi vỏ cầm chắc trên tay.

“Nói cách khác là hòa hợp vũ khí vào trong tâm trí,” thầy Hosokawa tiếp tục trong lúc chĩa mũi kiếm vào ngay giữa tim Jack, “khi đó hữu kiếm đã trở thành vô kiếm. Nhát chém đưa ra sẽ không còn là thanh gươm trên tay nữa, mà chính là thanh gươm trong tiềm thức.”

Jack thật sự không hiểu lắm về câu nói vừa rồi của vị võ sư. Nó có cảm giác rằng một mặt ông đang dạy nó điều gì đó rất to tát, một kĩ thuật thiết yếu đối với nó, mặt khác lại trói tay nó lại không cho nó có cơ hội thực hiện. Nếu thầy đánh giá nó đủ khả năng tham gia thử thách Tam Tở Luân Hồi, cũng như khái niệm “vô kiếm” quan trọng đến vậy thì sao lại không cho nó tập bằng kiếm thật?

“Nhưng, thưa thầy, nếu thầy không cho phép con dùng kiếm, thì làm sao con biến nó thành “vô kiếm” được?”

Vừa nghe đến đây gương mặt của thầy Hosokawa bỗng lạnh như tiền. “Khi nào trò luyện thành Vô Tâm, ta sẽ cho trò tập với kiếm.”

Jack bắt lấy ngay cơ hội hiếm có này. Cực kì hào hứng muốn luyện thuật “Vô Tâm”, nó liền hỏi, “Vậy cần bao lâu để luyện thành Vô Tâm ạ?”

Năm năm,” thầy Hosokawa đáp.

Lâu quá! Con không thể chờ đến những năm năm được,” Jack thất vọng. “Vậy nếu con luyện tập thật chăm chỉ thì sao ạ?”

“Vậy có lẽ phải cần mười năm.”

Không hiểu nổi câu trả lời quá vô lí này của vị võ sư, Jack lại tiếp tục hỏi, “Thế, nếu con dốc hết tâm sức vào nó thì sao?”

“Thế thì hai mươi năm cũng chưa đủ.”

TẾT NGUYÊN ĐÁN

Chiếc chuông chùa to như quả núi cất vang một trăm linh tám hồi trong đêm tối. Khói từ những vòng hương xoắn ốc tỏa lên nghi ngút trong không khí. Khắp góc ngách Đại Phật Đường, đâu đâu cũng có ánh nến thấp sáng lung linh như những vì sao lấp lánh.

Jack im lặng đứng cùng toàn trường chờ đến lúc hồi chuông cuối cùng kết thúc.

“CHÚC MỪNG NĂM MỚI!” thầy Masamoto tuyên bố.

Ông vận trên mình bộ lễ phục phượng hoàng đỏ rực và đang đứng ngay trước bức tượng Phật Tổ bằng đồng ở chính điện.

Hôm nay trường Nhị Thiên Nhất Lưu tổ chức tiệc mừng Tết Nguyên Đán, dịp lễ đánh dấu năm mới của người Nhật. Jack nhận ra rằng người dân nơi đây không mừng năm mới vào ngày đầu năm dương lịch như các nước phương tây mà căn cứ theo nguyệt lịch Trung Hoa, nghĩa là sẽ trễ hơn vài tuần vào đúng dịp xuân về.

Người có vinh dự kéo chuông lần cuối đánh dấu thời khắc giao niên là thầy Yamada, sau đó cũng chính thầy sẽ quỳ trước tượng Phật ban phúc lành cho toàn trường.

Vận những bộ kimono lễ phục đẹp nhất, các võ sinh xếp thành từng hàng kéo dài khắp gian sảnh chính điện như một con rồng lộng lẫy. Jack mặc bộ lễ phục bằng lụa màu đỏ thẫm mà nó đã được mẹ Akiko tặng vào ngày rời khỏi Toba lên trường. Chiếc áo thêu gia huy phượng hoàng của gia tộc Masamoto bằng chỉ vàng đẹp đến nỗi mỗi bước đi của Jack đều khiến phần gia huy bắt sáng lấp lánh. Thế nhưng đó vẫn chưa là gì nếu so với bộ trang phục Akiko đang mặc. Hôm nay cô bé cài một nhánh phong lan trên tóc và vận trên người bộ kimono lộng lẫy nhiều màu sắc mà nếu nhìn từ xa cứ như thể được kết thành từ hàng ngàn con bướm.

“Tại sao người ta lại phải thỉnh chuông đúng một trăm linh tám lần thế?” Jack hỏi cô bé trong lúc đứng chờ ban phúc. Thật sự thì những nghi thức Phật Giáo như thế này vẫn còn quá lạ lẫm đối với một người theo đạo Cơ Đốc như nó.

Akiko không nói gì. Lúc Jack quay nhìn lại thì dường như cô bé đang suy nghĩ gì đó với ánh mắt xa xăm, khuôn mặt cũng tái nhợt hơn mọi khi.

“Cậu có sao không?” nó hỏi.

Akiko chớp mắt một cái, có vẻ như đã tập trung trở lại. “À, tớ không sao.”

Jack quan sát cô bé thêm một lúc. Akiko mỉm cười đáp lại thiện ý của nó, nhưng hình như ánh mắt cô bé thoáng chút ngấn nước.

Đứng ngay cạnh cô bé là Yori, cậu chàng đang hết sức lóng ngóng với tay áo kimono bởi nó quá dài so với thân hình nhỏ bé của cậu. Cũng chính Yori là người lên tiếng giải thích cho câu hỏi của Jack. “Phật Giáo quan niệm con người phải trải qua một trăm linh tám tội lỗi và dục vọng. Mỗi tiếng chuông tượng trưng cho một tội được tẩy uế, cũng như xá tội cho những chuyện trong năm cũ.”

Quả là một cách xưng tội độc đáo, Jack nghĩ thầm. Trước giờ nó được nuôi dạy trong môi trường mà mọi người quan niệm chỉ có Chúa mới có quyền năng đó. Mặc dù vẫn còn hoài nghi về Phật Giáo nhưng dường như những tiếng chuông vẫn ngân đều và đang vang vọng trong tâm trí.

Nó ngước lên và thấy thầy Yamada đang đều đều gõ mõ tạo thành giai điệu tôn giáo, đồng thời tụng niệm gì đó cho từng học sinh một. Âm thanh từ chiếc mõ nghe như một bài hát lặp đi lặp lại liên miên vô tận.

Thế rồi cũng tới lượt chúng, Akiko thì thầm với nó, “Làm theo tớ nhé.”

Jack đã nghĩ đến việc từ chối tham gia các nghi thức Phật Giáo, nhưng với tình hình bài ngoại và đàn áp đạo Cơ Đốc như hiện nay, nó không còn cách nào khác ngoài việc ngoan ngoãn tỏ ra hòa đồng hết mức có thể. Thể hiện tinh thần cầu thị đối với tín ngưỡng địa phương có thể sẽ có ích cho nó. Hơn nữa, thầy Yamada cũng từng

nói, tôn giáo là những sợi chỉ trên cùng một tấm vải, khác nhau ở màu sắc mà thôi.

Jack chăm chú nhìn Akiko bước lại gần cái lư chứa đầy cát. Cô lấy một nén hương gần đó rồi châm vào ngọn nến. Tiếp theo, Akiko cắm nén hương vừa thắp vào một rường hương khác tạo thành một hình ảnh gần giống cái gối giắt đầy những cây kim tỏa khói. Thắp hương xong, Akiko hướng người về tượng Phật xá hai lạy, vỗ tay hai cái rồi lại xá thêm một lần nữa. Sau đó thầy Yamada gọi Akiko đến. Cô bé quỳ trước mặt thầy, lạy một lạy rồi trao nhánh phong lan cài trên tóc làm lễ vật.

Đến đây thì Jack nhận ra là nó không mang theo trên mình thứ gì làm lễ dâng lên Phật cả. Nhưng nó cũng chẳng thể làm gì được hơn, vì giờ đã đến lượt mình rồi. Không còn cách nào khác, Jack bước đến chỗ chiếc lư thực hiện những nghi lễ như Akiko vừa làm, mùi hương khói cứ xông xộc bay vào hai lỗ mũi nó. Làm xong nó đến chỗ thầy Yamada lúng túng cúi lạy.

"Con xin lỗi, thưa thầy," Jack vừa nói vừa lạy thêm một lạy như để tạ tội, "nhưng con chẳng mang theo lễ vật gì cả."

"Không sao Jack ạ. Con chưa thể quen ngay với phong tục của chúng ta mà," vị sư già đáp lại với nụ cười trù mẫn.

Ông bắt đầu tụng niệm một đoạn kinh Phật, lời tụng của ông trôi dạt một cách ấm áp đầy mê hoặc vào tai Jack...

"Phúng Kinh công đức thù thắng hạnh..."

... tiếng cầu kinh cùng âm thanh phát ra từ chiếc mõ khiến Jack cảm thấy mắt nó như muốn khép lại...

*"Vô biên thắng phước giai hồi hướng.
Phổ nguyện pháp giới chư chúng sanh..."*

... tai Jack rung theo từng nhịp gõ, nó cảm thấy toàn thân như đang lơ lửng trong không trung...

"Phổ cập ư nhất thiết. Ngã đẳng dữ chúng sanh. Giai cộng thành Phật đạo."

Nó mở mắt, cảm thấy như đã loại bỏ được mọi tạp niệm và cơ thể hân hoan sáng khoái.

Vị thiền sư cúi người ra hiệu lễ ban phúc cho Jack đã kết thúc. Nó tạ lễ rồi vừa định đi thì chợt nhớ ra một thứ, "Thưa thầy, con có thể hỏi thầy một thứ được không ạ?"

Thầy Yamada gật đầu. Jack vừa ngẫm lại câu trả lời bí ẩn của thầy Hosokawa vừa nói tiếp, "Con muốn luyện thành Vô Tâm sớm nhất có thể, nhưng lại không thể hiểu vì sao nếu càng bỏ công ra luyện thì thời gian cần thiết lại càng tăng thêm."

"Câu trả lời đơn giản chỉ là hãy chậm lại," thầy Yamada đáp.

Jack mở to mắt nhìn vị thiền sư, câu trả lời trái ngược của ông càng làm nó thêm rối trí. "Nhưng chẳng phải làm vậy sẽ mất nhiều thời gian hơn sao ạ?"

Thầy Yamada lắc đầu. "Nóng nảy cũng là một dạng trở ngại. Trong tất cả mọi việc, nếu con cố gắng đi đường tắt thì thường kết quả cuối cùng sẽ ít khi tốt đẹp, hoặc thậm chí là không bao giờ đến được đích."

Jack nghĩ nó đã hiểu thêm đôi chút về vấn đề này, thầy Yamada cũng mỉm cười khi thấy tia sáng giác ngộ hiện ra trong mắt cậu học trò nhỏ.

"Dục tốc bất đạt, chàng samurai trẻ ạ."

Lúc này ở ngoài sân đã không còn những lớp tuyết trắng, dấu hiệu của mùa xuân đến đang ngày một hiện rõ qua từng nụ hoa anh đào chúm chím nhú lên trên cây. Jack, Akiko và những đứa khác cùng nhau đến Đệp Trùng Đường tham gia tiệc mừng Tết Nguyên Đán dự kiến kéo dài đến tận sáng.

Bên trong Đệp Trùng Đường, hàng loạt những bát canh *ozoni*^[15] và bánh dày *mochi*^[16] đã được bày sẵn. Vài nhóm học viên đã bắt đầu dùng bữa. Số khác thì tập trung quanh hai cô gái đang tươi cười

đánh cầu lông bằng vợt gỗ ở giữa điện. Jack thấy trên mặt của một cô gái có vết mực hình vòng tròn.

“Họ đang làm gì vậy?” Jack hỏi sau khi đã ngồi xuống chỗ bàn trống.

“Chơi trò *hanetsuki*,” Akiko đáp, cô bé rót cho mỗi đứa một cốc trà. “Nếu không đỡ được cầu, cậu sẽ bị đối phương vẽ mực lên mặt.”

Tiếng hoan hô lại phát ra từ đám đông, kèm theo sau đó là một tràng cười khi cô gái lại đỡ hỏng cầu và bị vẽ lên mặt thêm một lần nữa.

“Cho tớ nhập hội với nhé?” Tadashi lên tiếng, trên tay cậu ta là một đĩa bánh dày.

Yamato và Saburo liền nhích ra chừa chỗ cho Tadashi ngồi cạnh Jack.

“Này, ăn thử đi,” Tadashi mời Jack ăn thử một chiếc *mochi*.

Jack cắn thử một miếng. Tuy bánh dày rất ngon nhưng lại quá dính khiến nó không thể nuốt trôi được. Thấy vậy Tadashi liền cười rồi vỗ vỗ lưng giúp nó khỏi mắc nghẹn. Jack vội hớp lấy hớp để vài hơi trà mới nuốt được miếng *mochi*.

Tadashi tiếp tục mời những đứa còn lại ăn bánh dày. Mọi người vui vẻ đón lấy, duy chỉ có Akiko là không động đến thức ăn. Một lúc sau nó bắt gặp Kazuki và băng Bọ Cạp của hắn ngồi xuống dãy bàn đối diện.

Kazuki liếc nhìn nhưng Jack cố tình làm ngơ. Lúc này đồng bọn của hắn đang dọn bàn rồi bày lên trên một loại bài gì đó. Xong việc cả bọn chụm lại, Kazuki chọn một lá bài, đọc cho tất cả cùng nghe. Ngay sau đó những đứa còn lại liền tranh nhau các lá bài trên bàn rồi hô hào ầm ĩ.

“Bọn chúng đang chơi trò gì thế?” Jack hỏi.

“*Obake Karuta*,” Tadashi đáp sau khi đặt bát canh của mình xuống. “Một người trong nhóm sẽ đọc gợi ý, những người khác phải tìm lá có hình của vị thần hoặc quái thú được mô tả trong số bài lật ngửa sẵn. Ai đoán trúng được nhiều lần nhất sẽ là người thắng cuộc sau cùng.”

"A, có trò này chơi hay lắm này Jack," Yamato lên tiếng, cậu ta uống nốt cốc trà của mình rồi nói tiếp. "*Fukuwarai*."

"*Fuku* gì cơ?" Jack lặp lại.

Yamato không đáp mà kéo luôn nó đến chỗ một nhóm học viên đang tụ tập quanh bức tranh vẽ hình khuôn mặt treo trên tường. Họ đang cười đùa một nữ sinh bịt mắt đang tìm cách gắn phần miệng lên khuôn mặt. Chỉ cần nhìn thấy lúc này cả mắt và mũi của bức tranh đều bị đặt ở chỗ là có thể dễ dàng nhận ra cô bé chơi không được giỏi lắm.

"Nào, Jack" Yamato động viên nó ra chơi sau khi cô gái gắn nốt phần miệng kia lên trán của khuôn mặt. "Thử đi, vui lắm."

Nói đoạn Yamato tóm luôn Jack, lấy khăn bịt mắt lại rồi đưa vào tay nó phần miệng. Tiếp theo cậu ta dắt nó đến vị trí cách bức tranh ba bước chân rồi xoay nó vài vòng.

Hoàn toàn mất phương hướng, lại chẳng thể nhìn thấy gì, Jack thầm nghĩ nó thậm chí còn chẳng biết bức tranh đang nằm ở đâu chứ chưa nói đến chuyện gắn miệng vào đúng vị trí.

"Thua chắc rồi," nó nghe tiếng Tadashi bình luận. "Cậu ấy còn chẳng đoán trúng hướng nữa là!"

Đúng lúc này thì Jack chợt nhớ lại lời thầy Kano dạy: "*Chỉ dùng mắt thì không bao giờ nhìn thấu được sự vật*." Nghĩ vậy nó bắt đầu vận dụng các kĩ năng cảm nhận đã được học trong giờ học thêm với thầy Kano suốt mấy tháng qua, chăm chú lắng nghe tiếng thì thầm của đám đông, Jack đánh giá vị trí của bức tranh thông qua dư âm xung quanh. Xoay mình cho đến khi tìm ra điểm trống trong tiếng thì thầm, Jack biết nó đã tìm ra đúng hướng. Tiếp đến nó hình dung khuôn mặt trong tâm trí rồi tự tin bước ba bước đến gắn cái miệng lên.

"Tốt lắm Jack. Giờ đến mắt và mũi nào."

Yamato lại xoay người Jack một lần nữa rồi mới trao cho nó những bộ phận còn lại. Jack lại dùng phương pháp lắng nghe và cảm nhận bằng tất cả các giác quan để định hướng. Sau khi nó hoàn thành phần chơi, bầu không khí im lặng bất ngờ bao trùm đám đông xung quanh. Sau đó mọi người bắt đầu vỗ tay tán thưởng nó.

“Sao cậu ấy làm được vậy?” Tadashi ngạc nhiên hỏi Yamato. “Hay là cậu ấy ăn gian? Ngày Jack, cậu có nhìn thấy gì không đấy?”

Jack lắc đầu rồi kéo băng che mắt ra. Trước mặt nó là bức tranh khuôn mặt hoàn chỉnh. Rõ ràng thuật Li Thủ thầy Kano dạy nó đã phát huy hiệu quả rất tích cực.

“Ăn may ấy mà,” Yamato vừa đáp vừa huých Jack một cái đẩy ầm ỳ. Xong xuôi cả bọn rủ nhau về lại bàn của nhóm. Tuy nhiên Akiko đã không còn ở đó nữa.

“Akiko đâu rồi?” Jack hỏi.

“Cậu ấy bảo không khỏe nên về phòng nghỉ rồi,” Kiku trả lời. “hình như do uống nhầm cái gì đó thì phải.”

“Có ai đi kiểm tra xem cậu ấy thế nào chưa?” Jack hỏi ngay, nó chợt nhớ đến khuôn mặt tái nhợt cũng như thái độ không muốn ăn uống gì của cô bé ban nãy.

Cả bọn lắc đầu. Jack thấy lo nên cúi đầu chào bọn nó rồi lập tức sai bước đến Sư Tử Đường.

Akiko không ở trong phòng. Jack lại đến kiểm tra một lượt khu nhà tắm và vệ sinh, vẫn không thấy cô bé đâu cả. Hay là Akiko đã quay lại chỗ tiệc mừng rồi cũng nên. Nghĩ vậy, Jack vừa định quay lại Điệp Trùng Đường thì nó chợt thấy một bóng người lén ra khỏi trường qua cửa sau.

Jack lập tức đuổi theo bóng người ra khỏi trường lao vào giữa không gian náo nhiệt bên ngoài của lễ hội.

BÌNH MINH ĐẦU NĂM

Đường phố Kyoto đông nghịt, người dân đổ ra đường chơi Tết và đến các đền thờ cầu may. Nhà nào cũng trang trí thông, tre và cành mận cầu thần linh đến chúc phúc; còn ở cửa họ treo những sợi thừng bện chắc với các mẫu giấy trắng thưa thốt xung quanh để xua đuổi tà ma.

Jack bắt gặp Akiko đang bước vội trên đường. Mặc dù nhớ lời căn dặn không nên xâm phạm đến chuyện riêng của bạn bè nhưng nó không khỏi lo lắng khi cô bé ra đường trong tình trạng đau ốm như thế. Jack chen vội ra khỏi đám đông rồi cố gắng đuổi theo Akiko. Nó đi theo cô bé vào một lối đi nhỏ bằng qua khu chợ đến một khu vườn chật kín người. Đến đó thì một nhóm võ sĩ say rượu va vào Jack khiến nó mất dấu Akiko giữa dòng người tấp nập đến cúng bái.

"Tránh ra coi ôn con!" một trong số họ nắm lấy ve áo Jack hét lớn.

Ông ta cúi sát mặt lại gần nó, mùi rượu *saké* bốc lên nồng nặc.

"Hóa ra là một thằng *ngoại quốc*," hắn nói như tát vào mặt Jack. "Mày đến đây làm gì? Cút ngay về cái xó xỉnh của mày đi!"

"Thôi mặc nó đi," một người khác trong nhóm lên tiếng, ông ta chỉ ngón tay run lẩy bẩy vì say rượu vào hình gia huy phượng hoàng trên bộ lễ phục của Jack. "Nó là thằng con nuôi của ngài Masamoto đấy. Nhớ không, thằng *ngoại quốc* được phong làm võ sĩ ấy."

Nghe vậy người kia liền vội vàng buông áo Jack như thể bộ đồ của nó đang bốc cháy vậy.

"Cứ chờ xem, rồi cũng đến lúc Lãnh chúa Kamakura dọn dẹp sạch sẽ chỗ này như ông ấy đang làm ở Edo ấy," ông ta tiếp tục găm gù trước khi lẫn vào đám đông cùng chiến hữu.

Vụ việc vừa xảy ra đã khiến Jack bị chấn động mạnh. Cho tới tận bây giờ nó vẫn chưa nhận thức được việc một mình đi lại giữa phố

xá như thế này nguy hiểm đến thế nào. Trong khuôn viên trường thì có thể nói là nó còn tương đối được an toàn chứ bên ngoài thì chỉ có danh tiếng của thầy Masamoto mới bảo vệ được nó. Mà đâu phải ai cũng nhận ra tầm gia huy của ông. Nó cần phải nhanh tìm được Akiko trước khi lại có thêm rắc rối.

Jack lo lắng nhìn quanh, may cho nó là mọi người đang quá bận bịu với các nghi thức cầu an nên cũng chẳng thể hiện gì nhiều ngoài việc liếc nhìn ra vẻ tò mò. Mãi rồi cuối cùng Jack cũng nhận ra mình đang ở đâu. Trước mặt nó là bậc thang và mái vòm xanh dẫn đến Long An Tự.

“Sao cậu lại theo dõi tớ?”

Jack xoay người lại.

Trước mắt nó là Akiko với khuôn mặt tái xanh.

“Tớ nghe Kiku bảo cậu bị ốm...” Jack đáp.

“Jack, tớ tự biết chăm sóc cho mình. Tớ chỉ uống phải thứ gì đó không hợp thôi.” Nói đoạn cô bé lại quan sát nó một lượt. “Này, đây không phải lần đầu cậu theo tới đây đúng không?”

Jack gật đầu, cảm tưởng hết như đang ăn trộm bị bắt quả tang.

“Tớ biết cậu quan tâm,” Akiko tiếp tục bằng giọng lạnh nhạt, “nhưng nếu muốn, tớ đã nói cho cậu biết rồi.”

Jack biết nó đã đánh mất lòng tin nơi cô bé. “Tớ... tớ xin lỗi, Akiko,” nó ấp úng. “Tớ không có ý đó. Chẳng qua là...”

Đến đây nó chẳng thể nói lên lời, chỉ còn biết cắm mặt xuống đất tránh ánh nhìn của cô.

“Chẳng qua là sao cơ?” Akiko hỏi vặn.

“Tớ... mến cậu và thật sự lo lắng cho cậu.” Những từ ngữ trong đầu nó bất chợt thốt ra, cứ thế, những dòng suy nghĩ của nó về Akiko tuôn ra khiến nó không kìm được. “Kể từ ngày trôi dạt đến đây, cậu lúc nào cũng quan tâm chăm sóc cho tớ. Là người duy nhất bầu bạn với tớ. Thế mà tớ đã làm được gì cho cậu chứ? Tớ biết mình có lỗi khi bám theo cậu như thế này, nhưng cậu đang ốm, và tớ nghĩ có thể cậu cần đến tớ. Chẳng lẽ tớ không được quyền chăm sóc trở lại cho cậu hay sao?”

Vẻ lạnh lùng trong ánh mắt của Akiko nhanh chóng biến mất, thứ bằng giá vô hình ngăn cách giữa hai đứa cũng dần tan chảy.

"Cậu thật sự muốn biết tớ đi đâu à?" Akiko nhẹ nhàng hỏi.

"Nếu cậu không muốn thì không cần đâu," Jack đáp, nó quay đầu định bước đi.

"Nhưng giờ thì tớ nghĩ là mình nên kể với cậu. Cậu cũng cần biết chuyện này," Akiko tỏ ra kiên quyết, cô bé nắm tay lại không cho nó đi. "Hôm nay là sinh nhật em trai tớ."

"Ý cậu là Jiro?" Jack ngạc nhiên hỏi, nó chợt nhớ đến cậu bé hoạt bát đã bầu bạn cùng mình ngày còn ở Toba.

"Không, tớ còn một đứa em khác. Tên nó là Kiyoshi." Ánh mắt cô bé đượm buồn khi nhắc đến. "Đáng tiếc là nó đã không còn ở bên tớ nữa, nên tớ mới đến đền thờ để cầu nguyện cho nó. Nếu còn sống thì hôm nay nó tròn tám tuổi rồi."

Nghĩa là cũng bằng tuổi Jess, Jack thầm nghĩ, ngực nó nhói đau khi nhớ đến đứa em gái nhỏ.

"Năm vừa qua tớ thương nhớ nó nhiều lắm," Akiko tiếp tục, "thế nên vẫn thường đến đây tìm kiếm lời khuyên giải từ một vị sư ở Long An Tự này."

Giờ thì Jack càng thấy mình thật có lỗi. Hóa ra cô bé thường xuyên biến mất là vì quá thương nhớ đứa em đã mất của mình.

"Tớ xin lỗi... Tớ không biết..."

"Không sao mà Jack," cô bé ngắt lời, gạt đầu ra hiệu bảo nó cùng theo lên chùa. "Cậu cũng đến cầu nguyện cho em ấy với tớ nhé? Xong rồi chúng mình sẽ cùng lên đỉnh Hiei ngắm mặt trời mọc đầu năm."

Akiko nhích sát lại gần Jack cho ấm.

Hai đứa đang ngồi riêng bên một bức tường đồ nát gần Duyên Lịch Tự, từ đây có thể nhìn xuống quang cảnh kinh đô Kyoto mờ ảo trong lớp sương mù buổi sớm. Bầu không khí giá buốt trên đỉnh núi khiến cả hai đứa đều run lẩy bẩy. Dù vậy, Jack vẫn thấy lòng mình thật ấm áp.

Vừa nãy nó đã cùng Akiko đến thăm bàn thờ nhỏ trong Long An Tự. Akiko nói chuyện riêng với vị sư một lúc rồi cả hai đưa cùng cầu siêu cho Kiyoshi. Đây là lần đầu tiên Jack cảm thấy như nó được tham dự vào một phần đời tư của Akiko. Như thể bức màn vừa được kéo lên để lộ tấm thảm mềm mại mà chỉ cần nhìn thấy một lần người ta sẽ không bao giờ quên vậy.

Sau khi bí mật những chuyến đi đêm của Akiko đã được giải thích, Jack cũng tìm lại được cảm giác thoải mái khi ở bên cô bé. Vị sư có bàn tay nhọn như dao đó có vẻ không được hợp với vai trò khuyên giải cho lắm, nhưng đó không phải là vấn đề của nó. Jack vẫn hơi ngờ ngợ về kĩ năng leo trèo điêu luyện của Akiko, nhưng nó nghĩ có lẽ cô bé đã nói thật, đó chỉ là khả năng bẩm sinh mà thôi. Mà dù thế nào đi nữa thì nội việc cảm thấy gần gũi hơn với Akiko cũng khiến nó đủ vui rồi.

Sau đó hai đứa đã cùng nhau men theo sườn dốc lên đỉnh núi Hiei, còn giờ đang cùng chờ mặt trời mọc để đón buổi bình minh đầu năm mới.

"Ngày đầu năm cũng là chiếc chìa khóa mở ra năm mới," Akiko mơ màng giải thích, hơi thở của cô bé bay ra thành những làn khói trắng trong giá lạnh. "Đây là thời khắc của những bắt đầu. Chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ về năm cũ, quên đi những điều xấu, giữ lại điều tốt và cầu chúc cho năm mới gặp nhiều may mắn. Mọi người đặc biệt quan tâm đến việc mình sẽ làm trước hết trong năm mới, chẳng hạn như là lên chùa cầu an, đón bình minh, hoặc là giấc mơ đầu tiên."

"Giấc mơ đầu tiên thì có gì quan trọng?" Jack hỏi.

"Người ta quan niệm rằng nó báo hiệu vận may trong năm mới của cậu."

Akiko ngược nhìn Jack rồi uể oải ngáp một cái, trông cô bé có vẻ buồn ngủ, cái mệt từ việc thức trắng cả đêm đã bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt cô. Sau khi nói chuyện với nhà sư, khuôn mặt Akiko tuy vẫn nhợt nhạt nhưng đã không còn quá xanh xao nữa, dường như ngày mới đến cũng kéo theo sức sống mới cho cô bé.

"Chúc một giấc mơ đẹp," cô bé thì thầm.

Akiko nhích lại gần hơn rồi nhanh chóng gục đầu ngủ quên trên vai nó.

Jack giữ yên lặng, nó lắng nghe tiếng bình minh thức dậy, nhìn những ánh mặt trời đầu tiên trong năm mới sưởi ấm cho hai đứa.

LƯỚI BÃY MỞ RỘNG

Akiko nằm bất động dưới chân núi.

Đó là một nơi hoàn toàn xa lạ với Jack. Trước mặt nó là thân núi lửa màu đen chọc thẳng lên từ mặt đất, to lớn chiếm trọn cả không gian, trên đỉnh phủ trắng một màu băng tuyết.

Jack đứng trên một con đường đá quanh co khúc khuỷu, bị ngăn cách hoàn toàn với vị trí Akiko đang nằm sóng soài trên đất, tay trái cô bé cầm một chiếc lá to có dạng thùy. Xen giữa hai đứa là bốn con bò cạp màu đen hung hãn, chúng liên tục rung rung cái đuôi có độc của mình với cặp mắt đen tròn đầy ma khí. Một chú chim ưng tung cánh trên bầu trời cất lên tiếng kêu ai oán. Thế rồi một trong số những con bò cạp nhanh chóng tiến về phía Akiko, cong đuôi cầm thẳng nọc độc vào ngực cô bé.

"AKIKO!" Jack hét...

"Jack à, tớ đây," giọng cô bé dịu dàng bên tai nó.

Nó mở choàng mắt.

Đập vào mắt nó là một cảnh hoa anh đào nặng trĩu che mờ cả bầu trời xanh, đổ bóng xuống che nó khỏi ánh nắng mùa xuân ấm áp.

Jack bật ngồi dậy.

Akiko đang ngồi ngay cạnh nó. Cả Yamato và Kiku cũng ở đây, hai đứa đang tựa người vào thân cây nhìn nó lo lắng. Đến lúc này nó mới nhớ ra mình đang ở đâu. Giờ đã là một ngày giữa xuân, cả bọn đang đi đến các khu vườn quanh Kyoto đang tổ chức lễ hội ngắm hoa anh đào.

Một cơn gió thổi đến từ phía nam khiến những cánh hoa anh đào rơi lả tả xuống đất như những giọt lệ, một vài cánh hoa còn dính lại trên tóc Akiko.

“Mọi chuyện vẫn ổn mà. Cậu chỉ đang mơ thôi,” vừa an ủi nó, Akiko vừa đưa tay phủi hoa trên tóc. “Lại giấc mơ lần trước nữa à?”

Jack gật đầu, hòng nó khô khốc vì sợ. Đó là giấc mơ nó đã gặp trong ngày đầu năm mới. Ngay hôm sau nó đã kể với Akiko về chuyện này, duy chỉ có tình tiết có cả cô bé trong mơ là nó vẫn giấu. Ngay sau lần đó nó cũng đã đến gặp thầy Yamada tìm lời khuyên. Vị thiền sư đã giải nghĩa rằng, “Ngọn núi con nhìn thấy chính là Phú Sĩ Sơn. Đỉnh núi cao nhất, chứa đựng nhiều tính chất linh thiêng nhất Nhật Bản, con thấy nó có nghĩa là điềm tốt. Chim ưng tượng trưng cho sức mạnh và sự nhanh trí; còn chiếc lá con mô tả có lẽ là lá cây *nasu*^[17]. Trong tiếng Nhật, *nasu* còn có nghĩa là thành tựu. Nhìn chung chúng chỉ ra rằng con sắp gặp được vận may.”

Jack thở phào nhẹ nhõm trước cách lí giải tích cực của vị sư già. Thật ra nếu không phải vì những chuyện lạ lùng vốn hay xảy ra ở đây thì nó đã chẳng tin tưởng lắm về điềm báo trong những giấc mơ như thế. Thế rồi thầy Yamada lại tiếp tục nói, “Nhưng cũng phải nói thêm rằng, bộ cặp tượng trưng cho sự phản trắc và các mưu mô ngăn cản vinh quang. Hơn nữa, bốn là một con số rất xấu. Tứ đọc lên nghe gần giống với tử, có nghĩa là chết chóc.”

“Nhìn này nhìn này!” giọng Saburo la to cắt ngang dòng suy nghĩ của Jack.

Cậu chàng vừa dắt theo Yori vừa lao như bay đến gốc cây anh đào chỗ bọn Jack, đoạn chỉ tay về phía tấm bảng gỗ vừa được dựng lên giữa phố. Thế là cả nhóm liền đứng dậy rời khỏi khu vườn để đến đó xem.

“Một bức chiến thư,” Yamato giải thích cho Jack về ý nghĩa nội dung trên bảng. “Nó viết là, “Tôi sẵn sàng nhận lời thách đấu của bất kì ai. Hãy để lại tên và địa chỉ tại bảng gỗ này. Sasaki Bishamon.””

“Tuyệt,” Kiku nói với giọng châm biếm. “Một võ sĩ muốn bắt đầu chuyển khổ hạnh của mình, lại còn đặt theo tên Chiến Thần^[18] nữa chứ!”

“Vậy nghĩa là tụi mình sắp có cơ hội được xem một trận quyết đấu rồi!” Saburo hào hứng, cậu chàng liền nhảy tưng tưng làm bộ như

đang chiến đấu với một đối thủ nào đó.

“Tụi mình sẽ không có ở đây đâu mà xem,” Akiko nhắc cả nhóm, đúng lúc đó lại có một cơn gió bay qua làm cánh hoa anh đào rơi trắng cả mặt đất. Mùa đào nở cũng đồng nghĩa với thử thách Tam Tổ Luân Hồi sắp bắt đầu.

Jack chỉ muốn ngày đó đến thật nhanh. Nó tò mò phát điên lên được với ba thử thách sắp đến. Chăm chỉ khổ luyện suốt từ ngày được chọn, giờ nó cảm thấy mình không khác gì một sợi thừng đã bị kéo căng đến sắp đứt.

“Nhưng người ta chỉ vừa cho đặt bảng thôi,” Saburo chưa hết hi vọng. “Dù gì tụi mình cũng ở Iga có vài hôm. Có khi lúc về vẫn kịp theo dõi vài trận đấu đấy.”

Kiku ném sang Saburo một cái nhìn nghiêm nghị. “Nếu ông ta sống sót qua được trận chiến đầu tiên thì có thể.”

Jack đã đạt đến được khả năng cảm nhận thấy đòn tấn công mà không cần phải nhìn. Nó gạt tay Yamato qua tai rồi tung một cú đấm ngược mu phản đòn vào mặt đối thủ.

Yamato lập tức suy đoán rồi lùi lại ngoài tầm sát thương, hai tay vừa vào thế thủ vừa tung ra một đòn chặt cổ. Jack lập tức cản đòn, khóa tay Yamato rồi lại tiếp tục phóng quyền đến. Yamato rút tay lại, né đòn rồi phản công với một cú đấm cực mạnh vào ngay sống mũi Jack.

Trong suốt quá trình đó bọn chúng liên tục tiếp xúc với nhau.

Không ngừng tìm kiếm sơ hở trong phòng thủ của đối phương.

Mặc dù cả hai đều bị bịt mắt.

“Tốt lắm, các chàng trai,” thầy Kano khen ngợi, điềm đằm dựa người vào chiếc gậy bông màu trắng của mình trong vườn Vĩnh Quan Tự như những buổi tập Li Thủ khác. “Nhưng ta thấy hai đứa vẫn chưa thật sự tỏ rõ quyết tâm. Bắt đầu nghiêm túc đi!”

Sau những buổi luyện tập vô cùng khắc nghiệt với thầy Kano để chuẩn bị cho Tam Tổ Luân Hồi, cả Jack và Yamato đều đã thành thạo thuật Li Thủ cũng như cách sử dụng tất cả các giác quan của mình. Giờ Jack đã có thể tìm ra được dư âm ở những nơi như rừng

hoặc đường phố Kyoto, duy chỉ có trường hợp phòng kín là nó vẫn chưa làm nổi.

Hôm nay là buổi tập cuối cùng, Jack sẽ buộc phải chứng minh với thầy Kano rằng nó đã sẵn sàng cho thử thách Tam Tổ. Nó cố gắng tập trung theo sát chuyển động của Yamato thông qua tay cậu ta. Jack và Yamato gần như không chênh nhau về trình độ nên càng đánh hai đứa càng tăng tốc để lẫn át đối thủ. Tốc độ ra đòn của cả hai nhanh dần đến mức các động tác biến chuyển liên tục không kịp nhìn rõ.

Tiến. Đỡ. Gạt. Né đòn.

Jack nhận thấy Yamato đang chuyển dịch trọng lượng, nhưng nó không kịp rút chân lại. Yamato nhanh nhẹn tung đòn gạt chân trước của nó từ phía sau khiến Jack không còn giữ được thăng bằng. Bấy nhiêu đó là quá đủ cho Yamato. Cậu ta lập tức thực hiện một cú bạt thủ vào Jack khiến nó nghiêng hẳn sang bên. Không còn gì để bám víu, Jack ngã nhào xuống hồ nước bên dưới.

Thầy Kano đã yêu cầu chúng tỉ thí với nhau trên chiếc cầu gỗ bắc ngang qua dòng suối chảy vào lòng hồ. Hôm nay là buổi tập cuối, cũng có nghĩa là bài kiểm tra sau cùng dành cho Jack.

Yamato đã thắng.

Jack đã thua.

Nó hỗn hển ngoi lên hớp lấy hớp để không khí. Dòng nước lạnh thấu xương khác hẳn với cái nóng ban trưa khiến toàn thân nó run lẩy bẩy.

“Trò vẫn cần cải thiện thêm ở khả năng giữ thăng bằng Jack ạ, nhưng dù sao thì như vậy cũng là tạm ổn rồi,” thầy Kano nhận xét. “Sau khi trò trở về từ thử thách Tam Tổ Luân Hồi, chúng ta sẽ tập trung giải quyết vấn đề đó. Ta sẽ bắt trò bịt mắt chiến đấu bằng bổng trên cây cầu. Cách này sẽ giúp trò trở nên nhạy bén hơn nếu không muốn mọc thêm mang cá vì liên tục bị rơi xuống nước!”

Bật cười thích chí với câu nói đùa vừa rồi, thầy Kano quay người rào bước về phía khu vườn. Nó hiểu vì sao Yamato cũng cười toe toét chẳng kém, bởi cậu ta không chỉ giỏi hơn nó ở môn Li Thủ mà còn là học sinh giỏi nhất lớp Bổng Thuật. Lần nào tỉ thí với cậu ta,

Jack cũng là đứa thua cuộc, thậm chí Yamato có chấp nó bằng cách bịt cả hai mắt thì kết quả cũng không có gì thay đổi.

Đã xong bài kiểm tra sau cùng, Jack vội trở về trường Nhị Thiên Nhất Lưu, Yamato cũng đi theo giúp nó chuẩn bị hành trang cho chuyến hành trình gian khổ đến dãy Iga vào ngày mai.

Khi vừa bước chân vào cổng trường thì bất ngờ Jack nhìn thấy bộ đôi Hiroto và Goro đang đe dọa một học sinh nằm dưới. Cậu bé chỉ dám nhìn chúng lắc đầu nguầy nguậy. Goro liền dùng tay đẩy mạnh vào ngực khiến cậu này mất đà ngã về phía sau đập cả đầu vào tường. Cậu bé bắt đầu khóc thút thít.

Jack và Yamato vội vàng chạy đến.

"Để em ấy yên," Jack tóm lấy tay Goro ra lệnh.

"Đừng có xía vào, thằng *ngoại quốc!*" Hiroto tiến đến hăm dọa Jack.

"Ồ, thế à," Yamato ngay lập tức đứng chặn giữa Hiroto và Jack, "mà tốt hơn hết là mày đừng gọi Jack là ngoại quốc thêm lần nào nữa nếu không muốn dây với tao đấy nhé."

Một cuộc đụng độ nổ ra và cậu bé nằm dưới chỉ biết lo lắng quan sát xem bên nào sẽ ra đòn trước.

"Chúng mày sẽ phải trả giá cho chuyện này," Hiroto ấn ngón tay vào ngực Jack đe dọa rồi ra hiệu bảo Goro cùng rút lui.

"Em có sao không?" Jack hỏi cậu bé khi hai đứa trong băng Bọ Cạp đã đi khuất.

Cậu bé sụt sịt, cố kìm tiếng nấc rồi xoa xoa phần đầu bị thương của mình. Nhìn về phía Jack với hai mắt đỏ ngầu đầm lệ, cậu bé học viên năm nhất nghẹn ngào, "Họ nói rằng em là kẻ phản quốc, rằng em không phải là con dân nước Nhật, không xứng đáng làm một võ sĩ, rồi đe dọa nếu em không bỏ đạo thì họ sẽ cho biết tay."

"Nhưng tại sao họ lại muốn em bỏ đạo Phật cơ chứ?" Jack hỏi.

"Em không còn theo đạo Phật nữa. Năm ngoái cả nhà em đã cải sang Cơ Đốc giáo rồi."

Câu chuyện của cậu bé lập tức gây tác động mạnh đến Jack. Dù biết rằng phong trào bài đạo Cơ Đốc được đẩy lên rất mạnh cùng việc khủng bố người ngoại quốc nhưng nó vẫn nghĩ sự việc chỉ xoay quanh những người nước ngoài theo Công giáo mà thôi. Nào ngờ cả những người Nhật theo đạo Cơ Đốc cũng cùng chung số phận. Nếu việc gây hấn đã diễn ra ngay tại trường Nhị Thiên như thế này thì không biết ở bên ngoài sẽ còn khủng khiếp đến thế nào nữa. Chuyến du hành lên núi Iga tham gia thử thách Tam Tổ Luân Hồi giờ đây không còn là một phần thưởng - mà đã trở thành chuyến đi mạo hiểm bằng sinh mạng.

BÀI THI THỂ LỰC

Mưa vẫn rơi nặng hạt.

Con đường mòn độc đạo in hằn vó ngựa và dấu chân người đi đường giờ đây không khác gì một vũng lầy và vì vậy, chuyển lữ hành của họ đang tiến triển với tốc độ ngang cỡ loài ốc sên. Hai hàng cây cao bên đường chọc thẳng vào vòm trời phủ đầy mây đen càng làm ánh nắng yếu ớt buổi chiều tà chẳng thể nào lọt được đến tầm mắt. Đoàn người đang băng rừng đến làng Iga Ueno bắt đầu tỏ vẻ chán nản, đêm tối sẽ kéo theo biết bao nguy hiểm, tử thú dữ cho đến sơn tặc.

Thầy Masamoto và thầy Hosokawa cưỡi ngựa dẫn theo đám học sinh mệt mỏi lê bước thành hàng dài. Tuy chỉ có sáu người được chọn vào Tam Tổ Luân Hồi nhưng bất kì võ sinh nào muốn theo dõi cuộc thi đều có quyền đến dự. Gần nửa trường quyết định tham gia chuyển lữ hành, và hầu hết trong số đó đã bắt đầu thấy hối hận với sự lựa chọn của mình.

Bất thành linh, một bóng người nhô lên từ mặt đất lao về phía thầy Hosokawa.

Trong phút chốc, thanh gươm của ông lóe sáng dưới ánh hoàng hôn.

Tuy nhiên nó đã dừng lại đúng lúc một chú gà rừng lông đen bay qua. Có lẽ con gà sẽ không bao giờ biết được mình đã gần kề cái chết đến thế nào.

Thầy Masamoto cười lớn. "Sợ cả một con gà già sao hả anh bạn của tôi? Hay là đang định giết nó làm mồi cho bữa tối đấy?"

Jack nhận thấy cô Yosa cũng đã chuẩn bị sẵn sàng vũ khí, cô cẩn thận hạ cung cất tên vào lại trong bao. Thật ra thì chỉ trừ thầy Kano

là có vẻ như đã biết trước không có chuyện gì nguy hiểm, còn lại tất cả các võ sư khác đều tỏ ra rất căng thẳng.

“Sao họ bồn chồn quá vậy nhỉ?” Jack bước nhanh đến cạnh Akiko lên tiếng hỏi. Thật ra nó cũng đang hồi hộp chẳng kém. Dù được bảo vệ trực tiếp bởi thầy Masamoto nhưng nó không khỏi e ngại các võ sĩ trung thành với lãnh chúa Kamakura vẫn có thể tìm cách trừ khử mình bất cứ lúc nào.

“Chúng ta đang đi qua địa phận của ninja mà,” Akiko thì thầm.

Câu nói này khiến Jack cảm thấy như mọi bóng đen trong khu rừng đều mọc ra thêm đôi mắt. Nó nghĩ mình vừa cảm thấy một thứ gì đó chuyển động đằng xa, tuy nhiên hóa ra chỉ là một cành cây bị gió thổi rung lên. Phía sau nó, Yamato, Saburo, Yori và Kiku cũng không khỏi bồn chồn lo lắng khi nghe thấy câu chuyện. Mặt Yori thì trắng bệch như một tờ giấy.

“Khu vực này là căn cứ chính của gia tộc Iga,” Akiko tiếp tục nói nhỏ. “Chính khu rừng đã giúp họ ẩn náu khỏi cuộc thanh trừng nhần giả của Đại tướng quân Nobunaga ba mươi năm về trước. Ông ấy đã dùng gần bốn vạn quân để truy sát bốn nghìn ninja. Những ninja còn sống sót hầu hết đều tập trung ở đây, và có lẽ Độc Nhãn Long cũng đang ẩn nấp ở nơi này.”

“Sao cậu lại biết những chuyện đó?” Jack tò mò.

“Thì nghe kể, đọc sách, rồi bởi các thầy cô...” cô bé lảng đi rồi chỉ tay về phía trước. “Nhìn xem, chúng ta sắp đến nơi rồi. Bạch Phượng Thành Hakuhojo kia.”

Qua làn mưa kèm màn sương mờ, Jack thấy một vùng thảo nguyên trũng xuống được bao quanh bởi các dãy núi. Xa xa phía đó là một tòa thành ba tầng quét sơn trắng có kiến trúc mái màu xám. Tuy nhiên chỉ trong phút chốc màn sương mù lại dày lên khiến tòa thành vụt biến mất như thể có ma ám.

Khi đoàn người đến được ngoại ô Iga Ueno thì trời đã tối, thứ duy nhất giúp họ nhận ra tòa thành là những chiếc đèn lồng được thả sáng bên trong.

Sau khi đã an toàn vào đến làng, Jack không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Chuyến du hành từ Kyoto thật sự quá khắc nghiệt, cả bọn ai

nảy đều ướt nhẹ, mệt mỏi, lạnh cóng. Lưng nó thì đang ê ẩm do phải vác hành lí quá lâu, toàn thân đau nhức, mỏi nhừ sau màn lội bùn lầy ban nãy. Giờ nó chỉ ước gì nhanh nhanh vào chỗ trọ để được tắm nước ấm, ăn uống no say rồi lăn ra ngủ cho đã.

“Dậy!” vừa ra lệnh thầy Kyuzo vừa đá Jack. “Đến giờ thi rồi.”

Jack uể oải nhào dậy, mắt nó vẫn còn lơ đãng. Nó chỉ mới ngủ được hơn một tiếng là đã bị dựng dậy cùng các thành viên khác. Jack theo bước vị võ sư môn Thể Thuật dọc theo hành lang đến chính điện, một căn phòng đóng ván màu tối được thắp sáng bằng ánh nến mờ ảo. Ngay giữa điện là bức tượng Phật Tổ bằng gỗ lớn, thần khí từ bức tượng tỏa ra mạnh đến nỗi Jack cảm thấy như trong đó toát lên sự sống vậy.

Nó đứng vào hàng quay mặt về phía pho tượng cùng những người khác, vài hàng tu sĩ đầu cạo nhẵn vận áo cà sa trắng gập đầu chào nó. Trong lúc đó họ liên tục tụng niệm những bài kinh miên man bất tận.

“... úm A mộ già Vĩ lô tả năng Ma ha Mẫu nại ra Ma nĩ Bát nạp mạ Nhập phạ lã Bát ra miệt đa dã Hồng...”

“Họ đang niệm Quang Minh Chú đây,” Yori thì thầm đầy tôn kính. Cậu bé đứng ngay cạnh Jack và đang bồn chồn giật nhẹ con hạc giấy lén giấu trong tay cho nó vỗ cánh. “Bài chú chứa đựng những lời dạy giúp chúng ta đi đến nơi viên mãn của Đức Phật.”

Jack gập đầu rồi cố nở một nụ cười tự tin với Yori. Thật ra lúc này nó đang vừa hào hứng vừa run. Trải qua bốn bài thi và nhiều tháng trời khổ luyện, giờ đã đến lúc chúng được biết ba phần thử thách Trí Tuệ, Thể Lực và Tâm Hồn là như thế nào.

Bất chợt một tia nghi ngờ nhói lên trong ngực nó. Liệu ham muốn luyện tuyệt kĩ Nhị Thiên của nó có che mờ đi sự sáng suốt? Liệu nó đã sẵn sàng cho thử thách hôm nay? Chuyển đi vừa rồi đã khiến nó mệt lả, và rõ ràng màn đánh thức nửa đêm này là một cách để khiến bọn chúng càng hoang mang hơn trước khi bước vào phần thi

đầu tiên. Xem chừng thử thách Tam Tổ Luân Hồi đã chính thức bắt đầu từ lúc đó rồi.

Jack đưa mắt nhìn Akiko. Tuy ánh mắt cô bé lộ rõ quyết tâm nhưng quầng thâm quanh mắt không giấu nổi sự mệt mỏi sau một hành trình dài. Đứng kế cô là Harumi, nữ sinh được chọn còn lại, cũng tỏ ra mệt mỏi không kém. Ngay cạnh hai cô bé là Tadashi. Cậu chàng gật đầu với nó rồi giơ nắm đấm tỏ ý động viên khuyến khích. Kazuki thì đứng bên cạnh nhưng chẳng có vẻ gì là quan tâm đến nó.

Đoàn võ sư của trường với thầy Masamoto dẫn đầu đã bước vào và ngồi xuống một bên. Ngay sau đó các võ sinh đến theo dõi cũng nhanh chóng bước vào quỳ thành bốn hàng ngay ngắn. Các nhà sư ngưng tụng kinh rồi lùi dần vào trong như những gợn sóng, chỉ còn Chủ Trì ở lại tiếp đoàn. Khuôn mặt vị sư già tuy nhăn nheo nhưng thân hình thì rắn chắc như đá, từ ông toát lên một thứ thần khí mạnh mẽ giống như pho tượng Phật.

“Hoan nghênh ngài Masamoto đến với Thiên Đài Tự,” ông nói bằng chất giọng trong vắt của người đã đạt đến độ viên mãn.

“Cảm ơn quý tự đã đồng ý tiếp đón chúng tôi,” thầy Masamoto đáp, ông vái vị sư một vái thật thấp. “Xin được phép giới thiệu với thầy những võ sinh sẽ tham dự thử thách Tam Tổ Luân Hồi hôm nay. Mong rằng chúng sẽ thể hiện được mình hội tụ đủ ba yếu tố Tinh thần, Thể lực và Tâm hồn.”

Vị sư bước đến vươn sải tay dài của mình về phía Jack và những đứa khác. Ông chăm chú quan sát võ sĩ trẻ, Jack là người cuối cùng ông đưa mắt đến. Nó cảm thấy như thể mình đang bị thôi miên bởi cái nhìn của vị sư già. Ánh nhìn của ông sâu như giếng, vô tận như bầu trời và sáng suốt như đã thấu hiểu hết mọi việc khiến Jack có cảm giác nó đang nhìn vào mắt một vị thánh sống.

“Chúng ta sẽ bắt đầu với thử thách Thể Lực,” vị sư già tuyên bố.

Nói đoạn ông bước lên phía trước làm lễ cho từng võ sinh bằng loại ngôn ngữ Jack không thể hiểu, dù vậy nó vẫn cảm nhận được trong những ngôn từ ấy chứa đựng một thứ uy lực rất lớn. Khi nghi lễ kết thúc, sáu nhà sư trẻ bước lên cầm theo cốc nước, bát canh *miso* và một nắm cơm. Họ lần lượt trao từng thứ cho chúng. Đói đến

cồn cào cả ruột, Jack vội vàng uống cạn bát canh *miso* cùng cốc nước rồi chén sạch nắm cơm trong nháy mắt.

Tiếp theo chúng được trao ba đôi dép cói, một tấm áo trắng, một con dao có bao, một sợi dây thừng, một quyển sách, một chiếc đèn lồng và một chiếc mũ rơm dài có dạng tựa như thân tàu lật úp. Các vị sư giúp các võ sinh vận y phục, buộc chắc mũ cho từng đứa rồi đi dép cói vào đôi chân trần của chúng.

Xuyên suốt quá trình này, không hề có một lời giải thích.

“Chuyện này nghĩa là sao vậy ạ?” Jack thì thầm với vị sư đang giúp nó sắp xếp các vật dụng và trang phục khá lạ lùng này.

Vị sư đang bận bịu buộc dây thừng quanh eo Jack liền ngẩng lên nhìn nó.

“Con khoác lên mình bộ áo màu trắng, màu của cái chết theo quan niệm nhà Phật, là để tự nhắc mình đang tiến đến ranh giới của sự sống,” nhà sư thì thầm. “Đoạn thừng còn được biết đến với cái tên “sợi dây chết chóc”. Nó cùng với con dao có ý nhắc các nhà sư trẻ rằng nếu họ không hoàn thành được cuộc hành hương thì chỉ còn cách tạ tội là hoặc treo cổ, hoặc tự mổ bụng.”

Jack mừng rằng nó không phải là một nhà sư, vậy nên quy định này sẽ không áp dụng với nó.

Quá trình chuẩn bị hoàn tất, sáu thí sinh thắp sáng đèn lồng của mình rồi được dẫn ra khu vườn tối bên ngoài. Mưa đã ngớt nhưng gió vẫn thổi mạnh khiến Jack không khỏi rùng mình.

Một nhà sư cầm ô đi theo che cho Chủ Trì, ông ra hiệu bảo chúng bước ra giữa sân. Cả sáu đứa đứng thành vòng tròn quanh đó, run lẩy bẩy dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt đứa nào cũng nhăn lại đầy lo lắng.

“Nhiệm vụ của các con là hoàn thành một trong số một nghìn chuyến hành hương mà các nhà sư Thiên Đài phải thực hiện trong quá trình tu hành,” ông tuyên bố. “Chúng ta tin rằng thử thách chính là một ngọn núi mà đỉnh của nó là niết bàn. Leo được lên đó, chúng ta sẽ đạt đến giác ngộ.”

Nói đoạn nhà sư già chỉ tay vào bóng tối. Trông lên bầu trời đầy sấm chớp, Jack chỉ có thể nhìn thấy phần bóng mờ mờ của một ngọn

núi cao.

“Các con sẽ phải leo lên đỉnh ngọn núi đầu tiên trong thử thách Tam Tổ Luân Hồi rồi quay trở lại đây sau khi đã hành lễ tại hai mươi ngôi đền có đánh dấu trong sách,” vị sư giải thích. “Mỗi người sẽ phải tự hoàn thành phần thử thách của mình. Các con không được phép dừng lại để ngủ. Không được ăn uống trên đường. Và phải quay lại đây trước khi tia nắng đầu tiên chiếu đến ngang mắt pho tượng Phật trong chính điện.”

Nói đoạn ông lại nhìn từng đứa một, ánh mắt như thấu đến tận ruột gan chúng.

“Nếu các con nghe thấy chúng ta ngừng niệm Quang Minh Chú, thì nghĩa là thời gian đã hết.”

SINH KHÍ HAO MÒN

Jack đã gần kiệt sức.

Nó không thể nào bước nổi nữa. Cả cơ thể như đang chống đối lại nó, thứ cảm giác cô đơn đến vô vọng khi xung quanh chỉ có độc tiếng đôi dép cói của nó lê đi trong bùn đất.

Cơn mưa tưởng như đã ngớt dần lúc mới bắt đầu thử thách giờ đây lại trút xuống xối xả khiến Jack ướt lạnh hết da thịt. Chân nó đau đớn rã rời, đôi dép cói thứ hai của nó cũng bắt đầu tã đến nơi, cơ bắp thì nhức nhối như bị lửa thiêu đốt.

Nó không thể dừng lại.

Nó không được phép dừng lại.

“Để đến được đỉnh núi, các con phải leo từng bước một,” vị sư Chủ Trì căn dặn sáu thí sinh trước bài thi Thể Lực. “Các con sẽ phải chịu đau đớn suốt hành trình, nhưng hãy nhớ rằng, nỗi đau cũng chính là biểu tượng cho nỗ lực các con đã dồn vào nhiệm vụ. Các con cần phải vượt qua rào cản đó.”

Giờ Jack mới nhận ra rào cản đau đớn ấy quá khủng khiếp. Nó đã chạy suốt nửa đêm; vừa mệt vừa đói lả, nguồn năng lượng từ bữa ăn đạm bạc được cung cấp trước chuyến đi đã bị đốt sạch từ lâu, vậy mà nó chỉ mới ghé qua mười bốn trong số hai mươi ngôi đền cần đến thăm trước khi trời sáng.

Jack vấp ngã sóng soài.

Vẫn chẳng có dấu hiệu nào của ngôi đền tiếp theo. Có khi nó đã vượt qua mất rồi không chừng. Jack bắt đầu tự hỏi tuyệt kĩ Nhị Thiên liệu có đáng để nó phải chịu đựng nỗi đau đớn thấu cùng này không khi mà mọi cơ quan trong cơ thể đều đã rã rời, trí não cũng van nài thảm thiết.

“Leo được lên đó, chúng ta sẽ đạt đến giác ngộ,” vị sư già đã nói với chúng như thế.

Giờ Jack còn cần gì giác với chẳng ngộ. Nó chỉ muốn được nằm dài ra trong chăn ấm đềm êm mà thôi. Dường như nó cũng bắt đầu bước không nổi nữa.

Thử thách này là quá sức tưởng tượng. Làm sao nó có thể tìm được đường trong rừng núi giữa cơn mưa trút nước trong đêm tối mịt mù? Người ta muốn nó di chuyển một quãng đường tương đương eo biển ngăn cách giữa Anh và Pháp với chỉ một ngọn đèn và quyển sách bé tí dẫn đường đến từng ngôi đền một.

Không có cách nào đi tắt vì nó buộc phải ghé qua từng ngôi đền theo thứ tự, lấy dấu đóng vào sách để chứng minh rằng nó đã đến đó. Jack ước gì có ai đó đi cùng để động viên nó, nhưng mỗi thí sinh đều phải đi cách nhau một quãng thời gian đo bằng nén hương nên nó đành phải chịu đựng một mình.

Không được ăn, cũng chẳng được ngủ, nó tự hỏi liệu có đũa nào trong số chúng hoàn thành được chuyến hành hương trước khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu sáng pho tượng Phật hay không nữa.

Cảm giác tuyệt vọng bao trùm, cắt đứt nốt tia hi vọng cuối cùng trong Jack. Chân nó va phải một vật cứng khiến nó ngã sấp về phía trước.

Gục xuống mặt đất, nó đã hoàn toàn bị đánh bại.

Vậy mà ngọn đèn của nó vẫn cháy như một phép màu. Ánh sáng lay lắt chiếu lên ngôi mộ phủ đầy rêu. Jack nhận ra suốt dọc con đường vừa rồi có rất nhiều những mộ phần như thế tương ứng với số phận các nhà sư đã thất bại trong chuyến hành hương của mình.

Jack nhìn xuống sợi dây thừng và con dao bên dưới. Nó không muốn phải chịu chung số phận với họ, cho dù tình huống có tồi tệ đến thế nào đi chăng nữa.

Jack cố gượng dậy nhưng không thể, nó lại đổ gục xuống khuỷu tay trên đồng bùn. Cơ thể của nó đã đầu hàng.

Nó đã không thể vượt qua ngay từ thử thách đầu tiên.

Jack không biết mình đã nằm giữa màn mưa trong bao lâu, nhưng từ rất sâu trong đầu nó bắt chợt có giọng nói của thầy Yamada vang lên, *"Ai cũng có thể từ bỏ, đó là hành động dễ dàng nhất trên đời. Chỉ khi nào giữ vững được bản thân trong khi tất cả đều muốn con thất bại, đó mới là sức mạnh thực thụ."*

Như bắt được chiếc phao trước khi sắp chìm. Jack liền bám chặt lấy những lời nói ấy. Thầy Yamada nói đúng. Nó phải tiếp tục. Đây là con đường để trở thành một võ sĩ đạo chân chính. Là lộ trình ngắn nhất giúp nó luyện được tuyệt kĩ Nhị Thiên vô địch thủ.

Jack lết về phía trước trong vũng bùn.

Nó buộc cơ thể phải quỳ dậy, bất chấp nỗi đau khủng khiếp ở chân và đầu gối.

Nó phải hoàn thành thử thách này.

Jack tự nhắc mình rằng đây chỉ là một trong số cả nghìn buổi mà mỗi nhà sư Thiên Đài phải trải qua để hoàn thành quá trình tu luyện. Vị sư Chủ Trì đã bảo với chúng rằng cứ mỗi bảy năm, một nhà sư dưới quyền ông sẽ đi hết quãng đường tương đương với chu vi quả đất. Trong suốt bốn thế kỉ qua chỉ có bốn mươi sáu cao tăng hoàn thành được quá trình khổ luyện ấy, nhưng ngược lại thì chính ông cũng là minh chứng hùng hồn rằng việc đó vẫn hoàn toàn có thể. Ông chính là vị cao tăng thứ bốn mươi sáu. Và nếu ông lão ấy đã hoàn thành được việc này một nghìn lần thì tại sao nó lại không thể làm được dù chỉ một lần chứ.

Jack ngẩng đầu để nước mưa rửa trôi bùn đất trên khuôn mặt nó. Trong bóng đêm, nó dần nhìn thấy ánh đèn báo hiệu ngôi đền thứ mười lăm không còn cách quá xa nữa.

Đừng cố dùng voi cho bữa trưa.

Câu nói tưởng như vô nghĩa của thầy Yamada mà Jack đã từng phì cười khi nghe Yori kể lại, giờ đây nó mới hiểu thấu.

Nếu chia mục tiêu thành từng giai đoạn nhỏ, có khi nó lại vượt qua được thử thách không chừng. Jack tập trung vào ngôi đền thứ mười lăm như mục tiêu của nó. Một dòng năng lượng lại chảy tràn trong cơ thể giúp nó đứng dậy được. Jack yếu ớt bước một bước, rồi

lại một bước nữa, mỗi bước lại đưa nó đến gần hơn với mục tiêu là ngôi đền thứ mười lăm.

Đến được nơi, Jack hân hoan cầu khẩn một câu. Câu khẩn lại đem đến cho nó một tia hi vọng mới. Lòng tràn đầy quyết tâm, Jack nén cơn đau nhức đóng dấu vào quyển sách của mình rồi tiếp tục lên đường đến mục tiêu tiếp theo, ngôi đền thứ mười sáu.

Jack chạy như bay. Nó đã vượt qua được rào cản đau đớn mà vị sư Chủ Trì nhắc đến. Thế nhưng chỉ mới đi được ngoài hai mươi bước thì nó đã nhìn thấy một cặp mắt đỏ rực trừng trừng nhìn về phía mình từ trong bóng tối.

Một tiếng rú khủng khiếp phát ra từ sinh vật man rợ đang lao thẳng về phía nó.

YORI

Jack chỉ vừa kịp hụp người xuống tránh cặp nanh bén nhọn.

Con lợn rừng quay lại cúi đầu lao đến nó với tốc độ của một tia chớp. Nanh nó đâm thẳng lên phía trước chỉ cách chân Jack trong gang tấc. Con dã thú tiếp tục phóng nhanh đi rồi biến mất vào trong đêm tối.

Jack núp trong bụi cây thở hồng hộc kinh hãi. Nó nghe tiếng rú khủng khiếp nhỏ dần rồi tan trong tiếng bão. Trong nỗ lực tránh lần tấn công vừa nảy của con lợn rừng, Jack đã đánh rơi chiếc đèn khiến nó rách nát nằm bẹp trong bùn, ngọn lửa đã tắt ngấm.

Nó phải làm sao đây? Giờ là nửa đêm trong rừng rậm, nó chẳng thể nhìn thấy thứ gì ngoài phạm vi năm bước chân cả. Nếu cố mò đi trong đêm, chắc chắn nó sẽ bị lạc giữa rừng núi hoang vu này. Thế rồi Jack chợt nhớ đây vốn là địa phận của ninja. Chưa nói đến khả năng hoàn thành bài thử thách, lúc này nội việc an toàn rời khỏi ngọn núi cũng đã là một nhiệm vụ bất khả thi.

Là đứa rời đi cuối cùng, nó có ngồi chờ người khác thì cũng vô ích. Hơn nữa nếu cứ ở lì một chỗ, cơn lạnh này sẽ nhanh chóng giết chết nó.

Vậy là nó đã rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Quá mệt mỏi để khóc, nó bắt đầu trở nên giận dữ. Jack lại đứng dậy, bước từng bước trên con đường tối.

Nó không thể bị một ngọn núi hạ gục như thế này được.

Nó phải sống.

Jack đâm sầm vào một thân cây.

Nó lầm bầm chửi rủa lại tiếp tục bước đi. Jack nhắm thầm về bài học búp bê Daruma đã dạy cho nó trong đợt Tha Lưu Tỉ Thí hồi năm ngoái. Bảy lần ngã xuống, tám lần bật dậy.

Cố lấy lại bình tĩnh, Jack chợt nhận ra nó hoàn toàn có thể áp dụng những bài học rèn luyện giác quan của thầy Kano vào trường hợp này. Giơ tay về phía trước, Jack cẩn thận lắng nghe, cảm nhận khu rừng.

Lần đầu tiên trong đời nó cảm thấy hạnh phúc vì đã được luyện tập mỗi ngày với thầy Kano, lòng ngưỡng mộ mà nó dành cho ông cũng theo đó mà tăng lên gấp bội. Đối với vị võ sư môn Bổng Thuật mà nói, cuộc sống chỉ là một màn đêm bất tận, thế mà ông vẫn hiên ngang bước đi.

Thu xếp xong xuôi khó khăn của mình, Jack lại tiếp tục chiến đấu.

Men theo một khúc quanh rồi tiếp tục bước đi trên đường mòn, nó nhìn thấy ánh đèn lập lòe trong đêm tối. Đến gần hơn, Jack nghe thấy có tiếng người rên rỉ. Nó bước vội đến, một bóng người nằm gục trên bùn dần hiện ra, đó là Yori.

"Cậu có sao không? Có chuyện gì à?" Jack vội đỡ cậu bé lên hỏi han.

"Tớ bị một con lợn rừng tấn công," Yori rên rỉ, dưới ánh đèn lồng, mặt cậu bé tái nhợt đi vì sốc.

Jack chỉnh lại ngọn đèn lồng rồi xem xét cậu bạn của mình. Nó thấy một vết cắt dài bên đùi phải của Yori. Vết thương chảy máu rất nhiều và Jack biết nó cần phải tìm cách đưa bạn mình rời khỏi núi nhanh nhất có thể, bằng không cơ hội sống sót sẽ là rất mong manh. Nó xé vội một mảnh vải nơi tay áo rồi buộc chặt quanh đùi Yori để cầm máu.

"Cậu đứng dậy nổi không?"

"Tớ thử rồi... Không được," Yori thều thào, mặt cậu bé nhăn lại vì đau. "Cậu cứ đi trước đi."

"Tớ không thể bỏ cậu ở đây được. Nhìn cậu run lẩy bẩy kia. Bọn mình phải ra khỏi ngọn núi này ngay."

"Nhưng tớ không đi được..."

"Có chứ," Jack nói trong lúc nó vòng tay quanh eo Yori. "Đặt tay lên vai tớ nào."

Sau một hồi ra sức nỗ lực, cuối cùng Jack cũng giúp Yori đứng dậy được.

“Nhưng tớ sẽ làm chậm cậu lại mất,” Yori phản đối, “thế này thì sao cậu hoàn thành thử thách được.”

“Dù gì tớ cũng không biết mình đang đi đâu mà. Con lợn rừng đó làm tớ đánh rơi mất đèn lồng rồi. Vậy nên chúng ta cần nhau. Nghĩ xem, phải đi cùng nhau thì chúng ta mới có cơ hội hoàn thành được phần thi này chứ,” Jack thuyết phục, nó nở một nụ cười động viên thẳng bạn. “Đây, để tớ đỡ cậu, cậu cầm đèn soi đường nhé.”

Thế nhưng chỉ sau vài bước đi chuệnh choạng cả hai lại vấp ngã. Yori hét lên đau đớn khi hai đứa va phải một thân cây.

“Chuyện này thật là ngu ngốc,” Yori thều thào. “Làm sao bọn mình có thể chứ.”

“Bọn mình làm được mà. Chỉ cần bước cùng nhịp với nhau thôi.”

Jack cố tình nhìn sang hướng khác để Yori không thấy được sự nghi ngờ trong mắt nó.

Thằng mù gặp thẳng què, Jack nghĩ bụng. Liệu bọn nó còn có hi vọng gì cơ chứ?

Hai đứa đã bị lạc.

Chúng đã thống nhất rằng con đường nhanh nhất để xuống núi là tiếp tục làm theo chỉ dẫn trong cuốn sách, và mọi việc cũng tiến triển khá thuận lợi khi chúng dễ dàng tìm ra vị trí của bốn ngôi đền còn lại. Nhưng vấn đề lại nằm ở mục tiêu cuối cùng.

“Rõ ràng trong sách viết đến chỗ đèn đá thì rẽ phải băng xuống suối cơ mà,” Jack nói.

Vừa kiệt sức vừa tức tối, suýt nữa nó đã vút quách cuốn sách chỉ đường đi cho rồi. Cả hai đứa đang đứng trước một ngã tư, thế nhưng trong sách không hề đề cập đến địa điểm nào như thế cả.

“Thế thì cái đèn đá đang nằm ở chỗ quái nào vậy?”

“Có khi bọn mình đi qua mất rồi chẳng?” Yori yếu ớt nói.

“Cậu chờ ở đây nhé,” Jack đặt Yori ngồi ở tảng đá gần đó rồi dặn. “Tớ sẽ quay lại tìm. Lúc này tụi mình có băng qua một ngã rẽ nhỏ.”

Jack dò đường trở lại và cuối cùng cũng tìm ra chiếc đèn đá nằm ẩn sau một đám lá cây. Cành cây rõ ràng là mới bị bẻ nên Jack biết

không phải ngẫu nhiên mà chúng rơi vào tình cảnh này.

"Kazuki!" Jack thốt lên kinh tởm. Không thể ngờ được hẳn lại dám giở cả thủ đoạn bỉ ổi này ra để hại nó.

Giận điên người, Jack vội chạy đến đón Yori.

Lúc hai đứa đến được dòng suối có ngôi đền thứ hai mươi thì đôi dép cói cuối cùng của Jack cũng đã rách tả tơi. Mỗi bước đi giờ đây đều nhói lên nỗi đau cắt da cắt thịt bên cái chân trái, dù vậy nó vẫn cố không để lộ cho Yori biết.

"Cậu lấy đôi của tớ mà đi," Yori nói rồi tháo đôi dép của mình ra.

"Nhưng còn cậu thì sao?"

"Tớ đi hết nổi rồi Jack ạ."

Gương mặt cậu bé xanh như tàu lá chuối, Jack biết đứa bạn của mình hẳn là đã bị mất rất nhiều máu.

"Tớ biết cậu có thể mà," Jack đáp, cố gắng đỡ thêm phần của Yori dù nó cũng sắp kiệt sức đến nơi. "Thầy Yamada đã từng nói với tớ rằng "Nếu không từ bỏ, chúng ta sẽ không bao giờ thất bại". Bọn mình cần phải tiếp tục."

"Nhưng trời sắp sáng rồi."

Jack ngược nhìn lên. cơn mưa đã tạnh và bầu trời cũng dần hửng sáng. Ở bên kia thung lũng, bóng dáng màu xám trắng của Bạch Phượng Thành đang dần hiện ra.

"Tớ nhìn thấy tòa thành rồi. Tụi mình đã đến đủ hai mươi ngôi đền, giờ chỉ còn việc quay lại chùa nữa thôi. Sẽ được thôi mà. Không còn xa lắm đâu."

Jack cảm thấy Yori đổ gục trên tay nó như một con búp bê bằng rơm.

"Cậu vì tớ mà trượt để làm gì cơ chứ," Yori thều thào, hơi thở của cậu bé càng lúc càng yếu dần. "Đi đi. Hoàn thành thử thách của mình đi."

Hoàn toàn kiệt sức, Jack gần như đã bị thuyết phục bởi lời nói của thằng bạn. Tam Tổ Luân Hồi là con đường dẫn đến tuyệt kỹ Nhị Thiên, là chìa khóa cho vấn đề của nó. Nó đã phấn đấu cả năm trời,

bỏ ra quá nhiều công sức để bây giờ phải nhìn mọi thứ dần trôi đi. Nếu tiếp tục con đường ấy một mình, nó vẫn còn cơ hội chiến thắng.

Jack nhìn khuôn mặt tái nhợt của thằng bạn nở một nụ cười buồn. Dốc hết toàn bộ sức lực còn lại trong cơ thể, nó quyết định cống Yori lên vai.

“Mặc kệ thử thách đó đã.”

40

MẮT PHẬT

Jack đổ gục xuống trong vòng tay Akiko.

Đám đông võ sinh nhanh chóng tập trung trước cổng chùa để quan sát Jack, mình mẩy lấm lem bùn đất, trên vai vẫn cồng cệu bạn nhỏ bé đang bị thương. Hai vị sư liền tức tốc chạy đến khuôn thân người bất tỉnh của Yori vào trong.

Lúc này ánh mặt trời buổi sớm đã chiếu đến nóc chùa nhưng chưa vào hẳn sân. Cơ thể Jack vẫn không ngừng run rẩy trước cái giá lạnh.

“Chuyện gì vậy Jack? Các cậu đã ở đâu?” Akiko hỏi dồn, cô bé không giấu nổi vẻ lo lắng khi đôi chân dập nát dính đầy máu của Jack cuối cùng cũng khụy hẳn xuống. “Bọn tớ quay về từ hàng giờ đồng hồ trước rồi.”

Jack không nói gì. Thay vào đó nó nhìn chăm chăm vào mặt Kazuki lúc hắn tiến đến phía sau Akiko. Kẻ thù của nó đã tắm rửa và thay quần áo tử tế. Trông hắn hoàn toàn khỏe mạnh và không có vẻ gì là bị ảnh hưởng bởi chuyến đi vừa qua. Đứng khoanh tay một cách khoan thai, Kazuki quan sát thân hình te tua của Jack với vẻ tò mò thích thú.

Toàn thân Jack lại run lên, nhưng lần này không phải vì lạnh, mà vì nổi giận điên người.

“Trò gian lận của mày suýt chút nữa đã giết chết Yori đấy!” Jack hỗn hển.

“Cẩn thận lời nói đấy thằng *ngoại quốc*. Mà dựa vào đâu mày bảo tao gian lận. Tao về đây sớm nhất đơn giản là vì tao giỏi nhất, thế thôi,” Kazuki đáp với giọng khinh khỉnh. “Thua thì cứ chịu là thua đi. Đừng đổ lỗi cho người khác, đồ *ngoại quốc* ăn hại ạ.”

“Cậu ấy chưa thua!” Akiko ngắt lời, trừng mắt nhìn Kazuki. “Mặt trời vẫn chưa chiếu đến mặt tượng Phật. Cậu ấy vẫn còn thời gian. Nào Jack, mình cùng đi.”

Mặc kệ bùn đất dính bẩn cả tấm áo sạch, cô bé nửa đỡ nửa kéo theo Jack lên các bậc thang dẫn đến chính điện.

“DỪNG TAY! ĐỂ CẬU TA ĐI MỘT MÌNH!” bất ngờ một giọng nói uy mãnh vang lên.

Akiko buộc phải đứng ngay lại. Jack nhìn lên thì thấy vị sư Chủ Trì đang đứng chỉ tay ra lệnh cho hai đứa dừng chân. Ngay sau lưng ông là cánh cửa dẫn vào điện thờ, Jack đã có thể thấy bóng bức tượng Phật bằng gỗ từ đằng xa.

“Con không được phép giúp. Nếu muốn tiếp tục tham gia thi, cậu ta buộc phải hoàn thành thử thách này một mình.”

“Nhưng làm sao cậu ấy có thể, thưa thầy,” Akiko cố nài nỉ.

“Đó không phải là vấn đề con có thể định đoạt. Bỏ cậu ta xuống,” vị sư ra lệnh.

Akiko bèn nhẹ nhàng hạ Jack xuống rồi bước sang một bên, khuôn mặt cô bé rưng rưng nước mắt.

Jack quỳ yên tại chỗ. Nó cảm thấy bóng đen kiệt sức đè nặng lên vai như thể cả bầu trời vừa đổ ụp xuống nó. Pho tượng Phật chỉ còn cách chừng năm mươi bước chân mà sao nó cảm thấy như còn cả một vòng trái đất. Vừa nãy nó đã dốc sạch nguồn sức lực còn lại để nhanh chóng đưa Yori về.

Bên trong điện thờ, các nhà sư đã bắt đầu tụng Quang Minh Chú, tất cả mọi người, kể cả thầy Masamoto đều lặng yên quan sát nó. Vị sư Chủ Trì vẫy tay một cái ra hiệu rồi quay lưng bước, tựa như có ý bảo nó đi theo.

Jack không nhích nửa bước.

Nó không thể.

Chẳng còn hột sức nào bên trong cơ thể nó cả. Lần này trước mặt nó không phải là rào cản đau đớn để nó có thể phá vỡ mà là cả một vực thẳm vừa rộng vừa sâu, sức người không thể vượt qua.

Kazuki khụy gối xuống ngay cạnh, hắn vừa nở một nụ cười ngạo mạn vừa thì thầm vào tai Jack, "Mày thua rồi, bỏ cuộc đi."

Mặt trời đã vượt qua nóc chùa và Jack có thể nhìn thấy ánh nắng từ từ trải lên từng viên đá lót sân bên dưới. Kazuki nói đúng. Lúc này chỉ có nguồn sức mạnh siêu nhiên mới có thể giúp nó đến được chỗ tượng Phật đúng giờ.

Jack ngao ngán gục đầu xuống đất. Ngạc nhiên thay, trước mặt nó là hình ảnh một chú kiến đang vác theo chiếc lá to phải đến năm lần cơ thể. Con vật nhỏ bé liên tục gặp khó khăn, nó phải hết kéo rồi lại đẩy, dù vậy không hề có ý muốn bỏ cuộc.

Thất bại là khi ta không còn cố gắng nữa.

Lời nói của thầy Yamada lại vang vọng trong đầu Jack. Nó ngẩng lên và thấy vị thiền sư đang đứng cạnh cửa chính điện, ánh mắt ông đầy sự tin tưởng.

"Cố lên Jack! Cậu làm được mà!" Yamato vừa hét lớn vừa chạy đến chỗ nó, bên cạnh cậu ta còn có Saburo.

"Cố lên, Jack!" Saburo lặp lại.

"Không còn xa nữa đâu," Akiko đưa tay về phía trước ra sức động viên nó.

Bằng nỗ lực phi thường và sự cố vũ không mệt mỏi từ những đứa bạn, Jack cuối cùng cũng đứng được dậy. Nó gắng nhích về phía trước trong lúc liên tục lăm nhăm trong đầu, "Chưa đầu hàng thì không thất bại. Chưa đầu hàng thì không thất bại. Chưa đầu hàng..."

Jack lê từng bước một về phía trước, có cảm giác như đang phải kéo theo phía sau một quả tạ to đùng. Lúc này nhìn nó giống như đang lết hơn là bước, nhưng mỗi lúc một gần với mục tiêu hơn.

Lết đến được chỗ bậc thang, nó tiếp tục bò lên từng bậc một. Những đứa bạn của nó vẫn không ngừng động viên cổ vũ, dù vậy lúc này giọng nói của chúng đối với nó chỉ còn là những tiếng vọng. Âm thanh duy nhất mà nó còn nghe rõ là tiếng cầu kinh liên miên vô tận của các nhà sư khoác cà sa trắng. Nó càng lại gần thì tiếng kinh lại càng rõ ràng hơn, thậm chí dần vào từng thớ thịt nó như một thứ thuốc giảm đau thần kì.

Nó đã vào được chính điện.

Nhưng ánh nắng cũng thế.

Mặt trời đã lên cao quá rặng núi tỏa sáng cả ngôi chùa, một tia sáng xuyên qua lớp bụi mờ trong không khí đổ dần đến mắt tượng Phật.

Kinh ngạc trước nỗ lực phi thường của Jack, toàn trường chỉ biết giữ yên lặng tuyệt đối quan sát nó lao đảo bước đi về phía trước.

Jack đến đích vừa kịp lúc ánh nắng chiếu sáng mắt pho tượng Phật. Cùng lúc đó, các nhà sư cũng ngưng đọc bài kinh buổi sớm của mình. Jack cảm nhận được chất gỗ nhẵn bóng và mát lạnh ở vùng bụng của tượng Phật. Nó chỉ kịp mỉm cười rồi đổ gục xuống chân bức tượng.

“Chúng ta không bao giờ có thể chinh phục được ngọn núi. Nhưng hoàn toàn có thể vượt qua được chính mình,” sư Chủ Trì cất tiếng nói khi mọi người đã tập trung vào chính điện sau bữa trưa. “Thử thách đầu tiên trong Tam Tổ Luân Hồi là nhằm kiểm tra độ bền của cơ thể, bất cơ thể phải đi đến giới hạn tốt cùng. Năm thí sinh hoàn thành được chuyển hành hương trước khi tia nắng đầu tiên chiếu xuống mắt tượng Phật đã chứng minh được họ có khả năng kiểm soát tối thượng đối với cơ thể của mình.”

Jack lắc lư trong cơn chóng mặt vì kiệt sức. Nó đã được nghỉ ngơi sau khi ăn uống no nê, nhưng chưa được bao lâu đã lại bị dựng dậy đưa đến tập trung cùng các thí sinh khác.

“Thử thách Thể Lực đã chỉ ra rằng trí não có quyền lực tuyệt đối trước cơ thể. Chỉ cần có một tinh thần mạnh mẽ thì cơ thể sẽ vượt qua được mọi giới hạn.”

Vị sư già lại lướt ánh mắt sâu thẳm của mình một lượt qua các võ sinh như muốn kiểm tra xem chúng đã nắm được bài học cuộc sống ông vừa truyền đạt hay chưa.

“Một khi đã thấu hiểu điều này. Các con có thể vươn đến những tầm cao vĩ đại. Chỉ cần có lòng tin, các con sẽ biến được thứ không thể thành có thể. Đây cũng là nội dung cơ bản của bài thử thách

tiếp theo. Nhưng trước hết, ngài Masamoto có đôi lời muốn nói với các con.”

Thầy Masamoto liền bước đến chỗ các học trò của mình, mạnh mẽ và tự hào đánh giá màn trình diễn của bọn chúng.

“Ta cảm thấy vô cùng vinh dự khi trường chúng ta có được những võ sĩ trẻ mạnh mẽ đến vậy. Ta có thể thấy tinh thần Nhị Thiên Nhất Lưu bùng cháy trong tất cả các trò.” Nói đoạn ông siết chặt vai Jack bằng tay cầm kiếm của mình khiến nó dễ dàng nhận ra ông khỏe khủng khiếp đến mức nào. “Hôm nay, tinh thần đó đã cháy mãnh liệt nhất trong Jack.”

Mọi ánh mắt liền đổ dồn về phía nó.

Jack không biết phải giấu ánh mắt mình vào đâu nên nó đành nhìn thẳng vào khuôn mặt bị sẹo của thầy Masamoto, ông cũng đáp lại nó bằng vẻ mặt đầy tự hào.

“Jack đã thể hiện được tinh thần của một võ sĩ đạo chân chính, sẵn sàng hi sinh bản thân để giúp đỡ bạn bè, một việc đòi hỏi phải có phẩm chất đạo đức cao quý. Đưa được người bạn đó xuống núi, lại là lòng quả cảm hơn người. Jack không chỉ vượt qua chính mình, mà qua việc cứu được mạng sống của Yori, cá nhân ta nghĩ trò ấy còn chinh phục được cả ngọn núi.”

Toàn trường cùng cúi đầu tỏ lòng tôn trọng trước thành tựu vừa đạt được của Jack.

Jack nhìn ra xung quanh, nó cảm thấy khá lúng túng khi phải làm trung tâm của sự chú ý như thế này. Akiko mỉm cười ấm áp với nó, Tadashi thì vẫn còn mặt sau thử thách đầu tiên nên chỉ gật đầu một cái. Yori không có ở đây. Cậu bé vẫn đang dưỡng thương dưới sự chăm sóc của một vị sư có tài y dược nổi tiếng. Jack được thông tin rằng Yori vẫn cần thêm thời gian để hồi phục, tuy nhiên tình hình khá khả quan, liều thuốc của vị sư vẫn đang phát huy hiệu quả rất tốt.

“Nhưng rất tiếc là chúng ta không thể đặc cách cho cậu bé hồi lại sức,” sư Chủ Trì nói thêm, đoạn cúi đầu với thầy Masamoto tỏ lòng tôn kính. “Một nhà sư Thiên Đài phải luôn khổ luyện không ngừng, và vì thế, thử thách tiếp theo cần được diễn ra ngay lập tức.”

TINH THẦN

Thác nước cuộn cuộn đổ xuống thành một dòng trắng xóa từ đỉnh ngọn núi cao thứ hai của dãy Iga. Trải qua hàng trăm năm như thế, đá dần bị bào mòn thành một rãnh sâu trong lòng núi khiến cho khi nhìn vào người ta cứ ngỡ như đây là một vết tích được để lại do chiếc rìu khổng lồ của thần linh vậy.

Các nhà sư, võ sư và học viên đứng thành vòng bán nguyệt quanh hồ nước dưới chân thác. Họ cùng chấp tay cầu nguyện tỏ lòng thành kính tới các vị thần núi và thần thác, trong khi đó sư Chủ Trì thực hiện nghi lễ vẩy muối trừ tà.

Vận trên người bộ y phục mới trắng toát, Jack đưa mắt nhìn bốn thí sinh còn lại, mặt cả đám ai nấy đều trắng bệch vì nội dung của thử thách tiếp theo. Bốn chúng sẽ phải đứng trên tảng đá bằng phẳng ngay dưới chân thác trong thời gian một nén hương mà chỉ dùng sức mạnh tinh thần để chống lại đau đớn thể xác. Rõ ràng thử thách này hoàn toàn có thể sẽ nguy hại trực tiếp đến tính mạng của chúng.

Sau khi kết thúc phần nghi lễ, vị sư già ra hiệu cho năm thí sinh đứng thành hàng dọc theo rìa đá đằng sau thác.

Là người đầu tiên bước vào, Jack cố giữ lưng mình áp vào mặt đá, cẩn thận để không bị trượt khỏi phần gờ trơn trượt. Nước bắn tung tóe lên người nó, chẳng mấy chốc mà tấm áo mỏng của nó đã bị ướt mềm dính cả vào da. Cái lạnh trong không khí giúp Jack tỉnh táo hơn, nhưng chỉ nội việc nghĩ đến cảnh phải bước vào thác nước cuộn cuộn là nó đã thấy ớn rồi. Nhìn ra bên ngoài, nó chỉ thấy được loáng thoáng một phần vòng bán nguyệt những người đến xem phần thử thách, mặt mũi và thân hình họ đều đã bị dòng nước che mờ, biến dạng đi mất. Bất chợt nó cảm thấy như mình đang nhìn vào một chốn Địa Ngục nào đó.

Những người khác cũng tiến sát đến phía sau nó, ánh mắt lộ rõ vẻ khiếp sợ trước dòng thác. Thế rồi, vị sư Chủ Trì khoát tay báo hiệu thử thách thứ hai bắt đầu. Cả bọn cùng cúi đầu thi lễ rồi bước khỏi gờ đá tiến vào dòng thác cuộn cuộn chảy.

Jack suýt nữa thì ngất lịm bởi cái lạnh cắt da cắt thịt ngay lập tức chiếm lĩnh toàn thân.

Nó phải liên tục chiến đấu với bản năng muốn thoát ngay ra khỏi dòng nước đang liên tục đổ ầm ập xuống đầu như cơn mưa đá. Nó cố gắng kháng cự lại dòng nước nhưng cơ bắp đã bị căng cứng tự lúc nào.

Làm thế quái nào mà nó có thể chịu nổi thời gian một nén hương như thế này cơ chứ.

Trong cơn hoảng loạn, nó cố lẩm bẩm bài kinh đã được dạy để chống lại cái lạnh, nhưng chẳng có công hiệu gì cả. Cơ thể nó đã quá yếu sau phần thi đầu tiên. Nó thở dốc, đầu óc trống rỗng, toàn thân run lẩy bẩy. Jack lờ mờ thấy Harumi lao ra ngoài, thử thách này là quá sức với cô bé. Và có lẽ là cả với nó nữa.

Vậy mà chân nó chẳng hề nhúc nhích.

Dường như vẫn còn một phần trong cơ thể nó kháng cự lại thác nước. Kháng cự lại chính bản năng của mình.

Chỉ cần có lòng tin, các con sẽ biến được thứ không thể thành có thể.

Jack gắng tập trung thêm lần nữa, nó cố kéo tâm trí mình ra khỏi cái lạnh thấu xương. Mặc dù không chắc một bài kinh Phật có thể giúp con chiên của Chúa như mình nhưng nó vẫn lẩm nhẩm trong đầu. Mỗi lúc nó một đọc nhanh hơn làm các câu nối theo nhau thành một vòng tròn liên miên bất tận:

*Tinh thần là vô hạn,
Bầu trời là vô tận,
Chân trời là vô biên,
Vầng thái dương vĩnh hằng...*

Kì diệu thay, lúc hòa được tâm trí vào bài kinh, nó cảm thấy như cơ thể mình đang biến đổi. Cứ mỗi lượt nhắm cơ bắp nó lại trở nên mềm dẻo hơn hẳn khiến dòng nước không còn làm nó thấy đau nữa. Bất chợt nó thậm chí còn cảm thấy thác nước nhẹ nhàng như một dòng suối ngọt.

Thế rồi Jack chẳng còn cảm thấy gì nữa.

Một điều lạ lùng kéo theo là nó cũng chẳng còn quan tâm đến bất cứ thứ gì. Không còn suy nghĩ gì cả. Bài kinh đã đưa nó vào một trạng thái bí hiểm của thiền pháp. Bất chấp niềm tin khác nhau, nó vẫn cảm nhận được cơ thể mình hòa vào với vũ trụ xung quanh.

Nó chẳng còn ước lượng được thời gian.

Thời hạn một nén hương đã hết chưa?

Thế nhưng chỉ được một lúc sau thì nó đánh mất trạng thái tập trung cao độ của mình khi Tadashi, trên đường phóng ra, đã va trúng ngay nó. Nỗ lực cứu vãn bất thành, Jack đành phải bỏ cuộc.

"T-T-Tớ thành công không?" Jack lắp bắp sau khi bước ra khỏi dòng thác.

"Chứ còn gì nữa, ngốc ạ!" Yamato đáp, cậu ta nở một nụ cười ngờ vực vì tưởng Jack còn đang đùa rồi đưa cho nó một chiếc khăn khô. "Cậu đã ở trong đó lâu ơ là lâu. Các nhà sư đã thắp đến nén hương thứ hai rồi đấy."

"A-A-Akiko sao rồi?" Jack tiếp tục lắp bắp.

"Vẫn chưa ra, Kazuki cũng vậy."

Jack thấy bóng Akiko và Kazuki lơ mờ như hai hồn ma trong thác nước. Nó thấy buồn vì một lần nữa lại bị Kazuki đánh bại, nhưng dù sao thì hẳn vẫn chưa vô địch ở thử thách này.

Cố lên, Akiko, Jack nghĩ thầm. Đánh bại hẳn đi!

Akiko có dấu hiệu khó trụ vững trên vách đá trơn trượt và tìm Jack đã suýt rơi khỏi lồng ngực vì sợ cô bé ngã. Nhưng kì lạ thay, bất chấp dòng nước cuộn cuộn chảy, Akiko vẫn lấy lại được thăng bằng.

Thế rồi, Kazuki bất ngờ đổ gục xuống.

Hai nhà sư tức tốc tới kéo hẳn ra khỏi thác rồi liên tục chà xát cơ thể bằng một tấm áo dày. Lúc Kazuki hồi tỉnh và loạng choạng đứng dậy, toàn trường liền reo hò tán dương nỗ lực ngoan cường của hẳn. Jack cũng vỗ tay nhưng chủ yếu là để cổ vũ Akiko. Cô bé vẫn đang đứng vững dưới thác, hai tay chắp lại, miệng liên tục khấn cầu, cơ thể dường như đã hòa làm một với dòng nước.

Cậu ấy còn định ở đó đến bao giờ nữa? Jack tự hỏi.

Đúng ra mà nói, thác nước đó lẽ ra đã phải lấy đi mạng sống của cô bé rồi. Nén hương thứ hai đã tàn và các nhà sư đã thắp đến nén thứ ba. Akiko đã vượt qua gấp đôi số thời gian quy định của thử thách.

“Đưa cô bé ra ngoài!” vị sư Chủ Trì ra lệnh, nén hương thứ ba đã tàn, và ông không muốn mạo hiểm thêm.

Akiko nhận được một màn tung hô vô cùng nhiệt liệt. Cô bé bước đến chỗ Kiku, đón lấy tấm áo khoác từ tay bạn mình rồi khoác bên ngoài. Jack chạy ngay đến, quên luôn cả lễ nghi của người Nhật, nó cứ thế nắm lấy tay Akiko xoa xoa làm ấm. Thế nhưng lạ lùng thay, dù có hơi run rẩy, cơ thể cô bé lại ấm nóng như thể vừa mới bước ra từ một ngọn núi lửa chứ chẳng giống thác nước giá lạnh chút nào.

Jack nhướn mày ra vẻ ngạc nhiên, tuy nhiên Akiko chỉ đáp lại nó bằng một nụ cười lạnh lẽ.

Sau khi đã giao cho Kiku nhiệm vụ giúp Akiko thay trang phục khô ráo, Jack và Yamato quay về tập trung với nhóm võ sinh đang đứng ở bên kia hồ. Lúc bước qua chỗ thầy Masamoto và vị sư Chủ Trì, Jack vô tình nghe thấy đoạn đối thoại giữa họ.

“Thật phi thường,” vị sư già nhận xét. “Cô bé là người đứng được dưới thác nước lâu hơn bất kì ai tôi từng chứng kiến. Chắc hẳn vị võ sư truyền thụ cách điều khiển tinh thần cho cô bé phải là một người rất vĩ đại.”

“Tất nhiên rồi, thưa thầy,” thầy Masamoto đáp. “Thầy Yamada, thầy đã huấn luyện bọn trẻ rất ấn tượng đấy.”

Thầy Yamada khẽ lắc đầu rồi hướng cặp mắt sắc sảo của mình về phía Akiko với vẻ tò mò. “Đây không phải là một trong những kĩ năng tôi từng dạy trên lớp.”

“Nếu vậy thì, có lẽ cô bé là một tài năng vô cùng đặc biệt,” vị sư Chủ Trì kết luận.

Nói đoạn ông quay về phía toàn trường, hướng mắt đến các thí sinh còn lại tỏ ý quan tâm. Lúc này Harumi đang được một người bạn đứng cạnh ra sức an ủi.

“Trong cuộc sống, sẽ có lúc chúng ta phải đối mặt với những thứ không thể vượt qua,” vị sư già lên tiếng. “Nhưng hãy nhớ rằng, giới hạn đó được định đoạt bởi chính chúng ta. Nếu biết nâng cao giới hạn của lòng tin, chúng ta sẽ làm được những điều thật vĩ đại.”

Ông ra hiệu hướng về phía Akiko. Jack cũng thấy mình tự hào trước thành tựu cô bé vừa đạt được.

“Cô gái này chính là bằng chứng cụ thể nhất cho việc tinh thần có thể vượt xa những gì chúng ta cho rằng nó làm được. Và một khi đã được nói rộng ra, giới hạn đó sẽ không bao giờ thu trở lại. Thử thách này dạy cho chúng ta cách điều khiển tinh thần, thay vì bị tinh thần điều khiển. Và đây sẽ là điểm mấu chốt cho thử thách thứ ba diễn ra vào ngày mai.”

ĐỒ MÁU

“Tao đã đọc thư của mày,” vừa nói Jack vừa ném tờ giấy nó đã vò nát về phía Kazuki. “Thế mày muốn sao?”

Kazuki cười nhạt, trông hảnh hệt như một con mèo vừa mới nhìn mồi của mình rơi vào bẫy. Lúc Jack đến nơi, Kazuki đang đứng tựa lưng vào giếng nước của làng. Cái giếng được xây bằng đá với chiếc thùng gỗ buộc sẵn thùng để lấy nước, cũng là đặc điểm của làng Iga Ueno vốn được bao quanh bởi các quầy hàng và những ngôi nhà gỗ hai tầng.

Các quầy hàng đều đã nghỉ bán, cửa sổ đóng kín và cửa đã khóa kín, cảnh vật xung quanh vô cùng yên tĩnh. Ngoại trừ một người dân làng đang chạy vội về nhà để trú cơn bão sắp đến ra thì chỗ này gần như vắng bóng người.

“Hôm nay lại đi một mình cơ à,” Jack nói sau khi đã đưa mắt nhìn một lượt quanh các con hẻm vắng. “Băng Bọ Cạp của mày đâu rồi?”

Trước đó sau khi dùng bữa tối, vừa về phòng Jack đã nhìn thấy ngay mẫu giấy hẹn gặp tay đôi của tên Kazuki đặt ngay dưới cửa. Akiko đã cố thuyết phục nó đừng đi, nhưng Jack vẫn cho rằng nó cần phải đến đó, bất chấp Kazuki có âm mưu gì. Nếu nó không đi thì chả có chút khí khách nào cả. Khác gì tự nhận mình là kẻ hèn nhát.

Hơn nữa, nó cũng muốn làm rõ vụ Yori.

Kazuki bước lại gần, mặt đối mặt với Jack.

“Tao không ưa mày, *ngoại quốc* ạ,” hảnh rít lên với cặp mắt mưu mô trong ánh hoàng hôn. “Và tao không thể chấp nhận việc bị vu khống là kẻ gian lận. Tao hoàn toàn có thể hạ gục mày mà chẳng cần phải dùng đến phương pháp hèn hạ đó.”

“Đồ nói dối trắng trợn! Hơn ai hết mày phải biết rõ việc mày đã làm chứ,” Jack hét lớn, nó giận sôi máu khi nhớ đến hình ảnh Yori

sốt cao nằm li bì trên giường, chân sưng to gấp hai lúc bình thường.

“Tao không nói dối,” Kazuki khẳng định, giọng hằn vừa giận dữ vừa thách thức. “Tao không gian lận, và nếu mày còn nhớ, thì tao cũng không ăn cắp! Đừng đánh giá tao qua cặp mắt *ngoại quốc* của mày. Tao là thành viên của một gia tộc truyền thống. Là một võ sĩ ngay từ lúc mới lọt lòng. Không giống như *bọn bay*.”

Hắn cố tình nhấn mạnh mấy chữ cuối vào mặt Jack.

“Chuyện mày vu khống lúc sáng đã khiến tao bị mất mặt trước toàn trường. Tao hẹn mày ra đây là để lấy lại danh dự. Chúng ta sẽ tỉ thí một trận. Đứa nào đầu hàng hoặc đổ máu trước sẽ thua cuộc.”

Jack chưa vội đáp ngay. Nó chăm chú quan sát Kazuki, cẩn thận suy xét các lựa chọn của mình, cơn mưa nặng hạt cũng đã bắt đầu rơi xuống từ bầu trời đầy sấm sét.

Jack khá tự tin về khả năng đánh tay đôi của nó, nhất là sau các buổi tập Li Thủ cùng thầy Kano. Hơn nữa, trời tờ mờ tối như thế này càng có lợi cho nó. Nhưng ngược lại Kazuki cũng tập chăm chỉ chẳng kém gì nó trong các buổi luyện riêng cùng thầy Kyuzo, sức mạnh và kĩ năng Thể Thuật vượt trội của hắn là lợi thế không thể chối cãi. Có điều, nếu từ chối thì quá đáng hồ thẹn, lẽ dĩ nhiên hành động hèn nhát đó khó mà thoát khỏi viễn cảnh bị Kazuki rêu rao ra khắp trường.

Đến nước này nó còn lựa chọn nào khác?

Ánh mắt Kazuki cũng cho thấy hắn ta sẽ ra tay đánh nó, bất chấp câu trả lời là gì đi nữa.

Một tia chớp xẹt qua bầu trời khiến toà Bạch Phượng Thành thoáng hiện ra một cách vô cùng dễ sợ trong đêm tối. cơn bão đang giận dữ ập đến và mưa ngày càng rơi nặng hạt tạo thành thứ âm thanh ồn ào động xuống khắp các mái nhà. Một cơn gió mạnh ủa đến kéo bay luôn cả tấm biển hiệu treo trên hiên quầy hàng gần đó.

Không hề bận tâm đến cơn bão, Kazuki vẫn chờ đợi câu trả lời của Jack.

Nó gật đầu nhận lời thách đấu.

Kazuki nhếch miệng cười.

“Khoan!” tiếng Akiko la lên thất thanh, cô bé đang đội mưa chạy về phía chúng.

Ngay sau là Yamato và Saburo. Dù chỉ muốn đi một mình, nhưng nó cũng an tâm hơn phần nào khi thấy mặt mấy đứa bạn thân.

“Mày vẫn nghi ngờ tao nhỉ *ngoại quốc*?” Kazuki hất hàm. “Mà chả sao, chúng ta cũng cần có khán giả chứ. Bọ Cạp tập hợp!”

Sau hiệu lệnh của nó, các thành viên trong băng Bọ Cạp lập tức xuất hiện từ trong các con hẻm tối. Bất chợt Jack nhận ra rằng trận đấu sắp tới sẽ không kết thúc sau giọt máu đầu tiên, mà là giọt cuối cùng.

Cả bọn tiến đến gần phía Jack và nhóm bạn của nó. Sau một màn đấu mắt căng thẳng thì Kazuki cười lớn rồi ra hiệu cho băng của nó lùi về phía sau.

“Đây là trận chiến vì danh dự giữa tao và thằng *ngoại quốc*. Những kẻ khác không cần phải xen vào,” Nói đoạn, hắn rút thanh kiếm gỗ đưa cho Nobu. “Và tao thề trên danh dự của gia tộc mình, đây sẽ là một trận chiến công bằng. Không dùng vũ khí, và ngừng tay sau giọt máu đầu tiên.”

Akiko quay sang thì thầm với Jack, “Đừng nhận lời, Jack. Với bản tính của hắn thì liệu hắn có bao giờ chịu dừng tay sau giọt máu đầu tiên không? Kazuki rõ ràng là muốn hạ cậu một lần và mãi mãi đấy.”

“Nhưng hắn vừa mới thề trên danh dự gia tộc mình đấy thôi,” Jack đáp rồi đưa tấm áo khoác đi mưa của mình cho Saburo. “Nếu còn xem mình là một võ sĩ. Hắn sẽ chơi sòng phẳng.”

“Jack à, chẳng lẽ cậu không hiểu hay sao? Còn nhớ trận đấu tuyết chứ? Luật lệ không áp dụng lên cậu. Vì cậu là người *ngoại quốc*.”

Jack sống người trước từ mà Akiko vừa dùng để chỉ về nó. Dù nó Akiko không hề có ác ý gì nhưng nó vẫn thật sự bị tổn thương sâu sắc khi nghe chính miệng cô bé nói. Một lần nữa nó lại phải đối mặt với sự thật là bất kể có nói tiếng Nhật giỏi đến đâu, am hiểu văn hóa đến thế nào, tinh thông quy tắc và võ nghệ đến mấy thì nó vẫn sinh ra không phải thuộc chủng tộc Nhật, và sẽ mãi mãi bị họ xem là người ngoài - thậm chí Akiko cũng chẳng phải ngoại lệ.

Thành thử, lời nhắc nhở của Akiko lại vô tình củng cố thêm quyết tâm chiến đấu của Jack. Nó muốn chứng minh cho mọi người thấy rằng tinh thần võ sĩ của nó không thua kém ai cả.

Jack đưa Yamato thanh kiếm gỗ của mình rồi bước lên phía trước.

“Đánh chết nó đi Kazuki!” Hiroto hô lớn lúc Kazuki và Jack đối mặt giữa cơn mưa.

Theo đúng thông lệ tỉ thí, Kazuki cúi đầu thi lễ với Jack.

Nó cũng đáp lại. Thế nhưng đây là một cái bẫy. Không hề đợi nó ngẩng đầu lên, hắn ta lập tức tung ngay một cú đá thẳng vào mặt nó. Jack chỉ vừa kịp phản ứng. Nó đỡ đòn, nhưng lực đá quá mạnh vẫn khiến nó bị đẩy mạnh về phía sau.

Kazuki tiếp tục phóng tới, định tấn công vào hệ thống phòng ngự đang vô cùng sơ hở của Jack. Jack thụp đầu tránh được cú đâm móc của hắn rồi nhanh chóng phản công bằng hai đòn chớp nhoáng vào bụng đối phương. Nỗ lực này vô tình lại khiến nó dính một cú lên gối vào đùi và buộc phải lùi lại.

“Cố lên. Jack! Cậu thắng được hắn mà!” Saburo lên tiếng động viên.

Jack giả vờ tung ra một cú đá khi Kazuki lại tiến về phía nó. Đòn nhử này đã thành công, Kazuki trụ người đỡ đòn. Nhân cơ hội Jack chuyển ngay sang tấn công bằng một loạt các đòn đánh thẳng, đảo tay, rồi cuối cùng là một cú đâm ngược mu. Đòn cuối cùng của nó đi trúng vào ngay cằm hắn.

Trúng đòn hiểm, Kazuki bước loạng choạng về phía sau, trượt phải mặt đất đầy bùn rồi ngã phịch xuống đất.

Yamato và Saburo reo hò cổ vũ.

“Tao thắng rồi,” Jack vừa hỗn hển lấy hơi vừa tuyên bố.

“Chưa đâu...”

“Nhưng mày chảy máu rồi.”

Kazuki đưa tay quẹt miệng, chỗ máu rỉ ra nhanh chóng bị cơn mưa rửa sạch.

“Chỉ là vô tình cắn trúng lưỡi thôi,” Kazuki nói gạt đi. “Cái đó không tính được.”

Vừa hết câu hấn liền ném một nắm bùn vào mặt Jack khiến nó không thể nhìn thấy gì. Chỉ chờ đối phương phân tâm, Kazuki liền bật phắt dậy đâm thẳng vào mặt nó. Jack thấy đầu mình choáng váng, máu tuôn ra từ phần môi bị cắt đứt.

“Như thế này mới tính,” hấn nói với giọng thỏa mãn.

Dù vậy Kazuki vẫn không ngừng lại. Hấn liên tiếp đâm vào cơ thể nó. Ngay lập tức, bài luyện tập Li Thủ của Jack phát huy tác dụng, nó ngưng thủ thế, cố tình tiếp xúc với tay đối phương.

Jack cảm nhận được từng đòn tấn công của Kazuki. Nó uyển chuyển tránh né từng đòn một rồi còn tung được cả cú đâm phản công. Jack nghe Kazuki tức giận chửi rủa vì bất ngờ trước kĩ năng chiến đấu không cần nhìn của nó.

Thậm chí chính nó cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng chỉ một lúc sau Kazuki đã kịp tung ra một cú đâm trúng ngay vào cằm Jack.

Bị mất nhịp, Jack bắt đầu lúng túng. Sức ép từ một trận thực chiến với cặp mắt bị che mờ khiến nó hoàn toàn bị áp đảo và phải nhận thêm một đòn nữa trúng ngay bao tử. Đây không phải là một trận đấu tập với Yamato. Kazuki có lối chiến đấu hoàn toàn khác, và Jack bắt đầu cảm thấy khó đoán định các chiêu thức của đối phương.

Nó không còn giữ được tiếp xúc với tay Kazuki nữa. Ngay sau đó Jack lại trúng đòn khiến nó bị bật văng lên trong không trung rồi rơi tòm xuống vũng nước mưa gần đó.

Kazuki nhảy theo đề lên Jack.

Không để nó kịp lấy hơi, hấn khóa cổ rồi liên tục nhấn nó xuống nước. Miệng Jack hoàn toàn bị bịt kín bởi bùn đất. Điên cuồng vùng vẫy, cuối cùng nó cũng nhấc được đầu ra khỏi vũng nước thở một hơi. Vũng nước vô tình rửa sạch chỗ bùn dính trên mặt nó và Jack thấy bóng Akiko và mấy đứa bạn của mình đang bị băng Bọ Cạp không chế.

“Cậu ấy chết ngạt mất!” Akiko hét lớn, cố cào cẩu để thoát khỏi Hiroto.

“Ý hay đó,” Kazuki đáp, hấn tiếp tục nhấn đầu Jack xuống nước.

Jack không còn nghe thấy gì ngoài tiếng nước tràn dần vào tai. Nó nhớ lại lần gần nhất bị Kazuki không chế. Nếu lúc đó thầy Kyuzo không ra lệnh dừng trận đấu lại, có lẽ nó đã bị hấn kẹp cổ cho ngất hẳn rồi.

Lần này thì không có võ sư nào ở đây cả.

Rất có thể Kazuki sẽ giết nó thật.

Tĩnh tâm.

Cụm từ chợt lóe lên như một tia chớp lúc nó lại ngẩng đầu lên được.

Kazuki cười khoái trá với thắng lợi trước mắt, hấn nhấn đầu nó xuống lần cuối cùng.

Một võ sĩ phải luôn giữ được bình tĩnh trong mọi trường hợp - kể cả lúc phải đối mặt với nguy hiểm.

Lời dạy của thầy Hosokawa vang lên trong đầu Jack.

Trò phải học cách nhìn thẳng vào cái chết...

Vật lộn với nỗi sợ, cuối cùng Jack cũng không chế được cơ thể, kháng cự lại bản năng sinh tồn, nó cố tình để cơ thể nhũn ra.

Nó nghe thấy tiếng Akiko khóc nức nở, "Cậu ấy chết rồi! Cậu ấy chết rồi!"

Kazuki liền thả nó ra, có vẻ hơi hối tiếc vì đã đẩy trận chiến đi quá xa.

Jack vẫn nằm yên thêm một giây nữa.

Rồi nó bất ngờ bật dậy.

Sự kiện này khiến Kazuki hoàn toàn bị bất ngờ, Jack thúc cùi chỏ vào mặt hấn rồi leo luôn lên người Kazuki. Giành được thế chủ động, Jack khóa đầu Kazuki rồi nhấn xuống vùng nước đầy bùn.

"THÚ NHẬN ĐI!" Jack ra lệnh. "THÚ NHẬN LÀ MÀY ĐÃ GIAN LẬN ĐI!"

Jack nhắc đầu Kazuki lên cho hấn lấy hơi rồi lại nhấn ngay xuống.

"Mày đã làm điều đó. Mày đã giấu chiếc đèn!"

Lần này Jack kéo hẳn lên lâu hơn nhưng vẫn giữ thế khóa đầu.

"Mày nói gì cơ?" Kazuki há hốc miệng, hẳn thật sự bị hoảng loạn.

"Đừng cố đóng kịch nữa Kazuki. Chính mày đã bẻ cành cây phủ lên cái đèn đá. Mày không xứng đáng làm một võ sĩ!" Jack hét lớn, cứ mỗi câu nó lại nhấn đầu Kazuki xuống vũng nước.

"Tao không có..." Kazuki lắp bắp, giọng nó khàn đi vì ngạt thở. "Tao không gian lận... Sáng nay chính tao là người đã về trước cả Akiko và Tadashi. Làm sao tao có thể làm việc đó được!"

"Nói dối!" Jack hét, lại nhấn đầu hẳn một lần nữa.

"JACK À, DỪNG LẠI ĐI!" Akiko la thất thanh, cô bé vùng vẫy thoát khỏi tay Hiroto rồi chạy nhanh đến nắm tay Jack. "Cậu ta nói thật đấy."

Jack liền bị dao động.

"Lúc tớ đi qua, ngọn đèn không hề bị giấu," cô tiếp tục.

Jack nhìn mắt Akiko, nó biết cô đang nói thật. Hóa ra phán đoán của nó là hoàn toàn không có cơ sở. Jack buông tay, thả lỏng để Akiko kéo nó khỏi người Kazuki. Nó ngồi bất động nhìn kẻ địch của mình rùng mình run rẩy.

Kazuki lẩn mình sang bên ho sặc sụa vì bùn đất.

"Tadashi là người đã về đích ngay trước cậu, không phải Kazuki," Akiko lên tiếng. "Có lẽ kẻ gian lận chính là cậu ta. Lúc ở dưới thác, Tadashi đã va vào tớ. Khi đó tớ nghĩ chắc là vô ý thôi, nhưng giờ thì..."

"Tadashi... cũng va cả vào tớ nữa," Jack thừa nhận, sự thật đã bắt đầu sáng tỏ. "Và tớ cũng nghĩ đó chỉ là tai nạn."

"Rõ ràng quá rồi còn gì," Kazuki hét lớn, mắt hẳn ta lộ rõ vẻ cay độc.

Jack cảm thấy vô cùng thất vọng và hổ thẹn. Nó đã vu khống Kazuki không cần cứ. Nó đã để thù hẳn cá nhân che mờ phán đoán của mình. Kẻ thủ ác thật ra lại là Tadashi, người nó luôn xem là bạn. Cậu ta cũng chẳng hơn gì Kazuki, đối xử tệ bạc với nó, chỉ vì nó là người ngoại quốc.

“Xin... xin lỗi,” Jack buộc phải thừa nhận, từng từ từng chữ trong câu nói khiến nó cảm thấy cay đắng, nặng nề đến tận cùng. “Tao đã sai. Mà không gian lận.”

Kazuki loạng choạng đứng lên dưới sự giúp đỡ của Nobu và Hiroto. Hắn nhìn Jack đầy thù hận. “Đúng đấy *ngoại quốc*. Mà sai rồi. Và nhớ cho kĩ - thù này tao không quên đâu.”

Bất chợt Jack cảm thấy một cơn lạnh đến rùng mình chạy qua sống lưng, nhưng đó không phải là phản ứng trước lời đe dọa của Kazuki. Mà là một dự cảm rằng có kẻ đang theo dõi mình.

“Này, tụi bây có thấy gì không?” Nobu thì thầm, hắn chỉ tay về phía mái nhà gần đó.

Mọi người cùng quay lại chăm chú nhìn qua màn mưa.

Mọi thứ vẫn tối đen, kể cả tòa Bạch Phượng Thành cũng không thấy đâu cả.

Thế rồi chỉ vài giây sau, một tia sét nhá xuống từ trời cao làm lộ bóng người vận y phục đen trong đêm tối.

Tiếng sấm kéo đến, gương mặt béo ịch của Nobu nhăn lại vì sợ hãi, hắn hét lớn, “NINJA!”

43

CHẠY TRỐN

Cả bọn tháo chạy tán loạn.

Jack, Akiko, Yamato cùng Saburo lao người qua khu chợ ngập bùn chạy về phía lối đi nhỏ dẫn về chùa. Kazuki và băng Bọ Cạp thì chạy theo hướng ngược lại dẫn đến chỗ tòa thành. Vừa chạy Jack vừa nhìn lại phía sau, nó thấy vài bóng người bay nhảy trên các mái nhà đuổi theo chúng.

“Nhanh lên!” Jack hồi thúc. “Bọn chúng đông lắm.”

Cả bọn cố tăng tốc. Ngay lúc chúng đã gần đến được con hẻm thì đột nhiên Saburo bị trượt chân ngã đập mặt vào vũng bùn.

“Hai người chạy trước đi!” Yamato hét lớn rồi quay trở lại giúp Saburo.

Jack và Akiko tiếp tục chạy. Khi hai đứa vào được con hẻm thì một tên trong bọn ninja cũng nhảy đến mái vòm gần đó. Jack đã chuẩn bị tinh thần chờ tên sát thủ nhảy xuống. Kì lạ thay, hắn vẫn để bọn chúng chạy qua nhưng quay lại ngăn bước Yamato và Saburo.

“Hẹn gặp lại ở chùa nhé!” Yamato hét vọng lại trong lúc kéo theo Saburo chạy vào một con hẻm khác.

Akiko đẩy Jack về phía trước. “Nhanh lên! Chạy đến chỗ hẹp hơn để cắt đuôi họ.”

Chúng rẽ trái, rồi phải, rồi lại phải một lần nữa và chạy thẳng vào một cái sân chỉ có lối ra duy nhất.

“Tớ nghĩ bọn mình an toàn rồi,” Akiko thì thầm, cô bé liên tục nhìn lên quan sát.

Jack cũng xem xét xung quanh sân, ở đây chỉ có một thùng nước lớn bằng gỗ và một chậu cây nhỏ đặt trong góc. Nó nhìn ra con đường tối om, dòng nước mưa chảy xuống từ mái nhà, không có

dấu hiệu của kẻ địch. Jack thở phào nhẹ nhõm, có lẽ cơn nguy hiểm đã qua.

“Cậu có nghĩ đó là Độc Nhãn Long không?” nó thì thầm với Akiko.

Cô bé đặt một ngón tay lên môi ra hiệu im lặng rồi tiếp tục quan sát quanh sân.

Đột nhiên hai tên ninja xuất hiện giữa đêm đen. Chúng lộn nhào một vòng rồi nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt hai đứa.

“CHẠY!” Akiko hét lớn, cùng lúc tung cước về phía tên ninja gần nhất.

Cú đá trúng ngay vùng nhạy cảm giữa hai chân khiến hắn gục xuống rên rỉ. Nhanh như cắt, cô bé xoay mình tung cú đá móc về phía tên còn lại.

Tuy nhiên hắn tỏ ra nhanh nhẹn hơn hẳn tên vừa nãy khi dễ dàng đỡ đòn của Akiko rồi dùng tay còn lại định bẻ gãy chân cô bé.

Akiko không hề nao núng. Cô bé lập tức bật người lên vòng về phía sau, nhân tiện tặng luôn vào cằm tên ninja một cú đá bằng chân còn lại.

Đòn tấn công vừa rồi đã đập trúng đầu khiến hắn bị ngửa ra sau và buộc phải thả chân cô bé. Akiko tiếp tục phóng mình trong không trung khéo léo đáp xuống mái nhà phía trên.

Jack đứng như trời trồng, há hốc mồm kinh ngạc trước kĩ năng của cô bé.

“Tớ bảo cậu CHẠY CƠ MÀ!” Akiko ra lệnh cho nó từ phía trên.

Thêm hai tên ninja nữa thành linh xuất hiện tấn công cô bé.

Phản xạ đầu tiên của Jack là trèo ngay lên thùng nước đến giúp Akiko, nhưng tên ninja vừa bị đá tung cằm ban nãy giờ đã đứng dậy được và đang lao về phía nó.

Không chút chần chừ, Jack vớ ngay chậu đất ném về phía hắn. Cái chậu trúng ngay đầu tên ninja vỡ toang khiến hắn đổ gục xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Lúc nó đến được chỗ thùng nước thì lại bị chặn bởi một tên sát thủ khác. Không còn cách nào khác, Jack tẩu thoát vào con đường duy nhất.

Nó phóng đi trong đêm tối, chỉ kịp quay lại nhìn Akiko đứng một lần. Cô bé đã hạ được một tên ninja nhưng tên còn lại vẫn đang liên tục truy kích khắp trên mái nhà. Jack chỉ có thể cầu nguyện cho sự an toàn của cô bé.

Nó tăng tốc phóng đi.

Jack nín thở, cố gắng giữ yên lặng tuyệt đối.

Tên ninja chạy vụt qua, hoàn toàn không nhận ra con mồi của mình đang nấp trong một khe hở giữa hai ngôi nhà. Jack chờ thêm một lúc, thấy tên ninja vẫn không quay trở lại nó mới cảm thấy an tâm hơn. Tạm thời nó đã cắt được đuôi kẻ bám đuổi, nhưng tiếp theo phải làm sao đây?

Chỗ nấp này rất khó bị phát hiện trong đêm tối, nhưng ngược lại thì nó cũng tự khóa mình trong góc cụt. Nếu giờ mà kẻ thù xuất hiện thì coi như nó hết đường thoát thân.

Jack rùng mình vì lạnh và sợ hãi. Phía trên nó chỉ có một góc nhỏ của bầu trời vẩn vũ mây đen giữa hai ngôi nhà. Mưa rơi xuống mái chảy vào con hẻm nhỏ, từng giọt, từng giọt rơi xuống khiến Jack cảm thấy như nó đang ở trong một cái hang động.

Nó lại rùng mình, có cảm giác bất an vì bị theo dõi giống như lúc ở khu hội chợ.

Nó quay ngay lại.

Chỉ có một khoảng không tối đen.

Dù vậy dự cảm chẳng lành của nó vẫn chẳng thay đổi.

Nó quan sát kĩ góc hẻm chính. Chẳng có một ai.

Quay lại góc ẩn nấp của mình, Jack nghĩ có lẽ do nó quá căng thẳng nên mới có linh cảm không chính xác.

Tự ôm mình giữ ấm, Jack cầu mong Akiko đã thoát được khỏi tên bám đuổi đó. Sẽ cần đến một phép màu để hai đứa đều thoát được đêm nay. Nó biết Akiko rất bản lĩnh, nhưng bọn ninja cũng không phải tay vừa.

Cảm thấy mưa nhỏ dần, Jack ngược mắt nhìn lên thăm hi vọng cơn bão đã qua.

Cơn mưa vẫn đang không ngừng trút nước.

Chỉ có tiếng động là thay đổi. Như thể đang có dư âm sau lưng nó.

Các giác quan đã được rèn luyện của Jack cho nó biết nguy hiểm đang hiển hiện. Miệng nó khô cứng, gần như nín thở. Nó quay lại thật chậm rãi nhìn về phía ngõ cụt một lần nữa.

Vẫn không có gì.

Có điều màu đen ở đó dường như sẫm hơn trước, thế rồi Jack nhận ra chiếc khăn trùm đầu đặc trưng của nhắt giả... nó đang nhìn thẳng vào mắt kẻ tử thù - Độc Nhãn Long.

TRA TẤN

Đầu óc nó kêu gào ra lệnh cho cơ thể di chuyển.

CHẠY! CHẠY ĐI! CHẠY MAU ĐI! tâm trí nó rít lên sợ hãi.

Đã quá trễ.

Ngay lúc Jack nhìn thấy Độc Nhãn Long, hắn đã lập tức tấn công nó với tốc độ và sự chính xác của một con bọ cạp. Ngón tay hắn như những chiếc gai nhọn dễ dàng điểm trúng chỗ huyệt và vô hiệu hóa nó chỉ sau năm cú chích nhanh như chớp. Toàn thân Jack hoàn toàn bất động, mất hết khả năng tự vệ.

“Ông... vừa... làm gì tôi?” Jack nói ấp úng, thở dốc trước thứ cảm giác bỏng rát đang chảy dần vào trong cơ thể nó.

“Câm mồm, không thì ta cũng khóa luôn cái mồm ngươi lại đó,” tên ninja thì thầm bằng thứ giọng khàn khàn.

Hắn chụm tay lại thành hình đầu rắn rồi nhấn mạnh vào phần da ngay trước tim Jack.

“Chỉ một nhát thôi là người sẽ mất mạng.” Hắn cố tình nói chậm rãi từng lời vào tai Jack, khoái trá lướt từng ngón tay trên mục tiêu của mình. “Bọn samurai luôn phải sợ hãi gọi đây là Tử Xúc.”

Jack nhắm mắt, lăm lăm cầu kinh khi Độc Nhãn Long thu tay lấy đà ra đòn.

“Nhưng ngoài cái chết ra thì nó còn làm được nhiều trò hay lắm,” tên ninja nội tiếp, thay vì giết, hắn quyết định hành hạ con mồi bằng cách nhấn lên xương đòn Jack. “Gây đau đớn tột cùng chẳng hạn.”

Mắt Jack mở rộng, nó la hét trong đêm tối khi hắn bắt đầu nhấn mạnh xuống. Cơn đau thật khủng khiếp. Jack tưởng như hàng ngàn con ong bắp cày vừa chích vào lồng ngực mình. Lúc nó suýt ngất đến nơi thì Độc Nhãn Long thu tay về, cơn đau lập tức giảm dần rồi chỉ còn hơi tê tê.

Hắn quan sát nó, nhìn đau đớn giảm dần trong mắt con mồi. Jack thề rằng đằng sau tấm khăn bịt mặt đó, hắn ta đang cười khoái trá trước sự đau khổ của nó.

"*Hải đồ đâu?*" hắn rít lên.

"Bị đánh cắp rồi," Jack thều thào, chóng mặt dữ dội sau màn tra tấn.

"Đó chỉ là mồi nhử! Đừng đùa với thần chết thế chứ."

Lần này hắn nắm lấy tay phải Jack nhấn mạnh vào giữa phần bắp thịt. Một sức ép khủng khiếp liền được tạo ra, Jack cảm thấy móng tay mình vỡ vụn, các ngón tay gần như sắp nổ tung. Nó cảm thấy buồn nôn đến kinh khủng. Thế nhưng một lần nữa, Độc Nhãn Long lại dừng tay ngay trước khi con mồi mất cảm giác.

"Ta đã từng tra tấn không biết bao nhiêu người rồi. Người sẽ phải chịu đau đớn đến tột cùng - mà vẫn không thể nào chết được."

Hắn cầm cái đầu đã gục xuống của Jack lên bằng một tay và nhìn nó bằng một con mắt. Jack biết trong linh hồn hắn không hề có chút gì gọi là lòng thương xót.

"Ở trong thành Nijo phải không?" hắn ta thản nhiên.

Ánh mắt Jack bừng lên kinh ngạc. Sao hắn lại biết? Hay là nó lại bị một người bạn phản bội rồi?

"Người không trả lời cũng được *ngoại quốc* ạ. Ánh mắt người đã nói lên tất cả rồi. Thế nó được giấu ở đâu?"

Siết chặt đầu Jack hơn nữa, Độc Nhãn Long đặt một ngón tay ngay dưới mắt nó và một ngón khác trên viền hàm dưới. Hắn cúi sát hơn, lướt con mắt màu xanh hung ác khắp mặt nó.

"Nói mau," hắn cất tiếng đe dọa.

Ngay lập tức, Jack tưởng như vừa bị một cái đinh sắt đóng xuyên qua tai đâm đến tận hộp sọ. Nỗi đau này còn kinh khủng hơn bị lửa thiêu đốt, đến mức nó thậm chí còn không thể hét nổi. Màn tra tấn đã lấy đi của Jack toàn bộ sức lực, nó chỉ rên được một tiếng yếu ớt.

Thế rồi cơn đau lại qua đi.

"Vừa rồi chưa là gì so với nỗi đau mà người sẽ phải chịu nếu ta quyết định để cho người sống đâu. Nhớ rõ cảm giác thiêu đốt đó

không?”

Jack gật đầu yếu ớt, một dòng nước mắt lăn dài trên má nó.

“Đó là nỗi đau ta đã tác động lên cơ thể người. Và nó sẽ càng lớn dần lên như một cái hỏa lò cho đến khi người điên dại. Chỉ mình ta có thể chấm dứt nó. Ta hỏi lại lần nữa. *Hải đồ* đâu?”

Vừa nói hần vừa đặt lại ngón tay lên mặt Jack.

“Đừng, làm ơn...” Jack van nài.

Nó cảm thấy mọi sự chống cự của mình chỉ như cây non trước cơn bão. Giờ nó chỉ còn trông đợi vào lớp bảo vệ chống ninja của tòa thành mà thôi. Cho dù đêm nay nó có chết thì khả năng kẻ tử thù bị bắt và phải đền tội cũng là không nhỏ.

“Đằng sau... bức tường treo hạc trắng... trong phòng khách của Lãnh chúa Takatomi,” Jack trả lời, cố thu hết nguồn sức còn lại để nói.

“Tốt. Thế cuốn *hải đồ* đó là thứ gì?”

Jack chớp mắt, không hiểu liệu nó có nghe nhầm không.

“Cuốn nhật kí hải trình của cha tôi,” nó đáp, đầu óc nó vẫn còn quá choáng váng để đặt ra câu hỏi tại sao hần ta lại không biết thứ mình đi đánh cắp là cái gì.

“Cái đó thì ta biết rồi. Nhưng chủ của ta lại cho rằng cuốn *hải đồ* đó còn đem lại quyền lực hơn cả ám sát. Tại sao lại thế?”

Jack không nói gì.

Hần dùng ngón tay đâm mạnh để nhắc nó nhớ lại những đau đớn sẽ phải gánh chịu. Jack co rúm lại, một lần nữa sức kháng cự của nó bị phá vỡ hoàn toàn.

“Nó là chìa khóa mở ra đại dương và các lục địa. Quốc gia nào có được *hải đồ* sẽ giành được quyền khống chế các tuyến đường trao đổi, mua bán, thống trị cả đại dương. Lượng tài sản khổng lồ của toàn thế giới sẽ nằm trong tay họ.”

Trong lúc giải thích, Jack cuối cùng cũng nhận ra vì sao Độc Nhân Long lại quan tâm đến quyền lực của cuốn *hải đồ* đến thế. Hần có thể chỉ là người được thuê, nhưng hần không phải là một tên ngốc.

Giờ đã hiểu rõ tầm quan trọng của món đồ, rất có thể hẳn sẽ muốn sử dụng nó cho các mục đích riêng của mình.

“Người đã rất có ích đấy nhóc ạ,” Độc Nhãn Long nói. “Nhưng giờ thì người hết giá trị sử dụng rồi. Dù sao ta cũng sẽ giữ lời, hóa giải cho người khỏi nhục hình này. Tử Xúc ra tay tàn nhẫn nhưng rất nhanh. Có khi người còn chẳng kịp nhận ra tim mình đang nổ đâu.”

Mạch máu toàn thân Jack căng cứng, trái tim nó rên rỉ sợ hãi trong lúc hẳn bắt đầu chụm các ngón tay thành hình đầu rắn rồi nhắm vào ngực nó.

Thì ra là vậy. Đó chính là gương mặt của tử thần, bịt kín bằng khăn đen, chỉ có duy nhất một con mắt. Jack nhìn thẳng vào phía trước, nó chỉ thấy một nỗi sợ hãi ghê người. Thế rồi trong khoảnh khắc cuối cùng, một nụ cười bất ngờ hiện ra trên đôi môi không còn giọt máu của nó.

“Người cười cái gì đấy, thằng *ngoại quốc*?” tên ninja lên tiếng hỏi, có phần kinh ngạc trước lòng can đảm của kẻ sắp chết dưới tay mình. Càng lúc nụ cười của Jack lại càng nở rộng, nó biết rồi thì bao công lao của Độc Nhãn Long cũng sẽ hóa thành công cốc. Vì những thông tin quan trọng nhất trong cuốn *hải đồ* đều đã được cha nó mã hóa cẩn thận. Chỉ có Jack là người duy nhất có thể giải mã chúng. Không có nó, cuốn *hải đồ* sẽ chỉ còn là một thứ vô dụng như hệ thống động cơ mà lại thiếu bánh răng.

Như một thủy thủ bắt gặp phao cứu hộ, Jack nhận ra cuốn *hải đồ* có thể sẽ cứu được mạng nó.

“Cứ thử giết tôi đi, rồi tri thức trong cuốn *hải đồ* sẽ bị chôn vùi,” Jack bạo gan tuyên bố.

“Mã hóa chứ gì?” Độc Nhãn Long vẫn không hề nao núng. “Chẳng sao cả. Ta biết một chuyên gia Trung Hoa có thể giải mã bất cứ thứ gì trên đời này.”

Thế rồi, hẳn đưa tay kết liễu hi vọng cuối cùng của Jack.

45

ĐIỂM HUYỆT

Tim Jack đập mạnh đến mức như muốn nổ tung ra khỏi lồng ngực. Phổi nó thít lại cạn sạch không khí như thể đang bị một con rắn khổng lồ siết chặt. Nó đổ gục xuống bức tường rồi trượt dài xuống vũng bùn bên dưới, run rẩy thở dốc.

Độc Nhãn Long cúi xuống quan sát đòn hiểm của mình.

"Người bây giờ cũng như con cá đã mắc cạn, chẳng còn vẫy vùng được bao lâu nữa," hắn vừa nói vừa nhẹ nhàng vuốt túm tóc vàng đang bị vướng trên mắt Jack. "Lẽ ra người đã có thể trở thành một võ sĩ tốt đấy *ngoại quốc a*, nhưng tiếc là ta không thể để người sống sót mà hoàn thành sứ mệnh đó được. Hẹn kiếp sau vậy, nhóc con."

Jack không còn nghe thấy gì nữa. Giọng nói của hắn lúc này chỉ như một cơn gió lùa vào hang sâu, nó cảm thấy máu mình dồn hết cả lên con tim đang chết mòn.

Kịch... Kịch... KỊCH.

Độc Nhãn Long xoay người lại. Một bóng người to lớn như gấu đứng chặn ngay trước cửa hẻm cụt.

"Biến đi, lão mù kia," hắn lên tiếng cảnh cáo, cẩn thận quan sát cây bông trắng trên tay người đàn ông. "Ở đây chẳng có gì cho người nhìn đâu." Nói đoạn hắn ta phá lên cười nhạt trước câu nói hài hước của mình.

"Ở đây có mùi máu," người đàn ông nói với giọng ra vẻ ghê tởm.

Dù đang trong cơn hấp hối, Jack vẫn nhận ra chất giọng trầm ấm của thầy Kano.

"Không chỉ máu của người, mà còn máu của bao người vô tội đã thiệt mạng nữa. Tên ninja kia. Ta ghê tởm những kẻ như người."

"Người chẳng còn kịp cứu nó đâu," Độc Nhãn Long rút lên, nhẹ nhàng rút một *chiếc shuriken* giắt trên thắt lưng khi thầy Kano dần

bước đến. Hắn ném luôn thứ vũ khí chết người của mình về phía vị võ sư mù. “Và cả cái mạng già của mình nữa!”

Chiếc *shuriken* lướt gió lao đi trong không khí.

Không còn đủ thời gian để tránh, thầy Kano dùng luôn chiếc bổng của mình chặn phía trước khiến chiếc phi tiêu của Độc Nhãn Long găm luôn vào cây bổng, thẳng hàng với cổ của vị võ sư.

“Tâm thường,” thầy Kano chế giễu.

Nói đoạn ông đâm cây gậy của mình về phía trước nhắm thẳng vào bụng Độc Nhãn Long. Bị kẹt giữa khe hẹp, hắn không còn lựa chọn nào khác ngoài nép mình vào tường khiến cây gậy sượt qua. Ngay lập tức thầy Kano nhanh chóng vung sang bên tấn công lần nữa. Độc Nhãn Long cố gạt đỡ nhưng đầu gậy đã đánh trúng vào be sườn hắn. Tên ninja rú lên đau đớn, loạng choạng lùi về sau mấy bước.

Jack yếu ớt đưa mắt nhìn thầy Kano càng lúc càng dồn hắn vào chỗ ngõ cụt.

Tên ninja đã rơi vào chỗ chân tường.

Chiếc bổng có tầm sát thương lớn, thầy Kano lại quá nhanh khiến hắn không thể phản đòn. Jack nghĩ bụng tên Độc Nhãn Long phen này hết đường thoát, chỉ một đòn kết liễu của thầy Kano thôi là hắn ta đi đời.

Và cả tính mạng của nó cũng đã tính đến những phút cuối cùng. Cơ đau như đâm xé trong lồng ngực mỗi lúc một khủng khiếp khiến nó thậm chí không thể thở. Jack cảm thấy đầu mình như đang bị bóp ra, bóng tối dần che chắn hết tầm nhìn của nó. Nó chỉ mong sao mình còn đủ thời gian để nhìn thầy Kano tiêu diệt kẻ tử thù đã giết cha mình, tên Độc Nhãn Long bất khả chiến bại.

Thầy Kano phóng gậy vào hạ bộ hắn. Tuy nhiên lần này Độc Nhãn Long đã kịp bật người lên cao, dang rộng chân giữ chặt người giữa hai bức tường. Đòn tấn công đã sượt qua dưới háng hắn. Ngay lập tức tên ninja vận dụng kĩ thuật điêu luyện phóng mình chạy qua đầu thầy Kano.

Vị võ sư liền đâm gậy lên trên nhưng không trúng đích.

Độc Nhãn Long vội vã lần trốn như một con gián, Jack lơ mờ nhìn thấy từ cơ thể hắn rơi ra nhiều vật gì đó có dạng như chông sắt. Jack cứ ngỡ đó chỉ là nước mưa, cho đến khi nó nghe thấy tiếng leng keng khi những vật đó rơi xuống đất. Khắp khu vực xung quanh nó đã bị tên ninja rải cạm bẫy bằng những chiếc chông nhọn chìa thẳng lên trên.

Hắn tiếp tục chạy đến cuối con hẻm rồi đáp xuống đất.

"Tới đây đi, lão già mù. Để xem người chiến đấu như thế nào khi rời khỏi cái hố đó," tên ninja hất hàm thách thức,

Thầy Kano liền lao người đến chỗ Độc Nhãn Long. Jack cố tìm cách báo cho ông về cạm bẫy phía trước nhưng nó chỉ đủ sức phát ra một tiếng kêu yếu ớt. Đúng ngay lúc nguy cấp cận kề thì thầy Kano bất ngờ cựa gậy làm lực đẩy bật nháy qua người Jack rồi nhẹ nhàng đáp xuống ngay cửa ngách, hoàn toàn loại bỏ phần cạm bẫy phía sau.

"Rải chông sắt à, trò mèo," thầy Kano bình luận. Jack muốn cười vào mặt tên Độc Nhãn Long, nhưng nó đã quá yếu để làm việc đó.

Tức điên người, tên ninja chụm tay tung đòn nhắm thẳng vào cổ thầy Kano. Ông liền dùng bồng gạt phắt sang bên rồi xoay ngay lại đập một nhát vào cơ hoành của hắn.

Lạ thay, tên ninja không hề tìm cách tránh né mà ngược lại còn gồng mình đỡ đòn rồi kẹp luôn cây bồng vào nách. Hành động của Độc Nhãn Long đã khiến thầy Kano bị bất ngờ, lợi dụng sơ hở hắn xoay gậy ném luôn ông lộn ngược trở vào ngõ cụt. Vị võ sư vẫn giữ được thăng bằng, nhưng ông lúi quá sâu khiến gót chân vô tình dẫm phải cạm bẫy ban nãy, chiếc chông sắt dễ dàng xuyên thủng lớp dép mỏng chọc thẳng vào bên trong.

Thầy Kano mất đà ngã xuống đất, rên rĩ vì trúng đòn bất ngờ.

Độc Nhãn Long liền lần tới. Hắn dẫm chiếc bồng của ông gãy làm hai khúc rồi tung cước đập một cái thật mạnh vào mặt vị võ sư. Jack nghe thấy tiếng xương mũi ông bị vỡ, máu ứa ra khắp nơi.

"Người tưởng là mình hạ nổi Độc Nhãn Long này sao?" tên Ninja vừa rít lên vừa túm đầu thầy Kano chuẩn bị tung đòn kết liễu. "Có nghe câu thẳng chột làm vua xứ mù bao giờ chưa?"

Nói đoạn hắn dùng tay chém xuống định chặt đứt khí quản thầy Kano với tốc độ của một con rắn hổ.

Dù bị mất phương hướng và bị thương, bản năng vẫn giúp thầy Kano gạt được đòn tấn công. Nắm chặt cổ tay tên ninja, vị võ sư khóa luôn lại rồi phóng một đòn mâu thủ vào thẳng mặt hắn. Độc Nhãn Long suýt chút nữa đã trúng đòn, nhưng bù lại hắn đã kịp tung một cú đấm rất mạnh vào bộ ngực to lớn của thầy Kano. Dù vậy, nhờ có thân thể cường tráng nên vị thầy vẫn không hề hấn gì, và rồi cũng đứng thẳng dậy được.

Trong cơn đau đớn tột cùng, Jack quan sát hai cao thủ thi thố Li Thủ ở tầm gần với nhau. Nó biết chỉ một sai lầm nhỏ thôi cũng sẽ phải trả giá bằng cả mạng sống.

Tốc độ phòng thủ và phản công của hai người quá nhanh khiến Jack chỉ nhìn thấy một lớp bóng mờ. Trình độ của họ hầu như không chênh lệch, kẻ tấn công người phòng thủ, hết nhử đòn lại đến phản công. Không ai nhường ai dù chỉ một bước.

“NINJA!” một tiếng hô vọng đến từ đằng xa.

Độc Nhãn Long liếc nhìn về phía con hẻm chính và nhận thấy một toán võ sĩ từ trong tòa Bạch Phượng Thành đang ập đến. Vội vàng ngừng cuộc chiến với thầy Kano, hắn bật chân vào tường nhẹ nhàng phóng mình lên nóc nhà gần đó. Liếc nhìn lại Jack lần cuối, hắn lớn tiếng, “Với người thì không còn lần tiếp theo nữa rồi, ôn con *ngoại quốc* ạ!”

Thế rồi hắn vụt biến đi trong đêm tối.

Thầy Kano bước tập tễnh đến chỗ Jack đang nằm tựa vào tường. “Tên đó đã làm gì trò rồi?”

Jack thậm chí còn không thờ nổi. Mọi thứ với nó đều quá xa xăm mờ ảo, thầy Kano đang ở ngay cạnh mà cứ ngỡ như cách nó cả một cái hang sâu. Tim nó vẫn đập mạnh, nhưng đã chậm lại dần dưới sức ép khủng khiếp, lồng ngực như muốn nổ tung ra đến nơi.

“Tử... Xúc,” Jack thoi thóp.

“Điểm huyết!” thầy Kano thốt lên kinh hãi.

Ông liền đưa tay chạy dọc khắp cơ thể nó. Sau khi xác định đúng mục tiêu, ông kéo Jack ngồi dậy rồi điểm năm nhát vào ngực và

lưng nó bằng đầu ngón tay.

Jack liền cảm thấy sinh khí dần trở lại, như thể nó đã có được sức sống mới.

Nó hít một hơi thật sâu lấp đầy khí vào hai lá phổi. Áp lực đè nén ở ngực nó hoàn toàn biến mất, cảm giác như có cái đập ngăn cách dòng máu của nó đã được tháo dỡ, máu huyết lưu lưu thông về khắp ngõ ngách trong cơ thể. Mắt cũng dần rõ trở lại, đến lúc này nó mới nhận ra gương mặt râu ria đầu máu của thầy Kano, ông vẫn đang lướt các ngón tay tìm kiếm huyết đạo trên cổ nó.

"Em thấy ổn rồi, thầy không cần phải làm tiếp đâu," Jack mệt mỏi nói khi vị võ sư bắt đầu xoa nắn đến ngực nó.

"Không được. Kinh mạch của trò cần phải được đả thông triệt để."

"Nhưng sao thầy lại biết cách vậy?"

"Thuật Điểm Huyết này ta cũng học được từ vị chiến binh mù người Trung Quốc đó," thầy Kano thì thầm giải thích.

Ông bắt đầu nắn đến tứ chỉ nó.

"Điểm Huyết chính là nguồn gốc của Tử Xúc. Nói một cách đơn giản thì đây là mặt trái của thuật châm cứu. Một thứ dùng để chữa bệnh, thứ còn lại dùng để giết người. Lần này phải nói là trò đã cực kì may mắn mới thoát được kiếp nạn này đây, chàng trai trẻ ạ."

Nói đoạn ông ẵm luôn nó lên vòng tay to khỏe như gấu của mình.

Trước khi rời khỏi con hẻm về lại chùa, ông cúi xuống kéo chiếc chông sắt đã đâm mình bị thương ra.

"Cái này chắc là có tẩm độc," ông lẩm bẩm sau khi xem xét qua một lượt. "Ta sẽ cần nó để điều chế thuốc giải."

SƠN LÂM CƯ SĨ

Tadashi chạy đến chỗ Jack với gương mặt tái nhợt và mình đầy mồ hôi, cặp mắt mở to sợ hãi, cậu ta hỗn hển nói gì đó không rõ rồi ngất xỉu ngay dưới chân nó.

Jack nhìn xuống kẻ phản bội đang bất tỉnh. Nó chẳng thấy có chút thương hại nào dành cho tên giả nhân giả nghĩa đã liên tục gian lận qua các phần thi này. Cậu ta đáng bị như thế.

Hai nhà sư vội vàng chạy đến kéo Tadashi đứng lên. Một người tạt nước vào mặt cố tìm cách giúp cậu ta tỉnh lại. Tadashi run rẩy mở mắt, la hét gì đó rồi lại ngất một lần nữa.

Tiếng bàn tán xôn xao vang lên khắp xung quanh, ai cũng tò mò muốn biết thứ gì đã khiến Tadashi phải sợ hãi đến vậy.

“Ờ đó có thứ gì vậy?” Kazuki chỉ tay về phía đỉnh núi cao nhất rặng Iga cất tiếng hỏi vị sư Chủ Trì.

Ngọn núi sừng sững đổ bóng xuống vùng cao nguyên đầy cỏ nơi mọi người đang đứng. Sau đợt tấn công đêm qua, giờ đã có rất nhiều võ sĩ được cắt cử từ Bạch Phượng Thành đến để làm công tác đảm bảo an toàn.

“Đừng hỏi ta trên đó có gì, hãy dành câu hỏi đó cho chính bản thân con ấy,” vị sư già đáp lại đầy ẩn ý. Ngay sau đó ông chỉ về phía Jack. “Đến lượt con.”

Jack vừa định bước lên thì Akiko đã nắm tay nó giữ lại. “Cậu thấy sao rồi? Liệu có nên cố như vậy không?”

“Đến nước này rồi làm sao tớ có thể bỏ cuộc được,” nó xẵng giọng đáp với cặp mắt nhoe nước không giấu nổi vẻ rệu rã về cả tinh thần lẫn thể xác.

“Nhưng tối qua cậu vừa suýt mất mạng còn gì,” Akiko nài nỉ, cô bé nhẹ nhàng siết tay nó.

Thấy vậy Jack bèn an ủi, "Thầy Kano đã bảo tớ không sao rồi mà. Hơn nữa sau khi thi xong thiếu gì thời gian để nghỉ"

"Đó là nếu bình an trở về được cơ. Vừa nãy cậu thấy Tadashi như thế nào rồi chứ. Thứ ở trên đó không phải tầm thường. Cậu phải hiểu mình không thể may mắn sống sót mãi như vậy được đâu."

"Tớ làm được," Jack nhấn mạnh, một mặt là để Akiko yên lòng, mặt khác cũng củng cố quyết tâm cho bản thân.

Cô bé đành buông tay nó, cúi mặt giấu nỗi sợ hãi. "Jack à, cậu phải thật cẩn thận đấy. Đừng vì nông nổi mà đánh mất tính mạng mình."

Jack chỉ được giao cho một bộ y phục trắng mới để bắt đầu chuyến leo núi. Nó hỏi sư Chủ Trì liệu có thể mang theo kiếm hoặc chí ít là một ít nước uống dọc đường không, nhưng ông chỉ đáp, "Tất cả những gì cần, con đều đã mang theo bên mình rồi."

Lúc chuẩn bị bước vào lối đi dẫn lên đỉnh núi. Jack nhận được một tràng cổ vũ nhiệt liệt từ những người bạn đồng môn, ai cũng muốn chúc cho nó gặp nhiều may mắn trước thử thách cuối cùng. Jack thấy Yamato, Kiku cùng Saburo reo hò cổ vũ, phía sau chúng, Emi và nhóm bạn của mình cũng hăng hái vỗ tay.

Nó bước qua chỗ các thầy cô đang đứng, tôn kính cúi chào từng người một. Hôm nay thầy Kano không đến dự, ông đang phải ở lại chùa dưỡng thương dưới sự giám sát của vị tăng y. Chiếc đinh sắt tối qua đúng là có tẩm độc. Sau khi rửa sạch các vết thương, ông đã phải uống một loại thuốc có mùi rất kinh khủng do chính tay nhà sư nọ điều chế mà vẫn không tránh khỏi vật vã cả đêm. Lúc nhả vào ngâm mình trong nước lần thứ tư, ông còn cười bảo với Jack đây chỉ là một bước trong quá trình giải độc mà thôi.

Người đứng cuối hàng là thầy Yamada. Vị thiền sư bước đến trao cho Jack một con hạc giấy.

"Yori nhờ ta gửi cho con," ông giải thích với nụ cười trên môi. "Yori muốn con mang theo như bùa cầu may. Cậu ấy cũng gửi lời là sức khỏe đã tốt hơn nhiều rồi, và mai sẽ cùng về Kyoto với cả đoàn."

“Thế thì tốt quá ạ,” Jack đáp, nhận lấy con hạc từ tay ông. “Thầy còn lời khuyên nào cho con không ạ?”

“Hãy đi thẳng, con sẽ không bị lạc.”

“Chỉ vậy thôi ạ?” Jack hỏi, ngạc nhiên trước câu trả lời quá đơn giản của vị thiền sư.

“Đôi lúc chúng ta chỉ cần thế mà thôi.”

Con đường núi ngoằn ngoèo trắc trở đúng là rất khó đi. Bên dưới là đá tảng còn trên cao thì cứ thỉnh thoảng lại rơi đất cát xuống.

Jack tạm ngừng hành trình của nó mà ngồi bên góc đường nghỉ ngơi. Con bão đã qua, mặt trời lại tỏa ánh nắng ấm áp xuống phần xương cốt vẫn còn đau nhức của nó.

Phía trên đầu, một con chim ưng sải rộng cánh bay giữa bầu trời khiến Jack không khỏi liên tưởng đến những lời thầy Yamada đã nói về giấc mơ hôm tết. Chim ưng tượng trưng cho sức mạnh trí tuệ và thể chất. Đó là một điềm tốt.

Trông xuống thung lũng bên dưới, Jack thấy cả trường đang đổi theo nó. Từ chỗ nó đang ngồi, mọi thứ thật yên tĩnh và an bình, không khí cũng trong lành, mát mẻ. Nó thầm nghĩ, cuộc sống ở độ cao này mang một màu sắc hoàn toàn khác hẳn. Thứ bình thường to lớn giờ lại trở nên thật nhỏ bé, nỗi lo lắng của nó dần tan biến và thay vào đó là những chân trời rộng mở.

Tối qua, lúc thầy Kano trở về chùa cùng với nó sau đợt tấn công, nó thấy Akiko đã ở đó tự bao giờ, cô bé vẫn an toàn và hoàn toàn khỏe mạnh, bên cạnh cô bé còn có Yamato, Saburo, tất cả mọi người, kể cả Kazuki.

Sau đó cả hai thầy trò đều mau chóng được đưa đến phòng tăng y của chùa để kiểm tra. Trong lúc thầy Kano liên tục vật vã vì phản ứng thuốc giải độc. Jack được đưa cho một liều thuốc an thần để giảm đau và dễ ngủ. Mơ màng trong đêm tối, nó nghe thấy tiếng thầy Masamoto với vị tướng lãnh đạo binh sĩ của Bạch Phượng Thành nói về đợt tấn công. Ông này cho rằng đây chỉ là một cuộc đột kích của đám băng đảng ninja địa phương. Lúc Jack cố tình lăm băm tên Độc Nhãn Long, ông ta vẫn gặt đầu tỏ ra vô cùng bình

thần, xong lại trấn an thầy Masamoto rằng mỗi dịp có người quyền cao chức trọng qua đây, bọn chúng đều ra tay cướp phá như thế.

Sáng ra, Jack nhận được tin mọi người đã nhất trí tiếp tục tổ chức cuộc thi. Thầy Masamoto đã tuyên bố không thứ gì có thể ngăn cản trường Nhị Thiên Nhất Lưu tổ chức sự kiện truyền thống của mình cả, kể cả kẻ đó có là Độc Nhãn Long đi chăng nữa. Sau đó Jack cùng ba thí sinh còn lại được hộ tống đến địa điểm diễn ra thử thách thứ ba, cũng là thử thách cuối cùng.

Jack liếc nhìn đỉnh núi sừng sững như mũi tên chọc thẳng lên trời, nơi sẽ diễn ra phần thử thách Tâm hồn.

Thứ gì đã khiến Tadashi sợ đến mất mật như thế? Mà dù sao thì Jack cũng không tin còn thứ gì trên đời này đáng sợ hơn cái cảm giác tim sắp nổ tung trong lồng ngực mà nó đã phải trải qua hồi tối cả.

Kì diệu thay, nó đã sống sót trở về.

Suýt chết.

Đến giờ đầu nó vẫn âm ỉ đau, cơ thể thì rã rời như vừa bị quất roi sắt nhừ tử. Tim nó nhói lên, nhưng dù sao thì vẫn còn đập đã là may lắm rồi.

Phóng tầm mắt về phía Kyoto, Jack tự hỏi không biết Độc Nhãn Long đã lên đường tấn công thành Nijo để cướp cuốn *hải đồ* chưa. Nó biết mình cần phải kể với thầy Masamoto về chuyện này, nhưng rồi nó chợt nghĩ đến việc kẻ thù giờ đây vẫn tưởng rằng nó đã chết. Hẳn sẽ không vội vàng gì mạo hiểm tìm đến thứ vẫn luôn nằm ngay đó. Vậy là Jack cho rằng nó vẫn còn cơ hội trở về Kyoto kịp lúc để lấy lại cuốn *hải đồ* trước khi tên Độc Nhãn Long ra tay.

Suy nghĩ tích cực này khiến một tia hi vọng mới lóe lên trong nó.

Jack chần chừ chưa dám bước chân vào cửa một cái hang.

Ngoại trừ một vài lá Phật Kỳ bay trong gió thì khu vực đỉnh núi này gần như hoang vắng. Jack biết hang động này sẽ dẫn đến mật thất trong núi nhưng nó vẫn không tránh khỏi lưỡng lự. Nó có cảm giác miệng hang không khác gì miệng một con rắn đang chờ mồi.

Dù sao cũng đã lên đến đây. Nó không thể cứ vậy mà quay về.

Jack liều tiến vào trong. Ngay khi bước từ chỗ sáng vào chỗ tối, không khí ẩm áp bên ngoài đã lập tức tan biến, thay vào đó là cảm giác lạnh lẽo đến thấu xương.

Nó chờ cho mắt mình thích nghi với bóng tối rồi quan sát thấy hang động này chính là một con đường dẫn sâu vào lòng núi, lối đi cong dần hút khỏi tầm mắt. Quay lại nhìn ánh sáng mặt trời đánh dấu lối ra lần cuối. Jack quyết định men theo vách hang tiến vào trong.

Chỗ này tối đen đến mức nó chẳng thể nhìn thấy gì cho dù có đặt cánh tay ngay trước mặt. Tranh đấu với nỗi sợ hãi muốn thoát ra, nó tiếp tục đi sâu vào bóng tối.

Đúng lúc Jack đang tự hỏi không biết mình đã đi xa đến đâu thì bức tường nó bám vào để dò đường đột nhiên biến mất. Qua khe nứt lớn trên tảng đá, Jack nhìn thấy có ánh sáng đỏ phát ra từ bên trong. Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng nó cũng nép mình chui vào.

Ngay lập tức nó giật bản mình.

Trước mặt nó là một con yêu tinh to lớn cầm trên tay chiếc dùi cui khổng lồ.

“Chào chàng trai trẻ,” một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Jack quay lại và thấy một vị sư khoác cà sa màu vàng, đầu nhắm bóng, da cổ nhăn nheo đang nở một nụ cười ngây ngô như trẻ con, một tay ông đưa củi vào nhóm lửa.

Trên đồng lửa là một cái nồi sôi sùng sục.

“Sắn ta đang pha trà. Con muốn uống chứ?”

Jack không nói gì. Nó vẫn chưa hết kinh ngạc vì ngoại hình của vị sư nhỏ thó có cái bóng hoàn toàn trái ngược này.

“Đảm bảo trà này ngon nhất nhì Nhật Bản đấy,” ông tiếp tục, ra hiệu bảo Jack ngồi xuống.

“Thầy là ai?” Jack hỏi, nó cẩn thận ngồi xuống phía đối diện trước bếp lửa.

“Ta là ai à? Câu hỏi này có lẽ phải mất cả đời người mới có thể trả lời hết cho con được,” ông vừa đáp vừa rắc lá trà vào nồi nước sôi.

“Nhưng ta có thể cho con biết một cái tên. Ta là Sơn Lâm Cư Sĩ.”

Jack ngệt mặt nhìn ông lão.

“Đơn giản thì cụm từ đó có nghĩa là “kẻ ẩn dật trong chốn núi rừng”,” ông giải thích, vẫn đang bận rộn nhóm lửa, “nhưng dân địa phương thường gọi ta là Thánh Tăng. Họ vẫn thường lên đây nhờ ta xem tướng, trừ tà.”

Nói đoạn ông nhắc nồi ra khỏi bếp rồi rót trà xanh vào một cái cốc, đoạn đưa nó cho Jack.

“Con sẽ không bao giờ biết được mình là ai, một khi vẫn chưa nhận ra tại sao mình lại như thế.”

Mặc dù không thích trà xanh cho lắm, Jack vẫn đưa tay đón lấy cốc trà cho phải phép. Nó nhấp môi. Vị trà đắng nghét đọng lại trong cổ nó. Chắc chắn không thể nói là ngon nếu đem ra so với những loại nó đã uống trước giờ. Dù sao thì nó cũng đành nở một nụ cười nhả nhận rồi nhanh chóng uống cạn. Nhìn quanh hang, nó không thấy thứ gì khác ngoài một bệ thờ nhỏ xây trong đá được bao quanh bởi hương đèn lập lòe.

“Thế thầy là người đưa ra thử thách Tâm hồn à?” Jack lên tiếng hỏi.

“Ta? Tất nhiên là không rồi,” vị sư già thích thú đáp lại, tiếng cười của ông vang vọng vào vách hang tạo thành một chuỗi âm thanh thật ghê rợn.

“Con mới chính là người đó.”

TÂM THÍ

Jack giật mình đánh rơi chiếc cốc đang cầm trên tay khiến nó đột nhiên chảy ra như nhựa nóng hòa vào mặt đất. Mở to mắt kinh ngạc với đồng bùng bùng bên dưới, Jack ngẩng lên nhìn Thánh Tăng chờ đợi ông giải thích.

Vị sư gầy gò chỉ mỉm cười tự nhiên như thể chẳng có chuyện gì xảy ra, tấm áo cà sa màu vàng của ông ta đã chuyển sang màu cam sẫm, còn đầu thì trông hết như một quả quýt chín mọng dưới ánh nắng vùng Địa Trung Hải, cặp mắt sáng ngời lấp lánh như sao trên trời, miệng ông dài hẳn ra trông như vầng trăng bán nguyệt.

“Chuyện này là thế nào?” Jack hoảng hốt hỏi.

“Thế nào ư?” vị sư già lặp lại, giọng ông chậm rãi như thể rót vào tai Jack vậy. “Hay đấy, hãy dành câu hỏi này cho người đã tạo nên con.”

Đầu Jack cứ quay cuồng. Được một lúc thì nó cảm thấy cái hang giờ đây to như một tòa thánh đường, vách đá hai bên cứ liên tục co giãn ra vào. Vòng tròn nền đốt xung quanh bàn thờ biến thành một thứ cầu vồng ngũ sắc tỏa sáng như pháo hoa đập vào mắt nó. Bếp lửa giữa Jack và vị sư thì càng lúc càng cháy dữ dội, bùng nổ thành một cái lò nung tỏa sáng chói lòa.

Jack dụi dụi mắt cố thoát khỏi ảo giác kinh hoàng.

Đến khi nó mở mắt ra lần nữa thì đám lửa đã tàn, vị sư già cũng biến mất. Xung quanh chỉ còn lại ấm trà năm lần lóc trên mặt đất.

Chuyện gì vừa xảy ra thế này? Hay là nó bị hoa mắt? Chẳng lẽ đó là tàn dư của đòn Tử Xúc mà nó dính phải?

Jack nhìn quanh tìm vị cư sĩ. Trong hang chẳng có một ai.

Akiko nói đúng. Nó đã quá liều lĩnh khi tham gia vào thử thách cuối cùng này. Mất sức quá nhiều khiến tinh thần nó rệu rã và bắt

đầu hoang tưởng linh tinh.

Jack cầm ấm trà lên.

Bất chợt một tiếng ré phát ra từ bên trong khiến Jack giật mình thả ngay xuống. Từ bên thân ấm mọc ra hàng trăm cái chân hoảng loạn lủi nhanh vào bóng tối. Jack chưa kịp định thần thì đã bị tiếng động mạnh từ phía sau làm cho phân tâm.

Nó cố gắng tự trấn an rồi xoay người nhìn lại.

Đột ngột chết cứng vì sợ hãi và hoảng loạn tột độ, tiếng thét của nó tắc nghẹn trong cổ họng không thể phát ra được.

Một con bọ cạp màu đen khổng lồ, to đến mức có thể dễ dàng nuốt chửng một con ngựa đang bò về phía nó. Cơ thể Jack đông cứng lại không thể nhúc nhích. Con vật càng lúc càng tiến gần, bắt đầu quan sát con mồi của mình.

“Đây không phải là thật, đây không phải là thật, đây không phải là thật...” Jack run rẩy lẩm bẩm với chính mình.

Con bọ cạp giơ một càng lên quất mạnh Jack. Đòn tấn công trúng ngay ngực khiến nó bị gạt bay đập cả người vào thành hang.

“Nó là thật, là thật, thật...” Jack run rẩy lắp bắp.

Con bọ cạp tiếp tục ra đòn, lần này nó phóng đuôi nhắm thẳng vào ngực Jack.

Jack lao người tránh sang bên phải, chiếc đuôi của con quái vật đập trúng vào nền hang làm vỡ cả mặt đá chỗ Jack vừa đứng. Jack tiếp tục cuộn người né đòn tấn công tiếp theo, suýt chút nữa đã bị kim độc của nó đâm trúng.

Jack hoảng hốt tìm cách chạy đến chỗ khe hở giữa bức tường nhưng con bọ cạp đã nhanh chân chặn đường rút lui của nó. Biết mồi của mình đã hoàn toàn bị cô lập, con vật chậm rãi tiến tới, vừa gõ càng vừa rung rung đuôi.

Bị dồn vào thế chân tường, Jack không còn đường thoát thân. Nó cúi xuống nhặt một hòn đá để tự vệ và vô tình nhìn thấy con hạc giấy Yori gấp tặng đang nằm lẫn lóc bên dưới.

Origami.

Đừng đánh giá một vật qua vẻ bề ngoài của nó.

Bất chợt Jack nhớ ra nó đang ở giữa phần thử thách Tâm hồn. Vị sư Chủ Trì cũng từng khuyên “hãy điều khiển trí não, đừng để trí não điều khiển mình.”

Con bọ cạp có thật hay không không quan trọng.

Vấn đề là trí não nó tin con vật đó có thật. Và...

Qua origami, một mảnh giấy có thể trở thành những con hạc, con cá hay bông hoa; cũng như một võ sĩ phải luôn biết cách tùy biến và thích nghi với cuộc sống.

Câu trả lời trong phần Thiền Thí của Yori chợt lóe lên trong đầu Jack. Nó cần phải vượt lên trên những giới hạn thông thường, trở nên mạnh mẽ hơn so với vẻ bề ngoài.

Jack hét to thách thức.

Con bọ cạp chần chừ trong giây lát.

Rồi quyết định ra đòn kết liễu.

Jack gầm mạnh một tiếng uy mãnh như sư tử rồi tung quyền. Cú đâm từ tay nó mọc cả nanh vuốt hất tung đuôi bọ cạp, Jack thuận đà phóng luôn lên lưng con vật một cách uyển chuyển như họ nhà mèo.

Con bọ cạp cong người vùng vẫy nhưng Jack vẫn giữ được thăng bằng, nó dùng móng vuốt trên tay đâm thẳng vào lớp giáp. Con bọ cạp đau đớn điên cuồng dùng đuôi tấn công, tuy nhiên Jack đã liên tục nhào lộn qua lại tránh đòn.

Ngay lúc con bọ cạp chuẩn bị quất đuôi xuống, Jack liền nhảy lên đầu con quái vật. Sau đó nó nhanh chóng nhảy ra đứng vào giữa cuối cùng chiếc đuôi của con bọ cạp vung xuống. Con bọ cạp không kịp rút lại đòn tấn công khiến phần kim nhọn trên đuôi nó cắm thẳng luôn vào nhả cầu xanh lè tỏa sáng trong hang tối.

Bị mù và đau đớn tột cùng, con bọ cạp rú lên một tiếng thất thanh vang vọng khắp cả hang. Thế rồi âm thanh đó bị át dần bởi một tiếng sấm, và ngọn lửa lại bùng cháy, tỏa sáng như ánh mặt trời.

Con bọ cạp biến mất, Jack lại thấy mình đang ngồi đối diện nhà sư. Vị sư đang ném một loại bột gì đó vào bếp lửa biến nó thành màu tím, làn khói tỏa ra mang theo hương thơm oải hương.

“Con uống không?” ông lên tiếng, đoạn đưa cho Jack một cốc chất lỏng màu vàng chanh.

Jack từ chối không lấy, nó sợ thứ nước này lại tiềm ẩn những nguy cơ đáng sợ khác.

“Uống đi,” vị sư nhấn mạnh. “Nước này cùng với mùi hương sẽ giải trừ tác dụng do thứ nước trà ban nãy gây ra đấy.”

Jack bèn đón lấy rồi uống cạn, chỉ trong phút chốc cảnh vật xung quanh đã trở lại bình thường.

“Vậy là?” Jack hỏi trong lúc ông lão rót nước chuẩn bị pha tiếp.

“Vậy là gì?” ông đáp lại với giọng ngạc nhiên.

Jack bắt đầu khó chịu với kiểu đùa quá lố này. “Thế con có đỡ không?”

“Ta đâu có biết. Con biết không?”

“Nhưng bài thi này là do thầy dựng lên, thầy không biết thì còn ai biết nữa?”

“Không. Tất cả đều do chính con tạo ra đấy chứ. Chỉ có chính bản thân mình mới biết mình sợ điều gì nhất.” Nói đoạn ông đặt ấm trà xuống, nhìn vào mắt Jack. “Điều kiện tiên quyết để trở thành một võ sĩ vĩ đại, kể cả trong thời bình lẫn thời chiến, là phải biết cách vượt qua được nỗi sợ. Một khi đã hạ được kẻ thù khủng khiếp nhất, người ta sẽ hoàn toàn kiểm soát được nỗi sợ hãi của mình.”

Thế rồi nhà sư khoát tay chỉ đường cho Jack rời khỏi hang. “Nào, ta còn phải chuẩn bị đón vị khách tiếp theo nữa.”

Jack bối rối cúi chào rồi bước đến chỗ vết nứt trên tường.

“Jack này,” Sơn Lâm Cư Sĩ gọi theo khi nó chuẩn bị chui ra.

Jack đứng ngay lại, tự hỏi mình đã xưng tên lúc nào không biết.

“Hãy nhớ rằng hoàn tất được Tâm Thí chỉ đem lại khả năng đổi mặt chứ không giúp giải phóng con ra khỏi nó được đâu.”

Jack đứng giữa cao nguyên đầy cỏ cùng Akiko và Kazuki. Mặt trời vẫn tỏa ánh nắng ấm áp và ngọn núi cao nhất dãy Iga vẫn sừng sững chọc thẳng lên trời.

Các học viên, thầy cô và nhà sư trong chùa đang đứng thành ba vòng tròn quanh chúng. Theo hiệu lệnh của sư Chủ Trì, mọi người đồng loạt vỗ tay ba lần rồi reo lên ba tiếng vang vọng cả núi rừng.

Con tim Jack cũng vỡ òa trong niềm tự hào. Nó đã làm được rồi. Bất chấp mọi khó khăn gian khổ, nó đã chiến thắng trong thử thách Tam Tổ Luân Hồi. Nó đã sống sót trở về.

Nhìn sang phía Akiko, nó thấy cô bé đang cố kìm nước mắt trong nét mặt vừa nhẹ nhõm vừa mừng vui. Lúc Akiko thành công xuống núi, Jack đã rất sung sướng nghe cô bé kể mình đã hạ gục con quái vật trong tâm hồn mình như thế nào. Đó là một con dơi hút máu khổng lồ, và cô bé đã cần đến sự trợ giúp của linh vật hộ thể dưới dạng một con chim cắt trắng. Jack rất ấn tượng khi loài chim nhanh nhẹn có bản năng sắc bén đó là thần hộ mệnh của cô bé. Cũng như Akiko đã rất thích thú khi được biết Jack có tâm hồn của một con sư tử.

Sau đó là một quãng thời gian căng thẳng chờ đợi Kazuki lên đỉnh núi thực hiện phần thử thách của mình. Ặn đã ở đó rất lâu, và Jack đã có suy nghĩ không được hợp với tinh thần võ sĩ đạo lắm khi nó cố ý trù ẻo cho kẻ thù của mình thất bại. Nhưng chỉ một lúc sau Kazuki đã thắng lợi trở về. Jack không biết linh vật hộ thể của hắn là gì, nhưng rất có thể sẽ là rắn hay một loại nào đó gần gũi như thế.

“Hỡi các samurai trẻ, ba thử thách của Tam Tổ Luân Hồi đã chính thức kết thúc,” vị sư Chủ Trì bước đến chỗ ba đứa đồng dạng tuyên bố. “Tinh thần, Thể lực và Tâm hồn của các con sẽ tạo thành một vòng tròn luân hồi bất tận.”

Nói đoạn ông ra hiệu cho ba đứa nắm tay nhau tạo thành vòng tròn thứ tư, cũng là vòng tròn cuối cùng. Jack và Kazuki buộc phải miễn cưỡng nắm tay khiến Akiko không khỏi phì cười khi nhìn thấy vẻ mặt bọn nó.

“Hãy nhớ rằng dù trải qua các thử thách, tinh thần và thể chất của các con đã được cải thiện đáng kể,” ông tiếp tục, “nhưng điều quan trọng nhất đối với một võ sĩ không phải là thanh gươm trên tay hay bộ não trong óc; mà chính là trái tim. Tâm hồn mới là lá chắn vững chắc nhất. Sở hữu một trái tim thuần khiết, các con sẽ làm được mọi thứ.”

CHIẾN THƯ

Akiko lộ rõ vẻ kinh hoàng trước lời đề nghị của Yamato.

Lúc này cả bọn đã trở về trường Nhị Thiên Nhất Lưu và đang cùng nhau tập trung tại phòng của Jack trong Sư Tử Đường. Chuyển đi về từ dãy Iga sáng nay khá thoải mái, nhất là khi mặt trời đã tỏa ánh sáng ấm áp dễ chịu suốt đoạn đường cùng tâm trạng sung sướng vì giành được thắng lợi trong cuộc thi của chúng.

Jack vẫn còn khá mệt mỏi, các cơ bắp của nó hãy còn chưa hết đau, nhưng giấc ngủ êm ái đầu tiên sau một thời gian dài thường xuyên gặp ác mộng đã giúp nó tìm lại sự thoải mái. Với tình hình này thì có lẽ chỉ cần vài ngày nghỉ ngơi thôi là nó có thể luyện tập trở lại rồi. Thế nhưng, vấn đề đang được đề cập đến lúc này không khiến nó ớn lạnh đến tận xương sống.

Nó đã kể cho Yamato và Akiko nghe về cuộc đụng độ với Độc Nhãn Long, và giờ cả bọn đang tính cách đối phó với vấn đề *hải đồ*. Mỗi lần nghe đến cái tên đó, tim Jack lại nhói lên như muốn nhắc nhở nó về sức mạnh cũng như độ hiểm ác của hắn.

"Em nói thật đấy," Yamato vẫn kiên quyết. "Tên Độc Nhãn Long đó vẫn nghĩ Jack đã chết rồi. Đây là cơ hội không thể tốt hơn để tụi mình đánh úp hắn."

"Không được," Akiko bác lại. "Em sẽ không bao giờ đánh úp được một ninja đâu. Họ là những chuyên gia đặt bẫy. Làm gì có chuyện Độc Nhãn Long không nhận ra có thứ gì đó bất thường ngay trước mắt hắn được."

"Nhưng mà làm sao hắn biết được chứ?" Yamato tiếp tục. "Hơn nữa nếu không ra tay trước, kiểu gì hắn ta chẳng đến tấn công Jack lần nữa."

“Mình nghĩ vẫn nên tìm cách chuyển chỗ cất giấu cuốn *hải đồ* trước,” Jack lên tiếng đồng tình với Yamato. “Tối nay sẽ có một buổi tiệc mừng các học viên đã hoàn tất Tam Tổ Luân Hồi ở tòa thành Lãnh chúa Takatomi. Chúng ta có thể lần đi cất giấu trước khi Độc Nhãn Long đến đó cướp nó.”

“Đó là nếu hắn ta chưa lấy được nó thôi,” Akiko nói, cô bé bi quan lắc đầu. “Đây không phải là một trò chơi mà là thực chiến. Vượt qua được kì thì không có nghĩa là cậu đã trở thành vô địch đâu Jack ạ. Còn Độc Nhãn Long thì đang ở rất gần mức đó rồi đấy. Hắn ta luôn trốn thoát dù tình thế nguy cấp đến đâu, xưa nay chưa có cao thủ nào thắng nổi tay ninja đó cả. Dựa vào đâu mà cậu nghĩ là cậu có thể đấy?”

“Thì đấy chính là điều em đang đề cập đây: chừng nào chưa chết, hắn ta vẫn luôn là mối hiểm họa lớn,” Yamato nhiệt tình tranh cãi.

“Chị thật chẳng hiểu sao em lại cứ muốn bám vào cái ý tưởng bấy hẵn cả. Như thế khác nào tự sát đâu?” Akiko đáp. “Hay là em có động cơ cá nhân?”

“Dĩ nhiên là có rồi!” Yamato ngắt lời, đoạn siết chặt tay, mím môi ra vẻ rất căm hận. “Jack không phải là người duy nhất muốn báo thù hắn. Độc Nhãn Long còn là kẻ thù giết anh Tenno. Nhớ chứ? Chỉ có giết chết hắn mới chuộc lại được danh dự cho gia tộc Masamoto. Và đây chính là cơ hội tốt nhất để em thực hiện điều đó.”

Cơn giận dường như đã chiếm lĩnh tâm trí Yamato, Jack hiểu rất rõ vì nó cũng không ít lần là nạn nhân phải hứng chịu tâm trạng xấu của cậu ta.

“Bình tĩnh nào Yamato,” Jack đặt tay lên vai cậu ta.

“Bình tĩnh á?” Yamato lập tức phủi tay nó ra, có vẻ càng nóng giận hơn trước. “Lẽ ra cậu phải là người đồng cảm với tớ nhất chứ. Cậu đã phải chứng kiến cảnh hắn sát hại người thân yêu ngay trước mắt mình như tớ mà. Đây không chỉ là vấn đề của cậu đâu Jack ạ. Tớ cũng đau đớn lắm chứ. Ngày nào cũng vậy cả. Chẳng qua giờ tớ không còn thứ có lợi cho hắn nữa thôi. Vì hắn đã cướp được nó từ lâu rồi!”

Một bầu không khí yên lặng căng thẳng bao trùm ba đứa.

Jack cảm thấy tự hổ thẹn. Nó chưa bao giờ suy nghĩ kĩ càng về chuyện của Yamato cả. Chính nó lúc nào cũng chỉ biết nghĩ đến an nguy của bản thân, tìm cách trở về nhà an toàn mà không cần thầy Masamoto che chở, chỉ biết lo lắng cho số phận của đứa em nhỏ, đau khổ trước cái chết của người cha và bất an vì liên tục bị tên Độc Nhãn Long truy đuổi. Ất hẳn những thứ đó Yamato cũng đều phải trải qua, bởi cậu ấy cũng đã bị hãm cướp đi người thương yêu nhất.

“Tớ rất tiếc...” Jack lên tiếng.

“Chị xin lỗi...” Akiko cúi đầu nói.

Yamato khoanh tay hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh.

“Thôi quên đi. Em cũng xin lỗi vì đã quá nóng nảy.” Nói đoạn cậu bé thi lễ tạ lỗi với Jack và Akiko. “Lẽ ra chúng ta không nên tranh cãi vì những chuyện như thế này. Vấn đề vẫn là tên Độc Nhãn Long đó. Hẳn đã, và vẫn đang là nguồn cơn của tất cả mọi chuyện.”

“Jack này, cậu có nghĩ là đã đến lúc,” Akiko gợi ý, “kể chuyện cuốn *hải đồ* với thầy Masamoto chưa?”

Jack quỳ gối trước mặt thầy Masamoto, thầy Hosokawa và thầy Yamada trong Phụng Hoàng Đường, ngay phía sau họ là một tấm tranh phụng hoàng đỏ rực.

“Jack, ta rất hài lòng về màn trình diễn trong Tam Tổ Luân Hồi của trò,” thầy Masamoto lên tiếng, ông đặt chén trà của mình xuống rồi nhìn nó với vẻ tự hào. “Với tư cách là cha đỡ đầu, ta cũng tự hào về trò không kém gì người cha ruột đã mất cả.”

Jack cố kìm nước mắt xúc động khi nghe nhắc đến người cha quá cố cũng như trước tình cảm quý báu mà người cha đỡ đầu dành cho mình. Xuyên suốt khoảng thời gian ở trường, Jack luôn nuôi tiếc những lời động viên, ủng hộ mà lẽ ra nó đã nhận được từ cha ruột. Dù chỉ là một cái nháy mắt, một lời khuyên hay một cái ôm chặt đi chăng nữa, những khoảnh khắc bình dị đáng quý ấy nó đã đánh mất suốt hai năm qua.

“Trò đã vượt qua các thử thách với lòng trung thành, nghĩa khí và dũng cảm của một võ sĩ chân chính,” thầy Masamoto tiếp tục, “ta

thật sự rất mong đến lúc được đích thân truyền lại cho trò tuyệt kĩ Nhị Thiên gia truyền đấy.”

Jack thấy tim mình như lỡ mất một nhịp. Cuối cùng nó cũng được phép dùng thanh gươm thầy Masamoto tặng. Cuối cùng đã đến lúc nó được học tuyệt kĩ vô địch thủ.

“Nhưng giờ chúng ta cần trở lại vấn đề chính của ngày hôm nay,” thầy Masamoto chuyển sang nói bằng giọng nghiêm khắc. “Trò có chuyện muốn nói với ta phải không?”

Jack giật bản người. Sao ông ấy lại biết?

Vừa nãy nó đã cùng Akiko và Yamato bàn về việc có nên kể chuyện cuốn *hải đồ* với thầy Masamoto khi nó được triệu tập đến Phượng Hoàng Đường hay không. Và trước khi Jack rời đi, cả bọn đã nhất trí chuyện này không thể giấu mãi được nữa. Jack biết hệ quả cho việc tiết lộ này có thể sẽ rất nghiêm trọng, vì vậy nó đã yêu cầu Akiko và Yamato không đi cùng. Chẳng có lí do gì để kéo hai đứa vào vấn đề này cả. Nó sẽ giấu kĩ chuyện hai đứa bạn của mình cũng biết về cuốn hải trình để che giấu tội bao che Jack cho chúng.

Nghe những lời khen tặng đầy tình cảm mà thầy Masamoto vừa dành cho mình, nó không khỏi cảm thấy có lỗi với ông. Giờ là lúc nó phải nói thật về việc mình đã lừa dối ông suốt bấy lâu.

“Con rất cảm kích những lời khen tặng đó, thưa thầy Masamoto,” Jack lên tiếng, nó cố cúi đầu thật sát, “nhưng con thật sự không xứng đáng được nhận đặc ân này.”

Thầy Masamoto liền rướn người về phía trước nhướn mày ra vẻ ngạc nhiên. “Tại sao lại thế?”

“Con biết vì sao ninja lại tấn công chúng ta lúc ở Iga. Đó là tên Độc Nhãn Long. Hắn đến bắt con. Nói đúng hơn là, đến để cướp cuốn *hải đồ* của cha con.”

“*Hải đồ* là thứ gì?” thầy Hosokawa hỏi.

Jack kể cho ba người thầy của mình về quyển nhật kí hải trình, mô tả cho họ hiểu cách các thuyền trưởng sử dụng nó để định hướng cũng như giải thích về tầm quan trọng của vật này đối với chính trị và thương mại của các nước phương Tây.

“Con xin lỗi, thưa thầy Masamoto, vì đã lừa dối thầy,” Jack thú nhận. “Lí do Độc Nhãn Long đến tấn công nhà cô Hiroko lúc còn ở Toba cũng là vì *hải đồ*. Con biết lẽ ra mình nên nói thật, nhưng vì đã thề với cha trước khi ông ấy mất rằng sẽ giữ bí mật, hơn nữa con cũng không biết mình nên tin ai, cũng như sợ rằng sẽ làm an nguy đến tính mạng của thầy nên đã không nói.”

Thầy Masamoto nhìn nó chăm chăm. Tuy khuôn mặt của ông vẫn giữ vẻ lạnh lùng nhưng Jack nhận thấy vết se trên má đã bắt đầu đỏ lên. Thầy Hosokawa cũng tỏ ra giận dữ hết như thế. Chỉ có thầy Yamada là vẫn tỏ ra thấu hiểu và thông cảm cho khó khăn của nó.

“Ngày mai chúng ta sẽ bàn về chuyện này,” thầy Masamoto nói một cách ngắn gọn. “Rất tiếc là bây giờ vẫn còn một chuyện nguy cấp hơn nhiều cần phải giải quyết.”

Jack tự hỏi không hiểu liệu chuyện ấy là gì mà còn ghê gớm hơn việc nó phá vỡ nguyên tắc chân thực của một võ sĩ đạo nữa.

Thầy Masamoto gật đầu ra hiệu về phía thầy Hosokawa. Vị võ sư môn Kiếm Thuật bèn cầm một cuộn giấy lớn đưa cho Jack.

“Chuyện này là thế nào!” thầy Masamoto tra hỏi.

Jack nhìn vào tấm giấy có kích cỡ của một tấm biển hiệu, trong đó có rất nhiều kí tự *kanji* được viết thảo. Do đã được học về chữ viết cơ bản cùng với Akiko nên Jack nhận thấy có tên mình trong số chữ đó.

“Cái này là cái gì vậy ạ?” Jack hỏi.

Ba vị võ sư liền nhìn nhau ra vẻ khó hiểu.

“Đây là một bức chiến thư,” thầy Masamoto đáp, có vẻ như ông cho rằng nói đến đó là nó đã đủ hiểu.

Jack vẫn trở mắt ra nhìn cuộn giấy.

“Đúng là trò đã vượt qua được Tam Tổ Luân Hồi, nhưng tự tin đến mức này là quá sức rồi đấy,” thầy Hosokawa cứng rắn nói. “Dựa vào đâu mà trò dám tham gia đấu kiếm với một samurai đang khổ hạnh hả?”

Jack kinh ngạc nhìn vị thầy của mình. Hay là họ đang bày trò trêu nó. Nhưng nếu thế thì sao họ lại mang vẻ mặt nghiêm trọng đến vậy.

“Em... đâu có tham gia tỉ thí với ai,” Jack lắp bắp.

“Tên trò nằm ngay dưới kia kìa, còn tự xưng là Đại Kim Mao Võ Sĩ - chiến binh tóc vàng vĩ đại,” thầy Hosokawa chỉ tay vào kí tự *kanji* trong tấm giấy. “Sasaki Bishamon, người đang khổ hành, đã chấp nhận chiến thư của trò, và hạn sẽ quyết đấu trước lúc mặt trời lặn hôm nay.”

Jack kinh hãi không nói nổi lên lời. Sao lại như vậy được. Nó chưa hề viết tên vào bức chiến thư nào cả. Làm sao nó đủ can đảm, cũng như liều lĩnh tham gia đấu kiếm với một võ sĩ đang chứng minh khả năng của mình. Nhất là tên ông ta còn đặt theo Chiến Thần nữa chứ.

Mục tiêu duy nhất của nó chỉ là nhanh chóng lấy lại cuốn *hải đồ*. Và để làm được điều đó, nó cần phải đến dự buổi tiệc tại thành Nijo tối nay. Thầy Masamoto đã tuyên bố tạm hoãn chuyện đó đến ngày mai, nhưng tình thế này với nó khác nào như ngồi trên đồng lửa.

Giờ nó lại còn phải đối mặt với một trận quyết đấu.

“Cái này không phải là do con viết,” Jack khẳng định. “Con không tỉ thí với ông ta đâu.”

Nó thật sự hoảng loạn. Những trận quyết đấu thế này rất dễ dẫn đến việc bị chặt đứt tay chân, thậm chí là mất mạng. Ai có thể làm như vậy với nó cơ chứ?

Kazuki.

Hắn đã thề sẽ trả thù rửa hận. Thôi đúng rồi. Đến Jack cũng phải thán phục màn chơi khăm quái ác này của hắn. Chỉ có thể là hắn chứ không ai khác cả.

“Không phải trò viết, vậy là ai?” thầy Masamoto hỏi.

Jack đã định nói tên Kazuki, nhưng nó chợt nhớ đến việc mình đã vu oan cho người ta lúc ở Iga. Chuyện đó hoàn toàn là lỗi của nó. Và sai lầm đó rất có thể sẽ lặp lại nếu nó cứ xem xét sự việc dựa trên cảm tính như thế này.

Nghĩ vậy, nó lắc đầu nhìn xuống sàn. “Con không biết ạ.”

“Vậy thì chúng ta bị rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan rồi,” thầy Masamoto nhấp một ngụm trà rồi nói. “Tên trò và trường chúng ta đã được viết rất rõ ràng trên tấm biển công bố trước toàn vùng

Kyoto. Nếu không tham gia trận đấu này, không chỉ mình trò, mà danh dự cả gia tộc Masamoto lẫn trường Nhị Thiên Nhất Lưu đều sẽ bị tổn hại nghiêm trọng.”

“Chúng ta không thể giải thích với ông ta đây chỉ là một hiểu lầm được sao ạ?” Jack phân bua.

“Như vậy cũng không thể thay đổi được thực tế là người ta đã nhận chiến thư của trò.”

“Nhưng, chắc là con chưa đủ tuổi tham gia đấu kiếm chứ?”

“Năm nay trò được bao nhiêu tuổi rồi?” thầy Hosokawa hỏi.

“Tháng này tròn mười bốn tuổi ạ,” Jack khấp khởi hi vọng.

“Trận quyết đấu đầu tiên của ta là vào năm mười ba tuổi,” thầy Masamoto nói bằng giọng tự hào. “Đối thủ là Arima Kibei, một tay kiếm khá danh tiếng thời bấy giờ. Ông ta cũng treo biển thách đấu như thế này. Lúc đó ta tuổi trẻ nông nổi nên đã không ngần ngại điền tên mình vào. Thật ra, ta nhìn thấy ở trò rất nhiều điểm giống mình ngày xưa, Jack ạ. Chỉ ít thì cũng khá nhiều lần như thế. Vậy nên thật lòng mà nói, ta có hơi thất vọng khi trò không phải là người viết chiến thư; và càng thất vọng hơn khi biết bấy lâu mình vẫn bị lừa dối.”

Má Jack đỏ bừng lên vì hổ thẹn, nó thậm chí không dám nhìn vào mắt cha đỡ đầu của mình nữa.

“Nhưng dù sao thì chuyện cũng đã rồi,” thầy Masamoto tiếp tục nói. “Đến lúc chiều tà trò sẽ phải tham gia quyết đấu để giữ thể diện cho trường chúng ta.”

Jack không tin vào tai mình nữa. “Nhưng con đã được tập với kiếm thật bao giờ đâu ạ!”

“Ta cũng vậy thôi,” thầy Masamoto xua tay cắt lời nó. “Ngày ấy ta đã hạ Arima với một thanh kiếm gỗ.”

Đến nước này thì nó biết mình chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài chấp nhận tỉ thí với vị võ sĩ kia.

“Thế là cuối cùng trò cũng được thỏa nguyện rồi nhé. Đúng y thái độ nôn nóng được dùng kiếm thật trong giờ học của ta,” thầy Hosokawa bình phẩm với một nụ cười gượng. “Dù sao thì cũng chưa

quá bi quan. Ta đã từng thấy trò tập luyện với kiếm thật sau Nam Thiền Viên. Tư thế của trò rất tốt. Có lẽ trò sẽ sống sót thôi.”

Có lẽ? Jack giật mình trước thái độ bình thản của vị thầy.

Nó cứ tưởng chỉ ít cơ hội của mình cũng phải cao hơn thế chứ.

49

CHIẾN ĐỊA

Chàng võ sĩ trẻ nằm co giật trên nền đất, máu không ngừng tuôn xối xả từ phần cổ bị cắt sâu chảy thành dòng loang ra vùng chiến địa.

Đám đông reo hò cuồng nhiệt, hào hứng chờ đợi thêm vài màn đổ máu nữa.

Đứng cùng nhóm bạn ở góc khán đài dừng tạm, sợ hãi trước số phận của anh chàng nọ, Jack siết chặt kiếm của nó tới nổi ngón tay nó trắng bệch, phần chuôi kim loại ngấn vào da đau rát.

Nhìn xuống cặp mắt anh ta, Jack có thể nhận rõ nguồn sinh khí dần cạn đi như ánh đèn sắp tắt.

“Người tiếp theo!” chiến binh hung tợn đứng hiên ngang giữa chiến địa đông dặc hô. Vị võ sĩ đang khổ hạnh này vận trang phục *hakama* màu trắng pha đỏ thẫm, ông ta đưa thanh *katana* lên cao rồi vẩy nhanh vết máu của kẻ địch vừa dấy lên lưỡi kiếm ban nãy.

Yamato thúc khuỷu tay đẩy thẳng bạn lên phía trước.

“Ông gọi cậu kìa, Jack.”

“Tuyệt quá các cậu nhỉ?” vừa nói Saburo vừa hào hứng nhét miếng bánh *obanyaki*^[19] vào miệng, chẳng mảy may để ý đến phần bơ trứng chảy cả xuống cằm.

“Sao cậu có thể nói được như thế chứ?” Akiko trách.

“Thì tại mình sắp được xem quyết đấu còn gì nữa! Thế mà tớ cứ tưởng không về kịp rồi cơ.”

“Saburo à,” Jack lên tiếng, buồn rầu vì thẳng bạn quá thiếu nhạy cảm của mình. “Tớ sắp chết đến nơi rồi đấy.”

“Ôi dào, không có chuyện đó đâu,” Saburo nhe răng cười vui vẻ đáp lại. “Thầy Masamoto đã thỏa hiệp với ông ta sẽ dừng trận đấu

ngay khi có người đổ máu rồi. Có thể cậu sẽ bị vài vết sẹo, nhưng chết thì không đâu.”

“Thế cậu nghĩ trận đấu hồi nãy không dùng luật đó chắc?”

Saburo há miệng định đáp lại, nhưng chắc không nghĩ ra được gì để nói nên đành ngậm lại cắn thêm một miếng bánh.

“Hồi nãy là do xui xẻo thôi mà Jack,” Yamato lên tiếng trấn an. “Anh ta xông tới không đúng thời điểm nên mới vô tình bị chém trúng cổ. Đơn giản vậy thôi, cậu sẽ không sao đâu.”

Những lời an ủi này của bọn nó vẫn không khiến Jack an tâm lên được chút nào.

“Jack ơi!” một giọng nói quen thuộc vang lên, đám đông cũng tách ra cho một cậu bé nhỏ con chen vào.

Yori tập tễnh bước đến, cậu bé đang được Kiku bên cạnh dìu đi.

“Sao cậu không nằm nghỉ,” Jack quở trách. “Chân cậu còn đang -”

“Đừng lo cho tớ,” Yori dựa người vào nạng ngắt lời nó. “Lúc tớ cần cậu cũng đã ở bên tớ còn gì. Hơn nữa tớ muốn trao tận tay cậu cái này.”

Nói đoạn cậu bé đưa cho nó một con hạc giấy. Hình xếp lần này rất nhỏ, thậm chí còn bé hơn cánh hoa anh đào, nhưng kĩ thuật thì vô cùng hoàn hảo.

“Cảm ơn nha,” Jack đáp, “tớ vẫn còn giữ con cậu cho lần trước mà.”

“Nhưng cái này là đặc biệt. Tớ đã gấp xong một nghìn con hạc giấy rồi. Đây là cái thứ một nghìn, hình xếp có chứa đựng lời ước bên trong đó.”

Ngay lúc đó, dường như nó cảm thấy con hạc giấy trong tay mình đang vỗ cánh mang theo hi vọng.

“Tớ đã ước mình có thể bảo vệ cậu, như cậu đã cứu mạng tớ vậy,” Yori giải thích, ánh mắt cậu bé tràn đầy niềm tin.

Cảm động trước tấm lòng của Yori, Jack cúi đầu đáp lễ rồi cẩn thận gấp con hạc giấy vào dải đai lưng của mình.

Thầy Masamoto bước đến chỗ bọn nó. “Chuẩn bị xong chưa?”

Jack gật đầu yếu ớt.

“Đừng sợ. Con đang cầm trong tay thanh gươm đầu tiên của ta mà,” ông lên tiếng trấn an. “Chúng sẽ không làm con thất vọng đâu. Nhớ tính toán kĩ khoảng cách giữa mình và đối thủ. Dẫn dụ người ta vào tầm sát thương của mình. Nếu không được thì tìm cách buộc anh ta phải làm thế. Quan trọng nhất là, không được để mình rơi vào bẫy của đối phương.”

Jack cúi lạy tỏ lòng cảm kích trước lời khuyên.

“Nếu thể hiện được lòng dũng cảm của mình,” ông tiếp tục, cố tình hạ thấp giọng để không ai khác có thể nghe thấy, “con vẫn có thể lấy lại được danh dự và lòng tin đã đánh mất.”

Nói xong thầy Masamoto trở về vị trí chủ tọa giữa đám đông. Giờ Jack lại càng thấy áp lực buộc phải thắng lớn hơn bao giờ hết. Nó vừa được cha đỡ đầu trao cho một cơ hội chuộc lại lỗi lầm.

Đến lượt thầy Kano bước về phía nó.

“Chân thầy sao rồi ạ?” Jack hỏi.

Vị võ sư lập tức cười vang. “Ta thích trò ở chỗ này đây Jack. Lúc nào cũng nghĩ đến người khác trước cả bản thân mình. Thế còn vấn đề của trò thì sao? Mặt trời sắp xuống núi rồi. Hãy thử tìm cách dồn đối phương tới chỗ ánh hoàng hôn làm mờ mắt hăn nhé.”

Nói đoạn ông siết chặt vai Jack rồi bỏ ra một cách miễn cưỡng mà bước đến đứng cùng cô Yosa.

“Hãy giữ vững trọng tâm cũng như thăng bằng. Ta tin trò sẽ sống sót trở về,” cô Yosa lên tiếng, đoạn đặt mu bàn tay lên má nó rồi nói. “Nhưng nếu tay võ sĩ đó dám động đến dù chỉ một sợi tóc của trò, ta hứa sẽ biến ông ta thành bia tập bắn ngay.”

Có vẻ như ai cũng muốn đưa ra cho Jack vài lời khuyên, kể cả thầy Kyuzo trong lúc di chuyển đến vị trí các võ sư khác đang đứng cũng nói cộc lốc, “Nhớ cho kĩ, cơ hội chỉ có một mà thôi, đừng biến nó thành lần cuối cùng của mình.” Nói rồi vị võ sư nhỏ thó nhếch mép với nó như thể nụ cười sẽ khiến ông ta đau đớn lắm không chừng, đoạn quay lưng bước đi.

Jack vẫn chả thể nào ưa nổi vị võ sư môn Thể Thuật này, tâm trạng của nó lại càng xấu đi trông thấy khi Kazuki và băng Bọ Cạp

nghe ngang xuất hiện, đi ngay cạnh hắn là Moriko nổi bật với bộ răng đen cùng gương mặt trắng bệch đầy tương phản.

Thế rồi Kazuki bước về phía nó cúi đầu thi lễ.

“Chúc may mắn, Jack,” hắn nói, có vẻ khá chân thành.

“Ờ... cảm ơn,” Jack ấp úng, bất ngờ với thái độ của Kazuki. Có khi hắn không liên quan đến vụ mạo danh viết chiến thư lần này thật.

Thế rồi với bộ mặt lạnh như tiền, Kazuki nói thêm, “Sau trận đấu nhớ để lại kiếm cho tao nhé?”

Đám Bọ Cạp liền ồ lên khoái trá với trò đùa của Kazuki, xong xuôi chúng lại quay đi, vẫn không ngừng cười lớn.

Akiko bất ngờ nắm tay Jack an ủi nó. “Đừng bận tâm đến họ Jack à. Hãy nhớ lời sư Chủ Trì đã nói: tâm hồn là lá chắn vững chắc nhất.”

“Tinh tâm!” Kiku nói thêm vào. “Cậu sẽ cần đến phương pháp đó đấy.”

“Cả lời thầy Kano đã dạy nữa,” Yamato tiếp lời. “Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, vậy nên đừng chiến đấu mà dùng mắt.”

“Cậu ăn gì chưa?” Saburo hỏi rồi chìa cho nó một xiên thịt gà. “Không bao giờ nên đánh nhau với cái bụng đói cả.”

Jack lắc đầu quầy quậy, nó đang hoàn toàn mất phương hướng với cả tá lời khuyên.

Đúng lúc đó thì Emi chen ra khỏi đám đông bước đến trao cho nó một bó hoa trà màu vàng và đỏ.

“Chúc cậu may mắn,” cô bé thì thầm vào tai nó. “Hẹn gặp cậu ở bữa tiệc tối nay nha.”

Akiko bước đến đứng giữa hai người ngỏ ý muốn cầm hoa hộ Jack. Emi bèn mỉm cười xã giao rồi đưa cho cô bé, tuy nhiên ánh mắt lộ rõ vẻ khó chịu.

“Đến giờ rồi Jack,” thầy Hosokawa cất tiếng gọi nó từ chỗ vị võ sĩ khổ hạnh đang đứng chờ, vũ khí đã sẵn sàng trên tay.

“Vô Tâm,” ông thì thầm vào tai Jack sau khi giới thiệu nó với đối thủ của mình, Sasaki Bishamon.

“Nhưng chính thầy bảo em sẽ cần năm năm để luyện thành kĩ năng đó còn gì,” Jack thắc mắc hỏi trong lúc vị võ sư làm công tác kiểm tra kiểm lần cuối cho nó.

“Đã qua giai đoạn cần đến thời gian rồi,” ông nhìn thẳng vào mắt nó mà đáp. “Thời gian qua trò tập luyện rất chăm chỉ, lại vừa thắng được thử thách Tam Tổ Luân Hồi. Giờ chỉ cần không chờ đợi bất cứ điều gì, sẵn sàng đón lấy tất cả thì kĩ năng Vô Tâm sẽ nằm trong tầm tay thôi. Hãy biến hữu kiếm thành vô kiếm.”

Sau lời khuyên cuối cùng này, ông trao thanh *katana* lại cho Jack rồi bước đi, để nó một mình đối mặt với kẻ địch trên chiến địa đầy máu tươi.

Nhìn gần mới thấy Sasaki Bishamon trông giống hệt như cái tên mô phỏng Chiến Thần của mình. Hai bên cánh tay người đàn ông này đầy những vết sẹo dài như rãnh, ánh mắt sắt đá lạnh lùng đến rợn người. Nội cách thủ thế cũng đủ cho thấy ông ta không phải tay mơ, hẳn là trước đó đã từng đi rong ruổi chinh chiến khắp nước Nhật.

Nhưng điều làm Jack thấy lo lắng nhất lại là tấm gia huy thêu trên chiếc áo khoác cùng dải băng chít trên trán ông ta. Một vòng tròn hình bốn con bọ cạp màu đen.

Cơ ác mộng nó gặp ngày đầu năm mới lại hiện ra rõ mồn một, nó cố nhớ lại lời thầy Yamada đã giải nghĩa hôm đó. Tứ đồng âm với tử. Nó đã từng đứng độ bằng Bọ Cạp của Kazuki, con quái vật khổng lồ ở thử thách Tâm hồn, và giờ là tấm gia huy của người này. Phải chăng ông ta chính là con bọ cạp thứ tư đó?

“Mày đã chuẩn bị sẵn trang phục xuống mồ rồi đó à? Suy nghĩ thấu đáo đấy, nhóc *ngoại quốc*,” vị võ sĩ chỉ tay vào ngực nó cười lớn.

Không hiểu ý ông ta, Jack cúi xuống nhìn tấm áo của mình. Thì ra trong lúc vội vã chuẩn bị cho cuộc chiến, nó đã vô ý xếp vạt phải của tấm áo lên trước vạt trái, cách người ta mặc y phục cho người chết trong đám tang! Tại sao nãy giờ không ai nhận ra điều này cơ chứ?

“Nơi này sắp bắt thêm được một thằng *ngoại quốc* rồi!” một người hô lên từ đám đông.

“Cho nó đổ tới giọt máu cuối cùng luôn!” người khác tiếp lời.

Đáp lại hai người này là một chuỗi các âm thanh reo hò lẫn lộn với chế giễu, có vẻ những người có mặt cũng chia làm hai phe, trung tính và bài ngoại.

Những tiếng reo hò càng lúc càng lớn khiến Jack hoàn toàn mất phương hướng trước tiếng ồn, cái nóng và sự hỗn loạn ở nơi chiến địa này. Đầu nó ong cả lên và lộn tung phèo với hàng loạt các lời khuyên khác nhau. Thấy nó thờ dốc, thầy Yamada đã phải vội bước đến trấn an.

“Hít sâu vào. Tập trung vào trận chiến.”

“Thầy ơi, con không thể. Ông ta giết con mất. Con phải làm gì đây.”

“Chỉ con mới có thể hiểu rõ mình cần phải làm gì thôi,” vị thiền sư đáp, đoạn chỉnh lại tay cầm kiếm đang run rẩy cho nó. “Hãy làm như cách con định khuyên người khác. Nghĩ xem điều đó là gì nào?”

“Lên đi, ranh con! Đừng làm tốn thời gian nữa!” vị võ sĩ đập cát hô to.

“Đối mặt với nỗi sợ,” Jack đáp ngay mà không cần suy nghĩ.

Thầy Yamada gật đầu. “Đúng vậy. Hãy nhớ rằng đối thủ lần này chỉ là một con người bằng xương bằng thịt. Ông ta không giống như Sơn Lâm Cư Sĩ.”

Không khí xung quanh khô khốc đến đáng sợ. Jack cảm giác như miệng mình ngậm đầy cát. Nó thử đưa lưỡi liếm môi, dường như nỗi sợ đã lấy hết độ ẩm ở đó rồi.

Đầu kiếm của hai người lấp lóe phản chiếu thứ ánh sáng màu đỏ vàng cuối ngày. Jack chỉnh lại động tác cầm kiếm của mình lần cuối. Thanh kiếm của thầy Masamoto tuy có nặng hơn cây kiếm gỗ nó vẫn dùng nhưng lại rất hài hòa, lưỡi kiếm sắc bén, thân kiếm chắc chắn. Trải qua nhiều tháng trời tập luyện, Jack cũng đã tập chém rất nhiều với món vũ khí này, có thể nói nó hoàn toàn quen thuộc với thanh gươm đang cầm trên tay.

Nó dần bình tĩnh trở lại.

Jack không thấy sợ hãi hay căng thẳng nữa. Tuy đang trong thế nghìn cân treo sợi tóc nhưng cũng như phần thử thách Tâm hồn trước đó, nó đã kiểm soát được nỗi sợ của mình.

Jack nhớ lại lời thầy Hosokawa. *"Ba điều tối kỵ với một samurai là sợ hãi, hoang mang, và do dự."*

Nó đã đánh bại nỗi sợ hãi.

Nó đã vượt qua cơn hoảng loạn.

Chỉ còn lại do dự.

Jack chăm chú quan sát khuôn mặt kẻ địch. Ánh mắt lạnh lùng màu xám của ông ta chẳng để lộ ra điều gì.

Dù sao đây cũng không phải là lần đầu nó phải nhìn thẳng vào cái chết.

Khác chẳng là, lần này nó sẽ không chần chừ nữa.

Jack nhận thấy ông ta cầm kiếm hơi thấp, để lộ sơ hở ngay phần cổ.

Trước hàng trăm con mắt khán giả, vị chiến binh ra đòn nhanh như chớp. Jack liền lập tức gạt thanh gươm của vị võ sĩ sang bên rồi tấn công mục tiêu.

Đường kiếm xé gió trong không trung.

Và trật đích.

Chỉ là một cái bẫy của vị võ sĩ nọ. Ông ta cố tình mời gọi Jack tấn công để lợi dụng sơ hở tung ra cú phản đòn vào thẳng bụng nó, cắt từ be sườn xuống tới bụng.

Một tiếng la thất thanh vang lên từ chỗ Akiko, Emi và những người khác, dường như Jack đã bị xuyên thủng bởi thanh gươm của võ sĩ.

VÔ KIẾM

Phải may mắn lắm Jack mới tránh được cú đâm ấy, tuy rằng lưỡi kiếm đã kịp thọc qua phần áo lưng nhùng của nó mà xuyên thẳng sang phía bên kia. Lưỡi kiếm kề sát đến mức suýt nữa thì cắt cả vào da. Jack thậm chí còn cảm nhận được lưỡi thép lạnh lòng ép vào da thịt.

Đồ ngốc! Đồ ngốc! Đồ ngốc!

Jack thầm nguyện rửa mình trong lúc lao nhanh qua đối thủ, bộ đồ tập của nó bị đâm rách toạc trong lúc cố gắng tìm lối thoát. Nó vội vã tách xa ra khỏi vị samurai.

Thầy Masamoto đã nói gì nào?

"Làm gì thì làm, đừng để hấn áp sát."

Và chính xác hấn vừa làm như thế.

Vị samurai liếc mắt xuống phần cơ hoành đã không còn mảnh vải nào che của Jack tỏ vẻ thất vọng. "Bộ bọn *ngoại quốc* không có máu hủ?"

Có tiếng cười khoái chí lạo xạo vang lên từ trong đám đông.

"Đương nhiên rồi!" một khán giả hét lớn. "*Ngoại quốc* là tụi sâu bọ mà!"

Thế là cả đám đông liên ồ lên, một số còn kêu gào đòi lấy máu Jack, số khác thì biện bạch danh dự cho nó.

Jack giận sôi gan trước sự căm thù quáng của đám đông khán giả. Dường như bọn họ chẳng có chút ý niệm nào về tinh thần võ sĩ đạo. Lễ ở đâu? Danh ở đâu? Nhân ở đâu? Nghĩa trong lương tâm con người ở đâu?

Thu hết can đảm, nó định bụng sẽ cho họ thấy samurai phải là người như thế nào.

Jack làm theo lời thầy Masamoto, nó thả cơn nóng giận của mình xuống làn nước trong tâm trí để cơn giận tan biến theo từng gợn sóng.

Nó điều hòa nhịp thở và xem xét lại chiến thuật của mình.

Lần đầu trước quá nguy hiểm.

Jack biết nó không còn cơ hội thứ hai.

Lần này nó sẽ đợi vị samurai, khiêu khích ông ta tiến vào vùng tấn công của nó. Mặc dù lúc này bên trong người Jack đang hoàn toàn tĩnh lặng, nó vẫn cố tình tạo ra ấn tượng bên ngoài là đang lo lắng.

Nó để cho thanh kiếm trong tay mình run lên. Nó giả vờ rằng mình đang cố gắng tìm lối thoát. Lợi dụng cách đó, nó di chuyển vòng quanh cho đến khi đầu lưng về phía mặt trời và vị samurai đối diện phải nheo mắt nhìn nó. Hai mắt ông ta thậm chí còn bắt đầu chảy nước giàn dụa vì chói.

“Làm ơn... đừng giết tôi...” Jack van nài.

Sasaki Bishamon lắc đầu với vẻ ghê tởm. Từ đám đông khán giả phát ra âm thanh la ó chê bai. Jack bắt gặp thầy Masamoto gục đầu xuống trước hình ảnh quy hàng đáng hổ thẹn của nó.

“Đồ thảm bại. Thế mà cũng tự xưng là Đại Kim Mao Võ Sĩ,” vị chiến binh hét lớn, lăm le mũi kiếm chĩa vào Jack. “Để ta giải thoát người khỏi nỗi nhục này.”

Vị samurai tiếp cận nó bằng từng bước chân chậm mà chắc. Ông ta nâng thanh *katana* lên cao vừa tầm để có thể chém đôi người Jack, rõ ràng không chỉ muốn nó đổ máu mà còn muốn đó sẽ là những giọt máu cuối cùng của nó.

Jack buộc tâm trí nó trôi dạt như dòng nước.

Vô Tâm.

Không suy nghĩ.

Nó để cho âm thanh gào thét ồn ào từ đám đông chìm dần vào không gian.

Tĩnh mịch.

Nó để cho vị samurai tiến lên rồi dừng lại.

Không hề bối rối.

Nó để cho thanh kiếm trong tay hòa làm một với trái tim.

Vô kiếm.

Vị samurai vùng kiếm không chút nao núng.

Thời gian dường như chậm lại khi tất cả những gì Jack cần biết về đòn tấn công của vị chiến binh chợt ùa ra trong tâm trí nó. Nó biết chính xác thanh kiếm của ông ta đang nhắm vào đâu. Nó biết khi nào cần phải bước vào trong đường đi của thanh kiếm để có thể tránh được. Nó biết khi nào phải tấn công, và biết cả vị trí tấn công.

Jack biết đây chính là lúc mà bàn tay trong tâm trí nó đang điều khiển thanh kiếm.

Nó hành động theo trực giác của mình.

Sau ba lần vùng kiếm, cuộc đấu đã chính thức kết thúc.

Bằng một độ chính xác không chê vào đâu được như hồi thầy Hosokawa chém đôi hạt gạo, Jack đã chém trúng vị samurai với một nhát xuyên qua thắt lưng, một nhát qua chiếc quần *hakama*^[20] và một nhát qua dải vải trên trán.

Dải thắt lưng của ông ta rơi xuống trước tiên.

Rồi đến *hakama* trượt xuống thành một đồng lòng nhùng dưới đất.

Cuối cùng dải vải trên trán của vị samurai cũng là lượt rơi xuống, gia huy hình con bọ cạp đã bị cắt đôi thành hai nửa bằng nhau chẵn chẵn.

Vị chiến binh nộ khí xung thiên gầm lên lao vào Jack với thanh kiếm giơ cao tìm cách trả thù.

“Máu đã đổ!” thầy Masamoto hô to tuyên bố, ông nhanh chóng bước vào giữa hai người để dừng trận chiến.

Vị samurai chớp mắt như không tin nổi điều vừa mới xảy ra. Trên trán ông ta vẫn còn dòng máu nhỏ chảy ra từ vết nứt nơi mũi kiếm của Jack khứa vào.

“Rất xin lỗi,” Jack nói, nó cúi người cố kìm lại để không cười. “Nhưng tôi không có ý làm hại ông.”

Từ trong đám đông khán giả có một người bật cười.

Một người khác cũng bật cười, rồi một người nữa. Chẳng mấy chốc mà cả đám đông khán giả đã chìm trong trận cười nghiêng ngả, nhiều phụ nữ còn vỗ tay ra hiệu chỉ vào vị chiến binh. Phải mất một lúc sau vị samurai này mới nhận ra là phần cơ thể bên dưới của ông ta đang lồ lộ trước đám đông, bởi chiếc quần *hakama* kia chỉ còn là một đồng bụi nhùi quanh cổ chân dưới đất. Len lén nhìn quanh, vị chiến binh xấu hổ trước hình ảnh mất mặt của mình. Ông ta nhanh chóng kéo phần còn lại của bộ đồ che cơ thể rồi mất hút khỏi sàn đấu.

Jack được bạn bè và số học viên còn lại của trường Nhị Thiên Nhất Lưu vây quanh, tất cả đều tung hô chúc mừng chiến thắng của nó.

Tuy nhiên Jack không mấy để tâm đến những lời tung hô đó. Tâm trí nó còn đang mải mê với trận đấu vừa diễn ra. Vô Tâm. Nó đã làm chủ được Vô Tâm rồi. Hoặc ít ra thì cũng có thể nói là đã được trải nghiệm điều ấy. Nhưng điều quan trọng hơn là, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, thanh kiếm đã hòa làm một với trái tim và trở thành một phần cơ thể của nó.

Thanh kiếm đúng thực là linh hồn của một samurai.

Đám đông rẽ sang hai bên để thầy Masamoto và thầy Hosokawa bước tới. "Chiến thuật khá lắm Jack. Trò đã lừa được cả ta," thầy Masamoto cất tiếng khen ngợi. "Một người nếu không thể chiến thắng đối phương bằng thể lực thì cần phải chiến đấu bằng trí tuệ. Trò đã có được sự kính trọng của ta rồi đấy."

"Dạ," Jack cúi người đáp lại, nó thầm cảm ơn Chúa vì đã được tha thứ cho tội nói dối về *hải đồ*.

Ngay khi nó vừa ngước đầu lên thì thầy Hosokawa đã đứng trước mặt. Trong lúc trầm ngâm mân mê chòm râu nhọn, đôi mắt sắc lẹm của ông không ngừng xem xét nó. Thế rồi vị thầy môn Kiếm Thuật nở một nụ cười tươi đầy tự hào.

"Được rồi đấy Jack ạ. Vừa rồi trò đã chứng minh cho ta thấy mình đủ khả năng lĩnh hội Kiếm Thuật."

51

KUNOICHI^[21]

Đêm lạnh lẽo trong căn phòng ngột ngạt. Jack đổ mồ hôi hột khi tay nó lần mò tìm cuốn *hải đồ* của cha trong bóng tối.

Tiếng sáo tre lạnh lốt hòa quyện với âm thanh trầm bổng từ cây đàn *shamisen*^[22] vang vọng từ phía Đại Điện của tòa thành Lãnh chúa Takatomi. Lúc này mọi người đang tụ tập chúc mừng sự kiện thử thách Tam Tổ Luân Hồi đã kết thúc tốt đẹp.

“Không có ở đây!” Jack thốt lên, giọng nó như lạc đi vì hoảng loạn.

“Cậu chắc chứ?” Yamato hỏi.

“Chắc chắn mà. Tổ để nó ở gờ phía trên,” Jack khẳng định trong lúc nó chui ra từ sau tấm tranh lụa hạc trắng treo trên tường trong phòng khách, “nhưng nó biến mất rồi.”

“Để tớ xem,” Akiko lên tiếng. Cô bé tiến lại chỗ bực bằng gỗ cây tuyết tùng rồi hé mắt nhìn vào trong lối đi bí mật.

Ba đứa bọn nó đã lén tách ra khỏi buổi tiệc còn Saburo và Kiku thì được phân công ở lại chăm sóc Yori. Mục đích của bọn nó là lấy lại cuốn *hải đồ* và trở về trước khi có người để ý thấy sự vắng mặt của chúng. Thầy Masamoto giờ đã biết về thân phận thật sự của cuốn sổ nên đưa ra yêu cầu phải được tận mắt xem cuốn sổ đó, và nó sẽ phải được Jack mang đến vào sáng hôm sau. Jack đã đồng ý với yêu cầu trên, mặc dù nó vẫn chưa tiết lộ địa điểm cất giấu cuốn sổ phòng trường hợp có thể làm cho vị samurai nổi giận hơn nữa.

Tuy nhiên quyết định này có vẻ đã đến quá muộn. Tên Độc Nhãn Long đã nằng đi *hải đồ*.

“Đến tòa thành trang bị chống ninja mà hắn cũng vào được sao?” Jack tuyệt vọng sụp xuống nền sàn.

“Jack!”

Nó mơ hồ nhận ra Akiko đang hươ hươ thứ gì đó trước mặt.

“Cậu đang tìm cái này phải không?” cô bé mỉm cười khua khua cuốn *hải đồ* bọc vải dầu trong tay, đoạn đặt xuống đùi nó. “Chỉ là nó bị rơi xuống sàn thôi.”

“Cậu đúng là...” Jack thốt lên, nhưng nó không biết phải diễn tả ra sao cho hết sự nhẹ nhõm và nỗi vui mừng của mình cho Akiko hiểu.

Tiếng nhạc lắng dần từ Đại Điện, ngay lúc âm thanh ấy vừa tắt thì một tiếng chim réo rất vang lên.

Tiếng chim sơn ca.

Nụ cười toe toét trên khuôn mặt Jack vụt tắt ngấm, nó vẫn còn nhớ hệ thống báo động độc nhất vô nhị mà Lãnh chúa Takatomi cài đặt vào nền sàn.

Nỗi sợ của nó tăng lên cùng với Akiko và Yamato.

Có người đến.

“Mau giấu *hải đồ* đi! Nhanh lên,” Akiko giục nó.

Sàn Sơn Ca réo rất tiếng chim theo từng bước chân lại gần.

Không còn cách nào khác. Jack đành đặt lại cuốn *hải đồ* vào gờ phía trên rồi để tấm lụa buông xuống vị trí ban đầu.

Từ bên ngoài, tiếng ồn của sàn cũng tắt ngấm.

Kẻ lạ mặt đã đứng ngay trước cánh cửa.

Ba đứa nhìn nhau. Phải làm gì bây giờ? Nếu đó là một người lính canh thì chúng có thể vờ như vừa bị lạc; nhưng nếu không phải thì liệu chúng có nên vào tư thế sẵn sàng chiến đấu?

Cánh cửa giấy trượt sang bên.

Một dáng người quỳ trước mặt chúng, bóng đen sau lưng đổ dài ra hành lang, khuôn mặt che khuất trong bóng tối.

Không ai dám động dậy.

Jack chợt thấy tấm tranh lụa trên tường vẫn còn hơi đung đưa, nó cố sức giữ nguyên tấm lụa.

Dáng người cúi đầu rồi đứng dậy.

Một phụ nữ xinh đẹp trong bộ kimono màu xanh ngọc bích với mái tóc dài được cuốn cao trên đầu rồi ghim giữ bằng chiếc trâm cài tóc trang trí nhanh nhẹn lướt vào trong phòng.

“Lãnh chúa nghĩ rằng các vị có thể sẽ muốn thưởng thức thêm những món ăn nhẹ trong bữa tiệc riêng,” người phụ nữ nhẹ nhàng lên tiếng, cô đặt chiếc khay nhỏ đựng ấm trà và bốn chiếc chén kiểu Trung Hoa xuống nền chiếu *tatami*.

Đoạn ra hiệu mời bọn chúng ngồi xuống.

Tuy vẫn còn hoang mang nhưng đã phần nào thấy nhẹ nhõm, ba đứa liền làm theo. Jack dõi mắt nhìn người hầu nữ rót trà ra ba chiếc chén. Mỉm cười dịu dàng, cô mời Jack đầu tiên; trong chừng ấy thời gian, đôi mắt đen láy như ngọc trai của cô không hề rời khỏi nó.

Jack chờ cho đến khi hai đứa còn lại cũng đã cầm chén trà trên tay trước khi uống.

Sàn Sơn Ca lại reo lên lần nữa, cả bọn như đông cứng.

Người phụ nữ rút cây quạt từ dải đai lưng ra rồi phẩy tay mở quạt để lộ từng nan kim loại màu đen cùng bức tranh tinh tế hình một con rồng xanh ngọc quấn quanh dãy núi mờ sương được khéo léo vẽ tay.

“Trời hôm nay ấm quá nhỉ,” vừa nói cô vừa phe phẩy cây quạt trước mặt. “Các vị hẳn phải khát lắm rồi.”

Jack nâng chiếc chén lên, đôi môi nó khô cả lại trước nỗi sợ có người khác đang đến.

Cánh cửa giấy lại trượt mở, lần này là Emi.

“Cha tớ đang thắc mắc không biết ba người đi đâu,” cô nói, trông có vẻ tức tối vì không được mời đến chỗ tụ hội riêng của ba đứa. “Cha muốn mọi người... Cô là ai?”

Emi nhìn chằm chằm vào người hầu nữ. “Cô không phải người ở đây.”

Trước khi bọn chúng kịp phản ứng thì người phụ nữ đã lập tức quăng chiếc khay vào Emi khiến nước trà đổ tung tóe ra khắp nền sàn. Chiếc khay xoay tròn trong không trung như một chiếc *shuriken* khổng lồ chặt thẳng vào cổ Emi làm cô bé ngã xuống đất bất tỉnh.

"*Kunoichi!*" Akiko la lớn, xoay người tách xa khỏi kẻ giả mạo.

"Đừng uống, Jack!" Yamato hét lên trong lúc đập tan chén trà trong tay. "Độc đấy!"

Trong thoáng chốc, Jack sửng người khi nhìn thấy làn khói nhỏ mang mùi hương cay nồng bốc lên từ nơi nước trà đổ xuống chiếu.

"Ninja?" Jack thốt lên như không tin vào mắt mình. Nó ngược nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt. Vậy mà trước giờ nó vẫn tưởng chỉ có nam giới mới làm ninja.

Ả ninja lập tức phẩy tay khép cây quạt lại rồi vụt phần nan bằng kim loại xuống đầu Jack như một cái búa. Yamato lao tới đẩy Jack ra, không may bị phần đầu nhọn của thanh sắt trên quạt đập trúng thái dương. Cậu ta ngã xuống sàn nằm im bất động.

Bật đứng dậy, ả lao qua cơ thể im lìm của Yamato xông vào Jack. Ngay lúc vừa giơ lên tấn công thì ả đã bị đòn bán nguyệt cước của Akiko đá văng cây quạt ra khỏi tầm tay.

Ả ninja ngay lập tức trả đòn bằng một cú đá ngang hông hiểm độc vào ngay bụng Akiko khiến cô bé bật văng ra tận bên kia góc phòng.

Trong khoảnh khắc ả bị phân tâm. Jack đã kịp đứng dậy. Bắt gặp cảnh hai người bạn bị thương nằm la liệt xung quanh, cơn giận của nó bùng lên dữ dội tiếp sức cho nó chuyển thể tấn công.

Tuy nhiên ả ninja đã kịp thủ thế trước khi cú đá móc xoáy của Jack kịp vung tới. ả nhanh chóng hụp người xuống thọc tay vào mái tóc khiến nó bị tung ra xoắn xuống lưng bỗng bênh như một đám mây đen, cùng lúc đó một tia sáng lóe lên lao tới mắt phải của Jack.

Jack loạng choạng lùi lại tránh cây trâm sắc lẹm, đầu nhọn của nó ánh lên tia sáng trong lúc lướt qua mắt.

Ả tiếp tục dùng cây trâm đâm nó lần hai nhưng không thành công.

Jack dõi theo cây trâm thép lướt qua bên trái nó, đột nhiên, bài học về cách "chiến đấu không dùng mắt" của thầy Kano hiện ra trong đầu. Bản năng khiến đôi mắt nó nhìn theo dấu thứ vũ khí lóe sáng kia, nhưng thứ ánh sáng quỷ quyệt ấy của ả ninja chỉ nhằm khiến nó bị phân tâm.

Ngay khi nó vừa quay lại đối mặt, ả liền mở lòng bàn tay ra trước miệng rồi thổi làn bụi đen lấp lánh vào mắt nó.

Đau nhói trước làn bụi gồm cát, mùn cưa và hạt tiêu xay nhỏ trộn lẫn với nhau, nước mắt không ngừng chảy ròng ròng xuống khuôn mặt Jack.

Mọi thứ xung quanh nó chìm trong một màn đen.

Jack đã bị mù.

SASORI

“Akiko! Tổ không nhìn được!”

Cô bé liền lao tới bảo vệ nó. Jack nghe thấy tiếng trâm vun vút xé gió và âm thanh va đập vào cánh tay khi Akiko đỡ đòn tấn công tiếp theo của ả *kunoichi*. Jack thầm nghĩ trong đầu rằng nó vẫn phân biệt được phần tạp âm khi Akiko vùng lên phản công bằng một cú đá trực diện, bởi nó nghe thấy tiếng ả kia loạng choạng lùi lại cùng âm thanh rên rỉ phát ra như thể bị gập người lại.

Mắt nó chảy nước giàn dụa như hai nguồn suối nóng hăng và cay nồng khiến nó phải nheo lại vì xót. Không còn thị giác, nó chỉ có thể lắng nghe âm thanh của cuộc chiến giữa Akiko và ả *kunoichi* từ phía bên kia căn phòng.

“Coi chừng!” Akiko hét lớn.

Jack chuyển từ thế thủ sang tấn công. Nó vận dụng các kỹ năng Li Thủ để cố gắng chạm vào ả nhưng ả đã kịp tránh. Tập trung vào tiếng động từ hơi thở rời rạc của ả, Jack đã xác định được vị trí mà ả sẽ di chuyển tới nhưng Akiko đã lập tức nhảy vào giữa ngăn đòn đánh lén của ả ninja. Giờ thì Jack không thể tấn công nếu nó không muốn đánh trúng phải Akiko.

Bất chợt Jack có cảm giác nó vừa bắt được một thứ âm thanh xột xoạt khe khẽ từ tấm lụa treo trên tường và tiếng bước chân rất nhẹ. Jack lập tức cảm nhận thấy phần bọc bằng gỗ cây tuyết tùng nơi nó đang đứng dường như hơi xì xuống dưới sức nặng của kẻ lạ.

Jack xoay người lại thủ thế bảo vệ khuôn mặt.

Ngay lúc đó hai tay nó va chạm mạnh với một nắm đấm nhắm thẳng vào phía sau đầu. Vận dụng những gì được học trong các buổi tập Li Thủ, Jack liền lần theo cánh tay kẻ tấn công để thực hiện một đòn mâu thủ chọc thẳng vào cổ họng hắn, tuy nhiên đòn thế của nó

đã bị khóa gọn và gạt sang bên. Ngay lập tức Jack vòng tay theo hướng ngược lại rồi trả đòn bằng kỹ thuật khóa trong, xoắn tay mình vào cánh tay của kẻ tấn công mà dùng mặt sau của nắm đấm động thẳng vào mặt đối thủ.

Nó đã đánh trúng cằm của hắn.

Cú va chạm vừa rồi khá đánh và tạo ra chấn động mạnh, tuy nhiên đối thủ của nó chỉ bật cười bằng một thứ âm thanh lục khục nghe như tiếng máy cưa rì gập gổ.

Jack bị mất điểm tiếp xúc, kẻ tấn công nó đã lùi xa khỏi tầm với.

"Ấn tượng lắm, *ngoại quốc*," Độc Nhãn Long rít lên, "có điều việc người còn sống khiến ta còn thấy ấn tượng hơn nữa đây. Lẽ ra người nên làm một ninja chứ không phải là một samurai!"

Tim Jack đập mạnh đến nhói đau. Khoảng cách quá gần với tên Độc Nhãn Long khiến toàn bộ cơ thể nó phản ứng dữ dội, hai lá phổi thắt lại.

"Tôi không sợ đâu," Jack thu hết can đảm cất lời.

"Có chứ," Độc Nhãn Long đáp lại trong lúc chậm rãi bao vây nó. "Vì ta là nỗi đau len lỏi vào xương tủy người trong đêm tối, ngọn lửa cháy thiêu đốt máu người, cơn ác mộng tồi tệ nhất của người, kẻ đã giết cha người!"

Độc Nhãn Long ra đòn nhanh lẹ đến mức Jack không kịp chống đỡ. Tên ninja đã đánh trúng vào vị trí xương vai khiến cho cánh tay phải của nó tê rần đau đớn. Jack lao đảo lùi lại thở dốc, cả cánh tay phải của nó như thể vừa bị đút vào trong đám lửa lò rèn nóng rực.

"Ở đây chỉ làm phí thêm thời gian của ta," tên ninja gằn giọng như thể chẳng có hứng thú tra tấn nạn nhân của hắn thêm nữa. "Ta đã có được thứ ta muốn."

Dù bị cơn đau giằng xé, Jack vẫn mơ hồ nhận ra là nó còn thấy được những hình dáng lơ mờ xung quanh, hai bóng đen nổi lên trên làn khói sương xám xịt. cơn đau đang dần giúp nó lấy lại ý thức và thị giác.

"Giống thế đủ rồi Sasori!" Độc Nhãn Long ra lệnh. "Giết nó và thẳng *ngoại quốc* cho ta."

Jack liên tục chớp mắt gạt nước ra. Bên trái, nó bắt gặp hình dáng mờ mờ của tên ninja trùm kín mặt giữa bức tường nhạt nhòa mờ mịt.

"Lần này đừng để ta phải thất vọng nữa nhé thằng *ngoại quốc*. Ngoan ngoan chiều trời đi."

Định vị chính xác nơi tên ninja đang đứng qua giọng nói, Jack lập tức thực hiện đòn đá móc nhắm vào đầu kẻ thù.

Chân nó vung qua khoảng không trống rỗng.

Độc Nhãn Long đã biến mất.

Có tiếng ai đó vừa thở hắt ra bằng miệng, tiếp theo là tiếng cơ thể đổ gục xuống sàn.

"Akiko!" Jack hét lên.

Không có tiếng trả lời.

"Akiko?" Jack lặp lại, nó thấy lo cho cô bé.

"Cô bạn xinh xắn của người ngòm rồi *ngoại quốc à*," ả *kunoichi* chế giễu. "Ta đã chích đầu trâm độc vào chiếc cổ xinh xắn của cô ta."

Một dòng nước lạnh băng giá vừa len lỏi vào tim nó, đau đớn hơn bất cứ loại hình tra tấn nào mà tên Độc Nhãn Long có thể hành hạ.

Jack điên cuồng lao vào kẻ vừa giết Akiko. Bất chấp tất cả; bất chấp cả suy nghĩ của mình. Nó chỉ còn biết tấn công.

Ả *kunoichi* thất thế trước những đòn tấn công như vũ bão của nó.

Đòn thế nổi tiếp đòn thế không ngừng giáng xuống ả ninja.

Jack vung tay đập mạnh vào thế thủ của ả khiến ả đánh rơi chiếc trâm độc làm nó văng sang phía bên kia phòng.

Nó càng đẩy mạnh hơn. Lực tay của Jack khiến ả phải oằn người xuống đỡ. Jack lấy hết sức bình sinh tung một đòn đá hông trúng ngay ngực ả. ả ninja ngã ngửa đập mạnh người xuống phần bực thét lên đau đớn.

"Tới đi!" Jack gầm lên, hai mắt nó ướt đẫm những giọt nước không phải vì thứ bột tung hỏa mù mà vì nỗi đau thương đang giằng xé trái tim.

Không có âm thanh phản hồi.

Jack lấy tay lau nước mắt. Thị giác của nó vẫn còn mờ, nhưng hình ảnh nhìn cũng gần được như bình thường.

Ả *kunoichi* nằm bất động trên bục.

Nó đâu có đá ả mạnh đến thế, Jack nghĩ thầm, làm sao đủ giết ả được.

Nó thận trọng bước lại gần rồi dùng chân đá vào đùi ả. Không có bất cứ phản ứng nào xảy ra. Hai tròng mắt đen của ả trở nên vô hồn, ánh sáng trong nó đã tắt.

Jack lật ả sang bên.

Chiếc trâm cài tóc trang trí nhô ra từ sau lưng ả như chiếc móc độc của một con bọ cạp. Ả đã chết vì chính chất độc của mình.

Bọ cạp.

Dù có tìm đủ mọi lí do đi nữa, Jack vẫn không thể phủ nhận rằng giấc mơ của nó đã thành sự thật.

Bốn con bọ cạp.

Bằng nhóm của tên Kazuki. Cuộc thi thử thách Tâm hồn. Vị chiến binh. Ả *kunoichi*. Số bốn đồng nghĩa với tử. Nhưng giấc mơ không ám chỉ về cái chết của nó mà về Akiko.

Jack khụy gối xuống nền sàn như mất hồn trước cảnh hoang tàn của phòng khách. Yamato đang dần tỉnh lại giữa một đồng những mảnh vụn từ các chén trà bị vỡ. Mặc dù còn thở nhưng Emi chưa hề có dấu hiệu động đậy, cổ cô bé sưng vù lên và thâm tím.

Bức tranh lụa hạc trắng treo trên tường đã bị xé toạc, để lộ ra cái lỗ bí mật đen ngòm và trống rỗng như hốc mắt trên chiếc sọ người.

Độc Nhãn Long đã có *hải đồ*.

Jack lê gối lại gần chỗ Akiko.

Cô bé nằm bất động trên nền chiếu *tatami*, một giọt máu nhỏ rỉ ra trên cổ nơi chiếc trâm đã cắm vào. Từng tiếng thổn thức đau đớn vang lên khi Jack ôm ghì lấy cơ thể vô hồn của cô bé trong tay.

LONG ĐẠO

“ĐÂY MÀ LÀ MỘT SAMURAI SAO!”

Vị chúa đảo Masamoto đã không còn tìm được cơn phần nộ bốc cao lên nữa.

Lúc phát hiện ra Jack cùng ba đứa còn lại ở trong phòng khách, ông vẫn tỏ ra hết sức tỉnh táo. Ông vẫn bình tĩnh sắp xếp một nhóm truy tìm tên Độc Nhãn Long cũng như cắt cử thêm người bảo vệ lãnh chúa. Ông vẫn rất kiềm chế khi tổ chức cho các học viên khác an toàn trở về trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Ông thậm chí vẫn còn có thể điềm tĩnh lắng nghe Jack giải thích vụ việc và lí do vì sao nó giấu cuốn *hải đồ* trong tòa thành của vị lãnh chúa.

Nhưng giờ thì ông đã phải găm lên giận dữ trước kẻ đang phủ phục dưới nền sàn Phượng Hoàng Đường. Cơ thể Jack run lên theo từng lời trút xuống như sấm sét, mỗi câu từ như lưỡi kiếm *katana* chém vào người nó.

“Người dám lấy bạn bè ra để thí mạng, hủy hoại lòng tin của ta, hơn nữa còn dám cả gan mang nguy hiểm đến đe dọa tính mạng của lãnh chúa, tất cả chỉ vì lợi ích cho cuốn *hải đồ* của cha người!”

Masamoto trừng mắt nhìn Jack, không lời lẽ nào có thể tả thấu nỗi giận dữ ông đã phải chất chứa trong lòng. Từng giây im lặng trôi qua trong bầu không khí sục sôi lửa giận, vết sẹo trên mặt ông càng lúc càng trở nên đỏ hơn.

“Tội nói dối của người ta có thể tha, nhưng người dám biến tòa thành của lãnh chúa trở thành mục tiêu cho bọn ninja! Hỏi xem làm sao mà ta bỏ qua chuyện này được hả?” ông nói mà như thì thầm trong hơi thở, như thể sợ rằng nếu tiếp tục găm lên ông sẽ không tìm được mà xuống tay với nó. “Vậy mà ta tưởng người đã hiểu được chân lí của một samurai. Nghĩa vụ của người là phục vụ ta và

lãnh chúa. Người đã phá vỡ quy tắc của tinh thần Võ Sĩ Đạo! Lòng trung thành của người ở đâu? Lễ nghĩa của người để đâu? Chẳng lẽ sự bảo hộ của ta vẫn chưa đủ chứng minh cho người biết rằng ta đáng được tin tưởng hay sao?”

Trên đôi mắt của ông ứa ra những giọt nước. Dường như ý nghĩ rằng Jack không tin ông, và có thể là cũng chẳng kính trọng gì ông đã khiến cho vị samurai vĩ đại ấy cảm thấy đau buồn nhất.

“BIẾN RA KHỎI TẦM MẮT TA!”

Jack ngồi trên cành cây thông già trong góc Nam Thiền Viên. Giấu mình trong bóng tối, nó chán nản đá vào chiếc nạng gỗ đỡ tán cây khiến cho cành lá càng lúc càng rung lên.

Ngước mắt nhìn lên bầu trời đêm, nó ước gì trời sao ấy có thể phân tán tư tưởng nó, nhưng rồi những ngôi sao cũng chẳng khiến nó thấy thoải mái hơn mà ngược lại, bầu trời ấy chỉ càng khiến nó nhận ra mình cô đơn và lạc lõng biết chừng nào. Nhật Bản đang dần bước vào thời kì căng thẳng, những kẻ ngoại quốc như nó không còn được chào đón ở đây nữa. Không chỉ bị tách rời khỏi đất nước mình đang sống, thậm chí nó còn tự li gián với người duy nhất bảo vệ mình. Jack đã biến vị chúa đảo Masamoto thành kẻ thù của nó.

Nó chẳng còn chỗ nào để chạy trốn nữa.

Cuối cùng thì Độc Nhãn Long cũng đã có được cuốn *hải đồ*.

Jack nguyên rửa sự ngu ngốc của bản thân. Nó đúng là đồ thất bại.

Không còn cuốn *hải đồ*, nó đã không giữ được kí ức của cha.

Không còn kỉ vật duy nhất của gia đình, thứ giúp nó trở về quê hương để xây dựng một tương lai mới, nó đã không giữ được lời hứa với Jess.

Không thể bảo vệ bạn bè, nó đã khiến họ phải thất vọng.

Jack đã mất tất cả những gì quý giá nhất của mình.

Gục đầu vào hai bàn tay, từng tiếng thốn thức khiến cả cơ thể nó như rạn nứt, Jack tự hỏi liệu nó có nên rời trường ngay bây giờ, hay đợi đến sáng.

“Con chưa mất hết tất cả đầu chàng samurai trẻ ạ. Đừng tuyệt vọng.”

Jack ngược nhìn lên với đôi mắt nhòe nước. Nó còn không nghe thấy âm thanh bước chân vị sư già đến gần.

Thầy Yamada tựa người lên chiếc gậy tre, đôi mắt ông trù mẩn nhìn Jack trong lúc ngón tay gầy guộc của ông trầm ngâm vân vê chòm râu dài thưa thớt.

“Chỉ là một cơn bão vừa tàn quét trong đêm, vậy thôi, ông nói, chất giọng trầm ấm dịu dàng cất lên như đang tìm đến để xoa dịu nỗi đau thương của nó. “Rồi sẽ đến lúc cơn giận của ngài lắng xuống, rồi ngài sẽ lại xem con là một samurai như trước giờ vẫn vậy. Tất cả rồi sẽ được tha thứ.”

“Làm sao có thể như thế được ạ? Con đã phản bội ông ấy mà,” Jack rên rỉ, cụm từ ấy cửa vào tim nó sắc lẹm đến ứa máu. “Con đã không tôn trọng ông ấy. Phá vỡ lòng tin của ông ấy. Đi ngược lại với tinh thần Võ Sĩ Đạo mà ông ấy luôn tôn thờ.”

“Jack à, con vừa biểu lộ ra tinh thần Võ Sĩ Đạo đấy thôi.”

Vị thiền sư già nua đặt một tay lên cánh tay Jack rồi vỗ nhẹ. “Đi với ta,” nói rồi ông dẫn Jack thoát ra khỏi bóng tối của cây thông già để đến với vầng sáng mờ nhạt từ ánh trăng đang sắp đến ngày rằm. “Tản bộ sẽ giúp đầu óc con tỉnh táo hơn.”

Jack thần thờ theo sau vị thiền sư như một cái bóng. Nó có cảm giác như thể mình đang không hiện hữu, nhưng vẫn nghe theo những lời khuyên nhủ từ vị thầy.

“Nói dối ngài Masamoto về cuốn *hải đồ* là hành động mà chính ta cũng không thể tha thứ, nhưng con đã chứng minh được sự trung thực khi tự mình thú nhận hết với ngài,” vị thiền sư mở lời trong lúc gạt nhẹ một viên sỏi ra khỏi đường đi bằng chiếc gậy tre. “Không may là con đã chọn tòa thành của lãnh chúa để làm nơi cất giấu cuốn *hải đồ* quý giá. Con đã không suy nghĩ kỹ lưỡng về những hậu quả của quyết định này.”

Jack lắc đầu.

“Tuy nhiên, ta biết rất rõ rằng quyết định đó của con không hề xuất phát từ bất cứ ý niệm xấu xa nào muốn làm tổn hại đến lãnh

chúa. Chính sự trung thành và mong muốn tôn trọng cuộc sống của người cha bảo hộ đã làm con tin rằng nói dối sẽ không có hại bằng sự thật, và tòa thành sẽ an toàn hơn ở trường. Mặc dù sai lầm trong quyết định ấy nhưng con đã hết lòng cố gắng bảo vệ ngài và thực hiện nghĩa vụ của mình. Nhất định rồi ngài Masamoto sẽ hiểu ra được điều đó.”

Lúc này hai người đã tiến đến gần một trong những tảng đá lớn được đặt trong vườn, thầy Yamada liền đưa tay ra xoa bề mặt trơn nhẵn của nó.

“Con cũng là một đứa bướng bỉnh và ương ngạnh như hòn đá này vậy Jack à. Sự cả gan và liều lĩnh trong các kế hoạch cũng như niềm tin chắc chắn vào khả năng đối phó với mọi việc của con thật giống như ngài Masamoto lúc còn trẻ vậy. Hồi ấy ngài cũng là một người độc lập và cứng rắn.”

Thầy Yamada nhìn thẳng vào Jack khiến nó càng thấy khó đáp lại.

“Và đó là lí do vì sao cảm xúc của ông ấy lại thể hiện mạnh mẽ đến thế. Bởi ngài thấy bản thân mình đang hiện hữu trong con người con. Ngài nổi nóng không phải vì giận mà vì sợ. Sợ sẽ mất đi một đứa con nữa trong tay tên Độc Nhãn Long xảo quyệt.”

Thầy Yamada dẫn Jack ra khỏi khu vườn rồi băng qua khoảng sân vắng lặng trong trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Mỗi viên đá cuội như phản chiếu lại ánh trăng khiến cả khoảng sân vuông vức như biến thành mặt biển, mỗi bước chân của hai thầy trò như đang tách sóng tiến lại về phía Đại Phật Đường.

“Con tin rằng mình vừa phá vỡ tinh thần Võ Sĩ Đạo chẳng?”

Jack gật đầu, nó chán nản đến không còn muốn nói.

“Thế thì con nhầm rồi Jack à. Những gì con đạt được tối qua, mỗi khoảnh khắc chạm trán với tên ninja đó đều đã chứng minh con là một samurai thực thụ. Sự dũng cảm dám đối mặt với hiểm nguy ấy là điều đáng được khen thưởng. Cùng với tình cảm con dành cho bạn bè thì lòng nhân nghĩa mà con thể hiện với mọi người đã gắn kết các con lại với nhau, chính nó đã bảo vệ con. Đó là thứ đã giúp con chiến đấu vượt lên nghịch cảnh. Là nguyên tắc đạo đức đáng được vinh danh. Cốt lõi của tinh thần Võ Sĩ Đạo.”

Hai thầy trò bước từng bước lên bậc thềm đá hướng tới Đại Phật Đường. Trái tim nó dần cảm thấy nhẹ nhõm hơn dưới những lời chỉ dạy thông thái của ông. Mỗi bước đi như một lời tạ lỗi của nó trước những lần thất bại.

“Con đã luôn làm theo những gì mà con nghĩ là đúng. Nghĩa cũng chính là đức tính đầu tiên của Võ Sĩ Đạo. Tấm lòng hào hiệp ấy là thứ mà Độc Nhãn Long mãi mãi không thể nào tước đi của con. Chỉ cần con còn giữ được nó, hẳn sẽ không bao giờ thất bại.”

“Nhưng con đã vừa mắc phải một lỗi lầm không thể tha thứ,” Jack vẫn khẳng khái, “mà con cũng chẳng chuộc lại được.”

“Không có thứ gì gọi là lỗi lầm ở đây cả chàng samurai trẻ ạ.”

Thầy Yamada đẩy Jack vào trong Vũ Đức Điện, nơi có bức tượng Phật tổ bằng đồng lừng lững tọa lạc trong tư thế im lặng cầu nguyện, xung quanh là một hàng nến sáng bập bùng và một nén hương đang cháy, đốm đỏ lập lòe đầu nén hương. Chiếc chuông chùa treo bất động trên đầu tượng Phật như một vầng hào quang huy hoàng thoát tục. Jack thầm hỏi liệu một trăm linh tám tiếng chuông ấy có đủ để hóa giải cho những tội lỗi của nó trong đôi mắt Đức Phật kia, mặc dù trước tiên nó cần phải tự thú với Chúa đã.

“Thất bại là mẹ thành công,” thầy Yamada giải thích, đoạn cúi đầu trước tượng Phật. “Miễn là con còn nhận ra được chúng, chúng sẽ giúp con có thêm những bài học về cuộc sống. Mỗi khi mắc sai lầm, nó sẽ chỉ cho con biết thêm một điều mới mẻ về mình. Nhưng hãy nhớ rằng, chỉ khi nào con không còn nỗ lực cố gắng nữa thì khi ấy mới là thất bại. Điều quan trọng là phải có được sự dũng cảm để tiếp tục bước đi.”

Jack cúi đầu cầu nguyện mong được Đức Phật và Chúa phù hộ trong trạng thái tuyệt vọng.

Thầy Yamada ra hiệu cho Jack vào trong căn phòng phía bên cánh gà của Vũ Đức Điện.

“Giờ con có thể gặp cô bé rồi đấy.”

Căn phòng nhỏ được thắp sáng bằng nhiều ngọn nến. Jack cúi đầu lầm lụi vào trong, mùi hương nồng của cây ngải đắng và mùi

thoang thoảng của tinh dầu nhựa thơm quyện lẫn trong bầu không khí xung quanh nó.

Akiko đang nằm trên một tấm đệm dày, người cô bé vận một bộ kimono bằng lụa mềm màu kem và vàng nâu với hoa văn là các cây tre màu xanh nhạt được thêu tinh tế.

Jack lặng lẽ lại gần quỳ gối xuống bên cạnh.

Trông cô có vẻ đã chìm vào giấc ngủ. Nó nhẹ nhàng đặt bàn tay Akiko vào tay nó. Tay cô bé thật lạnh.

“Giấc mộng đầu tiên của cậu đúng là điềm báo cho bọn mình nhỉ,” Akiko thì thầm, giọng cô khàn khàn nhưng chứa đựng trong đó cả sự kiên cường.

“Cậu may mắn lắm mới còn sống đấy,” Jack đáp lại, nó trù mẩn xiết nhẹ bàn tay cô bé.

“Núi Phú Sĩ, chim ưng, lá cà tím,” cô bật cười yếu ớt. “Thầy Yamada nói đúng, chúng đã mang lại biết bao điều may mắn. Còn gì phải đòi hỏi hơn nữa đây?”

Một lời giải thích, Jack nghĩ thầm, tuy nhiên nó đã không dă động gì đến điều đó. Giờ không phải là lúc để dò hỏi về lí do kì diệu đã giúp cô bé còn sống.

Jack đã nghe lỏm cuộc đối thoại giữa thầy Yamada và thầy Kano khi hai người bọn họ đặt cô bé vào trong Đại Phật Đường để dưỡng thương chờ hồi phục. Cuộc thảo luận ấy xoay quanh chủ đề Độc Thuật của trường phái ninja. Cả hai vị thầy đều đi đến thống nhất rằng đã có người giúp cô tạo dựng khả năng đề kháng trước các loại chất độc của ninja. Jack ngờ rằng vị sư trong Long An Tự chính là người đã nhúng tay vào việc này. Nó hồi tưởng lại Akiko đã có vẻ đổ bệnh vào dịp năm mới, sau đó cô bé đã nói với Kiku rằng có thể do mình uống quá nhiều rượu nên đã tới thẳng chỗ vị sư nhờ giúp đỡ. Liệu có phải đó là lúc cơ thể cô đang trong quá trình xây dựng hệ miễn dịch với độc tố? Akiko vẫn còn quá nhiều điều cần một lời giải thích, nhưng ngay lúc này Jack chỉ thấy mừng vì cô bé vẫn còn sống.

“Akiko à, cho tớ xin lỗi. Lẽ ra tớ nên nghe cậu. Dù thầy Yamada có nói gì đi nữa thì đó vẫn là sai lầm ngu ngốc của tớ khi không -”

“Không phải lỗi của cậu đâu mà Jack,” cô bé cắt ngang bằng một ngón tay khế đặt lên môi nó. “Sai lầm duy nhất ở đây là Độc Nhãn Long đã để cho cậu sống.”

Akiko ra hiệu cho nó lại gần rồi kéo khuôn mặt nó xuống gần cô hơn nữa.

Má hai đứa chạm vào nhau. Jack cảm nhận được hơi thở ấm áp của cô bé chạm vào da nó. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, nó thấy lòng mình thanh thản, yên bình trong vòng tay của cô.

Akiko thì thầm vào tai Jack, “Cậu phải lấy lại cuốn *hải đồ*. Hãy đi theo Long Đạo.”

CHÚ THÍCH NGUỒN TRÍCH DẪN

Dưới đây là danh sách những câu trích dẫn và các sự kiện đã được dùng trong cuốn *Samurai trẻ tuổi: Kiếm Đạo*, có kèm chú thích về nguồn gốc:

1. Chương 1 (từ trang 18 đến trang 20): Dựa theo một bài hát ru cổ, được cho là bắt nguồn từ vở kịch *Diễn tiến tình yêu* ("Đừng nói, hãy làm", Cảnh 6, Hồi 3) của nhà soạn kịch John Fletcher (1579 -1625)

2. Chương 11 (trang 96): "Nước pha trà đích thực phải là loại nước trong vắt và sâu thẳm như tâm hồn." - *Daimyo* Toyotomi Hideyoshi (1537 -1589)

3. Chương 12 (trang 97): Trà được biết đến lần đầu ở Vương quốc Anh vào khoảng năm 1652 qua các thương lái người Hà Lan. Trà cũng được du nhập vào các nước châu Âu khoảng những năm 1610.

4. Chương 27 (trang 236): "Trong trận chiến giữa sức mạnh và kĩ thuật, kĩ thuật sẽ có ưu thế. Còn trong một trận đấu giữa kĩ thuật và tinh thần, tinh thần sẽ vượt qua kĩ thuật, vì nó giúp ta tìm thấy điểm yếu của đối phương" - Taisen Deshimaru (Đại Tông Sư Thiền Phái Tào Động, 1914 - 1982)

5. Chương 34 (trang 282): "Phổ cập ư nhất thiết. Ngã đẳng dữ chúng sanh. Giai cộng thành Phật đạo." - trích Kinh Phổ độ chúng sinh.

THÔNG TIN VỀ VÕ SĨ ĐẠO

Võ Sĩ Đạo có nghĩa là “Con đường của một võ sĩ”, nó bao gồm một loạt các tiêu chuẩn đạo đức và tinh thần tương tự với tinh thần hiệp sĩ của phương Tây. Các võ sĩ Nhật Bản phải luôn tuân thủ một cách khắt khe bảy tiêu chí cơ bản này trong suốt quá trình luyện tập cũng như; sinh hoạt đời thường.

義

1. *Nghĩa*: một người có phẩm chất này phải luôn đưa ra được quyết định chính xác dựa trên các chuẩn mực đạo lí, luôn bình đẳng, công bằng với tất cả mọi người bất kể màu da, chủng tộc, giới tính hay tuổi tác của họ.

勇

2. *Dũng*: khả năng làm chủ tình hình bằng lòng quả cảm và sự tự tin.

仁

3. *Nhân*: sự dung hòa của lòng trắc ẩn và độ lượng. Nhân cùng với Nghĩa là hai nguyên tắc nhằm đảm bảo một võ sĩ sẽ không dùng sức mạnh của mình một cách lỗ mǎng hoặc vì lợi ích cá nhân.

礼

4. *Lễ*: luôn nhã nhặn và cư xử lịch thiệp với người khác. Một người có lễ phải luôn tôn trọng tất cả mọi người.

真

5. *Chân*: hướng thiện, làm theo lẽ phải, luôn nỗ lực hết khả năng của mình, thành thật với chính bản thân, cũng như những người khác.

名誉

6. *Danh dự*: một võ sĩ phải biết cách phấn đấu tìm kiếm danh dự cho mình, cụ thể là luôn hướng tới thành

công, nhưng đi kèm với đó phải là những hành động đúng mực, không bất chấp thủ đoạn.

忠義

7. *Trung nghĩa*: là chuẩn mực quan trọng nhất, căn bản nhất; nếu không trung thành, tận tụy với nhiệm vụ được giao, cũng như với người khác, thì sẽ không bao giờ đạt được thành tựu như mong muốn.

GHI CHÚ

[1] Loài bộ cạp có tên tiếng Anh là *Deathstalker*, tên khoa học là *Leiurus quynquestriatus*

[2] Một loại gậy dài hai đầu trơn láng, thường làm bằng gỗ.

[3] Món ăn truyền thống của Nhật gồm cơm trộn giấm kết hợp với nguyên liệu hải sản (thường là cá), khi ăn chấm với mù tạt hoặc nước tương Nhật.

[4] Món ăn truyền thống của Nhật gồm các loại hải sản, rau củ tẩm bột mì rán ngập trong dầu hoặc mỡ.

[5] Câu nói trước khi ăn của người Nhật.

[6] Cổng chắn giữa phần bên ngoài và khu vực bên trong vườn *roji*

[7] Ngôi nhà nhỏ bằng gỗ, địa điểm diễn ra nghi thức trà đạo.

[8] Đơn vị đo chiều dài của Anh, 1 foot = 0,3048m.

[9] Món ăn truyền thống của Nhật có thành phần là các loại hải sản tươi sống được cắt thành từng lát mỏng, ăn sống cùng một số loại nước chấm và rau.

[10] Nghệ thuật gấp giấy.

[11] Chức quan tòa cho các vụ án dân sự không liên quan đến samurai.

[12] Người thay mặt Thiên Hoàng lãnh đạo quốc gia.

[13] Dải cờ có ghi kinh Phật.

[14] Trạng thái tinh thần đã được rèn luyện ở trình độ cao của các võ sĩ và được cho là “nhập” khi chiến đấu.

[15] Tên một món canh chỉ được làm vào đúng dịp năm mới, được nấu bằng nhiều nguyên liệu khác nhau tùy từng nơi, nhưng tất cả đều có chung nguyên liệu là bánh dày mochi.

[16] Loại bánh truyền thống của Nhật được làm từ gạo nếp và nhân đậu đỏ, dùng trong dịp năm mới với ý nghĩa mang lại sự may mắn và thịnh vượng.

[17] Cây cà tím.

[18] Bishamon: nhái theo Bishamonten (Bì Sa Môn Thiên) là tên một vị chiến thần trong Phật Giáo.

[19] Obanyaki (cách gọi theo phương ngữ Kansai) là một loại bánh thường xuất hiện trong các lễ hội tại Nhật, có lớp vỏ ngoài bằng bột nướng, nhân có thể được làm từ đậu đỏ hoặc các nguyên liệu khác.

[20] Hakama là một loại quần truyền thống của người Nhật. Hakama giống như nửa quần nửa váy, có ống quần rất rộng, để mặc ngoài áo kimono.

[21] Từ gọi chung các nữ ninja.

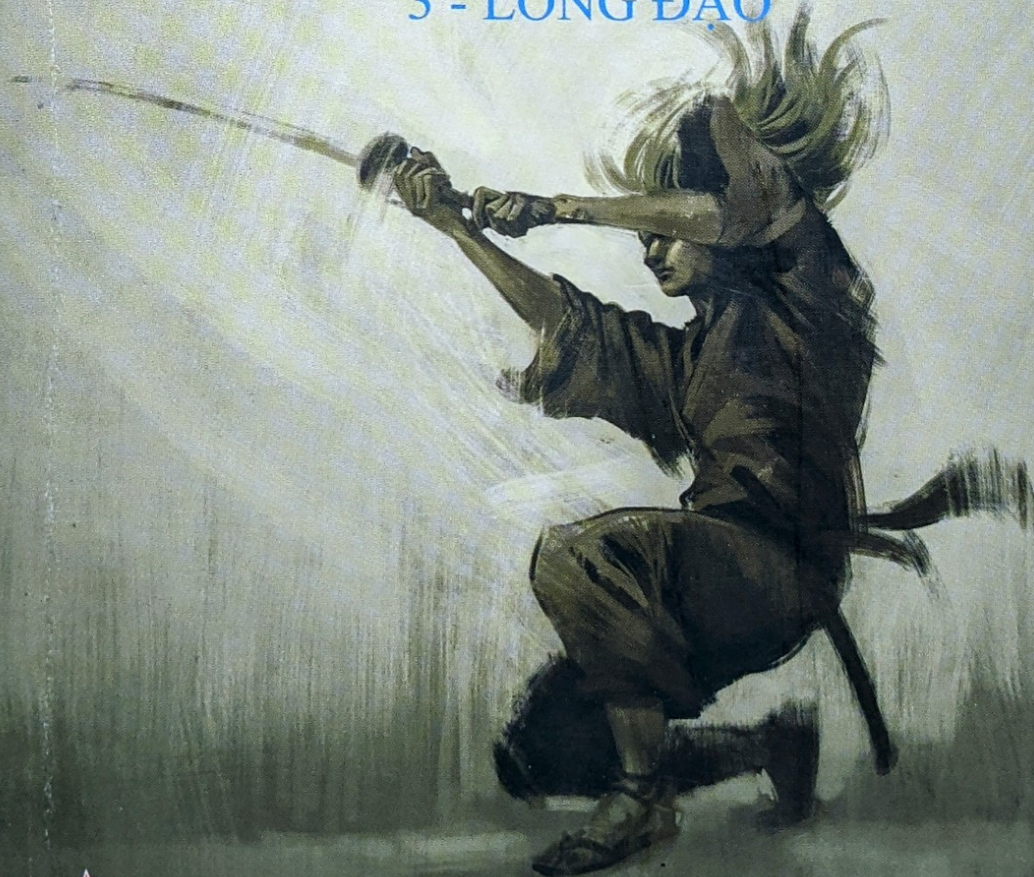
[22] Shamisen (âm Hán Việt: Tam Vị Tuyến) là một loại nhạc cụ ba dây của Nhật được chơi với một miếng gảy đàn gọi là bachi.

SAMURAI

TRẺ TUỔI

3 - LONG ĐẠO

CHRIS BRADFORD

Thời khắc của cuộc chiến sinh tử đã đến

CHRIS BRADFORD

SAMURAI
TRẺ TUỔI

3 - LONG ĐẠO

Người dịch:
Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Tác phẩm: Samurai Trẻ tuổi: Long Đạo

Tác giả: Chris Bradford

Người dịch: Hoàng Hương Trang

Nhà xuất bản Kim Đồng, 2016

Dành tặng vợ tôi, Sarah

MỤC LỤC

Bản đồ: Nhật Bản - Thế kỉ 17

Phần Mở Đầu - Tên Sát Thủ

1 - Chiếc Nạng

2 - Âm Khí

3 - Nhân Vật Thứ Ba

4 - Quỷ Kiếm

5 - Tình Mẫu Tử

6 - Khu Vườn Của Ông Uekiya

7 - Viên Ngọc Trai

8 - Võ Sĩ Đạo

9 - Ứng Điều Đường

10 - Tử Thí

11 - Haiku

12 - Nhị Thiên

13 - Thất Trận

14 - Lưu Đích Mã

- 15 - Đua Thuyền
- 16 - Bắt Cóc
- 17 - Trừng Phạt
- 18 - Lời Hiệu Triệu
- 19 - Lời Tuyên Bố
- 20 - Khí Thuật
- 21 - Tường Vũ Khí
- 22 - Thơ Tình
- 23 - Thu Diệp Thức
- 24 - Gián Điệp
- 25 - Võ Sĩ Cuối Cùng
- 26 - Tàn Tâm
- 27 - Kukai
- 28 - Kẻ Thất Bại Vĩ Đại
- 29 - Thầy Dòng
- 30 - Kị Xạ
- 31 - Diễn Biến Bất Ngờ
- 32 - Lửa Cháy Ứng Điều Đường
- 33 - Moriko
- 34 - Treo Cổ

35 - Cát Cường Lưu

36 - Kết Cục

37 - Thành Osaka

38 - Cha Bobadillo

39 - Kẻ Địch

40 - Hãm Thành

41 - Tiệc Trăng

42 - Cuộc Tấn Công Trong Đêm

43 - Thích Khách

44 - Đừng Bao Giờ Chần Chừ

45 - Thân Phận Thứ Hai

46 - Thánh Lễ Ban Phúc

47 - Trận Tennoji

48 - Xích Quỷ

49 - Hi Sinh

50 - Hạc Giấy

51 - Tháp Trung Tâm

52 - Chính Nghĩa

53 - Thế Mạng

54 - Báo Thù

55 - Tiến Thoái Lưỡng Nan

56 - Võ Sĩ

57 - Thầy Kyuzo

58 - Trận Chiến Cuối Cùng

59 - Kim Thuỷ Tĩnh

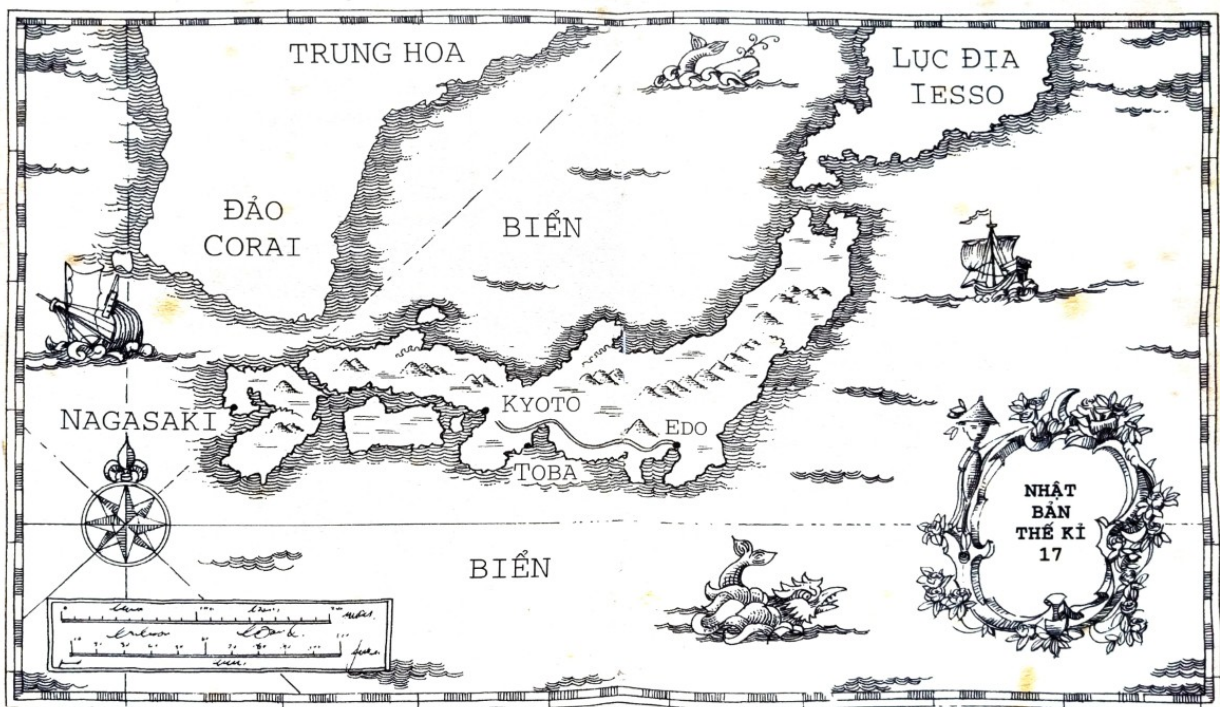
60 - Tòng Sơn Đáo Hải

61 - Shogun

62 - Con Đường Võ Sĩ Đạo

Chú Thích Nguồn Trích Dẫn

Thông Tin Về Võ Sĩ Đạo

ĐƯỜNG TOKAIDO

PHẦN MỞ ĐẦU

TÊN SÁT THỦ

Nhật Bản, tháng Sáu năm 1613

Tên sát thủ lướt qua các mái nhà êm ru như một cái bóng.

Giấu mình trong bóng đêm, hắt lạng lẽ băng qua con hào, trèo lên dãy tường bao quanh sân rồi lén vào bên trong khu nội thành. Mục tiêu của hắn là tòa nội điện - tòa tháp tám tầng được canh phòng cẩn mật ngự giữa trung tâm của một tòa thành kiên cố được cho là bất khả xâm phạm.

Qua mắt các samurai canh gác bên ngoài thành chỉ là chuyện dễ như bỡn với hắn. Giữa một buổi tối oi bức ngột ngạt thế này, những tên lính canh còn đang mãi lo căn nhắc về sự khó chịu của thời tiết hơn là an nguy của vị lãnh chúa. Hơn nữa, niềm tin mù quáng vào một tòa thành bất khả xâm phạm đã khiến họ buông lỏng nghĩa vụ của mình - nghĩ rằng chẳng kẻ nào dám cả gan xâm nhập một tòa pháo thủ kiên cố đến vậy.

Với tên ninja sát thủ, phần khó nhất có lẽ là làm sao để vào được khu bên trong tháp canh. Lính hộ vệ của lãnh chúa chắc chắn sẽ không chủ quan lơ là nhiệm vụ. Tên ninja đã tiến sát phần mái của dãy thành bên ngoài. Hắn chỉ phải băng qua khoảng sân trống tiến vào khu nền lát đá của tòa nội điện.

Tên ninja thả người xuống từ trên mái. Lặn vào trong hàng cây mận và anh đào, hắn lén qua khu vườn trà đạo có cái hồ hình bầu dục để tiến vào căn nhà giếng ở trung tâm tòa thành. Ngay khi nghe thấy tiếng chân một samurai đi tuần đêm đến gần, tên sát thủ lập tức hợp người chui vào bên trong.

Sau khi vị võ sĩ đã đi khỏi, tên sát thủ nhanh nhẹn phóng đến tòa tháp canh. Như một con tắc kè đen tuyền, hắn thoăn thoắt trèo lên mặt dốc dựng đứng của tòa tháp không chút khó khăn. Đến tầng thứ tư, tên ninja nhanh chóng lén vào qua một khung cửa sổ để hở.

Vào được bên trong, tên sát thủ biết chính xác nơi hắn cần phải đến. Bước đi êm ru trên dãy hành lang tối om, hắn bỏ qua vài căn phòng với cánh cửa giấy rồi rẽ phải, tiến vào một cầu thang gỗ. Ngay lúc hắn chuẩn bị trèo lên, bất thành lình một lính gác xuất hiện từ phía trên cầu thang.

Như một làn khói, tên ninja lập tức hòa mình vào bóng tối, bộ trang phục ninja tuyền một màu đen giúp hắn gần như trở nên vô hình. Hắn lặng lẽ rút thanh đoản kiếm *tantō*, sẵn sàng cắt họng tên lính canh.

Không hề nhận ra cái chết đang cận kề, người lính gác bước xuống rồi đi thẳng qua. Không muốn tạo ra sự xáo trộn không cần thiết có thể để lộ sự hiện diện của mình bên trong tòa tháp canh, tên ninja để cho tay lính gác đi qua mà không động thủ. Ngay khi tay lính gác rẽ vào một góc khuất, tên sát thủ liền tra kiếm trở lại bao rồi trèo lên cầu thang đến dãy hành lang phía trên.

Qua cánh cửa giấy mỏng manh trước mặt, hắn thấy từ bên trong căn phòng hắt ra thứ ánh sáng mờ ảo của hai cây nến. Hé cánh cửa sang bên, hắn ghé mắt nhìn qua khe hẹp. Một người đàn ông đang quỳ trước điện thờ chăm chú khấn vái. Xung quanh không hề có bóng dáng một samurai nào.

Tên sát thủ lén vào.

Sau khi tiếp cận được đối phương, tên ninja móc từ trong túi vải giắt trên đai lưng ra một vật hình chữ nhật được bọc kín bằng vải dầu màu đen. Hắn đặt vật này xuống sàn cạnh người đàn ông đang cầu nguyện rồi cúi đầu thi lễ.

"Đến đúng lúc lắm," người đàn ông găm gù trong cổ họng.

Không hề quay lại, ông ta cầm vật bên cạnh lên rồi mở ra, để lộ một cuốn sách bọc bìa da đã sờn cũ.

"*Hải đồ!*" ông ta rít lên, tay mân mê tấm bìa da, mở từng trang xem xét các mẫu bản đồ hàng hải, các đoạn ghi chép hải trình, các

biểu tượng đánh dấu thủy triều, thông tin về cách xác định phương hướng và thiên văn. "Cuối cùng thứ đáng ra thuộc về ta cũng đã trở về với ta. Của cải trên thế gian này đang nằm cả trong tay ta. Đất Mẹ rồi sẽ thống trị mọi hoạt động trên biển cả, tạ ơn Chúa đã ban ơn cho chúng con."

Nói đoạn người đàn ông đặt cuốn *hải đồ* lên bệ thờ. "Thế còn thằng nhóc thì sao?" ông ta hỏi, vẫn quay lưng lại với tên sát thủ. "Nó chết chưa?"

"Vẫn chưa."

"Sao lại chưa? Chúng ta đã thỏa thuận rất rõ ràng rồi cơ mà."

"Ông biết đấy, thằng nhóc đó được Masamoto huấn luyện theo con đường Võ Sĩ Đạo," tên ninja giải thích. "Đến giờ nó đã khá tiến bộ, và dường như cũng có chút... tài năng nữa."

"Tài năng? Ý anh là một thằng nhãi như nó có khả năng đánh bại được cả Độc Nhãn Long danh tiếng lẫy lừng sao?"

Con mắt màu xanh ngọc duy nhất của Độc Nhãn Long lóe lên hiểm độc, rõ ràng khó chịu trước lời nhạo báng của người đàn ông. Hắn đã tính trước việc sẽ lấy đầu "thằng nhóc" kia, nhưng vì chưa nhận được phần trả công cho nhiệm vụ lấy về cuốn *hải đồ* nên thú vui đó xem ra sẽ phải bị trì hoãn.

"Vì anh là kẻ giỏi nhất, tàn bạo nhất nên tôi mới thuê anh," người đàn ông tiếp tục. "Nói xem, có phải tôi đã nhìn lầm anh rồi không hả Độc Nhãn Long? Tại sao đến giờ này thằng nhãi đó còn chưa chết?"

"Bởi vì có thể ông vẫn còn cần đến nó."

Người đàn ông quay lại, khuôn mặt ông ta vẫn ẩn trong bóng tối.

"Thằng Jack Fletcher thì có gì để ta cần?"

"Bản *hải đồ* đã bị mã hóa. Chỉ có nó mới biết chìa khóa giải mã."

"Sao anh lại biết chuyện này?" người đàn ông chất vấn, giọng ông ta có phần cảnh giác. "Anh đã thử tự giải mã cuốn sổ đó à?"

"Dĩ nhiên," tên ninja trả lời. "Sau lần lấy nhầm cuốn từ điển Bồ Đào Nha, tôi nghĩ tốt nhất là nên kiểm tra nội dung bên trong trước cho chắc chắn trước khi giao lại cho ông."

"Vậy anh có giải mã được không?" người đàn ông hỏi.

“Chỉ một phần thôi. Cách kết hợp lạ thường giữa tiếng Anh và tiếng Bồ Đào Nha khiến cho quá trình giải mã phức tạp hơn dự kiến.”

“Không thành vấn đề. Cũng chẳng có gì to tát,” người đàn ông nói, rõ ràng đang hài lòng khi biết nội dung cuốn sổ vẫn chưa bị tiết lộ. “Trong nhà lao hiện đang giam giữ một tên thầy tu người Pháp. Hắn là một nhà toán học và sử dụng tốt cả hai ngôn ngữ. Chỉ cần hứa hẹn thả tự do là hắn sẽ ra sức giải mã thôi.”

“Vậy còn thẳng nhãi ngoại quốc?” Độc Nhãn Long hỏi.

“Một khi mật mã đã giải xong, hãy kết thúc nhiệm vụ của mình,” người đàn ông ra lệnh, đoạn quay người lại quỳ trước điện thờ lần nữa. “Bằng cách giết nó.”

1

CHIẾC NẠNG

Âm thanh từng nhịp bơm máu động thành thành trong tai Jack. Tim nó đập mạnh, phổi khao khát dưỡng khí. Nhưng nó không thể ngừng lại nữa rồi.

Jack xộc thẳng vào rừng tre. Nó liên tục phải lườn cúi giữa mê cung của hăng hà sa số thân và lá cây màu xanh hơi ngả vàng.

“Tên đó đâu rồi?” một giọng lớn tiếng vang lên từ phía sau.

Jack cố phóng mình thật nhanh bắt chấp cơ bắp nó phản đối dữ dội. Nó không được phép bỏ cuộc.

Kể từ cái ngày định mệnh mà tàu *Alexandria* bị bọn ninja đánh chìm khiến Jack phải trôi dạt đến đảo quốc Nhật xa xôi, nó đã luôn phải chịu cảnh bị tên sát thủ Độc Nhãn Long truy bắt khắp nơi cho đến khi cướp được cuốn *hải đồ* từ người cha quá cố.

Lần này, đến lượt nó đóng vai kẻ đuổi theo, truy lùng những tên ninja kia nhằm lấy lại *hải đồ*.

“Hình như hãn thoát mất rồi!” giọng nói thứ hai vang lên đầy vẻ chán chường.

Jack bèn giảm tốc. Nó điên cuồng đảo mắt nhìn quanh. Thật vậy, tên trộm đã hoàn toàn biến mất giữa những lùm cây rậm rạp.

Yamato và Akiko đuổi kịp Jack. Akiko phải ngồi thụp xuống nghỉ ngơi, cô bé vẫn chưa hoàn toàn bình phục, và việc phải chạy như thế này thật sự là quá sức. Nước da trắng ngần của cô giờ đã trở nên tái nhợt, cặp mắt lá liễu cũng xuất hiện những quầng thâm.

Jack thấy hối hận. Nó chính là nguyên nhân khiến cho tình trạng sức khỏe của Akiko yếu đi như vậy, dù cô bé không hề trách nó nửa lời. Vì muốn bảo vệ *hải đồ*, Jack đã lén giấu cuốn sổ trong lâu đài của lãnh chúa vùng Kyoto, ngài Takatomi. Nó cứ tưởng đó phải là nơi an toàn nhất, nhưng nào có phải vậy. Độc Nhãn Long đã đột

nhập thành công, Akiko suýt mất mạng vì bảo vệ nó, còn mạng sống của Lãnh chúa Takatomi bị đe dọa nghiêm trọng.

“Thế quái nào mà hăn lại thoát được nhỉ?” Yamato lên tiếng, cậu bé vẫn phải dựa vào cây bông thở dốc vì mệt. “Hăn bị què cơ mà!”

“Có lẽ hăn giờ trò gì đó,” Jack đáp, vẫn cố đưa mắt tìm kiếm dấu hiệu khả nghi. “Hoặc đã lén chạy ngược hướng chúng ta rồi.”

Jack biết Yamato cũng quyết tâm truy đuổi tên ninja không kém gì nó bởi bốn năm trước, anh trai cậu cũng đã phải bỏ mạng dưới tay bè lũ Độc Nhãn Long.

“Không ngờ tên đó lại cuồn luôn viên ngọc của chị Akiko nữa chứ!”, vừa nói Yamato vừa trút giận vào bụi tre gần đó, cậu chàng ngay lập tức tru lên đau đớn vì đá trúng phải phần thân cứng như đá của lùm cây.

Akiko thở dài, đưa mắt nhìn cậu em họ nóng tính của mình. “Thôi đừng bận tâm quá,” vừa nói cô bé vừa đưa tay sửa lại chỗ dây buộc tóc bị lỏng ra sau cuộc truy bắt vừa rồi, “cũng không đến mức quý hiếm lắm đâu.”

“Cái đó chưa nói làm gì, vấn đề là hăn lấy viên ngọc mà có đưa ra thông tin gì cho chúng ta đâu.”

Jack cũng có cùng suy nghĩ này. Vốn dĩ đó là lí do khiến bọn chúng phải tất tả đuổi theo đến tận chân dãy núi Iga. Sau vụ náo loạn làm nguy hiểm đến tính mạng của Lãnh chúa Takatomi, chúng đã bị trục xuất khỏi trường và phải về nhà mẹ Akiko ở Toba nương nhờ cho đến khi có phán quyết cuối cùng. Chẳng may trên đường đi, chú Kuma, vị võ sĩ dẫn đường cho bọn nó bị trật khớp vai do ngã ngựa, nên cả đoàn phải dừng lại ở vùng Kameyama chờ đến lúc ông bình phục. Tại đây, chúng nghe một người bán dạo kể rằng gần đây có tay Orochi nào đấy vẫn thường khoe mẽ hăn ta là chỗ quen biết với Độc Nhãn Long khét tiếng. Làng Kabuto nơi tên này đang sinh sống cũng không xa lắm, thế là cả bọn quyết định đến tìm.

Jack những mong có thể thông qua tay Orochi này tìm ra hang ổ của tên Độc Nhãn Long, từ đó báo cho thầy Masamoto Takeshi, cha của Yamato biết. Như vậy nó vừa có cơ hội lấy lại bản *hải đồ* bị đánh cắp, vừa có hi vọng cả bọn được thầy tha thứ và cho phép trở lại

trường Nhị Thiên Nhất Lưu để tiếp tục con đường võ học còn dang dở.

Làng Kabuto xem ra chỉ là những ngôi nhà nhỏ dựng rải rác ven con đường mòn, nổi bật nhất cũng chỉ có quán rượu ọp ẹp mà những người lữ khách đi từ hướng đường chính Tokaido đến thị trấn Ueno thỉnh thoảng dừng chân.

Chính ở cái quán đó Jack đã gặp tên Orochi.

Lúc bọn chúng bước vào, không khí trong quán trở nên im lặng khác thường do ngoại hình của Jack dễ khiến người khác phải chú ý, nhất là ở những vùng cách xa Kyoto, nơi chẳng mấy khi thấy bóng dáng người ngoại quốc nào. Mái tóc dày vàng óng cùng cặp mắt xanh biếc của Jack đã cuốn hút ánh nhìn của những người dân bản địa tóc đen mắt đen ở đây. Vấn đề lại càng nghiêm trọng hơn khi nó tuy mới chỉ mười bốn tuổi nhưng sức vóc vượt xa những người Nhật vốn tương đối nhỏ con. Thành thử họ thường tỏ ra e dè, sợ sệt, nhất là khi nó ăn mặc chẳng khác gì một võ sĩ thứ thiệt.

Jack liếc nhìn quanh. Quán rượu này trông giống một ổ cờ bạc hơn là chốn dừng chân nghỉ ngơi của những người lữ khách. Bàn ghế thấp tè, lại vương vãi đầy rượu, rõ ràng chỉ có thể là nơi tổ chức những màn tài xiù^[1] hay sát phạt mà thôi. Lúc này trong quán có vài người ăn mặc như thương khách, võ sĩ, cũng có cả nông dân, tất cả đều e dè nhìn về phía bọn chúng. Lúc Akiko bước vào, lập tức có những tiếng xầm xì tán tụng phát ra, cũng do đó mà Jack nhận thấy trong quán chỉ có duy nhất cô phục vụ đang đứng trong góc với vẻ mặt lo lắng là nữ mà thôi.

Ba đứa bèn tiến đến quầy, mọi ánh mắt đều dõi theo bọn chúng.

"Xin hỏi," Yamato nói với ông chủ quán có dáng người đậm, hai cánh tay cuồn cuộn bắp thịt. "Chúng có biết người đàn ông tên Orochi sống ở đâu không ạ?"

Chủ quán buông một tiếng càu nhàu rồi hất đầu ra hiệu về phía chiếc bàn khuất trong góc quán. Đó là một vị trí âm u được thắp sáng bằng một ngọn nến nhỏ, chỉ có một người đang ngồi, sau lưng ông ta là một chiếc nạng bằng gỗ.

“Chúng ta nói chuyện một lát được chứ?” vừa nói Yamato vừa bước đến cùng Jack và Akiko.

“Còn xem ai là người trả tiền đây,” người đàn ông cất giọng khò khè. Ông ta nhìn cả bọn từ đầu đến chân, rõ ràng đang tự hỏi vì sao một cậu trai mang vẻ dòng dõi quý tộc, một cô tiểu thư xinh đẹp và một tay ngoại quốc lại có việc gì ở chốn quán xá xập xệ này.

“Chúng tôi,” Yamato đáp và cúi đầu xác nhận.

“Thế thì mời đến đây. Cả tên ngoại quốc nữa.”

Jack bỏ ngoài tai câu nói đầy vẻ xúc phạm của hắn. Người đàn ông này là manh mối duy nhất của chúng lúc này. Hơn nữa, cứ ra về mình chẳng hiểu gì về tiếng Nhật có lẽ sẽ tốt hơn cho cả bọn.

Orochi đưa cánh tay trái dị dạng của mình về phía chủ quán ra hiệu mang rượu đến. Khi thấy người đàn ông gọi rượu và cả ba người khách lạ đã an vị cùng với hắn, những người khác cũng bắt đầu trở lại với công việc chuyện trò và bài bạc của mình.

Jack, Akiko cùng Yamato ngồi khoanh chân bên chiếc bàn thấp, đối diện với người đàn ông. Cô phục vụ mang đến bình rượu to và một cái cốc nhỏ. Cô ta nhận tiền từ tay Yamato rồi nhanh chóng lui về.

“Thứ lỗi cho tôi vì kiểu ngồi thô lỗ này nhé,” Orochi vừa nói với Akiko bằng một giọng khò khè vừa chỉ cái chân bần thủ buông thõng trên đệm của mình. “Không phải có ý sỗ sàng gì, nhưng tôi sinh ra đã tật nguyền rồi.”

“Không sao,” cô bé đáp, đoạn rót rượu cho Orochi. Phong tục là khi trong bàn có sự hiện diện của phụ nữ thì họ sẽ là người tiếp rượu.

Dùng cánh tay lành lặn nâng cốc rượu lên, Orochi nốc cạn một hơi. Akiko tiếp tục rót đầy cốc.

“Chúng tôi muốn biết,” Akiko bắt đầu câu chuyện một cách nhỏ nhẹ trong lúc Orochi đưa tay vớ lấy cốc rượu, “về chỗ ẩn náu của Độc Nhãn Long.”

Orochi có chút chần chừ khi nghe đến cái tên Độc Nhãn Long, nhưng rồi hắn cũng cầm cái cốc lên nốc cạn.

“Rượu gì tởm bỏ mẹ!” hắn ta càu nhàu, vừa ho sặc sụa vừa dấm bình bịch vào ngực. “*Cái đó*, muốn biết thì sẽ tốn kém đấy nhé.”

Dứt câu, Orochi ném về phía Yamato ánh nhìn đầy ẩn ý, Akiko tiếp tục rót rượu. Biết rõ đối phương muốn gì, Yamato gật đầu ra hiệu với Akiko. Cô bé bèn lấy ra một viên ngọc trai màu trắng sữa khá to từ tay áo kimono của mình đặt lên bàn trước mặt Orochi.

“Nhiều đây chắc là *dư* rồi đấy,” Yamato khẳng định.

Thấy viên ngọc, ánh mắt tên bợm lập tức sáng lên, hắn vội vàng đảo mắt nhìn quanh để chắc chắn rằng này giờ không ai trong quán đang để ý nghe ngóng. Sau khi đã thỏa mãn quan sát, từ miệng Orochi nở ra một nụ cười méo mó chẳng khác gì cánh tay dị dạng khủng khiếp của gã.

Hắn đưa tay ra định lấy viên ngọc trai.

Yamato lập tức tóm chặt cổ tay người đàn ông lại.

“Tiền trao rồi nhưng cháo đã múc đâu,” Yamato thận trọng.

“À, dĩ nhiên rồi,” Orochi thu tay lại đáp. Hắn tiếp tục thì thầm với giọng rất bé, “Các vị nên đến chỗ làng...”

Bất chợt có tiếng chuông vang lên từ phía cửa quán, hai người khách mới đang đẩy cửa bước vào. Orochi liền ngưng nói, hắn quan sát những người này bước đến bàn cạnh quầy. Jack nhận thấy trên một bàn tay của người đang gọi chủ quán bị thiếu mất một ngón.

“Ông nói tiếp đi chứ?” Yamato nôn nóng.

Orochi có vẻ phân tâm trong giây lát, rồi rất nhanh chóng, mọi sự tập trung chú ý của hắn lại đổ dồn vào viên ngọc.

“À... chờ tôi một chút nhé? Mót quá,” hắn ta vừa nói vừa với tay lấy chiếc nạng. “Mỗi lần đi lại mất thời gian lắm nên có nhu cầu là phải đi ngay. Mong các vị thông cảm.”

Lúc đứng dậy, Orochi loạng choạng va vào chiếc bàn làm bình rượu đổ vung vãi.

“Đấy, cái chân càng lúc càng yếu,” hắn lăm bằm, cũng là để giải thích. “Tôi sẽ quay lại ngay thôi. Ế phục vụ, ra dọn bàn đi chứ!”

Nói đoạn, Orochi tập tễnh bước về phía cửa sau. Cô nữ phục vụ nhanh chóng bước đến lau dọn mớ hỗn độn. Đến lúc này Jack mới

chợt nhận ra một thứ đã bốc hơi.

“Viên ngọc đâu?”

Cả bọn hốt hải cúi xuống tìm quanh sàn, rồi nhìn nhau đầy hoảng hốt. Tên bọm đã lấy đi từ nãy rồi.

Ba đưa vội vã chạy ra chỗ cửa sau.

Chẳng thấy tên Orochi đâu cả. Akiko chỉ kịp bắt gặp chuyển động của một bóng đen di chuyển vào rừng tre phía sau quán. Kì lạ thay, bọn chúng còn chưa kịp đến bìa rừng, bóng đen đó đã lủi sâu vào trong rồi. Thế là cả bọn cứ đuổi mãi, đuổi mãi... cho đến khi chẳng còn thấy bóng dáng của tên trộm nữa.

“Có tiếng gì đó thì phải?” Akiko lên tiếng cắt ngang trong lúc Jack vẫn đang cố tìm quanh.

“Tiếng gì cơ?” Jack hỏi lại.

“Suyt, nghe đi!”

Cả bọn liền im lặng.

Chỉ có thứ âm thanh êm ả tựa như tiếng sóng vỗ vào bờ của những tán lá trên cao. Chốc chốc mới có thêm tiếng thân cây cọ vào nhau, ngoài ra Jack thấy chẳng còn gì khác lạ cả.

“Đấy, nghe thấy không?” cô bé khẳng khẳng, đoạn thì thầm với nó, “Nín thở xem nào.”

Ba đứa bèn ngậm chặt miệng nhìn nhau.

Sao lại *vẫn* có tiếng người đang thở.

Những bài khổ luyện cùng thầy Kano, vị võ sư Bổng Thuật mù lòa của trường Nhị Thiên Nhất Lưu một lần nữa lại phát huy tác dụng. Jack dễ dàng phát hiện âm thanh phát ra từ đâu. Nó thận trọng tiến về hướng đó.

Bất ngờ Orochi xuất hiện từ một vị trí chỉ cách chỗ nó đang đứng có vài bước. Hóa ra hắc vẫn lẩn trốn ngay gần bọn nó nãy giờ.

“Đứng lại!” Jack hét lớn, tiếng hét của nó làm con chim đậu trên ngọn tre phải giật mình vỗ cánh.

“Hai người cứ đi đi!” Akiko nói vọng theo, cô bé không còn đủ sức mà chạy nữa. “Đồ đặc để tổ tông.”

Yamato bèn vút hành lí xuống rồi phóng theo. Jack vẫn cố chạy hết sức từ nãy nhưng bóng tên bọm cứ lần khuất trong những bụi cây rậm rạp.

Nhưng lần này đã khác, nó nhanh chóng xác định được vị trí tên Orochi lẫn vào. Ngay khi Jack tới được vị trí nơi gã biến mất thì đột ngột chân nó dẫm hụt phải một vùng dốc dựng đứng khiến nó ngã lộn nhào xuống dưới.

Sau khi đã đứng dậy được, Jack thấy nó đang đứng trước một con đường mòn trong rừng. Vài giây sau, Yamato cũng đuổi kịp đến nơi, nhờ tiếng la cảnh báo của Jack ban nãy nên cậu không bị trượt ngã như nó.

"Hắn đâu rồi?" Yamato vội hỏi.

"Ai mà biết. Tớ lo tiếp đất còn chưa xong!" vừa phúi đám lá khô trên tóc, nó vừa bực bội trả lời.

"Thôi được rồi, cậu cứ đuổi theo hướng này, tớ lo phía ngược lại," Yamato đề nghị. "Nếu thấy hắn thì la lên nhé."

Nói đoạn cậu phóng vụt đi.

Jack cũng định làm vậy thì bất chợt nghe có tiếng loạt xoạt. Nó nhanh chóng quay ngoắt lại.

"Ta biết mi đang ở đây," Jack tuyên bố.

Lúc này Orochi xuất hiện ngay dưới mặt đất, hắn từ từ dùng nạng đứng dậy.

"Ô! Ra là cậu hiểu tiếng Nhật. Thế thì may quá."

Hắn cúi đầu ra vẻ đáng thương rồi tập tễnh bước về phía nó.

"Chắc cậu không nỡ làm đau một người tàn tật như tôi đâu nhỉ?" tên bọm khẩn cầu, hắn đưa cánh tay phải không khèo của mình ra vẻ đầu hàng.

"Mi không tàn tật!" Jack khẳng định sau khi quan sát tên bọm thật kĩ. "Lúc ở trong quán tay trái của mi mới dị dạng cơ mà?"

Một nụ cười méo mó hiện ra trên khuôn mặt Orochi.

"Ờ. Nhưng cũng đủ để qua mặt bọn mày đấy chứ?" vừa nói hắn vừa duỗi chân đứng thẳng dậy, đồng thời thả lỏng cánh tay đã cố tình co rút cho không khèo.

Nhanh như cắt, Orochi rút thanh thép nhọn giấu trong chiếc nạng ra.

Phóng về hướng ngực Jack.

2

ÁM KHÍ

Nếu không có những bài học ở trường Nhị Thiên, Jack khó mà thoát chết.

Nó lập tức xoay người sang bên, vừa đủ tránh cho tim bị đâm thủng trong gang tấc. Không chậm trễ một giây, Jack dùng tay phải tung luôn một đòn bạt thủ về phía đối phương.

Trúng phải đòn bạt thủ của Jack vào giữa cuống họng, Orochi loạng choạng lùi về phía bụi tre. Lợi dụng lúc gã định thần lấy hơi, Jack phóng đến định ra đòn kết liễu. Nhưng tên bợm vẫn kịp dùng thanh sắt nhọn của mình đáp trả, buộc Jack phải lùi vào khoảng trống chật hẹp trong rừng tre. Chắc hẳn sẽ giành được phần thắng, Orochi phóng luôn thứ vũ khí của mình vào vị trí giữa hai mắt Jack.

Bị kẹp giữa hai thân tre, Jack không còn cách nào khác ngoài thụp xuống. Nó vội vàng khụy gối và nghe thấy một âm thanh ghê rợn phát ra khi thanh thép chọc thủng thân tre trên đầu.

Orochi điên tiết chửi rủa, vũ khí của hắn giờ đã bị mắc kẹt không rút ra được. Jack tung một cú đâm mạnh vào bụng hắn nhưng tên bợm vẫn ngoan cố không chịu buông tay. Nó bèn dùng tay nắm chặt mắt cá chân Orochi rồi húc mạnh vai vào bao tử khiến hắn đổ gục ngay xuống.

Orochi lăn lộn trên đất, đau đớn, thở khó nhọc và choáng váng.

Jack lợi dụng thời cơ định khóa luôn tay kẻ địch, nào ngờ hắn vẫn còn cầm chặt vũ khí trong tay. Sau khi đã rút được thanh thép khỏi thân tre, hắn nhanh chóng đâm về hướng be sườn Jack. Tuy đỡ được đòn hiểm nhưng Jack cũng bị đẩy bạt sang ra một bên. Thế thượng phong giờ lại thuộc về Orochi.

“Lần này mày chết chắc rồi, thằng ngoại quốc chết tiệt!” Orochi nguyền rủa rồi tung vũ khí ra đòn chí mạng.

Thấy thanh sắt lao xuống đầu, Jack vẩy vùng trên mặt đất hòng thoát thân. Ngón tay nó đụng phải một đoạn tre gãy, nhờ đó kịp vung lên che đỡ ngang mặt.

Thanh thép nhọn xuyên thủng qua cả thân tre, chỉ thiếu chút nữa là chọc được đến mắt phải của Jack.

Orochi điên tiết hét lên, cố sức ấn mạnh thanh thép xuống. Jack gồng mình kháng cự quyết liệt. Orochi dùng cả thân hình đè lên để ép thanh tre xuống nhưng Jack khỏe hơn hẳn ta nhiều. Lợi dụng lúc hấn tập trung dồn sức đâm xuống, Jack liền vặn người sang bên làm văng thanh thép khỏi tay tên Orochi khiến hấn ngã sấp mặt xuống đất.

Cầm luôn thanh thép vút thật xa vào giữa rừng tre, Jack tiếp tục chồm lên tên Orochi trước khi hấn kịp hồi phục và dùng gối đè lên vai gã trong lúc khóa chặt tay trái.

Orochi đã hoàn toàn bị khống chế.

Hấn cố vẩy vùng kháng cự. Jack cố sức ép lên khuỷu tay khiến Orochi hét lên đau đớn, ngay lập tức phải đầu hàng.

“Trời ơi! Làm ơn...! Mày bẻ gãy tay tao mất!” tên bợm vừa van xin vừa phun phì phì chỗ bùn đất trong miệng ra.

“Không muốn thế thì đừng có kháng cự,” Jack đáp lại rồi cất tiếng gọi Yamato, tiếng hét lớn của nó làm náo động cả bầu chim đang đậu trên tán cây.

Orochi vẩy vùng thêm lần nữa. Jack lại tiếp tục ấn mạnh. Lần này, hấn chỉ còn biết nằm im run rẩy.

“Mày muốn giết tao à?” hấn rên rỉ.

“Không,” Jack trả lời. “Tôi chỉ muốn biết hiện giờ Độc Nhãn Long đang ở đâu thôi. Chỉ cần ông nói ra, tôi sẽ thả đi ngay lập tức.”

“Thế thì khác gì đòi mạng tao,” Orochi phân bua. Mắt hấn lảo liên nhìn quanh như thể lo sợ nhân vật vừa được nêu tên sẽ xuất hiện ngay không chừng.

“Mạng của ông thật ra cũng chẳng đáng giá bao nhiêu đâu,” Jack vặn lại. “Hơn nữa viên ngọc ban nãy ông ăn cắp cũng thừa sức trao đổi rồi đấy. Đáng ra ông phải trả bọn tôi viên ngọc trước khi tiết lộ thông tin mới đúng.”

Nói đoạn Jack tiếp tục dồn thêm sức cổ định thể khóa của mình khiến Orochi phải kêu la đau đớn và thật bất ngờ, viên ngọc của Akiko văng từ miệng hắn ra ngoài.

"Nếu chịu nói ra chỗ ẩn nấp của Độc Nhãn Long thì viên ngọc này vẫn thuộc về ông," vừa nói Jack vừa giắt viên ngọc vào dải thắt lưng của mình.

"Thế nếu tao không nói thì sao?"

"Chúng tôi sẽ giết ông."

"Sao hồi này mày nói là..."

"Ấy, tôi chỉ nói là sẽ không giết ông chứ làm sao đảm bảo hai người bạn đi cùng thuộc dòng dõi võ sĩ gia truyền có ra tay diệt trừ sâu mọt hay không được."

Orochi nuốt nước bọt, hắn hiểu rõ những lời Jack vừa nói là hoàn toàn có cơ sở. Các gia tộc võ sĩ luôn tôn trọng chính nghĩa, những hành động lừa lọc và trộm cắp của hắn chẳng dễ gì được họ bỏ qua cho.

"Thả tay ra rồi tao nói. Tao hứa," Orochi nói với Jack, giọng lưỡng lự. "Nhưng như thế là chúng mày cũng chuẩn bị xuống mồ cả lũ rồi đấy."

Jack mừng thầm vì mẹo của mình đã thành công, nó liền nói tay thả tên bọm. Nó biết làm gì có chuyện Yamato hay Akiko được quyền giết người chỉ vì tội ăn cắp vật cơ chứ. "Rồi đó, nói đi, Độc Nhãn Long hiện đang ẩn náu ở đâu?"

Orochi ngồi dậy xoa xoa cánh tay đau nhức. "Ai dạy mày đánh đấm được như thế vậy?"

"Trường Nhị Thiên Nhất Lưu ở Kyoto."

"Vậy ra mày là học trò của Masamoto Takeshi sao!" hắn tròn xoe mắt kinh ngạc. "Ở đây người ta cũng đồn đại ngài ấy có nhận nuôi một thằng nhóc ngoại quốc. Tao không ngờ ngài lại còn dạy võ cho mày nữa."

"Thôi đừng làm mất thời gian nữa. Độc Nhãn Long đang ở đâu?"

"Tao thấy mày chắc là chán sống lắm rồi nên mới đi tìm ông ta!" Orochi thêu thào, liên tục lắc đầu ngán ngẩm. "Lần cuối tao nghe

thấy phái ninja của ông ta chuyển về phía tây của rừng Iga, gần chỗ làng Shindo. Mà cứ đến đền Thần Long ở đây mà...”

Đến đây bỗng dưng Orochi không còn nói gì nữa. Miệng hắn cứ mở ra ngậm lại như cá mắc cạn nhưng không phát ra được âm thanh nào. Mắt hắn dần trở nên mờ đục, con ngươi trợn ngược. Được một lúc, hắn đổ gục xuống đất, gãy hai cái rồi nằm yên bất động.

“Này, tôi cảnh cáo ông lần cuối đây nhé!” Jack vừa nói vừa cẩn trọng tiến đến chỗ tên bọm. “Đừng có mà giở trò nữa.”

Để phòng bất trắc, Jack vớ thanh tre gần đấy khều Orochi một cái. Không hề có động tĩnh gì từ hắn cả. Jack nhận ra trên cổ tên bọm có một thứ ám khí cực nhỏ.

Một chiếc phi tiêu dạng thối đã được tẩm độc, chuyên dùng để ám sát.

Thứ vũ khí lợi hại đến mức này chỉ có thể là... Jack quay ngoắt lại, nắm chặt thanh tre trong tay thủ thế phòng vệ.

Không thấy tên ninja nào ở đây cả.

Nhưng điều đó chẳng nói lên được gì. Các ninja vốn được huấn luyện để ẩn mình lẫn vào cảnh vật xung quanh. Trong rừng tre ấy có thể có một, thậm chí là cả trăm tên sát thủ đang ẩn náu.

Jack nắm chặt thanh tre trong tay. Nó ước gì vẫn còn được giữ đôi kiếm võ sĩ đã bị tước lại vào ngày thầy Masamoto trực xuất cả bọn ra khỏi trường. Nếu có lúc nào đó nó cần đến chúng thì đó chỉ có thể là lúc này.

Jack căng tai lắng nghe từng xao động nhỏ nhất để xác định vị trí của những tên sát thủ. Âm thanh duy nhất mà tai nó nghe được chỉ là tiếng lá xào xạc và cành cây cọ vào nhau ken két. Jack quyết định lùi về phía lùm tre mọc dày phía sau để làm chỗ dựa. Ngay lúc đó, bất chợt có một tiếng “phụt” rất nhỏ, thứ ám khí tẩm độc ban nãy lập tức cắm phập vào thân tre ngay trước mặt nó.

Jack cúi xuống thật thấp len lỏi vào giữa các thân tre, cố gắng xác định vị trí phóng ra ám khí, nhưng quả thực kẻ địch ẩn nấp quá tinh vi.

Đột nhiên có tiếng một con chim cất cánh bay, Jack nhìn lên và thấy hai bóng người màu xanh đậm. Nhờ bộ áo *shinobi shozoku* màu xanh lá cây, chúng ẩn mình vào rừng tre một cách hoàn hảo, di chuyển nhanh nhẹn như những con mèo giữa các ngọn cây để khóa mục tiêu.

Dùng chân treo mình trên thân tre, hai tên ninja đưa ống thổi phi tiêu lên miệng tấn công.

NHÂN VẬT THỨ BA

Jack lao ra khỏi chỗ ẩn náu vừa kịp tránh được thứ ám khí lợi hại bay đến từ cả hai phía.

Khom người thật thấp, Jack luồn lách giữa những thân cây. Nó nghe thấy vài tiếng phi tiêu lao tới cắm vào bụi tre ngay phía sau.

Nhưng nó không hề quay lại nhìn.

Muốn sống, nó chỉ còn cách chạy thật nhanh.

Được một quãng, Jack bắt đầu giảm tốc quan sát địa thế xung quanh. Nó cũng không dám chắc, nhưng dường như hai tên ninja đã bị bỏ lại phía sau. Nghĩ vậy, Jack vội vàng quay đầu về hướng ngôi làng, lo lắng Akiko cũng đang gặp nguy hiểm.

Bất chợt một tên ninja nhảy xổ xuống ngay trước mặt nó nhanh nhẹn như một con báo đốm.

Jack liền giơ thứ vũ khí tạm bợ bằng tre của mình lên phòng vệ.

Tên ninja từ từ giơ cả hai tay lên.

Nhưng không phải hấn ta có ý định đầu hàng. Cả hai tay tên ninja đều trang bị thứ vũ khí sắc nhọn rất lợi hại. *Shuko*, găng tay sắt của ninja là công cụ dùng để leo trèo, đồng thời cũng là thứ vũ khí chết chóc, bốn móc gai mỗi bên găng thừa sức móc xuyên da thịt, xé nát mọi kẻ địch cản đường.

Jack không hề chần chừ, nó lập tức tung đòn phủ đầu.

Tên ninja còn không thềm chớp mắt trước thanh tre đang lao thẳng xuống đầu hấn.

Mới chỉ vung được nửa chừng, cánh tay Jack bị chững ngay lại.

Liếc mắt nhìn lên, nó thấy thanh gươm tự chế của mình đã bị mắc kẹt khi va phải những thân cây vắt ngang phía trên. Thứ vũ khí cùn

và dài như thế này càng trở nên vô ích khi ở trong vùng có địa hình phức tạp như rừng núi.

Tên ninja rít lên. Nhanh như cắt, hấn vung quyền nhắm thẳng vào hai cánh tay chưa kịp phòng bị của Jack mà lao tới. Đau đớn vì bị tám mũi sắt nhọn rạch vào da thịt, Jack buộc phải buông ngay thanh tre ra.

Cổ nhin đau, nó tung một cú đá vào ngực tên sát thủ.

Bị bất ngờ trước một thẳng nhóc có thể tung ra một cước nhanh và mạnh mẽ đến vậy, tên ninja lãnh trọn cả cú đá khiến hắn bị văng tới tận bụi tre phía sau. Liền sau đó Jack tung ngay một cú đá chéo từ bên hông nhưng tên ninja đã kịp nhảy phóc lên bám vào thân tre rồi thoăn thoắt trèo như một con khỉ.

Nhớ lại quãng thời gian tung hoành trên buồm tàu *Alexandria*, Jack cũng nắm lấy thân tre, coi chúng như thể cột buồm mà nhanh chóng trèo lên đuổi sát theo tên sát thủ. Jack tiếp tục truy đuổi kẻ địch đến tận ngọn cây khiến tên này không khỏi bất ngờ trước kĩ năng leo trèo thiện nghệ của nó. Không còn cách nào khác, tên sát thủ phóng đi.

Jack cũng nhảy từ cây này sang cây khác truy bắt hắn.

Tre phía trên còn non và rất dẻo. Vận dụng điều này, Jack cố tình uốn ngọn tre về phía kẻ địch, cùng lúc tung cước khiến hắn lãnh trọn một cú đá trực diện vào dạ dày. Trúng đòn, tên ninja bị mất đà rơi xuyên qua tán lá xuống đất.

Tên sát thủ nằm yên bất động, toàn thân duỗi thẳng, một chân bị vặn ngược đến mức bất thường. Đến lúc này Jack mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nó bắt đầu trượt trở xuống. Đúng lúc đó, tên ninja thứ hai bất ngờ xuất hiện từ bên dưới, tuốt gươm tấn công. Jack nghe thấy âm thanh thân tre nơi nó đang bám vào bị chém gãy.

Jack mất thăng bằng lao thẳng xuống mặt đất, tiếng gió cứ rít vù vù bên tai nó. Nó cố vùng vẫy với tay vớ lấy bất cứ thứ gì có thể ngăn cản cú rơi chí mạng. May mắn, nó tóm được một thân cây khác, nhưng ngọn tre này còn quá non nên không chịu nổi sức nặng

của Jack và trĩu xuống. Cuối cùng cây tre non không chịu nổi nữa và gãy rời khiến Jack gần như rơi tự do từ cự li hơn năm mét.

Chấn động quá mạnh khiến Jack gần như ngộp thở khi bị rớt bịch xuống mặt đất.

Trong lúc nằm bất động vì choáng váng, nó nghe tiếng một thứ gì đó cũng đáp xuống gần đó.

Gượng nhìn về phía sau, Jack nhận ra tên ninja trong bộ đồ màu xanh đang áp sát, găng tay sắc nhọn giơ lên sẵn sàng xes nát từng thớ thịt trên lưng nó. Jack bò lết bằng cả bốn chi, cố gắng tìm lối thoát trong tuyệt vọng. Tên sát thủ xông tới tấn công.

Jack cố hết sức gượng dậy, loạng choạng bổ nhào vào bụi cây. Nó biết cơ hội sống sót của mình rất mỏng manh. Mọi hi vọng hoàn toàn chấm dứt khi lúc này lại có một tên sát thủ thứ ba nhảy xuống chặn ngay đường thoát thân của Jack.

Nhân vật bí ẩn này mặc bộ *shinobi shozoku* màu đen.

Trong giây lát, không ai dám cử động.

Tên sát thủ áo đen đập vào ngực Jack khiến nó bật ngửa ra sau. Đúng lúc đó, một chiếc phi tiêu cũng cắm phập vào bụi tre ngay vị trí nó vừa đứng.

Jack chưa kịp định thần để suy xét xem điều gì vừa xảy ra, ninja áo đen đã tung đòn tiếp theo. Lần này là một cú quét chân làm Jack ngã úp lưng xuống nền đất, vừa kịp giúp nó tránh khỏi đòn đâm trực diện bằng găng sắt của tên sát thủ áo xanh. Lẽ ra cú đâm đó đã chọc thủng phổi nó rồi.

Tên ninja áo xanh rít lên điên tiết trong lúc nhìn chòng chọc vào nhân vật áo đen đầy căm tức. Hắn lao lên tấn công bằng găng sắt nhưng dễ dàng bị người kia gạt đỡ rồi phản kích lại bằng một đòn chặt tay nhanh như cắt nhắm vào yết hầu. Chiêu này khiến ninja áo xanh bị ngạt thở và buộc phải lùi về phía sau. Tên ninja áo xanh lại điên cuồng lao lên tấn công. Lần này ninja áo đen không hề nao núng mà ngược lại, hắn từ tốn rút thanh đoản kiếm *tantō* ra quét một đường rất ngọt qua ngực đối phương. Sững người trước phần ngực áo ướt đầm máu tươi, tên ninja áo xanh hoảng hốt lùi lại rồi bỏ chạy vào trong rừng tre.

Xong xuôi, ninja áo đen quay về phía Jack, thanh gươm vẫn lăm lăm trong tay.

Jack mở to mắt trừng trừng kinh hãi.

"Jack ơi!" một tiếng gọi vang đến.

Tên ninja áo đen không chút nao núng.

Hắn vẩy máu ra khỏi lưỡi kiếm rồi nhảy phắt lên thân tre, nhanh như gió lẩn vào các tán cây rồi mất hút.

Phải vài giây sau Yamato mới xuất hiện. Cậu bé băng qua bụi tre đến chỗ Jack đang nằm sổng soài trên đất với hai cánh tay đầy máu, gương mặt nửa sợ hãi, nửa hoang mang, tò mò.

"Cậu không sao chứ?" Yamato hỏi với cây gậy bông trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. "Lúc tớ đến thì Orochi đã tắt thở từ lâu. Có chuyện gì xảy ra ở đó vậy?"

"Bọn tớ bị một nhóm ninja tấn công, chính chúng đã giết hẳn," Jack đáp, không khỏi nhăn nhó với vô số vết thương lớn nhỏ khắp người, tuy không đến nỗi quá sâu nhưng thật sự rất đau đớn. "Sau đó chúng tiếp tục tấn công tớ, rồi... tự nhiên một ninja khác xuất hiện cứu tớ."

"Cứu? Đầu cậu có bị làm sao không đấy?" Yamato ngạc nhiên hỏi trong lúc giúp Jack đứng dậy. "Bọn ninja là kẻ thù không đội trời chung của chúng ta mà."

"Nhưng đúng là thế mà. Người này đã giúp tớ thoát chết không chỉ một, mà những hai lần."

"Chậc, lần đầu mới nghe đến chuyện ninja làm vệ sĩ cho samurai!" Yamato nói đùa. "Chưa biết căn nguyên thế nào, nhưng lần này số cậu may lắm mới được thế đấy."

"Ừ, thế theo cậu thì động cơ của người này là gì?"

"Ai biết, mà thôi, tụi mình nên quay lại chỗ Akiko thì hơn, biết đâu bọn sát thủ vẫn còn lẩn trốn quanh đấy."

"Khoan, để tớ xem xét tên này cái đã," Jack vừa đáp vừa tiến lại chỗ tên ninja bị ngã xuống từ trên cao ban nãy.

"Thế còn Akiko thì sao?"

“Không mất nhiều thời gian đâu. Hơn nữa cô ấy thừa sức tự bảo vệ, đâu cần chúng ta phải lo.” Cả hai đứa đều hiểu rõ điều đó nhưng lúc này Akiko vẫn còn yếu do mới hồi phục sau khi bị trúng độc nên chúng cần phải hành động gấp rút.

“Thế cậu định tìm gì?” Yamato hỏi.

“Không biết nữa,” Jack đáp trong lúc luồn tay lục lọi bộ đồ của tên sát thủ. “Được gì hay nấy thôi.”

Yamato dáo dác nhìn quanh lo lắng, cậu vẫn sợ sẽ có lực lượng chi viện đến truy sát. Một lát sau, Jack ra hiệu cho Yamato lại gần.

“Nhìn này.” Jack kéo tay tên ninja lên. “Thiếu một ngón tay.” Nói đoạn nó lột cả mặt nạ xuống, để lộ khuôn mặt người này. Một dòng máu tươi tràn ra từ khoe miệng hằn ta.

“Thì sao?” Yamato thắc mắc.

“Cậu không nhớ à? Hắn là một trong hai người khách đã vào quán sau chúng ta. Hèn gì lúc đó Orochi lật đật bỏ chạy. Chắc hẳn biết đây là người được cử đến truy sát mình rồi.”

Jack tiếp tục lần mò tìm kiếm. Lần này nó tìm thấy một đoạn thừng dài dính vào đai lưng dùng để treo tường, năm cái phi tiêu, một túi chông sắt dùng để rải, và một chiếc hộp bên trong đựng vài viên thuốc cùng một loại hợp chất gì đó, ngoài ra bên hông hắn có giắt một thanh đoản kiếm *tantō*.

Jack rút thanh kiếm ra và bị lưỡi kiếm cứa vào ngón cái khiến nó phải rít lên.

“Cẩn thận chứ Jack!” Yamato hoảng hốt. “Mấy thứ này dễ có độc lắm đó.”

“Cảm ơn lời nhắc nhở của cậu,” Jack đáp giọng dứt khoát rồi đưa tay lên miệng hút máu từ vết thương nhỏ ra.

Thanh gươm tỏa ra thứ ánh sáng chết chóc giữa khu rừng u ám, trên lưỡi có khắc một vài Hán tự.

“Mấy chữ này là gì vậy?” Jack hỏi, dù ngày nào cũng được Akiko kèm cặp nhưng thật ra vốn từ vựng chữ Hán của nó vẫn còn rất hạn chế.

“Kunitome!” tên ninja gầm gừ, hắn ta đã hồi tỉnh trở lại và đang lợi dụng thời cơ bóp chặt cổ Jack. “Tên nghệ nhân đã làm ra thanh gươm này.”

Jack há hốc miệng vì ngạt, tên sát thủ bóp chặt cổ nó khiến yết hầu nó bị tê liệt hoàn toàn. Không hề để phòng việc kẻ địch có thể hồi tỉnh trở lại nên khi bị tấn công bất ngờ nó chỉ còn biết bấu vào tay hắn vùng vẫy, đầu óc nó giờ trống tuếch không còn chút bài học võ thuật nào nữa cả.

Yamato vội lao đến đá vào be sườn tên sát thủ nhưng hắn không chịu buông tay. Lúc này khuôn mặt Jack bắt đầu đỏ bừng lên, mắt mũi trợn ngược. Yamato liền vùng luôn chiếc bổng đang cầm trên tay phang mạnh vào cái chân bị gãy của tên ninja. Lần này, hắn không chịu nổi nên đã buộc phải buông Jack ra mà la lối đau đớn. Rất nhanh chóng, Yamato kéo luôn Jack ra khỏi tầm tấn công của kẻ địch.

“Chúng bay tự xưng là võ sĩ mà lại đi ăn cắp,” tên sát thủ run rẩy nguyên rủa. “Thật không biết nhục!”

“Bọn tôi không ăn cắp mà chỉ đang dò la manh mối thôi,” Jack khục khặc nói trong lúc gượng đứng dậy. “Bọn tôi muốn biết ông là ai và Độc Nhãn Long hiện đang trốn ở đâu.”

Tên ninja phát ra một tiếng cười khan khiến máu càng ứa ra từ trong miệng hắn.

“Tụi mình bắt tên này làm tù binh, giao về thành Ueno đi Jack,” Yamato đề nghị. Cậu không thoải mái lắm với việc chất vấn một tên ninja ngay giữa rừng thẳm này. Thật không khác gì dồn một con thú bị thương vào chỗ chân tường cả. “Họ sẽ biết cách khai thác thông tin từ hắn.”

“Khoan đã,” Jack vặn lại. “Biết đâu hắn chịu đánh đổi thông tin về Độc Nhãn Long để cứu lấy cái mạng mình thì sao?”

“Không tên võ sĩ nào có quyền phán xét số mạng của ta,” tên ninja giận dữ, hắn lấy vội từ trong chiếc hộp giắt ở đai lưng ra một viên thuốc sẫm màu.

Cho luôn viên thuốc vào miệng, hắn cắn mạnh nó ra khiến cho chất độc nhanh chóng phát tán, bọt mép bắt đầu trào ra ngoài

miệng.

“Nhóc con, không ai có thể tìm thấy Độc Nhãn Long,” hắc thêu thào yếu ớt. “Và cũng không ai có thể thoát khỏi bàn tay ngài ấy...”

4

QUỲ KIỂM

“Thật là điên hết chỗ nói mà!” Yamato càu nhàu, không thềm đà động đến tách trà Akiko vừa mới rót cho cậu. “Suýt chút nữa là cậu bỏ mạng rồi đấy biết không!”

“Nhưng mà ít ra chúng ta cũng xác định được vị trí tên Độc Nhãn Long ở đâu rồi còn gì,” Jack chống chế. “Hắn đang ở gần Shindo, chỗ đó cách đây có nửa ngày đường thôi. Đến nước này rồi, không thể bỏ cuộc được.”

Nói đoạn nó đưa mắt nhìn Akiko vẻ van lơn. Cô bé nhấp một ngụm trà rồi đặt chiếc cốc xuống định nói, nhưng Yamato đã cướp lời xen vào trước.

“Chúng ta chỉ biết mỗi tên một ngôi làng với cái đèn vớ vẩn gì đấy. Bộ cậu tưởng cứ tự nhiên xông đến là sẽ thấy bọn Độc Nhãn Long đang nhâm nhi ăn bánh uống trà như chúng ta đây chắc? Hơn nữa lão Orochi đó là một tên bợm chính hiệu, có đến tám chín phần trong lời nói của hắn là dối trá rồi. Lần này may lắm mới lấy lại được viên ngọc cho Akiko rồi còn gì nữa.”

“Nhưng dù sao đây cũng là một tia hi vọng,” Jack vẫn khẳng khái với ý tưởng của mình. “Rõ ràng định mệnh đã sắp đặt cho chúng ta gặp người buôn trà hôm nọ. Thần linh *muốn* chúng ta tìm thấy Orochi. Kể cả chuyện đám ninja tấn công rồi Orochi bỏ mạng, tất cả chỉ càng chứng minh rằng chúng ta đang đi đúng hướng.”

“Không được! Lần trước chúng ta đã gây ra quá nhiều rắc rối cho cha rồi. Không thể làm liều thêm lần nào nữa. Ông ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho hành động đó đâu. Bọn mình sẽ vĩnh viễn không còn được đặt dù chỉ một bước chân vào trường Nhị Thiên Nhất Lưu ấy chứ!”

Yamato đơn phương chấm dứt cuộc nói chuyện bằng cách xoay lưng về phía Jack. Từ hướng cậu bé nhìn ra là rặng núi đối diện hẻm đá dẫn vào quán trà chỗ chúng đang tá túc. Tọa lạc trên đỉnh đồi sát ngay cạnh đường mòn Tokaido, quán trà Kameyama là một địa điểm có phong cảnh đặc biệt ấn tượng, thu hút đông đảo du khách đến từ Kyoto. Sau một ngày hè rực rỡ, giờ là lúc những người đi đường tụ tập ngắm cảnh hoàng hôn buông xuống trên rặng núi đầy nét thi vị này.

Jack cúi kính ngời ngịch thanh đoản kiếm của tên sát thủ tự sát hôm qua, nước thép xanh hầu như chỉ bị mỗi vết máu khô từ ngón tay của nó làm vấy bẩn. Sau khi kẻ địch tự sát bằng viên thuốc trong tráp, Jack quyết định giữ lại thanh kiếm này. Dù sao đây cũng là thứ vũ khí duy nhất nó có trong tay kể từ ngày bị đuổi khỏi trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

Jack không oán trách quyết định của thầy Masamoto. Giờ nó cũng phần nào hiểu ngày trước mình đã ngu ngốc đến dường nào khi không đem tất cả sự thật ra kể với người duy nhất có thể giúp mình bảo vệ cuốn *hải đồ* khỏi sự truy tìm của tên Độc Nhãn Long. Quyết định đó một phần là vì nó không muốn ngài Masamoto bị liên lụy, phần khác vì trước lúc tắt thở, người cha quá cố của Jack đã tin tưởng giao nó trông chừng cuốn *hải đồ*, cũng như bắt nó thề không được tiết lộ bí mật này cho ai khác. Trách nhiệm của nó là phải đảm bảo rằng *hải đồ* sẽ không bị rơi vào tay kẻ xấu. Tại thời điểm đó, Jack chưa xác định được ai là người mà nó có thể tin tưởng giao lại một vật quan trọng đến vậy. Vì thế mà nó chỉ còn giải pháp cuối cùng là đem giấu trong tòa thành của ngài Takatomi.

Cuốn *hải đồ* vừa là kỉ vật duy nhất còn sót lại trên đời của cha nó, vừa là chiếc chìa khóa quyết định vận mệnh sau này nó có trở về quê hương được hay không. Đó cũng chính là lí do mà Jack buộc phải dùng mọi cách để có thể bảo vệ *hải đồ*. Nếu có một ngày nó đến được cảng Nagasaki, hi vọng rằng kinh nghiệm đi biển ngày trước và những hiểu biết về định hướng sẽ giúp nó có được một chân trong chuyến tàu trở về Anh Quốc, nơi mà Jess, đứa em gái thân yêu bé bỏng của nó vẫn ngày đêm mong chờ.

Jack những mong em gái được an toàn. Cô đơn một mình không nơi nương tựa, thật ra số phận của Jess cũng bấp bênh chả kém gì nó. Tuy nhiên cuốn *hải đồ* có thể giúp mang lại cho Jack địa vị của một hoa tiêu cừ khôi, giống như cha nó trước khi bị tên sát thủ máu lạnh Độc Nhãn Long ra tay giết hại. Nếu được vậy, nó hoàn toàn có khả năng chăm lo cho cuộc sống của cả hai anh em.

Thanh đoản kiếm chết chóc trong tay Jack như đang rung lên cùng với hình ảnh tên Độc Nhãn Long siết cổ cha nó. Ngọn lửa hận thù bùng lên trong tâm trí Jack. Tất cả những gì nó yêu thương nhất, quý trọng nhất đều đã bị tên sát thủ ấy cướp mất - người cha, cuốn *hải đồ*, và suýt chút nữa là cả tính mạng Akiko.

Ngày Jack và cha cùng thủy thủ đoàn người Hà Lan giảng buồm khởi hành trên chiếc tàu *Alexandria* nhiều năm trước, trong đầu họ chỉ có duy nhất một viễn cảnh huy hoàng rực rỡ là sẽ phát hiện ra những vùng đất mới, làm ăn lớn một chuyến rồi trở về trong vinh quang như những người hùng. Chưa lúc nào, dù chỉ là khoảnh khắc, cái suy nghĩ sẽ phải lưu lạc một thân một mình nơi đất khách quê người hay việc luyện tập để trở thành võ sĩ và phải chịu đựng một cuộc sống lúc nào cũng nơm nớp lo âu hiển hiện trong tâm trí còn non dại của Jack.

Và bây giờ cuộc sống đó còn trở nên tệ hại hơn thế.

"Từ đâu mà cậu có thanh gươm đó?" ông chủ quán trà cất tiếng hỏi trong lúc thu dọn khay trà, cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của Jack.

"Cháu thấy nó... trong một khu rừng ạ," Jack buột miệng trước câu hỏi bất ngờ.

Ông lão đưa cặp mắt ti hí dò xét Jack với vẻ nghi hoặc. Rõ ràng ông ấy không tin nó.

"Cậu có biết đây là thứ gì không?" ông lão tiếp tục chất vấn trong lúc ánh mắt dò xét vẫn không rời khỏi mặt nó, dường như cố tránh phải nhìn vào thanh kiếm lần nữa.

"Dạ, một thanh đoản kiếm..."

"Đúng, nhưng không phải là một thanh đoản kiếm thông thường..." ông lão cúi sát lại hạ thấp giọng, không phải để tỏ ra tôn

kính mà vì sợ hãi. “Nó là sản phẩm của lò rèn Kunitome.”

“Bọn cháu biết mà,” Yamato xen vào, rõ là không hài lòng với sự tò mò thái quá của ông lão. “Nó được ghi ngay trên lưỡi kiếm chứ đâu.”

“Biết thế mà các cô cậu vẫn còn giữ nó?”

“Thế sao lại không được?” Jack hỏi vặn, bắt đầu khó chịu với hành vi kì lạ của ông lão.

“VẬY là cậu không hiểu rồi. Những thanh kiếm mà Kunitome làm ra đều được gọi là quý kiếm. Đó không phải là thứ một võ sĩ chân chính nên giữ bên mình,” ông lão quay về phía Yamato giải thích. “Lò rèn của Kunitome rất nổi tiếng trong vùng này, ông ta sống ở ngôi làng Shindo cách đây hơn hai dặm đường về phía tây.”

Ngay khi nghe đến cái tên Shindo, Jack liền đưa mắt nhìn Akiko và Yamato. Khuôn mặt hai đứa lúc này cũng lộ rõ vẻ kinh ngạc chẳng kém gì nó. Đây không thể chỉ là chuyện trùng hợp thông thường được.

“Kunitome là một người cực kì hung tợn, đầu óc ông ấy không bình thường, đôi lúc còn gần như điên dại,” chủ quán tiếp tục diễn giải. “Người ta nói rằng tất cả các đặc tính ấy đều hiển hiện trong những thanh gươm ông ấy làm ra. Đó là một thứ xấu xa, khát máu. Nó thôi thúc, giục giã chủ nhân đi giết người!”

Jack liếc nhìn xuống thanh đoản kiếm. Trông nó không khác gì một lưỡi dao bình thường, nhưng đúng là lúc này Jack cảm nhận rất rõ nó rung lên khi luồng suy nghĩ rửa thù báo hận cho cái chết của cha vụt thoáng qua tâm trí nó.

“Cảm ơn ông đã quan tâm,” Akiko nở một nụ cười gượng, “nhưng bọn cháu đâu phải con nít đâu, việc gì ông phải hù dọa như thế.”

“Tôi không hù dọa các cô các cậu, mà là lời cảnh báo nghiêm túc đấy.”

Nói đoạn ông lão hạ chiếc khay xuống sàn.

“Nếu nghe qua câu chuyện này, chắc hẳn các cô cậu sẽ tin lời tôi thôi.”

Akiko bèn gật đầu lịch thiệp đồng ý nghe ông lão kể chuyện. Ông ta liền lập tức ngồi quỳ xuống ngay cạnh chỗ ba đứa.

“Thời trai trẻ, Kunitome là môn sinh của ngài Shizu, thợ rèn kiếm vĩ đại nhất thuộc trường phái Soshu danh tiếng. Sau nhiều năm theo học, Kunitome quyết định thách đấu với thầy để xem kiếm của ai làm ra có chất lượng tốt hơn. Hai người làm việc ngày đêm. Cuối cùng Kunitome rèn được một thanh kiếm tuyệt hảo, gọi là Vạn Hàn Dạ Kiếm. Còn thanh của ngài Shizu có tên là Nhu Thủ Tiên Kiếm. Làm xong, hai người quyết định đem ra so tài.”

“Nội dung tỉ thí sẽ là đặt thanh kiếm giữa dòng nước, hướng phần lưỡi kiếm đón dòng chảy. Để cho công bằng, hai thầy trò đã mời vị sư trụ trì gần đây đến làm giám khảo. Thanh kiếm của Kunitome được đem ra thử trước. Nó cắt đứt tất cả những thứ chẳng may trôi đến - lá mục, hoa sen, tôm cá, thậm chí cả luồng không khí thổi qua. Ấn tượng với thành phẩm của người học trò, ngài Shizu sau đó cũng hạ thanh kiếm của mình xuống dòng chảy rồi khoan thai đứng chờ.”

“Nó chẳng cắt bất kì thứ gì. Cả những chiếc lá mục rỗng cũng không; hoa sen chạm nhẹ lên lưỡi kiếm rồi trôi qua; tôm cá còn trườn hẳn lên rồi bơi qua nó; không khí lướt nhẹ trên mặt kiếm.”

“Vậy thì kiếm của cái ông Kunitome đó tốt hơn hẳn rồi còn gì,” Yamato cắt ngang câu chuyện.

“Không! Vị đại sư làm giám khảo hôm đó đã tuyên bố phần thắng thuộc về thanh kiếm của ngài Shizu. Đương nhiên Kunitome không hài lòng với quyết định đó. Nhà sư đã giải đáp như thế này. Thanh kiếm đầu tiên đương nhiên là một thứ vũ khí vô cùng lợi hại. Nhưng nó quá khát máu, quá tàn bạo, chẳng cần phân biệt phải trái đúng sai, cứ cắt được là cắt. Đại sư nói “Thanh kiếm này có thể cắt đứt đầu người chẳng khác gì cắt một cánh bướm.” Còn kiếm của ngài Shizu thì khác, nó hoàn toàn vượt trội về đẳng cấp, chỉ cắt những gì buộc phải cắt và vô hại trước những sinh linh vô tội. Nó thể hiện rõ tinh thần võ học cao thượng, tôn quý của một người võ sĩ chân chính.”

“Chính vì thế mà người ta còn cho rằng những thanh kiếm do Kunitome rèn nên, một khi đã được rút ra khỏi bao thì nhất định máu phải đổ, nếu không được như ý, chúng có thể khiến người cầm kiếm trong tay tự làm đau, hoặc lấy đi mạng sống của chính mình.”

Jack nhìn ngón tay bị thương của mình, rồi đảo mắt liếc thanh đoản kiếm vẫn còn vết máu khô của nó bên trên. Có khi việc ông lão vừa kể là thật cũng nên.

"Hãy nhớ lấy. Đó là một thanh kiếm yêu tà. Nó sẽ nguyên rửa và biến người sở hữu trở thành con quỷ khát máu."

"Này, ông lo phục vụ hay là lo ngồi đó tán dóc thế hả?" vị võ sĩ ngồi bên cạnh bức mình lên tiếng.

"Vâng vâng," chủ quán vội cúi đầu tạ lỗi. "Đến ngay, đến ngay."

Nói đoạn ông cầm khay đứng lên.

"Nghe tôi, thấy nó ở đâu thì cứ trả về chỗ đó đi."

Nói rồi, chủ quán đứng dậy cúi chào và bước đi, bỏ lại ba đứa trẻ ngồi trầm ngâm trong dòng suy nghĩ. Cả bọn đều nhìn chăm chăm vào thanh đoản kiếm như thể bị hút vào vòng xoáy do nó tạo ra vậy.

"Đấy, đã bảo rồi mà!" Jack hào hứng phá vỡ sự yên lặng. "Nhất định đây chính là định mệnh. Chúng ta phải tìm đến ngôi làng Shindo. Thanh kiếm này có cùng nguồn gốc với nơi Orochi đã đề cập trước khi chết. Điều này có nghĩa là bọn sát thủ hôm qua cũng xuất thân từ đây."

"Bộ cậu không nghe ông chủ quán nói gì à?" Yamato hỏi lại, cặp mắt nâu sẫm của cậu bé lộ rõ vẻ kinh ngạc trước thái độ mừng rỡ của Jack lúc này. "Đây là một thanh kiếm bị nguyên rửa."

"Cái đó mà cậu cũng tin được à?" Jack nói gạt đi, mặc dù chính bản thân nó cũng không dám tin chắc vào lời mình vừa nói nữa.

"Ờ, thế mà chuyện phải tìm đến Shindo thì cậu lại khẳng khẳng là định mệnh cơ đấy."

"Chuyện đó khác, chuyện này khác," Jack chống chế, đoạn tra thanh kiếm vào vỏ rồi giắt lên đai lưng đeo bên hông. "Bảo một thanh kiếm có thể khiến chủ của nó tự sát thì thật là hoang đường. Còn chuyện đến Shindo quá rõ ràng là thiên mệnh. Chúng ta phải tiếp tục đi theo con đường Long Đạo - truy tìm tung tích lũ ninja. Tổ nói đúng chứ, Akiko?"

Akiko không đáp vội, cô bé tỉ mỉ dùng tay vuốt lại các nếp gấp trên tấm áo kimono bằng lụa màu trắng ngà của mình trong lúc suy nghĩ thật kĩ càng. Jack đã dùng chính những lời cô bé thì thầm với

nó vào ngày vừa tỉnh dậy sau khi bị trúng độc. Nhất định nó có chủ ý muốn Akiko đứng về phía mình, dù chuyển đi này thật sự ẩn chứa quá nhiều rủi ro.

“Có lẽ bọn mình nên đi,” Akiko lên tiếng. “Thầy Masamoto đã nhấn mạnh chúng ta *phải* kể tất cả những gì biết được về Độc Nhãn Long cho thầy ấy. Điều này gồm cả các manh mối chúng ta có thể phát hiện ra. Hãy nghĩ xem, thầy sẽ hài lòng như thế nào khi biết được vị trí đại bản doanh của chúng. Nếu may mắn, chúng ta còn có thể đoạt lại được cuốn *hải đồ* của Jack nữa.”

“Sao tự nhiên chị lại hào hứng với việc truy tìm bọn chúng quá vậy chị Akiko?” Yamato quay về phía cô bé hỏi vặn. “Nên nhớ lần gần đây nhất chúng ta đồng ý làm theo ý kiến của Jack, chị đã suýt mất mạng đấy nhé.”

“Điều em vừa nói chỉ càng làm nổi rõ lên lí do chị muốn tìm thấy chúng thôi. Hơn nữa, chính em là người đã đề ra kế hoạch bắt Độc Nhãn Long còn gì? Em còn nói đó là cơ hội nghìn năm có một để trả mối thù bọn chúng sát hại anh Tenno, khôi phục danh dự cho gia tộc đấy thôi.”

“Ừ thì...” Yamato ấp úng, “nhưng mà... đó là trước khi chúng ta bị phát hiện, rồi bị tổng cổ ra khỏi trường. Nếu lần này còn tự ý truy bắt Độc Nhãn Long như thế, cha nhất định sẽ không bao giờ tha thứ đâu.”

“Mục đích của chúng ta không phải là truy bắt hắn,” Akiko giải thích. “Mà là dò la xem hắn ta đang ẩn nấp ở đâu, từ đó về báo lại với cha em.”

“Em vẫn nghĩ đây không phải là ý kiến hay. Còn nhớ tay ninja áo đen đã cứu Jack hôm qua chứ? Nghĩ mà xem, có phải chuyện này rất mờ ám không.” Yamato nhìn thẳng vào mắt hai đứa. “Chẳng lẽ hai người không ngờ rằng tất cả những manh mối chúng ta dò la được, chẳng qua cũng chỉ là cái bẫy do Độc Nhãn Long bày sẵn hay sao? Rất có thể hắn ta đang âm mưu dẫn dụ chúng ta vào tròng đấy.”

Ý tưởng hoàn toàn có thể là sự thật này ngay lập tức khiến bầu không khí trở nên u ám. Thế rồi Akiko lên tiếng phủ nhận.

“Ninja không chỉ đối đầu với samurai. Bọn họ cũng rất hay gây chiến với nhau nữa. Có khi người áo đen đó là một nhân vật thuộc thể lực đối đầu với hai ninja áo xanh, và đây là địa bàn của họ. Không biết chừng ngay lúc đó do em kịp thời xuất hiện nên Jack mới không bị mất mạng thôi.”

Biểu cảm trên mặt Yamato rõ là vẫn chưa hoàn toàn bị thuyết phục.

“Nếu không đi đến đó thì chúng ta làm gì bây giờ?” Jack tiếp tục. “Với cái vai của chú Kuma thì chắc phải vài ngày nữa chúng ta mới khởi hành đi Toba được ấy chứ.”

“Đúng đấy,” Akiko đồng ý. “Nếu đi ngựa, từ đây đến Shindo rồi quay về cũng chỉ mất tối đa một ngày. Em có thể cho Jack đi cùng ngựa. Chú Kuma sẽ không nghi ngại việc chúng ta đến thăm một ngôi đền gần đây đâu.”

Yamato vẫn im lặng không nói gì, cậu bé quay đầu nhìn lên bầu trời tuyệt đẹp của buổi hoàng hôn. Quán trà lúc chiều tà thật tĩnh lặng, mặt trời khuất dần sau rặng núi. Những tia nắng cuối ngày hắt lên bầu trời tạo thành một khung cảnh tựa như chiếc kimono bằng lụa tơ tằm đang rũ xuống thung lũng mờ ảo bên dưới.

Đến khi tia nắng cuối cùng sắp tắt, Jack quyết định thuyết phục bạn mình thêm một lần nữa.

“Đây là cơ hội duy nhất để chúng ta có thể tìm ra Độc Nhãn Long trước khi hắn làm điều ngược lại đấy.”

“Nhưng hắn còn quay lại chỗ chúng ta để làm gì. *Hải đồ* đã lấy được rồi còn đâu,” Yamato đáp trả.

“*Hải đồ* đã được mã hóa rất cẩn thận. Chỉ có tớ mới biết cách đọc nó thôi,” Jack tiết lộ. “Một khi Độc Nhãn Long nhận ra điều này. Nhất định hắn sẽ đi tìm tớ.”

Jack biết tên sát thủ đã mời một cao nhân người Trung Quốc giúp hắn giải mã, nhưng nó không tin ông ta có thể làm việc với những ngôn ngữ xa lạ một cách dễ dàng được. Sẽ cần có thời gian. Câu hỏi đặt ra ở đây là: mất bao lâu?

Với tính cách của Độc Nhãn Long, rất có thể hắn sẽ không giữ được bình tĩnh mà tìm thẳng đến chỗ Jack.

5

TÌNH MẪU TỬ

“Thật sự tớ chẳng thấy an tâm một chút nào cả,” Yamato cầu nhàu trong lúc siết chặt cây bồng đang cầm bên tay phải.

Con đường duy nhất trong làng Shindo dường như đã bị bỏ hoang từ lâu. Gió cuốn bụi đường thành từng cơn lốc thổi vào những căn nhà cũ nát như thể người ta dựng lên chúng rồi chẳng bao giờ sử dụng. Hôm nay là một ngày nắng ấm, nhưng dường như ánh mặt trời cũng lánh xa ngôi làng này, mọi thứ bên trong chỉ có một màu tối tăm, u uất.

“Chỗ này cứ như là thị trấn ma ấy,” Jack lên tiếng, một cơn ớn lạnh chạy dọc theo sống lưng nó khi hai con ngựa của bọn chúng đi nước kiệu tiến vào ngôi làng không chút sinh khí.

“Không hẳn đâu,” Akiko thì thầm. “Chúng ta đang bị theo dõi đấy.”

Jack và Yamato nhìn nhau hãi hùng.

“Hả, ai theo dõi cơ?” Yamato hỏi ngay.

“Cô bé đằng kia chẳng hạn,” Akiko đáp, lắc đầu về phía túp lều lá bên phải.

Ẩn đằng sau bóng tối là một khuôn mặt bần thiêu với cặp mắt mở to lộ rõ vẻ khiếp sợ, cô bé nhanh chóng lùi ra phía sau. Akiko bèn tiến về phía túp lều, được vài bước thì phải quay lại nhìn vì thấy Jack và Yamato có vẻ như không muốn bước theo.

“Này, không phải hai người sợ một đứa bé tí xíu đấy chứ?”

Xấu hổ vì là con trai mà còn không can đảm bằng một cô gái, hai đứa bèn vội vàng bẽn lễn bước tới.

Akiko tiến đến trước cánh cửa tối tăm cất tiếng hỏi, “Xin lỗi, có ai ở đây không?”

Phía trong có tiếng thở yếu ớt như của một con chó con đang hấp hối. Bất thành linh, một gương mặt gầy trơ xương xuất hiện ngay

trước cửa.

“Làm ơn để chúng tôi yên,” người đàn ông thều thào. “Chúng tôi chẳng còn gì cho các người nữa đâu.”

Cô bé mà Akiko gặp lúc này cũng đang nấp sau chân người đàn ông, cặp mắt nhìn chăm chăm vào mái tóc vàng của Jack. Jack mỉm cười với cô bé.

“Xin lỗi đã làm phiền mọi người, nhưng bọn cháu không có ý xấu đâu ạ,” Akiko trấn an.

“Dân làng ở đây đâu hết rồi?” Yamato thắc mắc.

“Họ đi hết rồi. Các người cũng nên đi cả đi.”

Nói đoạn người đàn ông kéo tay định đóng cánh cửa lều ọp ẹp của mình lại.

“Làm ơn, bọn cháu cần tìm một người có tên là Kunitome,” Jack nài nỉ.

Người đàn ông nhìn về phía Jack như thể vừa mới nhận ra sự hiện diện của nó. Khuôn mặt ông ta không chút biến sắc, chứng tỏ trước đây người này đã từng trải qua nhiều sự kiện kinh hãi hơn sự xuất hiện của một người ngoại quốc gặp nhiều lần.

Rồi ông ta khịt mũi vẻ khinh bỉ.

“Con quỷ đó! Hắn ta chết lâu rồi!”

“Sao cơ? Chuyện gì đã xảy ra?” Jack hỏi ngay. “Ai đã giết Kunitome?”

Người đàn ông thở dài, có vẻ đã yếu đến mức nói chuyện thôi cũng đủ làm kiệt sức.

“Tự sát, bằng chính thanh kiếm do mình làm ra,” ông tiếp tục nói. “Hắn chính là nguồn căn cho tình cảnh chết chóc của ngôi làng này. Lão thợ rèn đó vừa là ân điển, vừa là kẻ bị nguyên rủa của làng Shindo. Tài năng của hắn đã thu hút mọi người từ khắp nơi đổ về, kéo theo đó là tiền tài cho ngôi làng xa xôi hẻo lánh của chúng tôi. Nhưng hắn ta không phải người tử tế, làm ra toàn những thứ vũ khí bị ma ám, mang đến đây đủ thứ căn bã xấu xa. Nhìn xem, dù giờ đây hắn đã chết, không còn ai lui tới chỗ này nữa, vậy mà linh hồn

của hắn vẫn lớn vồn mang u ám đến cho ngôi làng này. Các người cũng đi mau đi, đừng đến một nơi bị nguyền rủa.”

“Thế tại sao ông vẫn chưa rời đi?” Yamato dùng tay chặn cánh cửa lại khi người đàn ông định kéo vào một lần nữa.

“Tôi muốn đi, nhưng các người cũng nghe thấy rồi chứ?” ông ta đáp, ý chỉ hơi thở yếu ớt bên trong lều. “Mẹ tôi đấy. Chúng tôi buộc phải ở lại chốn chết chóc này cho đến khi bà ấy tắt thở. Giờ thì các người đi đi.”

Nói xong ông ta đóng sập cửa lại trước mặt bọn Jack.

Cả ba đứa đưa mắt nhìn nhau, không khỏi hãi hùng với câu chuyện vừa nghe được.

“Thôi, đến đây là đường cùng rồi,” Yamato thở phào lên tiếng, lộ rõ vẻ nhẹ nhõm. “Còn nán lại làm gì nữa, mau mau quay về trước khi chú Kuma biết chuyện thì hơn.”

“Khoan đã,” Jack vừa nói vừa bước về phía ngược lại với Yamato. “Chúng ta còn chưa đến chỗ đền Thần Long mà tên Orochi nhắc đến. Nhìn xem, nhất định là chỗ này rồi.”

Phía cuối con đường làng là một ngôi đền to lớn trông khá rợn người được dựng trên một gò đất nung, màu son xanh đỏ của nó đã phai và bong thành từng mảng. Phía trên trần đã không còn ngói, hai con rồng chạm trổ công phu cũng rơi xuống từ lâu, giờ nằm lằn lóc trên đất. Cánh cửa lớn dẫn vào đền mở rộng như thể mời chào người ta đến với một ngôi cổ mộ vậy.

“Này này, không phải cậu định vào đó thật đấy chứ?” Yamato khiếp vía vội tìm kiếm sự ủng hộ của Akiko. “Trông nó như thể sắp đổ sập đến nơi rồi ấy!”

Akiko cười gượng tỏ ý xin lỗi cậu bé rồi bước theo Jack lên thềm đá đã sờn.

Bên trong là khoảng không gian tĩnh mịch như thế nơi này chưa từng có dù chỉ là một tia nắng chiếu đến. Khuôn viên khu đền tựa tựa một cái hang sâu tăm tối và ẩm thấp. Thay vì mùi nhang khói nghi ngút thường thấy ở những nơi khác, chỗ này lại đặc một mùi ẩm mốc tanh tưởi.

Jack bước qua lối đi dẫn đến chính điện.

Và nó được một phen khiếp vía khi nhìn thấy hai pho tượng cơ bắp cuồn cuộn, dung nhan đáng sợ chẵn trái chẵn phải. Một vị há mồm nhe răng cầm cây gậy khổng lồ, vị còn lại ngậm chặt miệng vung gươm to không kém.

Jack loạng choạng vấp phải Akiko.

“Đừng sợ, tượng Nhị Thiên Kim Cương Vương đấy mà,” cô bé cười lớn. “Họ chỉ là thần hộ vệ thôi.”

“Hộ vệ gì mà khiếp vậy!” Jack nhăn mặt, nó vẫn còn chưa hết hãi hùng vì ngoại hình của hai pho tượng gỗ to lớn.

Dù vậy, nó vẫn theo bước Akiko tiến vào chính điện, dọc hai bên đường còn nhiều tượng thần linh to nhỏ nữa, cuối cùng mới đến chỗ tượng Phật phủ đầy bụi. “Thế bọn họ hộ vệ cho ai vậy?”

“Đương nhiên là Đức Phật rồi. Pho bên phải là Mật Tích Thiên Vương. Ông ấy đại diện cho uy lực. Vị còn lại là Na La Di Thiên Vương, đại diện cho sức mạnh,” Akiko vừa diễn giải vừa hướng Jack về từng pho tượng. “Cậu có thấy vị bên phải há to miệng còn vị bên trái khép chặt miệng lại không? Khẩu hình của họ chính là hai âm “A” và “Hong”, âm tự đầu tiên và cuối cùng trong tiếng Phạn. Trong Phật giáo, hai người họ cũng tượng trưng cho tất cả tri thức.”

“Thôi thôi, nói chuyện tôn giáo đến đây là được rồi,” Yamato chen ngang. “Chỗ này chả có ma nào cả. Rõ là mất thời gian mà. Dù gì cái ông Kunitome đó cũng đã tự sát rồi, chúng ta chẳng còn tí manh mối nào nữa. Có chần chừ cũng chẳng tìm thấy Độc Nhãn Long ở đây đâu, nhanh về thôi nào.”

Đúng lúc Yamato quay lưng định bước đi, bất ngờ một tiếng động vang lên từ sau pho tượng Phật khiến cả bọn giật mình.

“Ông ta không tự sát!” bóng người xuất hiện từ trong bóng tối lên tiếng.

Cả ba đứa đều quay lại trong tư thế sẵn sàng phòng vệ. Trước mặt chúng là một bà lão bị gù vẹo bộ trang phục dài và khuôn mặt được che bởi một chiếc mạng che mặt đang từ từ bước ra.

“Xin lỗi cụ,” Akiko lễ phép nói. “Bọn cháu không cố ý làm gián đoạn cụ tụng kinh đâu ạ.”

“Tụng kinh!” bà rít lên. “Từ lâu ta đã chẳng còn tin vào Thần Phật nữa rồi. Chính là ta đang ngủ thì bị bọn chuột nhắt các người vào quấy rầy.”

“Ồ, thì bọn tôi cũng đang định đi đây,” Yamato bực mình, cậu bé lùi lại một bước, có ý muốn tránh xa mù đàn bà che mặt cộc cằn kia.

Thế nhưng Jack vẫn đứng yên tại chỗ, “Bà vừa nói gì về ông Kunitome cơ?”

“Này nhóc, hình như mày không phải dân ở đây phải không?” bà lão gắt gỏng. Khịt khịt mũi mấy cái, dường như bà ta đang đánh hơi một mùi hương gì đó. “Mày là một thằng ngoại quốc!”

Jack chẳng để tâm đến lời sỉ nhục của bà ta. “Bà vừa nói ông thợ rèn *không* tự sát?”

“Không. Làm gì có chuyện.”

“Thế chuyện gì đã xảy ra?”

Bà lão chìa bàn tay xương xẩu của mình ra, nước da của bà ta tái nhợt như một cái xác chết. Tuy mù không nói gì nhưng thông điệp đã quá rõ ràng. Akiko hiểu ý lấy từ trong áo ra vài đồng xu rồi thả vào bàn tay đang chờ đợi của bà lão một đồng. Bà ta nhanh chóng giấu luôn phần thưởng của mình vào trong.

“Hắn không tự sát, nhưng đúng là *đã* chết dưới chính lưỡi kiếm của mình.”

“Ý bà là sao?” Jack vội hỏi.

“Kunitome được ủy quyền đúc một thanh kiếm thật đặc biệt, từ một nhân vật cũng vô cùng đặc biệt,” mù vừa giải thích vừa vuốt các ngón tay dọc theo thanh kiếm gỗ của bức tượng gần đó. “Thanh kiếm ấy có tên là Hắc Vân Kiếm, bởi nó được hoàn thành trong một đêm giông tố bão bùng. Đó là thanh kiếm hoàn mỹ nhất hẳn ta từng rèn được, sắc bén hơn, chết chóc hơn bất kì thanh kiếm nào trên đời này. Nó cũng chính là thanh kiếm cuối cùng hẳn ta rèn ra được.”

Nói đoạn bà lão lết lại gần phía Jack.

“Cái đêm vị khách đến để thử thanh kiếm mình đặt hàng, Kunitome đã cho người chuẩn bị sẵn bốn tên tội phạm bị trói chặt. Hắc Vân Kiếm chém vào xương thịt chúng như thể sắt chém vào bùn vậy. Giá mà bọn bây nghe thấy tiếng chúng la hét.”

Mụ chìa ra một ngón tay trơ xương quét qua cổ Jack khiến nó rùng cả mình.

“Vị khách khoái trá tới nỗi quyết định lia một nhát cắt phẳng luôn đầu Kunitome bằng chính thanh kiếm hắc vừa làm ra.”

“Sao ông ta lại làm vậy?” Jack thắc mắc, nó nuốt nước bọt hãi hùng.

“Vì nó muốn đảm bảo rằng Kunitome sẽ không bao giờ làm ra thanh kiếm nào đánh bại được Hắc Vân Kiếm chứ sao. Có điều sau khi Kunitome chết, dường như một phần linh hồn điên dại của hắn đã nhập vào thanh kiếm. Đêm đó, cứ như thể quỷ thần ra tay điều khiển, cơn bão đã quét sạch mọi thứ, tàn phá hết tất cả, con người, của cải, cả ngôi đền. Chỉ trong nháy mắt, ngôi làng trở thành bình địa.”

“Thế rốt cuộc vị khách đó là ai?” Akiko cất tiếng hỏi.

Người đàn bà ngẩng đầu lên, tuy không thể nhìn thấy khuôn mặt bà ta do đã bị lớp mạng che mắt, nhưng Jack dám cá là mụ ấy đang cười.

“Độc Nhãn Long chứ ai. Chẳng phải bọn bây muốn tìm nó sao.”

Bà ta lại tiến sát thì thầm vào tai Jack, “Mày muốn biết nó đang ở đâu, đúng không?”

“Đúng vậy,” Jack buột miệng.

Mụ đàn bà lại chìa bàn tay xương xẩu của mình ra như lần trước, và Akiko lại thả một đồng tiền vào lòng bàn tay tái nhợt của bà ta.

“Hắn đang ở đâu?” Jack hỏi ngay, nó không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Mụ liền kéo Jack sát lại rồi rít lên, “Ngay sau chúng mày đấy thôi!”

Cả ba đứa giật bắn mình quay ngoắt lại, trước mặt chúng là một con mắt khổng lồ màu xanh lục.

Mụ đàn bà phá lên cười sảng sặc trước sự kinh hãi tột độ của ba đứa. Thật ra đó chỉ là mắt của một con rồng lớn được chạm trổ phía lối đi. Đầu con rồng đang hướng về phía chúng, chiếc lưỡi dài thè ra khỏi cái miệng được quét son màu đỏ.

“Vui quá nhỉ,” Yamato nóng máu, đoạn hạ thấp giọng cảnh giác. “Làm quái gì có ai ở đây.”

“Giờ thì không... nhưng biết đâu được,” bà cụ ngắt lời. “Độc Nhãn Long luôn ở sau lưng, rình mò con mồi từ trong bóng tối chết chóc.”

“Mình đi thôi,” Yamato nói lớn. “Bà già này điên rồi!”

Lần này Jack buộc phải đồng ý, nó cũng quay đầu định bước đi.

“Thế bọn bây có muốn biết thật ra Độc Nhãn Long là người như thế nào không?” tiếng mụ đàn bà vang lên từ phía sau.

Jack sững ngay lại.

“Mày có muốn biết không?” bà ta tiếp tục nhử, bàn tay đã ngửa, các ngón tay ngoắc ngoắc như thể một con cua bị lật ngược.

Jack liếc nhìn Akiko. Yamato lắc đầu nguầy nguậy khi thấy cô bé lại thả một đồng tiền vào bàn tay của mụ già tham lam.

“Tụi mày cũng biết tò mò học hỏi đấy chứ. Yên tâm đi, sẽ không phải thất vọng đâu,” mụ cười lớn, nhanh chóng thả đồng xu vào tấm áo chùng bần thiu của mình. “Độc Nhãn Long chính là vị võ sĩ bị lưu đày năm xưa, Hattori Tatsuo.”

“Nói tào lao!” Yamato cắt ngang. “Hattori Tatsuo đã bỏ mạng trong trận chiến Nakasendo rồi!”

“Ê, thẳng nhãi ranh!” mụ đàn bà rít lên trước mặt Yamato. “Chúng mày trả tiền để tao kể chuyện, và tao đang làm việc đó đây. Hattori Tatsuo sinh ra và lớn lên tại lâu đài Yamagata vào một mùa hè năm Tị. Ngày còn nhỏ, nó bị hỏng một con mắt vì bệnh đậu mùa, và đã chính tay giật phần con mắt bị hỏng ra khỏi hộp sọ của mình!”

Akiko rùng mình kinh hãi khi nghĩ đến cảnh tượng đáng sợ đó.

“Bởi vì nó đã trở thành kẻ chột nên chính bà mẹ đẻ của nó cũng cho rằng nó không xứng đáng trở thành nhân vật kế tục cho dòng họ Hattori. Thế là bà ta bắt đầu xem em trai nó như người thừa kế đích thực. Bà ta còn bỏ thuốc độc vào bữa tối của nó, thế mà nó vẫn sống sót một cách thần kì, có điều dường như nó ngày càng trở nên điên loạn, còn con mắt duy nhất chuyển thành màu xanh ngọc bích.”

Yamato liên tục lắc đầu ra hiệu với Jack rằng bà già này phát rồ rồi.

“Sau đó Tatsuo đã chính tay giết em trai mình để trừ đi vật cản. Mới mười sáu tuổi, nó theo cha tham gia trận đánh đầu tiên. Cũng trong lần đấy cha nó bị chết trận, những người biết chuyện đồn đại rằng chính Tatsuo đã ra tay hạ sát cha mình. Mới đôi tám, nó đã là người đứng đầu cả một đại gia tộc. Nhưng Tatsuo là đứa đầy tham vọng, tham vọng của nó là trở thành lãnh chúa toàn vùng phía bắc Nhật Bản. Có điều, nó phải trả thù người mẹ đã phản bội nó trước đây cái đã.”

“Và?” Akiko buột miệng, mặc dù cô bé không nghĩ mình sẽ không thích câu trả lời một chút nào.

“Ồ, thử nghĩ xem? Nó đã móc sống *cả hai* con mắt của bà ta ra!” người đàn bà rít răng kèn kẹt.

“Thôi đủ rồi!” Yamato điên tiết khi nhìn thấy Akiko run rẩy với hình ảnh mà người đàn bà gù vừa mô tả. “Mấy chuyện này thì có liên quan gì đến thân thể Độc Nhãn Long.”

Bà ta liền trở ngón tay xương xẩu về phía Yamato mà đung đưa.

“Đừng có vội! Tao đã kể xong đâu. Vẫn còn nhiều, nhiều nữa. Trên chiến trường, Tatsuo bắt đầu gây dựng tên tuổi như một võ sĩ bạo lực và hung tợn. Ít lâu sau, nó trở thành lãnh chúa thống lĩnh toàn vùng phía bắc đảo Honshu. Trong chuỗi chiến dịch ấy, nó sinh được một đứa con trai, từ đó mang tham vọng chiếm trọn cả cái nước này cho người kế tục của mình. Quân đội của nó chinh Nam phạt Bắc, đánh đâu thắng đó, quét sạch mọi thứ cản đường ...”

“Cho đến khi bị đập tan ở trận Nakasendo,” Yamato nói xen vào.

“Không sai. Trận chiến kéo dài những mấy ngày mấy đêm. Cuối cùng liên quân Trung Nam do các Lãnh chúa Hasegawa, Takatomi và Kamakura đã đánh thắng đoàn quân bất bại của Tatsuo danh tiếng lẫy lừng.” Nói đến đây bà ta nhổ toẹt xuống mặt đất một cái. “Cái tên Kamakura chết tiệt đó, chỉ vì hấn giữa chừng làm phản mà Tatsuo mới bị thua. Toàn quân diệt vong. Vì che chắn cho nó mà đứa con trai duy nhất cũng bỏ mạng dưới lưỡi kiếm của một trong các cận vệ của Takatomi, ngay trước mặt Tatsuo. Thế mà bất chấp tất cả, nó vẫn chiến đấu cho đến giây phút cuối cùng.”

“Này, từ đầu tôi đã nói rồi còn gì, Hattori Tatsuo đã bỏ mạng trong trận chiến đó,” Yamato khẳng định. “Hắn ta không thể trở thành Độc Nhãn Long được.”

“Không, nó vẫn sống và chạy thoát đến vùng núi Iga này. Bị truy kích quyết liệt, Tatsuo buộc phải tìm chỗ ẩn náu. Ít ra lần này nó đã gặp may và được một gia tộc ninja cho nương nhờ. Chính tại đây nó được học những kĩ năng Nhãn Thuật, và trở thành Độc Nhãn Long, ninja đáng sợ nhất mọi thời đại.”

Không hiểu sao trong giọng kể của bà ta có gì đó rất đổi tự hào.

“Làm sao bà biết được những điều này?” Jack chất vấn. “Trước giờ thậm chí một manh mối về thân phận của hắn cũng không ai biết được cơ mà.”

“Chẳng qua là do chưa có ai *hỏi* mụ già này cả,” bà ta đáp, đoạn kéo chiếc mạng che mặt xuống để lộ khuôn mặt nhăn nhúm... cùng hai hốc mắt trống rỗng.

KHU VƯỜN CỦA ÔNG UEKIYA

Jack đưa tay chạm vào mũi tên cắm sâu trên thân cây anh đào.

Chỉ mới chạm tay vào phần đuôi tên bằng lông đã bị mòn đi vì thời gian mà nó đã cảm thấy một cơn ớn lạnh khắp người, dù bây giờ đang là giữa mùa hè oi ả. Thật không tin nổi là mũi tên vẫn còn đây, vẫn đang cắm sâu vào lớp vỏ dày ngay trước mặt Jack dù đã bao năm trôi qua. Đích đến của mũi tên lẽ ra phải là tên sát thủ Độc Nhãn Long, nhưng lần đó hắn đã tẩu thoát, cũng như tất cả những lần sau đó.

“Ngài Masamoto đã yêu cầu lão không được động đến nó.”

Jack quay lại, trước mặt nó là ông Uekiya, người làm vườn già đang chăm bón một bụi hồng gần đó. Ông lão già cả gầy guộc trông hết như một gốc đại thụ lâu đời. Nhân vật này, cũng như khu vườn của ông, là một phần trong những mảnh kí ức tươi đẹp về Toba, khu cảng nhỏ đã cứu mang khi nó mới chân ướt chân ráo dạt vào Nhật Bản.

Mặc dù lần này bọn nó trở về đây trong tư thế của những kẻ mắc lỗi đầy tội nhục nhưng Jack vẫn nhận được sự đón tiếp nồng hậu từ cô Hiroko. Mẹ của Akiko vẫn tình cảm như quãng thời gian nửa năm nó đã từng ở đây.

Sau khi gặp và nghe câu chuyện khủng khiếp từ miệng bà lão ở đền Thần Long, Jack, Akiko và Yamato liền rời khỏi Shindo, và ngay hôm sau lên đường đến Toba. Họ đi khá chậm vì vết thương của chú Kuma vẫn chưa bình phục, hơn nữa thời tiết quá nóng bức làm cho chuyến đi càng thêm phần gian nan. Lúc đến nơi, chính cô Hiroko đã cho người chuẩn bị nước cho cả đoàn tắm gội, gội rửa sạch lớp bụi bẩn sau chuyến hành trình. Yamato là người vào tắm đầu tiên, Akiko đang trình bày đầu đuôi câu chuyện với mẹ của mình nên Jack tranh thủ ra vườn thư giãn.

Ông lão làm vườn toét miệng cười ấm áp, rõ ràng ông rất vui mừng khi lại thấy thằng nhóc Jack xuất hiện trong khu vườn của mình.

“Thế ngài Masamoto có nói lí do vì sao lại muốn ông không động đến nó không ạ?” Jack rời tay khỏi mũi tên rồi hỏi.

“Để nhắc nhở rằng chúng ta phải luôn đề cao cảnh giác.”

Nụ cười của ông Uekiya nhạt dần đi, đoạn ông nhẹ nhàng cắt một đóa hồng đưa cho Jack. “Còn bụi hồng này, lão trồng để tưởng nhớ đến Chiro.”

Jack không dám nhìn vào mắt ông cụ làm vườn nữa.

Nó nhớ lại cái đêm mà Độc Nhãn Long tìm đến đây hồng cướp cuốn *hải đồ* từ tay nó. Đó là lần đầu tiên Jack được tận mắt chứng kiến kĩ năng chiến đấu của Akiko. Có thể nói sau hai năm tôi luyện tại trường Nhị Thiên Nhất Lưu, giờ đây cô bé còn tiến xa hơn thế nhiều. Chiro thì khác, cô ấy không phải là một võ sĩ mà chỉ là người hầu gái của cô Hiroko. Lần tấn công đó đã cướp đi mạng sống của Chiro, cũng như làm trọng thương anh Taka, vị samurai bảo vệ ngôi nhà.

Lần quay lại này cũng khiến Jack được an tâm phần nào khi anh Taka đã hoàn toàn bình phục, thương tích để lại chỉ còn là một vết sẹo dài chạy dọc qua bụng, thứ giờ đây được người võ sĩ xem như chiến lợi phẩm của mình. Có điều, nỗi hối hận và tiếc thương về Chiro thì không bao giờ có thể vơi được.

“Mừng cậu về nhà, Jack,” ông Uekiya nở nụ cười gượng với nó rồi lại tiếp tục công việc chăm sóc bụi hồng của mình.

“Cảm ơn ông ạ,” Jack đáp rồi ngả người xuống bóng râm mát rượi của cây anh đào. “Đúng là sau quãng thời gian dài ở Kyoto, lần này quay lại đây cháu có cảm giác như được về nhà vậy. Cháu cũng không nhớ là khu vườn của ông lại tuyệt vời đến thế.”

“Sao lại thế được?” ông lão làm vườn nhướn mày vẻ ngạc nhiên. “Cậu vẫn luôn mang theo một phần của nó bên mình mà?”

“Ý ông là chậu *bonsai* của cháu ấy ạ?” Jack hỏi lại, ý chỉ gốc anh đào nhỏ xíu mà ông Uekiya đã tặng vào ngày nó khởi hành đến trường Nhị Thiên.

“Dĩ nhiên rồi, nó được chiết từ chính cái cây mà cậu đang nằm đây thôi. Đừng nói là nó chết rồi nhé?”

“Không đâu, sao lại có chuyện đó được ạ,” Jack đáp ngay, “có điều sau chuyển đi vừa rồi, có lẽ cháu cần chăm sóc đặc biệt cho nó.”

Vì không biết lần này phải ở lại Toba trong bao lâu nên Jack quyết định mang theo cả gốc cây cảnh cùng cái chậu và toàn bộ vật dụng cá nhân của mình đi cùng.

“Cái đó để lão lo cho,” ông cụ người làm vườn già cả đặt con dao tĩa cây xuống rồi nói. “Có điều, lúc trao nó cho cậu, lão cũng không nghĩ sẽ có ngày được nhìn thấy nó lần nữa đâu. Bonsai rất khó chăm sóc. Có khi trong huyết quản của cậu cũng tồn tại một chút Nhật Bản cũng nên.”

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông nở một nụ cười méo mó, người làm vườn già cúi chào nó rồi bước qua chiếc cầu nhỏ bắc ngang mặt hồ xanh biếc điểm xuyết những bông hoa huệ màu hồng. Ông lão tiếp tục bước đi trên con đường rải sỏi dẫn vào tòa nhà, bỏ lại Jack miên man với dòng suy nghĩ.

Jack đã từng trải qua nhiều giờ hạnh phúc và may mắn dưới gốc cây anh đào này. Lần đầu tiên là lần chờ cho cánh tay bị gãy trong vụ Độc Nhãn Long tấn công tàu *Alexandria* lành lại; rồi lần nó ngồi nghiên cứu cuốn *hải đồ* của cha; và thú vị hơn cả là được Akiko dạy tiếng Nhật cùng những phong tục, lễ nghi của vùng đất mới. Giờ lại ngồi đây, Jack có cảm tưởng như nó đang ở trên một khu đất thiêng liêng nhiều kỉ niệm.

Nhưng đây *không* phải là nhà của nó.

Anh Quốc mới là nhà của nó. Đã bốn năm rông trôi qua, hai năm trong số đó là quãng thời gian dài lênh đêngh trên biển, mảng kí ức về tuổi thơ giờ đây đã mờ nhạt đi nhiều. Sợi dây duy nhất còn gắn kết nó về lại cố hương chỉ là trái tim, đứa em gái Jess, cuốn *hải đồ* - thứ đã bị đánh cắp - và mẫu giấy bên trong.

Jack lại mở chiếc hộp cá nhân giắt trong đai lưng, cẩn thận rút ra tấm giấy cũ nát. Đây là bức tranh Jess đã đưa cho cha ngày hai cha con Jack lên đường đến Nhật. Như một thói quen, Jack lần ngón tay theo đường viền hình vẽ người cha quá cố, rồi đến đứa em gái trong

bộ áo váy mùa hè rộng thùng thình đang nằm tay thẳng anh có phần thân được vẽ bằng một nét sổ thẳng là nó, cuối cùng là mẹ với đôi cánh thiên thần. Đưa tay quệt nước mắt, Jack lẩm nhẩm cầu nguyện cho em gái. Con bé chỉ có thể nương nhờ vào mỗi bà hàng xóm già cả, lại mang nhiều bệnh tật làm người bảo hộ. Jack rất lo cho tương lai không nơi nương tựa của con bé. Nó nhất định phải tìm đường trở về Anh Quốc.

Vậy mà số phận đã chôn chặt nó ở lại nơi đây. Được ngài Masamoto nhận nuôi, người cha bảo hộ của nó nói ông có trách nhiệm đối với an nguy của Jack, ít nhất là cho đến ngày nó được mười sáu tuổi, và được công nhận là "đã lớn". Hơn nữa, chuyến hành trình đến cảng Nagasaki, nơi những con tàu buôn ngoại quốc dừng chân trên đất Nhật cũng chứa vô vàn nguy cơ, đặc biệt là khi Lãnh chúa Kamakura, nhân vật cầm quyền toàn vùng Edo, đã ra lệnh bài trừ ngoại quốc và những người Cơ Đốc giáo.

Đó là còn chưa kể đến việc tính mạng Jack luôn bị đe dọa bởi tên ninja khét tiếng Độc Nhãn Long. Nó cũng không thể rời khỏi đây một khi chưa lấy lại được cuốn *hải đồ* của cha. Đó là vật sở hữu của nó, cũng là chiếc chìa khóa cho tương lai của nó và Jess sau này. Nó phải lấy lại được cuốn *hải đồ* trước khi bí mật bị giải mã. Kẻ bị săn lùng trước kia giờ lại đóng vai kẻ đi săn. Nó *phải* truy tìm bằng được tung tích của Độc Nhãn Long.

Bà mẹ mù lòa của Độc Nhãn Long đã cười khẩy trước ý tưởng đi tìm con trai bà ta của nó. Bà ta nói Độc Nhãn Long giống như một cơn gió, di chuyển theo mùa, và không bao giờ dừng chân tại một nơi đến lần thứ hai. Dù chúng đã đem tiền ra nhử, bà ta vẫn nhất quyết không chịu tiết lộ nơi ẩn náu của con trai. Mà Yamato cũng không nghĩ bà ta biết được điều này. Cậu vẫn cho rằng bà lão chỉ bịa ra câu chuyện hòng lừa bịp và móc tiền bọn chúng.

"Bức tranh đẹp đấy," Yamato lên tiếng, cậu bé đi vòng qua gốc cây anh đào, sạch sẽ thơm tho sau khi tắm xong. "Phải bức Akiko lấy về từ trên cây không?"

"Ừ, chính nó," Jack lẩm bẩm, hơi bất ngờ trước sự xuất hiện bất thành linh của cậu bạn.

Nó đã chìm quá sâu trong dòng suy nghĩ, đến nỗi Yamato tiến lại gần cũng không nhận ra. Jack cẩn thận cuộn tấm giấy da lại rồi cất vào trong hộp cá nhân. Kể từ lần bị Kazuki - kẻ thù không đội trời chung trong trường - giật tấm giấy ra khỏi tay và ném lên cành phong giữa hồ nước đến giờ. Jack luôn cẩn trọng giữ gìn tấm giấy thật kỹ lưỡng. May mà lần đó Akiko đã giúp nó lấy lại được. Đến giờ Jack vẫn chưa hết kinh ngạc với kỹ năng leo trèo khéo léo của cô bé.

"Tớ nghĩ bọn mình nên tiếp tục các bài tập, phòng khi cha cho phép chúng ta trở lại trường," Yamato đề nghị.

Jack ngược nhìn về ngạc nhiên. Rõ ràng tấm gôi thoải mái không chỉ rửa sạch cơ thể Yamato mà còn cả tâm trí của cậu bé nữa. Jack thầm nghĩ đây có thể là suy nghĩ tích cực nhất của Yamato kể từ hôm đó đến giờ. Nó biết Yamato rất kính sợ cha mình. Thầy Masamoto vốn là một người nghiêm khắc. Hơn nữa, sau cái chết của anh trai Tenno, Yamato luôn khao khát được cha cậu ghi nhận.

Có lẽ Akiko và Yamato vẫn còn cơ hội được nhận trở lại trường Nhị Thiên Nhất Lưu chứ Jack chẳng còn chút hi vọng nào.

"Cũng giống như hồi trước vậy. Còn nhớ lúc chúng ta luyện kiếm gỗ ở đây không?" Yamato vui vẻ chỉ về hướng mảnh đất đằng sau ngôi nhà.

Jack gật đầu.

"Và lần nào anh ấy cũng cho anh đo ván!" Một giọng be bé cất lên.

Jack quay ngoắt lại. Nó thấy một cậu bé đang phóng như bay qua cây cầu gỗ về phía chúng.

"Jiro" Jack reo lên khi thằng nhóc nhảy vào vòng tay nó.

Ngoài Akiko, thì Jiro - em trai cô bé - là người bầu bạn duy nhất trong những ngày đầu tiên Jack đặt chân đến Nhật Bản. Thời gian đó, Yamato không xem Jack là bạn. Và Jiro cũng không sai khi nói những giờ luyện kiếm cùng nhau chỉ là cái cớ để cậu ta cho nó ăn đòn. Dù sao cũng nhờ phương pháp huấn luyện khắc khe của Yamato mà Jack đã nắm vững căn cơ kiếm thuật, từ đó được thầy Masamoto cho đến luyện võ tại trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

“Ái chà, em lớn quá rồi nha,” Jack bình phẩm sau khi quan sát thẳng nhóc đang cười toe toét.

“Chứ sao, em còn cầm được kiếm rồi cơ!” Jiro nói giọng tự tin.

“Thật không?” Jack nhú mày hỏi lại. “Dám thách đấu với anh không, nhóc tì?”

“Chơi luôn,” Jiro chống nạnh đáp.

“Một trận tử thí!” Yamato cố tình ra vẻ trang trọng. “Lần này cậu hết đường lui rồi Jack. Tớ sẽ làm trọng tài. Jiro, em lấy kiếm đi.”

Hào hứng trước một trận đấu kiếm, Jiro phóng như bay đi lấy thanh kiếm gỗ của mình. Cảnh tượng này khiến Jack không khỏi liên tưởng đến cảm xúc của nó khi lần đầu tiên bước vào con đường võ sĩ đạo. Viễn cảnh được trở thành một samurai không chỉ làm cho Jack thấy hào hứng, mà đó còn là tia hi vọng của nó. Chỉ có võ thuật mới có thể giúp nó có cơ hội tồn tại. Kể cả là đánh bại Độc Nhãn Long - kẻ thù giết cha mình.

“Yamato này,” Jack cất tiếng hỏi trong lúc chờ Jiro quay trở lại, “tại sao cậu cứ khẳng định bà lão ở đền Thần Long nói dối? Nhớ đâu Hattori Tatsuo đã sống sót sau trận tử chiến và sau này trở thành Độc Nhãn Long thật thì sao?”

Yamato trợn tròn mắt, rõ ràng tỏ ra khó chịu vì đến tận bây giờ Jack vẫn chưa chịu từ bỏ cái ý tưởng điên rồ. “Rõ ràng đó là một mụ điên. Bà ta chỉ muốn giốn mặt chúng ta thôi. Tatsuo đã chết trong trận chiến Nakasendo cách đây mười năm rồi.”

“Sao cậu dám chắc là như thế?”

“Tớ *biết* chắc chắn vì bố tớ là cận vệ của Lãnh chúa Takatomi trong trận chiến đó. Ông ấy kể lại rằng đã tận mắt nhìn Tatsuo đầu rơi khỏi cổ.”

Jack sững sờ trong vài giây. Nó chưa kịp hỏi gì thêm thì Jiro đã quay trở lại với thanh kiếm gỗ trong tay. Thế là bọn chúng bắt đầu màn đánh tập trải khắp cả xung quanh khu vườn. Jack không tin toàn bộ câu chuyện bà lão kể là dối trá. Trong đó nhất định phải chứa đựng vài phần sự thật. Nhưng biết đâu được, cũng có thể bà ta chỉ tưởng tượng ra câu chuyện đó, như nhóc Jiro đang tưởng tượng bạn đấu tập của nó là một tên ninja vậy.

7

VIÊN NGỌC TRAI

“Nhanh lên Jack!” Akiko giục. “Trời sắp sáng rồi đấy.”

Cô bé thúc chú ngựa của mình tăng tốc vọt lên trên. Con ngựa này Jack từng được thấy một lần vào buổi sáng hôm tàu *Alexandria* dạt vào khu cảng này tránh bão. Lúc đó trời cũng vừa tờ mờ sáng, Akiko đang cầu nguyện tại ngôi đền bảo vệ bờ biển, cùng chỗ với nơi chiếc tàu của nó neo lại. Jack còn nhớ mình vừa nhìn thấy con ngựa thì đã bị cô gái tóc đen mượt có làn da trắng như tuyết hấp hồn. Có thể nói Akiko là ấn tượng mạnh mẽ đầu tiên của nó về vùng đất Nhật Bản.

“Cái thứ này chẳng chịu nghe lời tớ gì cả,” Jack càu nhàu, lúng túng xoay sở trên lưng chú ngựa con màu nâu của mình. “Cứ thử đưa cho tớ một chiếc tàu mà xem!”

Trên bờ biển, Jack ghì chặt dây cương cổ men theo đuôi ngựa Akiko. Mặc mà nó vẫn chưa bắt được nhịp với con ngựa của mình. Từ bé Jack đã được nuôi dạy như một thủy thủ chứ chưa bao giờ học cách cưỡi ngựa cả. Kí ức gần giống nhất của nó đối với việc này có lẽ là cảm giác khi đứng trên phần đuôi lắc lư trong cơn bão của tàu *Alexandria*.

“Mới đây cậu đã ngồi trên lưng ngựa suốt chuyến hành trình từ Kyoto về Toba rồi đấy thôi,” Akiko nhắc lại.

“Thì đúng, nhưng lúc đó còn có chú Kuma nữa. Mà đấy! Chính tớ đã làm chú ấy bị ngã trật cả khớp vai, còn bản thân trầy trụa khắp lưng còn gì!”

Akiko không khỏi phì cười trước bản mặt nhăn nhó khó khăn của Jack lúc này. “Thôi đừng lo, cũng sắp đến nơi rồi mà.”

Hai đứa vòng qua một khu đất, Akiko xuống ngựa rồi nhanh chóng quay sang giúp Jack tiếp đất.

Đã hơn một tháng kể từ ngày cả ba đứa về Toba. Nhờ được mẹ chăm sóc ân cần nên Akiko đã hoàn toàn bình phục. Dù lần trở lại này là ngoài ý muốn nhưng quãng thời gian được ở bên mẹ và em trai đã khiến Akiko thật sự thấy hạnh phúc. Dưới ánh sáng mờ mờ của buổi sớm mai, Jack thấy gương mặt cô bé tươi tắn hơn, ánh mắt tràn đầy một nguồn năng lượng mới.

Còn về phần Jack, nó không dám chắc. Giờ này bình minh vẫn còn chưa lên, có điều Akiko cứ nài nỉ nó cùng đến ngắm mặt trời mọc ở Meoto Iwa, rìa đất ở mũi cảng Toba. Yamato đã khéo léo từ chối để tạo không gian riêng cho bọn nó, và hẹn gặp lại hai đứa vào lúc luyện kiếm buổi sáng.

Jack theo Akiko bước xuống một mũi đá. Cô bé chọn một hòn đá tương đối phẳng rồi ngồi bắt chéo chân trong tư thế nửa kiết già, chờ đợi những tia nắng đầu tiên xuất hiện.

Jack hít thở bầu không khí mặn mặn xung quanh, mùi hương của biển nhanh chóng khiến nó nhớ lại những ngày còn ở trên tàu *Alexandria*. Nó thật sự nhớ biển, nhớ cảm giác đứng trên boong tàu, nghe tiếng buồm phấp phật trong gió, và nhất là khao khát được cầm bánh lái hướng về cố hương Anh Quốc. Jack ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đang hửng sáng, nó thấy sao Bắc Đẩu vẫn tỏa sáng rực rỡ nơi xa xăm.

“Gì thế?” Akiko hỏi khi thấy Jack cứ chăm chú nhìn về phía chân trời.

Nó chỉ tay về phía trước rồi đáp. “Đi về phía đó sẽ đến Anh Quốc.”

Trước cặp mắt xanh biếc đầy mong mỏi của Jack, Akiko chỉ biết mỉm cười buồn bã.

“Rồi sẽ đến ngày đó thôi mà,” cô bé nói, đoạn ra hiệu cho Jack đến ngồi cạnh mình, “nhưng cậu cũng nên tận hưởng quãng thời gian ở đây nữa chứ, phải không?”

Jack cúi nhìn Akiko. Có lẽ cô bé nói đúng. Lúc nào nó cũng rờ lên với ý tưởng muốn về nhà nên thường bỏ sót những điều tốt đẹp ở đất nước này. Từ nét niềm đam mê trong cuộc sống hàng ngày của một võ sĩ, cảm xúc hưng phấn khi cầm kiếm trong tay, hương vị tao nhã của từng miếng sushi hay vẻ đẹp thanh tú của hoa anh đào, hai

năm ở Nhật đã đem lại cho nó nhiều ấn tượng hơn cả tuổi thơ sống tại Anh Quốc. Hơn nữa, một khi đã lên đường ra đi, nó sẽ nhớ những đứa bạn ở nơi này nhiều lắm - Yamato, Yori, Saburo và nhất là Akiko.

Nghĩ vậy, nó cũng mỉm cười rồi ngồi cạnh cô bé chờ bình minh lên.

“Đến rồi kìa,” Akiko thì thầm, cô bé hít một hơi thật sâu khi tia nắng vàng óng đầu tiên xuất hiện ở đường chân trời.

Ngoài đại dương, mặt trời đang nhô lên từ sau hai mô đá đen sừng sững tạo thành những vệt đen kịt giữa bầu trời đỏ thắm. Đỉnh của chúng được nối lại bởi sợi dây thừng cỡ lớn, phía trên mô to hơn còn có một cái cổng nho nhỏ.

“Những thứ này là gì thế?” Jack hỏi trước cảnh tượng kì vĩ trước mắt.

“Phụ phụ thạch đấy,” Akiko đáp. “Hòn vợ, hòn chồng. Rất đẹp đúng không? Còn ngọn núi xa tí kia là Phú Sĩ sơn.”

Jack đưa mắt nhìn theo, xa xa phía bên trái của chân trời là một ngọn núi đỉnh phủ đầy tuyết trắng mờ ảo trong sương sớm. Mặc dù quan sát từ đây trông ngọn núi chỉ bằng lòng bàn tay, nhưng ở nơi cách xa thế này mà vẫn có thể thấy được, đủ biết kích cỡ thực của nó vĩ đại đến thế nào.

Lúc mặt trời lên cao, hai đứa ngưng buổi thiền của mình. Akiko ghé qua viếng ngôi đền Thần Đạo gần đó. Ngày mới đến trường Nhi Thiên Nhất Lưu, Jack không tài nào hiểu được phong cách đa tôn giáo của người Nhật.

Họ vừa theo Phật Giáo lại vừa theo Thần Đạo, tín ngưỡng vốn thờ phụng rất nhiều những vị thần linh mà họ tin rằng có thể tồn tại trong bất kì vật thể nào.

Ở Anh Quốc, Jack lớn lên trong một gia đình Ki-tô Giáo, nhưng mọi người chỉ tuân theo lời dạy của đạo Tin Lành và phủ nhận niềm tin Thiên Chúa. Cha nó từng giải thích rằng đó chính là nguồn gốc của những tranh chấp liên miên trong lịch sử châu Âu. Sự phân hóa này cũng đẩy hai quốc gia thuần Thiên Chúa là Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha vào thế đối đầu với nước Anh Tin Lành. Sự ganh đua này

kéo dài cho đến tận những vùng biển Tân Thế Giới, và đó cũng là lí do vì sao cuốn *hải đồ* lại có giá trị to lớn đến vậy. Chỉ cần quốc gia nào nắm giữ được những thông tin chỉ dẫn có độ chính xác cao trong đó thì cán cân quyền lực cũng như tôn giáo sẽ nghiêng hẳn về phía họ.

Vậy mà ở đất Nhật này, hai tôn giáo tưởng chừng chẳng có gì tương đồng lại có thể chung sống hòa bình được với nhau.

Cũng nhờ có tư tưởng cộng sinh và hòa hợp của đạo Phật mà Jack mới có thể vừa luyện theo những nghi lễ cần thiết trong con đường võ học, vừa trung thành với niềm tin Cơ Đốc.

Nói đúng ra nó cũng không có nhiều lựa chọn trong việc này. Giữa lúc làn sóng bài trừ ngoại quốc đang lên đến đỉnh điểm, Jack cần phải mềm mỏng hết mức có thể, luôn cố gắng tỏ ra mong muốn tiếp thu tinh hoa văn hóa Nhật Bản. Để sinh tồn, nó cần phải trở thành một võ sĩ cả về phần thể xác lẫn linh hồn.

Jack cúi đầu thi lễ trước đền thờ, nhắm thầm một lời cầu nguyện cho cha mẹ nó đang ở trên thiên đường, cầu mong cho đứa em đang cách xa nửa vòng Trái Đất được an toàn. Mong rằng lời cầu nguyện của nó sẽ theo những con sóng ngoài khơi đến được cái đích cần tới.

Akiko và Jack dắt ngựa tản bộ dọc theo bờ biển hướng về Toba.

"Cảm ơn cậu nhiều lắm," Jack cất tiếng, thật lòng nó rất vui vì đã có được quãng thời gian yên tĩnh thư giãn với Akiko.

"Tớ biết là cậu sẽ thích mà," cô bé đáp lại với nụ cười ấm áp trên môi.

Jack gật đầu. Bình minh của ngày mới đã giúp nó gột rửa sạch tâm trí, từ đó ngộ ra được nhiều điều. Nó là một thủy thủ, điều này đã ăn sâu vào huyết quản từ lâu rồi. Nhưng nó cũng là một võ sĩ nữa.

Lúc hai đứa trèo lên ngọn đồi nhìn xuống mặt biển trong vắt, đột nhiên Akiko dừng bước, đặt tay mình lên trán.

"Cậu thấy không khỏe à?" Jack hỏi.

“Không sao, tớ chỉ thấy hơi choáng thôi.” Cô bé đáp. “Chắc do hít khí biển ấy mà.”

“Có khi cậu vẫn chưa hoàn toàn hồi phục đấy. Thôi ngồi xuống nghỉ một lát đi,” Jack đề nghị, nói đoạn nó dắt luôn hai chú ngựa ra buộc ở gốc cây rồi quay lại ngồi xuống móm đá cạnh Akiko.

“Nên nhớ việc cậu còn sống đã là một kì tích rồi,” Jack nhận định, trong đầu nó lại hiện ra hình ảnh Akiko suýt nữa mất mạng dưới tay ả *kunoichi* do Độc Nhãn Long phái tới ám sát nó để hấn rảnh tay cướp cuốn *hải đồ*. Cô ta sử dụng độc trâm như một loại vũ khí. Lần đó Akiko bị đâm một nhát vào cổ bất tỉnh nhân sự. Theo lẽ thường, cô bé khó mà sống sót nổi.

Đây chỉ là một trong số rất nhiều những bí ẩn xoay quanh Akiko. Chẳng hạn như kĩ năng leo trèo khéo léo đến kinh ngạc mà cô bé đã thể hiện khi giúp Jack lấy lại bức tranh hay sức chịu đựng bền bỉ khác thường dưới chân thác nước chảy cuộn cuộn trong thử thách Tam Tổ. Phải chăng giờ là lúc thích hợp để nó trực tiếp nói ra những thắc mắc đó?

“Lúc cậu còn mê man, tớ có nghe loáng thoáng thầy Yamada và thầy Kano đề cập đến “Độc Thuật”, một trong những kĩ năng đặc biệt của ninja. Họ cho rằng hấn cậu đã được một cao nhân hướng dẫn cách thức kháng lại các loại độc tố, có phải đó là lí do mà cậu vẫn giữ được tính mạng không?”

Akiko nhặt một hòn đá ném ra xa, ánh mắt cô bé dõi theo viên đá văng lên không trung rồi rơi xuống biển.

“Không phải điều gì ghê gớm đến vậy đâu,” cô bé phủ nhận. “Từ bé tớ đã luôn gặp may rồi mà. Cậu còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, tớ cùng với mấy người phụ nữ đi mò ngọc trai chứ? Trong những buổi như vậy tớ bị sứa biển chích nhiều đến không biết bao nhiêu mà kể. Cá biệt còn có cả vết cắn của cá nóc nữa cơ, mà cậu biết chúng độc thế nào rồi đấy. Sau đó tớ ốm mất mấy ngày trời, nhưng rồi cũng bình phục được. Chắc cơ thể tớ có sức đề kháng tự nhiên tốt hơn bình thường chẳng.”

Câu trả lời này nghe rất có lí, nhưng nó không giải thích được những bí ẩn khác. “Thế còn lần...”

Jack còn chưa kịp nói hết câu, Akiko đã đứng dậy tháo dải dây lưng của mình. Nó há hốc mồm kinh ngạc. Một cô gái Nhật Bản truyền thống sẽ không bao giờ cởi đai lưng trước mặt người khác cả. Có điều, Akiko đúng là rất khác xa so với những người bình thường khác. Cô bé sinh ra trong một gia đình võ sĩ đạo cao quý, lẽ tự nhiên sẽ không bao giờ tiếp xúc với đẳng cấp bần hàn như những người thợ lặn mò trai vì như vậy là không xứng đáng với phẩm giá của một tiểu thư. Về việc này, Akiko từng nói rằng cô bé yêu sự tự do của đại dương. Vì đó là nơi duy nhất cô được giải tỏa khỏi lối sinh hoạt khuôn phép ngày thường.

“Nhắc đến lặn, cũng lâu rồi tớ chưa đi bơi,” Akiko tuyên bố.

Chợt cô nhận thấy Jack đang nhìn chăm chăm vào mình.

“Không được nhìn lén đâu nha,” Akiko cười, ra hiệu cho Jack quay lưng lại rồi trao cho nó chiếc kimono đang mặc. Chỉnh trang lại y phục lót bên trong, cô bé phóng mình khỏi mỏm đá xuống mặt nước.

Jack nhồm người ngay ra phía rìa đá nhưng cũng chỉ kịp nhìn thấy chỗ bọt biển bị bắn tung lên sau cú tiếp nước của Akiko. Ánh mắt nó dõi theo một chiếc bóng lướt trong lòng nước, nếu không biết rõ đây là ai, có khi nó đã nhầm thành nàng tiên cá rồi.

Có điều, mãi một lúc rất lâu sau mà Akiko vẫn chưa trồi lên lấy hơi khiến Jack bắt đầu thấy phập phồng lo lắng, nó tự hỏi liệu có điều gì bất trắc xảy ra không. Đúng lúc đó, hệt như một chú hải cẩu, cô bé đã xuất hiện ở tận bờ cát phía bên kia. Lấy hơi xong Akiko lại tiếp tục bơi ra chỗ cửa biển rồi ra hiệu bảo Jack đi tới. Jack tháo dây buộc ngựa rồi nhanh chóng dắt chúng đi đến chỗ Akiko.

Lúc nó đến nơi, người Akiko đã gần khô hết nên Jack đưa luôn cho cô bé chiếc kimono. Rồi nó quay lưng lại, từ tốn chờ cô bé mặc lại y phục.

“Cậu quay lại được rồi đấy.”

Jack quay người lại và thấy Akiko đang chìa tay ra với nó. Trên tay cô bé là một chiếc vỏ bầu dục khá to.

“Con hào đấy. Tớ tìm thấy nó dưới một tảng đá khá sâu,” cô bé giải thích, nói đoạn đặt luôn lên tay Jack. “Nào, cậu mở thử xem có

gì bên trong không!”

Jack đón lấy chiếc vỏ rồi dùng thanh kiếm ngắn *tantō* vẫn giữ bên mình ra cạy. Động tác này khiến lưỡi kiếm bị bật lên và lại cứa vào ngón tay Jack một nhát nữa. Nó vội vàng cắt ngay kiếm vào vỏ, e sợ thanh kiếm có thể gây thêm rắc rối cho nó.

Akiko kêu lên một tiếng kinh ngạc khi Jack mở chiếc vỏ ra. Bên trong là một viên ngọc đen tuyền rất đẹp, trông hết như màu mắt Akiko vậy.

“Hiếm lắm đấy nhé,” cô bé nói. “Đây là lần đầu tiên tớ thấy một viên ngọc đen hoàn hảo đến nhường này luôn đó.”

Jack cầm lên định đưa cho Akiko.

“Không,” cô bé từ chối rồi bắt nó khép viên ngọc quý vào trong tay. “Cứ xem như đây là quà tớ tặng cậu đi.”

Jack định lên tiếng cảm ơn, nhưng nó đã không kịp làm việc đó.

“Hai đứa đây rồi!”, anh Taka - vị võ sĩ bảo vệ cho ngôi nhà của cô Hiroko gọi to trong lúc phi ngựa xuống chỗ bãi biển bọn chúng đang đứng. “Về nhanh đi. Ngài Masamoto sắp đến rồi đấy!”

8 VÕ SĨ ĐẠO

“Một võ sĩ đánh mất danh dự sẽ phải thực hiện *seppuku*!” ngài Masamoto lớn tiếng tuyên bố lời định tội của Jack trước mặt nó.

Vị võ sư ngồi uy nghi trên chiếc bục cao ở phòng khách nhà cô Hiroko, mặt đỏ ửng như ngọn núi lửa sẵn sàng phun trào bất cứ lúc nào. Đã hơn hai tháng rồi mà dường như cơn giận của ông vẫn chưa hề nguôi bớt, vết sẹo dài bên nửa mặt trái lại càng phập phồng, cặp mắt nhìn như tóe lửa.

Jack sợ hãi nhìn cha đỡ đầu của mình. Trước đây nó đã từng được Akiko giải thích về thuật ngữ *seppuku* rồi, nhưng đứng trước cơn thịnh nộ của ngài Masamoto, nó chẳng còn nhớ gì nổi nữa. Tuy vậy, Jack vẫn hiểu đây không phải là một điều tốt. Nó liếc về phía Akiko chờ đợi một lời giải thích, nhưng cô bé vẫn cúi gằm mặt xuống đất, cả Yamato cũng vậy.

“*Seppuku* là một nghi thức tự sát dành cho võ sĩ,” ngài Masamoto lên tiếng khi thấy khuôn mặt hoang mang của Jack. “Đây được xem là hành động thể hiện lòng dũng cảm của một võ sĩ khi anh ta bị đánh bại hoặc cảm thấy hổ thẹn. Cái chết sẽ rửa sạch mọi nỗi nhục, và người võ sĩ sẽ giữ được danh tiết của mình mãi mãi.”

Jack đã hiểu. Lần này nó đã làm cái việc đáng xấu hổ nhất mà một võ sĩ có thể làm. Không kể cho thầy Masamoto về cuốn *hải đồ*, nó đã phá vỡ tinh thần Võ Sĩ Đạo, không giữ được bảy đức tính tối quan trọng: nghĩa, dũng, nhân, lễ, chân, danh, trung. Hành động này không chỉ khiến nó mất đi lòng tin của người cha đỡ đầu mà còn kéo theo rất nhiều những hệ lụy nghiêm trọng nữa.

Đó là còn chưa kể đến việc Jack đã không hoàn thành được nghĩa vụ của một người võ sĩ dưới trướng lãnh chúa của mình. Giấu cuốn *hải đồ* vào tòa thành của ngài Takatomi, nó đã đem hiểm nguy đến

cho chính người mà nó, cũng như thầy Masamoto, có trách nhiệm bảo vệ.

Không hề cảnh báo trước, ngài Masamoto rút luôn thanh đoản kiếm *wakizashi* giắt bên hông ra. Lưỡi kiếm sắc bén tỏa ánh thép xanh dễ sợ.

"*Seppuku* là một cái chết vô cùng đau đớn và đáng sợ. Đầu tiên phải tự dùng kiếm rạch ngang bụng..."

Jack rùng mình kinh hãi. Nó chợt nhớ lại lời mà Cha Lucius, vị tu sĩ dòng Tên quá cố từng dạy tiếng Nhật cho nó đã nói trước khi tắt thở: "Chỉ một bước sai lầm thôi, người sẽ bị phân thân thành tám mảnh."

Lần này nó đã đi quá giới hạn, và sắp phải trả giá cho hành động nông nổi của mình.

Tất cả những bài khổ luyện gian nan vất vả, tất cả những ước mơ, hoài bão giờ đây chẳng còn chút ý nghĩa gì nữa. Nó sẽ không bao giờ được gặp lại em gái. Nó sẽ bỏ xác tại đất Nhật xa xôi.

"... rồi ngay trong lúc đau đớn đó, bị người khác chém bay đầu!"

"Chuyện này không liên can đến họ!" Jack hốt hoảng buột miệng khi chợt nghĩ đến tình cảnh hai đứa bạn. Liệu họ có bị bắt mổ bụng cùng nó không? "Việc này hoàn toàn là do lỗi của con. Chính con đã bắt họ phải giữ bí mật rồi ra tay tương trợ. Kế hoạch giấu cuốn *hải đồ* vào tòa thành cũng là một tay con làm. Xin đừng trừng phạt Akiko và Yamato, họ không có tội gì cả!"

"Khá khen cho lòng trung thành với bạn bè của con, nhưng đây là chuyện ta đã quyết định rồi."

"Vậy thì con sẽ đi khỏi đây," Jack van xin, cúi sát đến mức gần như bò ra đất. "Con sẽ không bao giờ làm phiền đến cha nữa."

"Con không được phép đi," ngài Masamoto lạnh lùng đáp. "Con thừa biết chuyện đi lại một mình là vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa giờ cả hai ta đều đã nhận thức được Độc Nhãn Long rất muốn lấy mạng con - một lần và mãi mãi. Bên cạnh đó, ta là cha đỡ đầu của con, và phải chịu trách nhiệm cho đến khi con đủ tuổi trưởng thành. Ta không muốn con đi, mà muốn con quay lại trường."

"D... dạ?" Jack lắp bắp, nó ngóc đầu lên, tròn mắt nhìn vị võ sư.

Lạ lùng thay, ông đang nhìn nó cười sáng khoái, vết sẹo dài trên mặt cũng vì thế mà nhăn nhúm cả lại.

“Vừa rồi chỉ là một trò đùa thôi Jack ạ,” ông vừa đáp vừa tra kiếm vào vỏ sau khi đã kết thúc tràng cười khùng khục của mình. “Con không cần phải mổ bụng, và ta cũng sẽ không lấy đầu con. Tội của con chưa đáng để bị xử phạt như thế.”

“Nhưng con đã không giữ được tinh thần Võ Sĩ Đạo chân chính,” Jack nói, nó vẫn chưa hết sợ hãi trước trò đùa khùng khiếp của người cha đỡ đầu.

“Không, đúng là con đã phạm nhiều sai lầm thật đấy, nhưng con luôn giữ vững tinh thần của một võ sĩ.”

Nói đoạn ông lại ngồi xuống chiếc bục của mình. Đến lúc này Jack mới dám cho phép phổi của nó được hít thở trở lại. Vị võ sư cầm tách trà ở bàn bên đưa lên nhấp một ngụm.

“Thầy Yamada đã ra mặt xin cho con, và ông ấy đã thuyết phục được ta đồng ý với quan điểm rằng, dù những quyết định của con là rất nông nổi, nhưng nó được đưa ra dựa trên lòng tôn kính và quan tâm sâu sắc của con đối với ta. Hơn nữa, trong suốt quá trình đó cả ba đứa còn thể hiện được tình bạn cao đẹp, lòng trung thành sâu sắc cũng như khí tiết của người võ sĩ, dù liên tục phải đối đầu với những cao thủ thượng thừa.”

“Vậy nghĩa là cha cho phép cả ba đứa bọn con được quay về trường ạ?” Yamato rút rè hỏi, đến giờ cậu bé mới dám nhắc đầu lên khỏi tấm chiếu *tatami* lót sàn.

“Dĩ nhiên là con phải quay lại đó rồi!” ngài Masamoto cúi kính đáp. “Ta quyết định như vậy là để chứng minh cho toàn trường thấy rằng ba đứa đã phải chịu hình phạt thích đáng. Chuyện các con đã làm là không thể nào chấp nhận được. Làm ảnh hưởng đến an nguy của Lãnh chúa Takatomi đương nhiên đồng nghĩa với việc bị đuổi học - hoặc còn bị trừng phạt nặng hơn thế nhiều.”

Nói đến đây, ông dừng lại nhìn thẳng vào mắt cả ba đứa để nhấn mạnh tầm quan trọng của vấn đề mình đang nói.

“Dẫu vậy, tinh thần dũng cảm của các con vẫn rất đáng được ghi nhận. Can đảm, liêu lĩnh, quyết tâm - những đức tính ta luôn muốn

những võ sinh theo học trường Nhị Thiên Nhất Lưu có được. Lãnh chúa Takatomi cũng đã tỏ ra vô cùng độ lượng khi quyết định đem công lao ba đứa lập được trước đây ra làm căn cứ xá tội cho các con lần này.”

Nói đoạn ông vỗ mạnh tay, cánh cửa giấy dẫn vào phòng khách lập tức mở rộng. Ba võ sĩ cận vệ bước vào tay cầm theo vũ khí. Họ đặt trước mặt chúng cây cung dài bằng tre và chiếc bao đựng các mũi tên mà phần đuôi được làm bằng lông điều hâu của Akiko. Rồi lần lượt là cặp kiếm nhị trường *daishō* của Jack và Yamato, thứ vũ khí thể hiện địa vị cũng như danh dự của một người võ sĩ.

“Ta khôi phục tước vị võ sĩ, cũng như quyền được sử dụng vũ khí cho các con,” ngài Masamoto tuyên bố, ra hiệu cho lũ trẻ cầm vũ khí của mình.

Biết ơn sâu sắc trước ân điển này, cả ba đứa đều cúi sát đầu thi lễ.

Jack đưa tay nhắc cặp kiếm của mình lên. Nó cảm thấy thật sự nhẹ nhõm khi lại được cầm vào phần bao kiếm mát lạnh phủ sơn đen tuyền, nổi bật lên với hình một con phượng hoàng màu vàng gần cán. Đó chính là gia huy của gia tộc Masamoto, hơn nữa cặp kiếm bao gồm hai thanh một dài một ngắn này vốn thuộc sở hữu của thầy Masamoto. Phải nói là Jack đang cực kì vui sướng khi lấy lại phần thưởng mà nó đã được ban tặng sau khi chiến thắng trong cuộc Tha Lưu Tử Thí năm nào.

Nó rút thanh trường kiếm *katana* một đoạn chỉ vừa đủ để kiểm tra phần thân. Khắc sâu vào lưỡi kiếm sáng bóng là một cái tên.

Shizu.

Jack mỉm cười. Cặp trường - đoản kiếm của thầy Masamoto là do chính tay người thợ rèn danh tiếng nhất Nhật Bản luyện thành. Đến giờ Jack mới biết sự tích về nhân vật này, cũng như cảm nhận được sâu sắc tinh thần cao quý ẩn tàng bên trong - trái ngược hoàn toàn với thanh đoản kiếm *tantō* bị nguyền rủa của tên ninja mà nó giữ bên mình ít lâu nay.

“Cảm ơn cha đã tha thứ cho bọn con,” Jack vừa nói vừa cúi đầu thi lễ thêm lần nữa.

Vị võ sư gạt đầu ghi nhận lòng thành khẩn của nó, ông khoát tay ra hiệu muốn ba đưa ra ngoài. Jack bèn đứng dậy giắt hai thanh kiếm vào đai lưng. Đó là một cảm giác tuyệt vời. Nó không ngờ mình còn có ngày được đặt chân trở về trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Nó sẽ lại được phép tham gia tập luyện cho đến khi hoàn thành khóa học. Jack tự nhủ sẽ tận dụng hết tất cả những gì mình có để học hỏi và luyện tập, đừng còn chuẩn bị cho lần đụng độ không thể tránh khỏi tiếp theo với Độc Nhãn Long.

Khi bước đến chỗ cánh cửa, Jack chần chừ trong giây lát rồi quyết định quay lại phía cha đỡ đầu của mình.

“Chuyện gì vậy Jack?” ông lên tiếng hỏi.

Jack liếc nhìn Yamato. Dù cậu bé khẳng khẳng định rằng Hattori Tatsuo đã chết, nhưng biết đâu những lời bà lão hôm nọ nói là có thật, và người này chính là Độc Nhãn Long của ngày hôm nay thì sao. Thầy Masamoto cũng đã ra lệnh bắt chúng phải kể tất cả những thông tin thu thập được về cho ông hay. Nếu biết được thân phận thật sự của Độc Nhãn Long, không biết chừng ông còn lần ra được tung tích của hắn.

“Trên chuyến đi về Toba lần này, bọn con đã gặp một bà cụ, bà ta khẳng định mình biết rõ thân phận thật sự của Độc Nhãn Long.”

Nghe đến đây, thầy Masamoto đặt tách trà đang cầm trên tay xuống rồi nhìn Jack ra vẻ hứng thú. Yamato lắc đầu quây quây ra hiệu cho nó dừng ngay câu chuyện.

“Thế rồi sao? Bà ta nói hắn là ai?” vị võ sư cất tiếng hỏi.

“Hattori Tatsuo. Bà ta nói chắc như đinh đóng cột rằng hắn không chết ở trận Nakasendo như mọi người đã nghĩ.”

Ngài Masamoto nhìn Jack thêm một lúc rồi bắt đầu cười lớn.

“Đó chỉ là trò hù dọa con nít thôi, Jack à. Cựu lãnh chúa toàn vùng Honshu, Hattori Tatsuo đội mồ sống dậy ấy à? Con bị bà lão ấy lừa rồi. Ta không phủ nhận người ta vẫn thường đồn đại những câu chuyện xung quanh sự xuất hiện của Tatsuo sau trận chiến, nhưng hầu hết là vô căn cứ, hoàn toàn không đáng tin.”

“Tại sao lại thế ạ?” Jack hỏi.

“Vì chính tay ta đã chặt đầu ông ta.”

Jack khẽ gật đầu, cuối cùng cũng đành phải chấp nhận sự thật. Mạnh mỗi duy nhất của nó đã hoàn toàn bị cắt đứt. Nói cách khác, giờ đây nó chỉ có thể ngồi chờ tên Độc Nhãn Long trở lại tìm mình.

“Độc Nhãn Long không phải là ma,” vị võ sư tiếp tục, cái tên Độc Nhãn Long rõ ràng khiến cho giọng nói của ông có chút gì đó hằn học. “Tàn độc, xấu xa, hèn hạ thì đúng, nhưng suy cho cùng, hằn chỉ là một tên sát thủ đâm thuê chém mướn không hơn không kém. Mà nhân chuyện nhắc tới hằn, ta đã cho người đi dò la tin tức về cuốn *hải đồ* của con.”

Jack ngược nhìn lên đầy hi vọng.

“Rất tiếc phải nói với con rằng chưa một ai bắt gặp, hay thậm chí là nghe nhắc tới nó. Tên ninja cũng đã lâu không xuất hiện, có lẽ chúng đang chuẩn bị cho một nhiệm vụ mới. Nhưng với tầm quan trọng của cuốn *hải đồ*, chẳng chóng thì chày hằn cũng tự mò đến thôi. Nếu có thêm tin tức gì ta sẽ kể lại cho con ngay.”

“Vâng ạ, cảm ơn cha,” Jack đáp, nó cúi gằm mặt xuống để giấu đi nỗi thất vọng tràn trề.

“Trong thời gian này con phải thật cẩn trọng. Nếu Độc Nhãn Long thật sự không thể giải mã được nó, đối tượng đầu tiên hằn tìm đến sẽ là con. Hãy chuẩn bị sẵn sàng. Đây cũng là lí do vì sao mà ngay khi chúng ta trở về Kyoto vào tháng tới để dự lễ khai môn Ứng Điều Đường, ta sẽ giới thiệu cho con một võ sư mới. Và ta dám chắc con sẽ dùng từ khùng khiếp để mô tả về người này.”

“Là ai thế ạ?” Jack vội hỏi, thậm e sợ nhân vật vừa được nhắc đến này cũng nhỏ nhen như thầy Kyuzo, vị võ sư môn Thể Thuật ở trường.

“Ta!” thầy Masamoto cười lớn. “Đã đến lúc truyền lại tuyệt kĩ Nhị Thiên cho con rồi.”

ƯNG ĐIỀU ĐƯỜNG

“HỒI CÁC VÕ SĨ TRẺ!”, giọng thầy Masamoto âm vang khắp khu vực sân trong của Nhị Thiên Nhất Lưu.

Toàn trường im phăng phắc, mọi người đều hào hứng dự lễ khai trường Ứng Điều Đường.

Lúc này thầy Masamoto đang đứng ngay dưới mái hiên của tòa kiến trúc tinh xảo bằng gỗ, ngay cạnh ông là các võ sư khác trong trường, Lãnh chúa Takatomi, và một vị tu sĩ Thần đạo.

Về kích thước, Ứng Điều Đường chỉ to bằng khoảng phân nửa Vũ Đức Điện, cả hai khu kiến trúc này trông hòa hợp với nhau tựa như một cặp song kiếm các võ sĩ thường đeo bên mình vậy. Toàn bộ khu nhà có kết cấu bằng gỗ bách đen, phần mái được chống đỡ bởi tám cây cột hàng ngang và sáu cây hàng dọc, bên trên lợp tôn màu đỏ nhạt. Điểm nhấn cho toàn bộ cảnh quan là phần viền họa tiết tráng men có khắc gia huy hình một chú hạc.

“Hôm nay, trường chúng ta vinh dự được tiếp đón Lãnh chúa Takatomi đến thăm,” ông bắt đầu giới thiệu, ngay sau đó cúi chào tỏ lòng tôn kính đối với vị lãnh chúa của mình, “người đã rất hào phóng tài trợ toàn bộ võ đường mới này cho trường Nhị Thiên Nhất Lưu.”

Một tràng pháo tay rất to nổi lên khi nhân vật vừa được nhắc đến bước tới phía trước.

Hôm nay ngài Takatomi vận một bộ lễ phục rất đẹp. Tấm gia huy hình hạc nổi bật trên chiếc áo được dệt từ lớp vải màu trắng bạc. Ông đưa tay trái vuốt vuốt bộ ria mỏng, tay phải buông thõng trước thanh kiếm đeo bên cái bụng tròn to của mình. Hôm trước khi diễn ra buổi lễ này, Jack đã đến gặp ông để chính thức đưa ra lời xin lỗi về việc đã giấu cuốn *hải đồ* vào tòa thành. Tuy Lãnh chúa Takatomi chấp thuận tha thứ nhưng mối thân tình trước đây giữa hai người đã

hoàn toàn biến mất. Jack biết chính tay nó đã phá hỏng mối quan hệ ấy. Nó khó có cơ hội quay trở lại thành Nijo lần nữa.

“Ta luôn đánh giá rất cao những đóng góp của Masamoto cũng như của trường Nhị Thiên Nhất Lưu trong những năm qua, và lấy làm tự hào khi được dự buổi lễ khai trương Ứng Điều Đường. Mong rằng nó sẽ mang lại luồng gió mới, trở thành ánh sáng đưa đường trong đêm tối.”

Trái với tính cách vui vẻ và khiêu hài hước thường ngày, hôm nay vị Lãnh chúa lại tỏ ra đạo mạo trong từng cử chỉ, lời nói. Lãnh chúa Takatomi gật đầu ra hiệu cho vị tu sĩ Thần đạo bắt đầu thực hiện nghi lễ tôn giáo.

Vị tu sĩ vận bộ lễ phục truyền thống màu trắng, đầu đội mũ đen thóp cao bắt đầu bước ra chính điện, nơi người ta đã dựng sẵn một cái bục bao quanh bởi một sợi thừng mỏng cùng bốn thân cây tre. Giữa bục có sẵn một nhánh cây thường xanh^[2] được trang trí bằng các sợi giấy xung quanh.

Jack tò mò quan sát vị tu sĩ niệm một câu chú gì đó rồi thấp nhang lên.

“Bắt đầu làm lễ chưa vậy Jack?” một giọng thì thầm rất nhỏ vang lên từ bên phải nó.

Nó nhìn xuống và thấy thẳng bạn Yori của mình. Cậu bé này tuy có tấm lòng bao la rộng lớn, nhưng thể xác thì không được như vậy. Phải đứng sau các võ sinh to lớn khác, Yori chẳng thể nhìn thấy điều gì đang diễn ra phía trước cả.

“Chắc là rồi đó,” Jack đáp. “Tớ thấy ông tu sĩ đang vừa rải muối vừa phất cái cây gỗ về phía bục làm lễ.”

“À, vật bằng gỗ đó là mộc bài của ông ấy đấy mà,” Yori vui vẻ giải thích. “Đây là nghi thức trừ tà cho tòa nhà. Tiếp theo ông ấy sẽ thực hiện dâng lễ vật lên các thần linh, mời họ đến nơi này.”

“Để làm gì cơ?” Jack thắc mắc.

“Người Nhật cho rằng các thần linh sẽ ban phúc cho võ đường, mang đến may mắn, thịnh vượng đời đời về sau.”

Jack tiếp tục quan sát vị đạo sĩ gọi Lãnh chúa Takatomi đến rồi đưa cho ông một nhánh thường xanh nhỏ. Xong xuôi vị lãnh chúa quay người về phía bực làm lễ, cẩn thận đặt nhánh cây phép lên chiếc kệ gỗ thấp nhất bên trong. Chiều theo phong tục, ông quỳ xuống lạy thi lễ hai lần, vỗ tay hai cái rồi lại lạy thêm một lần nữa.

Nghi thức dâng lễ đã xong, vị đạo sĩ tiến hành tiễn các thần linh rồi tưới nước trước sảnh điện. Toàn trường im phăng phắc, cánh cổng chính dẫn vào Ứng Điều Đường đã được mở ra.

Sao lúc này Lãnh chúa Takatomi lại nói Ứng Điều Đường là ánh sáng đưa đường trong đêm tối vậy nhỉ?" Kiku, cô bạn thân nhỏ nhắn có cặp mắt màu nâu nhạt và mái tóc màu nâu sậm của Akiko lên tiếng hỏi.

"Tớ cũng không biết nữa, có điều nói như vậy trong một buổi lễ khai trương thì có phần hơi khác thường," Akiko đáp trong lúc cả bọn cởi giày tiến vào phần nội thất khá to phía trong Ứng Điều Đường.

Mọi người cùng tập trung tại góc võ đường, sàn nhà được lót bằng gỗ bóng loáng. Võ đường trống rỗng, chỉ kê một vài cái bàn nhỏ. Ngay cạnh tường là một điện thờ nho nhỏ, sau này, các học viên phải đến đây thi lễ trước khi bắt đầu các bài tập của mình. Ngoài ra, hầu như không có đồ nội thất trang trí nào đáng kể.

Bên trên, đập ngay vào mắt mọi người là trần nhà được sơn thành hình một con diều hâu đang tung cánh, giương vuốt sẵn sàng quắp lấy con mồi. Mỗi chi tiết đều được gia công rất tỉ mỉ, toát lên vẻ mạnh mẽ của con mãnh diều. Đứng từ phía dưới, Jack chợt nhận ra thiết kế này một phần chính là để nhắc nhở các võ sinh phải luôn ở trong tư thế sẵn mồi, nếu không muốn bị săn ngược trở lại.

"Có thể ông ấy nhận định sắp tới sẽ có chiến tranh xảy ra chẳng," Jack gợi ý.

Năm vừa rồi, Jack vô tình nghe từ miệng Kazuki - kẻ thù số một trong trường của nó, nói rằng hiện nay Lãnh chúa Kamakura, vị lãnh chúa vùng Edo, đang ra sức chuẩn bị cho một cuộc tấn công tổng lực vào những người theo đạo Ki-tô tại Nhật Bản. Từ đó đến nay,

đúng là đã có nhiều cuộc bài trừ và tấn công nhắm đến các đối tượng này, nhưng phong trào vẫn chưa thật sự lan rộng đến mức bùng nổ.

“Cũng có thể lắm,” Yamato đồng tình. “Các cậu biết lãnh chúa là như thế nào rồi đấy, họ luôn tìm cách tranh giành, cướp đoạt đất sắc phong của nhau.”

“Nhưng Hội đồng Chấp Chính đã giữ được hòa bình suốt mười năm rồi còn gì,” Kiku lên tiếng. “Từ sau trận chiến Nakasendo đến giờ vẫn chưa có cuộc xung đột nào xảy ra cả. Thế tại sao lại là thời điểm này cơ chứ?”

“Hoặc cũng có thể điều ngài Takatomi muốn đề cập đến chẳng qua chỉ là những bài tập chúng ta sẽ phải học ở đây?” Yori góp lời, mắt cậu bé vẫn còn đang mở to kinh hãi trước ý nghĩ một cuộc chiến có thể xảy ra.

“Thế rốt cuộc chúng ta sẽ học gì ở Ứng Điều Đường nhỉ?” Saburo, cậu chàng vui tính có khuôn mặt tròn mồm mỉm cười cùng cặp lông mày to bản lên tiếng. “Tớ chẳng thấy trong này để vũ khí gì cả. Với lại các cậu nghĩ ai sẽ phụ trách chỗ này?”

“Theo tớ, đó sẽ là một võ sư mới,” Akiko đáp, ra hiệu về phía người phụ nữ cao và gầy đang nói chuyện với thầy Masamoto. Mắt người phụ nữ này có màu nâu thẫm, tuy ấm áp nhưng hiển hiện một nỗi buồn sâu sắc. Nhưng đặc điểm ấn tượng nhất phải nói đến mái tóc dài chấm hông trắng xóa một màu như tuyết.

“Cô ấy là ai vậy?” Saburo hỏi ngay.

“Nakamura Oiko,” giọng Kiku lộ rõ sự kinh ngạc. “Có lần tớ đã nghe cha kể về người phụ nữ này. Cô ấy là nữ chiến binh danh tiếng trong trận Nakasendo. Sau khi chồng chết, mái tóc của Nakamura Oiko đã bạc trắng chỉ sau một đêm, thế nhưng cô vẫn lãnh đạo binh đoàn của ông ấy lập được nhiều chiến công hiển hách. Một huyền thoại trong nghệ thuật sử dụng *Naginata*.”

“*Naginata*?” Jack nhắc lại.

“*Naginata* - Thế Dao là một loại vũ khí có cán dài bằng gỗ và lưỡi đao cong vút lên phía trên,” Yamato diễn giải.

“Nhưng nó là vũ khí dành cho đàn bà,” Saburo có phần khinh miệt.

“Còn phải xem cậu đối phó với nó như thế nào đã nhé,” Akiko ngắt lời Saburo, rõ ràng không hài lòng trước nhận định vừa rồi của cậu bạn. “Thế Dao được phụ nữ sử dụng nhiều hơn chẳng qua là vì nó có tầm sát thương dài hơn kiếm, điều này cho phép họ đương đầu với những đối thủ có thân hình to lớn hơn,”

Cô bé liếc nhìn một cái đầy ăm ỹ vào cái bụng căng tròn của Saburo làm cậu chàng bất giác đưa tay lên như muốn bảo vệ cho cái bao tử của mình, miệng ấp úng cố tìm ra lời đối đáp thích hợp.

“Còn người đứng cạnh cô Nakamura là ai thế?” Yori hỏi nhanh, sợ rằng cuộc nói chuyện này nếu còn tiếp tục sẽ dễ trở thành một trận võ mồm.

Thế là cả bọn lại nhìn về phía một chàng trai tóc búi theo kiểu truyền thống khá đẹp trai. Trông có vẻ anh ta lớn hơn chúng một vài tuổi, dáng người rất thư sinh. Từ người này toát lên phong thái lẫm lẫm tử quý tộc. Anh ta im lặng đứng phía sau cô Nakamura, vẻ mặt hoàn toàn điềm tĩnh trước môi trường mới xung quanh.

“Takuan, con trai cô ấy đấy,” một giọng nói vang lên từ phía sau.

Jack vừa quay lại, thấy ngay Emi, cô con gái xinh xắn có dáng người mảnh mai, mái tóc dài đen nhánh cùng đôi môi đỏ thắm như nụ hồng của Lãnh chúa Takatomi. Đứng hai bên cô bé vẫn là Cho và Kai, hai nàng này dường như đã bị anh chàng mới đến kia hấp hồn.

“Sức khỏe cậu sao rồi Emi?” Jack cúi chào rồi hỏi.

Lần cuối cùng Jack thấy Emi là khi cô bé bị bắt tỉnh ngay sau đòn chặt cổ của nữ sát thủ Sasori.

“Bình thường,” cô bé lạnh lùng đáp, “có điều cũng phải mất một tuần mới lành lặn lại được.”

“Thứ lỗi cho tớ,” Jack lẩm bẩm.

“Lỗi này có là gì so với việc báo hại người đã đối đãi tử tế với mình đâu.”

Jack không biết phải nói gì. Nó không nghĩ Emi sẽ lạnh nhạt với mình đến vậy. Trước giờ nó vẫn xem cô bé là bạn. Emi ném về phía Jack cái nhìn lạnh lẽo rồi quay gót bước về phía Takuan.

“Xem ra cậu không còn là người hùng ưa thích của cô nàng nữa rồi,” Saburo tếu táo nói vào tai Jack.

“Cảm ơn lời nhắc,” Jack vừa nói vừa thúc mạnh vào bụng Saburo một cái.

“Này này, chính cậu mới là người khiến cô con gái cưng của lãnh chúa suýt mất mạng chứ không phải tớ đâu nhé!” Saburo vừa xoa bụng vừa càu nhàu.

“Thôi được rồi! Dù sao Jack cũng đã gửi lời tạ lỗi chính thức đến gia đình ngài ấy rồi còn gì,” Yamato lên tiếng nói đỡ cho Jack khi thấy ánh mắt xấu hổ của bạn. “Có điều đúng là anh chàng mới đến kia tạo được ấn tượng ghê gớm thật.”

Jack nhìn quanh và bắt đầu nhận ra hầu hết mọi ánh mắt của các nữ sinh trong trường đều đang đổ dồn về phía Takuan, nhiều người trong số họ còn thì thầm to nhỏ rồi đưa tay lên che miệng cười khúc khích. Lúc này Takuan đang trò chuyện cùng Emi, bất giác anh ta nhìn về phía bạn Jack, và nhìn thấy Akiko đang đứng ngay phía sau. Anh chàng bèn nở một nụ cười tươi rồi gật đầu ra hiệu mời cô bé cùng trò chuyện. Akiko gật đầu đáp lễ, mặt ửng hồng vì đột nhiên lại trở thành trung tâm chú ý.

Vẫn chưa hết đau lòng với thái độ lạnh lùng của Emi, Jack thấy ngạc nhiên khi nó lại có thể khó chịu với hành động này của anh chàng mới đến vậy. “Anh ta trông giống văn sĩ hơn là võ sĩ thì có,” Jack bình phẩm. “Một người như vậy thì đến trường võ thuật làm gì?”

Akiko cau có nhìn Jack. “Để luyện tập cùng chúng ta chứ gì.”

“Cùng *chúng ta* ấy á?” Jack hỏi vặn.

“Đúng vậy, và dựa vào tiếng tăm của mẹ cậu ấy thôi cũng đủ biết người này không chỉ đơn giản là một thanh niên nho nhã rồi. Chúng ta nên đến chào hỏi thì hơn.”

Jack đành phải lết bước theo chân Akiko, Kiku cùng Yori đến chỗ Takuan.

“Ồ ồ, thằng ngoại quốc đã trở lại rồi đấy à!” một giọng nói khiêu khích quen thuộc vang lên.

Jack rên thầm. Ngay ngày đầu tiên trở lại trường Nhị Thiên Nhất Lưu nó đã phải chạm mặt với kẻ nó muốn tránh xa nhất.

Đối thủ không đội trời chung của Jack hùng hổ bước đến, vẫn tự cao tự đại như ngày nào. Bộ tóc của hắn vừa mới được húi ngắn, trên mình vận bộ kimomo màu đen có gia huy mặt trời đỏ phía sau, chỉ nhìn vẻ ngoài thôi cũng đủ toát lên dáng vẻ của người có dòng dõi bà con với Hoàng tộc. Cặp mắt đen trũng trũng nhìn Jack như thể sự hiện diện của nó là một sự xúc phạm đến hắn.

Đi cùng Kazuki là những thành viên chủ chốt khác của Băng Bọ Cạp: Nobu, một thằng nhóc có thân hình vạm vỡ, luôn ước mơ được trở thành võ sĩ đô vật; Goro là tên nhóc hung tợn với cặp mắt sâu và ti hí; và Hiroto, một đứa khác có thân hình gầy như que củi, giọng nói lại cao chót vót. Người duy nhất còn thiếu là Moriko, nữ võ sinh có hàm răng nhuộm đen của ngôi trường kinh địch Liễu Sinh Lưu. Băng này được thành lập chính là để chuẩn bị cho cuộc thánh chiến của Lãnh chúa Kamakura, nhân vật luôn phản đối sự hiện diện của người ngoại quốc trên đất Nhật. Và vì Jack là người nước ngoài duy nhất ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, lẽ dĩ nhiên nó cũng chính là mục tiêu quan trọng nhất của bọn nhóc này.

"Vậy mà bọn tao cứ tưởng mày bị đem đi luộc, thui hay nướng rồi chứ!" Kazuki bắt đầu.

Jack miễn cưỡng ngoảnh lại. Nó đã hạ quyết tâm không để Kazuki và băng đảng của hắn đạt được mục đích.

"Xùy xùy, biến đi Kazuki," Jack đáp. "Chuyện này cũ xì rồi."

"Ồ thế à?" Kazuki tiếp tục khiêu khích. "Thế mà mới đây tao lại nhận được thông tin Lãnh chúa Kamakura đang treo thưởng xứng đáng cho bất kì ai có công thanh lọc bọn sâu mọt Ki-tô giáo. Mày biết đấy Yamato, mấy thằng ngoại quốc đến đây chủ yếu là để gieo rắc thứ tôn giáo xấu xa của bọn chúng. Chúng luôn ra sức dụ dỗ những võ sĩ chân chính hòng lôi kéo họ đứng về phía chúng, từ đó lật đổ triều đình, xưng bá Nhật Bản."

"Nếu vậy tại sao Lãnh chúa Takatomi lại cải sang Thiên Chúa giáo?" Yamato bước ra chắn ngang giữa Băng Bọ Cạp và Jack. "Ông

ấy trung thành với triều đình, và cũng không phải hạng người có thể dễ dàng lừa gạt được.”

“Đó chẳng qua là vì ông ta chưa nhận thức được mưu đồ của bọn chúng,” Kazuki nhỏ giọng đáp. “May mắn là vẫn còn có Lãnh chúa Kamakura, người đã sáng suốt ban bố luật lệnh bài trừ bọn Ki-tô, cũng như quét sạch đám ngoại quốc ra khỏi nước Nhật này!”

“Có thể ở Edo có cái luật đó thật, nhưng chỗ này là Kyoto, không phải địa bàn của gia tộc Kamakura,” Yamato nóng máu. “Rồi đấy, biến đi!”

Kazuki càng bước đến gần hơn.

“Tao không muốn cãi nhau với mày Yamato ạ. Đây là chuyện giữa tao và thằng ngoại quốc, khôn hồn đừng có xen vào làm gì.”

Yamato vẫn đứng tại chỗ trừng mắt nhìn Kazuki.

“Mày thách thức Jack cũng chính là thách thức tao.”

TỈ THÍ

Kazuki và Băng Bọ Cạp của hắn lăm le nhóm Jack, Yamato và Saburo.

Lúc này mọi người ở Ứng Điều Đường quá bận bịu với việc riêng của mình nên chưa ai để ý tới cuộc đụng độ đang diễn ra.

“Sao lúc nào mà cũng ra mặt bảo vệ thằng ngoại quốc này vậy?” Kazuki chất vấn.

“Vì cậu ấy là một thành viên của gia đình tao,” Yamato đáp.

Câu trả lời này khiến Kazuki sửng người nhìn chăm chăm cậu bé. Jack cũng phải thấy ngạc nhiên trước lời tuyên bố dứt khoát của bạn mình. Yamato chưa bao giờ nói về mối quan hệ giữa chúng bằng một từ mạnh mẽ như gia đình cả.

“Thế mà tao nhớ ngày xưa mà ghét nó lắm cơ đấy,” Kazuki vặn lại. “Lúc đó mà bức xúc với quyết định nhận nuôi nó của cha mà. Đây là cái đứa đã cướp mất chỗ của anh mà. Bộ mà không thấy chính thằng này đã cướp đi không ít tình thương mà lẽ ra mà đã được hưởng sao?”

“Ý mà là sao?” Yamato gắt gỏng.

“Nếu tao không nhầm thì chính thằng Jack này mới là kẻ được truyền cho tuyệt kỹ Nhị Thiên chứ đâu phải mà. Nó còn không phải là một võ sĩ chân chính nữa. Thế mà mà vẫn đứng yên khoanh tay nhìn một thằng ngoại quốc được cha mà chọn truyền lại tuyệt kỹ danh tiếng của gia tộc?”

Gương mặt Yamato biến sắc với những tranh đấu trong nội tâm. Jack biết Kazuki đã đánh trúng chỗ yếu. Yamato vẫn luôn dẫn vật với ước mơ được cha mình công nhận. Việc không thể lọt vào hội Tam Tổ, điều kiện để được truyền thụ tuyệt kỹ Nhị Thiên, vẫn luôn là nỗi đau trong lòng cậu bé.

“Bộ mày không thấy khó chịu khi bản thân không được chọn, mà nó lại được sao!?”

Đến nước này, Jack không thể im lặng được nữa. “Yamato không cần đến tuyệt kĩ Nhị Thiên cũng đủ sức dùng bổng hạ gục tất cả bọn mày rồi.”

“Thế cơ à,” Kazuki nhún mày khinh khỉnh.

Saburo cũng góp lời vào câu chuyện.

“Chớ có liều nha, Yamato là nhà vô địch Bổng Thuật đó,” Saburo vỗ vai thẳng bạn rồi đồng dục tuyên bố. “Chỉ sợ cả đám Bọ Cạp ngu ngốc tui bây có xông hết lên cũng chẳng đụng vào được một sợi lông chân của cậu ấy đâu.”

Kazuki cười ngật nghễ. “Lại còn thế cơ đấy?”

“Bọn mày có bịt cả mắt Yamato lại cậu ấy cũng vẫn thẳng được đấy!” Jack lại càng nhấn mạnh thêm.

Yamato nãy giờ không khỏi thất kinh trước những lời khoe khoang về nó của hai thẳng bạn.

Một nụ cười nham hiểm mở rộng trên khuôn mặt Kazuki. “Vậy chúng ta thử kiểm chứng mấy lời đó nhé. Mày dám chơi một trận không, Yamato?”

“Ý mày là sao?” Yamato dè dặt.

“Một trận tỉ thí. Như lời thẳng ngoại quốc nói, mày bịt mắt, chỉ dùng bổng đấu với tất cả bọn tao, và bọn tao được quyền tự do chọn vũ khí.”

“Như vậy sao công bằng được,” Yamato phản đối.

“Có trách thì trách thẳng ngoại quốc ấy. Chuyện này do nó nghĩ ra mà.”

“Nhầm rồi, ý tao là bọn mày làm gì có cửa thẳng ấy.”

Kazuki gạt đầu khoái trá. “Phải thế chứ. Vậy thì chiều mai, hẹn gặp tại Duyên Lịch Tự, núi Hiei nhé.”

“Nhất định tao sẽ tới,” Yamato điềm tĩnh đáp.

Quá hào hứng với câu chuyện, Saburo tiếp tục khiêu khích Nobu. “Nhớ dẫn theo một nhà sư cầu kinh hộ cho nữa nha, tui mày sẽ cần đấy.”

Nobu găm lại một cái, nhưng Kazuki chỉ cười nhạt, ra hiệu cho cả bọn rút quân, kết thúc cuộc đụng độ giữa hai nhóm nam sinh đối đầu. Chờ băng Bọ Cạp đi xa, Yamato bèn quay về phía Jack và Saburo, tay nắm chặt tay áo kimono của chúng.

"Nhìn xem hai cậu đã làm gì đây này?" vừa lắc mạnh hai thẳng bạn thân chí cốt, Yamato vừa giận dữ nói.

"Ờ, chính *cậu* nhận lời giao đấu đấy chứ!" Saburo chống chế.

"Chứ không mà được à. Hai cậu bươm tưng bừng lên như thế mà giờ lại từ chối thì còn gì là danh dự nữa."

"Nhưng thẳng Kazuki không có quyền nói như vậy về cậu," Jack chống chế.

"Cái đó thì đúng, nhưng tự tố biết liệu việc mà."

"Không sao, trận này hay đấy chứ," Saburo hào hứng. "Năm đánh một, cậu sẽ trở thành một huyền thoại mới của trường cho xem!"

"Chết như một huyền thoại thì có thể," Yamato dội nước lạnh vào Saburo. "Bịt mắt! Cậu nghĩ gì mà dám tuyên bố như vậy hả Jack?"

"Xin lỗi, tại tớ nóng máu quá. Nhưng cậu không thua được đâu," Jack đáp một cách chắc cú, pha cả chút khoái trá nữa. "Với kĩ năng Li thủ cùng các bài Bổng Thuật đã học, cũng như tài năng đã được khẳng định qua các giờ học của thầy Kano."

Yamoto lắc đầu quày quẩy. "Tớ không phải thầy Kano. Hơn nữa lại là năm đánh một. Chưa đánh đã thua rồi còn gì!"

"Đánh? Đánh cái gì?" một giọng nói gắt gỏng vang lên.

Phía sau bọn nó, thầy Hosokawa, vị võ sư Kiếm Thuật với chòm râu nhọn đang đứng khoanh tay, trên đai lưng ông là cặp song kiếm một dài một ngắn.

Yamoto bèn buông tay Jack và Saburo ra để thi lễ. "Dạ, chỉ là một buổi đấu tập thôi, thưa thầy."

"Để thử trình độ Bổng Thuật của Yamato ấy mà," Saburo thêm vào, miệng cười rất vô tư.

"Nghe hấp dẫn nhỉ," vị võ sư vẫn nhìn chúng vẻ nghi hoặc. "Thôi, liệu mà chuẩn bị cho buổi học đầu tiên với cô Nakamura đi. Nhớ là không được đi trễ đâu đấy!"

Nói đoạn ông bắt đầu hướng dẫn các nhóm học sinh ra khỏi Ứng Điều Đường.

"Xin lỗi đã kéo cậu vào vụ này nha," Jack nói khi cả bọn lấy dép trở ra ngoài. "Để tớ đi bảo thằng Kazuki ngày mai không đánh nữa."

"KHÔNG ĐƯỢC," Yamato nắm chặt tay Jack nói lớn. "Kazuki vốn cố tình gây sự là vì hắn muốn đánh nhau. Nếu giờ mà rút lui thì tớ còn mặt mũi nào nữa."

"Vậy cậu tính chơi thật à?" Saburo háo hức.

Yamato gật đầu. "Dù sao cũng cần có người dạy cho bọn Kazuki một bài học."

HAIKU

Sau khi trở về căn phòng nhỏ bao quanh bởi lớp tường giấy trong Sư Tử Đường của mình, Jack nhanh chóng cởi bộ kimono thay bằng võ phục của trường. Xong xuôi nó cẩn thận xếp lại rồi đặt lên tấm chiếu *tatami* cặp song kiếm, thanh kiếm gỗ cùng hộp cá nhân đựng viên ngọc đen Akiko tặng. Thanh đoản kiếm nọ được nó gói kĩ bằng vải rồi giấu dưới bộ lễ phục. Như vậy sẽ an toàn hơn, vừa không bị nhòm ngó, vừa đỡ phải bận tâm.

Để cho chắc ăn, nó còn đặt cả con búp bê *Darnma* được tô đen một mắt lên trên cùng. Một mắt được tô đen từ hai năm về trước của con búp bê vẫn đứng đưng nhìn lại Jack. Theo lệ, sau khi điều ước linh nghiệm, người đó sẽ tô nốt bên mắt còn lại. Điều ước của Jack vẫn chưa được thực hiện. Thôi thì từ giờ đến lúc đó, cứ dùng nó như một loại thánh vật để trấn áp tà khí từ thanh đoản kiếm *tantō* kia vậy. Nói thế chứ thật ra Jack vẫn không hoàn toàn tin vào lời ông chủ quán trà nọ nói.

Nghe tiếng những võ sinh khác lục tục ra khỏi phòng, Jack bèn vội vàng tưới nước cho gốc *bonsai* đặt cạnh cửa sổ của nó. Rõ ràng chậu cảnh này đã trở nên tươi tốt hơn rất nhiều dưới bàn tay chăm sóc của ông Uekiya. Xong xuôi, nó cùng mọi người đến Ứng Điều Đường chuẩn bị cho giờ học đầu tiên của cô Nakamura. Cho đến tận lúc này, vẫn chưa có thông tin nào tiết lộ về môn võ sẽ được dạy, nhưng một vài trong số chúng vẫn thủ sẵn thanh kiếm gỗ phòng khi cần đến.

Bên trong Ứng Điều Đường đã được bố trí sẵn bốn hàng bàn gỗ nhỏ đặt dọc theo sảnh. Trên mỗi cái bàn là một cây cọ bằng tre để viết chữ, một chiếc nghiên chứa đầy mực, và vài tờ giấy trắng.

“Các em để vũ khí lại tại cửa nhé,” cô Nakamura đưa ra hiệu lệnh. Giọng nói của cô tuy rất nhỏ nhẹ, nhưng lại vang vọng khắp cả võ

đường.

Lúc này cô đang đứng ngay bên cạnh bệ thờ, trên mình vận bộ kimono màu đen, mái tóc trắng như tuyết buông xõa sau lưng.

Ba mươi đứa học trò nhanh chóng tuân theo lời vị võ sư mới. Trong lúc đó, vị nữ võ sư bình thản chờ cả bọn ổn định chỗ ngồi. Bàn của Jack nằm ở giữa Yamato và Saburo ngay hàng thứ ba, nó cũng khoanh chân ngồi như những đứa khác. Akiko, Kiku cùng Yori ngồi ngay phía trên một hàng. Tại hàng đầu, Jack dễ dàng nhận ra bộ ba Emi, Cho và Kai. Ngay cạnh ba cô nàng là Takuan, anh chàng võ sinh mới đến. Kazuki và băng Bọ Cạp của hắn độc chiếm cả hàng dưới cùng.

Cho đến tận lúc này, nội dung của buổi học vẫn còn là điều bí ẩn, vậy nên không khí háo hức cứ bao trùm khắp lớp. Jack nhìn quanh một lượt khắp võ đường nhưng chẳng thấy bóng dáng cây Thế Dao nào cả. Không có vũ khí thì chỉ có thể là học Thế Thuật, nhưng môn võ đối kháng tay không này đã có thầy Kyuzo dạy rồi cơ mà. Những tờ giấy trên bàn có thể dùng vào việc xếp giấy *origami*, nhưng môn học này vốn thuộc về phần triết lí Phật giáo, thiền và tâm linh của thầy Yamada. Còn về sự hiện diện của giấy bút thì Jack e là sắp có bài kiểm tra viết nào đó lắm. Dù vẫn thường xuyên được Akiko kèm cặp Hán tự nhưng Jack dám chắc kĩ năng viết của nó vẫn còn cực kì hạn chế.

Dù cô giáo vẫn chưa lên tiếng nhưng cả lớp đã im lặng tựa như vừa nhận được một hiệu lệnh vô hình.

"Các em cứ gọi cô là Nakamura," vị võ sư cất giọng nhỏ nhẹ, "từ giờ cô sẽ dạy các em về *haiku*."

Tuyên bố này làm nổi lên những tín hiệu phản hồi trái ngược nhau trong lớp. Một nhóm thể hiện sự thất vọng ra mặt, nhóm khác lại vô cùng hài lòng và háo hức.

"*Haiku* là cái gì thế?" Jack thì thầm, lúc này trước mặt nó, Yori đã cầm sẵn bút lông trong tay, vẻ mặt đầy hứng thú.

"Thơ thần đấy mà," Saburo thều thào rên rỉ.

Ánh mắt của cô Nakamura liền hướng về phía Saburo khiến cậu chàng lập tức im bặt.

“Có lẽ ở đây còn có những em chưa biết đến thể thơ này,” cô tiếp tục, “thể nên cô sẽ nói qua về khái niệm thơ *haiku*. Đây là một dạng thơ ngắn gồm có ba câu và mười bảy âm tiết dựa trên tinh thần ý tại ngôn ngoại, thể hiện mùa và tính tương quan qua hình ảnh. Tuy nhiên, vẫn có những trường hợp người ta bỏ qua các nguyên tắc này, vì trên hết vẫn là thể hiện được tinh thần *haiku* mà thôi.”

Nói đoạn cô cầm tờ giấy bên cạnh lên đọc chậm chậm.

*"Bầy nhạn trắng
Bay giữa tầng mây -
lượn trong nắng sớm."*

Một vài học sinh vỗ tay tán thưởng ngay sau khi cô vừa kết thúc, số khác cũng nhanh chóng tham gia. Cô Nakamura khẽ gật đầu tỏ ý cảm ơn.

“Tinh thần *haiku* ở đây chính là thế giới quan xung quanh,” cô tiếp tục giải thích. “Một bài *haiku* hay cần phải diễn tả được sự việc diễn ra ngay trước mắt, thể hiện rõ tính hư vô trong đó.”

Nói đoạn, cô tiếp tục lấy một tờ giấy khác từ xấp giấy rồi ngân nga bằng một giọng như đang thì thầm vào tai từng đứa học trò:

*"Ơ kìa! Một con bướm nhỏ
Đậu ở trên vai -
của Đức Phật."*

Lần này, cả lớp đều trầm trồ thán phục.

Yori hào hứng ghé sát chỗ Kiku bình phẩm, “Cậu thấy cách cô ấy so sánh một chú bướm phù du với Đức Phật vĩnh hằng không? Ý ở đây chính là muốn nói lên tương quan sự sống giữa vạn vật!”

“Ừ,” Kiku nín thở. “Thật tuyệt vời!”

Saburo ngán ngẩm quay sang Jack. “Rồi, giờ lại có thêm một “thi sĩ Yori” nữa chứ,” cậu chàng tiếp tục có chỗ để thể hiện bản tính tếu táo của mình.

Jack cười. Nó biết trong số chúng, Yori là đứa có tố chất trí tuệ hơn cả, đồng thời cũng là võ sinh duy nhất của trường giải đáp được câu đố của thầy Yamada trong phần thi Thiền Thí. Trong các giờ học bình thường cũng vậy, Yori luôn biết cách trả lời những câu hỏi vô cùng hóc búa của vị thiền sư già.

Một tiếng vỗ tay chắc nịch của cô Nakamura vang lên khiến tiếng bàn tán xôn xao lập tức im bật.

“Như cô đã trình bày, *haiku* là thể thơ mô tả trạng thái không gian và thời gian hiện tại. Giờ thì cô muốn các em thử làm một bài *haiku*. Hãy nghĩ về một thời khắc trong cuộc sống, truyền tải nó vào lời thơ. Đừng lo lắng quá về âm tiết, hãy chú trọng vào tinh thần. Thơ giản, không nghĩ ngợi, không thắc mắc, có sao viết vậy.”

Thế là mọi người cúi đầu xuống bàn cầm giấy bút lên chuẩn bị viết.

Jack cũng làm vậy, mặc dù nó chả biết mình nên viết gì bây giờ. Hướng mắt nhìn qua khung cửa sổ vào đại sảnh đầy nắng ấm của Đại Phật Đường phía đối diện, Jack bắt đầu mất tập trung.

Màn đụng độ với Kazuki lúc sáng vẫn còn ám ảnh tâm trí nó. Tin tức về việc Lãnh chúa Kamakura treo thưởng cho những ai góp công bài trừ Thiên Chúa giáo cũng là việc đáng lo. Dẫu rằng ở trong trường, nó được sự bảo hộ của người cha đỡ đầu, nhưng chỉ e mỗi hiểm họa sẽ đến từ một *ai đó*, chứ chẳng phải đám võ sĩ trung thành với Lãnh chúa Kamakura.

Tình hình chính sự tại Nhật Bản có vẻ đang diễn biến theo chiều hướng xấu dần. Dù vậy, nó chẳng thể làm được gì hơn ngoài chờ đợi. Trong lần bị đuổi khỏi trường lúc trước, Jack đã tính đến việc trốn ra cảng Nagasaki tìm thuyền trở về Anh Quốc. Ở lại đây làm gì khi không còn được theo học võ thuật hay tuyệt kĩ Nhị Thiên nữa. Nhưng cũng sẽ thật là ngu xuẩn nếu cho rằng nó có thể một thân một mình đi đến đó trong tình trạng học hành nửa vời như thế này. Chưa kể đến việc trên tay nó còn không có lấy một tắc sắt, trong túi chẳng có nổi một đồng, chỉ e nó còn không lết nổi ra ngoài vùng ngoại ô Kyoto được nữa ấy chứ. Hơn nữa, cứ mỗi lần muốn đi là thể nào cũng sẽ có chuyện xảy ra cản trở kế hoạch của nó. Sau hai năm sinh sống tại Nhật, Jack cũng dần cảm thấy mỗi thân tình đối với

mảnh đất này. Quan trọng nhất là, nó còn cái nợ ân tình với ngài Masamoto nữa.

May mắn là dù đã phải trải qua một quãng thời gian dẫn vật, cuối cùng nó cũng được người cha đỡ đầu tha thứ, cho phép trở về trường luyện tuyệt kĩ sử dụng song kiếm. Nhìn chăm chăm ra cửa sổ, Jack tự hỏi không biết chiến đấu bằng hai thanh kiếm trên tay sẽ là như thế nào. Đầu óc nó miên man nghĩ đến viễn cảnh tốt đẹp. Sau khi luyện thành tuyệt kĩ, nó sẽ trở nên mạnh mẽ như thầy Masamoto. Lúc đó, nó chẳng còn phải sợ bất kì điều gì nữa. Đến đây Jack lại tưởng tượng ra cảnh mình quyết đấu một trận sinh tử với Độc Nhãn Long, hạ gục hắn một lần và mãi mãi.

Jack nhận thấy Yamato cũng đang nhìn vào khoảng không như nó. Chắc hẳn cậu bé vẫn bị trận tỉ thí sắp tới với Kazuki và băng Bọ Cạp chiếm lĩnh tâm trí. Jack đã cố gắng thuyết phục bạn mình, nhưng lòng tự trọng, cũng như nỗi giận vì bị nhắc nhở không đủ năng lực luyện tuyệt kĩ Nhị Thiên đã làm cậu ta mờ mắt. Yamato kiên quyết không để Jack đi gặp Kazuki. Cậu nói đã hạ quyết tâm chứng minh mình đủ khả năng đương đầu với mọi khó khăn.

Jack không rõ nó đã ngồi đó mơ mộng trong bao lâu, cho đến khi chợt nhận ra cô Nakamura đang nhìn thẳng vào mắt mình.

"Em có cần giúp đỡ gì không?" cô hỏi.

"Em xin lỗi, thưa cô," Jack lẩm bẩm, "nhưng em chẳng biết nên viết về cái gì nữa."

Vị võ sư gật đầu sau một lúc cân nhắc.

"Khi một người bạn hỏi em, 'Cậu sao thế?', 'Có chuyện gì vậy?' hoặc 'Sao cậu lại cười?', *haiku* chính là câu trả lời cho những câu hỏi đó," cô giải thích. "Em sẽ không thể chia sẻ cảm giác của mình với người khác nếu không nói ra nguyên nhân của những cảm xúc ấy. Điều cốt lõi nhất của *haiku* chính là sẽ chia những khoảnh khắc. Em hãy thử lại xem."

Jack cầm bút lông của mình lên giả vờ viết. Tuy nó đã hiểu nguyên tắc làm *haiku* tốt hơn một chút, nhưng đầu óc nó vẫn trống rỗng, chẳng có bất cứ ý tưởng gì. Ngược lại, những người khác trong lớp có vẻ đều đang tiến triển tốt với bài tập được giao, kể cả

Saburo. Nó liếc nhìn sang bàn thắng bạn từng từng của mình, và nhận ra Saburo thật ra đang vẽ tranh samurai đấu với ninja.

“Đúng là trò con gái mà,” Saburo càu nhàu.

Akiko liền lập tức quay lại nhìn chăm chăm vào mặt thắng nhóc.

“Hoàn toàn không phải,” cô bé lên tiếng phản đối định kiến của Saburo. “Hầu hết các bài *haiku* nổi tiếng đều là do nam nhân viết. Tuy rằng qua những bài thơ cô Nakamura vừa đọc thì có thể thấy phụ nữ cũng chẳng thua kém gì.”

“Thế cậu nói xem, một võ sĩ học *haiku* để làm cái gì?” Saburo vẫn ngoan cố. “Chúng ta đến đây là để rèn luyện theo con đường võ thuật chứ không phải mấy trò thơ thần này. Bộ có thể dùng mồm để đấu khẩu với kẻ thù được chắc.”

“Nói càng nhiều thì nghe được càng ít,” cô Nakamura cất tiếng trong khi vẫn đứng quan sát từ vị trí của mình bên cạnh bệ thờ. Giọng cô không to, nhưng vẫn uy mãnh như thể đang mắng chúng vậy.

“Nói chung vẫn cứ thấy tào lao thế nào ấy,” Saburo lẩm bẩm rồi thi lễ với cô giáo, đoạn miễn cưỡng cầm bút chấm vào nghiên mực của mình.

“Người chỉ làm việc bằng chân tay là hạng vũ phu,” cô Nakamura lên tiếng.

Tim Jack như muốn nhảy khỏi lồng ngực khi thấy vị võ sư bước đi nhẹ nhàng như một hồn ma đến ngay bên cạnh chúng.

“Người làm việc bằng trí óc là người trí thức,” cô tiếp tục, để lộ vẻ thất vọng khi nhìn thấy bức họa của Saburo. “Còn những ai biết phối hợp cả đôi tay, trí óc và con tim thì họ chính là người nghệ sĩ. Võ thuật cũng vậy. Có thể em biết cách cầm kiếm bằng tay, nhưng còn đầu và tim thì chưa đâu, trò Saburo ạ.”

Quá xấu hổ, Saburo chỉ biết im lặng cúi đầu chuẩn bị viết.

Jack lại nhìn ra cửa sổ. Trong đầu nó thật sự trống rỗng, ngoại trừ vài ý tưởng thoáng hiện ra thì chán đến độ chính nó cũng còn thấy ngu xuẩn. Thế là Jack chỉ còn biết nhìn văng mắt trời dần dần vượt qua phía bên kia của võ đường, thời gian trôi qua dài đằng đẳng.

Cuối cùng cô Nakamura cũng ra hiệu kết thúc bài tập.

“Giờ các em hãy trao đổi tác phẩm của mình với người bên cạnh,” cô hướng dẫn. “Hãy xem liệu bài thơ ấy có nắm bắt được khoảnh khắc các em muốn thể hiện không nhé.”

Jack quay về phía Saburo, trong tay chỉ có tờ giấy trắng.

“Không sao đâu,” Saburo nói. “Nhưng dám cá là cậu sẽ thấy thích bài của tớ đấy.”

Nói đoạn nó nhỏ giọng đọc bài thơ của mình cho Jack nghe khiến Jack dù cố nín hết cỡ vẫn không nhịn được cười.

“Hai em thấy bài tập này đáng cười đến thế sao?” cô Nakamura lên tiếng hỏi.

“Dạ không ạ, thưa cô,” Jack đáp, cố gắng hết sức để khép cái miệng đang mở toét của mình lại.

“Em hãy đọc bài *haiku* của mình cho cả lớp nghe xem.”

Jack cúi gằm mặt xuống bàn, xấu hổ trả lời. “Xin lỗi cô, nhưng em chẳng làm được gì cả ạ.”

“Cả một buổi chiều mà em không viết nổi dù chỉ một từ thôi sao?” vị võ sư hỏi với giọng thất vọng. “Thôi được rồi, thế còn trò Saburo.”

Saburo hớn vía thất kinh. Rõ ràng nó không hề nghĩ đến việc sẽ phải đọc bài trước cả lớp như thế này.

“Nhất định phải đọc sao ạ? Dở lắm cô ơi,” cậu chàng cố gắng chống chế.

“Hay dở thế nào tự cô biết phán xét,” cô Nakamura vẫn không buông tha.

Saburo đành phải miễn cưỡng đứng dậy, run run cầm tờ giấy trong tay. Cậu chàng cố gắng lấy lại giọng rồi bắt đầu đọc:

*“Nửa đêm đánh rằm -
nhưng nào có sao
khi ở một mình.”*

Một vài tiếng cười lớn phát ra từ hàng phía sau. Nhưng trước ánh mắt lạnh như băng của cô Nakamura về phía Saburo, hầu hết các võ sinh đều không dám để lộ vẻ mặt như chỉ muốn bật lên cười ngật nghẻo.

“Hay đấy chứ,” cô lên tiếng. “Nói chính xác hơn là quá hay, hay đến nỗi cô nghĩ em nên chép lại một nghìn lần nhé.”

Hối hận vì hành động nông nổi của mình, Saburo bèn cúi đầu thi lễ rồi ngồi xuống vị trí.

“Mong rằng các em khác sẽ không làm cả lớp phải thất vọng chứ?”

“Thưa cô,” Emi giơ cao tay. “Em nghĩ chúng ta có một bài rất hay đấy ạ.”

“Rất tốt, vậy tất cả sẽ cùng lắng nghe,” cô Nakamura gật đầu đồng tình.

Emi bèn giao trả bài thơ *haiku* cho chủ nhân của nó.

Takuan nhẹ nhàng đón lấy rồi khoan thai đứng lên. Anh ta cúi đầu lễ phép, sau đó cất cao chất giọng ấm áp của mình:

*“Tiếng chuông chùa
động trong không gian
giữa rừng anh đào.”*

Một bầu không khí im lặng bao trùm khi các học viên nhìn nhau gật đầu tán thưởng, thế rồi mọi người cùng vỗ tay hoan hô.

“Rất súc tích,” cô Nakamura bình phẩm, “có điều nếu trò không đạt được tới mức này, tôi sẽ thật sự thấy thất vọng đấy.”

Takuan dường như hơi thất vọng trước lời ngợi khen có phần quá nghiêm khắc của mẹ mình. Cậu cúi đầu thi lễ rồi lặng lẽ ngồi xuống.

“Chúng ta sẽ tiếp tục vào tuần tới. Trong thời gian đó, cô muốn mỗi em chuẩn bị thêm một vài bài *haiku* nữa.”

Cả lớp đứng dậy thi lễ rồi lũ lượt rời khỏi Ứng Điều Đường, để lại Saburo ngồi chép phạt bài thơ một nghìn lần.

“Nếu cố gắng thì may ra viết xong kịp giờ ngủ,” Yamato lên tiếng khi cả bọn xỏ dép chuẩn bị bước ra.

“Đáng đời, ai bảo cậu ấy không tôn trọng giáo viên,” Akiko tuyên bố.

“Nhưng không thể phủ nhận được là rất buồn cười đấy chứ,” Jack nói. “Chưa kể cậu ấy diễn tả rất chi tiết khoảnh khắc đó còn gì.”

“Trong bài thơ làm gì có đề cập đến mùa đâu!” Akiko phản đối.

“Ừa, đánh rắm mà cũng phải đánh giá dựa theo mùa à?” Yori ngậy thơ hỏi.

Jack cùng Yamato không khỏi phá lên cười sặc sụa.

“Thế thì bọn tớ xin phép,” Akiko nói giọng bình thản rồi rủ Kiku cùng đến chỗ Takuan khi anh ta vừa bước ra khỏi Ứng Điều Đường. “Bọn mình đi chúc mừng Takuan về bài thơ của cậu ấy đi.”

Lúc này chàng thư sinh Takuan đang bị vây quanh bởi những nữ võ sinh khác, nhưng khi thấy Akiko và Kiku bước tới, cậu ta liền cúi đầu chào. Jack thấy Akiko mở chiếc quạt xếp của mình ra phe phẩy trong lúc từ tốn trò chuyện cùng Takuan.

“Chỉ là một bài thơ thôi, có gì mà ghê gớm vậy?” Jack bình phẩm.

“Thôi đừng buồn,” Yamato an ủi bạn khi hai đứa hướng về phía Điệp Trùng Đường dùng bữa tối. “Anh ta không thể dùng kiếm tốt như cậu được đâu.”

NHỊ THIÊN

“Mọi người ơi, thầy Masamoto và thầy Hosokawa đang đấu kiếm kìa!” một nữ võ sinh vừa la lớn vừa hót hải chạy về phía Phường Hoàng Đường.

Jack và Akiko, vốn đang chuẩn bị đến đó tham dự buổi học Nhị Thiên đầu tiên, liền vội vàng đuổi theo cô ta. Còn chưa đến Phường Hoàng Đường, khu vực riêng của thầy Masamoto, mà Jack đã nghe thấy tiếng hai thanh *katana* va vào nhau sắc lẹm. Cố gắng chen vào đám đông đang tụ tập ngay trước cổng, nó thấy hai vị võ sư đang tỉ thí kịch liệt. Điều bất ngờ nhất là, lúc này cả hai người đều đang sử dụng cùng lúc cặp *katana* - trường kiếm, và *wakizashi* - đoản kiếm của mình. Bốn thanh kiếm vung lên loang loáng như thể móng vuốt sắt của hai con đại bàng đang săn mồi vậy.

Thoạt tiên thầy Hosokawa có vẻ chiếm được ưu thế khi đẩy được thầy Masamoto về phía cái bục gỗ. Nhưng hóa ra thầy Masamoto mới là người có lợi khi được ở cao hơn, rõ ràng ông ấy cố tình lùi bước là để khiến thầy Hosokawa quá chú tâm vào đòn tấn công ấy. Lúc này thầy Masamoto đã phản kích bằng một đòn song kiếm uy dũng, suýt chút nữa chém đứt luôn bức họa trang trí hình phường hoàng treo ở rìa căn phòng. Thầy Hosokawa gạt được kiếm ngắn *wakizashi*, nhưng lại để lộ sơ hở khiến thanh trường kiếm *katana* của thầy Masamoto xuyên thủng. Mũi kiếm lao thẳng về tim. May nhờ có phản xạ cực nhanh cùng phương pháp di chuyển mau lẹ nên thầy Hosokawa đã kịp tránh đòn hiểm. Tạo được lợi thế, thầy Masamoto tiếp tục duy trì sức ép uy hiếp tung đòn kết liễu đối thủ.

“Em có biết trước đây họ đã từng đấu với nhau một trận *tử chiến* không?” một võ sinh đứng phía sau thăm thì với Jack.

Người này chẳng xa lạ gì với nó. Cao lớn, đẹp trai, đôi tay chắc khỏe và cặp mắt đen, anh ta là một trong những võ sinh sử dụng

kiếm tốt nhất trường. Duy chỉ có cặp chân mày sâu róm rậm rạp dường như không ăn nhập gì với vẻ ngoài và tài năng của tay kiếm trẻ. Không khó để nhận ra Taro chính là anh trai của Saburo. Trái ngược hoàn toàn với thằng bạn tếu táo của Jack, anh chàng này là một võ sĩ có tài, rất được trọng vọng trong con mắt bè bạn, điều mà Saburo có mơ cũng không được.

“Em thấy lần này họ cũng khá nghiêm túc đấy chứ,” Jack đáp, mắt nó mở to kinh ngạc khi thấy thầy Hosokawa nhanh như chớp vung kiếm về phía phần cổ đang hoàn toàn sơ hở của người cha đỡ đầu của nó.

“Nhưng lần đó *khác hẳn*,” Taro nói. “Hồi thầy Masamoto còn đi tu hành kiếm đạo, ông ấy đã thách đấu với thầy Hosokawa.”

“Em không nghĩ là thầy Hosokawa lại từng bại trận dưới tay ai.” Jack nhú mày cảm thông khi thấy thầy Masamoto chần đứng đôn đốc của vị võ sư Kiếm Thuật, cùng lúc dùng vai húc vào ngực ông này.

“Thì thầy ấy đâu có thua,” Taro đáp.

Jack lại càng nhú mày không hiểu. “Nhưng em nghe mọi người bảo thầy Masamoto *chưa bao giờ* biết đến thất bại là gì trong suốt chuyến tu hành của mình mà?”

“Cái này cũng đúng nốt. Thật ra lần đó hai người bọn họ đánh nhau suốt một ngày đêm không nghỉ. Cuối cùng một quan chức địa phương buộc phải đến dừng cuộc chiến lại. Lần tỉ thí đó họ đã phá mất tiêu hai quán trà và mấy cái sạp buôn bán tại chợ!”

Jack mỉm cười khi nghĩ đến hình ảnh ấy. Thầy Yamada, vị võ sư môn thiền từng nói với nó rằng thời trai trẻ, thầy Masamoto là một võ sĩ rất mạnh mẽ và kiêu ngạo. Thậm chí nó còn có thể tưởng tượng ra cảnh hoang tàn mà hai vị chiến binh đáng sợ này đã tạo ra lúc đó.

“Trận chiến kinh điển này cuối cùng kết thúc với kết quả hòa dựa theo sự đồng ý của cả hai bên,” anh trai Saburo tiếp tục câu chuyện. Lúc này, thầy Masamoto và thầy Hosokawa cũng đã thu kiếm lại và lui về vị trí an toàn. “Về sau thầy Hosokawa đã thuyết phục thầy

Masamoto truyền lại tuyệt kĩ Nhị Thiên. Hai người trở thành bằng hữu rồi cùng nhau sáng lập nên trường Nhị Thiên Nhất Lưu.”

Hai vị võ sư tra kiếm vào vỏ rồi cúi đầu thi lễ với nhau. Một gia nhân nhanh chóng bước vào trong mang theo một ấm trà cùng hai chiếc tách. Hai người cùng nhau uống trà, cười đùa vui vẻ về một câu chuyện phiếm nào đó, rồi cụng tách với nhau. “*Kampai!*”^[3]

“Có lẽ thầy Hosokawa là người duy nhất ngang tầm với kĩ năng kiếm thuật của thầy Masamoto,” Taro hạ thấp giọng như thể đây là một điều báng bổ vậy. “Mà nói thật chứ, chưa có trận chiến nào giữa họ đi đến nơi đến chốn cả.”

“Tất cả những bài học các trò được dạy tại Nhị Thiên Nhất Lưu đều chỉ là bước chuẩn bị cho tuyệt kĩ Nhị Thiên mà thôi,” thầy Masamoto đồng dục tuyên bố trước đám võ sinh đang đứng trước mặt mình.

Jack hoàn toàn đồng ý với người cha đỡ đầu của nó. Một lần nữa, nó lại có cảm giác hết như một đứa mới cầm kiếm lần đầu. Đứng trong tư thế sẵn sàng chiến đấu với tuyệt kĩ Nhị Thiên, kiếm gỗ lớn *katana* giơ cao bằng tay phải và kiếm gỗ ngắn *wakizashi* thủ ngang hông, nó thật chẳng biết phải làm sao để giữ cân bằng mà thực hiện theo động tác thầy Masamoto vừa thị phạm cho chúng.

Nó vung kiếm xuống tấm khiên gỗ mà bạn tập của mình, Sachiko đang cầm. Sachiko là một đàn chị học trên Jack hai khóa, cô gái thường được biết đến với khả năng sử dụng kiếm nhanh như chớp. Cô sở hữu một khuôn mặt góc cạnh cùng mái tóc đen buộc cao, được cố định bằng cây trâm cài đầu màu đỏ.

Jack đổi tư thế rồi dùng kiếm ngắn *wakizashi* bằng gỗ chém xuống khiên tập. Nó luân phiên lặp lại các động tác, cố gắng gia tăng uy lực và tốc độ cho các đòn tấn công. Thế nhưng việc phải liên tục phối hợp và chuyển tay thế này khiến tư thế của nó rất kì cục và vụng về. Jack đã quá quen với việc cầm kiếm bằng cả hai tay, còn mỗi tay một kiếm thì thật sự nó chưa quen nổi. Sức nặng của hai thanh kiếm gỗ đè lên hai cánh tay khiến nó đau nhức, thành ra chỗ cầm cứ bị lỏng lẻo.

“Có thể các em sẽ thắc mắc tại sao dùng hai thanh kiếm cùng lúc lại tốt hơn, trong khi hầu hết các trường võ thuật khác đều giảng dạy theo phương pháp dùng một kiếm,” thầy Masamoto diễn giải trong lúc quan sát thư thế của các võ sinh đang luyện tập. “Đúng là vẫn có những trường hợp sử dụng một thanh kiếm sẽ đem lại lợi thế. Nhưng trong những cuộc chiến phải đánh đôi bằng cả tính mạng, các trò sẽ muốn vận dụng tất cả vũ khí trong người để giành thắng lợi. Không gì nhục nhã hơn khi một võ sĩ bị đánh bại mà kiếm của anh ta vẫn còn chưa rút ra khỏi vỏ.”

Sau vài cú chém nữa, Jack đổi vai cầm khiên gỗ cho Sachiko tập kiếm. Cô gái này đã luyện tuyệt kỹ Nhị Thiên từ một năm nay nên rõ ràng động tác uyển chuyển hơn hẳn Jack, đòn tấn công cũng uy lực hơn nhiều. Dù đã có khiên chắn nhưng Jack vẫn cảm thấy ê ẩm sau mỗi nhát kiếm.

Ngoài Jack và Sachiko ra, trong võ đường còn có sáu võ sinh khác cũng có vinh dự được học tuyệt kỹ này. Ngay phía bên phải Jack là Akiko và Kazuki, hai nhân vật cùng được chọn truyền Nhị Thiên sau khi vượt qua phần thử thách Tam Tố Luân Hồi. Jack cảm thấy an tâm hơn phần nào về tiến triển của mình khi thấy kẻ thù không đội trời chung, Kazuki cũng đang lúng túng chẳng kém gì nó. Hai võ sinh tiếp theo là Ichiro và Osamu, rõ ràng đã thuần thục hơn hẳn. Cũng như Sachiko, họ là võ sinh năm trên, trước đây đã được chọn vì thể hiện được kỹ năng chiến đấu xuất sắc. Do đã có một quãng thời gian dài làm quen với việc sử dụng song kiếm nên họ liên tục tấn công rất nhanh nhẹn. Cuối cùng là Mizuki, cùng với bạn đấu tập của mình là Taro. Hai người này đã đạt đến trình độ có thể thuần thục sử dụng kiếm mà không đổ lấy một giọt mồ hôi.

Được một lúc, thầy Masamoto ra hiệu tạm dừng buổi tập. “Tất cả vào tư thế chiến đấu.”

Đoạn ông đi một vòng điều chỉnh tư thế cho từng người.

“Dồn thêm trọng lượng vào phần cổ đi, Sachiko.”

Tiếp đến ông bước sang ấn vai Jack xuống. “Thăng lưng lên. Đừng có ngã sang một bên.”

Sau đó ông quan sát thật kĩ Kazuki. “Tốt. Tư thế rất chắc chắn. Mọi người nên học cách hòa hợp toàn bộ cơ thể mình lại như thế này.”

Đến lượt Akiko, ông sửa lại động tác cầm trường kiếm của cô bé. “Trò nắm kiếm lỏng lẻo quá; nên nhớ, phải luôn nắm chặt kiếm như thể sắp tung ra đòn kết liễu đối thủ của mình vậy.”

“Ichiro, Osamu, hai trò đứng gần nhau quá. Phải cẩn thận chú ý khoảng cách *ma-ai* chứ. Mizuki, dồn thêm lực vào chân đi. Làm tốt lắm Taro, nhưng trò nên lưu tâm đến Phó mục hơn một chút.”

Nhận thấy vẻ hoang mang trên mặt Jack, ông liền giải thích.

“Khoảng cách *ma-ai* nói đơn giản nghĩa là cự li giữa mình và đối phương. Phó mục thì giải nghĩa ra là “nhìn về nơi xa xăm”. Có lẽ trò sẽ thấy thân thuộc hơn về khái niệm thứ hai này. Nếu ta không lầm thì thầy Kano đã dạy cho trò những kiến thức trọng yếu của Vô Nhãn Lưu rồi chứ? Khái niệm này cũng gần giống như vậy. Đây là kĩ năng nhìn thấu mọi vật mà không cần phải tập trung vào một chi tiết cụ thể. Trò cần phải nhận thức kiếm của đối phương đang ở đâu, nhưng tuyệt đối không được nhìn vào nó.”

Jack gật đầu ra vẻ hiểu ý. Thầy Kano, vị võ sư mù dạy môn Bổng Thuật đã dành hầu hết thời gian năm ngoái để dạy nó cách không phụ thuộc vào mắt trong chiến đấu. Kĩ năng có phần lạ lùng này đã cứu mạng nó đến hai lần, một lần khi đối đầu với Kazuki, lần còn lại là trận đụng độ với ả sát thủ Sasori do Độc Nhãn Long phái đến.

Cuối cùng cũng tạm hài lòng về phần tư thế của các học trò, thầy Masamoto lại tiếp tục bài giảng của mình. “Để ta cho các trò thấy lợi thế của việc cầm kiếm với chỉ một tay,”

Nói đoạn ông rút ngay thanh kiếm của mình ra, nhanh đến nỗi gió cũng rít lên. Thoáng cái Jack đã thấy lưỡi gươm kề ngay sát cổ khiến nó không khỏi thở dốc kinh hãi. Kazuki nhếch miệng cười khinh còn Jack rửa thầm vì lỡ để lộ phút yếu đuối của nó trước mặt cả lớp.

“Khi cầm trường kiếm *katana* bằng cả hai tay, các trò sẽ mất đi tự do trong khi di chuyển về phía bên trái hoặc phải, cũng như giảm cự li sát thương vốn có.”

Thầy Masamoto chuyển sang cầm kiếm bằng hai tay để thể hiện vấn đề mình vừa đề cập. Jack thở phào nhẹ nhõm khi lưỡi kiếm bén nhọn giờ đã cách xa thanh quản của mình.

“Nếu chiến đấu với song kiếm trong tay, các trò sẽ vượt qua được giới hạn của việc sử dụng đơn kiếm.” Ông tiếp tục giải thích sau khi tra thanh trường kiếm của mình vào vỏ. “Giờ ta sẽ biểu diễn kĩ năng cơ bản nhất của tuyệt kĩ Nhị Thiên cùng thầy Hosokawa.”

Nói đoạn ông bước về phía vị võ sư Kiếm Thuật, người này giờ vẫn âm thầm quan sát lớp học từ phía trên bục. Thầy Hosokawa cúi chào rồi tiến lên phía trước rút thanh trường kiếm ra cầm bằng hai tay. Trong khi đó thầy Masamoto rút cả cặp song kiếm. Chỉ một giây sau, thầy Hosokawa đã ra đòn tấn công, tung kiếm thẳng vào đầu thầy Masamoto. Thầy Masamoto bình tĩnh gạt đòn này bằng thanh đoản kiếm, rồi ngay lập tức tung đòn đâm thẳng mũi trường kiếm về phía cổ họng thầy Hosokawa.

Cuộc chiến kết thúc chỉ trong nháy mắt. Nếu đây mà là một trận chiến thật, có lẽ vị võ sư Kiếm Thuật đã bỏ mạng trên vũng máu vì bị mũi trường kiếm của thầy Masamoto chọc thủng khí quản rồi.

Thầy Hosokawa bèn rút lui về vị trí an toàn.

“Như các trò đã thấy, tuyệt kĩ Nhị Thiên thật ra không hề phức tạp,” vừa giải thích, thầy Masamoto vừa thu cặp song kiếm của mình lại rồi cúi đầu thi lễ cùng thầy Hosokawa. “Không hề có bất kì chiêu thức thái quá hay hoa mỹ nào. Tất cả đều nhằm đến sự chính xác trong tư thế và cự li, loại bỏ động tác thừa. Tuyệt kĩ Nhị Thiên về bản chất cũng giống như tính chất của nước vậy, thuần khiết và biến hóa.”

Các võ sinh được phép thực hành thử động tác “gạt và đâm” vừa rồi. Lần này Jack bị bắt cặp với Kazuki, đối thủ số một của mình. Kazuki tấn công trước bằng thanh trường kiếm. Jack may mắn đỡ được bằng đoản kiếm của nó, nhưng đòn tấn công vào cổ tiếp theo thì thất bại thảm hại.

Tuyệt kĩ Nhị Thiên về nguyên tắc nghe có vẻ rất đơn giản, nhưng cũng phải đến khi thực hành nó mới nhận ra là phải xử lí cùng lúc cả hai thanh kiếm, thật chẳng khác nào bắt người ta vừa xoa đầu vừa

vuốt bụng vậy. Kỹ năng này đòi hỏi người tập phải có được sự tập trung cao độ cũng như hòa hợp tuyệt đối vào từng động tác.

Jack thử lại lần nữa và chú ý hơn đến đòn tấn công nối sau. Lần này, mũi trường kiếm của nó đi trúng mục tiêu, nhưng nó lại quên bồng mất việc phải đỡ thanh *katana* của Kazuki trước nên hậu quả là cái đầu của nó suýt chút nữa ngoẹo hẳn sang bên vai vì bị thanh trường kiếm gỗ của tên Kazuki đập mạnh vào tai.

"Này, cẩn thận vào chứ!" Jack càu nhàu trong lúc kiểm tra cái tai của mình.

Kazuki nhún vai khinh khỉnh. "Ai bảo mày không chịu gạt đi."

"Trò cũng chưa điều khiển đường kiếm của mình hợp lý đâu Kazuki," thầy Masamoto lên tiếng từ vị trí quan sát của mình.

"Vâng thưa thầy. Chắc tại em chưa quen với việc dùng hai kiếm trong tay," Kazuki miễn cưỡng chống chế. "Xin lỗi mày, Jack."

Nó cúi đầu ra vẻ lịch thiệp với Jack. Nhưng chỉ nhìn qua nụ cười nham hiểm trên mặt cũng đủ biết hẳn sử dụng kiếm thuần thục hơn câu nói vừa rồi nhiều - và dĩ nhiên là chẳng bao giờ có chuyện thực tâm xin lỗi.

Jack nóng lòng chờ đến viễn cảnh chiều nay Yamato sẽ quét sạch cái kiểu cười khó ưa ấy ra khỏi bản mặt hắn.

13

THẤT TRẬN

“Sao lại có cả khán giả thế này!” Yamato cầu nhàu trong lúc leo cùng bọn Jack lên chỗ giao hẹn. “Họ biết tin này từ đâu thế?”

“À thì tớ có kể cho một vài đứa bạn...” Saburo rút rè thú nhận.

“Một vài ấy hả! Tớ thấy hình như cả trường đều kéo hết đến đây rồi thì có ấy.”

Xung quanh chúng đứng là đang có rất đông võ sinh tụ tập bàn tán xôn xao dọc theo khu trung tâm đại sảnh Duyên Lịch Tự. Tòa kiến trúc này hầu hết đều đã bị tàn phá dưới bàn tay của tướng quân vĩ đại Nobunaga hơn bốn mươi năm trước. Dầu vậy, thầy Kano thì thoảng vẫn chọn nơi đây làm địa điểm dạy Bổng Thuật cho học sinh của trường. Ông nói rằng Duyên Lịch Tự là một nơi linh thiêng, tụ hội sức mạnh của các vị võ tăng xưa kia. Đến tận bây giờ, hàng ngày vẫn có nhà sư tụng niệm bên trong đại điện đồ nát và trông coi cây nến để duy trì ngọn lửa vĩnh hằng đã cháy suốt hơn tám trăm năm qua. Người ta vẫn có thể thấy được ánh nến lập lòe tỏa sáng qua các khe nứt, ánh sáng ấy hắt lên những pho tượng đồ nát khắp bên trong khoảng không gian tối tăm của điện thờ.

Bên ngoài, nắng chiều xuyên qua màn cây khiến toàn khu sảnh đá Duyên Lịch Tự trở thành một đấu trường nhuộm màu vàng rực. Kazuki cùng các nhân vật chủ chốt khác của băng Bọ Cạp đã đứng sẵn ở góc sân đối diện, háo hức chờ đến giờ tỉ thí. Moriko, nhân vật thứ năm và cuối cùng trong băng cũng đã xuất hiện cùng với những võ sinh đến từ trường Liễu Sinh Lưu đối địch. Cô nàng này sở hữu một khuôn mặt trắng bệch, mái tóc thẳng đuột như hình mũi tên, mang vẻ ngoài khá nham hiểm, đây là còn chưa kể đến cặp môi đỏ như máu và đôi mắt đen nhánh. Thứ ấn tượng nhất ở đây có lẽ là hàm răng nhuộm đen như hắc ín của cô nàng.

Mỗi đứa trong băng đều đã trang bị vũ khí theo sở thích. Kazuki sử dụng kiếm gỗ. Goro mang theo một cây trượng, Hiroto dùng côn nhị khúc, vì trận đấu không có tính sống còn nên phần gai nhọn của món vũ khí này đã bị bịt kín bằng vải. Nobu dùng một cặp quai *tonfa*, thứ vũ khí gồm hai thanh gỗ ngắn có quai cầm. Riêng chỉ có Moriko là không thấy cầm theo vũ khí. Jack thừa biết cô nàng này rất nham hiểm nên đây có lẽ chỉ là một trò mèo nhằm làm Yamato không đoán được đối phương sẽ sử dụng vũ khí gì trong trận đấu.

"Yamato à, cậu không cần phải mạo hiểm như vậy đâu," Jack nói khi Kazuki tiến về phía chúng. "Nhất là chỉ vì tớ."

"Đây không còn là chuyện chỉ vì cậu nữa đâu Jack," Yamato quyết đoán. "Mà là vấn đề về danh dự và lòng tự trọng của tớ."

"Cậu có thể sẽ bị thương rất nặng đấy."

"Thương tích rồi cũng sẽ lành, xương gãy cũng còn liền lại được, chứ lòng tự trọng một khi đã mất đi thì khó có thể lấy lại. Tớ cần phải lấy lại những gì đã đánh mất."

"Nhưng mà..."

"Jack, đã là một võ sĩ thì cả khi sống lẫn lúc chết đều phải bảo vệ danh dự của mình. Tớ luôn là đứa bị mọi người đánh giá khắt khe vì là con trai của Masamoto. Lần này không được chọn học tuyệt kĩ Nhị Thiên là chuyện ai ai cũng đều thấy cả, nhất là cha tớ sẽ xem như đó là một thất bại to lớn của tớ. Nhưng tớ không cần phải có tuyệt kĩ đó mới trở thành một võ sĩ tài ba. Tớ sẽ tự chứng minh mình xứng đáng với cái họ Masamoto này."

Hơn ai hết, Jack biết Yamato luôn tìm cách để được cha mình ghi nhận. Kể từ cái ngày Tenno bị chết dưới tay Độc Nhãn Long, Yamato luôn phải sống dưới cái bóng của anh mình. Cậu bé chưa làm được việc gì vượt trội người anh trai tài ba cả, ít nhất là trong mắt của thầy Masamoto. Trận đấu này có thể xem như là một bài kiểm tra sau cùng.

"Tớ sẽ chiến đấu để bảo vệ *nó*," Yamato tuyên bố rồi giật phắt thanh bồng Jack đang cầm trên tay.

Kazuki dừng lại, cúi đầu thi lễ với Yamato.

“Xem ra chúng ta cũng thu hút được khá đông người đến xem đấy chứ,” hăn nói sau khi nhìn một lượt khắp xung quanh. “Mong là mọi người sẽ không phải thất vọng.”

“Tất nhiên là không rồi,” Yamato đáp. “Nhưng bằng Bọ Cạp của mày thì chưa biết được.”

Kazuki cười lớn. “Nếu mày tự tin như thế thì chúng ta đặt cược cao hơn một chút nhé. Trận này sẽ có giá trị cao hơn cả danh dự của mày nữa.”

“Ý mày là sao?” Yamato tỏ ra thận trọng.

“Nếu mày thắng, tao hứa sẽ để cho thắng tôi tớ của nhà mày được yên,” vừa nói, hăn vừa liếc đầu về phía Jack.

“Thế nếu tao thua?”

“Mày sẽ phải giao nó cho bọn tao.”

“Được thôi,” Yamato đáp, câu trả lời tinh bơ của cậu bé khiến Jack sửng người không nói được câu nào.

“Được lắm, rất sòng phẳng!” Kazuki khiêu khích. “Nhưng mày nên hiểu rằng dù thắng hay thua thì số phận của thắng ngoại quốc cũng bị định đoạt rồi. Một khi Lãnh chúa Kamakura đạt được mục đích của ngài, tất cả những tên ngoại quốc còn tồn tại trên đất Nhật này sẽ bị đem ra hành hình hết.”

“Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra,” Yamato tuyên bố.

“Ồ, có đấy. Mày không thể phủ nhận rằng mọi thứ sắp thay đổi. Nhật Bản đang bước vào một thời đại mới, và chúng ta cần một lãnh chúa mạnh mẽ như ngài Kamakura đưa đường dẫn lối.”

“Ông ta chỉ lãnh đạo được vùng Edo thôi, không phải cả cái nước này đâu. Hội đồng sẽ không bao giờ để điều đó xảy ra cả.”

“Chưa, chứ không phải là không!”

Nói đoạn hăn quay lưng trở về vị trí Băng Bọ Cạp đang đứng chờ sẵn.

“Yamato!” Jack ngay lập tức chốt vấn đề của mình. “Cậu nghĩ gì mà lại đồng ý với điều kiện của hăn như thế?”

“Đừng lo. Tớ không định ra đây chỉ để đại bại dưới tay bọn chúng đâu.”

“Thế nếu lỡ điều đó xảy ra thì sao?”

“Cũng chẳng có gì thay đổi cả. Bọn chúng vẫn sẽ liên tục khiêu khích cậu như trước thôi. Hơn nữa chính cậu là người đã nói rằng nhất định tớ sẽ thắng đấy.”

Jack chợt nhận ra nó không còn cách nào khác ngoài tin tưởng vào bạn mình. Yamato cần tập trung tối đa vào trận đấu nên không thể để phân tán tư tưởng được. “Cậu nói đúng. Phải đối mặt với võ sinh ưu tú nhất của thầy Kano như cậu, bọn chúng làm gì có cửa.”

“Xin lỗi đã đến muộn nha,” giọng Akiko vang lên, có vẻ hơi đỏ mặt khi cùng với Kiku, Yori và anh chàng võ sinh mới chạy băng qua nền sân đá. “Bọn tớ dẫn Takuan đi ngắm cảnh quan Kyoto một chút nên tới trễ.”

“Cảnh tượng ở đó tuyệt thật,” Takuan vừa nói vừa lịch thiệp cúi đầu chào hai đứa rồi nhìn Jack.

“Vâng, đúng là rất tuyệt,” Jack đáp rồi cũng gật đầu trả lễ lại. Nó biết rất rõ họ vừa đi đâu. Đó chính là nơi Jack và Akiko cùng nhau đón bình minh đầu tiên của năm mới. Bất giác nó thấy chạnh lòng khi cứ ngỡ nơi đó sẽ là một bí mật nho nhỏ của riêng hai đứa.

“Từ chỗ đó còn có thể nhìn thấy Hoàng Cung nữa,” Takuan hào hứng. “Akiko còn nhận lời sẽ ...”

“Xin lỗi, nhưng trận chiến sắp bắt đầu rồi,” Jack ngắt lời, “và Yamato cần phải chuẩn bị tinh thần.”

“À vâng, tớ vô ý quá,” Takuan nói, có phần xấu hổ. “Cố lên nhé Yamato.”

Yamato gật đầu ghi nhận. Ngay sau đó Takuan hòa vào đám đông bên cạnh Akiko. Emi cùng hai người bạn của mình cũng xuất hiện tiến đến chào hỏi Takuan. Chỉ một lát sau là anh chàng thư sinh này đã bị đám đông các nữ sinh hâm mộ vây kín xung quanh.

“Người ngoài nhìn vào đám chắc sẽ nghĩ *anh ta* mới là người sắp đánh nhau ấy chứ,” Saburo vừa bình phẩm vừa lắc đầu ngao ngán.

Jack cố gắng hướng tư tưởng vào việc giúp Yamato, chuẩn bị khăn bịt mắt cho cậu bạn.

Cả ba đứa sau đó bước ra giữa sân giáp mặt Kazuki cùng băng nhóm của hắn. Đúng lúc này, một hàng võ sinh phía bên phải đột

nhiên đứng dạt ra, nhường đường cho thầy Masamoto đang chậm rãi bước đến, đi cùng ông còn có thầy Hosokawa và thầy Kano.

“Cha tớ đến đây làm gì thế?” Yamato thất thần, mặt cắt không còn giọt máu.

Saburo run rẩy nuốt nước bọt. “Thôi chết rồi.”

Tuy nhiên các võ sư chỉ chọn cho mình một chỗ đứng có góc quan sát rộng ngay gần đấu trường mà thôi.

“Xem ra họ đến để dự khán thì phải!” Jack lên tiếng.

“Giờ này hẳn có đũa đang rét lắm đây,” Kazuki cười nhạo khi thấy Yamato mất bình tĩnh. “Thôi đừng lo, bọn tao sẽ giúp mày đỡ nhục hơn một tí bằng cách lên từng người một thôi.”

“Kệ nó đi,” Jack thì thầm trong lúc buộc dây bịt mắt cho Yamato. “Nó nói vậy chứ dám cá là trong đầu đã chuẩn bị sẵn mọi biện pháp bỏ ổi hạ lưu rồi.”

Yamato gật đầu, đoạn hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh. Cậu bé cầm thanh bồng chặt tới mức các ngón tay cũng trắng bệch cả ra. Jack hiểu thẳng bạn của mình đang cố hết sức giữ vững tinh thần.

“Chỉ dùng bồng thôi cậu cũng thừa sức đánh bại bất cứ đối thủ nào mà. Cứ tin vào cảm nhận của mình,” Jack lặp lại lời thầy Kano từng nói trong những giờ học Li Thủ năm ngoái để cổ vũ tinh thần cậu bé.

Xong xuôi, Jack cùng Saburo lui sang một bên, để lại Yamato đứng một mình giữa sân, vây quanh là năm thành viên Băng Bọ Cạp.

Đám đông im phăng phắc.

Năm đánh một, trong khi Yamato bị bịt mắt. Đây có thể sẽ là một trận chiến kì tích, hoặc một màn tàn sát ê chề.

Người đầu tiên xông đến là Goro.

Nghe thấy có động, Yamato liền quay sang đối mặt với kẻ địch. Lợi dụng tiếng gió phát ra để nhận định đòn tấn công bằng trượng của Goro, Yamato nhanh chóng dùng bồng gạt phăng rồi lập tức xoay đầu gạt ngược lại đâm vào bụng đối phương. Uy lực từ cây

bỗng khiến Goro bị đau đến gập người lại, Yamato liền vận dụng thời cơ tung một đòn đập cực mạnh vào lưng. Nhân vật đầu tiên của băng Bò Cạp đã phải đổ gục xuống đất.

Đám đông thật sự bị bất ngờ. Chẳng ai ngờ Yamato có thể giành được dù chỉ là một trận thắng. Jack thở phào nhẹ nhom. Ít ra Yamato cũng đã chứng minh được rằng mình không phải là một đối thủ dễ xơi. Nó la lớn một tiếng cổ vũ tinh thần thắng bạn. Lập tức đám đông cũng thể hiện sự tán dương của mình.

Nobu bước lên và mọi người lại im lặng trở lại.

Yamato dễ dàng nhận biết tiếng bước chân hùng hục của tên này. Không chút chậm trễ, cậu vung luôn cây bổng về phía đầu hắn. Chỉ chờ có thế, Nobu giơ tay dùng một bên quai đỡ cây bổng lao xuống, đồng thời vung tay bên kia xoay vũ khí nhằm thẳng vào mặt Yamato. Yamato lãnh trọn một đòn vào quai hàm làm choáng váng cả mặt mày. Đám đông ồ lên tiếc nuối.

Không bỏ lỡ thời cơ, Nobu xoay đầu quai lại hướng phần nhọn lao xuống đầu Yamato. Dù chưa hết đau và choáng, Yamato vẫn cảm nhận được đòn tấn công và hụp người sang bên để tránh, cùng lúc dùng bổng quét sát mặt đất đập trúng cả hai xương mắt cá kẻ địch. Đám đông liền tung hô tán thưởng khi thấy Nobu ngã ngửa xuống đất. Liếc về phía thầy Masamoto, Jack ngạc nhiên khi thấy ông chẳng hề biểu lộ chút cảm xúc nào trước màn trình diễn can đảm của con trai. Dù sao trận đấu cũng mới chỉ bắt đầu thôi.

Lần này đến phiên Hiroto, tên này vừa di chuyển vừa xoay vù vù côn nhị khúc trên đầu. Nhận thấy sự thay đổi trong âm thanh khi Hiroto hướng một đầu côn nhị khúc lao về phía chân, Yamato lập tức nhảy tránh. Tuy tấn công hụt chân Yamato nhưng dây côn đã cuốn được vào một đầu gậy bổng. Toét miệng cười khoái trá, Hiroto liền kéo côn nhị khúc về, chắc chắn sẽ lấy được vũ khí trong tay Yamato. Lợi dụng tình thế, Yamato nhanh nhẹn bắt đầu bổng bị dây côn kéo lên theo đà lao thẳng vào ngực đối phương. Trúng phải đòn hiểm, Hiroto khuyu hẳn xuống sân.

Đến lúc này, đám đông thật sự bùng nổ. Yamato đã hạ được ba trên năm đối thủ. Màn tỉ thí điên rồ lúc đầu giờ rất có thể sẽ biến

thành một chiến công hiển hách. Nhưng Jack nhận thấy bạn mình đã thấm mệt. Đây chính là lúc một võ sĩ rất dễ mắc phải sai lầm.

Các võ sinh bắt đầu hô vang theo nhịp từng tiếng "Yamato! Yamato!", nhưng họ ngay lập tức ngưng lại khi thấy Moriko bắt đầu tấn công. Riêng chỉ có đám võ sinh bên trường Liễu Sinh Lưu vẫn liên tục vỗ tay. Bất chấp các nỗ lực vẫn hồi trật tự, đám người này vẫn cố tình làm ồn đủ mọi cách có thể.

Đến giờ thì Jack biết vũ khí của Moriko thật ra chính là đám đông cổ động viên này. Họ liên tục la hét khiến Yamato không nhận ra được chuyển động của Moriko, và dễ dàng lãnh trọn một cú đá vào lưng. Suýt chút nữa Yamato đã ngã gục. Nhưng cậu đã giữ được thăng bằng và ngay lập tức xoay người về phía đối thủ. Dù đau nhức nhưng Yamato vẫn cố gắng tách lọc tiếng ồn ào do võ sinh trường Liễu Sinh gây ra để có thể xác định được đòn tấn công của Moriko.

Cô ả định tung một cú đá móc vào đầu để kết liễu, nhưng Yamato đã nhanh chóng xoay tròn cây bồng trên tay cho đến khi tạo thành một vòng tròn loang loáng. Bức tường phòng thủ rít lên vun vút của Yamato khiến Moriko không cách nào chọc thủng để tấn công. Yamato tiếp tục đẩy cô ả lùi lại đến tận chỗ đám đông đứng xem màn tỉ thí. Biết Moriko đã không còn đường lùi, Yamato bèn ngưng xoay bồng, chuyển sang đâm một đầu gậy vào cơ hoành cô ta. Uyển chuyển như một con mèo, Moriko dễ dàng tránh sang bên, đồng thời tóm chặt đầu bồng định giật khỏi tay Yamato. Hành động này của cô ả lập tức bị phản tác dụng. Yamato nhanh chóng xoay gậy xoắn cổ tay ả tạo thành thế khóa tay khiến Moriko bị ghì chặt xuống mặt sân. Không thể kháng cự nổi cơn đau, cô ả lập tức phải đầu hàng.

Đám đông hào hứng reo hò cổ vũ rồi ngay lập tức ổn định lại để chờ đợi phút cao trào của trận chiến.

Băng Bọ Cạp chỉ còn lại Kazuki.

Nhưng Yamato cũng đã kiệt sức, hơi thở của cậu bé giờ rất nặng nhọc.

Không khí càng trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết khi Kazuki chậm rãi tiến về phía Yamato, không hề có ý che giấu hành tung của mình.

“Đánh đi, tao ở đây nè, đánh đi,” hấn ta khiêu khích.

Không để đối thủ phải chờ lâu, Yamato lập tức nhắm thẳng đầu Kazuki mà đâm bổng tới. Nhưng Kazuki quá nhanh, hấn nhẹ nhàng tránh sang một bên rồi chọc thanh kiếm gỗ thẳng về phía cổ Yamato.

Mũi kiếm đột ngột dừng lại ngay sát mục tiêu, đủ để Yamato cảm nhận được thấy nó đã chạm vào da cổ.

“Mất đầu rồi nhé,” Kazuki nói.

Đám đông sững sờ im lặng trong giây lát rồi ủa lên reo hò, tán dương kĩ năng sử dụng kiếm tuyệt vời của Kazuki. Hấn chỉ dùng có một đòn thôi mà đã hạ được Yamato rồi.

Jack vội lao đến chỗ Yamato cởi khăn bịt mắt cho cậu bé. Nó dễ dàng nhận thấy sự thất vọng hiện lên trên khuôn mặt bạn mình, chỗ cằm bị trúng phải đòn của Nobu đỏ bầm như máu.

“Dù sao cũng phải khen ngợi mày,” Kazuki nói giọng thật tình. “Tao còn tưởng mày không lết nổi qua hiệp đầu cơ. Tuy thua nhưng mày đã có được sự tôn trọng của tao.”

Đoạn hấn cúi đầu thi lễ.

Rồi quay sang Jack với nụ cười nham hiểm trên môi. “Và rất mong được nhận phần thưởng như đã thỏa thuận.”

Kazuki quay người bước đi.

“Xin lỗi cậu,” Yamato đáp, cậu bé còn không dám nhìn thẳng vào mắt Jack.

“Có gì đâu,” Jack đáp. Dù biết từ nay sẽ phải đề phòng bọn Kazuki như dao kề ở cổ, nhưng nó biết bạn mình đã cố gắng hết sức, thậm chí còn vượt qua cả sự tưởng tượng của mọi người. “Cậu đã hạ được những bốn đứa trong số chúng. Mọi người đang bàn tán xôn xao kia kìa.”

“Thất bại thì vẫn cứ là thất bại thôi,” cậu ta thở dài. “Đó mới là thứ người ta nhớ mãi. Làm gì có vinh quang nào dành cho kẻ về

đích thứ hai.”

“Nhưng tớ sẽ không nhớ về kết quả thất bại của cuộc chiến lần này,” Jack nói “mà chỉ nhớ về một người bạn đã chiến đấu vì tớ và danh dự của cậu ấy thôi.”

Yamato găng gượng nở một nụ cười nhưng nét mặt không khỏi buồn bã. Đây là cơ hội không thể tốt hơn để chứng minh bản thân trước mặt cha. Nhân vật này giờ đây cũng đang tiến về phía chúng, Jack nhận thấy rất rõ nỗi tủi hổ vì bị thất bại đang đè nặng lên vai Yamato. Cậu bé cúi đầu rồi chờ đợi nhận xét từ người cha của mình

Thầy Masamoto quan sát con trai mình với ánh mắt lộ rõ sự nghiêm khắc.

“Yamato, con đã chiến đấu tốt hơn ta nghĩ nhiều. Nhưng cuối cùng lại không khôn ngoan được như Kazuki. Nói cho con biết vị trí của mình, nghĩa là cậu ta sẽ biết được con muốn tấn công ở đâu. Đó chính là sai lầm của con.”

“Vâng, thưa cha,” Yamato lí nhí.

Jack biết Yamato cần gì bài học chiến đấu này. Cậu chỉ muốn được cha mình chấp nhận dù thắng hay thua mà thôi. Nói đoạn thầy Masamoto xoay người chuẩn bị rời đi. “Nếu thay cây bồng bằng kiếm, ta nghĩ con sẽ trở thành một võ sĩ không thua gì Tenno đâu.”

14

LƯU ĐÍCH MÃ

“ÂM - DƯƠNG, ÂM - DƯƠNG, ÂM - DƯƠNG!” cô Yosa hô vang.

Jack chỉ kịp nhìn thấy một luồng sáng khi con ngựa của vị võ sư phóng qua, tiếng thở phì phò của con ngựa trong lúc phi nước đại nghe rõ mồn một. Một mũi tên bắn đi trong không trung, lướt qua bên cạnh Jack và cắm thẳng vào miếng gỗ mục tiêu phía sau tạo nên một tiếng *phập* lớn.

Cả lớp không khỏi sửng sờ thán phục trước màn trình diễn cưỡi ngựa bắn cung quá tuyệt vời của cô Yosa. Sau khi đã bắn đi mũi tên thứ nhất trong tư thế đứng hằn lên trên yên ngựa và điều khiển hướng phi nước đại chỉ bằng ngón chân, cô tiếp tục dẫn ngựa đi thẳng xuống cuối đường.

Tiếp cận mục tiêu tiếp theo một cách thần tốc, cô giương cung bắn mũi tên thứ hai. Mũi tên này cũng lao trúng ngay đích khiến miếng gỗ từng vỡ tan thành từng mảnh.

Rất nhanh, cô Yosa lại chuẩn bị xong mũi tên thứ ba. Mũi tên cuối cùng bay ra khỏi cung cũng là lúc con ngựa của cô vừa phóng qua mục tiêu. Một tiếng động lớn vang lên, mũi tên cắm ngay giữa hồng tâm, đích bắn nứt vỡ thành từng mảnh.

Các võ sinh rùng mình thán phục, đồng loạt vỗ tay reo hò càng lớn hơn.

Cô Yosa dẫn ngựa về lại giữa đường chạy được căng dây thừng hai bên dọc theo khu vực đền Thần đạo cổ Kamigamo.

Một tháng sau ngày trở về trường, bọn Jack được cô Yosa thông báo rằng kĩ năng Cung Thuật của chúng đã đủ tốt để chuyển sang học Kị Xạ, kĩ năng bắn cung trên lưng ngựa. Sáng hôm đó, cả lớp tập trung tại chuồng ngựa của trường với cung tên chuẩn bị sẵn để chọn năm con chiến mã tốt nhất chuẩn bị cho buổi học. Sau đó tất

cả mới cùng lên đường đến vùng ngoại ô phía bắc Kyoto, tức khu vực đền thờ Kamigamo này.

Cô Yosa cưỡi ngựa vòng ra sau các võ sinh đang dự giảng dọc theo đường chạy, đoạn đưa tay buộc lại mái tóc dài đen mượt để lộ khuôn mặt vô cùng xinh đẹp cùng đôi mắt màu hạt dẻ. Nếu không vì vết sẹo màu đỏ bên gò má phải do những lần chinh chiến, có lẽ vẻ đẹp của cô phù hợp với vị trí của một *geisha* cung đình hơn là một võ sư.

“Phương pháp Kị Xạ mà cô dạy các em có tên chính thức là Lưu Đích Mã,” nữ võ sư vừa nhẩy xuống ngựa vừa nói. “Phương pháp này không chỉ giúp rèn luyện thêm kĩ năng Cung Thuật của các em, mà còn là một nghi thức phục vụ các thánh thần, cầu phúc lành về cho trường chúng ta.”

Nói đoạn cô chỉ tay vào đường chạy.

“Các em chú ý độ cao của các mục tiêu. Đây chính là khu vực giữa đỉnh đầu và mặt nạ bảo vệ của đối phương. Một phát bắn vào vị trí này sẽ đồng nghĩa với một đòn sát thương chí mạng trên chiến trường.”

Cô lấy tiếp một mũi tên từ trong bao giắt bên hông phải ra, chỉ cho cả lớp thấy phần đầu bằng gỗ tròn vô hại của nó.

“Khi tập luyện, các em sẽ sử dụng loại tên gỗ này thay vì mũi tên bọc thép thường thấy. Vì Lưu đích mã là một nghi lễ thánh thần nên những loại vũ khí có thể gây vấy bẩn máu tanh sẽ không được phép sử dụng.”

Tranh thủ lúc cô Yosa thay tên thường bằng tên gỗ, Jack lách người đến chỗ Yori thì thào vào tai cậu bạn.

“Em có thắc mắc gì không, Jack?” cô Yosa lập tức hỏi ngay, ánh mắt cô tinh anh thật chẳng khác gì một chú diều hâu.

Jack giật mình nhìn lên. Nó không muốn công khai câu hỏi như thế này, vì biết đâu điều nó muốn hỏi lại quá ngô nghê so với cả lớp.

“Em có thắc mắc là,” nó nói, cảm nhận mọi ánh mắt trong lớp đang đổ về phía mình, “tại sao cô lại hô âm - dương gì đó trong lúc cưỡi ngựa ạ?”

“Câu hỏi hay đấy,” cô Yosa đáp. “Đây là một lời cầu nguyện cổ ý chỉ ánh sáng và bóng tối. Nó giúp các võ sĩ tập trung tinh thần vào mục tiêu. Được rồi, thế em có muốn thử Lưu đích mã trước không?”

Jack lắc đầu quầy quậy. Dù đã trải qua hai năm luyện tập chăm chỉ, kĩ năng bắn cung của nó đã tiến bộ rất nhiều, nhưng nghĩ đến chuyện phải bắn trên lưng ngựa thì nó ngán đến tận cổ.

“Thưa cô, em xin lỗi, nhưng có lẽ em cần phải học cưỡi ngựa trước đã.”

“Cô hiểu rồi,” cô Yosa đáp. “Vậy có bạn nào sẵn lòng giúp Jack học cách cưỡi ngựa như một võ sĩ đích thực không?”

Jack nhìn về ra phía cuối hàng chỗ Akiko đang đứng mỉm cười đầy hi vọng, ngay lúc đó, anh chàng võ sinh mới Takuan đã nhanh chóng bước ra phía trước.

“Để em giúp bạn ấy,” anh ta vừa nói vừa cúi đầu thối lui. “Ngày trước em từng là tay cưỡi ngựa cừ nhất của trường Vũ Điền Lưu vùng Wakasa ạ.”

“Cảm ơn em, Takuan,” cô Yosa đáp. “Các em hãy dùng con ngựa cái màu nâu kia nhé. Nó rất thuần, và sẽ không gây hại gì đâu.”

Takuan bèn dắt ngựa ra phía gốc cây, Jack bước theo sau một khoảng.

Nó thật sự bất ngờ khi chàng trai này lại ngỏ lời giúp mình. Từ khi cậu ta đến trường, hai người chẳng mấy khi nói chuyện với nhau. Không phải vì Jack cố tình né tránh Takuan. Mà chủ yếu vì bên cạnh cậu này lúc nào cũng có cả một đoàn người hâm mộ vây quanh.

“Rất hân hạnh được hướng dẫn cậu,” Takuan vừa nói vừa lịch thiệp cúi đầu chào Jack. “Tớ đã được nghe rất nhiều về cậu đấy.”

“Thật sao?” Jack hỏi, giọng có phần ngạc nhiên trước câu nói vừa rồi.

“Ừ. Akiko kể cho tớ về cách cậu đã giành chiến thắng trong cuộc thi Tha Lưu Tỉ Thí với trường Liễu Sinh. Hành động nhường lại thanh kiếm cho Yamato của cậu quả thực cao cả.”

Takuan bắt đầu điều chỉnh yên, xoa xoa bờm trấn an chú ngựa.

“Cả Yori nữa, cậu ấy suốt ngày khen cậu thôi. Yori nói đã từng được cậu cứu mạng trong hội thi Tam Tổ Luân Hồi. Không ngờ một kẻ ngoại quốc...”

Jack lập tức cảnh giác. Nó những tưởng Takuan thật sự thân thiện với mình nên không đề phòng chuyện này. Giờ thì anh ta đã để lộ suy nghĩ thực.

“Xin lỗi... Ý tớ là một người nước ngoài,” Takuan vội vàng đỡ lời. “Chỉ là ở quê hương tớ, những người như cậu không được lòng dân bản địa cho lắm.”

“Những người như tôi?”

“Ừ. Những người theo Ki-tô giáo. Quê tớ có một số tu sĩ dòng Tên đến tìm cách lôi kéo người dân. Họ truyền bá rằng tất cả phải nghe theo lời họ, rằng phải tôn thờ chúa Giê-su trên cả Nhật Hoàng. Điều này đương nhiên không được lòng lãnh chúa và các võ sĩ dưới quyền ông ấy. Đây là một mối hiểm họa đối với quyền lực nhà nước. Nhưng mà tớ biết cậu không có ý định này đâu nhỉ?”

“Tại sao tôi lại phải làm thế?” Jack đứng khoanh tay, sẵn sàng phòng vệ trước những lời tiếp theo của anh chàng người mới. “Tôi không theo dòng Tên, cũng chẳng phải người Bồ Đào Nha.”

“Ừa, nhưng mà cậu cũng theo đạo Ki-tô đúng không? Tớ tưởng như thế thì cũng giống nhau?”

“Không, tôi là người Anh theo đạo Tin Lành. Các giáo sĩ dòng Tên đều thuộc Cơ Đốc giáo, đất nước tôi cũng đang chiến tranh với Bồ Đào Nha. Chúng tôi là kẻ thù không đội trời chung. Và tôi cũng *không* có ý định truyền bá tôn giáo hay dụ dỗ bất kì ai cả.”

“Tớ xin lỗi. Tớ không có ý làm câu chuyện thành ra thế này.” Takuan cúi sát đầu và giữ nguyên như thế không ngẩng lên. “Thật lòng xin cậu hãy tha thứ cho sự ngạo mạn của tớ.”

“Không sao, chỉ là cậu chưa biết thôi,” Jack đáp.

Sau quãng thời gian dài sinh sống trên đất Nhật, có thể nói Jack đã lĩnh hội được ít nhiều lễ nghi phong tục ở đây. Lời xin lỗi được người Nhật xem như là một nguyên tắc cơ bản. Một khi đối phương đã tỏ lòng thành và thật tâm hối lỗi, người Nhật sẽ sẵn sàng tha thứ và bỏ qua lỗi lầm của họ.

“Cảm ơn cậu nhé Jack,” Takuan ngẩng đầu cười tươi, đoạn vỗ vỗ cổ con ngựa non. “Vậy giờ chúng ta sẽ bắt đầu buổi tập cưỡi ngựa đầu tiên của cậu nhé?”

Jack tiến lại gần con ngựa. Nó đặt chân trái lên bàn đạp lấy đà. Tính đến thời điểm này, nó vẫn luôn được chú Kuma giúp đỡ mỗi lần cần lên ngựa nên giờ phải tự mình trèo lên quả là một khó khăn lớn với nó. Con ngựa càng lúc càng tỏ ra khó chịu sau mỗi lần nó tìm cách trèo lên.

Takuan bèn bước đến giữ dây cương.

“Đừng dùng tay kéo cơ thể lên,” Takuan khuyên. “Hãy dùng sức bật của chân phải, giơ đủ cao để cậu không đá trúng mình ngựa hoặc yên ngựa trong quá trình leo lên.”

Jack thử lại một lần nữa, và ngạc nhiên thay, nó đã thành công ngay lần đầu thực hiện.

“Tuyệt,” Takuan khen ngợi. “Giờ hãy tìm cách ngồi cho thật vững. Tương tự như võ thuật, cưỡi ngựa đòi hỏi chúng ta phải giữ thăng bằng thật tốt.”

Jack tìm cách điều chỉnh vị trí ngồi cho thoải mái hơn. Ở trên này nó thấy quá cao và chênh vênh. Từ ngày bị hất khỏi lưng ngựa của chú Kuma, nó vẫn thường thấy lo lắng và hồi hộp như thế này mỗi khi tập cưỡi.

“Thả lỏng nào, đừng căng cứng như thế,” Takuan tiếp tục chỉ dẫn. “Ngựa sẽ bị ảnh hưởng bởi cảm giác sợ hãi và hồi hộp của chủ. Cậu phải tỏ ra rằng mình vẫn đang làm chủ tình hình.”

Nói đoạn cậu ta trao roi cho Jack rồi buộc dây vào yên ngựa.

“Tốt hơn rồi đấy. Giờ cậu hãy dùng cả hai chân siết vào mình ngựa, đồng thời hơi rướn người về phía trước. Đây chính là cách thức điều khiển ngựa đi bộ.”

Jack làm theo chỉ dẫn, và quả nhiên chú ngựa bắt đầu bước về phía trước.

“Đấy! Tớ đã bảo rồi mà.”

“Cảm ơn cậu đã giúp đỡ,” Jack nói. Nó bắt đầu thấy hồi hận vì đã nghi ngờ Takuan. Xem ra anh ta khá thật lòng trong việc làm quen với nó.

“Rất sẵn lòng. Chúng ta sẽ tiếp tục đi bộ để cậu làm quen với chuyển động lên xuống cùng ngựa. Sau đó tớ sẽ chỉ cậu cách dừng lại.”

Thế là Takuan dùng dây dắt ngựa đi theo một vòng tròn.

“Quá trình luyện kĩ năng Nhị Thiên của cậu vẫn tiến triển tốt chứ?”

“Cũng khá là khó nhằn,” Jack đáp. “Cảm giác giống như trò tung hứng vậy, nhớ được tay phải thì lại quên ngay tay trái.”

Takuan gật đầu đồng tình. “Tớ ước gì mình cũng giỏi kiếm thuật để được học tuyệt kĩ như cậu. Mà sao Yamato lại không được tham gia cùng vậy nhỉ?”

“Cậu ấy không lọt được vào hội Tam Tổ,” Jack giải thích. “Nhưng sau vài năm nữa, nhất định cậu ấy cũng sẽ được truyền lại thôi.”

“Nếu tớ mà rơi vào trường hợp như của Yamato, chắc tớ sẽ buồn chết mất. Xấu hổ nữa. Nghĩ mà xem, cậu ấy đường đường là con trai ngài Masamoto danh tiếng lẫy lừng cơ mà.”

“Bù lại, Yamato rất giỏi Bổng Thuật.”

“Thế còn Akiko thì sao?” Takuan vừa nghiêng đầu về phía cô bé vừa hỏi một cách rất tự nhiên.

Lúc này Akiko đang leo lên mình ngựa để sẵn sàng cho lần thử kĩ năng Lưu đích mã đầu tiên.

“Cậu ấy thì sao?” Jack vặn hỏi lại, ngạc nhiên với câu hỏi thẳng thừng vừa rồi.

“Nói cho tớ biết về cậu ấy đi. Chẳng hiểu sao tớ thấy cậu ấy có gì đó khác hẳn so với những cô gái mà tớ từng quen biết.”

Akiko gật đầu chào hai người khi cô bé cưỡi ngựa qua khu vực này. Takuan lập tức cúi đầu đáp lễ, dường như quên luôn sự có mặt của Jack mà chỉ chăm chú cổ vũ Akiko hoàn thành đường chạy của mình mà thôi.

“Hình như cậu ấy có năng khiếu cưỡi ngựa thì phải,” Takuan nói, mắt vẫn không rời khỏi cô bé. “Tư thế tuyệt vời.”

Thì ra đây chính là nguyên nhân đằng sau vụ đề nghị giúp đỡ mình, Jack nghĩ thầm khi thấy thái độ thần thờ của Takuan. Hóa ra

anh ta chỉ muốn thông qua mình để tìm hiểu Akiko chứ chẳng hề có hứng thú gì với việc dạy mình cưỡi ngựa cả.

Lúc này Akiko đã đứng thẳng trên yên ngựa cố gắng lắp tên vào cung. Cô bé đã vượt qua mục tiêu đầu tiên mà vẫn chưa kịp ngắm nên đành chuyển hướng sang tấm gỗ thứ hai. Bất thành linh ngựa của Jack bắt đầu tăng tốc đuổi theo Akiko.

"Takuan à?" Jack lo lắng gọi, nhưng do quá tập trung vào Akiko nên hình như Takuan chẳng hề nghe thấy nó nói gì.

Mũi tên lúc nảy của Akiko đã đi trượt mục tiêu. Mất thăng bằng, cô bé dùng đuôi cố gắng ổn định lại vị trí, xong xuôi tiếp tục rút mũi tên tiếp theo. Takuan thả hẳn luôn dây cương ra mà bắt đầu vỗ tay cổ vũ cho cô bé. Đến lúc này, con ngựa của Jack đột ngột bị kích động.

Nó tưởng rằng đây là một cuộc đua và bắt đầu phi nước đại đuổi theo ngựa của Akiko. Jack chết điếng siết chặt dây cương trong tay.

"*Làm sao để dừng nó lại đây?*" Jack hét lớn, nó gần như sắp bị bật ngựa khỏi yên ngựa.

Giật mình nhận ra tình hình nghiêm trọng đang diễn ra, Takuan hô to, "Kéo dây cương đi!"

Quá hoảng loạn, Jack giật mạnh dây cương về phía sau.

Thế là chú ngựa đột ngột dừng ngay lại khiến Jack bị mất đà, văng luôn qua đầu con ngựa, xoay vài vòng trong không trung rồi ngã chổng gọng xuống một bãi đất làm đám bụi bị hất lên bay mù mịt xung quanh nó.

Bao nhiêu dưỡng khí trong phổi Jack đều bị đánh bật ra ngoài sau cú ngã từ trên cao. Nó nằm luôn một đồng, đầu vẫn chưa hết sốc vì chấn động, toàn thân đau nhức, nhưng chắc là chưa có cái gì trên người bị gãy. Sau khi bụi đã tan đi, Jack thấy Takuan và cô Yosa đang ở ngay bên cạnh.

"Jack à, em có sao không?" cô Yosa ân cần hỏi.

"Em... không sao," Jack rên rỉ.

Takuan và cô Yosa nhẹ nhàng giúp nó đứng dậy trong lúc cả lớp tò mò vây quanh. Jack có thể thấy rõ đám Kazuki đang khêu nhau cười khúc khích.

“Lần sau cậu đừng giật mạnh như thế nhé,” Takuan vừa khuyên vừa phúi bụi khỏi tấm áo *hakama* cho Jack.

“Lẽ ra cậu phải nói từ trước chứ!” Jack càu nhàu.

“Xin lỗi cậu. Tớ không ngờ con ngựa lại tự nhiên bị kích động như thế.”

“Thôi bỏ đi,” Jack nói không ra hơi, mặc dù nó vẫn ngạc nhiên khi Takuan lại có thể buông dây giữ ngựa như thế.

Cô Yosa ra lệnh cho các học viên khác trở về vị trí của mình.

“Jack à, từ giờ đến lúc kĩ năng điều khiển ngựa của em trở nên thuần thục hơn, hãy dùng tạm ngựa của cô để tập Lưu đích mã nhé.”

“Dạ, cảm ơn cô,” vừa xoa xoa be sườn, Jack vừa nói. “Nhưng hình như con ngựa hơi to so với em thì phải?”

Một vài võ sinh nhìn Jack bằng ánh mắt ghen tị, rồi lại nhìn sang con tuấn mã của cô Yosa.

“À, không phải con này,” cô mỉm cười. “Con đằng kia kìa.”

Cô Yosa chỉ tay về phía góc có dựng sẵn một tấm gỗ mục tiêu. Bên cạnh đó là một mô hình ngựa gỗ có lắp sẵn yên. Cả lớp lập tức bật cười ngặt nghẽo, còn Jack thì sững sờ nhìn vật cười mới của mình.

ĐUA THUYỀN

“Thật là nhục nhã mà!” Jack rên rỉ trong lúc cùng bọn bạn di chuyển qua khu vườn đẹp như tranh vẽ của Vĩnh Quan Đường đến lớp Bổng Thuật.

Nổi bật trên sườn đồi là đỉnh Đa Bảo Tháp chọc qua giữa rừng phong như một cái vương miện nhiều tầng. Tuy rừng lá bao quanh vẫn xanh mướt, nhưng mùa thu cũng không còn xa nữa, rồi nơi đây sẽ lại sớm biến thành một khu vực rực rỡ màu đỏ, vàng và cam. Lúc đó khu vườn sẽ đón rất đông du khách đến ngắm những cây phong, một nghi lễ của Nhật Bản.

“Mọi người được tung hoành trên những con chiến mã thực thụ, trong khi tớ lại phải ngồi vắt vẻo trên cái thứ đồ chơi con nít đó!” Jack làu bàu phản đối.

“Chắc cũng không lâu lắm đâu.” Yamato an ủi.

Mặc dù đang phải gượng nhin cười nhưng Saburo vẫn cố nói thêm. “Chưa chắc đâu, có khi nay mai cô ấy lại cho lắp cả bánh xe vào đấy ấy chứ.”

Thế là cả Saburo cùng Yamato cùng phá lên cười sặc sụa đến không kìm được.

Jack trừng trừng nhìn hai thằng bạn. “Suốt tuần qua tớ phải chịu thằng Kazuki trêu chọc vụ này là đủ lắm rồi, hai người đừng có sát muối vào vết thương nữa đi!”

“Chẳng phải Takuan vẫn đang giúp cậu học cưỡi ngựa sao?” Akiko lên tiếng, cô bé cũng đang phải cố gắng giữ cho vẻ mặt của mình trông như đang không có chuyện gì.

“Thì đúng,” Jack liếc mắt nhìn về phía anh chàng Takuan đang trò chuyện cùng Emi và hai cô bạn Cho, Kai. Ba cô bé này đang khúc

khích che miệng cười sau khi nghe Takuan kể cho điều gì đó. “Nhưng tớ không hoàn toàn tin tưởng con người này.”

“Tại sao lại không?”

“Lần đó chính vì anh ta thả dây mà con ngựa của tớ mới kích động như thế.”

“Tại sao anh ta lại phải làm vậy chứ?” Yamato hỏi giọng nghiêm túc.

Jack nhún vai. “Để hạ nhục tớ trước cả lớp chẳng. Để cho mọi người thấy rằng một thằng ngoại quốc thì làm sao mà trở thành võ sĩ chân chính được.”

“Tớ nghĩ cậu quá đa nghi rồi đấy Jack ạ. Takuan lúc nào cũng đối xử thân thiện và nhã nhặn với bọn tớ mà,” Akiko nhấn mạnh. “Cậu ấy còn nói với tớ rằng bản thân rất hối hận vì chuyện của cậu đấy.”

“Ờ, đúng rồi, chuyện gì hai người cũng nói được với nhau mà.”

“Ý cậu là sao?” Akiko hỏi ngay.

Jack lập tức thấy hối hận vì câu nói có phần bộp chộp của mình. Nó biết Akiko chỉ có ý muốn giúp đỡ nó mà thôi.

“À... Không có gì đâu,” Jack trả lời qua loa rồi tăng tốc bước lên phía trước.

Yori cũng bám theo ngay sau nó.

“Cậu không sao đấy chứ?” Yori thì thầm.

Jack lắc đầu. “Không, cũng đâu phải chuyện gì to tát lắm,” nó thú nhận. “Nhưng lần tập Kị Xạ này khiến tớ nhục nhã quá đi mất.”

“Ai chẳng có lúc phải làm người mới bắt đầu,” Yori nói. “Làm sao cậu cứ tỏ ra là người hùng mãi được.”

“Ý tớ không phải vậy,” vừa nói nó vừa thở dài. “Nhưng thử nghĩ mà xem, anh chàng Takuan đó quá giỏi trong môn Lưu đích mã. Ai ai cũng nhắc đến chiến công của anh ta - đến cô Yosa cũng còn phải ấn tượng. Đây là còn chưa kể đến việc lúc nào cũng tỏ ra thân mật với Akiko nữa.”

“Takuan lúc nào cũng tỏ ra thân thiện với người khác cả, Jack à,” Yori đáp. Cậu bé vừa nói vừa nhìn Jack bằng ánh mắt nghiêm túc,

“Nên nhớ, con cộp trong cậu sẽ xé nát không chỉ kẻ thù, mà cả trái tim cậu nữa đấy.”

“Cậu nói vậy là sao?” Jack lúng túng hỏi lại.

Yori chỉ nhíu mày theo đúng kiểu chuyện gì cũng am tường của thầy Yamada rồi tiếp tục bước đi.

Thầy Kano gõ mạnh chiếc gậy trắng của mình xuống đất báo hiệu đã đến lúc cả lớp dừng bài luyện tập các thế Bổng Hình lại.

“Khởi động với bổng như vậy là đủ rồi, giờ chúng ta sẽ điều chỉnh lại kĩ năng giữ thăng bằng của các trò một chút,” vị võ sư nói bằng giọng mạnh mẽ.

Ngoài thân hình to lớn như một con gấu núi, thầy Kano còn sở hữu bộ râu rậm rạp cùng mái tóc đen ngắn. Chỉ nhìn vẻ ngoài thôi cũng đủ biết ông là một chiến binh lợi hại như thế nào. Vị võ sư khoan thai bước đến khu vực gỗ đen sát vùng hồ trung tâm Vĩnh Quang Đường, thoạt nhìn khó có thể tưởng tượng ra đây lại là một người mù lòa. Chỉ khi nhìn thẳng vào cặp mắt xám đục của ông thì may ra người ta mới nhận ra được. Dù vậy, với các kĩ năng vận dụng giác quan thượng thừa, “con mắt” của thầy Kano nhìn mọi vật còn tinh tường hơn cả người thường.

Thầy gõ đầu gậy của mình vào khu vực bến nhỏ trước lòng hồ. Tại đây đã có sẵn vài chiếc thuyền con nổi trên mặt nước.

“Ta muốn các trò bắt cặp cùng nhau bơi thuyền đến bờ bên kia rồi quay về.”

“Cái trò này thì giúp gì được đến việc giữ thăng bằng hả thầy?” Saburo hỏi ngay.

“Chỉ có một đứa được chèo thôi, đứa còn lại sẽ đứng ở đuôi thuyền,” thầy Kano tiếp tục giải thích. “Sau khi đến bờ bên kia thì cả hai đổi vị trí cho nhau. Đây là một cuộc đua, nhưng không phải cứ chèo nhanh là sẽ thắng được. Nếu bạn chèo của mình bị ngã xuống thì các trò sẽ phải chèo thuyền thành vòng tròn rồi mới được tiếp tục. Yori, trò làm trọng tài giúp thầy nhé?”

Đám võ sinh bắt đầu chia cặp rồi trèo ra chỗ thuyền của mình.

“Liệu tớ có được vinh hạnh chèo thuyền cùng cậu không?” Takuan bước lên ngay phía trước hàng Jack đang đứng mà ngỏ lời với Akiko.

“Nhưng tớ định sẽ bắt cặp với Kiku rồi,” cô bé đáp, cúi đầu cảm ơn thiện ý của Takuan.

“Tớ biết chứ,” Takuan đáp ngay. “Nhưng chẳng phải để cậu ấy bắt cặp cùng Saburo sẽ hay hơn sao?”

Saburo há hốc miệng ra hết cỡ trước lời đề nghị của Takuan, còn Kiku chớp mắt lia lịa.

“Một samurai to con mạnh mẽ như Saburo mà bắt cặp với một cô gái hoạt bát nhanh nhẹn như Kiku thì quá hợp rồi còn gì.”

Saburo lập tức đứng thẳng ưỡn ngực, siết dải đai lưng cho chặt để xứng với lời khen tặng vừa rồi. “Nếu cậu đã nói vậy thì...”

“Tuyệt,” Takuan tuyên bố như thể mọi chuyện đã được quyết định xong xuôi. “Đừng buồn nha Jack. Tớ cũng muốn bắt cặp với cậu lắm, nhưng như vậy thì còn gì là công bằng nữa.”

“Ý cậu là sao?” Jack cất tiếng hỏi, rõ ràng bị bất ngờ trước câu nói này.

“Trước đây cậu vốn là một thủy thủ, đương nhiên sẽ có cơ hội chiến thắng cao nhất rồi,” Takuan vừa giải thích vừa giúp Akiko lên thuyền. “Hơn nữa, sẽ không công bằng nếu các bạn nữ lại không có nam sinh nào giúp đỡ để cân bằng lợi thế trong cuộc thi.”

“À, dĩ nhiên là tớ không có ý nói Akiko cần mình giúp rồi,” Takuan ngay lập tức đỡ lời khi thấy Akiko hơi nhú mày vì lời bình phẩm vừa rồi.

“Nói hay đấy,” Jack vừa nói vừa trèo lên thuyền cùng với Yamato. “Đúng là Akiko cần thêm người cho nặng thuyền thật! Có điều tôi không đánh giá cao khả năng chiến thắng của cậu đâu.”

“Nghe giống một lời thách thức thế nhỉ,” Takuan mỉm cười. “Hẹn gặp cậu ở vạch đích nhé.”

Nói đoạn anh ta dùng bồng chèo thuyền ra khỏi bãi, Akiko ngồi ở phía đầu bên kia.

“Anh ta ăn nói khéo thật chứ,” Yamato vừa nói vừa bắt đầu chèo.

Jack gật đầu đồng tình, chỉ biết nhìn thuyền của Akiko lướt qua, tiếng cười êm dịu của cô bé trôi dần theo làn gió. Nó chỉ mong sao Akiko chưa bị cái duyên ăn nói của Takuan hấp hồn đi mất.

Lúc này thuyền của mọi người đều đã đứng vào hàng, những võ sinh không phải chèo trong lượt này trèo lên vị trí mũi thuyền đối diện để sẵn sàng. Con thuyền chòng chành khiến nhiều người tỏ ra vô cùng lúng túng, dù đã phải giơ ngang cây bồng để cố giữ thăng bằng.

“Sẵn sàng... Xuất phát!” thầy Kano hô.

Các con thuyền lập tức lướt nhanh về phía trước. Một tiếng tồm lớn vang lên báo hiệu Saburo trở thành người đầu tiên rơi xuống hồ. Cậu chàng thở hồng hộc hớp không khí, lóp ngóp bên cạnh chiếc thuyền. Kiku giúp Saburo trèo lên rồi bắt đầu chèo thuyền xoay một vòng tại chỗ theo như quy định xử phạt.

Jack nhanh chóng bắt nhịp với cảm giác sóng nước và ra hiệu bảo Yamato tăng tốc chèo mạnh hơn. Hai đứa dễ dàng vượt lên trên tất cả. Được một lúc, phía sau có tiếng người rơi xuống nước, Jack quay lại, nhân vật này là Cho. Emi tiếc rẻ nói rằng lúc đầu lẽ ra mình nên chọn Kai thì hơn. Kai cũng nhìn cô bạn của mình như thể chẳng có khao khát gì hơn thế, bởi lẽ bạn chèo của cô bé lúc này không ai khác chính là Nobu, một võ sinh có trọng lượng khổng lồ.

Akiko và Takuan đi chậm nhưng chắc, chủ yếu vì Takuan chèo rất cẩn thận cố gắng không để thuyền nghiêng ngả. Thật ra, Akiko có đứng một chân giữa cơn giông bão cũng khó mà ngã được chứ đừng nói chỉ là thế này. Có những lúc, Jack tưởng như không có giới hạn nào là không thể đối với tài năng của cô bé. Bất chợt, Kazuki và Hiroto tăng tốc vượt lên trên. Hiroto sai từng bước chèo vừa dài vừa mạnh, Kazuki khom người trên đuôi thuyền để giảm lực cản.

“Chèo mạnh nữa đi!” Jack la lớn. “Bọn chúng sắp đuổi kịp rồi kìa.”

Yamato bèn gắng sức tăng tốc. Lúc này hai đứa đã vượt qua hòn đá đánh dấu đoạn giữa lòng hồ. Nhưng Hiroto vẫn là một tay chèo khá hơn nên chỉ trong phút chốc đã đuổi kịp bọn Jack. Đột nhiên, Jack cảm thấy be sườn nó đau nhói đến độ suýt chút nữa đã ngã luôn xuống nước.

“Đồ ăn gian!” Yamato hét lớn khi thấy Jack lãnh trọn một gậy của Kazuki vào lưng.

“Bây nào, đây gọi là chiến thuật,” Kazuki đáp trong lúc Hiroto chèo thuyền lên ngang nhóm Jack. “Nên nhớ đây là một giờ học Bổng Thuật, và đừng có quên mày đã giao hẹn gì với tao!”

Nói đoạn hấn lại tiếp tục phóng thêm một bổng về phía Jack. Chưa hoàn toàn lấy lại được thăng bằng, Jack lãnh trọn ngay một đòn vào bụng, cơn đau của nó lại nhân lên gấp đôi. Kazuki vẫn chưa chịu buông tha, thừa dịp tung tiếp đòn kết liễu, định bụng sẽ đánh Jack ngã xuống dòng nước. May thay Jack vẫn kịp giơ bổng của mình lên đỡ được đòn tấn công. Jack ngay lập tức xoay bổng hướng vào đầu Kazuki vung tới, nhưng tên này dễ dàng hụp xuống né gọn rồi tiện thể quét luôn bổng ở tầm thấp. Đòn này buộc Jack phải nhảy ngay lên, chỉ vừa kịp không ăn trọn một gậy vào cẳng chân.

Hạ xuống không thật sự hoàn hảo, Jack cảm nhận rõ ràng chiếc thuyền ngả nghiêng chao đảo. Mái chèo bên phải của Yamato cắm quá sâu vào lòng nước nên đã ngay lập tức bị kéo văng khỏi tay cậu bé. Thuyền của hai đứa ngả hẳn về một bên, Jack liền vội vàng duỗi thẳng tay chân, vận dụng kinh nghiệm đi biển nhiều năm liền của mình để giữ thăng bằng.

Thuyền vẫn tiếp tục nghiêng, nước cũng bắt đầu tràn vào bên trong. Jack vội vàng nhảy sang phía bên kia, cố gắng giữ cho nó không bị lật úp. Nhưng mọi nỗ lực đều đã quá trễ.

Kazuki và Hiroto vượt lên phía trước khoái trá cười với nhau.

“Bơi mạnh giỏi nhé hai đứa!” Hiroto hét to trong lúc Jack và Yamato lóp ngóp trên mặt hồ lạnh thấu xương.

Đến lúc hai đứa trèo lên thuyền về lại vị trí của mình để mà xoay vòng chịu phạt thì đã có đến ba chiếc thuyền khác, tính cả Akiko và Takuan, lần lượt vượt qua mất.

Yamato bèn nắm vững tay lái chèo điên cuồng, Jack cúi người thật thấp cổ vũ bạn. Hai đứa đã kịp vượt qua được hai chiếc thuyền trước khi đến bờ bên kia. Lúc này Takuan và Akiko cũng đang chuẩn bị quay đầu về đích. Còn bọn Kazuki đã đổi vị trí xuất phát từ khi

nào rồi. Jack đón lấy mái chèo từ tay Yamato, kiểm tra để chắc chắn rằng bạn mình đã yên vị thật vững vàng, rồi bắt đầu khởi hành.

Cứ mỗi sai nước, thuyền của Jack lại thu hẹp được một ít khoảng cách so với hai chiếc thuyền dẫn đầu. Tuy Takuan giữ thăng bằng khá tốt nhưng Akiko không phải là đối thủ của Jack trong việc chèo thuyền, nên chẳng mấy chốc mà nó đã vượt qua được họ. Jack tiếp tục tập trung sức lực hông đuổi theo Kazuki. Cố gắng cân bằng lực chèo cho cả hai mái, hạn chế mọi lực cản từ dòng nước, cứ thế thuyền của Jack lướt đi trong gió, cho đến lúc gần bắt kịp bọn Kazuki và Hiroto.

Dĩ nhiên Kazuki không đời nào chịu để bọn chúng vượt qua. Hắn cố tình đập mái chèo và lộ rõ ý định muốn húc thuyền của Jack. Đồng thời Hiroto dùng bồng tấn công Yamato, nhưng cậu bé quá nhanh, quá khéo léo nên dễ dàng gạt phăng đòn tấn công, thừa cơ đảo đầu gậy đập mạnh vào tay buộc đối phương phải buông ngay vũ khí xuống. Tiếp theo cậu tung một đòn thúc cùi chỏ vào ngực khiến tên này phải văng ra khỏi đuôi thuyền ngã ngửa xuống hồ. Kazuki không còn cách nào khác ngoài chửi bới bỏ cuộc. Jack cùng Yamato đồng thanh reo mừng thắng lợi.

Chúng đã thắng!

Đột nhiên, chiếc thuyền khựng lại làm Yamato mất đà ngã bổ nhào vào Jack. Quá để tâm tới việc hạ gục đối thủ, bọn chúng đã vô tình va phải tảng đá giữa hồ, và giờ phải buộc lòng giương mắt nhìn Akiko chậm rãi chèo qua trước mặt.

Takuan giờ cao cây bồng trong tay nói. "Kì công của các cậu đã truyền cảm hứng cho tớ nghĩ ra bài thơ này..."

*"Thương thay cho chú thỏ
lướt đi trên ngọn cỏ -
nhưng chẳng thắng được rùa."*

BẮT CỐC

Jack, ướn sững vì bị rơi xuống nước, cố lết bước dọc qua con phố nhỏ của Kyoto để trở về trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Yamato bận ở lại luyện những bài Bổng Thuật cấp cao, những người khác vẫn cao hứng sau màn đua thuyền nên tụ tập đi về theo đường chính.

Jack cũng không phải đi một mình, vì đã có Yori bên cạnh.

“Ồng gạo mạn!” Jack vừa lầm bầm vừa bực tức đá hòn sỏi lăn lông lốc trên mặt đất.

“Ai cơ?”

“Takuan chứ ai.”

“Đấy! Con cộp lại tới rồi,” Yori nhú mày như một vị thiền sư chính hiệu.

“Lại gì nữa đây?”

“Con cộp của lòng đổ kị chứ còn gì nữa.”

“Tớ không đổ kị,” Jack tuyên bố. “Mà việc gì tớ phải đổ kị với anh ta chứ?”

“Chẳng gì cả. Đẹp trai, giỏi võ, luôn gây ấn tượng với thầy cô, cá tính, được Akiko quan tâm...”

“Rồi, đúng là tớ có *hơi* đổ kị đấy, được chưa,” Jack thú nhận.

Yori không bước nữa. Jack quay lại thì thấy cậu liên tục lắc đầu, khuôn mặt lộ rõ vẻ thất vọng.

“Đấy là tớ đang miêu tả *cậu* đấy chứ.”

“Tớ ấy hả?”

“Đúng rồi,” Yori thở dài rồi nói bằng giọng nghiêm nghị. “Một người khi đã rơi vào trạng thái đổ kị sẽ không nhận thức được những ưu điểm của mình. Chính cậu đã cho rằng những lời khen

ngợi đó là dành cho Takuan, trong khi thật ra tớ chỉ muốn nói rằng cậu không việc gì phải cảm thấy tự ti như thế cả.”

“Tớ không có như thế... Tớ chỉ thấy lo lắng cho Akiko thôi...” Jack lên tiếng, nhưng ngay lập tức im bặt khi thấy ánh nhìn của bạn mình.

“Takuan là một người tốt. Cậu ấy chí tỏ ra thân thiện thôi. Theo tớ thấy, Takuan còn rất muốn được kết bạn với cậu nữa. Tại sao không đón nhận cậu ấy đi? Nếu mở lòng mình, cậu sẽ không cảm thấy Takuan như một mối hiểm họa, mà ngược lại còn là một người bạn tốt.”

“Lúc nào cậu chẳng nói đúng,” Jack vừa nói vừa vắt chỗ nước vẫn còn ướt trên tay áo kimono của mình. “Tớ cũng chẳng biết tại sao gần đây mình lại hành xử kì cục như vậy nữa. Cũng có thể là do sức ép từ những bài tập tuyệt kĩ Nhị Thiên. Phải nói là khó quá sức tưởng tượng. Chính thầy Masamoto cũng nói trước giờ chỉ có số ít học viên là đủ tố chất lĩnh hội tinh hoa của nó mà thôi. Thế nếu tớ không nằm trong số đó thì sao?”

“Cậu sẽ làm được mà,” Yori trấn an. “Cậu đã vượt qua được tất cả các thử thách Tam Tổ Luân Hồi. Hãy nhớ lại lời vị đại sư đã nói. “Chỉ cần có lòng tin thì chuyện gì cũng sẽ thành công.” Đây chỉ là vấn đề thời gian thôi. Cậu biết đấy, chúng ta không thể nằm yên mà chờ sung rụng xuống được.”

“Bộ cậu nuốt hết chỗ sách dạy chân kinh của thầy Yamada rồi hay sao thế?” Jack phải thốt lên rồi cười.

“Tóm lại ý tớ là, mọi việc đều cần phải có nỗ lực mới mong đạt được mục đích.”

“Nhưng rõ ràng Kazuki và Akiko tiến bộ nhanh hơn tớ nhiều.”

“Đấy, cậu lại so sánh người khác với bản thân rồi. Đừng mãi nghĩ đến những việc người khác làm. Hãy tập trung vào công việc của mình thôi.”

Nói đến đây Yori dừng lại một chút, đưa tay lên cảm như thể đang trầm ngâm về một điều gì đó.

“Cũng như trận đua thuyền lúc nãy vậy. Cậu quá để tâm đến việc đánh bại Kazuki mà quên mất mục đích của cuộc đua thật ra là gì.

Tớ nghĩ vấn đề tuyệt kĩ Nhị Thiên cũng có cùng một nguyên nhân. Nếu cậu cứ tiếp tục hao tổn sức lực để nghĩ đến người khác, chẳng chóng thì chày cũng sẽ va vào một hòn đá khác thôi. Tập trung vào mục tiêu, vững chắc tay chèo, và cậu sẽ đến được bờ bên kia.”

Nói đoạn cậu bé gật gù ra vẻ hài lòng với lời khuyên của mình rồi tiếp tục bước đi. Jack nhìn theo lưng cậu bạn nhỏ con của mình. Tuy Yori không có thể hình của một võ sĩ, nhưng rõ ràng cậu bé sở hữu bộ óc của một vị hiền triết đại tài. Jack mừng thầm vì mình có được một người bạn như thế. Nó chinh trang lại bộ trang phục ướt sũng của mình rồi nhanh chóng bước theo.

Lúc chúng bước qua một tòa kiến trúc có mái vòm lợp ngói xanh chạm trổ hình rồng, Jack chợt nhận ra đây chính là khu thiền viên của Long An Tự. Nó đã từng đến đây vài lần.

Năm ngoái Jack bắt gặp Akiko bí mật rời khỏi trường Nhị Thiên Nhất Lưu trong đêm tối. Vừa tò mò vừa lo lắng, nó quyết định theo dõi và cuối cùng thì đến ngôi đền này. Lần đó nó còn gặp một nhà sư kì lạ có đôi bàn tay chắp lại trông như một lưỡi dao. Về bề ngoài của vị sư này trông giống một người từng đi chinh chiến hơn là chỉ biết có cầu nguyện. Ngay từ đầu, Akiko không hề có lời giải thích nào cho hành động ra ngoài giữa đêm hay vì sao cô bé phải giữ bí mật với mọi người. Đã có lúc Jack nghi ngờ Akiko đang tập luyện các *Nhấn thuật* cùng ai đó. Nhưng cuối cùng nó cũng đành phải tin vào lời giải thích rằng nhà sư nọ chỉ giúp Akiko cầu cho linh hồn Kiyoshi, đứa em chết yếu của Akiko được siêu thoát mà thôi. Jack biết Akiko vẫn còn thường xuyên lui đến chốn này, vì sau khi trở về trường từ quê mẹ Akiko, nó đã vài lần bắt gặp cô bé lén ra ngoài như thế.

“BẮT LẤY NÓ!” một tiếng hét cộc lốc vang lên.

Hai người đàn ông bất ngờ xuất hiện từ trong con hẻm vắng túm lấy hai tay Jack, trấn luôn cây bông nó đang giữ bên người. Người đàn ông thứ ba cầm theo một cái túi nhanh chóng trèo lên đầu Jack, nó còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã cảm thấy cơ thể mình bị kéo đi rồi. Nó vẫy vùng cố tìm cách thoát ra, Yori thì hô hoán.

“Mấy người mau dừng tay! Nếu không tôi sẽ ...”

“Sẽ làm sao hả oắt con?” một giọng thô lỗ đáp trả. “Cắn chân bọn ông hả?”

Hai người đàn ông đang giữ Jack lập tức cười lớn.

“Cảnh cáo rồi đấy nhé,” Yori run rẩy nói. “Tôi là võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu đó.”

“Thôi đừng có dóc tổ nữa. Ngủ như mày làm gì có cửa bước chân vào chỗ đó.”

Jack nghe thấy tiếng ẩu đả từ phía sau. Một người trong số chúng chửi rủa điều gì đó. Rồi có tiếng động như cây bông bị gãy làm đôi, ngay sau đó là âm thanh đặc trưng khi một người bị đâm thẳng vào mặt. Yori rên rỉ đau đớn. Jack nghe thấy tiếng một người đổ gục xuống đất. Jack sôi máu, nó tức giận đến quên cả sợ nên càng vùng vẫy quyết liệt hơn. Nỗ lực đã giúp nó thò được một chân ra đạp luôn vào mặt gã đang khống chế khiến tên này võ mủi. Nó tiếp tục đá mạnh và lần này thoát được cả hai chân ra.

“Thằng ngoại quốc chết tiệt!” gã đàn ông gầm lên, mặt đầy máu tươi.

Jack cố tẩu thoát, nhưng tên còn lại vẫn giữ chặt tay nó không chịu buông. Nó định dùng đầu đập vào mặt làm gãy răng gã đàn ông, có điều chưa kịp ra đòn thì đã bị một vật cứng đánh mạnh vào cổ từ phía sau.

Jack thấy mắt nó nổ đầy đom đóm. Đầu óc choáng váng. Rồi bất tỉnh.

17

TRỪNG PHẠT

Một mùi hôi thối xộc vào mũi Jack. Nó đã tỉnh lại, cổ nó vẫn cứng ngắc, phần da thịt ngay dưới tai phải sưng tấy lên. Đưa lưỡi liếm môi, nó bỗng thấy buồn nôn không thể tả. Dù nó đã cố sức mở to mắt nhưng mọi thứ xung quanh vẫn chỉ là một màu đen kịt. Nó đã bất tỉnh bao lâu rồi?

Chợt Jack nhận ra bọn bắt cóc vẫn chưa tháo cái bọc trùm đầu của nó ra. Bộ kimono hầy còn ẩm ướt, chứng tỏ chuyện vừa nãy xảy ra chưa lâu. Nó thử tìm cách tháo cái túi trên đầu ra nhưng tay đã bị trói chặt từ bao giờ. Nói đúng hơn, nó chẳng thể cử động bất cứ bộ phận nào cả. Bọn người kia đã trói chặt tay chân Jack rồi vút nó nằm giữa một sàn gỗ.

"Theo tao bọn mình cứ giết phút nó đi," người đàn ông bên phải nó lên tiếng. "Như thế vận chuyển sẽ đỡ phiền phức hơn rất nhiều."

"Cũng đúng..." gã có giọng nói cộc cằn đang đứng ngay sau Jack đáp. "Nhưng nộp sống thì có giá hơn."

Jack cố tập trung suy nghĩ. Nó phải tìm ngay cách thoát thân. Bọn người này là ai? Nhất định chỉ có thể là ninja do tên Độc Nhãn Long phái đến rồi. Kể ra đây cũng là một tin tốt vì như thế đồng nghĩa với việc hắc vẫn chưa giải mã được cuốn *hải đồ*. Nhưng nếu muốn đương đầu với Độc Nhãn Long, Jack cần phải được tự do, và trong tay nó phải có cặp song kiếm - chứ không phải trong tư thế bị trói gô cổ như thế này.

"Bọn ngoại quốc này chẳng có đứa nào đáng sống cả," tên thứ ba đứng bên trái Jack vắn lại.

Tấm sàn gỗ rít lên kèn kẹt báo hiệu đang có người lại gần. Một thanh sắt bén lạnh ấn vào ngay cổ Jack. Toàn thân bị trói, lại chẳng có ai đến giúp đỡ, nó chẳng còn đường nào thoát thân.

Hít hơi thở cuối cùng, Jack nhắm nghiền mắt cầu nguyện. Trong khoảnh khắc đó, kí ức cả cuộc đời dường như hiện về hết trong tâm trí, bố, mẹ, Jess bé bỏng, chuyến hành trình vòng quanh thế giới, quãng thời gian bôn ba tại Nhật, thầy Masamoto, trường Nhị Thiên Nhất Lưu, những người bạn, Akiko. Nó chợt nhận ra mình sẽ đánh mất tất cả trong lúc vẫn còn khao khát được sống biết bao.

“Dừng tay!” tên có giọng nói cộc cằn la lớn.

Lưỡi dao dừng lại ngay trên da cổ Jack.

“Lãnh chúa Kamakura đã ra lệnh bất kì tên ngoại quốc nào cũng phải bị trừng phạt cơ mà,” tên cầm dao lí lẽ.

“Đúng, nhưng đây chưa phải là địa bàn của ngài ấy. Kyoto là địa bàn của tay lãnh chúa đón hèn phản quốc Takatomi. Hơn nữa, thằng nhóc này không phải chỉ là một tên ngoại quốc thông thường. Nó ra vẻ như thể là một võ sĩ vậy. Đây đúng là một trò báng bổ, nếu mang nó đến Edo nộp cho Lãnh chúa Kamakura đảm bảo sẽ chúng ta sẽ được thưởng gấp mười lần bình thường. Có khi từ nay ba đứa sẽ không phải chịu kiếp làm quân sĩ tốt *ashigaru* rẻ mạt nữa mà được phong làm samurai cũng nên!”

Jack ngay lập tức nhận ra tình hình. Những tên bắt cóc này không phải ninja. Chúng chỉ là một đám lính quèn đang thèm khát cơ hội thăng tiến. Mục tiêu của chúng chính là phần thưởng mà Kazuki đã nhắc đến hôm khai trương Ứng Điều Đường. Chừng nào còn chưa rời khỏi đất Kyoto này, nó vẫn còn hi vọng trốn thoát được.

“Ờ, mà nói cũng phải,” tên đứng bên phải Jack ra vẻ đồng tình. “Không nên giết nó vội. Giờ chưa phải lúc.”

“Được rồi, nhưng lãnh chúa cũng cho phép chúng ta được hành hạ bọn ngoại quốc tùy thích mà.”

Nói đoạn tên cầm dao bẻ gập người Jack dậy khiến nó rên rỉ trong đau đớn.

“Tình rồi à. Tốt đấy. Tao sẽ cho mày được lựa chọn,” gã đàn ông hoan hỉ nói.

Hắn giật mạnh túi trùm đầu ra khiến Jack lóa mắt vì đã lâu không được nhìn thấy ánh sáng. Khi mắt đã quen dần, nó nhận thấy mình đang ở trong một căn phòng trống trải với chỉ độc một cái cửa sổ.

Xung quanh toàn là bụi bẩn và rơm rạ, trần nhà thủng một lỗ lớn. Bốn bức tường xung quanh dường như được dựng lên từ gỗ, cánh cửa duy nhất đang ở ngay trước mặt nó.

Một tên ngồi xổm trước mặt Jack miệng cười gian xảo, tay hươu con dao bén ngay mắt nó. Hắn sở hữu một bộ mặt bệt xấu xí cùng làn da sần sùi đầy sẹo. Hai mắt hắn thâm tím, còn cái mũi gãy thì nằm bẹp xuống như một quả nấm vừa bị dẫm lên, vết máu khô vẫn còn vương đầy mặt. Rõ ràng trong nỗ lực tẩu thoát của mình, Jack đã thi triển được một đòn thế vô cùng hoàn hảo, bởi lẽ lúc này miệng hắn chẳng còn cái răng cửa nào cả.

Rất vui vì được cải tạo thêm cho cái bộ mặt biến dạng của mi, Jack thầm nghĩ, tự cho phép mình mỉm cười thỏa mãn trước thành quả vừa đạt được.

"Tao không nghĩ lát nữa mày còn cười được đâu, thằng ngoại quốc ạ," tên mũi bẹp gầm lên. "Tuy bọn tao chưa giết được mày, nhưng vẫn sẽ dạy cho mày một bài học. Chọn đi, mày muốn bị thui da, xẻo mũi, cắt giò, hay xẻo chim?"

"Làm sao mày thui da nó được," gã đứng bên phải Jack lên tiếng. Tên này có ngoại hình khá vạm vỡ, cơ bắp cuồn cuộn nhưng đầu thì trọc hều.

"Sao lại không?"

"Ở đây làm quái gì có sắt nung hay lửa mà thui hả thằng ngu."

"Vậy thì cắt què giò nó cũng được." Tên mũi bẹp đưa dao xuống chân Jack.

"Ông nên cẩn thận thì hơn," Jack cố để giọng mình không run rẩy. "Tôi là con trai đỡ đầu của ngài Masamoto đó."

"Thì sao? Masamoto là thằng nào?"

"Ông ấy là tay kiếm số một Nhật Bản, nhất định sẽ xả thịt tên nào dám hại tôi ra làm tám chín mảnh."

"Tao biết người này," tên thủ lĩnh có giọng cộc lốc lên tiếng. Hắn vẫn đứng phía sau nên Jack không nhìn thấy được. "Ông ta là kiếm sĩ có kĩ năng sử dụng song kiếm đúng không?"

Jack gật đầu lia lịa. Trước đây tiếng tăm của thầy Masamoto đã từng cứu nó một lần, hi vọng lần này cũng gặp được may mắn như

thế.

“Mày chỉ nói xạo thôi. Làm gì có chuyện võ sĩ nổi tiếng như ông ấy lại có thể làm nhục tổ tiên mình bằng cách nhận nuôi một thành ngoại quốc như mày được, xẻo lỗ mũi nó cho tao,” hăn ra lệnh cho tên cầm dao. “Đổi mũi lấy mũi. Hình phạt như vậy là quá công bằng rồi.”

Tên mũi bẹp hăm hở giơ thanh đoản kiếm *tantō* của mình lên. Jack cố xoay mặt sang hướng khác, nhưng nó bị túm tóc từ phía sau nên đành chịu chết.

“Yên nào. Sẽ không lâu đâu.”

LỜI HIỆU TRIỆU

Bất ngờ có tiếng gõ cửa. Lưỡi kiếm đi sượt qua ngay sát sống mũi Jack.

“Bắt nó cầm cái miệng cho tao,” tên thủ lĩnh vừa nói vừa giao cho gã mũi bẹp một miếng giẻ hôi hám. “Còn mày, ra xem đứa nào ở đó.”

Tên lính đầu hói bèn đứng dậy bước về phía cửa.

Jack thấy buồn nôn kinh khủng khi bị nhét miếng giẻ bẩn thỉu hôi hám vào mồm. Xong xuôi tên mũi bẹp cúi sát mặt vào Jack đến độ vừa nói vừa phun phèo phèo nước miếng vào mặt nó, “Mày mà gây ra bất cứ âm thanh gì là tao cắt cổ đó.”

Jack trừng mắt hoảng loạn. Vị khách bất ngờ này chính là cơ may trốn thoát duy nhất của nó, nhưng biết làm gì đây khi tay chân bị trói còn miệng nhét kín giẻ như thế này. Jack chỉ mong sao người kia nhìn vào trong và thấy nó mà thôi.

“Chỉ là một thằng ăn xin mù lòa ấy mà,” tên đầu hói vịn cửa nói vọng vào trong.

Mọi hi vọng của Jack ngay lập tức tắt ngấm.

“Bảo nó đi chỗ khác kiếm ăn. Ở đây không có bố thí đâu,” tên thủ lĩnh ra lệnh.

“Biến đi thằng điên!” tên đầu hói hét lớn rồi đóng sầm cửa ngay trước mặt người ăn xin.

Tên mũi bẹp cầm dao lại quay về phía Jack nhovn hàm răng sún cười nhả nhổ, háo hức muốn được hành hạ nó ngay.

“Cứ để miếng giẻ đó,” tên thủ lĩnh lên tiếng. “Nó mà la lên thì cả làng đổ đến đây mất.”

Bỗng nhiên cánh cửa vỡ tung ra, một mảnh vỡ văng ra đập thẳng vào gã đầu hói khiến tên này ngã quỵ xuống đất. Tên mũi bẹp bật

ngay dậy, trước mặt hắn là một người đàn ông to lớn với bộ râu rậm rạp.

Thầy Kano.

Nếu không vì miếng giẻ bịt miệng thì Jack đã rú lên mừng rỡ rồi.

Tên mũi bẹp dùng dao tấn công vị võ sư Bổng Thuật. Hiển nhiên ông dễ dàng nhận ra bước đi của tên này trên sàn gỗ và nhanh như cắt phóng cây bổng trên tay về hướng mặt hắn đập thẳng tới. Đòn này trúng ngay quai hàm khiến tên mũi bẹp đổ gục xuống như một bị bông.

Trong lúc đó, tên đầu hói đã kịp đứng dậy chạy đi lấy thanh *katana* của mình. Hắn lao tới đâm kiếm về phía thầy Kano, định dùng một nhát chém vào cổ kết liễu đối phương. Tất nhiên vị thầy cảm nhận được đòn tấn công của hắn và dễ dàng hụp đầu né tránh. Tiếp ngay sau đó là một chiêu xoay bổng đập thẳng vào gáy khiến gã hói choáng váng đến rơi cả kiếm ra. Không ngừng tại đó, thầy Kano tiếp tục dùng đầu gậy thúc vào dạ dày tên này khiến hắn khụy cả gối xuống thở hồng hộc. Sau đòn thứ ba đập vào lưng thì tên này bất tỉnh hẳn.

Jack tự hỏi không biết này giờ tên thủ lĩnh đang làm gì, ở đâu. Bất chợt nó nghe tiếng lách cách phía bên trái, liếc sang, nó thấy ngay bao kiếm gã đàn ông vừa vút xuống đất. Thầy Kano cũng ngay lập tức quay về phía vừa phát ra tiếng động.

Nhưng tên thủ lĩnh đã lén sang phía bên phải Jack, nhẹ nhàng di chuyển về phía vị võ sư mù lòa. Đây là lần đầu tiên Jack nhìn thấy bộ mặt của nhân vật này. Cặp mắt đỏ cùng bộ ria mép được tạo thành bởi râu và túm lông mũi mọc ra hai bên của tên này khiến hắn trông rất quý quýệt - đúng như cá tính của hắn vậy. Cởi dép cầm bằng một tay, tay còn lại thủ sẵn thanh trường kiếm có vẻ cũ kĩ, hắn nhẹ nhàng di chuyển cố gắng không để sàn gỗ kêu lên. Di chuyển thêm một đoạn, hắn ném một chiếc dép vào đúng chỗ vỏ kiếm ban nãy, rồi lại tiếp tục tiếp cận.

Thầy Kano hướng bổng về phía tiếng động phát ra, không hề hay biết mỗi hiểm họa đang đến gần.

Tên lính rút nốt chiếc dép còn lại để đánh lạc hướng rồi vung thanh kiếm trên tay nhắm vào lưng thầy Kano. Vị bồng sư đã cúi người né tránh tự khi nào, ông nhanh chóng thúc cây bồng ngược ra phía sau trúng thẳng vào bụng tên đánh lén khiến hắn gập người trong đau đớn. Tiếp đó, thầy bồi thêm một gậy cực mạnh khiến tên này bay xuyên qua phía bên kia phòng rồi rớt phịch xuống sàn nằm một đống bất động.

Mãi mê theo dõi cuộc chiến gay cấn, Jack không hề hay biết tên mũi bẹp đã tỉnh lại từ lâu và đang bò lại gần chỗ nó bị trói. Mồm hắn há hốc, để lộ hàm răng gãy nham nhở.

“Chết đi, thằng ngoại quốc!” gã gầm lên.

Jack cố vẫy vùng, nhưng tên mũi bẹp đã quỳ gối giờ cao kiếm chuẩn bị đâm thẳng xuống ngực nó.

Bất thành linh, một cây bồng lao tới như ngọn kích đập trúng ngay đầu gã đàn ông. Mắt hắn trợn tròn trắng dã rồi đổ gục xuống sàn gỗ bên dưới. Jack còn nghe thấy tiếng một vài cái răng khác của hắn rơi ra ngoài.

Yamato xộc thẳng vào phòng.

“Cậu có sao không?” cậu bé nhanh chóng lật miếng giẻ bịt miệng ra gấp gáp hỏi.

“Giờ thì không sao rồi,” Jack ho sặc sụa. “May mà có cây bồng của thầy Kano.”

“Bồng của tớ đấy chứ!”

“Là cậu ném hả?” Jack không khỏi ấn tượng trước đòn thế đầy uy lực của bạn.

“Tớ mới được học hôm nay thôi,” Yamato mỉm cười tự hào trong lúc cời trói cho Jack.

“Nhưng đòn này chỉ được dùng khi không còn lựa chọn nào khác thôi đấy, vì nó cũng đồng nghĩa với việc mất đi vũ khí của mình,” thầy Kano vừa gom ba tên bắt cóc lại vừa lên tiếng nhắc nhở. “Yamato, trò lấy dây trói ba tên này lại đi. Thầy Masamoto sẽ định đoạt số phận của chúng.”

“Lần này phải nói là thầy rất may mắn đấy,” Jack vừa xoa cổ tay vừa nói. “Em cứ nghĩ tên thủ lĩnh đó đã lừa được thầy rồi chứ.”

“Không phải nhờ may mắn đâu Jack ạ,” thầy Kano đáp. “Thằng cha này chắc phải đến hàng tháng trời rồi chưa tắm ấy chứ. Chỉ có ta đã lừa hẩn thôi.”

“Thế làm sao hai người lại tìm được em?”

“Yori đã hốt hải chạy về Vĩnh Quan Đường kể lại mọi chuyện,” Yamato giải thích trong lúc lấy dây trói tay ba gã đàn ông lại. “Sau đó, bọn tớ chỉ việc lần theo vết nước từ bộ kimono của cậu. Đến gần đây mới gặp khó khăn vì nó đã khô mất không còn dấu nữa. May là thầy Kano đánh hơi được cậu đang ở ngay đây.”

“Này, tớ mới tắm hôm qua đấy nhé,” Jack phản ứng ngay.

“Người nước ngoài có mùi hương khác dân bản địa Jack ạ,” thầy Kano lí giải, nói đoạn ông khịt khịt mũi rồi bật cười sảng khoái.

Xong xuôi thầy Kano hộ tống Jack, Yamato cùng ba tên tù binh về trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Ngay khi họ vừa về đến nơi, thầy Masamoto lập tức cho gọi Jack đến Phụng Hoàng Đường.

“Bất chấp nỗ lực của ta và Lãnh chúa Takatomi, phong trào bài ngoại và Thiên Chúa giáo của Lãnh chúa Kamakura vẫn ngày một lan rộng,” vẫn ngồi khoanh chân trên bục như thường lệ, thầy Masamoto cất giọng trầm ngâm nói.

Một cô hầu gái mang theo ấm trà bước vào trong rót cho mỗi người một tách rồi lui trở ra. Thầy Masamoto cứ cầm lên rồi lại đặt tách trà xuống, vẻ như đang chìm trong luồng suy nghĩ của mình.

“Bọn ta biết rõ Lãnh chúa Kamakura đã treo thưởng cho những ai làm cái việc mà ông ta bảo là thực thi công lí đó. Lãnh chúa Takatomi cũng là một trong số những người vừa cải sang Thiên Chúa giáo nên dĩ nhiên chẳng mấy hài lòng về việc này. Nhưng cá nhân ta lại cứ đinh ninh con không thể gặp bất kì nguy hiểm nào. Vì đó cũng chỉ là một luật lệ địa phương, chẳng thể ảnh hưởng đến khu vực cai trị của các lãnh chúa khác được. Có điều, ta đã không tính đến bọn *ronin*.”

“*Ronin*?” Jack thắc mắc.

“Họ là những võ sĩ vô chủ,” thầy Masamoto nhấp một ngụm nước trà rồi nói tiếp, có vẻ hơi khó chịu vì tách trà không còn nóng nữa. “Từ sau ngày thắng lợi, Nakasendo chính thức kết thúc mười năm

dài nội chiến, rất nhiều binh sĩ đã rơi vào cảnh không còn chủ nhân nữa. Những người này đi khắp nơi tìm chủ để thờ, phục vụ, chiến đấu, và chết vì họ. *Ronin* không quan tâm đến lí do, miễn là cái bụng được no, và có được một danh phận làng hoàng.”

Nói đoạn ông đặt tách trà trên tay xuống rồi quan sát Jack. Vị võ sư để lộ một tiếng thở dài, tay đặt trên cằm trầm ngâm như thể đang thấy khó xử vì một việc gì đó.

“Đã có một cuộc hiệu triệu,” cuối cùng ông cũng quyết định nói ra. “Suốt thời gian qua Lãnh chúa Kamakura công khai chiêu binh mãi mã, thu phục các *ronin* và các lính quèn *ashigaru*, cũng như bất kì lãnh chúa nào chịu đứng về phía ông ta. Ý đồ của người này đã quá rõ ràng. Đây quả là một diễn biến phức tạp.”

“Ý cha là con nên rời khỏi đây?” Jack buột miệng hỏi, nửa mừng nửa lo lắng, hồi hộp chờ đợi câu trả lời từ cha đỡ đầu.

Trở về Anh Quốc là ước mơ, là hi vọng của Jack. Nếu chỉ đi có một mình, nó khó mà tiếp cận được hải cảng Nagasaki vốn nằm tận miền nam Nhật Bản. Nhưng nếu có thầy Masamoto che chở, bảo bọc thì lại khác. Có điều thật ra Jack cũng bị giằng xé rất nhiều trong vấn đề này. Nó vẫn thật sự chưa sẵn sàng. Tuyệt kĩ Nhị Thiên mới chỉ đang ở giai đoạn bắt đầu, Độc Nhãn Long vẫn luôn là một mối hiểm họa. Quan trọng hơn cả, cuốn *hải đồ* của cha giờ đang ở đâu nó cũng còn chưa biết, bất chấp sự thật rằng hi vọng tìm lại được món đồ này ngày một nhỏ nhoi hơn, và nguồn tin của thầy Masamoto vẫn chưa đem về bất cứ tín hiệu khả quan nào.

“KHÔNG ĐƯỢC!” vị võ sư giận dữ nói. “Không đời nào ta để cho người đàn ông đó đuổi con đi. Con là con trai đỡ đầu của ta. Gia đình của ta. Một võ sĩ!”

Jack không khỏi bất ngờ trước câu trả lời đầy tình cảm này của ông. Đây cũng là một trong những lí do mà nó ngày càng cảm thấy khó rời bỏ nơi này. Ở đây nó có một gia đình sẵn lòng che chở, một người cha, và cả một người anh em nữa. Nó cũng có được những người bạn tốt như Yori và Saburo. Còn cả Akiko, người đã trở nên quan trọng đến mức Jack không thể tưởng tượng nổi mình sẽ sống thế nào nếu không còn được ở bên cô bé. Nước Nhật đã thấm vào

trong da, bám vào trong tim Jack, mỗi ngày trôi qua, nó lại càng thấy gần bó máu thịt với mảnh đất xa xôi này hơn.

“Hơn nữa,” cha đỡ đầu của nó tiếp tục, “Ta ngờ rằng động cơ đằng sau vụ việc này không đơn giản chỉ là thù hằn giữa Lãnh chúa Kamakura và người nước ngoài đâu.”

Đến lúc này thì Jack thật sự thấy tò mò. Nó đã từng được gặp người đàn ông này, cũng như cảm nhận thấy sự ác độc, háo thắng và bệnh hoạn của ông ta. Chính mắt Jack đã trông thấy Lãnh chúa Kamakura hạ lệnh chém bay đầu một ông lão buôn trà chỉ vì ông này già cả lẳng tai nên không nghe thấy hiệu lệnh quỳ xuống. Liệu còn động cơ nào kinh khủng hơn việc truy đuổi và tàn sát tất cả người nước ngoài nữa cơ chứ?

“Về vấn đề này, chiều nay ta sẽ tuyên bố công khai trước toàn trường. Còn giờ phải chuẩn bị hình phạt cho ba tên sĩ tốt đã bắt cóc con đấy.”

Nói đoạn ông cầm kiếm đứng dậy.

“Cha định giết họ sao?” Jack hỏi, mặc dầu nó không chắc mình có nên nghe câu trả lời hay không.

“Lúc đầu ta cũng định như thế. Nhưng thầy Yamada đã khuyên rằng nên để chúng lại làm gương thì hơn. Những tên này sẽ là nhân chứng rõ nhất rằng Kyoto sẽ không chấp nhận bất kì hành vi phân biệt chủng tộc nào.”

“Vậy ý của cha là?”

“Bọn chúng sẽ không bao giờ còn đếm được trên tám nữa - cho dù có dùng hết cả ngón tay lẫn ngón chân!”

LỜI TUYÊN BỐ

“Một CUỘC CHIẾN đang lơ lửng ngay trên đầu chúng ta,” thầy Masamoto khẳng định.

Lời tuyên bố này ngay lập tức đẩy lên một làn sóng sửng sốt xuyên suốt hàng dài võ sinh đang quỳ trước mặt ông trong Đệป Trùng Đường, khu vực nhà ăn được đặt tên dựa theo các bức họa hình bướm trang trí khắp các bức tường. Một số thật sự thấy choáng váng; số còn lại lại cảm thấy đây chính là cơ hội tìm đến vinh quang và danh tiếng cho bản thân. Riêng Jack, người đã từng chứng kiến những trận chiến với tàu Bồ Đào Nha trên biển, thì không khỏi nghĩ đến những chuỗi ngày dài sợ hãi, đau thương, và chết chóc.

Thầy Masamoto giơ tay ra hiệu giữ yên lặng. Lúc này ông đang vận lễ phục màu lửa đỏ thêu bốn chiếc gia huy phượng hoàng lấp lánh dưới ánh đèn như một bộ áo giáp. Mặt ông vừa trầm ngâm vừa đáng sợ, vết sẹo trên mặt đỏ rực cả lên.

“Ắt hẳn các trò đã nghe qua chiến dịch bài trừ người nước ngoài và người theo đạo Cơ Đốc với lí do họ là mối hiểm họa cho an ninh quốc gia.”

Jack cảm nhận rất rõ các ánh mắt đang đổ dồn về phía nó. Hầu hết đều tỏ vẻ đồng cảm, nhưng cũng không thiếu những cặp mắt thù địch.

“Nhưng lãnh chúa của chúng ta, ngài Takatomi lại tin rằng việc chúng ta cần làm là thống nhất đất nước, hoan nghênh tất cả những vị khách tìm đến đây. Ngài khẳng định tôn giáo không gây ảnh hưởng đến lòng trung thành của một võ sĩ trước Nhật Hoàng. Nên nhớ, bản thân ngài cũng là một người đã cải sang Thiên Chúa giáo. Do vậy, Lãnh chúa Takatomi đã chọn giải pháp hòa hoãn, tin rằng người bạn từng chiến đấu chung một chiến tuyến rồi sẽ nhận ra rằng chiến dịch do ông ta phát động chỉ làm chia rẽ sâu sắc thêm

đất nước này mà thôi. Nếu các lãnh chúa chia phe đối mặt xoay quanh vấn đề này, cả đất nước Nhật Bản sẽ bị cuốn vào vòng nội chiến.”

Những tiếng xì xầm bán tán xôn xao lại nổi lên, Jack liếc nhìn về phía Kazuki. Kẻ thù không đội trời chung của nó đang nở một nụ cười đầy ẩn ý, rõ ràng hắc hòi lòng lắm khi nghe tin một trận chiến có thể xảy ra. Từ trước đến giờ, việc làm của hắn chỉ mới dừng lại ở mức khiêu khích, bắt nạt, nhưng giờ thì cơ hội để thực hiện mục tiêu chính - “Giết hết bọn ngoại quốc” - đã sắp thành sự thật. Jack không khỏi rung mình khi nhớ lại buổi thề nguyện hôm đó của băng Bọ Cạp.

“Nhưng *đừng* để những lời dối trá của Lãnh chúa Kamakura che mắt,” thầy Masamoto tiếp tục sau khi động một nắm đấm cực mạnh xuống bàn. “Căn cứ vào lời hiệu triệu của ông ta cũng quá đủ để thấy rằng chuyện này không đơn giản chỉ vì muốn tiêu trừ hiểm họa cho tổ quốc. Mà động cơ chính cho việc chiêu binh mãi mã kia không gì khác hơn âm mưu lật đổ toàn bộ chính quyền, tiến đến bá chủ Nhật Bản,”

Nhiều người bắt đầu thở dốc, không tin nổi những gì tai mình đang nghe thấy nữa.

Có lẽ thầy Masamoto đã có một buổi họp hội đồng nhà trường riêng, nên những vị võ sư còn lại cũng không có biểu hiện gì khác lạ. Vẫn như thường lệ, họ ngồi trên bục gỗ hai bên thầy Masamoto, ánh mắt lộ rõ quyết tâm sắt đá của những chiến binh sắp ra trận.

“Vì vậy, nếu thật sự không thể vãn hồi được nữa, chúng ta sẽ phải chuẩn bị cho một cuộc chiến. Khi đó sẽ là lúc ta cần đến các trò, những chiến binh trẻ tuổi. Ta tin tưởng vào lòng trung thành của học sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu.” Nói đến đây ông dừng lại nhìn thẳng vào hàng võ sinh đang quỳ bên dưới. “Trong thời gian chờ đợi hiệu lệnh của Lãnh chúa Takatomi, chúng ta sẽ tiến hành tăng cường luyện tập hết mức có thể.”

Nói đoạn ông tốt thanh trường kiếm *katana* của mình ra khỏi vỏ rồi giương cao lưỡi kiếm chói lóa hô to, “Khổ luyện hôm nay, vì cuộc sống mai sau!”

Toàn trường đồng thanh hô vang hưởng ứng.

"MASAMOTO! MASAMOTO! MASAMOTO!"

Giờ ăn tối đó thật sôi động. Nhiều nhóm võ sinh tụ tập bàn tán về cuộc chiến rất có thể sẽ diễn ra, số khác chỉ lẳng lặng đi lấy thức ăn, có vẻ vẫn cần thêm thời gian để chấp nhận sự thật.

Jack ngồi giữa Akiko và Yamato, cách chỗ bực nơi thầy Masamoto và các võ sư dưới quyền dùng bữa ba dãy bàn. Sau vài năm luyện tập nữa, chúng sẽ được quyền ngồi ngay trước mặt các võ sư. Nhưng đây là trong trường hợp chúng còn cơ hội được học tại ngôi trường này. Hoặc giả là, còn sống để mà làm việc đó.

"Các cậu có nghĩ rằng tất cả chúng ta sẽ phải ra trận không?" Yori thì thầm, cậu đang ngồi đối diện Akiko và Kiku và liên tục cắn môi vẻ hồi hộp.

"Có thể lắm," Yamato nói. "Chúng ta sinh ra là để phục vụ cho việc đó mà."

"Nhưng trường chúng ta còn nhiều võ sinh chưa đến tuổi trưởng thành nữa," Kiku đề cập.

"Tớ không nghĩ là học viên mới vào trường sẽ ra trận," Akiko đáp. "Nhưng những người đang ở bàn đầu chắc chắn phải tham gia."

"Thế còn bọn mình thì sao?" Saburo hỏi, nó là đứa duy nhất vẫn ăn uống no say, liên tục nhồm nhoàm món cơm cá hấp trong miệng.

"Có khi họ sẽ cho chúng ta quyền lựa chọn chẳng," Yori khắp khởi hi vọng.

"Trong chiến tranh, không ai có quyền lựa chọn cả," Jack khẳng định, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào hạt cơm dính trên chiếc đĩa của mình. "Chính nó sẽ chọn chúng ta."

Để minh chứng cho điều mình vừa nói nó nghiền nát hạt cơm bằng cách kẹp nó giữa hai đầu đũa. Trước giờ Jack đã mắc kẹt giữa hai cuộc chiến, và nó chưa bao giờ được phép chọn lựa. Nó sinh ra trong thời điểm Bồ Đào Nha và Anh Quốc xung đột liên miên. Người Bồ duy nhất mà Jack từng gặp trong cuộc đời là Cha Lucius, thế nhưng đối với công dân quốc gia này mà nói, nó chính là kẻ thù không đội trời chung. Và giờ nó lại mắc kẹt giữa một cuộc chiến khác, lần này chính màu da và tôn giáo của nó được người ta đưa ra

làm bình phong che giấu ý đồ thôn tính quyền lực. Jack biết rất rõ, với tư cách là một võ sinh của trường Nhị Thiên Nhất Lưu, nó buộc phải ra trận chiến đấu. Không chỉ vì tương lai của bản thân, mà còn vì cả nước Nhật - mảnh đất nó chỉ vừa đặt chân đến hai năm.

"Cậu đã đúng," Kiku nói "câu nói mà Lãnh chúa Takatomi đề cập đến hôm khai trương Ứng Điều Đường chính là cuộc chiến sắp xảy ra này. Hẳn ông ấy đã biết trước kế hoạch của Lãnh chúa Kamakura từ lâu rồi."

"Thế còn Thiên Hoàng thì sao? Chẳng phải Nhật Bản thuộc quyền quản lý của Hoàng gia sao?" Jack cất tiếng hỏi, cảm thấy không muốn ăn nên nó quyết định đặt hẳn đĩa xuống. "Tớ cứ tưởng Lãnh chúa Kamakura vốn là một thuộc hạ thì phải luôn phục vụ cho chủ của mình chứ sao lại tìm cách lật đổ như thế?"

"Người ông ta muốn lật đổ không phải là Thiên Hoàng," Akiko giải thích. "Hoàng tộc chỉ là biểu tượng của Nhật Bản mà thôi. Quyền hành thật sự nằm ở trong tay Hội Đồng Chấp Chính."

"Thế cái hội đồng đó gồm những ai?"

"Họ là tập hợp năm vị lãnh chúa hùng mạnh nhất Nhật Bản. Lãnh chúa Takatomi của Kyoto, Lãnh chúa Yukimura của Osaka, Lãnh chúa Kamakura của Edo ..."

"Ồ, nếu đã nắm quyền trong tay rồi," Jack cắt ngang lời cô bé, "thì ông ta còn muốn giành cái gì nữa?"

"Hội Đồng Chấp Chính chỉ điều hành Nhật Bản thay cho người chuẩn bị kế vị, Hasegawa Satoshi mà thôi."

"Cậu nói "chuẩn bị kế vị" nghĩa là sao?"

"Ngài Satoshi vẫn chưa đủ lớn để điều hành đất nước. Cha của ngài, người nắm giữ quyền lực tối cao sau khi giành thắng lợi ở trận Nakasendo, đã qua đời chỉ một năm sau cuộc chiến. Lúc đó ngài Satoshi mới lên sáu. Lãnh chúa của chúng ta, ngài Takatomi không muốn Nhật Bản lại rơi vào một cuộc thanh trừng đẫm máu nữa nên đã dựng nên Hội Đồng Chấp Chính. Họ chỉ thay mặt điều hành đất nước cho đến khi ngài Satoshi trưởng thành. Tức là sang năm, ngài Satoshi sẽ chính thức tiếp quản Nhật Bản từ trong tay Hội Đồng Chấp Chính."

“Và đó chính là lí do vì sao Lãnh chúa Kamakura vội vàng chiêu binh mãi mã,” Yamato tiếp nối câu chuyện. “Ông ta muốn nhân cơ hội này kiểm soát đất nước trước khi ngài Satoshi có cơ hội cầm quyền.”

“Thế, một khi chiến tranh thật sự nổ ra,” Jack vừa liếc về phía bàn của Kazuki vừa hạ thấp giọng “tất cả mọi người ở đây đều sẽ đứng về phía Lãnh chúa Takatomi và ngài Satoshi chứ?”

“Tất nhiên rồi!” Akiko đáp ngay, không khỏi ngạc nhiên trước câu hỏi kì quặc của Jack.

“Kể cả Kazuki sao?”

“Đúng vậy. Mọi người trong trường Nhị Thiên Nhất Lưu đều là bầy tôi đã có chủ. Chúng ta thuộc quyền quản lí của thầy Masamoto.”

“Thế cậu đã quên chuyện tố kể về Băng Bọ Cạp rồi à?”

Akiko thở dài. “Thế cậu vẫn còn nhớ lần nghi oan Kazuki trong cuộc thử thách Tam Tổ Luân Hồi chứ?”

Jack miễn cưỡng gật đầu.

“Có thể Kazuki ghét cậu, nhưng không phải lúc nào cậu ta cũng xấu xa như cậu nghĩ. Kazuki là một võ sĩ chân chính, một võ sinh của trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Cậu ấy có nghĩa vụ và trách nhiệm phải phục vụ thầy Masamoto, đây là vấn đề danh dự. Hơn nữa, gia tộc của cậu ấy chính là một trong những người đã ủng hộ Lãnh chúa Takatomi trong trận Nakasendo mười năm trước.”

Jack vẫn chưa hết nghi ngờ. Nhìn thẳng vào mắt kẻ thù không đội trời chung, nó biết mình không bao giờ có thể tin thẳng thắn này. Dẫu cho Akiko có nhắc đến lời thề không thể vi phạm của một võ sĩ thì sự thật về việc nó đã nghe ở Vũ Đức Điện đêm đó vẫn không bao giờ thay đổi. Kazuki, cũng như cha mình, đã quy phục dưới trướng Lãnh chúa Kamakura từ lâu.

Giờ ăn kết thúc, từng dòng võ sinh lũ lượt rời Điệp Trùng Đường để di chuyển về phòng ngủ tại Sư Tử Đường. Bấy giờ đã là cuối hạ, trời cũng bắt đầu trở lạnh nên không nhiều học viên la cà bên ngoài. Jack nhận thấy một vài học viên nhìn chằm chằm về phía nó. Dường như họ cũng to nhỏ gì đó khi nó đi qua. Jack thầm nghĩ có thể họ

đang đổ tội cho mình vì dẫu sao nó cũng là “thằng ngoại quốc” duy nhất theo học trong trường.

“Jack ơi!” Takuan bước đến cất tiếng gọi. “Tớ nghĩ chúng ta nên tăng cường các buổi học cưỡi ngựa của cậu thì hơn. Nếu thật sự chiến tranh xảy ra, tớ nghĩ cậu sẽ rất cần đến nó đấy.”

“Cảm ơn cậu,” Jack cố nở một nụ cười trả lễ.

Dù rất biết ơn đề nghị giúp đỡ này, nhưng nó ngán mấy bài tập cưỡi ngựa đến tận cổ rồi. Gần đây Jack đang học phi nước kiệu, và nó thật sự chẳng thể nào bắt nhịp nổi với con ngựa của mình. Đến cuối mỗi buổi là y như rằng xương cốt nó rã rời đến độ bước đi cũng khó khăn.

“À mà,” Takuan ra vẻ tình cờ, “nãy giờ cậu có thấy Akiko không?”

“Cậu ấy đi tập Nhẫn thuật rồi,” Jack nói nửa đùa nửa thật. Lúc nào Takuan cũng hỏi nó về Akiko làm nó thật sự thấy bức mình, dù vẫn cố gắng kìm nén để không để lộ cảm xúc.

“Thật không?” Takuan há hốc miệng hỏi.

“Không, làm gì có,” Jack cười to “cậu ấy chỉ đi gặp một nhà sư thôi.”

“Thì ra là vậy!” Takuan nhú mày cau có như đang gặp phải vấn đề gì khó hiểu lắm. “Nhưng mà lạ quá. Tại sao cô ấy không đến đó vào ban ngày nhỉ?”

Jack nhún vai. Nghĩ kĩ lại thì quãng thời gian Akiko chọn để viếng chùa cũng kì cục thật.

“Thôi thì dù sao cũng vui khi biết Akiko là một cô gái sùng đạo Phật đến thế,” Takuan hào hứng quay về hướng Sư Tử Đường nói. “Hẹn mai gặp lại cậu nhé.”

Sân trường lúc này chỉ còn lác đác một vài người. Dựa trên kinh nghiệm đau thương những năm qua, Jack biết nó không nên ở lại đây một mình. Hôm nay nó gặp đủ rắc rối rồi.

Trên đường quay về phòng, Jack chợt thấy một người đang ngồi trên bậc thang Vũ Đức Điện. Bước lại gần hơn thì bóng người đó chính là Yori.

“Cậu không sao chứ?” Jack hỏi ngay.

Yori gật đầu, nhưng vẫn cố ý tránh ánh nhìn của nó.

“Thật không đấy?” Jack kiên trì “Lúc này trong giờ ăn tớ chẳng thấy cậu mở miệng nói gì cả.”

Lần này, Yori chỉ nhún vai rồi tập trung vào mô hình *origami* đang xếp dở trên tay.

“Thằng cậu vệ quèn của mày đấy hả Jack,” một giọng nói vang lên từ phía bên kia sân.

Jack quay lại, thấy Kazuki cùng bọn Nobu và Hiroto đang trên đường quay về Sư Tử Đường.

“Nghe nói nó thấy động là lủi nhanh như chuột ấy!” Nobu cười nắc nẻ, cố tình diễn tả hành động hoảng loạn chạy trốn. “Ồi làng nước ơi! Thằng cha binh sĩ đang đuổi đánh tui này!”

“Tao thấy bọn mình nên cảm ơn vì nó đã bỏ thằng ngoại quốc ở lại mới đúng chứ,” Hiroto rít lên. “Không thì nó đã chết mất xác rồi còn gì!”

“Tụi mày biến ngay!” Jack nóng máu khi thấy Yori ôm đầu xấu hổ.

“Chính mày mới là thằng nên biến đi thì có,” Kazuki dừng lại ngay đại sảnh Sư Tử Đường nói lớn. “Nếu còn lớn vồn ở đây, mày sẽ bị thiêu sống đó.”

“Hoặc là nướng tập thể chung với bọn đồng loại của mình,” Hiroto để thêm vào. “Có ai muốn thử món thịt ngoại quốc nướng không?”

Nói đoạn ba đứa vừa cười vừa khuất dần vào sảnh đường.

“Xin lỗi cậu,” Yori lẩm bẩm bằng một giọng nhỏ tới mức Jack phải cúi sát xuống mới nghe thấy được.

“Vì cái gì cơ?”

“Thật xấu hổ vì đã làm cậu thất vọng.”

Jack nhìn thẳng vào mặt Yori. Cậu bé đang run lẩy bẩy, cặp mắt ướt đầm.

“Nhưng cậu có làm tớ thất vọng đâu. Chính cậu là người đã chạy đi báo tin mà.”

“Nhưng tớ đã không thể giúp gì lúc đó,” Yori sụt sịt lấy vạt áo của mình lên lau mũi. “Tớ đã cố chiến đấu, nhưng bọn chúng cứ khinh

khinh cười. Một người giật bóng của tớ bẻ làm đôi rồi đâm vào mặt tớ một cái. Như vậy mà đáng được gọi là võ sĩ sao.”

“Đừng nói vậy chứ,” Jack nhấn mạnh. “Nếu không nhờ cậu nhanh trí thì làm sao thầy Kano đến kịp lúc mà cứu tớ được.”

“Cậu có nói gì cũng vậy thôi,” Yori vừa nói vừa hoàn thành nếp gấp cuối cùng cho mô hình chuột giấy của mình. “Một khi chiến tranh nổ ra, tớ chẳng có chút cơ hội sống sót nào cả.”

Nói đoạn cậu bé vò hình xếp *origami* của mình trong tay rồi vút chỗ giấy nhàu nát xuống mặt đất.

20

KHÍ THUẬT

“Các con biết gì về bộ mặt thật của mỗi con người, thứ đã có sẵn từ trước cả khi cha mẹ chúng ta sinh ra?” thầy Yamada vừa hỏi vừa đưa những ngón tay xương xẩu lên vuốt bộ râu thưa màu xám của mình.

Ngồi ngay dưới bức tượng Phật khổng lồ bằng đồng ở Vũ Đức Điện, trông vị thiền sư có dáng dấp của một con cóc khổng lồ hiền hòa tốt bụng. Ông nở một nụ cười tinh quái khi nhận thấy những cái nhìn ngơ ngác trên khuôn mặt các võ sinh của mình.

“Nhập tâm,” vị thiền sư hướng dẫn rồi thả một nén hương lên.

Mùi hương thoang thoảng bay trong không khí, mọi người bắt đầu ngồi thiền, điều hòa khí thở, suy ngẫm về câu hỏi của thầy Yamada.

Toàn bộ Vũ Đức Điện chìm trong im lặng, suy tư.

Jack ngồi trên tấm đệm của mình theo một tư thế rất kì cục, cơ thể nó vẫn còn ê ẩm do dư chấn của những buổi tập cưỡi ngựa gần đây. Có thể nói chưa bao giờ nó cảm thấy những câu hỏi của thầy Yamada là đơn giản, nhưng lần này thật sự quá khó hiểu. Đó là còn chưa kể đến việc gần đây Jack đã bắt đầu gặp ít nhiều khó khăn trong việc hồi tưởng lại khuôn mặt của bố mẹ mình. Ngày qua ngày, hình ảnh về họ cứ mờ đi trông thấy, những kí ức xa xưa dần bị quét ra khỏi não bộ như từng cơn sóng.

Mà làm thế quái nào người ta biết được khuôn mặt thật của mình ra sao cơ chứ?

Nghĩ vậy Jack bắt đầu hướng dòng suy tư về Jess. Lần cuối cùng được nhìn thấy em gái, con bé chỉ vừa mới lên năm. Một đứa bé gái xinh xắn với mái tóc xoăn màu vàng và đôi mắt xanh như màu nước biển. Jess giống một đóa mao lương vàng mùa hạ hơn là một nụ hồng Anh Quốc. Jack tự hỏi không biết bây giờ em gái mình sẽ trông

như thế nào. Xa nhà hơn bốn năm, hẳn con bé đã lớn hơn rất nhiều. Nó nghĩ đến khi mình đủ khả năng ra khơi trở về Anh Quốc, sẽ lại mất hai năm ròng lênh đênh trên biển cả, liệu đến lúc đấy nó còn nhận ra con bé nữa hay không? Có khi Jess đã lên mười, cũng có thể là mười một tuổi, độ tuổi của thiếu nữ dậy thì. Jack còn không thể tưởng tượng nổi con bé sẽ thay đổi như thế nào. Mà nghĩ lại, nó bây giờ cũng có điểm nào giống ngày xưa đâu. Chắc hẳn mọi người ở Luân Đôn sẽ hết hồn khi thấy một thằng nhóc người Anh vận võ phục samurai Nhật Bản mất.

"Ngừng nhập tâm!" thầy Yamada tuyên bố khi tàn tro cuối cùng từ nén hương rơi xuống đất. Thầy chấp tay ngay trên đùi, chậm rãi chờ đợi câu trả lời từ lũ học sinh.

Chúng vẫn ngồi đó im phắc.

"Không ai đưa ra được câu trả lời sao?" thầy Yamada hỏi. "Kiku, con thì sao?"

Kiku khẽ lắc đầu.

"Thế còn Emi?"

Cô con gái rượu của ngài lãnh chúa cũng cúi đầu tạ lỗi.

"Thế còn con, Takuan? Đây là một cơ hội tốt để con đóng góp vào các bài học của thầy đấy."

Jack quay đầu nhìn về phía Takuan đang ngồi giữa Emi và Akiko. Tất cả các nữ sinh có mặt trong phòng đều đang chăm chú lắng nghe câu trả lời của anh chàng. Lạ thay, lần này, dường như nét lúng túng khi bị người khác chú ý lại xuất hiện trên khuôn mặt điển trai của Takuan.

Sau một hồi lâu suy ngẫm, cuối cùng Takuan cũng lên tiếng:

"Một chiếc cốc rỗng;

Lấp đầy bởi suy tư

nên không thể dùng nữa."

Một vài võ sinh trong lớp vỗ tay hoan hô câu trả lời của Takuan, mặc dù phần nhiều trong số họ cũng không thể lí giải tại sao anh chàng lại trả lời một câu thiền thí bằng thơ *haiku* nữa.

“Một cách rất sáng tạo để diễn đạt rằng mình không biết câu trả lời,” vị thiền sư cười. “Nhưng thứ thầy cần là *đáp án*, Takuan ạ.”

Các cô gái thở dài thất vọng. Jack nhún vai đồng cảm với Takuan. Từ buổi nói chuyện với Yori đến giờ. Jack không còn cảm thấy bị đe dọa bởi Takuan nữa. Dù đôi lúc nó không tránh khỏi cảm giác khó chịu khi cứ bị hỏi dồn dập về Akiko, tuy rằng lòng nhiệt tình hướng dẫn của anh ta là hoàn toàn chân thành. Trong tháng vừa rồi, Jack đã luyện thành thục cách đi nước kiệu nhỏ, và Takuan đảm bảo chẳng mấy chốc nó sẽ tiến bộ vượt bậc thôi. Dầu vậy, những bước tiến này cũng không đem lại chút ấn tượng nào đối với cô Yosa, người vẫn bắt Jack tập Kị Xạ trên con ngựa đồ chơi bằng gỗ, bất chấp việc nó tỏ ra xấu hổ và khó chịu vì việc này.

“Có trò nào muốn phát biểu không?” thầy Yamada nhìn quanh đầy hi vọng.

Vẫn chỉ là một bầu không khí im lặng như tờ, đến lúc này, vị thiền sư bèn quay sang phía Yori.

“Con nghĩ như thế nào về vấn đề này, Yori?”

“Học cái này thì *để* làm gì?” Yori cộc cằn đáp.

Thầy Yamada bất ngờ đến độ đôi mắt của ông dường như biến mất trên khuôn mặt nhăn nhúm. Vị thiền sư không thể ngờ đứa học trò triển vọng nhất của mình lại có thể trả lời một cách thiếu lễ phép đến vậy. Những người khác trong lớp cũng không hơn gì, ai nấy đều kinh hãi trước thái độ của Yori.

“Chiến tranh đến nơi rồi kia kìa! Giờ này còn ở đây học thiền với làm thơ mà làm gì,” Yori vừa tiếp tục nói vừa dứt mạnh tay áo kimono của mình đầy giận dữ. “Tại sao không dành thời gian mà học chiến đấu có phải hơn không?”

Thầy Yamada hít một hơi thật sâu rồi đưa tay lên cằm trầm ngâm suy nghĩ. Trái ngược với vẻ điềm tĩnh của thầy, cả lớp đều nóng ruột chờ đợi câu trả lời.

“Yori, thầy hiểu con muốn nói gì,” vị thiền sư vừa nghiêm khắc nhìn Yori vừa nói, “nhưng thầy thật không ngờ đứa đầu tiên đặt câu hỏi về tính giá trị những của bài học này lại là học trò ưu tú nhất.”

Yori xấu hổ cùng cực, trông cậu bé như sắp khóc đến nơi.

“Để thầy nói cho rõ luôn về tính cần thiết của những điều thầy vẫn giảng dạy.” Giọng ông lúc này tuy vẫn điềm tĩnh nhưng lại rất nghiêm khắc, gần như kiểu vừa đấm vừa xoa. “Nhị Thiên Nhất Lưu không phải là nơi đào tạo bọn võ phu vô học. Chúng ta theo đuổi con đường của một võ sĩ chân chính, điều này đòi hỏi kĩ năng hoàn thiện ở tất cả các bộ môn. Con không phải là lính đánh thuê, không phải bọn côn đồ đầu đường xó chợ. Con là một samurai. Và hãy hành động sao cho xứng đáng với vị trí của mình!”

Yori cúi gục mặt hối hận, màn chống đối của cậu bé đã hoàn toàn bị dập tắt. Thầy Yamada lại hướng ánh nhìn về phía những võ sinh khác trong lớp.

“Đây là vấn đề chung cho tất cả chúng ta. Một đất nước tách biệt trí thức với chiến binh sẽ rơi vào trạng thái trì trệ của bọn hủ nho, và háo thắng như một lũ bị thụt!”

Nói đoạn ông đứng dậy với tay lấy chiếc chiếc mõ bằng đồng được đặt trên một tấm đệm có phủ vải đỏ xung quanh. Khi gõ vào, dụng cụ này sẽ phát ra những âm thanh trong trẻo và nhịp nhàng. Jack đã từng nghe thấy âm thanh này trong buổi mừng tết Nguyên Đán hồi đầu năm.

“Có lẽ các trò muốn thấy rõ sức mạnh thật sự của phương pháp rèn luyện tinh thần?” thầy Yamada vừa nói vừa đều tay gõ mõ. Những âm thanh do nó vang ra vang vọng khắp cả khu sảnh đường rộng lớn của Vũ Đức Điện. “Nếu vậy, thầy sẽ dùng khí thuật để biểu đạt nó.”

Cả lớp liền xôn xao bàn tán. Riêng chỉ có Jack là ngơ ngác nhìn quanh, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Saburo bèn cúi đến gần nó háo hức nói, “Khí thuật là một trong những kĩ năng bí truyền của các *sohei* đấy!”

Sohei, theo như Jack từng được nghe kể, chính là những võ tăng trong truyền thuyết của Duyên Lịch Tự. Người ta thường kể lại rằng họ có thể dùng khí, sức mạnh tinh thần của mình, để hạ gục đối phương mà thậm chí không cần dùng đến đao kiếm. Các võ tăng về sau trở thành thế lực Phật giáo mạnh nhất Nhật Bản, cho đến khi đại tướng quân Nobunaga mang quân đến đánh dẹp và tiêu diệt hơn

bốn mươi năm về trước. Dân gian cho rằng không còn vị võ tăng nào sống sót sau trận tàn sát đẫm máu đó. Nhưng Jack đã phát hiện thầy Yamada chính là một trong số họ. Lẽ ra chỉ có nó, Akiko và Saburo biết về việc này, cho đến ngày hôm nay.

Bất chợt tiếng gõ mõ dừng lại, và cả lớp cũng ngưng bật tiếng xì xầm. Thầy Yamada có vẻ rất hài lòng với thái độ tập trung hiếm có này của bọn trẻ.

“Theo các con thì khí công có vai trò gì khi chiến đấu?” ông cất giọng hỏi.

Khá nhiều những cánh tay giơ lên hào hứng trả lời.

“Đó là một tiếng rống để hù dọa kẻ địch,” Kazuki nói.

“La lớn sẽ giúp chúng ta tập trung và tăng cường uy lực cho đòn thế,” Yamato cũng tham gia.

“Hô to như thế thì kẻ thù sẽ thấy rất hoang mang,” Saburo nói chen vào.

Thầy Yamato tiếp tục chỉ vào Akiko, người vẫn đang bình tĩnh chờ đến lượt của mình.

“Nó giúp khống chế nỗi sợ bên trong ạ.”

Thầy Yamada gật đầu, ra hiệu bảo các võ sinh hạ tay xuống.

“Các con nói đều đúng cả. Nhưng nó chỉ mới diễn đạt được “quải thanh”, tiếng hét xung trận thôi. Còn khí công là một khái niệm sâu xa hơn. Có thể nói nó chính là nghệ thuật truyền sức mạnh tinh thần vào thanh âm của mình.”

Cả lớp bắt đầu thấy khó hiểu.

“Nhưng làm sao để được như thế hả thầy?” Saburo háo hức hỏi ngay. Jack thầm mỉm cười. Chưa bao giờ nó thấy thằng bạn quậy phá này của mình lại tích cực tham gia giờ học của thầy Yamada đến thế.

“Nói một cách đơn giản, đó là hoạt động truyền tải sức mạnh nội tâm qua tiếng hét, từ đó tấn công vào chính tinh thần của đối phương. Khi đã luyện thành thục, khí thuật sẽ trở thành một món vũ khí lợi hại không kém gì thanh trường kiếm cầm trên tay cả.”

Dù không ai dám lên tiếng nghi ngờ thầy Yamada, nhưng thật sự phần nhiều trong số chúng đều có phần lưỡng lự, đắn đo về điều mình vừa được nghe.

“Các con không tin thầy sao?” vị thiền sư hỏi, ánh mắt ông lóe sáng đầy tinh nghịch.

Ông bắt đầu bước đi về phía bên kia sảnh đường, quay mặt về phía chiếc mõ, hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu tĩnh tâm thiền. Không hề báo trước, một tiếng thét rất lớn vang lên. Quá uy lực, quá bất ngờ, đến nỗi một vài võ sinh cũng kinh hãi hét lên theo.

Phía bên kia sảnh, chiếc mõ kêu lên như vừa bị người ta cầm búa giáng vào vậy.

Cả lớp im lặng vì kinh ngạc.

“Các võ tăng đã tìm ra cách sử dụng khí để tấn công,” thầy Yamada giải thích. “Ta sẽ truyền lại cho con những câu khẩu quyết này, nhưng nên nhớ, tuyệt đối chỉ sử dụng trong chiến đấu mà thôi. Bằng khí công, các con sẽ tấn công trực tiếp vào tinh thần, cũng như ý chí chiến đấu của kẻ địch, hay nói cách khác, hạ gục đối thủ chỉ bằng một tiếng thét.”

Bằng kinh nghiệm bản thân, Jack biết rõ thầy Yamada sở hữu những kĩ năng võ thuật vô cùng khủng khiếp.

Chính ông là người đã truyền lại tuyệt kĩ Địch trùng cước cho nó. Có điều, đứng dưới góc nhìn của một người phương Tây, điều vị thiền sư vừa thực hiện lại hoàn toàn khác hẳn. Có thể nói gần như là điên rồ.

“Nhưng thưa thầy,” Jack giơ tay hỏi, “con người so với cái mõ thì hoàn toàn khác hẳn. Làm sao khí công có thể giúp chúng ta kháng cự lại vũ khí được ạ?”

“Con vẫn chưa thấy thuyết phục phải không?” thầy Yamada mỉm cười tinh quái. “Thử cầm kiếm gỗ ra tấn công thầy xem nào.”

Jack chần chừ một hồi rồi cũng đành phải miễn cưỡng làm theo lời vị thiền sư. Giờ nó mới thật sự hối hận vì đã dám nghi ngờ sức mạnh của thầy. Nhìn vào cặp mắt của ông lúc này, nó còn cảm nhận được tinh thần võ tăng bùng cháy bên trong.

“Nhưng hồi nãy thầy bảo chỉ được dùng khí công trong chiến đấu thôi mà?”

“Đúng vậy, đừng lo. Thầy đã luyện thành thục các kĩ năng rồi. Sẽ không làm tổn hại đến tính mạng của con đâu.”

“Tiếc thế!” Kazuki lẩm bầm.

Jack mặc kệ lời châm chọc của hắn, giờ nó đã quá đủ kinh hãi trước tác động thầy Yamada có thể gây ra cho mình hơn là để tâm đến thứ vớ vẩn ấy.

“Khẩu quyết đầu tiên thầy truyền cho các con sẽ là “YAH!”,” ông nói trong lúc Jack vào tư thế sẵn sàng tấn công. “Từ này tượng trưng cho âm thanh, cũng như uy lực của một mũi tên khi bắn ra. Sử dụng khẩu quyết này, các con sẽ đánh vào tâm trí đối phương như một cây cung vậy.”

Nói đoạn thầy Yamada ra hiệu bảo Jack lại gần. “Cứ tung hết sức nhé.”

Jack bèn phóng về phía vị thiền sư.

“YAH!”

Mới đây thôi Jack còn cảm thấy tay mình đang vung thanh kiếm gỗ xuống. Thế mà giờ nó đã bị hất tung lên không trung không còn chút sức lực.

Jack nằm quay đơ trên sàn Vũ Đức Đường, toàn thân bất động. Nó có cảm giác như vừa bị ai đó đâm thẳng vào bụng vậy. Cơ thể thì thắt lại, cực kì khó thở. Bất chợt Jack nhớ đến kĩ năng điểm mạch Tử Xúc mà tên Độc Nhãn Long đã từng thi triển nhằm phong tỏa các huyết đạo trên người nó. Lần ấy Jack suýt chút nữa đã không còn toàn mạng trở về.

“Một lát sẽ hết công ngay thôi,” thầy Yamada nói khi nhìn thấy ánh mắt kinh sợ của Jack. “Vừa rồi thầy mới chỉ sử dụng vài thành công lực.”

“Tuyệt vời quá,” Kazuki nói. “Thầy làm tiếp nữa được không ạ?”

“Không! Nội tạng con người rất dễ bị tổn thương,” vị thiền sư lí giải. “Biểu diễn một lần còn được, chứ lần thứ hai có thể mất mạng đấy.”

Nói đoạn ông đỡ Jack đứng lên.

“Giờ thầy muốn các con thử đọc khẩu quyết này.”

Một bầu không khí vừa háo hức vừa lo lắng bao trùm cả lớp.

“Đừng ngại,” thầy Yamada khoanh tay nói. “Trong lớp, các con sẽ chỉ tập với cái mõ của ta thôi.”

Một tràng rên rỉ thất vọng phát ra từ phía Kazuki và băng Bọ Cạp của hắn.

“Nên nhớ, đây là kĩ năng chiến đấu nhằm chống lại kẻ thù. Thôi được rồi, các con xếp hàng lại đây nào.”

Nghe hiệu lệnh, cả lớp bèn đứng ngay ngắn vào hàng. Người đầu tiên chính là Saburo. Thầy Yamada hướng dẫn cậu bé đứng cách chiếc mõ một đoạn ngắn.

“Để thực hiện đòn khí công này, con phải biến mình thành dây cung và mũi tên. Vận khí xuống đan điền,” ông vừa nói vừa chỉ vào khu vực ngay dưới bụng Saburo. “Hành động này cũng tựa như kéo dây cung vậy. Sau đó con mới thả bụng lại, dồn hết khí hét lên một tiếng “YAH!”. Bước này chính là bắn mũi tên ra khỏi dây cung.”

Saburo bèn đỏ bừng mặt mũi lấy hơi rống lên một tiếng thật lớn. “YAAAAAH!”

Chiếc mõ vẫn cứ trơ trơ.

“Tốt lắm, rất có cố gắng,” thầy Yamada khen ngợi, “nhưng con không được dùng hơi từ cổ họng để phát ra. Khẩu quyết phải được đọc ra từ đan điền, nơi con trữ sẵn khí mới được.”

Saburo vội vàng gật đầu rồi nhanh chóng trở ra cuối hàng chờ đến lượt thử lại.

“Khi các con thành thục hơn một chút, chiếc mõ sẽ bắt đầu phát ra âm thanh. Càng về sau chúng ta sẽ xếp hàng ra xa mục tiêu hơn, cho đến khi các con đủ khả năng hạ gục kẻ địch từ bất kì cự li nào.”

Buổi chiều hôm đó, Vũ Đức Đường tràn ngập những tiếng la, hét, rống đủ giọng. Khi đến lượt của Jack, dù nó đã cố gắng hét to nhất có thể, nhưng cũng như tất cả những người còn lại, chiếc mõ chẳng hề động đậy chút nào.

Giờ là phiên của Yori thử.

Jack quan sát cậu bé lấy hơi rồi... thở hắt ra.

Cả lớp bật cười lẫn lộn trước tiếng động kì cục phát ra từ cậu bé. Đến thầy Yamada cũng không nhịn được, phải mỉm cười.

Yori không biết giấu mặt đi đâu. Xấu hổ đến cùng cực, cậu bé ước gì được chui vào một cái lỗ. Thế rồi như một chú chuột nhắt, Yori chạy vụt ra ngoài cánh cửa Vũ Đức Điện.

TƯỜNG VŨ KHÍ

“Đứng dậy chọn vũ khí đi,” thầy Kyuzo chỉ vào Jack giữa đám học sinh đang ngồi thành hàng tại Vũ Đức Điện rồi ra lệnh cho nó.

Vị võ sư Thể Thuật đứng ngay giữa võ đường, đôi bàn tay nhỏ thó của ông nắm chặt trong tư thế chống nạnh. Với thân hình không to lớn hơn một đứa bé là bao, trông ông lại càng trở nên tí hon nếu đem so sánh với những chiếc cột gỗ khổng lồ dùng để đỡ trần nhà khổng lồ của Vũ Đức Điện. Bất chấp ngoại hình nhỏ bé, tất cả các võ sinh học trong trường đều biết rằng không nên xem thường khả năng chiến đấu tay không của người đàn ông này. Đây là còn chưa kể đến tính cách cáu bẳn nhỏ nhen nữa.

Thầy Kyuzo đưa cặp mắt màu đen của mình hướng theo bước chân của Jack đến khu tường vũ khí. Jack chỉ biết đứng sững sờ khi trước mặt nó là cả một bộ sưu tập các loại vũ khí khác nhau. Trong số đó có những loại quen thuộc như kiếm gỗ hay trường kiếm *katana*, cũng như bộ sưu tập đoản kiếm *tantō* các loại. Jack để ý thấy bên góc có vài thanh Đại Thái Dao *Nodachi* - loại đao này có lớp vỏ bên ngoài rất dài nhằm che đậy phần lưỡi kiếm cũng dài không kém bên trong. Jack nhớ lại lần thầy Masamoto đụng độ với thứ vũ khí này, ông đã phải dùng đến mái chèo mới khắc phục được tầm sát thương vô cùng lợi hại của nó.

Phía bên trái là một hàng dài cung và tên, cùng vô số bổng dài ngắn các loại. Bên phải dựng sẵn một hàng thương dài sắc nhọn - một vài trong số đó còn có cả gai nữa; phần lưỡi được mài bén phục vụ cho các đòn thế chặt chém; ngoài ra còn có đinh ba, thứ vũ khí được tạo ra nhằm tăng cường tối đa mức sát thương đối thủ.

Đưa mắt lướt dọc theo khu vực trưng bày các loại vũ khí chuyên dụng hơn. Jack bắt gặp một chiếc quạt kiểu Nhật, tuy vậy nó không hề ngạc nhiên vì trước đây đã từng bị một ả *kunoichi*, ninja nữ truy

sát bằng thứ này rồi. Ngoài ra ở đây cũng có cả côn nhị khúc, Thế Dao *naginata*, lưỡi hái, và một vài chiếc gậy sắt có gai trông rất dễ sợ.

“Nhanh lên! Chờ cậu chọn xong vũ khí chắc định đuổi tới đấy rồi đây,” thầy Kyuzo lên tiếng căn nhắc, một bên ria mép của ông cứ nhấp nhồm ra vẻ sốt ruột.

Jack cầm ngay một chiếc gậy. Ông ấy đã thích thì nó sẵn lòng chiều thôi.

Có điều Jack không ngờ món vũ khí này lại nặng đến mức gần như không thể nhấc lên nổi. Bất giác nó buông tay ra và bị phần cán gậy đập vào chân một phát. Cả lớp liền bật cười sặc sụa trong lúc nó nhăn nhó nháy lò cò vì đau.

“Muốn cầm kim bông thì chưa đủ trình đâu, ngoại quốc ạ!” thầy Kyuzo rít lên. “Lấy món nào vừa với sức hèn lực mọn của cậu ấy.”

Nóng máu, Jack với ngay món vũ khí gần nó nhất. Một thanh đoản kiếm *tantō*.

Như thường lệ, thầy Kyuzo lại chọn nó làm bị bông để ông thị phạm cho lớp quan sát các chiêu võ thuật của mình. Jack đã quá quen với việc bị hạ nhục, sỉ vả, quăng vật, đấm đá, lê lết khắp võ đường rồi. Khác chẳng chỉ là hôm nay đột nhiên lại có việc sử dụng vũ khí trong giờ Thế Thuật, và thật sự nó chẳng muốn nghĩ đến phần hậu quả chút nào cả.

“Cái này xứng tầm rồi đấy,” thầy Kyuzo nói, “đây là một món vũ khí hay để trình bày cách tước vũ khí đối phương. Đâm vào bụng ta nào.”

Jack chớp mắt lia lịa vì kinh ngạc.

“Làm đi!” thầy Kyuzo la lớn.

Jack bèn phóng dao đến thẳng vùng dạ dày ông ta. Vị võ sư dễ dàng tránh sang bên rồi tung nắm đấm vào cổ tay Jack, trước khi chặt một nhát vào cổ họng nó. Thanh *tantō* rơi xuống sàn chỉ vài giây trước khi Jack đổ gục ngay bên cạnh.

“Nguyên tắc đầu tiên chính là tránh đòn,” thầy Kyuzo bắt đầu giảng trong khi Jack bò dậy thở dốc. “Cho dù đối phương có ra đòn hiểm hóc đến đâu, các trò cũng tuyệt đối phải tránh ngay lập tức.”

Đến lúc này Jack mới lồm cồm đứng dậy xoa cổ mình được. Nó chưa bất tỉnh hẳn có nghĩa là thầy Kyuzo không tung ra hết sức. Nhưng rõ ràng ông ta đã cố tình đánh mạnh hơn mức cần thiết gấp nhiều lần.

Jack chợt nhận thấy Akiko đang ôm đầu, vẻ mặt như không thể tin được vào cách hành xử của vị võ sư đối với học trò của mình.

“Chọn một món vũ khí khác đi.” Ông tiếp tục ra lệnh, không để cho nó có thời gian hồi phục.

Jack quyết định cầm lấy một thanh kiếm gỗ. Đây là món vũ khí nó thấy quen thuộc và sử dụng thành thạo nhất, sẽ không đến nỗi ê chề như lúc nãy. Nghĩ bụng, Jack quay mặt về phía thầy Kyuzo.

“Một võ sĩ với thanh kiếm trong tay sẽ khó đối phó hơn nhiều,” vị võ sư Thể Thuật gật đầu lí giải. “Khoảng cách và thời điểm đều phải thật chuẩn xác.”

Nhanh như điện xẹt, Jack vung kiếm chém xuống đầu thầy Kyuzo.

Do đã biết trước nó sẽ làm gì nên ông dễ dàng né tránh bằng cách nhảy sang bên phải nó, đỡ lấy phần cổ và khuỷu tay rồi tung một đòn khóa chặt.

“Nguyên tắc thứ hai là gây ra đau đớn, qua đó khiến đối thủ phân tâm, thậm chí là tê liệt hoàn toàn,” vị võ sư tiếp tục giảng trong lúc đè mạnh hơn khiến Jack tái mặt đi vì đau. “Trong chiến đấu, các trò có thể nối tiếp bằng một vài động tác đơn giản để xả đối phương ra làm hai khúc bằng chính kiếm của hắn.”

Dù đã buộc được Jack phải buông kiếm ra nhưng thầy Kyuzo vẫn đập cho thanh kiếm gỗ bật ngược trở lên háng nó. Cả lớp đều nhăn nhó mặt mày khi thấy phần lưỡi kiếm đập vào phần cơ thể từ hạ bộ ngược trở lên ngực Jack. Tuy va chạm này khá nhẹ nhưng vẫn rất đau, và Jack cảm thấy mừng vì lúc nãy đã không chọn trường kiếm để tấn công.

“Nếu biết cách chế ngự vũ khí đối phương thì lại càng tốt nữa. Và đây cũng chính là nguyên tắc thứ ba.” Thầy Kyuzo vẫn tiếp tục bài giảng của mình, mặc kệ Jack rên rỉ đau đớn. “Cầm một cây thương ra đây đi.”

Điên tiết, Jack cầm luôn thanh đinh ba xông thẳng tới vị thầy của mình. Vị võ sư chỉ bình tĩnh tránh phần mũi nhọn rồi đạp luôn vào cổ chân nó. Nằm chặt đinh ba trong tay, ông giật phút ra khỏi tay Jack rồi đạp luôn vào hàm nó. Lần thứ hai trong ngày Jack nằm gục ra sàn.

“Đứng dậy!” thầy Kyuzo rít lên, không một chút thương xót. “Ta cho cậu thêm một cơ hội nữa đây. Hay là kiệt sức rồi?”

Lắc đầu lấy lại tỉnh táo, Jack run rẩy đứng thẳng trở dậy. Bên ngoài, Akiko đã dùng tay bịt kín mắt, không còn dám theo dõi diễn biến nữa. Yamato liên tục ra dấu bảo nó nên bỏ cuộc ngay đi thì hơn.

Dù biết mình đang bị gài bẫy, nhưng máu nó đã sôi đến óc và đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội báo thù này. Nhìn lướt qua hàng vũ khí, nó chợt nhận ra một thứ có thể khống chế được ông võ sư xấu tính của mình. Nó nhanh chóng cầm thứ vũ khí có hai đầu nhọn được nối bởi một sợi xích dài. Chỉ có thể là vật này mà thôi.

Liên tục xoay vòng côn nhị khúc trên đầu, Jack phóng tới chỗ vị võ sư Thể Thuật. Nó không khỏi khấp khởi mừng thầm khi thấy ông này vội vàng lùi ra phía sau.

“Những món vũ khí kiểu này sẽ rất khó để khống chế.” ông vừa nói vừa tiếp tục lùi lại. “Các trò không thể đỡ, không thể nắm, và cũng rất khó tránh nó.”

Jack nhoen miệng cười. Lần đầu tiên trong đời, nó được ở trên cơ thầy Kyuzo. Nó có cơ hội đánh trúng ông ta, và đang định làm điều đó...

“Lựa chọn duy nhất sẽ là một đòn,” ông vừa hét vừa lao đến phía Jack. “Ném vai!”

Jack cố xoay côn nhị khúc nhanh hết mức có thể. Thầy Kyuzo vươn tay dài hết cỡ. Cánh tay trước ông nắm vào đầu Jack, vận dụng lực phóng tới từ đòn thế dễ dàng làm nó mất thăng bằng. Tay còn lại ông nắm chặt dây xích rồi vạt luôn Jack xuống sàn. Người nó tung lên không trung rồi rơi xuống võ đường lần thứ ba, hai tay khóa vào nhau trong tư thế rất tệ hại.

“Đòn ném vai được thực hiện dựa trên nguyên tắc chuyển động tròn: một quả cầu sẽ không bao giờ rời khỏi trục xoay của nó cả,” thầy Kyuzo giải thích. Nói đoạn ông bước đến giật côn nhị khúc ra khỏi tay Jack, nhưng vẫn để mặc nó trong thế bị khóa tay bất chấp Jack đã xin hàng. “Trong trường hợp này, chúng ta không thể kháng cự lại sức mạnh của đối phương, mà ngược lại cần phải lợi dụng nó, ném ngược hẳn ta lên không trung.”

Jack càng đập tay dữ dội hơn, nó đã đau đến độ không chịu nổi nữa. Ấy thế mà thầy Kyuzo vẫn bình tĩnh nói tiếp, mặc kệ nó ra sao thì ra.

“Vừa rồi ta đã trình bày ba nguyên tắc tước bỏ vũ khí của đối phương, một trong những kĩ năng có thể giúp các trò sống sót trên chiến trường. Giờ thì chọn cho mình vũ khí rồi bắt cặp tập với nhau đi.”

Đến giờ ông mới chịu mở khóa cho Jack rồi xua tay đuổi nó đi như một món đồ chơi bị ruồng bỏ.

Đau đớn xoa xoa phần khuỷu tay, Jack quay lại nhập bọn cùng Akiko và các võ sinh khác đang đứng chọn vũ khí.

“Sao cậu lại để thầy ấy hành hạ mình như thế?” Akiko lo lắng nói với nó trong lúc thử một ngọn kích.

“Tớ có *xung phong* làm bị bông trong giờ Thể Thuật hồi nào đâu,” Jack phản đối. “Chính ông ta luôn bắt tớ phải làm đấy chứ. Nói thật chẳng biết khi chiến tranh nổ ra ông ta sẽ đứng về bên nào nữa.”

“Jack à, đừng ăn nói như vậy,” cô bé mắng nó. “Cậu không nên nghi ngờ lòng trung thành của thầy ấy đối với thầy Masamoto. Nếu ông ấy nghe thấy, cậu sẽ gặp rắc rối hàng tháng trời đấy.”

Jack nhún vai. “Trước sau gì mà chẳng bị.”

“Ui cha, cái món này nặng thật nha,” Saburo rên rỉ trong lúc cố gắng nhấc cây kim bông *kanabō* lên. “Nó mà đập trúng thì nát sọ chứ chẳng chơi!”

Yamato xoay tròn côn nhị khúc trên tay. “Hồi nãy cậu chọn món này cũng có lí thật, nhưng nếu đã muốn tấn công từ xa, sao không lấy hắc cung tên mà dùng?”

“Ý hay đấy, thách ai đỡ được thứ đó luôn!” Saburo tiếp tục phồng mang trợn má với cây gậy trên tay.

“Ô, thế à?” vị võ sư Thể Thuật lên giọng thách thức sau khi bắt ngờ xuất hiện sau lưng Saburo.

“Dạ... dĩ nhiên rồi ạ?” Saburo giật mình lắp bắp làm rơi luôn chiếc gậy đánh coong một tiếng xuống sàn.

“Chỉ cần chút phản xạ là được thôi.”

“Nhưng làm sao có thể dừng một mũi tên đang bay được ạ?” Saburo vẫn không tin dù thầy Kyuzo tỏ ra rất tự tin.

“Bằng tay không chứ sao.”

Saburo lại càng hoài nghi hơn trước.

Thầy Kyuzo trừng mắt nhìn thẳng nhóc dám hỗn hào với mình, nhưng rồi ông nhận ra các võ sinh khác cũng đang tụ tập xung quanh, chờ đợi để được chiêm ngưỡng màn hành động này.

Thấy vậy thầy Kyuzo cầm luôn một bộ cung tên ra rồi nói. “Ta cần một đứa có khả năng cung thuật tốt. Akiko, trò nhắm thẳng vào tim mà bắn nhé.”

Nói đoạn ông bước ra phía bên kia Vũ Đức Điện, bất chấp Akiko nài nỉ xin thôi.

“Còn chờ gì mà không bắn đi?” ông ta vắn lại. “Đừng có làm mất thời gian của ta thêm nữa.”

Dẫu biết thầy Kyuzo là một người nóng tính, nhưng Jack ngờ rằng ông ta chủ yếu muốn thể hiện khả năng võ thuật của mình trước cả lớp mà thôi. Người đàn ông này rất tự ti về hình thể của mình nên luôn tìm cách chứng tỏ ta đây là người mạnh nhất, nhanh nhất, khéo léo nhất trên đời này.

Akiko bèn lấy một mũi tên tra vào dây cung. Cánh tay giương cung lên ngắm bắn của cô hơi run run.

Một bầu không khí hồi hộp lan tỏa khắp võ đường. Không ai dám nhúc nhích, mọi người đều muốn quan sát xem liệu thầy Kyuzo sẽ làm gì.

Akiko thả tay, mũi tên lao vút về phía vị thầy.

Sượt qua vai ông và cắm phập vào cây cột phía sau.

“Ta đã bảo là phải nhắm thẳng vào tim cơ mà!” thầy Kyuzo gầm lên giận dữ. “Bắn kiểu đấy thì chụp tên để làm cái gì?”

Akiko lo lắng liếc môi rồi quyết định bắn ra mũi tên thứ hai. Lần này cô bé nhắm thẳng vào tim thầy Kyuzo.

Jack biết mũi tên này sẽ không bao giờ đi trật mục tiêu. Rất có khả năng bọn chúng sẽ phải chứng kiến vị võ sư Thể Thuật của mình qua đời ngay trên lớp học.

Mũi tên xé gió bay đi, lao thẳng về phía mục tiêu.

Ngay trong khoảnh khắc cuối cùng, thầy Kyuzo đã tóm gọn nó trong bàn tay phải của mình.

Cả lớp há hốc mồm kinh ngạc.

Thầy Kyuzo đứng tại chỗ vài giây để tận hưởng cảm xúc thất thần trên khuôn mặt của bọn học trò rồi bệ vệ đi về phía chúng, trả lại mũi tên cho Akiko.

“Còn ai thắc mắc gì nữa không?”

THƠ TÌNH

“Mọi người biết tin gì chưa?” Saburo chạy như bay trên hành lang ngay hôm sau đó.

Jack, Yamato cùng những đứa khác đang trên đường đến Ứng Diệu Đường cho giờ học làm thơ *haiku* tiếp theo. Tất cả đều đứng lại chờ Saburo hớn hển lấy hơi.

“Có người phóng hỏa đốt một nhà thờ Cơ Đốc giáo ngay cạnh Hoàng Cung hôm qua đấy!”

“Chẳng lẽ cuộc chiến đã bắt đầu rồi sao,” Kiku nói, mặt cô bé tái nhợt hẳn đi.

“Không, chỉ mới là một cuộc tấn công nhỏ lẻ thôi. Các thầy cô cho rằng rất có thể một tên võ sĩ vô chủ nào đó đang trên đường đến Edo đã tiện tay châm lửa. Nghe nói Lãnh chúa Takatomi tức giận ghê lắm.”

“Thế có ai bị thương trong vụ hỏa hoạn không? Jack ngập ngừng hỏi.

Saburo nghiêm nghị gật đầu. “Một tu sĩ bị mắc kẹt bên trong...”

Mọi người đều im lặng. Dường như Lãnh chúa Kamakura đã nâng tầm các hoạt động của mình thêm một bước. Trước đây mỗi tuần đều có tin về các tu sĩ hay người nước ngoài bị hành quyết, nhưng đây là lần đầu tiên xảy ra một cuộc tấn công trực tiếp đến một nhà thờ tọa lạc ngay tại Kyoto này.

“Thế còn vụ võ sĩ vô chủ là sao vậy?” Yamato lên tiếng hỏi.

“Ai mà biết. Có điều nghe nói gần đây đường Tokaido dẫn đến Edo lúc nào cũng tập nập *ronin* và bọn *ashigaru* theo lời hiệu triệu đến quy hàng Lãnh chúa Kamakura.”

“Bọn họ đến từ đâu vậy nhỉ?” Kiku thắc mắc. “Cứ đà này thì ông ta sở hữu trong tay cả một đội quân bách chiến bách thắng rồi còn

gì.”

“Nên nhớ bốn vị lãnh chúa còn lại trong Hội Đồng Chấp Chính cũng đều có quân đội riêng cả,” Akiko cố tìm cách trấn an bạn mình. “Nếu hợp quân với nhau, họ thừa sức đánh bại Lãnh chúa Kamakura mà.”

Jack đang định hỏi thêm một câu nữa thì bất chợt thấy bóng Yori bước ra từ Đại Phật Đường. Jack tự hỏi không biết cậu bé vừa đi đâu về.

Cả bọn bèn chạy đến khi thấy Yori nằm dài ra trên các bậc thang của Vũ Đức Điện, một cái tô đồng vẫn đặt ở trên đùi. Cậu bé nhìn lên, mỉm cười tuy kiệt sức nhưng thanh thản với những đứa bạn của mình.

Saburo ngồi phịch xuống ngay bên cạnh Yori.

“Hôm qua cậu đã bỏ lỡ mất buổi Thể Thuật thú vị nhất từ trước đến giờ đấy. Thầy Kyuzo còn biểu diễn bắt lấy mũi tên đang bay chỉ bằng một tay luôn!” vừa nói cậu chàng vừa làm điệu bộ như đang tóm lấy một vật gì đó trong không khí vậy.

Yori cũng cố nhướn mày lên để ghi nhận lòng nhiệt thành của thằng bạn.

“Cậu có sao không?” Akiko khuyu gối trước mặt Yori hỏi. “Từ lúc cậu chạy khỏi lớp của thầy Yamada đến giờ, bọn tớ lo lắng suốt đấy.”

“Hôm qua tớ đã đến xin lỗi thầy ấy,” Yori yếu ớt đáp.

“Suốt cả ngày ấy á?” Kiku hỏi, cô bé đưa ánh mắt đầy lo lắng nhìn Akiko.

“Thầy ấy đã dành thời gian nói chuyện với tớ. Thật ra là rất nhiều chuyện. Sau đó thầy ấy yêu cầu tớ lau dọn tượng Đức Phật để có thêm thời gian suy ngẫm về những lời mình đã nói.”

“Nhưng bức tượng đó to đến thế kia mà!” Jack xót xa nhìn đôi bàn tay nhỏ nhắn dính đầy bụi bẩn của bạn.

“Thật là không công bằng. Cậu chỉ bỏ ra ngoài thôi chứ có gì đâu mà phải làm như thế.”

“Không đâu, sự thật là tớ đã quá hỗn hào,” Yori nói. “Thầy ấy trừng phạt tớ như vậy là hoàn toàn xứng đáng rồi. Hơn nữa, sau khi được thầy ấy giải thích, tớ thấy thoải mái hơn nhiều rồi.”

“Thế thầy ấy đã nói gì với cậu?” Yamato lên tiếng.

“Thầy bảo rằng một người võ sĩ phải luôn cống hiến cả khi chiến đấu lẫn cho võ thuật. Chúng ta có nghĩa vụ phải làm ra thứ đáng để con người ra sức bảo vệ.”

Nói đoạn cậu bé cầm chiếc tô đồng và tấm đệm đang để trên đùi lên.

“Thầy ấy còn cho tớ cái tô này để tập luyện. Khí thuật không đơn giản chỉ là độ to hay nhỏ của tiếng hét; mà mấu chốt nằm ở việc tập trung tinh thần tốt đến đâu,” Yori lí giải, mắt cậu bùng lên ngọn lửa hi vọng. “Thầy ấy còn nói chỉ cần một cơn gió dù là nhẹ nhất cũng có thể lay động cả đại dương rồi.”

Cô Nakamura trao lại Jack phần bài tập làm thơ *haiku* của nó. Vị nữ võ sư lắc đầu thất vọng làm mái tóc dài trắng như tuyết cũng rung động theo.

“Tại sao em cứ cố gắng đưa lập trường của mình vào bài thơ vậy,” cô nói bằng chất giọng lạnh như băng. “Biển *giận dữ*. Hoa *rực rỡ*. Cô đã nói mãi rồi, đừng dùng những từ biểu đạt cảm xúc cá nhân của mình vào bài thơ. Người đọc bài *haiku* của em mới là người đánh giá sự việc được diễn đạt, chứ không phải em.”

“Vâng, thưa cô,” Jack thờ dãi đáp. Nó thật sự không thể hiểu nổi. Trước giờ nó vẫn nghĩ rằng thi ca là phải viết về tình yêu, cảm xúc, say mê. Đây vốn là lí do tại sao nhà soạn kịch William Shakespeare lại nổi tiếng đến vậy ở Anh Quốc. Rất dễ bắt gặp những đoạn như “Ta muốn ví nàng với ngày hè rực lửa. Vẻ đẹp nàng còn vượt cả thi ca...” hay đại loại thế trong tác phẩm của ông. Thế nhưng người Nhật hoàn toàn ngược lại, họ sống khép kín với cảm xúc tới mức tuyệt đối không được đưa vào trong nghệ thuật luôn.

Cô Nakamura tiếp tục di chuyển về phía Yori. Bằng một cái nhìn đầy nghiêm khắc, cô đọc thật kĩ bài thơ của cậu.

“Rất cố gắng. Em có triển vọng tốt đấy,” cô nhận xét.

Yori mỉm cười hớn hở. Thế nhưng lời khen của vị võ sư chỉ dừng lại tại đây.

“Có điều, em nên tránh lặp lại một vấn đề hai lần trong cùng một bài thơ. Em đã sử dụng ở đây từ *lạnh* rồi mà xuống kia lại thêm một từ *rét* nữa. Như vậy là không được. Em lãng phí mất một từ mà chẳng diễn đạt thêm cho người đọc được bao nhiêu về vấn đề muốn thể hiện. Thử lại đi nhé.”

Yori bối rối cầm lại bài thơ của mình rồi bắt đầu chỉnh sửa.

Cứ thế cô Nakamura đi một lượt khắp lớp, liên tục chỉ ra các sai phạm, hiếm lắm mới nói được vài lời ngợi khen.

“Kazuki, đọc to bài thơ của em cho cả lớp cùng nghe đi. Cô thấy nó cần được mọi người lưu tâm.”

Kazuki liền đứng ngay dậy cầm tờ giấy ngay ngắn trong tay, tự hào cất to giọng đọc:

*"Rút cặp cánh
ra khỏi thân chuồn chuồn
là nó thành quả ớt."*

Mọi người vui vẻ vỗ tay tán dương, nhưng cái nhìn lạnh lùng của cô Nakamura đã ngay lập tức khiến cả lớp im bật. “Cô nói muốn các em lưu tâm chứ không phải khen ngợi. Đây không phải là tinh thần của một bài *haiku*. Cậu ta đã giết chết con chuồn chuồn đó. Muốn làm một bài thơ *haiku* hay, các em phải thổi hồn vào nó mới đúng, lẽ ra nên viết như thế này:

*"Gắn cặp cánh
vào thân quả ớt
là ra con chuồn chuồn."*

Một vài tiếng ồ hiểu ý vang lên khắp võ đường. Kazuki ngồi phịch xuống đất, thất vọng vì giây phút vinh quang của mình bị bóp nát nhanh chóng.

“Cô mong rằng khi mùa thu đến, chất lượng những bài thơ *haiku* của các em sẽ được nâng lên tầm cao mới,” vị võ sư thở dài. “Nhưng

dù sao thì hầu hết cũng đã đạt đến mức chấp nhận được nên có lẽ vào đông cô sẽ cho mở một hội *kukai* nho nhỏ. Từ giờ đến đó cũng tương đối dư dả thời gian cho những ai đang cần phải cố gắng hơn."

Lời tuyên bố này của cô Nakamura ngay lập tức khiến cả phòng tràn ngập ánh mắt tròn xoe ngơ ngác. Vị nữ võ sư trừng mắt lên rồi làm điệu bộ ngán ngẩm trước sự thiếu hiểu biết của đám học sinh này.

"*Kukai* là hội thi làm *thơ haiku*. Nói trước luôn là cô sẽ mời nhà thơ lừng danh Saigyo đến làm chủ trì nữa, nên các em liệu mà chuẩn bị cho đàng hoàng vào đấy!"

Nói đoạn cô phúi tay kết thúc giờ học. Sau khi thu dọn lại nghiên mực, giấy cũng như bút lông, cả lớp lũ lượt kéo nhau ra khỏi Ứng Điều Đường.

"Tuyệt quá đi mất!" Yori hào hứng trong lúc cả bọn xỏ chân vào đôi dép đặt trước sảnh. "Nghĩ mà xem, đích thân ngài Saigyo danh tiếng lầy lừng sẽ đến trường chúng ta! Trước giờ tớ vốn luôn ngưỡng mộ những bài thơ của ông ấy."

"Có thể tớ cũng sẽ tham gia cái hội thi đó," Saburo lên tiếng làm cả đám hết hồn.

"Cậu ấy á?" Akiko ném về phía chuyên gia tếu táo này cái nhìn ngờ vực. "Người ta không có giải thưởng đặc biệt nào dành cho bài thơ mô tả hoạt động cơ thể xuất sắc nhất đâu à nha."

"Nếu vậy tớ sẽ viết một bài thơ tình!"

"Cậu thì biết gì về tình yêu mà đòi viết thơ tình?" Akiko cười lớn.

Câu nói của cô bé khiến Saburo khó chịu ra mặt. "Thế các cậu thì hơn tớ chắc."

"Akiko ơi!" đúng lúc ấy, Takuan xuất hiện vẫy tay gọi Akiko.

"Mà cũng có khi không bằng ai đó thật," Saburo lẩm bẩm rồi tách nhóm đi một mình về phía Điệp Trùng Đường ăn trưa.

Nghe lời bình phẩm này, Jack bất giác nhìn về phía Akiko đang trò chuyện cùng Takuan.

"Đi thôi Jack ơi," Yamato vừa đuổi theo Saburo vừa quay đầu gọi nó. "Không nhanh lên là thi sĩ Saburo xơi hết phần tụi mình đó!"

Jack cúi xuống tìm dép và vô tình nghe thấy Takuan nói, “Tớ định sẽ dùng bài *haiku* này tham gia vào cuộc thi, cậu cứ thẳng thắn góp ý giúp tớ nhé.”

“Dễ thương lắm,” Akiko cúi xuống đọc tờ giấy trên tay anh chàng rồi nói. “Bài thơ mô tả cảnh ngọn núi thật đẹp, làm tớ cứ ngỡ như mình vừa ở đó vậy.”

“Thế tớ tặng cậu ha,” Takuan đề nghị.

Akiko đỏ mặt cúi đầu nhún nhường. “Nhưng cậu nói sẽ dự thi bằng bài thơ này mà.”

“Thì tớ viết lại bài khác là được chứ có sao đâu,” Takuan vừa nói vừa đặt tờ giấy vào tay cô bé. “Vinh hạnh lớn nhất của tớ là cậu cảm thấy thích mà.”

“Thế thì cảm ơn cậu vậy,” Akiko đáp rồi cúi đầu nhận bài thơ *haiku*.

“Nhanh lên chứ Jack!” Yamato nôn nóng gọi nó từ phía bên kia sân.

Jack bèn theo sau cậu bé vào Điệp Trùng Đường, dù thật sự nó chẳng còn bụng dạ nào mà ăn uống nữa.

“Chắc là cậu cũng tham gia vào hội thi *kukai* sắp tới nhỉ?” Jack lên tiếng hỏi trong lúc nhìn từ cửa sổ phòng Yori lên bầu trời lấp lánh ánh sao bên trên.

“Yah!” Yori khò khè.

“Theo cậu tớ có nên đăng ký không?”

“Yah!” Yori lại tiếp tục hô.

“Này, có *nghe* tớ nói gì không đấy?”

“Yah!”

Yori vẫn đứng trong góc phòng, liên tục hướng về phía cái tô đồng được đặt ở phía đối diện mà la to. Cậu bé đang nỗ lực tập cách làm cái tô kêu lên. Kể từ lần chuyện trò với thầy Yamada đến giờ, Yori luôn tâm niệm rằng khí thuật sẽ là chìa khóa mở ra tài năng chiến đấu ẩn giấu bên trong mình, cũng như giúp cậu có thể sống sót qua cuộc chiến tranh sắp tới. Bất chấp cố gắng ấy, cái tô vẫn đứng im bất động.

Chợt Jack thấy một bóng người lén đi trong sân. Nó đoán là Akiko đang đi cổng sau ra khỏi trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Hắn cô bé lại đến chỗ Long An Tự tìm gặp nhà sư kì quặc đó.

“Xin lỗi cậu nha Jack, lúc nãy cậu nói gì vậy?” Yori hỗn hển vừa thở vừa hỏi.

“Tớ hỏi là cậu có định tham dự hội thi *kukai* lần tới không?”

“Nếu tớ nghĩ mình làm được một thứ gì đó có thể gây ấn tượng cho ngài Saigyo thì được. Nhưng mà tiêu chí của ông ấy chắc là phải cao lắm. Thế cậu đăng kí không?”

“Để làm gì? Tớ hoàn toàn mù tịt cái môn *haiku* này, chả bù với Takuan.”

Yori lập tức liếc nhìn Jack.

“Không phải tớ đồ kị với cậu ấy đâu,” Jack vừa nhấn mạnh vừa quay lưng về phía Yori. “Chỉ là hồi nãy tớ thấy Takuan tặng một bài *haiku* cho Akiko.”

“Nếu cậu muốn người khác tặng thơ đến vậy thì để tớ viết một bài cho nhé,” cậu ta vừa cố nhin cười vừa nói với nó.

“Cậu biết ý tớ không phải vậy rồi mà còn,” Jack bực mình nói. “Bộ chuyện đó không có ý nghĩa gì với người Nhật cả sao? Nam nữ mà trao nhau thơ ở Anh Quốc thì chỉ có thể là thơ tình thôi.”

“Với Takuan thì không,” Yori trấn an Jack. “Hôm nọ tớ còn thấy cậu ấy làm thơ tặng Emi. Dám cá mấy nữ sinh thường xuyên vây quanh cũng đều được cậu ấy làm *haiku* tặng cả rồi ấy chứ. Đây chỉ là một cử chỉ lịch thiệp. Cũng nhờ điều này mà cậu ấy luôn được người khác quý mến đấy. Còn nếu chuyện này khiến cậu phiền lòng đến vậy, sao cậu không tự làm một bài *haiku* tặng Akiko đi?”

“Cậu thừa biết tớ tệ hại cái khoản thơ thần này thế nào rồi mà. Nhất định cậu ấy sẽ cười sặc sụa mất thôi.”

“Đừng nói thế, cậu ấy không cười đâu mà. Tớ cũng sẽ giúp cậu nữa,” Yori vui vẻ đưa tờ giấy ra.

Jack miễn cưỡng đón lấy. “Nhưng mà chắc chắn cái này không phải là thơ tình đúng không?”

Nó mong sao Yori không nhận thấy khuôn mặt đang đỏ bừng bừng của mình.

“Đương nhiên là không phải rồi,” Yori nói bằng chất giọng và bộ mặt thánh thiện nhất có thể. “Cứ xem như là tập dượt cho hội thi *kukai* ấy.”

Mặc dù liên tục khẳng định mình không ghen, nhưng Jack dần nhận ra tình cảm mình dành cho Akiko không đơn giản chỉ là tình bạn. Nếu thành thật với lòng mình, có lẽ phải nói thẳng rằng nguyên nhân chủ yếu khiến nó dùng dằng không muốn rời Nhật Bản chính là *cô bé*.

THU DIỆP THỨC

“Sẵn sàng,” thầy Masamoto hô to ra hiệu bắt đầu bài thao diễn giữa Jack và Taro, anh trai của Saburo.

Cả hai thận trọng di chuyển từ góc Phượng Hoàng Đường tiếp cận đối phương cho đến lúc mũi trường kiếm của họ chạm vào nhau, còn đoản kiếm thì giữ thấp trong tư thế phòng ngự.

Taro bất ngờ xông thẳng lên phía trước. Thậm chí không cần phải nâng kiếm lên, anh ta vẫn đẩy được cây *katana* của Jack sang một bên mà chọc thẳng vào tim nó. Taro đã vận dụng một cách hoàn hảo lực ra đòn của mình nên Jack chỉ cảm thấy phần mũi kiếm chạm nhẹ vào ngực nó.

“Tốt lắm Taro. Một đòn gạt - đâm tuyệt vời,” thầy Masamoto khen ngợi. “Jack, đến lượt trò.”

Tương tự như cách Taro ra đòn, Jack lướt kiếm dọc theo chiều dài thanh *katana* hướng về tim anh ta. Nhưng nó còn chưa kịp đâm đến đích, nó đã bị phần cuối thanh kiếm trên tay Taro đâm vào bụng mất rồi. Rõ ràng đường gạt của Jack đã không đạt được độ rộng cần thiết.

“Nếu đây mà là một thanh kiếm thật, trò đã bị đâm lòi ruột rồi đấy,” thầy Masamoto cất giọng, nét nghiêm khắc lộ rõ trên khuôn mặt có vết sẹo dài chạy trên nửa bên phải của ông. “Chiêu này đòi hỏi người ra đòn phải có được sự chuẩn xác cao độ. Dồn thêm lực vào chân, cơ thể, cũng như tay của mình, và cố gắng phối hợp hài hòa cùng lúc với nhau.”

“Vâng, thưa thầy,” Jack đáp rồi buồn bã ngồi quỳ trở lại trong hàng các võ sinh phía trước. Nó là đứa duy nhất trong lớp chưa thành thực được kĩ năng gạt - đâm này.

“Bây giờ chúng ta sẽ tiếp tục với chiêu Thu Diệp Thức,” thầy Masamoto tuyên bố, “một thế đánh trong bộ Nhị Thiên có thể nói là rất hợp với khí trời lúc này. Nguyên lí của Thu Diệp Thức là tác động một lực vào thanh kiếm chủ đạo của đối phương, buộc anh ta phải buông vũ khí ra, sau đó lợi dụng đoạt ngay lấy. Các trò quan sát một lượt cho kĩ nhé.”

Nói đoạn, thầy Masamoto và thầy Hosokawa cùng tuốt gươm ra khỏi vỏ. Thầy Hosokawa tấn công trước, nhưng thầy Masamoto vẫn thản nhiên tiến tới, dùng phần lưỡi của thanh trường kiếm trên tay chém mạnh vào thanh *katana* của thầy Hosokawa hai nhát liên tục. Kiếm của vị võ sư Kiếm Thuật liền rơi cách xuống sàn.

“Đòn thế này đòi hỏi chúng ta phải thật nhanh, không cho đối phương có cơ hội kịp ra đòn,” thầy Masamoto hướng dẫn rồi ra hiệu cho cả lớp đứng dậy tự tập lấy động tác vừa rồi.

“Luyện cho thật thành thực đi.”

Mừng thầm vì cuối cùng cũng thoát khỏi giờ học căng thẳng của thầy Masamoto, Jack đứng một mình ngoài hiên khu Nam Thiên Viên. Nó hờ hững đưa mắt nhìn về phía bãi cát trắng được sắp xếp cho ra dáng những gợn sóng nhỏ. Đây là một trong những đặc tính kiến trúc chủ yếu cho cả khu vườn được trang trí bởi đá hoa cương và các bụi cây được tỉa tót nắn nót này. Xa xa phía bên kia mới thấy xuất hiện thêm một cây thông lâu năm, cành lá buông thõng nhìn không khác gì một cụ già đang chống gậy.

Jack hít một hơi thật sâu, những mong cảnh vật thanh bình nơi đây có thể giúp nó nguôi ngoai phần nào.

Cho đến tận cuối buổi học sáng nay, nó vẫn không thể lĩnh hội được tinh hoa của Thu Diệp Thức. Tại sao chỉ mình nó không làm được? Trước đây nó là một tay kiếm không tồi. Nhưng từ ngày học cách cùng lúc sử dụng cả đoản và trường kiếm, dường như nó cũng mất luôn sự chuẩn xác và nhanh nhạy vốn có. Điều khiến Jack thấy khổ sở nhất là sau ba tháng khổ luyện tuyệt kĩ Nhị Thiên, kĩ năng của nó còn trở nên tệ hại hơn trước kia rất nhiều.

Nó biết nhất định ẩn đằng sau vẻ đơn giản kia phải là một thứ bí mật gì ghê gớm lắm. Hoặc giả thầy Masamoto vẫn chưa tiết lộ, còn

không chắc là nó đã vô tình bỏ sót mất rồi. Nó không thể bỏ cuộc được. Với tình hình chiến trận đang cận kề, còn hành tung của Độc Nhãn Long vẫn nằm trong vòng bí mật, tuyệt kĩ Nhị Thiên chính là chiếc phao cứu sinh cuối cùng của nó.

Jack đang mài miết theo dòng suy nghĩ thì Taro bước ra từ Phượng Hoàng Đường. Taro trông thấy Jack và quyết định đến ngồi cạnh nó tại Nam Thiên Viên.

“Đừng vội nản chí chỉ vì đôi chút khó khăn, Jack à,” anh Taro nói. “Nhị Thiên được người đời xưng tụng là một trong những môn phái kiếm thuật khó luyện nhất Nhật Bản. Người học nó cũng tựa như leo núi mà bị trói chặt cả hai tay vậy, không hề dễ dàng chút nào.”

“Nhưng anh vẫn luyện thành đấy thôi,” Jack đáp. “Rốt cục thì bí quyết ở đây là gì ạ?”

“Ngày trước anh cũng hỏi thầy Masamoto y như thế,” Taro vừa nói vừa cười lớn. “Lúc đó thầy ấy đã đáp rằng, “Bí quyết ở đây là chẳng có bí quyết nào cả.””

“Em không hiểu. Sao lại có thể như thế được.”

“Đấy, anh cũng nói câu này luôn. Thế là thầy Masamoto lại nói là: “Võ sư là cây kim, còn võ sinh là cuộn chỉ. Là một người đang theo học, trò luôn phải ý thức mình cần nỗ lực luyện tập tối đa.” Thật vậy, anh cũng cho rằng bí quyết không gì khác hơn là khổ luyện nữa, khổ luyện mãi.”

Đoạn anh Taro khoát tay qua một lượt Nam Thiên Viên.

“Tuyệt kĩ Nhị Thiên cũng giống khu vườn này. Chúng ta không thể biết người làm vườn đã tạo ra nó bằng cách nào. Nơi đây đẹp đến mức hoàn hảo, nhưng cũng lại đơn giản đến cảnh giới vô thường. Chắc chắn sẽ cần phải có một khoảng thời gian dài trăm trở, cũng như dốc hết tâm huyết mới có thể hoàn thành nên khu vườn như ngày hôm nay.”

“Thế mất bao lâu anh mới thành thực được ạ?” Jack hỏi ngay.

Taro không khỏi phì cười trước câu hỏi ngây ngô của nó. “Anh chỉ mới ở giai đoạn bắt đầu thôi nhóc ạ. Muốn thành thực tuyệt kĩ Nhị Thiên có lẽ phải mất cả đời ấy chứ.”

Khuôn mặt Jack ngay lập tức chằm xệ xuống. “Nhưng em đâu có từng ấy thời gian mà luyện tập đâu. Chiến tranh sắp xảy ra đến nơi rồi còn gì.”

Taro chậm rãi gật đầu, đưa mắt quan sát Jack thêm một lúc rồi nói tiếp, “Xem ra em cũng quyết tâm trong chuyện này không kém gì anh cả. Hay là nếu em muốn luyện thêm ngoài giờ học thì anh sẽ làm bạn tập cùng em?”

“Vậy khi nào thì được ạ?” Jack háo hức cúi đầu trả lễ.

“Hằng hái như thế là tốt. Tối nay luôn được không?” Jack gật đầu cái rụp.

“Vậy hẹn gặp em sau giờ ăn ha,” anh Taro gật đầu nói rồi quay bước về hướng Sư Tử Đường.

Jack vẫn nán lại Nam Thiền Viên một lát. Nhờ có lời đề nghị của anh Taro mà nó cảm thấy phần chần hẩn lên. Đây sẽ là cơ hội nhờ anh ấy chỉ ra những sai lầm nó đã từng mắc phải, qua đó cải thiện khả năng của mình một cách nhanh chóng. Đột ngột có tiếng cửa giấy kéo ra, Jack quay lại thì thấy Akiko cùng Sachiko và Mizuki bước ra từ Phương Hoàng Đường.

“Akiko!” Jack vừa gọi vừa chạy đến chỗ cô bé.

Akiko cúi chào khi thấy nó đến gần. “Bài học hôm nay khó thật đấy. Thu Diệp Thức quả là không đơn giản để có thể lĩnh hội trong ngày một ngày hai được.”

“Ừ,” Jack đồng tình. “Vậy nên tớ đã nhờ anh Taro huấn luyện thêm sau giờ ăn tối nay. Cậu có muốn tham gia tập Nhị Thiền với bọn tớ không?”

“Cảm ơn cậu,” Akiko đáp. “Tớ cũng muốn lắm nhưng mà đã có hẹn nhờ Takuan kèm cặp làm *thơ haiku* cho hội thi cuối năm rồi. Để lần khác nha.”

“Tớ hiểu rồi,” Jack cố nén nỗi thất vọng trong giọng nói của mình lại.

“Hẹn gặp cậu vào bữa trưa ha,” Akiko vui vẻ mỉm cười. “Tớ đi đây, chị Sachiko và Mizuki đang chờ rồi.”

Jack bèn lui thủi quay lại mái hiên Nam Thiền Viên ngồi gục đầu xuống tay. Nó nhớ lại những lời Yori nói hôm đó, rằng Takuan luôn

đối xử tử tế với mọi người, trong đó có cả nó. Vậy nên chẳng có gì để mà phải lo lắng, buồn rầu cả. Nhưng vậy thì tại sao nó lại có cảm giác như vừa bị người ta xô ngã vào lòng đại dương thế này?

“Trông mày thê thảm nhỉ, ngoại quốc,” Kazuki, kẻ đang thờ ơ tựa vào cây cột gần đó lên tiếng. “Ghen vì Akiko đã có hẹn ước với người khác hả?”

“Im đi!” Jack vặn lại. “Takuan chỉ giúp cậu ấy làm thơ *haiku* thôi.”

Kazuki mỉm cười ma mãnh khi biết mình đã nắm thóp Jack. “Lí do Akiko bỏ mày theo Takuan cũng dễ hiểu quá mà. Anh ta vừa đẹp trai lại vừa thông minh, tuy không giỏi võ nhưng cười ngửa rất cừ. Trên hết là một thanh niên Nhật Bản chính gốc. Bộ mày tưởng họ đơn giản chỉ hẹn nhau làm thơ thôi hả?”

“Mày nói vậy là có ý gì?” Jack đứng phắt dậy, tay để sẵn sàng trên chuôi kiếm.

“Sẵn sàng chiến đấu vì danh dự của con bé đó à. Thật đáng ngưỡng mộ!” Kazuki khiêu khích. “Nếu đã muốn đánh nhau sao không nhân cơ hội này tập vài đường Nhị Thiên song kiếm xem?”

Nói đoạn, Kazuki rút luôn cặp trường đoản kiếm ra khỏi chiếc vỏ ngoài sơn màu vàng đen. Đây là cặp song kiếm cha Kazuki tặng nó nhân thắng lợi ở kì thử thách Tam Tổ Luân Hồi. Từ lưỡi kiếm ánh lên đầy sát khí.

Jack cũng đeo cặp song kiếm bên mình, đây là một đặc quyền chỉ dành riêng cho các võ sinh được chọn truyền tuyệt kĩ Nhị Thiên. Tuy vậy, những thanh gươm này chỉ được sử dụng trong các giờ luyện cá nhân, còn khi bắt cặp tập chung, chúng sẽ phải chuyển sang kiếm gỗ cho an toàn. Thật sự vào thời điểm này, Jack cũng không dám chắc nó có thể đấu lại Kazuki với kĩ năng sử dụng song kiếm còn vô cùng hạn chế của mình.

“Hay là mày sợ rồi?” Kazuki tiếp tục nhử khi thấy Jack tỏ vẻ chần chừ. “Đấy, tao nói đâu có sai, mày cứ tự so sánh bản thân với thằng Yamato mà xem. Nó sẵn sàng chiến đấu để bảo vệ lòng tự trọng của mình, còn mày thì nhát cáy, đến thử thôi mà cũng không dám nữa. Ngử như mày sẽ *không bao giờ* xứng đáng được tự xưng mình là một võ sĩ đâu!”

Tay Jack siết chặt hơn vào cán kiếm, nhưng nó vẫn im lặng không nói gì.

“Ồ đàn bà. Hèn chi con bé Akiko sẵn sàng đá đít mày để đi với thằng khác *tốt* hơn.”

Jack không còn kiếm chế nổi nữa.

“Rút lại lời mày vừa nói ngay lập tức!” Jack tuốt tươm hết lớn.

“Tao chỉ nói lên sự thật thôi. Rõ ràng Akiko nó thích Takuan hơn mày.”

Giận dữ cùng cực, Jack xông đến nhắm thẳng đầu Kazuki vùng kiếm.

Chỉ chờ có thế, Kazuki lập tức đưa đoản kiếm *wakizashi* gạt đòn tấn của Jack rồi cùng lúc đâm mũi kiếm *katana* vào cổ Jack. Một chiêu gạt - đâm, đòn thế cơ bản nhất trong tuyệt kĩ Nhị Thiên. Và đòn thế này đã tỏ ra là cực kì hiệu quả.

Jack chỉ vừa kịp né sang bên, nó biết lẽ ra mình đã mất mạng, nếu Kazuki không cố tình đâm chệch. Nó vội nhảy lùi lại trước khi Kazuki tiếp tục tấn công.

“Mày *chỉ* có thể thôi sao?” Kazuki khiêu khích.

Một lần nữa lí trí của Jack lại bị cảm xúc chế ngự, nó xông vào kẻ địch lần thứ hai. Thanh trường kiếm của hai đứa va mạnh vào nhau. Nhưng trước khi Jack kịp phản ứng, Kazuki đã lấn tới chém thêm hai nhát nữa vào lưng kiếm của nó. Thanh katana lập tức bị đánh bật khỏi tay Jack rơi xuống đất tạo nên một tiếng keeng. Kazuki dễ dàng hướng mũi kiếm về phía cổ Jack.

“Thật không tin được!” Kazuki khoái trá. “Bài này vừa mới học sáng nay mà mày cũng bị mắc bẫy nữa!”

Jack vẫn cầm thanh đoản kiếm *wakizashi* của mình trong tay, nhưng nó chẳng thể làm gì hơn. Chỉ cần Kazuki ấn nhẹ tới là cái mạng nó đi đời. Đến lúc này, kẻ thù không đội trời chung suốt hai năm qua đã sẵn sàng giành lấy phần thưởng cho thắng lợi trong trận đấu với Yamato hôm trước.

Kazuki ép Jack lùi dần khỏi mái hiên cho đến khi lưng nó dựa hẳn vào một tảng đá lớn trong khu vườn.

“Đừng mơ có thể đấu tay đôi tuyệt kĩ Nhị Thiên với tao,” Kazuki đắc ý khi thấy vẻ hoang mang trong mắt Jack.

“Tao thách mày đấy!” Jack vặn lại.

“Ồ, mày lại phạm phải sai lầm nữa rồi. Điểm khác biệt giữa một võ sĩ chân chính như tao, và một thằng ngoại quốc như mày, chính là ở chỗ này đây. Có thể mày không dám, nhưng tao thì dám đấy,” Kazuki vừa nói vừa đề mũi kiếm cho đến khi máu Jack bắt đầu chảy.

Jack nhăn nhó đau đớn, nó cảm nhận được lưỡi đao bén nhọn đang lách vào da thịt mình. Nó cố tìm cách lùi lại, nhưng sau lưng là tảng đá. Nó đã ở trong thế đường cùng. Kazuki toét miệng cười khoái trá, ánh mắt man dại và tàn ác.

“Nhưng thôi, hôm nay tạm tha cho mày đã,” hắn nói, đoạn thu lưỡi kiếm về.

Jack chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đã thấy lưỡi gươm của Kazuki lóe lên trong mắt mình. Hắn xả một đường chéo qua mũi chạy đến hết má trái Jack.

“Còn cái *này*, xem như kỉ niệm nhắc nhở mày về cái viễn cảnh của một ngày không xa nữa!”

Kazuki quay người bỏ đi, để lại Jack một mình trong khu vườn với khuôn mặt đầy máu, từng giọt nhỏ xuống lổm đổm cả bãi cát trắng tinh bên dưới.

GIÁN DIỆP

“Vết thương của cậu lại hở ra rồi kìa,” Takuan nói khi thấy máu rỉ ra từ nhát chém trên khuôn mặt Jack trong lúc hai đứa cưỡi ngựa về lại trại ngựa của trường vào buổi tối hôm sau. “Chắc do chấn động lúc phi nước đại đã tác động đến nó đấy.”

Jack đưa tay lên sờ bên má trái giờ đây đã bị đánh dấu bằng một đường dài màu đỏ rực của mình.

“Tớ sợ sau khi lành vẫn sẽ để lại sẹo mất,” Takuan quan ngại. “Thế rốt cục thì tại sao cậu lại bị thương vậy?”

“Do tập tuyệt kĩ Nhị Thiên ấy mà,” Jack đáp, nó không muốn phải giải thích nhiều hơn.

“Giờ nghĩ lại, cũng may mà tớ không được học cùng các cậu đấy!”

“Ý cậu là sao?”

“Akiko cũng bị thương trong giờ học đó mà.”

Jack tròn mắt ngạc nhiên nhìn Takuan.

“Ừa, bộ cậu không để ý gần đây cô ấy phải quấn băng quanh tay à?”

Jack chỉ lẳng lặng lắc đầu. Nó biết rõ không có ai bị thương trong các giờ học đó cả. Nó muốn giấu cuộc đụng độ với Kazuki nên nói dối đã đành, nhưng sao Akiko cũng phải làm như thế? Và quan trọng nhất là, cô bé đã làm gì mà để bị thương?

“Thôi tớ phải đi đây,” Takuan vừa nói vừa giao dây dắt ngựa cho Jack. “Nếu không phiền thì cậu dẫn cả hai con về giúp tớ nhé. Tớ còn cái hẹn giúp Akiko tập làm thơ *haiku* nữa.”

“Ừm, cậu cứ đi đi,” Jack cố rặn ra một nụ cười.

“Cảm ơn nha. Lần tới tớ sẽ giúp cậu chỉnh lại tư thế ngồi một chút.”

Takuan cúi đầu chào nó rồi cất bước quay về trường.

Lúc Jack tháo yên nhốt hai chú ngựa vào chuồng, trời cũng đã xẩm tối. Nó cần phải nhanh chân về trường để còn cùng anh Taro đến Vũ Đức Điện cho giờ tập thêm tuyệt kĩ Nhị Thiên nữa. Nếu đem ra so với học cưỡi ngựa, Jack thấy luyện kiếm thú vị hơn rất nhiều. Buổi tập đầu tiên cùng anh Taro đã mang lại kết quả rõ rệt, đến cuối buổi tập nó còn tự hoàn thiện được kĩ năng gạt - đâm đã gây cho nó không biết bao nhiêu rắc rối trong thời gian qua. Ngoài việc là một kiếm sĩ tài ba, anh Taro đúng là một thầy giáo đại tài. Nhân đà thắng lợi vượt bậc ngay buổi tập đầu tiên này, hai người đã quyết định từ giờ sẽ cùng nhau tập luyện mỗi tối. Jack nhớ lại sáng nay nó đã hào hứng kể lại cho Akiko và khắp khờ mong chờ cô bé sẽ đến tập cùng như thế nào. Nó đã phải thất vọng thêm lần nữa, và nguyên nhân đã quá rõ ràng - Takuan.

Jack lấy thêm một ít rơm bỏ vào chuồng cho hai con ngựa, chợt nó nghe thấy tiếng cánh cửa hậu mở ra từ phía sau.

"Thế bên đấy có thông tin gì mới không anh?" một giọng nữ khàn khàn vang lên.

"Cha anh nói Lãnh chúa Kamakura đã tập hợp được hơn năm mươi ngàn binh sĩ dưới trướng mình rồi."

Jack lập tức nhận ra giọng nói quen thuộc này. Không ai khác hơn là Kazuki, kẻ thù không đội trời chung của nó.

"Năm mươi ngàn quân cơ á!" giọng nữ rít lên đầy hưng phấn.

Jack chậm rãi trườn sang chuồng ngựa trống bên cạnh rồi lén nhìn qua khe hở. Kazuki đang ngồi cạnh Moriko, khuôn mặt tái nhợt của cô ả càng trở nên đáng sợ hơn giữa đêm tối. Nền sàn rất sạch sẽ, một đặc điểm chung của các chuồng ngựa tại Nhật.

"Vậy nghĩa là ngài ấy cũng sắp tiến quân rồi," Moriko hăm hở. "Chúng ta còn chờ gì nữa mà không giết thẳng ngoại quốc, băm nó ra như một con chuột cho hả giận!?"

"Chưa được."

Mặt cô ả lập tức xịu xuống.

"Đừng lo, rồi sẽ đến lúc đó thôi. Anh đã tặng cho nó một vết sẹo để nó dễ dàng hình dung ra tương lai bi thảm của mình rồi." Kazuki

đưa tay chỉ dọc theo má trái đặc ý nói.

Mắt Moriko liền lóe lên một ánh nhìn man dại. “Thế thì chắc giờ nó còn xấu xí hơn trước nữa ấy anh nhỉ!”

Jack bất giác thấy vết sẹo trên má của nó như nhói lên trước màn trao đổi khoái trá của bọn chúng. *Cô ta nghĩ mình xinh đẹp lắm sao mà dám bảo nó xấu xí*, Jack nghĩ thầm. *Một đứa nhuộm răng đen cơ đấy!*

“Vậy chừng nào Lãnh chúa Kamakura mới khởi binh? Chừng nào bằng Bộ Cạp chúng ta mới bắt đầu hành động?”

“Cứ bình tĩnh, Moriko,” Kazuki đặt một tay lên đùi cô ả. “Ngài ấy vẫn đang tích cực chiêu dụ thêm viện binh. Cha anh nói Lãnh chúa Satake của vùng Dewa đã chính thức theo về phe ta rồi. Nhưng mục tiêu của ngài Kamakura là chinh phục toàn bộ các lãnh chúa phương bắc tham gia quân đội của mình.”

“Sao lại thế? Chẳng phải chúng ta đã có đủ binh lực để quét sạch bọn ngoại quốc ra khỏi đất nước rồi sao?”

“Nhưng chưa đủ để chiếm toàn quyền kiểm soát nó.”

“Hóa ra những lời đồn đại bấy lâu đều là thật à?” cô ả nín thở.

Kazuki gật đầu.

“Làm sao anh biết những việc này?”

“Cha anh là chân tay thân tín nhất của Lãnh chúa Kamakura mà.” Nói đoạn Kazuki cúi sát tai Moriko thì thầm bằng giọng nhỏ nhất có thể. “Thật ra anh cũng đang thừa lệnh ngài ấy thực hiện một nhiệm vụ tuyệt mật.”

Moriko thở dốc. “Nhiệm vụ đó là gì?”

“Một con điều hâu sẽ không bao giờ khoe vuốt của mình,” hắn đáp.

“Em không hiểu,” cô ả trông đến thộn ra vì bối rối.

“Ý anh là một người võ sĩ giỏi sẽ luôn giấu kín sức mạnh của mình, cho đến khi thật cần thiết. Nhưng, đến lúc đó, anh sẽ nhận được một phần thưởng vô cùng hậu hĩnh từ Lãnh chúa Kamakura.”

“Là cái gì vậy?”

“Một tòa thành của riêng anh!”

Moriko hưng phấn đến không kìm được nữa.

“Ôi, lãnh chúa tương lai của em!” cô nàng cất tiếng nín hót.

Jack đã nghe quá đủ. Giai thoại Akiko vẫn kể về việc gia tộc Oda từng là bạn chiến đấu của Lãnh chúa Takatomi giờ đây chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Nó phải kể ngay chuyện này với thầy Masamoto.

Cẩn thận lúi ra khỏi chuồng ngựa, Jack chạy như bay về lại trường.

Lúc đang vội vàng băng qua sân, nó thấy cha đỡ đầu của mình đang tiến vào Vũ Đức Điện cùng thầy Yamada. Nó tăng tốc nhảy lên hai bậc thang một lúc, hình ảnh hai người đang chuyện trò dưới bức tượng Phật khổng lồ bằng đồng dần hiện ra rõ hơn. Mở toang cánh cửa, nó xông thẳng vào chỗ hai người bọn họ.

“Con nghe thấy Kazuki... nói chuyện trong chuồng ngựa...” Jack vừa nói vừa thở hồng hộc. “Cha của hã đã theo hàng Lãnh chúa Kamakura...”

Ta biết,” thầy Masamoto nắm tay nó ngắt lời.

Jack sững người im bật.

Hai vị võ sư đưa mắt nhìn nhau trong giây lát. Thầy Yamada quyết định lên tiếng, “Đến nước này thì không giấu được nữa đâu, anh Masamoto ạ.”

Thầy Masamoto bèn quay về phía Jack. “Điều chúng ta sắp nói với con là một vấn đề nhạy cảm được liệt vào hàng tuyệt mật. Con hiểu chứ?”

Jack gật đầu xác nhận tính chất nghiêm trọng của việc nó sắp nghe.

“Thật ra Oda vẫn đứng về phía chúng ta. Anh ấy giữ vai trò thu thập tin tức liên quan đến kế hoạch Lãnh chúa Kamakura đang bày ra,” ông giải thích.

“Vậy ra cha của Kazuki là gián điệp?”

Thầy Masamoto gật đầu. “Để phục vụ cho kế hoạch này, cả nhà Oda đều phải ra hàng Lãnh chúa Kamakura, dĩ nhiên Kazuki cũng tham gia. Anh Oda cũng giữ kín bí mật với cả họ.”

Jack chợt nhận ra Kazuki đã lún quá sâu vào kế hoạch mà cha hắn đề ra, theo cách vô cùng tệ hại.

“Con đừng quá lo lắng về chuyện Kazuki,” thầy Masamoto nói khi thấy cái nhìn lo lắng trên khuôn mặt nó. “Khi thời cơ chín muồi, anh Oda sẽ đích thân nói chuyện với con trai của mình thôi. Từ giờ cho đến lúc đó, con phải tuyệt đối giữ kín chuyện này. Nếu Lãnh chúa Kamakura mà biết được, anh Oda và toàn bộ gia tộc của mình sẽ ngay lập tức bị giết chết đấy.”

“Vâng, con xin đảm bảo sẽ giữ bí mật này,” Jack đáp, nó hiểu rất rõ việc này hệ trọng ra sao. “Nhưng nếu mọi người đều đã biết kế hoạch thật sự của Lãnh chúa Kamakura là gì thì tại sao Hội Đồng Chấp Chính còn chưa bắt ông ta phải dừng lại?”

“Chuyện không đơn giản như vậy đâu,” vị võ sư tiếp tục. “Dù chúng ta biết tôn giáo chỉ là vỏ bọc cho mưu đồ của Lãnh chúa Kamakura, nhưng ngoài mặt ông ta luôn nhấn mạnh rằng mình chỉ muốn quét sạch người nước ngoài và người theo đạo Thiên chúa ra khỏi đất nước này. Là một nhân vật chủ chốt của Hội Đồng, ông ta tuyên bố mình đang hành động dựa trên lợi ích của ngài Satoshi. Rằng ông ta đang bảo vệ Nhật Bản khỏi mối hiểm họa ngoại xâm, cũng như chiến đấu vì danh dự Nhật Hoàng.”

“Nhưng ông ta vẫn đang ngày đêm tàn sát những người vô tội còn gì. Vậy mà vẫn chưa đủ chứng cứ nữa hay sao?” Jack tiếp tục chất vấn.

Thầy Masamoto buồn bã lắc đầu.

“Ta rất tiếc nhưng câu trả lời là không,” ông thở dài. “Lãnh chúa Kamakura bản tính quỷ quyết như một con cáo vậy. Chẳng nào ông ta còn chưa đem quân tấn công một lãnh chúa nào đó thì không ai có thể hành động chống lại ông ta được. Bằng không Hội Đồng sẽ rơi vào thế đuối lí. Nếu chúng ta là những người đẩy lên chiến tranh, chúng ta mới chính là kẻ thù của Nhật Hoàng.”

“Như vậy là chiến tranh nhất định sẽ xảy ra,” Jack tiếp tục.

“Cũng chưa chắc. Điều này phụ thuộc vào việc Lãnh chúa Kamakura có tập trung đủ lực lượng ủng hộ mình hay không. Dù bây

giờ quân đội của ông ta đã tương đối lớn mạnh, nhưng so với liên quân thì vẫn còn thua sút lắm.”

Bất chấp thầy Masamoto ra sức trấn an, Jack vẫn thấy khó mà an tâm được.

Chỉ có một điều nó dám chắc, cuộc chiến này sẽ không có lợi gì cho công cuộc tìm kiếm *hải đồ* cả. Trong khi lúc này đó không phải là vấn đề thầy Masamoto có thể ưu tiên giải quyết, đây là còn chưa kể nỗ lực tìm kiếm bấy lâu đều chỉ thu về được con số không. Dù vậy, nó chẳng thể làm gì hơn ngoài cầu mong *hải đồ* vẫn chưa bị giải mã. Còn bây giờ, tất cả mọi sức lực đều phải dồn cho việc luyện tập tuyệt kĩ Nhị Thiên. Nó cần phải chuẩn bị cho tương lai - cho dù viễn cảnh ấy có vô định đến thế nào đi chăng nữa.

VÕ SĨ CUỐI CÙNG

Jack ngậy người ngồi trên con ngựa gỗ quen thuộc của mình, giữa một rừng lá vàng rơi trên đất.

Thu đã qua, hầu hết những hàng cây dọc theo đường chạy Lưu đích mã tại đền Kamigamo đều đã trơ trụi lá. Mỗi đe dọa về một cuộc chiến sắp nổ ra, mới vài tháng trước còn ghê gớm là thế, vậy mà giờ đây đã chìm vào quên lãng như một cơn bão đã qua. Dù thi thoảng vẫn có thông tin về việc người nước ngoài bị hành quyết hay các võ sĩ vô chủ đang di chuyển về phương bắc, Lãnh chúa Kamakura vẫn chưa ra tay tấn công bất kì vùng đất nào, thế nên một cuộc chiến tổng lực là chưa thể nổ ra. Nhiều học viên còn cho rằng nguy hiểm đã qua đi. Jack cảm thấy những kiểu suy nghĩ chủ quan như thế này thật vô cùng đáng ngại, nhất là khi lực lượng bên kia được cầm đầu bởi Lãnh chúa Kamakura, người đàn ông có tâm địa hệt như một con rắn độc. Dẫu vậy, trong đầu nó cũng đang hình thành tư tưởng mong sao cơ hội của ông ta đã qua đi do không triệu tập được đủ lượng ủng hộ cần thiết.

“Âm-dương, Âm-dương,” Jack uể oải hô rồi bắt đầu thủ tục rút cung tra vào dây nhắm bắn tẩm gỗ mục tiêu.

Giờ thì có nhắm mắt lại nó cũng bắn trúng hồng tâm. Nó biết chính xác độ cao của tẩm gỗ và có thể bắn chuẩn xác từ bất kì cự li, góc độ nào. Nó còn biết tường tận khoảng thời gian từ khi lấy tên cho đến lúc thả tay bắn là bao lâu, cũng như loại tên này có xu hướng hơi chúi đầu trên đường bay nữa. Có điều, liệu có thể vừa phi nước đại vừa làm những việc này hay không, nó hoàn toàn không biết.

Nó thềm thường nhìn cả lớp phóng ngựa ầm ầm trên đường chạy Lưu đích mã được dựng sẵn. Emi lao vút qua, bắn trúng hai mục tiêu đầu tiên nhưng để trượt mất mũi tên cuối cùng. Dù đã trải qua

nhiều tháng trời luyện tập, vẫn chưa có ai - ngoại trừ Takuan - có thể hạ cả ba mục tiêu trong cùng một lượt chạy cả. Thậm chí đôi lúc còn có vài võ sinh ngã ngựa văng vào đồng đất cát, nhưng chưa có ai bị cô Yosa giáng cấp xuống cho cưỡi ngựa giả - như vị nữ võ sư này đã làm với Jack.

"Takuan nói với cô rằng khả năng cưỡi ngựa của em đã có những bước tiến rất đáng khen ngợi," giọng cô Yosa vang lên từ phía sau khiến Jack giật bản mình.

"Thật vậy ạ?" nó đáp vội, bám víu ngay vào tia hi vọng vừa lóe lên này. Dẫu vậy Jack vẫn thấy hơi ngạc nhiên vì thường ngày Takuan dành nhiều thời gian quan sát Akiko hơn là nhìn nó cưỡi ngựa.

"Trò ấy nói rằng em đã sẵn sàng cưỡi ngựa mà không cần đai lưng rồi," cô tiếp tục nói trong lúc trùi mền đưa tay xoa xoa đầu con ngựa gỗ của Jack. "Nếu tiếp tục tiến triển tốt như hiện nay thì đầu xuân sang năm có lẽ cô sẽ để em thử với ngựa thật đấy. Còn giờ lại đây một chút, cô có việc cần thông báo trước cả lớp."

Jack thở dài ngao ngán trước viễn cảnh phải ngồi trên con ngựa gỗ thêm ba tháng trời ròng rã nữa. Nó nhảy xuống đạp một cái vào be sườn của thứ đồ vô tri vô giác này rồi thất thểu lết theo cô Yosa.

"Con ngựa thần thánh của cậu sao rồi?" Saburo lập tức lợi dụng cơ hội trên Jack ngay khi ngồi quỳ xuống vào hàng giữa nó và Yamato. "Vẫn ăn mún cửa như mọi khi hả?"

"Ờ, vui quá ha, Saburo,"

"Bao giờ cậu mới được cưỡi ngựa thật cùng với cả lớp thế?" Yamato lên tiếng.

"Sớm nhất cũng phải mùa xuân sang năm!"

"Ôi trời, gì mà dũ vậy!" cậu thốt lên.

Jack gật đầu buồn bã. Ít ra cũng còn có người thương cho cái số phận khốn khổ của nó.

"Phải chờ đến năm sau thì có khi cậu mọc cả rễ luôn trên lưng con ngựa gỗ đó rồi không chừng ấy chứ!" Yamato vừa nói vừa bụm miệng cười.

Thấy câu nói đùa vừa rồi của thằng bạn cũng có chút hài hước, Jack đành nhập bọn cười ha hả cùng hai đứa. Cô Yosa đưa tay ra

hiệu giữ im lặng làm bọn chúng lập tức im bật.

“Cô rất hài lòng với sự tiến bộ nhanh chóng của các em. Thế nên cô đã kêu gọi hai trường Liễu Sinh Lưu và Cát Cường Lưu cùng tổ chức một hội thi Kị Xạ. Trận tỉ thí sẽ diễn ra khi bông hoa anh đào đầu tiên nở. Từ giờ đến lúc đó, cô sẽ tiếp tục theo dõi đánh giá khả năng của các em để chọn ra ba võ sinh ưu tú nhất đại diện cho trường Nhị Thiên Nhất Lưu chúng ta.”

Tuyên bố của cô Yosa lập tức thu hút được sự quan tâm của bọn học sinh. Chúng không ngớt bàn tán xôn xao trên đường di chuyển từ đền Kamigamo về trường.

“Không biết cô ấy sẽ chọn ai nhỉ?” Kiku lên tiếng.

“Nhất định có Takuan rồi,” Akiko đáp. “Cậu ấy là tay kị xạ cừ nhất ở đây mà.”

“Rất vui vì được cậu đánh giá cao như vậy Akiko à, nhưng trường chúng ta vẫn còn rất nhiều võ sinh xuất sắc khác mà,” Takuan mỉm cười ấm áp với cô bé. “Như cậu chẳng hạn này.”

Saburo đưa mắt nhìn Jack. Jack đã cố tình tránh xa hai nhân vật đang nói chuyện nhưng vẫn không thể gạt đi được hình ảnh Akiko đỏ mặt lên khi nghe lời nhận xét của Takuan. Bất giác nó nhớ lại lời tên Kazuki nói ngày trước. Quả đúng là Akiko có tình cảm với Takuan.

“Tớ nghĩ cậu cũng có cơ hội đẩy Jack, cậu là người đã tập bắn nhiều nhất trong số chúng ta mà,” Takuan quay sang phía nó nói.

“À, nếu có hạng mục cưỡi ngựa gỗ bắn tên thì tớ sẵn lòng tham gia thôi,” Jack đáp, nó cố sức che giấu nỗi đau trong lòng. “Cô Yosa bảo đầu xuân sang năm mới cho tớ được phép cưỡi ngựa thật cơ.”

“Thế là cùng còn may đấy,” Takuan tiếp tục. “Ngày trước trường tớ có một võ sinh bị bắt tập với ngựa gỗ suốt ba năm ròng rã cơ!”

Jack cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên cho lắm. Cứ nhìn vào thầy Kyuzo của trường đây cũng dễ hình dung ra những nhân vật xấu tính tương tự thôi.

“Thôi đừng buồn nữa Jack ạ,” Yori sánh bước bên cạnh trấn an nó. “Biết đâu đến lúc được cưỡi ngựa thật, kĩ năng Lưu đích mã nhuần

nhuyễn của cậu lại lọt vào mắt cô Yosa, và cô ấy sẽ chọn cậu đại diện trường chúng ta thì sao.”

“Nếu là tao thì tao sẽ không quá bận tâm đến cái cuộc thi vớ vẩn đó đâu,” Kazuki bất ngờ chen ngang.

“Cậu nói vậy là sao?” Yori hỏi ngay.

“Vì đến lúc đó chiến tranh đã nổ ra rồi.”

Yori liền xây xẩm mặt mày. “Nhưng... đã gần sang đông rồi mà có chuyện gì xảy ra đâu. Có khi mỗi hiểm họa đã qua đi rồi không chừng.”

Kazuki lắc đầu nham hiểm. “Tập hợp quân đội là việc rất mất thời gian. Cha tao nói đây chỉ là khoảng lặng trước cơn phong ba bão táp thôi.”

“Nếu thế thì tại sao cô Yosa lại quyết định tổ chức một hội thi liên trường vào mùa xuân, còn cô Nakamura thì mời danh sĩ đến tham gia cuộc thi *kukai*?” Yori nói, giọng cậu dần lộ rõ sự tuyệt vọng.

“Chỉ là chiêu bài nhằm trấn an tinh thần và tăng cường sĩ khí cho trận sinh tử sắp tới thôi.”

Nói đoạn Kazuki ném sang Jack cái nhìn thù hằn.

“Vết sẹo đẹp đấy,” hắc bĩnh phẩm rồi tăng tốc vượt lên phía trước.

Mũi dao của Kazuki lao nhanh về phía bao tử Jack, nó dễ dàng tránh sang một bên và đập vào cổ tay hắc ta để tước bỏ vũ khí. Nhưng còn chưa mừng được bao lâu, nó đã thấy ngay một thanh kiếm gỗ đang chuẩn bị đập xuống đầu mình.

Jack vội vàng tránh đòn rồi tiếp cận Goro, kẻ tấn công thứ hai. Tóm lấy tay cậu ta, nó nhanh chóng thực hiện chiêu thức khóa tay, buộc đối phương phải hạ kiếm rồi đập vào cho thanh kiếm bật ngược lại người hắc.

Đúng lúc đó, nó nghe thấy tiếng hét vang lên từ đằng sau, Jack quay lại thì thấy ngọn thương lao đến, sẵn sàng đâm thủng lồng ngực nó. Vừa xoay người tránh phần mũi nhọn của thứ vũ khí lợi hại, nó vừa tiếp nối bằng một cú đá vào bắp chân Nobu, kẻ tấn công

thứ ba. Nắm được đầu thương trong tay, Jack vặn mạnh cho phần cán đập thẳng vào mặt Nobu.

Jack quay lại phía sau đối mặt với đối thủ cuối cùng. Nhưng còn chưa có cơ hội thực hiện một cú ném vai, nó đã bị cây côn nhị khúc của Hiroto trói chặt. Chỉ một giây sau, Jack bị ghim xuống đất.

"Tiếc quá, phần đầu *tốt* thế mà," thầy Kyuzo nói giọng mỉa mai. "Trượt!"

Jack cởi bỏ lớp dây xích quấn quanh người rồi đứng dậy cúi đầu thi lễ cùng bốn người vừa tấn công mình. Tuy không có cái xương nào bị gãy, nhưng nó vẫn cảm thấy đau nhói chỗ côn nhị khúc siết vào ban nãy. Là người cuối cùng tham gia bài tập tước vũ khí hôm nay, nó thu dọn chỗ tàn dư còn lại rồi trở lại ngồi quỳ cùng hàng võ sinh bên dưới. Suốt buổi sáng nay chúng đã phải liên tục trải qua các bài kiểm tra thể lực, kĩ thuật đánh đấm, quăng vật, siết khóa, và tước vũ khí, những bước chuẩn bị cho nguy cơ chiến tranh có thể xảy ra.

"Vài người trong số các trò đã thể hiện được kĩ năng Thể Thuật xuất sắc của mình," thầy Kyuzo vừa nói vừa nhìn về phía Kazuki. "Nhưng cá biệt cũng có những đứa quá tệ hại."

Jack cảm nhận rất rõ cặp mắt to tròn của ông lia về phía nó.

"Nhưng dù sao ta cũng tạm chấp nhận mặt bằng chung của cả lớp đã đủ sức tham dự bài kiểm tra kĩ năng chiến đấu tay không - Võ sĩ cuối cùng."

Nói đến đây, một nụ cười ma mãnh hiện ra trên khuôn mặt khó đăm đăm thường thấy của ông.

"Tất cả đứng dậy."

Nhiều người trong số hàng võ sinh bên dưới bắt đầu lẩm bẩm ngán ngẩm. Thầy Kyuzo đã mỉm cười. Và đó không phải là một điềm hay.

TÀN TÂM

Hỗn loạn điên cuồng.

Cả võ đường Vũ Đức Điện biến thành một bãi chiến trường. Các võ sinh tấn công bất kì ai đứng gần mình. Mọi người đều trở thành kẻ địch của nhau.

Bài kiểm tra của thầy Kyuzo tuy đơn giản nhưng vô cùng tàn khốc. Đó là một trận hỗn chiến giữa tất cả các võ sĩ trong võ đường này. Ai bị đánh ngã xuống sàn xem như người đó thua. Luật lệ duy nhất chỉ là: không được dùng vũ khí.

Jack hụp đầu xuống tránh một cú đâm móc chẳng biết từ đâu bay tới, nó đáp trả bằng một đòn thúc cùi chỏ vào bụng kẻ tấn công, liền ngay sau nắm luôn tay bên kia tung một đòn quăng vai khiến nhân vật này bay lên không trung rồi ngã phịch xuống đất.

Cô bé thốt lên đau đớn.

"Xin lỗi nha," Jack lên tiếng khi nhận ra người nó vừa quăng xuống sàn là Cho, một trong hai cô bạn thân nhất của Emi. Mà chính Cho mới là người định đâm vào mặt nó trước cơ mà.

Jack nhìn quanh và thấy Akiko đang đứng ở phía bên kia đạo đường, dễ dàng hạ gục mọi đối thủ dám cả gan tấn công. Cô bé lướt đi trong không khí, thực hiện một đòn xoay người tung cước khiến Renzo, một trong những võ sinh triển vọng của lớp bay thẳng vào cột nhà. Đúng lúc này Jack chợt cảm thấy như có ai đó đang đứng sau lưng. Nó vội quay lại thì nhận ra Yori đang chờ sẵn ở đó, khuôn mặt kinh hãi thấy rõ.

"Đừng sợ," Jack lập tức ngưng thủ thế. "Tớ không đánh cậu đâu mà."

"Làm ơn quăng tớ đi," Yori van nài, ánh mắt cậu vẫn không rời khỏi hướng Kazuki và ba tên đồng đảng của hắn. "Ít ra tớ còn biết

chắc được mình sẽ không bị làm đau.”

Bốn đứa trong băng Bọ Cạp đánh thành nhóm, và chúng chẳng hề tỏ ra thương tiếc bất kì ai. Vận dụng cơ thể nặng nề của mình làm lợi thế, Nobu túm chặt một nam sinh cho Kazuki và Hiroto bay vào đánh túi bụi, Goro lãnh nhiệm vụ phòng thủ cho cả đám.

Jack hiểu ý bạn mình nên bèn ra tay nhắc cậu bé lên ngang tầm hông rồi thực hiện một đòn quăng *o-goshi* nhẹ nhàng về phía trước.

“Cảm ơn cậu,” Yori thì thầm trong lúc giả vờ lăn lộn rên rỉ vài vòng để thầy Kyuro không nghi ngờ cậu bé tìm cách trốn bài kiểm tra.

Jack nháy mắt với Yori rồi sẵn sàng cho trận đánh tiếp theo. Ngay phía sau, Yamato đang đấu với Kai, cô bạn thân còn lại của Emi. Nhưng khi cô nàng này vừa thấy Jack đã lập tức bỏ Yamato mà xông lên tấn công nó.

Kai tung ra một đòn liên hoàn cước rất nhanh. Cú đá đầu tiên được nối tiếp ngay sau đó bằng một cú thể đá ngang hông, rồi móc hậu, cuối cùng kết thúc bằng chiêu đạp sườn đối phương. Jack liên tục tránh né để thoát thân. Nhưng ngay khi Kai xoay người định tung cước vào đầu Jack, nó liền thụp ngay xuống, tận dụng cơ hội dễ dàng quét chân khiến Kai ngã lăn ra đất.

“Sao Kai lại hung tợn với cậu vậy!” Yamato há hốc mồm kinh ngạc trước chuỗi Liên hoàn các chiêu thức của cô nàng. “Bộ cậu đã làm gì khiến người ta giận hả?”

“Tớ chẳng biết nữa,” Jack thở dốc, “nhưng bọn mình phải chiến đấu cùng nhau mới được. Băng không Kazuki và Băng Bọ Cạp của hắn sẽ thắng mất.”

Phía bên kia võ đường, Kazuki, Hiroto và Goro đang I đánh mở đường đến chỗ Akiko. Bọn chúng vừa hạ gục Saburo và Kiku. Nhanh chóng vượt qua các võ sinh khác, Jack và Yamato cũng chạy đến tham gia màn hỗn chiến. Lúc hai đứa gần đến nơi, Jack thấy Nobu đang nhắm đánh Takuan lúc hắn nhận thấy anh chàng đang có vẻ đuối sức. Nó cần phải làm gì đó để đáp lại công Takuan đã bỏ ra kèm cặp mình học cưỡi ngựa.

“Coi chừng!” Jack hét lên rồi băng qua chỗ Takuan tung một cú đạp thẳng vào dạ dày Nobu.

“Cảm ơn cậu,” Takuan lên tiếng, lúng túng vì không biết giờ có nên đánh nhau với người vừa mới cứu mình hay không.

Nhưng họ cũng chẳng suy nghĩ được lâu bởi Jack vẫn còn chưa hết tập trung sau màn hành động vừa rồi nên đã trở thành mục tiêu cho một đòn đánh lén.

Cú đâm ngay vào thận này suýt chút nữa đã khiến Jack đổ gục xuống sàn, phải cố gắng lắm nó mới trụ lại được. Quay ngay lại, Jack cố gắng thủ thế, nhưng một loạt những cú đá liên hoàn đã phá vỡ lớp phòng vệ mà lao thẳng vào mặt của nó. Trúng phải đòn đau, Jack ngã ngửa ra phía sau. Người vừa tấn công nó rõ ràng đã chẳng nương tay một chút nào cả.

“Cho đáng đời cái tội lợi dụng tôi để lọt vào nhà tôi!” Emi tuyên bố.

“Tớ... Xin lỗi mà,” Jack đáp ứng.

Nó ngồi im bất động, nổi hổ thẹn về cái lần vì cuốn *hải đồ* mà lừa gạt Emi lại dâng trào trong lồng ngực. Giờ thì nó biết vì sao Cho và Kai lại hung hăng đánh mình đến vậy. Dù đã hơn một năm trôi qua, cô con gái rượu của ngài lãnh chúa vẫn chưa chịu tha thứ cho nó.

“Vậy mà tôi cứ tưởng là cậu thích tôi,” cô bé gay gắt.

Chợt nhận ra Takuan cũng đang ở ngay cạnh, Emi chỉ biết cười bẽn lẽn. Takuan cũng vì quá tập trung vào Emi nên đến lúc nhận ra Hiroto đang tấn công mình thì đã quá muộn. Tên này tung ra một cú đá vào thẳng bụng Takuan khiến anh chàng gập cả người lại. Một cú đâm vào lưng nữa là quá đủ để tiễn Takuan ngã luôn vào đùi Jack.

Emi giận sôi máu.

“Để cậu ấy yên!” cô bé vừa hét vừa đâm đá túi bụi vào ngực Hiroto.

Bị bất ngờ với hàng loạt đòn thế uy lực của Emi, Hiroto không kịp phòng bị trước đòn quăng bụng *tomoe nage* của cô bé. Emi túm chặt vạt áo võ phục của Hiroto đồng thời ngửa người ra phía sau nền sàn võ đường dùng chân đạp mạnh khiến cậu ta bị tung cao lên không trung. Trong lúc đó, Jack và Takuan chỉ còn biết thộn mặt ra mà nhìn Hiroto ngã phịch xuống sàn võ đường lăn lộn.

Đến Jack cũng phải cau mày thương cảm cho Hiroto. Chân Emi không hề nhắm vào bụng hấn mà thấp hơn chỗ đó rất nhiều. Hiroto không ngừng lăn lộn trên sàn nhà, tay bụm chặt khu vực giữa hai chân, miệng rên rỉ bằng chất giọng cao eo éo đặc trưng.

Jack chợt nhận ra rằng nó chỉ bị ăn một cú đá vào mặt là đã may mắn hơn hấn rất nhiều rồi.

Emi bật đứng dậy cười e lệ với Takuan. Nhưng chỉ vài giây sau, cô bé đã bị Nobu xông tới húc bay người.

Do đã bị Emi đánh bại nên Jack chỉ còn biết nhìn quanh Vũ Đức Điện quan sát những nhân vật còn sót lại. Akiko mới vừa hạ gục Goro bằng một cú đấm cực mạnh vào bụng sau khi quét chân khiến tên này ngã lăn ra sàn. Cũng lúc này, Nobu đảo mắt tìm kiếm mục tiêu tiếp theo của mình. Ngoài hai nhân vật trên chỉ còn Yamato và Kazuki là chưa bị đánh ngã. Lúc này hai đứa đang giao tranh kịch liệt ở trung tâm đạo đường.

Yamato phòng thủ rất kiên cường, nhưng sau hai năm dài luôn được thầy Kyuzo ưu ái kèm cặp riêng nên có thể nói trong lớp không ai xứng tầm làm đối thủ của Kazaki trong môn Thể Thuật. Jack cũng chỉ biết giương mắt nhìn kẻ thù của mình dần dần phá vỡ lớp phòng ngự của Yamato. Một cú đá móc cực mạnh vào đùi khiến cậu bé khuỵu một chân xuống, nối theo sau là đòn thúc khuỵu tay vào đầu. May nhờ đỡ vừa kịp lúc, Yamato mới thoát cảnh vỡ xương hàm, nhưng uy lực quá mạnh của đòn này vẫn khiến cơ thể cậu bật tung lên rồi rơi xuống sàn nhà.

Nobu, mặc dù đã thở hồng hộc vì kiệt sức, vẫn tìm cách vây hãm Akiko. Hấn cẩn thận lùi ra thật xa, chốc chốc còn giả vờ tung đòn gió nhằm làm phân tán tập trung của cô bé trong lúc Kazuki lui đến từ phía sau.

Jack, cũng như toàn thể các võ sinh khác trong lớp, chỉ biết nín thở chờ đợi kết quả của màn hai đấu một này. Nó biết Nobu không phải là đứa có kĩ năng chiến đấu tốt, chính cơ thể quá khổ của hấn mới là nguyên nhân chính giúp hấn trụ lại đến tận giờ này. Có lẽ trong vài tháng qua, tên này đã cũng cố thêm cho điểm mạnh duy nhất đó của mình, nên giờ đây hấn có khả năng hấp thu đòn tấn công rất lợi hại.

Bất chấp việc vừa phải trải qua vô số trận đánh, cũng như mỗi hiểm họa đến từ phía Nobu, Akiko vẫn tỏ ra cực kì bình tĩnh. Mỗi hiểm họa thật sự chỉ đến từ phía Kazuki.

Dẫu cho Jack ghét cay ghét đắng tên này vì hành động quấy quá suốt hơn hai năm qua, nhưng nó cũng không thể phủ nhận địch thủ không đội trời chung của mình là một đứa có kĩ năng chiến đấu rất lợi hại, lại vô cùng khôn ngoan, ma mánh. Khả năng tiếp thu tuyệt kĩ Nhị Thiên của Kazuki tốt đến độ làm Jack cảm thấy khó chịu. Khả năng bắn tên cũng như cưỡi ngựa của hắn không phải hạng xoàng. Kazuki còn rất giỏi Bổng Thuật, đặc biệt lợi hại trong chiến đấu tay không, và là người chinh phục Tam Tổ Luân Hồi thuyết phục nhất. Có thể nói, hắn là đứa có triển vọng phát triển thành một võ sĩ toàn tài nhất trong lứa bọn chúng.

Kazuki gạt đầu báo hiệu cho Nobu cùng mình tấn công Akiko. Hắn sẽ lo phần đầu, còn Nobu phần bụng.

Không chút nao núng, Akiko vẫn bình tĩnh đứng tại chỗ. Thế rồi cô bé bất ngờ phóng đến phía trước, nhảy bật lên khéo léo tránh cả cú đá của Kazuki lẫn cú đâm móc của Nobu. Từ vị trí cao hơn này, cô bé dùng cả hai chân đồng thời đập thẳng vào mặt cả hai đứa trong lúc chúng còn chưa hết hãi hùng với diễn biến trước đó. Hoàn toàn bị bất ngờ bởi thân thủ cao cường của Akiko, Kazuki và Nobu choáng váng đổ gục xuống sàn Vũ Đức Điện.

Cô bé tiếp đất một cách nhẹ nhàng trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, cẩn thận quan sát võ đường một lần nữa. Lúc bấy giờ chỉ còn một mình Akiko đứng giữa rừng người lăn lộn rên rỉ bên dưới. Những đứa còn đủ sức theo dõi diễn biến trận chiến cuối cùng chỉ biết im lặng nhìn cô bé vì vẫn chưa hết kinh ngạc.

"Ai đã dạy Akiko chiêu thức đó vậy nhỉ?" Takuan thì thầm nói với Jack, mặt anh chàng lộ rõ nét hoài nghi.

"Chịu thôi," Jack nhún vai đáp. Có điều chắc chắn người này không phải là một nhân vật của trường Nhị Thiên Nhất Lưu, nó thậm chí nghĩ.

Thầy Kyuzo tiến về phía Akiko. Thấy ông, cô bé vội cúi đầu chào. Nhưng vị võ sư Thể Thuật vẫn không dừng lại, ông ta nắm mạnh lấy

bộ võ phục của Akiko, vật cô bé ngã lăn ra choáng váng ngay bên cạnh Jack. Cả lớp đều sửng sốt nhìn thầy Kyuzo, không thể hiểu nổi tại sao ông ấy lại ra tay tấn công học trò mà không báo trước như vậy.

“Đây không đơn giản chỉ là một bài tập nhằm kiểm tra kĩ năng Thể Thuật,” thầy Kyuzo đính chính, mặt ông vẫn lạnh lùng, nghiêm khắc như mọi khi. “Mà còn là dịp để ta kiểm định xem các trò sẽ chiến đấu ra sao trước áp lực của một cuộc chiến, cũng như Tàn Tâm, khả năng cảm nhận môi trường và kẻ địch xung quanh. Nếu muốn có cơ hội sống sót khi có chiến tranh xảy ra, thì phải luôn để Tàn Tâm của mình ở trong trạng thái cảnh giác cao độ nhất.”

“Nhưng rõ ràng Akiko đã thắng rồi mà!” Jack phản đối, nóng máu trước kiểu hành xử cứng nhắc của thầy Kyuzo. “Vừa nãy...”

“Không,” vị võ sư Thể Thuật lập tức ngắt lời Jack với ánh nhìn khinh khỉnh. “Trò ấy không phải là võ sĩ cuối cùng còn đứng trên võ đài này. Ta mới chính là người đó.”

KUKAI

Tuyết đã phủ trắng sân trường Nhị Thiên Nhất Lưu, in đầy những dấu chân từ Sư Tử Đường ra Điệp Trùng Đường đến Ứng Điều Đường. Đến cả mái vòm của những tòa kiến trúc này cũng bị tuyết rơi dày đến trĩu nặng, lấp lánh thạch nhũ phía trên cao. Cây thông già ở Nam Thiên Viên cũng không còn giữ được dáng vẻ ngày thường mà rũ hết cả xuống như thể vô vàn những thác nước nhỏ nhỏ nổi lại với nhau.

Trong Điệp Trùng Đường, đám võ sinh không ngớt run rẩy dù đã chọn cho mình bộ kimono dày nhất, hơi thở của chúng phả ra cả khói trắng trong bầu không khí giá lạnh. Cô Nakamura cùng vị khách mời của mình, thi sĩ lừng danh Saigyo, ngồi trên bục gỗ bóng loáng ở phía cuối sảnh đường. Saigyo là người đàn ông khiêm tốn có dáng người nhỏ thó, cặp mắt lúc nào trông cũng như đang buồn ngủ cùng đôi tai tròn vành vạnh. Hôm nay ông đội một chiếc mũ trông như cái bát úp ngược, tay chống gậy tre đã cũ. Nhà thơ dành thời gian bình phẩm về tác phẩm điêu khắc hình điều hâu trên trần, liên tục xoa tay sưởi ấm trước chiếc bát bằng đất sét *hibachi* của mình làm bọn võ sinh bên dưới cứ nhìn chăm chăm một cách ghen tị vào dụng cụ sưởi ấm chứa than hồng mà cô Nakamura đã chuẩn bị sẵn cho vị khách quý.

*"Than cháy bập bùng
xua tan giá lạnh -
thì ra mình có tay."*

Một nụ cười thoáng hiện trên môi thi sĩ khi ông ngâm bài *haiku* của mình bằng chất giọng nhẹ nhàng bay bổng như thể tan biến vào không khí.

Cô Nakamura lịch thiệp vỗ tay tán dương và ngay lập tức được mọi người nhiệt liệt hưởng ứng. Bọn võ sinh vỗ tay rất tích cực, phần nhiều là vì chúng không muốn bỏ qua cơ hội ủ ấm đôi bàn tay tê cóng dưới cái lạnh cắt da cắt thịt này.

"Hội thi *kukai* năm nay xin được chính thức bắt đầu," cô Nakamura trình trọng tuyên bố. "Những ai cho rằng tác phẩm của mình đủ tiêu chuẩn dự thi xin hãy bước lên phía trước. Từng người trong số này sẽ lần lượt đọc cho ngài Saigyo nghe. Sau khi thu nhận bài *haiku* cuối cùng, vị khách quý của chúng ta sẽ xem xét, và tuyên bố danh tính người thắng cuộc."

Một vài võ sinh đứng dậy xếp thành hàng dọc theo một bên sảnh đường.

"Cậu có lên không Jack?" Saburo hỏi, thẳng nhóc đã thủ sẵn một tờ giấy nhàu nát trong tay.

"Thôi đừng có giỡn nữa đi," Jack đáp. "Cậu biết cô Nakamura thường bình luận về các bài *haiku* của tớ như thế nào rồi đấy."

Saburo cười. "Thế thì chúc may mắn cho tớ đi. Có khi lần này tớ thắng thật chứ không đùa đâu!"

Trong lúc Saburo hăm hở đứng vào hàng, Yori cũng lẳng lặng đứng dậy.

"Cố lên nhé!" Jack thì thầm.

"Cảm ơn cậu," Yori đáp, giọng cậu pha cả tâm trạng hồi hộp lẫn hân hoan.

"Xin mời bạn trẻ đầu tiên đọc," ngài Saigyo xoa tay vào đùi vui vẻ tuyên bố. "Mong rằng đây sẽ là giọt sương sớm trên mặt hồ mùa thu."

Cô Nakamura ra hiệu bảo Akiko tiến lên phía trước. Cúi sát đầu thể hiện lòng tôn kính, cô bé lấy bài thơ được cất kỹ trong tay áo kimono ra đọc. Jack có cảm tưởng lúc này Akiko còn hồi hộp hơn cả lần bị bắt phải nhắm bắn vào thầy Kyuzo nữa.

"Cảm hứng của bài thơ này đến từ mùa đông," cô bé bắt đầu.

*"Nụ hoa tím
giữa màn băng giá lạnh"*

mang khát vọng vươn lên!”

Đọc xong bài *haiku* của mình, Akiko cúi đầu thi lễ lần nữa rồi chờ đợi đánh giá của vị thi sĩ. Ông hít một hơi thật sâu rồi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ nơi tuyết vẫn rơi dày đặc. Akiko nhìn về phía Jack, cô bé hơi nhú mào lo lắng vì không thấy ngài Saigyo nói gì. Jack mỉm cười định trấn an cô bé, nó chợt nhận ra người Akiko muốn tìm thật ra là nhân vật đang đứng ở cuối hàng người dự thi. Takuan gật đầu với Akiko, trông cô bé đã có vẻ an tâm hơn. Jack bất giác thấy tim mình nhói đau.

“Bài thơ này mang âm hưởng tươi mới, trong sáng tựa như khí trời mùa xuân vậy rất có triển vọng,” cuối cùng thi sĩ cũng lên tiếng, Akiko thấy nhẹ nhõm hẳn. “Nhưng liệu đây có phải là đóa hoa đẹp nhất của ngày hôm nay không thì vẫn còn phải chờ xem đã.”

Nói đoạn ông vỗ tay khen ngợi Akiko rồi mời người tiếp theo lên. Akiko vừa quay xuống, Emi cũng bước đến vị trí ngay trước mặt nhà thơ. Ông chăm chú lắng nghe rồi cũng suy ngẫm hồi lâu mới nhận xét bài *haiku* của cô bé. Thêm hai lần nữa như vậy. Rồi đến lượt Saburo.

“Đây là một bài tình thi,” cậu chàng tuyên bố.

“Bà làm mỗi bảo rằng

“Cô ấy chỉ có một con mắt

nhưng con mắt này rất đẹp”.”

Cả sảnh đường phá lên cười. Đến cả Jack cũng không thể nhịn cười nổi trước bài *haiku* hài hước của thằng bạn thân, nhưng Akiko thì khác, cô bé tròn xoe mắt lộ rõ vẻ chán chường. Không khí phấn khởi cũng lập tức bị ánh mắt nghiêm khắc của cô Nakamura dập tắt nhanh chóng.

“Đây không phải là một bài thơ hợp lệ,” cô dùng dằng nổi giận khiến nụ cười trên môi Saburo trở nên méo xệch.

“Khoan đã, cô Nakamura,” ngài Saigyo nhẹ nhàng lên tiếng, “Tuy bài thơ này có phần tục tĩu, nhưng rõ ràng cậu bé đã thể hiện được tinh thần lãng mạn của mình. Tôi thấy nó rất thú vị. Cũng như cỏ

cây phải có cả nắng lẫn mưa, thi sĩ cũng cần niềm vui không thua gì nước mắt.”

Vị nữ võ sư bèn gật đầu chấp thuận nhận định của nhà thơ. Saburo nhanh chóng trở về vị trí của mình ngay sau lưng Jack.

“Lần này cô ấy bắt cậu chép phạt phải đến hai nghìn lần là ít đấy!” Akiko giận dữ nói.

Saburo vẫn toe toét cười như thể nó chẳng hề quan tâm.

Jack nháy mắt với thằng bạn một cái. “Tớ thấy nó rất hay đấy chứ.”

Những thí sinh tiếp theo không gây được ấn tượng mạnh mẽ như thế. Có lúc Jack tưởng như vị thi sĩ già kia đã ngủ gật luôn rồi không chừa. Rồi cũng đến lượt Yori, cậu bé rụt rè bước lên hồi hộp mở tờ giấy của mình ra cầm trong tay, bắt đầu cất giọng đọc nhỏ đến mức ngài Saigyo phải cúi sát lại mới có thể nghe thấy được.

*“Ngồi xồm dưới gốc cây
con cóc già tìm kiếm
gương mặt sau tầng mây.”*

Khuôn mặt của nhà thơ lập tức sáng bừng như bình minh tỏa nắng, cặp mắt buồn ngủ suốt từ đầu giờ cũng sáng quắc lên. “Đây rồi, bài *haiku* về chủ đề cóc yêu thích nhất của tôi!”

Yori cúi đầu thì thầm như người có tội, “Con rất ngưỡng mộ những bài *haiku* viết về cóc dưới ao của ngài. Và mong rằng mình có thể viết được một bài thơ như thế...”

“Con đã làm được rồi đấy, con trai,” vị thi sĩ hào hứng. “Nhà thơ trẻ, con rất có tố chất, và cả bài thơ của con cũng vậy nữa.”

Yori đến lúc này mới thật sự hết căng thẳng, cậu bé nhanh chóng trở về chỗ ngồi bên cạnh Jack.

“Chúc mừng cậu nha,” Jack vui vẻ vỗ vai bạn. “Cậu cầm chắc phần thắng rồi.”

Nghe vậy Emi liền rít lên, “Đừng có mơ, Takuan hãy còn chưa đọc bài thơ của mình đấy!”

Lúc này ở phía trên, Takuan cũng đang cúi chào nhà thơ rồi cất cao chất giọng trong trẻo của mình tự tin đọc:

*"Tiếng chuông chùa
xuyên giữa rừng hoa
nơi hạ giới? hay chốn thiên đường?"*

Emi mở đầu bằng một tràng pháo tay ầm ĩ, những người khác cũng nhanh chóng thể hiện sự hưởng ứng của mình.

Ngài Saigyo gật gù hài lòng, một nụ cười mãn nguyện hiển hiện rõ trên khuôn mặt của ông. "Phong cách của con tinh khiết tựa như ngọc thạch. Không cầu kì, không trau chuốt, mà đi thẳng vào vấn đề. Đây chính là một bài thơ *haiku* ở cảnh giới cao nhất,"

Takuan cúi đầu cảm ơn lời khen tặng của nhà thơ rồi lui xuống vị trí của mình bên cạnh Emi. Vẻ ủ rũ thường thấy của cô Nakamura dường như đã được niềm tự hào về đứa con trai của mình làm cho tươi tắn lên trong giây lát.

Đám võ sinh bên dưới bắt đầu bàn tán xôn xao khi thấy ngài Saigyo cùng cô Nakamura hội ý với nhau. Vài phút sau, vị nữ võ sư quay ra phía cả lớp tuyên bố.

"Kết luận của ngài Saigyo là..."

KẺ THẤT BẠI VĨ ĐẠI

“... chưa thể đưa ra quyết định,” cô Nakamura tuyên bố.

“Chúng ta có hai bài thơ cùng xứng đáng, tựa như hai hạt đậu đặt trong cùng một cái bát vậy,” ngài Saigyo giải thích.

Cả sảnh đường liền trở nên sôi động với những tiếng bàn tán xem ai là hai nhân vật sáng giá vừa được nhắc đến. Jack mong sao Yori cũng được chọn. Đây sẽ là một liều thuốc tăng cường tự tin mà cậu bé đang rất cần lúc này.

Khi những âm thanh ồn xao đã bắt đầu lắng xuống, ngài Saigyo mới tiếp tục “Vì vậy, tôi đề nghị chúng ta tiến hành một cuộc so tài tay đôi giữa hai thí sinh ưu tú nhất.”

Cả lớp lập tức im phăng phắc, lần này do hồi hộp chứ không phải vì lạnh nữa.

Cô Nakamura bước lên phía trước phổ biến thể lệ tỉ thí.

“Khách mời của chúng ta, ngài Saigyo sẽ đưa ra hai câu vè ngắn, dựa vào đó các thí sinh sẽ làm thơ *haiku* gắn thêm vào tạo thành một bài đoản ca. Bài *haiku* nổi thêm phải có tính sáng tạo, liên tưởng tới hai câu đề từ, và được sáng tác ngay tại sảnh đường này,”

Độ khó của thử thách này ngay lập tức khiến bọn võ sinh bên dưới choáng ngợp.

“Yori, Takuan, mời hai em bước lên phía trước.”

Yori sững sờ, vẻ mặt kinh ngạc như một chú thỏ giữa chốn đông người.

Jack thì thầm, “Đừng lo lắng quá. Tớ tin vào khả năng ứng biến của cậu mà.”

Takuan đứng ngay dậy tự tin tiến lên phía trước. Cả lớp cũng bình tĩnh chờ đợi, mãi một lúc sau Yori mới hoàn hồn, cậu bé miễn cưỡng bước lên tham gia tỉ thí.

Ngài Saigyo nở một nụ cười nồng hậu với cậu bé.
"Lời đề từ của tôi cũng rất đơn giản thôi:

*"Vừa muốn giết,
Lại vừa không muốn giết..."*

Yori hoàn toàn bất ngờ trước chủ đề có phần bạo lực này, trong khi đó, Takuan đã thầm sáng tác bài *haiku* để đối đáp.

"Người bạn thích cóc của ta," ngài Saigyo tuyên bố, "mời con cho đáp án trước."

Yori nhìn một lượt những khuôn mặt đầy vẻ chờ đợi xung quanh. Jack có cảm tưởng Yori chỉ chực lao ngay khỏi sảnh ửng Đường này, dường như sức ép đã hoàn toàn lấn lướt cậu bé. Đột nhiên khuôn mặt Yori sáng bừng lên như đã tìm thấy cảm hứng dào dạt. Cậu bé đọc bài *haiku* của mình nhanh đến độ suýt chút nữa lú cả lưỡi:

*"Nếu có thể chọn:
thì so với trả thù
tha thứ vẫn tuyệt hơn."*

Yori thở dài nhẹ nhõm khi cuối cùng cũng ứng đối được lời đề từ của ngài Saigyo.

Vị thi sĩ cau mày nghiền ngẫm một lúc, rồi quay về phía Takuan nói. "Thế còn con, con trai của ta?"

Takuan đáp ngay không chút lưỡng lự:

*"Dưới ánh sáng
khuôn mặt tên ăn cắp,
chính là anh trai ta!"*

Ngài Saigyo gật đầu xác nhận rồi hờ hững nhìn về phía chiếc bát bằng đất sét chứa than dùng để sưởi ấm của mình chậm rãi suy nghĩ.

“Việc tôi đang làm lúc này cũng gần giống như phải chọn lựa giữa hai loại rượu hoàn toàn khác nhau. Dù mỗi bài đều mang âm hưởng riêng, vẫn có thể tìm được điểm chung ở sự mới mẻ và thuyết phục của chúng,” ông vừa nói vừa vuốt vuốt cằm mình. “Yori, bài thơ của con tuy toát lên được tinh thần của một người võ sĩ, nhưng nó vẫn còn thiếu một chút tính lãng tử. Trong khi đó, tác phẩm của Takuan vừa ấn tượng, mà lại vừa bất ngờ, tựa như đóa hồng nở rộ giữa mùa đông lạnh giá. Hội thi lần này, Takuan là người thắng cuộc!”

Cả võ đường ngập tràn trong những tiếng xuýt xoa hào hứng của các võ sinh, cũng như tiếng vỗ tay tán thưởng rầm rộ từ phía những võ sinh còn lại. Takuan tiến lên nhận phần thưởng của mình, một cuộn giấy có chứa bài thơ do chính tay ngài Saigyo sáng tác và đề tặng.

Vậy là hội thi *kukai* năm nay đã kết thúc, cô Nakamura tuyên bố hết giờ học rồi nhanh chóng mời ngài Saigyo đến Phụng Hoàng Đường cho buổi hội đàm cùng thầy Masamoto. Bên ngoài, các võ sinh tụ tập rất đông xung quanh Takuan để chúc mừng bài thơ ấn tượng cũng như chiến thắng rất xứng đáng của anh chàng. Emi cùng Akiko đứng ngay cạnh nhân vật chính, cùng nhau đọc bài *haiku* ngài Saigyo viết tặng.

Jack thấy Yori lặng lẽ bước đi nên liền vội vàng chạy ra giữa sân trường đầy tuyết để đuổi theo cậu bé.

“Cậu vẫn ổn chứ?” Jack nhẹ nhàng cất tiếng hỏi, trong đầu chỉ mong sao đứa bạn của mình đừng thất vọng quá.

Nghe nó hỏi, Yori bèn quay lại, một nụ cười mãn nguyện hiển hiện trên môi cậu bé.

“Tất nhiên rồi. Tôi đoạt được giải nhì cơ mà. Tuyệt vời quá còn gì nữa.”

“Nhưng mà... dù gì thì vẫn là cậu đã thua cuộc. Chẳng lẽ cậu không thấy buồn khi bị Takuan đánh bại sao?”

“Sao phải thế? Tôi còn không nghĩ mình sẽ được để mắt đến chứ đừng nói lọt vào top hai người xuất sắc như thế này. Tôi đã được tiếp chuyện với thi sĩ Saigyo, và ông ấy còn thích bài *haiku* về cóc của tôi nữa!”

“Tớ vẫn chẳng thể nào hiểu nổi tại sao cậu lại có thể vui vẻ đến vậy đấy,” Jack tiếp tục, lúc này đã cùng với Yori về phòng của cậu ở Sư Tử Đường. “Nếu đổi lại là tớ thì chắc đã thấy thất vọng ghê gớm rồi.”

“Tớ không phải là cậu,” Yori đáp và dọn chiếc tô đồng của mình ra tập khí thuật. “Nếu đem so sánh kết quả với Takuan thì hẳn nhiên tớ là người thua cuộc. Nhưng nếu thay vào vị trí đó bằng ham muốn sáng tác được một bài thơ tốt hết sức có thể, thì tớ lại là người chiến thắng.”

Jack biết chẳng thể nào đấu khẩu nổi với cậu bạn thông thái của mình nên đành chui vào góc phòng nhặt vài tờ giấy có những bài thơ do chính mình sáng tác lên. Sau khi nghe qua những tác phẩm dự thi hôm nay, nó biết chẳng có bài nào trong số này xứng đáng đem ra tặng Akiko cả.

“Dở không thể tưởng tượng được,” Jack rên rỉ. “Chẳng đáng rửa chân cho Takuan nữa. Có lẽ nhờ cậu ấy viết tặng hộ tớ luôn cho rồi.”

“Đừng tự so sánh với Takuan như thế nữa,” Yori trách Jack, lúc này cậu bé đã chuẩn bị xong mọi thứ để bắt đầu bài tập khí công của mình. “Nhất định những bài thơ của cậu sẽ được Akiko đánh giá cao hơn, vì nội dung còn chứa đựng tình cảm cũng như quyết tâm không ngại khó khăn của cậu mà.”

“Cậu nghĩ thế thật à?”

Yori gật đầu rồi hét về phía cái tô. Một âm thanh nhỏ phát ra và chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Cậu bé nhăn nhó thất vọng một lúc rồi lại tiếp tục tập.

Được cậu bạn động viên, Jack quyết định tăng cường gấp đôi nỗ lực quyết viết cho bằng được một bài *haiku* ra trò. Những lời khuyên của Yori đã giúp nó nhận ra đâu mới là việc nên làm. Jack muốn viết về một việc vừa có ý nghĩa với nó, mà cũng vừa có ý nghĩa với Akiko nữa. Cô bé đã tặng cho nó viên ngọc quý. Bài thơ này sẽ là vật đáp lễ.

“Các cậu biết tin gì chưa?” Saburo xông thẳng vào phòng la lớn.

Jack và Yori lắc đầu không hiểu.

"Akiko, Emi và Takuan đã được chọn đại diện trường chúng ta tham gia hội thi Lưu đích mã sắp tới đây."

"Tuyệt," Jack lẩm bẩm, hạ luôn cây bút lông trên tay xuống. "Thế là hai người họ lại có thêm thời gian vui vẻ với nhau rồi."

"Tớ chả hiểu cậu thì có cái gì để mà than phiền," Saburo đột nhiên vặn lại. "Chẳng phải cậu suốt ngày cũng hú hí với ông anh của tớ hay sao!"

"Cậu nói vậy là sao?"

"Giá mà cậu nhìn thấy được mình trong giờ ăn trưa nhỉ. Lúc nào cũng anh Taro thế này, anh Taro thế nọ. Tớ ngán đến tận cổ mấy bài diễn văn ca ngợi ông ấy của cậu rồi đấy!"

"Xin lỗi nha," Jack đáp, không khỏi bất ngờ trước màn nổi nóng bất ngờ của Saburo. "Tớ không biết cậu lại... thấy ghen đến thế."

Saburo lắc đầu vẻ mệt mỏi. "Không, tớ mới là đứa cần phải xin lỗi. Cũng tại bố mẹ tớ cả. *Sao con không học theo Taro và hành xử như một võ sĩ đi hã, Saburo?* Tớ ngán việc suốt ngày bị đem ra so sánh với ông ấy lắm rồi."

"Cậu không nên nghĩ ngợi quá nhiều về chuyện đó. Quên anh ấy và tập trung vào những tham vọng của riêng mình đi," Jack nói, nhận thấy Yori tủm tỉm cười khi nghe những lời khuyên của cậu được chính nó lặp lại. "Có thể anh Taro lợi hại trong việc sử dụng kiếm hơn, nhưng thật lòng mà nói, anh ấy ăn nói khá là đơn điệu chứ không được hài hước như cậu đâu."

"Cảm ơn nha" Saburo đáp, cậu chàng cười hớn hở khi vớ được mẩu giấy nhàu nát dưới chân Jack. "Cái gì thế này? Tớ cứ tưởng cậu ghét cay ghét đắng môn *haiku* cơ mà?"

"Trả lại đây!" Jack hoảng hồn vì sợ Saburo sẽ nhận ra bài thơ này nó viết tặng Akiko.

Nó giật phắt luôn mảnh giấy khỏi tay Saburo rồi đẩy thẳng nhóc ra, nhanh chóng thu dọn những bài thơ vương vãi bên dưới. Saburo loạng choạng dẫm luôn phải chân Yori đang đứng phía sau làm cậu ta la lên một tiếng chói tai.

Cái tô cuối cùng cũng chịu rung lên.

Jack cùng Saburo tròn mắt nhìn hết Yori rồi đến cái tô đồng.

“Tớ làm được rồi,” Yori cũng không khỏi ấn tượng với thành quả của mình. “Tớ thật sự làm được rồi.”

“Chỗ này ấn tượng thiệt đó bây ời,” Kazuki thò đầu qua cửa bình luận. “Hình như mình lạc sang dãy phòng tụi con gái rồi thì phải? Giận hờn, thơ thần, rồi có cả màn la hét đến con muỗi cũng chả sợ nữa. Không khéo nay mai tụi nó chuyển qua chơi luôn cắm hoa nghệ thuật nữa không chừng!”

Bọn Hiroto, Goro và Nobu cùng phá lên cười sặc sụa một lúc rồi mới chịu trở về phòng của mình. Bị công kích, Jack và Saburo đuổi theo ngay phía sau. Nhưng chúng chẳng thể nghĩ ra câu nào để đối đáp lại bọn Kazuki nên chỉ biết trừng mắt nhìn theo chúng mà thôi.

Yori vẫn đứng yên tại chỗ, phần khởi nhìn cái tô đồng lung lay trước mắt.

THẦY DÒNG

Các thế phòng ngự của Akiko dễ dàng bị phá vỡ trước thế tấn công như vũ bão của thầy Masamoto.

Dù đã bị đánh văng mất đoản kiếm *wakizashi* sau đòn Thu Diệp Thức, cô bé vẫn cố gắng lấy lại thăng bằng. Tuy nhiên thầy Masamoto quá lợi hại, ông nhanh chóng phóng đến, tước luôn thanh trường kiếm *katana* còn lại trên tay Akiko rồi chém mạnh xuống đầu cô bé. Trong giây phút lâm nguy, Akiko bất ngờ bắt chéo hai tay chặn ngay nhất kiếm của vị võ sư lại.

Một loạt những tiếng xuýt xoa kinh ngạc vang lên từ phía những người đang quan sát trận đánh phía bên kia Phượng Hoàng Đường.

Akiko vừa chặn đường kiếm của vị kiếm sư Masamoto vĩ đại, bằng tay không!

"Đây không phải là cách phòng thủ một võ sĩ nên làm, Akiko ạ," thầy Masamoto nói, lạ thay, ông không có vẻ gì là ngạc nhiên trước điều kì diệu cô bé vừa thực hiện cả. "Trò có thể bị ta cắt đứt vài ngón tay đấy."

Đến giờ Akiko mới nhận ra việc mình vừa làm, cô bé ngay lập tức buông tay rồi nhặt kiếm trở về vị trí ngay bên cạnh Jack. Jack thật không thể tin nổi việc mình vừa chứng kiến nữa. Dùng tay không chặn nhất chém đang phóng tới như vậy đã vượt quá xa các bài học chúng được dạy trong trường. Nhưng nó còn chưa kịp hỏi Akiko thì đã bị thầy Masamoto gọi đứng dậy tiếp tục màn đấu tập đối kháng.

Jack gặp không ít khó khăn trước kĩ năng tấn công bằng song kiếm của thầy Masamoto. Vừa giờ đoản kiếm đỡ cú chém cực mạnh. Jack vừa tìm cách phản đòn bằng cách vung một đường *katana* nhắm thẳng vào cổ họng cha đỡ đầu của nó. Thế nhưng ông dễ

dàng nghiêng người tránh sang bên rồi dùng trường kiếm xả một nhát vào ngực Jack.

Kiểm của họ va mạnh vào nhau.

Không chút đắn đo, Jack dùng đầu kiếm chém mạnh xuống thanh *katana* của thầy Masamoto. Hai lần.

Và thanh gươm rơi đánh cách xuống sàn.

Mọi người tròn xoe mắt ngạc nhiên trước màn trình diễn ấn tượng của Jack, riêng chỉ có anh Taro là thản nhiên nở nụ cười tự hào.

Phải mất đến mấy giây Jack mới nhận ra việc nó vừa làm.

Nó đã tước được thanh trường kiếm trong tay kiếm sĩ huyền thoại Masamoto Takeshi.

Nó đã thực hiện một chiêu Thu Diệp Thức hoàn hảo.

"Mình làm được rồi!" Jack mừng rỡ thì thầm. "Mình biết cách dùng tuyệt kĩ Nhị Thiên rồi!"

Nhưng cuộc chiến nào đâu đã kết thúc. Thầy Masamoto vẫn còn thanh đoản kiếm *wakizashi* trên tay.

Jack còn chưa kịp tận dụng lợi thế của mình, ông đã xoay ngược thanh kiếm trên tay ném mạnh về phía nó. Chuôi đoản kiếm đập vào lồng ngực Jack một cú cực mạnh. Loạng choạng lùi ra sau mấy bước, Jack vấp phải tấm bục cao phía sau ngã nhào luôn xuống sàn.

"Trò đã chết," thầy Masamoto lên tiếng kết thúc màn tỉ thí.

Tuy đang phải thở dốc vì kiệt sức nhưng Jack vẫn lên tiếng phản đối: "Nhưng mà... vừa rồi đâu phải đòn thế Kiếm Thuật... thầy đã dùng sức ném vào em."

"Tòng sơn đao hải," thầy Masamoto không một chút thương cảm. "Muốn phá vỡ lợi thế của trò, ta buộc phải thay đổi chiến thuật, ra đòn theo cách mà trò không thể nào ngờ được. Hay nói cách khác, hạ thẳng từ trên núi xuống dưới biển. Nhớ cho kĩ nhé, chàng trai trẻ."

Jack bèn đứng dậy cầm thanh đoản kiếm trả lại cho thầy Masamoto.

"Ta rất vui khi cuối cùng trò cũng lĩnh hội được đòn Thu Diệp Thức, nhưng đừng nhầm lẫn một kĩ năng cơ bản với toàn bộ pho

kiếm pháp Nhị Thiên,” vị võ sư lên tiếng trách móc, khuôn mặt của ông vẫn lộ rõ vẻ nghiêm khắc như mọi khi.

Jack cúi đầu hiểu ý. Vừa rồi nó đã quá vui mừng với thành quả vừa đạt được mà tự làm mình trở nên ngu xuẩn khi ngộ nhận toàn bộ vấn đề.

“Điều cốt lõi nhất của tuyệt kỹ Nhị Thiên không phải là chiến đấu bằng song kiếm,” thầy Masamoto quay sang tuyên bố trước cả lớp. “Mà quan trọng nhất là tinh thần ham muốn chiến thắng cao độ - bất chấp mọi phương pháp, hay vũ khí trong tay. Hiểu được điều này là các trò đã tiến thêm một bước trên con đường dài này rồi đó.”

Khi ấy, tuyết đã tan, trời đã vào xuân, không khí nhộn nhịp tràn ngập mọi nẻo đường Kyoto. Jack và Yamato vội vàng tìm cách thoát ra khỏi dòng người, bởi chúng sắp trễ mất giờ học Kị xạ của cô Yosa đến nơi. Jack nhận thấy một bầu không khí khác lạ xung quanh việc các lái thương đang tích trữ gạo rất nhiều. Sau hàng tháng trời không động tĩnh gì, mới đây bỗng nhiên có tin đồn rằng đại quân của Lãnh chúa Kamakura đã chuẩn bị xuất chinh đến nơi. Mọi người lo lắng với tình hình chiến sự có thể xảy ra bất kì lúc nào nên ai ai cũng lo mua gạo về nhà cất trữ cho an toàn.

“Công cuộc luyện tập tuyệt kỹ Nhị Thiên của cậu đến đâu rồi?” Yamato lên tiếng.

Jack không khỏi bất ngờ trước câu hỏi của bạn. Thông thường Yamata luôn tìm cách tránh né tối đa chủ đề này. Bất chấp khả năng nổi trội trong tất cả các môn học ở trường, cậu vẫn không khỏi tự ti mỗi khi nhớ đến thất bại ngày đó của mình.

“Tốt cũng có mà xấu cũng có,” Jack đáp. “Tớ vừa mới phát hiện ra rằng tuyệt kỹ Nhị Thiên đòi hỏi bên cạnh việc thành thực chiêu thức, người sử dụng cũng phải biết cách vận dụng chiến thuật...”

Đột nhiên một cánh tay xuất hiện từ trong hẻm năm chặt lấy Jack. Nó lập tức nhốt đến lần bị mấy tay binh sĩ võ chủ bắt cóc nên vội la lớn cầu cứu, đồng thời theo phản xạ vịn ngược kẻ tấn công khóa chặt lại. Người đàn ông lập tức khụy ngay xuống rên rỉ xin tha. Rất nhanh chóng, Yamato đã có mặt ngay bên cạnh Jack, trên tay là thanh kiếm đã tuốt khỏi vỏ.

“Xin tha mạng!” người đàn ông cúi rạp mặt van lơn. “Tôi không có ý đồ gì xấu đâu.”

“Thế ông muốn gì?” Yamato chất vấn.

Người ngợm bắn thiu, tóc tai rối bù, người đàn ông lạ vận một bộ áo choàng rách nát, trông bộ dạng rất phờ phạc, mắt trũng xuống, đục ngầu. Và điều đáng ngạc nhiên nhất, là ông ta da trắng.

“Tôi... Tôi là Juan de Madrid,” ông ta bắt đầu lắp bắp thứ tiếng Nhật đặc sệt khẩu ngữ Tây Ban Nha của mình. “Tu sĩ dòng Franciscan của nhà thờ thánh Francis tại Edo. Tôi đến đây thì nhìn thấy chàng trai này và nghĩ cậu ấy có thể giúp đỡ mình nên...”

“Con có thể làm gì cho cha?” Jack lên tiếng hỏi, tò mò không hiểu vì sao vị thầy dòng này lại rơi vào tình trạng tệ hại đến thế.

“Cậu là một người da trắng. Vậy nên tôi nghĩ rất có thể cậu đến từ một tàu Tây Ban Nha hay Bồ Đào Nha nào đó.”

“Không. Thuyền của con bị chìm nên mới dạt vào đây thôi. Con là một người Anh.”

“Người Anh sao!” vị thầy dòng thất kinh. Jack gật đầu. “Mà cũng không quan trọng. Trong những lúc nguy nan như thế này, mọi người đều là đồng minh của nhau, không phải kẻ thù. Như vừa trình bày, tôi đến từ vùng Edo phương bắc, nơi đã từng gây dựng được một giáo đoàn vững mạnh suốt nhiều năm, nhưng giờ thì tất cả đã hết... hết thật rồi...”

Nói đoạn hai hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt hốc hác của ông.

“Theo con về trường Nhị Thiên Nhất Lưu đi,” Jack gợi ý rồi quỳ xuống an ủi vị tu sĩ. “Ở đó cha sẽ được an toàn.”

“Không đâu. Làm gì còn nơi nào an toàn nữa,” ông lập tức phản bác. “Lãnh chúa Kamakura đã ra lệnh cho quân đội của ông ta tàn phá tất cả các nhà thờ Ki-tô giáo, đốt sạch nhà cửa của chúng ta, không cần biết trong đó có người hay không! Thậm chí nếu có người kịp trốn khỏi đám cháy thì cũng không thể thoát nổi lưới kiếm của bọn họ...”

Vị thầy dòng càng sụt sịt lớn hơn khi hồi tưởng đến cảnh tượng khủng khiếp đã chứng kiến.

“Thế bằng cách nào mà ông chạy được đến đây?” Yamato hỏi ngay, thanh gươm vẫn giữ trong tư thế sẵn sàng.

“Tôi cũng không biết tại sao mình còn sống sót được nữa. Tôi đã mất hết tất cả, một tấm áo lạnh lặn cũng không còn. Bây giờ tôi chỉ muốn nhanh nhanh đến hải cảng Nagasaki, rồi bỏ mảnh đất dã man này mà thôi.” Nói đoạn ông thất thần cầm chặt tay Jack, “Chúng ta không còn thời gian nữa đâu, quân đội của Lãnh chúa Kamakura đã bắt đầu khởi binh đến đây rồi. Cậu cũng chạy với tôi đi, nếu không sẽ bị họ lấy mạng đấy!”

Ông hoảng loạn đảo mắt nhìn quanh rồi cố đứng dậy, nhưng chân đã không còn đủ sức nữa.

“Cha cần phải nghỉ ngơi,” Jack nói rồi vòng tay đỡ vị thầy dòng. “Hãy theo con đến chỗ thầy Yamada, ông ấy sẽ chăm sóc cho cha.”

Hôm sau, chỉ mới tờ mờ sáng Jack đã cùng thầy Yamada đưa tiền tu sĩ Juan de Madrid lên đường.

“Cha có thể ở lại đây lâu hơn cũng được mà,” thầy Yamada lên tiếng.

“Cảm ơn thầy, thầy đối xử với tôi như vậy đã là tử tế lắm rồi,” vị thầy dòng cúi đầu tỏ lòng biết ơn. “Tôi rất cảm kích tấm áo và chỗ thức ăn, nhưng còn nấn ná nữa sẽ rất nguy hiểm.”

Nói đoạn ông đưa mắt nhìn Jack hỏi lại lần nữa, “Cậu có chắc là không muốn đi cùng tôi không?”

“Jack sẽ an toàn hơn nếu ở lại đây,” thầy Yamada khẳng định.

Ngay sau đó, vị tu sĩ lên đường. Jack nhìn theo bước chân nặng nhọc của ông chui nhủi trong những khoảng tối. Cùng với việc đã có thể khẳng định rằng một cuộc chiến với Lãnh chúa Kamakura là không thể tránh khỏi, hi vọng tìm lại cuốn *hải đồ* của người cha quá cố cũng hoàn toàn tan vỡ. Dù tàn độc đến mấy thì Độc Nhãn Long cũng chỉ là một người, việc đối đầu với hắn hoàn toàn khác hẳn với cả một đoàn quân. Vấn đề quan trọng nhất đối với Jack lúc này làm sao để giữ được mạng sống. Mỗi ngày qua đi, mỗi hiểm họa lại càng lớn dần lên.

Bóng vị tu sĩ khuất hẳn vào trong con hẻm mà không ngoái lại nhìn lần nào.

“Có khi con cũng nên theo ông ấy thì hơn,” Jack buột miệng.

Thầy Yamada chậm rãi lắc đầu.

“Ở trong hang cộp vẫn an toàn hơn ngoài đồng rẫy, con trai à,” vị thiền sư đáp. “Đường đi đến Nagasaki vừa gian khổ lại chứa đựng vô vàn mối hiểm nguy. Ta ngờ rằng vị tu sĩ nọ khó mà đến được tỉnh Kobe cách đây ba ngày đi đường nữa là. Trong những lúc khó khăn như thế này, tìm ra người muốn giúp đỡ thì khó, chứ những kẻ muốn lấy đầu lại rất nhiều. Ở lại đây, thầy Masamoto sẽ bảo vệ cho con. Trong khoảng thời gian này, không nơi nào trên đất Nhật Bản an toàn bằng trường Nhị Thiên Nhất Lưu đâu.”

KỊ XẠ

Tiếng trống và tiếng vó ngựa phi nước đại vang vọng khắp nơi. Rất đông võ sinh tụ tập bên ngoài đường chạy Lưu đích mã được căng ngang hai bên bởi dây thừng mà reo hò động viên, cổ vũ cho trường của mình. Jack thấy ngựa của Akiko, Emi và Takuan bước ngang qua, kéo theo một tràng âm thanh hào hứng từ góc khán giả trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

Cuối cùng mùa xuân cũng đến, theo đó là hội thi cưỡi ngựa bắn cung giao lưu giữa các trường mà cô Yosa đã đề cập. Trong một tháng kể từ cuộc gặp gỡ bất ngờ với vị tu sĩ Tây Ban Nha, những câu chuyện về các cuộc hành quyết, chém giết công khai liên tục truyền đến Kyoto. Tính tới thời điểm này, màn thanh trừng của quân đội Lãnh chúa Kamakura chỉ mới dừng lại tại địa hạt Edo, nhưng càng lúc dân chúng Kyoto càng cảm nhận rõ rệt mỗi hiểm họa đã đến sát gần. Mặc dù Lãnh chúa Kamakura vẫn chưa hạ lệnh tấn công, và quân của ông ta vẫn cách biên giới thành phố đến hơn bảy ngày đường nhưng không khí căng thẳng đã bao trùm khắp nơi. Một cuộc chiến có thể sẵn sàng diễn ra bất kì lúc nào.

Từ vị trí trên lễ đài bằng gỗ của mình, ngài Masamoto, hiệu trưởng trường Nhị Thiên Nhất Lưu, và ngài Yoshioka, hiệu trưởng trường Cát Cương Lưu có thể dễ dàng phóng tầm mắt quan sát toàn bộ diễn biến bên dưới. Chiếc đệm thứ ba, vốn là của Lãnh chúa Kamakura, người đứng đầu trường Liễu Sinh Lưu lại để trống như một điểm báo chẳng lành.

“Ăn không Jack?” Saburo nói, chìa cho nó một miếng thịt gà rán.

Jack từ chối. Cả bọn vừa mới từ phòng ăn ra.

“Sao cái miệng em lúc nào cũng cứ ăn nhồm nhoàm vậy?” anh Taro chán nản lắc đầu ngao ngán. “Đến lúc không còn ních nổi vào bộ áo giáp nữa thì làm sao nhìn mặt cha đây?”

Saburo khinh khỉnh đáp. “Anh cứ lấy hai thanh gươm của mình ra múa vài đường là ông ấy sẽ ...”

“Hai người làm ơn thôi tranh cãi đi được không?” Kiku cắt ngang. “Emi bắt đầu phần thi của trường mình rồi kìa.”

Lúc này, cô con gái của ngài Takatomi đã tiến ra trong tư thế sẵn sàng. Cô bé đang hồi hộp chuẩn bị lại cung tên chờ hiệu lệnh xuất phát. Đám đông cũng háo hức nín thở.

Thứ tự dự thi của ba trường được xác định bằng cách bốc thăm. Hội thi lần này sẽ có hai giải thưởng ở hai hạng mục, giải cá nhân cho cung thủ xuất sắc nhất, và giải tập thể cho trường bắn hạ nhiều mục tiêu nhất.

Vị giám khảo vẫy chiếc quạt hiệu màu trắng có hình mặt trời ở giữa, Emi lập tức xuất phát. Ngựa cô bé phóng băng băng trên đường chạy. Gần đến nơi, cô bé buông dây cương rồi vòng tay ra sau lấy mũi tên gỗ của mình, vừa hô “Âm-Dương!” vừa giương cung nhắm bắn vào mục tiêu đầu tiên.

Ngựa cô bé bỗng dừng chao đảo khiến Emi phải ngay lập tức nắm cương ghìm lại. Một tràng rên rỉ thất vọng vang lên khi phát bắn đầu tiên đã thất bại. Tuy vậy, Jack cũng phải thán phục kĩ năng cưỡi ngựa rất khá của Emi. Cô bé nhanh chóng hồi phục, lấy lại thăng bằng chuẩn bị cho mục tiêu tiếp theo. Mũi tên của Emi phóng ra khỏi dây cung cắm thẳng vào hồng tâm, các võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu nhất loạt ồ lên vui sướng.

Thuận đà thắng lợi, Emi nhanh chóng lắp mũi tên gỗ vào dây nhằm bắt mục tiêu cuối cùng. Nhưng ngựa của cô bé phi nước đại quá nhanh đến mức chưa kịp định thần thì mục tiêu đã ở ngay trước mắt. Cô bé vội vàng tập trung rồi thả dây cung, mũi tên gỗ đập trúng ngay mép tấm mục tiêu làm bằng gỗ khiến nó sút luôn một mảng lớn.

Đám đông khán giả nhiệt liệt vỗ tay tuyên dương Emi, cô Yosa nhanh chóng tiến đến giữ dây ngựa rồi chúc mừng cô bé. Trúng hai trên ba mục tiêu là một kết quả không tồi chút nào. Thầy Masamoto trông có vẻ hài lòng, ông phấn khởi gật đầu về phía của Emi.

Tiếp theo là phần thi của một nam sinh trường Cát Cương Lưu. Trông anh chàng tự tin hơn hẳn Emi ban này.

Khi chiếc quạt hiệu lệnh vừa được xòe ra, anh ta ngay lập tức thúc ngựa lao đi, dễ dàng bắn hạ mục tiêu đầu tiên một cách nhẹ nhàng.

Nhưng chính sự tự phụ thái quá lại phản tác dụng. Khi đang đứng cao trên yên ngựa, anh ta bất ngờ bị mất thăng bằng ngay khi vừa phóng đến trước mục tiêu thứ hai. Chú ngựa vấp chân khiến anh chàng ngã mạnh xuống đất, bị văng lên vài lần rồi lăn quay xuống đồng đất cát.

Một bầu không khí im lặng bao trùm khi đám đông bắt đầu lo sợ cho an nguy của anh chàng trường Cát Cương Lưu. Mỗi một lúc sau, nhờ có sự giúp đỡ của ban giám khảo, anh ta mới đứng dậy được và đành phải tập tễnh bước sang bên. Các võ sinh có mặt vỗ tay thông cảm cho tai nạn đáng tiếc vừa rồi, nhưng ngài Yoshioka rõ ràng chẳng hài lòng chút nào với màn trình diễn của học sinh trường mình cả. Ông đóng chiếc quạt đang phe phẩy trên tay mạnh đến nỗi làm khung sườn của nó nứt gãy. Jack nhận thấy thầy Masamoto nghiêng người sang bên chia buồn, nhưng vị võ sĩ này dường như cứ cố tình làm ngơ cha đỡ đầu của nó.

“Em có biết ngày xưa giữa hai người này từng xảy ra một trận ác chiến không?” anh Taro lén thì thầm vào tai Jack.

“Không ạ,” Jack thật thà đáp.

Saburo thúc mạnh cùi chỏ vào hông Jack rồi nhả nhó trước viễn cảnh sắp phải nghe một giai thoại kiểm thuật nữa từ ông anh của mình. Sau đó cậu chàng tiếp tục đưa miếng gà rán lên miệng, cùng lúc đó, nhân vật đại diện cho trường Liễu Sinh Lưu cũng đã cưỡi ngựa đến vị trí sẵn sàng xuất phát.

“Khi thầy Masamoto lần đầu chân ướt chân ráo đến vùng Kyoto này, ông mới chỉ là một tay kiếm vô danh mà thôi,” anh Taro bắt đầu câu chuyện. “Thế nên, để mở mang sự nghiệp của mình tại nơi đây, ông đã quyết định gửi thư thách đấu đến ngôi trường võ thuật nổi tiếng nhất địa phương, Cát Cương Lưu.”

Một loạt những tiếng hô vang nổi lên khi anh chàng của trường Liễu Sinh Lưu hạ gục mục tiêu đầu tiên.

“Trái ngược với mọi suy đoán của dân chúng lúc bấy giờ, thầy Masamoto đã dễ dàng hạ gục ngài Yoshioka, kiếm sĩ số một Cát Cương Lưu, chỉ với một thanh kiếm gỗ!” Taro vừa kể vừa liên tục lắc đầu thán phục trước kì công ngoài sức tưởng tượng của vị võ sư.

Lần này, không khí lại ngập tràn những tiếng xuýt xoa nuối tiếc, mũi tên thứ hai của cậu ta đã đi trượt mục tiêu.

“Thất bại đó đã khiến toàn bộ trường Cát Cương Lưu nhục nhã đến mức em trai ngài Yoshioka lập tức thách thầy Masamoto tỉ kiếm với mình. Lần này người thắng cuộc vẫn là thầy Masamoto, ông còn đánh cho đối thủ bị thương rất nặng.”

Đám đông khán giả vỗ tay hoan nghênh khi anh chàng của Liễu Sinh Lưu kết thúc phần chạy của mình. Anh ta đã xuất sắc hạ được hai trên ba mục tiêu.

“Không thể chịu nổi thất bại mà cả gia tộc phải gánh chịu nên ngài Yoshioka càng điên tiết ra lệnh cho con trai đi đòi lại danh dự,” anh Taro vẫn say sưa kể, chẳng còn quan tâm gì đến cuộc tỉ thí Lưu đích mã đang diễn ra sôi động bên dưới nữa. “Dù còn rất trẻ nhưng anh này vẫn đồng ý nhận lời, và gửi chiến thư thách đấu tại đền Kodaiji. Với bản tính láu cá, anh ta dự định sẽ chuẩn bị một cái bẫy nên đến giờ hẹn bèn vận một bộ áo giáp cực tốt, dắt theo cả bầy quân sĩ đến, mưu đồ vây giết thầy Masamoto.”

Jack vừa nghe vừa quan sát thí sinh tiếp theo, một cô gái đến từ trường Cát Cương Lưu cưỡi ngựa tiến lên phía trước.

“Tuy vậy, hiệu trưởng của chúng ta cũng không phải tay vừa. Hai lần tỉ thí trước ông ấy cố tình đến muộn, nhưng lần này lại đến từ rất sớm. Phát hiện âm mưu của đối phương nên thầy bình tĩnh ẩn mình rồi bất ngờ xông ra phá vỡ lớp vệ sĩ, chém gãy luôn xương vai của chàng trai trẻ. Từ đó về sau, con trai ngài Yoshioka không bao giờ còn cầm kiếm được nữa.”

Cô nàng đến từ trường Cát Cương Lưu phóng bằng bằng trên đường, trong lượt chạy này đã có hai mục tiêu bị bắn hạ, mũi tên cuối cùng tuy đi trúng đích nhưng không làm vỡ được tấm gỗ, nhưng kết quả này cũng đủ mang về cục diện sáng sủa hơn cho

trường của ngài Yoshioka. Ông này hoan hỉ vỗ tay rất to, tuy vẫn nhìn ngài Masamoto bằng ánh mắt cay cú.

“Cho đến tận bây giờ, dù đã trải qua nhiều năm nhưng ngài Yoshioka vẫn chưa quên nỗi nhục năm xưa, và đã thề sẽ không bao giờ nói chuyện với thầy Masamoto nữa.”

“Suyt, mọi người im lặng nào!” Kiku nói giọng cáu gắt. “Đến lượt của Akiko rồi kia kìa.”

Lúc này cô bé đang xoa đầu chú ngựa trắng của mình để giúp nó thư giãn trước khi xuất kích. Jack vỗ tay cầu nguyện, nó biết Akiko đã nỗ lực tập luyện rất nhiều cho khoảnh khắc này.

Chiếc quạt báo hiệu đã phát lên.

Akiko phóng ngựa xuất kích.

Jack nín thở quan sát cô bé rút tên, tra vào cung rồi nhắm bắt mục tiêu đầu tiên. Mũi tên đi trúng ngay hồng tâm khiến tấm gỗ vỡ nát thành từng mảnh. Toàn trường Nhị Thiên Nhất Lưu hò reo cổ vũ.

Tiếp cận tấm gỗ tiếp theo, Akiko siết chặt đùi quanh yên để lấy thăng bằng nhắm bắn. Mũi tên xé gió bay đi rồi xẻ mục tiêu thành hai mảnh. Một lần nữa, âm thanh hò reo hào hứng lại ồ lên, Jack cũng phấn khởi vỗ tay ăn mừng vào không khí.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Akiko và mục tiêu cuối cùng.

Lúc cô bé lấy tên và giương cung lên thì chú ngựa đã phóng đi quá xa. Một loạt âm thanh xì xào nuôi tiếc vang lên từ phía đám đông, nhưng Akiko vẫn không hề bỏ cuộc. Cô bé xoay người bắn ngược ra sau, hạ nốt tấm gỗ thứ ba này.

Đám võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu tưởng chừng như phát điên đến nơi.

Không kìm được hưng phấn, Jack chạy ngay xuống chúc mừng Akiko. Lúc nó đến nơi, cô bé đã nhảy xuống ngựa và đang chuẩn bị lui ra ngoài.

“Một màn trình diễn quá tuyệt vời,” Jack lên tiếng. “Nhất là phát bắn cuối cùng, thật không thể tưởng tượng nổi.”

“Cảm ơn cậu,” Akiko đáp rồi nở một nụ cười e thẹn. “Nhưng đừng nói quá về tớ như vậy. Tất cả là nhờ có Takuan kèm cặp đấy chứ.”

Jack biết ngay thế nào cô bé cũng nhắc đến cái tên Takuan mà.

“Ừm, chúng ta nên đến chỗ Takuan chúc may mắn thì hơn,” Jack cố gắng tỏ ra lịch thiệp hết mức có thể. “Dám cá là phần thi vừa rồi sẽ khiến cậu ấy chịu khối sức ép đấy.”

Lúc hai đứa đi ngang qua chỗ vạch xuất phát thì võ sinh thứ hai của trường Liễu Sinh Lưu cũng bắt đầu phần thi của mình. Chỉ vài tiếng vỗ tay lác đác cho có lệ khi cậu này về đến đích mà chẳng có mục tiêu nào bị hạ cả.

“Kiểu này chúng ta thắng chắc!” Jack hào hứng. “Trường Liễu Sinh Lưu mới được hai điểm, Cát Cương Lưu ba điểm; mà chúng ta đã có những năm điểm rồi.”

“Vẫn còn đến ba lượt bắn nữa cơ,” Akiko nhắc nhở rồi gạt đầu ra hiệu về hướng nữ thí sinh có dáng người nhỏ nhắn đang leo lên ngựa của mình.

“Tớ nghĩ cô bé này khó mà trụ nổi đến chỗ mục tiêu nữa ấy chứ đừng nói đến chuyện bắn võ nó!” Jack đáp. “Hơn nữa, dù có chuyện gì xảy ra, cậu cũng cầm chắc giải thưởng cá nhân rồi còn gì?”

Thí sinh đến từ trường Cát Cương Lưu này tuy còn nhỏ hơn cả cái yên ngựa của mình, nhưng ánh mắt lại hiện lên sự quyết tâm cao độ. Khi hiệu lệnh vừa mới cất lên, cô bé đã phóng ngựa phi nước đại. Với vóc người của mình, nhân vật này đứng vững trên yên ngựa còn khó, thế mà lạ lùng thay, cô bé vẫn lắp được tên vào dây cung và hạ mục tiêu đầu tiên một cách dễ dàng. Tiếp ngay sau đó, tấm gỗ thứ hai cũng vỡ tan nát.

Akiko mỉm cười nhìn Jack.

Cô gái của trường Cát Cương Lưu tiếp tục nhắm bắn mục tiêu cuối cùng, nhưng chẳng may lại trượt tay khiến mũi tên rơi cách xuống đất.

“Đấy thấy chưa,” Jack nói giọng đắc thắng. “Tớ đã bảo cậu ẵm giải là cái chắc rồi mà.”

“Thế cậu quên mất Takuan, và thí sinh cuối cùng của trường Liễu Sinh Lưu rồi à? Có khi cô ta mới là cung thủ giỏi nhất ở đây đấy,” Akiko nói bằng chất giọng mỉa mai khác hẳn cá tính ngày thường.

Nhân vật vừa được nhắc đến này không ai khác chính là Moriko. Cô nàng đã từng ra tay tàn độc với Akiko trong cuộc Tha Lưu Tử Thí hai năm về trước, lẽ dĩ nhiên Akiko vẫn chưa quên được vụ này. Moriko trao đổi gì đó với Kazuki, người lúc này cũng đang đứng ngay bên cạnh. Bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của Jack và Akiko, trông hai đứa có vẻ gì đó rất lén lút và thẹn thùng.

“Chúc em may mắn,” Kazuki cúi đầu lẩm bẩm.

“Cả anh cũng vậy nhé,” cô ả nhoẻn hàm răng đen ra cười với hắn. Kazuki bước luôn qua Jack mà chẳng thém nói lấy một câu. Jack thầm nghĩ rất có thể tên này vừa nhận được thêm tin tức gì đó từ cha của mình mà còn không biết rằng sự thật thì ông ấy vẫn trung thành với Lãnh chúa Takatomi.

Moriko leo lên con ngựa đen của mình rồi tiến về vạch xuất phát.

“Trò mèo của mày cũng thú vị đấy,” Moriko rít lên, ném về phía Akiko cái nhìn khinh khỉnh. “Nhưng tiếc thật, phạm quy mất rồi.”

“Nói thế là có ý gì?” Akiko lập tức vật lại.

“Lúc bắn tên, ngựa của mày đã vượt quá vạch đích rồi,” Moriko hả hê. Nói đoạn cô ả phóng ngựa đi mất, bỏ lại Akiko sửng sờ không biết làm sao để phản kháng.

“Kệ cô ta đi,” Jack lên tiếng trấn an khi thấy vẻ hoang mang trong mắt Akiko. “Lúc này ban giám khảo đã phát cờ, nghĩa là cú bắn đó được công nhận. Hơn nữa, chấp cô ta bắn trúng cả ba mục tiêu luôn đấy, chúng ta còn có Takuan cơ mà. Làm gì có chuyện cậu ấy hỏng ăn được.”

DIỄN BIẾN BẤT NGỜ

Ngựa của Moriko phóng như bay trên đường chạy, thở phì phò trong lúc phi nước đại. Moriko tỏ ra rất bình tĩnh, ánh mắt cô nhìn thẳng về phía mục tiêu. Chuyển từ tư thế ngồi sang đứng trên lưng ngựa, mọi động tác của Morioko đều tỏ ra hoàn hảo, giữ vững thăng bằng tuyệt đối. Không hề vội vàng, Moriko từ tốn lấy tên, kéo dây cung, bắn ra, và hạ tấm gỗ một cách dễ dàng.

Mục tiêu tiếp theo cũng cùng chung số phận.

Đến chặng cuối cùng, Moriko cố tình chờ ngựa của mình bằng cắt mặt mục tiêu rồi mới chịu thả dây cung. Mũi tên gỗ cắm phập vào giữa hồng tâm khiến tấm gỗ vỡ nát thành từng mảnh văng ra khắp nơi. Ngay lập tức bên phía các võ sinh trường Liễu Sinh Lưu reo hò nháy múa vang trời.

Akiko lắc đầu ngán ngẩm. “Phải nói cô ta *quá* xuất sắc,” cô bé thừa nhận.

“Động tác xoay người bắn tên của cậu còn tuyệt vời hơn nhiều,” Jack nói.

Akiko dịu dàng mỉm cười trước niềm tin vững chắc của Jack dành cho cô. “Thôi bọn mình đến chỗ Takuan đi. Xem ra cậu ấy sẽ cần đến một chút may mắn để vượt qua màn trình diễn vừa rồi đây.”

Thế là hai đứa đi theo trên con đường dẫn đến chỗ buộc ngựa.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Akiko vội vàng đến chỗ Takuan đang nằm trên đất vừa rên rỉ vừa ôm chặt một bên ngực của mình.

“Tớ đang kiểm tra yên cương thì...” anh chàng hỏn hển nói không ra hơi, liên tục nhăn mặt vì đau sau mỗi lần thở, “vô tình va phải một con ngựa lúc lùi về phía sau. Nó đã đập vào ngực tớ. Có lẽ phải gãy mất vài cái xương sườn rồi.”

“Xin mời thí sinh cuối cùng của trường Nhị Thiên Nhất Lưu tiến lên phía trước.” Vị giám khảo tuyên bố.

“Liệu cậu còn tiếp tục nổi không?” Jack lo lắng hỏi.

Takuan cố gắng ngồi dậy, nhưng việc này dường như cũng là quá khó khăn rồi. Anh ta yết ớt lắc đầu. “Thật tình là đau quá. Tớ còn không thở nổi nữa.”

“Xin mời thí sinh tiếp theo ra trình diện ngay lập tức!” Vị giám khảo hét to.

“Nhưng trường chúng ta đã hòa với bên Liễu Sinh Lưu,” Jack nói tiếp. “Cậu chỉ cần bắn trúng một mục tiêu thôi cũng được.”

“Cậu ra thế tớ đi,” Takuan cố lấy hơi.

“Nhưng tớ đã bao giờ tập bắn với ngựa thật đâu!” Jack hoảng hồn.

“Từ tuần rồi chúng ta đã tháo dây buộc cho ngựa của cậu rồi mà,” Takuan gượng cười với nó.

“Và sau đó tớ ngã chổng gọng!”

“Thôi đừng lo chuyện đấy nữa Jack ạ,” Akiko lo lắng quỳ xuống bên cạnh Takuan. “Dù sao đây cũng chỉ là một cuộc thi thôi mà, điều quan trọng nhất vẫn là sức khỏe của Takuan chứ.”

Jack chợt nhận ra đây chính là cơ hội để nó tạo được ấn tượng tốt trước mặt Akiko. Kazuki nói đúng, điều cô bé cần ở một người đàn ông chính là tinh thần võ sĩ đạo, sẵn sàng chấp nhận liều lĩnh vì thành công.

“Được rồi, tớ sẽ ra đó,” Jack vừa nói vừa cởi dây buộc ngựa của Takuan.

Rồi cứ thế đi thẳng ra vạch xuất phát không dám nhìn lại dù chỉ một lần, sợ Akiko sẽ nhận ra nỗi sợ trên khuôn mặt của nó.

Jack đảo mắt nhìn một lượt đường chạy Lưu đích mã rồi hồi hộp nuốt nước bọt. Nó có cảm giác đường chạy này dài khủng khiếp, còn mục tiêu lại bé tí teo. Jack dịch chuyển vị trí ngồi trên yên ngựa, cố gắng khẹp chặt đùi hơn. Con tuần mã của Takuan có kích cỡ quá to so với con ngựa gỗ mà mấy tháng qua nó tập cùng. Đó là còn chưa

kể đến việc con này là hàng thật nên có chân nữa! Lần này coi như nó tiêu đời rồi.

Hàng trăm cặp mắt từ phía các võ sinh đổ dồn về vị trí của nó. Jack thấy Saburo kinh ngạc há to mồm đến độ rơi cả miếng gà rán đang cắn dở ra ngoài. Thấy nó, cô Yosa cũng tiến lại kiểm tra dây cương.

“Takuan đâu rồi?” Cô trừng mắt nhìn thẳng vào nó.

“Cậu ấy bị ngựa đạp gãy xương sườn ạ,” Jack lầm bầm.

Vị giám khảo giơ cao chiếc quạt có hình mặt trời, ra hiệu cho Jack bắt đầu phần thi của mình.

Cô Yosa hít một hơi thật sâu rồi thở dài. “Thôi dù sao cũng lỡ rồi. Nhưng em phải thật cẩn thận đấy nhé!”

Jack cố rặn ra một nụ cười gượng gạo đáp lại lời dặn dò của nữ võ sư cung thuật của mình rồi phóng ngựa tiến lên. Con tuần mã nhanh chóng tăng tốc phi nước đại trên đường chạy. Jack sợ hãi nắm dây cương và chiếc cung chặt đến độ bàn tay nó chẳng còn giọt máu.

Nó còn chưa kịp định thần thì mục tiêu đầu tiên đã lọt vào tầm mắt. Tự thuyết phục mình buông dây cương, Jack với tay ra sau lấy một mũi tên của Takuan ra, run rẩy lắp vào dây cung trước chấn động từ bước chạy của chú ngựa. Đúng vào giây cuối cùng, nó đành bắn đại mũi tên rồi ra sao thì ra.

Cú bắn này trật mục tiêu xa đến nỗi suýt nữa đã xuyên vào người một vị giám khảo đứng gần đó. Nó lập tức nghe thấy tiếng cười nhạo từ những võ sinh đang đứng hai bên đường chạy. Muốn có đủ cân bằng để nhắm bắn, xem ra chỉ còn cách đứng trên bàn đạp như mọi người vẫn làm mà thôi.

Chú ngựa vẫn tiếp tục tăng tốc. Khi Jack lấy được mũi tên ra khỏi vỏ, mục tiêu thứ hai đã ở ngay trước mắt. Thu hết can đảm, nó quyết định đứng luôn trên yên ngựa. Lần này đã bắt được nhịp tốt hơn với vật cưỡi của mình nên Jack có đủ thời gian giương cung nhắm bắn. Nhưng rồi một cơn chấn động khiến nó mất cân bằng chúi nhủi về phía trước. Trong cơn hoảng loạn, Jack nằm rạp xuống ôm luôn cổ chú ngựa.

Một chuỗi cười còn to hơn lúc nãy vang lên từ khắp nơi khi thẳng ngoại quốc là nó phóng qua trong tư thế khư khư ôm đầu ngựa vì sợ hãi. Với Jack, tình cảnh lúc này thật chẳng khác gì thời nó còn ở trên tàu *Alexandria* và phải cố gắng chống chọi để đứng vững trên đuôi thuyền giữa con giông bão.

Thôi đúng rồi. Cuối cùng Jack cũng nhận ra được. Việc nó cần làm thật ra chỉ là nhớ lại kinh nghiệm đi biển của mình thôi.

Tưởng tượng chú ngựa là đuôi tàu và cố gắng quên đi nỗi sợ, một lần nữa Jack lại đứng lên trên bàn đạp. Nó để mặc cho cơ thể cuốn theo nhịp lên xuống của từng bước chạy, hấp thu mọi chuyển động tựa như đó là những ngọn sóng vậy.

Phía trước chỉ còn một mục tiêu duy nhất, Jack không có nhiều thời gian để chuẩn bị. Đúng lúc này, quãng thời gian nhằm chán tập bắn trên lưng con ngựa gỗ đã phát huy tác dụng. Nó nhớ lại lời cô Yosa vẫn dạy - "*Phải quên đi mục tiêu thì mới phát huy được sức mạnh cung đạo*" - và thực hiện y như thế. Lúc ở trên lưng con ngựa đồ chơi, nó biết chắc mình đã bắn tên là sẽ trúng đích, cho dù mở hay nhắm mắt đi chẳng nữa. Và bây giờ cũng vậy, nó không còn cách nào khác ngoài đặt lòng tin vào trực giác của mình.

Mũi tên xé gió bay đi.

Con tuần mã vẫn tiếp tục tăng tốc phi nước đại qua cả vạch đích, bất chấp nỗ lực tìm cách kéo dây cương của Jack. Lúc nó lơ mơ nghe được những tiếng reo hò, dấu hiệu chứng tỏ mũi tên vừa rồi đã đi trúng đích, thì con ngựa đã phóng thẳng vào cánh rừng gần đó rồi.

"Hồi nãy phải nói là hài quá xá cỡ," Saburo lại mở đầu màn tếu táo vui vẻ thường ngày trong lúc cùng các học sinh trong trường ăn mừng tại Đệp Trùng Đường tối hôm đó. "Cậu suýt nữa thì giết chết một giám khảo, bẻ cổ con ngựa của mình, rồi phóng một mạch sang làng kế bên luôn!"

"Nhưng dù gì cậu ấy cũng đã hoàn thành được mục tiêu rồi mà," Takuan nói đỡ cho Jack. Lúc này anh chàng ngồi ngay đối diện nó, phần ngực đã được băng kín vết thương, vẫn như mọi khi, vây

quanh chàng thư sinh luôn là các nữ sinh tụ tập, có khác chăng là lần này ai cũng đều tỏ ra lo lắng.

“Thành quả đó là nhờ nỗ lực tập thể thôi,” Jack vừa nói vừa cụng cốc trà Akiko vừa rót đầy với Takuan. “Không có cậu thì chẳng bao giờ tớ làm được như vậy cả.”

“Ái chà, khiêm tốn ghê ta,” Yamato làm bộ nghiêm túc. “Thế mà trước giờ tớ toàn thấy cậu giành công đầu không đấy chứ!”

Nói đoạn cậu bé thúc một cái vào be sườn nó để đính chính rằng đó chỉ là một câu nói đùa mà thôi.

“Cậu thấy đỡ hơn chưa, Takuan?” Emi lên tiếng hỏi.

“Cũng tạm ổn rồi,” anh chàng đáp rồi cúi đầu chào khi thấy cô bé bước đến bàn của mình. “Thầy Yamada bảo chắc chỉ bị rạn vài cái xương thôi chứ chưa đến nỗi gãy. Thứ thuốc cậu đưa tớ cũng làm mấy chỗ thâm tím mờ hẳn đi rồi này.”

Emi cười bẽn lễn. “Chỉ là vài thứ tớ nhờ bà vú mang đến ấy mà.”

Saburo ném cho Jack cái nhìn đầy ẩn ý rồi ghé tai nó thì thầm, “Chả hiểu Takuan làm cách nào mà đến cô con gái rượu của lãnh chúa cũng đổi tính hiền lành hẳn ra thế kia không biết!”

Jack phải đưa ngay tách trà đang cầm trên tay lên nhấp một ngụm mới kịp chặn lại cơn buồn cười của mình.

“Hỡi các võ sinh của ta!” thầy Masamoto cất cao giọng từ phía bên kia Điện Trùng Đường.

“Một lần nữa, các trò đã khiến ta rất đỗi tự hào. Chiến thắng trước trường Liễu Sinh Lưu và Cát Cương Lưu lần này đã góp phần củng cố thêm cho địa vị số một Kyoto của trường Nhị Thiên Nhất Lưu!”

Các võ sinh nhất loạt hô hào phấn khởi.

“Nhà trường lại càng vinh dự hơn khi sở hữu cung thủ Lưu đích mã tài ba nhất vùng,” ông nhìn về phía Akiko tiếp tục nói.

Akiko lễ phép cúi đầu thi lễ, Jack trùu mẩn nhìn cô bé đầy tự hào. Ban giám khảo đã quyết định trao phần thưởng cá nhân cho Akiko vì chiêu xoay người bắn ngược đầy ấn tượng. Đây là lần đầu tiên một võ sinh thực hiện được kỹ thuật điều luyện này trong khuôn khổ thi đấu kị xạ liên trường. Lễ dĩ nhiên Moriko không mấy hài lòng với

quyết định đó, Jack còn thấy cô ả bực tức bẻ gãy cả mũi tên lúc Kazuki ra sức an ủi.

“Truyền thống đã chỉ ra rằng,” thầy Masamoto giơ cao cốc trà trên tay hào hứng tuyên bố, “giành thắng lợi trong cuộc thi Lưu đích mã sẽ đem đến may mắn cho trường chúng ta suốt cả năm. Hi vọng lần này cũng thế. Cạn ly!”

“Cạn ly!” các võ sinh bên dưới đồng thanh hô vang.

Bỗng cánh cửa chính của Điện Trùng Đường mở tung ra. Một cô gái hốt hải chạy vào, miệng la lớn, “Ứng Điều Đường... Ứng Điều Đường cháy rồi!”

LỬA CHÁY ỨNG ĐIỀU ĐƯỜNG

Toàn bộ khuôn viên toà kiến trúc ứng Điều Đường sáng rực giữa bầu trời đêm. Các học viên đứng nối đuôi nhau thành hàng dài để chuyển nước đến chữa lửa. Ở ngay hàng đầu, Jack liên tục tìm cách dập tắt đám cháy trên mái hiên. Nhiệt quá cao cộng thêm việc phải liên tục che mắt tránh bỏng nên lông tay của nó cháy xém cả lại. Khói bốc ra mù mịt khiến Jack bắt đầu ho sặc sụa.

“Jack, ra nghỉ đi!” cô Yosa ra lệnh cho nó.

Jack vội bước ra khỏi hàng, vừa ho thở hồng hộc. Nó gặp luôn người giữa sân trường mà ra sức lấy hơi, các võ sinh khác vẫn tiếp tục chuyển nước dập cháy.

Mặc dù mắt đã kèm nhèm vì bị ám khói nhưng Jack vẫn bắt được một chuyển động từ phía các cánh cổng dẫn vào trường. Một bóng người mờ ảo trượt xuống bức tường rồi biến mất. Ngay sau đó lại xuất hiện thêm một kẻ khác lén lút đu dây thừng vào trong. Jack dụi mạnh mắt mình, nó tiếp tục thấy thêm rất nhiều những cái bóng đang đột nhập vào trường theo cùng một cách như thế.

Bọn ninja! Độc Nhãn Long cuối cùng cũng đến rồi.

Nhưng rồi nó thấy những người này cầm trường kiếm của samurai chứ không phải đoản kiếm của ninja. Jack tự thấy mình thật ngu xuẩn khi nghĩ kẻ thù số một của mình lại có thể hành động khinh xuất đến thế. Đây chỉ có thể là đám binh sĩ của Lãnh chúa Kamakura mà thôi. Nhưng bằng cách nào mà ông ta có thể điều động quân đội của mình nhanh đến thế? Lẽ ra theo tin tức thì họ mới chỉ đóng quân ở ven biên giới Edo, nghĩa là còn cách đây đến vài ngày đường cơ mà. Bây giờ mọi việc cũng đã quá rõ ràng, đám cháy chỉ là kế điệu hổ li sơn mà thôi, sự thật thì trường Nhị Thiên Nhất Lưu đã bị kẻ địch bao vây mất rồi.

“QUÂN ĐỊCH!” Jack hét to đến khản cả cổ.

Nhưng ngọn lửa cháy quá lớn khiến chẳng có mấy người nghe thấy.

Nó bèn chạy vội đến chỗ cô Yosa, kéo tay vị nữ võ sư rồi chỉ về phía kẻ địch đang đột nhập. Cặp mắt tinh anh của cô lập tức nhận thấy tình hình nguy cấp đang đến gần.

“Mau đi lấy vũ khí đi!” cô ra lệnh rồi nhanh chóng chạy đi cấp báo cho thầy Masamoto cùng các võ sư khác. Vì đang dự buổi ăn mừng chiến thắng nên toàn trường chẳng có ai mang theo kiếm cả.

Jack nắm chặt tay Saburo và Yori.

“Chúng ta bị tấn công rồi! Các cậu mau bảo mọi người tìm vũ khí đi.”

Nói đoạn nó phóng ngay về Sư Tử Đường lấy cặp song kiếm của mình. Khi đến cổng khu phòng ngủ này, nó mới phát hiện ra cánh cửa đã bị mắc kẹt và không tài nào mở ra được. Mặc dù nó đã đá rất mạnh nhưng vẫn không làm sao lay chuyển nổi. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Trước đây có bao giờ nó gặp phải trường hợp như vậy đâu.

Đột nhiên Jack thấy lạnh cả sống lưng, đây là một cuộc tấn công được hoạch định từ trước. Chúng đã sắp xếp cho toàn bộ trường Nhi Thiên Nhất Lưu không còn một tấc sắt trong tay, nhất định nơi đây sẽ diễn ra một cuộc thảm sát.

Nhìn quanh tìm cách để vào trong, Jack chợt thấy một cánh cửa sổ không đóng, nhưng chỗ này quá cao và quá nhỏ, nó chẳng thể chui lọt vào. Đảo mắt thêm một lượt quanh sân, nó thấy Yori đang cùng Saburo hốt hải cảnh báo những người khác. Rất nhiều trong số họ vẫn chuyên tâm chữa cháy, chẳng hay biết gì về mối hiểm họa đang xảy ra.

“Yori ơi!” Jack hét lên gọi bạn của mình.

Cậu bé nhỏ nhắn lập tức chạy ngay lại, khuôn mặt ám đầy khói, mắt mở to ra vì sợ.

Jack bèn nhanh chóng giải thích tình hình. “Bây giờ tớ sẽ nhắc cậu lên. Cậu trèo qua đó và mở khóa từ bên trong nhé.”

Yori gật đầu hiểu ý, Jack giúp cậu leo lên lưng mình để nhảy vào bên trong qua cánh cửa sổ hẹp.

Jack chạy ngay trở về chỗ cổng, chỉ trong khoảnh khắc mà tưởng như đã hàng thế kỉ trôi qua. Lúc này, thầy Masamoto cùng các võ sư của trường đang giao tranh kịch liệt với những kẻ tấn công, cố tìm cách mở đường máu cho toàn trường chạy đến khu tường vũ khí ở Vũ Đức Điện. Rất nhiều các học viên vẫn đang phải chiến đấu bằng tay không, vận dụng mọi bài học thể thuật đã được dạy để cố giữ mạng của mình.

Cuối cùng cánh cổng cũng mở ra và Yori xuất hiện ngay sau đó. Jack xông thẳng vào trong định đi lấy hai thanh gươm của mình. Nhưng vừa mới nhìn về phía dãy phòng nữ nó đã thấy một bóng người bí ẩn bước vào trong. Thế rồi lửa bắt đầu lập lòe trong bóng tối.

"Yori," Jack thì thầm. "Mau đi tìm Yamato, rồi cùng cậu ấy gom được bao nhiêu vũ khí thì gom nhé!"

Yori đã quá hoảng sợ với diễn biến bất ngờ này nên đến gật đầu cũng không nổi.

"Mau đi đi!" Jack vội vàng đẩy cậu bé ra ngoài.

Xong xuôi nó mới lén vào dãy phòng nữ, nhẹ nhàng tiếp cận căn phòng rồi chậm rãi nhòm qua khe cửa. Bên trong, một bóng người đang cúi xuống, tay cầm sẵn đèn dầu, sẵn sàng châm lửa vào bức tường làm bằng giấy. Jack đã tìm được hung thủ, nó vội tiến lại gần tìm cách tấn công. Nhưng chưa kịp ra tay thì bóng người đã quay lại.

"Mày chậm mất một bước rồi, ngoại quốc ạ!" Kazuki rít lên. "Đuôi Bộ Cạp đã phóng đi."

Jack sửng người, há hốc mồm ra kinh ngạc.

"Kazuki? Tại sao...? Tại sao mày lại muốn đốt trường của mình?" Jack lắp bắp hỏi.

"Chẳng phải thằng cha Takatomi muốn cho Ứng Điều Đường trở thành ngọn lửa trong đêm tối sao," Kazuki mỉa mai chính lãnh chúa của mình. "Giờ thì tao đã thay mặt Lãnh chúa Kamakura biến ước nguyện đó của lão thành sự thật!"

“Nhưng cha mày vẫn trung thành với Lãnh chúa Takatomi mà!” Jack vội nói ngay.

Kazuki cười sặc sụa. “Đó chỉ là vở kịch do cha tao dựng lên trước mặt bọn mày thôi, chứ từ đầu ông ấy đã quy phục Lãnh chúa Kamakura rồi.”

Jack bắt đầu điên tiết với hành động phản bội bỉ ổi của cha con họ. “Thế còn lời thề trung thành với thầy Masamoto thì sao?”

“Tao đã chẳng còn xem lão ấy ra gì từ cái ngày mày được nhận nuôi rồi,” Kazuki vặn lại, đoạn đứng thẳng dậy mặt đối mặt với Jack. “Chẳng qua lão vẫn còn có tài đánh kiếm nên cha tao mới cho tao vào đây vừa làm tay trong vừa tìm cách luyện pho tuyệt kĩ Nhị Thiên mà thôi.”

Nói đoạn hắt gió cao ngọn đèn dầu. “Giờ tao đã biết hết mọi bí mật rồi. Còn cần gì đến cái trường này nữa!”

“KHÔNG!” Jack gầm lên, cố tìm cách ngăn Kazuki.

Nó lao về phía hắt, nhưng ngọn đèn đã được ném đi, vương vãi dầu và lửa ra khắp phòng. Jack húc vai vào ngực Kazuki khiến hai đứa cùng ngã lăn ra sàn.

Jack giữ được lợi thế ở trên nên nhanh chóng tung ra một cú đâm móc vào cằm Kazuki. Tên này dù phun cả máu tươi ra nhưng vẫn lì lợm phản kích bằng một loạt các thế đâm đá. Jack nhăn nhó chịu đau cố giữ vững lợi thế của mình, nhưng kĩ năng thể thuật của Kazuki rõ ràng lợi hại hơn rất nhiều nên cuối cùng nó cũng bị đánh bật ra.

Cả hai nhanh chóng đứng bật dậy. Lúc này căn phòng đã bốc cháy dữ dội, khói che mờ cả mắt khiến lúc Jack nhận ra cú đá móc đang được phóng tới phía mình thì đã quá trễ. Nó lãnh trọn một cước vào bả sườn, loạng choạng ngã sang bên. Ngay sau đó, Kazuki tung thêm một đòn đập cực mạnh vào ngực khiến Jack bay cả vào bức tường đang cháy mà văng hẳn sang phòng bên.

Vẫn chưa chịu buông tha, Kazuki nhảy ngay đến định đâm vào đầu nó. Jack chỉ lăn đi vừa kịp lúc để tránh đòn. Nó bò dậy túm lấy chân Kazuki bẻ mạnh vật kẻ thù không đội trời chung của mình xuống sàn. Jack là đứa đứng dậy trước, nó tung một cú đá vào lưng

Kazuki khi tên này đang lồm cồm bò dậy. Nhưng lúc này Jack mới chợt nhận ra tấm áo kimono của mình đã bị bắt lửa tự bao giờ.

Hốt hoảng, nó vội vã tìm cách dập lửa. Nhưng khoảnh khắc phân tâm này là quá đủ để Kazuki kịp phục hồi. Hắn tung một cú giạt mu bàn tay vào mũi Jack rồi tóm áo thực hiện đòn quăng vai ném nó đập mạnh vào bức tường tiếp theo.

Jack nằm đó choáng váng, mắt nhìn lên trần nhà đang bốc cháy dữ dội. Toàn bộ tòa kiến trúc đang bị nứt ra, oằn cả xuống vì sức ép của ngọn lửa. Kazuki đứng ngay cạnh đó, tay lăm lăm nắm đấm, ánh mắt bùng lên ngọn lửa căm thù. Hắn nhìn xuống Jack đang nằm bên dưới.

“Tao đã chờ ngày này lâu lắm rồi,” Hắn vừa nói vừa liên tục đá mạnh vào người Jack.

Jack gắng gồng mình chống đỡ, nhưng một cú đá cực mạnh vào đầu đã cướp đi toàn bộ sức lực của nó. Đau đớn đến tê dại, Jack chỉ còn biết bất lực nhìn ngọn lửa xâm chiếm khắp nơi.

Kazuki nhoen miệng cười tàn độc rồi tung hết sức đá vào cánh cửa đang bốc cháy khiến nó gãy làm đôi. Căn phòng bắt đầu đổ sụp xung quanh Jack, một mảng trần nhà rơi xuống ép chặt xuống lưng nó. La lớn trong đau đớn, Jack cố đứng dậy nhưng mảng xà này quá sức nặng.

“Cháy đi, cháy nữa đi, thẳng ngoại quốc,” Kazuki rít lên rồi quay lưng bỏ đi, để lại Jack chìm trong đám cháy.

33

MORIKO

Jack nằm bất động dưới sức nặng của tấm xà.

Lửa càng lúc càng cháy dữ dội hơn, tòa nhà dường như đã gần đến giới hạn và có thể đổ sập bất cứ lúc nào.

Chợt nó cảm thấy một nỗi buồn ghê gớm khi sắp chết mà không được nói lời từ biệt với Akiko hay bất kì đứa bạn nào cả. Nó sẽ không bao giờ còn được nhìn thấy mặt Jess, không bao giờ được đặt chân trở về mảnh đất quê hương của mình nữa. Sau tất cả những khó khăn dày vò, cay đắng khổ luyện, thử thách gian nan, giờ đây nó vẫn phải chết trong cô đơn. Bị người ta thiêu sống.

Nghĩ đến đây nó lại rửa thầm tên Kazuki và Băng Bọ Cạp chết dẫm. Từ đầu nó đã đoán đúng tâm địa của con người này. Lửa hận cháy lên nghi ngút làm át cả nỗi bi ai. Jack tập trung hết sức lực còn lại đẩy mạnh tấm xà, nó không thể để Kazuki giành lấy thắng lợi như thế này được.

Tấm xà không hề nhúc nhích. Nó cố gắng thử lại một lần nữa.

"Jack ơi!" một giọng nói quen thuộc vang lên và nó có cảm giác như ai đó đang cùng mình nhấc thanh xà ra khỏi người.

Yamato đang tựa lưng vào tường gỗ mà đẩy mạnh ra cho nó.

Nhanh lên!" cậu bé hối thúc. "Tớ không giữ được lâu nữa đâu."

Ngay khi Jack vừa nhấc chân ra khỏi, Yamato cũng kiệt sức thả tay khiến thanh xà rơi xuống đánh rầm. Nó vội đứng dậy rồi cùng Yamato lao ra khỏi khu hành lang đầy khói.

"Thằng Kazuki đâu rồi?" Jack vừa nói vừa thở.

"Lúc vào đây tớ bị hấn va phải, hỏi thì chỉ bảo là không thấy cậu đâu cả!"

"Kazuki làm phản rồi!" Jack tiết lộ trong lúc hai đứa nhảy khỏi cánh cửa Sư Tử Đường trở ra sân chính.

Bên ngoài, toàn bộ khuôn viên Nhị Thiên Nhất Lưu đã trở thành một bãi chiến trường. Kiếm va vào nhau xoèn xoẹt dưới ánh lửa bập bùng, tiếng la hét vang dậy trời đất. Một nhóm nhỏ các học sinh của trường đang cùng cô Yosa và thầy Hosokawa tụ lại thành vòng tròn chống đỡ quân địch - cảnh vật xung quanh càng trở nên tàn khốc hơn dưới ảnh hưởng của những tòa kiến trúc đang cháy ngùn ngụt.

Yamato sững sờ nhìn thẳng vào mặt Jack. "Cậu nói sao cơ? Kazuki làm phản?"

Jack gật đầu. "Đúng thế, hửn, và bè lũ Bọ Cạp của hửn."

Nhìn ra xung quanh, Jack nhận thấy hầu hết những kẻ tấn công này đều rất trẻ. Nó còn nhận ra hai tên có thân hình to lớn ngoài kia chính là Raiden và Toru, cặp anh em bà con khổng lồ đến từ Hokkaido của Kazuki. Jack đã ngộ ra được vấn đề. Trường Nhị Thiên Nhất Lưu không phải bị Lãnh chúa Kamakura và đội quân của ông ta tập kích, mà chính là thầy trò trường Liễu Sinh Lưu, những người đến đây hôm nay với danh nghĩa tham dự hội thi hữu nghị truyền thống. Đó cũng là lí do tại sao bọn họ có thể thực hiện một cuộc tiến công nhanh chóng và bài bản đến như vậy.

Lúc này, Akiko, Saburo cùng Kiku cũng chạy đến chỗ Jack.

"Ừa, Yori đâu rồi?" Jack hỏi ngay.

"Nãy giờ bọn tớ chẳng thấy cậu ấy đâu cả," Akiko lên tiếng đáp.

Mặt Jack tối sầm lại khi nó chợt nhớ ra một điều thật khủng khiếp. "Cậu ấy vẫn còn ở lại tìm vũ khí."

Nói đoạn nó quay lưng định chạy trở vào khuôn viên Sư Tử Đường.

"KHÔNG ĐƯỢC!" Yamato vừa giữ chặt nó lại vừa la lớn. "Đừng liều lĩnh như thế."

Như thể để khẳng định thêm cho nhận định này, khoảng trần nhà dãy phòng nữ cũng đổ sập xuống tạo thành một tiếng ầm long trời lở đất, lửa bắn ra tung tóe như đom đóm giữa trời đêm.

"Yori ơi!" Jack hét lên, cố vẫy vùng tìm cách thoát khỏi tay Yamato.

Cả bọn tuyệt vọng nhìn thêm một khoảng trần nữa cũng từ từ đổ sập xuống. Toàn thân Jack trở nên mềm nhũn, nó biết đứa bạn của

mình đã chẳng còn chút cơ hội sống sót nào nữa.

Thế nhưng chỉ ngay sau đó vài giây, Yori đã phóng trở ra, người đen đúa những khói và bụi. Cậu bé cầm theo cả một đồng vũ khí được bọc lại bằng tấm lễ phục của Jack. Miệng thở dốc, mắt cay xè, cậu bé vút bao đồ xuống trước mặt bọn bạn.

“Tớ đã cố gom hết tất cả những gì có thể,” cậu bé vừa nói vừa thở hồng hộc.

Thở phào trong nhẹ nhõm, Jack lập tức siết chặt cậu bé trong tay. Yori rõ ràng là không quen với kiểu thể hiện tình cảm mạnh mẽ này nên cứng cả người lại vì bất ngờ.

“Cậu làm tốt lắm, Yori!” Yamato cúi xuống cầm lấy cây gậy của mình rồi nói.

Akiko cũng cầm bộ cung tên lên. Trong mớ này còn có cả cặp song kiếm có gia huy phượng hoàng của Jack nữa.

“Coi chừng!” Saburo thét lên rồi đẩy mạnh Jack sang một bên.

Một mũi tên, lẽ ra đã cắm sâu vào ngực nó, vút bay qua. Vì cứu Jack, Saburo trúng tên đổ gục xuống đất, phần vai trái bị xuyên thủng hoàn toàn.

Kiku vội vàng chạy đến bên Saburo. “Cậu ấy chết mất!,” cô bé nức nở.

“Không đâu, cậu ấy chỉ bị mất máu thôi,” Yamato vừa nói vừa xé tấm kimono buộc chặt vào vết thương để cầm máu lại.

Jack nhìn lên và thấy Moriko, ả nữ sinh trường Liễu Sinh Lưu đang đứng ngay cạnh tòa nhà đổ nát Ứng Diệu Đường, tay cầm sẵn dây cung. Hệt như lúc thực hiện bài thi Lưu đích mã của mình, cô ta bình tĩnh vòng tay lấy mũi tên thứ hai.

Akiko vội vàng lắp tên vào dây cung và kéo, nhưng cô bé không khỏi kinh hãi thốt lên. “Sao lại là tên gỗ!”

“Phần thưởng đó lẽ ra phải thuộc về tao,” Moriko rút lên còn to hơn cả âm thanh hỗn độn xung quanh. Cô ả nhanh chóng nhắm về phía Akiko rồi thả dây cung.

Rất nhanh chóng, Akiko khụy gối xuống rồi cũng kéo cung phóng mũi tên gỗ bay đi. Tên của Moriko bay sượt qua tai Akiko, gần đến

nổi làm bay cả tóc cô bé. Còn mũi tên của Akiko đi trúng đích, đâm thẳng vào ngực Moriko khiến cô ả phải lùi hẳn mấy bước lại.

Akiko tiếp tục rút mũi tên thứ hai. Moriko tuy có hơi khó thở nhưng vẫn hoàn toàn lạnh lặn, đoạn lập tức tra mũi tên bịt thép của mình chuẩn bị bắn. Jack chỉ biết bất lực đứng nhìn hai cô gái trong màn so kè tốc độ. Lần này Akiko đã nhanh hơn Moriko một giây. Mũi tên gỗ của cô xé gió bay đi, cắm thẳng vào trán Moriko khiến cô nàng loạng choạng ngã ra về phía tòa nhà Ứng Điều Đường đang bốc cháy ngùn ngụt phía sau, bất tỉnh nhân sự.

“Phần thưởng này thuộc về tôi,” Akiko khẳng định, cô bé nở một nụ cười hoan hỉ trước cú bắn của mình.

Không dám chần chừ vì sợ lại có kẻ tấn công, Jack vội vàng vớ lấy cặp song kiếm của mình rồi cầm ba thanh *katana* còn lại đưa cho Yori, Kiku cùng Akiko.

“Đến lúc bọn mình tham chiến rồi.”

Lúc này, ở phía góc sân, Takuan và Emi đang bị bao vây bởi một nhóm kẻ địch. Takuan vẫn đang rất yếu vì bị thương nên thậm chí còn không cầm nổi thanh gươm của mình trên tay. Rất may Akiko đã kịp bắn tên cứu anh chàng thoát chết dưới đòn đánh của một trong số những kẻ tấn công.

Yamato lập tức múa gậy lao ngay đến giúp đỡ họ, Akiko giương sẵn dây cung chạy sát theo phía sau. Jack định chạy theo hai người thì bất chợt nhìn thấy Moriko đã gượng dậy được. Cô ả run rẩy lắp tên vào dây cung chuẩn bị bắn.

Jack vội phóng đến ngăn cản, dù nó biết chắc chắn mình sẽ không kịp.

“Chết đi!” Moriko nhắm thẳng lưng Akiko la lớn.

TREO CÔ

Cả Ứng Diệu Đường đã phải đầu hàng trước đám cháy quá dữ dội. Phần mái của nó đổ sụp xuống, toàn bộ khối kiến trúc khổng lồ bằng gỗ kêu lên răng rắc.

Moriko chẳng còn chút hi vọng nào thoát thân.

Khu nhà nghiêng hẳn sang một bên, bao vây cô ở trong biển lửa và khói bụi nghi ngút. Jack nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt thường ngày của Moriko cứng cả lại vì sợ khi mái tóc của mình bị bắt lửa, cô ả há to cái miệng nổi bật với hàm răng đen ra la hét nhưng không thành tiếng rồi chìm dần trong biển lửa và khói, bộ cung tên vẫn giữ chặt trong tay.

Đằng sau đồng đồ nát, Kazuki đau đớn sững sờ nhìn chăm chăm vào vị trí Moriko vừa ngã xuống. Qua lớp màn mờ ảo của nhiệt do lửa và khói tạo ra, ánh mắt hẩn trờng trờng nhìn Jack. Gương mặt biến dạng vì căm phẫn, Kazuki lao thẳng về hướng Vũ Đức Điện.

Lần này Jack quyết không để kẻ thù của nó trốn thoát nữa. Nó quyết định để Yori và Kiku ở lại phía sau chăm sóc Saburo rồi một mình phóng qua đồng tro tàn của Ứng Diệu Đường. Bỏ qua vài trận chiến khốc liệt trên đường chạy, cuối cùng nó cũng đến được cổng sau của tòa nhà.

Lén nhìn vào trong, Jack nhận thấy nơi này vắng vẻ đến kì lạ. Đây đó chỉ có những chiếc bóng nghiêng ngửa dưới ánh sáng bập bùng cùng âm thanh vọng về từ chiến trường ngoài kia, nghe xa xăm như tiếng của âm hồn người đã khuất.

Kazuki vận bộ lễ phục đứng trong góc. Tay cầm đầu tưới ra khắp nơi, rõ ràng hẳn ta có mưu đồ thiêu rụi cho kì sạch cả ngôi trường này.

Rút cả hai thanh kiếm của mình ra, Jack nhẹ nhàng lén vào trong. Nó cẩn thận tránh những món vũ khí vương vãi trên sàn do những võ sinh trong lúc vội vàng lấy vũ khí đã bỏ sót lại. Đoạn, nó từ từ băng qua sảnh đường tiếp cận Kazuki từ phía sau.

Lúc này chính là cơ hội tốt nhất để nó bắt Kazuki phải đền tội sau những trò khùng bố và hành hạ mà hắn đã làm với nó suốt ba năm qua. Chỉ vài bước nữa thôi, nó đã có thể tự tay đâm xuyên ruột kẻ thù không đội trời chung của mình.

Đột nhiên nó không thể xuống tay. Hồi ức về những lời thầy Masamoto đã nói khi lần đầu đến trường Nhị Thiên Nhất Lưu chợt hiện ra rõ mồn một trong đầu nó.

Trong mọi trường hợp, một samurai nhất định phải giữ vững lời thề võ sĩ đạo, nỗ lực, can đảm, quang minh chính đại.

Jack chợt nhận ra việc nó cần làm không phải là xuống tay giết người để trả thù, mà là đưa tội lỗi xấu xa của hắn ra ánh sáng. Nhất định thầy Masamoto cũng muốn tự tay phân xử vụ này.

“Đầu hàng đi, Kazuki,” Jack ấn mũi thanh trường kiếm lên lưng Kazuki rồi nói.

Hắn ta chậm rãi quay lại, hai tay giơ cao qua đầu.

Jack không ngờ Kazuki lại có thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Nhưng nhìn kĩ lại thì thật ra tên này đang mỉm cười rất man rợ.

Đột nhiên, một sợi dây thép lóe lên trong không khí quấn chặt lấy cổ Jack. Nó bị kéo giật trở ra sau, hai thanh gươm rơi ngay xuống đất. Chủ nhân của cặp côn nhị khúc này không ai khác chính là Hiroto, người đang kéo lê nó khắp cả võ đường.

“Ngoan nào, thằng chó ngoại quốc!” hắn rít lên the thé.

Ngộp thở, Jack cố tìm cách len ngón tay vào giữa cổ mình và sợi xích. Nó giảm được tốc độ lại một chút, thậm chí còn kịp khụy gối quỳ dậy. Nhưng Hiroto ngay lập tức vặn chặt dây xích rồi động luôn mặt Jack xuống sàn.

Hắn tiếp tục lôi nó đến một chỗ có trần khá thấp, Jack nhận ra tên này có ý muốn treo cổ mình. Nó càng vùng vẫy dữ dội, cố bám vào nước gồ trơn bóng bên dưới nhưng không được.

Tay Jack vô tình nhặt được một thanh đoản kiếm vút trên sàn. Nó cầm chặt thanh đoản kiếm trong tay, ít ra cũng được chết trong tư thế chiến đấu.

Vài giây sau. Jack nghe thấy tiếng Hiroto mắc côn nhị khúc lên xà nhấc cổ nó dậy. Ngộp thở. Jack buộc phải đứng bằng ngón chân cho thoải mái hơn. Nhưng một lần nữa Hiroto lại ép mạnh nó vào cây cột, mượn thế kéo lên cao.

Chân Jack không còn chạm được vào sàn nữa. Hiroto cười khoái trá khi thấy chân nó liên tục co giật trên không trung, sắp ngất đến nơi. Trong nỗ lực cuối cùng, Jack nhắm thẳng Hiroto mà phóng thanh đoản kiếm của mình ra, trúng ngay bụng tên này.

La lên thất thanh, Hiroto buộc phải buông ngay cây côn nhị khúc của mình. Dây xích lỏng dần, Jack rơi xuống cùng lúc với Hiroto, nó hít lấy hít để không khí để lấy lại hơi. Tên thành viên bảng Bọ Cạp vẫn la hét không ngừng, mặt thất kinh khi thấy máu cứ xối xả chảy ra từ chỗ vết thương.

Jack bò ngay dậy, nó phải đến được chỗ vũ khí trước khi Kazuki nhận ra sự việc vừa rồi và ra tay tấn công. Jack nghe rất rõ tiếng bước chân nặng nề của ai đó đang đến gần, nhưng chỉ vừa kịp nhận ra bóng chiếc gậy gai bằng sắt khi nó đang bổ xuống đầu mình mà thôi. Nó lăn người tránh đòn, sàn nhà bằng gỗ lãnh trọn một gậy vỡ văng tung tóe cả ra.

Nobu giơ cao cây kim bồng chuẩn bị tấn công một lần nữa.

“Thằng ngoại quốc kia, tao sẽ nghiền nát mày!” hấn gầm lên.

Jack bò đi vừa kịp lúc cây gậy đập xuống ngay phía sau lưng. Nó cần phải kiếm ngay một món vũ khí, nhưng thứ gần nhất lại chỉ là một chiếc *tessen*. Miễn cưỡng cầm cây quạt sắt này lên, Jack đứng dậy chuẩn bị đối đầu với kẻ thù hung tợn.

Nobu nhìn vào món vũ khí tí hon trên tay nó rồi nhìn cây kim bồng khổng lồ của mình.

“Mày định làm gì với món đồ chơi đó? Quạt tao đến chết à?” hấn ta khoái trá cười hể hả.

Rồi ngay lập tức vung gậy tiếp tục ra đòn. Jack đóng quạt lại, dùng phần sườn sắt chọc mạnh vào ruột Nobu khiến hấn loạn

choạng làm rơi cả cây kim bóng xuống đất. Rất nhanh, Jack đánh mạnh thêm một đòn nữa, lần này trúng ngay thái dương, thẳng nhóc khổng lồ ngã huych xuống sàn lăn lộn đau đớn, không tài nào đứng dậy được nữa.

Jack bước sang một bên thở dốc. Cổ nó bầm tím, đầu nhức bưng, còn cơ thể đầy những vết trầy trụa, gần như đã rã rời.

Nhưng trận chiến còn lâu mới kết thúc.

CÁT CƯƠNG LƯU

May nhờ có thuật Tàn Tâm, Jack mới bảo toàn được tính mạng.

Cảm nhận được đòn tấn công đang hướng tới từ phía sau, Jack vội vàng hụp ngay người xuống. Lưỡi kiếm *katana* vụt lóe lên trong không trung, suýt chút nữa đã lấy được đầu Jack. Kazuki bực tức chửi rủa rồi tiếp tục dùng đoản kiếm đâm tới. Không còn thời gian né tránh đòn này, Jack vội xoay người dùng cán quạt *tessen* chống đỡ, vừa kịp ngăn thanh *wakizashi* của Kazuki chọc xuyên bụng. Tuy cản được chiêu này nhưng lực tác động quá mạnh đã khiến chiếc quạt bị văng xa ra sàn.

Kazuki vẫn điên cuồng tấn công, Jack liên tục lăn lộn khắp võ đường tìm cách thoát thân. Không một tắc sắt trong tay, nó chẳng có cơ hội nào chống đỡ lại cặp song kiếm của kẻ thù cả. Jack đã xác định được vị trí hai món vũ khí của mình đang nằm như muốn trêu ngươi phía bên kia Kazuki, nhưng lần nào nó tìm cách tiếp cận cũng đều bị hấn chặn ngay lại.

Jack giả vờ mở đường máu chạy đến chỗ hai thanh kiếm. Kazuki liền nhảy xổ đến chặn ngay trước mặt, đúng lúc đó, Jack đổi hướng, lao đến chỗ tường vũ khí của Vũ Đức Điện. Nó vớ ngay lấy ngay thanh *katana* cuối cùng còn sót lại. Nhưng nó còn chưa kịp rút kiếm ra khỏi vỏ thì Kazuki đã đâm kiếm đến nơi rồi.

Jack vội gơ cả vỏ kiếm lên đỡ đòn chặt cổ của Kazuki, chấn động ngay lập tức khiến phần vỏ của thanh kiếm đứt lìa. Lợi dụng tình thế, nó rũ nốt phần còn sót lại của lớp bao kiếm ra rồi nhanh chóng lùi lại thủ thế. Thanh gươm này nếu đem ra so sánh với kiếm thầy Masamoto tặng nó thì thật là khập khiễng. Vừa nặng lại vừa thiếu cân bằng, lưỡi kiếm sứt lở chỗ, chuôi kiếm đã bị quá trình luyện tập lâu ngày làm cho trơn trượt hẳn.

Nhận thấy sơ hở trong tư thế của Jack, Kazuki lập tức tấn công. Hắn liên tục múa kiếm xả điên cuồng. Jack ra sức chống đỡ nhưng thứ vũ khí cũ mềm trên tay liên tục khiến nó rơi vào thế bất lợi. Nó đưa kiếm đỡ một cú đâm vào bụng rồi phản công lại bằng đòn chém cổ. Kazuki dễ dàng tránh được, hắn liền bước sang bên chém mạnh xuống thanh *katana* sắt mẻ của Jack. Jack bàng hoàng nhìn thanh kiếm trên tay giờ đây bị đứt lìa làm hai đoạn.

Được thế, Kazuki lại càng lấn tới. Hắn dùng vai thúc bay Jack vào cái cột nhà gần đó. Ngay lúc lưng Jack vừa bị đập vào tường, Kazuki đã vung kiếm tung ra một nhát chém bán nguyệt định xả nó làm đôi. Trong cơn hoảng loạn, Jack vội giơ thanh kiếm gãy của mình ra chống đỡ. Hai thanh kiếm va mạnh rồi dính chặt vào nhau. Jack vừa định nhảy ra thu kiếm lùi lại thì Kazuki đã thực hiện một chiêu Thu Diệp Thức hoàn hảo tước luôn món vũ khí cuối cùng trên tay nó.

"Mày lại bại dưới tay tao rồi nhé!" Kazuki gầm lên trong lúc đặt lưỡi kiếm ngay trên cổ Jack uy hiếp. "Quy xuống, thẳng ngoại quốc!"

Không còn cách nào khác, Jack buộc phải nghe theo lời hắn. Có vẻ như Kazuki đang định bắt nó mổ bụng tự sát. Luồng suy nghĩ này lập tức khiến Jack thấy ớn lạnh, nó thật không thể tưởng tượng ra bằng cách nào mà người ta có thể thực hiện được một hành động khủng khiếp như thế.

Kazuki nhìn về phía Hiroto, tên này vẫn đang ôm bụng la lối trên sàn.

"Câm mồm cho tao! Chỉ mất có chút máu thôi, không chết được đâu mà sợ." Kazuki bực tức lắc đầu. "Nobu, mày lại đây."

Nghe lệnh, Nobu liền ngồi dậy, tay vẫn còn xoa xoa đầu. Lúc nhận ra Jack đã bị buộc phải quy gối dưới kiếm của đại ca mình, hắn ta hân hoan ra mặt.

Kazuki im lặng quan sát Jack trong vài giây, có vẻ vẫn chưa quyết định được có nên giết nó luôn ở đây hay không.

"Mày không phải là một võ sĩ Nhật Bản. Bọn ngoại quốc không xứng đáng có được cái chết danh dự như vậy," hắn rút lên, lật mũi kiếm rạch một đường dọc theo má phải của Jack. Jack nhăn nhó

đau đớn, một hàng máu tươi rỉ ra. “Khởi động như thế này cho nó đối xứng đã.”

Nobu hùng hục bước đến. Trên tay hắn đã cầm sẵn kim bóng, chỉ còn chờ hiệu lệnh của Kazuki nữa mà thôi.

Kazuki tra kiếm vào vỏ rồi bóp chặt cổ họng Jack.

“Chính mày đã giết Moriko!” hắn nói bằng chất giọng run run. “Tao sẽ bắt mày phải trả giá đắt cho điều đó.”

“Không phải tại tao...” Jack phản kháng, nhưng Kazuki không để cho nó nói.

“Nobu, đập gãy chân nó cho tao. Lần này đừng hòng chạy thoát được nữa. Tao sẽ thiêu sống mày, giống như mày đã làm với cô ấy vậy.”

Nobu lập tức giơ cao cây kim bóng nhắm hướng chân Jack chuẩn bị đập xuống.

“Ngừng tay!” một giọng nói rụt rè vang lên từ phía cửa.

Yori chạy bổ vào trong, kiếm đã cầm sẵn trên tay.

“Nếu cậu dám làm đau Jack thì tôi sẽ giết Kazuki đó,” Yori đặt mũi kiếm ngay tim Kazuki đe dọa. Dù đã cố tỏ ra can đảm nhưng tay cầm kiếm của cậu bé vẫn cứ run lẩy bẩy.

“Mày làm theo lời nó đi, Nobu,” Kazuki cúi đầu chịu thua.

Nobu gục mặt xuống vẻ khó hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn hạ gậy theo lời đại ca. Đúng lúc này, Kazuki bất ngờ rút kiếm đánh văng thanh *katana* trên tay Yori xuống sàn, tất cả diễn ra nhanh như một tia chớp.

“Cũng như lần trước, thằng cận vệ quèn của mày lại thất bại rồi Jack ạ,” Kazuki rút lên rồi dùng ngón tay búng vào ngực Yori. “Mày còn chờ gì nữa mà chưa cong đít chạy đi hả?”

Yori vẫn đứng yên tại chỗ, môi mấp máy gì đó. Cậu bé hít một hơi lấy đà, thoát nhìn trông giống như sắp bật khóc đến nơi.

Kazuki quay đầu bước đi cười man rợ. “Ê Nobu, mày đập gãy giò thằng ngoại quốc xong thì xử con chuột nhắt này cho tao luôn nhé.”

Nobu khoái trá giơ kim bóng lên cao.

Bỗng nhiên, một tiếng thét uy mãnh vang vọng khắp Vũ Đức Điện.

"YAH!"

Nobu loạng choạng lùi lại, mặt ngơ ngác sợ hãi. Đột nhiên chẳng còn hột sức nào, cây kim bổng đang cầm trên tay cũng rơi luôn xuống đầu khiến hắn lại đổ gục như một con búp bê *Daruma* xuống sàn, có điều lần này thì bất tỉnh hẳn.

Kazuki tròn xoe mắt thất kinh. Hắn vội tuốt kiếm rồi lao về phía Yori.

"YAH!"

Kazuki đứng sững lại, run rẩy cố nhắc thanh *katana* lên.

"YAH!"

Kazuki khụy gối xuống sàn, mặt xám ngoét, không ngớt rên rĩ như thể bị ai dùng giáo xuyên thủng khắp người.

"Thôi được rồi! Cậu giết chết hắn mất," Jack vội la lên.

Yori vốn đã sẵn sàng cho một đợt tấn công nữa, nhưng nghe thấy nó nói vậy liền từ từ thả lỏng cơ thể ra. Jack gượng đứng dậy bước đến lấy lại cặp song kiếm của mình.

"Cậu có sao không đấy?" Nó vội hỏi khi thấy Yori cứ rùng mình.

Yori chớp mắt, trông như vừa mới hoàn hồn sau một cơn mê man. Cậu bé khẽ gật đầu rồi nói bằng giọng yếu ớt, "Tớ sẽ không bao giờ làm cậu phải thất vọng nữa đâu."

"Cậu đâu có như thế bao giờ," Jack khoác tay lên vai bạn, vui vẻ nói. "Công nhận thầy Yamada nói không sai chút nào, một cơn gió thoảng cũng có thể lay động cả đại dương."

Jack chỉ về phía tên khổng lồ Nobu đang nằm bất tỉnh nhân sự. Hai đứa liền bật cười, phần vì đã có thể thở phào nhẹ nhõm, phần vì cũng sắp kiệt sức đến nơi. Thế nhưng hai đứa liền im bất khi chợt nhận ra Kazuki đã bò được ra tới cửa.

Bỏ lại Hiroto rên rĩ trong góc phòng và Nobu nằm ngất xỉu, Jack và Yori vội vã đuổi theo Kazuki. Nhưng lúc hai đứa đuổi ra tới cổng, tên phản bội đã lẫn vào trong bãi chiến trường tự khi nào rồi.

Lúc này, từ bên ngoài chợt vang lên hàng loạt những âm thanh xung trận, một đợt võ sĩ trẻ khác liên tục ủa qua các cánh cổng của trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

Người dẫn đầu không ai khác chính là ngài Yoshioka.

Thầy Masamoto vội vàng chấn chỉnh đội hình ngay trước Nam Thiên Viên, mỗi nhóm học sinh được chỉ đạo bởi một vị võ sư. Jack và Yori vội vàng chạy vào hàng ngũ chuẩn bị đối phó với những kẻ địch mới đến từ trường Cát Cương Lưu. Đã quá mệt mỏi, tả tơi lại còn bị áp đảo về quân số, Jack biết phe mình chẳng còn chút hi vọng nào.

“Chúng ta sẽ chiến đấu đến giọt máu cuối cùng!” thầy Kyuzo giờ cao kiêu tuyên bố.

Toàn bộ các võ sinh cũng đồng thanh hồ vang lấy lại tinh thần cho trận chiến cuối cùng.

Những kẻ tấn công đến từ trường Liễu Sinh Lưu xác định phần thắng đã cầm chắc trong tay nên cũng la hét thị uy. Nhưng các võ sinh đến từ Cát Cương Lưu lại không nhập bọn cùng họ, ngược lại còn tuốt kiếm tấn công trường Liễu Sinh.

Thế là chỉ trong phút chốc, kẻ tấn công lại bị rơi vào thế phải phòng ngự và dễ dàng bị đánh bật trở ra. Cục diện trận chiến hoàn toàn thay đổi.

Không còn lợi thế như trước, đám võ sinh Liễu Sinh Lưu nhanh chóng thoái lui.

Các võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu hò reo hoan hô trước những đồng minh bất ngờ của mình rồi cũng tham gia cùng họ truy bắt quân thù. Chỉ trong thoáng chốc, sân trường sạch bóng những kẻ tấn công, các cánh cổng cũng được đóng lại để phòng có viện binh.

Jack, cũng như những người khác, cuối cùng cũng được buông kiếm thở phào nhẹ nhõm, họ đã sống sót qua màn thảm sát trong đêm.

Nhưng cái giá phải trả là quá đắt. khắp nơi ngổn ngang những nạn nhân bị thương nặng nhẹ đủ loại, xác chết la liệt khắp nơi, trường Nhị Thiên vẫn tiếp tục cháy rụi.

36

KẾT CỤC

Bình minh đến mang theo ánh mặt trời xuyên qua bầu trời đầy khói, ánh nắng nhuộm mây thành một màu đỏ nhạt. Một bầu không khí tang thương bao trùm trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Những người sống sót lẳng lặng chăm sóc vết thương của mình, cũng như cố cứu vớt những gì còn sót lại trong đồng đồ nát của các khu võ đường.

Jack mở đường vào trong đồng đồ nát mà mới một ngày trước còn là chốn nghỉ ngơi của các võ sinh. Cũng như toàn bộ khu Sư Tử Đường, phòng của nó đã hoàn toàn bị thiêu rụi, cả thanh kiếm gỗ, chậu cây kiểng và quần áo dự phòng đều đã làm mồi cho lửa. Lần đầu tiên trong đời nó cảm thấy may mà Độc Nhãn Long đã cướp cuốn *hải đồ* đi rồi, chứ nếu không bây giờ món kỉ vật cha để lại cũng chỉ còn là tro bụi mà thôi. Jack chính thức chỉ còn lại hai thứ tài sản, bộ kimono đang mặc trên người, và cặp song kiếm thầy Masamoto tặng.

Ngồi xổm xuống quan sát, Jack tìm thấy chiếc hộp tư trang của nó đã cháy đen, bên trong có chứa thứ mà trước đây đã từng là một bức tranh vẽ tay của em gái nó.

Hình ảnh về gia đình nó thời còn ở Anh Quốc. Tất cả đã hết. Jack buồn bã thả mẩu giấy đen thui xuống đồng tro tàn bên dưới.

Nó chẳng còn dù chỉ là một tia cơ hội được trở về bên Jess nữa. Ít nhất là trong thời buổi một cuộc nội chiến đang đe dọa toàn bộ Nhật Bản như thế này. Thật ra, giờ đây việc bị ngăn trở về với quê hương chỉ là một phần nhỏ lí do mà thôi. Sự thật là trường Nhị Thiên Nhất Lưu đã bị kẻ địch tấn công, và với tư cách là một võ sĩ, nó có trách nhiệm phải bảo vệ danh dự cho nơi này. Với một người đã thề sẽ theo con đường Võ Sĩ Đạo như nó, lòng trung thành với thầy Masamoto và với bạn bè còn quan trọng hơn giấc mơ trở về nhà gấp nhiều lần.

Cái tráp đựng bức tranh cũng đã bị lửa thiêu làm cho hỏng hẳn. Jack vừa vút nó xuống đất thì nghe có tiếng loảng xoảng bên trong. Nó lại cầm trở lên và tìm được viên ngọc Akiko tặng ngày trước. Kì lạ thay, món quà này vẫn không hề hấn gì sau trận hỏa hoạn. Jack nở nụ cười mệt nhọc rồi cất báu vật trong lần đai lưng của mình. Viên ngọc này đại diện cho tất cả những điều tốt đẹp ở nơi đây, và sẽ nhắc nhở nó vì sao mình phải bảo vệ mảnh đất này.

Nó vừa định bước ra thì chợt thấy một tia sáng kim loại. Bối tung đồng đồ nát lên, Jack tìm được thanh đoản kiếm ngày trước lấy từ xác tên ninja trong rừng tre. Lớp vỏ bên ngoài đã bị ngọn lửa làm cho nứt gãy, nhưng lưỡi dao lại chẳng hề hấn gì, nếu không muốn nói là càng được tôi luyện sắc bén hơn trước. Jack nhìn ngón tay rỉ máu của mình, ắt hẳn là trong lúc bối mớ, nó đã vô tình chạm phải thanh quý kiếm đó rồi. Nghĩ vậy. Jack thật cẩn thận giắt nó trở vào trong đai lưng.

"Jack ơi!" Yori hối hả chạy đến.

Jack từ từ đứng dậy đón cậu bạn của mình. Toàn thân nó ê ẩm, cơ bắp đau nhức rã rời, cái cổ vẫn còn đau sau màn bị treo lên hồi tối. Nhưng nó cũng là một trong những đứa gặp may, vì ít ra vẫn còn đi lại được.

Yori, vẫn còn nguyên khuôn mặt bị ám khói và vệt nước mắt đã khô, đang cầm trên tay một vật tròn được gói bằng vải.

"Trả cho cậu này," cậu bé nói giọng đầy tự hào.

Jack mở ra thì thấy đó chính là con búp bê *Daruma* của mình. "Lúc đó nó nằm ngay trên tấm kimono đã dùng để gói vũ khí ấy," Yori bắt đầu giải thích. "Tớ biết nó chứa đựng điều ước rất có ý nghĩa với cậu nên quyết định gói vào cùng với những thứ khác luôn."

"Cảm ơn cậu," Jack vui vẻ vỗ vai Yori. "Nhưng tớ không tin con búp bê này có thể ban được điều ước đâu. Cũng đã ba năm rồi còn gì."

"Điều ước đó nhất định sẽ trở thành sự thật. Cậu đừng bỏ cuộc như thế, Jack à."

Nói đoạn cậu bé ngược mắt nhìn nó vẻ nài nỉ. Đến lúc này Jack mới nhận ra cậu bạn của mình thật ra cũng đang ở trong trạng thái

rất tệ hại. Cuộc tập kích bất ngờ cùng với những trận chiến tàn khốc đã khiến Yori thật sự bị sốc nặng, gần như sắp kiệt quệ đến nơi. Hơn lúc nào hết, cậu đang cần Jack trấn an.

"Dù sao bọn mình cũng đã sống sót vượt qua còn gì?" Jack mỉm cười với Yori. "Chính cậu là người đã cứu mạng tớ. Lúc còn sống mẹ tớ vẫn thường bảo, *Nơi nào có bạn bè nơi đó còn hi vọng*. Và cậu là một người bạn đáng quý của tớ, Yori ạ."

Cảm động bởi những lời lẽ thật lòng của Jack, Yori bèn cúi đầu thi lễ. "Cảm ơn cậu. Tớ rất tự hào vì điều đó."

Bước ra sân trường, hai đứa bắt gặp một nhóm các võ sinh trường Liễu Sinh Lưu đang bị võ sư đến từ trường Cát Cương Lưu canh giữ. Một vài đứa vẫn tỏ ra hung hãn, nhưng hầu hết đều đã tâm phục khẩu phục. Nobu và Hiroto cũng bị giam chung với số tù binh, trông mặt hai đứa lộ rõ vẻ nhục nhã. Jack tìm mãi chẳng thấy bóng dáng Kazuki đâu, vậy là hẳn đã lợi dụng lúc tình hình lộn xộn mà trốn thoát. Lúc này thông tin về việc thủ lĩnh băng Bọ Cạp phản bội nhà trường đã lan rộng khắp các võ sinh. Thầy Masamoto cũng vô cùng điên tiết khi biết sự thật về trò dối trá của cha con nhà Kazuki, và thề sẽ bắt ông Oda trả giá đắt vì việc này. Thầy cũng đã cử người đi truy bắt Kazuki nhưng xem ra hẳn đã cao chạy xa bay rồi.

Bên cạnh chỗ cổng chính, người ta đã gom xác những người tử trận của cả hai phe ra ngoài, chuẩn bị đem đi hỏa thiêu ở các đền thờ địa phương. Akiko cũng đang đứng ở đó.

"Cậu cứ đi trước đi, lát tớ đuổi theo ngay," Jack nói với Yori.

Cậu bạn nhỏ nhắn của nó gật đầu hiểu ý rồi bước về phía Điện Trùng Đường.

Lúc Jack đến nơi, Akiko mới ngẩng đầu dậy, mắt cô bé đỏ ngầu vì thương cảm.

"Tuy tớ không ưa Moriko, nhưng cô ta không đáng để phải chết như thế này."

Nói đoạn cô bé lại nhìn cái xác vô hồn của Moriko bên dưới.

"Là do lỗi của tớ cả," Akiko nức nở, giọng cô bé đã hơi lạc đi.

"Không đúng," Jack nhấn mạnh, cố không đưa mắt nhìn cái xác đã cháy xém kia. "Làm sao cậu biết tòa nhà đó sẽ đổ sập xuống được."

Hơn nữa, nếu cậu không bắn mũi tên gỗ đó trước thì Moriko đã giết sạch cả bọn chúng ta rồi."

"Vậy ra *đây* là chiến tranh sao?" Akiko buồn rầu chỉ tay dọc theo hàng dài các thi thể. "Chẳng có bài học nào chuẩn bị cho chúng ta về những thứ *này* cả."

Jack hiểu ý cô bé. Bọn chúng đã quá tập trung vào việc luyện tập mà chẳng bao giờ nghĩ đến những cái tất yếu sẽ kéo theo - như chính tay lấy đi một mạng người chẳng hạn. Thế rồi chiến tranh đến đã cuốn tất cả vào vòng xoáy của nó. Kể từ ngày hôm nay, bọn chúng sẽ buộc phải đối mặt với mọi việc, và chịu trách nhiệm như một võ sĩ thực thụ.

"Tớ còn nhớ cậu từng nói từ samurai còn có nghĩa là "phục vụ"," Jack lên tiếng. "Chúng ta có trách nhiệm phục vụ cho Thiên Hoàng, lãnh chúa, và gia tộc của mình. Đúng là đã có lúc tớ không thể hiểu được điều này. Nhưng giờ tớ đã rõ. Với tư cách là một võ sĩ, chúng ta phải chấp nhận giết, hoặc bị giết, tất cả nhằm bảo vệ cho những người chúng ta trân trọng và yêu thương."

"Cậu nói đúng," Akiko thở dài. "Nhưng nó vẫn chẳng làm tớ thấy khá hơn chút nào cả."

"Đúng là vậy, nhưng nó đáng để chúng ta chiến đấu bảo vệ."

Cùng với những lời này, Jack nhận ra rằng nó đã sẵn sàng hi sinh tính mạng cho Nhật Bản, cho những người mà nó yêu thương.

Bên trong Sư Tử Đường, các võ sinh bị thương được ngồi trên những chiếc bàn sạch sẽ để thầy Yamada và thầy Kano kiểm tra cứu chữa. Các võ sư khác cùng thầy Masamoto và ngài Yoshioka hội đàm ở Phượng Hoàng Đường.

"Cứ chờ đến lúc bố mẹ nghe thấy chuyện này mà xem!" Taro cao giọng lúc Jack và Akiko đến nhập bọn cùng bạn bè của mình.

Lúc này, anh ấy đang đứng ngay cạnh em trai của mình. Saburo gục người xuống bàn, vai bịt bông băng kín mít nhưng vẫn có những vết máu loang.

"Đừng vậy mà, anh Taro," Jack vội nói đỡ cho bạn mình. "Cậu ấy đã cố gắng hết sức rồi còn gì."

“Ấy, em hiểu lầm anh rồi. Ý anh là lần này thế nào nó cũng trở thành anh hùng trong mắt cả nhà. Saburo của chúng ta đã hi sinh thân mình bảo vệ cho một võ sĩ khác cơ đấy!”

Nghe vậy Saburo cũng toét miệng cười tự hào: “Và tớ còn được tặng cho một cái sẹo chiến trận quá oách nữa chứ!”

“Yên lặng nghỉ ngơi đi nào,” Kiku khuyên nhủ trong lúc lau sơ mặt rồi đưa nước cho nó uống.

“Thế mọi người đã điều tra được chuyện gì đang xảy ra chưa?” Yori cất tiếng hỏi.

Yamato gật đầu. “Một học sinh của trường Cát Cương Lưu đã kể với tớ rằng trong đêm qua đã diễn ra hàng loạt cuộc tấn công bất ngờ tương tự ở khắp nơi trong thành phố. Lãnh chúa Kamakura chính thức làm phản rồi.”

“Thế sao trường Cát Cương Lưu lại quyết định giúp đỡ chúng ta?” Jack hỏi ngay.

“Ngài Yoshioka rất trung thành với Lãnh chúa Takatomi,” Taro am tường giải thích. “Ông ấy đã quyết định đặt quyền lợi của chủ mình lên trước mọi khúc mắc với thầy Masamoto. Rất có thể lần viện trợ này cũng là do Lãnh chúa Takatomi ra lệnh. Hơn nữa, với hành động lần này, ông ấy cũng khôi phục được danh tiếng đánh mất trong các trận đụng độ năm nào rồi.”

Cánh cửa giấy cạnh bàn lớn bất ngờ mở ra, thầy Masamoto dẫn đầu đoàn người tiến vào, hai bên là các vị võ sư của mình. Toàn thể võ sinh lập tức dừng mọi việc riêng, khuyu gối thi lễ. Thầy Masamoto cũng ngồi vào vị trí của mình ở chính giữa bục, ông đặt kiếm sang bên rồi nghiêm nghị nhìn các học sinh bên dưới. Đường sẹo dài trên khuôn mặt đỏ rực lên vì giận dữ, mắt phải của ông cũng có thêm một vết cắt hấy còn mới. Thầy Hosokawa đứng ngay phía sau cũng đang phải nẹp bắp tay để trị thương. Một bầu không khí căng thẳng bao trùm cả sảnh đường.

“CHIẾN TRANH đã chính thức bắt đầu,” thầy Masamoto công bố.

Vẫn chưa hoàn hồn sau trận chiến ác liệt, các võ sinh chỉ còn biết mở to mắt sững sờ trước những lời vừa tuyên bố. Yori lo lắng nhìn Jack, cơn ác mộng tồi tệ nhất của cậu bé đã trở thành sự thật.

“Lãnh chúa Kamakura không còn đơn thuần tấn công những người nước ngoài và người theo đạo Ki-tô nữa. ông ta điên cuồng uy hiếp bất kì lãnh chúa nào dám tỏ ý kháng cự, bất chấp họ có cho người nước ngoài nương nhờ hay không. Trong đêm qua, ông ta đã tổ chức các cuộc tấn công hàng loạt khắp nước Nhật. Thành phố Nagaya đã thất thủ, toàn bộ khu vực từ đường Tokaido trở về mạn bắc đều đã nằm trong sự kiểm soát của Lãnh chúa Kamakura. Hiện nay quân đội miền bắc đã bắt đầu công cuộc nam tiến.”

“Chúng ta cũng nhận được tin báo rằng các võ sĩ trung thành với Hội Đồng và ngài Hasegawa Satoshi, Đại Tướng Quân tương lai của Nhật Bản, sẽ cùng nhau hội quân tại tòa thành Osaka. Chúng ta sẽ dùng nơi này làm bàn đạp tiêu diệt những kẻ phản loạn. Trường Nhị Thiên Nhất Lưu cũng được lệnh từ lãnh chúa Takatomi phải xuất phát ngay trong hôm nay.”

Phải đến giữa trưa, công tác chuẩn bị mới được thực hiện xong. Ngựa được lắp yên cương, quân lương đầy đủ, trang phục chỉnh tề. Không phải tất cả võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu đều lên đường. Các em nhỏ mới vào năm đầu được gửi trả về cho gia đình, còn những người bị thương trong trận chiến đêm qua cũng tạm thời ở lại chờ đến khi bình phục. Số lành lặn có thể ra trận đều đã vào đội hình hàng ngũ chỉnh tề ngoài sân chính, chờ lệnh của thầy Masamoto để xuất phát.

“Mọi người cố lên nhé,” Saburo gượng đau cúi người chúc bạn mình lên đường may mắn. Dù Kiku kịch liệt phản đối, thẳng nhóc vẫn kiên quyết ra tiền cho bằng được.

Kiku, người tình nguyện ở lại hậu phương chăm sóc cho những võ sinh bị thương, cũng gạt nước mắt cúi đầu chào. Akiko, Yamato và Yori gập người đáp lễ. Saburo liếc nhìn Jack rồi kéo nó lại ôm một cái khá gượng gạo. Tuy vẫn nhăn nhó vì vết thương ở vai nhưng miệng mồm thì cứ liến thoắng, “Nhớ đừng có cao ngạo. Không được liều lĩnh. Phải cẩn thận bọn ninja. Ăn uống cho đủ chất vào...”

“Tớ cũng sẽ nhớ cậu nhiều lắm, Saburo à,” Jack bày tỏ chân thành. Xong lại nhanh chóng toét miệng cười, “Giờ làm gì còn ai đỡ tên cho tớ nữa đâu!”

Saburo bật cười vui vẻ. Xong xuôi nó lui lại, nụ cười chợt tắt ngấm nhường chỗ cho nỗi buồn miên man. “Nhớ bảo trọng đó, bạn hữu.”

“QUYẾT CHIẾN VÀ QUYẾT THẮNG!” thầy Hosokawa hô to báo hiệu đã đến giờ hành quân đi Osaka.

Hành lí sẵn sàng trên vai. Jack tự hỏi không biết liệu nó còn cơ hội quay về nơi này nữa không. Nó đưa mắt nhìn lại một lượt tòa kiến trúc to lớn Vũ Đức Điện, nơi nó đã phải nhận thất bại đầu tiên, cũng như thường xuyên phải làm bị bông cho thầy Kyuzo biểu diễn; Điệp Trùng Đường, nơi nó được thử món gan lươn nướng, ăn tiệc mừng năm mới; Nam Thiền Viên, khu vực yêu thích mỗi lần nó cần thư giãn hay suy nghĩ một mình, cũng như nơi nó được hướng dẫn những bài học Cung Thuật võ lòng của cô Yosa; Đại Phật Đường, nơi có những giờ học với các câu đố không thể giải đáp của thầy Yamada, đồng thời cũng là nơi vị võ tăng hướng dẫn nó chiêu thức bươm bươm Điệp Trùng Cước lợi hại; và cuối cùng là đồng tro tàn của Sư Tử Đường, nơi có thể xem như là nhà của nó trong suốt ba năm qua.

Jack nhớ lại cảm giác phẫn khởi của ngày đầu tiên nó đặt chân đến đây. Choáng ngợp trước khả năng của các võ sinh khác. Nó còn nhớ đã từng nằm dài trên tấm đệm trong căn phòng ngủ bé tí của mình, cảm tưởng như lạc vào xứ sở ngoài hành tinh, trở thành con mồi của tên ninja một mắt, tưởng tượng mình chẳng khác gì một con cừu non đang chờ ngày bị người ta hành quyết.

Cảm giác của lần xung trận này cũng tựa tựa như vậy. Có khác chẳng là lần này nó đã biết cách chiến đấu mà thôi. Lúc bước chân vào trường Nhị Thiên Nhất Lưu, Jack là một thằng nhóc người Anh bị chìm tàu nên dạt vào, giờ đến khi rời khỏi nơi đây, nó đã trưởng thành như một võ sĩ được đào tạo bài bản.

THÀNH OSAKA

Sau ba ngày hành quân ròng rã, cuối cùng hôm nay đoàn người cũng đã đến được Osaka, trung tâm kinh tế - chính trị của Nhật Bản. Jack không biết được mình nên chờ đợi điều gì ở nơi này. Nhưng nó biết chắc một điều, rằng cũng hết như Kyoto, cuộc sống tại thành phố này khác xa cái kiểu lúc nào cũng nồng nặc mùi xú uế, đường đầy ổ gà, đầu trộm đuôi cướp, giang hồ lưu manh nhan nhản khắp nơi ở quê nhà Luân Đôn xa xôi của nó.

Osaka đông đúc nhộn nhịp, người dân ai cũng lễ phép cúi chào khi đoàn quân đi qua. Các cửa hàng cũng như nhà cửa đều sạch sẽ đến kinh ngạc. Đường phố rộng rãi, không một dấu vết rác rưởi. Đến không khí cũng rất trong lành.

Nhưng phải nói là dù có giàu trí tưởng tượng đến đâu, Jack cũng không thể ngờ nổi khi tận mắt thấy được thành Osaka.

Lừng lững giữa trời là một tòa tháp to lớn ngoài sức tưởng tượng. Nếu lấy Pháo đài Luân Đôn ra so sánh thì thật đáng hổ thẹn, có nhét vài cái Cung điện Hampton vào chỗ này cũng vừa được ấy chứ. Nổi bật giữa tòa thành là một cái tháp cao chọc trời, toàn bộ tường sơn màu trắng ngà, mái cong vút xếp thành nhiều tầng chồng lên nhau, phần ngói màu xanh, còn được phủ vàng trang trí.

Ra khỏi ngoại ô thành phố, đoàn trưởng Nhị Thiên cũng gia nhập cùng với các đội quân khác đang trên đường đến thành, đông đến mức lấp đầy cả những con đường lớn. Họ tiến sát khu cổng rào bằng tường đá có xây các pháo đài con và lỗ châu mai ở khắp nơi. Sau đó khung sắt được kéo lên, cánh cửa vĩ đại từ từ mở ra chào đón mọi người vào trong.

Lúc băng qua chiếc cầu gỗ dài bắc ngang khu vực hào đào rất sâu, tai Jack liên tục bị tấn công bởi những tiếng giậm chân của hàng trăm hàng nghìn binh sĩ đang hành quân. Ngoảnh đầu sang

bên phải, Jack nhận thấy chu vi lớp phòng thủ bên ngoài phải lên đến hàng dặm đường. Những bức tường kiên cố được đào móng trực tiếp từ dưới hào, tạo cảm giác không gì công phá nổi. Mỗi tầng đá trong kết cấu kiến trúc này đều cao hơn, to hơn cả cơ thể Jack, trọng lượng chắc phải mười khẩu đại bác chập lại mới có thể tạm bằng. Đỉnh lâu đài được xây như xương vẩy rồng, lấp hàng loạt ụ súng nhắm thẳng vào bình nguyên Tennoji ở phía nam. Đoàn tiếp tục đi qua thêm một lớp tường phòng ngự cũng kiên cố không kém, những lớp tường dày hàng vài mét ở đây khiến Jack cực kì ấn tượng.

Qua thêm một lớp cổng nữa, con đường dần mở về phía bên phải, dẫn xuống một khu vực rộng lớn có nhiều tòa nhà được xây dựng kiên cố. Đoàn quân tiếp tục di chuyển thêm một quãng dài như thế nữa, qua một cái cửa kéo và cầu bắc qua hào sâu.

Taro ra hiệu bảo Jack nhìn lên trên. Lúc này từ các lỗ châu mai và lan can phòng hộ phải có đến hàng trăm binh sĩ đang quan sát động tĩnh. Đó là còn chưa kể đến tầng tầng lớp lớp binh sĩ tuần tra, gác cổng, diễn tập, chăm ngựa nữa. Và cũng không thể bỏ qua lực lượng võ sĩ đang tụ họp khắp nơi trong tòa thành, con số ước phải hơn nghìn người.

“Ai nắm giữ được thành Osaka thì cũng đồng nghĩa với không chế trái tim đất nước này,” anh Taro thì thầm.

Jack chẳng còn gì phải nghi ngờ về điều này, nó còn thấy phần khởi là đáng khác. Tòa thành dường như bất khả xâm phạm, công khó thủ dễ. Không chừng đoàn quân vẫn còn hi vọng cũng nên.

Khi leo lên những bậc thang và con đường dài loằng ngoằng như mê cung, Jack cũng gần đến giới hạn chịu đựng. May thay cuối cùng mọi người cũng dừng lại tại một khuôn viên có tòa kiến trúc gần giống với Vũ Đức Điện. Thầy Masamoto ra lệnh cho các võ sinh của mình xếp thành hàng chờ trong lúc ông và thầy Hosakawa tiến về phía tòa tháp trung tâm.

Lúc này trông cái tháp đã khá gần, nhưng nếu hành quân theo đoàn, có lẽ vẫn cần thêm mười phút đi bộ. Jack nghĩ nơi nó đang đứng là lớp phòng ngự bên trong tòa thành, chỗ này đủ rộng để chứa được cả một cái thị trấn nho nhỏ. Khung cảnh xung quanh có

một khu vườn được chăm chút cẩn thận cùng những chiếc cầu, dòng suối chảy vào hồ nước be bé. Hoa anh đào nở rộ mang đến bóng râm, gần chỗ bọn nó xếp hàng còn có cả một cái giếng nước nữa. Còn có vài lùm mận, nhiều nhà dự trữ gạo, muối, đậu tương và cá khô. Dường như tòa thành này được thiết kế không chỉ nhằm mục đích phòng thủ đơn thuần mà còn có khả năng tự cung cấp lương thực nhằm chống chọi trước mọi chiến dịch tấn công.

Một lát sau, thầy Hosakawa quay lại hô vang hiệu lệnh tập trung. Tiếp ngay sau đó, một đoàn võ sĩ vận áo giáp chinh tề hộ tống Lãnh chúa Takatomi cùng ngài Masamoto, vài người tùy tùng, và một cậu bé đi đến.

“Quỳ xuống!” thầy Hosokawa hô vang khẩu hiệu, toàn bộ đoàn trường Nhị Thiên Nhất Lưu nhất loạt khụy gối cúi đầu thi lễ.

Lãnh chúa Takatomi bước lên cất giọng nói.

“Xin trân trọng giới thiệu với toàn thể mọi người, đây là ngài Hasegawa Satoshi, người sẽ thừa kế tước vị Đại tướng quân, lãnh đạo tối cao toàn Nhật Bản.”

Cậu bé được vây quanh bởi các cận thần gật đầu xác nhận. Jack đánh liều liếc lên nhìn. Xem ra cái cậu Satoshi này chẳng lớn hơn nó là bao. Nhiều lắm cũng chỉ mười sáu tuổi. Satoshi có làn da nõn nà không chút tì vết, khuôn mặt thon gọn, ria mép chỉ vừa mới lún phún nhú ra. Tóc cậu ta buộc cao và được búi lại theo kiểu truyền thống, trang phục trên người theo kiểu các lãnh chúa có quyền lực. Nhưng điều khiến Jack thấy bất ngờ nhất lại là sợi dây chuyền có mặt Thánh giá trên cổ cậu bé.

“Ta rất vui được chào mừng các võ sinh của ông đến đây, Masamoto,” Satoshi lên tiếng. “Mỗi ngày qua lại càng có thêm nhiều binh sĩ trung thành đổ về đây. Chẳng mấy chốc quân đội của chúng ta sẽ vượt ngưỡng trăm nghìn. Với lực lượng đông đảo như thế này, quân đội của Lãnh chúa Kamakura sẽ dễ dàng bị đập tan cùng với mưu đồ bất chính của ông ta thôi,”

Nói đoạn cậu đưa cặp mắt khoan dung của một người thuộc dòng dõi quý tộc lướt quanh hàng dài các võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Và dừng lại khi nhìn thấy Jack.

“Võ sĩ này là ai?” Satoshi lên tiếng chất vấn, có vẻ bị bất ngờ vì mái đầu vàng hoe của Jack nổi bật giữa rừng tóc đen.

Nó vội cúi đầu thi lễ. “Jack Fletcher xin đợi lệnh.”

Satoshi cười sảng khoái. “Ái chà, kiểu này thì bọn địch có mà sợ vỡ mật. Một võ sĩ người nước ngoài cơ đấy!”

Đoàn tùy tùng của cậu bé cũng tham gia vào tràng cười. Trừ một người. Nhân vật này là một người đàn ông Châu Âu, dáng người cao, gầy gò, có làn da ngăm ngăm cùng mái tóc đen bóng mượt. Lúc này Jack không nhận ra được vì ông ta cũng vận bộ trang phục y như các cận thần khác của Satoshi. Ánh mắt ông ta dường như lóe sáng lên khi nhìn thấy nó, nhưng rồi rất nhanh chóng, lại trở về trạng thái điềm tĩnh như trước. Một nụ cười thoáng hiện trên đôi môi mỏng của người này. Ông ta ghé sát thì thầm gì đó vào tai Satoshi và cuộc tuần hành lại được tiếp tục.

Giá mà Jack biết ông ta vừa nói gì. Người đàn ông Châu Âu này rõ ràng có sức ảnh hưởng rất lớn đến Satoshi nên mới được tham gia vào đoàn tùy tùng như thế. Có điều thay vì cảm thấy thoải mái hơn với sự có mặt của một người da trắng khác, bất giác nó lại thấy ruột gan nôn nao khó chịu.

Satoshi gật đầu với thầy Masamoto tỏ vẻ chấp thuận rồi quay bước rời đi, đoàn tùy tùng cùng các võ sĩ mặc giáp hộ vệ cũng nhanh chóng nối đuôi theo. Lãnh chúa Takatomi và thầy Masamoto cùng nhau bước ra vườn bàn bạc công việc, để lại thầy Hosokawa điều hành đám võ sinh.

“Từ giờ chúng ta sẽ đóng trại tại đây,” thầy Hosokawa chỉ tay vào tòa kiến trúc phía sau tuyên bố. “Mọi người vào cất đồ đạc rồi theo thầy đến khu quân trang.”

Bên trong không hề có giường, mà chỉ là một cái sảnh đường rộng lớn trống rỗng được ngăn làm đôi bởi tấm màn giấy lớn. Jack nhập bọn với Yamato và Yori, Akiko thì sang khu bên kia cùng các nữ sinh còn lại. Chọn được một chỗ ở phía góc xa, Jack đặt túi của mình xuống. Nó không mang theo gì nhiều nhận, chỉ có con búp bê *Daruma*, thanh đoản kiếm *tantō* của ninja, chăn dự phòng, và bộ

kimono được cho thêm lúc còn ở trường. Riêng cặp song kiếm *katana - wakizashi* không lúc nào rời khỏi hông nó nữa.

Phải mất một lúc mọi người mới ổn định được vị trí. Sau trận tập kích đâm máu ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu đêm nọ, sĩ khí các võ sinh vẫn còn rất thấp. Sức công phá từ Kazuki và bè lũ của hắn gây ra còn lớn hơn việc phá hỏng các tòa võ đường nhiều. Tin băng Bọ Cạp làm phản đã len lỏi vào tận cùng tâm can của mọi người. Toàn trường không còn giữ được tinh thần đoàn kết mà chia thành các nhóm nhỏ, các võ sinh nghi kỵ lẫn nhau, đó là còn chưa kể đến nỗi nhục ghê gớm vẫn còn đè nặng trên cổ họ, một vết nhơ trong lịch sử của Nhị Thiên Nhất Lưu.

"Tớ ngồi đây được chứ?" Takuan lên tiếng hỏi, trông anh chàng có vẻ đã kiệt sức vì chuyển hành quân dài ngày.

"Dĩ nhiên là được," Jack liền tránh sang cho Takuan ngồi. Trong thời điểm loạn lạc như thế này, nó chẳng còn quan tâm đến vấn đề tranh giành sự chú ý của Akiko nữa. "Cậu thấy sao rồi?"

"Tệ lắm," Takuan nhăn nhó đáp rồi hạ túi đồ của mình xuống. "Lúc đi đường cái túi này cứ va vào sườn của tớ liên tục..."

"Tất cả tập trung!" giọng thầy Kyuzo hét vang chỗ cửa chính.

Sau khi ra ngoài, cả bọn được dẫn đến một căn phòng rộng lớn có đủ loại áo giáp. Một binh sĩ cục cằn trao cho nó bộ giáp kiểu vảy bằng da thuộc, hai miếng cầu vai hình chữ nhật, một cái nón sắt có lớp che cổ, một đôi găng tay vừa to vừa nặng, và cuối cùng là một cái mặt nạ bằng sắt xấu xí. Khi đeo vào nó che gần hết nửa khuôn mặt Jack, thiết kế cũng rất kì cục với chiếc mũi to nhọn và một bộ ria đen.

"Đây là cái gì vậy?" Jack hỏi lại.

"*Menpo* chứ cái gì," ông ta nóng nảy gầm lên. "Nó giúp che cổ họng cũng như dọa kẻ thù. Mà với cái mặt của mày thì chắc cũng không cần đâu nhỉ!"

Nói đoạn ông ta phá lên cười sảng sặc. "Tiếp!"

Jack nhập bọn cùng mọi người ra sân thử kích cỡ bộ giáp mới của mình. Nhìn qua nhìn lại, nó vẫn chẳng hiểu mình nên bắt đầu từ đâu nữa.

“Cậu có cần tớ giúp gì không?” Akiko hỏi, lúc này cô bé đã trang bị xong cho mình bộ giáp toàn một màu xanh rất ấn tượng.

“Làm sao mà cậu mặc được vào nhanh dữ vậy?”

“Lúc bé tớ vẫn thường giúp bố mặc giáp; cả cái ngày hành quân ra trận Nakasendo nữa. Lần cuối cùng tớ còn được nhìn thấy mặt ông.”

Một nỗi buồn thoáng hiện trên khuôn mặt Akiko. Jack biết cô bé vẫn còn chưa vượt qua được nỗi đau mất cha dù đã rất nhiều năm rồi trôi qua. Có lẽ chính mất mát quá lớn từ thuở nhỏ đã góp phần khiến Akiko hạ quyết tâm trở thành một võ sĩ như vậy. Là chị cả trong gia đình, cô bé tự đặt cho mình trách nhiệm phải gánh vác và giữ gìn danh dự của cả nhà. Jack cũng phần nào hiểu được tâm sự của cô bé. Ba năm rồi, chưa ngày nào nó quên được nỗi thù giết cha. Nhưng lí do nó chọn con đường Võ Sĩ Đạo lại hoàn toàn khác hẳn - nỗi sợ hãi bị Độc Nhãn Long truy sát.

Akiko vòng bộ giáp qua đầu Jack rồi siết chặt lại. Cùng lúc đó, một tràng cười khúc khích vang lên từ phía bên kia sân. Hai đứa quay lại thì thấy Yori đang lọt thỏm trong bộ giáp của mình. Tay cậu không dài quá phần cầu vai là mấy, tấm giáp che ngực thì muốn chạm cả vào đầu gối. Nhưng buồn cười nhất phải kể đến cái mũ bảo vệ. Yori chỉ vừa đặt mũ lên thì toàn bộ phần đầu đều bị che khuất, đến mức cậu bé cứ liên tục sờ soạng như người mù. Thấy vậy, Yamato vội vàng chạy đến giúp bạn.

Yori liền vào xin đổi một cái mũ khác bé hơn, nhưng thật ra cũng vẫn còn rất rộng so với đầu của mình. Mọi người cất giáp vào khu vực tư trang rồi cùng nhau ra khu bếp chờ để được phục vụ bữa ăn. Sau chuyến hành quân dài ngày từ Kyoto đến Osaka, bụng của Jack cũng đang đói cồn cào, nó rất mong sẽ được dùng một bữa ra trò. Nhưng thực đơn hôm nay lại chỉ có vài mẩu cơm nắm và một bát súp cá lỏng bông.

Bọn võ sinh căn nhắc chia thành nhiều nhóm nhỏ ăn chung với nhau. Yori ngồi ngay cạnh Jack ở sân trường, vẻ mặt tỏ ra rất thất vọng. Cậu nhặt cục cơm của mình lên rồi lại đặt xuống, không ăn một tí gì.

“Đành rằng đồ ăn ở đây không so được với Điệp Trùng Đường, nhưng phong cảnh cũng rất ấn tượng mà,” Jack cố động viên bạn.

“Lần này là bọn mình ra trận thật, đúng không?” Yori nhìn chăm chăm vào bát súp thì thầm.

“Đừng lo quá như thế, Yori à,” Akiko an ủi. “Bọn mình không phải ra tiền tuyến đâu.”

“Nếu vậy thì họ đưa áo giáp làm gì?”

“Chắc để dự phòng thôi. Cậu thấy đấy, bọn mình đóng quân ở tận lớp phòng thủ bên trong, rõ ràng là khu vực an toàn bậc nhất rồi còn gì.”

“Thế nếu kẻ địch lọt vào đây thì sao?”

“Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. Cậu thấy lớp phòng tuyến bên ngoài rồi đấy. Làm gì có quân đoàn nào có thể lọt qua hai con hào rồi trèo lên lớp tường dày đặc kia được. Thành Osaka là bất khả xâm phạm.”

Đột nhiên, có bốn người lính đến chỗ Jack ra lệnh triệu tập.

“Jack Flecher, chúng tôi được lệnh mời cậu vào trong tháp.”

CHA BOBADILLO

Jack được dẫn theo lối đi hẹp tới cánh cửa gỗ viền thép rất to có lính canh cầm giáo đứng gác. Cánh cửa mở ra cho phép hai người lính cùng Jack tiến vào khu vườn có hàng mạn và anh đào rất đẹp hai bên. Lúc này tháp trung tâm đã ở rất gần, Jack phải nghiêng người mới có thể nhìn lên được tầng trên cùng của nó.

Tiếp tục bước qua vườn trà có hồ nước nhỏ hình bầu dục và một giếng nước, cuối cùng họ cũng đến được cổng tháp. Vừa đến trước cánh cửa kiên cố dẫn vào khu chính điện bằng đá khổng lồ, mấy người dẫn Jack lập tức bị lính canh chặn lại dò xét, tay lăm lăm vũ khí trong trạng thái sẵn sàng. Rõ ràng Hội Đồng Chấp Chính đã hạ lệnh phải bảo vệ tối đa cho an nguy của ngài Satoshi. Jack cũng nhận thấy khu vực bên ngoài luôn có người đi vòng quanh tuần tra. Người chỉ huy trong số ba võ sĩ đưa đường nói ám hiệu gì đấy, cuối cùng cánh cửa cũng mở ra.

Vừa vào trong, bọn họ lập tức tháo dép ra để một bên, Jack cũng bắt chước làm theo. Khu nội điện bằng gỗ này khá tối, phải mất vài giây mắt Jack mới có thể quen dần. Jack nhận thấy ở một bên là khu vực nhà kho chứa đủ thứ súng đạn, hỏa mai và cả giáo mác nữa. Vốn tưởng rằng sẽ nhanh chóng được đưa lên một cái cầu thang dẫn vào chính điện, Jack thật không ngờ khu tầng hầm này lại có đến những ba lớp. Sau khi vượt qua vài cái cầu thang gỗ, họ gặp thêm rất nhiều lính canh và các phòng ốc khác, phải đến tầng thứ tư mới có cái cửa sổ đầu tiên.

Chỗ này cao đến mức tường như mặt trời cũng bị hạ thấp xuống, Jack có thể phóng tầm mắt nhìn xa ra hàng dặm đường đến bình nguyên Tennoji. Phía dưới là ba lớp tường hào phòng hộ của tòa thành, cũng như thị trấn xa xa kéo dài đến tận khu hải cảng dẫn ra biển. Jack cảm thấy đại dương đang ở thật gần mà lại cũng thật xa,

như thể đang muốn trêu ngươi lòng người vậy. Có khi sau ngày cuộc chiến này kết thúc, nó lại có thể tìm được ở đây một chiếc tàu dẫn ra Nagasaki, từ đó khởi hành về Anh Quốc cũng nên.

Ba người dẫn đường đột nhiên đứng ngay lại trước cánh cửa gỗ trên tầng năm. Khu vực này không thấy có lính canh nên Jack chẳng biết bên trong có chứa gì nữa. Từ đầu đến giờ, những võ sĩ này chẳng hề nói với Jack nửa lời. Nó còn chẳng biết là mình đang bị dẫn độ hay là được dẫn đến gặp ngài đại tướng quân tương lai nữa. Chợt nó thấy cảm giác ruột gan nôn nao khi cánh cửa dần kéo ra.

“Chào mừng cậu đến với thư phòng của tôi,” một giọng nói như nhót tựa hắc ín vang lên.

Trước mặt nó là người đàn ông châu Âu trong đoàn tùy tùng của ngài Satoshi ban nãy, mái tóc bóng bẩy của ông ta lại càng sáng bóng hơn dưới ánh đèn dầu. Lúc này ông ta đã thay bộ trang phục Nhật Bản ra, thay vào đó là tấm áo thầy tu đặc trưng của các giáo sĩ dòng Tên Bồ Đào Nha. Jack không khỏi sợ hãi khi biết một trong những người quyền lực nhất nơi này lại thuộc về quốc gia thù địch của quê nhà.

Nó bước vào trong và ngay lập tức cảm thấy như bị mất phương hướng, kiểu như vừa bước trở về phía bên kia thế giới vậy. Căn phòng được bài trí hoàn toàn theo phong cách châu Âu. Những bức tường và cả trần nhà đều được làm từ gỗ. Nội thất nổi bật nhất chính là một cái bàn rất to bằng gỗ sồi được trạm trổ rất khéo. Trên mặt bàn có hai ngọn nến và một cái bình đựng nước. Vị tu sĩ đang ngồi trên chiếc ghế có đệm trang trí hoa văn phổ biến ở châu Âu. Jack nhận thấy trong góc phòng còn có một cái rương gỗ sơn đen có khóa an toàn. Bức tường phía trên được trang trí bằng một bức tranh sơn dầu chân dung Thánh Ignatius, người sáng lập Hội Thánh Dòng Tên; và cuối cùng là rất nhiều những cuốn sách dày cộp gáy bọc da. Mọi thứ đều phi Nhật Bản đến mức bất giác Jack thấy nhớ nhà kinh khủng.

“Mời cậu ngồi,” vị tu sĩ lên tiếng sau khi cánh cửa đã đóng lại.

Jack liền khụy gối quỳ xuống theo thói quen.

“Trên ghế cơ mà,” ông ta nói rồi bực tức vấy tay vào chiếc ghế dựa bằng gỗ đặt ngay sau lưng Jack. “Xem ra cậu chẳng còn nhớ mình là ai nữa rồi. Mà thôi cũng chẳng trách được, ở với mấy người Nhật này không sớm thì muộn cũng sẽ phát điên thôi. Đó cũng là một phần lí do tôi nằng nặc thiết kế căn phòng này theo đúng lối kiến trúc Bồ Đào Nha cho bằng được. Một chốn trú ẩn an toàn khỏi những lễ thói, lễ nghi, cũng như phong tục ngọt ngào của cái đất nước này.”

Jack bèn ngồi lên ghế, vẫn chưa hết sửng sờ về cách bài trí nội thất trong căn phòng này.

“Cậu có hiểu tôi đang nói gì không đấy?” vị tu sĩ chậm rãi nhấn mạnh từng từ như thể Jack là một thằng ngu không bằng. “Hay là thích nói chuyện bằng tiếng... Anh hơn?”

Jack giật mình phòng bị ngay lập tức. Mặc dù bề ngoài tỏ ra thân thiện, nhưng vẫn có một điều gì đó rất nham hiểm và quỷ quyết trong cách hành xử của người đàn ông này. Jack chưa hề kể cho vị tu sĩ mình đến từ đâu, vậy mà ông ta đã tường tận thân thế của nó rồi. Dù đã bao năm trời xa quê hương, và cực kì nhớ âm thanh của tiếng Anh, nhưng nó không thể để ông ta xem mình như một thằng đàn thế này được.

“Ông cứ dùng tiếng Nhật đi. Mà nếu muốn, thì tiếng Bồ Đào Nha cũng được,” Jack đáp, trước đây mẹ nó - một giáo viên - đã từng dạy nó biết thứ ngôn ngữ này rồi.

Vị tu sĩ cười nhạt. “Mừng rằng cậu cũng là người có ăn học tử tế. Tôi lại cứ sợ mình gặp phải một thằng thủy thủ ngu dốt bình thường chứ. Nhưng thôi, cứ dùng Anh ngữ đi. Chắc cậu cũng nhớ tiếng mẹ đẻ của mình lắm nhỉ.”

“Tôi là Cha Diego Bobadillo, tu sĩ Hội Thánh Dòng Tên, người bảo hộ Giáo hội cũng như lãnh đạo công cuộc truyền giáo tại Nhật Bản., Ngoài ra, tôi còn giữ chức cố vấn cho ngài Hasegawa Satoshi.”

Jack nhận ra đây chính là người mà lúc còn ở Toba, Cha Lucius, vị tu sĩ dòng Tên lúc trước từng nhờ nó chuyển cuốn từ điển Nhật - Bồ tận tay.

“Xin lỗi, nhưng tôi cũng rất muốn gặp ông,” Jack cắt ngang. “Tôi là người quen của Cha Lucius.”

Vị tu sĩ khẽ nhú mày, ngoài ra không có biểu hiện gì tỏ vẻ ngạc nhiên với thông tin nó vừa đưa ra cả. Có lẽ Cha Lucius đã báo cáo về cuộc gặp gỡ này từ trước rồi.

“Trước lúc qua đời, ông ấy đã nhờ tôi trao đến tay ông một cuốn từ điển. Nhưng rất tiếc là nó đã bị đánh cắp mất rồi.”

“Đáng tiếc thật, nhưng cậu đừng quá bận tâm về việc đó nữa,” vị tu sĩ xua tay nói.

Jack vừa thấy nhẹ nhõm mà cũng vừa bất ngờ với thái độ của ông ta. “Nhưng cuốn từ điển đó là công trình cả cuộc đời của Cha Lucius. Ông ấy đã mất hơn mười năm mới hoàn thành, bản duy nhất tồn tại trên thế giới...”

“Mất rồi thì cũng vậy thôi.”

“Tên ninja Độc Nhãn Long chính là thủ phạm đã đánh cắp.”

“Tôi chưa nghe thấy cái tên này bao giờ cả,” vị tu sĩ nhú mày đáp. “Mà một tên ninja thì ăn trộm từ điển nước ngoài về để làm gì?”

“Thứ hản muốn không phải quyển từ điển, mà thật ra là...”

Jack ngậm ngay miệng lại. Vị tu sĩ này thật gian manh, ông ta đã cố tình gài bẫy nó. Chính vì trao đổi bằng thứ tiếng mẹ đẻ quen thuộc mà Jack đã trở nên lơ đãng không phòng bị. Suýt chút nữa nó đã tiết lộ nhiều hơn những gì nên nói rồi.

“Sao cậu không nói tiếp đi,” cha Bobadillo chắt vấn.

Jack chợt nghĩ có khi người đàn ông quyền lực này lại có thể mở một cuộc điều tra chính thống truy tìm Độc Nhãn Long và tạo ra cơ hội cho nó đoạt *hải đồ* về thì sao.

“Hản muốn... lấy mạng tôi,” Jack tùy cơ ứng biến. “Nhưng Cha Lucius đã từng nói quyển từ điển của ông ấy rất quan trọng cho công cuộc truyền giáo của các vị. Chẳng lẽ ông thật sự không muốn lấy nó về từ tay tên ninja đó sao?”

“Bộ cậu quên việc chúng ta đang phải đối mặt với một cuộc chiến tranh à,” Cha Bobadillo nói giọng mỉa mai. “Một quyển từ điển lúc này phỏng có ích gì. Chính *cậu* mới là điều đáng lo.”

“Ý ông là sao?”

“Nếu tôi không nhầm thì Cha Lucius đã thất bại trong việc thuyết phục cậu về lại con đường đúng đắn rồi, đúng không?”

Jack đáp ngay: “Nhưng tôi đã đi trên con đường đó từ lâu rồi.”

Cha Bobadillo thở dài nói: “Thôi được rồi, chúng ta ở đây không phải để bàn chuyện từ ngữ hay niềm tin. Tôi cũng đã nói với ngài Satoshi về bản tính phản trắc của bọn Anh Quốc các cậu rồi.”

Nói đoạn ông ta giơ tay ý bảo Jack đừng liêu mạng chen ngang vào.

“Nghe đây, chẳng qua nhờ có danh phận con đỡ đầu của Masamoto nên sự hiện diện của cậu trong tòa thành này mới được chấp thuận thôi. Sau khi quân đội của ngài Satoshi dành thắng lợi trong trận chiến này, Hội Thánh Dòng Tên sẽ chính thức trở thành Quốc giáo của Nhật Bản, lúc đó những kẻ dị giáo như cậu sẽ không bao giờ được phép đặt chân đến nơi này nữa. Nhớ đấy.”

Jack tự hỏi tại sao vị tu sĩ này lại có thể dám chắc về một vấn đề lớn đến như vậy, nhưng rồi nó chợt nhớ đến chiếc dây chuyền có mặt Thánh giá trên cổ Satoshi. Nhất định Cha Bobadillo đã thuyết phục được vị đại tướng quân tương lai kia cải đạo và trở thành cố vấn tôn giáo của cậu ta rồi.

“Sống sót một mình được ở Nhật Bản đến tận giờ này thì hẳn nhiên cậu cũng không phải là một tay tầm thường, Jack Fletcher nhỉ.”

Nói đoạn vị tu sĩ chấp tay trên mặt bàn tiếp tục vấn đề. “Là một người Anh theo đạo Tin Lành, cậu là kẻ thù số một của Bồ Đào Nha cũng như Hội Thánh chúng tôi. Nhưng tuổi đời của cậu cũng còn quá trẻ, lại sẵn sàng chiến đấu phục vụ cho ngài Satoshi nên tôi mới đưa ra lời đề nghị này. Nếu chịu ngoan ngoãn hợp tác thì sau khi trận chiến này kết thúc tôi sẽ đích thân sắp đặt cho cậu một con đường trở về quê hương. Hẳn là cậu cũng rất khao khát điều này, đúng không?”

Jack ngay lập tức bị cuốn vào dòng suy nghĩ. Nó vừa được người ta mở ra cánh cửa dẫn đến điều mình luôn khao khát suốt ba năm qua. Nhưng người này lại là một giáo sĩ dòng Tên người Bồ Đào

Nha, kẻ thù số một của Anh Quốc khiến nó không khỏi chột dạ.
“Làm sao tôi biết mình có thể tin tưởng ông?”

“Nhân danh Chúa, tôi xin thề sẽ chuẩn bị thuyền và viết thư tay có đóng dấu để đảm bảo cậu sẽ an toàn tuyệt đối xuyên suốt chuyến hành trình.”

Jack đành tạm chấp thuận lời đề nghị của vị tu sĩ.

“Rất tốt. Cứ vậy mà làm nhé. Cậu phải giữ kín chuyện chúng ta gặp riêng này, cũng như tuyệt đối không đề cập đến vấn đề xung đột tôn giáo hay chính trị trước mặt ngài Satoshi và các tùy tùng, rõ chứ? Được rồi, cậu đi đi.”

Vẫn chưa hết thần thờ, Jack chậm chạp đứng dậy cúi đầu chào rồi quay mình trở ra. Trong khoảng khắc chào vị tu sĩ, ánh mắt nó liếc ngang qua chỗ kệ sách và chợt nhận thấy một điều rất không bình thường.

Nó mở to mắt nhìn kĩ lại. Trong chồng sách dày bọc da, có một quyển Kinh Thánh, vài bài thuyết pháp, và nằm giữa hai thứ này chính là quyển từ điển của cha Lucius.

KẺ ĐỊCH

“Tớ thề nó chính là cuốn từ điển đó đây,” Jack nói trong lúc cùng Akiko và Yamato thảo luận giữa bầu trời đầy sao ngay tại khu vườn trước chỗ chúng đóng quân.

Sau khi Jack quay về, ba đứa đã lên ra khỏi khu nhà và chọn một chỗ vắng vẻ để nói chuyện. Đêm nay trời không trăng, âm thanh duy nhất cũng chỉ là tiếng dòng chảy nhỏ nhỏ dưới chân chúng mà thôi. Từ đây nhìn ra vẫn có thể thấy được những chiếc lồng đèn chỗ tháp trung tâm và bóng binh sĩ tuần tra vòng quanh các bức tường.

“Cậu chỉ nhìn thoáng qua thôi mà,” Akiko nói. “Tại sao lại dám chắc như vậy chứ?”

“Gì chứ cái bìa đó thì tớ không bao giờ có thể nhầm lẫn được. Nó giống y hệt cuốn *hải đồ* của cha tớ mà.”

“Thế nếu đây chỉ là một quyển từ điển khác do các tu sĩ dưới quyền của Cha Bobadillo soạn ra thì sao?”

“Không đâu, Cha Lucius khẳng định thứ này trên đời chỉ có một mà thôi.”

“Vậy cũng có thể Độc Nhãn Long đã vớt nó đi sau khi biết mình ăn cắp nhầm, rồi ông ấy chỉ tình cờ lấy được thì sao,” cô bé tiếp tục gợi ý.

“Nếu thế thì tại sao Cha Bobadillo không nói thẳng ra?” Jack phản bác. “Rõ ràng ông ta không hề bận tâm đến việc cuốn từ điển bị đánh cắp chính là vì bản thân đã cầm nó trong tay rồi! Có khi bản *hải đồ* của tớ cũng đang ở chỗ nhân vật này luôn ấy chứ.”

“Đừng có hồ đồ!” Yamato la lên. “Đừng bảo ý cậu là người đã thuê tên Độc Nhãn Long đến ăn cắp *hải đồ* và ám sát cậu chính là cố vấn tôn giáo và cận thần chủ chốt của ngài Hasegawa Satoshi đấy nhé?”

“Đúng thế thật mà,” Jack dứt khoát khẳng định.

“Nhưng ông ấy là một tu sĩ cơ mà. Chẳng phải ăn cắp và giết người là chống lại các nguyên tắc cơ bản nhất của tôn giáo hay sao? Tổ biết Hội Thánh Dòng Tên là kẻ thù của Anh Quốc, nhưng bây giờ ông ấy vẫn đang thuộc về phe mình. Đó là còn chưa kể đến việc đã rộng lượng đảm bảo một con đường về lại quê hương cho cậu nữa. Tổ thấy Cha Bobadillo này cũng từ bi hỉ xả đấy chứ có gian tà như cậu mô tả đâu?”

Jack mệt mỏi thở dài. Với nó chuyện này đã quá rõ ràng rồi. “Cậu còn nhớ trước lúc lâm chung, Cha Lucius đã xin tởn tha lỗi, rằng ông ấy có nghĩa vụ phải kể chuyện đó ra, nhưng thật sự không biết việc làm của mình có gây hại cho tởn không? Nhất định việc ông ấy đề cập ở đây chính là cuốn *hải đồ* và cha bề trên Bobadillo đấy.”

Akiko lặng lẽ quan sát bầu trời đêm, ánh sáng từ các vì sao dường như cũng đang lấp lánh trong đôi mắt cô bé. “Nhưng cậu không thể khép một cận thần của ngài Satoshi vào tội ăn cắp và thuê sát thủ chỉ bằng những lời nói suông được. Chúng ta cần phải có bằng chứng. Bây giờ việc nên làm trước tiên là xác định xem quyển sách đó có thật là từ điển Nhật - Bồ của cha Lucius hay không...”

“Này này, chị đang nghĩ cái gì vậy?” Yamato cắt ngang, giọng đầy lo lắng với diễn tiến của câu chuyện. “Bộ định công khai xông đến cái tòa tháp đầy lính canh đó rồi bình tĩnh bước vào phòng ông ta mượn sách chắc?”

Akiko mỉm cười. “*Chính xác* là vậy đó.”

Cũng phải hơn một tuần sau, ba đứa mới có cơ hội lên vào trong. Tối hôm đó là một buổi luyện kiếm tự do. Tính cho đến thời điểm này, các võ sư của trường Nhị Thiên Nhất Lưu vẫn liên tục huấn luyện đám võ sinh của mình về đội hình tác chiến, cũng như làm quen với việc đánh nhau khi mặc giáp trên người. Các buổi tập đều vô cùng gian khổ bởi việc chúng có giữ được mạng hay không sẽ phụ thuộc rất lớn vào quá trình tập luyện này.

Mỗi ngày trôi qua lại càng có thêm nhiều binh sĩ trung thành với ngài Satoshi vào thành. Họ mang theo tin về các trận chiến diễn ra rải rác khắp Nhật Bản, cũng như Lãnh chúa Kamakura đang thống

lính quân đội khổng lồ của ông ta tràn về Osaka. Điều làm Jack kinh ngạc nhất chính là số lượng người nước ngoài và người Nhật cải đạo đang tị nạn trong khu tường thành. Cuộc thánh chiến do Lãnh chúa Kamakura phát động đã đẩy họ vào chỗ phải tìm đến nương nhờ ngài Satoshi. Lẽ ra sự hiện diện của người châu Âu phải khiến Jack thấy an tâm hơn mới đúng, nhưng vẫn đề lại nằm ở chỗ không có một ai trong số họ là người Anh hay Hà Lan cả. Trừ một vài người lái buôn thuộc các quốc gia khác ra, hầu hết đều là các tu sĩ dòng Tên người Bồ Đào Nha, hay thầy dòng Tây Ban Nha.

“Thật là điên khùng mà,” Yamato rít lên trên đường bước tới chỗ những cánh cổng đầu tiên. “Cha tớ mà biết chắc ông ấy từ luôn thẳng con này quá.”

Lúc này cả cậu lẫn Akiko đều vận bộ giáp với đầy đủ bộ phận, kể cả mặt nạ che mặt, đóng giả làm lính dẫn Jack đi trên con đường hẹp hướng vào sân sau.

“Cứ bước như thế chúng ta thật sự có nhiệm vụ phải vào trong và đừng có đứng lại đấy nhé,” Akiko nhắc nhở.

Một người lính cầm giáo bước ra chặn đường.

Nhưng trước khi anh ta kịp lên tiếng, Akiko đã ra lệnh, “Mau mở cổng ra!”

Người đàn ông có vẻ hơi chần chừ khi nghe thấy giọng nữ bên trong tấm mặt nạ.

“Nhanh lên! Có biết cậu bé này là khách quý của Cha Bobadillo không!”

Giọng cô bé uy quyền đến mức người lính ngay lập tức quay về thông báo rồi cùng với những binh sĩ khác kéo cửa lên, đứng thành hàng cúi gục mặt khi ba đứa bước qua.

“Đấy, tớ đã bảo là không sao mà,” Akiko hoan hỉ. “*Ashigaru* luôn phải tuân lệnh của samurai. Họ không có quyền chất vấn chúng ta.”

Cả bọn băng qua sân hướng đến khu vực cổng chính dẫn vào tháp trung tâm. Hai người võ sĩ bước ra chặn ngay chúng lại. Jack nhận ra tình hình lần này nguy cấp hơn nhiều, lính canh ở đây không phải chỉ là những tay quân sĩ cấp thấp như lúc này.

“Mặt hiệu là gì,” người bên phải lên tiếng hỏi.

Yamato nói với họ câu trả lời Jack đã nghe những người lính hôm nọ nói.

“Mật hiệu này cũ rồi,” vị võ sĩ đáp.

Yamato đứng sững sờ, ấp úng chẳng biết phải làm sao. Người võ sĩ còn lại lấy tay cầm vào kiếm chuẩn bị thủ thế. Jack đổ mồ hôi ròng ròng. Đành rằng nếu bị phát hiện, cũng không đến nỗi gây ra xung đột, nhưng chúng cũng khó lòng thoát khỏi bị xử phạt rất nặng.

“Rõ là bọc mình mà!” Akiko la lối than phiền rồi kéo mặt nạ của mình ra. “Chắc Saburo muốn chơi khăm bọn mình nên cố tình đưa mật hiệu cũ rồi.”

Hai người lính canh lập tức tròn mắt sững sờ khi nhận ra võ sĩ trong bộ giáp lại là một cô gái còn rất trẻ. Jack và Yamato đưa mắt nhìn nhau lo lắng, hai đứa cũng hoang mang không kém gì bọn họ.

“Thế nào chúng ta cũng thành trò hề trước mặt toàn trường cho xem!” Cô bé hướng về phía Yamato bức tức nói. “Nhiệm vụ đầu tiên dưới chỉ thị của Lãnh chúa Takatomi đơn giản chỉ là dẫn người đến gặp Cha Bobadillo thôi mà cũng làm không xong nữa thì có chết không cơ chứ!”

Một người trong số lính canh mỉm cười thông cảm với nỗi khổ của cô bé. Thấy vậy Akiko liền quay về phía anh ta nhìn với ánh mắt long lanh năn nỉ. “Làm ơn cho bọn em qua đi mà. Tuần rồi cậu ta cũng được dẫn vào tháp một lần rồi đấy thôi. Đừng nói là mấy anh quên khuôn mặt này rồi nha?”

Nói đoạn cô bé làm bộ nhăn nhó khịt mũi rồi chỉ vào mặt Jack khiến hai người lính cũng phải bật cười. Bản thân Jack chẳng mấy hứng thú với trò này, nó tự hỏi không biết cô bé có nghĩ về mình như vậy thật hay không nữa.

Nói đoạn cô bé rũ cặp lông mi ngây thơ nhìn vị võ sĩ. “Nếu làm hỏng một việc như thế này thì bọn em xấu hổ chết mất.”

Có vẻ anh ta cũng không kháng cự lại được cặp mắt này nên bèn quay sang nhìn mặt Jack gật gù xác nhận.

“Thôi được rồi, lên tầng năm đi. Nhưng nhớ trên nữa là khu vực do cận vệ của ngài Satoshi gác và họ không có biết thông cảm là gì

đâu đấy nhé.”

“Cảm ơn các anh,” cô bé nói rồi đeo mặt nạ vào cúi đầu thi lễ.

Ba đưa bước vào trong tòa tháp, tháo dép rồi bắt đầu leo thang lên phía trên, Yamato dẫn đường đi trước.

“Này, tớ có làm cậu buồn gì không đấy?” Akiko ghé sát tai Jack thì thầm nói.

“Không, làm gì có,” Jack nhanh chóng đáp, cố giấu bộ mặt đang ửng hồng của mình.

“Giờ thì đi đâu nữa?” Yamato lên tiếng hỏi khi cả bọn đã đặt chân đến tầng năm.

“Ừm... rẽ trái,” Jack đáp ứng vì ngại thẳng bạn nhìn thấy khuôn mặt của nó lúc này.

Lúc cả bọn cùng đi theo hành lang chính dẫn đến thư phòng của Cha Bobadillo thì một vài lính canh băng qua chúng. Jack cứ tưởng lần này bị bắt là cái chắc rồi nhưng không hiểu sao họ chẳng nói năng gì mà cứ thế xuống cầu thang luôn. Ngoài một vài lính canh mà bọn nó gặp ra thì hôm nay tháp trung tâm hoàn toàn vắng vẻ.

“Thế nếu ông ấy đang ở trong phòng thì sao đây?” Yamato lo lắng.

“Chỉ có một cách để biết thôi,” Akiko ra hiệu bảo hai đứa chờ ngoài hành lang.

Cô bé gõ cửa. Không có ai trả lời.

Akiko bèn vẫy tay cho Jack và Yamato quay trở lại.

“Bọn tớ sẽ đứng đây gác,” cô bé nói với Jack. “Nếu có chuyện gì sẽ báo động cho cậu biết ngay.”

Jack gật đầu đồng ý rồi nhanh chóng lên vào thư phòng của Cha Bobadillo. Cái cảm giác giống như vừa bị lọt vào một thế giới khác lại ám ảnh Jack. Như thể chỉ trong một bước chân, nó đã vượt từ Á sang Âu vậy.

Vài tia nắng chiều lọt qua cánh cửa sổ khép kín càng làm cho căn phòng này trở nên bí ẩn lạ kì. Jack nhanh chóng tiến đến chỗ chổng sách tìm quyển từ điển. Nó dễ dàng nhận ra lớp bìa da đã sờn do mở ra ghi chép nhiều lần, cũng như vết sứt dưới mép lúc bị rơi

xuống ngày trước. Jack mở trang đầu ra, mọi nghi ngờ của nó đều đã được sáng tỏ. Rõ ràng tên của Cha Lucius đã được viết bằng mực đen nổi bật trên trang giấy.

Jack đã có bằng chứng mà nó cần. Vị tu sĩ Bobadillo này chính là nhân vật đứng đằng sau lưng Độc Nhãn Long. Nếu không thì làm sao ông ta có quyền từ điển trong tay, cũng như hoàn toàn không quan tâm gì đến nó? Bất giác Jack thấy lạnh cả sống lưng, rất có thể thầy tu dòng Tên này cũng đang nắm giữ cuốn *hải đồ* của nó trong tay nữa. Ngọn lửa căm hờn dần xâm chiếm cơ thể Jack. Nếu Cha Bobadillo là người đã thuê Độc Nhãn Long giết cha nó, thì tội lỗi của ông ta càng đáng giết hơn tên sát thủ gấp nhiều lần.

Tay Jack vô tình chạm phải cây đoản kiếm giắt trong đai lưng. Nó nắm chặt thanh quý kiếm tới mức tay không còn hột máu. Khát khao báo thù rửa hận chảy tràn trong huyết quản.

“Các người đang làm gì ở đây?” một giọng nói vang lên từ bên ngoài.

Jack giật bắn cả mình, vội vàng cất cuốn từ điển trở vào kệ. Bọn chúng đã bị phát hiện.

“Dạ, đứng gác thưa ngài,” Yamato hồi hộp đáp.

“Nhằm tầng rồi. Ta bảo xuống tầng bốn gác cửa cho khách mời của Cha Bobadillo cơ mà.”

“Dạ...” Akiko lên tiếng.

“Thôi đừng lằng nhằng nữa. Mau theo ta!”

“Vâng!” Akiko và Yamato đồng thanh hô lớn rồi bước theo người kia đi mất.

Jack vội buông cây đoản kiếm trên tay ra. Nó cần phải suy nghĩ thật sáng suốt. Trả thù lúc này không phải là chọn lựa tốt. Cha Bobadillo đã tạo dựng được mối quan hệ với những người quá quyền uy, và cũng không thể loại trừ nó chỉ hiểu lầm ông ta nữa. Ưu tiên cao nhất vẫn phải là tìm cuốn *hải đồ*. Jack nghĩ rất có thể vật mình cần tìm lại đang nằm ngay trong căn phòng nhỏ này. Nó lục lọi những cuốn sách khác trong kệ nhưng chẳng được gì. Liếc nhìn về phía bàn, nó nhận ra cái rương gỗ dựng ở góc tường.

Nó nhanh chóng tiến đến rút đoạn kiếm ra cẩn thận đặt phần đầu nhọn vào trong chiếc khóa và vặn. Ngày trước lúc Jess đánh mất chìa mở cái rương đựng đồ ở nhà, chính cha Jack đã chỉ cho nó cách mở những loại khóa như thế. Nhưng cái ở trong phòng Cha Lucius khó hơn thế nhiều nên mãi mà nó vẫn chưa được. Jack tuột tay làm rớt kiếm. Trong lúc thử lại, nó bất giác cảm thấy như đang bị ai theo dõi. Nhìn xung quanh, Jack phát hiện một cặp mắt đen đang nhìn thẳng vào phía nó, nhưng rất may đó chỉ là bức chân dung của Thánh Ignatius mà thôi.

Đột nhiên cái khóa mở ra, Jack nhanh chóng giật luôn nó ra khỏi rương rồi kéo phần nắp khá nặng nề lên, đưa mắt nhìn vào trong. Nó thấy khá nhiều giấy tờ, tiền bạc, đá quý, một tấm áo khoác và ba quyển sách. Jack vội vàng kiểm tra, chúng không phải vật nó cần tìm. Jack lại tiếp tục xới cái rương lên. Liệu Cha Bobadillo còn có thể cất giữ cuốn *hải đồ* ở đâu nữa? Ông ta có giao nó cho người khác giải mã không? Mà biết đâu tên Độc Nhãn Long sau khi biết được giá trị của món hàng đã quyết định giữ lại làm của riêng rồi cũng nên. May mắn là dù tâm trí nó đang rối bời như mớ bòng bong trong những câu hỏi như vậy, Jack vẫn kịp nhận ra có tiếng chân người bước ở hành lang. Họ dừng lại ngay cửa thư phòng.

“Gửi lời cảm ơn đến Lãnh chúa Yukimura hộ tôi nhé,” một giọng nhơn nhớt vang lên.

Giọng của Cha Bobadillo.

Jack hoàn toàn bị mắc kẹt. Nó vội vàng cất những vật dụng bên trong vào rương rồi đóng khóa trở lại hốt hải nhìn xung quanh. Chẳng có chỗ nào để mà nấp nữa.

Thế rồi nó thấy một tia sáng phát ra từ bức tường đối diện. Hóa ra đây chỉ là một cánh cửa giấy được ngụy trang thành tường gỗ mà thôi. Nó vừa kịp chui vào thì vị tu sĩ cũng mở cửa phòng ra.

Bên trong là một dạng phòng thờ được trang trí theo lối Nhật Bản với sàn nhà lót chiếu *tatami* và tường trang trí bằng giấy dán. May thay, ngoại trừ một cái bục và thánh giá làm bằng gỗ ra thì căn phòng này hoàn toàn trống rỗng, ngay sau lưng Jack là cánh cổng ngụy trang khéo léo thông ra thư phòng Cha Bobadillo, còn phía bên phải là một cái cửa kéo dẫn ra hành lang chính.

Jack nghe tiếng vị tu sĩ mở cửa bước vào nên bèn đánh liều nín thở kéo nhẹ tấm cửa giấy ghé mắt nhìn sang. Cùng đi với Cha Bobadillo còn có một người nữa.

“Mọi chuyện vẫn suôn sẻ chứ, thưa cha bề trên?” người đàn ông nhỏ con gốc Bồ Đào Nha oang oang nói.

Ông ta vận bộ áo chùng của các tu sĩ dòng Tên, sở hữu một cái đầu hói, cặp mắt màu nâu đậm và cái mũi rõ là to.

Cha Bobadillo gật đầu. “Nguy cơ từ cuộc chiến tranh đã khiến mọi người lung lạc. Ta nghĩ sẽ thuyết phục được toàn bộ các lãnh chúa cải đạo trước cả khi mọi việc kết thúc ấy chứ.”

“Nếu được vậy thì khi đến thiên đường, Thượng Đế sẽ thưởng rất hậu cho công lao của cha.”

“Sớm hơn được thế thì tốt,” Cha Bobadillo nở một nụ cười gượng gạo. “Nên nhớ, rất có thể ta sẽ mang được cả một đất nước về cho Ngài đấy.”

Nói đoạn ông ta trở về chiếc ghế của mình rồi mời vị tu sĩ nhỏ con ngồi vào cái còn lại.

“Nhưng vẫn còn một cái gai trong mắt không nhổ không được.”

“Ừa, tôi tưởng cha đã nói chuyện với thằng nhóc đó rồi cơ mà.”

“Cha Rodriguez à, ngày nào cái thằng dị giáo Anh Quốc đó còn ở đây thì vẫn sẽ gây nguy hiểm đến nhiệm vụ của chúng ta. Nhất định phải tìm cách loại bỏ nó ngay thôi.”

“Ý cha là *giết* thằng bé sao?” Cha Rodriguez tròn xoe mắt nói. “Lạy Chúa lòng lành!”

“Tất nhiên là không rồi, tôi đâu muốn bị đày xuống địa ngục,” Cha Bobadillo nói giọng tàn nhẫn. “Nhưng nó chết đi thì càng tốt.”

“Một thằng nhóc thì có thể gây hại được gì đến chúng ta?”

“Có chứ, cái hại lớn lắm. Nên nhớ tôi luôn nói về Nhà Thờ như một thể thống nhất cả về quan niệm lẫn niềm tin. Chúng ta tuyệt đối không được để ngài Satoshi phát hiện ra vẫn có những rạn nứt bên trong lòng Ki-tô giáo. Đặt trường hợp thằng nhóc nói huỵch toẹt cả ra, rất có thể đại tướng quân tương lai sẽ không còn tin tưởng chúng ta, không còn tin tưởng vào Chúa nữa. Nói cách khác, Jack

Fletcher có thể hủy hoại *toàn bộ* công trình Hội Thánh đã gây dựng trên đất Nhật Bản này.”

“Vậy cha định làm thế nào?” Cha Rodriguez hỏi giọng bất an. “Nếu nó mà đột ngột biến mất, ngài Masamoto sẽ không chịu để yên đâu.”

“Dĩ nhiên chúng ta cần phải tìm một lí do hợp lí cho việc đó,” Cha Bobadillo vừa đáp vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. “Một việc đủ nghiêm trọng để nó ngay lập tức bị đuổi khỏi đây. Mà thật ra, rất có thể chính cuộc chiến này sẽ giải quyết được vấn đề cho chúng ta thôi. Nên nhớ, đây là thời điểm nguy hiểm nhất đối với một võ sĩ...”

Bỗng nhiên, ông ta nhìn chằm chằm vào chồng sách. Jack cũng quan sát và ngay lập tức rửa thầm vì sự ngu xuẩn của mình. Trong lúc vội vàng nó đã đặt quyển từ điển vào nhầm vị trí. Cha Bobadillo liên tục đảo mắt quan sát khắp phòng. Một lúc sau ông rời khỏi ghế bước đến chỗ cái rương kiểm tra ổ khóa. Từ chỗ ẩn nấp của mình, Jack cũng dễ dàng nhận ra vết cắt rất sâu mà cây đoản kiếm đã để lại lúc nó vô tình trượt tay nữa.

“Có chuyện gì vậy, thưa cha bề trên?” Cha Rodriguez hỏi.

Im lặng không đáp, Cha Bobadillo chậm rãi đứng dậy bước về phía bức chân dung trên tường. Ông ta quan sát hồi lâu, có vẻ như đang nghĩ ngợi điều gì, rồi bất thành linh, quay ngoắt vào căn phòng thờ bí mật.

Jack quay người định chạy. Nhưng nó biết mình khó lòng đến chỗ cái cửa giấy kịp lúc.

“Thưa cha!” bất chợt có người kéo mạnh cửa phòng Cha Bobadillo la lớn.

“Sao, có chuyện gì?” vị tu sĩ hỏi ngay, ông ta đã đến gần đến độ Jack tưởng như ông đang đứng ngay cạnh nó vậy.

“Kẻ địch đã đến rồi! Vừa có tin quân đội của Lãnh chúa Kamakura đã lọt vào tầm ngắm. Ngài Satoshi ra lệnh mời cha lên đài quan sát ngay ạ.”

“Nếu thế thì chúng ta không nên để ngài ấy phải đợi lâu,” Cha Rodriguez nói xen vào.

Jack nghe tiếng cánh cửa thư phòng mở ra rồi đóng chặt lại, kéo theo tiếng bước chân xa dần vào dãy hành lang. Jack vẫn đứng yên tại chỗ, tim đập thành thịch như muốn rớt ra đến nơi.

Kẻ địch không chỉ có ở ngoài kia mà cả ngay bên trong tòa thành này nữa.

40

HÃM THÀNH

Liên tục là những phát đại bác bắn vào tường thành Osaka. Màn pháo kích đã kéo dài những ba ngày trời. Âm thanh đì đùng như sấm chớp cùng mùi cay xè của thuốc súng tràn ngập trong không khí. Một màn khói lơ lửng phía trên bình nguyên Tennoji như sương mù buổi sớm che mờ khu vực đóng quân khổng lồ của Lãnh chúa Kamakura. Những trại lính nối đuôi nhau dài phải đến hàng dặm trông cứ như một thành phố nhỏ vậy. Theo ước tính của thầy Masamoto, có lẽ phải đến hơn hai trăm nghìn quân mã đang bao vây phía bên ngoài tòa thành.

Jack cùng các võ sinh khác đứng trên đài quan sát. Nó thật sự sửng sốt trước hỏa lực mạnh mẽ của kẻ địch. Lãnh chúa Kamakura đã tập hợp những khẩu đại bác đó từ đâu? Thành Osaka thực chất không chứa vũ khí hạng nặng nên cho đến thời điểm này quân đội của ngài Satoshi vẫn chịu trận chưa phản kích. Jack nghĩ nếu đây mà là một con thuyền thì chắc đã bị đánh sập hàng nghìn lần rồi cũng nên. Thế mà lớp tường dày cộp kiên cố bao quanh dường như vẫn chẳng hề hấn gì dù đang phải hứng hết phát bắn này đến phát bắn khác.

Mỗi đợt dừng súng để lên đạn, Lãnh chúa Kamakura lại hạ lệnh cho quân lính tấn công vào cửa thành. Nhưng lần nào họ cũng bị đánh bật ra. Xe bắn đá bên trong vẫn liên tục thả đạn lửa chặn đường tiến quân của kị binh, những trận mưa tên khiến bộ binh chết như rạ. Những ai vượt qua được lại phải đối mặt với tường hào rất sâu, hầu hết đều bỏ mạng khi tìm cách bơi qua hoặc xây đường mở lối. Những người đến được chỗ tường cũng chẳng leo lên nổi khi lính canh liên tục đón họ bằng cung tên và hỏa mai, có kẻ còn võ đầu vì trúng đá thả xuống từ bên trên.

Cho đến lúc này, thành Osaka vẫn đứng vững với danh hiệu bất khả xâm phạm của mình.

Lãnh chúa Kamakura chỉ còn duy nhất lựa chọn hãm thành mà thôi.

“Liệu chúng ta sẽ cầm cự được trong bao lâu?” Yori run rẩy nhìn qua tường thành hỏi.

“Vài tháng, thậm chí là một năm,” anh Taro, người cũng chinh tề trong bộ áo giáp bảo vệ như toàn bộ võ sinh khác của trường lên tiếng đáp.

“Nhưng làm sao có đủ lương thực đến tận lúc đó được?” Jack hỏi. Mặc dù trong thành có rất nhiều kho lương, nhưng một trăm ngàn cái miệng vây vào ăn, e là chẳng chịu được mấy nổi.

“Em lo gì. Mấy tấm *tatami* trong thành cũng đều làm bằng rế thực vật đấy thôi. Nếu tình hình xấu đi chúng ta hoàn toàn có thể ăn chúng mà.”

Taro nhoen miệng cười với Jack, nhưng nhìn vào cặp mắt đầy nghiêm túc của anh lúc này, nó biết đây không phải chỉ là một lời nói đùa.

“Cũng mong là không đến nổi như thế,” Takuan lên tiếng. Anh chàng đang đứng ngay giữa Emi và Akiko, có vẻ vẫn gặp rắc rối với cái be sườn bị rạn của mình. “Biết đâu Lãnh chúa Kamakura sẽ nản chí vì công mãi không được và bỏ cuộc thì sao.”

“Nhưng quân đội của ông ấy đông gấp đôi chúng ta đấy!” Yori rít lên rồi thụp ngay đầu xuống khi một phát đại bác rơi trúng tòa tháp gần đó.

“Lợi thế này chỉ có thể phát huy tác dụng khi chiến đấu trực tiếp với nhau thôi,” anh Taro đáp, vẫn giữ bình tĩnh bất chấp tiếng nổ lớn vừa rồi. “Mà một khi tường thành còn trụ vững, việc gì chúng ta phải tự chui đầu vào chỗ chết.”

“Nghe nói Lãnh chúa Kamakura cũng bắt đầu nôn nóng rồi đấy,” Emi nói. “Hôm qua cha tớ bảo ông ta đã cho người gửi thư chiêu dụ Lãnh chúa Yukimura và hứa sẽ trao thưởng cả tỉnh Shinano cơ! Dĩ nhiên lời đề nghị này đã bị từ chối thẳng thừng.”

“Ừa, Shinano vốn là địa hạt của cha Kazuki cơ mà?” Takuan hỏi ngay.

“Đúng rồi,” Emi hớn hở cười. “Vậy mới nói là ông ta nôn nóng lắm rồi.”

“Nói thật thì mất đất cũng còn quá hời cho cái gia đình phản trắc đó rồi đấy. Cứ để tớ gặp lại thằng Kazuki đó mà xem,” Yamato nheo mắt cảm phần.

Jack cũng tự hỏi không biết chuyện gì đã xảy ra với tên địch thủ không đội trời chung của mình. Dù ngày đó thầy Masamoto đã cử người đi truy bắt, nhưng cho đến giờ tung tích của tên phản bội vẫn còn là một bí ẩn. Tuy hành động đáng xấu hổ của hắn đã không còn gây xôn xao như trước nữa nhưng nó vẫn cứ lớn vồn trong đầu các võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu như một cái dằm đâm sâu vào da thịt.

“Tất cả tập trung!” thầy Hosokawa leo lên đài quan sát hô to. “Có lệnh triệu tập các trò về ngay doanh trại của mình.”

Toàn bộ các võ sinh đứng thành đội ngũ chờ trong sân, mỗi hàng đều được dẫn đầu bởi một vị võ sư.

Thầy Masamoto đứng ngay trước mặt chúng, nghiêm nghị bắt đầu nói.

“Ta cho gọi các trò để bàn bạc một vấn đề vô cùng hệ trọng.”

Jack lo lắng đưa mắt nhìn Akiko và Yamato. Hay là vụ đột nhập hôm nọ bị bại lộ rồi? Lần đó may nhờ có sự xuất hiện đột ngột của quân đội Lãnh chúa Kamakura mà ba đứa mới trốn được về doanh trại mà không ai hay biết. Nhưng Cha Bobadillo vẫn là một mối hiểm họa khôn lường. Vị tu sĩ biết đã có kẻ đột nhập vào thư phòng của mình, và Jack biết chắc người ông ta nghi ngờ nhất không ai khác chính là nó. Rất có thể ông ta sẽ sử dụng chuyện này làm cái cớ đuổi nó đi như để khử cái gai trong mắt luôn. Cha Bobadillo đã nói chuyện với thầy Masamoto về vấn đề này chưa nhỉ?

“Với việc quân địch đã ở ngay bên cạnh, nguy cơ phải xông pha chiến trận là vô cùng to lớn.”

Đứng bên cạnh, Jack thấy Yori đang run lên bần bật.

“Chúng ta phải chiến đấu như một khối thống nhất,” vị võ sư tuyên bố, ông di chuyển xung quanh hàng ngũ các võ sinh, tay nắm chặt thanh *katana* của mình.

“Hết mình vì tập thể, tin tưởng lẫn nhau - bằng cả mạng sống của mình.”

Ông dừng lại ngay trước hàng của Jack, hít một hơi thật sâu như thể đang cố gắng kiểm soát cảm xúc. Jack bắt đầu toát mồ hôi hột, lần này nó gặp rắc rối lớn rồi.

“Hành động phản bội của một trong chúng ta đã khiến sĩ khí toàn trường Nhị Thiên Nhất Lưu lung lay dữ dội.”

Jack thở phào nhẹ nhõm. Hóa ra cuộc tập trung hôm nay chỉ xoay quanh vấn đề của Kazuki mà thôi.

“Đây là tình trạng rất nguy hiểm, đặc biệt là với những chiến binh đang chuẩn bị xung trận. Thầy Yamada, xin thầy hãy dùng tri thức thông tuệ của mình đả thông tư tưởng cho bọn trẻ.”

Vị thiền sư bèn chống gậy tiến lên phía trước bắt đầu buổi trò chuyện.

“Cây táo nào cũng có một vài quả táo thối, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc toàn bộ cái cây đó đều xấu.” Ông vừa nói vừa lần sờ phần đầu bộ ria mép màu muối tiêu của mình, không hiểu sao thầy nói bằng chất giọng rất êm tai mà lại vẫn nghe được rõ ràng giữa bãi chiến trường. “Chính những thử thách như thế này sẽ càng củng cố thêm cho sức mạnh tập thể của chúng ta.”

“Cho thầy mượn bao tên của con một lát nhé?” thầy Yamada bước đến chỗ Akiko nói.

Dù khuôn mặt lộ rõ vẻ hoang mang nhưng Akiko cũng nhanh chóng cởi ra trao cho vị thiền sư. Thầy Yamada lấy ra một mũi tên đưa cho Yamato.

“Bẻ gãy nó cho thầy.”

Yamato chớp mắt không hiểu, nhưng thầy Yamada chỉ gật đầu ý bảo nó cứ làm theo lệnh. Mọi người nhìn Yamato nhận mũi tên từ tay vị thiền sư, và dễ dàng bẻ gãy nó làm hai đoạn.

Thầy Yamada lại lấy thêm ba mũi tên nữa đặt vào tay cậu bé.

“Giờ con hãy bẻ cùng lúc cả ba mũi tên này cho thầy.”

Cầm cán tên trong tay, Yamato đưa mắt nhìn Akiko như muốn tạ tội sắp phải hủy hoại thêm những mũi tên đuôi điều hâu mà cô bé rất quý. Cậu bé dồn lực bẻ nhưng ba mũi tên vẫn không gãy - kể cả khi dùng cả đầu gối đè vào cũng vậy. Yamato tiếp tục dùng đủ mọi cách mà vẫn không sao thành công. Thầy Yamada bèn ra hiệu bảo cậu ngừng tay.

“Mỗi người chúng ta cũng như một mũi tên vậy. Tuy nguy hiểm nhưng lại rất mỏng manh,” thầy vừa giải thích vừa trả bao tên cho Akiko.

Nói đoạn cầm ba mũi tên lúc nãy giơ lên cao.

“Nhưng nếu biết cách đoàn kết giúp đỡ nhau thì không gì có thể chế ngự được. Hãy nhớ lời thầy, hỏi các võ sinh của trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Giữ vững niềm tin vào con đường võ sĩ đạo, mỗi người trong số các con đều thuộc về một thể thống nhất.”

“VÂNG, THƯA THẦY!” các võ sinh gầm lên, ngọn lửa trung thành bùng cháy trong tim họ. “NHỊ THIÊN NHẤT LƯU VẠN TUẾ, VẠN VẠN TUẾ!”

Tiếng hét của họ vang vọng khắp các bức tường thành, trận hỏa kích của quân địch liền đột nhiên im bật.

41

TIỆC TRẮNG

"*Kachi guri*?" mặt Yori như sáng bừng lên dưới ánh sáng của đêm trăng rằm.

Cậu bé cầm đĩa đậu nhỏ màu nâu của mình ra khoe Jack, lúc này đang ngồi trên cây cầu gỗ giữa vườn trà quan sát đám cá chép vàng bơi lội tung tăng bên dưới.

"*Kachi guri* là một loại hạt dễ phơi khô," Yori vừa giải thích vừa bốc một hạt cho vào miệng. "Nhưng *Kachi* cũng có nghĩa là chiến thắng nữa. Ngài Satoshi cho dùng món này trong buổi tiệc đêm nay thì có nghĩa là chúng ta đã thắng rồi Jack ơi! Thắng mà chưa phải chiến đấu trận nào!"

Jack nở nụ cười ấm áp với cậu bạn đang vô cùng hào hứng của mình. Nó cũng bốc một hạt *kachi guri* dùng thử, món này đúng là có vị ngọt ngào như chiến thắng vậy.

Đã một tuần trôi qua kể từ khi hai phe đình chiến. Lãnh chúa Kamakura phái người mang đến bức thư thừa nhận rằng mình đã hoàn toàn thất bại trong nỗ lực vây hãm thành Osaka, đồng thời tỏ ra ăn năn, hứa sẽ đảm bảo an toàn cho mọi người trong thành, chấm dứt cuộc bạo loạn, và ngừng mọi hoạt động chống phá người nước ngoài lại. Ông ta còn dùng đến *kappan*, dấu vân tay bằng máu để kí dưới bức thư, điều này đồng nghĩa với một lời hứa thiêng liêng và được đảm bảo bằng danh dự.

Có thể nói diễn biến bất ngờ này đã khiến mọi người trong thành sửng sốt. Nhất là thầy Masamoto, người đến giờ vẫn không tin kẻ địch lại có thể dễ dàng đầu hàng đến như vậy trong khi giao tranh chỉ mới diễn ra có vài tuần. Với bản tính cẩn trọng, ông đã hạ lệnh yêu cầu các võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu vẫn phải luyện tập như bình thường.

Thế nhưng dường như lần này Lãnh chúa Kamakura đã nói thật. Ngay hôm sau khi cho người gửi thư đến, ông ta hạ lệnh cho quân đội của mình nhổ trại rút dần về hướng Edo. Hiển nhiên người vui nhất chính là lực lượng phòng thủ trong thành, họ còn chưa giao tranh trực tiếp mà quân địch đã tự động rút lui rồi.

Để tưởng thưởng cho lòng trung thành của những binh sĩ đã tập trung bảo vệ mình, ngài Satoshi đã hạ lệnh cung cấp thêm rượu thịt cho họ. Riêng các lãnh chúa và võ sĩ đã về đây sau lời hiệu triệu thì được mời dự một buổi dạ tiệc ngắm trăng trong vườn trà. Lời mời này cũng có giá trị với cả những võ sinh của trường Nhị Thiên Nhất Lưu, những người mà ngài Satoshi thấy rất có cảm tình, vì cũng có tuổi đời gần bằng với mình.

Ngài đích thân ra đón các lãnh chúa rồi cùng họ đi thuyền ra phòng trà tọa lạc giữa khu vườn. Những vị khách còn lại được tự do thưởng ngoạn khắp khu vực xung quanh, ai ai cũng phấn khởi chuyện trò, tận hưởng bầu trời quang mây lấp lánh ánh sao như những viên kim cương.

Lẽ dĩ nhiên Cha Bobadillo cũng có mặt để tận dụng cơ hội truyền bá tôn giáo cho các nhân vật chủ chốt của Hội Đồng Chấp Chính. Thỉnh thoảng ông ta lại nheo mắt nhìn về phía Jack, nhưng nó luôn tìm cách né tránh và giữ khoảng cách với nhân vật này.

Từ chỗ Jack và Yori nhìn ra mặt hồ bầu dục xa xa là nơi Takuan cùng nhóm võ sinh hâm mộ cậu ngồi thưởng nguyệt, vẫn như thường lệ, hai bên cậu ta là Akiko và Emi, bọn họ có vẻ đặc biệt thích thú với bóng trăng phản chiếu trên lòng hồ. Vẻ đẹp thiên nhiên tuyệt mỹ khiến Takuan cao hứng, anh chàng lập tức xuất khẩu thành một bài *haiku* phục vụ những người xung quanh.

“Cậu có biết trên mặt trăng còn có một chú thỏ ngọc sinh sống không?” Yori ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao nói. “Nếu nhìn kĩ bề mặt của mặt trăng, cậu sẽ thấy nó đang làm bánh dẻo đấy.”

Một tràng pháo tay vang lên từ chỗ hồ nước. Jack nghe thấy tiếng Akiko cười dịu dàng, và thay vì ngắm trăng, nó cứ chăm chăm nhìn về hướng cô bé.

“Đấy, cậu thấy chưa!” Yori hào hứng chỉ tay khoe hình ảnh mờ ảo của một chú thỏ nào đó trên mặt trăng.

“Bây giờ tớ xin phép được làm một bài thơ tặng toàn thể mọi người,” Takuan tuyên bố, chất giọng trong trẻo của anh chàng vang vọng trong đêm tối. “Akiko, cho tớ vinh dự được lấy cậu làm cảm hứng nhé.”

Mọi người hào hứng cổ vũ còn Akiko cúi đầu thi lễ với Takuan.

Yori kéo tay áo Jack. “Cậu nhìn kia, kia là cán chày của thỏ ngọc đấy.”

“Tớ thấy cậu cuồng quá rồi đấy nhé,” Jack bức tức giật mạnh tay đi. “Ai chả biết trên đó có hình chú cuội, thỏ ngọc ở đâu ra!”

Bất ngờ trước thái độ cộc cằn của Jack, Yori liền lùi ra phía sau, ánh mắt tổn thương thấy rõ. Jack lập tức nhận ra mình vừa xử sự quá đáng nên vội vàng cúi đầu xin lỗi rồi một mình đi ra chỗ giếng nước.

Trong lúc mọi người vui vẻ ăn mừng thì nó ngồi trên miệng giếng buồn bã nhìn về phía cánh cửa mở rộng. Tại sao nó lại nổi nóng với Yori như thế chứ? Đến giờ phút này, Jack cũng không thể phủ nhận được chính khoảng cách ngày một rút ngắn giữa Takuan và Akiko đã khiến nó vô cùng khó chịu. Càng nhìn Akiko dành thời gian bên cạnh người thứ ba, Jack lại càng thêm thối tha cô bé quan trọng với nó nhường nào. Nó không muốn đánh mất người bạn thân thương nhất vào tay kẻ khác.

Sự có mặt của Cha Bobadillo cũng là một phần nguyên nhân. Nó thấy đặc biệt bất an khi phải ở chung một địa điểm với nhân vật này. Đã xác định trăm phần trăm mối nghi ngờ xoay quanh quyền từ điển, Jack đồng thời cho rằng vị tu sĩ này là đồng lõa của Độc Nhãn Long, cũng như chính là kẻ chủ mưu giấu mặt đằng sau vụ thảm sát cha nó.

Chiến tranh đã kết thúc, nhất định Cha Bobadillo sẽ hối thúc nó thực hiện kế hoạch lên đường về Anh Quốc dưới sự sắp đặt của ông ta. Nhưng làm sao Jack có thể tin tưởng con người này được. Chắc chắn ông ta sẽ tìm cách hãm hại nó - hoặc nhốt vào nhà lao nào đó

ở Bồ Đào Nha; hoặc cho nó lên một con tàu chìm; mà cũng có thể sẽ liên hệ Độc Nhãn Long đến tra tấn rồi hạ sát không chừng.

Dù trong lòng Jack vẫn luôn cảm phần cái thái độ định kiến cũng như những trò xấu xa của Kazuki, nhưng nó cũng phải đồng ý với nhận định rằng có nhiều người nước ngoài đến đây với dã tâm thôn tính Nhật Bản. Chẳng hạn như ngay lúc này đây, Cha Bobadillo đang tìm cách dụ dỗ các lãnh chúa dự tiệc, luồn cúi, nịnh nọt bằng những lời có cánh để tạo dựng lòng tin. Sự kết hợp của một tu sĩ dòng Tên cuồng đạo với cá tính gian xảo độc ác, nhân vật này thật sự không tầm thường chút nào.

Những vấn đề chính trị này nằm ngoài tầm kiểm soát của Jack. Một thằng nhóc người nước ngoài như nó mà nói, chắc chắn chẳng ai thèm nghe. Xem ra bây giờ đòn tấn công mạnh mẽ nhất có thể thực hiện đối với Cha Bobadillo chỉ có thể là tìm cách đoạt lại cuốn *hải đồ* mà thôi. Vì người cha đã khuất, nó không thể để công trình cả cuộc đời của ông lọt vào tay con người xấu xa như vậy được.

Nhưng liệu ông ta đã giấu *hải đồ* đi đâu? Màn đột nhập vào thư phòng của vị tu sĩ hôm nọ chỉ thu về được thành quả ít ỏi xoay quanh cuốn từ điển mà thôi. Jack dám chắc cuốn *hải đồ* của nó hiện đang nằm trong tay Cha Bobadillo. Nhân vật đứng đầu Hội Thánh Dòng Tên tại Nhật này vẫn luôn âm thầm theo dõi Jack, và nó cũng không dại gì quay lại phòng ông ta lần nữa.

Yori thò đầu qua cửa rụt rè hỏi. “Tớ vào trong được chứ?”

Jack gạt đầu mời cậu bé đến ngồi bên cạnh. Nhìn chằm chằm xuống sàn, nó cố gắng soạn ra một câu xin lỗi đàng hoàng để nói với cậu bạn của mình.

“Nhà giếng này được gọi là Kim Thủy Tĩnh,” Yori lên tiếng xua tan bầu không khí ngột ngạt. Nói đoạn cậu bé nhìn vào miệng giếng rồi tiếp tục, “Nước ở đây được lấy từ đường ống thông ra con hào nội thành, sau này, nhằm mục đích tăng cường độ ngọt, cha ngài Satoshi đã cho người đổ vàng xuống giếng.”

Jack nhìn xuống dưới. Thứ duy nhất nó thấy được chỉ là ánh trắng phản chiếu trên mặt nước trong vắt mà thôi.

“Làm gì có thời vàng nào đâu,” Jack đáp, không khỏi cảm kích vì Yori đã chủ động mở lời. “Nhưng con thỏ ngọc của cậu quả là có thật. Tớ xin lỗi vì tự nhiên lại nổi khùng như thế nhé.”

“Đừng lo,” Yori mỉm cười với nó. “Tớ biết đó là con cạp trong cậu nói chứ không phải là cậu.”

“Ý cậu là sao?” Jack không hiểu ý.

“Thì ánh mắt cậu lúc Takuan dùng Akiko làm nàng thơ đã quá rõ ràng rồi còn gì.”

“Chuyện này chẳng liên quan gì cả,” Jack lẩm bẩm rồi lại nhìn về phía Takuan và đội quân người hâm mộ của anh chàng. Lúc này cả hội đang đi diễu hành quanh vườn, Emi còn khoác cả vào tay Takuan.

Yori mỉm cười láu lỉnh. “Sao cậu không đưa bài *haiku* của mình cho Akiko đi? Tớ đảm bảo cậu ấy nhất định sẽ thích mà.”

“Bài *haiku* của tớ?” Jack nhú mày vẻ khó hiểu. “Nhưng nó đã cháy rụi cùng Sư Tử Đường rồi còn đâu?”

“Cậu nhầm rồi,” Yori vừa nói vừa lấy từ tay áo kimono ra một mảnh giấy nhàu nát. “Tớ thấy nó nằm cùng con búp bê *Daruma* của cậu nên đã giặt luôn vào đai lưng.”

“Thật tình tớ chẳng hiểu nổi cậu nữa rồi,” Jack mở to mắt kinh ngạc nhìn Yori. “Lúc đó trường đang bị kẻ địch tấn công, Sư Tử Đường bốc cháy, thế mà cậu còn lo cứu bài thơ của tớ là sao!”

“Cậu nhớ thầy Yamada đã từng nói gì không? Chúng ta có nghĩa vụ tìm cho mình lí tưởng chiến đấu. Bài *haiku* của cậu chính là lí tưởng đó. Vậy nên, nghe tớ, cậu có trách nhiệm trao bài thơ này cho Akiko.”

Jack lặng người trước câu nói của Yori.

Cậu bé thở dài rồi nhảy khỏi miệng giếng kéo tay Jack ra vườn.

“Đi nào,” Yori giục khi thấy Akiko tách nhóm một mình bước đến hàng anh đào cạnh đó.

Jack thấy Yori dúm vào tay nó mảnh giấy rồi đẩy về phía Akiko. Nó lững thững bước qua cây cầu theo cô bé đến chỗ hàng cây, tay cầm

bài *haiku*. Quay lại phía sau, Jack còn thấy Yori đang mỉm cười gật đầu đồng viên nó.

Akiko chọn một góc yên tĩnh bên mạn tường thành rồi ngồi xuống ghế đá. Khu vực này không có ai, lại khá tối, nhưng cũng nhờ vậy mà từ đây nhìn lên lại có thể dễ dàng quan sát bầu trời đêm hơn. Cô bé lặng lẽ ngược mắt nhìn lên vầng trăng. Jack vẫn đứng từ xa. Nấp mình trong bóng tối, nó cố thu hết can đảm tiếp cận Akiko.

"Tôi đã bảo là không tin tưởng cha Kamakura này được mà," một giọng nói bất ngờ vang lên.

Giật mình, Jack lùi luôn vào lùm cây phía sau trốn, đúng lúc đó, ba vị lãnh chúa cũng bước qua. Nó nhận ra người vừa lên tiếng không ai khác là Lãnh chúa Takatomi, cha của Emi.

"Tất cả chỉ là một cái bẫy, chúng ta tự chui đầu vào rọ cả lũ rồi."

"Vâng," một giọng khác có vẻ nghiêm trọng. "Tình báo của tôi cũng vừa báo về là quân của ông ta chỉ cắm trại cách đây một ngày đường mà thôi. Rõ ràng chẳng có ý gì muốn rút lui cả."

"Nhưng Lãnh chúa Kamakura đã cắn máu in vào thư hàng, ông ta không thể lật lọng," vị lãnh chúa thứ ba góp lời.

"Đúng," Lãnh chúa Takatomi đáp, "nhưng anh cũng biết chuyện ông ta vẫn để lại đây một tiểu đoàn ngày đêm ra sức phá hoại tường phòng hộ và lấp hào phòng thủ chứ. Họ lập luận rằng đã có hòa ước rồi nên việc gì mà phải phòng thủ nữa!"

"Ồ, nhưng chẳng phải cuối cùng họ cũng rút đi rồi sao? Tôi thấy bên ngoài người ta đang gấp rút tu sửa mọi thứ đấy thôi?"

"Đó mới chính là vấn đề đấy," cha Emi thở dài ngao ngán. "Hành động ra lệnh cho binh sĩ tu sửa tường thành của ngài Satoshi chính là điều lãnh chúa Kamakura mong muốn..."

Lúc này họ đã đi khá xa nên Jack phải nhồm người lên mới nghe thấy được.

"... bọn chúng sẽ lấy cớ rằng phe mình không tuân thủ tinh thần hiệp định... Nhất định ông ta sẽ tuyên bố tái chiến, lần này có lợi hơn hẳn vì tường thành Osaka đã bị suy yếu rất nhiều rồi..."

Jack không thể tưởng tượng nổi điều nó vừa nghe thấy nữa. Nếu cha Emi đoán đúng thì rất có thể những ngày an bình vừa qua chỉ là

khoảng lặng trước cơn bão lớn mà thôi.

“Ồ, cậu Jack, cậu đang do thám đấy à?” một giọng nói rít lên bên tai Jack.

Jack giật bản mình rơi cả tờ giấy viết thư xuống đất. Nó xoay người lại thì đập ngay vào mắt chính là khuôn mặt đều giả của Cha Bobadillo.

“Đ... đâu có,” Jack cố tìm cách chống chế.

“Tôi thấy giống quá đi chứ còn gì nữa,” vị tu sĩ vừa nói vừa nắm chặt cổ áo kimono của Jack. “Trốn trong lùm cây, nghe lén người khác nói chuyện. Hình như cậu có thói quen xía mũi vào việc của người ta thì phải?”

Nói đoạn ông ta nhìn trừng trừng vào mắt Jack hòng tìm kiếm một tia nhìn tội lỗi bên trong. Jack chỉ biết lắc đầu quày quạy.

“Ở đất nước này, do thám là tội *chết* đấy, cậu biết chứ?” Cha Bobadillo tiếp tục uy hiếp, cố tình nhấn mạnh vào từ chết hòng làm lung lạc Jack. Một nụ cười nhạt hiện ra trên khuôn mặt ông ta. “Có lẽ tôi sẽ phải báo lại chuyện này thôi.”

Jack biết nó khó mà thoát tội. Ông ta sẽ dùng việc này làm lí do để trừ khử, hoặc chí ít cũng tổng cổ nó ra khỏi đây. Một thằng nhóc đối chất với cận thần của đại tướng quân tương lai, không quá khó để nhận ra ai sẽ là người thắng cuộc.

“Jack!” một giọng nói vui vẻ vang lên.

Sự việc này lập tức khiến nụ cười trên mặt Cha Bobadillo tắt ngấm. Nhìn qua vai ông ta, Jack mơ hồ nhận thấy Takuan đang rẽ cây tiến đến chỗ họ, bỏ lại những người hâm mộ của mình vẫn đang ngăm cá ở cây cầu.

“Thì ra cậu ở đây!” anh chàng reo lên. “Làm nãy giờ bọn tớ tìm mãi chẳng thấy đâu. Cảm ơn cha đã giúp bọn con tìm cậu ấy nhé. Jack chơi trốn tìm giỏi quá đi mất!”

Cha Bobadillo đưa mắt nhìn Takuan vẻ nghi hoặc, rồi lại trừng trừng nhìn đến Jack.

“Không có gì,” ông ta lăm bằm rồi thả cổ áo của Jack ra.

Nói đoạn đi thẳng về hướng phòng trà.

“Cảm ơn cậu,” Jack thở phào nhẹ nhõm.

“Vị tu sĩ ấy định làm gì vậy? Lúc nãy tớ thấy ông ta theo dõi tới đây, rồi trông cậu lúng túng ra mặt”

“Không có gì đâu,” Jack đáp chiếu lệ để tránh kéo Takuan vào vòng rắc rối. “Chỉ là một chút xung đột tôn giáo ấy mà.”

Takuan gật đầu ra vẻ cảm thông. “Thế ra chơi cùng bọn tớ đi. Nãy giờ chẳng thấy cậu tham gia gì cả à.”

Jack liếc nhìn ra góc khuất ban nãy, Akiko vẫn ngồi một mình trong bóng tối. Nhưng có lẽ nó sẽ phải để dành bài thơ lại một dịp khác rồi.

“Ừa, gì thế này?” Takuan cúi xuống nhặt mẫu giấy dưới chân Jack. “Một bài *haiku*!”

Jack vội đưa tay giật lại.

Nhưng Takuan quá nhanh. Anh chàng dễ dàng cầm tờ giấy giơ cao tránh ra khỏi tầm với của nó rồi cao giọng đọc:

*“Trong khu vườn của tớ,
Anh đào và hồng hoa,
vẫn đang cùng nở rộ.”*

“Bài thơ này là của cậu phải không?” Takuan hỏi Jack. “Trả nó cho tớ đi,” Jack nói giọng xấu hổ.

“Bài *haiku* tuyệt thật đấy! Thế mà trước giờ tớ lại chẳng nhận ra tài làm thơ của cậu.”

“Cậu lại nói quá rồi... nó có đáng gì so với các tác phẩm của cậu đâu.”

“Không đâu, khẳng định đấy. Hẳn là cậu đã phải rất...”

Bỗng nhiên Takuan dừng lại không nói tiếp nữa. Anh chàng vô tình nhìn thấy Akiko đang ngồi trên ghế đá. Đưa mắt nhìn cô bé, rồi bài *haiku*, và cuối cùng là Jack, một nụ cười thấu hiểu nở trên khuôn mặt tuần tú của Takuan.

“Anh đào? Hồng hoa? Là cậu và Akiko đúng không?”

“Cái đó...” Jack yếu ớt phản kháng. Nó thấy xấu hổ tới cùng cực. Nhất định Takuan sẽ đem chuyện này ra châm chọc trước mặt mọi người. Việc này sẽ còn kinh khủng hơn cả khi bị Cha Bobadillo tóm cổ lúc này nữa.

“Tớ thật có lỗi với cậu,” Takuan cúi người, đoạn gửi trả lại bài *haiku* cho Jack. “Mong cậu tha thứ cho sự ngu muội của tớ. Tớ không biết cậu lại dành tình cảm mạnh mẽ như vậy cho Akiko. Nếu biết thì tớ đã không tỏ ra mê mẩn cô ấy đến thế rồi. Quả là một việc làm đáng hổ thẹn. Chắc cậu phải ghét bỏ tớ lắm.”

“Không, không đâu, cậu hiểu lầm rồi...” Jack nhấn mạnh, bây giờ nó đã hiểu Takuan không chỉ là một người lịch thiệp mà còn rất ngay thẳng nữa. “Bọn tớ chỉ là bạn bè thôi mà.”

“Chỉ là bạn bè?” Takuan nhú mày ngạc nhiên. “Trước giờ cô ấy cũng toàn nói về cậu trước mặt tớ thôi.”

“Thật không?” Jack bất giác thấy tim đập rộn ràng.

“Tớ nghĩ cậu nên trao ngay cho Akiko bài *haik-k-k...*”

Takuan đổ gục vào tay Jack, vẻ mặt tím tái như đang bị ngạt thở.

Trên cổ anh ta, một chiếc độc châm của ninja đã cắm sâu tự lúc nào.

CUỘC TẤN CÔNG TRONG ĐÊM

“Akiko!” Jack vừa gào lên vừa ra sức lôi Takuan ra sau một cái cây để tránh đợt tấn công mới.

Nó đảo mắt qua khắp các góc tối tìm tên sát thủ, nhưng cho dù hắn có ở đây đi nữa thì bộ *shinobi shozoku* đen tuyền cũng sẽ giúp hắn dễ dàng giấu mình trong màn đêm.

Vài giây sau, Akiko đã ở ngay bên cạnh nó.

“Chuyện gì vậy?” cô bé hốt hoảng giúp Jack đặt Takuan nằm xuống.

“Độc châm,” Jack vừa đáp vừa kéo cây kim nhọn hoắt tẩm độc ra khỏi cổ Takuan.

Akiko nhìn một lượt rồi hô lớn. “Trên kia kìa!”

Tên ninja liên tục bay nhảy như một bóng ma trên nóc tường thành.

Nghe phía sau có động, Jack và Akiko ngay lập tức quay người lại.

“Takuan à, cậu làm gì mà lâu quá vậy... TAKUAN!?” Emi thất thần khi thấy người mình cần tìm đang nằm gục trên tay Jack

Cô bé vội vàng chạy ngay đến. “Cậu có sao không?”

Takuan cố hướng tập trung vào khuôn mặt Emi. Lúc này hơi thở của cậu đã rất yếu, môi tái nhợt, ngả xanh. Takuan định nói điều gì đó, nhưng giọng phát ra chỉ như những tiếng thều thào. Emi cúi sát người về phía Takuan, cậu hôn nhẹ vào má cô bé một cái.

Rồi nhắm mắt gục đầu sang bên.

Emi vẫn nắm chặt tay Takuan. “Làm ơn đừng bỏ tớ mà...” cô bé nức nở.

Nhưng Takuan đã tắt thở.

"Akiko, cậu báo động cho mọi người biết đi" Jack vừa nói vừa nhẹ nhàng hạ đầu Takuan xuống đất. Từ phía xa, bất ngờ có tiếng súng hỏa mai vang lên, chứng tỏ những suy luận vừa rồi của Lãnh chúa Takatomi đều đã trở thành sự thật. "Quân đội của Lãnh chúa Kamakura đã quay lại, lần này còn có cả bọn ninja nữa!"

Akiko gật đầu rồi nhanh chóng chạy ra sân.

Jack nghe tiếng thầy Masamoto hô vang, "Chúng ta đang bị tấn công! Hỡi các võ sĩ của trường Nhị Thiên Nhất Lưu, mau ra chặn cổng thành lại!"

Ngay sau đó là những tiếng hô vang đồng thanh "Bảo vệ chúa công! Xin mời các lãnh chúa trở về tháp trung tâm!"

Liên tục là những tiếng bước chân dồn dập băng qua cây cầu gỗ, tất cả samurai có mặt đều được triệu tập chiến đấu. Jack nghe tiếng Lãnh chúa Takatomi vắng vắng. "Emi ơi, con đang ở đâu đó?"

"Giờ chúng ta không làm được gì cho cậu ấy nữa đâu," Jack vừa nói vừa kéo Emi ra khỏi cơ thể đã lạnh dần của Takuan. "Hãy trở về chỗ Lãnh chúa Takatomi đi."

Nói đoạn nó giục cô bé trở về vườn, trong khi bản thân lại chạy theo hướng ngược lại.

"Cậu đi đâu đấy?" Emi sụt sịt hỏi.

"Tìm tên hung thủ đã sát hại cậu ấy!" Jack đáp rồi nhanh chóng chạy lên những bậc thang đá dẫn lên lớp tường phòng hộ nội thành.

Nó nhảy hai bậc một cho đến khi lên được chỗ bờ dốc và tuốt kiếm sẵn sàng.

Khu tường thành vắng vẻ đến dị thường. Lính canh đi đâu hết cả rồi?

Đột nhiên, có tiếng nổ lớn phía đông thành, nổi ngay sau bằng một loạt pháo kích như thể hàng trăm khẩu đại bác châu đầu bắn cùng một lúc vậy. Ánh sáng chết chóc bao trùm toàn bộ lâu đài Osaka.

Đang chạy về hướng tường phòng hộ, Jack vô tình vấp phải vật gì đó trong bóng tối. Thì ra đó là xác của một võ sĩ bị cắt cổ chết tại chỗ. Chí ít nó cũng biết tại sao không thấy bóng dáng binh sĩ nào ở đây rồi.

Từ vị trí cao nhất khu tường nội thành, Jack dễ dàng nhận thấy vô số ngọn đuốc đang di chuyển về phía cổng chính khu ngoại thành dưới kia.

Lãnh chúa Kamakura đã mang toàn bộ đại quân của mình quay trở lại.

Cuộc tấn công trong đêm chính thức bắt đầu.

Hàng nghìn binh sĩ tập trung tại cổng thành cố giữ vững rào phòng hộ. Nhưng họ hoàn toàn không hay biết kẻ địch đã vào được bên trong từ lâu.

Một chiếc móc câu ba khía *kaginawa* lao vút lên trong không trung rồi bám vào góc tường ngay chỗ Jack đang đứng. Ngay lập tức, nó dùng thanh *katana* chặt đứt dây thừng. Phần móc câu rơi cách xuống sàn, phần còn lại bị kéo trượt vào bóng đêm.

Jack nghiêng người nhìn xuống dưới, nhưng hầu như chẳng nhìn thấy gì cả. Nó chợt nhận ra đây chính là mưu kế của kẻ địch. Mìn pháo kích vừa rồi chỉ là cái bẫy dụ lực lượng bảo vệ tập trung phía cửa đông, cũng như khiến mọi người tắt hết đèn trong thành phòng ngừa trường hợp tháp trung tâm trở thành mục tiêu hỏa công. Giờ đây bọn ninja mặc áo đen có thể dễ dàng tung hoành mà không cách nào phát hiện được.

Jack nhìn chăm chăm vào khoảng không bên dưới và phát hiện một điều thật khủng khiếp. Ánh trăng rằm chiếu rọi xuống đường hào bên dưới làm lộ những bóng người đang di chuyển trên mặt nước. Ngay phía bức tường chỗ nó đang đứng cũng không ít tên bám vào đu lên như nhện nhện.

Bất thành linh, một cặp mắt lóe lên trong bóng tối. Tiếng vũ khí phóng ra réo lên trong không khí. Jack ngã ngay người về phía sau, chỉ vừa kịp tránh không bị chiếc phi tiêu đâm vào cổ họng. Bọn ninja đã lên đến khu tường phòng hộ rồi.

Không chút chần chừ, Jack dùng luôn thanh trường kiếm đang cầm trên tay, nhắm thẳng chân kẻ tấn công chém tới. Nhưng tên sát thủ dễ dàng nhảy lên cuộn người vượt qua đầu Jack. Hắn đáp xuống ngay sau lưng tung ra một cú đá vào lưng. Jack đổ gục xuống tường vì không chịu nổi cơn đau đớn. Nó nghe thấy tiếng gió rít lên nên

ngay lập tức lăn sang bên né tránh theo phản xạ. Một tiếng đập mạnh vang lên ngay chỗ mới đây còn là đầu của nó khiến đá văng tứ tung lên không trung.

Jack liền bật dậy thủ thế. Tên sát thủ này dùng một cái lưới hái và một sợi dây xích. Hắn liên tục xoay vù vù sợi xích trên đầu rồi bất chợt thả ra phóng đến phía Jack. Khu tường thành nhỏ hẹp không có không gian tránh né nên Jack chỉ còn sự lựa chọn duy nhất là vùng kiếm đỡ đòn mà thôi. Kiếm của Jack bị đoạn xích quấn quanh và tên ninja dễ dàng tước món vũ khí này ra khỏi tay nó.

Tên sát thủ rút lên, vút kiếm sang bên rồi tiếp tục xoay xích trên đầu như ban nãy, tay siết chặt lưới hái dự định sẽ khử Jack ngay khi không chế được nó.

Jack lập tức lùi lại. Vẫn còn thanh đoản kiếm *tantō* của ninja và cây *wakizashi* trong bộ song kiếm trong người, nhưng Jack biết nếu chờ đến lúc rút được chúng ra có lẽ nó đã bỏ mạng từ lâu rồi. Tên sát thủ tăng tốc chuẩn bị phóng chiêu, nhưng Jack đã kịp tính toán chuyển động lao vào giữa vòng xích, tung một đòn quăng người *kuki-nage*.

Tên ninja hoàn toàn bất ngờ trước hành động của nó nên dễ dàng bị Jack nhắc bổng lên không trung. Cũng như vô số lần thầy Kyuzo đã lấy nó làm bị bông để thị phạm trước lớp, Jack lấy đà tung luôn người tên sát thủ lên không. Tên sát thủ rơi ra ngoài tường thành biến vào trong bóng đêm sâu thẳm, tiếng la hét thảm khốc nhỏ dần, rồi chỉ còn là tiếng va đập vào mặt nước khi hắn ta rơi xuống lòng hào bên dưới.

Jack vội vàng cầm thanh *katana* lên, nó còn không kịp ăn mừng đòn thế hoàn hảo mà mình vừa thực hiện. Trong lúc Jack quần thảo với tên ninja ban nãy thì đã có khá nhiều chiếc móc *kanigawa* khác xuất hiện trên gờ tường. Jack dùng kiếm cắt dây, nhưng ba tên ninja khác đã kịp leo lên ở khu tường cách đó một đoạn. Dĩ nhiên chúng chẳng bị ai ngăn lại cả vì tất cả lính canh đều đã chết dưới tay những tên đi trước mở đường. Lợi dụng bóng đêm để ẩn mình, những tên sát thủ nhanh chóng phóng về hướng tháp trung tâm.

Jack nhận ra rất có thể mục tiêu của chúng chính là ngài Satoshi và các lãnh chúa trong Hội Đồng Nhiếp Chính. Khi mà toàn bộ quân

chủ lực đã dồn xuống chống cự đại quân Kamakura bên dưới, sẽ chẳng còn bao nhiêu người ở lại bảo vệ cơ quan đầu não bên trong cả. Mà theo như những diễn biến vừa rồi, rõ ràng bọn ninja đã mai phục sẵn trong nội điện chờ mọi người rút vào ẩn náu.

Nó phải báo ngay cho thầy Masamoto mới được.

THÍCH KHÁCH

Jack phóng xuống cầu thang chạy ra khu vườn trà hoang vắng đến chỗ cổng chính nội thành, nơi Yamato và những học sinh khác của trường Nhị Thiên Nhất Lưu đang đứng gác.

“Cha cậu đâu? Thầy Masamoto đâu rồi?” Jack thở hồng hộc nói.

“Ông ấy đang hộ tống Lãnh chúa Takatomi vào tháp trung tâm ấy.”

“Bọn mình phải ngăn họ ngay!” Jack vừa nói vừa kéo tay Yamato đi cùng.

“Nhưng chúng ta được giao nhiệm vụ bảo vệ cổng thành rồi cơ mà,” Yamato phản ứng.

“Bọn ninja đã đu tường vào khu vực nội thành và rất có thể đã mai phục sẵn ở tháp trung tâm rồi,” Jack vội vàng giải thích. “Ngoài nhiệm vụ thì chúng ta còn có trách nhiệm phải bảo vệ cho Lãnh chúa Takatomi, cũng như thầy Masamoto nữa. Cậu là một samurai hay *ashigaru* đấy? Thôi mau lên nào!”

Nghe vậy Yamato bèn nắm chặt bồng trong tay rồi lao đi theo sau Jack.

Trong lúc chạy, Yamato đưa mắt nhìn quanh khu vườn trà được chiếu sáng bởi ánh trăng rằm rồi nói. “Tớ có thấy tên ninja nào đâu. Mà làm sao bọn chúng vượt qua mấy người lính canh trên tường thành được?”

“Họ chết hết cả rồi.”

Bọn chúng vừa đến chỗ cổng tháp thì ngay lập tức bị chặn lại bởi các võ sĩ tay lăm lăm gươm giáo.

“Các người là ai?” người sĩ quan chỉ huy lên tiếng.

“Võ sĩ của trường Nhị Thiên Nhất Lưu,” Yamato đáp.

“Chúng tôi có chuyện cần báo với ngài Masamoto.”

“Không ai được phép vào trong cả.”

“Nhưng cậu ấy chính là con trai ruột của ngài Masamoto mà,” Jack nài nỉ.

“Tôi nhắc lại là không ai được vào trong cả.” ông ta bắt đầu đặt tay lên chuôi kiếm.

“Nhưng bọn ninja đang đột nhập vào trong đó đấy!”

“Đừng có xảo ngôn. Quân địch còn chưa phá được cổng thành phía ngoài cơ mà.”

“Chuyện gì ồn ào ở đây vậy?” một giọng nói vang lên. Chính là thầy Hosokawa.

“Thưa thầy!” Jack điên cuồng vẫy tay với vị võ sư Kiếm Thuật.

“Cho họ qua đi,” ông ra lệnh và những người lính canh buộc phải miễn cưỡng lùi lại.

Jack và Yamato liền hối hả chạy qua cổng đến chỗ thầy Hosokawa.

“Thầy ơi, xin hãy báo lại ngay với thầy Masamoto là...”

Cha của Yamato cũng vừa bước xuống tới chân cầu thang.

“Hai đứa đang làm gì ở đây?” ông cao giọng hỏi. “Tại sao không đứng ở vị trí của mình?”

“Màn hãm thành bên ngoài chỉ là kế điệu hổ li sơn thôi,” Jack liến thoắng. “Lãnh chúa Kamakura đã thuê ninja đến hành thích ngài Satoshi rồi.”

“Ai chứ thằng cha Kamakura đó thì cũng dám lắm,” thầy Masamoto gầm lên. “Thầy Hosokawa, phiền anh báo với lính canh đi tuần tra kỹ càng mỗi cửa sổ, tăng gấp đôi nhân lực bảo vệ Hội Đồng trên tầng sáu, và...”

“Không kịp nữa đâu,” Jack cắt ngang. “Bọn chúng đã lọt vào trong mất rồi.”

“Con có chắc không?” thầy Masamoto nhíu mày hỏi ngay.

Jack lập tức gật đầu. “Chính mắt con đã thấy chúng trèo tường vào trong, lính canh khu phòng hộ còn chưa kịp kéo chuông báo động thì đã bị giết hết cả rồi.”

Thầy Masamoto không hỏi gì thêm nữa. "Mau theo ta!"

Nói đoạn ông quay người phóng mình lên các bậc thang. Jack cùng Yamato cũng vội vàng đuổi theo sau, thầy Hosokawa ở lại điều động binh sĩ. Ba người chạy qua nhiều khu hành lang và cầu thang có lính phòng hộ khác để lên tới tầng sáu. Hai người trong số họ đuổi theo sau, nhưng lúc đó thầy Masamoto đã gặp được viên sĩ quan chỉ huy rồi.

"Không đâu thưa ngài, mọi việc vẫn hoàn toàn bình thường," vị võ sĩ đáp. "Các lãnh chúa cũng như ngài Satoshi đã về phòng. Tôi còn cho điều động lính gác trước mỗi cánh cửa nữa."

"Ngay lập tức cho người đi rà soát lại, bắt đầu từ tầng của ngài Satoshi cho tôi."

Viên sĩ quan bèn cúi đầu rồi nhanh chóng thực hiện mệnh lệnh.

"Chúng ta sẽ phụ trách tầng này," thầy Masamoto nói với Jack và Yamato. "Dù gì vẫn phải ưu tiên Lãnh chúa Takatomi lên hàng đầu."

Cả ba người chạy theo hành lang rồi rẽ phải. Toàn bộ tháp trung tâm lúc này đều tối tăm mờ ảo. Toàn bộ đuốc đều đã được dập tắt, chỉ còn lại tia sáng yếu ớt của các ngọn nến được thả rải rác quanh tường và ánh trắng lợt qua những chiếc cửa sổ vốn đã ít ỏi mà thôi. Hiểm họa có thể xảy đến ở bất kì góc ngách nào. Thầy Masamoto dẫn đường đi trước.

"Nhớ cảnh giác đấy," ông thì thầm. "Phòng Lãnh chúa Takatomi ở ngay hành lang phía trước thôi."

Nói đoạn họ tiếp tục di chuyển, Jack bất giác thấy rùng mình. *Chẳng phải vừa nãy viên sĩ quan chỉ huy nói đã sai người đứng gác trước mỗi cánh cửa rồi sao?*

Đang trong dòng suy nghĩ, nó trượt trên sàn nhà bằng gỗ trơn bóng ngã chổng gọng. Thầy Masamoto lập tức quay lại, hai tay cầm cặp song kiếm trong tư thế sẵn sàng.

"Đã bảo là phải thật cảnh giác rồi mà!" ông trừng mắt nhìn Jack mắng.

Rồi không một chút chậm trễ, ông cứ thế đi luôn, Yamato cũng cố gắng bám sát cha mình. Jack lồm cồm bò dậy, tay nó chạm phải thứ gì đó ướt và nhầy nhầy. Jack đưa lên nhìn, hóa ra cả bàn tay nó dính

đầy những máu. Nó bèn lần theo dấu vết mờ mờ dưới ánh trăng dẫn đến một cánh cửa gỗ. Jack mở then nhìn vào và thấy ngay xác một binh sĩ, cổ họng bị cắt đứt hết như những lính canh trên trường phòng hộ ban nãy vậy.

“Mọi người ơi!” nó cố lấy lại bình tĩnh hô to.

Thầy Masamoto và Yamato lập tức quay lại chỗ nhà kho có xác chết mà Jack vừa phát hiện. Jack đã kéo tiếp cánh cửa không còn ai canh giữ để tiến vào bên trong. Một người đàn ông nằm bất động trên sàn nhà, vũng máu tươi thấm đỏ rực cả tấm chiếu *tatami* bên dưới.

“Lãnh chúa Yukimura!” thầy Masamoto đẩy Jack ra xem xét.

Cánh cửa nổi sang phòng bên cũng chỉ khép hờ. Thầy Masamoto giật mạnh nó ra, và lại phát hiện thêm một nhân vật nữa của Hội Đồng Chấp Chính bị thắt cổ chết nằm sòng xoài trên sàn.

Bên ngoài chợt có tiếng kêu cứu, cả ba thầy trò lại quay ngược trở ra phóng đến phòng Lãnh chúa Takatomi. Hai người lính đứng cánh trước cửa đã chết tự bao giờ. Thầy Masamoto lập tức xông vào.

Bên trong là có ba tên ninja đang bao vây tấn công, Lãnh chúa Takatomi nằm trên sàn, máu tuôn ra xối xả trên cánh tay bị thương. Emi cũng ở cùng cha, tay lăm lăm thanh đoản kiếm *tantō* của ninja, quyết bảo vệ cha đến hơi thở cuối cùng.

Thầy Masamoto vung kiếm chém chết tươi một tên ninja trước cả khi chúng kịp nhận ra tình hình. Tên thứ hai chém kiếm xuống Lãnh chúa Takatomi, nhưng thầy Masamoto đã kịp dùng đoản kiếm *wakizashi* cản lại, gạt đòn tấn công, bảo vệ chúa công của mình. Điên tiết vì hồng ắn, tên ninja chuyển sang tấn công vị võ sư, buộc ông phải lùi sang phòng kế bên.

Lợi dụng thời cơ, tên sát thủ thứ ba phóng ngay đoản kiếm đâm tới tim Lãnh chúa Takatomi. Jack còn cách đó một đoạn nên không kịp ra tay. May mà Yamato đã kịp dùng đầu bồng đập mạnh vào cổ tay tên ninja trước khi hắn hoàn thành được ý đồ. Có vẻ như cú đập đã khiến tay hắn bị gãy, lưỡi dao truy thủ của hắn rơi xuống đất sát bên cạnh người Lãnh chúa Takatomi.

Dù vậy tên sát thủ vẫn phản đòn rất nhanh. Hắn tung ngay một cú đá vào thẳng ngực Yamato khiến cậu bay người ra phía sau. Được thể, tên ninja rút luôn cây *tantō* sau lưng ra định xiên ruột Yamato.

Jack vội vàng xông đến đỡ đòn. Cùng lúc đó, Emi cũng đâm phập con dao đang cầm trên tay vào chân tên ninja khiến hắn gào lên đau đớn. Đã bị thương lại bất lợi về quân số, tay sát thủ bèn phóng người qua cửa thoát thân.

“Mau đuổi theo!” thầy Masamoto ra lệnh sau khi dùng thanh *katana* kết liễu đối thủ của mình.

Jack lập tức chạy theo tên sát thủ ra hành lang. Hắn rẽ vào một góc tường, nhưng ngay khi Jack đuổi đến nơi thì chẳng còn thấy bóng dáng hắn đâu cả.

“Hắn chạy đâu rồi?” Yamato cũng vừa đuổi kịp Jack.

Jack đảo mắt cố tìm xem liệu tên ninja có thể ẩn nấp ở đâu. Vài giây sau Yamato bất ngờ phát hiện có vết máu dính trên cửa sổ. Một trong những thanh chắn đã bị cắt đứt tự bao giờ. Jack nghiêng người nhìn ra thì thấy máu vương vãi khắp trên các viên ngói xung quanh.

“Này, cậu có biết tại mình đang ở tầng mấy không đó?” mặt Yamato tái nhợt đi khi nghĩ đến cảnh phải ra ngoài đó đuổi theo tên sát thủ.

Jack biết bạn mình mắc chứng sợ độ cao. “Cậu cứ ở đây trông chừng, biết đâu lại có tên khác tẩu thoát qua đây.”

Nói đoạn nó trèo ra cửa sổ rồi bước xuống tấm mái cong bên ngoài. Trong đêm tối, có cảm tưởng vị trí này cách mặt đất một khoảng dài bằng cả đại dương. Dù không sợ độ cao như Yamato, nhưng Jack biết chỉ cần mắc phải dù chỉ một sai lầm nhỏ nhất, nó sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Cách đó một đoạn, tên ninja đang rón rén bước đến chỗ tiếp giáp giữa mái tầng sáu và tầng năm. Jack cũng nín thở trườn theo hắn. Ra đến chóp, tên ninja nhận thấy có người đuổi theo. Hắn không chạy nữa, mà quyết định lấy chiếc ống tre ra khỏi đai lưng ngấm bấn.

Jack biết mình chỉ có vài giây để thoát thân. Không còn sự lựa chọn nào khác, Jack đứng luôn dậy chạy như bay về phía tên sát thủ. Nó húc mạnh khiến cái ống rơi khỏi tay tên ninja. Va chạm này làm cả hai lăn ra gần sát mép của chiếc mái, mỗi lúc một nhanh dần lên. Jack cố bám lấy tất cả những gì có thể. May thay, đúng vào thời khắc quyết định, nó tóm được chỗ chạm vàng trang trí nên dừng lại kịp.

Tên sát thủ không may mắn như vậy, cổ tay hắn đã bị gãy sau cú đập của Yamato nên không thể bám vào bất cứ vật gì. Hắn rơi ra khỏi mái nhà rồi biến mất hẳn. Sau một hồi im lặng, cuối cùng cũng có tiếng cơ thể người đập mạnh xuống đất vọng lên như thể đến từ một nơi xa xăm.

Jack trèo trở ra khu vực an toàn, thở phào nhẹ nhõm. Nó cũng mong rằng tên vừa rồi chính là kẻ đã sát hại Takuan.

“Thích khách!”

“Bảo vệ chúa công!”

Một tiếng nổ lớn kéo theo khói bay mù mịt ra khỏi cửa sổ tầng trên cùng.

Vài giây sau, bóng người đội mũ trùm đầu màu đen xuất hiện, hắn ta di chuyển êm ái và khéo léo dọc theo các tấm ngói, nhảy theo kiểu chữ chi xuống các tầng lầu bên dưới.

Jack đứng ngay dậy, cầm chặt thanh trường kiếm trong tay. Lần đầu tiên trong đời nó có được lợi thế bất ngờ trước một tên ninja. Hắn sẽ không bao giờ ngờ đến việc ở đây còn có một võ sĩ chờ sẵn được.

ĐỪNG BAO GIỜ CHẦN CHỪ

Tên sát thủ tiến đến gần chỗ Jack. Qua khe hở trên chiếc mạng che mặt màu đen, con mắt duy nhất màu xanh lá bóng lóa sáng, cái nhìn pha trộn giữa kinh ngạc và căm tức.

“Một thằng võ sĩ mà cũng học đòi làm ninja cơ à!” Độc Nhãn Long rít lên rồi bắt đầu cười man dại.

Jack bỗng thấy run tay. Nó không lường trước việc sẽ gặp lại tên tử thù này ở đây hôm nay.

Độc Nhãn Long bình tĩnh bước về phía Jack.

“Đứng yên đó!” nó nắm chắc kiếm trong tay la lớn.

“Phải nói là tao thấy rất bất ngờ,” Độc Nhãn Long thừa nhận, vẫn lầm lũi tiến tới. “Tao kinh ngạc cả vì sự có mặt của mày tại đây, lẫn việc mày cứ dai dẳng sống mãi đến tận bây giờ. Những thằng khác không có mạng lớn được như thế đâu.”

“Chính mi đã giết Takuan!?”

“Võ sĩ chết dưới tay ta phải đến hàng vạn,” hắn đáp lại. “Và ta chẳng cần biết tên của chúng làm cái gì cả.”

Thái độ của tên sát nhân khiến lửa giận trong Jack càng thêm sôi sục. “Tại sao mi lại ra tay với Takuan? Cậu ấy đã phạm phải tội gì?”

“Chẳng gì hết. Đúng ra mày mới là mục tiêu của tao, thằng nhóc đó chỉ xui xẻo cản đường thôi. Nếu cần một cái lí do thì nó chết chính là vì mày đấy.”

Jack vật lộn với dòng suy nghĩ. Chẳng lẽ chính nó là nguyên nhân đặt mọi người vào vòng hiểm nguy? Không đúng, cuộc tập kích này đâu liên quan gì đến nó. Bọn chúng đến đây để hành thích Satoshi và Hội Đồng Chấp Chính cơ mà.

“Ta tưởng mi là đồng lõa với Cha Bobadillo chứ? Tại sao lại đi tấn công phe của người thuê mình?”

“Tao chẳng làm việc cho ai cả,” Độc Nhãn Long vặn lại. “Cứ có tiền thì tao sẵn sàng phục vụ thôi.”

Một tia sáng lóe lên từ bên hông tên sát thủ. Chỉ nhờ có phản xạ tự nhiên mà Jack mới kịp thời vung kiếm lên chặn chiếc phi tiêu lại. Vừa lúc thứ vũ khí hình sao này bị văng đi thì Độc Nhãn Long cũng phóng tới, nhưng Jack đã chuẩn bị sẵn nên dễ dàng chặn đứng tên ninja, lưỡi kiếm ẩn ngay trước cổ của hắn.

“Lại một lần nữa mà khiến tao thấy bất ngờ đấy, ngoại quốc,” Độc Nhãn Long thản nhiên bình luận như thể chẳng có chuyện gì đáng ngại cả. “Một thanh kiếm dài không phải là thứ vũ khí để dùng trên mái nhà, vậy mà mày vẫn làm rất tốt. Tiếc, tiếc quá. Nếu học nhẫn thuật, mày sẽ còn lợi hại hơn thế nhiều.”

“Nói đi, mi giấu *hải đồ* ở đâu?”

“Tao không giữ thứ đấy. Hơn nữa mày cũng biết nó đang nằm trong tay ai rồi. Đi mà hỏi hắn ấy.”

“Vậy ra Cha Bobadillo đúng là chủ mưu đằng sau vụ này?”

Độc Nhãn Long nhanh chóng xác nhận. “Ông ta không chỉ trả tiền thuê tao lấy vật đó, mà còn muốn lấy mạng mày nữa cơ.”

Jack lạnh cả sống lưng khi cuối cùng cũng biết được sự thật.

“Quả là một tay tu sĩ lợi hại,” Độc Nhãn Long cười lớn. “Có điều còn phải xem mày có đủ khả năng giết tao không đã.”

Nhìn vào mắt tên sát thủ, Jack không thấy một chút dấu hiệu nào của sự sợ hãi, dường như linh hồn con người này chỉ đen kịt một màu tàn độc. Độc Nhãn Long là kẻ thù đã siết chết cha Jack ngay trước mặt nó. Hắn cũng là người đã lấy đi mạng sống của Tenno, anh trai Yamato, và cô hầu gái vô tội Chiro. Độc Nhãn Long không chỉ phá nát cuộc đời Jack, mà còn rất nhiều người thân thiết xung quanh nó nữa. Tất cả những đau đớn, mất mát, đày đọa mà nó phải gánh chịu suốt ba năm qua như sục sôi trong huyết quản, sẵn sàng bùng nổ bất cứ lúc nào.

Nó khổ luyện võ thuật chính là vì khoảnh khắc này.

“Có, có đấy,” Jack nín thở ấn lưỡi kiếm vào cổ tên ninja.

“Tao không tin,” Độc Nhãn Long thách thức. “Nếu mày dám thì đã ra tay từ lâu rồi. Còn nhớ trước đây tao đã nói gì chứ, đừng bao giờ

chần chừ!”

Bất chợt, một ninja khác xuất hiện từ phía sau lưng, túm lấy Jack kéo ra sau rồi quăng luôn nó lăn sang bên. Jack không còn giữ được thanh *katana* trên tay nữa, nó chỉ biết nhìn trường kiếm của mình rơi ra ngoài mái ngói mà biến mất vào trong khoảng không đen kịt.

Jack cố ghì chặt gót chân vào các viên ngói, may mắn cản được đà rơi xuống của mình. Chỉ vài giây sau, tên ninja thứ hai cũng phóng xuống vị trí ngay gần chỗ Jack. Nó đứng dậy định tấn công. Nhưng nó đang đứng ở chỗ dốc, rõ ràng bất lợi hơn hẳn kẻ địch.

Độc Nhãn Long xuất hiện ngay phía trên nó. Đứng dưới ánh trăng, tên sát thủ càng trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết. Một bóng ma trong đêm tối.

“Nộp mạng đi, ngoại quốc,” hắn rít lên, thanh đoản kiếm *tantō* lăm lăm trong tay. “Mày hết đường thoát rồi.”

Jack liếc qua rìa mái xuống khoảng sân bên dưới. Khoảng cách phải nói là rất, rất xa.

“Trên kia!” một giọng nói lạ vang lên.

Một trận mưa tên phóng tới chỗ bọn họ. Jack lăn mình tìm chỗ ẩn náu, những mũi tên thép liên tục va vào tường và mái ngói càn cách. Lúc mọi việc đã êm, Jack nhìn lên thì chẳng còn thấy Độc Nhãn Long đâu nữa.

Tên ninja còn lại cũng đang men theo sườn mái mà trốn.

Jack nhanh chóng đuổi theo trong lúc các mũi tên vẫn liên tục được bắn ra. Tên ninja nhảy xuống tầng dưới, lướt đi trong không khí nhẹ nhàng như dơi bay. Lúc đuổi đến nơi, Jack mới nhận ra thực chất vị trí được gọi là gần nhất giữa hai tầng này vẫn có một khoảng cách phải nói là rất xa. Nhưng đổi ý bây giờ đã quá muộn rồi.

Jack phóng xuống, tiếp đất rất nặng nề. Các viên ngói chỗ nó hạ xuống vỡ tung tóe trước sức ép khiến Jack cũng mất luôn thăng bằng, trượt qua cả tên ninja, có lẽ khó thoát cảnh tan xương.

Nhưng tên ninja kia lại lao tới nắm tay nó kéo lại vừa kịp lúc.

Jack lơ lửng giữa hai tầng mái cao chót vót trên không. Bên dưới, nó nhận thấy bóng tên Độc Nhãn Long phóng từ tầng thấp hơn sang tòa kiến trúc gần đó. Khoảng cách nhảy này quả thật khó mà tưởng

tượng nổi, ấy vậy mà tên sát thủ vẫn nhẹ nhàng hạ cánh rồi biến mất trong bóng đêm. Nếu rơi xuống dưới đó, Jack không nghĩ nó sẽ may mắn được như vậy.

Tim đập thình thịch trong lồng ngực, Jack nhìn lên và thấy một bàn tay đeo găng đang nắm chặt cổ tay nó. Người này vừa liếc mắt nhìn Jack qua chiếc mạng che mặt, vừa vung nó sang một bên. Jack chợt nhận ra điều gì sắp xảy đến với nó.

Tên ninja đã buông tay.

THÂN PHẬN THỨ HAI

Jack rơi thẳng xuống phía dưới, la hét trong sợ hãi trong lúc tốc độ mỗi lúc một tăng nhanh. Vài giây sau, nó va mạnh, nhưng không phải xuống đất, mà là mái của tầng tháp thấp hơn.

Nó nằm yên bất động, sốc đến độ không thể nhúc nhích nổi.

Sau khi dần hồi tỉnh, nó chợt nhận ra ánh sáng của một vật bằng kim loại ngay bên cạnh. Thì ra chính là thanh *katana* của nó đang bị mắc kẹt giữa hai lớp ngói. Jack chậm rãi tiếp cận rồi nắm chặt chuôi kiếm. Đã có vũ khí trong tay, nó có cảm giác như được tăng thêm sức mạnh.

Jack đứng thẳng dậy giắt kiếm vào vỏ đeo ở đai lưng. Nó phải tìm cách leo trở lên tầng sáu. Jack chậm rãi men theo gờ tường tháp trung tâm. Đảo mắt nhìn quanh, nó nhìn thấy tên ninja ban nãy đang tiến về phía mình, vẫn chưa bị phát hiện nên Jack bèn ngồi thụp xuống, lợi dụng bóng mái tầng trên để ẩn nấp. Nó rút thanh đoản kiếm *tantō* mai phục sẵn. Đúng lúc người kia đến góc tháp, nó nhảy ngay ra ép chặt vào tường, ấn kiếm chặn ngay cổ họng. Thanh quẻ kiếm loé sáng trong ánh trăng như đang thềm khát được uống máu.

"Đừng!" một giọng nữ vang lên.

Jack sững sờ nhìn vào cặp mắt đen láy của kẻ thù.

"*Akiko?*" nó thì thầm như thể không dám tin vào sự thật.

Cô gái gật đầu rồi kéo mặt nạ che mặt ra, mái tóc dài đen mượt buông xuống đôi bờ vai.

"Ch... Cho tớ giải thích," cô bé ấp úng, sợ hãi nhìn xuống con dao vẫn kề sát cổ mình.

"Cậu cũng làm phản... như thằng Kazuki sao!?" tay Jack run bần bật bởi chấn động quá lớn.

“Không, tớ không có! Chúng ta vẫn ở cùng chiến tuyến với nhau.”

“Nếu vậy thì tại sao cậu lại mặc trang phục ninja? Tại sao lại cứu mạng Độc Nhãn Long?”

“Không, người tớ cứu lúc đó thật ra là cậu,” Akiko nhấn mạnh. “Tên Độc Nhãn Long vốn thủ sẵn đoản kiếm trong tay áo, nếu chậm một bước hẳn đã đâm cậu rồi.”

“Lúc đó tớ đã chuẩn bị ẩn kiếm giết hẳn rồi, nhưng cậu vẫn ra tay tấn công! Dựa vào cái gì để tin lời cậu nói là thật đấy? Vừa nãy thôi cậu còn thả tay cho tớ rơi xuống nữa!”

Akiko lắc đầu lia lịa. “Nếu muốn lấy mạng cậu thì tớ cứ thế thả luôn cho rồi, tại sao lại phải dùng đưa vào bên trong tháp chứ,” cô bé giải thích, ánh mắt như muốn van xin Jack hãy tin lời mình. “Còn nhớ lần cậu bị tập kích trong rừng tre không? Chính tớ là ninja áo đen đã giúp đỡ cậu đấy.”

Jack thấy tim mình như chia làm hai nửa. Nó khao khát muốn tin lời cô bé, nhưng sự thật rõ ràng này làm sao có thể phủ nhận đây.

Akiko là một ninja. Cô ấy là kẻ thù.

“Cậu hoàn toàn có thể báo cho tớ biết Độc Nhãn Long có thủ kiếm trong áo mà?”

Akiko quay sang bên, không dám nhìn vào ánh mắt nó nữa. “Tớ không thể để cậu giết người này.”

Jack thấy như cả thế giới quay cuồng. Akiko không chỉ là một ninja, mà còn trực tiếp bảo vệ Độc Nhãn Long, kẻ thù giết cha của nó nữa. Bất giác lửa hận trong tim bùng lên dữ dội, thanh đoản kiếm trong tay rung lên như thôi thúc nó nhanh chóng cắt cổ kẻ đã dối lừa mình.

“Xin cậu làm ơn cất thanh quý kiếm đó đi mà,” cô bé thì thầm sợ sệt khi nhìn thấy ánh mắt Jack. “Tớ hứa sẽ giải thích hết tất cả.”

Bây giờ Jack mới nhận thức rõ ràng việc mình đang làm. Người này là Akiko, người bạn thân thiết nhất của nó. Nó phải tin cô bé mới đúng chứ. Tựa như phá bỏ được lời nguyền, lửa giận trong lòng Jack cũng nhanh chóng nguội ngoai.

“Tớ không thể để cậu giết Độc Nhãn Long,” cô bé bắt đầu nói khi Jack đã chịu hạ đao cất đi. “Hắn là người duy nhất biết tung tích em

trai tớ.”

“Nhưng Jiro vẫn đang ở Toba mà,” Jack vặn lại.

“Ý tớ là Kiyoshi, đứa em út cơ.”

“Sao cậu bảo Kiyoshi chết lâu rồi?”

“Tớ chỉ nói là đã đánh mất đứa em trai thôi,” cô bé đĩnh chính.

“Thế cậu cầu nguyện ở Long An Tự là vì cái gì?”

“Tớ cầu cho thằng bé được an toàn trở về nhà. Đêm Độc Nhãn Long giết Tenno, hẳn cũng đồng thời bắt cóc luôn em trai tớ.”

Bất chợt có tiếng reo hò phía sau khiến Jack và Akiko phải cúi xuống sát hơn để tránh bị toán cung thủ này phát hiện.

“Lần đó cả nhà tớ tới Kyoto thăm thầy Masamoto. Tớ còn nhớ bị một tiếng động trong vườn đánh thức nên mới chạy ra và thấy một bóng đen đứng cạnh Tenno, tay lăm lăm đoản kiếm. Lúc đó tớ còn quá nhỏ nên không thể giúp đỡ được gì. Chỉ có thể giương mắt nhìn tên sát nhân từ từ ấn mũi kiếm vào tim Tenno thôi.”

Nói đoạn cô bé trào nước mắt, nắm chặt tay run run khi nhớ đến kỉ niệm đau buồn. Jack hiểu cái cảm giác này hơn ai hết, vì chính bản thân nó cũng đã phải nếm trải một lần rồi. Cho đến tận giờ này nó vẫn đau đớn khôn nguôi mỗi khi nhớ đến việc đã đứng như trời trồng nhìn Độc Nhãn Long xiết chết cha mình như vậy. Cũng như Akiko, nó không đủ sức kháng cự tên sát thủ.

“Sau đó hẳn quay lại nhìn tớ, máu liên tục rỉ ra từ con dao trên tay. Tớ vẫn còn nhớ mãi những vệt đỏ như cánh hoa hồng in trên đá trắng đó. Tớ đã chạy trốn. Dù biết mình không được để Kiyoshi ở lại một mình, nhưng tớ quá sợ hãi. Đến lúc đánh thức thầy Masamoto dậy thì Độc Nhãn Long đã bốc hơi đi mất. Và em trai tớ cũng vậy,”

“Cho tớ xin lỗi,” Jack nắm tay Akiko an ủi. “Nhưng tại sao cậu lại học nhẫn thuật?”

“Đây vốn là ý tưởng của thầy Masamoto.”

Jack sững sờ nhìn Akiko. “Ông ấy biết chuyện này?”

Akiko khẽ gật đầu. “Thầy ấy chính là người đã giới thiệu tớ với nhà sư tại chùa Long An Tự. Người này vốn là đại tông sư của tộc Koga. Hay nói chính xác hơn thì đã từng giữ chức vụ đó cho đến khi

đi tu. Để đáp lại ân nghĩa của trường Nhị Thiên Nhất Lưu đối với Long An Tự, ông ấy chấp thuận đào tạo tớ trở thành một ninja.”

“Đấy, tớ biết ngay ông ta không phải người bình thường mà!” Jack thốt lên, hình ảnh của người đàn ông có bàn tay như lưỡi dao hiện lên rõ mồn một trong đầu nó. “Tớ đã hiểu những kĩ năng phi thường của cậu là từ đâu mà có. Nhưng mà tại sao lại phải nói dối như vậy, chẳng lẽ tớ không đáng để cậu tin tưởng hay sao?”

“Đừng nói vậy, tớ tin tưởng cậu hơn bất kì ai trên đời này, Jack ạ,” Akiko nắm tay nó khẩn thiết nói. “Và tớ cũng đâu có lừa gạt cậu. Đó chỉ là hai mặt của cùng một vấn đề thôi. Thật sự tớ có nhờ nhà sư giúp đỡ về mặt tinh thần, nhưng ngoài ra cũng học nhẫn thuật của ông ấy nữa. Cậu biết đấy, chuyện này có liên quan đến an nguy tính mạng, nên tớ không thể tiết lộ cho người thứ hai.”

“Nhưng thầy Masamoto suy nghĩ thế nào mà lại bảo cậu lao đầu vào nhẫn đạo thế?”

“Sau lần bọn mình ngăn kế hoạch hành thích Lãnh chúa Takatomi của Độc Nhãn Long hai năm về trước, thầy ấy nhận ra rằng thời cuộc bây giờ đã đổi thay. Muốn hiểu được kẻ địch, chúng ta phải trở thành chính họ.”

“Tất nhiên tớ phải bám ngay lấy cơ hội này. Tớ tin rằng Độc Nhãn Long vẫn chưa giết Kiyoshi. Và điều này lại càng được củng cố thêm khi nhà sư ở Long An Tự cũng kể về một cậu bé thuộc tầng lớp võ sĩ đã gia nhập vào gia tộc ninja núi Iga. Thông qua Độc Nhãn Long, tớ vẫn có cơ hội tìm lại em trai của mình.”

“Nhưng đã nhiều năm trôi qua rồi, làm sao cậu nhận ra thằng bé?”

“Làm sao tớ quên Kiyoshi cho được. Cho dù họ có cạo trọc đầu rồi đổi tên nó đi chẳng nữa, chỉ cần được gặp là tớ sẽ biết ngay thôi. Hơn nữa, nó có một cái bớt hình cánh hoa anh đào ngay sau lưng đấy mà.”

Cô bé mỉm cười khi nghĩ đến viễn cảnh tươi đẹp đó.

“Thế thầy Masamoto có định giao cho cậu các nhiệm vụ ám toán không vậy?” Jack ngập ngừng hỏi.

Akiko lắc đầu. “Nhiệm vụ duy nhất của tớ chỉ là thu thập tin tức mà thôi.”

Một mũi tên cắm phập vào bờ tường trên đầu chúng.

“Thôi tớ phải đi đây,” cô bé vừa nói vừa kéo khăn trùm đầu trở lại. Rồi nhanh chóng phóng đi trên rìa mái, hòa mình vào đêm tối.

THÁNH LỄ BAN PHÚC

Sáng hôm sau, Jack vận bộ trang phục chiến đấu của mình đứng cạnh Yamato và Yori trước đền Hokoku. Trời mưa lất phất hòa quyện cùng dòng nước mắt trên khuôn mặt các võ sinh dự lễ hỏa thiêu Takuan.

Thầy Masamoto và các võ sư khác của trường Nhị Thiên Nhất Lưu đứng thành vòng bán nguyệt xung quanh thi thể đã được mặc bộ kimono trắng của Takuan. Lúc những tia nắng đầu tiên của buổi bình minh tiến dần vào sân đền thì thầy Yamada cũng thắp hương, rồi khấn kinh cầu nguyện. Bên ngoài, tiếng pháo kích của quân địch vẫn liên tục gầm rú.

Sau khi thầy Yamada đã hoàn thành phần nghi lễ, thầy Masamoto cất cao giọng tuyên bố với toàn trường.

“Cái chết là một phần của con đường võ sĩ đạo. Takuan là người đầu tiên ngã xuống, và sẽ còn những người tiếp theo nữa. Nhưng trò ấy sẽ mãi mãi ở trong tim chúng ta.”

Jack nghe tiếng Emi sụt sịt khóc. Đến nó cũng nghẹn ngào cuống họng khi nhớ đến Takuan, một chàng trai lịch thiệp, tốt tính, và nhất là làm thơ *haiku* rất hay.

Cô Nakamura bước lên phía trước, khuôn mặt khắc khổ của cô cũng tái nhợt như mái tóc dài màu trắng của mình vậy. Cô nhìn mặt con trai lần cuối, rồi run run châm lửa cho giàn hỏa thiêu. Khung gỗ nhanh chóng bắt lửa thiêu cháy toàn bộ cơ thể Takuan thành tro, màn khói bay lên tầng mây như đưa lối cho cậu đến thiên đường.

Toàn thể học viên trường Nhị Thiên cúi đầu tưởng niệm người bạn đã mất. Đến lúc này, cơn mưa chợt ngừng, như thể bầu trời cũng khóc hết nước mắt rồi vậy. Sau đó các võ sư dẫn đường đưa mọi

người trở về doanh trại. Tại đây họ lại đứng vào hàng ngũ chờ thầy Masamoto phát biểu.

"Takuan đã không ra đi một cách vô ích," ông lên tiếng. "Chính cái chết của trò ấy đã cảnh tỉnh cho chúng ta về cuộc tập kích của bọn ninja, qua đó cứu mạng ngài Satoshi khỏi tay đám thích khách. Hôm nay, ta muốn những người còn lại cũng có được tinh thần hi sinh cao cả, và lòng trung thành tuyệt đối như vậy."

Jack vốn đã biết tin Satoshi còn sống từ đêm qua. Sau khi Akiko rời khỏi, nó cũng leo trở lên tìm gặp Yamato. Chính cậu đã thả phào nhẹ nhõm thông báo mưu đồ của tên Độc Nhãn Long đã thất bại. Vụ nổ mà nó nghe thấy từ tầng trên chỉ là tiếng bom khói tên ninja quăng ra hòng thoát thân mà thôi. Dù lần này đã có hai vị trong Hội Đồng Chấp Chính bị giết nhưng Lãnh chúa Takatomi vẫn sống sót, thương thế của ông cũng chưa đến mức nguy hiểm tính mạng.

"Nguồn tin của ta báo rằng đêm nay quân địch sẽ tiếp tục tổ chức hãm thành," thầy Masamoto vừa nói vừa nhìn về phía Akiko, người vừa mới trở về đứng vào cuối hàng. Mắt Akiko thâm quầng rõ rệt, Jack tự hỏi hôm qua cô bé có được ngủ hay không.

"Chúng ta cũng biết được hôm qua bọn ninja đã giả dạng quân của Lãnh chúa Yukimura đột nhập vào trong từ sớm, trốn sẵn trong nhà kho chờ đến tối. Bọn chúng có thể gây rối rồi bỏ chạy được một lần, nhưng sẽ không bao giờ còn có lần thứ hai. Hội Đồng đã quyết định chiến đấu tổng lực với quân địch. Lần này chúng ta sẽ là những người tấn công. Hỡi các võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu, hãy cùng ta tiến lên - vì VINH QUANG!"

Mọi người liền đồng thanh hô vang, "VÌ VINH QUANG!"

Sau đó thầy Hosokawa ra hiệu lệnh tập trung rồi chia các võ sinh ra làm các tiểu đội do các võ sư dẫn đầu.

"Lần này họ quyết định đặt cược rồi," Taro thì thầm trong lúc đội mũ và đeo mặt nạ che mặt.

"Ý anh là sao?" Jack hỏi ngay.

"Có lẽ hôm qua tường thành đã bị hư hại rất nặng nên Hội Đồng mới buộc phải đi nước cờ liều lĩnh như thế này. Anh chỉ mong họ vẫn nhận thức được mình đang làm gì."

Lúc mọi người băng qua bờ hào khu nội thành thì tiếng pháo kích cũng bắt đầu to dần. Lúc di chuyển qua khu tường phòng hộ bên ngoài, Jack nhận thấy phía trên có cắm rất nhiều cờ hiệu. Ngoài những tấm gia huy của các vị võ sĩ chiến đấu phục vụ Satoshi, ở đây còn có không ít hình ảnh Thánh Giá, Chúa Giê-su, và cả Thánh James của Tây Ban Nha nữa. Mấy thứ cờ hiệu Ki-tô giáo này vốn rực rỡ nên lại càng nổi bật trên bờ tường màu xám của thành Osaka. Lãnh chúa Kamakura sẽ chẳng mấy hứng thú với màn biểu trưng thanh thế tôn giáo nước ngoài này đâu.

Càng đến gần cổng chính, sức tàn phá của chiến trận lại càng rõ rệt hơn. Đầu tiên là những bức tường thành bị pháo kích làm cho hư hỏng, rồi đến các võ sĩ máu me bê bết trên áo giáp. Trên đường gia nhập đoàn quân đang chuẩn bị ra trận, họ còn nhìn thấy nhiều toán thương binh khác. Nhiều người bị chém vào mặt, số khác trúng tên vẫn còn chưa được rút ra, đó là còn chưa kể đến những người đang hấp hối, hay bị mất tay chân, ruột gan đổ cả ra ngoài. Một vài tu sĩ dòng Tên và thầy dòng Franciscan cũng đang thực hiện thánh lễ cho những người xấu số, khuôn mặt họ lộ rõ vẻ u buồn.

Hành quân trên con đường dài dọc theo bờ tường phòng hộ. Jack có thể thấy những binh lính đang lấp tên, chuẩn bị đạn hỏa mai, hay xếp đá ném xuống bên dưới. Nó biết chẳng còn bao lâu nữa là đã đến chiến trường rồi.

Đột nhiên quang cảnh bình nguyên Tennoji dần hiện ra qua các lỗ hổng trên tường. Không khí chiến trận sục sôi với làn khói mỏng, tiếng pháo nổ, rừng gươm đao và cờ hiệu. Hàng nghìn võ sĩ cùng lúc hô vang, xác chết chất đống dưới lòng hào. Đi thêm một đoạn thì cảnh tượng địa ngục trần thế này lại tạm lắng xuống.

Ra đến cổng, thầy Masamoto ra hiệu dừng lại. Một tu sĩ Thần đạo bước đến chào hỏi rồi làm nghi lễ cầu khẩn thần chiến tranh Hachiman, xin phù hộ cho các võ sĩ trẻ được an toàn, và mang thắng lợi về cho phe mình.

Ngoài ra, còn có vài tu sĩ dòng Tên, và thầy dòng Tây Ban Nha đứng hai bên lối ra dùng các nghi lễ Công giáo ban phước cho các chiến binh đang bước qua cánh cổng cuối cùng dẫn đến chiến trường. Điều làm Jack ngạc nhiên nhất là Cha Bobadillo cũng có mặt

trong số này. Vừa thấy thầy Masamoto, ông ta lập tức bước đến trò chuyện riêng.

Jack tò mò không biết con rắn độc này lại đang định giở trò gì. Dù đã kể cho Akiko và Yamato nghe về mối liên hệ giữa ông ta và Độc Nhãn Long, nhưng nó vẫn chưa có cơ hội cảnh báo cha đỡ đầu của mình về vấn đề này. Một phần cũng vì nó không có chứng cứ trong tay. Nếu bảo là chính miệng Độc Nhãn Long, một tay gian xảo bậc thầy, đã nói thế thì càng chỉ làm trò cười cho thiên hạ. Việc cần quan tâm hơn vẫn là cuốn *hải đồ* ở trong tay Cha Bobadillo.

“Thưa lệnh ngài Hasegawa Satoshi,” thầy Masamoto tuyên bố, “Cha Bobadillo sẽ làm Thánh lễ ban phúc lành cho các học sinh của trường Nhị Thiên Nhất Lưu trước khi ra trận. Được đích thân cổ vũ tâm linh của chúa công làm lễ là một đặc ân hiếm có. Mọi người mau quỳ xuống.”

Các hàng võ sinh nghiêm trang khụy gối cúi đầu.

Cha Bobadillo bước lên, tay giơ cao cây Thánh Giá bằng gỗ đeo ở cổ.

“Xin Chúa đưa đường và che chở cho những linh hồn này bằng tình yêu thương cao cả, để họ được bình an trở về trong vòng tay chở che của Người. Amen.”

Nói đoạn Cha Bobadillo bước đến sờ đầu từng người ban phúc. Thế nhưng lúc bước đến chỗ Jack thì lại cố tình bỏ qua không làm lễ cho nó. Jack rửa thầm trong miệng. Đã đến ngưỡng cửa chiến tranh rồi mà ông ta vẫn hẹp hòi không thể mở lòng mang đến tình yêu của Chúa cho một thằng nhóc Anh Quốc.

Sau khi Thánh Lễ kết thúc, thầy Masamoto mới leo lên con tuấn mã của mình, cô Yosa cũng vậy, tay cầm chắc cây cung uy mãnh. Những võ sư khác có lẽ sẽ đánh bộ. Cô Nakamura cũng sử dụng một cây thế đao *naginata* lợi hại, thầy Kano với chiếc bổng trắng thường thấy, thầy Hosokawa hai tay hai kiếm, riêng thầy Yamada và thầy Kyuzo không mang theo vũ khí. Thầy Kyuzo đặt niềm tin vào các kĩ năng chiến đấu tay không, còn thầy Yamada đã có khả năng khí công thượng thừa hộ thể.

“Hỡi các samurai trẻ tuổi!” thầy Masamoto hô vang, “Các trò đã sẵn sàng đối mặt với kẻ địch chưa?”

Một lần nữa, toàn trường lại đồng thanh hô vang thể hiện lòng quyết tâm. Duy chỉ có Yori bắt đầu run lên lẩy bẩy trong bộ áo giáp quá cỡ của mình.

“Cứ ở gần tớ,” Jack thì thầm, “cậu sẽ không sao đâu, tớ hứa đấy.”

Dù nó cũng chẳng dám tin vào những lời mình vừa nói nhưng Yori có vẻ nhẹ nhõm hơn sau khi nghe lời an ủi, cậu cố gắng nở một nụ cười can đảm qua lớp mặt nạ phòng hộ đáp lại nó.

“Châm ngôn của trường là *Khổ luyện hôm nay, vì cuộc sống mai sau*,” thầy Masamoto nhấn mạnh.

Đoạn giờ thanh trường kiếm lên cao, nước thép lấp lóa giữa ánh sáng buổi sớm.

“Giờ thì ngày đó đã đến rồi. Nhị Thiên Nhất Lưu vạn tuế!”

TRẬN TENNOJI

Dù đã trải qua quãng thời gian dài khổ luyện nhưng các võ sinh vẫn không khỏi hãi hùng trước cảnh tượng hỗn loạn trước mắt. Hàng ngàn hàng vạn võ sĩ tràn ngập khắp cả hai bên cánh đồng như thể hai làn sóng trong cơn đại hồng thủy. Ai cũng cầm trên người những cây *sachimono* đủ màu sắc. Cứ mỗi đợt ủa lên tấn công, những cây cờ tam giác có in hình gia huy các lãnh chúa lại phần phật bay trong gió.

Âm thanh khốc liệt nơi chiến trận liên tục đập thình thịch vào tai bọn trẻ. Tiếng pháo kích, hỏa mai, tiếng gươm đao và âm thanh la hét của các võ sĩ vang lên khắp nơi. Màn tiến công cuồng dại của hơn hai trăm nghìn quân địch sẵn sàng chiến đấu đến giọt máu cuối cùng không khỏi làm những võ sĩ trẻ tuổi của trường Nhị Thiên Nhất Lưu lạnh sống lưng.

Nhóm của trường đóng quân tại hậu phương phe Satoshi. Họ là lực lượng dự bị, nhưng vẫn phải sẵn sàng nhận hiệu lệnh tham gia chiến đấu. Xa hơn một khoảng bên trái, viên quan chỉ huy liên quân liên tục điều khiển đội hình. Hiệu lệnh của ông này được truyền đến các sĩ quan khác thông qua một loạt dụng cụ như cờ hiệu *nobori*, kèn vỏ ốc dạng sừng, trống *taiko*, và cả những người đưa tin đeo cờ hiệu *sachimono* màu vàng đặc trưng nữa.

Cho đến lúc này, lực lượng dự bị vẫn chưa được dùng đến.

Chờ đợi thật là một điều quá kinh khủng. Những hăm hở được xung trận lúc vừa ra khỏi cổng giờ đã tan biến hết, thay vào đó là trạng thái hồi hộp, lo lắng ngày một tăng cao. Ai nấy đều bị giằng xé dữ dội giữa một bên là quyết tâm chiến đấu vì danh dự, một bên là cảm giác chỉ muốn chạy trốn ngay lập tức.

“Quân ta đang thắng chứ?” Yori cố nhìn qua áo giáp của Jack và Taro.

“Trận chiến chỉ vừa mới bắt đầu thôi,” Taro đáp.

“Thế tình hình thế nào rồi? Em chả được thấy gì qua cái mũ vớ vẩn này cả.”

“Thế thì tháo nó ra đi,” Akiko gợi ý rồi sẵn tiện giúp cậu bé tháo luôn dây buộc ra khỏi cằm. “Đeo như vậy chỉ tổ báo hại cậu thêm thôi.”

Yori ngẩng đầu lên bầu trời xám xịt vẻ sợ hãi. “Thế nhỡ tổ bị tên bắn trúng thì sao?”

“Bọn mình đang đứng sau lưng thầy Kyuzo mà. Ông ấy tóm lại dễ như bỡn!” Yamato an ủi.

“Tập trung coi!” thầy Kyuzo gầm lên làm cả bọn giật bắn mình.

Taro quan sát khu vực giao tranh rồi bình luận diễn biến cho mọi người cùng nghe.

“Vẫn còn quá sớm để xác định ưu thế đang thuộc về bên nào. Nhưng một nhóm quân ta đang tấn công vào giữa tiền tuyến của phe địch. Các em nhìn thấy những người đeo cờ hiệu *sachimono* đen trắng kia không - họ đang tìm cách mở đường vào chỗ Lãnh chúa Kamakura và dàn hộ vệ của ông ta đấy.”

“Sao tự nhiên lại làm thế nhỉ?” Yamato hỏi ngay. “Đương nhiên khu vực đầu não sẽ được quân địch phòng ngự triệt để nhất còn gì?”

“Anh nghĩ đây là một chiêu nghi binh nhằm thu hẹp đội hình của họ thôi. Nhìn kìa! Tả quân chúng ta đang di chuyển rất nhanh. Có khả năng ngài Satoshi định tập kích sau lưng họ.”

“Thế... nghĩa là quân ta đang thắng ạ?” Yori khấp khởi mừng thầm.

“Không, địch quân vẫn kháng cự quyết liệt. Dàn pháo binh và súng hỏa mai của họ cũng đang tàn phá nặng nề hữu quân phe ta.”

Jack nhận thấy hàng hàng lớp lớp lính bộ binh đang xông lên mở đường máu, nhưng những đợt tấn công này dễ dàng bị hỏa lực của quân địch đánh bật về. Lãnh chúa Kamakura đã luyện pháo binh của mình phương pháp bắn luân phiên để đảm bảo ít nhất luôn luôn có một hàng sẵn sàng khai hỏa trong lúc những người khác nạp đạn.

Từ phía sau, một lượng lớn võ sĩ đang được tập trung chuẩn bị phản kích bất cứ lúc nào.

“Quân địch chuẩn bị tiến công rồi,” anh Taro lên tiếng.

Nụ cười lạc quan trên khuôn mặt Yori lập tức tắt ngấm.

Cơn mưa nhẹ buổi sớm đã trở lại, mỗi lúc một nặng hạt hơn khi trời sáng dần. Đến giữa trưa thì mưa như trút nước xuống bình nguyên bên dưới. Âm thanh chiến trận bị át hẳn đi, súng hỏa mai và đại bác cũng không còn hoành hành được nữa. Toàn bộ khu vực xung quanh trở thành một bãi lầy lội những bùn và máu, gây bất lợi cho cả hai phe. Giờ đây các võ sĩ không chỉ chiến đấu với kẻ thù, mà còn cả mặt đất trơn trượt dễ lún bên dưới nữa. Mọi người trong lực lượng dự bị ướt sũng từ đầu tới chân, run rẩy vì lạnh, chẳng còn mấy khí thế chiến đấu.

“Quân ta đã thắng chưa?” Yori vừa nói vừa kéo áo giáp anh Taro.

“Đã bảo là chưa rồi mà,” anh chàng bức bối nói. “Làm ơn đừng có làm phiền anh nữa đi.”

“Thế thì tại sao địch quân lại không dùng pháo kích nữa?”

“Yori nói đúng đấy,” Yamato lên tiếng, lúc này toàn bộ bãi chiến trường đã bị bao phủ bởi mưa và khói nên từ đây không thể quan sát gì được nữa. “Hay là họ đâu hàng rồi?”

“Làm gì có chuyện,” Taro vừa nói vừa chỉ tay vào chỗ binh đoàn võ sĩ đang đánh nhau kịch liệt ngoài kia. “Nhưng đúng là họ ngưng tấn công hữu quân phe ta rồi.”

Jack nhoen miệng cười. Là người đã từng phụ trách việc lên đạn khẩu pháo của thuyền *Alexandria*, nó biết rất rõ nguyên nhân vì sao. “Thuốc súng bị ướt thì không nổ được nữa đâu!”

“Ừ nhỉ! Vậy thì may mắn cho quân ta quá,” Taro vừa nói vừa đâm vào ngực bộ áo giáp vẻ hài lòng. “Nhìn kìa! Đội tiên phong đã vượt qua được tiền quân của Lãnh chúa Kamakura rồi.”

Jack quan sát đoàn quân này xuyên thủng lớp phòng hộ tạo thành một đội hình kim cương đeo cờ hiệu trắng đen giữa rừng vàng xanh của quân địch. Chỉ trong phút chốc họ đã vào được vị trí có thể tấn công hộ vệ Lãnh chúa Kamakura.

“Hình như bên mình thắng rồi!” anh Taro cũng không tin được những gì mình đang chứng kiến nữa.

48

XÍCH QUỶ

Đột nhiên, từ hướng đông xuất hiện một cảnh tượng thật kinh khủng.

Một đoàn quân vận áo giáp đỏ tiến ra như thể xé nát cả bầu trời làm rỉ máu tươi vậy. Những người này từ cờ hiệu cho đến áo, mũ, mặt nạ che mặt, cả yên cương cũng toàn một màu đỏ tươi. Thì ra do lo ngại tình hình diễn biến có phần bất lợi cho mình, Lãnh chúa Kamakura đã quyết định triệu tập quân dự bị, con át chủ bài của ông ta.

“Xích Quỷ vùng Ii,” Taro thất thần, mặt cắt không còn giọt máu.

Jack quay sang chờ đợi anh giải thích thêm, nhưng chỉ nhìn ngoại hình khủng khiếp của đoàn quân này thôi cũng đủ làm nó hãi hùng rồi.

“Xích Quỷ là đội binh tàn bạo, dã man, khát máu nhất Nhật Bản. Một khi đã ra trận thì họ nhất định sẽ tàn sát đến tận người cuối cùng.”

Ngay khi vừa xuất hiện, đoàn quân dự bị của Lãnh chúa Kamakura lập tức tiến công chớp nhoáng, đi đến đâu làm cỏ hết đến đấy. Như thể một cơn lũ tràn qua bờ đê vỡ nát, toàn bộ đội quân trắng đen của quân đội Satoshi dễ dàng bị binh đoàn đỏ nuốt chửng.

Cục diện đã hoàn toàn xoay chuyển, tưởng chừng các thánh thần cũng theo về bên phía địch, cơn mưa nặng hạt chột tắt hẳn, những đợt pháo kích và hỏa mai lại rền vang trên bãi chiến trường.

“Các võ sĩ của trường Nhị Thiên Nhất Lưu!” thầy Masamoto tiến lên phía trước hô vang. “Chuẩn bị chiến đấu!”

Đám võ sinh vừa nhìn nhau kinh hãi vừa tuốt gươm của mình ra. Jack đưa tay nắm chặt chuôi kiếm, nó chần chừ chưa dám rút thanh *katana*, như thể điều đó sẽ làm tất cả những khổ luyện mà nó đã

từng học được tan thành mây khói vậy. Bất chợt một bàn tay đặt lên vai nó, Jack quay lại thì thấy Yamato đứng ngay phía sau, chiếc bồng cầm vững trên mặt đất.

“Năm năm trước tớ đã mất đi một người anh,” Yamato vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt Jack. “Bây giờ tớ không muốn lại phải chịu cảnh đó một lần nữa đâu.”

Lời tuyên bố này của cậu bé đã chạm đến tận đáy lòng Jack. Nó lập tức ôm chầm lấy Yamato.

“Trước khi đặt chân đến Nhật Bản, tớ chưa từng có một đứa em trai,” Jack bắt đầu nói sau khi đã thả Yamato ra. “Nhưng bây giờ tớ sẵn sàng chết để bảo vệ mạng sống của cậu.”

“Mong rằng chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra,” Akiko lên tiếng.

Cô bé đứng ngay bên cạnh, cung tên đã sẵn sàng, trên tay cầm sẵn ba mũi tên. Không chút chần chừ, Jack và Yamato lập tức nắm chặt thân hai chiếc đang chìa ra.

“Chỉ có đoàn kết, chiến đấu như một thể thống nhất, chúng ta mới thật sự mạnh mẽ,” Akiko lặp lại lời thầy Yamada.

Khoảng khắc đó khiến Jack cảm thấy dường như ba đứa là thiên hạ vô địch, sợi dây liên kết này sẽ không bao giờ lìa ra được. Yamato buông tay trước, nhưng Jack vẫn chần chừ. Nó biết đây rất có thể sẽ là lần cuối cùng chúng còn được gặp nhau. Nhìn thẳng vào mắt Akiko, Jack thấy mối quan hệ này gần gũi hơn bao giờ hết, nhất là khi cô bé đã tiết lộ bí mật lớn nhất cho nó biết.

“Mãi mãi bên nhau,” cô bé mỉm cười thì thầm với nó.

“Mãi mãi bên nhau,” Jack lặp lại, trân trọng từng từ một.

Bị kéo áo, Jack bèn nhìn xuống và thấy Yori, mắt cậu bé đỏ như máu, hai hàng nước mắt không ngừng tuôn rơi.

“Jack ơi, tớ sợ quá,” Yori nức nở. “Vẫn biết làm một samurai phải sẵn sàng hi sinh, nhưng chúng ta còn quá trẻ để chết mà.”

Jack cố tìm cách an ủi cậu bạn, nhưng hiện giờ trong đầu chỉ nghĩ ra được lời mẹ trước đây vẫn nói mà thôi. “Ở đâu có bạn bè, ở đó còn hi vọng.”

Giữa chốn chiến trường mà nói những lời này thì thật yếu ớt và kém thuyết phục. Nói thẳng ra, chính bản thân Jack cũng sợ hãi chẳng kém gì ai. Đoàn quân Xích Quỷ đã đến rất gần, để lại cả một biển máu to tướng ở phía sau. Yori lại càng run rẩy co giật dữ dội hơn. Quá hoảng loạn, cậu bé vút luôn kiếm định tìm cách chạy trốn.

"Yori!" thầy Yamada chậm rãi bước đến. "Con vẫn chưa giải được câu đố của thầy sao?"

Yori nhìn mặt vị thiền sư chớp mắt lia lịa, quá bất ngờ trước câu hỏi có phần không hợp với hoàn cảnh này.

"Bản mặt thật mà chúng ta sở hữu trước cả khi bố mẹ sinh ra là gì?"

"Con xin lỗi, con không biết gì hết," Yori lắc đầu lia lịa.

"Nhưng con đang đeo nó đấy thôi," thầy Yamada cười hiền từ với cậu học trò cứng của mình. "Khi buộc phải đối mặt với cái chết, bộ mặt thật của một võ sĩ sẽ hiện ra rất rõ. Thầy nhìn thấy ở con sự can đảm, sức mạnh, cũng như lòng trung thành. Với những tố chất võ sĩ đạo đó, con sẽ sống sót qua trận chiến này, như đã sống sót qua trận tập kích vào trường chúng ta vậy. Nghe nói con đã luyện thành khí thuật rồi phải không?"

Yori khẽ gật đầu.

"Vậy thì con phải hiểu ý câu một cơn gió thoảng cũng có thể làm rung chuyển cả đại dương của thầy chứ."

Nói đoạn ông rũ áo bước đi tiếp tục động viên các học trò khác trước thời khắc quyết định.

Yori cúi xuống nhặt lại kiếm, một luồng sức mạnh chảy tràn trong huyết quản.

HI SINH

“Giữ vững hàng ngũ!” thầy Hosokawa ra lệnh lúc đoàn quân Xích Quỷ xông đến.

Trường Nhị Thiên Nhất Lưu đóng ngay tại đỉnh một ngọn đồi, và lẽ dĩ nhiên các võ sư không muốn đám học trò của mình vì sợ hãi mà để mất lợi thế này ngay khi trận chiến còn chưa bắt đầu. Càng lúc đám võ sĩ khát máu lại càng đến gần hơn, dễ dàng quét qua tầng tầng lớp lớp binh lính ở phía trước.

Trong chiếc mũ và mặt nạ bảo vệ, Jack cảm thấy vô cùng khó chịu, nó thở gấp và mạnh. Tim nó đập thành thịch qua lớp áo giáp. Dù đã luyện tập suốt ba năm trời, chiến thắng vô số trận chiến tay đôi, trải qua không biết bao nhiêu thử thách, nhưng chưa lần nào nó thấy kinh khiếp đến dường này.

Jack ước gì cha vẫn còn ở bên cạnh. Sinh thời ông luôn giữ được bình tĩnh kể cả trong cơn bão hung hăng nhất. Chính sự mạnh mẽ và tự tin cao độ của ông đã đem lại cho Jack, cũng như thủy thủ đoàn niềm tin khi tất cả tưởng chừng như đã hết. Giờ nó chỉ có một mình giữa chốn sa trường, chuẩn bị phải đối mặt với một binh đoàn chết chóc, hi sinh tính mạng vì lãnh chúa chốn quê người. Liệu nó có gì để bám víu?

Bất chợt có thứ gì đó chuyển động trong không trung, Jack nhìn lên và thấy ngay một mũi tên đang lao về phía nó. Jack muốn tránh nhưng nỗi sợ hãi đã chôn chặt chân nó trong lòng đất, có lẽ chỉ còn biết đứng đó chờ thứ vũ khí sắc nhọn đâm thẳng vào đầu mà thôi.

Đúng vào khoảnh khắc cuối cùng, một bàn tay vươn đến giật phắt mũi tên đang lao xuống.

Thầy Kyuzo ném cho Jack một cái nhìn khinh rẻ. “Ta bỏ công ra huấn luyện không phải để cậu chết ngay phút đầu tiên ra trận đâu

nhé, cậu ngoại quốc!” ông ta rít lên. “Đúng là nổi ô uế cho thanh danh của trường mà!”

Những lời sỉ vả này ngay lập tức khiến Jack sục sôi lửa giận. Không còn cồng chân nữa, nó vươn thẳng người nhìn vào mắt vị võ sư Thể Thuật, tay lăm lăm lưỡi kiếm trong tư thế sẵn sàng.

“Tốt, ít ra cũng phải được thế này chứ,” thầy Kyuzo lau bầu khi thấy cái nhìn phẫn nộ trong mắt Jack.

Bất chợt nó nhận ra vừa rồi thật ra thầy Kyuzo hạch hộc cũng chỉ nhằm thôi thúc tinh thần chiến đấu của nó mà thôi.

“NHỊ THIÊN NHẤT LƯU VẠN TUẾ!” thầy Masamoto hô to, vung kiếm thúc ngựa lao vào giữa quân thù.

Các võ sinh và võ sư khác của trường cũng hô hào lấy tinh thần rồi ủa xuống sườn dốc cản quân Xích Quỷ. Hai bên đánh giáp lá cà, dùng gươm đao giáo mác để chiến đấu. Trước mặt Jack là một rừng quân địch mặc giáp đỏ, kị binh có, bộ binh có. Một xác lính bộ binh ngã ngay dưới chân Jack, máu tuôn ra từ vòm miệng, ngực hoàn toàn bị xuyên thủng bởi cây đinh ba chết chóc.

Ngay trước mặt Jack là một tên Xích Quỷ, hấn rút kích ra khỏi xác chết rồi bắt đầu tiếp cận, phóng đinh ba vào thẳng bụng nó. May nhờ có những bài tập Thể Thuật nên Jack nhanh nhẹn tránh ngay được, nhưng tay kị binh thu vũ khí về quá nhanh khiến nó không kịp chụp lấy. Võ sĩ nọ lại tiếp tục tấn công. Jack nhảy sang một bên, vung kiếm định chặt đầu ông ta xuống. Thế nhưng người này dễ dàng thụp xuống né tránh rồi húc mạnh vai phản kích khiến Jack văng cả ra sau, vấp vào xác chết ban nãy ngã lăn ra đất.

Tay Xích Quỷ nhanh chóng phóng đến đứng ngay cạnh, máu của các nạn nhân trước bắn lên vẫn chảy xuống từng giọt xung quanh bộ áo giáp của hắn ta. Người này đeo một cái mũ sắt có hai sừng nhọn, cùng mặt nạ bảo hộ có hàm răng cưa rất đáng sợ. Thứ duy nhất lộ ra ngoài chỉ là đôi mắt dã man khát máu. Hắn vung đinh ba chuẩn bị xuyên Jack xuống đất.

Một chiếc bóng gỗ từ đâu xuất hiện vừa kịp gạt phần đầu đinh ba sang vũng lầy bên cạnh. Yamato nhảy lên phía trước đá mạnh vào người tên Xích Quỷ khiến hắn loạng choạng lùi ra sau rơi luôn cây

đỉnh ba xuống. Rất nhanh, tay võ sĩ lại rút kiếm xông thẳng về phía Yamato, không ngờ trước mũi tên đang lao về phía mình. Phát bắn của Akiko đã xuyên thủng áo giáp của hắn ta.

Nhưng một mũi tên không đủ để hạ một tay chiến binh hùng mạnh đến vậy. Tên Xích Quỷ rên rỉ bẻ gãy thân tên rồi lại tiếp tục tiến công. Yamato chạm mặt tên võ sĩ, Akiko nhanh chóng chuẩn bị lại cung tên, Jack đứng dậy tái tham gia cuộc chiến.

Với kinh nghiệm trận mạc dày dạn, tay Xích Quỷ dễ dàng đánh bật cả hai đứa. Những nhát xả kiếm của hắn ta uy lực đến độ làm tay Jack rung lên sau mỗi lần va chạm. Akiko tiếp tục bắn ra một mũi tên, nhưng tay võ sĩ đã chuẩn bị sẵn, nhẹ nhàng đưa kiếm chặt đứt mũi tên ra làm hai đoạn ngay trên không trung. Yamato quá kinh hãi trước hành động này nên ăn trọn một cú đá nằm gục xuống đất. Jack xả kiếm xuống đầu hắn ta nhưng cũng dễ dàng bị hắn đỡ đòn rồi gạt phắt sang một bên. Tên Xích Quỷ cúi xuống nhặt lại cây đỉnh ba của mình, giơ cao chuẩn bị kết liễu Yamato.

Mũi kiếm bất ngờ xuyên thủng lồng ngực tên võ sĩ. Hắn loạng choạng, ọc ra một bãi máu, sau đó đổ gục xuống, tắt thở.

“Đừng dây vào mấy tên sừng vàng,” thầy Hosokawa khuyên. “Chúng là thành phần chủ lực đấy.”

Nói đoạn ông trở về chiến đấu bên cạnh thầy Masamoto, người lúc này cũng đã nháy xuống ngựa, gây rất nhiều thiệt hại cho quân Xích Quỷ bằng tuyệt kỹ sử dụng song kiếm. Riêng cô Yosa vẫn ngồi trên lưng tuấn mã, di chuyển dọc ngang chiến trường bắn tỉa quân địch bằng khả năng cung thuật đáng nể của mình. Ngay bên phải Jack, thầy Kyuzo cùng một lúc đấu với hai tên Xích Quỷ. Bằng những đòn thế tay không lợi hại, ông dễ dàng tước vũ khí cả hai tên rồi xiên tên này vào vũ khí của tên kia. Xa hơn một chút là màn trình diễn Thế Dao như chim sắt vỗ mồi của cô Nakamura, mái tóc trắng như tuyết tung bay theo từng cú ra đòn làm lộ rõ khuôn mặt u buồn cùng những giọt nước mắt thương nhớ con trai. Đứng cách cô một đoạn là thân hình lực lưỡng của thầy Kano, vị võ sư Bổng Thuật liên tục khua bổng, quân địch ngã xuống như ngã rạ quanh chân ông. Giữa chốn hỗn mang đầm máu này chỉ có duy nhất một khoảng lặng, và chính là vòng tròn xác người xung quanh thầy Yamada. Jack quan

sát một tên Xích Quỷ xông đến chỗ vị thiền sư đang đứng rồi đột nhiên khụy gối tại chỗ. Chiêu khí công thứ hai phóng đến ngay sau đấy không cho hắn ta cơ hội sống sót nào.

Jack cũng nhận thấy Yori đang chạy lăng xăng khắp cả bãi chiến trường, như người đang quần trí. Tuy cậu bé vẫn giơ cao kiếm trên tay nhưng chẳng có ai thèm đếm xỉa. Thân hình quá nhỏ bé của cậu ta khiến ai cũng có cảm giác Yori hoàn toàn vô hại. Một tay Xích Quỷ va vào cậu bé, hắn quay lại nhìn rồi bật cười sảng sặc. Có điều nụ cười của hắn không tồn tại được lâu, chỉ vài giây sau đã bị cô Yosa bắn xuyên một mũi tên vào cổ họng.

Ngoài lính bộ binh, những kỵ binh Xích Quỷ cũng cười ngựa quấy phá khắp nơi. Đúng lúc họ chạy qua thì Yori vô tình cản ngay trước mặt, có vẻ khó thoát cảnh bị vó ngựa giày thân. Jack hét to cảnh báo, nhưng tiếng ồn quá to, Yori chẳng nghe thấy gì. Nó bèn phóng ngay đến dùng vai húc bạn mình ra vừa kịp thoát chết.

Jack kéo Yori đứng trở dậy. "Tớ đã bảo là phải ở gần nhau rồi mà."

Yori ngoan ngoãn gật đầu. "Nhưng chẳng ai thèm đánh với tớ cả."

"Bộ cậu muốn lắm sao!?" Jack thốt lên.

"Không, tất nhiên là không rồi," Yori mỉm cười với nó.

Rồi đột nhiên trừng mắt sợ hãi. "Cẩn thận đằng sau!"

Jack quay lại thì thấy một tay Xích Quỷ đang xông về phía chúng. Vừa nãy vội cứu Yori nên Jack đã để rơi thanh kiếm xuống bùn, chỉ còn đoản kiếm *wakizashi* trong tay, nó vội vã đưa tay xuống lấy dù biết khó mà kịp nữa. Tay võ sĩ đã sẵn sàng cho nó đầu lìa khỏi cổ.

"YAH!"

Mắt tên lính Xích Quỷ trợn ngược rồi ngã dập mặt xuống bùn.

Yori vừa nhe răng cười vừa thở hồng hộc vì tổn sức cho đòn khí công.

"Đấy, cậu lợi hại thế này bảo sao chẳng ai dám đánh!" Jack vui vẻ nói rồi cúi xuống nhặt thanh trường kiếm lên trước khi lại có kẻ khác đến tấn công.

"Hắn ta chỉ mới bất tỉnh thôi," Yori đáp rồi đập lên lưng tay võ sĩ một cái. Hắn yếu ớt rên la.

“Jack ơi!” Akiko - lúc này đang ở cùng Yamato - thất thanh gọi Jack và Yori chạy đến chỗ mình.

Hai đứa nhanh chóng phóng đến. Emi bị thương nằm trên đất, một mũi tên xuyên thủng qua đùi. Mặt cô bé tái nhợt, máu không ngừng ứa qua tất và bộ quần *hakama*.

“Bằng mọi giá phải bảo vệ tính mạng cho Emi,” Akiko vừa nói vừa giương cao dây cung.

Thế là cả bọn lập tức tạo thành một vòng tròn phòng hộ xung quanh cô con gái của Lãnh chúa Takatomi, cố cản bước đường tiến quân của bọn Xích Quỷ. Nhưng quân địch quá đông, có thể nói đại quân của Lãnh chúa Kamakura đã hoàn toàn đánh bại binh sĩ trung thành với Satoshi.

Trận chiến giờ đây chỉ còn là một cuộc thảm sát.

Bị bao vây bởi đám đông lính Xích Quỷ, cô Nakamura vẫn ngoan cường chiến đấu, tạo thành một cơn lốc nhỏ màu trắng giữa biển người đỏ tươi. Thế rồi đột nhiên không còn chút tăm hơi nào nữa, cô đã bị nuốt chửng bởi bọn quỷ dữ.

Một võ sĩ mang cờ hiệu vàng hốt hải chạy đến.

“TOÀN QUÂN RÚT VỀ THÀNH!” người đưa tin la lớn.

Chỉ vài giây sau, anh ta cũng bỏ mạng bởi nhát chém của tay Xích Quỷ phía sau, máu tươi bắn ra xối xả cả ngọn cờ *sachimono*.

“Rút lui!” thầy Masamoto ra lệnh rồi cùng thầy Hosokawa, thầy Kyuzo và cô Yosa mở đường máu thoát ra khỏi đám quân giáp đỏ đang bao vây.

“Cứ để tớ lại đi,” Emi rên rỉ, cô bé đã không còn đứng nổi nữa. “Cố mà giữ lấy mạng mình.”

“Không được,” Jack đáp ngay. “Võ sinh Nhị Thiên Nhất Lưu sẽ mãi ở bên nhau.”

Nói đoạn nó tra gươm vào vỏ khoác vai Emi dìu cô bé đứng dậy. Cô con gái lãnh chúa suýt nữa ngất đi vì đau.

“Mình đi thôi!” Akiko vừa hối thúc vừa bắn ra vài ngọn tên.

Thế là năm đứa bọn chúng tiến thẳng về thành, phía sau có vài nghìn quân sĩ ở lại làm hậu quân cản địch. Nhưng bọn Jack không

thể đi nhanh, một phần vì Emi đang bị thương, phần khác vì địa hình quá lầy lội. Bọn Xích Quỷ liên tục tràn lên, đe dọa dữ dội khả năng thoát được đến cổng chính.

“Kiểu này chắc hỏng mất,” Yamato thất thần nhìn lính Xích Quỷ vượt qua lính cản đường xông về phía chúng. Cậu bé vội vàng đỡ tay bên kia của Emi rồi cùng với Jack cố gắng cô bé lên, hi vọng có thể tăng tốc hơn một chút.

Anh Taro vốn đã rút đến cầu vượt, nhưng thấy bọn chúng vẫn mắc kẹt nên lại cầm cả hai kiểm xông ra giúp đỡ.

“Cứ đi trước đi,” Taro lên tiếng. “Anh sẽ cố cản đường bọn chúng.”

Chàng trai vẫn đứng vững bất chấp hàng người áo đỏ áp sát. Cặp trường đoản nhị kiểm bay lượn liên tục trong không khí hạ gục bất kì tên nào lọt vào tầm. Nhưng quân chi viện của địch cũng đã đến rất gần, và anh Taro sẽ gặp nguy hiểm cực kì lớn nếu năm đứa bọn chúng không kịp lùi đến cầu.

“Anh ấy cần người giúp đỡ,” Yori nói rồi chạy luôn ra phía Taro.

“Đừng, Yori!” Jack hét lên, nhưng đã muộn mất rồi.

Yori đứng ngay cạnh Taro, dùng khí công cản bước quân địch. Nhờ có hai người cản đường mà Jack, Emi, Yamato và Akiko mới băng qua được cầu.

“Rút thôi! Anh Taro! Yori!” Jack hét to.

Hai người bèn quay đầu chạy.

Nhưng đã quá mệt mỏi và kiệt sức sau trận chiến vừa rồi, đôi chân nhỏ bé của Yori không đủ sức chạy nhanh nữa.

Quân địch đã tiến rất gần.

Cậu bé lại vấp ngã xuống đất.

Thấy vậy anh Taro dừng ngay lại, rút kiếm thủ thế.

“Anh ấy đang nghĩ cái gì trong đầu vậy?” Yamato hoảng hồn.

“Hi sinh thân mình cứu mạng Yori...” Akiko không kìm được dòng nước mắt lăn dài trên má.

Taro chọn một đồi cao làm nơi chiến đấu cuối cùng.

Hết tên Xích Quỷ này đến tên Xích Quỷ khác ngã gục, một mình chàng trai cản bước biển quân thù áo đỏ. Nhưng rồi một tay Xích

Quỷ sừng vàng xuất hiện vùng trường kích đâm Taro. Trúng đòn, anh choáng váng nhưng vẫn kiên cường vùng kiếm, thậm chí còn hạ được thêm vài tên nữa, trước khi bị tên võ sĩ chủ lực kia vùng Đại Thái Dao *nodachi* chém mạnh. Anh Taro khụy ngay gối xuống. Không chút thương xót, hắn chặt bay đầu chàng trai trẻ. Đám Xích Quỷ giẫm đạp cả lên xác anh mà tiếp tục tiến về phía lâu đài.

Jack trừng trừng nhìn vị trí anh trai Saburo ngã xuống, sững sờ trước mất mát quá đột ngột và tang thương.

Thế nhưng Yori vẫn chưa về đến nơi, mặc dù đã cố hết sức cầm đầu chạy.

“NHANH LÊN!” Jack gào thét.

Chỉ nghĩ đến việc đưa bạn đã ba lần sát cánh với mình sắp bị giết hại đã man thối nó đã thấy không chịu nổi rồi.

Đột nhiên cánh cổng lớn của khu ngoại thành khép dần lại.

“Khoan đã!” Jack van xin những người lính canh. “Yori vẫn còn ở ngoài đó mà.”

“Chúng tôi chỉ thừa lệnh thôi,” người gác cổng gầm lại.

Lúc đó người Yori đã mềm nhũn ra, chẳng còn hột sức sau khi phải tung hàng loạt đòn khí công vừa rồi.

Nhưng cánh cổng đã ở rất gần rồi.

Jack vẫn cố động viên bạn mình.

Thế rồi qua khe cửa hẹp, nó thấy Yori ngã gục xuống thành cầu.

Một rừng người áo đỏ sẵn sàng ăn tươi nuốt sống cậu bé.

Cánh cửa chính đóng sầm lại ngay trước mắt Jack.

“Khôôông!” Jack vừa khóc thét vừa đâm thùm thụp vào cổng thành.

50

HẠC GIẤY

Jack gạt đám lính canh ra mà phóng như bay lên khu tường phòng hộ bên trên. Nó thấy trên này có khoảng vài trăm binh sĩ đang bắn súng hỏa mai, phóng tên và ném đá xuống kẻ địch. Bên dưới, rải rác đâu đó vẫn có những nhóm võ sĩ trung thành với ngài Satoshi đang anh dũng chiến đấu, nhưng quân đội của Lãnh chúa Kamakura vẫn lần lần tiến bước, chuẩn bị các thứ máy móc công thành, cùng những khẩu đại bác pháo kích.

Ngay dưới cửa thành là biển Xích Quỷ đang tìm cách phá cổng. Tuy chiếc cầu đã được kéo lên nhưng bọn chúng đã bắt đầu lấp con hào bên dưới bằng xác người chết chất đồng ngày một cao dần.

Jack điên cuồng nhìn quanh, nó chẳng thấy Yori đâu cả, xác cậu bé có lẽ đã bị đổ vào cùng với những người khác mất rồi.

"Đi thôi, Jack," Akiko đặt tay lên vai nó nói. "Thầy Masamoto đã hạ lệnh trở về doanh trại chấn chỉnh lại đội ngũ."

"Tại sao lại đóng cửa cơ chứ?" Jack vẫn điên cuồng dậm tay xuống bờ tường.

"Lúc đó quân địch sắp ủa vào thành mà."

"Nhưng Yori đã chạy đến cầu rồi còn gì nữa!"

Jack lắc đầu quầy quậy, rồi không chịu nổi nữa, nó bật khóc nức nở, "Tớ đã hứa sẽ bảo vệ cho cậu ấy, vậy mà..."

"Cậu đã thực hiện lời hứa của mình," Akiko vừa nói vừa kéo Jack ra khỏi khu tường phòng hộ. "Nhưng chính Yori đã quyết định quay lại giúp Taro. Cậu ấy đã hi sinh để cứu lấy tất cả chúng ta."

Lúc về đến doanh trại, Jack không khỏi thất kinh khi nhận ra không đến nửa số võ sinh của trường còn sống sót. Đó là còn chưa kể rất nhiều người bị thương, số khác thần thờ, ánh mắt như kẻ mất hồn. Tổn thất lần này là quá lớn. Không chỉ cô Nakamura tử trận,

mà thầy Yamada và thầy Kano cũng không thấy đâu. Jack nhìn quanh tìm Emi. Chân cô bé đã được băng bó cẩn thận, Cho cũng ở ngay cạnh chăm sóc.

"Kai đâu rồi?" Jack lên tiếng hỏi dù thực tâm không muốn biết câu trả lời.

Cho chỉ lắc đầu rồi lau nước mắt.

"Jack," Emi cố ngồi dậy chào nó. "Cảm ơn cậu đã cứu mạng tớ."

"Cứ xem như là tớ tạ lỗi vì đã gây nguy hiểm đến nhà cậu năm ngoái đi," Jack đáp.

Emi nở một nụ cười ấm áp với nó. "Chuyện đó xí xóa nhé."

"Ta cũng vậy," một giọng nói vang lên từ phía sau.

Jack quay lại, thấy Lãnh chúa Takatomi, tay ông vẫn đang phải kẹp gạc, hai bên có vệ sĩ theo hầu.

"Jack, cảm ơn cậu, cũng như những người khác đã xả thân cứu con gái ta an toàn trở về. Ta cũng rất lấy làm tiếc về sự hi sinh của Taro và Yori," ông vừa nói vừa cúi đầu tỏ lòng tôn kính. "Đến khi trận chiến này kết thúc, mong cậu lại cùng đến lâu đài dùng trà. Ta sẽ cho người tổ chức tiệc vinh danh và tưởng nhớ lòng dũng cảm của họ."

"Được vậy thì hân hạnh quá," Jack cúi đầu thi lễ. Sau đó Lãnh chúa Takatomi sai vệ sĩ đỡ Emi rồi hai người cũng rời đi. Jack phải cố lắm mới tìm được cái mỉm cười chua chát của mình; chắc chỉ có ông lãnh chúa này là còn đủ khả năng nghĩ đến tiệc trà trong cái bối cảnh tồi tệ này thôi.

"Hỡi các võ sĩ của ta," thầy Masamoto cất tiếng, giọng ông tuy mệt mỏi nhưng vẫn rất mạnh mẽ. "Dù đã phải gánh chịu những tổn thất vô cùng nặng nề, nhưng tinh thần Nhị Thiên Nhất Lưu là không gì có thể tàn phá được."

Vết sẹo trên khuôn mặt ông đỏ bừng lên với dòng cảm xúc bên trong.

"Ta đánh giá cao tinh thần chiến đấu ngoan cường, lòng dũng cảm đương đầu hiểm nguy, và lòng trung thành sẵn sàng hi sinh thân mình để cứu lấy đồng đội. Những hành động anh hùng đó sẽ luôn là hòn đá tảng, giữ cho tinh thần của trường chúng ta mãi mãi

bất diệt. Hãy nhớ lời thầy Yamada từng nói, chỉ có đoàn kết như một khối thống nhất mới duy trì được sức mạnh.”

Jack, Akiko và Yamato đưa mắt nhìn nhau. Dù vẫn chưa sao nguôi được cái chết của Yori, nhưng chúng biết chỉ có dựa vào nhau, ba đứa mới có cơ hội sống sót mà thôi.

“Trong lúc này, Hội Đồng Chấp Chính đang họp bàn tìm cách phản kích. Từ giờ đến lúc có tin tức mới, các trò hãy tập trung nghỉ ngơi. Chúng ta cần phải có sức mới đối phó được các trận chiến quyết liệt trước mắt. Nhị Thiên Nhất Lưu vạn tuế!”

Tất cả võ sinh hô to hưởng ứng. Nhưng bây giờ chúng đã chẳng còn lại được bao nhiêu người nên âm thanh ấy phát ra thật trống rỗng, vắng vắng mãi trong các bức tường. Nói xong thầy Masamoto cùng các võ sinh còn lại bước ra sân hướng về phía tháp trung tâm. Jack cùng Yamato và Akiko trở về doanh trại.

Nằm vào góc của mình, Jack cố ngủ một chút. Nhưng những rung động của những đợt pháo kích vọng về từ xa cho thấy bên ngoài trận chiến vẫn đang tiếp diễn. Và nhất là cái đềm trống giữa nó và Yamato càng thêm nhắc nhở đến nỗi đau khôn nguôi rằng Yori đã không còn ở đây với chúng nữa.

Jack thử hướng dòng suy nghĩ sang chuyện cũ, nhưng chỉ một lúc là hình ảnh Yori lại xuất hiện. Đúng lúc sắp ngủ được, nó lại nhìn thấy con hạc giấy nhỏ lọt ra khỏi túi của Yori. Thế là Jack lại với tay sang kéo ra. Cầm con hạc giấy trong tay, nó nhớ lại lần tỉ thí với tay kiếm tu hành kiên cường Sasaki Bishamon. Lúc đó Yori đã trao cho Jack con hạc giấy thứ một nghìn, cũng như dùng điều ước của mình để cầu an toàn cho nó. Nghĩ bụng có khi con hạc này cũng sẽ mang đến may mắn cho mình như vậy, Jack bèn cất nó vào chiếc túi bên cạnh con búp bên *Daruma* đã được Yori cứu ra từ trong đồng lửa.

Nó biết mình sẽ vĩnh viễn không quên được người bạn thân thương ấy.

THÁP TRUNG TÂM

Một tiếng nổ cực mạnh làm Jack bật ngay dậy.

Yamato đã đi đâu mất, cả Akiko cũng vậy.

Nó vội chạy ra sân. Toàn thể học viên đang chạy lên khu phòng tuyến nội thành. Nhảy lên hai bước một, Jack thấy Akiko và Yamato đang ở đó. Mặt trời đã lơ lửng trên không, chiếu thứ ánh nắng đỏ thẫm. Dưới ánh sáng mờ ảo buổi sớm, bình nguyên Tennoji nhưng nhúc quân sĩ của Lãnh chúa Kamakura, đại bác và dụng cụ công thành của họ vẫn liên tục quấy phá không ngừng.

"Quân của Kamakura đã vượt qua con hào ngoại thành rồi," Yamato giải thích, "Bây giờ họ đang chuẩn bị chất thuốc súng vào thùng để hạ nốt chỗ tường phòng ngự."

Yamato vừa dứt lời, lại thêm một loạt tiếng nổ dữ dội chấn động cả bờ tường kiên cố. Khói bụi bốc lên nghi ngút từ chỗ tường sập xuống, quân Xích Quỷ len lỏi chui vào trong.

"Vậy là mọi chuyện đã kết thúc?" Jack lên tiếng hỏi.

"Chưa hẳn. Bọn chúng vẫn cần phải tìm đường vào trong khu nội thành nữa," Akiko đáp. "Nên nhớ là xưa nay chưa ai hạ được pháo đài Osaka cả."

Bọn chúng tiếp tục quan sát đoàn quân của Lãnh chúa Kamakura từ từ bị triệt tiêu sinh khí. Những trận chiến giáp lá cà liên tục nổ ra giữa võ sĩ hai bên hòng giành giật từng tấc đất một. Quân Xích Quỷ hạ quyết tâm tấn công vào nội thành, nhưng họ gặp không ít trở ngại khi đường vào trong cứ hẹp dần. Thế trận giằng co khiến quân địch thiệt hại ngày một nhiều hơn.

Đến lúc mặt trời xuống núi thì quân của Lãnh chúa Kamakura không nhích thêm được nữa.

“Nhìn kìa! Thành cháy mất rồi!” Cho vừa hô hoán vừa chỉ tay vào góc tường nội thành phía tây.

“Nhưng quân Xích Quỷ còn chưa lọt vào đến đó cơ mà,” Yamato thất thần nói. “Không lẽ bên trong có nội gián?”

“Dễ thường là bọn ninja hơn,” Akiko đánh chính rồi nhìn đưa mắt nhìn Jack.

Ngọn lửa bùng lên từ khu vực nhà bếp tạo thành một bãi cháy tỏa sắc cam giữa bầu trời đang chìm dần vào đêm tối. Được gió đưa đi, lửa càng phát tán nhanh chóng, gây ra hỗn loạn nghiêm trọng trong lòng quân đội Satoshi. Lãnh chúa Kamakura lập tức lợi dụng thời cơ xua quân tiến lên vượt qua lớp phòng ngự tiến vào khu sân trong nội thành.

Bức tường ngay bên phải Jack trúng pháo kích vỡ ra, đá bay tung tóe. Các võ sinh khác cũng vội vàng cúi sát mặt đất khi hàng loạt các quả đại bác khác bắn thủng một mảng tường to xung quanh. Jack kéo Akiko và Yamato đứng dậy chạy xuống sân. Các võ sĩ trẻ bắt đầu sợ hãi và hốt hoảng la hét. Thầy Masamoto và các võ sư khác vội vàng chạy ra sân tìm cách trấn an.

“Tất cả rút vào tháp trung tâm!” thầy Masamoto hô to.

Các võ sinh vội vàng chạy vào doanh trại thu gom vật dụng rồi chạy theo hướng dẫn của thầy. Họ chạy vội qua sân đến phòng tuyến cuối cùng. Jack quay lại phía sau thì thấy bọn Xích Quỷ đã đánh đến tận chỗ lính canh đầu vườn. Mọi người vượt qua con đường lát đá, Jack biết tháp trung tâm không còn cách bao xa nữa. Nhưng quân địch cũng đang tiến rất gần. Và rất nhanh.

“Cố lên!” Jack hồi thúc khi thấy Cho lọt lại phía sau.

Tên Xích Quỷ sừng cong màu vàng đã vượt qua được những người lính cuối cùng, thanh Đại Thái Dao *Nodachi* của hắn chém một nhát bay hẳn ba bốn người.

Con đường hẹp lại dần, các võ sinh đã gần đến sân nội điện. Thầy Masamoto ở lại ngay cửa đảm bảo an toàn cho chúng.

Jack đánh liều quay lại nhìn thêm một lần nữa. Lúc này tên Xích Quỷ sừng vàng nọ đã chuyển sang dùng trường kích, chuẩn bị phóng nó về phía những võ sĩ trẻ đang chạy trốn.

“Cẩn thận!” Jack hét lên cảnh báo Cho.

Nhưng mũi kích đã xé gió bay về phía cô bé.

Đúng vào lúc quyết định, Yamato kịp bay người đẩy Cho ra khỏi quỹ đạo bay.

Nhưng bản thân cậu bé lại ăn trọn mũi kích gục ngay xuống sân.

Tên Xích Quỷ gầm lên khoái trá, hắc lộ đại đao trở ra, sẵn sàng kết liễu Yamato bất cứ lúc nào.

Jack vội vàng quay lại chỗ bạn vừa ngã xuống.

Yamato gượng bò về phía tháp, thanh trường kích vẫn cắm sâu một bên giáp.

Jack rút cả hai kiếm xông thẳng vào kẻ thù.

Tên Xích Quỷ đã chuẩn bị sẵn từ trước. Đúng lúc Jack chém trường kiếm xuống, hắc phát ngược đại đao lên. Jack may mắn tránh được tầm sát thương lợi hại của món vũ khí này bằng một cú gạt với thanh đoản đao đúng vào giây cuối cùng. Nhưng lại không giữ được cây trường kiếm khi trúng phải một đòn đập tay của tên sừng vàng. Hắc nhanh chóng vung tay bịt bao sắt dấm vào mặt Jack. Nếu không nhờ có mặt nạ bảo vệ, có lẽ nó đã bỏ mạng rồi. Miếng *menpo* lập tức nứt ra, mũi trùn đầu bật tung đập cả vào tường.

Hoàn toàn bất động, Jack biết thanh đại đao trên tay kẻ địch có thể xuyên cổ họng mình bất cứ lúc nào. Nhưng lạ thay, tên Xích Quỷ chỉ đứng đó trừng trừng nhìn nó.

“Một võ sĩ ngoại quốc!” hắc thất thần khi thấy mái tóc vàng và cặp mắt xanh của Jack.

Một mũi tên xé gió bay đúng vào khu vực giữa mũi và mặt nạ bảo hộ của tên Xích Quỷ. Hắc loạng choạng lùi ra sau, máu tuôn xối xả khỏi hốc mắt.

“Đừng bao giờ chần chừ,” Jack vừa nói vừa cầm thanh *katana* của mình lên.

Nhưng tên võ sĩ vẫn chưa chết.

Hắc điên cuồng la hét xông về phía nó. Thêm một mũi tên nữa cắm phập vào ngực tên này, Akiko đứng ngay cạnh cô Yosa ở phía

cổng. Vậy mà hắn vẫn không ngừng bước. Jack liên tục tránh né những đòn chém xả điên loạn của tên Xích Quỷ, đúng lúc này, thầy Masamoto đã đến ngay bên cạnh.

“Đi đi!” ông ra lệnh rồi vung kiếm tấn công tên võ sĩ hung hãn như con bò mộng kia.

Jack chạy ngay đến chỗ Yamato, kéo cây kích ra, dìu cậu bé đứng dậy tiến về phía cổng. Ngay phía sau họ là hàng trăm tên Xích Quỷ khác đang dồn dập tiến công. Akiko và cô Yosa bắn hết mũi tên này đến mũi tên khác, cố làm giảm tốc độ áp sát của binh đoàn đỏ.

Thầy Masamoto dùng một chiêu Thu Diệp Thức tước bỏ vũ khí trên tay tên sừng vàng rồi đâm đoản kiếm vào bụng khiến hắn kêu gào đau đớn, ngã khuỵu gối xuống sân.

“Nhát chém này là dành cho con trai ta!” thầy Masamoto tuyên bố.

Nói đoạn ông vung trường kiếm chém bay đầu tên Xích Quỷ sừng vàng. Thủ cấp của hắn bắn lên không trung, đập vào tường văng long lóc trên đường.

“Còn đây là cho Taro!”

Những người lính canh chỉ chờ thầy Masamoto trở vào trong sân cũng lập tức đóng sập cửa cản bước bọn Xích Quỷ phía sau. Chúng liên tục đập phá nhưng lớp phòng hộ khá chắc chắn. Ít nhất là cho đến thời điểm này.

Jack đặt Yamato nằm xuống đất. Akiko quỳ gối ngay bên cạnh, khuôn mặt lộ rõ vẻ âu lo.

“Tớ không sao,” Yamato thều thào. “Vết thương không đến nỗi sâu lắm.”

Akiko nhẹ nhàng xoay cậu bé sang một bên để kiểm tra vết đâm.

“Nó sao rồi?” thầy Masamoto đứng ngay cạnh cất tiếng hỏi.

“Cậu ấy mất khá nhiều máu, nhưng may mà lớp giáp đã cản bớt sức sát thương rồi.”

“Con đứng dậy được không?” thầy Masamoto hỏi con trai.

Yamato gật đầu.

“Tốt,” ông tiếp tục “Giúp ta đưa nó vào tháp bằng bó vết thương nhé.”

Đến tận lúc này rồi mà cách dạy con có phần quá khắt khe của thầy Masamoto vẫn ngăn ông không thể hiện tình thương cho Yamato, điều duy nhất cậu bé hằng mong muốn. Jack hiểu thầy không muốn tỏ ra yếu ớt trước mặt các võ sinh của mình. Nhưng chẳng có lấy một câu ghi nhận hành động dũng cảm ra tay cứu giúp Cho thì thật quá bất công đối với Yamato.

Jack và Akiko bèn kẹp hai bên dìu Yamato qua sân.

“Cảm ơn... đã cứu... tớ,” Yamato rên rỉ giữa cơn đau. “Tớ nợ cậu đến hai cái mạng rồi.”

“Bọn mình phải cảm ơn Akiko mới đúng,” Jack đáp. “Nếu không nhờ có tài thiện xạ của cậu ấy thì cả hai đứa mình đã bỏ xác ngoài kia rồi,”

“Phát đó trật lất mà,” Akiko lên tiếng.

“Cậu có giỡn không vậy?” Jack hỏi ngay. “Phát đó trúng ngay vào mắt trái của hắn còn gì nữa!”

“Nhưng tớ nhắm mắt phải cơ.”

Thế là cả ba đứa cùng bật cười.

“Thôi nào,” Yamato rên rỉ. “Chọc cười đau lắm đó.”

Bên trong tòa tháp, lính canh chạy như con thoi mang theo đạn hỏa mai và thuốc súng cho quân sĩ trên tường phòng hộ. Ba đứa leo thang lên tầng hai. Lãnh chúa Takatomi cũng đang ở đó, ra lệnh cho các viên tướng lĩnh vẫn còn sống sót. Ông ngay lập tức bước đến khi thấy con trai kiếm sĩ trung thành của mình bị thương.

“Đưa Yamato đến phòng riêng của ta, rồi bảo thầy lang ở đó chữa trị ngay cho cậu ấy nhé.”

Thế là cả bọn lại leo lên tầng sáu, tiếng pháo nổ ì ùng mỗi lúc một rõ ràng hơn. Nhìn qua cánh cửa sổ hiếm hoi trên tầng bốn, Jack lờ mờ thấy được cảnh tượng bên ngoài. Quân sĩ của Lãnh chúa Kamakura bao vây khắp nơi, tra tên tấm đầu lửa bắn vào tường thành. Tuy nhiên, lực lượng phòng thủ cũng cầm cự khá tốt với súng và đạn khá dồi dào.

Lên đến tầng năm, Yamato bất ngờ dừng lại.

"Cậu vẫn ổn chứ?" Jack lo lắng.

Yamato chỉ gật đầu rồi thì thầm, "Nhìn kia! Cửa phòng Cha Bobadillo vẫn mở."

Jack đưa mắt nhìn qua dãy hành lang, đúng là có thể dễ dàng nhận ra bức tường bằng gỗ trong thư vòng vị tu sĩ, ánh đèn dầu lơ mờ hắt ra ngoài.

"Đây là cơ hội ngàn năm có một đó," Yamato liếc nhìn Jack đầy ảm ý.

"Nhưng còn cậu thì sao?"

"Đã có Akiko ở đây rồi mà," Yamato vừa nói vừa gạt tay Jack ra khỏi vai. "Cứ lo tìm cuốn *hải đồ* của cha cậu đi."

CHÍNH NGHĨA

Jack nhẹ nhàng tiếp cận thư phòng của Cha Bobadillo. Bất chấp cảnh chiến trận hỗn loạn bên ngoài, khu vực hành lang này vẫn vắng vẻ một cách lạ thường. Hầu hết lính canh đều đã được huy động tham gia chiến trận. Jack đứng cạnh cửa nghiêng đầu nhìn vào trong, rồi ngay lập tức rút về.

Cha Bobadillo vẫn đang ở trong phòng.

Nhưng ông ta quay lưng về phía cửa.

Jack bèn đánh liều nhìn lần nữa. Vị tu sĩ đang đóng gói tư trang của mình vào một cái giỏ. Ông ta bước đến chỗ hốc tường dựng sách kéo vài quyển ra khỏi kệ rồi mở ngăn bí mật bên trong ra.

Suýt chút nữa Jack đã bật ra thành tiếng. Nhất định đây là chỗ ông ta cất giữ cuốn *hải đồ*.

Thế nhưng Cha Bobadillo chỉ lấy ra vài món trang sức và tiền bạc bỏ vào giỏ. Xong xuôi ông ta vác luôn vào phòng thờ.

Jack vừa định đuổi theo thì Cha Bobadillo đột nhiên đứng sững lại như bỏ quên vật gì đó. Ông ta quay lưng đứng ngẩn ngẫm nghĩ trước bức tượng Thánh Ignatius.

Chắc không phải ông ta muốn mang theo cái đó chứ, Jack thầm nghĩ.

Thế nhưng vị tu sĩ quay lại kéo nó ra khỏi tường thật. Ông ta đặt nó sang một góc rồi rờ tay vào góc tường gỗ phát ra tiếng “kịch” nhẹ.

Thì ra đằng sau bức tranh đó còn có ngăn bí mật.

Cha Bobadillo với tay vào trong, móc ra cuốn *hải đồ* vẫn đang được bọc kín bởi lớp giấy dầu.

Cảm xúc trào dâng khi lại được nhìn thấy bảo vật của cha khiến Jack không kìm nổi cơn giận dữ.

“Thì ra đúng là ông!” Jack bước vào phòng tuốt kiếm ra khỏi vỏ. “Ông đã thuê người lấy cắp *hải đồ*! Thuê người sát hại cha tôi!”

Cha Bobadillo quay phắt lại, vẻ mặt thoáng bất ngờ của ông ta nhanh chóng được thay bằng cái nhìn khinh khỉnh.

“Ta chẳng lấy cắp cái gì cả,” ông ta đáp, dường như chẳng mấy quan tâm đến thứ vũ khí Jack đang cầm trên tay. “Mà chỉ là lấy lại thứ chính đáng thuộc về mình thôi.”

Nói đoạn ông ta bình tĩnh ngồi vào chiếc ghế của mình nhìn thẳng vào mắt Jack.

“*Hải đồ* này vốn là tài sản của Bồ Đào Nha,” ông ta vừa nói vừa đặt *hải đồ* lên bàn. “Trước khi cha cậu dùng thủ đoạn bỉ ổi đánh cắp, nó vốn là tài sản của một hoa tiêu người Bồ. Cha cậu không chỉ là một tên dị giáo Tin Lành, mà còn là một thằng ăn cắp rẻ tiền nữa.”

“Dối trá!” Jack hét lên, thanh kiếm trong tay run lên bần bật vì giận dữ trước lời cáo buộc trắng trợn.

“Thế chẳng lẽ cậu chưa bao giờ thắc mắc tại sao cha của mình, một người Anh, lại nắm giữ trong tay nguồn tri thức vĩ đại về biển cả như vậy sao?” vị tu sĩ dòng Tên đặt tay lên đùi nói.

Jack cứng họng, nó không biết làm sao để trả lời cho câu hỏi này.

“Để tôi nói cho cậu tường tận. Cha cậu vốn là một tay cướp biển. Cuốn *hải đồ* này là một trong những chiến lợi phẩm của ông ta. Giết ông ta không phải là sát nhân, mà là thi hành công đạo, trả lại chính nghĩa cho quốc gia của mình. Hơn nữa đã dám dong buồm đến xứ Nhật này thì chết dưới lưỡi dao ninja cũng hoàn toàn xứng đáng thôi.”

Đầu óc Jack thật sự rối bời. Có thể đây chỉ là những lời dối trá, nhưng cũng để lại không ít dấu hỏi trong đầu Jack. Cha của nó chưa bao giờ kể tường tận về việc tại sao cuốn *hải đồ* lại nằm trong tay ông, mà chỉ nói đã phải đánh đổi tính mạng và một phần cơ thể thôi. Jack vẫn nghĩ, ý của cha nó là về một cuộc hải trình, chứ không phải một phi vụ cướp bóc. Và lại từ khi nó biết nhận thức thì vật này đã nằm trong tay ông ấy, nhất định nó phải là sở hữu của ông ấy.

Nhưng đồng thời Jack cũng biết bản *hải đồ* chứa đựng lượng thông tin quá nhiều để một đời người đi biển có thể một mình ghi

chép. Trong đó còn một phần nói về vùng biển Thái Bình Dương nơi cha của nó chưa bao giờ dong thuyền tới nữa. Càng suy nghĩ lại càng có nhiều câu hỏi được đặt ra.

“Thế giờ cậu định làm gì tôi đây hả chàng samurai trẻ tuổi? Xả tôi ra làm hai khúc à?” Cha Bobadillo nói mỉa, xem chừng rất thích thú với diễn biến đấu tranh nội tâm trên khuôn mặt Jack.

Khi thấy nó hạ kiếm xuống, ông ta lại càng cười độc địa.

“Xem nào, có nên tố cáo cậu tội phản nghịch không nhỉ? Công tố - mưu đồ giết người. Kết luận - có tội. Án phạt - tử hình.”

Nói đoạn ông ta đứng thẳng dậy, tay cầm sẵn khẩu súng lục dạng bánh xe quay.

Nhắm thẳng vào tim Jack.

“Dù là võ sĩ hay gì đi nữa cũng chẳng thể nào tránh được đạn đầu nhĩ.”

53

THỂ MẠNG

Jack căng cứng cả người, nhưng chẳng có phát đạn nào được bắn ra cả.

Cha Bobadillo chỉ nhìn ra phía sau nó, nhú mào vẻ ngạc nhiên.

"Tôi đang định giúp anh hoàn thành công việc của mình đây," ông ta nói giọng khinh bỉ rồi hạ khẩu súng xuống. "Nhưng thôi, dù gì anh cũng đã tới đây rồi, ra tay đi."

Độc Nhãn Long bước ra từ bóng tối.

Jack ớn lạnh sống lưng. Hiện giờ có thể nói nó đã bị kẹp giữa hai kẻ thù nguy hiểm nhất. Với kiểu hành động của mình, nhất định tên Độc Nhãn Long sẽ cố gắng hành hạ nó chán chê rồi mới chịu kết liễu, Jack thầm nghĩ thà hồi nãy Cha Bobadillo cứ bắn một phát đạn luôn cho nhanh.

"Vậy nghĩa là *hải đồ* đã được giải mã hoàn toàn?" tên sát thủ lên tiếng.

"Tất nhiên! Nếu không tại sao tôi lại ra lệnh cho anh giết nó."

Cha Bobadillo bực tức nói giọng gắt gỏng.

"Tốt," Độc Nhãn Long đáp cụt lủn.

Đoạn hắt phớt lờ Jack mà tiếp cận Cha Bobadillo.

"Vậy thì cho xin cuốn *hải đồ*," hắn vừa nói vừa chìa tay ra.

"Cái gì cơ?" Cha Bobadillo hỏi ngược lại, thái độ dần chuyển sang căm phẫn. "Anh bị điên à?"

Tên ninja chỉ lắc đầu đúng một cái. "Lãnh chúa Kamakura muốn vật này."

"Nhưng chính tôi là người đã thuê anh đánh cắp nó về mà," Cha Bobadillo vặn lại.

“Thì bây giờ cũng chỉ thay đổi đối tượng một chút thôi,” Độc Nhãn Long lạnh lùng đáp.

Jack trừng trừng nhìn vị tu sĩ dòng Tên. Rõ ràng người đàn ông kia đã bịa đặt chuyện cướp biển với nó. Chính ông ta mới là tên ăn cắp bí ối xấu xa.

“Thôi đừng đùa nữa. Nó là của tôi, anh đã nhận tiền cả rồi,” ông ta chống cự. Đoạn chỉ tay vào mặt Độc Nhãn Long gào lên. “Và cả tiền để giết thẳng nhóc kia nữa đấy.”

Jack thừa biết Cha Bobadillo đang cố gắng làm chủ tình thế bằng cách hướng tập trung của tên sát thủ về phía mình, thay vì cuốn *hải đồ*.

“Rồi cũng sẽ tới lượt nó thôi,” Độc Nhãn Long đáp rồi liếc một cái về phía Jack. “Nhưng còn có chuyện khác phải giải quyết trước đã.”

Tên sát thủ lại bước thêm vài bước về phía vị tu sĩ.

Thật không thể tin được, hắn đã phản bội lại chủ của mình.

“Khoan đã,” mắt Cha Bobadillo mở to kinh khiếp. “Anh muốn gì tôi cũng cho hết mà. Tiền bạc, đá quý, súng ống...”

Ông ta vút luôn cái túi của mình lên khiến đồ đạc bên trong tung tóe cả ra bàn. Nhiều viên đá quý sáng lấp lánh cùng các đồng bạc còn rơi lộp cộp xuống cả sàn.

Độc Nhãn Long lắc đầu khinh bỉ, chẳng mấy hứng thú với lời đề nghị của vị tu sĩ.

“Lãnh chúa Kamakura treo thưởng hậu hĩnh hơn thế này rất, rất nhiều.”

“Ông ta treo thưởng gì thì tôi sẽ trả gấp đôi, gấp ba số đó lên cũng được,” Cha Bobadillo cố vớt vát trong cơn hoảng loạn.

“Không có cửa đâu, phe Satoshi thua trắng bụng rồi,” Độc Nhãn Long rít lên. “Lãnh chúa Kamakura đã hứa sẽ ban thành Yamagata cùng toàn bộ quyền lực phương bắc về cho ta.”

Bất giác những kí ức về người đàn bà mù lòa trong ngôi đền ngày nọ lại hiện lên trong đầu Jack.

“Thì ra mi *đúng* là Hattori Tatsuo?” nó buột miệng.

Độc Nhãn Long lập tức quay lại đưa con mắt xanh chăm chăm nhìn Jack.

"Đúng là mày có khiếu làm ninja mà!" hắn ta rít lên. "Giá mà tao có thằng đàn em giỏi sẵn tin như thế."

"Nhưng... thầy Masamoto nói đã tự tay chặt đầu Hattori Tatsuo xuống cơ mà!" Jack ấp úng, hoang mang đưa mắt nhìn Độc Nhãn Long.

"Ừ, cái đó thì đúng," Độc Nhãn Long mỉm cười tàn độc. "Hay nói chính xác hơn là ông ta tưởng thế. Nhưng thật ra người bị giết chỉ là *kagemusha* của tao thôi."

"*Kagemusha*?" Jack sửng sờ đến tột độ.

"Một kẻ thế mạng," Độc Nhãn Long khoái trá giải thích. "Ngày đó tao tìm được một tên có ngoại hình giống y hệt mình. Dĩ nhiên là hắn ta có hai mắt, nhưng chả sao, sửa lại dễ thôi. Hắn cũng sẵn sàng phục vụ với tư cách thế mạng cho tao, để đổi lấy mạng sống của gia đình mình. Thế nên nói đúng ra Masamoto anh hùng đã giết nhầm một người vô tội rồi đấy."

Jack không khỏi rùng mình trước bản tính lạnh lùng và gian trá của người đàn ông này.

"Cả đời khôn ngoan, nhưng cuối cùng chả được gì," Cha Bobadillo gầm lên chìa súng về phía Độc Nhãn Long.

Lúc ông ta bắn ra, tên sát thủ đã nhanh như cắt tránh sang bên theo bản năng.

Viên đạn găm thẳng vào bức tường gỗ phía sau.

Độc Nhãn long lập tức phóng tới chỗ Cha Bobadillo, nhanh chóng tấn công không chế vị tu sĩ bằng đầu những ngón tay khiến khuôn mặt ông ta sửng sờ vì kinh ngạc, hai mắt trợn ngược, toàn thân bất động.

"Có thể võ sĩ không tránh được đạn, nhưng ninja thì khác," Độc Nhãn Long lạnh lùng thì thầm vào tai nạn nhân của mình.

Cơ thể Cha Bobadillo bắt đầu giật mạnh, một âm thanh ướt át phát ra từ môi ông ta. Vị tu sĩ bắt đầu thở dốc, từng mảng màu đỏ xuất hiện trên da.

“Chắc mày còn nhớ những triệu chứng này chứ hả, ngoại quốc?”

Điểm mạch. Jack không bao giờ có thể tưởng tượng đến việc sử dụng nó lên ai, bất kể người đó có là kẻ tử thù như Cha Bobadillo đi chăng nữa. Trong những lần đụng độ trước đó với Độc Nhãn Long, nó đã từng phải gánh chịu tác dụng khủng khiếp do kĩ thuật này gây ra rồi. Cảm giác cháy bỏng như thiêu đốt trong mao mạch, tim muốn nổ tung ra tới nơi, lồng ngực cạn kiệt không khí. Sức ép ngày một tăng dần cho đến khi tim nạn nhân tự động phát nổ trong lồng ngực.

“Không may mắn như mày, hẳn ta chết chắc rồi,” Độc Nhãn Long bình phẩm rồi nắm tóc Cha Bobadillo nhắc lên.

Lúc này mắt của vị tu sĩ đã căng ra hết cỡ, đỏ rực trông rất ghê rợn.

Jack nghe thấy một tiếng bụp văng vẳng như tiếng đá thả vào lòng hồ vậy. Chỉ vài giây sau, máu bắt đầu ứa ra khỏi miệng cha xứ dòng Tên.

Ông ta đổ gục xuống sàn như một con búp bê bằng rơm.

Khiếp đảm trước cái chết dã man của kẻ thù, Jack biết nó cần phải hành động ngay lập tức, nếu không muốn trở thành nạn nhân tiếp theo. Nó giật vội cuốn *hải đồ* trên bàn rồi lao nhanh sang phòng thờ bên cạnh.

Cánh cửa bên phải đã bị đóng chặt, nhưng phía còn lại cạnh bệ thờ vẫn mở toang.

Đang bị Độc Nhãn Long đuổi theo sát nút, nó chỉ còn biết xông đại vào cánh cửa mở.

Lối đi này dẫn sang một hành lang vắng lặng bóng người. Jack chợt nhận ra nó đang đi vào mật đạo thông lên phòng ngài Satoshi. Khu vực này được lót bằng loại *tatami* hảo hạng nhất, tường trang trí những hình vẽ cầu kì đẹp mắt, lại biệt lập hoàn toàn với phần còn lại của tháp trung tâm, chỉ duy nhất có một lối thông lên.

Jack chỉ biết cầm đầu chạy thẳng, tiếng bước chân của tên ninja càng lúc càng tiến gần.

BÁO THÙ

Một quả pháo kích xé gió trong không trung mang quả cầu lửa xẹt qua khu ban công khiến da Jack suýt nữa cháy xém. Nếu là một ngày khác chắc hẳn nơi này sẽ rất thích hợp để ngắm cảnh. Từ tầng trên cùng của tòa tháp, người ta có thể phóng tầm mắt vượt xa thành phố bên dưới, qua cả bình nguyên Tennoji đến đại dương xa thẳm ngoài kia.

Nhưng đêm nay lại khác, thứ duy nhất đập vào mắt Jack là cảnh hoang tàn đổ nát. Lửa tràn ngập các khu tường thành, xác người chết ngổn ngang. Quân địch đông như kiến, liên tục nã đại bác, đạn hỏa mai vào tháp. Bọn lính Xích Quỷ đã vượt qua được lớp phòng ngự cuối cùng tiến vào khu sân trong chính điện. Một màn hỗn chiến nổ ra, những người lính trung thành của Satoshi lần lượt ngã xuống.

Ngược lại, căn phòng hội nghị bí mật trên tầng tám lại hoàn toàn tĩnh lặng. Nơi đây được thắp sáng bởi những ngọn đèn dầu thanh nhã, kết cấu hoàn toàn bằng vàng miếng và viền gỗ mun. Một bức tranh vẽ các võ sĩ đang sẵn bần, tọa thiền, uống trà, toát lên cuộc sống của giai cấp quyền uy nhất Nhật Bản.

Lúc Jack băng qua phòng Satoshi, nó nhận ra vị đại tướng quân tương lai cùng các tùy tùng thân cận của mình đều đã chết. Không hề có dấu hiện giằng co, nhưng lớp *tatami* lót sàn thấm đẫm máu tươi, bên cạnh mỗi người là một thanh đoản kiếm *wakizashi*. Thì ra nhận thấy lực lượng của mình đã thất bại, ngài Satoshi quyết định thực hiện nghi thức mổ bụng *seppuku* để ra đi trong danh dự. Những người tùy tùng trung thành cũng chọn cách tự ra tay mổ bụng mình để theo hầu chúa công ở thế giới bên kia.

"Mày hết đường thoát rồi," Độc Nhãn Long lên tiếng sau khi bước vào phòng hội nghị. "Đưa *hải đồ* đây."

"Đừng hòng!" Jack vừa nói vừa giấu vào trong giáp.

“Mau đưa nó đây! Tao không muốn Lãnh chúa Kamakura phải chờ lâu đâu!”

“Nhưng nếu mi *đúng* là Tatsuo,” Jack thách thức, “thì tại sao còn giúp đỡ Lãnh chúa Kamakura chứ? Chẳng phải chính ông ta đã phản bội mi ở trận Nakasendo sao?”

“Đó là một quyết định khiến ông ta vô cùng hối tiếc,” Độc Nhãn Long hạ giọng. “Và ông ta đã chuộc lỗi bằng cách phát động cuộc chiến này cho tao.”

“Cho *mi*?” Jack há hốc mồm kinh ngạc. “Ông ta vốn viện cớ muốn quét sạch người nước ngoài và Thiên Chúa giáo ra khỏi Nhật Bản đấy chứ.”

“Với ông ta thì là vậy,” Độc Nhãn long đáp. “Còn với tao thì đây là một cuộc báo thù.”

“Báo thù ai cơ?”

“Masamoto,” tên sát thủ hăn học ra mặt khi phải nhắc đến cái tên này.

“Bộ ông điên rồi chắc!” Jack không thể tin vào điều mình đang nghe thấy nữa. “Kéo cả đất nước vào một cuộc nội chiến chỉ vì động cơ trả thù *cá nhân* thôi sao?”

“HẮN ĐÃ GIẾT CHẾT CON TRAI TAO!” Độc Nhãn Long gầm lên, con mắt lạnh lùng thường thấy của hăn cũng đã phải biểu lộ cảm xúc mãnh liệt.

“Và ông cũng đã giết lại một đứa con *của* ông ấy rồi!” Jack nói vắn lại.

“Mạng đổi mạng,” tên ninja dần lấy lại bình tĩnh. “Nhưng như vậy còn quá nhẹ. Chúa công, gia đình, trường Nhị Thiên, kể cả con đường võ sĩ đạo của hăn ta đều đáng bị hủy hoại. Tao sẽ không giết Masamoto, tao muốn hăn phải gánh chịu cùng một nỗi đau dày vò suốt bao năm qua. Hăn sẽ phải sống phần đời còn lại trong đau khổ, nuối tiếc. Phải vậy *mới* gọi là báo thù.”

Bây giờ Jack mới thật sự thấm thía bài học thầy Yamada đã dạy nó ở Nam Thiền Viên hai năm về trước, rằng thù hăn chỉ làm hại chính bản thân. Con người đang đứng trước mặt nó giờ đây đã chẳng còn lại gì - ngoài thù hận.

“Đưa bản *hải đồ* cho tao,” Độc Nhãn Long tiếp tục.

“Không đời nào!” Jack bắt đầu rút kiếm.

Nó quyết định thử thế. Dù gì cũng không còn đường ẩn nấp hay tẩu thoát. Đúng như lời tên sát thủ nói, đây sẽ là trận chiến cuối cùng, giữa nó và kẻ thù giết cha.

“Tao không muốn đôi co với mày, ngoại quốc,” tên ninja bất ngờ thay đổi thái độ. “Thật ra tao còn thấy có cảm tình với mày nữa. Chọn đi, nếu giao cuốn *hải đồ*, tao sẽ tha cho mày một con đường sống.”

Dù miệng nói thế nhưng tay Độc Nhãn Long vẫn tuốt thanh đao nhẵn giả sau lưng thử thế.

Kuro Kumo.

Hắc Vân Kiếm. Món vũ khí lợi hại nhất, và cũng là cuối cùng của thợ rèn Kunitome. Lưỡi thép lấp lánh trong ánh lửa, đường viền gọn sóng tựa mây đen vần vũ.

“Đề nghị cuối cùng,” hắn ta gầm gừ. “Theo tao, tao sẽ dạy nhần thuật cho mày.”

“Ta không muốn trở thành sát thủ như mi!” Jack chế giễu, suýt nữa nó đã phì cười trước cái ý tưởng này. “*Mi* mới chính là kẻ sát nhân chứ không phải thầy Masamoto. Chính *mi* đã giết hại cha ta. Kẻ thù của ta.”

“Được thôi,” Độc Nhãn Long lạnh lùng đáp.

Nhanh như cắt, hắn vung Hắc Vân Kiếm chém mạnh xuống.

Jack rút cả cặp trường đoản nhị kiếm ra vừa kịp ngăn đường kiếm của tên sát thủ xả nó ra làm hai đoạn. Trong ánh lửa bập bùng, cái tên khắc sâu trong hai thanh kiếm lấp lóe thách thức Hắc Vân Kiếm.

Shizu.

Độc Nhãn Long tức tối đập mạnh vào ngực Jack khiến nó văng ngược ra phía sau đập cả vào thành ban công. Bên dưới, cuộc chiến vẫn diễn ra khốc liệt, còn trên này, Độc Nhãn Long đang lăm lũi tiến tới, tay xoay tròn thanh đao trên tay sẵn sàng cắt cổ nó bất cứ lúc nào.

Jack gạt đòn tấn công bằng thanh trường kiếm rồi vận dụng luôn sức bật tung một đòn chém vào đầu Độc Nhãn Long. Hẳn hụp xuống tránh, cùng lúc tung đòn đá quét vào ngay mắt cá khiến Jack ngã bịch xuống sàn. Tên sát thủ nhảy lên không trung. Jack xoay ngay người vừa kịp tránh đòn đâm xuyên ngực của hắn. Hắc Vân Kiếm dễ dàng chọc thủng lớp gỗ dày bên dưới tựa như bùn lầy vậy.

Jack bật tung mình đứng dậy phản kích. Nó tung đoản kiếm cắt ngang rồi đồng thời dùng trường kiếm bổ dọc xuống. Độc Nhãn Long bật nhảy ra sau tránh đòn. Jack liên tục tấn công, tên sát thủ rơi vào thế phòng ngự, phải liên tục chống chọi các đòn thế liên miên bất tuyệt của tuyệt kỹ Nhị Thiên mà lùi dần về phía sau. Suýt chút nữa Jack đã ép được tên ninja vào góc hẹp, nhưng hắn nhanh trí kịp đá chiếc đèn dầu ra sàn khiến tấm chiếu *tatami* bắt lửa bùng cháy cả khu phòng hội nghị.

"Masamoto dạy mày khá đấy chứ," Độc Nhãn Long cười nhạo, liên tục di chuyển thành vòng tròn quanh Jack và căn phòng đang bốc cháy. "Nhưng tuyệt kỹ Nhị Thiên cũng chỉ giúp mày cầm cự thêm được ít lâu thôi."

Nói đoạn hắn phóng kiếm định đâm xuyên tim Jack. Nó nhanh chóng gạt đỡ đòn này rồi phản kích bằng đoản kiếm *wakizashi*, lần này chém đứt cả lớp áo phía trên ngực tên sát thủ. Một đường máu tươi dần lộ ra. Tuy vết thương chẳng mấy nghiêm trọng, nhưng Độc Nhãn Long cũng không khỏi kinh ngạc đưa mắt nhìn xuống.

Jack lợi dụng ngay thời cơ hiểm hoi tung trường kiếm chém tới. Thế nhưng phản xạ của tên sát thủ quá lợi hại, hắn lách người sang một bên tránh nhát chém khéo léo tựa như cọng rơm bay trong gió.

Có điều, hắn đã không đủ nhanh để tránh được hoàn toàn.

Lưỡi kiếm của Jack cắt đứt phăng tấm mạng che mặt của hắn.

Cho đến giờ phút này, Độc Nhãn Long vẫn luôn là cơn ác mộng một mắt đối với Jack. Nhưng giờ đây hắn đã phải lộ rõ chân tướng trước mặt nó.

Có lẽ trước đây Hattori Tatsuo đã từng là một người đàn ông rất đẹp trai, vẫn còn đó chiếc cằm vuông vức mạnh mẽ, đôi gò má thanh tú, rất xứng đáng với tước vị lãnh chúa một vùng. Có điều

khuôn mặt lại vô cùng kinh khủng. Thuở nhỏ bị chứng đậu mùa nên gương mặt ông ta bị tàn phá dữ dội, thoát nhìn có cảm giác như da thịt đã thối rữa ra vậy. Đó là còn chưa kể đến chỗ đã từng chứa con mắt bên trái bây giờ chỉ còn một cái hốc đen.

Độc Nhãn Long đưa con mắt màu xanh lục duy nhất của mình quan sát Jack.

“Nhìn thấy mặt tao cũng đồng nghĩa với nhìn thấy cái chết,” hắn gầm lên. “Nộp mạng đi, nhóc con!”

Nói đoạn tên sát thủ điên cuồng tấn công bằng Hắc Vân Kiếm, định băm vằm Jack ra cho hả giận. Jack đưa thanh trường kiếm trên tay lên đỡ.

Hai thanh gươm va mạnh vào nhau.

Hắc Vân Kiếm của Kunitome đã chặt đứt tác phẩm của thầy Jack ra làm hai đoạn.

Jack còn chưa hết bất ngờ khi thứ vũ khí sắc bén đang cầm trên tay bỗng chốc trở nên vô dụng thì nó đã lãnh trọn một đập vào ngực.

Văng xuống tấm *tatami* đang bốc cháy dữ dội, Jack đau đớn la hét vì tay bị bắt lửa, không còn lựa chọn nào khác, nó đành thả cây đoản kiếm *wakizashi* ra nốt. Jack định lăn người thoát thân nhưng đã bị lưỡi kiếm sắc bén chặn ngay lại.

“Thằng Kunitome đó đã thề rằng đây chính là món vũ khí lợi hại nhất hắn ta rèn được,” Độc Nhãn Long khoái trá mân mê thanh Hắc Vân Kiếm của mình. “Quả nhiên không sai. Quỳ xuống, thằng ngoại quốc.”

Phải đối mặt với lưỡi kiếm chém sắt như chém bùn mà trong tay không có lấy một món vũ khí, Jack đành phải khụy gối theo lời hắn.

Nó đã thất bại. Dù đã bỏ công khổ luyện tuyệt kỹ Nhị Thiên. Độc Nhãn Long vẫn là một đối thủ quá sức hùng mạnh.

Tên sát thủ giơ cao thanh Hắc Vân Kiếm, dừng lại vài giây nhoẻn miệng cười nham hiểm trên khuôn mặt ghê tởm.

“Được chặt đầu mày là niềm vinh hạnh của tao.”

TIỀN THOÁI LƯƠNG NAN

Nhớ lại lời giáo huấn về nguyên lí cơ bản nhất của tuyệt kĩ Nhị Thiên - *dùng mọi phương pháp, vũ khí, miễn giành được thắng lợi* - Jack bèn âm thầm rút thanh đoản kiếm *tantō* giắt sau đai lưng ra.

"Như mi vẫn thường nói," Jack lên tiếng lúc Độc Nhãn Long đang nhơn nhơn đắc ý, "*Đừng bao giờ chần chừ.*"

Nói đoạn nó xả luôn thanh quý kiếm vào chân tên ninja.

Hắn ta loạng choạng lùi ra sau gào lên, vừa đau đớn vừa hoang mang tột độ.

Jack nhảy phắt dậy, tay cầm chắc con dao. Thế nhưng Độc Nhãn Long hồi phục nhanh ngoài sức tưởng tượng, thoáng chốc thanh Hắc Vân Kiếm đã chói lóa như sấm đánh tới cổ nó.

Đột nhiên bức tường ngay bên phải hai người trúng quả pháo kích nổ tung tóe. Bức tranh võ sĩ đi săn hoàn toàn bị hủy diệt, từng mảng tường bốc lửa ngùn ngụt bắn ra khắp nơi, Jack và Độc Nhãn Long cũng văng luôn ra đất.

Jack rơi xuống chỗ ban công đổ nát, từng lớp vàng lá lả tả tung bay như tuyết xung quanh. Đầu nó đau nhức dữ dội, hoàn toàn mất phương hướng. Nó xoay người nhìn xuống mặt đất cách đó tám tầng lầu. Bọn lính Xích Quỷ đang ủa lên đông như kiến khắp sân tháp, bất giác Jack cảm thấy một cơn buồn nôn dữ dội khiến cơ thể nó suýt nữa tự lộn luôn ra ngoài.

Nó xoay người ngay lại cố thở dốc lấy hơi, vẫn nắm chắc thanh đoản kiếm trong tay.

Ngay bên trái nó là Độc Nhãn Long, dường như đã bất tỉnh nhân sự.

Nó bò ngay đến chỗ hắn.

“Giờ thì người mới chính là người hết đường thoát,” Jack vừa nói vừa giơ thanh kiếm ngắn chuẩn bị ra đòn kết liễu.

Nó sắp trả được mỗi thù giết cha.

Chấm dứt cơn ác mộng.

Giết chết kẻ tử thù.

Thanh quý kiếm trong tay nó cũng rung lên như thể nhịp đập của tim vậy.

Cái tên được khắc bên trên lấp lánh giữa ánh lửa bập bùng càng thêm thôi thúc.

Kunitome. *Giết. Giết. Giết đi!*

Sâu thẳm trong hồi ức, Jack nhớ đến lời răn đe của ông chủ quán trà năm nào.

Nó sẽ nguyện rửa và biến người sở hữu trở thành những con quỷ khát máu.

Nó đã hiểu.

Cảm giác đó quả thật quá choáng ngợp.

Nó giờ cao thanh đoản kiếm lên quá đầu.

Bỗng dưng nó nhớ đến thầy Yamada. Vào cái đêm Jack quyết định đi theo con đường võ sĩ đạo, vị thiền sư đã giải thích cho nó những điều cốt lõi nhất, rằng như thế nào mới được gọi là một samurai đích thực.

Võ sĩ đạo không phải là con đường tàn phá và giết chóc, mà dạy ta cách nuôi dưỡng, bảo vệ sự sống.

Jack biết dù Độc Nhãn Long là kẻ thù đã gây ra bao nhiêu nỗi đau cả về thể xác lẫn tinh thần cho mình, nhưng điều đó không có nghĩa là nó nên để lòng thù hận che mờ lí trí.

Nó không phải là một tên sát nhân như hắn ta.

Hơn nữa, tha mạng cho Độc Nhãn Long còn đem lại cơ may giải cứu một người khác. Em trai út của Akiko, Kiyoshi.

“ĐỪNG!” đúng lúc nó thu kiếm về thì một tiếng hét vang lên.

Jack vút thanh quý kiếm ra khỏi ban công xuống màn đêm bên dưới rồi quay lại, nó thấy Akiko đang đứng ngay cầu thang.

“Tớ cứ tưởng cậu định giết hẳn chứ,” cô bé vừa nói vừa băng qua khu phòng hội nghị đồ nát tiến về phía nó.

Jack cứ để tên Độc Nhãn Long nằm đó rồi chạy ra chỗ Akiko, chưa lúc nào thấy mừng vì được nhìn thấy khuôn mặt cô bé như bây giờ. “Tớ cũng suýt ra tay rồi đấy chứ,” nó đáp, đầu óc đã hoàn toàn loại trừ được tà khí do thanh quý kiếm tiêm nhiễm. “Nhưng hẳn sẽ có ích cho cậu nếu còn sống hơn là đã chết.”

“Cậu không sao chứ?” Akiko lo lắng hỏi, cô bé không khỏi tròn mắt kinh ngạc trước bộ dạng tàn tạ của nó lúc này.

Jack cúi xuống nhìn. Bộ giáp trên người nó đã cháy xém, tro bụi bám khắp nơi, chỗ môi bị dính cú đâm của tên Xích Quỷ sừng vàng sứt một mảng, tay trái phồng nặng, tóc te tua tơi tả, người khác nhìn vào không khéo còn tưởng nó là xác chết biết đi không chừng.

“Cũng không có gì trầm trọng đâu.” Jack đáp trong lúc cô bé kiểm tra tay nó.

“Vừa nãy thấy Cha Bobadillo nằm chết trong phòng, tớ thấy lo quá nên... COI CHỪNG!”

Vừa hét lên, cô bé đẩy luôn Jack ngã xuống sàn.

Rồi bị ai đó kéo mạnh chân trượt qua ban công.

Jack nghe tiếng Akiko hét lên lúc cô bé rơi xuống.

“Tao hết kiên nhẫn nổi nữa rồi, ngoại quốc,” Độc Nhãn Long rít lên. “Đưa *hải đồ* đây, tao sẽ trả nó cho mày.”

Lúc này hẳn ta đang cầm một chiếc *kaginawa* với phần dây đầu móc quấn quanh cơ thể Akiko. Sức nặng từ cô bé khiến đoạn thừng bắt đầu bị tước ra.

Jack đưa mắt nhìn thanh đoản kiếm nằm trên đồng gạch vụn giữa vị trí của nó và tên sát thủ.

“Khôn hồn thì *đừng* có giở trò,” Độc Nhãn Long vừa nói vừa cố tình thả cho đoạn dây tuột xuống một chút để hù dọa. “Mày mà bước một bước tao thả nó xuống đó ngay đấy.”

Không còn lựa chọn nào khác. Jack đành mở túi lấy *hải đồ* ra.

“Nhanh lên,” tên ninja toét cái miệng méo mó tạo thành một điệu cười tàn độc. “Tao sắp tuột tay rồi.”

Jack giao bản *hải đồ* cho hắn rồi yêu cầu, “Đưa dây cho ta.”

“Được thôi,” Độc Nhãn Long đáp, rồi thả tay ra.

“KHÔNG!” Jack hét lên, lao ra chụp lấy đoạn dây *kaginawa* đang nhanh chóng tuột xuống bên dưới.

Nó kịp chụp lại nhưng đoạn dây vẫn cứ tuột dần ra khỏi các ngón tay, cắt sâu lòng bàn tay nó. Jack mím môi chịu đau, lúc còn leo cột buồm trên tàu *Alexandria*, nó đã phải trải qua những màn kéo dây còn trượt nhanh hơn thế này rồi.

Dồn hết nguồn sức mạnh còn lại, nó hăm tặc rồi từ từ cũng dừng đà trượt xuống của sợi dây lại được. Loáng thoáng có tiếng Akiko hét lên. Ít ra Jack cũng có thể an tâm rằng cô bé vẫn còn sống.

Jack nhanh chóng tựa mình vào cột trụ ban công rồi tìm cách đưa Akiko về vị trí an toàn. Nó cố gắng kéo từng đoạn từng một, kiệt sức, tay nó lại run lên khiến sợi dây đứt chút nữa đã tuột trở lại.

“Khá khen cho một thằng nhóc con, nhưng cuối cùng cũng chẳng để làm gì cả,” Độc Nhãn Long đứng phía trên nói vọng xuống, một tay hắn cầm cuốn *hải đồ*, tay còn lại giữ chặt thanh Hắc Vân Kiếm.

“Ông đã có thứ mình cần rồi!” Jack kiệt sức thở không ra hơi. “Giờ lại còn muốn gì nữa đây?”

“Báo thù,” tên sát thủ khinh khỉnh đáp rồi giơ cao kiếm. “Sao nào, muốn chết trước không? Hay là để tao chặt dây cho mày nhìn thấy con bé ra đi?”

Đột nhiên một cây bồng gỗ phóng đến đập mạnh vào ót tên ninja. Loạng choạng vì trúng phải đòn đau, Độc Nhãn Long làm rơi luôn bản *hải đồ*. Hắn văng phải phần tay vịn của ban công rồi lộn nhào cắm đầu rơi xuống cùng với thanh Hắc Vân Kiếm.

Yamato, lúc này đã được băng bó gọn ghẽ, lết đến chỗ Jack. “Chắc thầy Kano cũng phải đồng ý đây là tình huống không còn sự lựa chọn nào khác nhỉ!” cậu bé cười tươi, đoạn cúi xuống nhặt cây bồng lên.

Nói đoạn quay ngoắt về hót hải. “Akiko đâu rồi?”

Đã quá mệt mỏi để lên tiếng, Jack chỉ gật đầu nhìn xuống rồi lại kéo sợi từng lên.

Yamato lo lắng quan sát bên dưới. "Thấy rồi! Akiko đang..."

Một bàn tay đeo găng hiện ra từ trong bóng tối tóm lấy cổ họng Yamato. Cậu bé cố gắng bám chặt thành lan can vẫy vùng tránh bị Độc Nhãn Long kéo xuống dưới. Jack tung một cú đá về phía ngực tên ninja. Nhưng hành động này khiến sợi thừng trên tay Jack tuột hẳn một đoạn, gần như đã căng ra hết sức. Đòn tấn công vừa rồi không đủ mạnh để đẩy ngã Độc Nhãn Long, nhưng cũng khiến hắn buộc phải thả Yamato ra.

Đã thoát khỏi nguy hiểm, Yamato vội vàng nắm chặt cây bổng chuẩn bị chiến đấu. Độc Nhãn Long tung người qua lan can hạ xuống ngay trước mặt. Hắn ta cố tình nhắm vào bên bị thương của Yamato tung ra một cước cực mạnh. May mà cậu kịp giơ bổng chặn ngay lại. Không chút chần chừ, Độc Nhãn Long tiếp tục xoay người đá móc vào đầu Yamato. Cũng như lần trước, Yamato lại bình tĩnh dùng gậy cản cú đá của hắn.

Thuận đà, Yamato xoay bổng nhắm vào đầu tên ninja. Nhưng hắn dễ dàng thụp xuống, rồi lại lách người tránh đòn bổ gậy nổi theo sau.

Jack chỉ biết trơ mắt nhìn Yamato anh dũng chiến đấu, Yamato liên tục vung gậy đập loạn xạ. Nhưng Độc Nhãn Long cứ hết tránh rồi lại né, rõ ràng có ý chờ đợi sơ hở từ đối phương.

Yamato phóng gậy đâm tới ngực Độc Nhãn Long. Thời cơ đã đến, hắn tránh sang bên chụp lấy gậy rồi đập mạnh vào be sườn cậu bé. Yamato đổ gục xuống sàn, máu từ vết thương tái phát ứa ra qua lớp bông băng.

Nhưng cậu vẫn chưa chịu đầu hàng.

Mà ngược lại còn thu gậy về khóa cổ tay Độc Nhãn Long, vừa hô to vừa đẩy hắn về phía thành ban công. Lưng tên sát thủ đập mạnh vào khu vực rào chắn đã lung lay khiến nó đổ luôn xuống dưới.

Yamato bắt đầu điên cuồng đập vào đầu, vào vai tên ninja bằng chiếc bổng của mình. Hắn cố gắng gạt đỡ, nhưng không sao thoát nổi những đòn tấn công dồn dập khắp mọi phía.

"*Mi đã giết chết anh trai ta!*" Yamato vừa hét vừa đập, cơn giận dữ cùng đau đớn thể xác càng tăng thêm sức mạnh cho cậu.

Độc Nhãn Long bị dồn bay ra khỏi ban công, nhưng hắn vẫn kịp nắm cổ chân Yamato kéo cậu bé tuột xuống theo mình. Một âm thanh khô khốc vang lên khi thanh bổng mắc kẹt vào giữa hai bên rào chắn gãy nát. Vết rạn gãy xuất hiện khắp thân gậy.

“JACK!” Yamato vừa cố bám trụ vừa cầu cứu.

Nhưng tình thế này đã đẩy Jack vào chỗ tiến thoái lưỡng nan.

Nó chỉ có thể cứu được một.

Chứ không thể giúp cả hai.

VÕ SĨ

“Cố trèo lên đi, Yamato!” Jack hối thúc trong lúc vẫn kéo mạnh sợi thừng trói Akiko.

“Không được,” cậu bé thở gấp, cây bông đã rạn nứt khắp nơi. “Độc Nhãn Long đang trèo lên chân tớ!”

“Ráng chờ tí, tớ tới đây,” Jack biết nếu để tên sát thủ lên được đây thì đừng hòng ai sống sót.

“Đừng, ở lại cứu Akiko đi!” Yamato đáp, bàn tay của tên ninja đã bám đến đai lưng cậu bé.

“Nhưng nếu thế thì cậu chết mất ...”

Khuôn mặt tái nhợt vì mất máu của Yamato trông quyết tâm đến lạ kì, cậu bé gật đầu nói.

“Nhưng là chết trong vinh quang.”

Từ cây bông phát ra tiếng động như thể sắp vỡ vụn tới nơi.

“Nói với cha rằng tớ hiểu rõ trách nhiệm của một người mang họ Masamoto là như thế nào. Đàn ông của gia tộc này phải luôn biết hi sinh. Cho chúa công, cho gia tộc, và cho bạn bè.”

Con mắt hung ác màu xanh biếc của Độc Nhãn Long xuất hiện ngay sau vai Yamato.

“Jack, cậu là một người bạn tốt. Vĩnh biệt anh trai.”

Dứt lời, Yamato thả tay, cùng với Độc Nhãn Long chìm vào bóng tối.

Jack ôm chặt Akiko vào lòng.

Cô bé đã tận mắt chứng kiến tất cả. Từ lúc Độc Nhãn Long nắm chân Yamato kéo xuống, rồi trèo lên người cậu bé như thể một con nhện độc, cho tới khi bóng cả hai rơi vào màn đêm sâu thẳm.

“Cậu ấy đã chết cho *chúng ta*,” cô bé nức nở, toàn thân trầy trụa, bầm tím vì bị *kaginawa* móc vào.

Jack chỉ biết giữ chặt Akiko trong tay, nỗi đau quá lớn khiến nó chẳng nói nổi thành lời, cảm xúc sâu thẳm lẫn át cả niềm hân hoan khi Akiko vẫn còn sống.

Thầy Masamoto từng nói cái chết là một phần của con đường Võ Sĩ Đạo.

Bây giờ nó đã hiểu. Yamato chính là hình tượng tiêu biểu nhất cho chân lí ấy. Cậu bé sẵn sàng hi sinh mạng sống để cứu lấy hai người bạn của mình, một quyết định đòi hỏi phải có lòng dũng cảm cao độ. Với cuộc tử chiến cùng với kẻ thù giết anh trai mình, Yamato đã ra đi trong vinh quang.

Như một võ sĩ chân chính.

Nhìn qua đồng hồ nát của nơi trước đây từng là phòng hội nghị bí mật. Jack thấy tấm mũ trùm đầu rách bươm của tên Độc Nhãn Long lật phất trong gió.

Thật lạ là nó chẳng có bất kì cảm giác nào đối với số phận tên sát thủ. Không sung sướng, không thỏa mãn. Đến nhẹ nhõm cũng chẳng có. Thứ cảm giác trống rỗng đến tê tái từ cái ngày cha nó nằm xuống vẫn nằm nguyên trong tim. Cái chết của Độc Nhãn Long không thể làm cha nó sống dậy. Vết thương lòng cho đến hôm nay vẫn chưa được hàn gắn.

Và có lẽ sẽ chẳng bao giờ có chuyện đó xảy ra.

Akiko gạt nước mắt rồi ngẩng đầu buồn bã nhìn Jack.

Nó biết nhất định cô bé đang đau buồn nhiều lắm, không chỉ vì Yamato, và cả chuyện đứa em trai nữa, Độc Nhãn Long chết đi cũng chôn theo hi vọng tìm thấy Kiyoshi vào lòng đất.

“Mãi mãi bên nhau,” cô bé cầm tay nó thì thầm.

Jack chưa kịp trả lời, tòa tháp đã lại rung lên sau một đợt pháo kích. Căn mật thất đổ ụp xuống chôn vùi thanh đoản kiếm của Jack, và rất có thể là cả bọn chúng nữa.

“Mau đi thôi,” Jack vừa nói vừa kéo tay Akiko đứng dậy, đoạn nhặt cuốn *hải đồ* bỏ trở vào trong giỏ.

Lần này nó tìm lại được món bảo vật của cha, nhưng lại đánh mất tất cả.

Cặp song kiếm của thầy Masamoto. Người bạn thân thương Yori. Và cả đứa em trai anh hùng.

Nó nhất quyết sẽ *không* để mất Akiko.

Suy nghĩ duy nhất trong đầu nó bây giờ là tẩu thoát.

THẦY KYUZO

Jack và Akiko lao nhanh xuống những bậc thang, băng qua xác Satoshi và đoàn tùy tùng. Nó dừng lại nhặt hai thanh đoản kiếm *wakizashi* lên, một cầm trên tay, một giao cho Akiko, cô bé đã để mất cây cung của mình trong trận hỗn chiến lúc này.

Trên tầng sáu, hai đứa thấy rất đông ninja của phe Lãnh chúa Kamakura đã lọt vào tòa tháp. Ngay trước bậc thang là xác của bốn vị võ sĩ, xa hơn một chút, bọn ninja thoắt ẩn thoắt hiện, thích sát từng lính một.

“Lãnh chúa Takatomi!” Akiko lên tiếng. “Lúc này ông ấy nói muốn đi kiểm tra tình hình Emi.”

Nói đoạn cô bé lao luôn về hướng hành lang bên cạnh, Jack theo sát phía sau. Lúc gần đến cánh cửa giấy, họ nhận ra điều mình lo sợ đã trở thành sự thật. Tất cả vệ sĩ của ông đều đã bị cắt cổ chết theo cùng một kiểu.

Nhìn qua cánh cửa mở rộng, Jack thoáng thấy Lãnh chúa Takatomi đang pha trà. Một cảnh tượng quá kì quặc giữa màn chém giết bên ngoài. Ngay cạnh ông là Emi, tay cầm cốc, một chân băng bó duỗi thẳng ra. Họ đang bị bao vây bởi bốn tên ninja. Nhưng chúng không tấn công, mà ngược lại còn có ý bảo vệ bắt sống hai cha con lãnh chúa. Xem chừng ông bạn Kamakura đã có sẵn dự định gì đó dành cho họ rồi.

Jack bắt gặp ánh mắt Emi nhìn về phía mình. Cô bé tuyệt nhiên bình thản khi nhìn thấy chúng, thậm chí còn lắc đầu khi Jack làm dấu hiệu xông vào cứu. Emi mỉm cười nâng cốc trà trên tay lên như cha rồi nói gió, “Tạm biệt, Jack.”

Một võ sĩ bị hai tên sát thủ đuổi theo xông vào dãy hành lang. Jack và Akiko lén theo hướng ngược lại leo lên tầng sáu vào thư

phòng Cha Bobadillo rồi đi theo lối bí mật.

Bên ngoài là một bãi chiến trường hỗn loạn.

Lính Xích Quỷ đã vượt qua lớp phòng ngự cuối cùng, những người lính trung thành với Satoshi chỉ còn biết cố sức chiến đấu làm chậm bước chân của chúng mà thôi. Một tay Xích Quỷ có vẻ ngoài cực kì hung tợn nhìn thấy Jack và Akiko liền chạy ngay lại. Áo giáp hắc đầm đìa máu của những nạn nhân của hắn. Tên này tuy nhỏ con nhưng uy dũng như mãnh hổ vậy.

Bọn chúng vừa định chạy thì tên Xích Quỷ bất ngờ tháo mặt nạ ra.

Trước mặt lũ trẻ là thầy Kyuzo.

Akiko thở phào nhẹ nhõm hạ thấp vũ khí xuống. Nhưng càng lại gần chúng, vị võ sư Thể Thuật càng nhăn mặt, ông ta luôn tay rút đoản kiếm ra khỏi đai lưng. Nhìn thấy sát khí tỏa ra từ cặp mắt người đàn ông. Jack vội vàng đẩy Akiko tránh ra. Chẳng lẽ thầy Kyuzo cũng cùng một ruộc với tên Kazuki. Ông ta đã quy phục Lãnh chúa Kamakura, bây giờ còn định giết chúng lập công.

"Jack!" thầy Kyuzo hét lên rồi phóng dao về phía nó.

Bị kẹt giữa bọn ninja, lính Xích Quỷ và ông thầy điên loạn, Jack chẳng còn chỗ nào thoát thân.

Lưỡi dao xẹt qua vai Jack - cắm phập vào tên ninja đang lén lút sau lưng nó. Tên sát thủ đổ gục xuống đất.

"Cẩn thận, bọn ninja ở khắp nơi đó," thầy Kyuzo lớn tiếng mắng mỏ trong lúc kéo thanh đoản kiếm ra khỏi người tên ninja lau chùi sạch sẽ. "Thế thằng Yamato đâu rồi?"

Jack sững sốt đến không nói nổi lên lời. Phần nhiều cũng vì hổ thẹn do đã nghi oan cho vị võ sư.

"Cậu ấy chết rồi," Akiko đáp bằng giọng xúc động. Thầy Kyuzo trừng mắt nhìn hai đứa rồi đeo mặt nạ trở vào. "Đi nào, thầy Masamoto đang chờ đấy."

Nói đoạn thầy giật luôn hai thanh kiếm của chúng quăng đi. Không một lời giải thích, ông xách cả hai đứa lên đưa vào một hành lang dẫn xuống dưới. Bốn tên Xích Quỷ tiến ngay lại thăm dò. Jack và Akiko nhìn nhau đầy lo lắng.

“Nhanh coi!” thầy Kyuzo rít lên đẩy bọn chúng từ phía sau.

Bọn giáp đỏ thấy vậy bèn bỏ đi.

Thầy Kyuzo không chút chần chờ tiếp tục hộ tống Jack và Akiko đi đến tầng cuối tòa tháp. Lúc cả ba đã gần ra đến cổng, một tên Xích Quỷ sừng vàng tiến lại chặn đường.

“Bọn này là tù binh chờ hành hình,” thầy Kyuzo sỗ sàng giải thích.

“Ô, thế thì cứ để tao ra tay,” tên Xích Quỷ với tay lấy kiếm.

“Không được!” vị võ sư Thể Thuật bình tĩnh đáp.

Tên sừng vàng lập tức trợn trừng mắt. “Mày dám cãi lời tao đấy hả?”

“Nhưng bọn này là của Lãnh chúa Kamakura,” thầy Kyuzo cúi đầu thi lễ rồi giải thích. “Lãnh chúa đã hạ lệnh nếu bắt được bất kì võ sinh nào của trường Nhị Thiên Nhất Lưu thì phải để đích thân ngài ấy xử lý. Nhất là, thằng ngoại quốc này.”

Nói đoạn ông mạnh tay kéo Jack ra.

Tên sừng vàng đành lùi lại, la hét ầm ĩ về thất vọng.

“Thôi được rồi,” hắn lăm bầm rồi xua tay cho họ đi.

Thầy Kyuzo cứ thế dẫn luôn hai đứa qua cửa.

Bên ngoài lác đác vẫn có vài cuộc giao tranh nhỏ. Ông dắt chúng đi qua đó một đoạn rồi quay sang chỗ rừng cây bên phải, phía ngoài còn thấy xác một tay võ sĩ bị lột trần giáp trụ.

“Thầy Masamoto đang cầm cự với địch quân gần chỗ vườn trà,” vị võ sư Thể Thuật cời hăn mũ và mặt nạ phòng hộ ra thì thầm. “Lãnh chúa Takatomi đã hạ lệnh phải cứu cho bằng được các võ sĩ trẻ còn sống sót ra khỏi thành...”

Bất chợt, ông quăng mạnh con dao của mình vào một thân cây. Chỉ vài giây sau, tên ninja rơi khỏi cành cây đập đầu xuống đất chết.

“Không còn thời gian nữa đâu,” ông vừa nói vừa quan sát khu vực xung quanh. “Ở đây có một bí đạo, thầy Kano sẽ dẫn đường...”

“Thầy Kano vẫn còn sống à!” Jack hỏi ngay.

“Còn,” thầy Kyuzo đáp nhanh, xem chừng rất vội. “Bí đạo đó chính là đường ông ấy vào lại tháp sau trận chiến hôm qua. Cứ đi trước rồi tính chuyện tìm vũ khí sau.”

Ông lập tức ngừng nói khi thấy bóng sáu tên sát thủ hạ xuống từ trên cây.

“Đi đi!” thầy Kyuzo ra lệnh, đẩy mạnh hai đứa về hướng khu vườn.

“Nhưng như vậy khác nào tự sát,” Jack buột miệng nói khi nhận ra vị võ sư Thể Thuật đang định một mình kháng cự bọn ninja.

“Đừng tưởng tôi muốn bảo vệ cậu, cậu ngoại quốc,” thầy Kyuzo vặn lại. “Tất cả đều là vì ngài Masamoto mà thôi. Mau đi đi!”

Jack sửng sốt trước hành động hi sinh cao cả của người thầy. Trung thành với nguyên tắc võ sĩ Đạo, ông sẵn sàng đem mạng sống ra phục vụ mục tiêu bảo vệ mạng sống các võ sinh, bất chấp ác cảm bấy lâu đối với nó.

Quay đầu nhìn lại, Jack thấy thầy Kyuzo bị sáu tên sát thủ vây thành vòng tròn, thế mà ông vẫn bình tĩnh đưa tay ngoắc ngoắc khiêu khích chúng.

TRẬN CHIẾN CUỐI CÙNG

Jack và Akiko băng qua rừng cây hướng ra hòn đảo ngoài vườn trà. Thầy Masamoto và thầy Hosokawa đang cầm chân quân địch ở chiếc cầu đằng xa, hai người liên tục vung cặp song kiếm bay lượn như sao xẹt khiến bất kì tên Xích Quỷ nào dám liều mạng xông lên đều phải chịu chết.

Ngoài đảo, cô Yosa dùng tên tấn công bọn cung thủ đứng trên tường phòng hộ, những võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu còn sống sót chạy dọc theo chiếc cầu vào khu phòng trà. Bên trong thầy Kano đã chờ sẵn, ông lần lượt hướng dẫn chúng qua một cái cửa bí mật dẫn vào mật đạo bên dưới.

Lúc hầu hết mọi người đã an toàn rời khỏi, Jack và Akiko cũng băng qua cầu. Cho, võ sinh cuối cùng trong đoàn trưởng vừa định băng qua cửa thì bất ngờ một tên ninja đứng trên lối châu mai quăng tới vật gì đó tròn tròn màu đen to cỡ nắm tay. Vật này hạ xuống một cách nặng nề rồi từ từ lăn về phía Cho. Từ thân quả sắt tròn có thể nhận thấy dây cháy hồng trong đêm.

“Hỏa đạn!” Cho hét lên kinh hãi, mắt tròn xoe lộ rõ vẻ hoảng hốt.

Thầy Kano bèn tóm lấy cô bé kéo vào mật đạo rồi đóng sầm cửa lại.

Vài giây sau, sợi bắc cháy hết, hỏa đạn phát nổ phá nát phòng trà trên đảo. Cô Yosa mất đà chao đảo, Jack và Akiko lập tức nằm xuống tìm chỗ trú ẩn, gỗ và đá bay tung tóe khắp nơi.

Thầy Masamoto lao ngay tới, ánh mắt ông vừa dữ dội vừa cảnh giác. “Con có sao không?”

“Không ạ,” Jack nói rồi đỡ Akiko đứng dậy.

“Yamato đâu rồi?” thầy Masamoto lên tiếng hỏi.

Không biết phải báo tin dữ cho cha đỡ đầu của mình như thế nào, Jack chỉ cúi gục mặt xuống tránh nhìn vào mắt ông.

“Không!” thầy Masamoto thốt lên. Nói đoạn ông lắc đầu như thể không muốn chấp nhận sự thật. “Nói với ta rằng không phải như vậy đi.”

“Yamato đã cứu mạng bọn con,” Jack giải thích. “Cậu ấy ra đi trong vinh quang. Kéo theo cả tên sát thủ Độc Nhãn Long về thế giới bên kia với mình.”

Vết sẹo trên khuôn mặt thầy Masamoto đỏ rực lên như máu, ông đau buồn đến độ thanh kiếm cầm trên tay cũng run lên bần bật.

“Yamato còn chuyển lời rằng cậu ấy hiểu rõ nhiệm vụ của một người mang họ Masamoto. Hi sinh.”

“KHÔNG, nó chẳng hiểu gì cả!” thầy Masamoto ngắt lời. “Lẽ ra *ta* mới là người phải hi sinh tính mạng cho *nó* - cho các con - như cha ruột con từng làm vậy.”

Nước mắt ứa ra trên khuôn mặt vị võ sư nghiêm khắc. “Ôi, con trai... Yamato... chàng trai quả cảm của cha. Cha... tự hào về con.”

Nói đoạn ông hít một hơi thật sâu rồi rùng mình thở hắt ra.

“Cha sẽ *không* để con hi sinh một cách vô ích.”

Ông đưa mắt nhìn quanh phòng trà đồ nát, gỗ và đá đã bị mất lối thoát hiểm duy nhất. Cô Yosa gượng đứng dậy, nhưng một mẫu kim loại đã ghim sâu vào chân nữ võ sư Cung Thuật. Lúc cô tập tễnh bước đến, thầy Hosokawa cũng bằng cầu chạy lại. Bọn Xích Quỷ ổn định lại đội hình chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo.

“Akiko,” thầy Masamoto gấp rút quay về phía cô bé. “Ở đây còn lối nào ra được không?”

Cô bé chỉ lắc đầu.

“Nghĩ xem! Nhất định con phải nghe thấy điều gì đó chứ?”

“Mấy ngày trước bọn ninja có đề cập đến đường hầm dẫn vào một cái giếng,” cô bé nhú mày cố nhớ lại chi tiết. “Nhưng sau khi bàn bạc chúng đã quyết định bỏ ý tưởng này rồi.”

“Là Kim Thủy Tĩnh phải không?” Jack buột miệng, nhớ lại câu chuyện Yori từng kể. “Từ đó có đường thông ra bờ hào khu nội

thành."

"Tốt," thầy Masamoto nói ngay. "Chúng ta sẽ tới chỗ cái giếng đó!"

Ba người chạy theo chiếc cầu đằng sau phòng trà, cô Yosa và thầy Hosokawa cũng bám theo ngay sau, bọn Xích Quỷ đã bắt đầu đợt tấn công mới. Tên bắn sượt qua chỗ Jack, Akiko và thầy Masamoto trong lúc họ chạy vào vườn. Bất chợt phía sau có một tiếng thét, Jack quay lại, thấy cô Yosa trúng tên ngã gục xuống đất, Bọn Xích Quỷ áp sát rất nhanh.

"Cứ chạy đi," thầy Masamoto ra lệnh.

"Nhưng còn cô Yosa thì sao ạ?" Akiko kêu khóc đòi quay lại.

Nhưng thầy Masamoto đã nắm chặt tay cô bé. "Đã có thầy Hosokawa ở lại rồi. Thầy ấy sẽ biết phải làm gì."

Thầy Hosokawa đưa mắt nhìn rồi cúi đầu tỏ lòng tôn kính với thầy Masamoto.

Cha đỡ đầu của Jack cũng cúi thấp đáp lễ.

Jack cảm tưởng như giây phút trao đổi qua ánh mắt của họ còn chứa đựng ý nghĩa nhiều hơn lời nói rất rất nhiều.

Đây chính là lời vĩnh biệt của vị võ sư Kiếm Thuật.

Thầy Hosokawa bèn quay lại cứu cô Yosa. Ông gầm lên một tiếng rút kiếm chém xối xả những tên Xích Quỷ dám lại gần nữ võ sư Cung Thuật. Mỗi lần cặp song kiếm trong tay ông vung lên là lại có một tên địch ngã xuống.

Bọn cung thủ từ bờ tường bắn lén vào vai ông. Bất chấp cơn đau, thầy Hosokawa vẫn đứng vững. Thêm hai tên Xích Quỷ nữa chết dưới lưỡi kiếm của vị võ sư Kiếm Thuật. Nhưng đến mũi tên thứ hai, ông khụy hẳn gối xuống.

Và lại một lần nữa đứng dậy vung kiếm chém tới tên võ sĩ tiếp theo. Bọn cung thủ liên tục bắn tên, nhưng thầy kiên quyết không ngã xuống.

Ông đã bảo vệ cô Yosa đến hơi thở cuối cùng, cũng như giữ chân bọn Xích Quỷ đủ lâu cho ba người Jack, Akiko, và thầy Masamoto thoát ra giếng.

“Hẹn anh kết thúc trận tỉ thí ở kiếp sau nhé, bạn của tôi,” thầy Masamoto thì thầm rồi giục Jack và Akiko vào trong. Quyết bằng mọi giá phải cứu mạng hai đứa học trò cuối cùng.

“Con chắc chứ?” thầy Masamoto nghiêng mình nhìn vào lòng giếng sâu thăm thẳm nói.

“Không ạ,” Akiko thật thà. “Nhưng chúng ta chỉ có một cách để biết thôi.”

Nói đoạn cô bé trèo lên miệng giếng rồi men theo dây thừng hạ mình xuống dưới.

Tiếng reo hò của quân địch đã đến rất gần.

“Con đi tiếp đi, Jack,” thầy Masamoto ra lệnh.

Nó trèo vào trong, cẩn thận bám chân lên tường đá trơn tuột chuẩn bị trượt xuống.

“Chúng ở đây!” một giọng nói cộc cằn vang lên.

Thầy Masamoto bèn tuốt kiếm lao về phía cửa.

“Cha không xuống sao?” Jack hoang mang.

“Không, Jack ạ. Đây sẽ là trận chiến cuối cùng của ta.”

“Nhưng chúng ta đang chạy trốn mà!”

“Với các con thì đúng,” cha đỡ đầu của nó đáp. “Nhưng ta phải ở lại.”

“Tại sao?” Jack vẫn nài nỉ, cảm giác sắp phải mất thêm một người cha nữa khiến toàn thân nó tê tái. Thầy Masamoto đã cho quá nhiều mà chẳng đòi hỏi gì ở nó cả. Không từ ngữ nào có thể diễn tả hết lòng tôn kính và tình yêu thương nó dành cho người đàn ông này. “Để con ở lại! Con mới là người phải hi sinh để bảo vệ cha.”

“Đừng lo cho ta. Ta đã sống đủ rồi, chết cũng chẳng hối nữa. Nhưng con còn trẻ, phải cố sống để còn tiếp tục trận chiến của mình.”

“Nhưng...”

“Jack, con đã đủ cứng cáp để sống cuộc đời võ sĩ,” ông nở một nụ cười tự hào chan chứa tình phụ tử. “Đó là món quà quý giá nhất mà một người thầy, người cha có thể nhận được. Con đã trưởng thành rồi, con trai ta.”

Nói đoạn ông cúi đầu chào rồi khuất dần vào bóng đêm.

“Chính là hắc!” tiếng reo hò vang lên khắp cả khu vườn.

Nổi theo sau là âm thanh cả binh đoàn ầm ầm áp sát.

“Nhị Thiên Nhất Lưu vạn tuế!”

Jack không nỡ trèo xuống khỏi miệng giếng, nó muốn biết số phận cha đỡ đầu của mình sẽ ra sao.

Bên ngoài có tiếng kiếm va vào nhau, một người đổ gục xuống sàn.

Nhưng trận chiến vẫn tiếp diễn.

Thầy Masamoto rút cặp trường đoản nhị kiếm của mình ra. Không dễ gì khuất phục được tay kiếm số một Nhật Bản.

“DỪNG TAY!” một giọng cộc cằn vang lên. “Các ngươi sẽ chết sạch hết trước khi lấy được giọt máu đầu tiên của ông ta đấy.”

Jack nhận ra ngay người đang nói không ai khác chính là Lãnh chúa Kamakura.

“Để Masamoto cho ta xử lí!” ông ta hạ lệnh. “Tiếp tục truy quét, giết cho kì sạch bọn phản bội Thiên Chúa giáo!”

KIM THUY TÌNH

Jack cố trèo xuống nhanh nhất có thể. Nhưng bờ giếng trơn trượt rất khó bám chắc tay. Bên dưới, Akiko đã gần xuống đến đáy.

Nghe tiếng những tên Xích Quỷ vọng xuống từ bên trên, nó càng tăng tốc. Càng xuống sâu mọi thứ càng tối mờ mịt khiến nó hụt chân, và thế là bất chấp kinh nghiệm đi biển nhiều năm của mình, Jack không bám nổi vào bờ đá nhầy nhụa nữa. Nó rơi luôn xuống giếng, va cả vào Akiko.

Hai đứa rơi tồm xuống nước, Jack chìm sâu dưới đáy. Nó điên cuồng bơi lên, nhưng tấm áo giáp quá nặng cứ kéo nó xuống. Jack thử đạp chân phóng người lên, nhưng cũng không được. Tình thế của nó lúc này chẳng khác nào một cái thuyền đã thả mỏ neo.

Akiko luồn tay cởi dây buộc giáp ra, giải thoát nó khỏi cục nợ nặng nề. Jack nhanh chóng rũ nốt mớ cầu vai, gỡ tay rồi trôi ngay lên há miệng thở hồng hộc.

Lúc định thần xong, Jack ngó quanh nhưng chỉ thấy bốn bề là tường đá kiên cố. "Đường hầm đó ở đâu?" nó bắt đầu hoang mang.

"Ngay dưới nước đó," Akiko vừa đáp vừa rũ bỏ mẩu giáp cuối cùng ra khỏi người. "Lúc này lặn xuống tìm cậu tớ đã vô tình nhìn thấy. Có lẽ đây chính là lí do bọn ninja không dám dùng lối đi này."

"Vậy giờ bọn mình làm sao thoát ra đây?"

"Bơi."

"Cậu đang giỡn hay sao thế!" Jack hoảng hồn nhìn Akiko. "Làm sao bơi nổi."

"Cũng không xa đến thế đâu," cô bé nghiêm túc trả lời. "Nhà giếng này vốn cũng ngay cạnh tường sân trong mà. Những lúc lặn cùng mấy cô mò trai tớ còn bơi xa hơn thế này cơ."

“Nhưng tớ đâu phải cậu đâu, Akiko,” nó nhắc nhở cô bé, bắt đầu thấy rùng mình dưới cái lạnh của nước. “Chết chìm là cơn ác mộng tồi tệ nhất của một thằng thủy thủ đó.”

“Nhưng bọn mình đâu còn cách nào khác?”

Jack im lặng không đáp. Nó vừa nhớ ra một điều rất khủng khiếp.

“Cuốn *hải đồ*!” nó hốt hoảng. “Lúc tháo giáp tớ quên lấy nó lại rồi.”

“Đừng lo, để tớ đi lấy cho. Lấy món ấy dễ hơn mò ngọc trai nhiều mà.”

Nói đoạn cô bé hít một hơi thật sâu rồi lặn xuống dòng nước.

Thế là Jack ở lại một mình trong bóng tối, âm thanh duy nhất lọt vào tai là tiếng nước vỗ vào bờ giếng, thi thoảng mới có thêm giọng bọn võ sĩ bên trên la hét vọng xuống bầu bạn. Phải rất lâu sau mới thấy Akiko qua trở lên, trong tay là cái giỏ và cuốn *hải đồ* của nó.

“Của cậu này!” cô bé cười tươi. “Nhưng nước vào làm sao dùng được nữa?”

“Không sợ, đã có lớp giấy dầu bọc bên ngoài rồi mà,” Jack đáp rồi đón lấy cái giỏ từ tay cô bé.

Bất chợt, một hòn đá to rơi xuống ngay giữa hai đứa.

“Chúng đây rồi!”

Lại thêm một tảng nữa rơi ra từ vách tường, suýt chút nữa đã đập luôn vào đầu Jack.

Jack tự nguyện không cần Akiko khích lệ nữa. “Xuống hầm thôi,” nó nói rồi cố lấy tinh thần cho một đường bơi rất dài.

“Hít một hơi thật sâu, và nhớ phải bình tĩnh nhé,” Akiko hướng dẫn.

Rất nhiều đất cát tiếp tục rơi xuống lúc cả hai đứa lặn vào lòng nước. Akiko bơi trước dẫn đường. Khu đường hầm này tối đen như mực, chỉ có cách dùng tay mò đường chứ không thể nhìn bằng mắt. Thật là một trải nghiệm bơi lặn kinh khủng. Jack không biết đâu là lối ra, cũng như phải bơi bao xa thì tới đích nữa.

Jack cố đạp chân nhanh nhất có thể nhưng vẫn không theo kịp Akiko. Lúc mất liên lạc với cô bé, nó cũng bắt đầu hoảng loạn. Nổi

sợ hãi phải chịu cảnh chết chìm khiến Jack ngộp thở, tim đập mạnh, tai lùng bùng, sức ép đè nặng lên phổi. Nó không chịu nổi nữa phải há mồm thở ra, hậu quả là nuốt luôn vào hàng đồng nước lạnh.

Jack bỗng thấy nhẹ nhõm đến lạ lùng. Nó biết mình sẽ chẳng bao giờ đến được phía bên kia đường hầm, nên chẳng buồn bơi nữa, thả lỏng toàn thân, để mặc không khí thoát ra ngoài thành bong bóng. Điều kì lạ là bây giờ nó lại thấy bị chìm như thế này cũng hay. Chỉ ít cũng còn giữ được *hải đồ* bên người. Nó có thể gửi trả lại cho cha. Và sắp được gặp lại mẹ rồi.

Jack đã hoàn toàn chấp nhận số phận của mình.

Từ đâu một đôi môi ấm áp ngậm lấy, bơm không khí vào miệng nó. Như thể vừa được uống tiên đơn, Jack không còn đỡ dần nữa. Hóa ra lúc này nó đã suýt ngất nên mới có tư tưởng buông xuôi. Thật ra Jack vẫn còn khao khát cuộc sống lắm.

Akiko rời môi nắm cổ tay nó kéo đi theo đường hầm.

Một lúc sau, hai đứa trời lên được bề mặt lòng hào nội thành.

Jack thở hồng hộc như trâu.

"Tớ cứ tưởng đã mất cậu rồi chứ," Akiko vẫn còn quẩn trí.

"Vừa nãy... cậu..." Jack vừa nói vừa ho sặc sụa cả nước ra ngoài.

"Suýt!" Akiko ngăn nó lại. "Quân địch có mặt ở khắp nơi đấy."

Nhìn sang phía bên kia bờ, Jack thấy khoảng vài trăm binh sĩ chạy băng qua. Ngay cạnh nó và Akiko cũng đầy những xác chết nổi lềnh bềnh như gỗ mục trôi sông. Jack phải cố lắm mới không la lên khi nhìn thấy các xác không đầu trôi trước mặt, nó lấy lại bình tĩnh rồi cùng Akiko bơi thật nhẹ nhàng sang phía bên kia hào.

Hai đứa trời lên mặt nước rồi lao ngay vào tòa nhà gần đó ẩn náu. Lúc đã xác định mọi thứ vẫn an toàn, chúng mới tiếp tục di chuyển về phía bờ tường ngoại thành. Ẩn mình trong bóng tối, di chuyển thật nhẹ nhàng qua các góc sân và đường đá. Hành trình này rất chậm chạp khi chúng cứ phải liên tục tránh mặt địch quân.

Bất thành linh, một toán Xích Quỷ hành quân tuần tra ngay trước mặt chúng. Akiko vội vàng kéo Jack vào ngay chuồng ngựa bên cạnh. Con ngựa bên trong thấy động hốt hoảng, cũng may Akiko

nhẹ nhàng xoa bờm mới đỡ được nó vừa kịp lúc bọn võ sĩ giáp đỏ đi qua.

“Hú hồn,” Jack thở phào nhẹ nhõm.

“Cứ tiếp tục như thế này là quá nguy hiểm,” Akiko thì thầm. “Bọn chúng rải quân khắp các đài quan sát rồi.”

Nói đoạn cô bé nhìn sang một góc tối trên đường.

“Tớ có ý này,” Akiko nói rồi phóng ra khỏi chuồng ngựa để Jack lại một mình.

Một lúc sau, cô bé quay về, tay kéo theo xác một tay *ashigaru* phe Lãnh chúa Kamakura bị chết trong trận công thành.

“Hóa thuật,” cô bé lên tiếng khi thấy gương mặt ngu ngơ của Jack. “Kĩ thuật hóa trang của ninja.”

TÒNG SƠN ĐÁO HẢI

Thay vì vẻ an bình thường ngày, buổi sớm mai hôm nay lại tĩnh lặng một cách đầy chết chóc. Thành Osaka đã hoàn toàn yên ắng, những nhóm kháng cự cuối cùng bị tiêu diệt, lửa cũng được dập tắt. Lúc tia nắng mặt trời đầu tiên xuyên qua màn khói chiếu xuống bên dưới, quân đội Lãnh chúa Kamakura bắt đầu tỏ ra mệt mỏi. Không còn mối lo nào nữa, họ dần trở nên chủ quan, nhiều người còn gật gà ngủ trong lúc chờ lệnh mới. Duy chỉ có phía cổng chính vẫn có khá nhiều quân Xích Quỷ đứng gác.

“Tớ thấy không ổn đâu,” Jack càu nhàu trong lúc dẫn ngựa cho Akiko.

“Thầy Kyuzo đã làm được đấy thôi,” Akiko thì thầm đáp. “Cứ tỏ ra tự nhiên vào.”

Jack đưa tay chỉnh lại mũ và mặt nạ che mặt. “Mấy thứ này nhỏ quá, cứ trượt ra hoài à,” nó cắn nhả.

Lúc này Jack vận bộ giáp vàng xanh có gia huy Kamakura của tay *ashigaru* ban nãy. Nó cũng cầm luôn kiếm của ông ta. Akiko tìm được một bộ cung tên và áo giáp từ một tên võ sĩ cấp cao. Chiếc mũ của cô bé có hình mặt trăng lưỡi liềm thể hiện đẳng cấp cao quý, và lại rất vừa vặn. Chỉ trách cái xác lính bộ kia có đầu bé quá thôi.

Jack cứ lo bị lộ tẩy, nhưng bọn võ sĩ đang mệt mỏi kia còn chả buồn ngẩng đầu lên lúc chúng đi qua nữa. Nhờ có lệnh cho phép binh sĩ ra vào tự do của Lãnh chúa Kamakura nên hai đứa cũng không đến nỗi kì cục. Hơn nữa, ai lại ngờ được bọn khâm phạm đang bị truy bắt lại đường đường chính chính đi cửa chính như thế này.

Lúc hai đứa đến gần cổng hơn, một tên Xích Quỷ bước ra quan sát. Akiko gật đầu, đủ thấp để tỏ ra tôn trọng, nhưng cũng đủ

nhanh để thể hiện được quyền uy cao hơn của mình. Tay Xích Quỷ cúi đầu đáp lễ. Xong xuôi hẳn chuyển sang nhìn Jack. Nó cúi đầu chào thật sát. Tên kia cũng chào lại, dường như có hơi nhú mảy một chút.

Phía trước tên võ sĩ, Jack đã có thể lờ mờ thấy cảnh vật bình nguyên Tennoji. Tự do chỉ còn cách chúng đúng một cái cổng, khung sắt và cây cầu nữa thôi. Jack vừa đi vừa hồi hộp đếm bước chân.

Lúc hai đứa đi ngang qua, tên Xích Quỷ nhìn kĩ hơn vào mặt Jack.

"Mắt xanh?" hẳn ta lầm bầm, có vẻ như cũng không tin được điều mình vừa nhìn thấy.

Jack chợt dạ tăng tốc, và vô tình làm trượt cái mũ che đầu, khiến một mớ tóc vàng lộ ra ngoài. Tên Xích Quỷ lập tức tròn xoe mắt, chạy đến giật phăng cả mũ lẫn mặt nạ phòng hộ của Jack ra.

"*NGOẠI QUỐC!*" hẳn la lên, sửng sờ với phát hiện của mình.

Không chút chần chừ, Jack co giò đá luôn vào ngực của hắn.

Akiko lập tức kéo nó lên ngựa rồi phi nước đại.

"Đứng lại!" tên Xích Quỷ lồm cồm bò dậy hô hoán.

Bọn lính canh bên trong lúc này mới hoảng hồn nhìn theo bóng tay võ sĩ tóc vàng, nhưng Jack và Akiko đã vượt qua đến cổng rồi.

"Mau đuổi theo!" tên chỉ huy giận dữ.

Akiko quay lại nói với Jack. "Cầm cương hộ tống!"

Nói đoạn cô bé nắm chặt cung, tra tên rồi xoay người nhắm bắn sợi thừng giữ lưới sắt. Nhớ lại các bài Lưu đích mã trước đây, Akiko thả tay bắn mũi tên bay ra.

Và cắt trúng sợi dây thừng. Không chịu nổi sức ép, cả hệ thống lưới sắt sập ngay xuống.

Bọn võ sĩ đuổi theo chỉ còn biết đứng chết chân nhìn con mồi vượt qua cây cầu trở về với tự do.

Jack và Akiko vẫn phóng ngựa thật nhanh qua bình nguyên, cố gắng tạo khoảng cách xa nhất có thể. Nhưng hai đứa đã phải kinh hãi dừng lại với cảnh tượng trước mặt.

Đập vào mắt chúng là hàng nghìn, hàng vạn võ sĩ tử trận. Bình nguyên Tennoji phủ đầy xác người chết. Ngay phía sau, con hào trung tâm bập bênh tử thi nhiều đến nỗi có đập lên bằng qua cũng khó ướt được người. Quạ bay khắp chốn rĩa thịt, tiếng than khóc của những linh hồn không may mắn còn chưa chết hẳn vang dậy trời đất.

Jack lại nhớ đến cậu bạn nhỏ bé tội nghiệp của mình, rất có thể xác Yori cũng lẫn đâu đó trong chốn địa ngục trần gian này. Tại sao Lãnh chúa Kamakura lại có thể hi sinh chừng này mạng người chỉ vì dã tâm chính trị của mình cơ chứ?

“Có lẽ bọn mình nên men theo hướng đông về nhà mẹ tớ ở Toba,” Akiko gợi ý trong lúc tháo mũ treo cung vào cạnh yên ngựa. “Lúc này Kyoto không còn an toàn nữa đâu.”

Jack gật đầu, cố nuốt thứ cảm giác buồn thảm vào bên trong. Ít ra, nó và Akiko cũng đã thoát được màn thảm sát. Vẫn còn một tia hi vọng trong màn đêm tăm tối.

Vừa định kéo dây cương, Akiko bất ngờ giật mạnh người ngã lăn ra đất, một mũi tên cắm phập vào hông cô bé.

“AKIKO!” Jack gào lên nhảy xuống ngay bên cạnh.

Mũi tên đã xuyên qua lớp giáp, vết thương chảy máu rất nhiều. Jack vội vàng xé lá cờ hiệu *sachimono* của một cái xác ngay cạnh buộc chặt cầm lại. Akiko rên lên đau đớn lúc nó dùng sức siết mạnh tấm vải.

KHÔNG! Xin dừng, Jack cầu xin trong tư tưởng. Tại sao lại là lúc này. Chúng ta đã thoát được ra ngoài rồi cơ mà.

“Mũi tên đó vốn là dành cho mày đó, thằng ngoại quốc!”

Jack nổi cả da gà khi nghe thấy giọng nói vừa cất lên.

Nó quay lại và thấy Kazuki đang băng qua núi xác tiến về phía chúng.

Đối thủ cũ của nó vận bộ giáp đỏ của lính Xích Quỷ.

“Cung Thuật chưa bao giờ là điểm mạnh của tao, nhưng thôi cũng có thể xem là ông trời trả lại công đạo cho cái chết của Moriko vậy,” hắn vừa nói vừa vút cây cung đang cầm trên tay đi. “Mày sẽ phải chịu đựng, dần vật trong đau khổ,”

“Chính ngọn lửa của *mày* đã giết chết Moriko thì có,” Jack vặn lại.

“Không. *Mày* phải chịu trách nhiệm về việc đó, Kazuki đáp. “Trước khi lũ chúng *mày* đặt chân đến đây, Nhật Bản là một vùng đất thanh khiết. Ít ra thì bây giờ bọn ngoại quốc cũng sẽ bị quét sạch khỏi nơi này.” Hắn mỉm cười tàn độc. “Nếu không muốn chịu cực hình tra tấn.”

Nói đoạn hắn rút cả hai kiếm ra, vết máu tươi vẫn còn chảy ra từ lưỡi gươm.

“Là một bề tôi trung thành của Lãnh chúa Kamakura, cũng như người đã sáng lập ra băng Bọ Cạp, tao rất vinh dự - và sung sướng - được xử *mày* tội chết trong nhục nhã, ngoại quốc.”

Jack đành phải để Akiko nằm xuống rồi đứng dậy rút kiếm đỡ đòn tấn công của Kazuki.

Nó chỉ vừa kịp rút thanh đoản kiếm ra, Kazuki đã vung trường kiếm chém ngang tầm ngực. Gạt được đòn này, Jack rút nốt thanh *katana* ra đâm tới. Nhưng Kazuki dễ dàng đỡ đòn, dùng sức ép nó lùi lại phía sau. Ngay sau đó hắn đập vào bụng Jack một cái cực mạnh khiến nó bay luôn vào đồng xác người.

Jack vội vàng bò dậy thủ thế trước khi Kazuki kịp phóng tới. Kiếm hai đứa va mạnh vào nhau, Kazuki gạt luôn thanh *katana* của hắn và Jack sang bên rồi dùng tay kiếm còn lại đâm vào tim nó.

Một chiêu gạt và đâm hoàn hảo.

Nếu chưa từng được luyện qua tuyệt kỹ Nhị Thiên, có lẽ Jack đã bỏ mạng rồi. Nhưng cũng may nó dễ dàng nhận biết kẻ địch đang dùng chiêu gì nên kịp thời tránh sang bên. Mũi kiếm Kazuki đâm sượt qua tấm chắn ngực của Jack.

Hắn rửa vài câu rồi lại tiếp tục tấn công chớp nhoáng bằng cặp song kiếm. Jack cũng dùng cả hai thanh kiếm đáp trả. Vũ khí của chúng khóa chặt vào nhau.

Trong khoảng thời gian tiếp theo đó, Jack và Kazuki chỉ nhìn nhau trừng trừng, chuyển sang đấu tranh nội tâm. Jack nhận ra tia nhìn đầy lòng thù hận căm phẫn trong mắt kẻ thù. Nó nhớ đến Độc Nhãn Long, và biết rằng Kazuki sẽ không bao giờ dừng lại, cho đến khi lấy được mạng mình.

Thủ lĩnh băng Bọ Cạp tấn công trước, cùng lúc đập mạnh trường kiếm và đoản kiếm của Jack. Mỗi bên hai lần. Rất nhanh, Jack hoàn toàn bị tước mất vũ khí.

Một chiêu Thu Diệp Thức *kép*.

Jack không khỏi sửng sờ trước tài năng sử dụng kiếm siêu phàm của Kazuki.

Kazuki tung cước đập Jack ngã lăn ra đất. Sau đó, hắn cất thanh đoản kiếm, sẵn sàng dùng *katana* tung đòn kết liễu.

"Lẽ ra mày không xứng đáng chết như một võ sĩ," Kazuki nói. "Nhưng cho giữ lại cái thủ cấp thì lại càng không nên."

Jack liếc nhìn về phía Akiko. Cô bé đang loạng choạng đứng dậy.

"Khoan đã! Hãy cho tao được biết," Jack cố gắng câu giờ. "Tại sao mày lại ghét tao đến thế?"

"Vì mày là một thằng ngoại quốc," hắn ta rít lên. "Chỉ nhiều đó thôi là *đủ* rồi."

"Tao đã làm gì có lỗi với mày?"

"Mẹ tao qua đời cũng là vì lũ ngoại quốc chúng bây!" Kazuki đáp, tay run lên vì lửa hận bốc ngùn ngụt.

"Điều đó thì có liên quan gì đến tao?" Jack hỏi ngay.

Kazuki lập tức vặn lại. "Mẹ tao quá nhân từ nên đã cho một tay tu sĩ ngoại quốc vào nhà nương nhờ. Chính hắn ta đã lây bệnh cho bà ấy. Lũ chúng mày chỉ là một đám dịch hạch. Thứ ung nhọt *cần* phải bị loại trừ."

"Tao rất tiếc," Jack làm bộ van nài. "Chính mẹ tao cũng đã qua đời vì bệnh tật. Tao hiểu cảm giác của mày. Giận dữ, đau đớn, phụ bạc."

"Chả thay đổi được gì đâu," gương mặt Kazuki chỉ còn lại sự căm phẫn. "Quỳ lên!"

Akiko đã quá yếu nên dù đã đến được chỗ ngựa, cô bé vẫn không kéo nổi dây cung lên. Jack bèn quỳ dậy, đúng lúc này, tay nó sờ được phần thân gầy lìa của một chiếc cờ hiệu. Thế là nó cầm ngay lên vung mạnh, vừa kịp lúc Kazuki hạ kiếm xuống. Cú đánh này của Jack đập ngay vào hàm Kazuki khiến hắn ngã lăn ra đất.

Nó lập tức đứng dậy đá kiếm của tên cừu thù ra xa rồi giơ cao cây cờ lên trên, phần nhọn nhắm thẳng vào ngực Kazuki.

“Tòng sơn đao hải,” Jack nhắc lại nguyên tắc cốt lõi của tuyệt kĩ Nhị Thiên - làm mọi cách, dùng mọi thứ, miễn sao chiến thắng.

Kazuki trợn trừng mắt nhìn Jack cầm cây *sachimono* xuống người mình. Hắn thét lên kinh hãi, nhưng mũi nhọn chỉ đi xuyên qua bộ giáp cắm phập vào mặt đất bên dưới.

Tiếng thét lập tức nhỏ dần thành tiếng thút thít vì bị sốc.

“Mấy ngày qua tao đã thấy đủ cảnh chém giết rồi,” Jack nói rồi quay lưng đi, bỏ lại Kazuki và bộ giáp bị khóa chặt.

Jack vội vàng trở về với Akiko. Nó thấy cô bé run rẩy giơ cung lên bắn một mũi tên ra, sau đó đổ gục luôn vì kiệt sức.

Nó nghe tiếng Kazuki kêu la đau đớn phía sau. Tên này vẫn đang bị khóa chặt, cây đoản kiếm vừa định phóng vào lưng Jack rơi cách xuống đất, vẫn chưa hoàn hồn vì bị mũi tên của Akiko xuyên thẳng qua lòng bàn tay.

Akiko vẫn còn thở, nhưng mặt mày trắng bệch, xem chừng đã yếu lắm.

“Mình mau đi thôi,” Jack lên tiếng, bọn Xích Quỷ đang bắt đầu rời khỏi lâu đài đuổi theo.

Nói đoạn nó ẵm luôn Akiko lên ngựa, lẩm nhẩm cầu nguyện cảm ơn Takuan. Bây giờ là lúc nó cần phải phi ngựa nhanh, nhanh hơn bao giờ hết.

Lúc Jack ẵm Akiko phi nước đại vượt qua, nó còn nghe tiếng Kazuki nguyền rủa vắng vắng.

“Thằng ngoại quốc kia, tao sẽ báo thù!”

SHOGUN

Jack ngồi dưới gốc anh đào, ánh mắt nó dõi nhìn bầu trời Toba đang chuyển sang màu đỏ hoàng hôn. Đó đây có tiếng róc rách của nước đổ từ thác nhỏ tạo thành dòng chảy dẫn vào hồ loa kèn. Xung quanh nó là phong cảnh đẹp tuyệt vời tạo nên từ hoa và cỏ cây được chăm bẵm tỉ mỉ. Mọi thứ quá đẹp, quá yên tĩnh, đến mức tưởng như Nhật Bản chính là chốn thiên đường hạ giới.

Đối với Jack, khu vườn này là liều thuốc quý cho con tim của mình. Nó muốn tin rằng vẫn còn những điều tốt đẹp, những tia hi vọng trong cuộc sống. Hay như Yori từng nói, một thứ đáng để chiến đấu bảo vệ.

Ngay trên đầu nó là mũi tên nhắm bắn vào Độc Nhãn Long ba năm về trước, đến nay vẫn còn cắm sâu trên thân cây.

Mũi tên này nhắc nhở chúng ta phải luôn đề cao cảnh giác.

Jack nắm lấy thân tên rút mạnh ra.

Bóng đen trước đây ám ảnh nó đã biến mất.

Tên sát thủ từng gây náo loạn gia tộc Masamoto sẽ không bao giờ quay trở lại.

Jack bẻ mũi tên gãy thành hai mảnh.

Khung cảnh tuyệt vời này không nên bị vấy bẩn bởi thứ vũ khí chiến tranh.

Một ông cụ với bộ râu màu muối tiêu chống gậy băng qua cầu tiến về phía Jack.

"Cô ấy sao rồi ạ?" nó lên tiếng hỏi.

"Akiko đang hồi phục rất tốt," thầy Yamada vừa đáp vừa liếc nhìn mũi tên bị bẻ đôi trên tay Jack. "Một phát bắn không đủ để hạ gục nữ võ sĩ trẻ tuổi ấy đâu."

Hôm nay trông vị thiền sư già cả và mỏi mệt hơn bao giờ hết. Trận chiến đã cướp hết nguồn sinh khí, cũng như hằn sâu vào từng nếp nhăn trên khuôn mặt của ông. Thầy Yamada rên rỉ đau đớn trong lúc thả lỏng cơ thể ngồi xuống ghế đá cạnh con suối.

"Thầy có sao không ạ?" Jack lên tiếng hỏi.

"Thứ duy nhất giết được ta chỉ có thể là thời gian thôi, con trai," ông vừa nhăn nhó đáp, vừa dùng bàn tay xương xẩu xoa cái đầu gối của mình. "Câu hỏi đó nên dành cho con thì hơn."

"Con vẫn sống," Jack nói giọng đều đều. "Con biết mình phải biết ơn vì điều đó. Rất nhiều người trong chúng ta đã không thể trở về. Nhưng mà sao... mọi thứ cứ trống rỗng. Cả tội lỗi nữa. Con hối hận vì đã để Yamato, những người bạn, những người thầy ngã xuống vì muốn bảo vệ mình. Tất cả là vì cái gì cơ chứ? Lãnh chúa Kamakura đã thắng rồi. Một thằng võ sĩ người nước ngoài há còn chỗ dung thân trên đất nước này nữa sao?"

"Khi trời tối, ta sẽ thấy được những vì sao," thầy Yamada đáp, rồi ngẩng mặt lên rời.

Jack lắc đầu kinh ngạc. Thật không thể ngờ lúc nó đang giải bày tâm sự về những đau đớn, dằn vặt, lo lắng của mình mà ông ấy lại đi ngắm sao như thế.

"Cho dù tình thế xấu đến đâu, vẫn luôn có những tia hi vọng," vị thiền sư bắt đầu lí giải. "Đúng là chúng ta đã mất đi nhiều đồng minh quý giá. Nhưng cũng cần phải nhớ rằng cái chết của họ đã giữ lại mạng sống cho rất nhiều người. Thầy Kano dẫn lối cho các võ sinh của trường an toàn tẩu thoát. Cô Yosa được quân địch tha mạng, để tỏ lòng tôn kính với tinh thần quyết tâm cao độ thầy Hosokawa đã bỏ ra nhằm che chở cho cô. Vẫn chưa có tin tức gì về thầy Kyuzo, nhưng với cá tính đa mưu túc trí của mình thì cũng chẳng lạ nếu ông ấy kịp thoát thân."

"Thế còn thầy Masamoto thì sao ạ?" Jack cố tìm hi vọng cho mình.

Thầy Yamada mỉm cười nói. "Ta có tin tốt cho con."

Rồi nhanh chóng tắt ngấm. "Và cả tin xấu nữa."

Jack nín thở lắng nghe.

“Lãnh chúa Kamakura không giết thầy Masamoto. Nhưng cũng không cho phép ông ấy được mổ bụng chết trong danh dự.”

“Vậy bây giờ thầy ấy đang ở đâu ạ?”

“Khuất phục được tay kiếm số một Nhật Bản dĩ nhiên là một niềm tự hào lớn lao đối với Lãnh chúa Kamakura. Hiện nay thầy Masamoto đã bị lưu đày đến một ngôi chùa trên đỉnh Iawo. Ông ấy sẽ phải ở đó đến hết đời.”

“Chúng ta có thể đến giải cứu mà?”

Thầy Yamada chỉ lắc đầu. “Ta đồn rằng chính thầy Masamoto đã chọn lựa con đường đó. Nghe nói Lãnh chúa Kamakura muốn mời ngài về phục vụ dưới trướng của mình, nhưng ông ấy lấy lí do phải tỏ lòng tôn kính với những người đã khuất mà từ chối. Thật ra với cá tính của mình, thầy Masamoto sao có thể thờ phụng tên chúa công tàn ác như vậy được.”

Jack vừa thấy nhẹ nhõm, mà cũng vừa thấy buồn miên man. Cha đỡ đầu của nó vẫn còn sống, nhưng kết cục như thế này quả là nỗi hổ thẹn cho cả đời anh dũng của ông.

“Đừng lo lắng quá, Jack à,” thầy Yamada lên tiếng khi thấy vẻ thiếu ngủ trong mắt Jack. “Thầy Masamoto vẫn thường nói muốn sống những năm cuối đời trong yên tĩnh. Ông ấy vẫn ấp ủ dự định chép lại tuyệt kĩ Nhị Thiên cho các thế hệ kiếm sĩ mai sau. Cũng có thể xem đây là một dịp may hiếm có đi.”

Jack cười. Đúng là vị thiền sư của nó lúc nào cũng có thể tìm ra ánh sáng trong đêm đen.

“Thế còn Lãnh chúa Takatomi và Emi thì sao ạ?” nó hỏi tiếp.

Thầy Yamada gật đầu. “Emi vẫn mạnh khỏe. Lãnh chúa Takatomi là một người đàn ông thông tuệ. Dù bản tính tàn bạo, nhưng Lãnh chúa Kamakura vẫn nhận ra mình cần có bộ não hoạch định tương lai cho Nhật Bản.”

“Ý thầy là Lãnh chúa Takatomi đã quy hàng Kamakura? Phản bội lại tất cả chúng ta!?” Jack hỏi ngay.

“Ngài ấy không phản bội ai cả,” thầy Yamada nghiêm nghị. “Liên quân đã bại trận. Nhưng Lãnh chúa Takatomi biết rằng mình sẽ có

ích cho đất nước này hơn với cương vị giúp việc cho chính quyền mới, hơn là đi lưu đày, hoặc là chết.”

“Nhưng tương lai rồi sẽ đi về đâu? Tại sao ngài ấy không gây dựng lực lượng khởi nghĩa?”

Thầy Yamada động cây gậy xuống đất rồi nói. “Sau cơn mưa, trời lại sáng.”

Jack ngơ ngác nhìn vị thiền sư, nó ước gì ông ấy chịu bỏ thói quen ăn nói mập mờ của mình.

“Nhật Bản đã trở nên mạnh mẽ hơn trước khi nội chiến xảy ra. Tuy trái với mong muốn của nhiều người, nhưng Lãnh chúa Kamakura vẫn là người đầu tiên thống nhất được đất nước này. Nobunaga trồng cây, Hasegawa nhào bột, nhưng chính Kamakura mới là người ăn bánh!”

Nói đoạn ông hoan hỉ cười trước màn so sánh hình tượng của mình. Rồi nhanh chóng u sầu như trước.

“Lãnh chúa Kamakura đã tự xưng Shogun.”

“Shogun?”

“Đại tướng quân, lãnh đạo tối cao của toàn Nhật Bản. Ông ta đã độc chiếm quyền lực, tự xưng mình thuộc dòng dõi thiết kế Minamoto. Thiên Hoàng bây giờ chỉ còn là biểu trưng quyền lực. Toàn bộ đất nước đã nằm trong tay Lãnh chúa Kamakura. Và đây chính là vấn đề của chúng ta, Jack. Con có dự định gì cho tương lai chưa?”

“Cũng có,” Jack thừa nhận, “nhưng chẳng cái nào sáng giá cả.”

Thầy Yamada ngoắc ngoắc ngón tay trước mặt Jack. “Ta tưởng chính con là người đã nói với Yori, “Ở đâu có bạn bè, ở đó còn hi vọng.” cơ mà. Câu này rất chính xác.”

Jack đưa mắt nhìn về phía cánh cửa giấy đang mở ra.

Yori băng qua chiếc cầu, tay cầm một cành cây nhỏ nhắn.

Jack vẫn chưa hết kinh ngạc về khả năng ứng biến của bạn mình. Hôm Jack và Akiko băng qua bình nguyên Tennoji, nó bất ngờ tìm thấy thầy Yamada và Yori cũng đang rút lui trên cùng một con đường. Một sự trùng hợp đầy may mắn. Lúc đó Akiko cứ lúc tỉnh lúc

mê, Jack bắt đầu hoang mang không biết phải làm gì. Thấy vết thương của cô bé, thầy Yamada ngay lập tức rút đầu tên ra rồi hái thuốc chữa trị.

Trên đường về Toba, Jack mới được nghe Yori kể chuyện mình đã thoát hiểm như thế nào. Cậu bé nói trong lúc tình hình nguy cấp, bọn Xích Quỷ chuẩn bị giẫm nát đến nơi, không còn cách nào khác bèn nhảy luôn xuống bờ hào bên dưới. Từ đó Yori lại nấp dưới các xác chết máu me xung quanh tránh địch truy bắt. Đến nhá nhem tối mò lên chỗ bình nguyên Tennoji thì gặp thầy Yamada.

Nỗi vui sướng khi thấy Jack vẫn an toàn khiến niềm tin vào Phật Tổ lại càng bùng cháy nơi Yori. Có điều đằng sau bề ngoài sung sướng ấy, Jack biết Yori đã phải gánh chịu rất nhiều tổn thương trong lần trốn chạy này. Đêm nào cậu bé cũng lẳng lặng khóc nức nở.

Yori vừa cười vừa đưa cành cây cho Jack.

“Ông Uekiya nói bọn mình hãy trồng một gốc anh đào tưởng nhớ Yamato. Akiko bảo cậu là anh trai, nên việc chọn vị trí sẽ giao cho cậu.”

Jack cố nén nước mắt đón lấy cành anh đào từ tay Yori.

Đêm đó, khi mặt trời đã khuất hẳn sau núi, Jack, Akiko, Yori, và thầy Yamada trịnh trọng làm lễ trồng cây.

Jack tỉ mỉ ấn bít đất vào rồi khấn một lời cầu nguyện.

“Cành anh đào này không chỉ mang theo kí ức về một người bạn đã ngã xuống, mà còn chứa đựng hi vọng vào tương lai.”

CON ĐƯỜNG VÕ SĨ ĐẠO

Jack kiểm tra lại túi hành lí của mình một lần nữa.

Cuốn *hải đồ* đã được cất kĩ ở dưới cùng, bao bọc bên ngoài bởi lớp giấy dầu. Ngay bên trên là con búp bê *Daruma*, một con mắt nhìn nó trừng trừng qua ánh lửa. Trong đó cũng có một vò nước, hai hộp cơm, bộ kimono để thay đổi, và vài đồng tiền. Tất cả những thứ này, cả bộ kimono màu xanh nó đang mặc trên người nữa, đều được mẹ Akiko, cô Hiroko chuẩn bị cho. Những tấm áo này không có gia huy. Cô Hiroko cố tình làm vậy để không ai biết Jack xuất thân trong gia tộc đã từng chống đối Lãnh chúa Kamakura.

Đóng gói xong xuôi, Jack mỉm cười cất con hạc may mắn của Yori vào hộp cá nhân rồi giắt lên đai lưng. Chú chim giấy nằm ngay phía trên viên ngọc đen Akiko tặng, như thể gà mẹ bảo vệ trứng của mình vậy.

Jack đã định vác túi lên vai thì chợt nhớ vật thầy Yamada vừa trao. Nó bèn cầm lá bùa *omamori* lên, cột vào dây buộc túi. Bên trong lớp lụa đỏ này là một miếng gỗ hình chữ nhật đã được thầy Yamada viết phép. Vị thiền sư bảo lá bùa này có thể bảo vệ cho nó. Ông còn dặn tuyệt đối không được mở ra, nếu không phép sẽ mất thiêng. Hơn nữa, việc treo bùa trên túi sẽ làm người dân nhầm tưởng Jack là một Phật tử, sẽ sẵn lòng giúp đỡ nó trên đường đi.

Jack kéo cửa bước ra ngoài vườn.

Lúc đó mặt trời chưa lên, xung quanh hãy còn tối. Không khí vừa mát vừa trong lành. Jack đi giày vào rồi bước qua chiếc cầu gỗ về hướng cánh cổng ngoài vườn. Đặt tay lên chốt, nó nhớ lại lần đầu tiên mình chạy trốn khỏi căn nhà này. Nó đã tự gây cho mình rắc rối lớn - nhưng lại học được một từ tiếng Nhật vô cùng hữu ích. *Abunai*. Nguy hiểm. Jack biết khi bước ra khỏi cánh cửa này, nó sẽ gặp phải muôn ngàn mối họa diệt thân.

“Cậu định đi mà không nói lời từ biệt sao?” một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

Akiko đứng ngay sau lưng nó, tay chấp trước dải thắt lưng *obi*, tóc chải gọn gàng, cột cao buông thõng sau lưng. Cô bé nhìn nó bằng ánh mắt rất buồn, có phần trách móc.

Jack thấy đau lòng.

Nhưng tối qua trong bữa ăn nó đã nói lời từ biệt với mọi người rồi. Lúc đó Akiko cứ im lìm một cách lạ thường, Jack đã nghĩ chắc do cô bé chưa bình phục hẳn. Cô Hiroko nói nó muốn ở lại đây chừng nào cũng được. Thầy Yamada mời Jack cùng đi với Yori và ông lên chùa Tendai ở vùng Iga Ueno. Nhưng nó đã quyết rồi.

“Tớ phải về nhà đây,” Jack lên tiếng, tim nó tan nát khi phải nói lời từ biệt Akiko.

“Nhưng nơi đây cũng có thể là nhà của cậu mà,” cô bé nói giọng run run.

“Tớ không thể ở lại. Làm vậy sẽ khiến cho cậu và cô Hiroko gặp nguy hiểm. Mọi người đã bắt đầu đồn đại căn nhà này có chứa chấp người nước ngoài. Chẳng bao lâu nữa Lãnh chúa Kamakura sẽ phái người đến điều tra thôi.”

“Tớ sẽ bảo vệ cậu...”

“Không, lần này hãy để *tớ* làm người bảo vệ cậu,” Jack kiên quyết. “Đã đến lúc tớ chịu trách nhiệm cho hành động của mình. Ngày trước cũng vì cố tìm cách bảo vệ cuốn *hải đồ* mà tớ đã làm ảnh hưởng đến an nguy của cậu, Yamato, Emi, thầy Masamoto, và cả Lãnh chúa Takatomi nữa. Tớ *không thể* cho phép mình lặp lại sai lầm đó thêm một lần nào nữa. Trước khi chia tay, thầy Masamoto nói tớ đã trưởng thành. Điều đó cũng có nghĩa là tớ buộc phải tự đương đầu với khó khăn, thử thách.”

Akiko nhìn sâu vào mắt Jack và thấy ngọn lửa quyết tâm. Cô bé bèn cúi đầu chấp thuận quyết định của nó. Khi cô bé ngẩng đầu lên, vẻ u buồn đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một Akiko mạnh mẽ, tự tin mọi ngày.

“Một võ sĩ không thể khởi hành mà không cầm theo kiếm được,” cô bé liếc nhìn chỗ đeo vũ khí trống hươ của nó. “Chờ tớ một chút!”

Nói đoạn cô bé bước vào trong, Jack bất giác thấy tội lỗi kinh khủng vì đã không giữ được cặp song kiếm của thầy Masamoto. Sau trận chiến với Kazuki, nó hoàn toàn có thể lấy lại cặp kiếm nhật được, nhưng Akiko vẫn là ưu tiên cao nhất.

Cánh cửa giấy mở ra, Akiko trở lại, tay cầm theo một cặp trường đoản nhị kiếm.

"Jack, cậu là một samurai. Và một samurai thì phải luôn mang theo cặp song kiếm," cô bé cúi đầu nói.

Jack thật sự bất ngờ trước hành động này. Trong tay Akiko là cặp kiếm chuôi dệt màu đỏ đen cực đẹp nằm trong lớp vỏ bóng khảm ngọc.

"Làm sao tớ dám nhận," Jack từ chối. "Đây là kiếm của cha cậu mà."

"Nhất định ông ấy cũng muốn cậu giữ nó thôi. Vì tớ muốn như vậy. Gia tộc tớ sẽ rất vinh dự nếu cặp kiếm này có ích trên đường về nhà của cậu."

Cô bé lại càng cúi sát hơn, đẩy bao kiếm vào tay Jack.

Không còn cách nào khác, nó ngập ngừng đón lấy cặp song kiếm đeo vào đai lưng. Không kìm được tò mò, Jack rút trường kiếm ra. Lúc này trời đã tờ mờ sáng, ánh thép lấp lánh lộ ra một cái tên khắc trên lưỡi gươm.

Shizu.

Cặp kiếm có linh hồn thánh thiện.

Jack tra kiếm vào lại vỏ, bất giác nhận ra cả đời này mình sẽ mắc nợ Akiko. Nó muốn chí ít cũng đền đáp được gì cho cô bé. Nghĩ vậy Jack bèn tháo túi đi đường lấy con búp bê *Daruma* ra.

"Tớ chỉ có thứ này trao cậu mà thôi," nó vừa nói vừa đưa con búp bê tròn lăn cho Akiko.

"Nhưng còn điều ước của cậu," cô bé từ chối.

"Đó chính là lí do tớ muốn cậu giữ nó đấy," Jack đáp, kiên quyết bắt Akiko nhận. "Người duy nhất tớ có thể tin tưởng trao điều ước của mình."

Akiko nhìn thẳng vào mắt nó, tay hai đứa vô tình chạm vào nhau.

“Cậu nghĩ vậy thì tớ rất vui,” cô bé thì thầm. “Nhưng làm sao để biết lời ước của cậu đã trở thành sự thật?”

“Khi nào tớ về đến nhà, cậu cứ tô mắt còn lại cho nó là được.”

Akiko gật đầu, cũng chẳng cần phải hỏi làm sao biết được khi nào Jack về đến nhà làm gì cả. Linh tính sẽ tự cho cô bé biết.

Hai đứa vẫn đứng rất sát, tay chạm vào nhau xung quanh con búp bê. Dường như không đứa nào muốn thu tay về. Còn quá nhiều thứ cần phải nói. Mà Jack biết lời nói cũng chẳng diễn hết được. Làm sao có thể diễn đạt những kỉ niệm bên nhau? Những thử thách đã cùng nhau vượt qua? Làm sao nói cho Akiko biết cô bé quan trọng với nó như thế nào?

Những miền kí ức lại hiện về trong đầu Jack.

Một cô gái bí ẩn trong bộ kimono đỏ tươi. Bài học tiếng Nhật dưới gốc cây anh đào. Đêm ngắm trăng ở Nam Thiên Viên. Đón bình minh đầu năm ở đỉnh Hiei. Thác nước trong thử thách Tam Tổ Luân Hồi. Viên ngọc đen. Màn trình diễn trong hội thi Kị Xạ. Thân phận ninja giả bí mật. Phút chạm môi dưới lòng nước khi cô bé truyền hơi cho nó.

Biển vẫn đang vỗ gọi. Quê nhà, và đứa em gái đang chờ nó quay về.

Nếu được làm theo những gì con tim mách bảo, nó sẽ chẳng bao giờ rời khỏi đây.

“Tớ phải đi thôi,” Jack rút tay ra. “Cần có sự khởi đầu.”

“Ừm,” Akiko thoáng chút bối rối. “Cậu quyết định đi bộ là đúng đấy. Cưỡi ngựa sẽ gây ra nhiều sự chú ý không cần thiết. Nhớ đừng bao giờ tin ai cả, và cứ thẳng đường chính mà đi nhé.”

Jack gật đầu, mở chốt cửa rồi bước ra con đường đầy bụi dẫn vào thung lũng và hàng loạt cánh đồng trước khi lên dốc hướng về phía Nagasaki.

Jack cố tình bước đi trước khi chính mình thay đổi ý định.

Thế rồi nó đứng sững lại.

“Nếu tớ mà không trao cậu cái này thì Yori sẽ trách móc cả đời mất,” nó nói rồi với tay lấy mẫu giấy cất trong đai lưng.

“Cái gì vậy?” Akiko hỏi.

“Một bài *haiku*.”

“Cậu làm thơ tặng *tớ!*” cô bé kinh ngạc.

“Chủ đề là những trải nghiệm sẽ mãi mãi thuộc về... hai đứa mình,” Jack đáp.

Rồi quay người đi luôn trước khi Akiko kịp mở ra.

Đi gần đến khúc rẽ, nó chợt nghe tiếng cô bé gọi tên mình.

Akiko vẫn đứng đó, sau lưng là mặt trời buổi bình minh. Đường như cô bé vừa gạt nước mắt, mà cũng có thể là đang vẫy tay từ biệt nó. Duy chỉ có âm thanh truyền đến rất rõ ràng, thanh khiết.

“*Mãi mãi bên nhau.*”

Nói đoạn cô bé cúi đầu.

Jack cũng đáp lễ.

Khi nó nhìn lên thì Akiko đã đi rồi.

Jack đứng lại nhìn mặt trời, rất lâu. Nó tự hỏi liệu mình làm như vậy là đúng hay sai. Dù sao đây cũng là sự lựa chọn duy nhất. Nó không thể ở lại đây, ở lại đất Nhật Bản khi mà vị đại tướng quân chỉ lăm le lấy mạng mình. Về Anh Quốc, còn có đứa em gái cần có nó.

Jack xoay người đối mặt với con đường dài phía trước. Nó bước đi bước đầu tiên, một mình, trên chuyến hành trình võ sĩ đạo... trở về nhà.

CHÚ THÍCH NGUỒN TRÍCH DẪN

Dưới đây là danh sách những câu trích dẫn được dùng trong cuốn *Samurai trẻ tuổi: Long đạo*:

1. “Người chỉ làm việc chân tay là hạng vũ phu, người làm việc bằng trí óc là người trí thức, còn những ai biết phối hợp cả đôi tay, trí óc và con tim thì họ chính là người nghệ sĩ”, tác giả: Louis Nizer (luật sư kiêm nhà văn, 1902-1994).

2. “Một đất nước tách biệt trí thức với chiến binh sẽ rơi vào trạng thái trì trệ của bọn hủ nho, và háo thắng như một lũ bị thụt”, tác giả: Thucydides (nhà sử học người Hi Lạp, 471 trước Công nguyên - 400 trước Công nguyên).

3. “Khi trời tối, ta sẽ thấy được những vì sao”, tác giả: Charles Austin Beard (nhà sử học người Mỹ, 1874-1948).

* Những bài thơ *haiku* được sử dụng trong quyển *Samurai trẻ tuổi: Long Đạo*:

*Bầy nhạn trắng
Bay giữa tầng mây -
lượn trong nắng sớm.*

Tác giả: Chiyo, 1703 -1775

*Ô kìa! Một con bướm nhỏ
Đậu ở trên vai -
của Đức Phật.*

Nguồn: thơ *haiku* sau thời Bashō, 1643 -1694

Nửa đêm đánh rằm -

*nhưng nào có sao
khi ở một mình.*

Nguồn: dân gian, thế kỉ 17

*Tiếng chuông chùa
động trong không gian
giữa rừng anh đào.*

Tác giả; Chiyo, 1703 -1775

*Rút cặp cánh
ra khỏi thân chuồn chuồn
là nó thành quả ớt.*

Tác giả: Kikaku, 1661-1707

*Gắn cặp cánh
vào thân quả ớt
là ra con chuồn chuồn.*

Nguồn: *thơ haiku* sau thời Bashō, 1643 - 1694

*Bà làm mỗi bảo rằng
"Cô ấy chỉ có một con mắt
nhưng con mắt này rất đẹp".*

Nguồn: dân gian, thế kỉ 17

*Tiếng chuông chùa
xuyên giữa rừng hoa
nơi hạ giới? hay chốn thiên đường?*

Nguồn: *thơ haiku* sau thời Bashō, 1643 - 1694

*Vừa muốn giết,
Lại vừa không muốn giết...
Dưới ánh sáng
khuôn mặt tên ăn cắp,*

chính là anh trai ta!

Nguồn: thế kỉ 17, đối đáp theo đề từ

*** Chú thích về thơ haiku**

Nguyên lí làm thơ *haiku* trong quyển sách này được trình bày dưới góc nhìn của Anh ngữ, nên có thể không chính xác đối với những văn bản tiếng Nhật viết bằng Hán tự.

Haiku là định nghĩa do Masaoka Shiki (1867-1902) đặt ra vào cuối thế kỉ 19 nhằm chỉ những bài *hokku* (đoạn mở đầu của thơ *renga* hoặc *renku*) độc lập, nhưng về sau người ta cũng dùng để chỉ chung cho tất cả các thể loại *hokku*, không cần biết chúng được viết nhằm mục đích gì. Để tạo sự nhất quán cũng như dễ hiểu đối với các độc giả hiện đại, chúng tôi quyết định sử dụng *haiku* theo nghĩa thứ hai vừa nêu.

Để biết thêm chi tiết về thơ *haiku*, mời các bạn tìm đọc quyển *Sổ tay thơ Haiku* do tác giả William J. Higginson chủ biên. (New York: Kodansha, 1989)

THÔNG TIN VỀ VÕ SĨ ĐẠO

Võ Sĩ Đạo có nghĩa là “Con đường của một võ sĩ”, nó bao gồm một loạt các tiêu chuẩn đạo đức và tinh thần tương tự với tinh thần hiệp sĩ của phương Tây. Các võ sĩ Nhật Bản phải luôn tuân thủ một cách khắt khe bảy tiêu chí cơ bản này trong suốt quá trình luyện tập cũng như; sinh hoạt đời thường.

義

1. *Nghĩa*: một người có phẩm chất này phải luôn đưa ra được quyết định chính xác dựa trên các chuẩn mực đạo lí, luôn bình đẳng, công bằng với tất cả mọi người bất kể màu da, chủng tộc, giới tính hay tuổi tác của họ.

勇

2. *Dũng*: khả năng làm chủ tình hình bằng lòng quả cảm và sự tự tin.

仁

3. *Nhân*: sự dung hòa của lòng trắc ẩn và độ lượng. Nhân cùng với Nghĩa là hai nguyên tắc nhằm đảm bảo một võ sĩ sẽ không dùng sức mạnh của mình một cách lỗ mãng hoặc vì lợi ích cá nhân.

礼

4. *Lễ*: luôn nhã nhặn và cư xử lịch thiệp với người khác. Một người có lễ phải luôn tôn trọng tất cả mọi người.

真

5. *Chân*: hướng thiện, làm theo lẽ phải, luôn nỗ lực hết khả năng của mình, thành thật với chính bản thân, cũng như những người khác.

名誉

6. *Danh dự*: một võ sĩ phải biết cách phấn đấu tìm kiếm danh dự cho mình, cụ thể là luôn hướng tới thành

công, nhưng đi kèm với đó phải là những hành động đúng mực, không bất chấp thủ đoạn.

忠義

7. *Trung nghĩa*: là chuẩn mực quan trọng nhất, căn bản nhất; nếu không trung thành, tận tụy với nhiệm vụ được giao, cũng như với người khác, thì sẽ không bao giờ đạt được thành tựu như mong muốn.

GHI CHÚ

- [1] Đánh bạc bằng 3 quân xúc xắc.
- [2] Cây lá kim, lá xanh tươi bốn mùa.
- [3] Từ dùng trong lúc cụng ly.

SAMURAI

TRẺ TUỔI

4 - NGŨ ĐẠI - ĐỊA

CHRIS BRADFORD

CHRIS BRADFORD

SAMURAI
TRẺ TUỔI

4 - NGŨ ĐẠI - ĐỊA

Người dịch:
Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Tác phẩm: Samurai Trẻ tuổi: Ngũ Đại - Địa

Tác giả: Chris Bradford

Người dịch: Hoàng Hương Trang

Nhà xuất bản Kim Đồng, 2016

Dành tặng Karen

MỤC LỤC

Bản đồ: Nhật Bản - Thế kỉ 17

Lá Tâm Thư

1 - Tay Võ Sĩ Ngoại Quốc

2 - Trận Chiến Không Công Bằng

3 - Dây Iga

4 - Vua Của Tengu

5 - Ông Soke

6 - Ngôi Làng

7 - Kiếm Thuật

8 - Trưởng Làng

9 - Kẻ Thù Giấu Mặt

10 - Miyuki

11 - Mê Cung

12 -Ếch Ngồi Đáy Giếng

13 - Trận Chiến Trên Cây

14 - Tổ Sư Gia

- 15 - Ngũ Đại
- 16 - Ẩn Thuật
- 17 - Long Xuy
- 18 - Xuy Thiên
- 19 - Nguy Cơ Tiềm Tàng
- 20 - Thập Lục Bí Thức
- 21 - Giấy Gạo
- 22 - Phi Tiêu
- 23 - Người Vô Hình
- 24 - Lặn Sâu
- 25 - Tĩnh Tâm
- 26 - Màn Trình Diễn
- 27 - Đồ Đệ Của Tổ Sư Gia
- 28 - Chiếc Gối
- 29 - Thử Thách Sự Thật
- 30 - Nhiệm Vụ Đầu Tiên
- 31 - Hư Vô Tăng
- 32 - Dấu Hối Về Lòng Trung Thành
- 33 - Khu Vườn Chết Chóc
- 34 - Chỉ Lực Thức

- 35 - Cáo Buộc
- 36 - Thành Viên Của Nhẫn Tộc
- 37 - Thông Điệp
- 38 - Pháp Thuật Ninja
- 39 - Mục Tiêu Động
- 40 - Sơn Tặc
- 41 - Chờ Đợi
- 42 - Thu Hoạch
- 43 - Tập Kích
- 44 - Sân Làng
- 45 - Lửa Thiêu Dinh Trưởng Làng
- 46 - Chín Nhẫn Giả
- 47 - Con Số Xui Xẻo
- 48 - Pháo Đài Kasumiga
- 49 - Những Kẻ Say Rượu
- 50 - Chuồn Chuồn Bé
- 51 - Những Tên Lính Say Ngủ
- 52 - Gemnan
- 53 - Kẻ Phản Bội
- 54 - Phi Tiêu Lửa

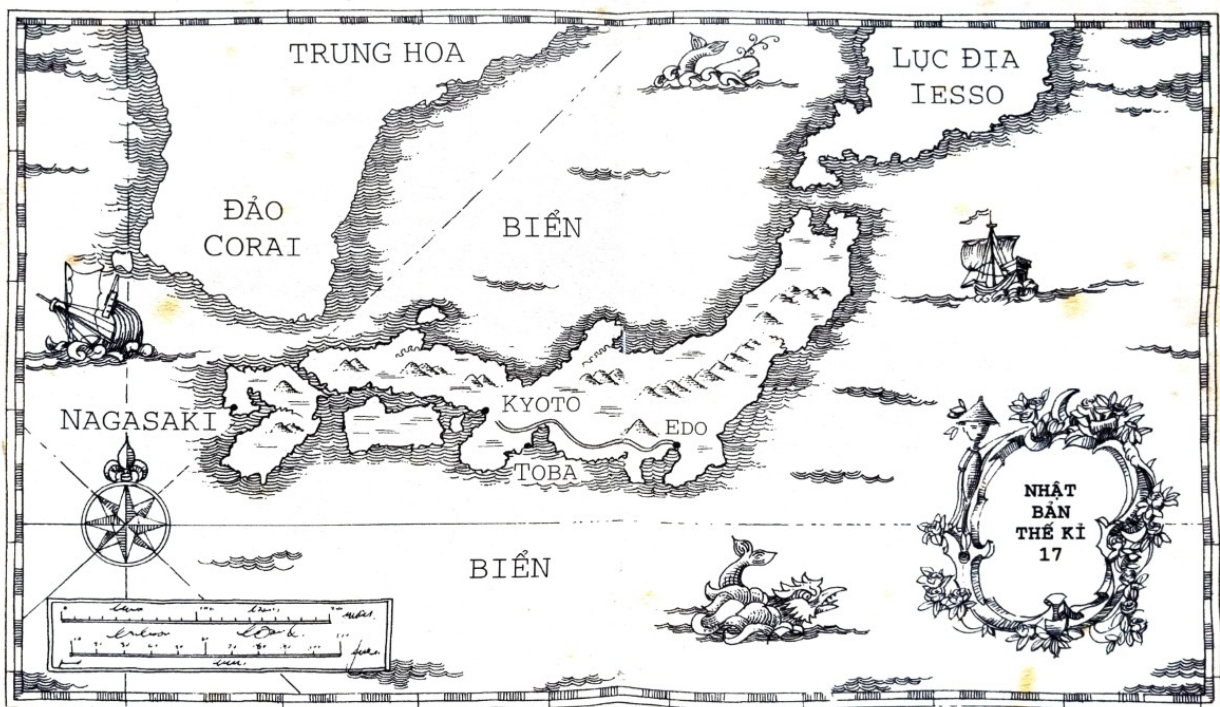
55 - Ninja Hay Samurai

56 - Ngũ Đại

57 - Chia Li Trong Hạnh Phúc

Chú Thích Nguồn Trích Dẫn

Thông Tin Về Võ Sĩ Đạo

ĐƯỜNG TOKAIDO

LÁ TÂM THƯ

Nhật Bản, 1614

Jess thân mến,

Anh mong một ngày nào đó lá thư này sẽ đến được tay em. Ở nơi quê nhà chắc em vẫn tưởng anh trai mình đã vĩnh viễn chìm sâu dưới lòng đại dương từ rất lâu rồi, nhưng thật ra anh vẫn sống, và sống rất khỏe.

Anh và cha cập bến Nhật Bản vào tháng Tám năm 1611, nhưng anh rất tiếc phải báo với em rằng cha đã qua đời trong một trận tập kích trên thuyền của chúng ta, cả đoàn thủy thủ của tàu Alexandria chỉ còn mình anh sống sót.

Suốt ba năm qua, anh sống dưới sự bảo trợ của một võ sĩ Nhật Bản tên Masamoto Takeshi, và theo học lò võ của ông tại Kyoto. Tuy ông đối xử rất tử tế với anh, nhưng sự đời thật chẳng bao giờ suôn sẻ.

Một tên ninja sát thủ tên Độc Nhãn Long đã được người ta thuê đi cướp cuốn hải đồ của cha (hẳn em còn nhớ vật này quan trọng với ông ấy như thế nào chứ?). Ban đầu tên này đã hoàn thành được ý đồ, nhưng nhờ có sự giúp đỡ của những người bạn võ sĩ, cuối cùng anh đã đoạt lại được.

Chính tên ninja đó là kẻ đã sát hại cha chúng ta. Tin này có lẽ cũng không giúp em nguôi ngoai được nỗi buồn, nhưng dù sao công lí cũng đã được thực thi, hẳn ta chết rồi. Cái chết này không thể giúp cha chúng ta sống lại được - anh nhớ cha lắm, và rất cần những lời khuyên răn, bảo ban của ông ấy nữa.

Nước Nhật vừa trải qua một cuộc nội chiến, những người nước ngoài như anh đã không còn được chào đón ở đây. Hiện anh đang

phải sống lưu vong, chỉ có thể hành động trong bí mật. Sắp tới anh sẽ tìm cách đi về phía nam của hòn đảo xa lạ này, hướng đến cảng Nagasaki, nếu may mắn có lẽ anh sẽ gặp được một chiếc thuyền nào đó chuẩn bị lên đường về Anh Quốc.

Tokaido, tên con đường mà anh đang đi, đầy rẫy những nguy hiểm tiềm tàng. Đối với anh lúc này, kẻ thù còn đông hơn rất nhiều so với bạn bè. Nhưng em cũng đừng lo lắng quá, ngài Masamoto đã dạy anh trở thành một võ sĩ, và anh sẽ chiến đấu để được trở về quê nhà bên em.

*Mong sẽ có ngày anh được trực tiếp kể với em về hành trình này...
Từ giờ đến lúc ấy, cầu Chúa phù hộ em gái bé bỏng của anh.*

Jack, anh trai em.

1

TAY VÕ SĨ NGOẠI QUỐC

Nhật Bản, mùa hạ năm 1614

“Ê thằng kia, mày đang ngồi chỗ của tao đó!” tay võ sĩ nạt nộ.

Jack ngừng húp bát mì của mình. Mặc dù lúc này gian nhà trọ ọp ẹp ở Shono, trong khu nhà nghỉ được dựng lên cho hành khách đi trên đường Tokaido vẫn còn rất nhiều ghế trống, nhưng nó chẳng đại gì hỏi ngược lại ông ta. Đội trên đầu chiếc mũ rơm rộng vành, Jack cố tình không nhìn lên và nhanh chóng dọn sang bàn bên cạnh. Xong xuôi nó lại tiếp tục húp một miếng thật to từ bát mì bốc khói nghi ngút.

“Ê, tao nói mày đang ngồi ở chỗ *của tao* đó,” người đàn ông nộ tiếp tục gắt gỏng, lần này tay đặt sẵn sàng trên chuôi kiếm như để thêm vẻ dọa nạt. Sau lưng hắn xuất hiện thêm hai đôi dép gỗ khác.

Jack cố giữ bình tĩnh. Từ lúc khởi hành tới giờ nó đã kiềm chế và tránh được vài vụ xô xát ngoài ý muốn. Cứ tiếp tục như vậy mới là thượng sách. Chỉ có điều, giữa lúc Nhật Bản đầy biến động thế này, mong muốn tưởng chừng nhỏ nhoi của nó hóa ra lại cực kì khó khăn. Ngay khi toàn thắng trận nội chiến trở về, Lãnh chúa Kamakura đã tự xưng Shogun, tức đại tướng quân, người nắm giữ quyền lực tối cao ở Nhật. Các võ sĩ dưới trướng của ông ta cũng nhân đó làm càn. Chìm đắm trong men say chiến thắng, các hũ rượu *saké* đầy ắp và hào quang của thứ quyền lực mới, họ luôn tìm cách sinh sự sách nhiễu dân chúng hoặc với bất cứ ai có địa vị thấp hơn mình.

Nếu chỉ nhìn thoáng qua, Jack trông không khác gì một người hành hương hoặc một nông dân nghèo. Nó mặc bộ kimono màu xanh đơn giản, chân đi guốc gỗ, đội mũ rơm đúng kiểu các nhà sư

và người nông dân lúc làm đồng. Phần vành rộng của chiếc mũ giúp che đi khuôn mặt ngoại quốc của nó.

Không một tiếng phản nản, Jack lại di chuyển sang một cái bàn khác.

“Mày *lại* đang ngồi lên chỗ của anh bạn tao đó.”

Hai người lính đi cùng hắn bắt đầu cười rúc rích. Jack biết nó chẳng thể yên thân với bọn này. Trước sau gì cũng phải rời khỏi đây thôi. Nếu để chúng biết thân phận thật thì nó sẽ càng thê thảm hơn nữa. Người nước ngoài, hay như dân bản địa vẫn gọi là ngoại quốc, đang phải chịu các đợt khủng bố khốc liệt ở khắp mọi nơi. Việc đầu tiên Shogun làm khi lên cầm quyền là ban hành đạo luật bài trừ toàn bộ người nước ngoài và người theo đạo Ki-tô ra khỏi Nhật Bản. Những ai thuộc diện này chỉ có con đường duy nhất là rời khỏi đây càng sớm càng tốt - nếu không muốn nhận kết cục bi thảm. Nhưng với những võ sĩ đang hăng hái lập công thì những người ngoại quốc này có chạy nhanh chân hết mức cũng chẳng thoát. Chỉ trong quãng ngắn từ Toba ra đến đường Tokaido mà Jack đã gặp cái xác bê bết của một tu sĩ Thiên Chúa giáo bị treo lên cây phơi khô dưới ánh mặt trời.

“Tôi ăn nhanh rồi sẽ đi ngay thôi ạ,” Jack đáp bằng giọng Nhật chuẩn.

Nó đã quá đói để có thể nghĩ đến việc bỏ lại bữa ăn này nên càng vội vàng dùng đũa gắp một phần mì khá to nuốt ừng ực. Cũng phải bốn ngày rồi kể từ lúc rời khỏi nhà Akiko, nó mới được ăn một bữa tử tế.

“KHÔNG! Tao muốn mày đi *ngay lập tức!*” tên võ sĩ quát to ra lệnh, động mạnh nắm đấm xuống mặt bàn.

Bát mì văng đánh cạch xuống sàn, bao nhiêu thức ăn bên trong đều vương vãi hết ra nền đất. Một bầu không khí im lặng sợ sệt bao trùm quán ăn. Những người khách ít ỏi trong quán lùi dần về phía cửa. Cô bé phục vụ cũng co người lại núp sau lưng cha phía sau quầy hàng.

Không còn cách nào khác, Jack buộc phải ngẩng đầu lên.

Tên võ sĩ vạm vỡ có bộ ria nhỏ xíu và cặp chân mày rậm rạp không khỏi sửng người kinh ngạc khi bắt gặp hai con mắt xanh biếc và mái tóc vàng của Jack.

“Một tên ngoại quốc!” hắn ta thốt lên.

Jack đành đứng dậy. Tuy mới chỉ là một thằng nhóc mười lăm tuổi nhưng nó đã cao lớn hơn khá nhiều người Nhật trưởng thành. “Tôi đã nói là sẽ đi ngay mà.”

Tên võ sĩ lập tức trấn tĩnh rồi đứng ra chặn đường nó. “Mày không được đi đâu cả,” hắn lên tiếng. “Mày là một thằng tị nạn bản thủ, kẻ thù của đại tướng quân.”

Hai tên còn lại cũng nhanh chóng áp sát. Một tên trong số này có bộ dạng gầy đét cùng cái mũi hẹp kéo hai mắt sát sạt lại, tên kia thì vừa béo vừa lùn nom chẳng khác gì một con cóc. Cả hai đều mang bên mình cặp trường đoản song kiếm đặc trưng - kiếm dài *katana* và kiếm ngắn *wakizashi*.

“Tôi chẳng muốn gây rắc rối cho ai cả,” Jack cố phân bua trong lúc siết chặt túi đồ đạc, sẵn sàng cho một cuộc tẩu thoát. “Tôi chỉ đang lên đường đến Nagasaki, biến khỏi Nhật Bản như yêu cầu của Shogun thôi.”

“Lẽ ra mày không nên có mặt ở đây *ngay từ đầu* mới phải,” tên gầy đét rít lên, đoạn nhổ toẹt một bãi nước bọt vào chân Jack. “Mau theo bọn tao!”

Jack ném luôn đôi đũa đang cầm trên tay vào mặt tên này hòng làm hấn phân tâm rồi vội vàng lao về phía cửa.

“Bắt lấy nó!” tay cầm đầu hô hoán.

Tên võ sĩ dáng ếch ộp túm chặt cổ tay Jack. Nhưng hấn nhanh chóng khụy hấn xuống, miệng rên rỉ đau đớn vì trúng phải đòn khóa tay *nikkyo* của Jack. Đây là một trong những thể thuật đầu tiên Jack học được ở Nhị Thiên Nhất Lưu, ngôi trường samurai đã cứu mang nó trong suốt ba năm qua.

“Cứu tao với!” hấn nhả nhỏ.

Tên thủ lĩnh lập tức tuốt gươm xông tới.

Đòn khóa của Jack đã gần như bẻ gãy cổ tay tên mập. Jack lập tức thả lỏng rồi ném hấn về phía kẻ tấn công, cùng lúc nhanh chóng

rút thanh trường kiếm *katana* đang được giấu trong túi hành trang ra. Khi đường gươm sắc bén của tay võ sĩ sắp vung xuống cổ thì lưỡi kiếm sáng lóa của nó cũng lóe ra khỏi vỏ.

Hai thanh *katana* va mạnh vào nhau giữa không trung. Trong khoảnh khắc, tất cả đều bất động.

“Một tay võ sĩ ngoại quốc!” tên cầm đầu la lên, mắt hăn mở to kinh ngạc.

“Chính nó đó!” tên thấp lùn vừa bò dậy vừa rên rỉ. “Tay ngoại quốc đại tướng quân đang truy nã!”

“Giá cho cái đầu nó không phải ít đâu,” tay samurai gầy đét cũng tuốt kiếm thủ thế.

Cả ba di chuyển bao vây Jack, cắt đứt mọi hi vọng thoát thân của nó.

Không còn cách nào khác, Jack buộc phải chiến đấu để chạy trốn.

TRẬN CHIẾN KHÔNG CÔNG BẰNG

Từ sau quầy hàng, cô bé phục vụ có mái tóc đen ngắn ôm theo khuôn mặt đặc trưng của người Nhật sợ hãi dõi theo diễn biến căng thẳng. Ánh mắt cô không rời khỏi Jack đang bị đẩy lùi dần vào góc quán.

Vì đây chỉ là nhà trọ dành cho thường dân nghèo khổ nên kết cấu của nó khá đơn giản, chỉ có tre nứa và giấy dán tường màu cháo lòng được chống đỡ bởi vài cây cột gỗ èo uột, bàn ghế ọp ẹp cũ mèm. Bên cạnh quầy hàng là một thùng gỗ đựng đầy rượu gạo *sake* cùng các bình đá dùng để rót cho khách. Jack thoáng thấy cha cô gái vội vàng cất giấu những chiếc chén sứ có giá trị vào trong, nó tự hỏi không biết sau nhà còn có lối thoát hay không. Cánh cửa chính - lối thoát thân hiển nhiên nhất nằm tận phía bên kia phòng và bị chặn ngang bởi ba tên võ sĩ tay cầm vũ khí.

"Mình có cần phải bắt sống nó không ấy nhỉ?" tên gầy hét lên tiếng.

"Không cần, đại tướng quân chỉ muốn thấy thủ cấp nó thôi." tay cầm đầu đáp.

Jack biết nó không thể đánh lại tất cả bọn chúng chỉ với một thanh kiếm nên cũng nhanh chóng rút cây đoản kiếm *wakizashi* của mình ra. Nó cầm chắc cặp trường đoản nhị kiếm trong tay, tư thế sẵn sàng phòng vệ. Cặp kiếm có phần cán màu đỏ sẫm tuyệt đẹp này vốn được Akiko trao cho Jack, người bạn thân thiết và cũng là thân thương nhất của nó. Trước đây chúng là món vũ khí yêu thích của cha cô bé, được rèn bởi nghệ nhân lừng danh Shizu, thợ rèn kiếm xuất sắc nhất mọi thời đại. Đây là lần đầu tiên Jack sử dụng cặp song kiếm này vào mục đích chiến đấu, nhưng nó vẫn cảm thấy rất chắc tay, lưỡi kiếm đạt được độ cân bằng trọng lượng cực kì tốt.

Tên thủ lĩnh lập tức cảm thấy chột dạ và bất ngờ trước lối sử dụng kiếm vô cùng khác người của Jack. Hầu hết các võ sĩ chỉ chiến đấu bằng trường kiếm mà thôi.

“Nó biết dùng tuyệt kĩ Nhị Thiên!?” tên mập hốt hoảng.

“Thì đã sao?” tay thủ lĩnh vội trấn tĩnh. “Chúng ta có những ba thằng cơ mà!”

Mặc dù lớn tiếng như vậy, Jack vẫn nhận thấy đầu thanh *katana* trên tay hắn hơi run run. Tuyệt kĩ Nhị Thiên vốn là một truyền thuyết trong giới võ sĩ - ngón nghề chiến đấu bằng song kiếm này chỉ được truyền cho những võ sinh ưu tú nhất của trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Rất khó có thể sử dụng thuần thục, nhưng một khi đã luyện thành thì có thể nói là gần như vô địch thủ. Ngài Masamoto, người sáng lập nên trường Nhị Thiên Nhất Lưu, cha đỡ đầu của Jack đã tỉ thí cả thảy hơn sáu mươi trận chiến mà chưa biết đến thất bại bao giờ.

“Nó lòe mình đó. Làm gì có thằng ngoại quốc nào học nổi tuyệt kĩ tinh xảo đó cơ chứ!” tay thủ lĩnh tiếp tục, nói đoạn đẩy luôn tên béo lùn về phía trước. “Giết nó cho tao!”

“Tại sao lại là tao?”

“Vì tao bắt mày đấy, được không?”

Tên võ sĩ dáng ếch ộp không còn cách nào khác, phải rút gươm thủ thế một cách miễn cưỡng. Jack liếc nhìn lưỡi kiếm của hắn. Hoàn toàn sạch sẽ trơn láng, không có chút sứt mẻ nào. Có lẽ tên này chưa từng tỉ thí thực tế lần nào trong đời cũng nên.

“Kh... Khôn hồn thì đầu hàng đi, thằng ngoại quốc!” hắn lắp bắp.

“Nếu không thì sao?” Jack ra vẻ thách thức, cố tình câu giờ trong lúc di chuyển ra sau chiếc bàn.

“Th... thì tao sẽ chặt đầu mày,” tên béo nói với giọng chả có mấy phần tự tin.

“Thế còn nếu đầu hàng thì sao?”

Không biết phải đáp ra sao trước câu hỏi cắc cớ này, hắn bèn quay đầu nhìn tay thủ lĩnh.

“Đầu mày *vẫn* phải rơi xuống đất,” tên này đáp lại kèm theo một nụ cười cay độc miệng ngoác đến tận mang tai.

Đoạn hắt đầu ra hiệu cho tên đồng đội gậy đét của mình.

“TẤN CÔNG!”

Cả ba nhất loạt xông về phía Jack.

Jack đá mạnh chiếc bàn về phía trước khiến tên thấp béo vấp phải, loạng quạng ngã xuống đất rồi luôn kiếm ra sàn. Tên gậy đét bèn vùng kiếm nhắm vào cổ nó, đồng thời tay thủ lĩnh cũng phối hợp bằng một đòn đâm thẳng bụng. Jack thụp xuống tránh đòn đầu tiên, cùng lúc gạt luôn đòn thứ hai bằng đoản kiếm *wakizashi*.

Không cho hai tên có cơ hội phản công, Jack nhanh chóng tung cước vào ngực tên gậy đét khiến hắn bay lên không trung đập vào một cây cột gỗ. Cú va chạm mạnh khiến cây cột gãy rãng rặc, cả nhà trọ rung lên khá mạnh. Không chút chần chừ, Jack xoay người vùng thanh trường kiếm chém về phía đầu tên thủ lĩnh. Lưỡi kiếm xé gió lướt đi khá cao so với mục tiêu.

“Hụt rồi thẳng ngu!” Hắn thét lên.

“Chắc không?” Jack vừa lên tiếng thì cái búi tóc củ hành trên đầu tên này cũng rơi bịch xuống đất.

Do quá sửng sờ khi thấy biểu tượng tự hào của một võ sĩ bị đứt lìa nên đến lúc hắn nhận ra tiếng cột gỗ gãy đổ xung quanh mình thì đã quá muộn. Đường kiếm ban nãy của Jack đồng thời đã cắt đứt một phần giá đỡ trần nhà khiến tấm xà khá cứng phía trên đổ ập xuống người tên võ sĩ làm tên này bất tỉnh ngay lập tức và bị chôn vùi dưới đồng tre nửa dày đặc.

Tên gậy đét hét vang rồi lại xách kiếm nhắm thẳng tim Jack phóng tới. Đòn liều mạng này của hắn khiến Jack bị đánh bật hẳn về phía quầy hàng. Tuy nó vẫn liên tục gạt đỡ nhưng một trong số những đòn chém bừa của tay võ sĩ đã vô tình trở thành chiêu cắt ngang bụng rất lợi hại.

May thay, ngay giây cuối cùng Jack vẫn kịp nhảy lùi ra sau. Lưỡi gươm bén nhọn chém vào thùng *saké*, dễ dàng cắt đứt cái thùng gỗ ra làm hai mảnh, rượu ào ào tuôn ra ngoài. Tên béo, lúc này đang quỳ gối cố với lấy kiếm, đã hứng trọn dòng rượu đổ như thác vào

mặt. Hắn vừa nuốt ừng ực trong vô thức vừa cười ngây dại như đã say xỉn nặng.

Tên võ sĩ gầy đét càng lúc càng thêm điên tiết. Hắn tiếp tục vùng kiếm quyết giết Jack cho bằng được. Bất ngờ, cô bé phục vụ bỗng nhiên xuất hiện từ phía sau quầy hàng, cầm luôn bát rượu bằng đá đập vào đầu hắn, khiến tên này lão đảo rồi rồi đổ gục luôn xuống sàn đất.

Hành động của cô gái khiến Jack sửng sốt.

"Mấy ông này uống rượu quá chén rồi," cô bé vừa nói vừa nở nụ cười ngây thơ về phía tên võ sĩ béo mập đang vùng vẫy trong bùn và rượu.

Một lát sau hắn cũng loạng choạng đứng dậy được, mặt mũi đầy rượu chảy tong tỏng. Vừa đảo mắt nhìn đồng bọn, hắn vừa tìm cách lùi xa khỏi Jack.

"Như thế này là không công bằng," hắn nói, thanh kiếm run lẩy bẩy trong tay.

"Từ đầu đã vậy rồi mà," Jack đáp lại, đoạn thực hiện một đòn Thu Diệp Thức.

Nó chém vào thanh *katana* của kẻ địch hai nhát, ngay lập tức khiến tên này đánh rơi vũ khí xuống đất.

Hắn chỉ còn biết giơ tay đầu hàng, miệng thốn thức, "Làm ơn đừng giết tôi!"

Trong chớp mắt, Jack đã dùng cả hai kiếm lia một đường dọc theo cơ thể tên võ sĩ khiến hắn khóc thét lên, tiếp đó tiếng thút thít chuyển dần thành rên rỉ đốn hèn.

"Tôi chẳng muốn làm hại ai bao giờ cả," Jack đáp rồi tra kiếm vào vỏ. "Tôi chỉ cần được yên ổn trở về nhà thôi."

Tên võ sĩ sững sờ nhìn xuống. Tuy chẳng có chút thương tích nào nhưng chỉ vài giây sau, dải đai lưng cùng bao kiếm và chiếc hộp gỗ cá nhân và các đồng xu lẻ của hắn đã nhất loạt rơi lộp bộp xuống đất.

Quá hoảng hốt trước kĩ năng kiếm thuật thượng thừa của Jack, kẻ bại trận nhanh chóng lùi ra khỏi nhà trọ.

3

DÃY IGA

Jack đưa mắt nhìn quanh bãi chiến trường. Quán ăn vốn đã ọp ẹp nay lại càng tàn tạ thê thảm hơn - phân nửa xà nhà đổ sụp, bàn ghế ngổn ngang, sàn bê bột rượu. Chủ quán ngây người ngồi trong góc quầy, hai tay ôm đầu thiếu não.

Thấy một xâu tiền xu nằm vương vãi trên sàn chỗ tên samurai lúc nãy, Jack bèn nhặt lên đưa cho cô bé phục vụ bàn. "Như thế này chắc cũng đủ rồi đấy."

Cô gái cúi đầu cảm tạ rồi cắt xâu tiền vào gấu áo kimono của mình.

"Sao em lại giúp anh?" Jack cất tiếng hỏi, chỉ việc cô bé dám đánh lại một võ sĩ đã là đáng ngạc nhiên rồi chứ đừng nói đến việc cứu giúp một thằng nước ngoài như nó.

"Ba tên này lúc nào cũng bắt nạt hành khách thôi," cô bé lí giải, đoạn lén nhìn Jack với vẻ ngưỡng mộ rồi nói thêm, "Chỉ có anh là người đầu tiên dám chống cự... và còn chiến thắng nữa."

Bên dưới chỗ xà tre, tên thủ lĩnh đã bắt đầu cất tiếng rên.

"Mau đi đi," cô bé hối thúc. "Lát nữa tên kia sẽ dắt theo nhiều võ sĩ khác đến đấy."

"Ai mà thèm tin lời một thằng cha lỏa lồ nồng nặc mùi rượu chứ?" Jack bông đùa.

Cô bé phục vụ cười khúc khích rồi im bật khi nghe thấy tiếng chuông báo hiệu từ phía chốt canh.

"Mau lên anh ơi!" cô bắt đầu hoảng.

Jack nhanh chóng vác hành lí lên vai rồi nhìn qua phía cổng trước. Lúc này đoàn võ sĩ đã sắp hành quân đến nơi.

"Theo em," cô bé dắt tay Jack vòng ra sau quầy hàng, qua một cái bếp nhỏ dẫn đến lối ra phía sau nhà trọ, đoạn dúm cho nó một ít cơm

đứng trong giỏ rơm. “Anh cầm lấy đi, cứ tiếp tục theo lối này tiến về phương nam nhé.”

Tay cô chỉ vào một con đường bẩn thỉu tách ra khỏi chính lộ chạy vào bìa rừng.

“Đường này dẫn đến đâu?” Jack hỏi

“Dãy Iga anh ạ.”

Jack lắc đầu thiếu não. Khu căn cứ địa của bọn ninja này là nơi *cuối cùng* mà nó muốn đến. Có điều tiếng bọn binh lính đập cửa xông vào từ phía sau đã chẳng cho nó lựa chọn nào khác nữa.

“Cứ bám vào đường mòn và cẩn thận với bọn giặc cướp nhé,” cô bé dặn dò.

“Cảm ơn em,” Jack đáp, nó biết cô bé đã phải hi sinh an nguy của mình để cứu nó. “Nhưng còn em thì sao?”

“Không sao đâu,” cô bé vừa nói vừa đẩy tay xua nó đi. “Họ hỏi thì em sẽ nói đã bị anh khống chế.”

“THẰNG NGOẠI QUỐC ĐÂU RỒI?” một giọng cốc căn vang lên từ bên trong nhà trọ.

Nghe thấy tiếng vang vang dạ dạ của chủ quán, Jack liền bỏ chạy thực mạng.

“Đừng quên tụi ninja nữa nha anh!” cô gái nói vọng theo.

Tẩu thoát khỏi binh lính của đại tướng quân để rồi phải tiến vào nơi hiểm địa của bọn cừu thù, Jack thừa biết con đường này chẳng khác nào đường tử. Nhưng nó chẳng thể suy nghĩ gì lúc này cả, khi mà tiếng quát tháo giận dữ của bọn samurai vẫn liên tục vang đến. Bọn chúng đã sẵn sàng cho một cuộc truy bắt. Bé gái ban nãy diễn kịch rất đạt, vừa ra vẻ hoảng hốt chỉ tay về phía đường mòn vừa tri hô, “Cướp! Cướp! Hắn cướp mất cơm nhà cháu rồi!”

Nhóc này lém lỉnh chẳng thua gì Akiko, Jack thầm nghĩ.

An tâm rằng cô bé sẽ không gặp rắc rối với bọn võ sĩ, Jack bèn tăng tốc chạy thực mạng, suýt chút nữa đã đến được chỗ bìa rừng thì bất ngờ bị cái gì đó đẩy mạnh từ phía sau khiến nó ngã nhào xuống đất. Choáng váng, Jack vầy vùng bò trên mặt đất. Nó quay đầu nhìn lại thì thấy một tên võ sĩ đang tiến sát sẵn sàng tung đòn

kết liễu. Bây giờ thì nó đã rõ nguồn gốc lực đẩy nọ - đuôi của chiếc mũi tên bắn ra vẫn còn đang rung rung đặng sau lưng nó.

Thế là hết. Chẳng có chút cơ may nào cho lòng thương hại đến từ tên võ sĩ.

Nhưng sao nó lại chẳng thấy đau.

Đến bây giờ Jack mới định thần nhận ra rằng đầu tên đã đâm vào túi hành lí chứ *không phải* da thịt nó. Vội vàng đứng phắt dậy, Jack lúi luôn vào khu rừng. Một mũi tên khác bay sượt qua đầu nó cắm phập vào thân cây ngay phía trước.

Jack không dám ngoái nhìn lại lần nào nữa. Nó dùng hết sức bình sinh chạy thật nhanh, tim đập liên hồi, lồng ngực cháy khô. Con đường mòn ngoằn ngoèo trong khu rừng càng lúc càng hẹp khi dần lên cao, hướng đến rặng núi sừng sững bao quanh tỉnh Iga.

Bọn samurai vẫn đuổi sát phía sau.

Lúc băng qua một rừng tre nhỏ, Jack quyết định tuốt trường kiếm chém vào các thân tre hai bên đường. Các thân tre liên tục đổ xuống sau lưng nó, lấp luôn lối đi khiến các võ sĩ truy đuổi bị cản đường, phải chặt phá xông lên.

Trò này tuy sẽ câu được ít thời gian, nhưng Jack biết nếu cứ đi theo đường mòn thì trước sau gì bọn chúng cũng bắt kịp. Nghĩ vậy, ngay khi gặp chỗ rẽ, nó chọn ngay lối nhỏ nhất, có vẻ ít người qua lại nhất mà chạy. Càng chạy rừng lại càng rậm rạp hơn, tán cây che khuất mặt trời, không gian xung quanh nó chìm dần trong bóng tối.

Jack giảm tốc độ nghe ngóng. Tiếng hô hoán của bọn võ sĩ càng lúc càng xa dần. Nó thoát rồi - hay ít nhất cũng tạm thời như thế.

Jack hạ túi hành lí xuống thở hồng hộc. Treo ngay bên đầu túi cạnh mũi tên ban nãy cắm vào là túi gấm nhỏ màu đỏ mà thầy Yamada, vị thiền sư ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, đã trao cho nó. Trong đó chứa *omamori*, một lá bùa thiêng của Phật giáo với niềm tin sẽ mang lại may mắn cho người sở hữu. Lần này có lẽ nó đã may thật. Mở túi ra, Jack nhận thấy chính cuốn *hải đồ* của cha là vật đã cứu mạng mình. Mũi tên cắm thẳng vào lớp da bao bọc bên ngoài. Jack không khỏi bật cười trước sự việc kì lạ. Trước đây nó nhiều lần vào sinh ra tử để bảo vệ *hải đồ*, giờ thì *hải đồ* đã trả ơn lại cho nó.

Cuốn *hải đồ* là thứ *duy nhất* có thể đảm bảo cho một chuyến hải trình Thái Bình Dương an toàn. Rất ít tài liệu đạt được độ chính xác cao đến mức như cuốn *hải đồ* của cha nó, vì thế mà kỉ vật này mới bị người ta thèm khát cướp đoạt. Tuy nhiên vật này không đơn thuần chỉ là công cụ giúp đưa lối dẫn đường, bởi lẽ bất kì quốc gia nào sở hữu được nó sẽ kiểm soát được toàn bộ đường biển giao thương Đông - Tây, hay nói cách khác, quốc gia đó sẽ thống trị biển cả. Sinh thời, người cha quá cố của nó đã dặn nó tuyệt đối không được để *hải đồ* lọt vào tay kẻ xấu. Trên thực tế, chuyện này đã từng xảy ra rồi. Kẻ thù số một của Jack từ khi đặt chân đến Nhật Bản, tên sát thủ một mắt Độc Nhãn Long, dưới sự chỉ đạo của tu sĩ dòng Tên tha hóa Bobadillo, đã cướp cuốn *hải đồ* từ trong tay nó.

Jack phải nhờ đến sự giúp đỡ của Akiko và Yamato, con trai ngài Masamoto mới may mắn lấy về được... Nhưng cái giá phải trả thực vô cùng đắt - người anh em của Jack đã vĩnh viễn không còn nữa. Với cái chết của Độc Nhãn Long và Cha Bobadillo, trên đất Nhật Bản không còn nhiều người biết đến sự tồn tại của *hải đồ*. Nhưng một trong số ít ỏi những người biết đến sự hiện diện của cuốn sổ đó lại là vị Shogun mới - đại tướng quân Kamakura.

Cẩn thận rút mũi tên ra, Jack thở phào nhẹ nhõm vì chỉ có vài trang đầu của cuốn sổ là bị tổn hại. Đối với nó, cuốn *hải đồ* chính là phương tiện để thực hiện giấc mơ quay về Anh Quốc, giúp nó trở thành một hoa tiêu giỏi như người cha đã quá cố. Chỉ có như thế Jack mới có thể chu cấp cho cuộc sống của nó và đứa em gái - Jess. Ngoài ra, kỉ vật này còn mang ý nghĩa tâm linh, là sợi dây kết nối cuối cùng giữa hai cha con nó. Sau ba năm, Jack vẫn chưa thoát khỏi cảm giác trống trải trong lồng ngực. Nỗi đau đó không hề vơi nhẹ sau cái chết của Độc Nhãn Long, kẻ thù đã trực tiếp ra tay sát hại cha nó. Duy chỉ có *hải đồ* là giúp ích được đôi chút; bên trong cuốn sổ chứa đựng vô số những chỉ dẫn, mật mã, bản đồ do chính tay cha nó vẽ.

Jack bọc cuốn *hải đồ* vào trong lớp giấy dầu bảo vệ rồi đặt lại vào đáy túi đeo ngực, bên cạnh tấm áo kimono màu nâu dùng để mặc thay đổi, mấy xu tiền đồng và khay đựng cơm do mẹ Akiko chuẩn bị cho nó trước lúc lên đường đã cạn hết từ lâu. Nó để chỗ cơm mà cô

bé phục vụ ban này đưa cho vào khay rồi kiểm tra đến chiếc hộp gỗ nhỏ giắt bên hông. Bên trong chiếc hộp này nó đã cất kĩ con hạc giấy *origami* - món quà may mắn của cậu bạn Yori, và một viên ngọc trai đen cực hiếm mà Akiko đã tặng ngày trước.

Jack nhớ bạn lắm. Ngày qua ngày nó đều tự hỏi mình tại sao lại rời bỏ họ cơ chứ, nhất là Akiko. Việc phải nói lời chia tay với cô bé là điều khó khăn nhất mà nó từng làm. Từ ngày đặt chân đến Nhật Bản, Akiko luôn là một phần cực kì quan trọng trong cuộc sống của nó, đến mức mà giờ đây khi đã không còn cô bé ở bên, nó mới thấy mình thực sự lạc lõng. Thật ra, nó cũng chẳng còn lựa chọn nào khác. Một phần bởi đứa em gái bé nhỏ đang chờ đợi ở quê nhà, nhưng phần nhiều là do lệnh bài trừ người nước ngoài của đại tướng quân Kamakura. Với tình thế hiện nay, bất cứ ai dám bao che cho những người như nó đồng nghĩa với việc phạm tội chống lại chính quyền. Nếu Jack ở lại Toba, nó sẽ gián tiếp đem hiểm nguy đến cho gia đình Akiko.

Cứu cánh duy nhất lúc này của nó chỉ có thể là cảng Nagasaki ở phía cực nam của nước Nhật. Đây là nơi nó đang hướng đến. Quả thật con đường trước mắt nó còn quá dài và đầy gian truân.

Trước khi lên đường, Akiko đã căn dặn nó nên tránh đi đường chính và không nên vào các hàng quán dân cư, nhưng để làm được điều đó đâu có dễ. Nếu cứ bỏ qua hết các khu nghỉ chân dọc đường và chỉ đi trong các con đường mòn thì khả năng lạc đường sẽ rất cao, tốc độ di chuyển cũng sẽ rất chậm. Hơn nữa, quá đói khát, Jack chẳng còn cách nào khác phải ghé vào khu Shono ăn uống và mua lương thực dự trữ.

Xui xẻo là những chỗ nghỉ như vậy cũng đồng thời là chốt canh của quan quân.

Bây giờ lại được tin đám võ sĩ dưới quyền Shogun Kamakura đang ráo riết lùng sục khắp nơi truy nã mình, hi vọng đến được Nagasaki của Jack lại càng mờ mịt hơn bao giờ hết. Chuyện chiến đấu mở đường xuyên đến cực nam Nhật Bản của nó thật ngoài sức tưởng tượng và quá mức viễn vông.

Jack đã nghĩ đến việc dừng lại chờ thầy Yamada và Yori rồi cùng họ lên trú chân ở chùa Tendai ở Iga Ueno. Tuy con đường này sẽ rất

gian truân và hoàn toàn ngược lại mục tiêu ban đầu, nhưng ít ra nó còn có sự chở che và dẫn lối từ vị Thiền sư của mình. Jack có thể tưởng tượng ra cảnh vị thầy của mình chậm rãi bước đi giữa con đường núi với bộ râu tóc màu muối tiêu và những nếp nhăn trên khuôn mặt, nhưng tên cướp nào vô phúc gặp phải thì coi như tiêu đời. Thầy Yamada vốn là một *sohei* - võ tăng trong truyền thuyết - ngoại hình của thầy hoàn toàn trái ngược với kĩ năng chiến đấu vào loại thượng thừa ẩn sâu bên trong. Nhưng nhắc đến thầy thì có lẽ trí tuệ mới là thứ Jack được hưởng lợi nhiều nhất.

Chỉ khi không còn cố gắng nữa chúng ta mới thật sự thất bại, vị thiền sư từng nói với nó như thế. Và lời khuyên này đến giờ vẫn hoàn toàn chính xác.

Jack biết nó không thể mới vấp phải trở ngại đầu tiên đã vội vàng nản chí như vậy. Bản thân nó đã trải qua ba năm luyện tập gian khổ ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu cũng là vì ngày hôm nay. Jack biết trước sau gì nó cũng phải lên đường đi Nagasaki - và chỉ có kĩ năng chiến đấu điêu luyện của một võ sĩ mới có thể giúp nó hoàn thành tâm nguyện.

Nghĩ vậy. Jack siết chặt túi hành trang rồi đứng dậy. Khu rừng tre tăm tối đầy những âm thanh kéo kẹt rợn người theo mỗi đợt gió. Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng Jack. Rặng Iga chẳng hề thân thiện với những kẻ xa lạ. Đây là nơi Akiko cho rằng em trai út của cô bé, Kiyoshi đã bị tên Độc Nhãn Long bắt cóc, và đến nay vẫn chưa hề có chút tin tức nào lọt ra.

Jack quyết định tiếp tục chuyển hành trình. Giờ này mới tầm giữa trưa, nếu tìm được một con đường mòn thì nó vẫn có cơ may thoát ra ngoài trước khi trời tối hẳn.

Jack với tay lấy vò nước, uống một ngụm rồi rào bước qua khu rừng rậm tới một khu vực thưa thớt hơn. Đột nhiên, cả thế giới như đảo lộn, cây cối di chuyển loạn xạ trước mắt, bầu trời đổ sụp xuống còn đầu nó thì va mạnh vào một tảng đá.

Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì nó đã bất tỉnh nhân sự.

4

VUA CỦA *TENGU*

Đầu Jack đau như búa bổ, chân phải của nó đau nhức như thể bị kéo giãn ra trên giàn tra tấn, hai cánh tay nặng chịch như chì.

Nó chuển choáng mở mắt. Khu rừng vẫn lộn ngược, hơn nữa lại đung đưa qua lại như thể con lắc. Phải mất vài giây Jack mới nhận ra là bản thân nó đang bị treo ngược lên một cành cây, đồ đạc cá nhân rơi vãi khắp dưới mặt đất. Cặp kiếm, túi hành trang, vò nước, tất cả mọi thứ.

Jack đưa tay lên mặt cẩn thận sờ vào chỗ đầu bị va vào đá ban nãy, vẫn còn lại một mảng máu khô. vết cắt không quá nguy hiểm, nhưng có lẽ chấn động gây ra cũng đủ làm nó bất tỉnh vài giờ đồng hồ. Lúc này mặt trời đã gần xuống núi, khu rừng càng lúc càng mờ mịt.

Jack nhìn lên trên. Chân nó bị buộc vào một sợi dây thừng treo lơ lửng trên ngọn cây. Nó đã giẫm phải một cái bẫy. Một câu hỏi lớn trong đầu nó: bẫy của ai?

Rõ ràng cái bẫy này nhằm đến mục tiêu là một con mồi rất to, cỡ hươu nai... hay thậm chí là *người*.

Chẳng lẽ là bọn giặc cướp? Một giả thuyết khác là bọn ninja thì lại càng kinh khủng hơn nhiều. Dù cái bẫy này do ai dựng lên đi nữa thì nó cũng có thể chắc chắn một điều là than khóc sẽ chẳng có tác dụng gì. Làm vậy chẳng những đánh động bọn cướp hay ninja đặt bẫy, mà còn tự mình nộp mạng cho đám võ sĩ đang lùng sục nữa.

Jack chỉ có thể tìm cách thoát thân trước khi chủ bẫy quay lại. Nó cố với tay đến chỗ thanh trường kiếm *katana* bên dưới nhưng bất thành. Đến nỗ lực vung người đến sát hơn cũng không được. Món vũ khí ở quá xa tầm tay.

Jack bèn cong người lên cố tóm lấy đoạn thừng buộc quanh cổ chân. Đã bị treo quá lâu nên toàn bộ cơ bắp nó gần như rã rời cả. Phải gắng hết sức bình sinh nó mới tóm được đầu dây. Nhưng chỉ liếc nhìn qua thôi là Jack đã rửa thắm rồi. Với kinh nghiệm đi biển lâu năm, nó nhận ra ngay đây là kiểu buộc rất chắc ngày trước mình từng sử dụng. Với tình trạng toàn bộ cơ thể bị lực hút xuống như thế này thì nó chẳng có cơ hội nào gỡ được nút thắt cả.

Chỉ còn một giải pháp là leo lên dây.

Nghĩ vậy nó lại cố hết sức gập người lên trên, đúng lúc này bỗng có tiếng loạt xoạt từ phía bụi rậm. Jack sửng lại lắng nghe xem âm thanh phát ra từ đâu.

Một con sóc nhỏ xuất hiện từ bên dưới bò lên thân cây gần đó.

Nó thở phào nhẹ nhõm tiếp tục tìm cách thoát thân. Nhưng tim nó như muốn ngừng đập khi chợt nhận ra một tiếng loạt xoạt khác, lần này gần hơn hẳn.

Ai đó đang đến đây.

Trong ánh nắng chiều chạng vạng, một cậu bé đang tiến vào khu rừng thưa. Jack đoán cậu ta chỉ chừng mười tuổi, bằng em gái nó. Nhân vật lạ này vận bộ kimono đơn giản màu nâu đất, mái tóc ngắn màu đen buộc thành củ tỏi bên trên. Trong một khoảnh khắc, hai người cứ thế nhìn chăm chăm vào nhau. Cặp mắt đen láy như viên ngọc trai mà Akiko đã tặng Jack của cậu bé tỏ ra không chút sợ hãi. Jack thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút. Với sự trợ giúp của cậu bé này, nó có thể thoát thân trước khi người giăng bẫy quay trở lại. Nghĩ vậy nó cố nở một nụ cười thật thân thiện.

Cậu bé cũng cười với Jack, rồi dấm tay trong không khí vẻ hoan hỉ.

"Thành công rồi!" cậu hô vang.

"Thành công gì cơ?" Jack hỏi ngay.

"Bẫy của em!"

"Đây là do *em* làm đấy hả?"

Cậu bé gật đầu kiêu hãnh, đoạn hoan hỉ tiếp cận con mồi của mình chậm rãi quan sát thật kĩ càng.

“Trông anh ngộ nhỉ? Mặt đỏ chót hà.”

“Em thử bị treo ngược lên vài tiếng đồng hồ xem có giống vậy không biết liền!” Jack nói với giọng khó chịu.

“Tóc trắng nữa. Không bình thường chút nào.”

“Trắng đâu mà trắng. Vàng đấy chứ.”

“Còn cái mũi kia. Bự quá xá cỡ! Bộ anh là *Tengu* hả?”

“Không phải, được chưa?” Jack bực mình rít lên. So với những người châu Âu khác thì mũi nó chẳng to gì cho cam, nhưng từ ngày đến Nhật nó toàn bị những người ở đây cho là ngoại cỡ cả. “Giờ làm ơn thả anh ra đi!”

Cậu bé nhẹ nhàng lắc đầu. “Không được đâu. *Tengu* nguy hiểm lắm. Các anh toàn đi lừa gạt con người mà.”

“Anh sẽ không làm vậy đâu,” Jack nài nỉ. “Đến *tengu* anh còn chẳng biết là cái gì nữa cơ mà.”

Cậu bé cười lớn. “Thì dĩ nhiên là anh sẽ nói vậy rồi. Có bao giờ Thiên cầu chịu *thừa nhận* điều đó đâu.”

Nói đoạn cậu nhặt một cành cây rồi chọc chọc vào người Jack dò xét. “Trông cũng giống người đấy, nhưng cái mũi khổng lồ như điều hâu kia thì không lẫn đi đâu được.”

Tiếp theo cậu ta kiểm tra đến hành lí của nó. “Cây quạt phép của anh đâu rồi?”

“Làm quái gì có mà hỏi,” Jack vặn lại, nó bắt đầu thấy cực kì sốt ruột.

“Phải có chứ. Thiên cầu nào cũng có cả. Nó là thứ dùng để co giãn mũi của con người mà.”

Để túi đồ sang bên, cậu bé reo lên khi thấy cặp song kiếm lấp lánh của Jack.

“Ái chà! Của anh đấy hả?”

“Ờ.”

“Trước giờ anh giết được bao nhiêu võ sĩ rồi?” cậu bé háo hức. Nói đoạn cầm thanh đoản kiếm *wakizashi* lên múa may vung vẩy giả bộ chiến đấu.

Jack nhìn chăm chăm vào cậu bé bằng ánh mắt đe dọa nhất có thể rồi nói, "Nghe này. Khôn hồn thì thả *ngay* anh ra. Nếu không sẽ đến lượt em đấy."

Bất chợt cậu bé há hốc mồm rồi cung kính tra gươm trở vào vỏ. "Em biết anh là ai rồi," cậu nói bằng giọng kinh ngạc.

Phải thế chứ, Jack thầm nghĩ. *Ít ra cũng có chút tiến triển rồi. Chắc nó đã nghe qua chuyện một samurai người nước ngoài đang bị quan quân truy nã.*

"Anh là Sojobo, Vua của Thiên cầu. Ngày xưa chính anh đã truyền thụ kiếm pháp cho võ sĩ huyền thoại Minamoto, chỉ dẫn pháp thuật, còn giúp đỡ ngài ấy trong công cuộc tiêu diệt kẻ thù giết cha nữa. Ông của em thường kể rằng Sojobo khỏe gấp *ngàn lần tengu* bình thường! Không ngờ lần này lại bắt được..."

"Anh *không phải...*" Jack cắt ngang, nhưng rồi lại nảy sinh một ý định. "Ờ, đúng rồi. Anh là Sojobo đây."

"Biết ngay mà!" cậu bé lại hoan hỉ nắm tay lần nữa.

"Em cũng thông minh đấy, chúng ta kết thân nhé," Jack nói giọng thân thiện. "Tên của em là gì?"

"Hanzo," cậu bé lanh lợi cúi đầu.

"Nghe này, Hanzo, nếu em chịu thả anh ra, anh sẽ dạy em cách dùng kiếm như võ sĩ huyền thoại Minamoto ấy."

Cậu bé nhìn nó bằng ánh mắt thận trọng. "Ông em thường dặn rằng *tengu* luôn tìm cách bắt cóc trẻ con, bắt ăn côn trùng và phân động vật cho đến lúc phát rồ!"

"Anh hứa sẽ không làm như thế mà. Anh là Vua Thiên cầu, và anh có thể giúp em trở nên mạnh mẽ như Minamoto."

Hanzo nhú mào vẻ suy tư, đoạn quay đầu đi luôn chẳng thèm nhìn lại nó một cái.

"Em đi đâu đấy?" Jack hét với theo.

"Về khoe ông chiến tích bắt được Sojobo hùng mạnh. Sáng mai em sẽ quay trở lại."

"Nhưng em không thể để anh ở ngoài này cả tối được!" Jack phản đối.

Nhưng cậu bé đã khuất bóng sau rừng cây.

ÔNG SOKE

“Người này có thể ví như cá, tuy cần nước nhưng vẫn sống được trên cây nếu cần,” một giọng nói trầm trầm già nua vang lên. “Rất dẻo dai.”

Jack dần dần hồi tỉnh. Nó khát khô cả cổ, lại có cảm giác buồn nôn khó chịu. Đầu nó chắc đã sưng to gấp đôi so với lúc tối. Tệ nhất là chân phải chẳng còn chút cảm giác gì. Mọi nỗ lực thoát thân của Jack đều đã thất bại, nó buộc phải chịu chết chờ Hanzo quay lại.

Nó mở mắt ra thì thấy ngay một khuôn mặt tuy nhăn nhúm nhưng có vẻ hiền hòa. Cụ già có vóc người tầm thước cùng tứ chi gầy gò, trên đầu, trừ cặp chân mày màu muối tiêu ra thì hoàn toàn trọc hếu, vẻ mặt dường như luôn thường trực vẻ ngạc nhiên.

“Đấy, cháu đã bảo rồi mà, Vua Thiên cầu hẳn hơi luôn!” Hanzo tự hào nói.

“Rất ấn tượng,” ông cụ vừa âu yếm vỗ đầu thẳng bé vừa khen. “Nhưng cháu cũng nên cho Thiên cầu này uống nước đi chứ, trông có vẻ khát lắm rồi đấy.”

Nghe vậy Hanzo bèn nhắc vò nước lên ngang tầm miệng Jack. Jack sặc sụa bởi nước đổ được vào cổ họng thì ít mà chảy vào hai lỗ mũi của nó thì nhiều.

“Cảm ơn,” nó hẳn học.

“Một *tengu* biết lễ nghi à. Cũng lạ nhỉ,” ông cụ lên tiếng. “Có khi bên trong còn có điều chi khuất tất. Hanzo, cháu thả tù binh của mình ra đi.”

“Nhưng Thiên cầu biết pháp thuật đó ông ơi.”

“Không sao. Chúng ta sẽ bọc lót cho nhau mà, phải không nào?”

Cậu bé nhe răng cười toe với ông rồi chạy vào chỗ lùm cây. Vài giây sau, Jack thấy mình ngã đánh ục ịch xuống đất. Nó rên rỉ đau

đón xen lẫn thở phào nhẹ nhõm. Theo bản năng, nó ngay lập tức cuộn người lại tháo nút thắt quanh cổ chân tìm cách bỏ trốn, thế nhưng chỉ mới vớ được túi hành lí cùng vũ khí định đứng dậy thì đã khụy ngay xuống.

“Xoa chân một lúc đi. Sẽ giúp máu huyết lưu thông trở lại đó,” cụ già gợi ý trong lúc nó xê dịch về phía khúc gỗ gần đó. Ông cụ chống cằm trên chiếc gậy méo mó của mình thận trọng quan sát Jack.

Hanzo lúc này đã quay lại ngồi ngay bên cạnh.

“Thế, Sojobo - Vua của thiên cầu, cậu còn có cái tên nào khác không?”, ông lão vừa hỏi vừa nháy mắt với Jack ra chiều hiểu chuyện.

“Jack Fletcher,” vừa xoa cái đùi tê rần của mình Jack vừa lên tiếng đáp sau khi đã hớp thêm một ngụm nước.

“Rất hân hạnh được gặp cậu. Jack Fletcher. Ta là Soke. Thế, cậu từ đâu đến đây?”

“Anh Quốc.”

Cặp mày của ông cụ lại càng nhăn lên cao hơn bao giờ hết, vẻ muốn có câu giải thích ngay lập tức.

“Đó là một nơi cách xa hai đại dương, ở tận phía bên kia thế giới.” Nó lí giải.

“Đúng là Sojobo rồi!” Hanzo khẳng định. “Chỉ có Vua *Tengu* mới có thể bay được qua quãng đường xa đến vậy thôi!”

“Không, anh đến đây trên một chiếc tàu buôn. Trước đây anh từng làm thủy thủ.”

“Nhưng lại mang bên mình cặp song kiếm đại diện cho tầng lớp samurai,” ông cụ vừa nói vừa dùng gậy chỉ vào thanh *katana* và *wakizashi* của Jack.

“Ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, người ta đã đào tạo cháu thành như thế.”

“À! Cái ngôi trường võ sĩ danh giá đó hử?”

“Nếu vậy chắc ông cũng biết thầy Masamoto phải không?” Jack hỏi ngay. Lúc này vị võ sư huyền thoại vừa được nhắc đến đã bị đại

tướng quân Kamakura đày đến một ngôi chùa ở đỉnh Iawo, từ đó đến nay Jack vẫn chưa có tin tức gì thêm.

Ông Soke chậm rãi lắc đầu. "Danh thì đã nghe qua - dĩ nhiên thôi, tay kiếm số một hiện nay mà. Thế ông ta có dạy cậu tuyệt kĩ Nhị Thiên không?"

"Có, thầy ấy vốn là cha đỡ đầu của cháu."

Cụ già ngạc nhiên chớp chớp mắt. Thật khó tin khi một người nước ngoài như thế lại được nhận nuôi bởi gia tộc Masamoto cao quý. "Hừm, nếu vậy thì cậu cũng mang tước vị võ sĩ nhĩ. Hẳn cậu đã phải trải qua rất nhiều biến cố mới lưu lạc đến tận nơi xa xôi thế này. Các *Thiên cấu* đồng loại của cậu đâu cả rồi?"

"Chết sạch. Bị thảm sát bởi tên ninja đã tấn công tàu của cháu."

"Thế còn gia đình?"

"Năm cháu mười tuổi mẹ cháu đã qua đời do mắc chứng viêm phổi. Cha cháu thì bị Độc Nhãn Long hạ thủ. Bây giờ người thân duy nhất của cháu là đứa em gái nhỏ vẫn đang ở Anh Quốc mà thôi."

Ông Soke thở dài buồn bã, ánh mắt đầy vẻ cảm thông.

Nói đoạn nhìn sang Hanzo rồi vòng tay khoác lưng cậu bé. "Hanzo cũng giống cậu. Không cha, không mẹ."

"Nhưng cháu còn có ông mà!" cậu bé vui vẻ ngắt lời.

"Tất nhiên rồi, cháu ngoan," cụ Soke mỉm cười đáp, ngay sau đó lại quay sang phía Jack tiếp tục hỏi, "Thế cậu đang chạy trốn ai đó?"

"Chẳng ai cả," Jack đáp gọn lỏn. Dù trông hai ông cháu này không có vẻ gì nguy hiểm, nhưng nó cũng chẳng đại gì để lộ chuyện mình đang bị Shogun ra lệnh truy nã.

"Những cành cây gãy nát và dấu chân người chạy gấp rút trên đường tới đây lại không đồng tình với ý đó rồi. Ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu người ta không dạy cậu cách di chuyển bí mật à?"

Jack bồn chồn đổi tư thế, cố tình lảng tránh cái nhìn chăm chăm của ông cụ. Tuy ông Soke đã già nhưng không hề lẫn lẩn, ngược lại còn có vẻ rất tinh ý nữa.

"Một khi đã xác định được mục tiêu thì việc tìm ra không khó," ông cụ tiếp tục. "Trước sau gì bọn lính tuần cũng sẽ tìm thấy cậu

thôi.”

Nghe đến đây Jack không khỏi mở to mắt hoảng hốt.

Bất chợt cụ Soke nở một nụ cười bí hiểm. “Té ra bây giờ võ sĩ các cậu còn đấu đá *lẫn nhau* nữa cơ đấy. Cũng thú vị ra phết.”

Jack thu dọn đồ đạc rồi cầm kiếm đứng dậy, loạng choạng hướng về phía nam khu rừng.

“Nếu là ta ta sẽ không đi lối đó đâu,” cụ Soke khuyên răn.

Jack đứng ngay lại. “Sao lại thế ạ?”

“Samurai.”

Nghe vậy nó bèn quay đầu lại hướng đông, nơi mặt trời mọc.

“Đừng. Dãy Iga không phải là nơi cậu có thể tự mình vượt qua đâu.”

Bắt đầu bực mình, Jack lại tìm đường lần thứ ba.

Cụ Soke vẫn nghiêm nghị lắc đầu. “Lối đó có *cả* cướp và võ sĩ đấy.”

Đến đây thì Jack ngờ rằng ông lão này đang chơi xỏ mình, nó bèn cúi kính đáp. “Cũng phải liều một phen thôi.”

Nói đoạn nó loạng choạng bước vào một con đường dốc thoải, vừa đi vừa cố gắng lấy lại sinh khí cho cái chân của mình. Jack biết mình đã rất may mắn khi cái bẫy này không phải của bọn cướp hay ninja, nhưng trò mè nheo của Hanzo cũng khiến nó mất đi kha khá thời gian, thậm chí có thể nói là cực kì nguy hiểm. Bây giờ nó chỉ có thể cầu nguyện Chúa phù hộ cho mình vượt qua được bọn lính tuần mà thôi. Thế nhưng chỉ một lúc sau, từ phía trước bỗng phát ra tiếng người la hét.

“Dẫn đường! Thằng mặc dịch đó đang ở đâu?”

“Hình như nó đi theo con đường dốc này đây.”

Jack nhìn xuống bên dưới quan sát động tĩnh qua lùm cây. Ông cụ đã nói đúng. Nghĩ vậy nó nhanh chóng quay đầu lạng lẽ tiến lại chỗ cũ.

“Quay lại sớm thế?” ông Soke, lúc này vẫn đang ngồi trên khúc gỗ, nói như thể biết trước nó sẽ làm như vậy.

“Cháu phải đi đường nào mới *đúng* ạ?” Jack van nài, tiếng lao xao của bọn lính đã đến rất sát rồi.

Ông cụ chỉ ngón tay xương xẩu của mình lên trên. Hanzo đã trèo lên cành cây cao cuộn lại dây thừng tự bao giờ. Mặc dù lúc này chân vẫn còn tê nhức nhưng những kĩ năng của một thời leo trèo cột buồm trên tàu *Alexandria* có thể giúp Jack leo đến nơi.

“Sao anh không bay đại lên cho xong?” Hanzo thì thầm trong lúc Jack chậm chạp nhích lên.

“Suýt!” ông Soke đưa tay ra hiệu giữ im lặng.

Jack chỉ vừa kịp trèo đến chỗ Hanzo thì sáu tên võ sĩ cũng ập đến khu rừng thưa.

“Ông già kia!” tên cầm đầu quát. “Nãy giờ có thấy thằng ngoại quốc nào đi qua đây không?”

Jack lập tức nhận ra tay võ sĩ đã bị mình cắt cột trụ trần dè xuống tại nhà trọ hôm qua, tuy vẫn còn bộ ria cụt nhưng cái búi tóc củ hành của hắn đã bị Jack cắt trụ. Bọn đi theo lần này trông có vẻ dữ dằn và từng kinh qua ít nhiều trận mạc. Hai trong số chúng sử dụng giáo ba chĩa, một tên cầm thế đao *naginata*. Rõ ràng bọn này đã có sự chuẩn bị tốt hơn hắn.

Tên dẫn đường - Jack đoán vậy - vẫn liên tục cúi xuống thám thính mặt đất. Lúc này Jack chỉ đang ở trên hắn có vài mét, chỉ cần hắn vô tình nhìn lên thì coi như xong.

Cụ Soke đưa một tay lên tai khom lại vẻ như bị nghễnh ngãng khiến tên thủ lĩnh trợn mắt điên tiết. “CÓ THẤY THẲNG NGOẠI QUỐC NÀO KHÔNG?” hắn lặp lại, lần này vừa to vừa chậm.

“Với cặp mắt kèm nhèm này á?” ông cụ cười. “Quan gia cứ chọc què lão hoài.”

“Mẹ nó, gặp thứ khỉ ho cò gáy gì đâu không,” tên cầm đầu vừa nói vừa bực tức đá chiếc gậy dò đường đi của ông cụ.

Đoạn hắn định thừa cơ tranh thủ đẩy luôn ông cụ ra khỏi khúc gỗ cho hả giận. Nhưng kì lạ thay, ông Soke cúi gập người xuống thu gậy về với tốc độ nhanh đến kinh ngạc khiến hắn mất đà ngã chúi nhủi qua khúc gỗ. Bọn thuộc hạ phải cố gắng lắm mới kìm lại không cười thành tiếng.

“Quan gia có sao không đấy?” ông Soke cau có ra chiều quan tâm lo lắng lắm.

Tên thủ lĩnh đứng bật ngay dậy vội vàng phủi đất cát khỏi y phục. Quá xấu hổ bởi cú vồ ếch vừa rồi, hắn vội vàng vẫy tay ra hiệu kéo cả bọn cùng đi.

“Tao thề có chết cũng phải bắt thằng võ sĩ ngoại quốc khốn kiếp đó cho bằng được!”

Chờ bọn chúng đi khuất khỏi khu rừng thưa, ông Soke mới ra hiệu bảo Jack và Hanzo tụt xuống.

“Nếu tên dẫn đường đó trình độ khá thì bọn chúng sẽ quay lại nhanh thôi,” ông lên tiếng. “Hơn nữa xung quanh đây vẫn còn ba tên lính canh khác đang lùng sục đấy.”

Dù rất bất ngờ với kiến thức uyên thâm của ông cụ nhưng Jack biết nó chỉ còn cách tin tưởng vào ông mà thôi.

“Ý ông là cháu chẳng còn đường nào trốn thoát?”

“Đường mưa đương nhiên phải có vũng lầy. Vấn đề là có biết cách tránh né hay không thôi.”

“Nhưng bằng cách nào ạ? Trong khi cháu còn chẳng biết chúng đang ở đâu.”

“Ồ, nhưng may cho cậu là có những người lại biết đấy. Được rồi, đi theo ta, ta sẽ dẫn cậu bằng qua ngọn núi này.”

“Nhưng mà ông ơi,” Hanzo cắt ngang, “Shonin sẽ không hài lòng đâu.”

“Thế cháu quên ông là Soke rồi à?”

Căn cứ vào cách nói cung kính của Hanzo, Jack đoán nhân vật Shonin này hẳn phải quan trọng lắm.

“Vả lại,” ông Soke tiếp tục nói, “làng chúng ta là nơi duy nhất có thể đảm bảo an toàn cho *tengu* của cháu. Nếu được giúp đỡ, biết đâu cậu ấy sẽ truyền lại kiếm thuật cho cháu thì sao.”

Nhận ra ông cháu Hanzo là cơ may duy nhất để thoát thân. Jack nhanh chóng gạt đầu đồng tình. Hanzo toét miệng cười lộ rõ vẻ hào hứng.

“Nhưng bọn ta cũng không thể để cậu biết đường vào làng được,” cụ Soke vừa nói vừa xé một đoạn vải ra khỏi tấm kimono của mình.

Jack nhìn ông lão đầy nghi hoặc. Liệu đây có phải là một trò lừa gạt? Liệu ông ấy có dắt mình đến nộp cho đại tướng quân lĩnh thưởng hay không?

“Sao nào? Tất cả đều nằm ở lòng tin thôi,” cụ Soke lí giải.

Jack quyết định xua tay làm liều, để yên cho ông lão bịt mắt.

NGÔI LÀNG

Jack, lúc này đang được Hanzo cầm tay dẫn đường, hoàn toàn không thể biết mình đang đi về đâu. Mặc dù đã kinh qua hàng loạt bài tập giác quan với thầy Kano, vị võ sư môn Bổng Thuật ở trường Nhị Thiên, nó vẫn chẳng thể xác định nổi phương hướng đông tây nam bắc gì nữa cả. Chỉ biết rằng phần lớn thì đường đi có phần dốc lên dần. Một vài lần ông Soke còn bắt hai đứa núp vào lùm cây hoặc leo tít lên cao để lẩn tránh bọn võ sĩ tuần tra nữa.

Được một lúc thì cả ba dừng lại ăn trưa trên một mô đất. Khẩu phần gồm có đậu tằm, hạt dẻ, nấm, cùng với cơm khô trong giỏ của Jack.

"Hai người lấy mấy thứ này từ đâu vậy?" Jack nói trong lúc ngẫu nhiên ngon lành một chùm đậu chín mọng. Nó nhớ ban nãy chẳng thấy họ cầm theo đồ đạc gì.

"Rừng cây chính là bếp ăn của bọn em mà," Hanzo tự hào đáp.

"Ta đã dạy nó các kĩ năng sinh tồn cần thiết," ông Soke giải thích. "Cách nhóm lửa nấu cơm, phân biệt đậu độc, và cả bẫy thú rừng."

"Nhưng bẫy người vẫn thích hơn ông ạ!" Hanzo nói xen vào. "Nhất là lần này cháu lại bắt được cả Thiên cẩu cơ đấy."

"Đã bảo anh không phải Thiên cẩu cơ mà," Jack nhắc lại phải đến lần thứ một trăm. Nói đoạn nó quay về phía ông Soke. "Giờ cháu *vẫn* chưa được phép tháo băng ra ư?"

"Rất tiếc là vậy," ông đáp. "Vị trí ngôi làng là thông tin tuyệt mật."

"Sao lại thế ạ?"

"Sự tách biệt chính là yếu tố đảm bảo cho chúng ta không bị ảnh hưởng bởi các xung đột đang diễn ra hàng ngày trên khắp đất nước này. Và tốt hơn hết là điều đó nên tiếp tục được duy trì. Thôi tiếp tục đi nào, chúng ta phải quay về đó trước khi trời tối."

Ba người men theo dòng suối băng qua phía bên kia thung lũng. Đoạn đường tiếp theo tương đối bằng phẳng, nhưng đến giờ Jack đã quá mệt mỏi do mất ngủ, chân lại còn đau nhức dữ dội vì bị treo ngược lên cả đêm trên cây.

“Không còn xa lắm đâu,” cụ Soke trấn an, mặc dù tuổi đã cao nhưng ông lão vẫn bước đều chân không hề có dấu hiệu đuối sức.

Nói vậy nhưng cũng phải đến chiều tà Jack mới thấy họ dừng lại.

“Chào mừng đến với ngôi làng của chúng ta,” cụ Soke tuyên bố sau khi cởi khăn bịt mắt cho Jack.

Sau một hồi chớp chớp dụi dụi thì nó cũng có thể quan sát xung quanh. Ba người đang đứng trên một con đường đôi có hai hàng cây, cạnh đó là một ngôi chùa thờ Phật, một nghĩa trang nhỏ, và đền Thần đạo. Từ chỗ này có thể nhìn xuống thung lũng bao gồm nhiều ngôi nhà lợp mái rơm được xây cất khá tốt nằm khuất dưới những tán cây. Nhìn từ vị trí này, khu vực lòng chảo bao quanh ngôi làng chẳng khác nào một mê cung được tạo nên bởi những mảng đồng lúa đủ màu.

Ngay giữa trung tâm ngôi làng là một căn nhà to bằng gỗ được xây trên ụ đất cao, bao quanh bởi hàng rào tre nứa và dây gai, phía trước có khu đất tương đối rộng. Ngay bên trái căn nhà là một cái hồ trữ nước chảy từ suối vào. Quan sát kỹ, Jack chỉ thấy duy nhất có một lối đi dẫn vào làng, đã vậy lại khá hẹp và bao gồm nhiều cây cầu nhỏ bắc qua các khu ruộng. Khung cảnh rất yên bình, một nơi cực kì thích hợp để trú thân. Nó bắt đầu hiểu vì sao họ lại cương quyết giữ bí mật nơi này đến như vậy.

“Đi theo ta,” ông Soke lên tiếng, Hanzo thì đã chạy trước một đoạn khá xa. “Cậu cần được nghỉ ngơi ăn uống đã, sau đó hẵng ra mắt Shonin.”

Lúc họ đến chỗ căn nhà cách làng hai mẫu ruộng của ông lão thì mặt trời đã khuất sau rặng núi. Đây là một gian phòng xây bằng gỗ đẽo, tường đắp đất sét trắng, được bao quanh bởi hàng rào nhỏ nhắn. Ông Soke mở cánh cửa khá cứng cáp - lối ra vào duy nhất, rồi đẩy Jack bước vào trong.

Trong này nếu nhìn kĩ thì sẽ thấy có phần giống một khoảng sân được bao lại hơn là nhà. Cực kì đơn sơ giản dị, sàn làm bằng đất khô, cổng vào cũng đồng thời là nhà bếp và kho chứa luôn. Ngay bên trái chỗ Jack đứng là một cái lò sưởi bằng đất nung chứa hai chiếc cung tròn có nắp đậy. Bên cạnh chiếc lò còn có một cái thùng gỗ, một vại đựng đầy nước và hai thùng mà theo Jack có lẽ để chứa thức ăn. Phía bên bức tường đối diện treo nông cụ các loại: cuốc, néo gỗ, lưỡi liềm khá bén. Có một cái móc gắn sẵn vào dây thừng, chổi, giỏ củi.

“Bữa bọn quá phải không?” ông Soke lên tiếng. “Xin lỗi nhé, cũng khá lâu rồi ta chưa dọn dẹp nhà cửa.”

“Không sao đâu ông ạ,” Jack đáp, đến giờ nó vẫn chưa hết ngạc nhiên với sự sạch sẽ của người Nhật, ít nhất là so với quê hương Anh Quốc của mình.

“Đây là cháu nói vậy thôi, ngủ bên này có lẽ sẽ thoải mái hơn đó,” ông vừa nói vừa dẫn nó sang nửa còn lại của căn nhà.

Từ khu vực lót sàn gỗ này có thể nhìn ra gian sàn đất ban nãy, nơi đây được chia làm bốn phòng được ngăn bởi cánh cửa giấy *shoji* truyền thống.

Jack tháo dép theo ông Soke vào căn phòng đầu tiên. Phòng nào cũng được lót chiếu hần hơi, nhưng có vẻ mỏng và thô hơn nhiều so với nhà của mẹ Akiko. Dĩ nhiên thôi, khó có thể mong một người nông dân sẽ được hưởng thụ cuộc sống tương tự như gia đình quý tộc. Chính giữa phòng, Jack thấy một cái bếp lốm hình vuông, bên trên treo chiếc vung sắt cùng một vật tựa như cá gỗ.

“Hanzo sẽ nhóm lửa,” ông lão tiếp tục. “Sau đó chúng ta dùng ít trà.”

Một lúc sau, cậu bé quay trở lại với que đóm cùng vài cục than vẫn cháy âm ỉ lấy từ lò sưởi. Ông cụ ngồi ngay trước bếp lò, khoát tay ý bảo Jack cũng làm như thế. “Cứ tự nhiên. Làm gì mà ôm cái túi như sợ mất của thế?”

Jack ngần ngừ cởi túi hành lí cùng kiếm đặt sang một bên rồi ngồi xuống. Nó vốn nghĩ ông Soke sẽ tiếp tục tra xét, nhưng có vẻ ông

cụ lúc này quan tâm đến ấm trà của mình hơn là việc trong túi của nó chứa những gì.

Sau khi lửa đã cháy, Hanzo lại lui trở vào gian sàn đất, ông Soke thì vừa quạt vừa lấy củ xếp bên cạnh cho vào.

"Cậu uống được trà xanh đấy chứ?" ông lên tiếng hỏi.

Jack gật đầu. Lần đầu tiên được Akiko giới thiệu cho món thức uống này, Jack chẳng thể nào chịu nổi cái vị đắng ngệt của nó. Nhưng sau nhiều năm thì cũng quen, giờ nó còn thấy thích thích nữa.

Hanzo quay lại, tay cầm theo một ấm nước đầy trông khá vất vả. Jack giúp cậu bé đặt vào chiếc vung móc trên lò. Ông Soke cho lá trà vào rồi hạ dần xuống chỗ ngọn lửa.

"Jack này, thế cậu đang định đi về đâu?"

"Hải cảng Nagasaki ạ. Tất cả những người nước ngoài khác đều đã bị đuổi về đó."

Ông Soke gật đầu vẻ cảm thông. "Đường xa như vậy thật chẳng đơn giản gì. Nhưng ít ra cậu cũng vượt qua được khâu khởi đầu - phần khó khăn nhất. Mà cậu khởi hành từ đâu ấy nhỉ?"

Jack nghĩ nó chẳng có lí do gì để phải giấu diếm ông cụ. "Toba ạ."

"Ngay bờ biển Ise ấy hả? Sao không đi luôn đường thủy cho nhanh?"

"Chẳng ai dám cho cháu đi nhờ cả ạ. Đại tướng quân đã ra lệnh trừng trị tất cả những ai dám giúp đỡ người nước ngoài rồi... Thưa ông Soke, cháu ..."

Ông cụ giơ tay ra hiệu dừng lại. "Không cần phải khách khí như vậy. Cứ bình thường đi."

"Vâng ạ, cháu cảm ơn ông đã ra tay tương trợ. Nhưng có lẽ rời đi sớm chừng nào sẽ tốt hơn chừng ấy. Cháu không muốn gây rắc rối cho ông và Hanzo."

"Cứ nghỉ ngơi đi đã," ông cụ nói giọng chắc nịch. "Hơn nữa, cậu đã vào đây làm gì có ai tìm ra nổi. An toàn tuyệt đối luôn. Đương nhiên bọn ta cũng thế."

"Nhưng nếu những dân làng khác đi báo quan thì sao?"

Ông Soke phì cười. “Ta dám chắc sẽ chẳng bao giờ có chuyện đó đâu.”

“Nhưng mà ...”

“Thế đã đói chưa?” ông tiếp tục hỏi, mặc kệ phản ứng của Jack.

Nghe tới đói, lập tức bụng nó sôi lên ùng ục.

“Nó trả lời thay cháu rồi đấy nhé.”

Nói đoạn ông để Jack ở lại uống trà rồi lui trở ra gian sàn đất. Nãy giờ Hanzo vẫn đứng ở phía cửa nhìn chăm chăm vào nó. Cậu bé như bị thôi miên trước cặp mắt xanh và mái tóc vàng lả lẫm trước mắt.

“Thường thường *tengu* các anh ăn gì thế?” Hanzo rút rè hỏi.

Jack ngoảnh đầu nhìn lại. Nó cũng phát ngấy đến tận cổ vì cứ phải giải thích rồi nên lần này quyết định giỡn chơi thử xem sao.

“Đa phần toàn mấy thằng nhóc con ấỵ.”

Mắt Hanzo tròn xoe kinh hãi. Nhưng rồi lập tức sáng bừng lên.

“Thế anh ăn thằng Kobei giùm em nhé? Hôm rồi tập chung nó đánh em đến giờ tay vẫn còn đau này.”

Nói đoạn vạch áo khoe phần cơ bắp bầm tím cả mảng của mình.

“Em tập cái gì mà ghê thế?” Jack hỏi ngay.

“Hanzo!” ông Soke nói vọng sang từ phía bên kia. “Ra đây giúp ông cái nào.”

Thằng nhỏ lập tức chạy đi ngay.

Một đứa bé nông dân mà lại tập chiến đấu thì hơi lạ, Jack thầm nghĩ trong lúc nhấp trà. Mùi nấu nướng thơm phức xộc lên mũi.

Sau khi dùng bữa tối nóng sốt với súp, cơm và rau củ muối chua, Jack mệt đến không chịu nổi, ngáp ngắn ngáp dài.

“Hanzo,” ông Soke nói. “Cháu chuẩn bị giường cho khách đi. Đêm nay hai đứa ngủ chung nhé.”

Cậu bé lập tức lôi ra hai tấm đệm *futon* phủ rơm trải sang phòng bên cạnh.

“Cảm ơn ông Soke, ông tốt với cháu quá.” Jack cúi đầu nói.

“Không thành vấn đề.” Ông cụ cũng đáp lễ với nó.

Jack nhặt túi hành lí và kiểm lên rồi theo Hanzo sang phòng ngủ.

“Anh nằm bên đó,” cậu bé chỉ vào tấm đệm gần cửa nói.

Jack cảm kích gật đầu, cất đồ đạc vào góc cho tiện quan sát, đoạn để sẵn vũ khí bên cạnh rồi nằm xuống. Việc để vũ khí ngay trong tầm tay gần như đã trở thành thói quen không thể thiếu đối với nó. Vừa đặt lưng xuống đệm thì Hanzo thì thầm, “Thế bao giờ anh mới dạy em dùng kiếm?”

“Mai đi,” Jack vừa ngáp vừa đáp.

“Hứa nhé?”

“Ừ, hứa.” Nó chỉ lẩm bẩm được có vậy rồi chìm luôn vào giấc ngủ.

7 KIỂM THUẬT

Một tay Yamato bám vào thành lan can cố bám víu lấy sự sống. Lửa bao trùm toàn bộ khuôn viên thành Osaka, pháo kích liên tục công phá trong màn đêm, âm thanh chiến trận ầm vang bên dưới.

Jack chỉ biết đứng nhìn, toàn thân bất động. Mắt Yamato mở to sợ hãi như van lơn nó đến cứu. Nhưng dù Jack cố gắng đến mấy, chân nó vẫn cứng như đá. Trong bóng tối còn có tiếng Akiko la lên thất thanh nữa.

Một con mắt màu xanh duy nhất hiện ra.

"Nó chết là do mày!" Độc Nhãn Long rít lên.

Tên ninja từ từ bò lên lưng Yamato, kéo từng ngón tay cậu bé ra khỏi tường thành.

"Không!" Jack hét lên khi thấy Yamato rơi xuống mặt đất.

Đến giờ nó mới có thể di chuyển trở lại. Vội vàng chạy đến bờ tường, Jack nhận ra xác Yamato nằm sòng soài dưới sân.

Nhưng Độc Nhãn Long lại chẳng thấy đâu. Một bàn tay lạnh ngắt đặt lên lưng nó...

Trước cả khi mở mắt. Jack đã chớp lấy trường kiếm rút ra hơn nửa thủ thế. "Em đây mà!" Hanzo giơ tay la lớn.

Jack nằm phịch xuống đệm, tim nó đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cơ ác mộng vừa qua đi thì nỗi nhớ thương cậu bạn thân thương lại ủa đến.

"Anh không sao chứ?" Hanzo hỏi dò.

Jack gật đầu, cố lấy lại bình tĩnh. Giấc mơ này đã lặp đi lặp lại vài lần khiến cho nó cứ phải sống lại cái đêm hãi hùng ấy. Yamato đã quyết định hi sinh để được chết trong danh dự. Dù vậy, Jack vẫn không thể loại bỏ ý nghĩ rằng lẽ ra nó đã có thể cứu được cả hai người. Cả giả định rằng Độc Nhãn Long vẫn còn sống cũng khiến nó

ớn lạnh. Nhưng điều này cũng rất phi lí, kẻ tử thù của nó đã bỏ mạng dưới chân thành Osaka rồi.

“Lúc này em *định* làm cái gì đó?” Jack tra xét Hanzo.

“Thử trộm gối mà không làm anh thức dậy thôi mà.”

Jack ngậy người nhìn Hanzo. Rõ ràng thằng nhỏ cũng có gối đấy chứ. “Cuối cùng em *vẫn* đánh thức anh dậy rồi đấy. Làm ơn đừng bao giờ làm vậy nữa. Anh không muốn nhầm em thành bọn ninja đâu.”

“Sao lại thế?” Hanzo nhú mày hỏi.

“Vì anh có thể sẽ vô thức xả em ra làm hai đoạn chứ sao!”

Nói đoạn nó cắt thanh trường kiếm sang một bên.

“Công nhận phản xạ của anh *nhANH* ghê chứ,” Hanzo trầm trồ thán phục. “Mà dậy thôi, quá mất bữa sáng rồi đấy. Hôm qua anh hứa sẽ dạy em dùng kiếm mà.”

Kì thực lúc này Jack chẳng có tâm trạng muốn làm việc gì cả. Nhưng nó đã hứa, mà một võ sĩ thì phải luôn biết trọng chữ tín. Cuộn người lặn khỏi đệm, Jack dụi mắt rồi bước sang phòng bên cạnh. Một bát cơm nguội và nước đã được đặt sẵn bên cạnh bếp lò.

“Ông Soke đâu rồi?” Jack hỏi trong lúc nuốt vội bữa sáng của mình.

“Đến gặp Shonin.” Hanzo nói vọng vào từ cửa, xem chừng đã háo hức lắm rồi. “Ông có để một ít nước trong chậu cho anh rửa ráy đấy.”

Ăn xong bát cơm, Jack đi dép vào rồi bước sang gian sàn đất. Ngay trước chậu nước là một cái gàu, nó sử dụng luôn vào việc rửa mặt mũi tay chân. Nói đúng ra điều nó ao ước nhất lúc này chính là được tắm nước nóng - hoạt động thường nhật của một võ sĩ và cũng là điều đem lại cảm giác khoan khoái nhất từ khi nó đến Nhật. Nhưng Jack biết những người nông dân cực khổ làm sao có được điều xa xỉ ấy. Và lại, năm ngày lặn lội trên đường đã bỏ bèn gì so với cái thời nó trôi dạt trên biển, thậm chí ở nơi quê nhà Anh Quốc của nó, mọi người còn cho rằng tắm là một việc không tốt cho sức khỏe nữa.

Cảm thấy thoải mái hơn đôi chút, Jack quyết định bước ra khoảng không gian đầy ánh sáng bên ngoài. Trước mặt nó là một màu xanh ngắt của những thửa vườn, những hạt giống được gieo xuống đầu xuân đến nay đã mọc cao thành những ô cây mùa hạ. Một vài người nông dân đang chăm lúa, còn hầu hết những người khác đang nghỉ ngơi hóng gió ở khu đất trống giữa làng. Jack còn nghe thấy khá nhiều tiếng cười đùa của trẻ con, và không khỏi bất ngờ trước sự thanh bình nơi đây.

Hanzo kéo kéo tay áo nó. "Nào, anh sẽ dạy em cái gì trước?"

Jack chợt thấy chột dạ. Một đứa còn đang học nghề như nó thì dạy được ai cơ chứ? Và lại ở đây chẳng có dụng cụ tập luyện gì. Đảo mắt nhìn quanh một lượt, nó mới tìm được một vài cây tre chắt cạnh nhà xí. Jack chọn một cây có độ dài vừa phải nhất rồi đưa cho Hanzo. "Kiểm của em đây."

"Nhưng em muốn dùng kiếm *thật* cơ!" Hanzo phản đối, ném cho món vũ khí thay thế của mình một cái nhìn rất không hài lòng.

Jack cười lớn, ngày xưa nó cũng ham hố dùng trường kiếm hết như thế này. Nhưng mọi việc đã thay đổi sau khi thầy Hosokawa, vị võ sư kiếm thuật quá cố ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu dạy cho nó một bài học nhớ đời về trách nhiệm to lớn khi cầm vũ khí trên tay. Jack còn nhớ nó đã chịu chết không dám làm bài thử thách thần kinh thép có liên quan đến đầu của Yamato, và ngay lập tức hiểu ra ẩn ý bên trong. Nhưng áp dụng cách này với Hanzo có vẻ không khả thi. Chẳng hiểu sao Jack có linh tính rằng ai chứ thằng nhóc này dám sẽ làm thật lắm.

"Ngày nào chưa sử dụng thành thục cây kiếm *này*," Jack giải thích đúng như lời thầy Hosokawa nói ngày xưa, "thì em chưa đủ khả năng cầm đến kiếm thật đâu."

Dù thất vọng ra mặt nhưng Hanzo vẫn gật đầu đồng ý. "Thế em phải làm gì?"

Jack nhớ lại bài học đầu tiên với thầy Hosokawa.

"Duỗi thẳng tay ra phía trước," nó hướng dẫn, "thả lỏng kiếm trong lòng bàn tay."

Hanzo háo hức làm theo ngay. "Rồi sao nữa ạ?"

“Cứ đứng yên như thế.”

Trong vườn có một gốc cây nhỏ, Jack quyết định ngồi dưới bóng quan sát cậu học trò nhỏ của mình. Hanzo bối rối nhìn nó. “Cái này đâu phải kiếm thuật đâu!”

“Có đấy nhóc ạ,” Jack gượng cười. Một lần nữa vận dụng bài học của võ sư kiếm thuật ngày trước để giải thích, “Nếu không thắng nổi thanh kiếm trong tay mình thì lấy gì để tin rằng sẽ đủ sức đánh bại kẻ địch?”

“Ồ, vậy ra đây là một bài kiểm tra!”

Quyết tâm ngay lập tức được khôi phục tràn đầy, Hanzo đứng tấn với thanh kiếm tre trong tay. Vài phút trôi qua mà tay cậu bé vẫn không run rẩy chút nào. Jack ấn tượng đến mức cảm thấy thẳng nhóc này chắc chắn không đơn giản như vẻ bề ngoài của nó.

Lúc Hanzo đứng đó tập thì một nhóm bốn đứa trẻ con, ba trai, một gái đi ngang qua.

“Mày đang làm cái gì thế kia?” thẳng nhóc mặt tròn nói vọng qua hàng rào.

“Tập kiếm đó, Kobei.”

“Tao thấy giống tập làm bù nhìn hơn thì có ấy!” Kobei cười lớn.

“Mày thì biết cái gì? Có được *Vua Thiên cẩu* hướng dẫn như tao không mà phách lối,” Hanzo hất đầu về phía Jack rồi hất hàm phản pháo.

Bốn đứa trẻ lạ sững người khi nhìn thấy Jack.

“Chính tay tao bắt được anh ấy đấy,” Hanzo khoe. “Còn cái tao đang làm là bài kiểm tra khả năng đánh bại thanh kiếm trên tay của mình.”

“Để ợt chứ gì,” Kobei huênh hoang, rõ ràng có ý muốn lấy le trước mặt *Sojobo huyền thoại*.

Thế là nơi này bỗng trở thành một hội thi. Jack chưa kịp phản ứng thì bốn đứa nhỏ đã chạy đi nhặt tre bắt chước Hanzo rồi.

Đúng lúc này, một người nông dân trẻ tuổi bước đến. Công việc đồng áng khiến anh ta trông vừa lực lưỡng vừa rám nắng, dáng vóc còn khỏe hơn khối tay samurai. Jack đoán người này tầm mười bảy,

khuôn mặt vuông chữ điền khá ưa nhìn, cặp mắt màu nâu đất. Nhìn thấy đám trẻ con đứng yên như tượng, mặt cau có cố giữ mấy thanh tre trên tay, anh ta không khỏi ném về phía Jack một cái nhìn đầy nghi vấn. Nhưng anh ta không bình luận gì cả.

"Hanzo à!" anh ta lên tiếng. "Soke bảo cho mời khách đến gặp *Shonin* đấy!"

"Dạ, anh Tenzen," cậu bé nhanh chóng đặt món vũ khí của mình xuống đáp.

"Mày thua rồi!" Kobei nói ngay.

"Mày cứ chờ rồi xem," Hanzo đáp trả.

Jack đứng dậy cúi đầu thi lễ, anh nông dân cũng nghiêng người cung kính.

Lúc đi qua cánh đồng, Jack không nén nổi tò mò mà quay sang hỏi. "Shonin là ai thế?"

"Shonin không phải tên người, đó là một chức danh." Tenzen điềm đạm đáp. "Dân chúng ở đây đều dùng từ này để chỉ cha tôi, người đứng đầu ngôi làng này."

Họ bước lên con đường dốc đi qua cánh cửa gỗ khá cao dẫn vào sân chính của làng. Tại đây có một góc dựng toàn chuồng gia súc. Một vài đứa trẻ nô đùa bên ngoài đường rào ngựa chạy, đua nhau tìm cách giữ thăng bằng. Xa hơn phía sau hàng rào là hồ chứa, có nhiều nhóm thanh niên đang bơi lội, nghịch nước với nhau.

Lẽ dĩ nhiên họ cảm thấy rất ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Jack, nhiều người trong số này còn cúi đầu khi nó bước qua. Jack đều đáp lễ đầy đủ. Có vẻ phong trào bài ngoại đang sục sôi khắp nước Nhật vẫn chưa lan được tới cộng đồng dân cư này. Nhưng Jack vẫn nghe có tiếng thì thầm bàn tán về việc một samurai như nó đến làng. Xem ra ở đây giai cấp mới là vấn đề chủ yếu chứ không phải sắc tộc.

Tenzen dẫn Jack bước đến tòa nhà giữa làng. Khối kiến trúc này rõ ràng đồ sộ hơn hẳn căn nhà của ông Soke, có lẽ cũng không thua kém mấy so với dinh thự võ sĩ. Tòa nhà có cả mái hiên, cửa sổ, và rộng phải gấp đôi bất kì ngôi nhà nào khác trong làng. Hai người đàn ông chào Tenzen rồi cho phép họ qua cửa. Ba người cởi dép

bước vào trong hành lang lót gỗ bóng, băng qua hai căn phòng đến chỗ cánh cửa giấy đôi cuối đường. Cuộc tranh luận bên trong dần rõ ràng hơn khi Jack bước đến gần.

“Ông nghĩ sao mà lại dẫn một võ sĩ về *đây* vậy?”

“Chúng ta sẽ thu được thông tin có lợi cho làng,” giọng nói của ông Soke vang lên từ bên trong. “Hơn nữa, tôi tin thằng nhóc là người tử tế.”

“Lần trước ông cũng nói hết thế này, và chuyện gì xảy ra thì mọi người đều biết rồi. Nếu bọn lính truy bắt nó lần được đến đây thì sao. Lãnh chúa Akechi đến giờ vẫn chưa nguôi ý định tiêu diệt ngôi làng này đấy!”

“Tôi biết làm vậy là nguy hiểm, nhưng thằng nhóc này rất đặc biệt. Cứ gặp nó rồi ngài sẽ rõ.”

Jack kéo cửa phòng tiến vào trong.

TRƯỞNG LÀNG

Phòng khách có diện tích rất lớn, toàn bộ được trải bằng loại chiếu *tatami* hảo hạng, phía cuối có bức gỗ nhô cao. Phía bên phải Jack là một loạt các cửa giấy được trang trí cầu kì, bức tường đằng sau chỗ bức nổi bật bởi bức họa chim bói cá băng qua sông.

Ba người đàn ông ngồi trên cao nhìn về phía Jack.

"Sao ông bảo cậu ta là một võ sĩ?" người ngồi chính giữa thì thầm hỏi. Nhân vật này vừa mập vừa lùn, cằm chẻ sâu, ria mép quặp xuống, đầu trọc hếu, nom khá giống sư tử biển. Thoạt nhìn cảm nhận đầu tiên là ông ta chẳng có dáng dấp của một vị thủ lĩnh, Jack thấy ông ta trái ngược hoàn toàn với cậu con trai lực lưỡng, tráng kiện của mình. Nhưng dẫu sao đây cũng là một ngôi làng thuần nông, có lẽ họ không chọn lựa dựa trên tiêu chí chiến đấu cho lắm. Và một phần nào đó, là cả trí khôn nữa.

"Cậu ta đã được đào tạo ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu," ông Soke, lúc này đang ngồi bên trái Shonin, lên tiếng đáp.

"Nhưng nó là người nước ngoài," trưởng làng nhấn mạnh trong lúc Jack bước lên.

"Nước ngoài hay không thì cũng là samurai. Jack đây thực chất còn là con nuôi của Masamoto Takeshi khét tiếng nữa."

"Ô, thế thì tôi hiểu vì sao đầu của nó lại đáng giá đến vậy rồi." Mặt ông ta sáng lên với phát hiện của mình. "Chúng ta có thể đem ra thương thảo với lãnh chúa Akechi..."

"Đừng nghĩ đến việc đàm phán với người đó làm gì," ông Soke cắt ngang. "Vả lại, cậu bé này có thể nghe nói thông thạo tiếng Nhật đấy."

Khuôn mặt của trưởng làng lập tức cứng đờ lại. "Sao ông không nói *trước* cho tôi biết!", ông ta rít lên rồi nhanh chóng chuyển nét

mặt ưu tư thành một nụ cười.

Jack vẫn giả đồ như nãy giờ mình không nghe thấy gì cả, nó bước đến trước mặt ba người quỳ gối cúi đầu thi lễ. Dù ông trưởng làng này có vẻ là dạng người giả nhân giả nghĩa, nhưng nếu tỏ ra bất kính sẽ chẳng đem lại lợi lộc gì cho nó. “Rất hân hạnh được gặp ngài, thưa Shonin.”

“Chà, chàng trai này cũng am tường lễ nghi quá chứ,” người thứ ba mỉm cười nói. Nhân vật này có dáng người vừa phải, khuôn mặt tuấn tú, mái tóc buộc củ hành, trên người vận bộ kimono màu xanh đậm, thần thái trông cực kì tự tin. Nãy giờ ông ta vẫn quan sát Jack bằng cặp mắt sắc như mắt điều hầu.

“Nhưng nếu cậu đã làm tốt bốn phận như vậy thì tại sao lại gây hấn với đại tướng quân nhỉ? Ta biết ông ấy đã ra lệnh bài trừ người nước ngoài, nhưng không hiểu sao cậu lại bị chú ý đặc biệt?”

Jack quyết định kể sự thật cho người này biết, ít ra thì ông ấy trông cũng tinh anh hơn nhiều so với vị trưởng làng kia. Dĩ nhiên nó sẽ không kể hết. Nó phải tránh đề cập đến cuốn *hải đồ*. “Tôi từng đứng trong hàng ngũ chiến đấu chống lại Shogun Kamakura ở trận nội chiến. Tôi cũng là người đã đánh bại trường Liễu Sinh của ông ta trong cuộc Tha Lưu Tử Thí trước đây nên bị chiếu cố cũng là điều dễ hiểu thôi.”

Người đàn ông cười to. “Về tính tự mãn của đại tướng quân mới thì ta đã nghe từ lâu rồi. Dĩ nhiên ông ấy chẳng thể bỏ qua một sự nhục nhã như vậy được. Thế sao cậu lại đi một mình? Các võ sĩ đồng lưu đâu hết rồi?”

“Tôi không muốn làm liên lụy đến họ.”

“Rất biết trọng tình nghĩa, và phải cực kì can đảm mới dám đặt chân lên chuyến hành trình này một thân một mình. Ta nghe cậu đang hướng về phía cảng Nagasaki, định vượt qua các chốt canh phòng thế nào đây?”

Jack nhún vai. “Đã đến đây rồi thì phải tìm cho ra cách thôi.”

“Khẳng khái lắm.” ông ta bình phẩm rồi quay sang nói chuyện với hai người còn lại. “Chàng trai này đích thực là một samurai chân chính, tuân thủ nghiêm ngặt các tiêu chí võ sĩ đạo. Chỉ qua vài câu

trao đổi mà ta đã nhìn ra Trung, Lễ, Chân, Dũng rồi. Ta rất thích những người như vậy. Nên giữ nó lại.”

Trưởng làng thấp béo miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Người đàn ông vận kimono xanh lại tiếp tục nói với Jack. “Rất vui được gặp cậu, Jack Fletcher. Cậu sẽ luôn được chào đón trong ngôi làng của ta.”

Phải mất vài giây sửng sò, Jack mới nhận ra thực chất người này mới chính là Shonin. Tại Nhật Bản, vị trí của người thủ lĩnh luôn là ở chính giữa. Còn người này lại hoàn toàn làm ngược lại với quy tắc bất di bất dịch đó. Như vậy chỉ có thể là ông ta muốn đùa - hoặc là một người cực kì khôn khéo.

“Cảm ơn ngài,” Jack đáp, đến giờ mới bắt đầu để ý ông ta và Tenzen có rất nhiều điểm giống nhau. “Nhưng tôi không định ở lại đây lâu. Dĩ nhiên tôi rất cảm kích ông Soke đây đã ra tay tương trợ, nhưng cũng không muốn lại gây ra rắc rối cho ngôi làng của các vị.”

“Jack, ta biết cậu đã nghe được lời ông Momochi đây nói lúc nãy,” trưởng làng lên tiếng ý chỉ người đàn ông béo lùn ngồi ở giữa. “Nhưng đừng bận tâm quá làm gì. Momochi là người sẵn sàng làm tất cả vì ngôi làng này, thậm chí bà của mình ông ta cũng dám bán đấy.”

“Ông ấy làm rồi đấy chứ!” ông Soke bình phẩm.

“Và cũng chẳng được giá cho lắm!” người đàn ông tên Momochi đáp trả.

Thế là cả ba cùng cười sảng khoái với trò đùa vui của mình. Riêng Jack thì không khỏi thầm thắc mắc không hiểu ngôi làng này đang gặp phải rắc rối gì.

“Tóm lại, cậu là khách quý của chúng ta,” trưởng làng tiếp tục, “Ta đảm bảo cậu sẽ không bị giao nộp cho quan quân. Thật ra bản thân ngôi làng này cũng không có quan hệ tốt đẹp gì với những người đó cả. Riêng ông Soke đây còn cho rằng giúp đỡ cậu là việc rất nên làm, vì vậy, ta mong cậu hãy ở lại nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, ít nhất cho đến khi lính canh rút về hết đã.”

Đêm đó, Jack cùng ông Soke và nhóc Hanzo dùng bữa tối, một cốc trà bốc khói nghi ngút được đặt ngay cạnh bếp lò.

“Xem ra trưởng làng rất có hứng thú với cậu đấy,” ông Soke lên tiếng sau khi dùng bữa và một miếng cơm khá to.

“Ngài ấy rất tử tế,” Jack đáp. “Nhưng ông Momochi đã nói đúng, cháu ở lại đây nhất định sẽ gây động đến bọn lính canh. Cháu không muốn vì mình mà ngôi làng này bị đặt vào vòng nguy hiểm chút nào cả.”

“Không cần phải nghĩ ngợi nhiều như vậy làm gì, cậu cũng có đủ chuyện để lo lắng rồi. Dĩ nhiên Shonin sẽ không bao giờ quyết định mà chưa cân nhắc thật kỹ, ngài ấy đã tính toán lợi hại cả rồi. Hơn nữa, chuyện quan quân tìm được đến đây gần như là hi hữu.”

“Thế còn lãnh chúa Akechi gì đó thì sao? Tại sao ông Momochi lại phải lo lắng cho an nguy của làng đến vậy ạ?”

“Lãnh chúa Akechi là một bạo chúa. Khu vực này thuộc địa phận cai trị của ông ta, người nông dân xung quanh phải hứng chịu những khoản thuế rất nặng nề. Những ai từ chối nộp gạo đều bị trừng trị dã man, còn nếu chấp hành thì chẳng còn lại được bao nhiêu nữa. Lãnh chúa biết về sự hiện diện của ngôi làng này nhưng không nắm được vị trí chính xác. Tốt hơn hết là cứ mãi mãi như vậy.

“Nhưng nếu ông ta biết được chuyện dân làng chứa chấp người nước ngoài thì sao? Chắc chắn sẽ còn kinh khủng hơn trưng thu lương thực nữa đấy!”

“Jack à, cậu biết đấy, hiện nay bọn võ sĩ đang xối tung cả khu rừng lên để truy tìm tung tích của cậu. Nguyên nhân đến giờ làng của bọn ta vẫn chưa bị phát hiện chính là bởi được bao phủ bởi hệ thống cây cối, thung lũng chẳng chịt trong dãy Iga. Nếu cậu bị bắt thì mọi chuyện sẽ diễn biến rất phức tạp. Hãy chịu khó ở lại ít hôm đi.”

Không thể đối đáp lại với luận điệu chắc nịch của ông, Jack buộc phải gật đầu đồng ý.

“Tốt, xem như xong nhé.” Ông Soke mỉm cười hiền từ. “Ta nghe nói sáng nay cậu đã dạy kiếm thuật cho Hanzo à?”

Jack gật đầu, nhưng còn chưa kịp nói gì thì Hanzo đã cắt ngang. “Anh thiên cầu dạy cháu cách đánh bại thanh kiếm trên tay mình. Anh ấy nói nếu không làm được việc đó thì sẽ chẳng bao giờ đánh bại nổi kẻ thù!”

Ông Soke gật gù. “Thú vị đấy.”

Hanzo kéo tay áo Jack. “Thế sáng mai chúng ta sẽ học gì?”

“Xem nào... gạt và chém nhé,” Jack đáp.

“Tuyệt cú mèo!” Hanzo vừa cười toe toét vừa vết sạch phần ăn của mình.

Ông Soke bất ngờ đứng dậy. “Thôi xin phép nhé, tối nay ta còn phải báo cáo với trưởng làng nữa. Hanzo, ông ấy cũng cho mời cháu đấy.”

Thằng nhỏ lập tức nhảy phắt dậy, vừa đi vừa làm bộ như đang chiến đấu.

“Hẹn gặp anh ngày mai nha, *tengu!*”

Jack cố tìm cách ngủ nhưng không được, đầu nó nặng trĩu những nỗi lo. Dù ông Soke và trưởng làng đã thuyết phục Jack ở lại nhưng nó vẫn không thể tự thuyết phục mình rằng đó là một quyết định đúng đắn. Một phần vì sợ gây nguy hiểm cho làng; nhưng một phần còn là bởi lí do cá nhân. Tuy Shonin có vẻ là người đứng đắn, nhưng ông Momochi thì chẳng đáng tin chút nào. Ngôi làng này luôn đặt trong nỗi lo tiền bạc thuế má, chỉ cần giao thủ cấp của nó ra thì có khi họ còn thu về được gấp mấy lần số tiền đóng thuế ấy chứ. Nội chuyện này cũng đủ để nó muốn rời khỏi đây trước khi có biến cố rồi. Chỉ có điều rừng núi quanh đây lại ẩn chứa quá nhiều khó khăn, tai họa.

Do ông Soke và Hanzo đi khá lâu vẫn chưa về nên Jack quyết định dạo một vòng quanh làng cho khuây khỏa. Nó mở cánh cửa chính ra, đập vào mắt là bầu trời đêm đầy sao. Mặt hồ nước bên cạnh dinh thự trưởng làng phản chiếu ánh trăng như thể một đồng bạc lóng lánh.

Jack ngược nhìn những ngôi sao trong lúc thả bộ giữa hai thửa ruộng. Ngày trước nó đã được cha dạy cách xác định phương hướng

bằng thiên văn, nhờ đó Jack khá rành rẽ về tên chúng. Arcturus, Regulus, Bellatrix, Spica. Đối với Jack, chúng giống như những người bạn lâu năm.

Jack tự hỏi không biết lúc này Akiko có đang nhìn lên bầu trời như nó. Ngày trước nó từng chỉ cho cô bé về sao Spica, một trong những ngôi sao sáng nhất. Jack mỉm cười với dòng kí ức thân thương. Đó là buổi tối hai năm về trước ở Nam Thiên Viên của trường Nhị Thiên Nhất Lưu, lúc hai đứa mới ngăn được âm mưu hành thích Lãnh chúa Takatomi của tên sát thủ Độc Nhãn Long.

Mới đó mà đã có quá nhiều chuyện thay đổi. Theo như Jack biết, trường Nhị Thiên Nhất Lưu giờ đây chỉ còn là hoài niệm. Lúc bọn chúng lên đường ra chiến trận thì quá nửa khuôn viên nhà trường chỉ còn là một đồng đồ nát, Sư Tử Đường bị thiêu rụi trong trận tập kích của những kẻ ủng hộ Lãnh chúa Kamakura. Và lại dù cho nơi đó vẫn tồn tại thì cũng chẳng còn vị võ sư nào tiếp tục hướng dẫn nữa. Hầu hết thành viên của trường đều đã hi sinh trong trận Osaka. Những người còn sống sót cũng phải chịu án lưu đày của đại tướng quân mới.

Jack nhớ thầy, nhớ bạn bè kinh khủng. Nhất là sợi dây liên kết nơi chiến trường hỗn loạn giữa nó, Akiko và Yamato. *Mãi mãi bên nhau*, lời hẹn ước ngày nào ba đứa còn tay trong tay, sẵn sàng đương đầu với mọi gian nan thử thách, hi sinh cho bạn bè. Đây cũng chính là điều Yamato đã làm cho Jack và Akiko.

Đến giờ chỉ còn một mình Jack, và nó phải tự đưa ra quyết định.

Mai nó sẽ lên đường rời khỏi nơi đây.

Một lúc sau Jack quay về nhà ông Soke. Đúng lúc nó định mở cửa bước vào thì chợt phát hiện chuyển động lạ trên những thửa ruộng. Ba bóng người như hòa vào làm một trong đêm tối trước nhà ông Soke. Trong khoảnh khắc ấy. Jack tưởng như thị giác đang đánh lừa mình. Những người này vận y phục bó sát màu đen, lưng giắt kiếm, di chuyển cực kì khéo léo và êm ru.

Bọn ninja!

KẺ THÙ GIẤU MẶT

Cảm giác sợ hãi, tức giận xen lẫn quyết tâm bùng lên bao trùm lấy Jack. Kể từ cái ngày kinh hoàng mà tàu *Alexandria* bị đánh đắm đến giờ, bọn ninja luôn là cơn ác mộng tồi tệ nhất đối với nó. Những kẻ sát nhân máu lạnh không có chút khái niệm gì về cái gọi là liêm sỉ hay lòng trung thành, lại càng không thể nhắc đến hai chữ nhân từ. Thứ duy nhất bọn chúng quan tâm là tiền công, còn những tang thương đau đớn trên đường hoàn thành nhiệm vụ thì mặc kệ.

Jack biết dãy Iga là một trong những thành trì của bọn ninja. Nhưng bọn chúng đang làm gì trong ngôi làng thuần nông nhỏ bé này? Chẳng lẽ đây là bọn thích khách do đại tướng quân Kamakura cử đến truy bắt nó? Nếu thật vậy thì cũng không có gì bất ngờ cả, trong trận chiến Osaka, hắn cũng đã dùng đến chiến thuật hèn hạ này rồi. Thậm chí cả Độc Nhãn Long cũng phục vụ dưới trướng ông ta.

Nhưng bọn ninja chẳng thèm đoái hoài gì đến ngôi nhà của ông Soke, nơi Jack đang ẩn náu cả, mục tiêu của chúng dường như là dinh thự của trưởng làng. Rất có thể rắc rối mà mọi người nhắc đến đủ quan trọng để Lãnh chúa Akechi thuê sát thủ ra tay. Jack cần phải báo ngay cho ông Soke mới được. Nó chạy ngay vào trong gõ cửa phòng ông cụ.

“Ông Soke ơ?” Nó lớn tiếng gọi nhưng chẳng ai trả lời.

Kéo cửa vào bên trong, căn phòng hoàn toàn trống rỗng, tấm đệm *futon* vẫn chưa được trải ra. Cả Hanzo cũng không thấy đâu. Vậy là họ vẫn còn đang ở chỗ Shonin - đồng nghĩa với *nguy hiểm* gần kề.

Jack về phòng lấy vũ khí rồi lao mình vào trong màn đêm. Lối đi duy nhất giữa các thửa ruộng vừa hẹp lại vừa ẩm ướt, nhất là trong điều kiện thiếu ánh sáng như thế này. Nó chỉ có thể rửa thắm khi vô

tình dấm phải sinh lầy trơn trượt ngã sóng soài, tại sao mấy người nông dân đó lại không chữa đường đi cho tử tế hơn nhỉ?

Gượng bật dậy, Jack tiếp tục phóng ra lối chính. Lúc này ba tên ninja đã vào đến khu sân làng rồi hoàn toàn khuất bóng. Nó phóng lên ngọn đồi, vượt qua cổng chính. Sân làng giờ này hoàn toàn tĩnh lặng chẳng có bóng ai, nhưng đèn dầu từ trong dinh thự vẫn hắt ánh sáng le lói ra sàn đất bên ngoài.

Cổng dinh thự khép hờ. Jack nhẹ nhàng tiếp cận rồi hé mắt nhìn qua khe hở. Hành lang không có ai, nó quyết định tuốt trường kiếm *katana* rồi tiến vào trong hướng đến phòng khách, vẫn còn có tiếng người nói chuyện, hi vọng mọi chuyện chưa quá muộn.

Lúc băng qua cánh cửa giấy đầu tiên, nó đụng độ với một tên ninja, tên này mở to mắt như thể rất bất ngờ, thể nhưng chỉ trong giây lát đã rút vũ khí sẵn sàng chiến đấu. Thanh đoản đao *ninjatō*, thứ binh khí đặc trưng của ninja, lướt gió phóng đến phía Jack. Jack chưa kịp phòng bị, nhưng những bài khổ luyện bao năm qua đã phát huy tác dụng. Nó nhanh chóng dùng kiếm gạt rồi phản công bằng một chiêu cắt ngang tầm ngực.

Tên ninja nhảy sang bên nhanh nhẹn như một con mèo. Jack, lúc này đã thu được thế chủ động, tiếp tục đẩy hẳn lùi dần vào trong hành lang. Cả hai vung kiếm chém mạnh rồi giữ nguyên như vậy. Tên sát thủ định ném vật gì đó vào mắt Jack, vốn đã quá quen với trò quăng bột này, nó ngay lập tức quay đi vừa kịp tránh, nhưng cũng bị dính một ít quanh mắt.

Muốn giữ quyền chủ động, Jack không lùi bước mà còn phóng tới, đẩy tên ninja đập người vào cánh cửa đôi.

Khung cửa gãy nát, giấy rách bươm, cả hai cùng văng vào phòng khách. Lúc này còi báo động từ bên ngoài cũng vang lên. Cặp mắt bị mờ đi ít nhiều bởi ám khí của tên ninja, Jack lơ mơ nhìn thấy Hanzo ở góc phòng.

“Mau chạy đi!” Nó hét lớn.

Nhưng muộn mất rồi. Hai tên ninja còn lại đã ở sẵn trong phòng từ lâu, tay lăm lăm đoản đao sẵn sàng ra tay sát hại ông Soke và trưởng làng.

Jack chưa kịp hành động thì đã bị đá tung lên bởi tên sát thủ vẫn đang nằm bên dưới, ngã đập người xuống sàn rơi luôn cả kiếm. Jack vội vã vơ tay, nhưng tên ninja đã nhanh hơn một bước, giơ cao vũ khí chỉ chực đâm một nhát vào lưng nó.

“ĐỪNG!” Hanzo la thất thanh.

Tên ninja thoáng ngẩn ngừ. Chỉ chờ có thế, Jack cuộn ngay người sang bên đập vào khuỷu chân khiến kẻ địch ngã xuống sàn. Trong nỗ lực cuối cùng hòng bảo vệ ông Soke, nó nhặt nhanh trường kiếm chuẩn bị giao chiến với hai tên còn lại.

Tên đầu tiên nhanh chóng phóng ra phía sau Jack.

Nó đã hoàn toàn bị bao vây. *Nhưng tại sao ông Soke, Hanzo, cũng như những người khác lại không tranh thủ bỏ trốn khi còn có thể?*

Đứng giữa quân địch vừa đông lại vừa lợi hại, Jack biết đây sẽ là trận chiến cuối cùng của mình. Nó chớp mắt cho chỗ bột tiêu chảy đi rồi rút đoản kiếm *wakizashi* đứng tấn trong tư thế Nhị Thiên.

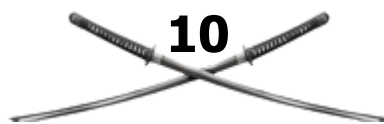
“MAU NGỪNG TAY!” ông Soke ra lệnh.

Ngay lập tức, cả ba tên ninja lui lại phía sau. Jack, tay vẫn cầm vũ khí, trừng trừng nhìn ông lão nông dân già đầy kinh ngạc.

“Nhưng... bọn chúng là ninja cơ mà!” nó hoảng hồn.

Ông Soke bình thản bước lên đặt một tay lên vai Jack.

“Và ta cũng vậy.”

MIYUKI

Jack sửng người trừng trừng nhìn ông Soke, mặt cắt không còn giọt máu. Nãy giờ vị Shonin trưởng làng vẫn ngồi yên trên tấm bọc của mình, khúc khích cười ra chiều hứng thú với phản ứng của thằng samurai ngoại quốc.

"Hạ kiếm xuống đi," ông Soke nói. "Bọn ta *đều* là ninja cả."

"Nhưng cháu tưởng ông là nông dân cơ mà?" Jack hỏi ngay.

"Thì ta vẫn làm nông đấy chứ."

Một dòng suy nghĩ bất chợt chạy qua đầu Jack, hóa ra từ đầu nó đã bị ông lão này biến thành một con rối. Trong lúc nguy cấp tìm cách chạy trốn thành ra nó lại đâm đầu vào chốn tử địa, hang ổ bọn ninja. Giờ đây Jack đã lọt thỏm vào giữa trung tâm ngôi làng bí ẩn tựa như một côn trùng mắc vào lưới nhện chỉ còn cách chờ chết. Jack nắm chặt cán cặp trường đoản kiếm. Tuy nó đã bị bọn chúng lừa nhưng cũng nhất định không chịu xuôi tay đầu hàng.

"Không cần phải sợ hãi," ông Soke nói giọng hiền hòa. "Cậu là khách của chúng tôi mà."

"*Khách?*" tên nhắt giả phía sau cất tiếng hỏi.

Chất giọng trong trẻo của nữ giới lập tức khiến Jack kinh ngạc. Vừa nói xong sát thủ cũng kéo luôn khăn trùm đầu. Cô gái này chỉ tầm mười sáu tuổi, tóc đen láy, khuôn mặt rất xinh đẹp. Cô ta chăm nhìn Jack chăm chăm bằng cặp mắt đen sâu thẳm của mình.

"Đúng vậy, Miyuki ạ. Khách quý. Bởi thế con hãy cư xử cho phải phép nào."

Mặc kệ lời yêu cầu, nữ ninja vẫn chĩa đoản đao vào cổ họng Jack. "Sao lại thế được. Hẳn là samurai cơ mà!"

"Đâu, anh ấy là *tengu* đấy chứ!" Hanzo chạy đến đánh chính hông bảo vệ Jack. "Do em bắt về đấy. Anh ấy là bạn của em."

Miyuki lắc đầu ngao ngán. “Lại là *em* nữa. Mà sao không ai nói gì với chị vậy?”

“Con đang thi hành nhiệm vụ mà.” ông Soke lí giải.

“Hứ, xem ra tên thiên cầu của em may mắn lắm mới chưa bị chị giết đấy,” Miyuki nói giọng giễu cợt.

“Còn lâu, chính *cô* mới là người may mắn vì chưa bỏ mạng thì có.” Jack lập tức đáp trả, trong một khoảnh khắc, nó hoàn toàn bị lòng tự tôn của một võ sĩ lấn áp tình thế.

Miyuki bước thêm một bước về phía nó, ánh mắt vẫn chăm chăm. “Bọn samurai duy nhất chấp nhận được chỉ có thể là bọn đã chết mà thôi.”

“Khoan đã, Miyuki ạ,” trưởng làng khoanh tay lên giọng can thiệp. “Trong trường hợp này điều đó không hoàn toàn đúng. Chàng trai này là một người ngoại quốc, đang chịu lệnh truy nã của đại tướng quân. Kẻ thù của cậu ấy cũng chính là kẻ thù của chúng ta. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc mọi người đều đồng hội đồng thuyền.”

Miyuki cười nhạt. Dù vậy cô cũng rút lui, mặc dù vẫn cố ý tra đoán đao một cách mạnh bạo không cần thiết. “Vâng, thưa Shonin.”

“Cả cậu nữa, Jack,” trưởng làng nhắc nhở. “Cậu đang làm ta và những ninja khác thấy lúng túng đấy.”

Jack không tin lời Shonin. Thực chất nó chẳng còn tin *ai* trong cái căn phòng này nữa cả. Ông Soke, Hanzo, Tenzen, tất cả đều đã lừa gạt nó. Chuyện ninja nhận võ sĩ làm khách thật đáng nực cười. Chẳng qua nó đã rơi vào thế cầm tù. Là một võ sĩ, làm sao Jack có thể để kẻ thù số một của mình tước vũ khí được. Chỉ có chạy... hoặc là chết.

Nó lắc đầu. “Tôi thà chết chứ không hàng đâu.”

“Được rồi,” Shonin đáp. “Soke, thuyết phục cậu ta giúp tôi đi.”

“Bọn ta không phải kẻ thù của cậu, Jack à,” ông Soke bóp mạnh vai Jack. “Ngược lại còn đang muốn giúp đỡ đấy.”

Jack phóng ra phía cửa. Tenzen ngay lập tức chặn lại, nhưng đường thoát chưa hẳn đã hết.

Thế rồi không một lời báo trước, ông Soke điểm ngón tay cái vào cổ nó. Một cơn đau tràn qua cơ thể chạy xuống chân, Jack đổ gục ngay lập tức.

Nó đã bất tỉnh trước cả khi chạm đến sàn.

MÊ CUNG

Nghe thấy những tiếng nói xung quanh. Jack thận trọng mở mắt. Nó đã được đưa về nhà ông Soke và đang nằm trên tấm đệm của mình. Xoa xoa chỗ đau trên cổ, Jack ngồi dậy. Trong phòng không có ai, bản thân nó cũng không bị thêm thương tích gì. Có vẻ tối qua ông cụ đã dùng một dạng điểm huyết để trấn áp Jack. Nó đã từng mục kích phương pháp tấn công cổ quái này, hay nói chính xác hơn là nạn nhân cho trò tra tấn tàn độc của tên Độc Nhãn Long. Lẽ dĩ nhiên, Jack chẳng dám coi thường ông lão có vẻ yếu ớt đó nữa.

Bây giờ trong đầu Jack chỉ có duy nhất khao khát tẩu thoát. Nó không thể chấp nhận cảnh cầm tù bởi bọn ninja, ít nhất là khi vẫn còn có khả năng chống cự. Jack nhận thấy đồ đạc của mình vẫn nằm trong góc nó đã đặt tối qua, cuốn *hải đồ* còn nguyên không hề hấn gì. Chỉ có điều cặp kiếm thì chẳng còn thấy đâu.

Di chuyển thật nhẹ nhàng, Jack mở tấm cửa giấy nhìn ra bên ngoài. Phòng bếp trống không. Thế là nó chụp luôn túi đồ rồi mở cửa nhón chân bước ra gian sàn đất. Những tiếng trao đổi to dần. Một nhóm ninja đang ở ngay sát bên lối vào. "Giữ nó là chuyện lợi bất cập hại," Jack nhận ra ngay người đang rít lên không ai khác hơn chính là ông Momochi.

"Nhưng khả năng chiến đấu của cậu ta quả không tầm thường đâu." Tenzen đáp. "Tôi chưa từng thấy Miyuki lúng túng như vậy bao giờ cả."

"Thì lại càng nguy hiểm hơn chứ sao. Chúng ta đâu thể tin tưởng nó được."

"Thôi được rồi," ông Soke ngắt lời. "Ta đã bảo sẽ nói chuyện với cậu ta vào sáng mai mà."

Jack hoàn toàn không muốn ở lại đây đến tận lúc đó chút nào.

Nó lúng lúng ngôi nhà tìm cặp trường đoản song kiếm của mình nhưng chẳng thấy đâu cả. Dù đây là việc làm đi ngược lại tinh thần võ sĩ đạo, nhưng có lẽ chỉ còn cách để lại vũ khí mà chạy trốn thôi. Sẽ là quá nguy hiểm nếu lục tung cả làng lên để tìm kiếm chúng.

Dù vậy Jack vẫn cần *thứ gì đó* để tự vệ. Nghĩ vậy nó lục trong đồng nông cụ ra một con dao cũ giắt vào thắt lưng, rồi quan sát gian sàn đất tìm lối thoát. Cửa sổ duy nhất trong phòng quá nhỏ; trần nhà cũng khó lòng phá thủng. Lối đi duy nhất chỉ có thể là cửa chính. Thế rồi bất ngờ nó nhận ra ngọn lửa của ánh cây nến trong phòng cứ nghiêng ngả như bị gió thổi. Nhưng cửa sổ vẫn đang khép kín. Gập ngay người xuống, Jack nhận ra một phần tường trống bên dưới lớp sàn gỗ, gió lọt vào chính là từ đường này. Nó bèn nằm bò xuống đẩy hành lí ra ngoài.

Chỗ này thông ra thửa ruộng ngay đằng sau ngôi nhà. Tuy đồ đạc lọt qua tương đối dễ dàng nhưng cái lỗ có phần quá nhỏ đối với cơ thể Jack. Tức mình, nó điên cuồng đào bới đất xung quanh. Jack biết nó không có nhiều thời gian, trước sau gì cũng có người quay lại kiểm tra. Bằng nỗ lực phi thường, cuối cùng nó cũng trườn qua được. Buộc túi hành lí lên vai, Jack phóng đi trên bờ kè gần nhất. Chỉ cần đến được chỗ hàng cây, họ sẽ khó đuổi theo kịp.

Jack tiếp tục leo lên đồi hướng đến ngôi chùa. Do không có lối đi thẳng nên tốc độ di chuyển của nó phải nói là rất chậm, chưa đến đầu làng nó đã nghe tiếng Hanzo hô to.

“Ông ơi, thiên cầu chạy mất rồi!”

Jack nhảy ngay xuống con đường chính chạy thực mạng. Đường dốc khiến nó phải thở hồng hộc vì mệt. Lúc đến được chỗ chùa, Jack quay lại quan sát lần cuối. Không thấy tên sát thủ nào đuổi theo cả, nhưng điều đó cũng chẳng có ý nghĩa gì, vì những kẻ này rất giỏi ẩn náu trong bóng đêm.

Khu rừng tối đen như mực khiến Jack chỉ có thể xác định phương hướng bằng các giác quan còn lại. Nó cố giữ bình tĩnh, nhưng nó cứ tưởng tượng ra đang có kẻ rình mình ở mỗi ngã rẽ. Các cành cây vốn bình thường giờ đây lại mang dáng dấp ghê rợn. Nấp trong bóng đêm chính là những kẻ đang đi truy bắt nó sẵn sàng xuất hiện từ bất cứ nơi nào.

Nhưng kì thực chẳng ai hiện ra chặn đường nó cả.

Sau một tiếng như vậy thì Jack buộc phải dừng lại nghỉ ngơi. May thay, lúc này đã sắp sửa bình minh, bầu trời cũng sáng dần lên. Trái với suy tưởng cả đêm qua, chẳng có tên ninja nào đuổi theo nó cả. Dường như nó đã thoát, một kì tích thực sự.

Jack nốc nốt ngụm nước cuối cùng trong vò, và nhận ra mình hoàn toàn thiếu chuẩn bị cho chuyến hành trình dài ngày sắp đến. Trong tay chẳng có kiếm, chỉ còn một ít cơm nguội, lại chẳng biết chỗ này là chỗ nào.

Đoán hôm nọ mình đã bị ông cháu Soke dắt đến dãy Iga phía nam Shono, Jack cho rằng bây giờ di chuyển về hướng tây sẽ là thượng sách. Nếu may mắn, nó sẽ tìm được đường đến Iga Ueno. Hai năm trước Jack từng đến chùa Tendai dự cuộc thử thách Tam Tổ Luân Hồi. Nhất định những nhà sư ở đó vẫn còn nhận ra một trong những võ sinh thắng cuộc và cho nó vào ẩn náu. Nếu may mắn thì có khi thầy Yamada và Yori cũng đang ở đó không chừng.

Đã có mục tiêu trong đầu, Jack cảm thấy tự tin hơn đôi chút. Nó nhìn lên bầu trời, rất khó để xác định hướng đông khi mà đồi núi xung quanh vẫn còn che lấp mặt trời. Nhưng công việc cũng không đến nỗi phức tạp khi chỉ cần đi theo hướng ngược lại với ánh sáng. Nghĩ vậy, Jack đứng dậy, quyết tâm tránh ngôi làng nọ càng xa càng tốt.

Nhưng chẳng mấy chốc nó đã nhận ra con đường này hoàn toàn không dễ đi. Sông ngòi xuyên qua các rặng núi khiến việc đi theo đường thẳng gần như là không thể. Thậm chí đôi lúc còn có những con đèo không thể vượt qua nổi khiến Jack buộc phải quay ngược đầu lại. Rồi cả các khu thung lũng uốn lượn dẫn nó đi sai đường, đó là chưa kể đến tán cây rậm rạp che lấp mặt trời khiến việc xác định phương hướng càng gặp nhiều khó khăn hơn nữa.

Đến giữa sáng thì Jack nhìn thấy dấu chân người. Vẫn còn rất mới.

Nó lo lắng quan sát cây cối xung quanh. Khu vực này không chỉ có ninja, lính tuần canh mà còn cả bọn sơn tặc. Dù mệt mỏi nhưng

hiểm nguy trước mắt vẫn buộc giác quan của Jack phải hoạt động nhạy bén hơn bình thường. Nó cảm thấy một điều rất lạ kì. Chân người Nhật vốn đâu có to như vậy. Đến lúc này Jack mới hiểu người để lại những dấu vết này thật ra chính là *bản thân mình*. Từ nãy đến giờ nó cứ đi lòng vòng như lọt vào mê cung.

Jack buông lời chửi rủa rồi giận dữ đập gốc cây gần đó. Nó đã hoàn toàn mất phương hướng.

Nó nghĩ trong đầu thôi thì cứ đi men theo dòng nước. Được một lúc cuối cùng Jack cũng đến được chỗ đường mòn, lẽ dĩ nhiên nó phải chớp ngay cơ hội. Đi thêm khoảng nửa dặm đường Jack bắt gặp một ngã rẽ và suýt chút nữa đã reo lên hào hứng. Cả hai lối đi đều rất có triển vọng, vậy nên nó quyết định tung quẻ lên không phớt mặc cho trời.

Số phận đưa đẩy nó sang con đường bên phải.

Chỉ vừa mới đi được vài bước chân thì Jack bị ai đó kéo từ phía sau vật ngửa ra đất. Chưa kịp phản ứng gì, nó đã nhận ra mình đang nằm trong tầm khống chế của Miyuki, dao kề sát cổ.

“Thả tôi ra!” Jack phản ứng.

“Im lặng!” nữ sát thủ rít lên. “Không thì đừng trách sao mình bị cứa cổ nhé.”

Bỗng có tiếng chân người. Miyuki càng hạ xuống sát người Jack, kéo lá phủ xung quanh.

“Khu rừng này ghê bỏ mẹ,” một giọng đàn ông vang lên.

“Sao, bộ mày sợ ma hả?” tên khác trêu.

Nhìn qua lỗ nhỏ từ lùm cây, Jack nhận thấy bóng bốn tên võ sĩ đi tuần dần hiện ra trước mắt.

“Ừ. Người ta đồn đại cây cối ở đây toàn là thứ âm binh. Nhiều vụ mất tích bí ẩn nữa.”

“Rồi còn bọn sơn tặc,” tên võ sĩ nhỏ con nhất vừa nói vừa sợ hãi nhìn quanh.

“Tao chỉ mong bắt được thằng ngoại quốc đó càng nhanh càng tốt. Mà nó thì có gì đặc biệt nhỉ?”

“Chính tay đại tướng quân hạ lệnh truy nã đấy. Thằng này hưởng tập tước samurai. Trước từng tham gia phiến quân ở Osaka.”

“Xạo hoài. Samurai ngoại quốc hả?” “Tùy mày, nhưng tao chả dám bõn cợt đâu. Nó biết tuyệt kĩ Nhị Thiên đấy.”

“Thôi đi, sao người ta nói gì mày cũng tin được vậy!”

Lúc bọn võ sĩ đã đi khỏi, Miyuki mới thu dao thả Jack ra.

“Bộ cô bám theo tôi suốt từ đêm đấy à?” nó hỏi ngay.

Có gì khó,” cô nàng vặn lại. “Dấu chân to như voi.”

“Nhưng sao lại ra tay cứu?”

“Đừng có ngộ nhận. Chẳng qua ông Soke muốn tôi đưa cậu sống sót trở về thôi.”

ẾCH NGỒI ĐÁY GIẾNG

“Chả ai tiếp đãi khách bằng cách điểm huyết họ cả!” Jack gắt gỏng khi một lần nữa được đưa trở về nhà ông Soke.

Lúc bị Miyuki giải về làng. Jack đã tìm cách chạy trốn. Tuy nhiên cô nàng di chuyển giữa rừng quá dễ dàng nên chẳng mấy chốc đã đuổi kịp. Một trận đấu tay không nổ ra, cả hai hầu như không ai chịu kém ai. Jack rút dao găm, nhưng Miyuki nhanh chóng tước vũ khí của nó bằng tốc độ đáng kinh ngạc. Jack cho rằng do mệt mỏi nên nó mới thất bại như vậy, cuối cùng nó vẫn cứ bị người ta khóa chân khóa tay mà lôi xồng xộc đi như một con chó đại.

“Ta rất lấy làm tiếc,” ông Soke đáp, nói đoạn rót cho nó ít trà xanh, “nhưng cậu chẳng cho ta sự lựa chọn nào khác. Giờ thì chịu nói chuyện đàng đàng hoàng rồi chứ?”

Jack nhận lấy chiếc cốc nhưng không dám uống. Ninja vốn nổi tiếng với các chiêu trò hạ độc lợi hại.

Ông Soke tự tay rót trà cho mình, để ấm trở vào lò rồi khoan thai nhấp một ngụm. “Chà, tuyệt vời! Nào, như ta vẫn nói, mọi người là bạn, không phải thù.”

“Chẳng có ninja nào lại xem võ sĩ là bạn cả. Và tôi cũng thế,” Jack đáp ngay. “Tên ninja Độc Nhãn Long là kẻ đã sát hại cha tôi. Yamato, người tôi xem như anh em cũng bỏ mạng chính bởi vì hắn. Các người sẽ *mãi mãi* là kẻ thù của tôi.”

Ông cụ cúi sát đầu, ánh mắt lộ rõ vẻ u buồn. “Ta rất đau lòng trước cái chết của cha và bạn cậu, cũng như hiểu rõ vì sao cậu lại căm ghét ninja. Nhưng cậu còn trẻ, tựa như ếch ngồi đáy giếng, chưa biết việc đại dương đâu.”

Jack ngậy người nhìn ông Soke, hoàn toàn lúng túng trước cách dùng từ có phần kì lạ vừa rồi.

“Khái niệm về ninja của cậu đã bị lệch lạc. Giống con ếch, cậu nhìn về chúng tôi qua góc nhìn rất hẹp của một người võ sĩ. Cậu chỉ biết những gì *họ* nói với cậu, cũng như kí ức đau buồn liên quan đến Độc Nhãn Long. Nhưng một cành cây không thể làm nên cả khu rừng, một ninja không đại diện cho toàn thể *shinobi*.”

Jack cười nhạt. “Từ lúc gặp ông đến giờ tôi đã bị treo trên cây, bị lừa gạt vào nơi hiểm địa, điểm huyết bất tình nhân sự, giờ còn thêm bắt cóc nữa. Nói thật, quan điểm của tôi vẫn *y như vậy*.”

“Nói thế cũng đúng, nhưng ta lại nghĩ khác,” ông tiếp tục. “Bị mắc bẫy là may mắn, vì nó dẫn đến việc chúng ta gặp nhau, và cậu được đưa đến nơi an toàn. Đem ở nhà trưởng làng, ta làm vậy là để giúp cậu, tránh đổ máu không cần thiết. Cuối cùng, Miyuki chính là người đã cứu cậu khỏi bị bọn lính tuần tra bắt giữ.”

Jack thấy những lời này hoàn toàn hợp lí, chẳng thể bắt bẻ được gì, nhưng ninja vốn nổi tiếng với khả năng lừa lọc dối trá mà. “Tại sao tôi lại phải tin các người? Khác với võ sĩ, ninja hành động chả có nguyên tắc gì cả.”

“Đúng là chúng ta không có hệ thống bảy đức tính võ sĩ đạo, nhưng lại sở hữu tính thần nhẫn nhục. Mang lòng trắc ẩn, không được phép hận thù, luôn hướng đến hòa bình, thống nhất. Điều quan trọng nhất đối với một ninja chính là trái tim thuần khiết”.

“Ấy vậy mà các vị *vẫn* chuyên đi ám toán người ta đấy chứ.”

“Đôi khi chúng ta được các võ sĩ hoặc lãnh chúa thuê đi làm những việc như vậy. Nhưng nghĩ mà xem, đổi một mạng tướng lĩnh để cứu lấy hàng ngàn sinh mạng binh lính trên chiến trường. Như vậy không phải tốt hơn hay sao?”

“Cũng còn tùy người bị giết là ai.”

“Chính xác,” ông Soke đặt tách trà xuống gập đầu đồng tình. “Bởi vậy thích sát chưa bao giờ là ưu tiên cao nhất. Kỹ năng đích thực của một ninja nằm ở khâu tình báo và chiến thuật kìa. Thông tin chúng ta mang về có thể giúp hạ kẻ địch, không phải bằng sức, mà là vận dụng các kiến thức để làm đối thủ suy yếu. Cậu thấy đấy, trong khi samurai luôn giải quyết xung đột bằng các trận giao tranh đẫm máu

thì ninja bọn ta vẫn tìm cách tránh thương vong tối đa nếu có thể. Ninja chỉ chiến đấu nếu không còn sự lựa chọn nào khác mà thôi.”

“Nhưng các người chỉ là bọn đánh thuê không biết sĩ diện,” Jack chống chế.

“Đó chẳng qua là thứ giai cấp võ sĩ đã nhồi vào đầu cậu. Trên thực tế, bọn ta chỉ là những người nông dân muốn sinh tồn và tranh đấu bảo vệ giá trị cuộc sống của mình. Gia tộc Iga đã phải chịu đựng sự khủng bố khốc liệt từ phía các samurai từ đời này sang đời khác. Ba mươi năm về trước, suýt chút nữa đại lãnh chúa Oda Nobunaga đã tận diệt tất cả rồi. Mặc dù bọn ta may mắn thoát nạn, nhưng đến giờ vẫn phải chịu cảnh truy bắt bởi Lãnh chúa Akechi. Cậu chưa biết đấy thôi, chứ thật ra cha mẹ Hanzo cũng chính là đã chết dưới tay các võ sĩ đấy.”

Jack buồn bã lắc đầu.

“Có thể ninja và samurai trái ngược nhau như mặt trăng mặt trời.” ông tiếp tục. “Nhưng điều đó không có nghĩa tất cả ninja đều ác độc, và võ sĩ đều thánh thiện.”

“Cứ cho là ông thấy vậy đi,” Jack thừa nhận, “nhưng tôi thì không.”

“Dĩ nhiên sẽ cần có thời gian. Nhưng nói ta nghe xem nào, ai là người đang truy bắt cháu... và ai là người đang bảo vệ cháu?”

Một câu hỏi mà cả hai đều biết rất rõ đáp án là gì.

“Ngay từ đầu, ta đã nói vấn đề nằm ở niềm tin mà thôi,” ông nói. “Thế thì bây giờ ta sẽ thể hiện lòng tin *của mình* bằng cách trao trả vũ khí cho cháu. Ta biết song kiếm có ý nghĩa quan trọng như thế nào đối với một samurai.”

Nói đoạn ông lấy cặp trường đoản nhị kiếm của Jack cúi người đặt ngay trước mặt nó.

“Cháu được đi ư?” Jack sửng sờ hỏi.

“Bất cứ khi nào cháu muốn.” ông đáp, gật đầu về phía hành lí của Jack, vẫn còn y nguyên, đang được đặt cạnh cửa. “Nhưng rõ ràng cậu đang bị đại tướng quân quan tâm đặc biệt. Nếu sống sót được hơn một ngày thì ta cũng thấy lạ đấy.”

Jack với tay cầm kiếm. “Phải liều thôi.”

“Vẫn còn một cách,” ông Soke nói vọng theo khi Jack bước ra cửa.

“Ý ông là sao cơ?” Jack thận trọng hỏi.

“Ở lại cho đến khi quan quân chuyển hướng lòng sục. Đường còn rất dài, và nếu luyện được vài kĩ năng nhẩn giả, có khi cậu lại đến được đích an toàn không biết chừng.”

“Cháu? Học làm ninja!”

Ông lão mỉm cười. “Chỉ có trở thành nhẩn giả người ta mới thấu hiểu được tinh thần nhẩn đạo.”

TRẬN CHIẾN TRÊN CÂY

Jack bước ra ngoài.

Hành lí trên vai, nó hướng theo con đường duy nhất của ngôi làng. Ông Soke điên rồi chắc. Làm sao *nó* thể học làm ninja được? Nội việc nghĩ đến thôi là đã thấy không phải với người cha quá cổ rồi. Bọn *shinobi* trước giờ vốn nổi danh sát thủ máu lạnh mà.

Mà, thật vậy ư?

Lời nói ban nãy của ông Soke tựa như hạt giống đã nảy mầm trong đầu Jack vậy. *Một cái cây không thể làm nên cả khu rừng.*

Trên đường làng, Jack đặc biệt ấn tượng với cái cách mà mọi việc vẫn diễn ra hết sức bình thường. Ai nấy đều cúi chào khi thấy nó đi qua. Nông dân chăm bẵm ruộng vườn. Trẻ con nô đùa ở sân làng. Nhìn họ giống những người dân chân chất, chẳng có chút hơi hướng nào của kẻ sát nhân.

Một bé gái chạy đuổi theo nó. “Anh đi đâu đấy, *tengu*?” cô bé hỏi.

Jack nhận ra một trong số bốn đứa nhỏ đã cùng Hanzo luyện kiếm hôm qua. “Về nhà.”

“Anh không thích ở đây à?”

“Nơi này rất yên bình,” Jack thừa nhận, “nhưng anh còn có em gái chờ mình.”

“Bạn ấy tên gì?”

“Jess. Nó mới mười tuổi thôi.”

“Thế là bằng em rồi!” cô bé reo lên. “À mà em phải giao vật này cho anh cái đã.”

Nói đoạn chìa tay đưa Jack một loại quả màu cam.

“Cái gì vậy?”

“Quýt đó. Anh ăn thử đi.”

Jack đã định cắn thì chợt nhớ ra rất có thể đây là một cái bẫy.

“Ngon lắm đó!” cô bé khẳng định, rồi cũng lấy ra một quả của mình. “Ông Soke dặn em truyền lời rằng phải bóc vỏ ra mới thấy được quả ngọt bên trong.”

Xong xuôi cô bé vừa ăn vừa nhảy chân sáo về sàn làng.

Jack quan sát quả quýt đang cầm trên tay. Ông lão ấy lại định giờ trò gì đây? Món quà này thoạt nhìn chẳng có vẻ gì là nguy hiểm hay khả nghi cả. Cẩn thận bóc lớp vỏ, Jack thấy bên trong có nhiều múi trông rất ngon. Nó tách một múi cho vào miệng. Vị ngọt đậm đà ngay lập tức khiến Jack mỉm cười, nó đã hiểu thông điệp của ông Soke là gì. Quá quen với các bài thiền thí trong những giờ học với thầy Yamada, nó chẳng lạ gì cách nói nửa úp nửa mở ấy. Ở đây quả Quýt tượng trưng cho cách nó nhìn nhận nhân quả, lớp vỏ chỉ là ấn tượng lệch lạc, còn phần ruột bên trong mới chính là sự thật.

Mà cũng có khi nó đã suy nghĩ quá nhiều.

Sự thật là ông Soke đã khiến Jack thấy cần suy nghĩ khác. Rất có thể nó đã quá phiến diện, những ninja này thật sự muốn giúp đỡ nó. Vấn đề đặt ra là, tại sao? Tuy có chung một kẻ thù, nhưng đó không thể là nguyên do duy nhất. Mà nó cũng chẳng thể nào biết được, trừ phi ở lại đây.

Đó là còn chưa kể đến viễn cảnh phải băng qua dãy Iga, tránh bọn lính canh đi tuần, vượt các chốt kiểm soát được dựng lên trên đường đến Nagasaki. Việc học một vài kĩ năng ninja cũng không phải là ý kiến tồi chút nào. Nó đã chứng kiến Miyuki vượt rừng nhẹ nhàng và đơn giản như một cái bóng. Độc Nhãn Long chui vào chui ra các tòa thành được canh gác cẩn mật dễ dàng tựa hồn ma. Ninja là bậc thầy ẩn nấp. Nếu có khả năng này, Jack sẽ tránh được bọn võ sĩ, thay vì trực tiếp giao tranh với họ.

Nhưng học trò tà đạo đấy khác nào phản bội ngài Masamoto, người cha đỡ đầu luôn bảo bọc nó. Ông ấy đã nuôi dạy Jack với mong muốn nó sẽ trở thành một võ sĩ chân chính. Ông ấy cũng đã chiến đấu cả đời chống lại bọn ninja. Nhưng chẳng phải việc Akiko học nhẫn thuật cũng là dưới sự chỉ đạo của ngài Masamoto ư?

Muốn hiểu kẻ thù, thì phải trở thành chúng.

Liệu đó có phải điều nó nên làm lúc này? Jack rất khó tìm lí do biện hộ cho việc luyện tập dưới sự hướng dẫn của ninja. Nhưng rồi lời Thánh kinh lại hiện ra trong đầu nó... *Sẽ tốt hơn nhiều nếu tha thứ và quên đi thay vì bức tức và giữ mãi trong lòng.* Là một con chiên của Chúa, từ nhỏ nó đã được dạy phải biết tha thứ. Nhưng làm sao nó có thể tha thứ cho những kẻ đã gây ra cái chết cho cha mình?

Thế rồi nó chợt nhận ra một việc. Độc Nhãn long vốn đâu phải ninja. Hanzo sinh ra trong gia đình võ sĩ quý tộc, chính chiến tranh và đầu óc điên loạn đã khiến một lãnh chúa đi theo con đường nhẫn giả. Dù những kĩ năng học được tại đây đã giúp hanzo nổi danh tứ xứ, nhưng trái tim Độc Nhãn Long *chưa bao giờ* thuần khiết cả.

Theo nguyên tắc võ sĩ đạo, nghĩa - đối xử công bằng với mọi người - là một đức tính rất quan trọng. Như vậy nghĩa là trước khi cho rằng mọi ninja đều tàn độc như Độc Nhãn Long, chí ít nó cũng phải cho họ cơ hội chứng minh mình đã chứ.

Ở lại thêm vài ngày cũng chẳng đáng là bao, Jack thầm nghĩ. *Hơn nữa biết đâu lại học được một số thứ có lợi cho mình.*

Lạc lối trong dòng suy tưởng, Jack thấy mình bước dần đến hồ chứa nước. Lúc sắp bước tới một cây gỗ thích khổng lồ, nó chợt nghe tiếng Hanzo gọi.

"Anh Tengu! Em ở đây này!"

Jack nhìn lên và thấy cậu bé đang đu trên cành cây chìa ra mặt nước.

"Em đang làm gì vậy?"

"Tập luyện đó," Hanzo đáp, như thể đó là thứ hiển nhiên nhất trên đời vậy.

"Để?"

"Bám chắc. Muốn trèo tường phải thật khỏe mạnh. Có những lúc phải bám hàng giờ đồng hồ mới có thể chạy trốn. Em dám cá anh cũng chẳng bám lâu được như em đâu!"

Jack mỉm cười. Có điều gì đó rất thuyết phục trong nhiệt huyết của thằng bé này, cũng vô cùng quen thuộc nữa. Hanzo có nhiều điểm tương đồng với Yori, người bạn tốt của Jack. Tự nhủ suy nghĩ

như vậy là đủ rồi, nó bỏ kiếm cùng hành lí xuống, rồi cũng trèo lên cây, bò ra nhảy xuống cạnh chỗ Hanzo bám trụ bằng các ngón tay.

“Chúng ta sẽ làm thế này trong bao lâu?”

Hanzo nhoẻn miệng cười rất tươi. “Cho đến khi người kia ngã xuống!”

Lúc hai đứa đu đưa trên lòng hồ thì Miyuki bất ngờ xuất hiện.

“Ồ, thế quyết định ở lại rồi à?” cô nàng nói kháy.

“Một lúc thôi,” Jack đáp. “Cảm ơn sáng nay đã giúp đỡ.”

“Thôi khỏi. Tôi chỉ thực thi mệnh lệnh. Nếu được tự quyết thì tôi đã mặc kệ luôn rồi.”

“Sao lại thế!” Hanzo tỏ ra kinh ngạc. “Trưởng làng đã nói anh ấy là bạn của chúng ta rồi mà.”

“Hắn không phải *ninja*,” Miyuki vặn lại. “Bọn võ sĩ sẽ chẳng bao giờ có được trái tim thuần khiết của một *nhân giả chân chính*.”

“Được chứ. Jack là vua loài thiên cầu mà!”

“Ồ, thế à?” cô nàng lại móc mĩa.

“Cũng dám lắm,” Jack đáp, nhẹ nhàng đu đưa trên cành cây, kinh nghiệm đu cột buồm trên tàu *Alexandria* nhanh chóng trở lại với nó.

Miyuki trừng trừng nhìn Jack. “Bộ tưởng thế là trở thành ninja được chắc? Chỉ là bài tập dành cho bọn trẻ con thôi.”

Vẫn cay cú sau trận thua sáng nay, Jack càng cố tình khiêu khích Miyuki. “Chẳng qua cô sợ thua tôi thôi.”

“Còn lâu!” cô nàng đáp trả. “Bọn võ sĩ thì chỉ được cái trịch thượng, lúc nào cũng tỏ ra ta đây là giỏi.”

Nói đoạn, cô bé trèo lên, đu xuống cành cây bên cạnh Jack, mặt đối mặt, nhanh nhẹ như một con mèo.

“Đừng tưởng việc này dễ. Vấn đề là ứng phó thế nào với các tình huống phải chiến đấu kìa.”

“Tại sao đang đánh nhau mà tôi lại phải đu đưa như thế này?” Jack hỏi ngay.

Miyuki tròn mắt bức bối. “Tưởng thành, mồm đá, thiếu gì chỗ. Mà nói thật, cỡ cậu chả bám nổi lấy một phút đâu.”

Jack nhớ đến cảnh Yamato trèo lên tòa thành Osaka trong lúc nó nắm sợi dây thừng buộc Akiko. Đó là một quyết định cực kì khó khăn, nhưng cuối cùng nó vẫn không buông tay. "Sao cô dám chắc như thế?"

Miyuki nhắc chân đạp vào bụng Jack một cái.

Bị bất ngờ, nó không kịp phản ứng. Cú đá trúng mục tiêu ngay lập tức gây ra cơn đau ở cơ hoành. Cắn răng chịu đau, nó vẫn bám được vào cành cây bằng đầu các ngón tay của mình. Miyuki vẫn chưa buông tha, xoay chân nhằm hông nó phóng cước. Nhưng Jack đã ổn định tư thế sẵn sàng đối phó. Nó giơ cẳng chân đỡ đòn tấn công rồi phóng cả hai chân về phía cô nàng.

Miyuki buông một tay vung người tránh đòn rồi dùng tay rảnh của mình đâm thẳng vào mặt Jack khiến nó buộc phải thả ra đu sang phía xa hơn. Cành cây bắt đầu trĩu xuống vì sức nặng.

Trong lúc này, Hanzo đang vô cùng khoái trí vì được quan sát một trận chiến trên cây đầy hào hứng.

Miyuki nhảy sang cành khác lấy thế tấn công. Hai đứa giao tranh ngay trên không trung, cố dành quyền chủ động.

Nữ ninja tung một đòn kẹp chân ngang hông Jack rồi kéo mạnh nó xuống. Jack cố giữ thăng bằng, lực nắm yếu đi thấy rõ. Trong nỗ lực cuối cùng, nó quyết định buông một bên tay để nắm chặt cổ tay Miyuki. Cả hai cùng nghiêng ngả, dính vào vòng kẹp của nhau, thành ra cùng lúc rơi luôn xuống hồ.

Jack trôi lên thở dốc, Miyuki cũng ở ngay bên cạnh, cầm dao dí về phía nó.

Hanzo tuột khỏi cây nhảy xuống bờ hồ. "Em thắng rồi!" thắng nhóc khoái trá.

Miyuki chẳng thèm quan tâm đến màn ăn mừng của Hanzo.

"Võ sĩ, tốt hơn hết là nên đi đi," cô nàng nói bằng giọng bức tức. "Nếu không sẽ phải hối hận đấy."

"Xin lỗi, nhưng cô vừa khiến tôi thấy muốn ở lại hơn đấy," Jack vừa mỉm cười vừa đáp. "Không dễ tìm được bạn tập tốt thế này."

"Tuyệt cú mèo!" Hanzo reo lên, mặc kệ khuôn mặt sững sờ của Miyuki. "Từ nay anh sẽ tập luyện mỗi ngày cùng bọn em nhé."

Nữ ninja lội ra khỏi mặt nước rồi lạnh lùng nhìn Jack.

"Tôi sẽ xem chừng anh," cô nàng nói. "Không thể tin tưởng bọn võ sĩ được."

Làm như tôi tin ninja các cô lắm không bằng ấy, Jack thầm nghĩ.

TỔ SƯ GIA

"Quay về sớm thế?" ông Soke lên tiếng khi thấy Jack ướn như chuột lột bước vào sân nhà cùng với Hanzo.

Jack đoán chừng ông cụ vốn biết chắc chắn nó sẽ quay trở lại nên đã chuẩn bị sẵn ba bát cơm và trà từ trước.

"Hanzo muốn cháu ở lại," Jack đáp rồi cất hành lí vào trong gian sàn đất.

Ông Soke gật đầu. "Thằng nhóc ấy rất dẻo dai. Cậu thua là đúng."

"Chẳng qua cháu bị phá thôi," Jack tiếp tục. "Bởi cái cô Miyuki ấy."

"Cũng không lạ," ông lão cười lớn, nói đoạn ra hiệu bảo nó ra chỗ bếp ngồi. "Nó nổi tiếng nông cuồng mà."

Ông Soke đưa cho Jack một bát cơm rồi cả ba cùng ngồi ăn tối, lúc này mặt trời đã dần khuất sau rặng Iga.

"Mai anh Jack luyện cùng cháu được không ạ?" Hanzo hào hứng hỏi.

"Cái đó còn phải chờ tổ sư gia cho phép," ông Soke đáp.

"Tổ sư gia?" Jack hỏi ngay.

"Đúng vậy, người đứng đầu trường pháp nhãn thuật Iga, nắm giữ chìa khóa mười tám môn kĩ nghệ tinh diệu."

"Mười tám môn?"

"Chính xác. Mỗi nhãn giả đều phải thông tường hết tất cả. Đánh tay không, dùng vũ khí như phi tiêu *shuriken*, găng sắt *shuko*, lưỡi hái *kusarigama*. Thuật ẩn mình, hóa trang, di chuyển. Phương pháp đánh thuốc nổ, độc dược, thôi miên, cứu tự ẩn *kuji-in*. Nhãn thuật dạy chúng ta trở thành những chiến binh toàn diện có thể chiến đấu độc lập, không thể bị đánh bại, và - quan trọng nhất - là vô hình."

"Thế cái vị tổ sư gia kia là người dạy tất cả những cái đó?"

“Đúng, và mỗi giai đoạn chỉ có duy nhất một tổ sư gia mà thôi,” ông tiếp tục giải thích sau khi ăn xong bát cơm. “Ông ta nắm giữ mọi tri thức, là người sở hữu mật thư, quyển sách cuộn chứa đựng tất cả các kỹ năng nhẫn thuật.”

“Thế chuyện gì sẽ xảy ra nếu người này chết?” Jack thắc mắc.

“Tổ sư gia có trách nhiệm phải đảm bảo cho tri thức của mình được truyền từ đời này sang đời khác. Theo truyền thống, tổ sư sẽ chọn một đồ đệ đào tạo thành truyền nhân để sau khi ông ta chết thì nhận mật thư, chính thức nối nghiệp.”

“Nghe có vẻ nặng nề nhỉ,” Jack bình luận.

“Dĩ nhiên,” ông cụ đồng tình. “Và cũng chỉ tổ sư gia này mới có thẩm quyền thay đổi, thêm thắt các kỹ năng trong mật thư, cũng như quyết định xem cậu, một người nước ngoài, đồng thời là võ sĩ, có được phép học nhẫn thuật hay không.”

Jack ngừng ăn. Nó quá hứng thú trước viễn cảnh được học những kỹ năng cao siêu đó. Chưa bao giờ Jack nghĩ việc trở thành một ninja lại phức tạp đến vậy. Nhất là từ ngày rời trường Nhị Thiên Nhất Lưu, nó cũng mất luôn cảm giác hứng thú mỗi khi tập luyện những thứ mới. Vậy mà ông Soke lại vừa đưa ra một thách thức không hề nhỏ chút nào.

“Cháu có thể tìm vị tổ sư gia này ở đâu ạ?” Jack hỏi dò.

Ông Soke mỉm cười. “Ngay trước mắt thôi.” Nói đoạn đưa tách trà cho Jack. “Rót cho ta một ít nào.”

Jack ngớ mặt ra nhìn ông lão.

“Soke, tổ sư gia chính là chức danh của ta.”

Jack biết chuyện này cũng không quá kinh khủng. Bởi lẽ thầy Yamada, vị thiền sư dạy nó ở trường cũng già cả không kém, nhưng về độ lợi hại thì miễn bàn. Soke cũng vậy, để luyện thành mười tám tuyệt kỹ có lẽ phải mất đến cả đời. Jack đón lấy chiếc tách, run run rót trà cho tổ sư gia.

Ông nhận lấy rồi tưới luôn ra đất.

“Sao vậy ạ?” Jack chợt dạ hỏi, đinh ninh mình vừa làm gì phật ý ông cụ.

“Cái tách chỉ hữu ích khi nó trống rỗng. Nếu muốn luyện thành ninja, cậu phải quên hết *tất cả* những gì đã học khi còn là võ sĩ.”

NGŨ ĐẠI

“Đã sẵn sàng cho bài học đầu tiên chưa?” Soke hỏi.

“Ngay bây giờ ấy ạ?” Jack đáp bằng giọng hứng thú pha lẫn rụt rè.

“Thời gian chẳng chờ đợi ai cả. Phải biết tận dụng khi còn có thể.”

Nói đoạn tổ sư gia với lấy cây gậy đứng dậy rồi ngoắc tay ra hiệu bảo Jack đi theo. Riêng Hanzo lãnh trách nhiệm ở lại dọn dẹp. Đêm mùa hạ rất ấm áp, dễ chịu, mặt trời khuất sau núi tạo thành vầng hào quang kì thú. Soke dẫn Jack băng qua đồng lúa đến một ngọn đồi nhỏ, từ đây có thể dễ dàng quan sát cả khu làng.

“Muốn luyện nhãn thuật thì bắt buộc phải thấu hiểu ngũ đại,” tổ sư gia vẽ năm vòng tròn ra đất rồi bắt đầu hướng dẫn. “Đây là năm nguyên tố cấu thành nên vũ trụ - Địa, Thủy, Hỏa, Phong, và Không.”

Bằng đầu chiếc gậy của mình, ông vẽ năm từ hán tự vào giữa các vòng tròn.

地 水 火 風 空

Địa

Thủy

Hoả

Phong

Không

“Ngũ đại tượng trưng cho những nguyên tắc cơ bản nhất trong cách tiếp cận sinh giới. Là một nhãn giả, chúng ta phải luôn biết ghi nhận sức mạnh to lớn của thiên nhiên, cũng như tìm cách hòa hợp với nó. Mỗi nguyên tố tương ứng với các trạng thái tinh thần, thể chất khác nhau:

“Địa đại diện cho bền bỉ, tự tin.

Nước đại diện cho thích nghi.

Lửa đại diện cho nhiệt tình, lạc quan.

Phong đại diện cho tự do, cả trong tâm lẫn nội thể.

Không đại diện cho hư vô, thứ vượt xa trần tục, sức mạnh sáng tạo, siêu nhiên của vũ trụ.”

Jack chăm chú lắng nghe, rồi gật đầu ra vẻ như nó vẫn hiểu ông cụ đang nói gì.

Tổ sư gia chỉ mỉm cười nói. “Ta đi guốc trong bụng con rồi. Thôi, để ta hướng dẫn trực quan hơn.”

Nói đoạn ông khoát tay quanh thung lũng.

“Ngũ đại nằm ở trong tất cả hành động của ninja, là nguồn cảm hứng cho chiến thuật, cũng như kĩ năng của chúng ta. Con nhìn đi, ngôi làng này là một ví dụ rất tiêu biểu cho Địa tổ đấy.”

Jack nhìn theo, nhưng nó chẳng thấy điểm gì khác biệt so với các làng nông Nhật Bản cả. “Ở đâu cơ ạ?” nó hỏi ngay.

“Ninja mà không biết quan sát thì cũng tựa như chim chẳng biết bay,” Soke mắng. “Nhìn kĩ hơn đi. Nếu con định tấn công xuống đó, thì sẽ gặp phải những khó khăn gì?”

Jack thử lại, lần này bằng cặp mắt của kẻ muốn đánh vào làng. “Thung lũng khá dốc,” nó bắt đầu. “Sẽ khó tiến quân hàng loạt.”

“Tốt,” tổ sư gia bình phẩm. “Còn gì nữa không?”

“Có một lối ra vào duy nhất. Ngoài ra chỉ còn hệ thống mương rãnh giữa các thửa ruộng mà thôi.”

“Đúng vậy, và nếu để ý thì chúng rất chật hẹp...”

“Để cho trong cùng một thời điểm chỉ có một người duy nhất tấn công được phải không ạ?” Jack kinh hãi.

“Chính xác!” ông cụ khoan thai chống gậy xuống mặt đất. “Mọi thứ đều được thiết kế sao cho ngôi làng khó bị quan quân tấn công nhất. Dinh thự trưởng làng nằm ngay giữa các thửa ruộng, vốn có dạng mê cung, đặc biệt khi xả nước vào sẽ trở thành bờ hào lợi hại. Khu vực đại bản doanh và sân làng vô cùng kiên cố do được xây trên ụ đất cứng. Hàng rào tre và dây gai cũng là một lớp phòng vệ chắc chắn. Con thấy đấy, phương pháp này tận dụng môi trường

xung quanh để biến thành lợi thế cho mình. Địa tổ trong ngũ đại chính là như thế.

Jack sửng người khi ngôi làng tưởng như bình thường giờ đây chẳng khác gì một pháo đài vững chãi trong mắt nó.

"Theo ta," tổ sư gia nói rồi cất bước về phía một con suối nhỏ. "Thủy tổ tượng trưng cho một trong số các kĩ năng nhẫn thuật cơ bản nhất, thủy luyện. Một ninja không chỉ cần biết bơi, mà còn phải học cách vận dụng nước làm vũ khí tấn công, rút lui, thậm chí sinh tồn. Dần dần con sẽ được mục kích. Nhưng trước hết phải nắm cho tường nguyên tắc cốt yếu cái đã."

Nói đoạn ông chỉ gậy vào một khúc gỗ trên mặt đất. "Đặt nó vào dòng nước đi."

Jack nhắc khúc gỗ đặt vào vị trí, dòng nước lập tức đứt quãng.

"Làm vậy để làm gì nào?" Soke hỏi.

"Chặn con suối ạ?"

"Chắc không?" ông cụ hỏi vặn.

Được một lúc sau thì nước bắt đầu dồn lên đằng sau khúc gỗ rồi cuộn lên trên vượt qua luôn.

"Theo con điều này có ý nghĩa gì?" tổ sư gia hỏi Jack.

Nó suy nghĩ một lúc rồi đáp. "Con cần một khúc gỗ to hơn?"

Soke khẽ lắc đầu. "Đó là lối suy nghĩ của võ sĩ, gặp trở ngại là lại huy động thêm nguồn lực, lính tráng, binh khí mới. Nhưng cho dù có xây đập to cỡ nào thì nhất định cũng đến lúc nước thích nghi và vượt qua được mà thôi."

Ông tiếp tục chỉ vào chiếc lá trôi theo con suối, băng qua khúc gỗ đi vào lòng hồ. "Thứ ta vừa trình bày chính là nguyên tắc dòng chảy. Từ bây giờ, hãy ghi sâu nó vào từng dòng suy nghĩ của mình. Nếu không được việc, hãy thay phương pháp. Cả trong thể thuật. Bị đối phương đỡ, gạt, thì cứ chuyển sang thế khác. Đi theo dòng chảy, nhất định con sẽ hạ được đối phương."

Nói đoạn ông Soke ra hiệu cho Jack kéo khúc gỗ ra khỏi con suối.

"Tựa như dòng nước này, gặp vật cản, con phải biết cách chấp nhận, thích nghi, và tiếp tục vượt lên."

Hai người đi đến sân làng, tiến vào căn nhà vang vọng tiếng búa đập vào kim loại. Tổ sư gia giới thiệu Jack với thợ rèn Kajiya, người này trao cho ông cụ một thanh đoản đao ninja vừa rèn xong để ông xem thử. Ánh sáng phản chiếu từ sống dao lấp lóe dưới ánh lửa bập bùng.

“Ta biết samurai luôn xem vũ khí là linh hồn của mình,” Soke nhìn thẳng vào cặp trường đoản nhị kiếm trên hông Jack nói. “Nhưng đối với ninja, chúng chỉ là công cụ phục vụ mục đích mà thôi.”

Nói đoạn gặt đầu khen ngợi rồi trả lại con dao cho thợ rèn Kajiya. Hai người tiếp tục quan sát quá trình ông này quẹt lò cho đến khi nóng rực lên. Ông ta gắp ra một khúc sắt cháy đỏ, tiếp tục công việc rèn giữa của mình.

“Lửa rất mạnh mẽ, hung hãn, và nhanh nhẹn,” tổ sư gia giải thích. “Vũ khí của ninja có quan hệ rất mật thiết với Hỏa tố. Nó còn là nguồn cảm hứng cho khá các kỹ năng nhẫn giả, đơn cử như hỏa thuật chẳng hạn. Đó có thể là phương pháp bí mật như lan tin đồn, mà cũng có thể là...”

ẦM!

Jack nằm thụp ngay xuống sàn, khu đất trước mặt nó bỗng nhiên nổ tung, khói bốc mù mịt. Nó tiếp tục lăn lộn vài vòng rồi tuốt trường kiếm ra, ngơ ngác không biết ngôi làng đang bị tấn công, hay lò rèn xảy ra tai nạn.

Bỗng nó nghe hai người kia cười vang.

“*Trông* cu cậu nháy kia!” bác Kajiya cười sặc sụa đến chảy cả nước mắt.

Lúc khói tan, Jack mới nhận thấy phần còn lại của hộp thuốc súng nằm trên đất.

“Bác cứ khéo đùa,” Jack nhe răng cười chữa thẹn rồi tra gươm vào vỏ.

“Kajiya đây rất biết cách đưa ra dẫn chứng,” ông Soke vỗ vai người thợ rèn bình phẩm. “Như ta định nói ban nãy, âm ỉ như cháy nổ cũng là một phần trong hỏa thuật. Một ninja phải biết cách vận dụng thuốc súng, cũng như lửa cho việc công phá, đánh lạc hướng,

hoặc giết chóc khi cần thiết. Nhưng Hỏa tổ hoàn toàn không đơn thuần chỉ có sức mạnh, điều cốt lõi vẫn là tinh thần.”

Ông tiếp tục chỉ về phía đỉnh đồi. “Trên đó có trữ sẵn gỗ. Trong trường hợp bị kẻ địch phát hiện, chốt canh phòng sẽ ngay lập tức đốt cháy cho khói lan xuống làng báo động từ trước.”

Cả hai cúi đầu chào, để người thợ rèn Kajiya tiếp tục công việc của mình. Tổ sư gia dẫn Jack men theo lối đi chính vào ngôi chùa đầu làng. Lúc này mặt trời đã hoàn toàn khuất bóng, bóng tối nhanh chóng ập đến. Đi được nửa đường, cả hai dừng lại một ngôi đền Thần đạo được bao phủ bởi hoa dại mọc xung quanh.

“Ta rất muốn biết,” ông Soke lên tiếng, “chiêu kiếm pháp lợi hại nhất của con là gì.”

“Con thiên về tốc độ, nên có lẽ đó là đòn cắt xéo kếp.”

“Thử xem nào,” ông tiếp tục. “Cứ nhắm thẳng ta mà đánh.”

Jack nhìn tổ sư gia đầy ái ngại khi ông cụp bước đến ngay trước mặt mình. “Con không muốn vô tình làm tổ sư bị thương...”

Ông mỉm cười. “Đừng lo cho ta. Cứ biểu diễn kỹ năng đi xem nào.”

“Con nói trước rồi đấy nhé,” Jack đáp rồi chuẩn bị ra đòn. Trong chớp mắt, nó đã rút kiếm chém một đường từ hông lên đến ngực rồi kéo ngược từ ngực trở ngược xuống hông tổ sư gia.

Cả hai lần ông cụp đều dễ dàng tránh né.

“Rất ấn tượng,” Soke gật đầu tán thưởng. “Thế còn cước pháp lợi hại nhất?”

Jack tra kiếm vào vỏ rồi tung người đá mạnh về phía trước.

Tổ sư gia cố tình chờ đến giây cuối cùng mới bước sang một bên.

“Giỏi. Thử quyền pháp luôn xem nào?”

Jack xoay người vung tay tung một cú móc xoáy bằng mu bàn tay vào đầu Soke. Ông cụp nhanh chóng thụp người vừa kịp tránh.

“Đúng là con rất nhanh,” ông bình phẩm. “Thế...”

“Sao tổ sư không thử ra đòn mạnh nhất *của mình* cho con xem đi?” Jack thở hồng hộc vì kiệt sức.

“Ta đã làm rồi đấy chứ,” Soke đáp. “Đòn thế lợi hại nhất của ta chính là chẳng có chiêu số gì cả.”

“Phong tổ, phải không ạ?”

“Có tổ chất!” Soke hoan hỉ. “Phong tổ đại diện cho tinh thần của nhân thuật. Tránh né luôn là phương pháp ưu thế hơn so với xông vào. Di chuyển nhẹ nhàng, các phép tẩu thoát, thở không thành tiếng, giả chết, đều lấy cảm hứng từ đây mà ra cả. Con thấy lá trên cây di chuyển không?”

Jack dán mắt vào dòng chuyển dịch của các cành cây. Đến bây giờ nó mới nhận ra gió đêm vẫn đang thổi lên từ phía thung lũng.

“Gió có thể nhẹ nhàng phe phẩy, mà cũng có thể phá đổ cả tòa nhà,” tổ sư gia lí giải. Ông gập người nhặt một bông hoa bồ công anh phía sau đền thờ lên. “Phong tổ dạy cho chúng ta cách giữ cho tâm luôn mở, sẵn sàng đón nhận mọi tình huống, tránh né mọi đòn tấn công. Nói cách khác là nương theo chiều gió.”

Nói đoạn ông thổi vào bông hoa trắng khiến hạt bồ công anh từ từ bay đi.

“Hành động của một ninja phải giống như làn gió vậy - cảm nhận được, nhưng không thấy được.”

Đến lúc tối hẳn hai người mới vào được chùa, đêm nay sao trời rất sáng, nhưng trong đêm tối, Jack không thể nhìn rõ mặt tổ sư gia.

“Đây là một trong số rất ít những địa điểm có thể quan sát thấy ngôi làng,” Soke vừa nói vừa chỉ về phía ánh sáng lơ mơ phát ra từ lò rèn của bác Kajiya.

Vừa bước vào cổng, ông lão liền cầm lấy một nén hương dâng lên tranh Đức Phật. Jack cũng bắt chước làm theo. Dù là người theo đạo Tin Lành nhưng nó cũng rất tôn trọng giáo lí đạo Phật. Hơn nữa đây còn là vấn đề tránh gây chú ý không cần thiết. Thầy Yamada từng nói càng tỏ ra sùng Phật Giáo bao nhiêu thì càng dễ được mọi người giúp đỡ trên chuyến hành trình đầy gian nan thử thách này.

“Bài học hôm nay cũng sắp đến hồi kết rồi,” tổ sư gia lên tiếng. “Chỉ còn Không tổ nữa thôi. Trong ngũ đại, đây là nguyên tố lợi hại nhất, cũng như khó luyện thành nhất. Như ta đã nói, không ở đây chính là hư vô, năng lượng không thể nhìn thấy của thiên nhiên, vũ trụ.”

“Không nhìn thấy thì làm sao biết là có được ạ?” Jack hỏi ngay.

Soke nhìn lên trời rồi đáp. “Thế theo con thì bầu trời có trống rỗng không?”

“Không ạ. Trên đó còn có sao mà.”

“Đấy, Không tổ cũng vậy. Ban ngày con chẳng thể nào nhìn thấy sao, nhưng điều đó đâu đồng nghĩa với việc chúng không tồn tại. Không tổ là căn nguyên mật giáo, đức tin của ninja bao gồm thiền, thôi miên, và pháp thuật cửu tự ấn.”

“Pháp thuật?” Jack ngạc nhiên.

“Đúng thế. Mật giáo vốn bắt nguồn từ Tu Nghiệm đạo, một nhánh của Phật giáo, vốn chứa đựng các phương pháp giao tiếp, vận dụng sức mạnh của tự nhiên. Ninja sau khi luyện thành kĩ năng này sẽ biết cách vận khí, hội tụ năng lực vô thường, sử dụng tùy ý muốn của mình.”

Đã từng được nếm trải đòn khí công của thầy Yamada chỉ bằng tiếng hét đã khiến cho đối thủ nằm chết giắc ra sàn, Jack chẳng dám nghi ngờ những điều nó vừa được nghe.

“Nguyên tố này cũng biểu trưng nguyên tắc giữ cho đầu trống rỗng. Biết tuân theo nó, chúng ta sẽ tự động đánh giá, hành động dựa theo môi trường xung quanh mà không cần phải suy nghĩ - hay dùng đến các *giác quan* trên cơ thể.”

“Ý tổ sư là Vô Tâm ấy ạ?” Jack hỏi ngay, trước đây nó từng được thầy Hosokawa dạy cho phương pháp kiếm thuật dựa trên nguyên lí na ná như vậy.

“Tốt, vậy là con bắt đầu hiểu rồi đó.” Soke đáp. “Từ bây giờ, hãy để mọi thứ xung quanh - núi, sông, cỏ cây, muôn thú - trở thành thầy dạy của mình.”

Lúc này dường như tổ sư gia đã hoàn toàn biến mất trong đêm tối, chỉ còn giọng nói văng vẳng mà thôi.

“Luyện thành ngũ đại - bền bỉ như đất, dẻo dai như nước, mạnh mẽ như lửa, nhanh nhẹn như gió, thông thái như trời - và con, samurai trẻ tuổi, sẽ trở thành một ninja.”

ẢN THUẬT

“Nhanh lên anh!” Hanzo hối thúc. “Em không muốn là người ra trễ nhất đâu.” Bên trong, Jack đã buộc xong ống quần và đeo đôi ủng cao ngất ngưỡng vào. Nó chõng thêm phần áo khoác lên lớp vải bó sát bên trong rồi cố định tất cả bằng thắt lưng. Hôm nay không cần dùng đến mũ trùm đầu và khăn bịt mặt nên nó để lại trên giường.

Jack đứng dậy nhìn khắp người một lượt. Nó chẳng thể ngờ lại có ngày vận bộ y phục ninja như thế này. Thậm chí còn rùng mình khi thoáng nghĩ đang bị hồn ma Độc Nhãn Long điều khiển. Jack lẩm nhẩm cầu nguyện cha trên trời tha thứ cho nó, và cầu mong việc này *đừng bao giờ* lọt đến tai ngài Masamoto.

Để chuẩn bị cho buổi tập này, mọi chi tiết trên bộ trang phục *shinobi* của nó đều là một màu xanh đậm. *Hòa mình vào rừng*, tổ sư gia đã dặn dò như thế.

Jack xếp thường phục cất bên cạnh giỏ hành trang. Nó chợt nghĩ đến cuốn *hải đồ* bên trong. Rõ ràng để lại vật quan trọng đến thế ở một nơi hớ hênh như ở đây chẳng an toàn chút nào, nhưng nó không còn sự lựa chọn nào khác. Dù sao thì tổ sư gia chẳng có vẻ gì là quan tâm đến việc bên trong đó có chứa những gì. Jack tin ông cụ không nắm thông tin về sự tồn tại của bản *hải đồ*, và tốt hơn hết là nên như thế. Nghĩ vậy, Jack đặt y phục cũ lên trên túi với hi vọng thoáng nhìn qua sẽ khó nhận ra hơn. Tất nhiên, với những tên trộm có chủ đích thì việc này chẳng ăn thua gì rồi.

“Đi thôi anh ơi!” Hanzo túm luôn tay Jack kéo đi.

Hai đứa chạy vội theo con đường duy nhất ra khỏi làng. Hanzo vừa chạy vừa nhảy theo con đường hẹp xuyên qua hàng cây dẫn xuống thung lũng bên dưới. Lúc này trời mới tờ mờ sáng, chim còn đang cất vang bài hát chào bình minh. Cuối cùng cũng bắt kịp Hanzo

ở một trảng đất cạnh dòng suối chảy len lỏi giữa rừng cây, Jack đưa tay dụi mắt cho đỡ buồn ngủ.

Tổ sư gia đã chờ sẵn từ lâu. Ông gật đầu chào Jack. “Chắc là không sớm quá chứ hả?”

“Không ạ,” Jack đáp, vừa ngáp vừa cúi đầu đáp lễ.

“Sáng sớm và chập tối là hai quãng thời gian dễ công khó thủ nhất trong ngày. Rất thích hợp cho tập luyện hay làm nhiệm vụ.” Ông cụ nhìn vào khoảng không sau vai Jack. “Mọi người đông đủ cả rồi. Giờ học bắt đầu nhé.”

Jack đưa mắt nhìn quanh, nhưng ngoài nó và Hanzo ra thì quanh quất chẳng còn ai nữa cả. Đã quen thuộc với các giờ học chính quy đông đúc của trường Nhị Thiên Nhất Lưu, Jack thấy rất bất ngờ trước tình cảnh vắng vẻ này.

Tổ sư gia cười. “Bài học hôm nay sẽ xoay quanh ẩn thuật, kĩ năng có thể nói là quan trọng bậc nhất đối với một ninja.”

Bất thành linh, Tenzen chui ra từ một tảng đá. Một thằng nhóc nhảy ra khỏi bụi cây. Hai *shinobi* nữa xuất hiện phía bìa rừng. Bên cạnh đó thì bãi cỏ cũng là nơi ẩn nấp của không ít ninja nhỏ tuổi khác. Riêng chỉ có Miyuki là làm cho Jack suýt chút nữa rớt cả tim ra ngoài khi bất chợt xuất hiện ngay bên cạnh nó như một bóng ma.

“Thỏ ế.” cô nàng mai mĩa.

Jack lấy lại bình tĩnh nở nụ cười duyên. “Tôi không có định chơi trốn tìm với cô đâu nha!”

“Đó gọi là ngũ độn tẩu, nằm nội dung trong ẩn thuật,” tổ sư gia lí giải. “Bởi lẽ sở trường của ninja luôn thiên về né tránh và ẩn nấp, mà muốn làm được việc này, tốt hơn hết là từ đầu không được để kẻ địch nhìn thấy mình.”

Nói đoạn ông ra hiệu cho Tenzen lui ra khỏi khoảng rừng thưa.

“Bằng cách vận dụng Địa tổ, ninja hòa làm một với môi trường xung quanh. Hãy chú ý quan sát Tenzen lẫn vào rừng cây và biến mất.”

Mặc dù Jack biết rõ Tenzen đang đứng ở đâu, nó lại chẳng thể nào nhìn được thân thể anh ta. Cố nheo mắt lắm cũng chỉ nhìn thấy lơ mờ như kiểu vệt phồng trên rương quần áo mà thôi.

“Còn nếu không tìm được chỗ để nấp,” Soke tiếp tục, “thì phải tìm cách thay đổi hình dáng cơ thể của mình. Dạng thân người rất dễ bị nhận ra, vì vậy cần biết cách thay đổi nó. Hãy quan sát Tenzen biến thành một hòn đá.”

Nhanh chóng hiện ra từ sau thân cây, Tenzen cuộn người thành dạng hình tròn, tay vòng bên ngoài ôm chặt cơ thể, hoàn toàn bất động. Trong ánh sáng mờ mờ buổi sớm mai, Jack thậm chí chẳng thể nào tìm thấy anh ta lần thứ hai.

“Bây giờ con hãy làm thử xem nào,” tổ sư gia ra lệnh.

Jack bước đến bên cạnh Tenzen cúi xuống bắt chước động tác y hệt rồi cố giữ im bất động. Chỉ mới vài giây sau nó đã nghe tiếng khúc khích từ phía các môn đồ khác. Jack nhìn lên, thấy ngay thẳng nhóc nấp sau bụi cây ban nãy. Cậu ta trạc tuổi Jack, người gầy gò, tóc cắt sát, ánh mắt rất dữ tợn.

“Coi nó kìa!” hăn giễu cợt. “Chả khác gì củ cải trắng lẫn trong đồng bùn ấy!”

“Hài hước đấy, Shiro,” tổ sư gia ném cho thẳng nhóc này một cái nhìn đầy nghiêm khắc. “Jack à, mái tóc vàng của con khá nổi bật, vậy nên về sau nhớ bịt lại. Với cả, đừng bao giờ nhìn trực tiếp về phía kẻ thù khi đang ẩn náu, bản năng sẽ giúp họ nhận ra sự hiện diện của con đấy.”

Jack gật đầu hiểu ý, nó chợt nhớ ra ngoại hình mình khác hẳn mọi người. Có lẽ suy cho cùng nó vẫn hợp làm samurai hơn ninja. Ngay sau đó, Soke vẫy tay ra hiệu cho Jack và Tenzen trở về vị trí.

“Ở bất kì đâu, chúng ta đều có thể ẩn nấp - tường, bụi rậm, chum nước, sàn nhà, thậm chí giữa đồng không mông quạnh. Ta đã kể cho các con nghe về lần bị kẹt giữa ruộng trong lúc một toán võ sĩ ráo riết đuổi theo chưa?”

“Ông đã thoát bằng cách nào vậy ạ?” Hanzo hỏi theo phản xạ.

“Thì giả làm bù nhìn rơm chứ còn gì nữa!”

Mọi người phá lên cười, Jack cũng thấy đây là một câu chuyện rất hợp lí. “Bọn võ sĩ toàn một lũ bị thọt,” Miyuki lăm bằm ngay bên cạnh. Mặc dù rất muốn tranh cãi bảo vệ danh dự cho giai cấp của mình, nhưng nó biết mình nên giữ yên lặng, đây là căn cứ địa ninja.

Dường như cô nàng Miyuki này có thâm thù huyết hải gì với võ sĩ thì phải.

“Nhưng mà Jack ạ, suy cho cùng nơi ẩn náu tốt nhất,” Soke tiếp tục nói, “vẫn là trên không - cành cây hoặc mái nhà. Con người ít khi nhìn lên lắm.”

Ông tiếp tục quay sang nói với cả lớp.

“Chúng ta không thể nấp cả đêm. Do đó cần phải biết sử dụng nhãn tẩu - phương pháp đi lại không gây ra tiếng động. Miyuki, con ra thị phạm đi.”

Cô nàng khom người rồi nhẹ nhàng băng qua tràng đất trống bằng những bước đi ngắn đầy cảnh giác. Dù phải băng qua vùng cỏ mọc cao nhưng vẫn chẳng gây ra tiếng động gì.

“Có thấy cách con bé dùng mũi chân để di chuyển không? Làm vậy sẽ cảm nhận được vật cản, chuyển trọng lượng về phía các ngón chân, tránh gây ra tiếng ồn. Tiếp theo là hạ người xuống sát đùi, chờ cho gót chân vừa chạm đất thì tiếp tục đi bước nữa.”

Miyuki bước qua con suối, và Jack không khỏi kinh ngạc khi cô nàng chẳng gây ra bất kì gợn sóng nào.

“Khi gặp môi trường nước,” tổ sư gia giải thích, “thì chân trước phải thẳng như giáo đâm, chân sau thật chắc cú. Nhấc cao lên rồi mới hạ xuống. Được rồi, các con chọn bạn tập rồi thử trốn cho người kia không phát hiện được đi.”

Các nhắt giả đứng thành đôi với nhau, dĩ nhiên đều cố tình lảng tránh Jack. Nó cảm thấy mình dường như chẳng được chào đón ở đây. Một lần nữa nó rơi vào cảnh phải chứng tỏ bản thân, hệt như thân phận võ sĩ ngoại quốc lúc còn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu vậy.

“Anh tập với em nhé?” Hanzo gợi ý.

“Được vậy thì tốt quá,” Jack đồng tình.

“Em sẽ đi trước. Anh đứng chờ bên kia con suối nha.”

Nói đoạn, Hanzo phóng luôn ra bìa khoảng rừng thưa rồi chờ Jack tiến về vị trí. Jack quay người lại, cố gắng lắng nghe tiếng thẳng nhóc tiến lại gần. Jack không nghĩ Hanzo có thể đi nhanh, hơn nữa trước đây nó đã học cách tăng cường thính giác qua các buổi luyện

tập cùng thầy Kano rồi. Điều này Hanzo chưa biết, và cũng chưa nên biết.

Khoảng đất trống khá tĩnh lặng, dòng suối thì chảy quá chậm nên chẳng gây ra tiếng động gì. Cảm thấy ngon ăn, Jack cất tiếng gọi. “Em đi đi, Hanzo!”

“Đến lượt anh đó!” thằng nhóc toét miệng cười ngay bên cạnh nó.

Lần thứ hai trong cùng một buổi sáng Jack được dịp thót tim. Làm thế quái nào thằng nhóc có thể di chuyển kinh khủng đến như vậy được? Jack đã nghĩ đến khả năng nó chơi ăn gian. Nhưng nhìn gấu quần thì rõ ràng có dính nước từ con suối.

Jack vừa băng qua dòng nước vừa lắc đầu sững sờ. Đến bìa trảng đất, nó khom người như Miyuki đã làm ban nãy, nhắc chân trước di chuyển. Đầu ngón chân nó chạm đất trước, nhưng rồi cả bàn cũng hạ xuống, một tiếng càn cây gãy giòn rụm vang lên.

“Em nghe rồi nhé!” Hanzo nói. “Làm lại nào.”

Miyuki lắc đầu ngán ngẩm.

“Cảm nhận bằng đầu ngón chân trước,” tổ sư gia bình luận. “Sau đó mới từ từ dịch chuyển trọng lượng. Làm như vậy con sẽ kịp dừng lại nếu cảm thấy mình đang gây ra tiếng động.”

Jack cẩn thận kiểm tra bề mặt tiếp xúc. Nó lê thật chậm rãi qua trảng đất, ngược lại những ninja khác đều di chuyển êm ái nhưng nhanh tới chóng mặt. Được nửa đường, cơ chân Jack bắt đầu đau nhức. Nó không hề thoải mái với kiểu di chuyển mệt mỏi này. Lúc bước đến khu vực có cỏ cao, nó mất thăng bằng trượt luôn chân trước gây thành tiếng lớn.

“Nghe rồi nha!” Hanzo reo lên. “Lần cuối cùng.”

Jack cảm thấy rất áp lực. Lúc này mọi người đều đang đổ dồn ánh mắt về phía nó. Thận trọng trong từng bước một, may mắn cũng giúp nó tới được chỗ dòng suối mà không gây ra âm thanh nào khác. Nhưng vừa bước xuống nước thì lập tức một tiếng tồm vang lên.

“Lại dính *nữa* rồi!” Hanzo quay lại nói. “Anh là *tengu* mà sao dở quá vậy?”

“Thiên cầu chỉ giỏi bay thôi mà!” Jack cau có, vô tình nó trở thành trò cười cợt cho các môn sinh khác.

“Kể ra lần đầu như vậy là tốt rồi,” tổ sư gia lên tiếng. “Nhấn tẩu không phải là thứ có thể thuần thục trong một sớm một chiều. Hãy tập bài này mỗi ngày cho đến khi có thể vượt qua toàn bộ các chướng ngại vật mà không gây ra bất cứ tiếng động nào.”

Nói đoạn ông triệu tập cả bọn lại thành vòng tròn.

“Dù có ẩn nấp giỏi đến đâu thì vẫn có những lúc bị phát hiện. Hoặc giả nhiệm vụ đòi hỏi phải đưa tin cấp tốc chẳng hạn. Gặp trường hợp này, kĩ năng tẩu thoát bắt buộc phải có. Đây là lúc chúng ta kết hợp hai yếu tố Phong và Thủy. Các con phải chạy cho nhanh, đồng thời lẩn tránh các vật cản. Bây giờ chia làm ba đội và thực hiện một bài thử thách nho nhỏ nhé.”

Soke xếp Jack vào cùng nhóm với Tenzen và Miyuki, lẽ dĩ nhiên cô nàng chẳng lấy gì làm vui vẻ.

“Đội nào về được làng trước sẽ thắng cuộc,” tổ sư gia tuyên bố. “Nhưng các con không được đi đường chính. Bài tập này giả định chỗ đó có võ sĩ đứng chốt rồi. Vậy nên chỉ còn cách băng qua rừng. Trên đường đi cũng đặt sẵn nhiều vật cản, hãy kết hợp tác phong làm việc nhóm và khéo léo của từng cá nhân để vượt qua.”

Bọn học trò đều chuẩn bị sẵn sàng.

“Anh liệu mà bay cho nhanh nhé, thiên cầu,” Hanzo nói lớn. “Bọn em sẽ thắng trước cho xem!”

“Nhóc con ăn nói mạnh miệng nhỉ?” Tenzen đáp trả cho thành viên của nhóm mình.

Miyuki quay sang thì thầm vào tai nó, “Hãy hi vọng là anh sẽ chạy khéo hơn đi, chứ tôi chẳng thích bị thua đâu đấy nhé.”

“Tôi cũng vậy thôi,” Jack đáp nhanh, câu nói của cô nàng đã vô tình chạm phải tinh thần võ sĩ đạo của nó.

Miyuki cau mày khó chịu, nhưng cũng chẳng kịp phản ứng gì.

“Các con đã bị lính canh phát hiện,” tổ sư gia ra hiệu. “Mau chạy đi!”

LONG XUY

Nghe lệnh, nhất loạt nhả giả phóng đi từ trắng đất trống.

Chẳng mấy chốc Jack đã bị Tenzen và Miyuki bỏ lại phía sau. Cả hai chạy như bay qua khu rừng, dễ dàng nhảy tránh gỗ dưới đất, lướt qua các thân cây tựa như loài hươu nai vậy. Jack không phải đứa chậm chạp, nhưng nó chẳng thể nào khéo léo được như hai nhân vật này. Thậm chí đến chỗ cành cây gãy mà ban nãy họ chỉ nhảy một phát là qua thì Jack lại phải cực khổ leo trèo. Hay như khúc đường có cành cây chĩa ra, quần áo Jack te tua cả, vậy mà nhìn lên thì Tenzen và Miyuki chẳng hề hấn gì.

“Nhanh lên đi chứ, tên võ sĩ!” Miyuki yêu cầu.

Jack, lúc này tim đập như muốn nhảy xổ ra ngoài, vẫn phải cố gắng phóng theo. Nó thấy một vài đội khác đã bị tuột lại phía sau, nhưng vẫn muốn chứng minh mình chẳng thua gì hai nhân vật ưu tú của lớp cả, nên lại càng dốc sức chạy thật nhanh.

“Có rãnh đó!” Tenzen cảnh báo.

Jack nhảy lên, nhưng lúc nó nhận ra thì đã muộn.

Cú phóng này không đủ độ dài, chân nó chẳng thể chạm đến gờ bên kia, thành ra bị trượt ngã đập mặt xuống đất. May thay, những bài học thể thuật đã phát huy tác dụng đúng lúc. Jack vung tay che chắn rồi uyển chuyển cuộn người bật dậy chạy tiếp trước cả khi nhận ra mình vừa ngã.

Vừa chạy vừa nhìn lại phía sau, Tenzen gật đầu tán dương phản xạ rất khá của Jack.

Vật cản tiếp theo nhóm phải đương đầu chính là con sông chảy qua thung lũng. Quá rộng để có thể nhảy qua, hai ninja cùng đội quyết định dùng sào trợ lực. Lúc này Miyuki đã ở sẵn phía bờ bên kia.

“Nhanh lên!” cô nàng vừa gọi vừa ném gậy sang cho Jack.

Nó hơi chần chừ, cả đời chưa làm trò này bao giờ cả.

“Để tôi chỉ cho cậu,” Tenzen nói.

Anh ta cầm lấy sào rồi chạy về phía con sông. Vừa đến bờ, Tenzen lập tức chống đầu gậy xuống giữa dòng nước rồi tung người phóng lên không trung. Khoảnh khắc đó trông anh ta như đang bay lượn, dễ dàng hạ cánh vô cùng nhẹ nhàng xuống mục tiêu.,

“Đến lượt cậu đấy!” Tenzen vừa nói vừa quăng sào lại cho Jack.

Cổ thu hết can đảm, nó đón lấy cây gậy gỗ nhắc khỏi mặt đất rồi chạy về phía con sông, bắt chước Tenzen cầm gậy xuống giữa. Có điều nó đã không tính đến dòng chảy, lúc đầu gậy chạm đến nơi thì đã bị cuốn đi một đoạn rồi. Quá trễ để có thể sửa sai, Jack quyết định phóng mình cầu may mắn.

Nó bay lên không trung, nhưng không có được sức rướn. Trong một khoảnh khắc, nó lơ lửng trên mặt sông, rồi rơi xuống tạo thành một tiếng tồm rất to, nước bắn tung tóe. Jack thở hồng hộc, cố gắng bơi về phía bờ bên kia, Miyuki chẳng thèm chờ đợi nó.

“Cậu sẽ chẳng bao giờ nhảy qua được như vậy đâu,” Tenzen nói trong lúc kéo nó lên bờ. “Lần tới, nhớ dịch chuyển trọng lượng về phía trước nhé.”

Jack lồm cồm bỏ dậy, người ướt sũng. Tenzen lại chạy vượt lên trước.

Một lúc sau nó cũng đuổi kịp hai người này ở một mỏm đá. Quả là bức tường tự nhiên bao quanh ngôi làng bên trên thung lũng. *Địa tổ* đây, Jack thầm nghĩ.

Lúc này một nhóm khác đã vượt được lên trên, Jack thấy Hanzo đang vẫy tay gọi mình.

“Bay lên nào, anh *tengu*!”

Jack chẳng thể tin vào mắt nó nữa. Thăng nhóc này không chỉ siêu đẳng trong môn nhẩn tẩu mà còn cực kì nhanh nhẹ. Thoáng cái nó đã chạy đi cùng đồng đội rồi.

Các nhóm khác cũng đang đến gần mỏm đá. Miyuki đã đi được nửa đường, Tenzen cũng không cách xa lắm. Jack nhận ra đây chính

là cơ hội cho nó thể hiện. Những năm làm hoa tiêu sẽ không khiến nó phải thất vọng. Nghĩ vậy nó nhảy lên bám vào gờ đá nhanh nhẹn trèo thoăn thoắt. Chẳng mấy chốc mà nó đuổi kịp Tenzen, rồi vượt cả Miyuki, trong sự ngỡ ngàng của cô nàng.

Lên đến nơi, Jack quay lại chờ đồng đội, sẵn tiện thở lấy hơi.

"Mệt lắm hả?" Shiro, kẻ đã cười mào ẩn mình đáng xấu hổ ban nãy của Jack lên tiếng. Lúc này cậu ta cũng đang chờ thành viên cuối cùng trong nhóm trèo lên. "Buổi tập nào ở trảng rừng thưa tổ sư gia *cũng* bắt làm cái trò này. Chẳng hiểu sao ông ấy không cho mọi người được thông thả về nhà lấy một lần nữa".

"Làm vậy đâu có vui!" Kobei nói sau khi leo đến nơi.

Shiro trợn mắt nhìn thẳng bé rồi tiếp tục chạy.

Jack nhận thấy Miyuki còn cách đích khoảng vài mét nữa bèn đưa tay ra có ý giúp. Nhưng cô nàng cố tình tảng lờ. Riêng Tenzen vẫn vui vẻ chụp lấy cánh tay Jack cho nó kéo lên, tránh được một phen thẹn thùng.

"Cậu có máu ninja đấy!" anh chàng nhe răng cười. "Cả đời tôi chưa thấy ai trèo nhanh đến vậy cả."

"Nhanh lên nào!" Miyuki cắt ngang. "Chúng ta còn phải vượt qua hai đội nữa đây."

Cả ba cùng chạy tiếp, cuối cùng họ cũng vượt qua khu rừng đến bãi cỏ bên ngoài. Lúc này ngôi làng đã hiện ra trước mắt nhưng vẫn còn cách một đoạn đường đôi dài. Các nhóm dẫn trước cũng không cách quá xa. Tenzen và Miyuki đã phóng đi. Jack cũng quyết tâm đuổi theo, nhưng mặc dù đã cố hết sức, nó vẫn nhanh chóng bị bỏ lại phía sau. Quả thật việc đuổi kịp tốc độ của ninja là quá sức tưởng tượng đối với Jack, nó mới chạy được một bước thì họ đã chạy được phải đến hai ba bước rồi.

Miyuki vẫn lao nhanh về phía trước, nhưng Tenzen nhận thấy Jack gặp khó khăn nên quyết định chạy chậm lại.

"Thử Long Xuy đi," anh ta gợi ý.

"Cái gì cơ?" Jack thở dốc.

"Một lối hô hấp bí mật. Làm theo tôi nhé. Hít vào - thở ra - thở ra - hít vào - thở ra - hít vào - hít vào - thở ra. Cứ thế."

Jack bắt chước làm theo. Cũng phải mất vài lần mới chuẩn, nhưng ngay khi làm đúng thì nó chợt thấy việc chạy dễ dàng hơn rất nhiều. Không khí như tràn đầy trong lồng ngực, việc hô hấp điều hòa cũng giúp đầu óc nó dễ tập trung hơn. Jack cảm thấy mình như đang bay trên con đường đồi. Con đường nhẵn giả quả nhiên chứa đựng nhiều thứ tưởng đơn giản mà lại có hiệu quả đáng kinh ngạc.

Họ vượt qua đội của Shiro, tiếp tục phóng nhanh về làng, gần như song song với nhóm Hanzo. Nhưng vẫn còn một rào cản phải vượt qua - hàng rào dây gai. Miyuki đã ở ngay cạnh đó, sẵn sàng đỡ hai cậu con trai nhảy qua.

“Lên nào, Jack!” cô nàng hô hào cổ vũ.

Chiến thắng mở ra ngay trước mắt, dường như Miyuki đã gạt bỏ ác cảm vì lợi ích chung.

Nếu thành công, Jack thầm nghĩ, biết đâu cô ấy sẽ đón nhận mình.

Nó phóng về phía Miyuki, đặt chân lên tay cô nàng chờ được đẩy lên không trung. Chỉ khi đã vượt qua hàng rào, nó mới chợt nhận thấy nét quý quyết trong nụ cười của cô nàng.

Nhưng đã quá muộn.

XUY THIÊN

“Lần sau nhớ nhìn kĩ rồi hăng nhảy nhé!” Miyuki nhìn theo bằng gương mặt không thể ngây thơ hơn.

Chẳng thể hăm lại đà rơi. Jack ngã dập mặt xuống hố phân của làng. Lúc Jack loạng choạng bò dậy trong đồng phân hôi thối thì những người khác cũng đến nơi, phá lên cười rũ rượi. Nó tức lắm - phần nhiều là vì chẳng hiểu sao lại đi tin tưởng một ninja như Miyuki, để cuối cùng trở thành trò hề cho thiên hạ.

Tenzen nhẹ nhàng nhảy qua hàng rào, anh chàng phải cố lắm mới nhìn được cười khi thấy Jack gạt phân ra khỏi mắt.

“Người nào mới học cũng dính phải trò đùa này,” Tenzen nói trong lúc đưa tay kéo nó lên.

Jack cố nén sĩ diện của mình lại. Nó không muốn Miyuki biết mình đã dính một vố đau.

“Vâng, trò đùa rất chi là *dơ* bẩn!” nó đáp, Tenzen bèn phá lên cười thân thiện.

“Thế là còn may lắm đấy,” Miyuki khoái trá nói. “Lẽ ra phải cho thêm ít gai vào nữa kìa!”

“Hình như Miyuki ghét tôi lắm thì phải ấy,” Jack nghiêng rằng bình phẩm.

“Không chỉ riêng gì cậu,” Tenzen thì thầm. “Cô ấy không ưa võ sĩ. Cái tên Mĩ Tuyết vốn được đặt theo mùa Miyuki sinh ra nên nhiều khi tính cách cô nàng cũng lạnh lùng hết như thế, dần dần tuyết sẽ tan thôi mà.”

“Mong là vậy.” Jack đáp, nói đoạn nhăn nhó nhìn bộ áo quần dính đầy phân của mình.

“Miyuki đã dạy cho cậu một bài học rất có giá trị. Lần tới biết đâu thứ chờ đợi cậu sẽ là hố chông, hào nước, hay thậm chí giáo mác.

Đừng bao giờ lặp lại sai lầm này nữa.”

Jack biết Tenzen nói đúng. Và nó cũng cần phải lưu ý đến Miyuki hơn nữa. Nó mỉm cười với cô nàng để ra vẻ ta đây là người rộng lượng rồi ra sông rửa ráy trong lúc bọn môn đồ khác trở về nhà làm việc đồng áng.

Dù đã lặn ngụp kì cọ vài lần nhưng Jack vẫn không thể làm bớt đi mùi hôi trên tóc. Nó nghĩ có lẽ phải vài ngày mới hết hoàn toàn, riêng nỗi nhục nhã ngày hôm nay có lẽ còn lâu nữa cũng chẳng lắng xuống. Ban nãy Jack còn nghe Miyuki gọi mình bằng biệt danh “Võ sĩ thối”. Dù sao cái trò này cũng chẳng khiến nó lấy làm gì buồn, ngày xưa ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, Kazuki cùng băng Bọ Cạp còn làm nhiều việc kinh khủng hơn thế nhiều. Có điều lúc đó Jack còn có bạn bè để mà chia sẻ. Còn ở làng ninja này, nó chỉ có một mình.

Trên đường về nhà tổ sư gia, Jack chợt nghe từ đâu đó phát ra âm thanh vừa da diết vừa thiết tha. Tò mò, nó băng qua bãi cỏ đến chỗ hàng cây giáp rặng núi, tiếp tục leo lên con đường dốc hẹp hướng theo tiếng nhạc.

Jack tiếp tục leo dốc, cho đến lúc cao hơn hẳn hàng cây, cuối cùng cũng đến một cái hang có thể nhìn xuống thung lũng về hướng ngôi làng. Bên trong, chính là ông Soke đang ngồi vắt chéo chân trước đền thờ Thần đạo, thổi thứ sáo tre rất dài của mình. Những âm thanh chậm chạp ngân dài theo nhịp thở của ông, dội vào tường vang vọng như suối chảy vô tận. Trông tổ sư gia lúc này nhắm mắt thanh tịnh hệt như đang thiền vậy.

Jack yên lặng ngồi ở cửa hang, bình tĩnh chờ Soke. Nó quan sát khuôn mặt nhăn nheo của tổ sư gia, ông lão đã quá già, hoàn toàn trái ngược với năng lực nhẫn giả phi thường của mình. Có điều, tại sao ông ấy lại cứ muốn giúp đỡ nó như vậy?

Một lúc sau tổ sư gia cũng đặt sáo xuống. “Ngôi đền này được dựng lên để thờ Sơn thần,” ông giải thích, như thể đã chờ Jack từ trước. “Khúc nhạc vừa rồi là để dâng cho ngài ấy.”

“Hắn Sơn thần phải rất vui,” Jack đáp. “Tổ sư chơi hay như điệu hát thiên thần còn gì.”

“Cảm ơn lời khen. Nhưng ngón nghề này của ta còn kém lắm,” ông vừa nói vừa khiêm tốn cúi đầu. Nói đoạn cầm cây sáo lên tay. “Đây là *sakuhachi*, một loại sáo Nhật,” Soke tiếp tục nói. “*Komuso*^[1], hư vô tăng, chủ trương dùng nó để vươn đến Niết Bàn. Con đã luyện qua thiền pháp bao giờ chưa?”

Jack gật đầu. “Ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu thầy Yamada đã hướng dẫn cả lớp môn tọa thiền rồi ạ.”

“Còn thứ ta vừa làm gọi là xuy thiền. Thay vì ngồi xếp bằng giải đố, người thực hiện sẽ tập trung vào chơi nhạc.”

Ông với tay ra sau lấy một chiếc sáo khác. “Có lẽ xuy thiền sẽ có ích cho con đấy.”

Jack nhận lấy món nhạc cụ, tổ sư gia hướng dẫn nó cầm theo phương thẳng đứng như bút lông, đặt ngón tay bịt lấy năm cái lỗ trên phần thân.

“Con thổi ngang qua đầu sáo như thế này,” ông vừa nói vừa đặt môi vào góc thích hợp. Một âm thanh trong trẻo vang lên. “Khi thay đổi góc độ, âm thanh phát ra cũng khác đi.”

Jack liếm môi, bắt chước tổ sư gia rồi phùng miệng thổi. Nhạc cụ phát ra âm thanh chói tai tựa chim kêu vậy.

“Đừng mạnh quá,” Soke nhin cười nói. “Thật nhẹ nhàng, như thể muốn dịch chuyển lông vũ ấy.”

Jack lấy hơi rồi thử lại. Lần này âm thanh phát ra tuy chưa được ổn định nhưng cũng khá hơn nhiều.

“Tốt lắm. Giờ ta sẽ dạy con một bài bốn khúc cơ bản, nhan đề “Nhất Nhị Tam Bát Phản”. Các bậc hư vô tăng rất thích bài này. Về sau họ vẫn thường thổi nó trước khi đi khất thực.”

Tổ sư gia chọn vị trí thoải mái trên đất rồi bắt đầu thổi khúc nhạc nỉ non. Sau khi đi hết một lượt, ông thổi lại đoạn đầu tiên vài lần, hướng dẫn Jack từng nốt một.

“Con thử đi.”

Jack ấp úng thổi, chẳng bao lâu đã hết cả hơi.

“Tập trung lấy sức từ bụng, không phải ngực,” ông Soke khuyên, “cũng như trong các bài tọa thiền con đã học, âm thanh cần tuân

chảy một cách tự nhiên từ môi truyền qua sáo.”

Cả sáng hôm đó Jack ở lại hang tập thổi đoạn đầu của khúc nhạc. Nó chơi đi chơi lại, dần dần hơi thở trở nên đều đặn và tự nhiên hơn hẳn. Đến gần đoạn cuối, nó gần như bay theo giai điệu, cảm thấy đầu mình êm ả, tỉnh tại như bầu trời xanh giữa mùa hạ vậy.

“Tiến bộ rất nhanh,” Soke bình phẩm. “Trong vài ngày tới ta sẽ dạy con hết cả bài nhạc.”

“Cảm ơn tổ sư gia,” Jack đáp. “Nhưng cái này thì có liên quan gì đến nhẫn thuật ạ?”

Soke nhướng cao mày, như thể đang bảo “*con nói xem*” vậy.

Jack suy nghĩ trong giây lát rồi nói. “Phong tổ phải không ạ?”

Tổ sư gia mỉm cười. “Chính xác. Xuy thiền không chỉ giúp nhẫn giả tĩnh tâm. Con cũng nhận ra rồi đấy, phương pháp này còn làm tăng cường điều hòa hô hấp. Đây cũng là nội dung bài học sắp tới.”

Lúc này, các môn đồ khác cũng bắt đầu xuất hiện, ngồi thành vòng bán nguyệt ngay trước cửa hang, mắt hướng về phía thung lũng bên dưới.

“Anh đây rồi!” Hanzo reo lên trong lúc ngồi xuống ngay cạnh Jack. “Làm em tìm anh này giờ mà chẳng thấy đâu cả.”

Miyuki cố tình ngồi cách xa nhất có thể, tít tận phía bên kia vòng tròn. Bên cạnh cô nàng, Shiro cũng làm bộ hít hà không khí rồi xua tay trước mũi. Hành động này khiến cả lớp cười khúc khích. Thay vì ngồi im, Jack quyết định đáp lại. Nó cũng hít lấy hít để, chỉ về phía Hanzo rồi bịt mũi nhăn nhó. Đúng lúc này Hanzo lại đánh rắm khiến mọi người phá lên cười sặc sụa.

Tổ sư gia cũng tỏ ra thích thú không kém, nhưng sau đó ông giơ tay ra hiệu giữ im lặng. “Trò đùa cũng tựa như phân bón vậy - nếu không rải ra thì chẳng có tác dụng gì. Nhưng thôi, chúng ta bắt đầu nào. Sau sáng nay, Jack đã chính thức được *kết nạp* rồi, các con hãy giúp đỡ nó trong quá trình luyện tập nhé.”

Các môn sinh đều cúi đầu về phía Jack. Màn đùa theo vừa rồi dường như đã giúp nó ghi được điểm trong mắt mọi người. Duy chỉ có Miyuki là vẫn nhìn nó chằm chằm bằng ánh mắt tức tối. Có vẻ cô

nàng chẳng vui vẻ gì với việc phải chấp nhận sự hiện diện của Jack cả.

“Giờ học trước chúng ta đã luyện tập các kĩ năng ẩn nấp và tẩu thoát,” tổ sư gia tiếp tục. “Nhưng đánh lừa thị giác kẻ địch thôi là chưa đủ, mà còn cả thính giác nữa.”

“Khứu giác nữa tổ sư gia ơi!” Shiro nói thêm vào.

Soke ngay lập tức ném cho cậu ta một cái nhìn không hài lòng và hằn buộc phải miễn cưỡng cúi đầu tạ lỗi. “Có những lúc, ninja cần phải nín thở trong một quãng thời gian dài. Chẳng hạn như ẩn nấp ở quá gần và hơi thở có thể đánh động mục tiêu. Hoặc giả phải ở yên dưới nước, hay thậm chí giả chết. Do vậy, hô hấp là một kĩ năng tuy ít sử dụng, nhưng lại vô cùng cần thiết.”

Jack chăm chú lắng nghe từng từ. Sự lợi hại của kĩ năng Long Xuy lúc chạy về làng khiến nó vô cùng hào hứng được tìm hiểu các nhãn thuật khác.

“Muốn nín thở được lâu thì trước hết phải hít thở thật điều hòa bằng bụng,” tổ sư gia vừa giảng vừa hít thở thật sâu làm mẫu. “Tổng hết tất cả ra khỏi lồng ngực, sau đó gom đầy không khí vào.”

Một vài môn sinh bắt chước làm theo, riêng Shiro trông cứ như thể sắp nổ tung đến nơi vậy.

“Ta đã bảo bao nhiêu lần rồi!” tổ sư gia chán nản. “Đừng có gồng mình hít vào như thế.”

Ông vừa dứt lời thì cậu ta cũng phù hết cả hơi ra.

Soke tiếp tục bài giảng của mình. “Thả lỏng cơ thể, thật tĩnh tâm, giảm nhịp tim, trên thực tế, chúng ta có thể nín thở nhiều phút.”

Jack không khỏi sửng sờ kinh ngạc. Nó nhớ lại lần cùng Akiko bơi xuống đường ngầm dưới thác nước trong thành Osaka, nó chỉ chịu nổi có đúng một phút, nếu không có cô bé truyền hơi bằng miệng thì suýt nữa đã chết ngạt rồi.

“Muốn làm được điều này cần đạt được sự hòa hợp cả trong cơ thể lẫn tinh thần,” tổ sư gia vừa nói vừa gõ các ngón tay lên điện thờ. “Tập kiềm chế ham muốn hít không khí bằng cách hướng suy nghĩ sang việc khác, một điều gì đó thật vui vẻ chẳng hạn. Nào, cả lớp cùng làm đi.”

Vòng tròn môn đồ bắt đầu hít sâu lấp đầy phổi như hướng dẫn, một màn thử thách ngằm nổi lên giữa chúng với nhau. Chẳng ai muốn trở thành kẻ đầu tiên hít vào cả.

Cả bọn ngồi im lặng trong thư thế tọa thiền, vài đứa còn nhắm mắt. Jack tập trung thả lỏng cơ thể, giảm nhịp tim. Ban đầu việc này không khó lắm, nhưng chỉ sau một phút, bản năng con người bắt đầu đòi hỏi nó phải hít ngay không khí vào. Jack thấy bụng mình thắt lại, lồng ngực bồng rập, nhưng nó vẫn cố gắng kháng cự.

Nhớ lại lời khuyên của tổ sư gia, Jack nghĩ đến Jess, đứa em gái bé bỏng. Nó hình dung cảnh mình an toàn trở về nhà, và phần thưởng chính là khuôn mặt đáng yêu của Jess. Jack thả hồn hình dung xem dung mạo con bé đã thay đổi như thế nào qua năm tháng.

Việc này giúp nó vượt qua được cảm giác cháy rát, khiến thử thách trở nên dễ dàng hơn nhiều. Jack nhận thấy một vài ninja đã bỏ cuộc. Nhưng nó vẫn tiếp tục. Nó muốn chứng minh mình chẳng kém cạnh ai.

Một phút nữa trôi qua. Và giờ thì Jack cảm thấy đầu nó lâng lâng như sắp bay ra khỏi cơ thể. Ham muốn được thở lại bắt đầu bùng lên như nước dôn ứ quanh con đập.

Nhiều môn sinh khác đã bị buộc phải đầu hàng, hít lấy hít để không khí vào lồng ngực khô rát.

Trong số này không có Miyuki. Cô nàng vẫn tỏ ra vô cùng điềm tĩnh, tập trung, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Jack. Nó cũng đáp trả kịch liệt, một màn tỉ thí cá nhân nho nhỏ đã nổ ra.

Jack quyết tâm đánh bại Miyuki. Tuy cô ta tỏ ra không hề hấn gì nhưng cổ đã nổi gân, cơ căng cứng, rõ ràng cũng đang gặp khó khăn không kém gì nó.

Jack cảm thấy tự tin hơn đôi chút khi màn thử thách bước vào phút thứ ba. Dù chưa bao giờ thử trò này, nhưng nó nắm chắc những nguyên tắc cơ bản có thể giúp con người làm được cái việc tưởng như không thể ấy. Trong lần thi Tam Tổ Luân Hồi năm ngoái, nó đã ngộ ra giới hạn nằm ở chính tâm lí mà thôi. Akiko đã đứng

dưới thác nước lạnh cóng suốt ba nén hương mà vẫn chịu được đấy thôi.

Tinh thần luôn quyết định giới hạn thể xác, đại sư chủ trì chùa Tendai từng dạy nó như thế.

Jack chuyển hướng suy nghĩ sang những kỉ niệm của nó và Akiko. Nó hình dung nụ cười của cô bé, quãng thời gian dưới gốc anh đào, lời hẹn ước ngày trước.

Mãi mãi bên nhau.

Đến lúc này chỉ còn ba người vẫn nín thở - Tenzen, Jack, và Miyuki.

“Trông kìa! Mặt nó đỏ lên như búp bê Daruma ấy!” Shiro reo lên.

Jack chẳng thém quan tâm, tiếng nói của cậu ta cũng chẳng khác gì âm thanh vọng đến từ nơi nào đó rất xa xăm. Nó bắt đầu thấy xây xẩm, nhưng đã quá gần chiến thắng nên không thể đầu hàng. Đây là vấn đề liên quan đến danh dự võ sĩ đạo.

Tenzen đầu hàng hít hà lấy hơi. Vậy là chỉ còn lại hai người: Miyuki, Jack, và cuộc tỉ thí trong im lặng.

“Cố lên nào, thiên cầu!” Hanzo hào hứng cổ vũ.

Các môn đồ còn lại thì thì thầm theo nhịp “Miyuki! Miyuki! Miyuki!”

Toàn thân cô nàng đã run lên bần bật.

Mình thắng rồi, Jack thầm nghĩ. Mình thắng rồi.

NGUY CƠ TIỀM TÀNG

“Thật không thể tin được, tự nhiên nằm lăn đùng ra!” Hanzo phá lên cười. “Tưởng đâu anh *ra đi* luôn rồi chứ!”

“Tập trung chém đi,” Jack vặn lại, lúc này tay nó đang cầm một khúc tre để làm mục tiêu cho thẳng bé.

Dù có thể xếp vào loại đáng yêu nhưng đôi lúc Hanzo cũng khiến Jack thấy khó chịu. Nó vốn định dạy Hanzo luyện kiếm trước giờ ăn tối, vậy mà thằng nhỏ vẫn chưa chịu quên thất bại thảm hại trong cuộc tỉ thí với Miyuki ban nãy.

Hanzo bất ngờ hạ vũ khí cau mày ra chiều lo nghĩ. “Nhưng mà *tengu* đâu có chết được phải không anh?”

Jack lắc đầu, mặc dù trong đầu nó nghĩ, *Ai chứ anh thì có đấy, nhóc ạ!*

Quá quyết tâm đánh bại Miyuki, nó đã nín thở cho tới tận khi não thiếu oxy dừng hoạt động luôn. Cũng may sau đó cơ thể vẫn kịp hành động theo bản năng đưa không khí vào. Lúc tỉnh dậy được, ngay trước mắt nó là khuôn mặt đầy vẻ quan ngại của tổ sư gia. “Lăn đầu như thế là rất cừ,” ông nói. “Nhưng đối với một ninja, bất tỉnh cũng đồng nghĩa với cái chết. Các con nhớ đấy: phải biết giới hạn của mình nằm ở đâu.”

Trận này mặc dù thua Miyuki, nhưng Jack cũng thu được không ít điểm cộng từ phía các môn đồ khác cho ý chí quyết tâm phi thường của mình.

Phần sau đó, tổ sư gia chủ yếu hướng dẫn chúng các kỹ năng liên quan đến thở khác: đầu tiên điều khiển âm lượng, sau đó phân biệt giữa người ngủ thật và ngủ vờ, cuối cùng là học giả chết.”

“Phương pháp này chỉ nên dùng khi không còn cách nào khác, vì nó sẽ khiến các con hoàn toàn lộ diện trước mắt kẻ thù,” Soke giải

thích. “Nhưng giả chết, hoặc giả bị thương nặng, cũng có thể đem lại cơ hội tấn công.”

Cả lớp cũng thử tập, nhưng việc này khó hơn sự tưởng tượng của chúng nhiều. Nhiều ninja nhỏ tuổi phá lên cười khúc khích. Tenzen hắt hơi còn Jack thì không kìm nổi việc phải chớp mắt, mặc dù nó đang đóng vai xác chết mắt thao láo. Chỉ có riêng Hanzo lại xuất sắc đến mức sồn gai ốc, tổ sư gia đã khêu đến hai lần mà nó vẫn không động đậy gì.

“Vào ăn tối nào,” Soke gọi ra từ phía cửa gian sàn đất bên trong.

“Tuyệt, con đói meo rồi đây!” Hanzo nói vọng vào, cúi đầu chào Jack rồi chạy đi như bay.

Jack mỉm cười, tự hỏi không hiểu thằng nhóc giả chết lâu như vậy bằng cách nào, trong khi ngày thường hiếu động là thế.

Sau bữa tối, Soke bảo Jack nên ra ruộng tập bài nhấn tẩu, còn Hanzo đã đi chơi với Kobei từ lúc nào. Chiều nay ấm áp rất dễ chịu, nắng cuối ngày vàng vọt phản chiếu trên mặt nước. Jack kéo quần lên, bước vào thửa ruộng trước cửa nhà. Bùn ở đây khá mềm, lại bám chân. Jack nhớ lại cách tổ sư gia dạy chân trước phải dứt khoát như giáo đâm, chân sau cao hằn lên. Nó bước dần về phía bên kia ruộng.

Ban đầu chấn động do chân nó gây ra khiến mặt nước không ngừng gợn sóng. Nhưng càng về sau, hiện tượng này lại càng giảm rõ rệt. Jack nhận thấy cân bằng chính là yếu tố quan trọng nhất, cần trọng điều chỉnh mũi chân, Jack đã có thể di chuyển không gây ra tiếng động, gợn sóng cũng hầu như khó nhận ra - vấn đề duy nhất là tốc độ di chuyển của nó thật chẳng khác gì một con ốc sên.

Đi được nửa đường, Jack phá lên cười khi nghĩ đến sự ngu xuẩn của cái việc mà nó đang làm. Một người Anh, đang ở Nhật, chân cắm sâu trong ruộng lúa nước, cựa quậy thủ được phong làm võ sĩ, rồi cố đi cho giống ninja. Thật không thể tưởng tượng được Saburo sẽ phản ứng như thế nào nếu thấy cảnh này. Mà thật ra nó không hề muốn chuyện này đến tai *bất kì* đứa bạn võ sĩ nào của mình cả. Trong thâm tâm, Jack vẫn thấy rất khó chấp nhận việc luyện tập nhấn tẩu. Nhưng dù sao đây cũng là chuyện cần làm, nếu nó

muốn đến Nagasaki an toàn. Nghĩ vậy, Jack lại tiếp tục bài nhẩn tàu đang dang dở.

Lúc Jack đi vòng ngược lại vị trí ban đầu thì mặt trời khuất bóng. Nó vừa định leo lên thì chợt nghe tiếng hai người tranh luận gay gắt.

“Tôi nghe nói ông đang dạy nhẩn thuật cho cậu ta phải không?” một giọng khó chịu vang lên.

“Đúng thế, thằng bé rất có tố chất.”

Jack thận trọng đi từng bước một, dùng phương pháp nhẩn tàu vòng ra sau nhà nhìn về phía phát ra âm thanh. Nhân vật có thể lực thứ hai trong làng, ông Momochi, đang dùng trà cùng tổ sư gia dưới gốc cây.

“Ông nghĩ sao mà lại tiết lộ hết bí mật của chúng ta cho *nó* vậy?” ông Momochi rít lên, ria mép run run vì giận dữ.

“Chỉ một phần thôi, vả lại, nó cần những kiến thức này để sống sót.”

“Nhưng nó là võ sĩ. Lại còn là người nước ngoài *nữa*. Việc này hoàn toàn đi ngược lại tinh thần mật thư. Ông nên dừng lại ngay đi thì hơn đấy!”

Soke lắc đầu. “Chuyện ai được học nhẩn thuật là do *tôi*, Soke toàn quyền quyết định. Nếu cần, anh cứ đi bàn bạc với trưởng làng. Nhưng kì thực chúng ta nợ thằng bé, nhất là sau những gì nó đã phải chịu đựng bởi Độc Nhãn Long...”

“Tôi không thể đứng yên nhìn ngôi làng này gặp nguy hiểm chỉ vì lòng hối hận của ai đó được!” ông Momochi ngắt lời, lửa giận ngùn ngụt trên khuôn mặt. “Thằng nhóc đó là nguy cơ tiềm tàng đối với chúng ta. Bọn võ sĩ tuần tra xuất hiện ngày một nhiều. Theo tôi, tốt hơn hết là cứ giao nó cho Lãnh chúa Akechi, đổi lấy an toàn cho tất cả.”

“Đã bảo rồi, ông ta *không phải* người có thể thương thảo,” tổ sư gia nói chắc nịch. “Akechi luôn nuôi ý đồ quét sạch *shinobi* khỏi mặt đất, đúng như Nobunaga ngày trước từng suýt nữa đã làm được. Bây giờ mà nắm được Jack trong tay, uy tín của hắn trong mắt đại tướng quân Kamakura sẽ càng được củng cố. Sẽ ra sao nếu ông ta

thuyết phục Shogun rằng ninja là mối đe dọa đối với triều đình. Chỉ e chẳng thể cứu vãn được mất."

"Nhưng các thông tin mật thám về đã chỉ ra rằng không cần đến đại tướng quân ủng hộ, Lãnh chúa Akechi cũng đã sẵn sàng tấn công rồi. Mấy ngày nay ông ta còn gấp rút chiêu mộ binh sĩ trong thành Maruyama đấy."

"Thế lại càng phải kín tiếng hơn."

"*Càng phải* nộp thẳng nhóc võ sĩ ra thì có. Chúng ta đâu thể biết Jack có ý đồ gì. Ngộ nhỡ nó bán đứng làng đổi lấy tự do thì sao."

"Không đâu," Soke đặt tách trà của mình xuống đáp. "Có thể Jack mang thân phận võ sĩ, nhưng nó sở hữu trái tim ngay thẳng, thuần khiết của một ninja."

"Ông quá tin tưởng bọn *ngoại quốc* rồi đấy, Soke. Tôi sẽ báo lại với Shonin. Mong rằng ít nhất ngài ấy cũng hiểu biết lí lẽ hơn."

Nói đoạn ông Momochi cúi chào cộc lốc rồi đi xồng xộc về hướng dinh trưởng làng.

Jack ở yên chờ cho đến khi tổ sư gia trở vào trong.

Tại sao Soke lại cứ muốn giúp mình như vậy?

Jack có cảm giác ông lão tự dẫn vạt cho những đau khổ nó phải gánh chịu trên đất Nhật. Không lẽ tổ sư gia biết bí mật về cuốn *hải đồ*, và tất cả những lòng tốt này đều chỉ nhằm mục đích làm thân, dụ nó kể ra cách giải mã? Nhưng sống biệt lập với thế giới bên ngoài như thế này, làm sao những người này có liên quan đến Độc Nhãn Long, hay cha Bobadillo, chủ mưu đứng đằng sau vụ này được.

Chính ông cụ từng nói, *Một cành cây không thể làm nên cả khu rừng*. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi sống và tập luyện cùng các ninja, Jack cũng đã bắt đầu thấy thấm thía câu nói này. Dù động cơ của tổ sư gia là gì thì nó vẫn thấy mình vô cùng may mắn mới tìm được người thầy chịu chỉ cho mình những kĩ năng lợi hại đó - chìa khóa sinh tồn trong chuyến hành trình sắp đến.

Tuy vẫn tâm niệm *không thể* tin tưởng ninja, nhưng Jack cũng thấy thông cảm cho tình thế của họ. Qua những dữ kiện ít ỏi cũng đủ thấy Lãnh chúa Akechi tàn bạo như thế nào, và nó không muốn sự hiện diện của mình gây ra thêm rắc rối cho ngôi làng này. Nhưng

nếu bỏ đi ngay thì rất có thể sẽ bị bắt, và chừng đó lại càng nguy hiểm hơn. Bị kẹt giữa thế tiến thoái lưỡng nan, Jack chỉ còn cách nghe theo lời Soke, ở lại cho đến khi quan quân ngừng lục soát.

Trong thời gian đó, mối lo lớn nhất không gì khác hơn chính là ông Momochi. Chắc chắn ngay khi có cơ hội, *nhân vật này* sẽ lập tức bán đứng Jack.

THẬP LỤC BÍ THỨC

Jack rên rỉ đau đớn. Miyuki vừa khiến nó đổ gục xuống đất, tay đau nhức đến phát điên. Cô nàng chỉ nắm có mỗi ngón cái của Jack thôi mà đã tung được một chiêu khóa cực kì lợi hại. Chưa hả hê, nữ ninja còn dẫm lên ngón chân nó để khiêu khích nữa.

"Đó là cách thực hiện đấy, võ sĩ," Miyuki thả tay nó ra nói.

Suốt hai tuần qua, Jack không chỉ tiếp tục tập luyện các bài ẩn náu và tẩu thoát mà còn được làm quen với thể thuật - phiên bản nhẫn giả nữa. Ban đầu, Jack ngạc nhiên với những bài quyền cước trái ngược hoàn toàn với bài học ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, nhưng rồi Jack thật sự nể phục và vô cùng hứng thú trước tính thực dụng trong chiến đấu của ninja. Mục tiêu trong thể thuật đối với ninja không phải để tấn công, mà chủ yếu để tẩu thoát. Hơn nữa, khác với cách samurai đưa từng tư thế thành nguyên tắc, ninja chẳng mấy khi tập động tác nào quá năm lần mỗi buổi tập.

"Quá cứng nhắc sẽ rất dễ bị đối phương vô hiệu quá," Jack nhớ lại lời tổ sư gia đã nói trong giờ học thể thuật đầu tiên của nó. "Mọi nguyên tắc đều ẩn chứa yếu điểm cố hữu. Đây cũng chính là sai lầm mang tính hệ thống trong lối chiến đấu của võ sĩ. Chỉ cần phá phần móng, toàn bộ ngôi nhà sẽ lập tức đổ sập."

Để chứng minh cho điều này, Soke đã yêu cầu Jack tung một đòn tấn công kinh điển của võ sĩ. Ông dễ dàng tránh chiêu đâm thẳng của Jack, dẫm lên chân trái, gạt đầu gối khiến nó mất thăng bằng. Điều này khiến Jack bị phân tâm tới mức nó chưa kịp phản kích đã bị ông cụ khóa tay vật ngửa ra đất rồi.

"Không có công thức nào cho nhẫn thuật cả," tổ sư gia kết luận. "Chỉ cần có hiệu quả là được. Mỗi đòn tấn công đều có nét riêng biệt trong thời gian và khoảng cách, vì vậy cũng cần được đáp trả khác

nhau. Thuần thực căn bản, từ đó phát huy bằng một cái đầu linh hoạt.”

Tính tới thời điểm này, chưa có bài thể thuật nào đi qua mà thiếu những trải nghiệm đau đớn. Nhưng hôm nay phải nói là đỉnh điểm, khi tổ sư gia quyết định bắt cặp Jack với Miyuki để luyện chiêu khóa tay đáng sợ này.

Jack đứng dậy, xoa nắn ngón cái tê rần của mình. Lúc này ánh mặt trời đã lấp ló qua rừng cây chiếu xuống bãi đất chúng tập luyện, nhưng còn lâu lắm mới tới giờ nghỉ. Các môn đồ khác vẫn miệt mài luyện tập các đòn thế chiến đấu tay không khác nhau.

“Khá lắm, Miyuki,” tổ sư gia gật đầu tán dương đòn khóa ngón tay của cô nàng. “Ta nghĩ cũng đến lúc con hướng dẫn cho Jack về Thập Lục Bí Thức rồi đây.”

Miyuki sững sờ nhìn Soke, có vẻ rất kinh ngạc trước gợi ý của ông cụ. “Cậu ta có *cần thiết* phải biết hết tất cả không ạ?”

Tổ sư gia chỉ gật đầu.

“Vâng, thưa ông Soke,” cô nàng ngáp ngừng cúi đầu chấp thuận làm theo.

“Jack,” tổ sư gia nói, “có thể con đã từng biết qua một vài lỗi đánh trong các bài tập ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu - đâm, đá, chặt tay, lên gối... Nhưng ninja không bó buộc mình trong khuôn khổ đó. Bộ phận nào trên cơ thể cũng đều là vũ khí. Miyuki, cho Jack thấy đòn Quỷ Đầu Thức đi nào.”

Không một lời cảnh báo, Miyuki thúc luôn đầu vào Jack. Trán cô nàng đập mạnh vào be sườn, lập tức khiến nó ngã lảo ra đập mạnh xuống đất thở hồng hộc.

“Nhiệt huyết là tốt, Miyuki, nhưng có lẽ con *quá* mạnh tay rồi đây,” tổ sư gia tỏ vẻ quan ngại.

“Con đã kìm lắm rồi đấy,” cô nàng phản đối, làm bộ giơ tay tỏ ra ngây thơ. “Cậu ta có bị gãy cái xương sườn nào đâu?”

Cũng sắp rồi đấy cô nương, Jack thầm nghĩ, nó biết Miyuki lại đang tìm cách chứng tỏ ưu thế.

“Không sao đâu ạ,” Jack vừa phui bụi vừa lấy hơi nói. “Lẽ ra con phải đứng tấn chắc hơn.”

“Thôi được,” Soke nói. “Hai đứa tiếp tục đi. Nhưng nhớ thật cẩn thận. Nhất là với Bát Diệp Thức đấy.”

Nói đoạn ông nghiêm khắc nhìn Miyuki rồi đi theo dõi các môn đồ khác tập luyện.

“Bát Diệp Thức là cái gì vậy?” Jack hỏi ngay.

Miyuki nắm chặt hai nắm tay lại rồi bất ngờ đánh Jack một đòn vào hai bên đầu, ngay vị trí của tai. Dù cô nàng ra đòn không mạnh, nhưng do quá bất ngờ nên Jack bị chóng mặt, chân mất trụ, người chao đảo ngã nghiêng.

“Nếu làm *đúng*,” Miyuki vừa giải thích vừa cười khẩy khi thấy Jack dựa vào thân cây gần đó lấy lại thăng bằng, “Bát Diệp Thức sẽ khiến đối phương mất phương hướng, *cũng như* giảm sút thính giác đáng kể.”

“Rất dễ hiểu,” Jack nói, tai nó vẫn còn hơi u u.

“Tiếp theo là Chỉ Hoàn Thức.”

Cô nàng gấp đốt ngón tay lại rồi dấm thẳng vào ngực nó. Không kiềm được bản thân, Jack la lên đau đớn. Phải nói là đòn này rất đau. Miyuki cũng chẳng cho nó thời gian phục hồi đã đánh tiếp rồi.

“Còn đây là Chỉ Đoan Thức.”

Miyuki bước đến trước mặt Jack khép hết các ngón và chỉ trừ ngón út tay phải.

“Cái *này* thì làm được gì?” Jack thắc mắc. Ngón út tay người quá yếu ớt để có thể dùng trong tấn công.

“Đòn này chuyên trị các mục tiêu dạng mềm. Như mắt hay...”

Chưa nói hết câu Miyuki đã dấm vào tai trái Jack xuyên đến tận tâm nhĩ. Chưa kịp phản ứng gì nó đã thấy cơn đau lan mạnh ra toàn thân.

“Đau đó!” Jack kêu gào, nhón cả chân lên xuýt xoa.

“Dĩ nhiên,” cô nàng nói giọng thản nhiên. “Tôi nhắm vào huyết vị mà.”

“*Làm ơn* đi, đủ rồi đó!”

“Ừa, không tự mình nếm trải thì làm sao hiểu được công dụng chiêu thức? Cứ tưởng anh tự hào là một võ sĩ lắm chứ?”

Miyuki thu tay về, huyết đạo được giải tỏa, cơn đau lập tức tan biến. "Hay thôi ngừng tập vậy."

"Không được!" Jack phản đối.

"Thế thì đừng có cản nữa." Jack cãi.

"Tôi chỉ cảm thấy những trò hành hạ này là không cần thiết, vậy thôi," Jack cãi.

"Ồ, nếu thế thì xin lỗi, anh không đủ tư cách học làm ninja đâu," Miyuki đáp trả.

Sôi máu với lời nói mỉa mai của cô nàng, Jack ngưng cản nữa *thật*. Nhưng đến cuối buổi tập thì nó gần như rã rời toàn thân. Miyuki không hề nường tay trong bất kì đòn nào của Thập Lục Bí Thức - thậm chí cô nàng đã đánh cho nó bất tỉnh với chiêu Bất Động Quyền.

Dù vậy, nói đi thì cũng phải nói lại, chính nhờ kĩ thuật thượng thừa của cô nàng mà Jack đã lĩnh hội toàn bộ cách đánh, cũng như hiệu quả từng đòn thế trong chiến đấu như thế nào.

"Hai đứa làm tốt lắm," tổ sư gia kết luận, chính thức khép lại buổi học. "Jack, con tiếp thu cơ bản rất nhanh."

"Dạ, cũng nhờ có người hướng dẫn *nhật tình* quá mà," Jack nói trong lúc cười nhạt với Miyuki.

"Phải vậy rồi," ông cụ cười vẻ hiểu. "Nếu không ta đâu có chọn con bé!"

Nói đoạn tổ sư gia bước lên tuyên bố kết thúc buổi học, Miyuki thì thầm qua khóe miệng, "Có thể ông ấy thấy hài lòng, nhưng tôi thì không. Đừng lợi dụng lòng mến khách của chúng tôi quá lâu. Anh *không phải*, và cũng *không thể* trở thành ninja được đâu."

Nói xong cô nàng quay lưng đi về phía làng.

Jack thực sự thấy ngạc nhiên với thái độ thù địch dai dẳng của Miyuki. Hầu hết những người khác đã bắt đầu chấp nhận sự hiện diện của nó rồi, và chẳng có lí do nào để cô ta phải làm như thế cả. Nó nhớ lại những lần tập đôi cùng Akiko ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu và tự hỏi không hiểu tại sao hai người này lại có thể khác xa nhau đến thế.

Akiko và Miyuki đối lập như nước với lửa.

Tập với Akiko rất thú vị, còn với Miyuki thì còn hơn cả cực hình. Bỏ qua thái độ yêu mến của tổ sư gia thì trong mắt Jack, nữ ninja này có lẽ phải là em gái Kazuki cũng nên. Năng lực thì không phải bàn cãi, nhưng tính tình cứ hằn học khó ưa y như tên đối thủ ở trường ngày xưa.

Akiko cũng tài năng không kém, lại sở hữu sức mạnh tinh thần sắc bén như trường kiếm *katana*. Nhưng cô bé không thiếu nét thù mị, luôn đối xử hòa đồng, cảm thông với người khác.

Bất giác, Jack nhớ người xưa đến nao lòng.

GIẤY GẠO

Hanzo phóng hết tốc lực qua nhà tổ sư gia. Ngay phía sau nó là Kobei và hai đứa con trai khác. Tự hỏi chuyện gì khiến bọn chúng gấp gáp đến vậy, Jack liền tạm ngưng bài tập nhấc tay trên ruộng của mình lại quan sát. Lạ một cái là lúc cả đoàn vượt qua một vài người làng thì chẳng ai bất ngờ vì điều này cả. Bốn đứa nhỏ chạy ra chỗ hồ nước rồi vòng qua gốc cây cổ thụ rồi nhắm hướng ngôi nhà quay lại. Jack nhận thấy đứa nào cũng đeo theo một chồng mũ rơm trên ngực.

“Các em làm gì đấy?” Jack la lớn.

“Tăng... tốc độ,” Hanzo thở hồng hộc, lúc này đã đến rất gần.

“Thế còn mấy cái mũ để làm gì?”

“Giúp người tập chạy nhanh hơn,” Hanzo vừa đáp vừa chạy vượt qua luôn không hề hãm tốc lại. “Không được... để rơi... xuống.”

Một lát sau thẳng nhóc biến mất trên con đường dẫn đến ngôi chùa đầu làng, đi đến đâu khói bụi mịt mờ đến đấy. Kobei vẫn theo sau rất sát, nhưng hai đứa còn lại thì đã bị bỏ lại khá xa. Bây giờ thì Jack đã hiểu nguyên nhân đằng sau màn trình diễn xuất sắc của Hanzo ở màn chạy đua lần trước.

“Thằng bé rất ấn tượng phải không nào?”

Jack quay lại thì thấy ngay tổ sư gia đang nhìn theo bóng Hanzo, ánh mắt sáng rực tự hào.

“Phải công nhận Hanzo là một đứa kì lạ,” Jack đồng tình. “Chỉ sau vài buổi học thôi mà nó đã đủ thuần thục để sử dụng kiếm thật rồi. Cứ như thể được sinh ra với chúng trong tay ấy. Tài năng của nó là do bố mẹ hay ông truyền lại vậy?”

“Không, không đâu... Có lẽ do thiên bẩm. Cũng như con ấy.”

“Con?” Jack không khỏi bất ngờ trước lời bình luận này.

Tổ sư gia gật đầu. “Lúc trước ta cứ lo việc từng là võ sĩ sẽ ngăn cản quá trình luyện nhẫn thuật, nhưng chẳng mấy chốc con đã thông thạo hầu hết các nguyên tắc cơ bản rồi. Nhất là tiến bộ vượt bậc trong kĩ năng nhẫn tẩu.” Ông đánh giá. Một nụ cười méo mó hiện ra trên khuôn mặt nhăn nhó của tổ sư gia. “Nhất là nếu đem ra so sánh với cái lần con nghe lén ta và ông Momochi dùng trà trước nhà.”

Jack đỏ bừng mặt vì xấu hổ.

“Đừng lo. *Rình mò* chính là một trong những kĩ năng cần phải được hoàn thiện tốt nhất của ninja mà.”

“Có lẽ đã đến lúc ra đi,” Jack nói với giọng thẹn thùng. “Con đã ở lại đây quá lâu rồi.”

“Tầm phào,” Soke xua tay gạt phắt ngay ý kiến của nó. “Con chỉ mới đi được bước đầu tiên trên con đường lĩnh hội Ngũ Đại mà thôi. Làm sao ta có thể vô trách nhiệm để con rời khỏi đây trong tình trạng nửa nạc nửa mỡ như thế”.

“Nhưng mà, ông Momochi...”

“Momochi quá đa nghi,” tổ sư gia cắt ngang. “Đó cũng là một điều tốt. Luôn cần phải có những người hay thắc mắc như vậy. Chính vì có bản tính này mà ông ấy đã không ít lần giúp ích cho dân làng. Rất biết cách đánh hơi hiểm họa.”

“Vậy thì con lại càng *phải* đi,” Jack nhấn mạnh. “Con không muốn gây thêm nguy hiểm cho làng mình.”

Dù cố tỏ ra rảnh rỗi nhưng thực tâm Jack chẳng muốn rời khỏi đây. Ở thung lũng này nó cảm thấy rất an toàn. Đồng ý là phải luôn cảnh giác với ông Momochi, nhưng bọn võ sĩ đang ngày đêm tuần tra lòng sục bên ngoài còn đáng ngại hơn gấp nhiều lần. Jack không hẳn thích ở chung với ninja, mà nó cảm nhận rất rõ ràng rằng học thêm nhẫn thuật sẽ khiến cơ hội được an toàn đến Nagasaki trở nên sáng sủa hơn nhiều.

Tổ sư gia đặt tay lên vai Jack trấn an. “Lần này ông Momochi nghi ngờ con là hoàn toàn sai lầm. Ta đã cùng trưởng làng hội đàm, kết quả cả ta và ngài ấy đều có cùng ý kiến. Hiện nay tuy những cuộc lùng bắt đã thưa thớt hơn nhiều, nhưng quan quân vẫn đóng chốt

bên ngoài bìa rừng. Con nên ở lại đây thêm một thời gian. Nhẫn nại không đơn thuần chỉ là một đức tính tốt mà nó còn là tiêu chí tối thượng của một ninja nữa.

Jack cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm trước quyết định của trưởng làng và tổ sư gia. Duy chỉ có Miyuki thì hẳn là chẳng mấy hài lòng, thậm chí sẽ tìm cách khiến cho cuộc sống của nó tại đây tồi tệ hết mức mới hả dạ.

"Theo ta nào. Đến lúc hoàn thiện kĩ năng nhẫn tẩu của con hơn nữa rồi," Soke vừa nói vừa dẫn Jack trở vào nhà.

Trải dài trước gian nhà đất là một tấm giấy gạo mỏng kéo từ tận lối đi cho đến khu vực lót gỗ. Tất cả đều đã được nhúng sẵn nước.

"Nhiệm vụ của con là đi từ đây đến cuối phòng mà không làm rách giấy."

Jack không nghĩ nó có khả năng đó - trông nó mỏng manh đến thế kia mà.

"Con sẽ cần đến phép phù túc," Soke hướng dẫn. "Kĩ năng đi trên chân không."

Nói đoạn tổ sư gia bước lên tấm giấy bằng cách từ từ hạ đầu ngón chân xuống. "Tưởng tượng chân chúng ta nhẹ tựa lông hồng."

Jack không thể tin vào mắt mình được nữa. Lúc này tổ sư gia hệt như đang lơ lửng trên bề mặt tấm giấy, ông bước đến cuối phòng mà chẳng để lại bất kì dấu vết gì. Đối với một người chưa từng luyện qua phương pháp này mà nói, thật chẳng khác gì pháp thuật cả.

"Con thử xem nào," Soke ngồi lên sàn gỗ quan sát môn đồ của mình.

Jack điều hòa hô hấp rồi đặt đầu ngón chân lên tờ giấy như cách tổ sư gia vừa làm. Tạm thời vẫn ổn. Nó đặt toàn bộ bàn chân xuống rồi chuẩn bị bước thêm bước nữa. Nhưng vừa mới nhắc chân sau lên đã nghe thấy âm thanh đặc trưng của giấy bị rách toạc rồi.

"Hãy vận dụng Phong tổ," Soke hướng dẫn. "Lơ lửng, chứ không phải đi trên bề mặt."

Jack ráng thử lại lần nữa, nó cố gắng vận dụng tư duy tưởng tượng mình nhẹ như lông. Tuy khả năng giữ thăng bằng của Jack đã

tiến bộ rất nhiều nhờ các bài khổ luyện kỹ năng nhẫn tẩu, nhưng vẫn chẳng thể giúp nó tránh làm rách giấy ở mỗi bước chân.

Đúng lúc đó thì cánh cửa chính mở ra, Hanzo xông vào trong, miệng thở hồng hộc.

“Phù tức!” thằng bé reo lên. “Em thích món này lắm đó!”

Nói đoạn, nó đá dép sang bên nhập bọn cùng Jack. “Dám cá em sẽ sang được bên kia trước anh cho xem, tengu!”

“Đây không phải một cuộc đua, Hanzo,” tổ sư gia nhắc nhở nhẹ nhàng. “Nếu cháu không cẩn thận hơn thì sẽ có ngày phải trả giá bởi tính bốc đồng của mình đấy.”

Dường như để minh chứng thêm cho lời nói của ông cụ, tiếng giấy rách lại vang lên lúc Hanzo cố gắng vượt qua Jack.

“Chỉ có *xíu xíu xíu* thôi mà,” Hanzo chống chế, khép ngón cái và ngón trỏ thành vòng tròn để nhấn mạnh rằng việc đó chẳng đáng quan tâm.

Tổ sư lắc đầu. “Rách là rách. Chỉ cần một sai lầm nhỏ nhất cũng đủ làm hỏng cả nhiệm vụ rồi. Nhớ kỹ lời ta, mạng sống của cháu có thể sẽ phụ thuộc vào nó đấy.”

“Vâng ạ, thưa tổ sư gia,” Hanzo lúng túng.

“Phù tức đòi hỏi người tập phải rất nhẫn nại mới có thể thành công.” Ông cụ nói. “Nhưng một khi đã làm được rồi thì bất kì bề mặt nào cũng có thể vượt qua mà không để lại tiếng động.”

“Kể cả Sàn Sơn Ca ạ?” Jack hỏi ngay.

Hai năm về trước, Lãnh chúa Takatomi của vùng Kyoto từng mời Jack đến lâu đài của mình, cũng như trình diễn cho nó thấy sự lợi hại của hệ thống phòng ngừa thích khách xâm nhập - một khu sàn được lót bằng kim loại mà chỉ cần một lực tác động nhỏ nhất cũng sẽ kêu vang như chim hót. Chẳng ai có thể vượt qua mà không gây động đến lính canh cả - cho dù họ có là ninja.

“Đây là thử thách khó khăn nhất trong môn nhẫn tẩu,” tổ sư gia thừa nhận. “Cả đời này ta cũng chỉ mới gặp duy nhất một người đàn ông có khả năng đó mà thôi.”

“Ông chỉ cho cháu cách làm đi, nha?” Hanzo háo hức hỏi.

“Khi nào cháu lấy được gỏi ngủ của ta thì mới gọi là đã thuần thực phù túc. Và chỉ có như vậy mới hội đủ kĩ năng vượt qua Sàn Sơn Ca mà thôi.”

Nói đoạn ông âu yếm vỗ đầu thẳng bé rồi trở về bếp lò nhóm lửa chuẩn bị bữa tối.

Hanzo nhìn Jack thất vọng rõ ra mặt.

“Thế thì cũng như không,” Hanzo thì thầm cắn nhẩn. “Em thử suốt, và lần nào ông *cũng* thức dậy cả!”

PHI TIÊU

“Thế việc chơi sáo của con tiến triển đến đâu rồi?” tổ sư gia chất vấn.

Jack tạm rời mắt khỏi những món ăn điểm tâm của mình là cơm, súp miso, dưa muối và cá nướng rồi ngược nhìn ông cụ. Đến thời điểm này nó gần như đã quên hẳn khẩu phần ăn có bánh mì, bơ lạc và khoai tây lúc còn ở Anh có mùi vị ra sao rồi. Nói đúng ra, khái niệm về cuộc sống ngày xưa của nó giờ chỉ còn là một phần kí ức mờ ảo. Nhiều lúc nó tự hỏi nếu trở về được nhà thì liệu rằng có còn nhận ra nơi đó hay không. Nhất là, liệu Jess có biết nó là *ai* không?

“Thú thật là gần đây con chẳng tập được mấy,” Jack thừa nhận, thấy có lỗi với ông cụ đôi chút. Lại một tuần nữa trôi qua, vẫn biết việc thổi sáo là một cách thư giãn hiệu quả, nhưng lúc này nó chỉ có thể nghĩ đến việc dồn sức luyện các kĩ năng thực chiến khác hòng tăng cường cơ hội đến Nagasaki mà thôi. “Việc luyện tập phù túc và bí thức tốn quá nhiều thời gian.”

“Lẽ ra con phải tập luyện hàng ngày mới đúng.”

“Nhưng con vẫn tập đều hòa hô hấp đều đặn mà,” Jack nói ngay.

“Thổi sáo không đơn thuần chỉ là cách cải thiện thiên định và hô hấp.”

Tổ sư gia lấy sáo ra rồi bắt đầu thổi. Giai điệu du dương sâu lắng khiến Jack như bị hấp hồn, nó lặng lẽ tựa người vào tường chăm chú lắng nghe. Được khoảng nửa khúc nhạc thì ông cụ bỗng nhắc thân tre lên hướng về phía Jack.

Bất thành linh, một tiếng “phụt” sắc lẹm vang lên trong không khí.

Từ cuối thân sáo phóng ra mũi tên nhọn màu đen xuyên thẳng vào chiếc cột gỗ ngay cạnh đầu Jack. Nó sững sờ đến run rẩy chẳng nói thành lời còn Hanzo thì cười đến văng cả cơm ra.

Tổ sư gia hạ sáo xuống. "Như ta đã nói, con *nên* tiếp tục tập luyện mỗi ngày thì hơn."

"Nó là một món vũ khí sao?" Jack lấy lại bình tĩnh lên tiếng hỏi.

Soke gật đầu đáp. "Ổng thối phi châm trá hình."

Ông đặt sáo xuống rồi đứng dậy cầm chiếc gậy đi đường của mình lên tiếp tục nói. "Khi muốn di chuyển công khai, một ninja bắt buộc phải mang theo vũ khí không gây chú ý cho người khác." Tổ sư gia gõ vào gậy. "Nhìn thì rất bình thường, nhưng gậy đi đường của ta đồng thời cũng là một cây bồng ngắn rất hiệu quả. Khi cần ta có thể dùng nó để tấn công, phòng thủ, thậm chí ném vào kẻ thù."

Nói đoạn ông vặn đầu chiếc gậy tre.

"Chỉ cần được bàn tay *shinobi* thay đổi chút ít, bất cứ thứ gì cũng có thể trở nên đáng gờm."

Chỉ với một cú vung, một đoạn xích ngắn bất ngờ lao vút ra, phần đầu nhọn vút qua mũi Jack chỉ trong gang tấc. Lần thứ hai trong ngày tim nó đứng nhịp vì sốc. Rõ ràng hôm nay chẳng phải là buổi ăn sáng nhẹ nhàng mà nó mong đợi.

Tổ sư gia lắp dây xích vào lại gậy rồi chỉ tay vào các nông cụ treo quanh gian sàn đất. "Đối với ninja thì vật gì cũng có thể dùng làm vũ khí. Côn nhị khúc bắt nguồn từ néo đập lúa; lưỡi hái *kama* thật ra chính là công cụ gặt; cả móc sắt *kaginawa* dùng để leo trèo hay tóm đối phương cũng vậy. Nói đúng hơn, món đồ nào càng bình thường càng tốt."

Ông cụp cầm một chiếc trong đôi đĩa dùng để ăn sáng lên rồi lắc cổ tay phóng về phía Jack. Vật tưởng chừng như vô hại này xé gió bay đi như mũi tên xuyên thẳng vào khúc tường ngang tầm mắt nó.

"Nếu dùng đúng cách thì đĩa cũng có thể trở thành món phi tiêu rất hữu hiệu," Soke tiếp tục.

Jack kéo chiếc đĩa ra kinh ngạc ngẫm nghĩ. Nó sẽ chẳng bao giờ dám coi thường thứ vật dụng này nữa.

"Đứng lên," tổ sư gia gọi. "Theo ta đến chỗ Tenzen. Nó là đứa phóng ám khí rất tài."

Cả ba bước về phía sân làng, họ tìm thấy Tenzen đang ở trong lò rèn của bác Kajiya. Sau màn chào hỏi, tổ sư gia nêu rõ ý định muốn

Tenzen hướng dẫn Jack làm quen với kỹ thuật ném phi tiêu.

"*Shuriken* tuy đơn giản nhưng lại là một món vũ khí rất linh hoạt," Tenzen nói trong lúc bác Kajiya lôi ra hàng loạt đủ thứ phi tiêu các loại - cái thì nhọn như đinh sắt, cái lại dẹt và có dạng sao, loại châm li ti, ngoài ra có cả kiểu lớn như dao găm nữa.

"Cậu thấy đấy, hầu hết phi tiêu đều có thể giấu được trong tay. Điều này tạo ra lợi thế bất ngờ trong chiến đấu."

Tenzen nhặt cái phi tiêu hình sao có tám đầu nhọn và khoét lỗ ở chính giữa lên.

"Tuy có thể làm chết người," anh chàng nói giọng trịnh trọng, "nhưng ninja chủ yếu chỉ dùng phi tiêu để đánh lạc hướng kẻ thù mà thôi." Nói đoạn Tenzen chỉ vào một vài bộ phận trên cơ thể Jack. "Mục tiêu thông thường sẽ là mắt, mặt, tay, hoặc chân. Tóm lại là bất cứ chỗ nào không có áo giáp phòng vệ."

"Mấy cái này có độc không vậy?" Jack hỏi ngay, nó vẫn nhớ chiến thuật hèn hạ của Độc Nhãn Long ngày trước.

Tenzen lắc đầu. "Người dùng *có thể* tẩm thuốc độc để tăng thêm hiệu quả, nhưng phải rất, rất cẩn thận mới được. Cho tới khi thật thành thục thì cậu không nên nghĩ đến chuyện đó đâu."

Jack hái hùng nhìn bộ sưu tập đủ loại phi tiêu trong lò rèn.

"Cái đó là để làm gì thế?" nó chỉ vào một chiếc phi tiêu to bự có gắn dây xoắn hỏi.

"Một phát minh nho nhỏ của tôi đấy," bác thợ rèn nhe răng cười tự hào. "Cái này được làm dựa trên cảm hứng từ Hỏa tố. Người sử dụng sẽ châm lửa đốt dây rồi ném đi. Tenzen đang giúp kiểm tra tính khả thi trong thực chiến giúp tôi."

"Và đã dành rất nhiều lời ngợi khen về nó," tổ sư gia vừa nói vừa vỗ vai bác Kajiya chúc mừng. "Tenzen à, con giúp ta hướng dẫn Jack ba nguyên tắc phóng phi tiêu nhé?"

Tenzen lập tức cúi đầu nhận lệnh, chọn một vài chiếc phi tiêu trong lò rồi bước ra sân. Đầu bên kia sân đã cắm sẵn ba cây cọc gỗ sâu xuống nền đất. Jack dễ dàng nhận ra những chiếc cọc này đều được đánh dấu sẵn, để thường vẫn được sử dụng làm mục tiêu trong các buổi tập.

Lúc này cũng có khá đông dân làng tụ tập xung quanh quan sát màn biểu diễn.

Tenzen lấy phi tiêu dạng đinh nhọn vung tay ném theo phương từ trên xuống hướng về phía mục tiêu. Một tiếng phập vang lên, chiếc cốc đầu tiên đã bị hạ. Tiếp theo là phi tiêu có dạng bẹt, được ném đi theo phương từ dưới lên, trúng y chóc. Cuối cùng là phi tiêu dạng sao, Tenzen quăng đi theo phương ngang tầm hông, hạ nốt chiếc cốc còn lại. Cả ba lần đều chính xác đến tuyệt đối, hoàn hảo đến không ngờ.

“Nhất khí ngũ tiêu nào,” tổ sư gia ra hiệu.

Hanzo thúc cùi chỏ hào hứng thì thầm với Jack. “Kĩ năng một chiêu năm phát! Trong lớp chỉ có một mình anh Tenzen làm được thôi đó.”

Anh chàng liền xếp sẵn bốn chiếc phi tiêu dạng sao trong tay trái rồi giơ tay phải ngấm bắn bằng chiếc còn lại.

Trong chớp mắt, phi tiêu đầu tiên đã bay ra, nối theo sau là một loạt bốn cái nhanh đến mức không thể nhìn rõ chuyển động của Tenzen. Đòn này có tốc độ cực kì đáng nể, khi cái đầu tiên còn chưa chạm mục tiêu thì những chiếc còn lại đã lao đi vun vút trong không trung rồi. Cả năm chiếc phi tiêu đều liên tiếp găm vào khúc gỗ như thể một phát súng bắn liên thanh.

Những người đứng quanh theo dõi đồng thanh reo hò tán dương. Tenzen khiêm tốn cúi đầu đáp lễ rồi bước ra đưa Jack một chiếc phi tiêu dạng sao bốn cánh.

“Cậu thử đi.”

Jack miễn cưỡng đón lấy. Chiếc phi tiêu xem ra nhẹ hơn so với tưởng tượng của nó, cạnh thì cực kì sắc bén. Jack thấy khó chịu khi phải cầm thứ vũ khí đặc trưng của ninja trong tay, bởi lẽ chính bản thân nó đã phải trải qua kinh nghiệm xương máu với chúng rồi. Thứ vũ khí này từng khiến cha nó bị thương, bác đầu bếp ở nhà Akiko cũng đã phải bỏ mạng vì nó, anh trai Yamato cũng bị trúng độc. Vậy mà giờ đây chính tay *nó* lại sắp sử dụng thứ vũ khí này.

Hiểu lầm tâm trạng của Jack là thiếu tự tin, Tenzen lên tiếng.

“Giữ phi tiêu bằng ngón cái và ngón trỏ, nhưng đừng siết chặt quá,” Tenzen hướng dẫn Jack điều chỉnh vị trí cầm phi tiêu. “Nhẹ nhàng thôi, hãy để nó có thể dễ dàng trượt trong tay cậu.”

Jack nắm mục tiêu theo sự hướng dẫn của Tenzen.

“Rồi, giờ hãy quăng đi theo phương ngang, như kiểu ném đá trên sông ấy. Để tăng độ chính xác, lúc thả ra hãy dùng ngón tay và cổ tay tác động điều khiển.”

Jack thu người lấy đà rồi phóng tới, lắc nhẹ cổ tay phóng ngôi sao sắt bay đi.

Chiếc phi tiêu lướt gió cắm thẳng vào ngay chính giữa cọc gỗ.

Tenzen và Hanzo sững sờ nhìn Jack, riêng tổ sư gia nhíu mày lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Đến Jack còn chẳng dám tin vào mắt mình.

“Ăn may thôi,” nó nói như để tự giải thích.

Tenzen đưa ngôi sao thứ hai cho nó, vẫn không thể nói lên lời.

Jack cũng làm y như lần trước, nhưng một phần do căng thẳng nên nó phóng ra quá chậm, quá mạnh. Chiếc phi tiêu bay trật mục tiêu rất xa, vòng qua tận khoảng giữa hai cọc gỗ, hướng về phía giếng nước của làng.

Một cô gái tóc đen la lên khi món vũ khí của nó cắm thẳng vào làm vỡ tan chiếc bình đựng nước bằng đất sét nung của mình. Miyuki, ướn nhẹp từ đầu đến chân, tức tối nhìn quanh tìm thủ phạm, và thấy Jack.

Cô nàng liền ném cho nó một cái nhìn chết chóc.

Tenzen che miệng nhin cười thì thầm nói với Jack, “Có lẽ cậu sẽ cần tập thêm nhiều đấy.”

NGƯỜI VÔ HÌNH

“Mời ngồi,” trưởng làng ra hiệu cho Jack ngồi xuống vị trí giữa tổ sư gia và Hanzo.

Hôm nay nó được mời đến dự cơm tối tại dinh thự của Shonin. Miyuki, Tenzen, và ông Momochi cau có hơn hẳn ngày thường đang ngồi xếp bằng ở hàng đối diện. Trưởng làng ngồi ở đầu bàn, vị trí chủ tọa.

Hai bé gái bưng khay đựng thức ăn vào phòng bày biện. Dù thực đơn không được phong phú và xa hoa như những lần Jack dự yến tiệc của các võ sĩ ở Kyoto, nhưng cũng không vì vậy mà kém phần ngon mắt. Điểm qua có thể thấy súp miso, khoai mỡ, dưa muối, trứng ốp, cá nướng và cơm nóng bốc khói nghi ngút.

“Cậu thấy đời sống ninja thế nào?” trưởng làng hỏi trong lúc mọi người dùng bữa.

Jack suy nghĩ trong giây lát. “Rất thách thức!” nó đáp.

Câu trả lời của Jack không đơn giản chỉ nhắm đến những buổi tập nhả thuật gian lao hoàn toàn trái ngược với nguyên tắc võ sĩ trước đây, mà còn ám chỉ cả cuộc tranh đấu về hệ tư tưởng nữa. Jack đã ở lại làng cả tháng nay, cũng như lớp vỏ bên ngoài quả quýt vậy, ác cảm của nó về ninja đã dần dần bị bóc đi để lộ ra sự thật bên trong.

Họ không đơn thuần chỉ là những tên sát thủ không mặt mũi nó từng chiến đấu chống lại, mà là những nông dân, thợ thủ công, trẻ em, và cả bạn đồng môn. Tuy khác hẳn hệ thống võ sĩ, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc *shinobi* thiếu đi tư tưởng đạo đức. Tinh thần nhả nhục luôn hiển hiện trong đời sống ninja. Đề cao lòng trắc ẩn, nguyên lí Ngũ Đại, họ cũng sở hữu triết lí sống không thua kém gì so với nguyên tắc võ sĩ đạo của samurai.

Jack còn thấy *thích thú* với việc được tập làm ninja. Những kĩ năng, dù mang màu sắc huyền bí và có phần tà đạo của họ, lại vô cùng thiết thực - đặc biệt là đối với hành trình gian nan trước mắt nó. Jack đã thề sẽ xem ninja là kẻ thù kể từ cái ngày cha nó chết dưới tay Độc Nhãn Long. *Nhưng liệu như thế là đúng hay sai?*

Những sự việc diễn ra ở đây đã khiến lòng tin trong Jack bắt đầu lung lay. Những ninja này sẵn sàng bảo bọc nó trước sự truy bắt của võ sĩ triều đình. Hầu hết mọi người đều tôn trọng, cũng như đối xử rất tử tế với nó. Jack thậm chí đã xem Soke, Hanzo và Tenzen là những người bạn, người thầy của mình. Chỉ có điều nó đã xem ninja là kẻ thù quá lâu để có thể xóa nhòa đi tất cả mọi hiềm khích. Không thể nào tự nhiên bây giờ lại xoay sang tin tưởng họ ngay được. Nhất là khi Jack vẫn chưa biết động cơ thật sự đằng sau việc giúp đỡ nó là gì. Thế nên, cũng như ông Momochi, Jack luôn phải nghi ngờ, đặt mình trong trạng thái phòng bị.

Cuộc sống dưới vai trò một ninja của nó chứa đựng rất nhiều thách thức... ngay từ trong tư tưởng, quan niệm.

Trưởng làng gật đầu vẻ thấu hiểu, như thể đọc được mâu thuẫn trong tâm trí Jack vậy.

“Ông đánh giá tiến triển của cậu ta thế nào, tổ sư gia?”

“Jack tập nhẫn thuật thật như cá gặp nước - giá mà ngài được thấy màn nhẫn thuật của chàng trai này,” Soke vừa đáp vừa nở một nụ cười thân thiện với Jack. “Duy chỉ có kĩ năng ném phi tiêu thì còn hơi lừng khờ một chút.”

Jack áy náy nhìn về phía Miyuki thì liền bị cô nàng trừng mắt ném lại một cái nhìn nóng nảy tưởng cháy xém cả mặt nó. Rõ ràng cô nàng vẫn chưa tha cho nó cái tội đập vỡ bình đất và làm ướt cả người hôm nọ.

“Nhưng cậu ấy học nhanh lắm cha ạ,” Tenzen nói thêm vào.

“Rất tốt. Ta biết con là đứa có khả năng hướng dẫn mà,” trưởng làng tự hào nhìn con trai. “Và Miyuki này, ta nghe nói cháu đang dạy Jack Thập Lục Bí Thức phái không? Nó đã thành thạo *hết* chưa?”

“Rồi ạ,” Miyuki mím môi.

Dĩ nhiên thôi, Jack thầm nghĩ. Cô nàng biểu diễn chân thật sống động đến từng đòn một cơ mà.

“Thế, có lẽ cậu Jack đây cũng không tránh khỏi tò mò tại sao ta lại đồng ý yêu cầu truyền lại nhần thuật - cho một võ sĩ - của tổ sư gia phải không?” Shonin lên tiếng.

“Vâng, cũng có một chút ạ.”

“Đơn giản là ta muốn làm một cuộc trao đổi. Nghe nói cậu đang hướng dẫn Hanzo tập các bài võ lòng của kiếm pháp samurai. Đi thẳng luôn vào vấn đề nhé, thứ ta quan tâm ở đây chính là tuyệt kĩ Nhị Thiên, nghe nói đó là môn võ công vô địch. Cậu có thể kể cho ta nghe đôi điều được không?”

Jack khựng lại ngay. Thầy Masamoto *chỉ* truyền lại bí mật của tuyệt kĩ Nhị Thiên cho một vài võ sĩ thể hiện được ưu điểm vượt trội cả về thể xác, tinh thần lẫn trí tuệ. Mà cho dù ông ấy có đồng ý để Jack tiết lộ thì tự bản thân nó cũng hiểu quá rõ câu: *Không bao giờ cho kẻ thù biết bí mật của mình*. Có điều thời gian qua ninja đã dạy cho nó quá nhiều tuyệt kĩ bí truyền của họ. Sẽ là cực kì thất lễ, cũng như vô lí nếu bây giờ từ chối thẳng thừng.

Bị đẩy vào thế tiến thoái lưỡng nan, Jack ước gì lúc này đây có thầy Yamada ở bên cạnh bảo ban, khuyên nhủ. Nhớ đêm trước ngày Jack rời Toba đi vài hôm, vị thiền sư có kể cho Yori một câu truyện ngụ ngôn thế này: *Ngày xưa mèo truyền lại cách săn mồi cho hổ. Về sau hổ trở nên mạnh mẽ hơn mèo, nên nó quyết định phản lại. Thế là mèo trèo lên cây trăn, đó chính là bí mật duy nhất nó vẫn giấu kín.*

Jack lúc này cũng tựa như mèo, còn họ là hổ. Chỉ cần giữ nguyên bí mật bên trong và chỉ tiết lộ sơ qua về nguyên lí bên ngoài thì có lẽ cũng không đến nỗi nào.

“Cậu biết về ngón nghề ấy chứ?” trưởng làng nói bằng giọng chắc nịch nhưng cũng đầy háo hức.

“Vâng,” Jack mỉm cười đáp. “Tuyệt kĩ Nhị Thiên là phương pháp chiến đấu bằng song kiếm, được sáng tạo ra nhằm cùng lúc có thể vừa tấn công vừa phòng ngự. Ngài Masamoto tin rằng khi bị đặt vào

thế nguy hiểm đến tình mạng thì người ta cần phải sử dụng hết tất cả vũ khí trên người mà chiến đấu.”

“Rất có kiến thức. Cậu cứ tiếp tục.”

“Tuy cách chiến đấu bằng cả hai kiếm là cốt lõi của tuyệt kĩ này, điểm trung tâm mẫu chốt lại nằm ở tinh thần - dành chiến thắng bằng mọi cách, mọi thứ có thể.”

Shonin gật đầu đồng tình. “Rất giống với nguyên lí của nhẫn thuật. Ta muốn hội đàm với vị võ sĩ này - mặc dù ông ta ở bên kia chiến tuyến đi chăng nữa.”

“Tôi e việc đó là không thể. Ngài Masamoto đã bị đại tướng quân Kamakura đầy đi biệt xứ rồi,” Jack đáp.

“Tiếc thật,” trưởng làng bình phẩm. Nói đoạn hơi nhếch mép mỉm cười. “Hay *cậu* thử trình diễn cho ta xem qua tuyệt kĩ Nhị Thiên nhé?”

Jack chỉ định nói sơ qua về những điều cốt lõi nhất - chứ không hề muốn phải biểu diễn một chút nào. Mặc dù cảm thấy rất khó xử với tình huống này, nó cũng chỉ còn cách đồng ý. Dù sao cũng không đến nỗi gây ra nguy hại gì to tát cho lắm. Tuyệt kĩ này vốn đòi hỏi phải tập hàng năm, nếu không muốn nói là cả đời, mới có thể thuần thục được. Cũng như việc con mèo trèo lên cây, hổ nhìn thấy nhưng đâu thể làm theo.

“Rất sẵn lòng,” Jack gật đầu chấp thuận.

“Tuyệt. Tổ sư gia sẽ chọn ngày giờ thuận lợi. Còn giờ ta có tin vui cho cậu đây. Quan quân đã ngưng lục soát rồi. Ít nhất là không còn ở dãy Iga này nữa.”

Jack có cảm tưởng như sợi thòng lọng vô hình quấn quanh cổ nó vừa được người ta tháo lỏng ra. Cuối cùng cũng đến lúc được lên đường đi Nagasaki rồi.

“Ta biết cậu rất muốn tiếp tục chuyến hành trình của mình,” trưởng làng tiếp tục. “Nhưng sẽ phải cực kì thận trọng, vì đại tướng quân đã truyền lệnh xuống tất cả các chốt canh phải bắt cho bằng được cậu, sống chết không quan tâm. Bởi thế, có lẽ cậu vẫn nên hoàn thành khóa huấn luyện của tổ sư gia đã rồi hẵng lên đường. Thế, có việc gì cần ta giúp đỡ không?”

“Làm tôi trở nên tàng hình!” Jack nói nửa thật nửa đùa khi nghĩ đến vô số các chốt canh, cũng như binh sĩ nó phải vượt qua trên đường đi.

“Dễ thôi.”

Jack cười thành tiếng. Nhưng rồi nhanh chóng tắt ngúm khi thấy khuôn mặt hoàn toàn nghiêm túc của trưởng làng.

“Ninja nào rồi chẳng phải học cách tàng hình,” Shonin nói như thể đó là điều hiển nhiên.

“Nhưng làm sao có thể như vậy được.”

“Thế ta hỏi cậu, ở đây có tổng cộng bao nhiêu người?”

Jack nhìn quanh một lượt rồi đáp. “Bảy ạ?”

Trưởng làng lắc đầu. “Thiếu mất Yoko rồi.” Ông chỉ về phía cô bé hầu gái vẫn đang đứng yên ở phía góc phòng. “Tàng hình không có nghĩa là không thể *nhìn thấy*. Mà là không để *nhận ra*.”

“Ai chứ với tôi thì hơi khó đấy,” Jack nói, ý chỉ mái tóc vàng và cặp mắt xanh biếc của mình.

Shonin chỉ xua tay gạt phắt nhận định này của nó. “Tổ sư gia, xin hãy giải thích giúp tôi đi.”

Ông cụ quay về phía Jack lên tiếng. “Muốn tàng hình đòi hỏi chúng ta phải có lòng nhẫn nại, cũng như độ khéo léo nhất định. Bằng cách phối hợp các kĩ năng ẩn nấp, di chuyển không tiếng động, một ninja sẽ trở nên gần như không thể bị phát hiện.”

“Nhưng làm sao con trốn *hết* quãng đường từ đây đến Nagasaki được cơ chứ,” Jack nói ngay.

“Đúng thế. Nhưng đôi khi nơi an toàn nhất lại là ngay dưới mũi võ sĩ đấy,” ông vừa nói vừa chỉ vào mặt Jack.

“Nghĩa là sao ạ?”

“Ninja phải biết tinh thông các phép hóa trang, giả dạng. Căn bản có bảy dạng, hay còn gọi là Thất Phương Xuất...”

“Thưa Shonin,” ông Momochi cắt ngang, “Ngài *thật sự* cho rằng việc tiết lộ sâu đến như thế này là cần thiết?”

“Chuyện này có liên quan đến an nguy sinh tồn của Jack,” tổ sư gia nhấn mạnh.

“Cậu ta đã đồng ý biểu diễn tuyệt kĩ Nhị Thiên rồi. Trao đổi như thế cũng là công bằng thôi,” trưởng làng tuyên bố.

Ông Momochi đành miễn cưỡng cúi đầu chấp nhận.

“Như ta nói, Thất Phương Xuất có nghĩa là bảy cách hóa thân. Nhẫn giả có thể xuất hiện dưới dạng võ sĩ, nông dân, vũ công, tu sĩ, nhà sư, thương nhân, hay người hát rong. Bằng cách hóa trang như vậy, chúng ta có thể tự do di chuyển mà không sợ bị phát hiện. Nếu vận dụng đúng chỗ, có khi còn vào được những khu vực cấm kị nữa.”

“Nhưng con đâu phải, và cũng đâu thể trở thành người Nhật được?”

“Thế con vẫn tập thói sáo như ta dặn chứ?”

Jack gật đầu.

“Tốt. Đó chính là cách giúp con ẩn mình đấy. Thông thường chỉ có *komusō* - hư vô tăng chơi loại nhạc cụ đó. Mà họ thì được phép hành khất đến bất kì nơi nào trên đất nước này.”

“Con vẫn không hiểu nổi,” Jack thắc mắc. Nó bắt đầu ngờ rằng vật này không chỉ là vũ khí trá hình, mà còn có phép nữa.

“Yoko!” Trưởng làng ra lệnh. “Mang bộ y phục hư vô tăng của ta ra đây.”

Cô bé mở cửa giấy chui ra, vài phút sau quay lại với một bộ áo vải màu xanh dương đựng trong cái rổ hình tròn khá lớn.

“Chỉ cho Jack đây biết cách ăn vận như một hư vô tăng điển hình đi.”

Nghe lệnh, Yoko bèn mặc chiếc áo vào, thắt đai lưng trắng, choàng áo cà sa vàng, rồi trùm luôn cái rổ lên đầu mình.

“Họ đội cái ấy ư!” Jack cười phá lên với phát hiện thú vị này.

“Đó là cách để biểu trưng cho sự tách biệt khỏi thế giới trần tục, đồng thời cũng là phương pháp hóa trang *hoàn hảo* đối với con.”

LẶN SÂU

“Ngũ Đại dạy chúng ta cách vận dụng thiên nhiên tạo ra lợi thế,” tổ sư gia, lúc này đang ngồi giữa các môn đồ trên ụ đất cạnh hồ nước, lên tiếng diễn giải. “Địa tổ trong ẩn nấp, Phong tổ xóa dấu vết, Hỏa tổ cho sát thương...”

Jack nhắm tịt mắt xoay đi chỗ khác vì bất ngờ bị chói lóa.

“... hoặc đánh lạc hướng.”

Nằm trong tay tổ sư gia là một chiếc phi tiêu màu bạc sáng bóng được dùng để phản chiếu ánh mặt trời mùa hạ.

“Nhưng trong số các nguyên tố này thì ninja thường vẫn chọn Thủy làm người đồng hành thân tín nhất,” Soke tiết lộ. “Không có thứ gì mềm dẻo hơn nước, và cũng chẳng mấy ai có thể kháng cự trước sức mạnh của nó. Nước có thể chảy trong yên tĩnh, mà cũng có thể xiết cuộn ầm ầm. Nó có thể dùng trong tấn công, phòng ngự, ngụy trang, hoặc thậm chí là vận chuyển. Đơn cử như ta từng nghe kể chuyện các ninja trường phái Koga dùng phao chân vượt hào. Dĩ nhiên một con thuyền vẫn ngon lành hơn nhiều - khô ráo sạch sẽ - nhưng bằng cách này, chúng ta có thể gây ra nỗi sợ hãi sâu thẳm trong lòng các samurai, làm gì có ai tưởng tượng nổi việc đi lại trên mặt nước chứ!”

Nhiều môn sinh cố nén cười trước câu nói bông đùa này. Nhưng Jack thì không, nó đã từng được mục kích chiến thuật này trong trận Osaka ngày trước rồi. Kể ra bây giờ biết được bí mật thật sự đằng sau chuyện đó cũng nhẹ nhõm phần nào.

“Thế nói thử xem chúng ta có thể dùng nước làm vũ khí ra sao nào?”

Tenzen giơ tay phát biểu. “Chặn và hướng dòng chảy để gây ngập úng chặn đường hoặc phá cầu ạ.”

Tổ sư gia gật đầu. “Rất hay. Cách này tránh đụng độ trực tiếp với kẻ địch. Tuy nhiên lại mắc phải hạn chế đòi hỏi người dùng tính toán tỉ mỉ, cũng như phụ thuộc không ít bởi địa hình. Còn ý kiến nào khác không?”

“Đầu độc nguồn nước uống trong thành trì ạ,” Miyuki gợi ý.

“À... rất, rất hữu hiệu đấy. Nhưng cách này sẽ khiến không ít người dân vô tội phải bỏ mạng.”

“Thế thì chỉ tẩm vào cốc uống trà của kẻ thù thôi là được.”

“Khá hơn rồi đấy,” tổ sư gia gật đầu hài lòng.

Jack khắc cốt ghi tâm sẽ *không bao giờ* uống thứ gì từ tay cô nàng này.

“Thế còn nguy trang thì sao nào?” tổ sư gia tiếp tục hỏi.

Hanzo hăng hái trả lời. “Chúng ta có thể ẩn mình trong vũng nước, vạc, giếng, hồ, sông...”

“Tốt, tốt, cảm ơn con, ta hiểu ý rồi,” Soke cắt ngang lời thẳng bẻ, nhẹ nhàng xoa tay kìm hãm bớt nhiệt huyết của nó lại. “Các bài tập nhịn thở sẽ giúp chúng ta có thêm lựa chọn khi cần ẩn nấp trong vài phút. Nhưng vẫn có những khi bắt buộc phải ở dưới nước lâu hơn như thế.”

Nói đoạn ông đứng thẳng dậy bước ra bụi lau sậy gần đó rút một cây vừa dài vừa mảnh lên.

“Thân lau rỗng có thể giúp chúng ta thở được từ dưới nước. Nó còn đặc biệt phù hợp với môi trường xung quanh, khiến kẻ địch muốn phát hiện cũng rất khó khăn. Có điều nếu không thể tìm được thì phải làm thế nào?”

“Dùng vỏ kiếm ấy ạ,” Shiro, người lúc này đang ngồi cạnh Miyuki, lên tiếng trong lúc lơ đãng nhìn về phía bụi cây.

Tenzen nhận thấy Jack nhú mày vẻ không hiểu nên bèn lấy thanh đoản đao ninja của mình đưa cho nó quan sát phần cuối bao - khác hẳn với phiên bản nguyên khối cứng cáp của võ sĩ, bao kiếm ninja có một cái lỗ nhỏ dùng để thở qua được.

Tổ sư gia tiếp tục. “Chưa hết, nước còn có thể dùng để phòng ngự. Dẫn dụ kẻ địch đến một con sông, khiến chúng bắt buộc phải

chiến đấu trong môi trường nước. Lớp giáp sắt lúc này sẽ khiến người mặc chậm đi thấy rõ, tạo lợi thế cho chúng ta. Muốn tăng cường khả năng thủy chiến, các con buộc phải cải thiện thể thuật, cũng như các vũ khí chuyên dụng tại hồ nước.”

Jack cầu Chúa nó không bị bắt cặp cùng Miyuki lần nữa. Chứ nếu không cô nàng dám nhấn chìm đầu Jack xuống nước lắm - “tai nạn” thôi, đương nhiên rồi.

“Nước là lá chắn tuyệt vời. Tenzen, con ra đây làm mẫu với ta nào.”

Nghe lệnh, Tenzen cởi quần áo, chỉ chừa lại tấm khố. Tổ sư gia bước ra chỗ cây cổ thụ lấy bộ cung tên mắc sẵn bên trên.

“Có những lúc các con sẽ bị kẻ địch bắn với theo, do vậy những kĩ năng tránh cung tên, đạn dược sẽ vô cùng cần thiết.”

Jack há hốc miệng khi thấy Soke tra tên vào cung rồi giương lên nhắm bắn Tenzen.

Anh chàng ngay lập tức nhảy vào hồ, bơi là là trên mặt nước. Tổ sư gia bắn ra một mũi tên xuyên thẳng vào lòng hồ. Thoạt nhìn thì sẽ nghĩ Tenzen đã trúng tên rồi, nhưng anh ta vẫn tiếp tục bơi đi. Tổ sư gia bắn ra thêm hai mũi tên như vậy nữa thì Tenzen cũng leo lên đến bờ bên kia, hoàn toàn bình yên vô sự.

“Đến cậu đó, Jack,” Tenzen hô vang.

“Tôi ấy hả?” Jack đáp, sợ hết cả hồn. Tenzen an toàn qua được phía bên kia phần nhiều cũng là vì *cậu ta* hiểu rõ mình đang làm gì đấy chứ.

“Lên đi anh Jack!” Hanzo nói “Thiên cầu đâu có chết được!”

Nó ném cho Hanzo một cái nhìn đầy ngờ vực.

“Tên võ sĩ sợ rồi kìa,” Miyuki khiêu khích.

Jack biết rõ nếu không muốn bị mất mặt thì chỉ có một lựa chọn duy nhất mà thôi. Nó cởi quần áo rồi bước ra bờ hồ.

“Dám cá bữa nay nước lạnh cóng,” Shiro lầm bầm lúc Jack chuẩn bị nhảy xuống.

Tổ sư gia đã lắp tên vào cung rồi.

“Bơi sâu vào đấy nhé,” ông nhắc nhở trong lúc kéo dây cung nhắm bắn.

Bắn *thật* chứ chẳng phải đùa.

Jack hít thở ba nhịp điều hòa rồi phóng xuống lòng hồ lạnh giá. Cảm giác tê cóng lập tức xâm chiếm cơ thể, chưa kịp đạp chân nó đã thấy mũi tên đầu tiên lao lướt qua rồi. Cần phải lặn sâu hơn mới được.

Trong quá trình bơi, Jack nhận thấy mũi tên thứ hai hướng đến lưng mình. Nhưng cũng may độ sâu lúc này của nó đã đủ để làm mũi tên bị sức nước hãm lại. Tuy không bị thương nhưng Jack vẫn không khỏi rùng mình khi nghĩ đến độ nguy hiểm của bài tập lần này.

Không dám nghĩ đến chuyện trời lên cao, nó tiếp tục bơi điên cuồng. Có điều càng gắng sức lại càng cần không khí. Jack đã ngộp thở lắm rồi. Tuy vậy nó vẫn tập trung kìm nén bản năng lại để tiếp tục tiến về phía trước.

Một mũi tên nữa bắn chệch qua chân Jack, nhưng lực có vẻ đã yếu hơn nhiều. Bóng đen của bờ hồ đã ở khá gần, Jack trồi hẳn lên trên hít một hơi căng đầy rồi bò dậy đổ gục ra đất, vừa mệt vừa sợ thót tim.

“Cậu làm tốt lắm,” Tenzen vỗ lưng Jack nói.

“Tổ sư gia điên rồi thật đấy!” Jack thở dốc.

Tenzen gật đầu. “Thông thường ông ấy sẽ mài mòn đầu tên trước.”

Cả hai cùng ngồi trên bờ đất cao chờ những học viên khác thực hiện màn bơi lội đầy nguy hiểm của mình. Ngồi chờ mặt trời hong khô cơ thể, Jack chợt nhận thấy chẳng có nông dân nào làm việc trên đồng cả.

“Sao tôi chẳng thấy các cậu làm đồng bao giờ ấy nhỉ?” nó cất tiếng hỏi.

Tenzen mỉm cười.

“Mùa hạ là khoảng thời gian tuyệt nhất trong năm đối với nông dân trồng lúa nước,” anh chàng giải thích. “Công việc gieo hạt đã được làm sẵn từ xuân rồi, phần còn lại cứ để thiên nhiên xử lí. Thế

nên ngoài việc thỉnh thoảng nhổ cỏ tưới nước ra thì chúng tôi chỉ ngồi chờ cho lúa chín. Dĩ nhiên trừ những lúc tập nhẵn thuật ra. Đến khoảng cuối hạ đầu thu là vào thời kì làm việc từ tờ mờ sáng cho đến tối muộn để thu hoạch.”

“Chán kinh khủng luôn!” Shiro rên rỉ càu nhàu ngồi xuống cạnh Jack và Tenzen, vẫn đang hỗn hển vì thiếu hơi trong lúc bơi. “Chẳng bao lâu nữa là phải đập lúa rã cả tay ra rồi.”

Bất chợt Jack nhận ra thời gian trôi qua quá nhanh. Nếu nó không gấp rút lên đường thì chẳng mấy chốc mùa hè sẽ hết, đồng nghĩa với di chuyển giữa tiết thu. Khoảng thời gian đó ngày rất ngắn, đêm vừa dài lại vừa lạnh, hành trình sẽ trở nên khó khăn hơn rất nhiều. Đã đến lúc phải đi rồi.

Hanzo trôi lên bơi về phía Jack đang ngồi nghỉ với nụ cười toe toét trên môi.

“Em đã bảo là *tengu* không thể chết được rồi mà!”

Jack biết nó sẽ rất buồn khi phải chia tay Hanzo. Dù đến giờ thẳng nhóc vẫn cứ cứng đầu cho rằng Jack là thiên cầu, hay đôi lúc nhiệt tình quá mức cần thiết. Nhưng bản chất dễ gần, cởi mở của nó rất đặc biệt, hoàn toàn trái ngược với phong cách hòa nhã, hướng nội của hầu hết những người Nhật Bản khác. Trong quá trình hướng dẫn Hanzo luyện kiếm, Jack cũng nhận ra thẳng bé là một đứa học trò chịu thương chịu khó và tiếp thu rất xuất sắc. Jack thật sự rất mến Hanzo.

Hanzo trèo lên bờ ngồi sát thành hồ, du đưa chân trên mặt nước quan sát Miyuki bơi tới.

“Hanzo...” Jack định bắt chuyện rồi lập tức câm bặt, miệng há hốc ra sững sờ.

Nó không thể tin được là mình lại không hề nhận ra điều này trước đây. Nhưng dẫu sao đây cũng là lần đầu tiên hai đứa đi bơi cùng nhau.

“Gì vậy anh?” Hanzo hỏi ngay.

“À... không có gì...”

Nhưng sự thật là *đã* có gì.

Trên lưng Hanzo, chỗ nửa dưới, là một vết bớt màu đỏ tươi hình hoa anh đào.

Giống như lời Akiko mô tả về Kiyoshi, đứa em trai bị thất lạc của mình.

TĨNH TÂM

Tối đó Jack nằm trên tấm đệm *futon* của mình, chẳng tài nào ngủ được, tâm trí nó rối bời khi nghĩ đến khả năng Hanzo rất có thể chính là em trai Akiko.

Theo lời kể của Akiko, thằng bé ngày trước đã bị Độc Nhãn Long bắt đi trong đợt đến thích sát Tenno, anh trai Yamato, khoảng năm năm về trước. Dù mọi người vẫn đinh ninh Kiyoshi đã chết, riêng Akiko thì luôn tin rằng đứa em trai bé bỏng của mình còn sống. Nếu không thì tên ninja bắt đi để làm gì?

Bất chấp nỗ lực tìm kiếm kéo dài của ngài Masamoto và các võ sĩ dưới trướng của ông, cho đến tận lúc này tung tích của thằng bé vẫn là một bí mật không lời đáp. Dẫu vậy Akiko vẫn không chịu từ bỏ hi vọng. Cô bé nghe người ta đồn đại về một thằng nhóc thuộc tầng lớp võ sĩ được gia tộc ninja vùng Iga thu nhận, và tự khẳng định rằng nhân vật này không ai khác chính là Kiyoshi.

Đây cũng là một phần lí do khiến Akiko đồng ý với đề nghị luyện tập nhẫn thuật của ngài Masamoto. Cô bé muốn thâm nhập thế giới *shinobi*, từ đó tìm ra nơi em trai đang cư trú. Nhưng Độc Nhãn Long là người duy nhất biết tung tích và số phận của Kiyoshi. Khi tên sát thủ đã chết, bí mật cũng vĩnh viễn bị chôn vùi cùng với hi vọng của Akiko. Cho đến tận lúc này.

Jack nhớ có lần nó đã hỏi Akiko làm sao cô bé nhận ra em trai sau bao nhiêu năm xa cách. Lúc đó cô bé đã tiết lộ rằng trên người Kiyoshi có vết bớt hình hoa anh đào màu đỏ tươi ở nửa lưng dưới. Hệt như Hanzo vậy.

Cũng có thể mọi chuyện chỉ là trùng hợp. Nhưng Hanzo và Kiyoshi ở cùng độ tuổi với nhau. Một vài đặc tính của nó cũng cực kì thân thuộc đối với Jack. Yêu đời, khả năng tự lập cao, vui tươi hòa

nhã, tất cả đều gợi nhớ đến Akiko. Và hơn hết, Hanzo cũng có tố chất võ thuật cực cao như cô bé.

Trên đời này có bao nhiêu thằng nhóc ninja sở hữu cái bốt đặc trưng như vậy?

“Anh ngủ chưa đấy?” một giọng nói thì thầm từ phía bên kia căn phòng.

Jack không trả lời, nó đang chìm vào quá sâu trong dòng suy tưởng về Hanzo. Hay nên gọi là Kiyoshi nhỉ?

“Em biết anh đang thức mà. Nghe thử biết ngay.”

Ánh trăng lờ mờ chiếu qua chấn song cửa sổ vào phòng. Jack quay lại nhìn Hanzo, mừng rỡ đến khuôn mặt Akiko qua những nét tương đồng từ thằng bé. Đôi gò má cao, nụ cười hiền hòa, cặp mắt đen láy.

Vì Akiko, nó mong đây đúng thực là Kiyoshi, em trai cô bé.

“Mình thử đi chôm gối tổ sư gia không?” Hanzo thì thầm.

“Hanzo này, em còn nhớ bố mẹ không?”

Thằng nhóc chớp mắt. “Bố mẹ em ấy hả?”

Jack gật đầu.

“Qua lời kể của ông thôi. Chứ họ chết từ khi em năm tuổi rồi mà.”

“Thế em có anh chị gì không?”

Hanzo nhú mào ngẫm nghĩ hồi lâu. “Thỉnh thoảng em cũng mơ về một chị xinh xinh gọi mình là “chuồn chuồn bé”. Nhưng nghĩ lại thì ông chẳng nói em có chị gái bao giờ cả.

Jack nhận ra đây chính là điểm không khớp lớn nhất. Tổ sư gia kể rằng cha mẹ Hanzo bị chết dưới tay samurai. Nhưng mẹ Akiko, cô Hiroko vẫn hoàn toàn mạnh khỏe sống ở Toba, còn cha cô bé mười năm trước đã tử trận trên chiến trường Nakasendo. Vậy thì làm sao họ có thể là bố mẹ Hanzo được. Mà dù có bỏ qua điều này thì vẫn còn đó thân phận tổ sư gia, ông lão chẳng có chút gốc gác võ sĩ nào. Làm sao có thể đồng thời là ông của Akiko và Hanzo được?

Bất chấp vết bốt kia, vẫn có những dữ kiện phủ nhận khả năng Hanzo đích thực là Kiyoshi. Vậy nên rất có thể mọi chuyện chẳng qua là trùng hợp, và Jack đã nghĩ ngợi quá nhiều.

“Đi trộm gối với em đi mà,” Hanzo nài nỉ rồi nhẹ nhàng chui ra khỏi đệm.

Jack chịu thua trước lòng nhiệt tình của thằng nhóc nên cũng kéo chăn đứng dậy bò ra cửa giấy cùng Hanzo. Nhẹ nhàng kéo sang một bên, hai đứa áp dụng bài nhấc tẩu bước qua gian phòng bếp đến chỗ tổ sư gia.

Jack định kéo cửa bước vào thì Hanzo giữ tay nó lại, lấy đầu rướn sẵn xuống phần khe trượt bên dưới.

Giảm thanh cái đã, thằng nhóc thì thầm.

Jack mỉm cười trước suy nghĩ thấu đáo này của Hanzo. *Thằng nhóc cũng lém lỉnh hết như Akiko vậy.*

Nó đặt tay lên cửa rồi kéo nhẹ nhẹ. Tổ sư gia nằm ngủ ở góc bên kia căn phòng, đầu đặt trên gối. Jack tự hỏi bọn chúng phải làm cách nào mới có thể lấy cắp mà không làm ông cụ tỉnh dậy được.

Hai đứa rón rén lại gần, êm ru như chuột nhắt.

Ấy vậy mà chưa đi được nửa đường, tổ sư gia đã mở mắt ra rồi.

“Tâm hai đứa phải thật tĩnh nữa!”

MÀN TRÌNH DIỄN

Lưỡi đoản kiếm *ninjatō* suýt chút nữa đã lấy đầu Jack.

Nó thụp ngay xuống, đồng thời phản công bằng một cú cắt ngang cơ hoành. Miyuki đỡ đòn rồi xông tới định xiên thẳng mũi kiếm vào người Jack. Nhưng nó đã ép luôn lưỡi trường kiếm vào đoản đao của cô nàng, hai thứ vũ khí va vào nhau chói lóa. Gạt phắt *ninjatō* trong tay Miyuki sang bên, Jack dùng mũi gươm nhắm thẳng vào cổ họng phóng tới, chỉ ngừng tay lại khi còn cách đúng gang tấc.

Một đòn gạt và chém hoàn hảo.

Bị đẩy vào thế bị động, Miyuki trừng mắt nhìn Jack rồi lui về vị trí an toàn.

Những tiếng rì rào thán phục bắt đầu vang lên từ phía đám đông tụ tập quanh sân. Riêng Shonin, người đang quan sát trận chiến dưới tán một cái ô to thì đặc biệt hào hứng đối với Jack. Mắt ông chăm chú quan sát từng động tác một. Jack giơ cao cả cặp trường đoản nhị kiếm trong tay theo lối tấn tuyệt kĩ Nhị Thiên sẵn sàng đáp trả trận tấn công tiếp theo của Miyuki.

Lẽ ra đây chỉ là một màn trình diễn “thân thiện” được đặt ra nhằm giúp trưởng làng có cơ hội chứng kiến kĩ năng chiến đấu bằng Nhị Thiên kiếm pháp. Tuy nhiên hai đứa càng đánh càng hăng, kịch tính, dữ dội không thua gì một trận tỉ thí sống mái với nhau. Miyuki quyết tâm hạ cho bằng được Jack - nhằm chứng minh tuyệt kĩ Nhị Thiên chỉ là thùng rỗng kêu to, năng lực nhẩn giả vượt trội hơn võ sĩ nhiều.

Tương tự, Jack hoàn toàn không muốn mất mặt dưới tay Miyuki. Một phần vì danh tiếng lẫy lừng ngài Masamoto đã gây dựng, nhưng phần lớn là do sĩ diện của chính bản thân. Từng thua Miyuki một lần

khi đánh tay không lúc cố gắng tẩu thoát khỏi làng, nó hoàn toàn không muốn phải đón nhận thất bại thêm nữa.

Giữa trưa trời nắng gắt, cả Miyuki và Jack đều thở dốc vì mất sức. Jack quạt mồ hôi trên trán trong lúc di chuyển theo cách đấu lưng với ánh mặt trời, buộc đối thủ bị chói mắt nếu nhìn thẳng vào phía nó. Miyuki không phải hạng xoàng, muốn thắng thì cần phải tận dụng mọi yếu thế nhỏ nhất.

Tính tới thời điểm này cô nàng đã giở hết các chiêu trò ninja - như quăng bột vào mặt, giả vờ đầu hàng, thậm chí giẫm lên chân nó khi đánh giáp lá cà nhưng vẫn không tài nào phá vỡ thế phòng thủ của Jack.

Cô nàng chỉ còn đúng một cơ hội *cuối cùng* để đánh bại nó.

Kế hoạch lần này sẽ là gì?

Miyuki nheo mắt dưới ánh mặt trời, cố gắng tìm sơ hở của kẻ địch.

“Muốn chơi kiểu đấy chứ gì,” cô nàng lên tiếng, nói đoạn dùng gươm phản chiếu ngược trở vào mắt Jack.

Bất ngờ bị lóa mắt, Jack buộc phải trông chờ vào kĩ năng chiến đấu không cần dùng mắt mà thầy Kano đã dạy lúc trước. Nghe thấy tiếng Miyuki chạy đến, rồi tiếng lưỡi gươm xé gió trong không khí, nó lập tức theo phản xạ đỡ đòn bằng đoản kiếm *wakizashi* rồi vùng trường kiếm *katana* phản kích. Miyuki gọn gàng né tránh rồi chuyển sang góc khác tấn công, nhắm thẳng cổ Jack vùng kiếm.

Đến bây giờ Jack mới nhận ra đã có một sự thay đổi rất quan trọng trong lối chiến đấu của cô nàng. Chuyển tay cầm vũ khí từ phải sang trái.

Jack suýt chút đã tiêu tùng, lưỡi dao chỉ cách tai phải trong đường tơ kẽ tóc. Nó liên tục di chuyển xung quanh sân né tránh. Nhưng Miyuki càng đánh càng nhanh khiến Jack phải chống đỡ không ngớt. Nó ngờ rằng cô nàng này thật ra thuận tay trái, và chẳng qua từ đầu cổ tình dùng ngược lại hòng tạo yếu tố bất ngờ mà thôi.

Gần như Jack đang phải chiến đấu để giữ cái mạng của mình.

Miyuki tấn công chẳng chút nương tình, thậm chí vài lần cô nàng đã gần xuyên thủng được lớp phòng ngự của Jack. Cuối cùng cơ hội của Jack cũng đến. Trong một nỗ lực tấn công quá đà, Miyuki đã hơi

với tay quá mức, tạo điều kiện cho nó lập tức thi triển chiêu Thu Diệp Thúc, đập kiếm hai lần vào vũ khí đối phương.

Thanh *ninjatō* rơi đánh cách xuống đất.

Bị tước vũ khí, Miyuki tức điên người còn đám đông thì hò reo tán dương màn trình diễn kiếm thuật thượng thừa của nó. Jack cúi đầu với họ tỏ lòng khiêm tốn.

Nhưng cô nàng đầu đã chịu thua. Phóng vội tới lò rèn của bác Kajiya, Miyuki giật lấy chiếc côn nhị khúc treo trên xà, xoay vài vòng rồi ném đầu sát thương về phía Jack. Đòn tấn công bất ngờ khiến Jack dù kịp dùng trường kiếm đỡ nhưng sợi xích cũng đã mắc vào thân thanh *katana* và bị Miyuki giật bay mất.

Giờ Jack chỉ còn mỗi đoản kiếm *wakizashi* phòng thân.

Miyuki lại vừa xoay côn nhị khúc trên đầu vừa nói, "Sao nào, võ sĩ?"

Không chút chần chừ, Jack lật luôn thanh kiếm đang cầm trên tay phóng tới - hết như cách thầy Masamoto đã áp dụng đối với nó trước đây.

Thanh đoản kiếm xé gió lướt đi trong không khí như một chiếc phi tiêu. Miyuki, lúc này đang xoay côn, tay đặt cao quá đầu, là một mục tiêu rất dễ nhắm. Báng kiếm đập trúng ngay giữa ngực khiến cô nàng ngã lăn xuống đất.

Quá sơn đao hải. Tấn công theo cách đối phương không thể ngờ tới.

Kéo theo sau một thoáng yên lặng sững sờ là tràng pháo tay vỗ òa. Ai cũng biết nếu lúc này Jack không lật kiếm lại thì kết quả sẽ cực kì nguy hiểm. Bản thân Jack dù rất muốn chứng tỏ bản thân, nhưng không có ý làm đau Miyuki. Nó bước đến đưa tay đề nghị đỡ cô nàng dậy. "Đánh tốt lắm."

"*Ấn may thôi!*" Miyuki gào lên, tự đứng dậy không thèm để ý tới cử chỉ lịch thiệp từ Jack.

"Chấp nhận đi, kiếm thuật của samurai không hề vô dụng," Jack nhặt vũ khí của mình lên nói.

Miyuki nhìn nó bằng ánh mắt hình viên đạn. Bộ ba trưởng làng, ông Momochi và tổ sư gia cùng bước về phía Jack. Soke đặc biệt tỏ

ra hài lòng với màn trình diễn của nó.

“Thật là mở mang tầm mắt,” Shonin lên tiếng. “Cảm ơn nhé, chàng trai trẻ.”

Jack cúi đầu tạ lễ, trong đầu thầm nghĩ ắt hẳn sẽ phải đón nhận một loạt những câu hỏi về tuyệt kĩ Nhị Thiên. Nó phải thật cẩn thận nếu không muốn rơi vào thế tiết lộ quá nhiều.

“Ngài Masamoto ngoài là một kiếm sĩ đại tài thì cũng đồng thời là một người thầy tuyệt vời nữa,” trưởng làng trầm trồ. “Tuyệt kĩ Nhị Thiên của ông ấy quả nhiên danh bất hư truyền. Nhưng nói bất khả chiến bại như dân gian đồn đại thì có lẽ là hơi quá tay.”

Nói đoạn ông gật đầu rồi bước luôn về phía dinh thự, vừa đi vừa bàn bạc sôi nổi cùng tổ sư gia.

Jack nhìn hai người đi khuất bóng, hoàn toàn sững sờ.

“Cứ tưởng trưởng làng muốn *học* tuyệt kĩ Nhị Thiên chứ?” Jack nói thành tiếng, tuy thực ra đây chỉ là câu nó tự hỏi bản thân thôi.

Ông Momochi nghe thấy, liền lập tức cười mỉa mai.

“Cái Shonin cần không phải là cách *thực hiện* đòn thế,” ông ta cười nhạt. “Mà là cách *hóa giải* nó kìa.”

Tim Jack nhói lên khi nó nhận ra sự thật tai hại. Một con hổ thông minh uyên bác như trưởng làng sẽ không cần mất công trèo lên cây - chỉ đơn giản chặt bỏ cây luôn là xong.

“Vừa rồi Shonin đã nhận ra một số yếu điểm trong kiếm pháp này,” ông Momochi tiếp tục, có vẻ đã nhận ra vẻ thất thần trong mắt Jack. “Màn trình diễn của cậu đã cứu không ít mạng ninja đâu.”

Nói đoạn quay lưng đuổi theo trưởng làng và tổ sư gia.

Jack cay đắng hối hận vì đã ngu dốt nhận lời biểu diễn tuyệt kĩ Nhị Thiên. Nó chỉ dám cầu mong ngài Masamoto sẽ tha thứ cho phán đoán sai lầm này. Dù sao các ninja ở đây cũng chỉ định khai thác kiến thức cho công tác phòng thủ, chứ không phải tấn công lại võ sĩ.

“Quá dữ luôn!” Hanzo reo lên trong lúc háo hức nhào về phía Jack. “Tuyệt chiêu thiên cầu phải không? Dạy cho em đi!”

“Đúng là rất ấn tượng,” Tenzen đồng tình.

“Cũng nhờ tôi có người thầy giỏi,” Jack đáp, không khỏi mỉm cười khi thấy Hanzo giả đò chiến đấu với hai thanh gươm bằng không khí. “Ngài Masamoto là kiếm sĩ vĩ đại nhất Nhật Bản. Kiên cường, đức độ...”

Miyuki phá lên cười cay độc. “Một tên võ sĩ mà đức độ ấy á?”

“Đúng vậy!” Jack khẳng định ngay. “Chính ông ấy là người hướng dẫn tôi đi theo con đường võ sĩ đạo.”

“Võ sĩ đạo!” Miyuki vặn lại, sẵn lòng tranh cãi tới cùng với Jack. “Anh tin vào cái thứ *dối trá* đấy thật sao?” Thất bại trong cuộc tỉ thí ban nãy càng khiến cô nàng giận dữ hơn bao giờ hết. “Làm ơn mở to mắt ra nhìn vào *sự thật* về bọn võ sĩ và cái đám lí thuyết suông của chúng giùm tôi đi.” Miyuki vừa nói vừa ấn mạnh ngón tay lên ngực Jack. “Võ sĩ đạo chẳng qua là cái cớ để chúng được thoải mái chém giết, trốn tránh tội lỗi. Tất cả chúng đều là lũ sát nhân! Đồ tể! Quỷ sứ!”

“Không đúng,” Jack phản đối, không tránh khỏi chột dạ trước ngọn lửa hận thù trong mắt Miyuki.

“Ồ, thế ư?” cô nàng thách thức. “Chính gia đình tôi đã bị *giết sạch* bởi samurai đấy!”

Cuối cùng Jack cũng nhận ra đâu là lí do Miyuki tức giận đến thế. Nó ngay lập tức thấy cảm thông với nỗi đau cô ta đã phải gánh chịu. “Tôi hiểu cảm nhận của cô...”

“Đừng có nói dối! Để tôi kể cho anh nghe thứ bọn võ sĩ đã làm. Rồi anh sẽ nhìn ra bản chất của chúng. Đã từng nghe danh đại lãnh chúa Nobunaga chưa?” cô nàng nói bằng giọng châm biếm thấy rõ.

Jack gật đầu, nó đã từng nghe Akiko kể về các chiến tích ba mươi năm trước của vị võ sĩ huyền thoại này.

“Vâng, ngài võ sĩ “quả cảm” ấy đã gửi bốn *vạn* quân đến để đấu với bốn *nghìn* ninja Iga. Rồi sau đó ra lệnh đốt sạch làng mạc, giết sạch *bất kể* già trẻ trai gái. Tinh thần võ sĩ đạo chết dẫm của mấy người là như vậy đấy à?”

Nói đoạn Miyuki dí thẳng mặt vào Jack với biểu cảm giận dữ rất đáng sợ. Không đợi nó kịp nói gì đã tiếp tục ngay. “Và lão ấy không phải kẻ duy nhất đâu! Lãnh chúa Akechi cũng cùng một giuộc, thề

quét sạch ninja ra khỏi địa bàn mình. Nghĩa ở đâu khi phá nát nhà cửa? Nhân ở đâu khi đến *mẹ tôi*, một người phụ nữ vô hại, cũng không tha? Các người cần dũng để giết một đứa bé năm tuổi như em trai của tôi à?”

Dòng nước mắt lăn dài trên má Miyuki, toàn thân run lên vì luồng cảm xúc.

“Bình tĩnh đã, Miyuki!” Tenzen đứng vào giữa hai người can ngăn. “Đó không phải là lỗi của Jack...”

“Bình tĩnh? Võ sĩ như *hắn* chính là nguyên nhân cho những rắc rối của chúng ta còn gì.” Cô nàng ngắt lời rồi ngay lập tức quay sang phía Jack. “Anh có biết trước đây đây Iga từng có đến hàng trăm bộ tộc ninja sinh sống hay không? Đến giờ chỉ còn đếm được trên đầu ngón tay thôi!”

Nói đoạn ấn mạnh tay vào mặt Jack như để nhấn mạnh quan điểm của mình.

“Thế nên đừng bao giờ nói đến chuyện hiểu tôi cảm thấy thế nào. Suy cho cùng anh vẫn là một tên võ sĩ. Và mãi mãi như vậy. Tôi ghét cay ghét đắng *mọi* thứ liên quan đến mấy người.”

Con giận dữ qua đi, Miyuki bật lên khóc nức nở. “Tôi đã mất mẹ... mất cha... mất em... mất tất cả...”

“Tôi rất lấy làm tiếc,” Jack nói. “Nhưng tôi *thật sự* hiểu cảm nhận của cô. Bởi lẽ chính cha tôi cũng bị người ta sát hại.”

Miyuki sững sờ nhìn nó qua hai hàng nước mắt, ánh mắt chứa đựng cả ngạc nhiên lẫn nghi ngờ.

“Bởi chính tay tên ninja Độc Nhãn Long,” Jack tiết lộ trong sự bàng hoàng của cả Tenzen lẫn Miyuki.

“Thì cứ coi như anh hiểu được đôi chút đi,” Miyuki nao núng lắc đầu quây quây. “Nhưng Độc Nhãn long chưa bao giờ là một ninja *chân chính* cả. Tổ sư gia đã thử hết mọi cách nhưng vẫn không thể cứu vãn được con người *hắn*.”

“Tổ sư gia *biết* Độc Nhãn Long ư?” Jack hỏi ngay, giữa trưa hè mà sao chợt thấy lòng giá lạnh.

“Biết?” Miyuki trả lời. “Tài nghệ của *hắn* đều là do một tay ông ấy truyền lại mà.”

ĐỒ ĐỆ CỦA TỔ SƯ GIA

Lúc Jack gặp trực tiếp tổ sư gia để hỏi chuyện thì mây đã phủ lấp đường chân trời, vàng mặt trời đỏ như máu cũng đang khuất dần sau rặng núi.

“Có thật vậy không?” Jack chất vấn.

Ông cụ nặng nề chống gậy thở dài buồn bã như thể gánh nặng của cả quả đất đang đổ dồn lên vai vậy. Soke nhìn Jack bằng cặp mắt xen lẫn buồn rầu và hối tiếc. Lần đầu tiên, nó cảm thấy ông cụ cũng mỏng manh như cái độ tuổi của mình.

Tổ sư gia chậm chậm gật đầu. “Đúng vậy... Độc Nhãn Long là đồ đệ của ta.”

“Sao không nói cho tôi biết từ trước?”

“Biết rồi con có chịu ở lại đây không?” ông cụ hỏi.

“Dĩ nhiên là không rồi.”

Jack đã định bỏ đi ngay khi nghe thông tin Miyuki tiết lộ. Làm sao nó có thể tin tưởng sư phụ kẻ tử thù, cội nguồn những kĩ năng chết chóc hẳn đã dùng để sát hại cha nó cho được?

“Con đã tự trả lời câu hỏi của mình rồi đấy thôi,” tổ sư gia nói rồi ngồi xuống chiếc ghế ở sân nhà.

Jack bối rối. Chẳng lẽ ông lão ninja đang muốn chơi trò mèo vờn chuột với nó? Người này hoàn toàn biết rõ về sự tồn tại cũng như tầm quan trọng của cuốn *hải đồ*, và chỉ chờ cơ hội chín muồi để ra tay mà thôi.

“Ông *muốn* gì ở tôi?”

Soke mỉm cười hiền từ. “Giúp đỡ con.”

“Nhưng tại sao lại thế?”

“Cứ ngồi xuống đây đã,” tổ sư gia vỗ lên chiếc ghế bên cạnh nói. “Từ từ ta sẽ kể hết cho con nghe.”

Jack miễn cưỡng ngồi xuống nhưng vẫn cố tình giữ khoảng cách với ông cụ.

Soke hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu nói, “Độc Nhãn Long, hay Yoshiro như cách ta vẫn gọi nó ngày xưa, cũng đến đây trong tình trạng y hệt như con vậy - đơn cô một mình, bị quan quân truy bắt. Nó từng là nông dân, cho đến khi cả làng bị san bằng trong trận Nakasendo. Bị tên bắn mù một con mắt. Thương cho số phận bi thảm, ta mới...”

“Yoshiro không phải tên hăn,” Jack chỉnh lại. “Và người đó cũng chẳng phải nông dân gì cho cam. Tên thật của Độc Nhãn Long là Hattori Tatsuo, một lãnh chúa samurai, người từng thống nhất miền bắc Nhật Bản. Còn con mắt kia là tự tay hăn móc ra đấy.”

Tổ sư gia chớp mắt, chân mày nhú cao vì ngạc nhiên. Thế rồi ông đau đớn cười một tràng, động luôn chiếc gậy đi đường xuống đất. “Thế thì đúng rồi. Lúc đó ta cũng ngờ rằng con người này hoàn toàn không đơn giản như vậy. Bởi lẽ nó là đứa cực nhiều mảnh khỏe, thậm chí có thể nói là đồ đệ xuất chúng nhất cả đời này ta từng dạy.”

Jack không khỏi giật mình khi nghe tổ sư gia khen ngợi kẻ tử thù của mình.

“*Chỉ* bàn về mặt tố chất thôi,” Soke nói ngay vào. “Độc Nhãn Long *chưa bao giờ* tuân thủ tinh thần nhẫn nhục cả. Nó không hiểu tầm quan trọng của con tim thuần khiết, thánh thiện đối với một ninja chân chính.”

“Vậy sao còn dạy hăn làm gì?”

“Ta không nhận ra nó lại là một đứa thối rửa đến vậy. Và nhất là vì nó quá tài giỏi, ta thậm chí còn tính đến chuyện về sau truyền lại chức tổ sư gia này kìa!” Soke lắc đầu ngao ngán khi đến mình mà cũng để người ta lừa gạt như vậy.

“Rồi đến một ngày, ta cuối cùng cũng nhận ra bộ mặt thật của nó - quá tàn nhẫn, lấy giết chóc làm niềm vui. Ta những mong có thể

thay đổi, cải tạo nó quay về chính đạo. Nhưng mọi chuyện đã quá muộn; nó không còn cần gì ở đây nữa nên bỏ đi lập làng riêng.”

“Chính ông đã tạo ra con ác quỷ đó,” Jack nói, phần nhiều nghiêng về khẳng định hơn là cáo buộc. Nước mắt giận dữ tràn lên khóe mi khi nó nhớ lại những đau đớn, tủi hổ, tàn phá mà Độc Nhãn Long đã gây ra cho cuộc đời của nó, và những người xung quanh.

“Đáng tiếc đó đúng là sự thật,” tổ sư gia thừa nhận, ánh mắt lộ rõ vẻ u buồn. “Thế nên ta mới thấy có trách nhiệm trước những chuyện con đã phải trả qua. Ngay khi nghe con nói về cái chết của cha mình, ta đã có ý muốn được chuộc lỗi rồi.” Ông chân thành cầm tay Jack giải bày. “Ta nghĩ sẽ dạy con những tuyệt kỹ nhẫn thuật trước khi lên đường đi Nagasaki... để từ đó, được tha thứ phần nào. Rồi biết đâu con sẽ cảm thấy có thể bỏ qua cho lỗi lầm của ta.” Nói đến đây ông buông tay cúi gằm mặt xuống như thể người có tội đang cầu nguyện.

Jack chưa bao giờ thấy tổ sư gia yếu đuối đến vậy. Dường như ông cụ rất hối hận. Dẫu rằng chính những điều học được ở đây đã giúp Hattori Tatsuo trở thành Độc Nhãn Long khét tiếng tàn bạo, nhưng cũng không thể dựa vào những tội ác của hắn để kết tội Soke. Chính tên sát thủ, cùng với Cha Bobadillo, mới là những kẻ phải chịu trách nhiệm cho cái chết của cha nó.

“Tổ sư gia không có lỗi,” Jack nhấn mạnh. “Hơn nữa chính những kiến thức nhẫn thuật đã mang đến hi vọng về hành trình sắp đến cho con.”

Ông cụ nhẹ nhõm ngẩng đầu.

“Mà tại sao Độc Nhãn Long lại có thể đánh lừa cả tổ sư gia cơ chứ?”

“Nó là đứa xảo quyệt,” Soke nghiêng rằng nói. “Lần nào ta có dấu hiệu ngờ vực là nó lại làm bộ thể hiện khả năng nhẫn nhục của mình. Ta lại cứ hiểu lầm thành là tiến bộ. Nhưng nó chỉ làm vậy để lừa ta truyền hết các bí mật ra thôi - nhất là điểm mạch. Ta bị nó điều khiển chả khác gì thứ nhạc cụ trong tay vậy!”

Hai người ngồi đó im lặng nhìn mặt trời khuất hẳn sau dãy núi. Bóng ma tên sát thủ Độc Nhãn Long như vẫn lẩn khuất sau màn

đêm đang kéo đến dần.

“Ấy vậy mà có lần ta còn tưởng nó đã thay đổi rồi,” tổ sư gia lên tiếng, rõ ràng đã nhẹ nhõm phần nào vì có thể giải bày tâm sự. “Việc này thể hiện được sự cảm thông, quả cảm của tinh thần nhẫn nhục cao quý. Nó ra tay cứu về một đứa bé.”

“Ai cơ ạ?”

“Hanzo,” tổ sư gia tiết lộ, nhoen miệng nở nụ cười hạnh phúc đầu tiên trong cả cuộc nói chuyện. Ông hạ thấp giọng để thằng bé, lúc này đang ở trong gian sàn đất chuẩn bị bữa tối, không nghe thấy. “Thật ra nó đến từ một làng ninja khác. Khoảng năm năm về trước, nhà nó bị samurai tấn công. Chính Độc Nhãn Long đã cứu mạng rồi đem về nhờ ta chăm sóc.”

Jack hác hốc mồm trừng mắt sững sờ nhìn ông cụ. “Hanzo không phải là cháu của tổ sư gia ư?”

“Không, Hanzo là trẻ mồ côi. Nhưng cứ để nó tưởng ta là ông ruột thì vẫn hơn mà.”

Jack không thể tin nổi điều mình đang nghe thấy nữa.

Hanzo là do Độc Nhãn Long đưa đi. Kiyoshi cũng vậy. Thời gian cũng vào khoảng năm năm trước. Rồi cái bắt giống y hệt. Quá nhiều điểm trùng hợp.

Hanzo không phải trẻ mồ côi, Jack thầm nghĩ. Và nó cũng không phải ninja. Mà đích thực là samurai.

CHIẾC GỖI

Cơn mưa rào mùa hạ đổ xuống thung lũng. Jack vừa trú dưới mái nhà vừa lắng nghe tiếng mưa trút xuống ruộng tạo thành những gợn sóng lăn tăn.

Tổ sư gia cùng Hanzo đã đi ngủ từ lâu, nhưng nó thì không thể. Sự thật vừa được tiết lộ cứ lớn vồn trong đầu nó. Dù biết cách giải thích của Soke rất hợp tình hợp lý, nhưng Jack không thể không tránh khỏi cảm giác bất an khi phải sống cùng một ngôi nhà với sư phụ Độc Nhãn Long.

Có thể nói ông cụ đã đánh lừa Jack ngay từ ngày đầu tiên gặp mặt, và nó không muốn chuyện đó lại tái diễn thêm một chút nào. Ninja vốn là bậc thầy lừa đảo mà.

Có điều, sâu thẳm trong tim, Jack lại cảm thấy vững dạ hơn khi cuối cùng cũng biết được lí do nằm sau hành động của tổ sư gia. Soke giúp nó không phải vì cuốn *hài đồ*, mà là do nỗi hối tiếc dồn nén. Nét buồn trong ánh mắt ông cụ không có chút giả tạo nào. Tổ sư gia cũng giữ *đúng* lời hứa truyền nhẫn thuật cho Jack. Và Jack cũng biết ơn vì điều đó; với những kĩ năng học được, lẽ ra nó đã sẵn sàng lên đường. Nhưng chuyện đời đâu có đơn giản như vậy. Nhất là sau khám phá về thân phận thật sự của Hanzo.

Tối đó Jack đã phải đắn đo cân nhắc xem liệu có nên nói cho tổ sư gia biết hay không. Đúng lúc vừa quyết định được thì lại thấy cảnh Hanzo nhảy qua nhảy lại giữa gian sàn đất và sân vườn.

"Nhìn này, người em vẫn khô queo luôn," thẳng nhóc reo hò phấn khích.

"Nhưng em tìm cách tránh mưa để làm gì đấy?" Jack hỏi ngay.

"Luyện kĩ năng thần tốc đó."

Nói đoạn Hanzo nài nỉ nó cùng tham gia vào trò chơi kì lạ này.

“Thú vị đấy,” tổ sư gia lên tiếng, không khỏi phì cười trước màn đùa giỡn của hai đứa, “nhưng ông còn nhanh hơn nhiều.”

Ông cụ đứng dậy bước ra chính giữa sân, nhanh chóng bị nước mưa làm ướt nhẹp cả người.

“Kĩ năng gì mà kì cục vậy ông?” Hanzo thắc mắc.

“Tốc độ của một người không thể được đánh giá qua trò chơi tránh mưa đơn giản đó được. Trời mưa thì ướt áo là điều hiển nhiên thôi. Cháu cứ thử xem tránh được ông không là biết liền!”

“Vô tư luôn,” Hanzo khoái trá khẳng định rồi chạy ra sân cùng chơi đuổi bắt với tổ sư gia.

Cảnh tượng này khiến Jack nhận ra thằng bé hạnh phúc với cuộc sống ninja của mình như thế nào. Liệu có công bằng không khi làm đảo lộn hết mọi thứ?

Nhưng mặt khác, Akiko đã luôn phải sống trong tâm trạng dằn vặt khổ sở suốt bao năm qua, và Jack thì luôn đứng về phía cô bé trước tiên. Hơn nữa, Akiko có quyền được biết số phận em trai mình. Kiyoshi đã bị người ta cướp đi, lẽ ra thằng nhóc phải được hưởng cuộc sống êm ấm bên mẹ và chị gái ở Toba mới đúng.

Dù sao Jack cũng quyết định không kể lại với tổ sư gia. Nó không thể biết Soke sẽ phản ứng như thế nào, ông cụ vốn vẫn yêu thương Hanzo như cháu ruột mà. Vả lại, biết đâu mọi chuyện chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi thì sao?

Cách duy nhất để xác thực hoàn toàn thân phận Kiyoshi chỉ có thể là để cho Akiko được trực tiếp gặp mặt.

Nhưng bằng cách nào cơ chứ?

Trước nhất là thật ra Jack cũng chẳng biết vị trí ngôi làng này là ở đâu. Thứ hai, bằng cách nào truyền tin đến cho Akiko. Và cuối cùng, các ninja ở đây dĩ nhiên sẽ không chào đón một võ sĩ như cô bé rồi.

Jack buộc phải ở lại đây, chí ít là cho tới lúc tìm ra cách liên lạc và thu xếp để Akiko gặp mặt Hanzo. Nó sẽ lấy lí do cần mài dũa thêm các kĩ năng nhẫn giả. Việc này sẽ làm chậm tiến độ đến Nagasaki đôi chút, nhưng thực tâm mà nói, bản thân Jack cũng *muốn* được ở lại làng. Chỉ nghĩ đến việc gặp lại Akiko thôi là nó thấy trong lòng hoan hỉ tột cùng rồi.

Thả mình trong dòng suy tư thư thái. Jack bước vào gian sàn đất, nhẹ nhàng trở về giường của mình. Khi đến phòng ăn, qua ánh lửa bập bùng, Jack chợt nhìn thấy cánh cửa phòng tổ sư gia vẫn khép hờ. Nó chợt nhớ đến thử thách ông cụ đã bày ra và tự hỏi không biết kĩ năng nhẫn tâm của mình đã đủ lợi hại chưa. Sau quá trình miệt mài luyện tập, đến thời điểm này nó đã có thể vượt qua tấm giấy gạo mà không làm rách lần nào rồi. Nếu bây giờ thành công sẽ càng minh chứng rõ ràng hơn cho những công phu nó đã bỏ ra.

Nghĩ vậy, Jack len lén bước đến phòng ngủ tổ sư gia, bước chân êm ái như ma, tâm hoàn toàn tĩnh tại.

Ông cụ không động dậy, nhưng cái gối vẫn nằm sâu dưới gáy.

Làm sao có thể lấy ra mà không đánh thức được nhỉ?

Jack chợt nhận ra một giọt nước mưa nhỏ vào cổ chạy xuống. Lúc nhìn lên thì nó thấy trên trần nhà có một chỗ dột nho nhỏ.

Thủy tổ, Jack thầm nghĩ.

Nó nhanh chóng trèo lên nhẹ nhàng cầm một cọng rơm vào vị trí.

Rồi kiên nhẫn chờ đợi.

Mưa chảy qua khe dột dần ứ lại thành giọt nhỏ xuống qua đường cọng rơm. Trúng ngay trán tổ sư gia.

Đang ngái ngủ, ông cụ cuộn người đi rồi nhấc đầu ra khỏi gối. Chỉ trong nháy mắt đó thôi, Jack đã giật được thứ mình cần.

Đầu Soke hạ xuống tấm chiếu lót sàn, Jack mỉm cười mãn nguyện. Nó thành công rồi.

Tổ sư gia lập tức mở mắt tỉnh dậy. Ông nhìn Jack, cái gối trên tay nó, và cuối cùng là trần nhà nơi giọt nước vừa rơi xuống, rồi phá lên cười.

“Jack, có lẽ con đã sẵn sàng cho bài “Thử Thách Sự Thật” rồi đấy.”

THỬ THÁCH SỰ THẬT

Thật là điên rồ mà, Jack ngao ngán trong lúc quỳ gối trên tảng đá bệ nhô ra từ quả núi. Xa tí dưới kia, nó có thể nhìn thấy khá đông dân làng tụ tập trên ruộng của mình, ở độ cao này trông họ nhỏ xíu chẳng khác gì những con kiến. Phía trên Jack là bầu trời tuyệt nhiên không có một gợn mây. Ngay bên cạnh là tổ sư gia, tay lăm lăm đoản kiếm.

Ở trong tình cảnh như thế này, rõ ràng Jack chẳng có bao nhiêu cơ hội thoát chết.

Tình thế quả thực quá hiểm nghèo, đến giờ nghĩ lại nó cũng chẳng hiểu tại sao mình lại chấp thuận nghe theo nữa. Dù khoảng thời gian học ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu cũng kèm theo nhiều thử thách gian nan - như chẻ củi bằng tay không, đi giữa hai hàng vũ khí, thậm chí là kiểm tra giới hạn tinh thần lẫn thể xác bằng cách đứng dưới thác nước cuộn cuộn - nhưng đem ra so với lần này cũng còn thấy khập khiễng.

Mọi người hồi hộp yên lặng chờ đợi màn Thử Thách Sự Thật bắt đầu. Ngay phía bên phải Jack, trưởng làng và ông Momochi tỏ ra rất hứng thú muốn biết liệu một người nước ngoài có làm nên trò trống gì trong màn thử thách đặc biệt của ninja hay không. Jack hồi hộp nhìn về phía đó và thấy Hanzo, Tenzen và Miyuki đứng trước hàng người quan sát. Lúc này trông cô nàng cực kì khoan khoái khi nhận thấy khuôn mặt thiếu tự tin của Jack, dường như còn cố tình gây ảnh hưởng tâm lí bằng cách trừng mắt nhìn nó nữa. Hanzo đứng ngay cạnh đó liên tục động đậy vì mong mỏi. Đưa mắt nhìn qua một lượt khắp các môn đồ cùng lớp đang dự khán, Jack chỉ thấy có duy nhất Tenzen là nở nụ cười cổ vũ trên môi.

Mồ hôi Jack tuôn ra như tắm, tim đập thành thịch. Nó cố hít thở điều hòa để lấy lại bình tĩnh. Tổ sư gia có nói tuyệt đối phải để đầu

óc thanh tịnh, đừng nghĩ ngợi gì đến thử thách trước mắt. Việc đó sẽ chỉ dẫn đến thất bại - cùng hệ lụy cực kì hiểm nghèo kéo theo sau mà thôi.

Thật ra thử thách này được bày ra cũng chỉ nhằm mục đích buộc người tham gia phải vận dụng Không tổ trong Ngũ đại - nắm bắt hư vô, nguồn năng lượng vô hình của vũ trụ. Để làm được điều đó, Jack phải đạt được trạng thái Vô Tâm. Hành động không suy nghĩ - hay có thể nói là dựa vào các giác quan trên cơ thể.

“Thử Thách bắt đầu!” trưởng làng tuyên bố.

Jack biết Soke đang giương cao thanh đoản đao *ninjatō* của mình trong tay, sẵn sàng chém xuống đầu nó bất cứ lúc nào. Chỉ có Jack mới cứu được bản thân nó.

Nhưng, đương nhiên, chẳng làm sao biết *lúc nào* nên di chuyển. Ngoại trừ tìm cách *cảm nhận* lấy.

Đó chính là Thử Thách Sự Thật.

Jack nhớ lại những giờ tọa thiền cùng thầy Yamada, thiền sư trưởng Nhị Thiên Nhất Lưu trước đây. Nó từ từ nhắm mắt, quét sạch suy nghĩ ra khỏi đầu, điều hòa nhịp thở. Trước đây Jack đã từng đạt được trạng thái Vô Tâm trong chiến đấu rồi. Giờ đây thứ nó cần chính là đưa cơ thể đạt đến cảnh giới không chờ đợi điều gì, nhưng sẵn sàng đón nhận tất cả.

Trong khoảnh khắc, Jack hình dung ra cảnh Soke đang chém mạnh kiếm xuyên qua hộp sọ mình, nhưng nó nhanh chóng gạt phắt hình ảnh đáng sợ đó đi. Cần phải tập trung *tuyệt đối* mới được.

Tổ sư gia có thể tấn công bất kì lúc nào.

Jack thả lỏng, cảm quan về môi trường xung quanh của nó dần mở rộng ra, như thể những ngón tay vô hình vậy. Không khí xung quanh như tĩnh lại, thời gian cũng đứng yên.

Dù chỉ là một linh cảm thoáng qua. Nhưng đúng thời điểm đó, Jack chợt thấy mình cần phải tránh ngay sang một bên. Nó cuộn người đi, vừa kịp tránh lưỡi dao lướt đi trong không khí.

Tổ sư gia đã chém... và trật mục tiêu.

Jack dừng lại ngay trước mép đá, bấp bênh muốn rơi ra ngoài.

“Xin chúc mừng!” trưởng làng tuyên bố trong lúc Jack thật cẩn thận trở về vị trí an toàn. “Không phải ai cũng có thể vượt qua thử thách toàn vẹn đâu.”

Các môn sinh khác reo hò tuyên dương thành tích của Jack, riêng Hanzo thì nháy nhoi nhoi lên mừng rỡ. Thậm chí đến Miyuki còn phải tỏ ra đôi phần kính nể, cô nàng cũng nhập bọn vỗ tay cùng mọi người.

Jack vẫn chưa hết kinh hãi với trải nghiệm vừa rồi nên chẳng biết phải làm gì ngoài thở hắt ra một hơi dài nhẹ nhõm.

“Thử thách đã chính thức khép lại giai đoạn làm quen với Ngũ Đại của con,” tổ sư gia nói với Jack. “Với việc trải nghiệm từng nguyên tố một, con đã đặt nền móng cho quá trình rèn luyện thể chất lẫn tinh thần trở nên bền bỉ như đất, mềm dẻo như nước, uy mãnh như lửa, nhanh nhẹ như gió, và thông thái như trời. Cứ bước thẳng trên con đường chính đạo, và con sẽ thành công.”

Nói đoạn, ông quay về phía môn sinh của mình.

“Jack đã không còn là một võ sĩ nữa,” tổ sư gia tuyên bố. “Từ lúc này, nó chính thức trở thành ninja của làng ta.”

NHIỆM VỤ ĐẦU TIÊN

Sau khi về đến sân làng, mọi người cùng tụ tập xung quanh Jack khen ngợi nó. Riêng Hanzo đứng ngay bên cạnh đầy vẻ tự hào.

“Đã bảo thiên cầu sẽ làm được rồi mà,” thẳng nhóc khoe với Kobei và những đứa cùng trang lứa khác.

Tenzen vỗ mạnh một cái lên vai Jack. “Từ đầu tôi đã thấy có máu ninja trong huyết quản của cậu.”

Jack nghe rồi cười toe toét. Trước đây, dù trong cơn mơ điên rồ nhất nó cũng chẳng thể tưởng tượng nổi cảnh mình trở thành một ninja chứ đừng nói đến việc *hãnh diện* về điều đó. Nhưng quãng thời gian sống và tập luyện cùng những *shinobi*, Jack đã nhìn họ bằng ánh mắt hoàn toàn khác. Mặc dù tổ sư gia che giấu sự thật không tiết lộ, nhưng ý định của ông cụ là hoàn toàn trong sáng. Chính ông đã che chở nó thoát khỏi bọn quan quân truy bắt, dạy nó học nhẫn thuật, thậm chí còn muốn chuộc lại lỗi lầm Độc Nhãn Long đã gây ra nữa. Quả nhiên đúng như câu nói, một cành cây không thể làm nên cả khu rừng.

Sâu thẳm trong tâm, Jack biết nó vẫn sẽ luôn xem mình là một võ sĩ trước nhất, bởi lẽ đến tận bây giờ cái chết của cha vẫn là rào cản khiến nó không thể dung hợp với thân phận ninja. Nhưng dù sao điều này cũng mang lại nhiều lợi thế nhất định.

Người bước đến cuối cùng chính là Miyuki.

“Làm tốt đấy,” cô nàng lên tiếng, môi mấp máy như cố gắng mỉm cười. “Nhưng đừng mừng vội. Anh chỉ chính thức trở thành một ninja *đích thực* sau khi hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên thôi.”

Jack nhìn Miyuki bằng ánh mắt ngờ vực.

“Một cách để chứng tỏ bản thân,” cô nàng lí giải. “Mau đi thôi, Shonin có lệnh cho mời đấy.”

Nói đoạn đi trước dẫn lối đến dinh trưởng làng.

“Việc này có cần thiết hay không,” ông Momochi, như thường lệ vẫn đang bày tỏ quan điểm trái ngược của mình lúc Jack bước vào trong. “Nếu nó phạm phải sai lầm, hay tệ hơn là bị phát hiện thì sao đây?”

“Nhiệm vụ lần này đơn giản thôi,” trưởng làng đáp. “Hơn nữa, cậu ta sẽ ổn thôi.”

Nói đoạn vẫy tay mời Jack bước đến. “Đã sẵn sàng cho nhiệm vụ đầu tiên dưới tư cách ninja chưa nào?”

Jack cúi đầu đáp lại, trong đầu thầm mong sẽ không phải bị phái đi thích khách hay đại loại thế.

“Lần này Momochi là người chịu trách nhiệm phân công. Sau đây ông ấy sẽ phổ biến lại với cậu.”

Nhân vật quyền lực thứ hai trong làng trông chẳng có vẻ gì là vui vẻ, ria mép ông ta còn giật giật như kiếu đang tức tối. Rõ ràng ông Momochi không hài lòng chút nào khi cứ bị trưởng làng gạt bỏ ý kiến của mình hết lần này đến lần khác.

Jack cũng quan ngại không kém. Bởi lẽ rất có thể người đàn ông này sẽ nắm lấy cơ hội khiến nó thất bại... hoặc thậm chí dàn xếp để giao nộp nó cho quân đội Lãnh chúa Akechi.

Bằng chất giọng căn nhắc khó chịu, ông Momochi miễn cưỡng nói với Jack. “Thông tin gần đây cho thấy Lãnh chúa Akechi rất có thể đang chuẩn bị một cuộc tấn công vào các bộ tộc ninja trên dãy Iga. Chúng ta cần biết thực hư ra sao: về quân số, địa điểm tập kích. Càng hiểu rõ về âm mưu của kẻ thù thì sẽ càng dễ đối phó hơn.”

Nếu bỏ qua những nguy hiểm rình rập thì đây chính là cơ hội mà Jack đang mong mỏi. Qua nhiệm vụ này, nó không chỉ xác định được vị trí ngôi làng, mà biết đâu còn tìm ra phương thức liên lạc với Akiko nữa.

“Tôi muốn biết Lãnh chúa Akechi hiện đang ở đâu,” Jack lên tiếng.

“Thành Maruyama, cách đây hai ngày đường về phía đông.”

“Tôi sẽ đến đó một mình ư?”

“Tất nhiên là không rồi!” ông Momochi nạt lại. “Zenjubo, một trong những ninja kinh nghiệm nhất làng sẽ dẫn theo đoàn bao gồm Tenzen, Shiro, Miyuki, và cậu.”

“Thế bao giờ thì khởi hành?” Jack hỏi luôn.

Trưởng làng cười sang sảng. “Ta khoái chàng ninja mới này rồi đấy nhé!”

Sáng hôm sau, những người liên quan đều tụ tập ở dinh trưởng làng cho buổi họp nhận chỉ thị sau cùng. Zenjubo, thuộc mẫu người cực kì nghiêm túc và dứt khoát, tiến hành giao lương thực và trang bị cho các ninja dưới quyền. Ông gật đầu ghi nhận sự có mặt của Jack, ngoài ra không bình luận gì thêm về thành viên mới trong đội.

Tổ sư gia cũng đến kiểm tra bộ trang phục của Jack và quá trình chuẩn bị cho nhiệm vụ đầu tiên của nó.

“Tổ sư thấy sao?” Jack hỏi.

“Ai đang nói đấy?” Soke đáp, nói đoạn quay đầu nhìn quanh như thể không thấy sự hiện diện của Jack.

Hanzo, cũng đi theo tiến Jack lên đường may mắn, khúc khích cười. “*Tengu* vô hình mất rồi! Kì diệu quá!”

Jack cũng phá lên cười cùng họ. Tuy cảm nó thấy cứ ngu ngu thế nào khi phải đội cái rổ to tướng lên đầu, nhưng cũng không thể phủ nhận trang phục hư vô tăng dùm làm hóa trang rất tuyệt.

Tổ sư gia lấy ra một cây sáo Nhật trao cho Jack. “Nên nhớ chỉ ngoại hình thôi là chưa đủ, con cần phải hành xử sao cho thật giống nữa,” ông cụ nhắc nhở. “Đó là lí do tại sao ta luôn nhấn mạnh vào việc luyện tập xuy thiên của con. Biết chơi sáo đúng cách sẽ dễ dàng qua mặt bọn võ sĩ hơn.”

Zenjubo nhận mệnh lệnh cuối cùng từ ông Momochi rồi trở ra tuyên bố đã đến lúc lên đường.

“Đừng để bị bắt đó, anh thiên cầu!” Hanzo vui vẻ nói vọng theo.

“Làm gì có chuyện,” Jack đáp lại, “miễn em đừng bắt anh là được!”

Ông Momochi đứng chờ ngay cổng. Vừa lúc Jack bước qua thì ngay lập tức nắm lấy tay nó.

“Nghe cho rõ,” ông ta rít lên. “Ninja ở khắp mọi nơi. Chỉ cần cậu
manh động, chúng tôi sẽ biết ngay.”

HƯ VÔ TĂNG

Jack chăm chú quan sát lối đi. Nó ghi nhớ trong đầu như thể người ta viết hải trình vậy, lưu ý từng đặc điểm riêng biệt một, học thuộc khoảng cách, phương hướng, cũng như giờ giấc dựa vào vị trí mặt trời.

Sáng hôm đầu tiên, chú Zenjubo không đi theo lối nào cả - mà thật ra cũng chẳng có để mà theo. Jack biết đây là phương pháp vận dụng Địa tổ hòng che giấu tung tích ngôi làng. Dẫu vậy nó vẫn thu thập được một vài điểm có thể dùng để nhận diện. Đi được nửa ngày thì cả đoàn ra đến đường mòn, kể từ đây Jack mới an tâm có thể xác định rõ phương hướng. Đêm đầu tiên, họ nghỉ chân bên cạnh dòng sông có con thác nhỏ, còn đêm thứ hai thì ở trong khoảng rừng nổi bật bởi hai cái cây gãy đổ.

"Chiến tranh đã kết thúc rồi mà sao Lãnh chúa Akechi vẫn chiêu binh mãi mã nhỉ?" Jack lên tiếng hỏi trong lúc cả đoàn nhỏ trại chuẩn bị di chuyển vào sáng ngày thứ ba

Chú Zenjubo nhìn Jack, rồi gật đầu với Tenzen ý bảo anh chàng giải thích.

"Bề ngoài thì," Tenzen nói, "ông ta lấy việc trốn thuế ra làm lí do. Việc thu thập quân sĩ sẽ được hiểu là nhằm trấn áp nông dân nổi loạn."

"Bọn võ sĩ sống sướng thấy mồ luôn," Shiro bình luận, "chả bao giờ phải ra đồng làm ruộng."

Miyuki gạt phắt đi. "Chẳng qua là do cái lòng sĩ diện hão của bọn chúng mà thôi. Lãnh chúa Akechi mong muốn kế tục những việc Nobunaga đã khởi đầu. Hoàn thành tâm nguyện của lão ấy. Tất cả đều nhằm mục tiêu quét sạch *shinobi* một lần và mãi mãi."

"Im nào!" chú Zenjubo ra lệnh khi đoàn ra đến bìa rừng.

Phía trước là một con đường dài bằng qua khu bình nguyên dẫn đến thành Maruyama.

Mọc trên ngọn núi nhỏ giữa trung tâm là một pháo đài sừng sững. Toàn bộ bao quanh bởi lớp tường rào kiên cố, bên dưới là lớp móng chủ yếu dựng bằng đá thô làm nền cho nội thành cao bốn tầng bên trên. Kiến trúc chính điện cấu thành bởi lớp tường quét vôi trắng và mái ngói xám tro. Tách biệt hẳn ra còn có thể nhìn thấy một đài canh bằng gỗ có thể bao quát cả khu bình nguyên bên dưới.

“Thành Kasumiga,” Tenzen thì thầm. “Pháo đài mờ sương.”

“Sao lại gọi nó như vậy?” Jack hỏi ngay.

“Tương truyền mỗi khi có chiến trận thì toàn bộ lâu đài sẽ có sương mù bao phủ bảo vệ.”

“Đi thôi,” chú Zenjubo ra lệnh, nói đoạn đeo chiếc rổ đan bằng liễu gai của mình lên. “Shiro, ở lại đây.”

“Lại nữa?” Shiro càn nhản. “Sao lúc nào cũng trúng toàn nhiệm vụ chán ngắt không hà. Không có nổi một lần được đi trinh sát hay sao?”

“Im lặng làm theo lời ta nói. Đứng đây canh gác. Nếu có chuyện gì thì báo ngay cho trưởng làng.”

Shiro cau có khoanh tay nhưng vẫn nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh.

Chú Zenjubo tiếp tục quay sang phía Jack, lúc này đang trong bộ dạng nhà sư, liếc mắt quan sát rồi trao cho nó một mẫu vỏ cây ẩm ướt. “Xoa bàn tay và cẳng tay dưới đi,” ông hướng dẫn.

“Để làm gì vậy ạ?” Jack hỏi, lớp vỏ cây dính bết lại một màu nâu nâu trên tay nó.

“Lông sáng quá so với dân bản xứ,” chú Zenjubo giải thích. “Như vậy sẽ dễ lộ lẩn. Thế đã nắm rõ việc cần phải làm là gì chưa?”

Jack gật đầu. Bây giờ họ sẽ chia cặp đột nhập vào thành Maruyama, làm bộ xin bố thí ở một vài địa điểm, vào chùa khấn, rồi rời đi. Trong quá trình lưu lại ở thị trấn bên dưới, cũng như khu bờ tường ngoại thành, mọi người sẽ tìm cách ghi nhớ số quân, lính, pháo kích, lương thực, và cả mức độ sẵn sàng chiến đấu của họ nữa. Lần này Jack được phân công đi cùng Miyuki vào tìm hiểu

quanh làng, Tenzen và Zenjubo thì tiếp cận pháo đài của Lãnh chúa Akechi.

Có thể dễ dàng nhận ra một dòng lưu thông tấp nập ra vào cổng làng. Một vài thương gia có mang theo ngựa thồ, nhưng hầu hết đều đi bộ, tải hàng trên chính lưng của mình. Hai người đàn ông ướm dẫm mồ hôi khiêng kiệu đi qua, mọi người nhanh chóng dạt ra cho nhân vật quan trọng kia vào trước. Một lúc sau còn có một người đàn ông trẻ xuất hiện từ phía làng, phóng nhanh đến mức để lại cả vệt bụi phía sau.

"Làm gì gấp dữ vậy nhỉ?" Jack bình luận.

"Hikyaku," chú Zenjubo lầm bầm.

Jack nhìn Tenzen chờ đợi lời giải thích.

"Chúng tôi gọi họ là phi cước, chân bay. Những người này hành nghề đưa thư. Các thương gia vẫn thường giao dịch thông qua họ. Có điều căn cứ vào tốc độ này thì chắc là đang thừa lệnh lãnh chúa rồi.

Jack nghĩ ngay đến việc có thể thuê một trong những phi cước trong thành gửi thư đến chỗ Akiko. Nhưng vấn đề khó khăn là phải tìm được người đáng tin cậy.

Chú Zenjubo chờ đến lúc tình hình tạm lắng rồi mới bước ra từ phía bìa rừng. Chậm rãi đi thành hàng, vừa đi vừa thổi sáo, cả bốn nhập vào dòng người cùng tiếp cận cổng thành.

Nhìn qua khe hở trên rào, Jack thấy một vài samurai đứng gác cổng. Thi thoảng họ cho đòi giấy thông hành của những thương gia muốn vào thành và kiểm tra kĩ lưỡng. Đến giờ Jack mới nhận ra mức độ mạo hiểm của nhiệm vụ lần này. Nếu bị bắt thì quá trình luyện tập nhẫn thuật bấy lâu coi như công cốc. Nó chợt thấy một cảm giác cồn cào muốn quay về khi còn có thể.

"Nên nhớ," Miyuki rít lên từ phía sau, "Tôi sẽ để ý từng hành động của anh đấy."

Jack nín thở lúc đoàn bước đến chỗ lính canh, nhưng họ cho phép cả bốn bước qua mà chẳng đòi hỏi giấy tờ gì. Có khi mọi chuyện lại ngon lành hơn nó tưởng không biết chừng.

Chú Zenjubo đi trước dẫn đường. Dọc hai bên lối đi là các cửa hiệu tạp phẩm, đèn thờ, quán xá, nhà dân, hầu hết đều làm bằng gỗ. Một vài biểu ngữ cùng lồng đèn được sử dụng để quảng bá cho hoạt động kinh doanh bên trong. Trước quán rượu người ta có treo một quả cầu tuyết tùng làm hiệu. Hàng cơm sức nức mùi thơm nấu nướng. Jack nhận thấy một cụ bà ngồi bên bếp lò nướng thịt gà. Nó mỉm cười khi nhớ đến việc đây là món ăn khoái khẩu của Saburo, thằng bạn thân lúc ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

Đến khu chợ, chú Zenjubo cùng Tenzen tách nhóm đi trước. Miyuki tìm được một địa điểm ngay trước ngôi đền nhỏ, cô nàng bèn đặt một cái bát gỗ xuống rồi cầm sáo lên chơi. Đa phần mọi người đều bỏ đi chẳng quan tâm, hiếm lắm mới có một ông lão bước đến thả vào đồng bạc lẻ.

Trong lúc Miyuki trình diễn, Jack tranh thủ thu thập thông tin cho nhiệm vụ chính. Nó nhìn quanh và thấy rất ấn tượng trước sự sầm uất của thị trấn. Dù nằm ở tít dãy Iga hẻo lánh nhưng dường như gần đây có rất nhiều võ sĩ tụ tập về. Thành ra hầu hết các nhà trọ đều treo biển hết phòng, phố xá toàn người là người, đa phần có giắt lưng cặp trường đoản nhị kiếm đặc trưng. Không còn nghi ngờ gì nữa, Lãnh chúa Akechi đích thực là đang thực hiện chiêu quân.

Miyuki ngừng thổi sáo, cúi xuống nhặt bát lên.

“Chỉ có hai đồng xu lẻ và một củ cải trắng thôi,” cô nàng vừa nhăn nhó xách món đồ ăn đã ngả sang màu nâu lên vừa cắn nhẩn. “Để xem anh có khá khẩm hơn tí nào không, tôi quan sát cho.”

Nghe vậy Jack cũng đặt bát quyền góp của mình xuống, liếm môi rồi bắt đầu thổi sáo. Âm thanh nỉ non da diết của khúc “Nhất Nhị Tam Bát Phản” trầm bổng vang lên giữa đám đông.

Kha khá người thả xu vào bát của Jack.

Khi Jack thổi xong bài sáo thì Miyuki quay lại nói: “Đến chùa thôi.”

Jack nhặt bát lên đếm. “Năm đồng xu! Và một ít cơm trắng nữa!”

“Xí, chẳng qua họ trả để được yên cái lỗ tai thôi!” cô nàng lầm bầm.

Jack và Miyuki vừa đi giữa thị trấn vừa chăm chú ghi nhớ những điều mắt thấy tai nghe, thỉnh thoảng nán lại thổi nhạc quyền góp ở

một số địa điểm nổi bật. Lúc dừng chân cạnh chuồng ngựa, Jack và Miyuki đếm được số ngựa ước lượng tương đương với hai trung đoàn, nhà chứa lương đầy thóc gạo. Mặc dù đang làm nhiệm vụ nhưng tư tưởng cạnh tranh vẫn khiến cả hai háo hức ganh đua trong từng lần biểu diễn.

Sau khi thám thính khu chuồng ngựa, hai đứa quyết định đến chùa hành lễ để khỏi gây nghi ngờ. Một vài hư vô tăng đang đi hành hương khác cũng tề tựu tại đây.

“Ở lại đây giả vờ lễ Phật nhé,” Miyuki thì thầm. “Tôi ra dò la xem những nhà sư khác có tin tức gì không.”

Jack bước đến chỗ pho tượng Phật Tổ bằng gỗ ở chính điện, lấy một nén hương, thắp bằng ngọn nến gần đó rồi cắm vào lư. Mùi nhang khói ngào ngạt bốc lên trong không khí. Nó cúi lạy hai lần, chắp tay rồi cúi thêm lần nữa.

“Thầy đến từ phương xa à?” một giọng dịu dàng phát lên từ phía sau.

Jack quay lại và thấy một nhà sư đội rổ trùm đầu khác. “Cách hai ngày đường thôi,” Jack đáp.

“Thế thì chuyến đi của thầy chỉ mới bắt đầu thôi.”

“Còn thầy?” Jack hỏi.

“Miên man, vô tận. Y nguyện của tôi là đến viếng mọi ngôi chùa trên nước ta.”

Mọi ngôi chùa, Jack thầm nghĩ, tự hỏi không biết nhà sư này có thể giúp nó chuyển thư đến tay Akiko không, ít ra ông ấy đáng tin hơn phi cước chuyên nghiệp nhiều.

“Kể cả đền Ise gần tỉnh Toba ư?” Jack làm bộ hỏi dò.

“Tất nhiên rồi,” nhà sư đáp. “Vừa qua tôi đã đến đó. Bây giờ sẽ tiếp tục lên đường đi về phương Nam.”

Jack mừng là lúc này nó đang đội rổ, chứ nếu không vè thất vọng sẽ lộ rõ ngay trên nét mặt.

“Chúc thầy thượng lộ bình an,” nhà sư nói rồi cúi đầu từ biệt.

“Anh nghĩ mình đang làm gì thế hả?” Miyuki bất ngờ xuất hiện bên cạnh lên tiếng chắt vấn.

“Tỏ ra thân thiện thôi?” Jack đáp.

“Làm ơn thôi đi cho. Như vậy là nguy hiểm lắm đấy.”

Hai đứa quay trở về khu quảng trường, tìm vị trí trình diễn ngay trước cổng chính chờ hai người còn lại.

“Đi thôi,” Miyuki thì thầm, dùng sáo chỉ về hướng Zenjubo và Tenzen vừa xuất hiện. Hai người này cũng đang tiến dần về phía cổng.

Jack đã thổi gần xong khúc nhạc, thu về kha khá tiền quyên góp.

“Kết quả đã rõ rồi nhé,” nó vừa nói vừa cất vào túi. Thoáng nhìn thôi cũng thấy rùng rĩnh hơn của Miyuki rồi.

“Muốn ăn mừng gì thì cũng làm ơn ra khỏi đây đi đã,” cô nàng gắt gỏng.

Miyuki đi trước dẫn đường trong khu phố sầm uất, dân làng lễ độ nép ra hai bên cho đoàn bước qua. Lúc đến chỗ quầy bán quạt xếp, Jack chợt nghe người thương gia nói chuyện với một quý bà ăn mặc sang trọng.

“Chiếc này khảm ngọc trai Toba chính cống đấy...”

Jack lập tức bị thu hút nên bước chậm lại, tính nghe lỏm thêm tình hình.

“Anh còn nhiều hàng giống vậy không?” quý bà lên tiếng hỏi.

Người lái buôn lắc đầu. “Nhưng tôi có thể lấy về thêm. Con tôi hay đi qua đường Tokaido lắm. Tháng tới nó sẽ ghé qua Toba.”

Người lái buôn này có thể giúp mình chuyển thư đến chỗ Akiko, Jack thầm nghĩ. Tất nhiên là phải có chút phí bôi trơn rồi.

Lúc này Miyuki đã gần đến chỗ cổng. Cô nàng nóng nảy quay lại nhìn Jack, xem chừng rất khó chịu vì tự nhiên giãn cách quá xa. Không muốn bị bỏ lại, cũng như khiến Miyuki nghi ngờ thêm nên Jack quyết định tăng tốc. Thế rồi nó chợt nghĩ như thế cũng không ổn cho lắm. Đang trong bộ dạng nhà sư đi hành hương, tỏ ra vội vàng sẽ làm lính canh thêm nghi ngờ. Vậy nên dù rất nôn nóng, nó vẫn phải giảm tốc bình tĩnh bước đi từ từ. Jack đưa mắt qua khe hở nhìn mấy võ sĩ đứng ở cổng, may thay họ chẳng có vẻ gì quan tâm

cả. Cuối cùng nó cũng đến cổng và sắp bước được ra đường. Nhiệm vụ đã thành công mỹ mãn, và nó đã tìm ra cách liên lạc Akiko.

“Thầy ơi!”

Jack đứng sững lại, tim muốn rút ra ngoài lồng ngực.

Miyuki, đang cách đó một đoạn, liếc nhìn lại nhưng vẫn tiếp tục bước đi.

“Tôi đang nói chuyện với thầy đấy. Lại đây nào.”

Jack đã định chạy luôn. Nhưng với cái rối trên đầu thế này khả năng thoát được cũng không khả thi chút nào.

Nó quyết định làm bộ bình thản bước đến chỗ lính canh. Một người đàn ông khoác tay ngoắt nó lại.

“Chơi nhạc cho chúng tôi nghe đi.”

Jack suýt chút nữa đã cười lớn vì nhẹ nhõm. Mấy người võ sĩ này trông khá thoải mái, không có vẻ gì là đang nghi ngờ cả. Ngoan ngoãn nghe lệnh, Jack đưa sáo lên môi chơi khúc “Nhất Nhị Tam Bát Phản”.

Tên lính canh gào lên. “Không phải bài *này*,” hấn trợn mắt nói tiếp, “chơi trích đoạn “Lộc Vĩnh Âm” ấy.”

Jack khựng lại ngay. Khúc nhạc này trước đây tổ sư gia có thổi qua, nhưng nó chưa luyện thử bao giờ cả.

“Xin lỗi,” Jack thú nhận. “Tôi không biết bài đó.”

Bọn lính canh lập tức nheo mắt lại. Rồi không báo trước tuốt luôn trường kiếm.

“Hư vô tăng nào cũng *phải* biết cả!”

DẤU HỎI VỀ LÒNG TRUNG THÀNH

“Ồi chà, chẳng phải là chàng võ sĩ ngoại quốc danh tiếng lẫy lừng đây sao!” Lãnh chúa Akechi vừa vuốt bộ ria mép được chăm bẵm kĩ càng của mình vừa nói giọng kinh ngạc. “Hay nên gọi là ninja mới đúng nhỉ?” ông ta cười lớn.

Jack vẫn giữ im lặng, quỳ gối cúi gằm mặt dưới chân nhân vật quyền lực nhất trong vùng. Hai lính canh kẹp sát hai bên nách nó. Thêm bốn người nữa đứng thành hàng phía bức tường sau lưng. Tất cả đều sẵn sàng chờ lệnh lãnh chúa là ngay lập tức ra tay hành quyết.

Bên ngoài, chim muông vẫn tung tăng bay lượn giữa ánh nắng mùa hè rực rỡ, hoàn toàn trái ngược với tình cảnh hiem nghèo của Jack. Lúc bị phát hiện, tên gác cổng suýt chút nữa đã làm rơi cả kiếm khi thấy khuôn mặt châu Âu của nó lộ ra đằng sau cái rổ. Những tên khác thì nhanh chóng nhảy bổ đến, chỉ trong vài giây đã hoàn toàn bao vây Jack. Tranh thủ lúc hỗn loạn, Miyuki biến mất chẳng thấy đâu nữa, còn nó thì bị giải đến tầng bốn tòa thành giao nộp cho thủ lĩnh.

Lãnh chúa Akechi ăn mặc chín chu trong bộ trang phục toàn đen bao gồm quần *hakama* và áo khoác xẻ tay *kataginu*, tấm gia huy hình rồng bằng vải vàng thêu ở vị trí trang trọng trên ngực áo. Một người đàn ông phong độ, đạo mạo, tóc búi củ hành sức dầu bóng thơm phức. Ông ta có vẻ thích khoe mẽ, cứ nhìn bức tranh lụa khổng lồ ca ngợi cuộc đời và chiến tích của mình thì biết.

“Chỉ có bọn ninja mới nghĩ ra cách ngụy trang khéo léo đến như vậy,” Lãnh chúa Akechi chỉ vào bộ trang phục hư vô tẻ ngắt của Jack nói. “Ta thật sự tò mò muốn biết vì sao bọn chúng lại giúp đỡ người đây.”

“Bọn sát thủ ấy là kẻ thù của tôi, thưa ngài Akechi,” Jack càng ra sức cúi sát đất nói.

“Nếu vậy thì thời gian qua người sống sót bằng cách nào? Ẩn nấp nơi đâu? Lính canh của ta đã đi tuần khắp các khu thung lũng, rừng rậm, làng mạc trong địa phận này rồi.”

“Tôi trốn sâu trong rừng rú, may mắn qua mắt được tất cả.”

“Ta không phải kẻ đần độn đâu,” Lãnh chúa Akechi thở dài. “Người quá béo tốt so với người đã phải sống hoang dã kiểu đó hàng mấy tháng trời. Thôi, khai thật đi, vị trí ngôi làng đã cư mang người là ở đâu?”

“Tôi... không thể nói được,” Jack đáp.

“Không thể hay không muốn?”

Nói đoạn ông ta tiếp tục đưa mắt quan sát nó một lúc.

“Ta cũng không phải hạng không biết lí lẽ,” Lãnh chúa Akechi nở nụ cười ngọt như đường mật. “Chúng ta làm một cuộc trao đổi nhé. Chỉ cần chịu nói ra vị trí ngôi làng bọn ninja, ta sẽ đảm bảo an toàn cho người.”

Jack không tin tưởng con người này. Lời hứa của ông ta cũng chẳng khác gì bức tranh khoác lác treo trên tường kia. “Thế còn mệnh lệnh của đại tướng quân Kamakura thì sao?”

“Ta sẽ gửi thư cho ngài ấy bảo người đã lập được công trạng ở đây. Nói chung chừng nào còn ở trong địa phận này, người sẽ không hề hấn gì cả.”

Jack suy nghĩ kĩ lưỡng rồi mới trả lời. “Tôi không nói được. Lúc dẫn về đó họ bịt mắt tôi mà.”

Lãnh chúa Akechi nghi ngờ nhíu mày.

“Đây là câu hỏi về lòng trung thành đấy, cậu Fletcher, nhớ lại lời thề võ sĩ đạo của mình đi!” ông ta chuyển sang kiểu nói chuyện lễ độ hơn. “Cậu là samurai... hay ninja?”

Đến Jack còn chẳng xác định nổi câu trả lời. Nếu là vài tháng trước lẽ dĩ nhiên nó là một samurai. *Nhưng bây giờ thì...*

“Ta đã nghe kể nhiều điều tốt đẹp về cậu,” Lãnh chúa Akechi tiếp tục, bất ngờ chuyển sang dụ dỗ Jack. “Lãnh chúa Takatomi của vùng

Kyoto cũng cho rằng cậu là người có tài. Nghe nói còn cứu được ông ấy một mạng từ trong tay sát thủ Độc Nhãn Long? Và hình như chính hắn cũng là kẻ đã giết cha cậu đúng không?”

“Đúng vậy,” Jack nghiêng rằng, cố nén cho cảm xúc không làm ảnh hưởng đến óc phán đoán.

“Thế thì *việc gì* cậu phải che giấu cho bọn chúng chứ?”

“Độc Nhãn Long đã chết. Và tôi chỉ muốn được trở về nhà thôi,” Jack cố tình lảng tránh.

“Đừng có ngu như vậy! Hắn là một phần của bọn chúng. Ninja nào cũng như nhau. Xấu xa, ti tiện! Đó chính là lí do lũ ninja chẳng bao giờ dám để lộ mặt cả.”

Nói đoạn Lãnh chúa Akechi đứng thẳng dậy, mặt lộ vẻ u buồn.

“Cha ta cũng qua đời dưới bàn tay chúng,” người đàn ông quyền uy cố tình hạ thấp giọng như thể đang tiết lộ bí mật động trời với Jack vậy. “Có khác chẳng là ta không biết đích xác kẻ nào đã làm chuyện đó. Và vì thế đã thế sẽ quét *sạch* bọn chúng rửa hận cho gia tộc mình.”

Jack nhận ra ngay ánh mắt cay độc này. Lãnh chúa Akechi cũng bị lòng hận thù làm mờ mắt, hết như Độc Nhãn Long vậy.

“Ta muốn bắt đến tên ninja cuối cùng, đốt trụi làng mạc chúng thành tro, xóa vĩnh viễn kí ức về con đường tà đạo đó một lần và mãi mãi. Nghĩ mà xem, cậu Fletcher. Không còn ninja, không còn một tên kẻ thù nào trên quả đất này nữa.”

Đến lúc này thì Jack hạ quyết tâm, nó sẽ *không bao* giờ để con người này biết bí mật của ngôi làng. Nhất định ông ta sẽ giết sạch hết tất cả những người vô tội, phụ nữ, thậm chí là trẻ em trong làng. Câu chuyện tàn nhẫn ngày trước xảy ra với Miyuki sẽ lại tái hiện. Bất kể Jack trung thành với phe nào, thì nó cũng *không cho phép* việc đó diễn ra, nhất là với Hanzo - hay Kiyoshi, một thành viên trong đại gia đình ấy.

“Một cành cây không thể làm nên cả khu rừng,” Jack lên tiếng.

“Gì cơ?”

“Không phải ninja nào cũng như nhau. Nhiều người trong số họ chỉ là nông dân chân lấm tay bùn, mong sao sống no đủ qua ngày là

được...”

Lãnh chúa Akechi lập tức cắt lời nó bằng một cái phẩy tay. “Rõ ràng người đã ở lại đó quá lâu, đến nỗi bị chúng dùng bùa mê làm cho lú lẫn rồi.”

Nói đoạn ông ta búng ngón tay ra hiệu cho hai tên lính canh kéo xồng xộc Jack lại sát chân mình.

“Có lẽ người cần thêm thời gian suy nghĩ về việc nên đặt lòng trung thành ở đâu, ngoại quốc nhỉ?” Lãnh chúa Akechi gằn giọng, vẻ cuốn hút ban nãy hoàn toàn thay bằng sự thất vọng lộ ra mặt. “Gemnan!” ông ta lớn tiếng gọi.

Một người đàn ông mặt choắt, da tái nhợt, mắt ti hí bước qua cánh cửa giấy vào trong phòng, bước lên đến chỗ chủ nhân, còng lưng quỳ phục xuống.

“Thằng nhóc ngoại quốc, ta cho người thêm một cơ hội cuối cùng nữa,” Lãnh chúa Akechi tuyên bố. “Nếu đến sáng ngày mai mà chưa chịu khai ra vị trí ngôi làng, Gemnan đây sẽ khiến người buộc phải nhớ lại. Nói trước là hắn *hết sức* thuyết phục đấy nhé.”

Cặp môi Gemnan mở ra để lộ nụ cười tàn ác, khiến Jack ngay lập tức liên tưởng đến hình ảnh rắn rình mồi. Nó thấy ớn lạnh sống lưng. Dù người này định dùng cách gì để thuyết phục thì, có một điều chắc chắn sẽ là sẽ chẳng dễ chịu... hay êm ái một chút nào cả.

KHU VƯỜN CHẾT CHÓC

“Chào mừng đến với khu vườn của tao,” Gemnan khò khè trong lúc hai tên lính canh ném mạnh Jack xuống đất.

Khu vườn này nằm ngay sau lâu đài, xem ra vô cùng căn cỗi, dù tràn đầy ánh mặt trời. Chẳng hề thấy một bông hoa, bụi cỏ nào, chỉ có độc một thân cây duy nhất và trên cành cao một người đàn ông bị treo lơ lửng với tư thế tay vòng ra sau.

“Rất tuyệt vời, phải không nào?” Gemnan nói giọng tự hào.

Jack mở to mắt quan sát khu đất có tường chắn cao này. Nó thấy một tù nhân khác bị cột vào cọc gỗ đóng trên đất. Chỗ này nằm ngay chính diện hướng nắng, ông ta liên tục rên rỉ kêu la, da đỏ rực như thể sắp phát nổ. Bên phía Jack là cái vạc khổng lồ nung nước sôi bốc khói nghi ngút. Nó không nghĩ cái vạc này được dùng để nấu thức ăn.

“Đi theo tao,” Gemnan ra lệnh.

Jack vừa đứng dậy đã bị một trong hai tên lính đẩy mạnh về phía trước. Nó chao đảo như thể đang ở trong cơn ác mộng, khu vườn chết chóc hết như cảnh địa ngục trần gian.

“Bước cho cẩn thận vào, thẳng ngoại quốc,” Gemnan gắt. “Sáng nay bọn tao mới thử kiếm ở đây đó.”

“Bằng cái gì?” Jack hết cả hồn khi vô tình dẫm phải vũng máu đã khô dưới cái nóng mùa hạ.

“Tù nhân đó,” Gemnan bình thản đáp. “Bọn tao hết xác rồi.”

Nhìn thấy vẻ sững sờ trên khuôn mặt Jack, hắn phá lên cười man rợ.

“Đừng lo, tao có kế hoạch *khác* cho mày rồi.”

Gemnan dẫn Jack qua một cái lưới sắt rào trên mặt đất. Quanh quất, những tiếng rên rỉ thê lương vắng vắng. Jack nhìn xuống hầm

và nhận thấy vài người đàn ông gầy gơ xương nằm rũ rượi, ruồi nhặng bu đầy quanh người họ.

“Và nếu mày không chịu im thì dưới đó lại có thêm một thằng đấy!” Gemnan vừa nói vừa nhổ nước bọt vào một tù nhân gần đó.

Dù đang trong tình trạng cực kì hiểm nghèo, người tù vẫn không khỏi ngạc nhiên trừng mắt nhìn một thằng bé nước ngoài mắt xanh, tóc vàng đột nhiên xuất hiện ở đây.

Gemnan bước đến gần cây thập giá. Hoảng loạn, Jack bắt đầu nhìn quanh tìm đường thoát thân. Nhưng hai tên lính canh phía sau theo dõi nó rất sát, tay đặt sẵn trên trường kiếm. Chẳng có cơ hội nào, nếu manh động nó sẽ ngay lập tức bị xả làm nhiều đoạn.

“Kể ra hình phạt này quá phù hợp với một thằng Ki-tô giáo như mày chứ nhỉ?” Gemnan ra vẻ nghĩ ngợi, rõ ràng rất hứng thú trước nỗi sợ hãi ngày một tăng trên khuôn mặt Jack. “Có thể tao sẽ cho mày chết ở đây. Nhưng tạm thời Lãnh chúa Akechi vẫn có lệnh phải đối xử tử tế. Nên tao chuẩn bị phòng riêng cho mày tá túc rồi.”

Dứt lời, hắn kéo ra một loạt chìa khóa, bước đến chỗ cái lồng sắt đặt ở góc vườn mở cửa ra, cúi đầu ra vẻ lịch thiệp. “Phòng của ngài đó, samurai trẻ tuổi.”

Jack chưa kịp phản đối thì nó đã bị lính canh xốc nách đẩy vào trong rồi. Cái lồng này thậm chí còn không đủ lớn để chứa Jack. Nó đứng chẳng được, nằm không xong. Đến việc xoay trở cũng cực kì khó khăn. Thế là Jack buộc phải ngồi xồm, trong cái lồng ngập ánh nắng trưa hè.

“Có muốn chút nước trước khi tao để mày suy nghĩ thêm không?” Gemnan cất tiếng hỏi.

Jack thận trọng gật đầu. Nụ cười gian ác lại hiện lên trên khuôn mặt tên cai ngục tàn bạo.

“Dĩ nhiên rồi,” hắn cười lớn. “Đến mai mày sẽ phải bò ra *cầu xin* tao ấy chứ.”

Gemnan cắt cử một tên lính canh ở lại phòng khi Jack quyết định khai, rồi để thêm vào, “Nhưng nó không chịu nói lại càng tốt, tao vốn đang muốn biết bọn ngoại quốc có thể sống bao lâu trong cái vạc dầu đó.”

Trước lúc rời đi, hắn còn quay lại nói với Jack.

“À mà quên nữa. Mà biết vì *sao* lại bị phát hiện không?” Mắt hắn lúc này chẳng khác gì rắn độc đang sẵn sàng mổ thân con mồi, “Có đứa phản bội đấy.”

CHỈ LỰC THỨC

Những tiếng la hét cứ vang vọng suốt cả buổi chiều. Jack còn hình dung mình sẽ chết và vẫn văng vẳng âm thanh này bên tai. Người đàn ông bị treo trên cây đã được đưa xuống, và ngay lập tức bị đem bỏ vào vạc nước sôi ninh nhừ ra.

Gemnan đứng ngay đó, quan sát người đàn ông nọ chết dần chết mòn. Vẻ khoải trá trên khuôn mặt tên quân ngục khiến Jack thấy tấm lợp đến tận đáy lòng. Và nó biết khi bình minh sáng mai đến, rất có thể đó sẽ là số phận của mình.

Đầu Jack lúc này cực kì hoảng loạn. *Không lẽ* đã có ninja phản bội nó?

Người đầu tiên nó nghĩ đến hẳn nhiên là ông Momochi. Có khả năng ông ta vốn đã thỏa thuận với Lãnh chúa Akechi từ trước. Nhưng nếu vậy thì, tại sao họ còn muốn biết vị trí ngôi làng? Và bằng cách nào ông Momochi truyền tin đến đây thần tốc đến vậy? Rõ ràng việc Jack tham gia nhiệm vụ lần này mới chỉ được phổ biến vào phút cuối thôi mà. Một giả thuyết khác là ông Momochi phái Miyuki làm liên lạc. Nhưng điều này cũng không hợp với tính cách bảo vệ làng đến mù quáng của ông ta. Hẳn nhiên Momochi phải biết sau khi tham gia vào nhiệm vụ này, nó sẽ biết vị trí ngôi làng nằm ở đâu, và hoàn toàn có thể khai ra tất cả. Mà cũng có khi Miyuki đã tự thân hành động nữa. Cô ta vốn không ưa việc Jack học nhẩm thuật ngay từ đầu. Đây là cơ hội tốt để trừ khử cái gai trong mắt... vĩnh viễn. Có điều, nói gì thì nói, việc này quá mạo hiểm đối với làng, cũng như bản thân Miyuki.

Trường hợp còn lại là tên Gemnan chỉ nói dóc. Hẳn ta rõ ràng rất có kinh nghiệm trong việc truy xét và tra tấn. Một chiêu đánh vào tâm lí chẳng? Cách này sẽ khiến Jack *nghĩ* mình đã bị phản bội - từ đó chán nản khai ra. Nhớ lại lúc bị bắt, bọn lính canh cực kì ngạc

nhiên với sự hiện diện của nó - không giống kiểu đã được báo trước chút nào. Việc chúng chọn khúc nhạc Jack không biết rất có thể chỉ là trời xui đất khiến thế nào đó thôi. Nếu chăm chỉ tập bản "Lộc Vĩnh Âm", nó đã không đến nỗi bị bắt thế này rồi.

Nhưng dù sự thật có thế nào chẳng nữa, Jack cũng sẽ không phản bội *bất kì ai*.

Nó phải bảo vệ em trai Akiko, cũng như những người dân làng vô tội khác. Hơn nữa, tổ sư gia vẫn thường nói Lãnh chúa Akechi là người không thể thỏa hiệp được. Vậy nên có khai ra vị trí ngôi làng cũng không làm thay đổi được số phận của nó, tất cả nỗ lực sinh tồn, bảo vệ cuốn *hải đồ* sẽ tan thành mây khói. Những năm tháng tập luyện gian khổ ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, vượt qua không biết bao nhiêu thử thách, cuối cùng hạ được tử thù Độc Nhãn Long, tham gia cuộc nội chiến, thậm chí học làm ninja - chỉ để bỏ xác ở cái chốn địa ngục trần gian này.

Nếu không thể thoát thân... nó sẽ phải chịu cái chết cực kì đau đớn.

Nhưng bằng cách nào? Lồng thì bị khóa; chấn song cực kì rắn chắc. Đó là còn chưa kể đến việc cơ bắp Jack đã tê rần, mất nước trầm trọng vì phải ngồi xổm dưới nắng hàng mấy giờ đồng hồ liền. Đến sáng có lẽ nó đã yếu đến mức không thể kháng cự gì được nữa mất rồi.

Trời bắt đầu nhá nhem tối, Jack biết đây là cơ hội tốt nhất, và cũng có thể là duy nhất của mình. Tên võ sĩ đứng canh đã có dấu hiệu mệt mỏi. Nhìn vẻ cau có rõ ra mặt cũng đủ biết hấn chẳng mấy hứng thú với công việc này, và chỉ mong sao đến lúc hết ca mà thôi.

"Lính canh," Jack thều thào, cổ họng nó đã khô cứng rồi.

"Cái gì?" Tên lính gác mình đáp.

Jack nói với âm lượng không to hơn tiếng thì thầm là mấy.

"Lớn lên!"

Jack lại mấp má môi.

"Tao không nghe được," tên lính canh càu nhàu bước về phía cái lồng. "Mày muốn khai báo phải không?"

Jack lí nhí một câu vô nghĩa trong cuống họng.

Tay võ sĩ lại càng cúi đến sát hơn. Jack chờ đến lúc tai hấn ngang với tầm miệng rồi thọc luôn tay qua chấn song tóm lấy đầu dùng Chỉ Lực Thức chọc vào ống tai. Trúng đòn, tay võ sĩ rung mình tìm cách chạy trốn, nhưng Jack đã kịp dùng Thủ Dao Thức chặn ngay cổ, ấn mạnh chỗ huyết đạo trước đây Miyuki hướng dẫn. Tên lính canh lập tức mềm nhũn người rũ xuống chấn song.

“Mở cửa ra.”

“Tôi không giữ chìa khóa...” hấn rên ri. “Chỉ Gemnan mới có thôi...”

Jack nhận thấy hấn tìm cách rút thanh đoản kiếm giắt hông. Không một chút chần chừ, nó tung luôn đòn Bất Động Quyền vào cổ khiến tên này hoàn toàn bất tỉnh nhân sự. Jack luồn tay qua lấy con dao trên người hấn rồi dùng lưỡi dao cạy khóa, như cách cha nó từng chỉ ngày còn ở Anh Quốc.

Jack chao đảo bước ra khỏi lồng sắt. Cơ bắp nó tê đến độ đứng còn không vững chứ đừng nói là chạy. Tên lính vẫn nằm quay đơ. Dù Miyuki có phản bội nó thật hay không thì Jack vẫn phải cảm ơn ngón nghề Thập Lục Bí Thức mà cô nàng đã truyền cho. Có điều trước sau gì tên võ sĩ cũng sẽ hồi tỉnh. Jack bèn thanh thủ lấy luôn thanh trường kiếm giắt trên đai lưng hấn.

Jack men theo tường, yên lặng bước đi trong bóng tối, dần dần máu huyết cũng lưu thông trở lại. Lúc đến được cổng vườn, nó nhìn thấy tù nhân bị trói ở cọc phơi nắng hồi trưa. Cho dù ông ta đã phạm phải tội gì thì Jack cũng không thể để yên như vậy được. Nhất là dưới sự quản lí của tên Gemnan ác ôn kia.

Nghĩ vậy nó bèn cúi xuống cởi dây trói. “Mau đi đi,” nó thì thầm.

Người kia không hề động đậy. Đến lúc này Jack mới nhận ra ông ta đã chết tự bao giờ. Không chỉ bị đem phơi dưới cái nắng cháy bỏng mà người tù nhân này còn phải chịu cảnh trói chặt vào thân cây tre, mỗi ngày phần mũi sắt nhọn lại càng xuyên vào da thịt. Jack không thể tưởng tượng nổi trên đời lại có người tàn độc như Gemnan.

Nó chợt nhớ đến mấy người tù dưới hố và muốn giải thoát cho họ. Nhưng chưa kịp hành động gì đã nghe thấy có tiếng mở cửa. Chạy

vội đến chỗ thân cây duy nhất trong vườn ẩn nấp, Jack vận dụng Địa tổ để hòa lẫn với môi trường, cẩn thận dùng tay che mái tóc vàng hoe của mình lại.

Hai tên lính canh bước vào vườn, gần đến mức Jack thậm chí chỉ cần với tay ra là chạm tới họ.

“Tao ghét cay ghét đắng phải trực đêm,” một tên trong số chúng lầm bầm.

Ngay khi cả hai đi qua, Jack liền nhẹ nhàng trèo lên cây. Khi đến vừa tầm, nó phóng người sang bức tường cạnh đó, êm ái như loài mèo.

“VƯỢT NGỤC!” một tên võ sĩ hét lên kinh hãi khi nhìn thấy tay võ sĩ bất tỉnh bên cạnh cái lồng trống rỗng.

Jack vội vàng nhảy từ trên tường xuống đất, cùng lúc đó, một vài võ sĩ khác tay cầm đuốc sáng cũng lao vào khu vườn. Jack chạy bật mạng trên con đường hẹp. Một vài tiếng hô hoán khác vang lên trong tòa thành, nó men theo lối bờ tường tiếp tục nhảy. Ra đến thị trấn. Jack chạy theo lối ngoằn ngoèo nhằm tránh đụng độ không cần thiết. Chạy được tới quảng trường thì nó nhận thấy ánh đuốc màu đỏ cam đi từ chiều ngược lại. Xem ra bọn chúng đã chia làm hai đường lùng sục.

Hốt hải đảo mắt nhìn quanh, cuối cùng Jack cũng tìm thấy cái thùng nước bên cạnh nhà kho. Nó bèn phóng vội đến nhảy vào, đẩy hết không khí ra khỏi phổi sau đó hít mạnh ba hơi. Thùng nước này vốn đã đầy đến ba phần tư, cộng thêm Jack vào nữa thành ra ngập quá đầu.

Nó nín thở chờ đợi. Căn cứ vào ánh đuốc phản chiếu thì lúc này đang có hai tên đứng lại ngay cạnh đó. Hơi dần cạn, Jack chỉ cầu cho bọn chúng đi càng nhanh càng tốt.

Nhưng chuyện đó chẳng xảy ra.

Phổi Jack sắp vượt quá giới hạn chịu đựng, nó nhắm tịt mắt, cố vận dụng mọi kĩ năng hô hấp học được ở làng. *Đối với ninja, bất tỉnh cũng đồng nghĩa với cái chết.*

Rồi cũng đến lúc không tài nào ghìm được nữa. Jack trời thẳng ra khỏi mặt nước, tay lăm lăm trường kiếm sẵn sàng chiến đấu.

Nhưng bọn võ sĩ đã rời đi từ lâu.

Nó bò ra nuốt vài ngụm nước chữa cơn khát khô vì bị đứng giữa nắng cả ngày dài rồi trở lại con phố hẹp. Cố gắng lẩn tránh hết mức có thể, cuối cùng Jack cũng đến được khu ngoại thành. Cũng may ở đây leo trèo không khó nên Jack dễ dàng vượt qua tường, nhảy xuống rìa khu bình nguyên bên dưới.

Jack chuẩn bị tinh thần để chạy bạt mạng vào rừng, cầu sao bọn lính canh không phát hiện ra. Nó phóng ra khỏi chỗ ẩn nấp, nhắm mắt tung sức chạy, chân không trên mặt đất cứng, cỏ cây như quất vào da.

“Nó kia kìa!” một tiếng hét vang lên.

Chỉ vài giây sau, Jack đã nhận thấy có tên bắn theo, chỉ trượt nó trong gang tấc. Một loạt khác được bắn ra, nhưng nó không hề nhìn lại.

Thế rồi bất thành lình Jack nhận ra tiếng vó ngựa từ trong thành. Làm sao nó chạy thoát nổi kị binh. Khu rừng đen kịt càng lúc càng gần hơn, nếu đến được đó thì may ra còn có cơ hội.

Jack nhớ lại phương pháp Long Xuy học được từ Tenzen, tăng tốc vượt lên phía trước.

35

CÁO BUỘC

Tiếng quan quân đuổi theo ngày một gần hơn. Jack gần như cảm nhận được cả hơi thở của bọn ngựa phả lên cổ mình.

Nó chết mất.

Bằng nỗ lực cuối cùng, Jack lao tới phía trước, may thay được bụi cây bên dưới bao lấy. Trượt qua lớp thực vật, vượt nốt một cành cây gãy, cuối cùng nó cũng đến được khu rừng. Jack lẩn trốn trong các thân cây, dựa vào tán lá và bóng đêm để ẩn nấp.

Khi dám chắc bọn võ sĩ đã mất dấu, nó mới dám giảm tốc độ. Nó tạm dừng ở một góc quang đãng, vừa thở hồng hộc lấy hơi vừa xác định phương hướng. Tuy lúc này trong rừng trời tối đen như mực nhưng Jack vẫn lơ mơ nhìn thấy sao Bắc Đẩu thông qua khe hở trên tán lá, nhờ đó tính toán ra đường quay về.

Bất thành linh nó bị ai đó khống chế từ phía sau vạt sắp ra đất, chưa kịp phản ứng gì dao đã kề sát bên cổ.

Jack mỉm cười. "Miyuki," chưa bao giờ nó cảm thấy mừng rỡ khi gặp lại cô nàng hơn lúc này.

"Anh đã trốn thoát bằng cách nào?" Miyuki nghi ngờ, dao vẫn dí sát cổ Jack.

"Tôi cũng rất vui được gặp lại cô," Jack đáp, thầm nghĩ liệu đây có phải kẻ phản bội Gemnan nhắc đến chẳng. "Tôi đánh ngất lính canh chạy ra đây."

"Chỉ *một* tên thôi hả?" Miyuki hỏi vặn.

Jack gật đầu. "Tôi dùng một trong số chiêu thể thuật cô đã dạy. Bất Động Quyền. Sau đó trốn những tên còn lại."

Miyuki miễn cưỡng buông nó ra.

"Những người còn lại đâu rồi?" Jack lên tiếng hỏi.

“Shiro quay về làng báo cho Shonin biết tin cậu bị bắt, Tenzen cũng đi cùng. Chú Zenjubo thì quay lại thành dò la tin tức. Mà, nhanh đi thôi,” cô nàng vừa nói vừa quảy hành lí lên vai.

“Mình không chờ chú ấy à?”

Miyuki lắc đầu. “Zenjubo sẽ biết tự lo liệu.”

Nói đoạn đứng dậy hướng về phía bắc.

“Ừa, nhưng làng ở hướng này cơ mà?” Jack trở về phương đông hỏi.

Miyuki trừng trừng lườm nó. “Bỏ cái thói suy nghĩ của bọn võ sĩ đi. Chúng ta là ninja. Bộ cậu muốn dẫn toàn bộ quân truy bắt về làng hay sao? Mà hỏi thật, bộ cậu nghĩ có thể dễ dàng trốn thoát như vậy à?”

“*Dễ dàng?* Tôi bị giam trong lồng sắt. Phải cạy khóa, trèo tường, trốn trong chum nước, chạy như điên như dại đấy!”

“Lãnh chúa Akechi không phải kẻ ngốc. Chỉ cử duy nhất *một* tên lính gác nhân vật đại tướng quân hạ lệnh truy nã đặt biệt ấy á? Hẳn cố tình để cho cậu chạy thoát thì có.”

Cô nàng nhìn thẳng vào mắt Jack như muốn dò xét tâm can nó vậy. “Cậu đã thỏa thuận với hắn để đổi lấy tự do phải không?”

Jack hời hợt nhìn Miyuki. “*Tôi chả phản bội ai cả!*” nó phủ nhận.

“Cái đó còn phải để xem.”

Trưởng làng, ông Momochi, cùng tổ sư gia chủ trì buổi họp khẩn cấp. Jack quỳ gối dưới chân họ trong phòng khách ở dinh Shonin. Miyuki, Shiro, và Tenzen đều đã hoàn thành phần báo cáo của mình, nay ngồi phía sau nghe Jack thuật lại câu chuyện về cuộc đào tẩu của nó. Chú Zenjubo vẫn chưa thấy trở về.

“Cậu không tiết lộ vị trí của ngôi làng thật ư?” Shonin hỏi.

“Vâng,” Jack đáp.

“Dối trá cả thôi,” ông Momochi nói chen vào. “Làm sao có thể tin một mình nó hạ được lính canh rồi thoát ra khỏi lồng sắt được? *Chắc hẳn* nó phản bội làng rồi.”

“KHÔNG ĐÚNG!” Jack nhấn mạnh. “Nếu có người bị phản bội, thì đó là tôi mới đúng.”

“Ý cậu là sao?” trưởng làng xoa tay bác ý kiến của ông Momochi đi.

Jack ngưng lại vài giây để trấn tĩnh. Nãy giờ ông Momochi cứ tìm cách vặn vẹo Jack, không nằm ngoài mục tiêu đưa ra hành quyết. Đây là thời cơ để lật ngược tình thế, cũng như biết rõ chân tướng, ông Momochi phản bội, hay Gemnan nói dối.

“Tên quản ngục nói đã có một ninja,” Jack cố tình nhìn thẳng về hướng ông Momochi, “khai báo với hãn về sự hiện diện của tôi.”

Không khí yên lặng bao trùm ba nhân vật chủ chốt của làng. Tổ sư gia quay sang nhìn ông Momochi chờ đợi lời giải thích.

“Nếu tính cáo buộc,” ông ta bắt đầu cãi lại, “thì làm ơn suy nghĩ cho kĩ càng một chút. Tuy tôi luôn thể hiện rõ quan điểm của mình, nhưng động đến việc làm ảnh hưởng đến an nguy của làng thì *không bao giờ* nhé. Nên nhớ, cả nhà tôi đều ở đây. Thừa trưởng làng, tôi luôn tôn trọng ngài, cho dù có ý định làm chuyện đó, tôi cũng không bao giờ che giấu ngài.”

Jack gần như bị thuyết phục vào những lời lẽ của ông Momochi. Và có vẻ trưởng làng cũng thế. Vậy thì chỉ còn Miyuki thôi. Nhưng cô ta đã ở bên nó suốt cả nhiệm vụ cơ mà. *Khoan đã, không hoàn toàn như thế*, Jack chợt nhớ lại. Lúc ở chùa, Miyuki đã tách nhóm để hỏi thăm các nhà sư - chí ít thì cô ta nói với nó như thế.

“Cũng có khi là người khác,” Jack liếc nhìn về phía Miyuki gợi ý.

“Vớ vẩn!” ông Momochi vật lại. “Một ninja trong làng sẽ hiểu rõ hơn ai hết việc này sẽ gây ra nguy hiểm không cần thiết. Rõ ràng tên võ sĩ Gemnan đó chỉ tìm cách moi thông tin. Và tôi nghĩ hãn *đã* thành công rồi không biết chừng!”

“Không đúng. Tôi đã mạo hiểm cả tính mạng để bảo vệ bí mật cho ngôi làng này đấy,” Jack tuyên bố.

“Ta tin con, Jack,” tổ sư gia lên tiếng.

“Biết ngay mà!” ông Momochi bức tức vật lại. “Nhưng khả năng nhìn người của ông đã bị đặt câu hỏi kể từ cái lần...”

“Đủ rồi!” trưởng làng cắt ngang khi thấy tổ sư gia có vẻ đau lòng khi nhớ lại chuyện cũ. “Ta đã hiểu ý kiến của hai vị, cũng như nghe Jack trình bày. Bây giờ việc cần làm là đưa ra phán quyết cuối cùng. Zenjubo đâu rồi?”

Miyuki cúi đầu thi lễ rồi lên tiếng nói. “Chú ấy quay lại thành. Vốn định giải cứu - hoặc đảm bảo cậu ta không tiết lộ được bí mật về làng ạ.”

Jack hiểu rõ ngụ ý lạnh lùng trong câu nói vừa rồi của Miyuki. Nếu không thoát được, có thể nó đã bị hành thích bởi ninja của làng rồi.

“Thưa Shonin,” một ninja gọi vào từ phía cửa. “Zenjubo đã về đến sân làng rồi ạ.”

Chỉ một lúc sau, chú Zenjubo đã bước vào phòng, trông bần thiêu và rách rưới vì phải di chuyển đường dài. Ông bước qua cúi đầu trước hội đồng rồi báo cáo mà không hề nhìn mặt Jack.

Trưởng làng im lặng lắng nghe, cuối cùng mới lên tiếng hỏi, “đã có tổn hại gì xảy ra cho làng chưa?”

Chú Zenjubo lắc đầu. “Thằng nhóc không khai báo gì cả.”

“Tôi nợ anh một lời xin lỗi,” Miyuki nói với Jack.

THÀNH VIÊN CỦA NHÃN TỘC

Nó không khỏi giật mình ngạc nhiên. Miyuki đứng ngay trước mặt nó, đầu cúi thấp tỏ lòng thành. Cô nàng tìm thấy Jack ở cạnh hồ chứa nước, lúc nó đang nghỉ ngơi hồi sức và tĩnh tâm suy nghĩ sau cuộc họp bất thường của hội đồng làng. Câu hỏi về kẻ đã phản bội vẫn chưa có lời đáp. Tuy có vẻ tình hình nghiêng về gian kế của Gemnan nhiều hơn, nhưng Jack vẫn là một võ sĩ, trong thâm tâm, nó chưa thể hoàn toàn tin vào việc các ninja sẽ trọng lễ nghĩa với mình. Dù họ tuân thủ tinh thần nhẫn nhục, nhưng đó không phải hệ thống đạo đức cụ thể như kiểu võ sĩ đạo.

Lúc thấy Miyuki bước đến, nó đã sẵn sàng cho một cuộc đụng độ. Nhưng thái độ hối hận lần này của cô nàng hoàn toàn nằm ngoài dự kiến.

"Xin lỗi á?" Jack hỏi ngay.

Cô nàng ngẩng đầu lên, cặp mắt đen láy ngày nào còn chứa đầy lòng thù hận dường như đã nguội ngoai.

"Tôi đã sai," Miyuki thừa nhận. "Lòng hận thù vì số phận của gia đình đã khiến tôi đánh giá sai lầm về anh".

Jack lắng nghe mà không nói nên lời. *Đây có phải là cái người đã quăng nó vào hố phân? Đánh bất tỉnh trong giờ thể thuật? Rồi hai lần dí dao vào cổ?*

Miyuki tiếp tục. "Soke từng nói một cành cây không thể làm nên cả khu rừng. Nhưng tôi vẫn ngỡ mọi võ sĩ đều được mọc ra từ cùng một cái gốc. Anh đã cho tôi thấy mình hoàn toàn sai lầm. Tinh thần nhẫn nhục hiện hữu rất rõ ràng ở anh."

Nói đoạn cô nàng đặt một tay lên ngực nó. "Jack, anh sở hữu trái tim thuần khiết của ninja. Thà chết cũng không phản bội làng. Trong

mắt tôi, anh đã là một ninja *chân chính*.” Nói đoạn, cô nàng cúi thật thấp, và giữ nguyên như vậy.

“Liệu anh có thể tha thứ cho tôi hay không?” cô nàng nói bằng giọng run run.

Jack biết người Nhật rất xem trọng lời xin lỗi. Mọi lỗi lầm đều có thể được tha thứ nếu người kia thực sự thành tâm. Nó cũng biết Miyuki đã phải rất dũng cảm mới dám thừa nhận sai lầm của mình, nhất là với thái độ thù địch giữa hai đứa suốt thời gian qua. Jack cũng không phải người hay dễ bụng. Hơn nữa, nó cũng có lỗi khi thành kiến với bọn họ cơ mà. Trừ phi Miyuki là người cực kì xảo quyệt, xem ra cô nàng không có khả năng phản bội nó. Từ chối lòng thành của người ta cũng chẳng lợi lộc gì. Thôi thì cứ đánh liều tin tưởng một lần xem sao.

“Tất nhiên rồi,” Jack đáp. “Nhưng với điều kiện cô phải chấp nhận lời xin lỗi đã làm vỡ cái bình đất nung dạo trước cơ.”

“Vâng,” cô nàng tươi tắn mỉm cười với nó.

Tối đó, Shonin tổ chức một buổi lễ chính thức công nhận Jack trở thành ninja. Ông tổ chức thết đãi bữa tối ở dinh thự của mình và cho mời tất cả trưởng tộc trong làng, ngoài ra còn có Tenzen, Miyuki và Hanzo. Jack bất ngờ nhất là Miyuki lại chọn ghế ngay bên cạnh nó.

“Được chứ?” Miyuki định rót trà vào cốc cho Jack.

Nó hơi chần chừ. Sau tất cả những chuyện đã qua, nó vẫn chưa quen với việc được cô nàng đối xử thân tình như thế này. Nhất là câu trả lời đáng sợ trong bài giảng Thủy tổ ngày nào vẫn còn đang ám ảnh.

“Không có độc đâu, cậu nghi ngờ đấy à?” cô nàng tươi cười.

“Không, làm gì có,” Jack đáp, nói đoạn nghĩ ngay một cái lí do cho hợp lí rồi nói thêm vào, “Chỉ là, ở Anh Quốc đàn ông thường tự rót nước cho mình.”

“Nhưng cậu đang ở Nhật Bản mà,” Miyuki nói trong lúc rót đầy cốc cho Jack.

“Anh Quốc là nơi như thế nào nhỉ?” Hanzo, lúc này đang ngồi phía bên kia Jack lên tiếng hỏi.

Jack ngẫm nghĩ một lúc. Đột nhiên nó thấy nhớ nhà kinh khủng. Nào là bãi cỏ xanh, đường phố bẩn thỉu, hải cảng sầm uất, mùi thơm bánh mì, mùi hôi xưởng thuộc da, rồi tiếng chuông nhà thờ mỗi dịp Chủ Nhật, nhất là giọng cười của Jess. Thế nhưng những mảng kí ức này càng lúc càng mờ nhạt dần đi như con thuyền trong màn sương. Nó đã xa nhà quá lâu, thật sự quá lâu.

“Rất khác biệt so với Nhật Bản,” Jack đáp, ánh mắt như hướng về nơi xa xăm. “Nhưng cũng có đôi chỗ tương đồng. Quê hương anh cũng là một đảo quốc. Ở đó có các tòa thành, nông trại, nhưng bọn anh trồng lúa mì chứ không phải lúa nước. Mọi người không uống trà, cá thì vẫn ăn, nhưng không phải chế biến giống ở đây.” Jack cầm đũa gắp một miếng cá hồi sống cho vào miệng.

“Thế ở đó có samurai và ninja không?” Hanzo hào hứng hỏi.

“Không,” Jack đáp, không khỏi mỉm cười trước ý tưởng kì lạ này. “Nhưng cũng có những hiệp sĩ chiến đấu vì Đức Vua. Họ tôn thờ tinh thần nghĩa hiệp, cũng gần giống võ sĩ đạo của samurai vậy.”

“Nhưng nếu ở đó không có trà, gạo, hay ninja, thì anh còn về mà làm gì?” Hanzo nhú mày vẻ khó hiểu.

Jack suýt nữa đã phì cười trước suy nghĩ trẻ con của Hanzo, và chỉ ngưng lại vì một cảm giác lo lắng nhói lên trong tim.

“Jess... Con bé đang chờ anh.”

“Jess?” Miyuki nhắc lại. “Đó là...?”

“Em gái tôi,” Jack đáp. “Con bé được gửi cho cụ hàng xóm chăm sóc. Nhưng tôi đã đi quá lâu rồi, chỉ sợ Jess chẳng còn nơi nương tựa, có khi còn bị gửi đến xưởng làm việc.”

“Đừng lo quá,” Miyuki an ủi khi thấy vẻ băn khoăn trong giọng nói của Jack. “Chỉ cần con bé sở hữu được phần nửa quyết tâm của anh thì nó sẽ tìm được cách sống sót thôi.”

Jack cúi đầu cảm kích ý tốt của Miyuki, nhưng một phần cũng là để che giấu những giọt nước mắt đang đọng lại trên khóe mắt nữa. Lúc nó cùng cha rời khỏi Anh Quốc, Jess mới có năm tuổi, ngây thơ và mỏng manh. Đó vẫn là hình ảnh duy nhất Jack hình dung về

Jess; là anh trai, cũng như người thân duy nhất còn sống, nó có trách nhiệm chăm sóc con bé. Nó *phải* tiếp tục hành trình đến Nagasaki để lên tàu trở về nhà.

Jack cố tạm gác những lo toan lại phía sau. Nó lo cho Jess như thế nào thì Akiko cũng mong ngóng Kiyoshi như vậy. Thế nên, Jack sẽ tìm cách để hai người được đoàn viên.

Hanzo đang còn rất nhỏ, hồn nhiên chẳng hay biết đến thoáng buồn trong tâm trí Jack. Thằng bé và thêm một vốc cơm đầy rồi hỏi, "Thiên cầu, kể cho em nghe vụ chạy trốn lần nữa đi. Anh có *chắc* là không dùng pháp thuật hay cánh để bay đi đấy chứ?"

Jack quay sang định kể lại màn đào tẩu của mình thêm lần thứ một chục nữa thì trưởng làng vỗ tay kêu gọi mọi người tập trung.

"Bữa tiệc tối nay vừa là để ăn mừng, vừa là để khiển trách," ông phát biểu. "Ta đã sai lầm khi cử Jack tham gia nhiệm vụ lần này. Ông Momochi, xin nhận lời tạ lỗi. Nhưng mọi người biết đấy, đến con khỉ cũng có ngày rơi khỏi cây mà."

Một vài người phá lên cười trước câu nói bông đùa của Shonin, riêng ông Momochi có vẻ rất hài lòng khi ý kiến của mình được ghi nhận, cũng như công bố rộng rãi trước cả làng.

"Nhưng ta lại chính xác," trưởng làng tiếp tục, "trong việc nhận lời để tổ sư gia đào tạo Jack trở thành một ninja."

Mọi người hướng nhìn về phía Jack khiến nó không khỏi xấu hổ. Bù vào đó, đã có Hanzo ưỡn ngực hãnh diện thế vai.

"Người bạn đến từ phương xa của chúng ta đã chứng tỏ rất rõ ràng lòng trung thành đối với nhân tộc. Hơn nữa, màn đào tẩu ngoạn mục thể hiện đầy đủ từng phẩm chất nhân thuật - cũng như quá trình đào tạo tuyệt vời của tổ sư gia."

Mọi người thì thầm đồng tình, Soke cũng cúi đầu khiêm tốn.

"Ta biết nhiều người trong các vị sẽ hoài nghi về việc Jack để bị bắt. Nhưng chính kinh nghiệm của cậu ta đã dạy cho những người còn lại một bài học quý báu."

Ông dừng lại để đảm bảo mọi người vẫn tập trung lắng nghe.

"Samurai đang ngày càng cảnh giác hơn với ninja. Họ thậm chí còn nhận biết được các phương pháp hóa trang. Điều này giống lên

hồi chuông cảnh báo đòi hỏi trong tương lai mọi người *phải* thật cẩn trọng. Như chúng ta đều biết, Lãnh chúa Akechi đang toan tính mưu đồ tấn công lên dãy Iga một lần nữa. Và nhờ có Jack, chúng ta cũng biết thêm rằng người này làm vậy vì tư thù cá nhân, bên cạnh đó, anh Zenjubo cũng khẳng định thêm Lãnh chúa Akechi hoàn toàn *không* nhận được hậu thuẫn từ chính quyền Shogun Kamakura."

Những người dự tiệc thì thầm bàn tán sôi nổi. Shonin chờ đến khi tình hình lắng xuống rồi mới tiếp tục. "Những thông tin thu thập về đang được sử dụng để đem lại lợi thế cho làng. Ông Momochi đã cử đặc phái viên đến gặp chính quyền đại tướng quân ở Edo. Những người này sẽ âm thầm phao tin Lãnh chúa Akechi chiêu binh mãi mã là nhằm xâm chiếm đất sắc phong. Ngoài ra đây cũng là nhằm nhắc nhở quan quân triều đình về những đóng góp của *shinobi* trong cuộc nội chiến, đòi hỏi món nợ đó phải được đền đáp xứng đáng. Nếu may mắn, Shogun sẽ ra chỉ thị buộc Lãnh chúa Akechi phải chấm dứt mưu đồ của mình mà không có trận giao tranh nào xảy ra."

Một tràng pháo tay hồ hởi tán thành chiến thuật của trưởng làng. Ông vui vẻ mỉm cười, rõ ràng rất hài lòng khi được mọi người ủng hộ nhiệt liệt. Jack nhớ lại ngày trước tổ sư gia có nói ninja chỉ chiến đấu nếu đó là giải pháp cuối cùng, luôn ưu tiên tình báo hơn giao tranh tổng lực. Và đây là minh chứng không thể cụ thể hơn.

"Nhưng thôi chúng ta hãy tạm gác những chuyện không vui lại; vì bây giờ là lúc đón nhận Jack gia nhập nhần tộc," Shonin tuyên bố. "Không có bóng chim sẻ trên đất chúa sơn lâm."

Ngay lập tức tất cả đều đứng thẳng dậy. Ngoại trừ Jack.

"Đứng lên nào," Miyuki thì thầm. "Đó là mật khẩu của nhần tộc chúng ta đấy. Ai không đứng lên tức là kẻ thù giấu mặt."

Trưởng làng giơ cốc tiếp tục nói. "Jack đã sống lại từ cõi chết. Bỏ lỗi cũ theo con đường nhần đạo chân chính."

Nói đoạn ông cùng các trưởng tộc trong làng nâng cốc chúc mừng Jack.

"Ninja Jack Fletcher! Mong Ngũ Đại sẽ đưa lỗi cho cậu!"

37

THÔNG ĐIỆP

Jack thấy mình tựa như con ếch đã ra khỏi hang, bơi vào biển lớn. Dù vẫn trung thành với giai cấp võ sĩ, nhưng nó cũng không thể phủ nhận mình đã rất tự hào khi được công nhận là một thành viên nhân tộc.

Suốt quá trình luyện tập. Jack đã phải dẫn vật tâm trí, gặp rất nhiều khó khăn để tự bào chữa cho hành động giao du với tổ chức của kẻ đã ra tay sát hại cha mình. Đầu tiên, nó chỉ hợp thức hóa việc này như một phương pháp sinh tồn, và hiểu rõ hơn về kẻ thù. Thời gian qua đi, Jack dần hiểu và nhận ra các ninja ở đây hoàn toàn không có ý hãm hại mình, nó thấy lí thú khi luyện tập nhẫn thuật. Không chỉ thế, nó còn cảm thấy những kĩ năng học được ở đây thực sự *lợi hại*, và *hiệu quả* hơn võ thuật samurai rất nhiều.

Đã có lúc nó tự dẫn vật khi cho rằng phương pháp này đi ngược lại với lời dạy của thầy Masamoto, kiếm sĩ số một Nhật Bản. Nhưng rồi nó nhận ra chúng hoàn toàn có thể dung hòa, bổ trợ lẫn nhau. Như cách Jack chấp nhận nguyên lí Phật giáo mặc dù bản thân là tín đồ Tin Lành - *thống nhất về bản chất, khác biệt về hình thức*, thầy Yamada từng nói - không biết chừng nhẫn thuật và võ thuật còn có thể cộng sinh. Jack nghĩ đến việc kết hợp *cả* kĩ năng samurai với ninja - nguyên nhân giúp Akiko cực kì lợi hại khi còn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Nó mong về sau cũng làm được như thế, và người cha trên thiên đường sẽ thấu hiểu cho quyết định này.

Nhưng Jack vẫn xác định rõ ràng lòng trung thành - cũng như linh hồn nó – sẽ mãi mãi thuộc về phía thầy Masamoto và các võ sĩ. Nhưng tinh thần nhẫn nhục, trái tim thuần khiết của ninja, cũng là một phần không thể tách rời. Đây chính là lí do thông điệp nó gửi cho Akiko lại khó viết đến vậy.

Jack ngồi trên bậc thang dẫn lên ngôi chùa trước cổng làng trú nắng, tờ giấy trắng lấy từ nhà tổ sư gia đến giờ vẫn trống trơn nằm trên đùi. Việc vẽ lại bản đồ vào làng cho cô bé chẳng đơn giản chút nào. Bởi lẽ nếu chẳng may bức thư lọt vào tay kẻ ác ý, nó sẽ vô tình trở thành kẻ phản bội, gián tiếp dẫn quân đội Lãnh chúa Akechi đến san bằng ngôi làng này.

Thông điệp nhất định phải được mã hóa kĩ càng. Jack khá rành nguyên lí việc này, trước đây cha nó từng chỉ dẫn rõ ràng cách đọc cuốn *hải đồ* rồi. Vấn đề vô cùng phức tạp lại là viết thể nào cho Akiko vẫn hiểu được để mà giải mã.

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, Jack quyết định kết hợp những Hán tự được Akiko dạy cho với số vốn tiếng Anh nó từng chỉ qua cô bé, cũng như một số mảnh ghép liên quan đến quá trình luyện tập ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

Jack cầm cục than lấy được từ bếp lò nhà tổ sư gia, bắt đầu viết. Công việc này sao mà vất vả. Nó chẳng những phải nhúc óc mã hóa thông tin, và còn cực khổ nhớ lại mặt hán tự cũng như thứ tự nét viết nữa.

Phải đến mấy lần Jack mới làm đúng được, và rồi công việc cũng hoàn thành trong buổi sáng. Giờ chỉ cần tìm người vận chuyển nữa là xong.

“Đang làm gì đấy?” một giọng từ phía sau vang lên.

Jack chợt dạ giấu ngay mảnh giấy vào lớp áo, vừa lúc đó thì Shiro cũng bước ra từ phía khu rừng.

“Có gì đâu,” Jack làm bộ hờn hờ.

“Nhìn như viết cái gì đó mà?” Shiro càng tỏ ra nghi ngờ hơn.

Cậu ta đứng đó từ khi nào rồi không biết? càng tự hỏi Jack lại càng thấy bối rối hơn.

Jack cố tình chọn địa điểm này vì cách khá xa trung tâm làng, lúc đến đây vào buổi sớm, nó cũng cẩn thận kiểm tra đảm bảo không có ai qua lại rồi. Trong suốt quá trình viết, con đường chính dẫn lên làng đâu thấy xuất hiện người qua lại. Kiểu này thì chỉ có thể là Shiro đã vào rừng từ trước lúc nó đến rồi.

“Tập viết Hán tự ấy mà,” Jack vừa đáp vừa cầm một trong số những bản viết hỏng ban nãy lên. “Tôi tệ môn này lắm.”

Nói đoạn vò luôn mẫu giấy lại, nhặt rác xung quanh rồi đứng dậy. “Thế còn cậu thì sao?”

“Tìm cậu,” Shiro đáp, mím môi rồi tiếp tục hỏi, “Cậu từng sống chung với các võ sĩ nhĩ - cuộc sống của họ thế nào?”

Có điều gì đó rất lạ ở Shiro khiến Jack đặc biệt cảnh giác. “Tôi được đối xử khá tử tế. Trường Nhị Thiên cực kì kỉ luật, nhưng dạy cho học sinh rất nhiều điều hay.”

“Cậu có phải lao động không?”

“Không, hầu như chúng tôi chỉ luyện tập thôi,” Jack nói. “Công việc của chúng tôi là trung thành với ngài Masamoto cũng như Lãnh chúa Takatomi. Mọi hoạt động khác đều được chi trả bằng cách chiến đấu vì họ khi cần thiết.”

Shiro mỉm cười hài lòng.

“Thế Kyoto là nơi ra sao? Cậu sống ở đó mà, phải không?”

“Sầm uất lắm. Lúc nào cũng ngập tràn các đám đông, chợ phiên, lễ hội. Sôi nổi hơn ở đây nhiều.”

“Nghe hay đấy...” Shiro liếc nhìn thung lũng thanh bình bên dưới.

“Cũng còn tùy,” Jack đáp, nói đoạn cất bước đi về phía làng. “Tôi về đây. Còn phải dạy Hanzo luyện kiếm nữa.”

Shiro lơ đãng gật đầu, Jack chỉ cầu mong sao cậu ta sẽ không kể lại vụ việc ngày hôm nay với ông Momochi. Chẳng hiểu sao trên đường về làng, mắt cậu ta cứ dán chặt vào lưng nó.

PHÁP THUẬT NINJA

“Sai rồi, thế này mới đúng,” Miyuki nhẹ nhàng chỉnh ngón tay Jack vào đúng động tác Lâm tự - biểu trưng sức mạnh.

Là một thành viên trong nhần tộc, Jack được phép tham gia vào các buổi tập kĩ năng lưu trong bí thư. Đã một tuần trôi qua, nó vẫn chỉ chấp chững ở giai đoạn làm quen với Cửu Tự Ấn. Chín động tác bí mật kèm theo thần chú riêng chứa đựng nguồn sức mạnh siêu nhiên của nhần giả.

Pháp thuật.

Lúc đầu Jack chẳng tin mấy. Tổ sư gia nói Cửu Tự Ấn là chìa khóa mở ra năng lực đặc biệt của con người, cảnh báo nguy hiểm, đọc hiểu suy nghĩ, thậm chí điều khiển các nguyên tố tự nhiên. Mặc dù đã từng tận mắt chứng kiến thầy Yamada, thiền sư ở trường Nhi Thiên Nhất Lưu biểu diễn đòn khí công cực kì lợi hại, Jack vẫn cảm thấy rất khó tin tưởng vào những kiểu năng lực bí hiểm như vậy. Điều này trái với nhận thức lí trí *quá* sức.

Cho đến khi tổ sư gia niệm chú Lâm tự rồi nhắc gốc cây lên cao quá đầu thì nó hoàn toàn tin.

“Cậu thuộc đoạn chú chưa?” Miyuki, lúc này đang ngồi ngay cạnh nó dưới mái hiên chùa, lên tiếng hỏi.

Jack gật đầu. “*On baishiraman taya sowaka.*”

“Tuyệt,” cô nàng mỉm cười hài lòng.

Jack kiểm tra tư thế lại lần cuối rồi liên tục niệm chú. Nó tưởng tượng ra ngọn lửa bên trong mình càng lúc càng cháy bỏng, lan ra khắp cơ thể cung cấp nguồn năng lượng dồi dào.

Trong giờ học bí thuật đầu tiên, tổ sư gia có giải thích rằng, “Cửu Tự Ấn là sự kết hợp của các tư thế tạo hình bằng tay, thiền, cũng

như tập trung cao độ. Sự kết hợp này giải phóng năng lực tinh thần, chuyển hóa sang dạng năng lượng Không tố."

Jack chưa đạt đến cảnh giới này nhưng nó biết chuyện đó là hoàn toàn có thể. Ngày còn luyện tập ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, Jack đã biết cách cảm nhận công lực của mình rồi. Vậy nên nó cũng tương đối nắm được phương hướng. Chỉ có điều Cửu Tự Ấn có mức độ cao hơn hẳn và đòi hỏi người tập phải nghiêm túc khổ luyện.

Bỗng nhiên Jack cảm thấy một nguồn năng lượng ấm áp ủa tới. Chỉ thoáng qua thôi - tựa như sét đánh vậy.

"Cậu có sao không?" Miyuki lên tiếng hỏi.

Jack mở mắt ra.

"Vừa rồi cậu run lên như thân cây trong bão ấy."

"Tôi không sao," Jack đáp, cơ thể nó lúc này cứ ngứa ngáy như kiến bò.

"Con vừa chuyển hóa năng lượng Không tố đấy," tổ sư gia giải thích trong lúc bước lại gần quan sát tiến triển của hai đứa. "Lần đầu có lẽ thấy hơi lạ, nhưng rồi con sẽ không chế được thôi. Dù chỉ là một giây nhiều khi cũng giúp mang đến nguồn sinh khí cần kíp trong thời khắc quyết định."

Nói đoạn ông ra hiệu cho các môn đồ khác cùng tụ tập trước cổng chùa.

"Bây giờ chúng ta sẽ tập trung vào Giả tự, thần chú chữa thương. Sau đây là động tác mẫu," tổ sư gia vừa hướng dẫn vừa chấp tay, riêng ngón giữa và ngón cái vẫn duỗi thẳng. "Trong số Cửu Tự Ấn thì Giả tự là bí thuật cần phải được lưu tâm nhất. Bởi lẽ cứu người có giá trị hơn giết người gấp nhiều lần."

Ông chỉnh vị trí các môn sinh thành một vòng tròn bán nguyệt nhìn về phía làng.

"Bây giờ cứ tập chữa thương cho bản thân đã. Khi thành thục rồi, sẽ chuyển tải được sang cả cho người khác."

Mọi người ngồi vào vị trí nhắm mắt thực hiện động tác.

"On haya baishiraman taya sowaka ..."

Bài chú Giả tự vang vọng khắp khu thung lũng. Lúc này mặt trời cũng đã mọc qua khe núi, Jack ngửi thấy mùi trầm hương và nhang đèn hòa quyện, lan tỏa dần trong không khí. Cảm giác yên tĩnh, thanh thản bao trùm, làm dịu nhẹ cả tinh thần lẫn thể xác.

Đến lúc mặt trời khuất núi, nó thấy mình như một con người hoàn toàn mới vậy.

MỤC TIÊU ĐỘNG

“Chào mừng cậu đến với chỗ trú ẩn của tôi,” Tenzen tự hào giới thiệu.

Jack sửng sờ quan sát khu hang động cao ngất, trần đầy thạch anh và thủy tinh. Nội việc được Tenzen dẫn đến chỗ thác nước trong vùng núi tập ném phi tiêu là đã thấy lạ rồi chứ chưa nói tới chuyện đằng sau còn ẩn giấu một nơi như thế này nữa. Ánh sáng bên ngoài phản chiếu qua dòng nước khiến cửa hang khá sáng sủa, thông thoáng, nhưng càng vào sâu lại càng tối dần đi.

“Hang này sâu đến đâu lận?” Jack tò mò.

“Núi rừng Iga là một quần thể chằng chịt các hang động, đường hầm cũng như khe vách,” Tenzen đáp. “Thật sự tôi cũng chưa thể khám phá hết mọi nơi.”

“Còn những ai khác biết đến chỗ này nữa?”

“Không, đã bảo đây là chỗ trú ẩn bí mật cơ mà. Cậu sẽ không kể lại với ai khác đấy chứ?”

“Thế sao cậu đưa tôi đến đây?” Jack lên tiếng hỏi.

“Tập ném phi tiêu,” anh ta vừa đáp vừa chuyển cho Jack ba cái *shuriken*.

“Ừa, sao không tập với mấy cái cọc ở sân làng cho tiện?”

“Chúng đâu có di chuyển, nhưng võ sĩ thì có đấy,” Tenzen giải thích, nói đoạn bước đến chỗ khúc gỗ nằm trước rìa hang. “Đã đến lúc tìm đích bắn thực tiễn hơn cho cậu rồi. Tuy có thể bách phát bách trúng với đám cọc gỗ, nhưng cậu sẽ làm gì với mục tiêu động đây?”

Tenzen đẩy luôn khúc gỗ ra khỏi rìa đá. Lúc nó vung qua vung lại trong hang, Jack mới để ý thấy một sợi dây thừng đã được buộc chặt nối vào khúc nhô trên trần hang.

Nó ngấm thật kĩ càng rồi ném ra chiếc phi tiêu đầu tiên. Trật khá xa, đập luôn vào tảng đá tít phía sau. Tấm gỗ vẫn tiếp tục lắc lư qua lại, Jack chuẩn bị cú ném thứ hai của mình. Một lần nữa, ngôi sao sắt đi trật mục tiêu, biến mất luôn vào sâu trong hang tối. Jack lẩm nhẩm rửa thẳm. Đã mất bao nhiêu giờ luyện tập riêng cùng Tenzen vậy mà nó vẫn chưa thể hoàn thiện kĩ năng này.

“Hãy đoán trước đường đi của mục tiêu,” Tenzen nhắc nhở sau khi đẩy mạnh tấm gỗ thêm lần nữa.

Jack đưa mắt nhìn theo đường di chuyển quả lắc của mục tiêu rồi vung tay ném chiếc phi tiêu hình sao của mình đi. Lần ném cuối cùng của Jack đi sượt qua ngay trước mặt mục tiêu và... trật lất.

Jack đứng đó nhìn chiếc *shuriken* bật vào tường hang rồi biến mất luôn sau thác nước. Chỉ một giây sau nó đã thấy mình bật ngửa lăn ra đất. Jack đứng dậy, choáng váng xen lẫn hoang mang. Thì ra thủ phạm chính là tấm gỗ mục tiêu vẫn lắc lư ngay trên đầu nó.

“Đừng rời mắt khỏi nó,” Tenzen vừa cười vừa nói. “Nhất là sau khi ném trật.”

Anh chàng lấy ra thêm ba chiếc phi tiêu từ trong túi. “Để tôi làm mẫu cho cậu xem.”

Tenzen ngấm khúc gỗ vẫn đang di chuyển rồi ném liên tục từng phát một. Hai phát đầu đập trúng thân, phát cuối cùng xuyên qua dây thừng làm mục tiêu rơi thẳng xuống đất.

“Tuyệt vời quá!” Jack thốt lên, càng lúc càng thêm kính nể anh chàng ninja này.

“Năng tập luyện là được ấy mà,” Tenzen vừa đáp vừa bước đến nhặt chỗ phi tiêu về.

“Nhưng cậu quá *hoàn hảo*. Ăn nấp, tốc độ, bơi lội, ném phi tiêu...”

“Tôi buộc phải như thế,” Tenzen đáp, thở dài như thể phải mang gánh nặng nghìn cân trên vai. Anh chàng nhìn Jack, do dự không biết có nên giải bày với nó hay không. Cuối cùng, sau khi rút nốt chiếc phi tiêu còn lại ra khỏi thân khúc gỗ, Tenzen ngồi xuống tảng đá đối diện với Jack.

“Là con trai trưởng làng, sinh ra tôi đã mang sứ mệnh phải nối nghiệp ông ấy lãnh đạo làng rồi,” anh chàng bắt đầu. “Điều đó cũng

đồng nghĩa với việc tôi *buộc* phải là người giỏi nhất.”

“Có gì đâu mà lo,” Jack nói xen vào. “Nhấn thuật của cậu tinh xảo đến thế cơ mà.”

“Muốn lãnh đạo tốt thì kĩ năng chiến đấu hay ném phi tiêu giỏi thôi là chưa đủ. Tôi phải biết cách tổ chức nhiệm vụ, xây dựng nông nghiệp, điều đình hợp tác với võ sĩ, quản lí chính trị, tăng cường phòng ngự, tránh gây hấn với Lãnh chúa Akechi, cũng như hoạch định kế hoạch cho tương lai. Cha tôi cực *tài ba* trong vấn đề này. Cậu thấy cách ông ấy xử lí vụ bác Momochi hôm tiệc mừng rồi đấy, tuy nhận sai nhưng vẫn nhận được sự nể phục tuyệt đối. Tài ngoại giao khéo léo - kĩ năng thật sự cần thiết, thì tôi lại không có. Nhấn tộc chúng ta luôn tin yêu cha tôi. Và tôi cần phải *giành* được sự tôn trọng đó.”

“Nhất định cậu sẽ trở thành một người lãnh đạo giỏi,” Jack trấn an Tenzen.

“Nhưng nếu tôi không thể ứng phó với thử thách thì sao?” anh chàng vừa nói vừa ném một chiếc phi tiêu vào khúc gỗ ban nãy. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu mắc phải sai lầm trước áp lực?”

“Không đâu mà,” Jack nói. “Cha tôi thường nói, *Trong cơn bão, thuyền nào lặn tránh sẽ chìm, thuyền nào xông vào sóng sẽ vượt qua*. Nhất định cậu sẽ biết cách đương đầu với khó khăn khi cần kíp.

“Được vậy thì tốt, vì có lẽ cơn bão sắp đến gần rồi.”

40

SƠN TẠC

Hanzo len lỏi trong khu rừng, liên tục đảo quanh quan sát từng chuyển động nhỏ nhất. Thằng nhóc không thể thoát khỏi cặp mắt của Jack lúc này đang ngồi xổm trên cây cao, hoàn toàn vô hình trong buổi hoàng hôn với bộ đồ bó sát màu đen.

Sau một tuần tiếp tục khổ luyện Cửu Tự Ấn, tổ sư gia quyết định các môn sinh cần phải hoạt động cho giãn gân cốt hơn nên bày trò cho bọn chúng thử áp dụng Địa tổ, ẩn nấp trước đũa có khả năng phát hiện khá nhất, Hanzo.

Jack cứ tưởng mình đã thoát thì Hanzo bất ngờ đứng lại nhìn ngó.

“Tổ sư gia gọi mọi người về rồi kìa!” Hanzo kêu lên.

Jack thực hiện ngay động tác Trần tự, miệng lầm nhảm hạng bài chú. Kỹ năng Cửu Tự Ấn cho phép nó đọc được tư tưởng của người khác. Dĩ nhiên kết quả đạt được cũng chỉ là một dạng linh cảm, gợi ý mà thôi; nhưng như vậy cũng đủ để xác định xem một người đang nói thật hay dối trá rồi.

Hanzo *rõ ràng* là đang nói dối. Thằng nhóc biết Jack đang ở quanh đây. Lúc nãy chính mắt Jack thấy nó dùng chiêu Trần tự để dò xét tung tích mình. Vừa rồi chỉ là chiêu trò nhằm dụ đối tượng lộ diện mà thôi.

Jack giảm chậm nhịp thở, cố gắng giữ cơ bắp thật yên, hòa làm một với thân cây.

“Em sẽ ăn mất phần anh đấy, thiên cầu!” Hanzo vừa nói vừa càn quét một lượt nữa.

“Đây rồi,” một giọng nhỏ nhẹ vang lên, và Jack không khó để nhận ra đó chính là Miyuki. “Dấu cậu ấy đây, chị đã bảo Jack đi đứng chả khác gì voi rồi mà.”

Để nhận thấy là Miyuki đã bị bắt nên phải quay sang gia nhập đoàn tìm kiếm.

Jack nhoen miệng cười thầm. Cô nàng mắc bẫy rồi - dấu vết đó là do nó cố tình để lại mà thôi. Hanzo nhanh chóng chạy ra khỏi khu rừng thưa theo hướng Miyuki vừa gọi. Jack chờ một lúc rồi mới nhẹ nhàng nhảy xuống. Nó đã định băng qua tìm lối trở về chùa thì bất chợt cảm thấy có nguy hiểm rình rập.

Trước khi Hanzo kịp xuất hiện, Jack đã thực hiện kĩ năng Giai tự, tăng cường cảm quan, giúp cảnh báo ninja trước những hiểm nguy sắp tới. Có điều, người đang gặp rắc rối lại không phải Jack, mà là một người khác, có khi chính Hanzo không biết chừng. Nghĩ vậy, nó bèn đi theo linh tính băng qua khu rừng. Cảm giác ngày một rõ ràng hơn. Lúc đến phía bìa rừng cách khá xa ngôi làng thì có giọng nói vang lên.

“Giao ra đây,” một người đàn ông gào lên, “ngoan ngoãn bọn tao sẽ tha mạng cho!”

Jack dừng chân ở một mỏm đá, nhìn xuống thấy ba kẻ đang vây quanh một người khác trẻ tuổi hơn. Dựa theo hình dáng bên ngoài - kimono cũ nát, râu ria xồm xoàm, tay cầm gậy gỗ và dao găm - xem ra chúng không phải võ sĩ, hay ninja, mà đích thị là bọn sơn tặc.

Anh chàng nạn nhân ăn mặc có phần lịch sự hơn với bộ áo quần đi đường cùng guốc gỗ. Jack đoán có lẽ người này là thương gia, hoặc thợ thủ công. Anh chàng run run lấy túi xách ném vào phía tên cướp đứng giữa, người này trông đáng nể nang, mũi tẹt, mặt mày khó dăm dăm.

“Chỉ có nhiều đây thôi á?” hẳn ta vừa kiểm chỗ tiền xu vừa đòi hỏi thêm.

Nạn nhân chỉ gật đầu không nói gì.

Tên cướp khịt mũi vẻ khinh bỉ. “Giết nó đi.”

“Ông bảo sẽ tha cho tôi mà,” anh chàng gào khóc.

“Mày tin hả?”

Nghe lệnh, hai sơn tặc còn lại liền nhe răng cười man dại như muốn xé xác con mồi của mình. Một tên sử dụng gậy gỗ; tên còn lại cầm theo một con dao gí sét.

Jack biết vài giây sắp tới sẽ quyết định tính mạng của anh chàng nọ. Lẽ dĩ nhiên nó không thể đứng yên bỏ mặc anh ta bị sát hại được. Nghĩ vậy, Jack bèn rút chiếc phi tiêu cất trong túi đeo hông ra ném vào tên cầm gậy. Máu phun xối xả từ cổ tay khiến tên này lập tức buông vũ khí xuống la ầm lên. Vẫn chưa bị phát hiện, Jack nhanh chóng nhảy từ tảng đá xuống chắn giữa hai tên cướp và nạn nhân của chúng.

Nó đỡ đòn đâm tới của tên cầm dao rồi vặn mạnh tay vật hấn lăn ra đất. Một tiếng gãy giòn rụm vang lên, chứng tỏ tay tên sơn tặc đã gãy, hấn lăn lộn đầu đốn trên mặt đất.

“Ê, ninja! Xem mày đối phó thế nào!”

Jack quay lại vừa kịp lúc quan sát thấy cái đuôi cui khổng lồ sắp đập vào đầu mình. Nó nhanh chóng cúi xuống tránh đòn rồi ngay lập tức thúc cùi chỏ vào bao tử tên thủ lĩnh, nhưng hấn ta vẫn chẳng hề hấn gì. Không để cho tay sơn tặc kịp vung gậy, Jack đã tung luôn một chiêu Quỷ Đầu Thức, húc hấn ngã đập người vào thân một cành cây gần đó, đuôi cui văng xa ra khỏi tay.

“Tao không sợ mày đâu, thằng ninja kia,” hấn ta khò khè, nói đoạn rút con dao găm bén nhọn giấu trong đai lưng ra. Rồi bất chợt đứng sững lại như nhìn thấy ma vậy.

“Mắt xanh?” hấn vừa nói vừa run rẩy sợ hãi. “Mày không phải ninja. Mà là *quỷ dữ*!”

Thế là tên thủ lĩnh quay đầu chạy biến bỏ lại hai đứa đồng đảng lết theo phía sau.

“L... làm ơn đừng giết tôi,” anh chàng trẻ tuổi khuyu gối nói lắp bắp, mặt cắt không còn giọt máu khi nhìn thấy sát thủ có cặp mắt xanh.

Jack lấy lại cái túi bọn sơn tặc bỏ quên trong lúc tẩu thoát.

“Xin lấy đi! Lấy hết đi!!” người đàn ông nọ vẫn van nài.

“Của anh đấy,” Jack đáp, nói đoạn cúi luôn vào tay anh ta. “Anh có thể đi.”

“X... xin cảm ơn,” diễn biến này làm anh ta sửng sờ đến nỗi cúi sát đầu hành lễ. “Chỗ này là toàn bộ vốn liếng của cha tôi.”

“Cha anh là thương gia à?”

“Vâng, ông ấy bán quạt giấy ở thành Maruyama,” anh ta vừa đáp vừa loạng choạng đứng dậy.

“Này, anh đang định đi đâu thế?”

“Shono... Nhưng khởi hành trễ quá nên mới định đi tắt qua đây... thật là ngu xuẩn mà. Lẽ ra tôi phải nghe lời cha dặn...”

“Còn sau đó?”

“Kameyama... Tsu... Toba... Sao vậy ạ?”

Jack mỉm cười sau lớp mạng che mặt. Đây chính là cơ hội nó vẫn hằng đợi chờ.

“Tôi muốn nhờ anh một việc,” Jack quyết định nghe theo linh tính, đặt lòng tin vào người đàn ông này.

“Gì cũng được, mạng này là do ngài cứu vớt mà,” con trai người bán quạt cung kính cúi đầu.

Jack luồn tay vào trong lớp áo lấy ra bức thông điệp. “Anh có thể chuyển tờ giấy này đến cô Date Akiko ở Toba được không?”

Anh chàng nọ vội vàng nhận lấy tờ giấy cuộn rồi lại cúi đầu. “Rất hân hạnh được phục vụ ngài.”

“Bức thư này rất quan trọng,” Jack nhấn mạnh. “Anh phải giao nó *tận tay* cô Akiko.”

“Tôi xin đem mạng mình ra đảm bảo,” anh lái buôn thề thốt.

Jack đứng nhìn anh ta đi khỏi, thầm cầu nguyện thông điệp sẽ đến được mục tiêu cuối cùng.

41

CHỜ ĐỢI

Lúc bình minh đến thì Jack đã ngồi cạnh ngôi chùa nhìn xuống thung lũng. Mặt trời dần mọc lên trên rặng núi, báo hiệu ngày mới đã đến, dân làng cũng lục tục thức dậy sau những hồi gà trống gáy vang. Anh lửa đỏ từ lò rèn của bác Kajiya bùng lên, một vài nông dân ra khỏi nhà tập vài động tác buổi sớm chuẩn bị cho ngày làm việc vất vả.

Jack chờ đợi, đó là việc nó đều đặn làm mỗi ngày suốt những tuần qua. Trong quãng thời gian đó, lúa đã chuyển từ màu xanh non sang nâu nhạt, ruộng dần cạn nước, hạt gạo nặng trĩu thân. Dưới ánh nắng sớm, khung cảnh tựa như ánh sáng vàng chiếu lên lớp lánh rất lộng lẫy.

Jack thờ dãi, nó dần nghiêng về suy nghĩ rằng Akiko sẽ không bao giờ đến. Có thể cô bé chưa nhận được thư, không dò ra mật mã, hoặc lạc đường gì đấy nữa. Nếu vài ngày sắp đến Akiko vẫn bật vô âm tín thì Jack sẽ buộc phải tìm gập cho bằng được cô bé. Nó không thể ôm theo bí mật này rời khỏi Nhật Bản, đây là điều cực kì quan trọng đối với người bạn tâm giao của mình. Dù chẳng thích cái viễn cảnh phải dò đường về lại Shono, nhưng cũng không còn cách nào khác.

“Gần đây cậu hay lên lễ Phật nhỉ?”

Jack quay lại và mừng thầm khi nhận ra Miyuki. Nó cứ sợ Shiro sẽ quay lại rình mò, từ hôm viết thư đến giờ cậu ta đã xuất hiện bất ngờ vài lần như vậy. Không hiểu tại sao tên này lại cứ thắc mắc về võ sĩ cũng như cuộc sống của họ. Cho đến tận bây giờ. Jack vẫn không ưa con người này. Nhưng dẫu sao thì có vẻ Shiro chưa nói chuyện gì với ông Momochi cả. Về điểm này, nó nên thấy cảm kích thì hơn.

Miyuki vận bộ *yukata* trắng đơn giản, tay cầm chiếc mũ rơm rộng vành dùng để che nắng. Nhìn qua cũng biết hôm nay cô nàng không luyện tập nhẫn thuật mà sẽ ra ruộng làm việc cùng những người khác.

“Tôi đến cầu nguyện cho em gái ấy mà,” Jack đáp.

Đây hoàn toàn là sự thật, mỗi buổi sáng nó ở lại đây chờ Akiko là Jess lại phải đấu tranh sinh tồn thêm một ngày. Vậy nên Jack vẫn cầu nguyện đều đặn, xin cha mẹ trên thiên đường phù hộ cho con bé, cũng như nó trên con đường quay về nhà.

Miyuki gật đầu vẻ cảm thông, rồi ngồi xuống bên cạnh. “Tôi cũng thường đến đây phúng viếng cho mọi người,” cô nàng tiết lộ.

“Kia là mộ phần của họ à?” Jack liếc mắt về phía bia đá nhỏ gần đó hỏi.

“Không, là tôi tự dựng lên để tưởng nhớ thôi.”

Giờ lại đến phiên Jack gật đầu thương cảm.

Hai đứa cùng lặng yên, trầm ngâm phóng tầm mắt xuống thung lũng bên dưới.

“Tôi nhớ... mọi người lắm,” Miyuki thì thầm bằng giọng thổ thê đầy cảm xúc.

Jack biết, dù bề ngoài tỏ ra mạnh mẽ nhưng thật ra Miyuki luôn cảm thấy đau đớn trong lòng. Hơn ai hết nó hiểu rõ cảm giác trống rỗng trong tim này. “Tôi cũng nhớ cha mẹ lắm,” Jack thừa nhận.

Miyuki ngẩng đầu lên nhìn nó bằng cặp mắt đẫm lệ.

“Ít ra thì kẻ giết cha cậu cũng đã chết. Thù cũng báo xong. Còn tôi chẳng có gì cả,” cô nàng đấm mạnh tay xuống đùi nói. “Nhưng xin thề, sẽ có ngày bọn võ sĩ phải đền tội.”

Jack nhìn thấy ngọn lửa hận thù lóe lên trong mắt Miyuki. Lần này không phải hướng về phía Jack nữa, nhưng rõ ràng cô nàng đang phải gánh chịu nỗi khổ hết như nó ngày trước.

“Hận thù không giải quyết được gì đâu. Nó sẽ ăn dần ăn mòn con người ta cho đến khi chẳng còn lại gì nữa,” Jack nhớ lại lời thầy Yamada đã nói khi biết ý định giết Độc Nhãn Long của nó. “Hắn không phải do chính tay tôi giết, mà là do một cậu bạn thân thiết

như đứa em trai ruột thịt của tôi đã đánh đổi bằng cả tính mạng của mình. Cái chết của Độc Nhãn Long chẳng mang đến cho tôi chút xíu thanh thản nào. Tôi vẫn khổ sở mỗi lần nghĩ đến cái chết của cha. Thế nên, thay vì nghĩ đến chuyện chém giết, cô hãy cố gắng vui vẻ sống cuộc đời của mình đi."

"Bằng cách nào? Khi mà đêm nằm xuống là lại nhớ tới cảnh mẹ chết ngay trước mắt mình..." Miyuki lại im lặng một lần nữa. Cô nàng run run như còn có điều muốn nói nhưng không thể cất lời.

"Cô có muốn kể cho tôi biết chuyện đã xảy ra hôm đó không?" Jack gợi ý, nó biết Miyuki đang cần người có thể trút bầu tâm sự. Biết đâu chừng vì e sợ bị mọi người cho rằng yếu đuối, không đủ bản lĩnh làm ninja mà từ đó đến giờ cô nàng chưa chia sẻ được chuyện này với ai.

Một lúc sau, cuối cùng Miyuki cũng thu được can đảm.

"Năm đó tôi mới lên tám. Jun, em trai tôi đang chơi với cha ở ngoài vườn. Còn tôi ở trong giúp mẹ làm việc nhà. Bọn võ sĩ đến tấn công không một lời cảnh báo. Chúng điên cuồng cày nát cả ngôi làng. Giết... giết hết tất cả mọi người..." Miyuki rùng mình khi nhớ lại tấn bi kịch thời thơ ấu. "Cha tôi la hét bảo mọi người chạy trốn. Mẹ tôi nghe tiếng ông ấy rú lên trong đau đớn, liền đẩy tôi xuống gầm nhà. Jun chạy vào, hét lên nức nở. Mẹ cố che chở cơ thể nhỏ bé của nó, nhưng bọn samurai đã đạp bà ấy sang bên để chém Jun. Nó chỉ là một đứa bé mới lên năm. Liệu có thể gây hại gì cho chúng được cơ chứ?"

Nói đến đây, Miyuki bắt đầu sụt sịt khóc. "Mẹ tôi đổ gục ngay phía trên chỗ tôi nấp. Có lẽ bà ấy đã cố tình làm như thế, để ngăn bọn chúng không thể phát hiện. Bà ấy không hề kháng cự, vậy mà chúng vẫn không một chút thương xót. Tôi còn tận mắt nhìn đường kiếm xuyên qua!"

Jack không thể không tìm cách an ủi Miyuki. Chính nó cũng đã phải chứng kiến cha mình bị người ta kết liễu. Mảng kí ức khủng khiếp vẫn ngày đêm đốt cháy linh hồn nó. Jack vòng tay qua vai Miyuki. Cô nàng cứng đờ người, nhưng rồi cũng chấp nhận gục mặt vào vai nó khóc nức nở.

“Mẹ cô là người rất dũng cảm,” Jack nói. “Cũng như cha tôi, bà ấy quyết định hi sinh mạng sống *cho* con gái mình. Đó cũng chính là lí do cô nên từ bỏ mong muốn báo thù. Bà ấy sẽ không vui vẻ gì nếu cô phải sống cả đời này trong ngọn lửa căm hờn đâu.”

“Nhưng bọn chúng còn đứng đó *xem* bà ấy hấp hối nữa! Đến giờ tôi vẫn không quên được vẻ hoan hỉ trên khuôn mặt tên đốn mạt đó. Thậm chí máu bà ấy đã nhỏ từng giọt lên người tôi!”

Jack cũng không nghĩ ra lời gì để an ủi Miyuki nữa. Nó quyết định để cô bé khóc thỏa thích, từng giọt nước mắt chảy dài trên đôi gò má. Cuối cùng, Miyuki nhận ra Jack đang ôm vai mình nên vội vàng quệt nước mắt rồi ngồi thẳng lên.

“Đến mùa gặt lúa rồi,” Miyuki đứng dậy tuyên bố. “Chúng ta cũng nên ra giúp mọi người thôi.”

Jack gật đầu đồng ý.

“Cậu sẽ cần đến nó đấy,” cô chìa chiếc mũ rơm cầm trên tay cho nó.

“Cảm ơn nhé,” Jack đáp rồi đội lên đầu. “Vừa vặn lắm.”

THU HOẠCH

Cái nóng hừng hực khiến ngày làm việc lại càng dài ra dằng dặc. Mồ hôi đầm đìa như tắm. Jack thầm cảm ơn Miyuki vì cái mũ. Dù vất vả nhưng Jack thấy rất hài lòng. Mọi người chia thành từng nhóm nhỏ, cúi sát mặt lúa, tay cầm liềm liên tục cắt, cả đồng ruộng chói lòa ánh mặt trời. Một vài người vừa làm vừa hát, không khí đồng áng vô cùng náo nhiệt. Mỗi canh giờ trôi qua lại có thêm hàng đồng lúa sẵn sàng chờ đập lấy thóc.

Tenzen chỉ cho Jack cách cắt lúa sát gốc rồi buộc thành từng bó, đặt thành hàng cho Hanzo và những đứa trẻ con khác mang đi. Đến giữa ngày, Tenzen rủ Jack ra ngồi nghỉ dưới bóng cây.

“Đã có thêm tin tức gì về kế hoạch của Lãnh chúa Akechi chưa?” Jack vừa nói vừa đưa vò nước cho Tenzen. Nó đặc biệt lo ngại chuyện ngôi làng sẽ bị tấn công trước khi Akiko kịp đến đây.

Tenzen cảm kích đón lấy, hớp vài ngụm lại đưa vò nước cho Shiro và Miyuki. “Theo tin tức cuối cùng chúng ta thu thập được thì ông ta đã chiêu mộ đủ binh lính nên nôn nóng muốn tiến quân lắm rồi. Có điều do không xác định được đích xác vị trí làng, cũng như thiếu hậu thuẫn từ phía đại tướng quân, nên tướng lĩnh vẫn can gián. Họ không muốn ông ta mắc phải sai lầm như con trai đại lãnh chúa Nobunaga ngày trước.”

“Người này đã làm gì?” Jack hỏi ngay.

“Cùng lúc tấn công vài ngôi làng,” Tenzen lí giải. “Cách làm này khiến quân đội của họ bị giãn ra quá thưa, nên các ninja dễ dàng lợi dụng để tiêu diệt gọn ghẽ.”

“Lúc đó chúng hoảng loạn,” Miyuki nói thêm vào, “thậm chí còn quay ra đánh tán loạn lẫn nhau.” Cô nàng lén giấu nụ cười trên môi khi trả lại vò nước cho Jack.

“Không may là,” Tenzen tiếp tục, “thất bại thảm hại này dẫn đến cơn thịnh nộ dữ dội của Oda Nobunaga đối với các gia đình nhân tộc.”

Kết quả khủng khiếp sau đó không được nhắc đến, nhưng không khí trở nên vô cùng nặng nề.

“Dù sao họ càng trì hoãn thì chúng ta càng có cơ hội gây ảnh hưởng đến triều đình, từ đó thuyết phục đại tướng quân can thiệp. Và lại, chuyện quan trọng nhất bây giờ vẫn là thu hoạch cái đã.”

Tenzen dẫn đầu mọi người cùng quay lại làm việc.

“Đi nào, Shiro!” Anh hô hào. “Chúng ta sẽ làm xong nhanh hơn nếu cậu chịu khó một chút đấy.”

Shiro đứng dậy cắn nhai, “Làm nữa, làm mãi, chả bao giờ được yên thân!”

Sáng sớm, Jack được biết thêm trước khi thu hoạch người ta phải thực hiện phần nghi lễ. Các trưởng tộc tập trung ở khu vực canh tác cầu khẩn tại đền đá của Điền Thần, người cai quản ruộng lúa. Sau khi dâng rượu, hoa cùng các lễ vật khác, họ mới giật ba thân lúa chín mọng lên.

Đến chiều, nó lại cùng tổ sư gia và Hanzo dùng bữa cơm đạm bạc nhưng vô cùng trang nghiêm. Soke chọn một ít cơm cho vào bát rồi đặt lên kệ thờ trong nhà, ra hiệu bảo mọi người cùng rửa tay rồi làm lễ cảm tạ trời đất. Sau một hồi giữ im lặng thể hiện lòng tôn kính, ông quay lại đưa cho Hanzo và Jack mỗi đứa một ít để nếm thử.

Một nụ cười mãn nguyện nở trên khuôn mặt già nua của tổ sư gia. “Năm nay cũng lại được mùa lớn,” ông tuyên bố.

Cuối ngày hôm đó, Jack ngủ rất ngon mặc dù người mệt lả. Phải đến tận chiều hôm thứ ba nó mới *thật sự* biết như thế nào là kiệt sức. Cơ bắp đau nhừ, cái nắng thiêu đốt như hút hết sinh khí. Jack cứ tưởng những ngày làm thủy thủ trên tàu *Alexandria* đã là vất vả lắm rồi, vậy mà so với công việc thu hoạch lúa nước thật chẳng thấm vào đâu.

Thời tiết cũng là một trở ngại lớn. Chẳng có lấy một cơn gió thoảng qua để làm dịu bớt ánh nắng gay gắt. Ruộng đất sau bao ngày khô cằn đã cứng lại thành từng khoảng màu nâu nhạt.

Jack quyết định tạm nghỉ và tiến lại dưới bóng râm uống nước. Shiro cũng ở đó, có vẻ như nãy giờ vẫn gật gà.

“Đã bảo là sẽ rã cả tay ra mà,” Shiro lầm bầm từ sau cái mũ rơm. “Giữ sức đi. Biết đâu còn cần đấy.”

Miyuki cũng nhập bọn.

“Hôm nay trời nóng *khiếp*,” cô nàng vừa vuốt chân mày vừa thở dốc.

Jack gật đầu, cầm vò nước tu một hơi dài. Trong lúc ngẩng đầu lên, nó bất ngờ nhận thấy cột khói bay lên từ hướng đỉnh núi hòa vào bầu trời xanh quang đãng. “Công nhận,” nó lên tiếng. “Hình như rừng bốc cháy luôn rồi kìa.”

Miyuki liếc mắt nhìn sang hướng Jack chỉ.

“Không phải cháy rừng đâu. Là khói báo hiệu đấy!” cô nàng mở to mắt kinh hãi. “Chúng ta bị tấn công rồi!”

43

TẬP KÍCH

“Làm cách nào chúng biết được nơi này cơ chứ?” Miyuki thốt lên khi chuông báo động được đóng lên khắp cả làng.

“Ai mà biết được?” Shiro cố tình liếc về phía Jack.

Jack cũng cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc lên sống lưng. *Không thể* là nó được. Rõ ràng bức thông điệp đã bị mã hóa cẩn thận, dù cho có rơi vào tay Lãnh chúa Akechi thì ông ta cũng đâu biết cách xử lí.

“Dù sao cũng là chuyện đã rồi,” Tenzen vừa nói vừa đá vào con đập cho nước tràn trở lại các khu ruộng.

“Nhưng tại sao lại là lúc này? Miyuki lên tiếng. “Giờ đang mùa thu hoạch cơ mà?”

“Đó chính là cái chúng muốn đấy. Mọi người không thể tập trung cảnh giác, hơn nữa lại mệt nhoài. Lãnh chúa Akechi đã cố tình chờ đến hôm nay.”

Đại đội võ sĩ giáp trụ sẵn sàng xuất hiện từ trong khu rừng, đi thành hàng thẳng dài đến tận chỗ đỉnh núi. Ai nấy đều lăm lăm trường kiếm sáng choang dưới ánh mặt trời, tiếng hô hào dậy đất, vang vọng xuống tận thung lũng bên dưới.

Lập tức có âm thanh đáp lại.

Jack sững sờ đứng ngây ra, ngay trên con đường chính lúc này là một toán lính thứ hai, nối đuôi nhau tựa một con rắn khổng lồ.

“Rõ ràng bọn họ đến không phải để chiêu hàng rồi,” Tenzen nhận xét. “Sẽ là một cuộc tử chiến đấy. Mọi người về lấy vũ khí đi. Shonin sẽ cần đến mọi sự viện trợ ở sân làng.”

Ngay lập tức cả nhóm đều rời đi, Jack chạy vội về nhà tổ sư gia. Đợt binh sĩ đầu tiên đã bắt đầu xuống dốc. Nhưng ngôi làng thiết kế dựa trên Địa tổ đã phát huy khả năng phòng ngự rất hiệu quả của

mình. Đường đi vừa thiếu thốn lại vừa chật hẹp khiến bọn chúng không thể tiến được nhanh. Một vài tên còn ngã chổng gọng, bộ giáp trụ nặng nề cũng làm chúng bị vướng víu không ít lần.

Jack kéo tung cánh cửa dẫn vào gian sàn đất. Tại phòng ăn, tổ sư gia đã lật một khoảng sàn lót lên, để lộ ra khá nhiều vũ khí được cất giấu bên dưới - kiếm, dao găm, phi tiêu, găng sắt, dây xích, và cả cung tên nữa. Suốt mấy tháng ở lại làng, Jack chỉ sống tại ngôi nhà này, ấy vậy mà nó chẳng hay biết gì đến ngăn chứa đồ bí mật ấy. Người khác nhìn vào chắc sẽ thấy vẻ sững sờ lộ rõ trên khuôn mặt nó lúc đó.

"Dù ta mong muốn điều tốt đẹp," Soke vừa nói vừa cầm một thanh trường kiếm *katana* lên. "Nhưng cũng sẵn sàng đối mặt với khó khăn tồi tệ nhất."

Nói đoạn ông cụ đặt vào tay Jack, tuốt vỏ kiếm để lộ phần thân đây răng cưa sắc nhọn. "Đây là thanh 'Phá Kích Kiếm'."

Jack còn chẳng dám nghĩ đến mức sát thương món này có thể gây ra.

"Cảm ơn tổ sư gia," nó trả lại ông cụ rồi đáp, "nhưng con sẽ dùng cặp song kiếm của mình ạ."

Soke gật đầu. "Cái gì quen thuộc vẫn hơn." Nói đoạn ông gom luôn Phá Kích Kiếm vào cùng những món vũ khí khác.

Hanzo xuất hiện với chiếc túi chất đầy phi tiêu trong tay. Thẳng nhóc ngược lên nhìn Jack với cặp mắt sợ hãi nhưng vẫn đầy lòng quyết tâm.

"Chúng đã vào đến làng chưa?" Hanzo hỏi.

"Vẫn chưa," Jack đáp, những mong giọng mình không bị lạc đi vì khiếp đảm.

Nó siết chặt vai Hanzo an ủi rồi nhanh chóng trở vào phòng ngủ lấy cặp trường đoản kiếm giắt vào thắt lưng chiếc quần làm nông. Dù không ăn mặc phù hợp mục đích chiến đấu, nhưng có cặp kiếm bên cạnh Jack cũng thấy tự tin hơn phần nào.

Túi hành trang của nó vẫn đặt tại góc phòng. Toàn bộ vật dụng cá nhân, cũng như cuốn *hải đồ*, thứ quan trọng nhất đều ở đó. Jack không thể để chúng lại. Nghĩ vậy nó khoác luôn lên vai rồi chạy ra

phòng bếp. Tổ sư gia cùng Hanzo đã chờ sẵn ngay trước gian nhà đất.

“Nhanh chân lên!” Ông cụ hồi thúc.

Lúc chạy qua ngăn cất giấu vũ khí, một ý tưởng bất ngờ lóe lên trong đầu Jack. Dù cho vật dụng bên trong có quan trọng đến đâu thì việc mang vác như thế này sẽ làm hạn chế ít nhiều khả năng chiến đấu. Nó quyết định cất luôn vào rồi chạy lại. Ít nhất như thế này cũng đảm bảo được an toàn cho cuốn *hải đồ*... nếu nó còn có thể quay trở lại.

Jack nhập hội cùng tổ sư gia và Hanzo ở sân nhà. Hàng võ sĩ đầu tiên đã vượt qua hàng rào làng và bắt đầu thâm nhập hệ thống đường đi chằng chịt bên trong, nhưng cũng gặp không ít rắc rối với những thửa ruộng ngập nước. Một đội nhẵn giả xung phong ra giao chiến, cố gắng câu giờ cho những người khác có thêm thời gian tụ tập ở sân làng.

Soke trao cho Jack một mớ vũ khí.

“Đi thôi,” ông ra lệnh, rồi quay lưng di chuyển với tốc độ đáng kinh ngạc.

Cả ba phóng trở ra đường chính. Các ninja khác cũng đang trên đường đến phòng hộ dinh trưởng làng. Phía trước, Jack nhận thấy đội binh lính thứ hai cũng đang tiến sát, tuy chỉ đi thành hàng ba do đường quá chật hẹp, cũng như phải liên tục chống đỡ đòn đánh lén từ nhóm nhỏ các ninja cản đường. Có điều, sẽ là cực kì khó đoán liệu Jack, Hanzo, và tổ sư gia có kịp đến sân làng trước bọn chúng hay không.

Bất thành linh đoàn võ sĩ nhào lên phía trước, nhẵn giả cuối cùng trong đội tiên phong đã bị hạ. Bây giờ là một cuộc đua thực sự về phía cánh cổng lớn bằng gỗ. Cố tăng tốc tối đa, Jack phóng nhanh lên đôi cùng Soke và Hanzo. Ngay phía sau họ là những tiếng la hét, tiếng bước chân rầm rập của những kẻ truy kích. Jack liếc mòng quay lại thì thấy ngay một tên đang vùng kiếm chuẩn bị xả xuống người nó.

Thế rồi có tia sáng bạc phóng xuyên qua Jack cắm phập vào cổ tay samurai nọ. Hẳn chỉ kịp thều thào rồi ngã lăn ra đất, máu tuôn

xối xả ra khỏi cổ họng. Từ phía cổng, Tenzen tiếp tục phóng phi tiêu về phía hàng dài các võ sĩ. Jack lao luôn vào trong cùng với những người cuối cùng trước khi cánh cửa được khóa chặt lại.

Binh lính áp sát chuyển sang phá rào. Tạm thời mọi chuyện vẫn nằm trong tầm kiểm soát, nhưng Jack biết đó chỉ là vấn đề thời gian.

"Cảm ơn đã cứu mạng," nó thở dốc nói với Tenzen lúc này đang cầm gậy gộc gia cố thêm cho cánh cổng.

"Cậu cũng sẽ làm như vậy thôi," Tenzen đáp, rồi lại tiếp tục giõn thêm, "nếu có thể bắn trúng mục tiêu đang di chuyển!"

"Phân phát vũ khí cho mọi người đi, Jack," tổ sư gia hướng dẫn trước lúc trở vào thông báo tình hình với trưởng làng.

Jack nhanh chóng chuyển số vũ khí ít ỏi cầm được trong tay, vô cùng buồn rầu khi nhận ra không có đến một nửa dân làng chạy được đến đây. Dù sao nó cũng được an ủi đôi chút khi nhận thấy Miyuki cũng nằm trong số người ở đây.

"Của cô đây," Jack giơ thanh Phá Kích Kiếm về phía Miyuki. "Có lẽ sẽ rất hợp đây."

Cô nàng đón lấy tuốt ngay ra, môi nở nụ cười rần rỏi. "Cảm ơn cậu, nhưng nếu muốn sống sót, chúng ta sẽ cần nhiều hơn một thanh Phá Kích Kiếm đây."

"Tôi từng trải qua tình thế tồi tệ hơn thế này rồi," Jack vừa nói vừa nghĩ đến trận Osaka, nơi nó đụng độ với quân Xích Quỷ.

"Thật thế à?" Miyuki đáp, nói đoạn phóng tầm mắt nhìn về phía khu ruộng - có lẽ đã sẵn sàng đối mặt với số phận.

Toàn bộ khu vực này đông nghịt binh sĩ, chúng dẫm nát hết cả chỗ lúa mấy ngày qua dân làng đã phải làm việc vất vả để thu hoạch. Những cuộc chống cự yếu ớt đều nhanh chóng bị dập tắt. Từ bốn phía, quân lính của Lãnh chúa Akechi tập trung về sân làng. Ước tính thì tỉ lệ giữa samurai và ninja có lẽ phải là mười chống một. Xuất trận với lực lượng hùng hậu thế này, rõ ràng ông ta muốn quét sạch toàn bộ ngôi làng ra khỏi mặt đất như đã từng tiết lộ.

Jack cũng không ngờ có ngày nó lại đứng bên chiến tuyến của các nhân giả chống lại lực lượng võ sĩ tấn công. Nó thầm nghĩ, *có khi*

đây là điểm dừng chân cuối cùng của mình cũng nên.

Lúc quân chủ lực tập trung chuẩn bị cho đợt tổng tấn công, Jack nhận thấy Lãnh chúa Akechi trên lưng ngựa. Ông ta vận bộ giáp cảnh, trông giống hệt như bức tranh treo trên tường ở nhà - có khác chẳng chỉ là lúc này vị chỉ huy uy mãnh lại đang đứng tít phía hậu quân, đốc thúc binh sĩ tiến lên phía trước.

Bên trong sân, trưởng làng cũng đốc sức động viên dân làng. Nam giới chia đều ra bốn góc trấn giữ, phụ nữ và trẻ em lui vào trú trong dinh dưới sự chỉ đạo của ông Momochi.

Jack cúi xuống nhìn Hanzo lúc này đang đứng ngay bên cạnh, tuy im lặng những ánh mắt đầy quyết tâm. "Em cũng nên đi đi," nó lên tiếng, ít nhất cũng còn hi vọng những người trong dinh sẽ may mắn được tha mạng.

Hanzo lắc đầu. "Em không sợ đâu," thằng nhóc vừa nói vừa rút thanh đoản kiếm giắt hông ra nói. "Đây chính là lí do em ngày đêm khổ luyện mà."

Jack chỉ biết mỉm cười. Thằng nhóc này vừa có trái tim ninja thuần khiết, lại sở hữu lòng dũng cảm quật cường của dân võ sĩ chính tông nữa.

Thế nhưng lúc chuẩn bị đối mặt với quân địch, nó lại không khỏi rùng mình hãi hùng, e rằng mấy bài hướng dẫn tay ngang của mình chẳng đủ để giúp Hanzo chống chọi với bọn lính chính quy trang bị hùng hậu. Jack chỉ biết cầu nguyện chuyện đó sẽ không xảy ra.

SÂN LÀNG

Jack vừa ngạc nhiên vừa nhẹ nhõm khi đợt tấn công đầu tiên của quân địch đã bị bật trở lại. Sân làng có địa thế cao, lại được che chắn bởi hồ nước bên cạnh nên rất phù hợp cho việc phòng thủ. Những ninja trang bị cung tên liên tục bắn về phía kỵ binh và những tên đang cố bơi qua hào nước bên ngoài. Kẻ nào qua được cũng phải đối mặt với hàng rào gai sắt nhọn. Chưa kể lớp phòng ngự giáo mác của các ninja bên trong.

Sĩ khí của quân Akechi còn phải nhận thêm một gáo nước lạnh nữa.

Jack đang tham gia phòng ngự góc phía đông thì chợt nghe Hanzo kêu lên, "Nhìn kia! Bọn chúng đang đánh nhau hay sao ấy!"

Jack sửng cả người, đúng vậy thật. Trong đội hình quân tấn công xuất hiện một chỗ cực kì lộn xộn, binh lính điên cuồng chém giết lẫn nhau, máu tuôn ra như suối.

Tenzen phá lên cười, nhưng ánh mắt lại chan chứa nỗi buồn thê lương.

"Là chú tôi, Ishibe và nhóm của ông ấy," anh ta nói bằng giọng tự hào. "Từ đầu họ đã cải trang làm võ sĩ trú ẩn trong nhà kho chờ thời cơ gây biến."

Đến giờ Jack mới hiểu. Đây chính là Phong tổ. "*Hành động của một ninja phải giống như làn gió vậy - cảm nhận được, nhưng không thấy được.*" Đây rõ ràng là một hành động tự sát. Bằng cách trà trộn chém giết bọn võ sĩ, Ishibe cùng băng hữu đã khiến chúng quay sang đánh loạn xạ lẫn nhau. Không thể phân biệt đâu là bạn, đâu là thù, tất cả đều chiến đấu với mong muốn giữ được cái mạng của mình trước.

Không khí náo loạn bắt đầu gây ra làn sóng nghi kỵ trong số các binh sĩ còn lại. Thế nhưng tướng lĩnh đã kịp trấn tĩnh tình hình, ổn định trật tự. Màn hỗn chiến nhanh chóng được dập tắt, những người giả mạo cũng bị lộ diện. Chỉ một ninja duy nhất sống sót. Ông ta phải chịu cảnh bị kéo lê ra phía trước cho cả làng cùng thấy.

"Chú Ishibe," Tenzen thốt lên.

Tên võ sĩ ép ông ấy phải quỳ gối xuống. Một lúc sau thì một trong số những tên tướng bước ra, rút trường kiếm chém bay đầu chú Ishibe.

"KHÔNG!" Tenzen rú lên.

Jack nắm chặt tay Tenzen lại, sợ rằng anh bạn của mình sẽ tìm cách lao ra quyết sống mái một phen với chúng mất.

Tay chỉ huy nhặt thủ cấp chú Ishibe giơ lên cao rồi chỉ kiếm về phía dân làng đang phòng thủ trong sân hô lớn, "CHÚNG MÀY RỒI CŨNG SẼ NHƯ THẾ!"

"*Cả người nữa!*" Tenzen hét lớn, chỉ một giây sau chiếc phi tiêu trong tay anh đã cắm thẳng vào mặt tên thủ ác.

Máu tuôn xối xả khỏi hốc mắt khiến hân như điên loạn, "TẤN CÔNG! TẤN CÔNG!"

Quân sĩ lập tức gõ kiếm, hô hào lấy tinh thần, rồi nhất loạt xông lên càn nát lớp phòng hộ. Cánh cửa gỗ mở tung trước sức tấn công quá mãnh liệt. Quân sĩ tràn vào trong sân đông nghịt, Jack cũng rút cả *hai* thanh kiếm của mình ra. Còn lúc nào cần đến tuyệt kĩ Nhị Thiên hơn thế này được nữa.

"Nhớ theo sát anh đấy, Hanzo!" nó quay sang nói với thằng bé.

"Mình sắp chết rồi phải không anh?" Hanzo đáp bằng giọng run run.

Jack không thích nói dối, nhưng cũng chẳng muốn thằng bé hết hi vọng. "Bộ em quên là *Tengu* không thể chết được à?"

Hanzo ngẩng đầu lên nhìn Jack, khuôn mặt hãi hùng càng làm nổi rõ lên độ tuổi thơ ngây. "Nhưng em có phải thiên cầu đâu."

"Thì đã có anh. Anh hứa sẽ lấy mạng mình ra bảo vệ em mà."

Tay lính đầu tiên vượt qua cổng nhanh chóng bị hạ gục. Nhưng cứ một tên nằm xuống thì lại có thêm hai tên khác xuất hiện. Các ninja càng lúc càng bị đẩy lùi về phía dinh thự. Đúng lúc này, tổ sư gia xuất hiện vung gậy và xích xông pha cứu viện. Dù tuổi đã cao nhưng kĩ năng thượng thừa của ông vẫn đủ để bất cứ tên nào cả gan lại gần đều phải bỏ mạng.

Một toán đi đường vòng xộc thẳng về phía Miyuki, Jack và Hanzo. Hai đứa lớn lập tức giơ cao kiếm sẵn sàng phòng vệ. Thế nhưng bọn này vừa vào đến tầm thì có tiếng phi tiêu xé gió bay trong không khí. Cùng lúc cả năm tên samurai đều trúng đòn.

Là nhất khí ngũ tiêu!

Bọn chúng ngã gục xuống đất la lối đau đớn.

Tenzen đưa tay nói với Hanzo. “Nửa đi!”

Thằng nhóc vội vàng móc trong túi ra thêm năm chiếc phi tiêu hình sao khác.

Bọn võ sĩ trúng đòn nhanh chóng được các ninja dùng kích kết liễu. Nhưng thằng lợi nhỏ nhoi này chẳng đủ làm thay đổi cục diện. Jack nhận ra khi phải trực chiến với võ sĩ thì các ninja hoàn toàn lép vế cả về số lượng lẫn chất lượng. Chỉ nhờ có lòng dũng cảm và quyết tâm tuyệt vời mới giúp họ tạm thời trì hoãn màn thảm sát sắp xảy ra.

Trưởng làng cùng vệ sĩ can trường chiến đấu trong bộ kimono đầy máu tươi. Từng người vệ sĩ ngã xuống dưới dưởng kiếm của các samurai, nhưng ông vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

Các cuộc chiến lớn nhỏ diễn ra khắp cả sân làng, tiếng gầm vang chiến trận giờ đây còn xen lẫn với cả tiếng thét đau đớn của những người bị thương và hấp hối. Một nhóm võ sĩ nữa vượt qua lớp phòng ngự. Dẫn đầu bọn này chính là tên chỉ huy đã giết chú Ishibe ban nãy, mặt hằn bê bết máu, một bên mắt giờ chỉ còn là một cái hốc dễ sợ. Bọn này xem ra điên cuồng xông lên chính là để quyết lấy mạng Tenzen.

“Dám làm mù mắt tao, tao sẽ cắt đầu mày!” tên chỉ huy gào rú rồi vung kiếm xông lên.

Tenzen phóng phi tiêu về phía hắn, nhưng lần này tay võ sĩ đã có sự phòng bị. Hắn dễ dàng dùng *katana* gạt phắt đi rồi tiếp tục xộc thẳng đến.

Tenzen vội vàng rút đoản đao cố bảo toàn mạng mình.

Jack và Miyuki vội vàng chạy đến giúp, nhưng bọn thuộc hạ của hắn đã chặn đường hai đứa lại, buộc Tenzen vào thế một thân một mình. Một mình Jack đấu với hai tên samurai. Đúng lúc này thì Hanzo nhận thấy tổ sư gia đã bị bao vây bởi rất đông binh sĩ. Ông ngã quỵ xuống đất với vết thương rất sâu ở đùi.

"Ông ơi!" Hanzo gào lên, giơ cao kiếm chạy đến trợ chiến.

"ĐỪNG!" Jack cố cản lại nhưng đã quá muộn. Thăng bé không còn nằm trong tầm tay của nó nữa.

Khoảnh khoắc phân tâm này khiến Jack bị đường kiếm của kẻ địch lướt qua tay. Tuy chỉ là vết thương nhẹ, nhưng lại làm trỗi dậy ý chí chiến đấu của nó. Jack phóng cước đá mạnh vào ngực tên đầu tiên rồi ngay lập tức chém mạnh vào đầu gối tên còn lại. Nó nhanh chóng vượt qua hai tên này, định trở ra chỗ Hanzo. Nhưng bất ngờ có tay võ sĩ to như trâu, đầu đeo mặt nạ vàng nhe hàm răng đen chặn ngay đường.

"Thăng võ sĩ ngoại quốc khét tiếng đây rồi!" hắn gầm lên khoái trá. "Mày sẽ là phần thưởng của tao!"

Tên này sử dụng trường quyền *nagamaki*, món vũ khí lợi hại có phần lưỡi dài ngang trường kiếm, và phần chuôi ngoại cỡ.

Jack chỉ vừa kịp tránh đòn đâm tới, và suýt chút nữa đã dính cú phạt ngang nổi ngay sau đó. Nó gạt đỡ rồi định tung cú chém ngang ngực để phản đòn. Nhưng tên võ sĩ vẫn nằm ngoài tầm với. Chuôi kiếm dài khiến hắn giữ khoảng cách khá xa. Liên tục bị đẩy lùi bởi những đòn phạt ngang, Jack vô tình giẫm phải xác một nhắt giả ngã lẫn ra mặt đất đầm máu.

Nó ngay lập tức bật dậy theo bản năng, nhưng tên võ sĩ đã kịp lợi dụng tình thế phóng thẳng kiếm tới tim Jack. Không còn đủ thời gian để tránh đòn nữa. Jack đã định nhắm mắt chờ chết thì bất chợt một thanh kiếm đầy răng cưa chém xuống phần chuôi cây *nagamaki* và cả bàn tay trái của tên võ sĩ - khiến chúng đứt lìa.

Hắn giơ mẫu tay cụt lên vừa nhìn, còn chưa kịp rống lên đã ăn trọn một mũi tên vào cuống họng ngã gục, giấy đành đập dưới chân Jack.

“Đi thôi,” Miyuki vừa nói vừa kéo tay Jack về phía dinh trưởng làng. Bản thân cô cũng bị thương, máu chảy đỏ cả cánh tay.

“Nhưng còn Hanzo!” Jack phản đối. “Cả tổ sư gia nữa!”

Lúc này quân sĩ của Lãnh chúa Akechi đã tràn qua hàng rào, bốn bề xông đến lấn áp số ninja ít ỏi còn lại. Biển người quá đông khiến Hanzo và Soke hoàn toàn mất bóng.

“Quá muộn rồi!” Miyuki cản lại, nói đoạn tiếp tục kéo nó vào nhà, nơi vẫn còn một nhóm ninja đang anh dũng chiến đấu. Cô khó nhọc lôi theo Jack đến chỗ phòng khách. Lúc hai đứa tới được chỗ cái bụi trưởng làng thường ngồi thì hai tên võ sĩ cũng xông vào phòng từ lối đi bên trái, một tên đeo mặt nạ mũi kết màu đỏ, tên còn lại đội mũ sừng trâu.

“Cuối cùng tao cũng bắt được mày rồi!” tên đội mũ gào lên.

Jack không thể tin vào mắt mình nữa, trước mặt nó chính là tên võ sĩ rìa cụt, chân mày rậm ở quán ăn tại Shono ngày trước.

“Lần này đừng hòng chạy thoát, thẳng ngoại quốc,” hắn vung trường kiếm xông tới.

Jack và Miyuki đứng cạnh nhau, vũ khí trong tay, sẵn sàng chiến đấu.

Miyuki nhìn Jack nói lời cuối cùng. “Quyết tử!”

LỬA THIÊU DINH TRƯỞNG LÀNG

Hai tên võ sĩ cùng tiến về phía họ. Bỗng nhiên tên đeo mặt nạ tấn công thủ lĩnh của mình bằng một đòn chặt cổ cực nhanh khiến hắn bất tỉnh lăn ra sàn.

“Bất Động Quyền?” Miyuki thốt lên kinh ngạc, phần nhiều bởi kĩ năng vừa được thi triển hơn là tình huống bất ngờ mới xảy ra.

Tên võ sĩ cứu tinh kéo mặt nạ để lộ ra khuôn mặt nữ tính. Mái tóc dài đã bị mũ giáp che đi, nhưng cặp mắt bán nguyệt đen láy cùng đôi môi màu cánh hồng thì không thể lẫn đi đâu được.

“Akiko!” Jack reo lên vừa mừng vừa kinh ngạc.

Nó vội vàng phóng đến ôm lấy cô bé. Trong khoảnh khắc đó tựa như toàn bộ bãi chiến trường đã biến mất, nhường lại chỗ cho khung cảnh ngày còn ở Toba.

“*Mãi mãi bên nhau,*” Akiko thì thầm vào tai rồi cũng vòng tay ôm Jack.

“Cậu *biết* samurai này ư?” Miyuki lên tiếng chắt vất, vũ khí vẫn ở tư thế sẵn sàng.

“Cô ấy là Akiko,” Jack nói cứ như thể như vậy là giải thích được tất cả mọi điều. “Bạn thân nhất của tôi.”

Akiko lịch thiệp cúi đầu, nhưng vẫn theo sát cử động của Miyuki.

“Không có thời gian cho mấy nghi lễ đó đâu,” nữ ninja đáp qua loa. “Mau ra khỏi đây thôi.”

Hai cô gái lộ rõ vẻ nghi ngờ lẫn nhau. Đến Jack cũng thoáng ngờ vực không biết Akiko, vốn là một võ sĩ, có đem tung tích ngôi làng tiết lộ cho Lãnh chúa Akechi biết không. Nhưng rồi nó nhanh chóng lấy lại lòng tin tưởng tuyệt đối. Akiko sẽ chẳng dại gì mạo hiểm đến tính mạng em trai bằng một cuộc tấn công tổng lực như vậy.

“Tôi có thể bắt cô làm tù binh,” Akiko nhìn lướt qua thân thể mảnh khảnh của Miyuki. Rồi quay lại nhìn thẳng vào mắt Jack tiếp tục nói, “Như cách thầy Kyuzo từng làm hồi còn ở thành Osaka.”

Miyuki lập tức gạt phắt đi. “Thà chết tôi cũng *không* để mình trở thành tù binh của bọn võ sĩ.”

“Không được đâu, Akiko à,” Jack đáp. “Mục đích của Lãnh chúa Akechi là tàn sát tất cả ninja. Và *đương nhiên* ông ta cũng không đời nào tha mạng cho tớ.”

“Bọn mình không thể vượt vòng vây của hàng nghìn võ sĩ ngoài kia được,” Akiko phản biện.

“Chả việc gì phải làm thế,” Miyuki cắt ngang.

Jack tự hỏi liệu cô nàng đang nghĩ gì trong đầu. Giả trang làm samurai là không thể khả thi rồi. Ba đứa giờ bị giam trong dinh, chỉ có hai bộ giáp trụ, hơn nữa quân đội Akechi rất cảnh giác với các kĩ thuật hóa trang của ninja.

“Cậu thật sự tin tưởng cô ta ư?” Miyuki hỏi vặn Jack.

“Bằng cả tính mạng này,” nó nhanh chóng đáp.

“Thế thì được,” cô nàng cất kiếm nói. “Đi theo tôi.”

Nói đoạn bước lên tấm bậc. Âm thanh chiến trận mỗi lúc càng gần hơn. Bất thành lình có bóng người nhảy vào trong phòng.

“Tenzen!” Jack thở phào nhẹ nhõm, nó cứ ngỡ anh ta đã bỏ mạng bên ngoài rồi.

Con trai Shonin ngập trong máu tươi, mệt lả người, trán bị cắt khá sâu. Ngay khi nhìn thấy Akiko, anh lập tức nhắm bắn tấm phi tiêu cuối cùng của mình.

“ĐỪNG!” Jack thét lên nhảy vào chặn giữa. “Cô ấy ở phe mình mà.”

Tenzen nhìn Jack vẻ ngờ vực, nhưng rồi cũng ngưng thủ thế khi thấy Miyuki gạt đầu xác định.

“Trưởng làng đâu rồi?” Miyuki gấp gáp hỏi.

“Không biết nữa,” Tenzen vừa ấn tay vào vết thương cầm máu vừa bối rối đáp. “Lúc nãy tôi làm mù nốt mắt còn lại của tên chỉ huy, rồi

cha chặt đầu hẳn rửa hận cho chú. Nhưng sau đó chẳng thấy ông ấy đâu nữa. Ngoài kia bây giờ cực kì hỗn loạn.”

“Còn tổ sư gia và Hanzo?” Jack vội vàng hỏi.

Tenzen tập tễnh bước đến đặt tay lên vai Jack, nửa an ủi nửa ủng hộ. “Xin lỗi. Tôi cũng chẳng thấy họ đâu cả.”

“Chúng ta phải đi thôi,” Miyuki hồi thúc.

Đúng lúc này thì bác thợ rèn Kajiya cũng chạy vào. “Bọn chúng châm lửa đốt dinh thự rồi!” ông la lên báo động.

Từ phía sau, Shiro và hai môn sinh khác, Kanjo cùng Kato, xuất hiện với khuôn mặt cực kì hoang mang. Khói đã bắt đầu bốc từ hành lang vào phòng khách.

“Càng tốt,” Miyuki đáp khiến mọi người không khỏi sửng sờ. “Chúng sẽ khó phát hiện ra hơn.”

Cô đẩy chỗ tường treo tranh chim bói cá. Thì ra đằng sau còn có ẩn chứa một lối đi bí mật. Jack há hốc mồm dù vẫn biết lẽ ra mình không nên kinh ngạc, đây vốn là nhà trù môn ninja cơ mà.

“Nữ võ sĩ này là ai?” Kajiya lên tiếng hỏi sau khi Miyuki đã khuất vào mật đạo.

“Một người bạn của Jack,” Tenzen đáp rồi cũng lết theo sau Miyuki. “Nghe nói cô ấy ở phe mình.”

Kajiya trừng mắt nhìn Akiko. “Chọn đúng ngày ghé thăm nhỉ?” ông vừa đẩy cô bé cùng Jack lên trước vừa nói.

Lối đi này dẫn đến cánh cửa thông vào một căn phòng nhỏ, chỉ vừa đủ chỗ cho tám người chui vào.

“Chúng ta chết cháy ở đây mất!” Akiko bình luận.

“Tránh ra nào,” Miyuki đẩy cô bé sang một bên.

Nói đoạn cúi xuống dỡ cánh cửa giấy lên, lật một ô sàn nhà để lộ lối thoát hiểm bí mật.

Giờ thì Jack thật sự bị bất ngờ.

“Đi thôi!” Miyuki ra hiệu trong lúc âm thanh lửa cháy đã ở ngay trên đầu. “Kajiya, bác đi trước dẫn đường nhé.”

Người thợ rèn nhanh chóng nháy vào lỗ, theo sau đó là Tenzen cùng những môn sinh khác. Miyuki tránh sang bên cúi đầu nói với

Akiko. "Mời cô võ sĩ xuống trước."

"Cảm ơn nhé," Akiko đáp, cũng lịch thiệp không kém.

"Đến cậu đây. Jack," cô nàng tiếp tục. "Tôi sẽ bọc hậu cho."

Jack nhảy vào một lối đi chật hẹp thông ra ngoài dinh thự. Mặt sàn tuy lát bằng gỗ nhưng tường và trần đều là đất và đá được định hình bởi nhiều tấm xà. Nó phải ngồi xổm nhích từng chút mới có thể di chuyển được. Đi xa hơn một chút, Jack bắt đầu nhìn thấy ánh sáng lờ mờ từ ngọn nến của bác Kajiya và nghe tiếng nước chảy. Còn phía sau chỉ một màu tối mịt. Lúc này Miyuki đã cho đóng cửa chặn đường lại.

"Nhanh nào," cô thì thầm, "và nhớ giữ yên lặng đây, chỗ này ngay ở dưới giếng nước thôi."

Họ tiếp tục di chuyển đến cuối con đường dốc rồi bước vào mặt nước. Jack bị ngập đến quá hông, cái lạnh lập tức khiến nó rùng mình, nhưng chỉ ít thì giờ cũng đã được đứng thẳng. Bước đi trong con đường tối tăm, Jack nghe thấy tiếng reo hò thẳng trợn của quân Lãnh chúa Akechi vọng xuống.

"Kết thúc rồi," Miyuki thều thào nói.

Jack quay lại thì thấy khuôn mặt cô đã tái nhợt, dòng nước mắt lăn dài trên gò má. Một lần nữa, cuộc đời Miyuki lại bị samurai phá nát.

Họ vẫn tiếp tục đi theo con đường dốc dần lên. Dòng nước bắt đầu chảy khá mạnh, âm thanh vọng đến từ trong bóng tối.

"Bọn mình đang ở đâu vậy?" Jack thì thầm hỏi.

"Ngay dưới một ngọn núi," Miyuki đáp. "Trường làng tìm được dòng suối ngầm này hồi làng đào giếng nước."

"Sao mọi người không cùng thoát thân luôn?"

"Lối đi này chỉ tiết lộ cho một số lượng ninja rất hạn chế. Lúc này chúng ta cầm cự ở sân làng cũng là để phụ nữ và trẻ em có thời gian chạy trước. Shonin đã thề sẽ không để bọn võ sĩ động đến họ như lần những trước nữa."

Jack thán phục tài trí và lòng hi sinh cao cả của vị lãnh đạo. Ban này Lãnh chúa Akechi cùng quân đội của hắn đã nhìn thấy mọi

người chạy vào sân làng. Với việc ninja bị tận diệt, dinh trưởng làng chỉ còn là đồng tro tàn, hẳn nhất định sẽ cho rằng mọi thứ đều đã bị quét sạch.

Miyuki thở dài. "Tiếc là không đủ lâu để cứu được Shonin, Soke, cũng như các vị trưởng tộc."

Cả Hanzo nữa, Jack tuyệt vọng. Nó biết phải nói với Akiko về mất mát này như thế nào đây?

"Mình đi tiếp th..."

Bỗng dưng Miyuki im bật nghe ngóng. Âm thanh chân người đi trong nước tiến rất nhanh từ phía sau.

"Mau lên!" Miyuki thất kinh.

Hai đứa bèn tăng tốc chạy vào khe đá. Đường dốc khiến họ buộc phải đương đầu với sức cản từ dòng chảy. Tenzen đuối sức trượt chân sượt qua chỗ Akiko. Nhưng cô bé đã nhanh chóng nắm lấy anh ta vừa kịp giữ lại. Sau khi lấy lại thăng bằng, Tenzen gật đầu cảm kích, trong bụng không khỏi ngạc nhiên trước phản xạ cùng sức mạnh vượt khác xa vóc dáng của cô bé, dẫu vậy anh vẫn im lặng bước đi.

Đến cuối đường, bác Kajira nhảy lên chiếc thang thông lên con đường hầm bằng gỗ. Lần lượt từng người một vượt qua cửa. Jack cùng những người khác xuất hiện ngay sau pho tượng Phật ở ngôi chùa đầu làng. Miyuki lên sau cùng, rút sẵn thanh Phá Kích Kiếm sẵn sàng chém kẻ truy bắt. Từ trong bóng tối, một lưỡi gươm đỏ rực máu tươi dần hiện ra.

CHÍN NHÂN GIẢ

Khuôn mặt đen sạm đi vì khói của chú Zenjubo xuất hiện, mắt ông nheo lại khi nhìn thấy Akiko. "Tù binh à?"

"Không, đồng minh đây," Miyuki đáp, mặc dù nói vậy nhưng nét mặt cô vẫn tỏ rõ sự thù địch.

"Còn ai khác sống sót nữa không ạ?" Tenzen hỏi. "Ông Momochi đâu? *Cha* tôi đâu?"

Chú Zenjubo chỉ lắc đầu.

Đau đớn cùng cực, Tenzen lập tức chạy ra khỏi chùa, Miyuki vội vã phóng theo sau. Chú Zenjubo gật đầu ra hiệu bảo mọi người cứ việc ra, riêng bản thân thì ở lại đóng cửa hầm.

Ngoại trừ Miyuki đỡ Tenzen ở phía cầu thang, những người còn lại tập trung ngay trước chùa sững sờ nhìn khung cảnh tan hoang dưới thung lũng. Một cột khói đen ngòm bốc lên từ đám cháy ở dinh trưởng làng, cao vút đến tận bầu trời xanh bên trên. Bọn võ sĩ đứng đầy làng như một đám ong bắp cày hung hãn, ngay dưới chân chúng là xác bạn bè, gia đình của những ninja nằm vất vưởng trên cát bụi. Chứng kiến cảnh Lãnh chúa Akechi xua quân vào từng nhà xối tung lên lục soát. Jack càng thêm đau đớn khôn nguôi. Nó đã mất tổ sư gia và Hanzo, giờ lại sắp mất nốt cuốn *hải đồ*.

Nhận thấy tâm trạng thống khổ của Jack, Akiko bèn nhẹ nhàng kéo tay nó sang một bên. "Sao cậu lại đến *đây*? Còn trở thành *ninja* nữa?"

"Chuyện dài lắm," Jack thở dài. "Lúc đến Shono tớ đụng độ với quan quân, may nhờ có Soke, tổ sư gia trong làng cứu giúp, mới may mắn thoát được."

Akiko nhìn nó vẻ ngờ vực. "Nhưng bọn họ là kẻ thù của chúng ta mà!"

“Con ếch ngồi trong giếng sẽ không bao giờ thấy được biển lớn,” Jack đáp.

“*Cậu* trở thành thầy Yamada từ khi nào vậy?” Akiko lắc đầu khó hiểu.

“Họ không giống như những gì *cậu* nghĩ đâu.”

“Tớ hiểu điều đó rõ hơn bất kì võ sĩ nào khác,” cô bé nói ngay. “Bởi lẽ chính bản thân tớ cũng từng tập nhẫn thuật. Nhưng chính vì vậy nên lại càng thêm lí do để *không* tin tưởng bọn họ.”

Nói đoạn Akiko nhìn thẳng vào mắt Jack. “*Cậu* đã thay đổi rồi.”

“Có lẽ,” nó thừa nhận. Nhưng rồi liền nở nụ cười ấm áp nói thêm vào, “Chỉ cần *cậu* vẫn như xưa là được rồi.”

Cô bé cũng mỉm cười ngọt ngào. “Dù sao *cậu* vẫn giữ cặp kiếm của cha tớ bên người. Trong mắt tớ, Jack Fletcher sẽ *mãi mãi* là một võ sĩ chân chính.”

Hai đứa đứng đó khá lâu trong im lặng, mừng rỡ vì được gặp gỡ nhau lần nữa.

Cuối cùng Jack bèn lên tiếng trước. “Cứ tưởng đâu bức thông điệp không đến được chỗ *cậu* chứ.”

“Tớ đã cố gắng đến nơi nhanh nhất có thể. Người thương gia *cậu* nhờ chuyển thư bị kẹt lại khá lâu ở Kameyama. Lúc đến nơi anh ta đã xin lỗi rất nhiều. Rồi sau đó tớ còn phải giải mã thông điệp. Núi rừng Iga thật không khác gì mê cung, khu vực nào cũng giống khu vực nào. Tìm không thấy làng tớ đành về lại Maruyama. Tại đây biết được tin Lãnh chúa Akechi chuẩn bị xuất quân tấn công ninja, dân làng cũng nhắc đến sự xuất hiện của một người nước ngoài... ninja ngoại quốc.”

Nói đoạn cô bé nhướn mày hóm hỉnh.

“Nghe nói có treo thưởng lớn cơ mà, tớ cũng phải tòng quân đi bắt chứ.”

“May mà người tìm thấy tớ lại là *cậu*!” Jack đáp. “Nhưng tiếc là sẽ không có phần thưởng nào đâu nha.”

Bất chợt Akiko trở nên nghiêm túc. “Trong thông điệp *cậu* có nhắc đến tung tích Kiyoshi. Thằng bé đâu rồi?”

Jack thậm chí không dám nhìn vào mắt Akiko, mà chỉ khẽ lắc đầu.

"Hanzo... người tố nghi ngờ chính là Kiyoshi, kiên quyết không chịu rời đi trước." Jack nhìn về phía thung lũng tỏa khói mịt mờ, một nỗi buồn mênh mang xâm chiếm con tim. "Tớ đã cố gắng che chở, nhưng giữa lúc căng thẳng nó đã chạy đi cứu ông nuôi của mình. Kiyoshi là một đứa trẻ dũng cảm. Nhưng tớ e rằng thằng bé... chết rồi."

Akiko ngập tràn trong đau đớn, mặt tái nhợt đi, hi vọng cuối cùng đã chính thức bị dập tắt. Jack vội đưa tay giữ chặt vai cô bé.

"Tớ đã đến quá muộn..." Akiko gục vào ngực Jack bật khóc nức nở.

Miyuki liếc nhìn về phía họ, cô nàng lập tức quay đi khi thấy ánh mắt của Jack.

Phút bi thảm của họ tạm gác lại khi Danjo bỗng đứng la lớn, "Nhìn kìa, hình như chúng bắt tù binh thì phải!"

Đoạn chỉ tay xuống thung lũng, nơi Lãnh chúa Akechi đang dẫn đầu đoàn võ sĩ thẳng trận trở về. Một hàng ninja xấu số bị dắt theo phía sau. Số lượng tù binh không đông lắm, chỉ vào khoảng hai mươi người.

Jack thoáng vui mừng khi nghĩ đến khả năng Hanzo cũng là một trong số này. Nhưng rồi ngay lập tức thấy lạnh sống lưng.

"Lãnh chúa Akechi đã thề sẽ quét sạch tất cả. Vậy thì hẳn còn bắt tù binh về làm gì?"

"Tra tấn," chú Zenjubo nói giọng chua xót.

"Nhưng họ thẳng rồi mà!" Jack thốt lên.

"Ông ta muốn khai thác vị trí các nhẵn tộc khác trong vùng," Tenzen đứng thẳng dậy giải thích.

Zenjubo bèn quay về anh ta lên tiếng hỏi. "Mắt cậu tinh hơn tôi. Nhìn xem có những ai trong số đó vậy?"

Tenzen bèn nhíu mày quan sát, khuôn mặt anh nhanh chóng chuyển từ vẻ chán nản sang vui mừng. "Cha tôi cùng ông Momochi đứng ngay đầu hàng!" Tenzen reo lên. "Và phía sau còn có cả tổ sư gia nữa."

Jack cố gắng xác định vị trí của họ. Thế rồi nó thấy cái đầu trọc hều của tổ sư gia ở phía cuối hàng. Ngay bên cạnh, một bóng người nhỏ bé đang đỡ ông cụ lết đi.

"*Hanzo vẫn còn sống,*" Jack thở hắt, vội vàng quay sang nhìn Akiko hoan hỉ.

Nhưng niềm vui ngắn chẳng tày gang, bởi lẽ hai đứa nhanh chóng nhận ra điều gì đang đón chờ thằng bé ở phía trước. Jack thấy lợm cuống hòng khi nghĩ đến việc Hanzo bị bắt vào khu vườn địa ngục của tên Gemnan, một nơi đầy rẫy hầm hố, cây treo móc, tre mọc tua tủa, nổi nước sôi, rồi cả cây thập tự.

"Chúng ta *phải* cứu họ ngay mới được!" Jack lên tiếng.

Shiro, người từ đầu đến giờ vẫn yên lặng, bỗng nhiên cất giọng cười khinh miệt. "Có mỗi *tám* người ở đây thôi. Làm được cái gì cơ chứ?"

"Chín đấy," Akiko chữa lại.

"Cô thành ninja từ hồi nào vậy?" Miyuki bật lại.

"Tôi từng luyện qua nhẫn thuật rồi."

"Vậy ra là gian tế!"

"Phải vào hang cọp mới bắt được cọp con."

Miyuki nhìn Akiko bằng ánh mắt hình viên đạn. "Tại sao cô lại phải quan tâm chuyện của chúng tôi?"

"Nhiều hơn cô biết là được rồi!" Akiko gắt, sự nôn nóng khiến cô bé mất đi sự bình tĩnh thường thấy.

"Chả tin được," Miyuki vẫn quyết cãi lại. "Bọn võ sĩ làm gì có lòng tốt."

"Còn các người thì..."

"Thôi đủ rồi!" Tenzen bất ngờ xen vào giữa đứng ra giải quyết tình hình. "Tranh cãi chẳng giúp ích được gì đâu."

"Vấn đề là vẫn không thể hiểu nổi tại sao *cô ta* lại có mặt ở đây kìa," Miyuki liếc nhìn Akiko qua vai Tenzen.

"Chắc thằng Jack nó đưa thư đấy," Shiro nheo mắt ngờ vực.

Mọi người kinh hãi quay về phía Jack.

"Thật vậy không?" Tenzen chất vấn.

Jack gật đầu, cực kì xấu hổ khi chuyện lại bại lộ theo cách này. “Chính tôi đã gọi Akiko đến đây.”

“Cuối cùng cậu vẫn phản bội bọn tôi sao!” Miyuki rít lên.

“KHÔNG! Thông điệp đã được mã hóa kĩ càng rồi. Hơn nữa Lãnh chúa Akechi đâu biết gì đến sự hiện diện của nó. Làm sao ông ta tìm ra được,” Jack giải bày. “Akiko chỉ đóng giả theo quan quân đến đây thôi. Cô ấy tuyệt đối *không bao giờ* tiết lộ địa điểm ngôi làng.”

“Dựa vào đâu để bọn tôi có thể tin cậu?” Tenzen nói.

“Vì Hanzo chính là đứa em trai bị thất lạc của Akiko.”

Mọi người chết lặng trước tiết lộ đầy bất ngờ này.

Tenzen quan sát Akiko, cân nhắc xem liệu đây có phải là sự thật, và nữ võ sĩ lạ mặt có đáng tin tưởng hay không.

“Đó chính là lí do tôi buộc phải quan tâm,” Akiko nói bằng giọng mãnh liệt.

“Nhưng cô mang thân phận võ sĩ,” Miyuki hằn học gắt. “Còn Hanzo, nó là ninja cơ mà.”

Akiko không hề nao núng. “Em trai tôi, Kiyoshi đã bị Độc Nhãn Long bắt cóc mang về vùng Iga giao cho các ninja chăm sóc. Dù chỉ có một chút cơ hội Hanzo đích thực là Kiyoshi thì tôi cũng sẵn sàng lấy mạng ra cứu nó!”

“Nữ võ sĩ này còn nhiệt huyết hơn cả lò rèn của tôi ấy chứ,” bác Kajiya lên tiếng từ phía bậc thang dẫn lên chùa. “Nếu muốn cứu trưởng làng và những người khác, chúng ta sẽ cần đến cô ta đây.”

Chú Zenjubo cũng lẩm bẩm đồng tình.

“Thế thì được,” Tenzen cúi đầu thi lễ với Akiko. “Một võ sĩ sẽ giúp ích rất nhiều cho hành trình sắp tới.”

“Bộ mấy người định tấn công quân đội Lãnh chúa Akechi thật đấy hả?” Shiro tròn xoe mắt ngạc nhiên thốt lên.

“Tôi biết lợi thế nằm hoàn toàn trong tay kẻ địch,” Tenzen đáp. “Nhưng giới *shinobi* đã từng đương đầu với con trai Nobunaga, mối hiểm họa còn to lớn hơn nhiều - và vẫn chiến thắng cơ mà.”

Nói đoạn anh đưa mắt nhìn từng người một để đánh giá lòng quyết tâm của họ. Jack chợt nhận thấy vẻ quyết đoán và cực kì

thuyết phục của trưởng làng qua đôi mắt con trai ông. Không gặp chút phản đối nào, Tenzen đã mặc nhiên trở thành thủ lĩnh của nhóm. Bởi lẽ anh ta là người duy nhất đứng lên đối đầu thử thách.

“Hãy nhớ kĩ rằng lần này chúng ta không chỉ đơn thuần đi cứu người,” Tenzen tiếp tục khơi gợi tinh thần chiến đấu cho cả nhóm. “Mà còn nhằm khôi phục nhần tộc, mang về kho tri thức Shonin và Soke nắm giữ. Nếu tiếp cận bằng ưu điểm của mình - khéo léo, chứ không phải sức mạnh, nhất định chúng ta sẽ chiến thắng.”

CON SỐ XUI XẼO

"*Như thế này* thì làm gì có cửa cơ chứ," câu nói của Shiro khiến tất cả buộc phải đánh giá lại tình hình.

Ngoại trừ Akiko, những người còn lại đều đã te tua trong bộ quần áo làm ruộng rách rưới, hôi tanh mùi máu, vũ khí vô cùng hạn chế. Chỉ nhìn thôi cũng thấy đây không phải là sự chuẩn bị cần thiết cho bất kì loại nhiệm vụ nào rồi.

"Cậu nói đúng," Tenzen lo lắng. "Chúng ta phải về làng tìm lương thực và trang bị thôi."

Nói đoạn anh phóng tầm mắt nhìn xuống thung lũng, nơi bọn võ sĩ vẫn đang lùng sục từng ngôi nhà tìm kiếm ninja để tận diệt. "Sẽ rất nguy hiểm đấy. Có ai xung phong không?"

Jack đã định giơ tay hòng nhân cơ hội này tìm cuốn *hải đồ*, nhưng Miyuki đã cắt ngang nó. "Có lòng tin là được," cô nàng vừa nói vừa quay vào ngôi chùa. Những người còn lại cũng bước theo, tuy ai nấy đều cau mày khó hiểu.

Bên trong, Miyuki cúi xuống lạy trước pho tượng Phật Tổ rồi nhích đến ấn cả hai tay vào phần sàn gỗ. Một tiếng kịch phát ra, kéo theo sau là ngăn chứa đồ bí mật lộ diện. Miyuki nhặt từ đó lên một vài bộ quần áo ninja bó sát màu đen.

"Sao *chỉ* mình cháu biết chỗ này vậy?" bác thợ rèn Kajiya sững sốt.

"Một lần đến viếng mộ cha mẹ cháu vô tình nhìn thấy tổ sư gia kiểm tra chúng," Miyuki giải thích, nói đoạn phát quần áo cho mọi người, chỉ trừ Akiko. "Xin lỗi, hết rồi."

"Không sao, tôi chuẩn bị sẵn rồi," Akiko lịch thiệp mỉm cười.

"Vẫn chưa có vũ khí," Shiro lên tiếng.

Miyuki tròn mắt nạt lại. "Sao cậu cứ căn nhắc hoài vậy hả? Nhiều lúc tôi *ngghi ngờ* tư cách ninja của cậu lắm đấy nhé."

Nói đoạn bỏ ra ngoài khu mộ, mặc kệ Shiro chống chế phía sau.

"Nhưng... đây là bia tưởng niệm gia đình cậu mà?" Tenzen hỏi.

Miyuki gật đầu, "Cậu đọc lời chú trên đó là hiểu thôi."

Tenzen nhoẻn miệng cười rút dao găm hăng hái đào đất.

"Trên đó viết gì vậy?" Jack thì thầm nói với Akiko.

"Mong muốn điều tốt, phòng bị điều xấu."

Giờ thì Jack cũng mỉm cười cúi xuống giúp Tenzen.

Hai người tiếp tục đào bới cho đến khi nhìn thấy một chiếc hộp gỗ sơn đen khá to. Mở nắp ra, bên trong là một loạt vũ khí và trang bị được lựa chọn kĩ càng. Hai thanh đoản đao *ninjatō*, bốn đôi găng sắt cùng dép gai, túi đựng đinh ám khí, khá nhiều phi tiêu các loại, hai bộ dây trèo tường, một ống thổi độc châm, dây sắt móc lưỡi hái, cùng vài túi thuốc nổ.

Miyuki cúi xuống lấy ống thổi lên. "Dù cha mẹ đã yên nghỉ, nhưng con sẽ báo thù cho cha mẹ."

Các vũ khí khác lần lượt được phân phát, mọi người nhanh chóng chỉnh trang chuẩn bị cho nhiệm vụ sắp tới. Lúc Jack khoác áo vào thì vết cắt trên tay nó lại hở miệng.

"Để tớ buộc lại cho," Akiko vừa cất giáp vào bao vừa nói.

Jack ngồi xuống chỗ bậc thềm, để yên cho cô bé rửa sạch và buộc chặt lại bằng lớp vải xé ra từ những tấm áo làm đồng bị vứt bỏ. Chợt nó thấy nhớ cảm giác ấm áp khi ở bên Akiko biết chừng nào. Thật ngu xuẩn khi từ bỏ những tháng ngày hạnh phúc ở Toba. Nhưng liệu còn có sự lựa chọn nào khác khi đại tướng quân đã ra lệnh xua đuổi người nước ngoài, đưa em gái lại đang sống một thân một mình nơi quê nhà xa xôi? Nếu tình thế *khác* đi đôi chút, có lẽ nó đã làm theo tiếng gọi của con tim rồi.

"Ồn rồi đấy," Akiko mỉm cười.

"Cảm ơn cậu," Jack đáp ngắn gọn, mặc dù trong lòng còn rất nhiều điều muốn nói. Nhìn ánh mắt của Akiko lúc này, nó đoán

chừng cô bé cũng vậy, thế nhưng cả hai đều hiểu đây không phải là thời điểm, cũng như không gian thích hợp cho chuyện đó.

“Thôi tớ chuẩn bị đây,” Jack lầm bầm.

Đúng lúc đó thì Miyuki bước tới. Cô nàng lạnh lùng đưa mắt liếc nhìn Jack, rồi hướng sang Akiko.

“Tenzen này, cậu *thật sự* muốn cho cô ta đi theo hay sao? Chín là một con số xui xẻo. Không biết chừng cả đoàn sẽ bị ám đấy.”

“Miyuki,” Tenzen tinh ý dắt cô nàng đi khỏi đó, “nữ võ sĩ này rất có thể là chị gái của Hanzo. Và như vậy thì cô ta có quyền được tham gia giúp đỡ nó. Hơn nữa, chỉ có huy động *mọi* nguồn lực chúng ta mới hi vọng thành công được.”

Akiko nhìn Jack nói. “Tớ hiểu lí do cô ấy ghét samurai, nhưng vì sao lại cứ hần học cá nhân vậy? Chúng ta ở cùng một phe mà?”

“Miyuki thuộc mẫu người khó cởi mở,” Jack lên tiếng bảo vệ. “Nhưng nếu đã tin tưởng rồi thì cô ấy luôn đối xử rất tử tế.”

“Thật không?” Akiko nói giọng hoài nghi.

Trong lúc mọi người ổn định lực lượng và chăm sóc thương thế, bác Kajiya vào rừng nhóm lửa nấu một ít cơm bằng gạo tìm được trong lư đồng - thêm một bí mật nữa của tổ sư gia. Bữa ăn nóng sốt ít nhiều tăng cường tinh thần và sức mạnh cho cả đội.

“Bụng đã no, trang bị cũng đầy đủ,” Tenzen tuyên bố. “Giờ chỉ cần có kế hoạch nữa thôi.”

PHÁO ĐÀI KASUMIGA

Hàng dài cọc thập giá được dựng trước con đường dẫn vào cổng thành Maruyama làm khiếp đảm bất cứ người khách tham quan nào dù là can đảm nhất. Một nhóm thợ vẫn đang lao động cật lực để dựng nốt chỗ cọc hành quyết cuối cùng trước khi trời tối. Âm thanh búa đập tuy chỉ văng vẳng nhưng cực kì ám ảnh đối với những ninja đang ẩn trong bìa rừng.

Đã ba ngày kể từ trận tập kích vào làng. Nhóm ninja đuổi kịp quân Lãnh chúa Akechi vào hôm thứ hai, tiếp tục đeo bám vượt vùng rừng núi. Tù binh bị canh gác cực kì nghiêm ngặt, kẻ địch cũng quá đông để có thể liêu lĩnh xông vào đánh cướp. Căn cứ tình hình, Tenzen cho rằng tốt hơn hết nên chờ chúng lơ lửng phòng bị. "Akechi là người kiêu hãnh, ông ta sẽ không bao giờ ngờ tới việc có kẻ dám tấn công vào pháo đài của mình. Thế nên ít nhất chúng ta cũng nắm giữ được yếu tố bất ngờ," anh nhận định, và dĩ nhiên mọi người đều đồng ý.

Cả nhóm quan sát chiếc cọc cuối cùng được dựng lên. Điểm đặc biệt là trông nó nhỏ hơn hẳn so với số còn lại.

Kích cỡ dành cho trẻ con.

Akiko kinh hãi thở hắt ra. Cả Miyuki cũng vậy. Riêng Jack thấy lạnh xương sống. Tên lãnh chúa này quá sức nhẫn tâm và tàn độc. Hẳn bị các ninja thù hận tận xương tận tủy quả không sai.

"Akechi muốn giết họ làm gương," Tenzen nói giọng ghê tởm. "Để cảnh cáo các ngôi làng ninja khác khôn hồn thì đừng kháng cự."

Bất chợt có tiếng loạt xoạt báo hiệu bác Kajiya, Danjo và Kato đã quay trở lại. Trong bóng tối mịt mờ chỉ có thể quan sát thấy sáu cặp mắt đang tiến lại gần mà thôi.

"Xong cả rồi chứ?" chú Zenjubo lên tiếng hỏi.

Người thợ rèn gặt đầu.

“Đêm nay chúng ta sẽ tấn công,” Tenzen tuyên bố.

“Thế không cần thám thính nội thành luôn à?” Shiro gợi ý.

“Không kịp đâu. Hơn nữa thông tin sơ bộ thì lần trước đã dò được khá khá rồi.”

“Nhưng làm vậy là lao đầu vào chỗ chết đấy,” Shiro phản đối.

“Chuyện này đã bàn rồi,” Tenzen nạt, anh cũng dần mất bình tĩnh với những ý kiến dai dẳng từ phía Shiro. “Đến sáng họ sẽ bị đem ra xử tử đấy.”

“Thế còn chờ làm gì nữa?” Jack hồi thúc, không thể chịu nổi việc tưởng tượng ra cảnh tổ sư gia bị treo trên cây còn Hanzo quần quai trong vạc nước sôi. Nó bịt mắt nạ vào, chỉnh trang trường kiếm giắt trên lưng. Tenzen bảo sẽ là quá căng kên nếu mang theo cả cặp song kiếm cho nhiệm vụ lần này nên thanh *wakizashi* đành phải được bỏ lại trong ngăn bí mật của ngôi chùa đầu làng.

“Gượng nào,” chú Zenjubo lên tiếng khiến Shiro nhẹ nhõm ra mặt.

Nói đoạn ông ngồi xếp bằng, mắt nhắm nghiền, thực hiện động tác xòe tay, ngón cái và ngón giữa chạm lại với nhau, miệng lẩm nhẩm niệm chú. “*On chirichi iba rotaya sowaka ...*”

Jack nhận ra ngay đây chính là Tại tự trong Cửu Tự Ấn. Dù rất nóng vội, nhưng nó cũng buộc phải ở lại chờ cho màn toàn thiền này kết thúc. Chú Zenjubo tiếp tục tụng niệm, chẳng hiểu ông đang dùng pháp thuật gì, dấu hiệu rất mờ nhạt.

Mọi người tiếp tục chờ đợi.

Trời bắt đầu nhá nhem tối, Jack nhận thấy không khí xung quanh lạnh dần, sương mù kéo đến băng qua bình nguyên trước cổng thành như hơi thở khổng lồ của loài rồng. Cuối cùng toàn bộ tòa thành khuất hẳn, chỉ còn lại chớp pháo đài ở tít trên cao, trông tựa tảng nham loài dã thú.

“Pháo đài mờ sương,” Tenzen thì thầm, mỉm cười gặt đầu với chú Zenjubo. “Ông ấy đang dùng chính truyền thuyết về tòa thành Kasumiga để chống lại nó. Giờ đây chúng ta chẳng khác gì bóng ma trong đêm tối. Bọn lính trên tháp canh cũng khó mà quan sát được.”

Jack sửng sờ nhìn chú Zenjubo. Nó biết Tại tự có khả năng điều khiển thiên nhiên, nhưng uy lực đến thế này thì thật đáng sợ. "*Chú làm đấy hả?*"

Ông lắc đầu. "*Kích động thêm thôi.*"

Một phép vận dụng Địa tổ vô cùng kinh điển.

"Giờ đi được rồi," chú Zenjubo tuyên bố.

Akiko cùng Tenzen sẽ xuất phát trước.

"Hẹn cậu trong thành nhé," Akiko nói với Jack, ánh mắt lộ rõ lòng quyết tâm quá đỗi quen thuộc. Cô bé chinh trang lại y phục, sẵn sàng chiến đấu bằng cả tính mạng nếu cần để tìm kiếm đứa em trai bị thất lạc của mình.

"Chúc may mắn!" Jack thì thầm trong trong lúc nhìn cô bé dần khuất bóng sau lớp sương mù.

Bất chợt, một cảm giác bất an chạy dọc sống lưng Jack - dự cảm chẳng lành sắp xảy ra. Đến giờ nó mới nhận ra mình đã đưa Akiko vào vòng hiểm nguy đến thế nào. Nếu Hanzo không phải Kiyoshi thì sao? Chẳng phải Akiko sẽ phải liều mạng vô ích hay sao. Thiếu chút nữa Jack đã thét lên gọi cô bé trở về. Nhưng giờ là quá muộn. Bất kể con đường sắp tới dẫn đến đâu, hai đứa cũng chỉ còn cách tiến lên phía trước mà thôi.

"Sẵn sàng chưa?" Miyuki lên tiếng hỏi.

Jack gật đầu, cố xua đi cảm giác khiếp sợ. Sẽ chẳng hay ho gì nếu kể lể với người khác về việc đó ngay trước nhiệm vụ khó khăn như vậy.

Miyuki tiến lại gần hơn. "Xin lỗi nếu gần đây tôi hay cáu gắt với cậu nhé," cô nàng thì thầm thú nhận.

"Tôi hiểu mà," Jack đáp. "Ai chẳng bị sốc sau màn tấn công đó."

"Một phần thôi," Miyuki tiếp tục. "Vấn đề là dù biết cô gái đó là bạn của cậu... tôi vẫn không thể tin tưởng bọn võ sĩ được."

"Akiko rất khác biệt, thật đấy."

"Không khác biệt bằng cậu đâu," cô nàng vừa đáp vừa nhìn lên ánh trăng để tránh ánh mắt của Jack.

“Đi thôi,” chú Zenjubo ra lệnh cho phần tử chống đối Shiro nhắc chân dậy.

Bốn người rời khỏi chỗ ẩn nấp trong rừng, hòa vào màn sương như những bóng ma. Nhóm thứ ba có bác Kajiya, Danjo và Kato sẽ ở lại chờ cho đến khi họ đến được khu ngoại thành rồi mới xuất phát.

Jack theo sau ba người còn lại băng qua khu bình nguyên. Mọi thứ đều tĩnh lặng đáng sợ, chỉ có duy nhất tiếng thở và tiếng chân chạy qua bãi cỏ rậm rạp. Không thể xác định được khoảng cách trong màn sương dày đặc, Jack có cảm tưởng như mình đang chạy trong giấc mơ, con đường trước mắt nó trải dài đến vô tận. Nó bắt đầu nghi ngờ mọi người chạy sai đường thì bất chợt từ trong bóng tối xuất hiện chiếc cọc hành quyết đứng sừng sững. Chú Zenjubo lập tức vòng chéo cắt mặt cổng thành, khu tường phòng hộ đã khá rõ ràng ngay trước mắt.

Miyuki vẫn giữ nguyên tốc độ, chạy vượt lên trên rồi cúi xuống đưa tay sẵn sàng đỡ hai người còn lại nhảy qua. Chú Zenjubo nhanh chóng bay người trong không trung, vượt tường đáp xuống chỉ bằng một cú nhảy. Shiro nối tiếp ngay sau. Đến lượt mình, Jack chợt nhớ đến khuôn mặt nham hiểm lần Miyuki chơi xỏ lừa nó nhảy vào bãi phân.

Nhìn kĩ rồi hăng nhảy.

Với lời nói văng vẳng trong đầu, Jack phóng mình vượt qua bức tường, hăm tốc quan sát bên dưới, điều chỉnh né tránh thùng chứa nước, tiếp đất an toàn vào con đường vắng vẻ bên dưới.

Chú Zenjubo cùng Shiro đã đứng đó chờ sẵn, ông nhanh chóng ném sợi thừng treo tường qua phía bên ngoài cho Miyuki. Rất nhanh, cô nàng đã xuất hiện ngay bên cạnh họ. Bước đầu tiên coi như thành công mỹ mãn.

Jack thầm mong nhóm Akiko cũng thế.

NHỮNG KẺ SAY RƯỢU

Tuy sương mù không kéo vào đến khu nội thành nhưng bộ trang phục nhẵn giả màu đen vẫn giúp Jack và nhóm của mình hoàn toàn vô hình dưới mắt người thường. Chú Zenjubo dẫn đầu cả bọn lướt qua hàng loạt các ngõ ngách khác nhau hướng đến tòa pháo đài cao vọi vọi. Các con đường hôm nay đều đặc biệt yên tĩnh, nhưng Jack bắt đầu lơ mơ nghe có tiếng người nhậu nhẹt. Lúc đến khu quảng trường, nó nhận ra đám võ sĩ đang tụ tập ăn mừng chiến thắng.

“Ý đông hiệp yếu thì có cái khi gì mà *mừng?*” Miyuki nóng máu.

Đúng lúc đó, một tên samurai bất ngờ xộc đến chỗ họ.

Chú Zenjubo lập tức kéo Jack vào bóng tối rồi cả nhóm cùng quan sát tay lính lão đảo bước đi, gần đến nơi, hẵn đứng không vững phải dừng lại tựa vào tường. Rõ ràng là một kẻ đang say. Jack chợt thấy có ánh sáng lóe lên. Thì ra chú Zenjubo đã cầm sẵn đoản đao chực ra tay. Jack vội vàng lắc đầu phản đối trong im lặng.

Tên võ sĩ tiếp tục bước đi trên con đường tử của mình - rồi nôn ọe bừa bãi xuống cả chân.

“Hidori!” một giọng nói líu nhíu vang lên từ trong nhà nghỉ. “Tới lượt mày kia!”

Nghe gọi, tay samurai bèn lấy tay chùi mép, lăm nhăm chửi rủa rồi quay đầu bỏ đi. Jack thở phào nhẹ nhõm; suýt chút nữa toàn bộ kế hoạch đã bị một kẻ say rượu phá hỏng mất rồi.

Cả nhóm bèn tăng tốc tiếp tục, họ chui vào một con hẻm dốc dẫn đến mục tiêu: pháo đài mờ sương Kasumiga. Bức tường thành sừng sững chắn đường, một vật cản không thể vượt qua với hầu hết những kẻ tấn công - trừ ninja. Bốn người lom khom đứng ở góc tường bao quanh vườn nhìn ra phía chính diện. Từ đây đuốc được thả trải dài cho đến tận cánh cổng thành kiên cố.

Trông hết như con đường dẫn vào địa ngục, Jack thầm nghĩ, càng đến gần địa bàn của Gemnan, nó lại càng thêm lo lắng cho số phận của Hanzo và những người khác.

Hai tên lính gác đứng canh phòng cẩn mật, chẳng hay biết gì về sự hiện diện của sát thủ ngay bên cạnh mình. Chú Zenjubo mở túi dụng cụ lấy ra trao cho Miyuki, Shiro, và Jack mỗi đứa một bộ găng sắt cùng dép gai. Cả bọn nhanh chóng đeo vào rồi bắt đầu trèo tường trong yên tĩnh.

Jack nhận thấy hai món dụng cụ của mình bám vào mặt tường phẳng lì vô cùng đơn giản. Cuối cùng nó đã hiểu ra vì sao kẻ cự thù Độc Nhãn Long lại có thể leo trèo lợi hại đến như vậy. Giờ đây thì chính bản thân Jack cũng đang sử dụng cách di chuyển chẳng khác gì loài nhện đó - có khác chẳng là nó đến đây không phải để thích sát - mà là nhằm mục đích giải cứu bạn bè.

Vẫn giữ nguyên vị trí trong góc tối, Jack tiếp tục trèo lên bờ thành. Đang ngon trớn thì chân phải nó vô tình đập trúng chỗ thạch cao. Những mảnh vỡ lộp độp rơi xuống bên dưới. Tiếng động thật ra chỉ nhỏ như cát bụi thôi, nhưng cũng đủ khiến nó khiếp hồn và làm bọn lính chú ý.

"Mày nghe thấy gì không?" một tên lên tiếng hỏi.

Jack đứng yên tại chỗ, cố gắng hòa mình vào màn đêm. Nó không dám động đậy, cũng chẳng có can đảm nhìn xuống phía dưới, nơi hai tên lính canh đang tiến lại gần.

Bất ngờ có tiếng quạ kêu lên ba tiếng rồi vỗ cánh bay đi.

"Bọn chim khốn kiếp," bọn võ sĩ nạt nộ.

Jack ôm chặt tường như đĩa bám nông dân. Tay nó đã bắt đầu run lên thì bên dưới có tiếng thì thầm.

"Trèo tiếp đi!"

Nghe lời, nó tiếp tục leo lên, cuối cùng cũng đến chỗ mái hiên nho nhỏ nơi chú Zenjubo và Shiro đứng. Miyuki theo sát ngay phía sau. Cả ba người nằm dài trên đoạn dốc, hòa làm một với mặt ngói.

"May mà có quạ kêu," Jack thì thầm.

"Quạ đâu mà quạ!" Miyuki sửa sai.

Jack sững sờ nhìn chú Zenjubo. Phía dưới vẻ bề ngoài kín đáo của người đàn ông này là cả một kho tàng nhẫn thuật vô cùng lợi hại.

"Hai người kia đâu rồi nhỉ?" Miyuki nôn nóng nhìn quanh tìm kiếm Tenzen và Akiko.

Câu hỏi này cũng khiến Jack thấy chột dạ, cảm giác bất an ban nãy lại ủa ủa kéo tới.

"Đã bảo không thể tin cô ta rồi mà," Miyuki cắn nhả.

Jack chưa kịp đáp thì chú Zenjubo đã đặt ngón tay lên miệng nó ra hiệu giữ im lặng rồi trở về phía trước.

Akiko đang kéo lê Tenzen trên con đường chính. Cậu con trai trưởng làng tập tễnh bước đi, mặt bê bết máu, tay bị khóa chặt phía sau, trông như kiểu vừa bị đánh cho nhừ tử.

Miyuki quay về phía Jack. "*À làm gì cậu ấy thế kia?*"

CHUỒN CHUỒN BÉ

Akiko giao nộp tù binh cho lính gác rồi dễ dàng bước qua mà chẳng bị hỏi han gì. Một trong số hai tên tiếp tục hướng dẫn cô bé tiến về phía khu vườn của tên Gemnan.

“Chúng ta bị lừa rồi!” Miyuki thốt lên.

Tuy lòng tin của Jack dành cho Akiko là không thể bị lay chuyển, nhưng nó vẫn không khỏi bất ngờ trước tình trạng thê thảm của Tenzen. *Chuyện gì đã xảy ra vậy nhỉ?*

Từ trên cao, nhóm Jack tiếp tục quan sát Akiko cùng tù binh của mình bước qua cánh cổng thứ hai. Tại đây họ tiếp tục phải trình diện với một tay lính gác có địa vị cao hơn, tên này trông rất bặm trợn, râu ria xồm xoàm, nắm tay bự chảng. Hắn túm cổ Tenzen kéo lên khoái tra quan sát vết thương trên trán anh ta.

“Thằng này không cần hành quyết đâu!” tên lính khạc nhổ vào mặt Tenzen rồi cười lớn. “Trông nó chả khác gì cái xác cả.”

Tenzen chỉ rên lên ư ử chứ chẳng phản ứng được gì nhiều, đầu anh thậm chí còn xiêu vẹo trên tay hắn.

“Đi nhanh! Không kéo nó tắt thở bây giờ.”

Akiko khoác tay Tenzen lên vai rồi hung hăng đẩy mạnh anh qua cánh cửa dẫn vào khu nội viên. Bốn ninja phía trên trèo khỏi mái hiên trong im lặng rồi nhắm hướng khu vườn phóng thẳng đến cắt mặt họ. Lúc tên samurai bước đến nơi thì chú Zenjubo và Miyuki đã vào vị trí sẵn sàng, Jack cùng Shiro giữ vai trò trinh sát. Tiếng chìa khóa leng keng vang lên, ngay sau đó cánh cổng cũng được mở ra.

“Hỗ nốt hết chỗ rồi. Nốt nó vào cái lồng sắt đi,” tay lính gác lên tiếng, nói đoạn dẫn đường cho Akiko và tù binh tiến về phía góc vườn.

Hắn còn chưa kịp đi được đến bước thứ hai thì Tenzen đã tháo dây thừng buộc tay đứng thẳng dậy. Anh nhanh chóng bóp cổ kẻ trước đó vừa phỉ nhổ vào mặt mình, chú Zenjubo cùng Miyuki cũng gọn gàng xử trí hai tên lính gác vườn còn lại.

Tenzen siết chặt tay khiến tên to xác chỉ vẫy vùng tuyệt vọng thêm vài giây rồi bất tỉnh tại chỗ. Con trai Shonin tiếp tục rút từ trong tấm áo ra một chiếc phi tiêu hướng thẳng tim hắn đâm tới.

"Này, anh hứa rồi mà!" Akiko nắm tay anh ta kêu lên. "Không được giết người trừ phi tình thế bắt buộc."

Tenzen nói giọng lạnh lùng. "VẬY thì trói hắn lại đi. Nhưng chỉ cần động đây một chút thôi là tôi sẽ ra tay đấy nhé."

Akiko bèn lấy dây thừng trói chặt quanh người tên võ sĩ rồi bịt giẻ vào miệng hắn, phong cách ra tay cực kì chuyên nghiệp. Jack để Shiro ở lại quan sát, tự mình nhảy xuống ngay bên cạnh cô bé, vừa kịp lúc Miyuki lao tới.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy, Tenzen?" Miyuki vừa trừng mắt nhìn Akiko vừa hỏi.

"Không sao đâu," Tenzen đáp. "Tôi cố tình làm hở vết thương cũ để trông thuyết phục hơn ấy mà."

Từ trong bóng tối phát ra một tiếng rên. Mọi người nhìn xuống nhưng tên lính vẫn hoàn toàn hôn mê. Lúc này họ mới chú ý đến bóng người bị treo trên thân cây duy nhất trong vườn.

Cả bọn nhanh chóng kéo đến thì thấy ông Momochi. Zenjubo nhanh chóng cắt dây thả nhân vật quyền lực thứ hai trong làng xuống. Dưới ánh trăng mờ mờ, Jack nhận thấy ông đã bị đánh đập rất dã man, gương mặt biến dạng với vô số những vết cắt và bầm tím.

"Sao... cậu... lại đến đây?" ông lắp bắp trong lúc được Tenzen đỡ xuống.

"Giải cứu mọi người."

"Ai... nghĩ ra cái việc làm ngu xuẩn này vậy?"

"Jack."

Ông Momochi hướng đôi mắt thâm quầng về phía nó. “Một hành động dũng cảm... hay cái bầy khôn ngoan đây...”

Vẫn hơi chao đảo, ông buộc phải tựa vào vai chú Zenjubo.

“Chúng giết con tôi rồi... luộc chín nó trong nồi nước sôi...” người cha tội nghiệp nghẹn ngào.

Ai cũng có thể thấy than vắn đỏ rực dưới cái vạc khổng lồ. *

“Chúng tưởng tôi là trưởng làng... nên cố bắt tôi khai... nhưng tôi quyết không chịu...”

“Thế cha tôi đâu rồi?” Tenzen gấp rút hỏi.

“Dưới hầm ấy,” Momochi rên rỉ, một cơn đau đớn về cả thể xác lẫn tâm hồn xâm chiếm toàn thân ông.

“Cả Hanzo và tổ sư gia cũng vậy ư?” Jack lên tiếng.

Ông Momochi buồn bã gật đầu.

Họ quyết định để chú Zenjubo ở lại trông nom rồi phóng về phía hầm. Tenzen, Jack và Akiko cúi xuống ngay cạnh tấm lưới sắt kiên cố, ghé mắt nhìn sâu vào bên dưới. Ánh trăng yếu ớt chỉ đủ để rọi tới những khuôn mặt sững sờ đang nhìn lên từ phía lỗ đen mịt mờ bên dưới.

“Đúng là cha tôi rồi!” Tenzen thì thầm.

Những tù nhân khác lui ra để trưởng làng tiến lên phía trước. “Tenzen, cha *biết* có thể trông cậy vào con mà.”

Thế rồi ông nhận thấy Akiko.

“Đừng lo lắng,” Tenzen nhanh chóng giải thích. “Người này ở phe ta.”

“Phải nhờ đến võ sĩ giúp đỡ thì xem ra tình hình đúng là nguy kịch quá rồi nhỉ!” Shonin vừa đáp vừa mỉm cười thân thiện với cô bé.

“Xin chờ giây lát,” Miyuki lấy chìa khóa từ tay Tenzen rồi nói. “Tôi sẽ giúp mọi người thoát ra ngay.” Nói đoạn bắt đầu thử từng cái một.

“Jack có ở đây không?” Tổ sư gia rên rỉ gọi lên từ phía hầm cửa bên dưới, vết thương khá nặng buộc ông phải ngồi trên cái sàn hôi hám nghỉ.

"Con đây," nó trả lời, không giấu được vẻ vui mừng khi thấy ông cụ vẫn còn sống. "Hanzo đâu rồi ạ?"

Trưởng làng bỗng thẳng nhóc lên vai. Trông Hanzo mệt lả, mắt thâm quầng. Nhưng may mắn là ngoài vết bầm tím đen dưới cằm ra thì hầu như vẫn lành lặn.

"*Tengu* đấy à? Vậy mà em cứ tưởng anh chết rồi chứ!" Hanzo reo lên, nước mắt chảy ròng ròng trên khuôn mặt bẩn thỉu của nó.

"Thiên cầu thì làm sao mà chết được, bộ em quên rồi à!" Jack đáp. "Mà anh có mang một người đến gặp em đây." Nói đoạn tránh sang một bên chừa chỗ cho Akiko.

Cô bé cời mặt nạ nhìn thẳng vào mặt thẳng bé một hồi khá lâu. Hanzo cũng nhìn lại, có vẻ kinh ngạc trước nữ võ sĩ lạ mặt này.

"Cậu thấy sao?" Jack lên tiếng hỏi, giây phút quyết định khiến nó hồi hộp đến nín thở.

Akiko vẫn yên lặng không đáp.

"Cậu có cần xem vết bớt của nó không?" Jack thì thầm.

Akiko lắc đầu rồi cười trong nước mắt. "*Chuồn chuồn* bé của chị!"

Hanzo lập tức nín khóc. "Chị... là người... trong giấc mơ của em?"

Jack cũng không kém phần sửng sốt. Vậy là linh tính của nó đã chính xác. Những người tù dưới hố nhìn nhau bằng ánh mắt khó hiểu. Akiko thì khóc trong vui sướng, chìa tay qua chấn song nhẹ nhàng xoa khuôn mặt Hanzo. "*Chuồn chuồn* bé của chị, bọn chúng có làm gì em không?"

"Em đã đập được một tên võ sĩ đấy," Hanzo tự hào đáp. "Hắn dám ra tay đòi giết ông."

"Samurai trẻ tuổi!" trưởng làng lên tiếng nói với Akiko. "Tôi không biết cô là ai, hay việc này là như thế nào, nhưng giờ cũng chẳng phải lúc thắc mắc dài dòng. *Phải* nhanh chóng ra khỏi đây cái đã."

Akiko lập tức lấy lại tập trung vào công việc cần kíp, cô bé quay sang hỏi Miyuki. "Sao mà lâu quá vậy?"

"Chẳng có chìa nào mở được cả!" Miyuki cau có đáp. "Tôi đã thử mỗi chiếc hai lần rồi."

Akiko bèn giật phắt chùm chìa khóa trong tay cô nàng, nhưng cũng không thu được kết quả khả quan hơn. Trong lúc quần trí, cô bé còn tức khí nắm mạnh song sắt mà dùng sức kéo.

“Để tớ thử xem sao,” Jack lên tiếng. “Tenzen, anh có mang theo phi tiêu dạng đinh không?”

Anh ta bèn chọn chiếc mỏng nhất đưa cho nó. Nhưng ổ khóa này khó mở hơn hẳn so với cái ở lồng sắt ngày trước, trong quá trình bẻ, Jack thậm chí còn suýt nữa đã làm hỏng luôn.

“Không được rồi,” nó đầu hàng sau khi thử đến lần thứ năm.

Akiko lại một lần nữa tuyệt vọng nắm chấn song, nỗi thống khổ của việc chỉ cách em trai có một cánh tay mà ngỡ như xa vạn dặm đã vượt quá sức chịu đựng của cô bé.

“Nghĩ xem chìa khóa có thể nằm trong tay ai?” trưởng làng vẫn bình tĩnh hỏi.

Từ đầu Jack vốn đã biết câu trả lời.

“Gemnan.”

NHỮNG TÊN LÍNH SAY NGỦ

“Nên nhớ thời gian đang chống lại chúng ta đấy,” Tenzen nhắc nhở lúc Jack và Miyuki chuẩn bị cho nhiệm vụ đi tìm chìa khóa. “Rất có thể lát nữa bọn võ sĩ khác sẽ đến đây thay ca.”

“Cậu có *chắc chắn* nắm rõ vị trí phòng hắc hay không?” Miyuki hỏi Jack.

“Ở trên tầng hai ấy,” Jack đáp, cũng chỉ biết cầu nguyện rằng đầu óc mình vẫn hoạt động tốt. “Sau khi trình diện Lãnh chúa Akechi, tôi bị hắc ra lệnh cho lính canh kéo đi. Nhưng được nửa đường thì dừng lại chờ tay Gemnan đó đi vào phòng. Hắc còn mĩa mai rằng phải lấy chìa khóa phòng trọ tiếp khách nữa!”

“Jack, *xin* cậu hãy lấy về đây cho tớ,” Akiko van lơn, cô bé vẫn ngồi ngay cạnh hầm chứa. “Tớ muốn mang Kiyoshi ra khỏi đây, trở về đúng nơi lẽ ra nó phải được ở.”

“Nhớ giữ bí mật, và đừng để lại bất cứ dấu vết gì,” chú Zenjubo nói trong lúc đưa Jack bộ dây thừng kèm móc sắt treo tường *kaginawa*.

Cũng như ông Momochi, chú Zenjubo chẳng vui vẻ gì khi phải cử Jack đi, nhưng cũng không còn cách nào khác vì nó là người duy nhất thông thạo địa hình nơi đây. Miyuki cũng xung phong đi cùng, kĩ năng nhẫn tẩu thượng thừa của cô nàng sẽ rất hữu ích trong trường hợp này.

“Jack,” tổ sư gia nói vọng lên. “Ta luôn tin tưởng con, nhưng phải hành động như thể đang đi trên giấy gạo vậy. Chỉ cần chệch một chút thì xem như hỏng.”

“Con biết, việc này cũng tựa như lấy trộm gối dưới đầu Soke thôi,” Jack đáp, mặc dù vẫn hiểu rõ mức độ lần này thật ra khác hẳn. Bối cảnh mạng sống cũng như tương lai cả làng đều đặt lên vai nó.

“Cầu cho Ngũ Đại dẫn đường cho cậu,” trưởng làng chúc may mắn trước khi hai đứa lên đường.

Miyuki đi vượt lên trên, cô nàng nhẩy vượt lên di chuyển dọc theo nóc tường thành. Jack ở sát phía sau, liên tục bay nhẩy hướng về phía khu nội điện. Họ nhanh chóng tiếp cận mà không gặp phải vấn đề gì. Bên ngoài chỉ có duy nhất một lính tuần tra. Jack cùng Miyuki chờ hẵn rẽ vào góc khuất thì lập tức nhẩy luôn xuống phóng thẳng vào bên trong. Khu nội điện rõ ràng là một thử thách to lớn hơn rất nhiều. Cửa sổ quanh đây hoàn toàn khép kín, duy chỉ có phần mái hiên hơi nhô ra một chút. Để lên được tầng hai, chúng chỉ còn cách lợi dụng đặc điểm này.

Miyuki xoay phần đầu bộ dây thừng gắn móc sắt dùng để trèo tường trong tay rồi ném luôn lên không trung. Đoạn dây mắc vào miệng máng xối hình đầu cá.

Cô kéo mạnh kiểm tra độ chắc rồi bắt đầu trèo lên. Jack có nhiệm vụ giữ căng dây. Ngay khi vừa đặt chân lên mái hiên, Miyuki liền ra hiệu bảo nó nổi tiếp.

Jack đu bám trên đoạn dây thừng khá dễ dàng. Thậm chí trong khoảnh khắc đó nó còn tưởng tượng mình đang trèo cột buồm tàu *Alexandria* như ngày trước, gió thổi mạnh va vào da thịt, sóng vỗ đến từ nơi xa xăm. Jack chỉ trở lại thực tế khi nhận thấy Miyuki đang làm hiệu hồi thúc. Làm gì mà cô nàng phải gấp gáp *đến vậy* cơ chứ?

Thế rồi nó nghe âm thanh tay lính canh lúc nãy quay trở lại.

Cuống lên, Jack gồng cơ cổ gắng hết sức trèo liền tay như thể sợi dây thừng đang bốc cháy sát móng rồi vậy. Âm thanh bước chân người càng lúc càng gần hơn. Nó phóng người nhẩy luôn lên mái hiên, Miyuki giật đoạn thừng ngay lập tức, vừa kịp lúc tên kia vòng trở lại.

Thở hồng hộc, Jack cùng Miyuki ngồi xổm trong bóng tối quan sát tay võ sĩ bước qua ngay phía dưới.

Jack thì thầm. “Suýt thì tiêu tòng...”

Miyuki lập tức đưa tay lên miệng nó ra hiệu giữ im lặng. Cô chỉ về phía chiếc cửa sổ khép hờ ngay bên phải họ. Jack gật đầu, xấu hổ

nhận ra hành động bất cần của mình. Hai người lại tiếp tục di chuyển đến cánh cửa, liếc mắt nhìn vào trong.

Căn phòng tối tăm này có rất đông võ sĩ.

Jack ước tính phải đến hơn ba mươi tên nằm ngủ trên sàn. Miyuki ra hiệu bảo nó lên vào trong.

Không ổn đâu, Jack buột miệng.

Miyuki gật đầu, nhưng ngay sau đó phóng qua cánh cửa sổ. Bằng những động tác nhẹ nhàng và chậm rãi, cô nàng từ từ băng qua căn phòng. Không còn cách nào khác, Jack buộc phải làm theo. Nó cố gắng bước thật nhẹ trên tấm sàn gỗ. Bị kẹp giữa hàng loạt samurai, nó chỉ biết hi vọng những giờ khổ luyện nhẩn tẩu trước đây sẽ phát huy tác dụng.

Đi được tới nửa đường thì bất ngờ một tấm chiếu lót sàn kêu lên cọt kẹt trước sức nặng của Jack. Nó đứng sững lại. Cả Miyuki cũng thế.

Nhưng bọn võ sĩ vẫn ngủ say, có vẻ như tiếng ngáy xung quanh đã chữa sai cho Jack.

Cẩn thận điều chỉnh bước chân. Jack lách ra khỏi vị trí nguy hiểm rồi đến ngay cạnh Miyuki ở chỗ cửa. Cô nàng vừa mở to mắt cảnh báo vừa chỉ xuống bên dưới.

Thì ra một tên võ sĩ trong lúc ngủ say đã lăn lộn đè lên cả chân Miyuki. Và cô chẳng thể làm gì - nếu không muốn khiến hấn tỉnh dậy. Miyuki ra hiệu cho Jack cứ đi trước, nhưng nó lắc đầu quầy quậy, không muốn để cô một mình ở lại.

Bỗng nhiên, tên võ sĩ cất tiếng ngáy vang như lợn.

Giấc ngủ bị động, hấn lăn ra khỏi cái chân mắc kẹt của Miyuki. Cô nhanh chóng tránh ra xa, đứng sát hơn với tấm cửa kéo. Mong muốn nhanh chóng thoát nơi nguy hiểm này, Jack định đưa tay mở cửa. Nhưng Miyuki đã chặn ngay nó lại.

Cô lấy ra một ít dầu trong túi tra vào khớp, kéo nhẹ cửa ra, chui đầu quan sát thật kĩ rồi mới bước ra dãy hành lang bên ngoài.

Jack đóng cửa lại rồi chuyển sang đi trước dẫn đường, nơi này được thắp sáng bởi khá nhiều lồng đèn treo trên vách. Tiếp tục di chuyển về cuối dãy hành lang, hai đứa rẽ phải thì thấy cầu thang

dẫn lên trên. Jack nhận ra ngay đây chính là nơi nó từng bị bọn lính canh đẩy xuống hôm nọ. Xác định được phương hướng, nó hoàn toàn có thể dẫn Miyuki đến phòng tên Gemnan. Jack rẽ vào dãy hành lang bên trái.

Nó vừa đi được một bước thì đứng sững lại vì nghe thấy tiếng chim hót.

Thì ra nơi này có Sàn Sơn Ca.

GEMNAN

“Thằng cha này chắc có nhiều kẻ thù lắm đây,” Miyuki thì thầm trong lúc quan sát kĩ càng dãy hành lang.

Jack thu chân về lắc đầu ngao ngán. Đến giờ nghỉ lại mới nhận ra hôm trước do suy nghĩ quá nhiều về thảm cảnh lọt vào tay kẻ địch mà nó cứ ngỡ tiếng chim kêu là đến từ ngoài vườn.

“Thôi tiêu rồi,” nó lên tiếng.

“Với bọn võ sĩ thì có thể. Nhưng chúng ta là ninja cơ mà.”

Nói đoạn cô nàng thử chạm ngón chân lên tấm ván đầu tiên.

Hoàn toàn tĩnh lặng.

Cứ thế, Miyuki bước đi như thể lướt trên bề mặt hành lang vậy.

“Cứ làm theo tôi là được.”

“Nhưng tổ sư gia nói trước giờ chỉ có *duy nhất* một người đàn ông làm được chuyện này thôi mà?”

“Thế tôi là đàn ông chắc?” Miyuki nhấn mạnh.

Cứng họng, Jack đành ngoan ngoãn nghe lời. Dù đã hoàn thiện kĩ năng đi trên giấy gạo nhưng tổ sư gia vẫn chưa chỉ nó bí quyết vượt qua Sàn Sơn Ca. Jack biết nó bắt buộc phải bắt chước *từng* bước chân một của Miyuki. Chỉ cần một sai lầm nhỏ nhất - cũng đủ khiến mọi chuyện hỏng bét cả.

Chăm chú căng thẳng khiến mồ hôi Jack bắt đầu vã ra. Hai đứa tiến rất chậm. Và càng ở lại đây lâu bao nhiêu, sẽ càng dễ bị bọn lính canh phát hiện bấy nhiêu. Do phân tâm nên Jack bị hụt chân. Nó liên tục huơ tay trong không trung, cố lấy lại thăng bằng.

Miyuki đang tập trung dò đường nên chẳng hay biết gì. Jack nghiêng hẳn sang một bên, may thay với được vào bức tường nên

mới không ngã. Nó thở hắt nhẹ nhõm rồi lại tiếp tục bước đi, lần này tự nhủ phải cẩn thận hơn.

Dãy hành lang cứ như dài đến vô tận. Thế rồi Miyuki cũng dừng lại.

Cánh cửa dẫn vào phòng Gemnan, rào cản cuối cùng che chắn mục tiêu, đã ở ngay phía trước. Miyuki chỉ tay vào một tấm ván sắt cạnh đó. "Chính là chỗ này," cô nàng thì thầm.

Hai đứa đồng thời bước lên; không có tiếng chim kêu.

Trong lúc Miyuki tra đầu vào khớp cửa, Jack tranh thủ ghé tai nghe ngóng. Bên trong phát ra tiếng thở khò khè đều đặn của tên cai ngục.

Nhẹ nhàng hết mức có thể, Miyuki từ từ kéo tấm cửa giấy ra. Trong phòng chỉ có duy nhất một ngọn nến le lói. Toàn bộ mặt sàn lót bởi loại chiếu *tatami* hảo hạng nhất. Gemnan nằm ngủ trên tấm đệm của mình ở giữa phòng, phần cơ thể gầy trơ xương được phủ kín bằng chăn. Ngay dưới gối hắt lộ ra cán con dao găm, và một chùm chìa khóa.

Jack thầm mong đây chính là thứ nó cần tìm.

Tương tự lần trộm gối, nó tự nhắc nhở mình.

Dùng phương pháp nhản tẩu, Jack nhẹ nhàng bước qua cửa tiến đến chỗ Gemnan. Miyuki ở lại canh phòng dãy hành lang, cũng như bọc hậu khi cần thiết.

Jack tiếp cận tấm đệm của kẻ tra tấn tàn bạo, êm ái như một hồn ma.

Phải nhìn thấy khuôn mặt Gemnan một lần nữa khiến nó nổi cả da gà lên. Dưới ánh đèn le lói, nếu không có tiếng thở nặng nhọc thì có lẽ ai cũng tưởng hắn là một cái xác chết.

Jack với tay đặt lên chùm chìa khóa. Tuy đã rất cẩn thận nhưng cái rút của nó vẫn tạo thành âm thanh leng keng nhỏ nhỏ. Jack muốn rút cả tim ra ngoài khi Gemnan khịt mũi quay lại. May thay, hắn ta nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, tiếng thở đều đều lại vang lên.

Jack chả dại gì nấn ná thêm nữa. Nó nhanh chóng cho khóa vào túi rồi quay người trở ra. Thế rồi bất thành lình có ánh lóe kim loại

phản chiếu bởi ánh đèn. Jack nắm tay kẻ tấn công, cố đoạt lấy thanh đoản đao trên tay hắn.

Nhưng Miyuki không chịu buông tay. Dường như cô muốn giết tên Gemnan *cho bằng được*. Cặp mắt đen láy ngày thường giờ đây đỏ rực lửa hận thù. Đầu dao chỉ còn cách tim tên quản ngục một đoạn, cuộc chiến âm thầm giữa hai sát thủ vẫn diễn ra gay gắt trong phòng.

Cô ấy điên rồi chắc! Jack thầm nghĩ. Hành động liều lĩnh này rất có thể sẽ phá hỏng toàn bộ nhiệm vụ. Lúc này chuyện giải cứu Hanzo cũng như những người khác mới là ưu tiên cao nhất chứ.

Miyuki cố hết sức ấn mạnh mũi thanh *ninjato* vào lồng ngực tên võ sĩ, nhưng đúng vào lúc quyết định thì Jack tước được món vũ khí khỏi tầm khống chế của Miyuki. Cô trừng mắt nhìn nó, rồi lại nhìn Gemnan. Nhận thấy Miyuki định xông vào bóp cổ hắn nên Jack vội vàng tóm luôn cô nàng lôi ra khỏi phòng rồi đóng cửa, bỏ lại tên quản ngục vẫn say giấc nồng, chẳng hay biết gì chuyện tính mạng mình vừa sắp mất đến nơi.

Miyuki tức giận tím tái nhưng vẫn giữ im lặng. Jack thì liên tục đánh trống ngực, hoàn toàn bối rối trước chuyện vừa xảy ra. Không dám hỏi vì sợ đánh động Gemnan, nó chỉ ra hiệu bảo Miyuki dẫn đường vượt qua Sân Sơn Ca.

Màn vượt chướng ngại căng thẳng lại bắt đầu. Jack đặc biệt lo ngại Miyuki sẽ không giữ được tập trung như trước nữa. Và nó đã đúng. Cô nàng tính sai bước cuối cùng, một âm thanh réo rắt vang lên. Đến lúc sửa được sai thì chuyện cũng đã rồi.

Ra đến chỗ cầu thang, Jack quay đầu nhìn lại phía sau. Không thấy Gemnan hay lính canh nào xuất hiện cả. Có điều, *dấu vết vẫn là dấu vết*, nó nghĩ bụng.

Không dám làm liều đi vào căn phòng ngủ của bọn võ sĩ như lúc này, Jack bèn kéo cánh cửa sổ ngay trên tầng hai rồi cùng Miyuki nhảy ra chỗ mái hiên. Không thể tìm được nữa, nó khép lại như cũ rồi lên tiếng hỏi.

“Cô đang *nghĩ* cái gì vậy?” Jack rít lên. “Chú Zenjubo đã dặn *không* được để lại dấu vết mà!”

Miyuki run lên trong lửa hận thù. Vẻ cay độc hiển hiện trong từng tiếng thì thầm, "*Hắn chính là kẻ đã giết chết cả nhà tôi!*"

Jack giật mình kinh hãi. "Có chắc không?"

Miyuki gật đầu. "Khuôn mặt đó cả đời tôi cũng không quên được."

Dựa trên kinh nghiệm của mình, Jack biết rõ cảm giác ở ngay cạnh kẻ sát hại người thân của mình thật đau đớn đến thế nào.

"Tôi hiểu cô đã rất..."

"Thế thì tại sao *còn* ra tay ngăn cản?" Miyuki nói bằng giọng lạnh lùng,

"Hắn mà hét lên thì cả pháo đài sẽ tỉnh dậy hết," Jack đáp, cố gắng dùng lí lẽ thuyết phục cô nàng.

"Chỉ cần cắt cổ hắn là..."

"Nhiệm vụ lần này không phải đi ám sát," Jack nhắc nhở. "Mà là giải cứu nhân tộc!"

"*Nhưng tôi muốn báo thù!*" nước mắt bắt đầu đọng trên mắt Miyuki.

Jack nhẹ nhàng dùng cả hai tay giữ chặt rồi nhìn thẳng vào mắt cô gái.

"Màn trả thù ngọt ngào nhất chính là cùng thoát ra với *tất cả* mọi người đây."

53

KẺ PHẢN BỘI

“Sao mà lâu quá vậy?” ông Momochi lên tiếng hỏi.

“Kẹt ở Sàn Son Ca,” Jack đáp, cố tình bỏ qua vụ thích sát bắt thành cũng như sai sót trong quá trình quay trở về.

Tenzen tìm được đúng chìa, nhanh chóng mở phiên sắt chỉ trong nháy mắt. “Đưa đoạn thừng của cậu cho tôi nào, Jack.”

Nói đoạn anh thả dây xuống rồi tự tay giữ chặt cho những người tù binh bên dưới leo lên. Trưởng làng ra trước tiên, ngay sau đó là những người còn lại. Tổ sư gia đang bị thương cần có người giúp đỡ nên chú Zenjubo nhảy hẫng xuống khoác vai cổng lên. Lúc Hanzo đến nơi, Akiko lập tức kéo thẳng bé vào lòng khiến nó trợn trừng mắt kinh ngạc. Nhưng bây giờ chưa phải lúc giải thích về việc dài dòng đó.

“Lột đồng phục hai tên đó ra,” trưởng làng ra lệnh rồi quay sang phía ông Takamori, một trong những trưởng tộc khỏe và chiến đấu giỏi nhất trong làng. “Anh và tôi sẽ đóng giả làm võ sĩ. Cùng với cô gái Akiko kia, chúng ta sẽ dẫn những người còn lại ra ngoài cổng thành.”

“Thế bọn lính gác tính sao ạ?” Tenzen lên tiếng hỏi.

“Zenjubo sẽ trinh sát từ trên cao. Tù binh vừa được giải cứu sẽ đứng lại chờ, trong lúc đó ba người đóng giả cứ bình tĩnh bước về phía cổng. Con, Jack cùng Miyuki nấp sẵn phía sau. Khi thấy hiệu, nhất tề xông lên vô hiệu hóa bọn chúng, rồi chạy khỏi thành lui vào rừng ẩn nấp.”

Trong lúc thay quần áo, trưởng làng quan sát thấy tên lính canh to con bị bịt miệng bằng giẻ liền nói. “Sao *hắn* vẫn còn sống thế này?”

“Akiko bắt con hứa không ra tay khi chưa cần thiết,” Tenzen đáp.

Shonin sững sờ nhìn anh ta. “Con mềm mỏng hơn ta nhiều quá đấy, con trai ạ.” Nói đoạn nghiêm khắc nhìn Akiko nói, “Trung thành với giai cấp của mình là điều nên làm, nhưng đây là việc can hệ đến sự tồn vong của cả nhân tộc chúng tôi. Cô bắt buộc phải chọn thôi - theo, hay không theo?”

Akiko cúi xuống nhìn Hanzo, rồi quay về phía trưởng làng. “Theo.”

“Vậy thì được,” ông nói trong lúc giắt thanh trường kiếm của tên lính gác vào đai lưng. “Mọi người sẵn sàng chưa?”

Ai nấy đều nhất loạt gật đầu.

“Sao mà đi sớm quá vậy,” một giọng nói mĩa mai vang lên.

Lãnh chúa Akechi bước vào vườn, Gemnan đi ngay bên cạnh, nụ cười nham hiểm lồ lộ trên khuôn mặt tởm lợm của hắn. Đám đông võ sĩ trang bị kĩ càng cũng nhanh chóng ùa tới bao vây nhóm ninja.

“Rất hân hạnh được đón tiếp *thêm* khách quý,” Lãnh chúa Akechi tuyên bố. “Đúng như kế hoạch đã định.”

“Ý người là sao?” trưởng làng vật lại.

Tên đầu sỏ ngưng nói trong giây lát như thể tận hưởng men say chiến thắng của mình. “Vừa nãy có tiếng chim hót vang chào mừng ấy mà.”

Miyuki gục đầu vì hổ thẹn, nỗi hối hận xâm chiếm hết tâm can.

“Các người nghĩ tại sao Gemnan lại giấu khóa dưới gối hả? Dĩ nhiên là do Săn Sơn Ca bất khả xâm phạm đó. Dù vào trót lọt thì cũng chẳng có cách nào trở ra mà không bị phát hiện. Mà một lát nữa đây chôn chân dưới cọc gỗ rồi, có muốn thử cũng chẳng được nữa đâu!” Hắn vừa vuốt ria mép vừa nói giọng khinh khỉnh. “Dẫu sao vụ các người đến đây *sớm* thế này đã nằm ngoài dự kiến ban đầu, thông tin gián điệp báo về đúng là không thể hoàn toàn tin tưởng được.” Lãnh chúa Akechi lại tạm ngưng bài diễn thuyết để cho các ninja có thời gian nạp thông tin vào đầu.

“*Gián điệp?*” ông Momochi thốt lên.

“Ờ, buồn cười quá phải không? Gián điệp của lũ chuyên gia gián điệp. Chính nó đã cung cấp địa điểm ngôi làng. Chỉ dẫn thời gian nào nên tấn công. Thậm chí bóc mẽ màn tập kích giải cứu tù binh nữa.”

Trong vài giây, chẳng ai nói nên lời, tất cả đều quá đỗi chấn động trước tiết lộ của Lãnh chúa Akechi. Cuối cùng, ông Momochi không kìm nổi cơn giận sục sôi, quyết định ra tay tấn công Jack.

"*Quân phản bội!*" ông vừa khóc vừa bóp cổ nó.

"Chứ không phải... là ông sao?" Jack thều thào trong lúc cổ dùng ngón tay bầu vào giữa vòng siết chặt của ông Momochi, đom đóm bắt đầu nổi đầy trong mắt.

"Tao sẽ giết mày!" ông Momochi thét lên. Tenzen thấy vậy liền nhảy vào can ngăn hòng bảo vệ Jack.

"KHÔNG, là *cô ta* mới đúng!" Miyuki chỉ thẳng vào mặt Akiko la lớn.

Akiko, lúc này đang giữ chặt Hanzo trong tay, ra sức lắc đầu phủ nhận lời cáo buộc.

Bất chợt một giọng nói the thé vang lên cắt đứt chuỗi tổ giác lẫn nhau giữa các ninja.

"Thằng ngoại quốc không có phản tui mày," Gemnan khoái trá nói. "Cũng chả phải con nhỏ võ sĩ đó luôn." Nói đoạn hắn nheo mắt hả hê tiết lộ sự thật đau lòng. "Mà là một tên ninja!"

Bọn quân sĩ cũng phá lên cười phụ họa với tên quân ngục tàn bạo.

Nhóm ninja ngơ ngác nhìn lẫn nhau, hoàn toàn không thể ngờ rằng lại có kẻ trong số bạn bè mình đi nổi giáo cho giặc. Ông Momochi thả bàn tay chắc khỏe của mình ra khỏi cổ họng Jack. Dù tình thế lúc này phải nói là cực kì nguy cấp, nhưng *nó* vẫn không khỏi vui mừng khi xác định được mình không phải nguyên nhân vị trí ngôi làng bị tiết lộ. *Nhưng vậy thì là ai? Ông Momochi? Hay Miyuki?*

"Chính chúng mày chui đầu vào chỗ chết thôi," Lãnh chúa Akechi giễu cợt.

Một bóng người vận trang phục nhẵn giả bó sát màu đen xuất hiện từ phía sau lưng hắn. Jack cũng ngỡ sờ không kém gì những ninja có mặt lúc này.

"Vậy mà tôi cứ ngỡ cậu là một người bạn chứ!" Miyuki nạt nộ.

Shiro trừng mắt nhìn dân làng, tuy run rẩy nhưng vẫn cất giọng ngang ngạnh.

“Tôi chán cái cảnh phải trốn chui trốn nhủi, nai lưng ra làm lắm rồi. Đó mà gọi là cuộc sống ư. Tại sao Shiro này sinh ra đã phải làm một ninja. Tôi *muốn* trở thành một võ sĩ cơ!”

Trưởng làng trừng mắt nhìn kẻ phản bội, siết chặt nắm đấm trong cơn tức giận điên cuồng. “Người hi sinh làng của mình, nhà của mình, cùng tất cả những người đã thương yêu người, chỉ để làm một phần của *bọn chúng* ư? ĐỐ PHẢN PHÚC!”

“Thật lòng tôi không muốn làm như thế. Kế hoạch ban đầu chỉ là giao tên ngoại quốc ra, giành lấy phần thưởng và nhận phong tước hiệu thôi. Đúng thế, chính tôi là người đã tố giác hắc trong lần đến đây trinh thám. Nhưng hắc lại trốn thoát. Chính hắc đã *buộc* tôi phải làm thế này,” Shiro bật khóc.

“Trái tim con đã thối rữa từ khi nào vậy, Shiro?” tổ sư gia buồn bã lắc đầu nhìn đứa học trò cũ của mình.

“Chẳng phải ta vẫn ngày đêm nhắc đến tinh thần nhẫn nhục sao? Chẳng ai buộc con làm gì cả. Chuyện con đã quyết định thì phải tự mình đứng ra lãnh lấy trách nhiệm. Và hãy nhớ lấy lời ta, rồi sẽ có ngày con *phải* trả giá vì tất cả.”

“Ông dựa vào đâu mà bắt bẻ tôi, bộ quên Độc Nhãn Long và những tội ác hắc gây ra rồi sao?” Shiro phản pháo. “Tổ sư gia, ông chả bao giờ xem trọng năng lực của tôi cả. Chẳng một ai trong số các người. Nhưng cuối cùng thì tôi mới là gián điệp lợi hại nhất, bằng một tay che mắt hết các người!”

“Người làm tốt lắm,” Lãnh chúa Akechi khen ngợi, một nụ cười gian tà nở trên đôi môi ông ta.

Shiro cúi đầu tạ ơn.

Gemnan nắm luôn tóc hắc... rồi dùng dao cắt cổ.

Xong xuôi còn há hê đứng nhìn sự sống dần biến mất khỏi ánh mắt Shiro. “Không bao giờ phải chịu cảnh trốn chui trốn nhủi nữa... y như lời hứa nhé.”

Shiro ngã gục xuống đất, tắt thở.

“*Không* thể tin bất kì thằng ninja nào,” Lãnh chúa Akechi tuyên bố. “Gemnan, làm việc đi. Hành hạ *chúng* cho ta!”

54

PHI TIÊU LỬA

Kéec kéec...

Tiếng điều hâu lạnh lạnh như hồi chuông báo tử. Đám võ sĩ dần siết chặt vòng vây. Một tiếng rít khác, lần này ở ngay bên trái Jack, kéo theo một loạt âm thanh rền vang khi khu nam thành bỗng nhiên phát nổ.

Hiệu lệnh này của chú Zenjubo lập tức đẩy lên màn nổi dậy đồng loạt của các ninja, họ nhất tề xông vào đánh giáp lá cà với quân địch. Thêm một quả bom khói được kích hoạt ở giữa vườn, càng làm không khí hỗn loạn hơn bao giờ hết.

Hoàn toàn bị bất ngờ trước màn phản công chớp nhoáng, bọn võ sĩ mất tinh thần, chỉ còn biết ra sức tự vệ. Năm tên nhanh chóng đổ gục do trúng phi tiêu ngay cổ. Chú Zenjubo vung chiếc lưới hái tảo liêm của mình lên không trung, dễ dàng tóm gọn một tay võ sĩ đang cố gắng tẩu thoát, vật ngã hẳn rồi nhẹ nhàng tung đòn kết liễu.

Trưởng làng cùng ông Takamori tốt kiếm chém giết, tranh thủ cướp nốt trường kiếm và đoản đao của chúng trang bị cho các nhân giả khác.

Trong lúc lộn xộn, Lãnh chúa Akechi đã chuồn mất tự lúc nào, chỉ có Gemnan là không được nhanh chân như thế. Nhận thấy hắc đang lèn ra phía cầu, Miyuki liền giơ cao ống thổi độc châm bắn ra một phát. Kịp nhận thấy nguy hiểm qua khóe mắt, Gemnan túm luôn tên lính gần nhất rồi lôi người đàn ông tội nghiệp này ra chắn đường, rồi tiếp tục cong đuôi chạy. Miyuki vốn đã hạ quyết tâm đòi lại công bằng cho gia đình của mình, lần này cũng không còn Jack ở bên ngăn cản nữa, nên rút luôn thanh Phá Kích Kiếm giắt sau lưng ra lao mình đuổi theo.

Thấy tình hình trở nên bất lợi cho phe mình, một tên trong đám võ sĩ quyết định tóm Hanzo làm con tin che chắn. Nhưng hăn nhanh chóng nhận ra *đó* là một sai lầm lớn. Bởi lẽ chẳng những “con tin” ra sức chống trả rất dữ dội mà việc làm này còn vô tình chọc giận nữ võ sĩ bên phía ninja. Gần như cùng lúc, Akiko xông đến tung chiêu Thu Diệp Thức tước vũ khí, còn Hanzo bẻ mạnh ngón tay kẻ bắt mình. Tên võ sĩ lập tức thả tay ra, nhưng Hanzo thì vẫn chưa chịu buông tha khiến hăn đau đớn đến độ khuỵu chân xuống. Thằng bé tiếp tục dùng cả hai tay tát mạnh vào thái dương tên này, thực hiện một đòn Bát Diệp Quyền trong Thập Lục Bí Thức. Trúng đòn hiểm, mắt mũi hăn trợn ngược cả lên, chao đảo ngã sấp mặt xuống đất.

Hanzo cầm thanh kiếm của tên võ sĩ lên.

“Tha cho hăn đi,” Akiko lên tiếng.

“Nhưng đây là bọn samurai mà.”

“Và chị cũng vậy,” cô bé đáp. “Thay vì nhanh nhẩu tước đi, em hãy học cho mình cách quý trọng sự sống.”

Jack, cũng như Tenzen, Akiko và Hanzo, đều đang vây quanh bảo vệ tổ sư gia, người đã bị trọng thương từ trước. Những tên lính may mắn thoát được đường phi tiêu lợi hại của Tenzen đều bị đánh bật trở ra bởi kĩ năng kiếm thuật thượng thừa của Jack và Akiko. Tên duy nhất còn sót lại cũng chết giấc do hoàn toàn không phòng bị trước sức mạnh đáng kinh ngạc đến từ đòn Thủ Đầu Công của Hanzo.

Từ phía bên trên, Jack chợt nhận thấy một ngôi sao lửa đang được bắn ra, nổi ngay sau đó còn có ba chiếc nữa. Phi tiêu *lửa*.

Đám *shuriken* này động phải mục tiêu lập tức phát nổ, biến cả khu tháp canh chìm trong biển lửa. Kajiya cùng đội hỏa kích với quân số ít ỏi chỉ có ba người nhưng đã gây ra thiệt hại cực kì nặng nề cho phòng tuyến phía nam của pháo đài Maruyama.

Trong ánh sáng màu cam chết chóc của tòa tháp canh bốc cháy, Jack nhận thấy Miyuki đang bị Gemnan cùng một tên thuộc hạ uy hiếp. Tay quản ngục sử dụng một ngọn thương rất dài, Miyuki phải liên tục tránh né tầm sát thương vô cùng lợi hại của món vũ khí, lại

đồng thời đối phó với tên kia. Jack lo lắng liếc nhìn Tenzen, nhưng anh ta đã sử dụng hết chỗ phi tiêu mang theo người mất rồi.

“Đi đi! Ở đây cứ để tôi,” Tenzen vừa nói vừa nhặt một thanh trường kiếm *katana* dưới đất lên. “Đừng bận tâm gì cả!”

Jack phóng vội đến giải cứu Miyuki.

“Chém nó bỏ vào vạc thiêu sống cho tao!” Gemnan gầm lên trong lúc dồn Miyuki về phía lưới kiếm tên thuộc hạ.

Jack chen luôn vào giữa, buộc tay võ sĩ nọ phải mướt mồ hôi chống đỡ bằng hàng loạt đòn tấn công vũ bão. Miyuki gạt cú đâm tới của Gemnan sang một bên rồi vùng lưới cửa sắc bén của Phá Kích Kiếm nhằm đầu hấn chém xuống. Nhưng Gemnan cũng không phải tay vừa. Hấn dễ dàng tránh đòn, rồi cầm luôn ngọn kích vào vai Miyuki khiến cô la lên trong đau đớn, bắt buộc phải lui về tường phòng ngự.

Gemnan khoái trá nhìn con mồi vùng vẫy. “Sao hả, đau lắm không?” hấn lên tiếng hỏi với nụ cười mỉa mai.

Gemnan vùng kích tiếp tục đâm tới, lần này nhằm thẳng tim Miyuki. Đúng lúc này thì đột ngột một đoạn dây xích từ đâu phóng đến siết chặt cổ họng Gemnan kéo ngược hấn ngã ngửa ra sau, đánh rơi luôn món vũ khí trên tay. Mặt tên quản ngục đỏ lên vì ngạt thở, tuy nhiên hấn vẫn kịp tháo xích trước khi chú Zenjubo tung ra đòn kết liễu.

Nhưng ông Momochi đã đợi sẵn từ lâu.

Điên cuồng trong cơn giận dữ tột cùng, ông tóm lấy Gemnan giơ cao quá đầu, bất chấp hấn vùng kháng cự.

“Đền mạng cho con ta!” ông Momochi gào lên rồi ném tên võ sĩ tàn bạo vào chính cái vạc nước sôi của hấn.

Gemnan gào lên thảm thiết, toàn thân quằn quại trong đau đớn. Tiếng hét của hấn thậm chí còn át cả âm thanh chiến trận xung quanh, cảnh tượng kinh khủng đến độ tên võ sĩ đang chống đỡ Jack chỉ nhìn đúng một lần rồi quay đầu bỏ chạy bạt mạng.

Tên quản ngục vẫn cố gắng lết được ra khỏi vạc, loạng choạng bước đi trong cơn đau đớn tột cùng.

Giờ thì đến lượt Miyuki đòi lại công bằng. “Người đã giết cha ta! Mẹ ta! Cả Jun nữa!” cô vừa khóc vừa tiến về phía hắn.

Nhìn thấy ánh mắt ngập tràn lửa hận thù cùng thanh Phá Kích Kiếm trên tay Miyuki, Gemnan chỉ biết co ro tìm cách thoát thân. “Quý! Quý! Ở đâu cũng có quý!” hắn lắp bắp thốt lên.

Bước hụt chân trong bóng tối, tên quản ngục tàn bạo ngã lăn ra đất, phút cuối lại rên rỉ những câu cực kì hèn đốn. “CUUUU với...”

Hắn rung mạnh người hai cái rồi hoàn toàn bất động, phần ngực bị đâm nát bởi hàng tá những cây chông sắt nhọn.

Miyuki buông lỏng kiếm, lạnh lùng đưa mắt nhìn xác kẻ đã phá hủy cả đời mình. Trong cô lúc này không hề có sự vui mừng, thương cảm, hay thậm chí nhẹ nhõm. Và dĩ nhiên cũng chẳng thấy thỏa mãn một chút nào. Hắn chỉ vật vã đau đớn trong giây lát, trong khi bản thân cô thì phải chịu đựng suốt cuộc đời.

Jack nắm tay Miyuki, đánh thức cô trở lại với thực tại. “Đến lúc rời khỏi đây rồi,” nó nhắc nhở.

Trận chiến bên ngoài đã kết thúc, nhưng họ biết viện binh sẽ nhanh chóng kéo đến nơi. Nhưng dẫu cho tình hình nguy cấp, hai người đã tử trận, ba người khác bị thương, những *shinobi* có mặt nơi đây vẫn không hề nản chí.

“Đi thôi!” trưởng làng ra lệnh, sau đó tiên phong dẫn đầu mọi người, Hanzo theo sau giúp đỡ tổ sư gia.

Cả đoàn di chuyển hướng thẳng đến cổng thành phía đông. May nhờ có bác Kajiya quấy phá, hầu hết quân lính của Lãnh chúa Akechi đã dồn hết xuống phòng vệ hướng đó nên mọi người không gặp quá nhiều trở ngại. Lúc ra đến cổng thì lại có thêm một tiếng nổ vang động nữa. Năm tên lính canh điếng cả người, trở mắt nhìn về hướng lửa cháy.

“Đóng cửa lại!” trưởng làng hô hoán trong lúc di chuyển có chủ đích về phía họ. “Chúng ta bị đám ninja tấn công rồi.”

Bọn lính canh vẫn chưa hoàn hồn nên cứ thế nghe theo. Ngay khi chúng vừa quay lại, Shonin rút luôn thanh trường kiếm đâm vào lưng tên đầu tiên. Ông Takamori hạ tiếp hai tên nữa. Tenzen nhảy ra từ phía sau trưởng làng bóp cổ tên thứ tư, còn Akiko xử lí nốt võ sĩ

cuối cùng. Không nỡ sát hại người có cùng giai cấp với mình, cô bé chỉ tung đòn Bất Động Thức đánh hấn bất tỉnh. Tenzen không lên tiếng phản đối, anh hiểu rất rõ tên này có tình lại được thì mọi người cũng đã rời đi từ rất lâu rồi.

Trong khi đó thì Jack và Miyuki mở cửa cho mọi người tẩu thoát dưới sự hướng dẫn của chú Zenjubo. Lẩn khuất trong bóng tối, nhóm ninja tiến dần ra phía cổng chính của toà thành. Lúc ra đến quảng trường, Jack nhận thấy bọn võ sĩ chạy nháo nhào khắp nơi, không một ai đủ bình tĩnh đứng ra ổn định trật tự. Đây chính là yếu tố cốt lõi giúp cho mọi người dễ dàng tiếp cận đến mục tiêu. Trưởng làng cũng dùng lối chiến thuật ban nãy đã áp dụng, chỉ một loáng đã hạ xong bọn lính đứng canh.

Cùng mọi người vượt qua hàng dài cọc hành quyết đi vào màn sương mờ ảo, Jack quay đầu nhìn lại lần cuối cùng. Tòa tháp canh, giờ trông tựa như một cái giàn hỏa thiêu khổng lồ bốc cháy rồi đổ ập xuống khiến lửa bắn tung tóe lên màn đêm. Bọn võ sĩ say xỉn cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần để truy bắt tù binh vượt ngục. Bọn chúng đuổi theo ra đến cổng, rồi bất chợt cùng la lên đau đớn.

Chông sắt!

Thì ra Tenzen và chú Zenjubo đã tranh thủ rải ám khí trên đường chạy từ trước. Có điều, bọn kỵ binh đeo cung tên phía sau do đã biết trước nên dễ dàng điều khiển ngựa phóng qua tiếp tục phi nước kiệu.

“TÀN RA!” trưởng làng ra lệnh, bọn võ sĩ đã bắt đầu bắn tên ra.

Các ninja chia làm nhiều nhóm nhỏ chạy tản ra trong màn sương. Akiko cúi xuống nắm tay Kiyoshi, và không khỏi ngạc nhiên trước tốc độ chóng mặt của thằng bé, nó thậm chí còn kéo cả cô bé vượt lên trên.

Ông Takamori, người khỏe mạnh nhất trong số họ cũng luôn tổ sư gia lên vai. Ông chạy rất nhanh, nhưng cũng không thoát khỏi mũi tên kẻ thù. Cả hai người cùng ngã nhào. Tổ sư gia nhanh chóng khụy gối ngồi dậy, nhưng ông Takamori vẫn bất động, mũi tên đã xuyên trúng vào tim.

Một tên thúc ngựa đuổi theo tổ sư gia, Jack và Miyuki vội vàng chạy đến giải cứu. Hai đứa khoác hai bên, cùng đỡ ông cụ dậy rồi di chuyển hướng về phía rừng. Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần hơn, cung tên bắn đi như mưa. Nếu không có màn sương dày đặc thì có lẽ mọi người đã trúng tên cả rồi.

“Để mặc ta,” tổ sư gia thều thào. “Như thế này không thể thoát nổi đâu.”

“Đường nào chẳng lắm chông gai,” Jack đáp trong lúc tăng tốc hết sức có thể.

Chú Zenjubo đột ngột xuất hiện, ra hiệu bảo hai đứa tiến về phía ông.

“Cái quan trọng là đối phó với chúng như thế nào,” Jack tiếp tục.

Ngay khi hai đứa cùng tổ sư gia vượt qua thì chú Zenjubo chặt đoạn dây ẩn trong lớp cỏ. Bất thành linh, hai thân tre dựng đứng dậy kéo căng đoạn thừng treo tường ở chính giữa. Không thể quan sát rõ trong màn sương, tên võ sĩ phía sau chẳng hề hay biết điều gì, cho đến khi bị dây đập vào ngực văng luôn xuống ngựa.

Tổ sư gia mỉm cười hài lòng trước phép sử dụng Địa tổ lợi hại của chú Zenjubo.

Họ chỉ còn cách bìa rừng một đoạn nữa.

Chú Zenjubo liên tục hối thúc, bọn kị binh cũng đổ dồn truy kích bốn ninja còn sót lại bên ngoài. Miyuki vấp ngã, nhưng chú Zenjubo xốc ngay dậy được, và họ lại tiếp tục chạy.

Bọn võ sĩ dường như sắp đuổi kịp. Đúng lúc này thì chú Zenjubo châm lửa tạo thành hàng rào cắt mặt phía sau. Jack thầm thán phục, vị ninja này đã chuẩn bị sẵn cái bẫy Hỏa tổ từ trước cả lúc vào thành. Bọn ngựa hí lên sợ hãi, đám võ sĩ liên tục cắt tiếng chửi rủa khi bị hất bay lộn độn xuống đất.

Đang bò lom khom trong các lùm cây, Jack chợt nghe có tiếng phụt phát ra từ dây cung của một tên võ sĩ mất đà nào đó. Chỉ một giây sau, nó trúng tên, nằm lăn ra đất bất tỉnh.

NINJA HAY SAMURAI

Jack tỉnh dậy, đau đớn đến tột cùng, tựa hồ như có ai dùng sắt nung đỏ vào người. Nó mở to mắt ra. Ngay bên cạnh không ai khác chính là Akiko, cô bé vừa đỡ nó vừa tỏ ra vô cùng lo lắng.

Cơn đau dữ dội lại nhói lên từ phía vai trái. Chú Zenjubo dùng tay nắm chặt mũi tên rút mạnh ra. Jack oằn người la lớn.

“Được rồi!” chú Zenjubo vui mừng cầm thân tên kiểm tra lại. “Sạch sẽ.”

Miyuki, tay cầm sẵn vải, cố gắng ấn mạnh vào hai bên vết thương cầm máu. Jack lại la lên lần thứ hai.

“Đừng có trẻ con như vậy,” Miyuki trách móc. “Vừa nãy *tôi* còn bị đâm cả mũi kích vào vai đấy. Nghe này, cậu là một ninja, không phải bọn võ sĩ nhu nhược đâu nhé.”

Jack nhận thấy cô đã được băng bó, dù vậy vết máu vẫn rỉ qua lớp vải. Nó xuýt xoa tìm cách dịch vào vị trí thoải mái hơn. Một cơn đau thứ hai xuất phát từ phần đùi. Jack nhăn mặt nhưng vẫn im lặng. Thì ra cái phi tiêu nó dùng để bẻ khóa lúc trước đã đâm xuyên qua túi, chọc thẳng vào đùi.

Lúc này, mọi người đang cùng ở tại một khu rừng thưa nhỏ, Jack nghĩ có lẽ nó đã được cống tới đây. Ngay gần đó, Tenzen tựa vào thân cây, máu ướm đỏ cả miếng vải anh dùng để bịt vết cắt trên trán. Những ninja còn lại tranh thủ chữa thương, cũng như lấy lại bình tĩnh sau màn đào tẩu điên rồ vừa rồi. Trưởng làng chăm sóc vết thương trên đùi của tổ sư gia. Hanzo cầm tay Soke, hứa hẹn sau khi trở về nhà sẽ chăm sóc ông thật tốt.

“Máu thì đã cầm rồi,” Miyuki giải thích với Jack. “Nhưng sẽ cần thêm chút thời gian để chăm sóc vết thương.”

Nói đoạn cô thực hiện động tác Tại tự, đặt tay gần chỗ mũi tên xuyên thấu vào da thịt Jack rồi bắt đầu niệm chú, "*On haya baishiraman taya sowaka ...*"

Cơn đau qua đi, thay vào đó là cảm giác ngứa ngứa ầm ập.

Xác định được Jack đã không còn nguy hiểm gì, Akiko thở phào nhẹ nhõm lên tiếng. "Có lẽ đã đến lúc tứ giải thích chuyện này với Kiyoshi và tổ sư gia rồi."

Jack nhìn Akiko rút rè bước đến chỗ hai ông cháu. Câu chuyện đưa đẩy khiến khuôn mặt Hanzo đi từ sắc thái bất ngờ sang vui mừng, đến buồn rầu, rồi cuối cùng là hoang mang, tựa hồ trải qua cả bốn mùa trong một ngày vậy.

"Em không phải samurai, em là ninja cơ mà!" thằng nhóc phản đối, quay mặt tìm kiếm sự khẳng định từ phía tổ sư gia.

Khi nhận thấy ông cụ không có vẻ gì muốn phủ nhận câu chuyện, Hanzo đành buồn bã chấp nhận sự thật. Thằng bé chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa.

Akiko bèn cúi xuống thì thầm điều gì đó vào tai nó.

"Thật không chị?" Hanzo mở to mắt kinh ngạc. "Em có thể làm cả hai ư?"

Akiko gật đầu.

"Vậy là giống kiểu anh *tengu* rồi!" thằng nhóc thốt lên. "Em sẽ được mang trường kiếm chứ ạ?"

Akiko mỉm cười. "Tất nhiên."

"Em *thích* có người chị samurai lắm," Hanzo ôm chầm lấy Akiko.

"Chị cũng mừng được gặp lại em, chuồn chuồn bé ạ," cô bé nức nở siết chặt như thể sẽ không bao giờ buông Kiyoshi ra lần nào nữa.

Lúc Jack đang theo dõi cuộc hội ngộ cảm động đó thì ông Momochi bước đến, khuôn mặt phồng rộp, tối đen vì những vết thương.

"Sao, sống được không?" ông ta cầu nhàu.

Jack gật đầu, sẵn sàng tinh thần đối phó với những lời thóa mạ tiếp theo của ông này.

“Tốt. Chứ nếu để ta tạ lỗi với một người đã chết thì còn có ý nghĩa gì nữa,” ông Momochi cúi đầu tỏ lòng ăn năn. “Tổ sư gia đã hoàn toàn chính xác. Cậu sở hữu trái tim thuần khiết của một ninja chân chính.”

Bất ngờ đến không nói nên lời, Jack chỉ biết cúi đầu thi lễ. Hành động này khiến nó nhăn mặt lại vì vết thương lại há miệng ra.

Miyuki lập tức giữ chặt vai Jack lại. “Đừng có cục cựa,” cô nàng gắt và lại xé vải cầm máu cho vết thương.

“Momochi!” trưởng làng cất tiếng gọi, một vài ninja vận áo đen bó sát vừa xuất hiện từ sau các bụi cây. “Kajiya về rồi. Tập trung mọi người lại cho tôi đi.”

“Kajiya, mấy người còn lại trong đội của anh đâu rồi?” Shonin hỏi tiếp.

Bác thợ rèn buồn bã lắc đầu. “Chỉ còn tôi và Danjo sống sót thôi. Kato chết trên đường quay về, những người khác thì đều bị giết trong cuộc tập kích vào làng hôm trước.”

Bầu không khí buồn bã bao trùm lên tất cả.

“Lúc khác chúng ta sẽ tưởng niệm những người đã ngã xuống. Còn đêm nay tạm thời vẫn phải tìm cách thoát thân trước,” trưởng làng nói với chất giọng nghiêm trang. “Trước tiên, cứ quay trở về làng. Mặc dù Lãnh chúa Akechi sẽ sớm mang quân truy bắt, nhưng ít nhất từ giờ đến lúc đấy vẫn kịp thu thập vũ khí, lương thực, từ đó rút lên cứ điểm cuối cùng ở vùng đồi núi phía bắc. Zenjubo, phiên anh dẫn theo mấy người nhanh nhẹn chạy đến báo tin cho nhóm phụ nữ và trẻ em, bảo họ chuẩn bị lên đường. Chúng ta sẽ...”

“Thưa Shonin?” Jack lên tiếng trong lúc Miyuki buộc chặt phần băng quanh vai.

“Sao vậy?” Shonin tỏ vẻ khó chịu vì không quen với việc bị cắt ngang giữa chừng.

“Xin lỗi. Nhưng không có bóng chim sẻ trên đất chúa sơn lâm.”

Mọi người đều đứng dậy - ngoại trừ một tên.

Nhận ra sai lầm của mình, hắn lập tức rút dao lao về phía trưởng làng. Hành động quá đổi bất ngờ này khiến các *shinobi* khác không

kịp phản ứng. Nhưng Jack vốn đã sẵn sàng từ trước. Nó vung tay ném chiếc phi tiêu bay đi.

Và sượt qua cánh tay đang duỗi thẳng của tên sát thủ. Hắn la lên đau đớn, suýt chút nữa đã làm rơi cả con dao. Dẫu vậy, hắn vẫn cắn răng tiếp tục xông lên.

Nhưng vị thủ lĩnh nhân tộc đã lặn mình tránh đi từ lâu. Tên đóng giả phóng theo, và bị chú Zenjubo nhảy vào chặn đường. Hắn cố gắng giằng co giành quyền kiểm soát con dao. Nhờ vào lợi thế trong kinh nghiệm chiến đấu tay không nên cuối cùng chú Zenjubo bẻ gãy được cổ tay tên sát thủ, vặn ngược trở về phía hắn. Kẻ lạ mặt càng thêm đau đớn khi bị chính lưỡi dao của mình xuyên thủng.

Hắn đổ gục, khuỷu chân thả con dao đâm máu rơi xuống đất. Chú Zenjubo lật luôn cái mạng trùm đầu ra.

Máu không ngừng trào khỏi miệng Lãnh chúa Akechi, hắn điên cuồng trừng mắt trút hơi thở cuối cùng. “Không bao giờ *tin* bọn ninja...”

NGŨ ĐẠI - ĐỊA

“Mà sao lần đó *cậu* lại phát hiện được vậy?” Miyuki lên tiếng hỏi trong lúc đặt tay lên vai Jack thực hiện việc chăm sóc vết thương định kì.

Ngồi cạnh ngôi chùa đầu làng tận hưởng ánh nắng buổi sớm mai ấm áp, với chúng, màn đào tẩu hai đêm về trước giờ chỉ còn là một cơn ác mộng tồi tệ mà thôi.

“Ninja mà không biết quan sát thì chả khác nào chim chẳng biết bay,” Jack nhướn miệng cười, trả lời bằng đúng câu nó vẫn nói với mọi người từ sau cái chết của Lãnh chúa Akechi đến nay.

“Thôi đừng giỡn nữa, nói *thật* đi mà!”

Cuối cùng Jack cũng chịu tiết lộ. “Nếu bác Kajiya không kể về việc Kato bị giết trên đường về thì tớ cũng chẳng biết được đâu. Nghĩ lại xem, lúc đó Shiro đã chết, cô thì ở ngay cạnh chăm sóc vết thương cho tôi, ở đâu ra lại có đến năm ninja trong trang phục toàn đen được chứ.”

“May mà *cậu* chịu khó đếm lại. Nếu không giờ này chắc trưởng làng đã thành người thiên cổ rồi.

“Điều tôi không ngờ là Lãnh chúa Akechi lại đích thân xuất hiện,” Jack thừa nhận. “Rõ ràng hẳn thuộc mẫu người đốn hèn thích sĩ diện. Có lẽ lòng thù hận đã che mờ hết tất cả lí trí.”

“*Cậu* đã đúng - trả thù chẳng mang lại ích lợi gì cả,” Miyuki nói giọng u sầu. “Dù tên Gemnan đã chết trong đau đớn, nhưng điều đó cũng chẳng thể khóa lấp nỗi nhớ thương mọi người trong tôi.”

“Tôi cũng nhớ bố mẹ lắm,” Jack đáp, vết thương lòng mỗi lần nhớ đến người thân lại mở ra trong tim.

Trong một lúc khá lâu, hai đứa chẳng nói gì nữa, nỗi buồn xâm chiếm tâm can, nhưng sự hiện diện của nhau đem lại một niềm an

ủi nho nhỏ. Thế rồi Miyuki rút tay về.

“Được rồi đây,” cô nàng gượng nở nụ cười rồi vừa nói vừa nhẹ nhàng vỗ vai Jack. “Có lẽ sẽ mất linh hoạt trong vài ngày. Nhưng chỉ cần nghỉ ngơi, chẳng mấy chốc cậu sẽ sử dụng Nhị Thiên kiếm pháp được thôi.”

“Công nhận cô sở hữu đôi bàn tay trị thương rất hữu hiệu,” Jack cầm tay Miyuki nói.

Tenzen tăng hằng báo hiệu trước rồi từ từ bước tới, vai khoác theo túi hành lí khá to. “Đến giờ lên đường rồi. Trưởng làng muốn khởi hành trước khi mặt trời lên cao.”

“Cậu có *chắc* là không muốn đi cùng với bọn tôi không?” Miyuki hỏi. “Trên đó rất yên tĩnh, hơn nữa tôi có thể chăm sóc vết thương tốt hơn.”

Jack buông tay rồi lắc đầu. “Cảm ơn lòng tốt của cô, nhưng...”

“Được rồi... không cần đâu,” Miyuki đáp, vừa lúc đó thì Akiko cũng xuất hiện. “Tôi biết cậu không thể.”

Miyuki đứng dậy cúi đầu chào. Akiko cũng đáp lễ. Mặc dù vẫn chưa thể trở thành bạn bè nhưng Jack nhận ra giữa họ đã thể hiện lòng tôn kính lẫn nhau.

“Có lẽ đây sẽ là lời vĩnh biệt,” Miyuki quay về phía Jack nói..

“Ừ, cũng đành vậy.”

Miyuki hơi chần chừ. Jack có cảm giác cô vẫn còn điều gì đó muốn nói, nhưng không thể vì sự có mặt của Akiko.

“Tôi vẫn chưa xin lỗi về lần lừa cậu nhảy vào hố phân nhỉ,” Miyuki cười bẽn lễn. Nhưng rồi chẳng nói gì thêm mà chỉ quệt nước mắt cúi đầu vội vàng, cố tình vòng qua chỗ bia tưởng niệm bố mẹ trước khi bỏ đi.

“Cô ấy liệu có ổn không?” Jack lo lắng quan sát.

“Không sao đâu,” Tenzen đáp. “Tôi sẽ trông chừng cho.” Nói đoạn anh đưa tay vào túi lấy ra năm cái phi tiêu lấp lánh. “Tặng cậu đây,” Tenzen vừa nói vừa đặt vào tay Jack. “Món quà nhỏ vì đã giúp đỡ tôi.”

“Hồi nào cơ?” Jack ngạc nhiên.

“Cậu chính là người đã nói với tôi con thuyền nào dám đương đầu với sóng gió sẽ vượt qua được bão. Nhờ vậy lúc ở chùa tôi mới nhận ra nếu không đứng lên chỉ huy thì tất cả sẽ đều sụp đổ,” Tenzen lí giải. “Và dù sao cậu cũng *biết* cách nhắm bắn mục tiêu động rồi, lần tới nhất định chúng ta phải làm một trận tỉ thí ra trò. Liệu mà tập luyện đi nhé.”

Jack cười lớn. “Làm sao tôi ăn nổi.”

“Tôi cũng không nường tay đâu!”

Tenzen lịch thiệp cúi đầu chào Jack và Akiko rồi bước đến gia nhập cùng những người còn lại đang tập trung trên núi chuẩn bị lên đường.

Jack nhìn về phía Akiko. Cũng như Miyuki, trông cô bé như sắp khóc đến nơi. “Cậu sao thế?”

Akiko chỉ im lặng gật đầu rồi nhìn về phía Hanzo đang chơi đùa cùng thằng chiến hữu Kobei, xem ra hai đứa rất hào hứng được gặp lại nhau.

“Kiyoshi sẽ hạnh phúc thôi,” cô bé cố làm ra vẻ vui mừng.

Hanzo nhận thấy hai người đang nhìn mình, bèn nhảy chân sáo đến, vô tư nắm lấy tay Akiko.

“Thiên cầu, anh giữ bí mật được không?” thằng nhóc lên tiếng hỏi.

Jack gật đầu rồi cúi xuống để Hanzo có thể thì thầm vào tai mình.

“Tổ sư gia bảo sẽ cho em làm người kế tục đấy!”

“Thật không?” Jack giật mình liếc mắt nhìn Akiko và chợt nhận ra cô bé cũng đã biết về chuyện này rồi.

Nên mới buồn rầu như vậy.

“Dạ!” Hanzo hớn hở đến độ quên hạ thấp giọng. “Em sẽ được đọc bí thư, quyển giấy cuộn chứa đựng mọi bí mật của nhân tộc ấy!”

“Trách nhiệm nặng nề lắm đấy nhé,” Jack nhắc nhở.

“Em biết mà. Ông cũng bảo sẽ mất vài năm chuẩn bị, sau đó cả đời luyện tập mới được.”

“Thế khi nào thì hai người bắt đầu?”

“Ngay sau khi về đến khu ẩn nấp anh ạ!” Hanzo đáp.

Jack gật đầu ghi nhận tình hình.

"Nhanh lên Hanzo ơi!" Kobei vẫy tay gọi bạn.

Thằng nhóc bèn cười xuề xòa xin lỗi, như thể đã trưởng thành hẳn ra. Nó kéo tay Akiko rồi nói "Chị có thể ở bên em mà."

Nói đoạn chạy về phía những người bạn của mình. "Tạm biệt, anh Jack!"

Jack không kìm nổi liền phá lên cười.

"Chuyện gì vậy?" Akiko hỏi.

"Đây là lần *đầu tiên* Hanzo chịu gọi tớ bằng tên thật đấy!" Jack vừa nói vừa lắc đầu ngạc nhiên. Thế rồi nó nhận thấy nét đượm buồn trong ánh mắt Akiko. "Cậu không đi cùng Kiyoshi à?"

"Không," cô bé nhỏ giọng đáp. "Trưởng làng nói ông ấy không thể đánh liều để cho *bất kì* người ngoài nào biết được vị trí chỗ ẩn náu cuối cùng của họ nữa." "Thế thì nên tranh thủ chơi với em trai khi còn có thể đi, Akiko ạ."

Lúc Akiko bước đến chỗ Hanzo và nhóm nhóc tì bạn nó thì Shonin và Soke cũng tiến về phía Jack.

"Ninja Jack, ta nợ cậu một mạng," trưởng làng vừa nói vừa nghiêng đầu tỏ lòng biết ơn. "Giá mà có thể làm được nhiều hơn, nhưng không thể chần chừ lâu được, bọn võ sĩ sắp đuổi đến nơi rồi."

"Ngài đã giúp tôi nhiều lắm rồi mà," Jack cúi đầu đáp lễ.

Shonin vỗ mạnh tay lên bên vai lạnh lặn của Jack.

"Làng chúng ta sẽ luôn mở cửa đón tiếp cậu," ông cười hiền từ. "Nhưng còn phải xem cậu có tìm ra vị trí của nó không cái đã!"

Nói đoạn ông bước đi để cho tổ sư gia có không gian riêng nói lời từ biệt Jack.

"Ta sẽ rất nhớ nơi này," Soke phóng tầm mắt nhìn xuống khu thung lũng cảm thán. "Một nơi hội đủ mọi điều kiện Địa tổ tuyệt vời."

"Thế còn chỗ sắp đến thì sao ạ?" Jack lên tiếng hỏi.

"Đồi núi không phải là nơi thích hợp cho người già. Lên đó rồi ta cũng chẳng còn sống được mấy năm nữa đâu."

Jack đã định phản đối, nhưng tổ sư gia ngăn nó lại, rõ ràng những mệt nhọc mấy ngày qua đã càng làm hằn sâu thêm các nếp nhăn trên khuôn mặt ông cụ.

"Trốn tránh sự thật mà làm gì? Cuối cùng nó cũng tìm thấy chúng ta mà thôi." Soke tươi cười. "Dòng chảy cuộc đời đã mài mòn ta như hòn đá dưới sông. Thời của ta đã sắp hết rồi."

"Vẫn đủ để chuẩn bị cho Hanzo lên kế tục tước vị tổ sư gia chứ ă?"

Ông cụ nhú mày. "Nó kể cho con nghe rồi đấy à? Cái thằng, chẳng thận trọng gì cả."

"Con ếch trong hang sẽ không bao giờ thấy được biển lớn," Jack nhắc lại.

"Chính xác," tổ sư gia khúc khích cười. "Nhiều khi *thân thế* samurai của nó sẽ lại giúp ích cho tất cả mọi người không biết chừng. Hanzo rất có thể sẽ là cứu tinh của giai cấp ninja."

"Soke!" ông Momochi kêu lên trong lúc dồn đốc mọi người tập hợp. "Shonin muốn lên đường đi ngay đây."

Ông cụ giơ tay ra hiệu sẽ đến ngay lập tức.

"Jack, con đã tiến rất xa so với lần đầu chúng ta gặp nhau nơi rừng núi này, nhưng con đường phía trước vẫn còn lắm gian truân. Hãy tuân theo sự chỉ dẫn của Ngũ Đại, và ta tin con sẽ về được đến nhà."

"Chính lời dạy của tổ sư gia đã mang đến niềm tin cho con," Jack cúi đầu đáp. "Nhờ Soke mà con hiểu được rằng một cành cây không thể làm nên cả khu rừng. Trước đây, với con, ninja là thù, nhưng từ giờ họ sẽ là bạn."

Tổ sư gia gật đầu về thấu hiểu.

"Nếu có gặp ninja, hay nghi ngờ thân thế của họ thì hãy dùng động tác này." Ông chắp các ngón tay giữa lại, riêng ngón cái và ngón út mở ra thành hình chữ V. "Đây là Long Ẩn. Một ninja thực thụ nhất định sẽ nhận ra, và giúp đỡ cho con."

Nói đoạn tổ sư gia quay đầu bước đi. "Lời khuyên cuối cùng dành cho con: lối phòng thủ hiệu quả nhất chính là đừng để bị phát hiện."

CHIA LI TRONG HẠNH PHÚC

Akiko và Jack chậm rãi bước trong ngôi làng đổ nát tan hoang. Lúa trên ruộng phần nhiều đã bị dẫm nát không thể thu hoạch được nữa. May mà dân làng vẫn còn nguồn dự trữ sẵn từ năm ngoái cất kín dưới ngôi chùa đầu làng. Mùi gỗ cháy lan tỏa trong không khí, đã hơn năm ngày rồi mà dinh trưởng làng vẫn âm ỉ cháy. Vài ngôi nhà khác cũng cùng chung số phận, nhưng hầu hết chỉ bị lục soát cướp gạo và tài sản mà thôi.

May cho Jack là nhà của tổ sư gia nằm trong nhóm thứ hai. Nó tìm thấy cái túi của mình vẫn an toàn trong ngăn bí mật ở phòng bếp. Cuốn *hải đồ* còn y nguyên dưới lớp giấy dầu bảo vệ. Tổ sư gia cẩn thận để lại cho Jack một vài hộp cơm và quần áo mặc thay đổi.

Jack thay đồ rồi bước ra chỗ Akiko đứng chờ ngoài sân. Nó không khỏi chạnh lòng khi ngôi làng hiền hòa, vui tươi ngày trước giờ đây chẳng còn chút sinh khí, chừng nào Akiko còn ở lại đây thì cô bé sẽ gặp nguy hiểm. Bọn võ sĩ có thể ập tới bất kì lúc nào.

Từ lúc chia tay em trai đến giờ, cô bé vẫn chưa hé môi nói một lời nào.

"Tớ rất tiếc," Jack mở lời. "Khi cậu lại phải xa em như thế."

"Không đâu," Akiko đáp bằng giọng khe khẽ nhưng rất cương quyết. "Kiyoshi... *Hanzo* đang ở nơi mà nó thuộc về. Trong nhần tộc, cùng với bạn bè. Bây giờ họ mới là gia đình thật sự của thằng bé."

"Nhưng còn cậu thì sao?" Jack hỏi ngay. "Chẳng phải cậu đã phải hi sinh rất nhiều trong suốt năm năm qua để tìm nó hay sao?"

Akiko gật đầu. "Cuối cùng *cậu* đã giúp tớ hoàn thành tâm nguyện. Chuẩn chuẩn bé vẫn an toàn, lại nhận được tình thương từ tổ sư gia. Tớ chỉ cần có vậy mà thôi. Đó là một cuộc chia li trong hạnh phúc."

Cô bé ngược lên nhìn Jack, khuôn mặt đã có ít nhiều vui tươi hơn.

"Soke cũng hứa sẽ dẫn Hanzo về thăm Toba ngay khi ổn định tình hình nhân tộc. Thăng bé háo hức được gặp mẹ lắm."

Nói đoạn Akiko đưa tay chạm vào Jack. "Tớ nợ cậu rất nhiều."

"Người phải nói câu đó là *tớ* mới phải," Jack nhẹ nhàng cầm tay cô bé đáp. "Sau tất cả những việc cậu đã làm thì đây là chuyện đương nhiên thôi."

Hai đứa nhìn thẳng vào mắt nhau, sợi dây liên kết càng trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Lần giã biệt thứ hai này còn khó khăn hơn trước gấp nhiều lần. Bởi lẽ Jack đã biết cảm giác không có Akiko ở bên là như thế nào.

"Tớ phải đi đây," Akiko buông tay nói. "Mẹ vẫn ngày đêm chờ tin ở Toba."

"Hay là đi với tớ đi," Jack gợi ý, mặc dù nó hiểu rất rõ con đường hai đứa sắp đi hoàn toàn ngược hướng nhau.

Akiko buồn bã lắc đầu. "Tớ *phải* kể cho mẹ biết về Kiyoshi. Phải ở bên bà ấy. Đó là bốn phận người làm con."

"Tớ hiểu," Jack biết yêu cầu của mình là không thể chấp nhận được.

Akiko cúi sát lại nhẹ nhàng hôn lên má nó.

"*Mãi mãi bên nhau,*" cô bé thì thầm vào tai nó. Sau đó, cô quay người bước đi về hướng mặt trời mọc.

Jack không nói nên lời, chỉ biết đứng đó nhìn bóng Akiko lướt đi trên con đường, ra đến khu sân làng tan hoang, vòng qua hồ nước rồi mờ dần. Nó chợt nhận ra cảm giác của Akiko hôm nó bỏ *cô bé* ở lại Toba. *Hay là lên tiếng gọi?* Nhưng biết nói gì bây giờ. Chúng chẳng khác gì lá cây trên hai dòng chảy khác nhau.

Cho đến lúc Akiko khuất hẳn khỏi tầm mắt, Jack vẫn đứng im nhìn theo, tay đặt trên chỗ cô bé vừa hôn. Nó muốn được nhìn khuôn mặt ấy một lần nữa.

Nhưng Akiko đã đi mất rồi.

Một lần nữa, Jack chỉ còn lại một mình. Có lẽ được trang bị tốt hơn cho hành trình đầy khó khăn - nhưng còn cô đơn hơn trước. Nó

lại mất Akiko thêm lần nữa. Thế rồi Jack tự nhắc mình rằng, cũng như Akiko, nó phải đặt gia đình mình lên trên hết. Tình yêu nó dành cho Jess, tuy nằm ở một góc độ khác, nhưng cũng nồng nàn chẳng kém, và từng giờ từng phút, con bé vẫn đợi chờ anh trai trở về Anh Quốc.

Nghĩ vậy, Jack thu dọn hành lí, cẩn thận nhét cuốn *hải đồ* quý giá dưới hai tấm áo kimono. Ngay bên trên nó đặt cái tráp đựng con hạc giấy của Yori cùng viên ngọc Akiko tặng ngày trước, vài xâu tiền xu, cùng những hộp cơm nguội. Cuối cùng, Jack cất luôn vò đựng nước và năm chiếc phi tiêu của Tenzen vào rồi buộc lại. Không quên giắt lá bùa bình an của thầy Yamada lên. Nó xoa xoa túi gấm, lẩm nhẩm cầu nguyện rồi xốc hành lí lên vai phải.

Kiểm tra kĩ càng cặp trường đoản nhị kiếm bên hông, Jack cảm thấy mình vẫn là một samurai như trước.

Nhưng cầm nốt chỗ trang bị cuối cùng lên, nó lại thấy mình chẳng khác gì một ninja.

Hạ quyết tâm không để bị bắt nữa, nó đội cái rổ đặc trưng của hư vô tăng lên đầu, tay cầm ống sáo nhẹ nhàng thổi. Giai điệu bài “Lộc Vĩnh Âm” vang vọng khắp cả thung lũng, Jack trở lại trên hành trình cô độc đến cảng Nagasaki, mỗi bước chân lại gần nhà thêm một chút.

CHÚ THÍCH NGUỒN TRÍCH DẪN

Dưới đây là câu trích dẫn được dùng trong cuốn *Samurai trẻ tuổi: Ngũ Đại - Địa*:

“Cái tách chỉ hữu ích khi nó trống rỗng”, tác giả: Lão Tử (triết gia và là người sáng lập nên Đạo Giáo, 600 - 531 trước Công nguyên).

THÔNG TIN VỀ VÕ SĨ ĐẠO

Võ Sĩ Đạo có nghĩa là “Con đường của một võ sĩ”, nó bao gồm một loạt các tiêu chuẩn đạo đức và tinh thần tương tự với tinh thần hiệp sĩ của phương Tây. Các võ sĩ Nhật Bản phải luôn tuân thủ một cách khắt khe bảy tiêu chí cơ bản này trong suốt quá trình luyện tập cũng như; sinh hoạt đời thường.

義

1. *Nghĩa*: một người có phẩm chất này phải luôn đưa ra được quyết định chính xác dựa trên các chuẩn mực đạo lí, luôn bình đẳng, công bằng với tất cả mọi người bất kể màu da, chủng tộc, giới tính hay tuổi tác của họ.

勇

2. *Dũng*: khả năng làm chủ tình hình bằng lòng quả cảm và sự tự tin.

仁

3. *Nhân*: sự dung hòa của lòng trắc ẩn và độ lượng. Nhân cùng với Nghĩa là hai nguyên tắc nhằm đảm bảo một võ sĩ sẽ không dùng sức mạnh của mình một cách lỗ mǎng hoặc vì lợi ích cá nhân.

礼

4. *Lễ*: luôn nhã nhặn và cư xử lịch thiệp với người khác. Một người có lễ phải luôn tôn trọng tất cả mọi người.

真

5. *Chân*: hướng thiện, làm theo lẽ phải, luôn nỗ lực hết khả năng của mình, thành thật với chính bản thân, cũng như những người khác.

名誉

6. *Danh dự*: một võ sĩ phải biết cách phấn đấu tìm kiếm danh dự cho mình, cụ thể là luôn hướng tới thành

công, nhưng đi kèm với đó phải là những hành động đúng mực, không bất chấp thủ đoạn.

忠義

7. *Trung nghĩa*: là chuẩn mực quan trọng nhất, căn bản nhất; nếu không trung thành, tận tụy với nhiệm vụ được giao, cũng như với người khác, thì sẽ không bao giờ đạt được thành tựu như mong muốn.

GHI CHÚ

[1] Một tông phái Phật giáo Nhật Bản, tu dòng Âm Hoá.

SAMURAI

TRẺ TUỔI

5 - NGŨ ĐẠI - THỦY

Người dịch: Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

CHRIS BRADFORD

CHRIS BRADFORD

SAMURAI
TRẺ TUỔI

5 - NGŨ ĐẠI - THỦY

Người dịch:
Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Tác phẩm: Samurai Trẻ tuổi: Ngũ Đại - Thủy

Tác giả: Chris Bradford

Người dịch: Hoàng Hương Trang

Nhà xuất bản Kim Đồng, 2016

Dành tặng ông bà, những người đã luôn dõi theo con

MỤC LỤC

Bản đồ: Nhật Bản - Thế kỉ 17

Lá Tâm Thư

1 - Lá Bùa

2 - Vây Bắt

3 - Ronin

4 - Kí Ức Bị Đánh Cắp

5 - Sơn Tảng

6 - Nguyên Tố Thuỷ

7 - Quá Khứ Đau Buồn

8 - Tanuki

9 - Xác Chết

10 - Ngã Tư

11 - Bóng Tối Trong Đêm Đen

12 - Đạo Chích

13 - Thương Nhân

14 - Đột Nhập

- 15 - Kế Hoạch Mới
- 16 - Đánh Cướp
- 17 - Vệ Sĩ
- 18 - Oan Hồn
- 19 - Bộ Ba Hoàn Cảnh
- 20 - Tuý Quyền
- 21 - Meshu
- 22 - Chiếc Hộp
- 23 - Kyoto
- 24 - Metsuke
- 25 - Nhân Danh Shogun
- 26 - Liễu Sinh Lưu
- 27 - Trở Lại Trường
- 28 - Cọc Gỗ Mặn
- 29 - Uy Hiếp
- 30 - Trận Chiến Trên Thác Nước
- 31 - Chân Tơ Kẽ Tóc
- 32 - Suy Sụp
- 33 - Hinin
- 34 - Mũi Phạt

- 35 - Sasumata
- 36 - Lãnh Chúa Sanada
- 37 - Luật Cờ Vây
- 38 - Ván Cờ Vây
- 39 - Chòm Sao
- 40 - Sống Và Chết
- 41 - Chia Tay
- 42 - Trúng Thuốc
- 43 - Mục Tiêu Sống
- 44 - Trúng Phóc
- 45 - Núi Jubu
- 46 - Vụ Cướp
- 47 - Hoá Rồ
- 48 - Trả Lời Xem!
- 49 - Câu Trả Lời
- 50 - Hồ Nước
- 51 - Cây Cầu
- 52 - Hi Sinh Và Danh Dự
- 53 - Cuốn Trôi
- 54 - Âm Khí

55 - Hana

56 - Chuộc Lỗi

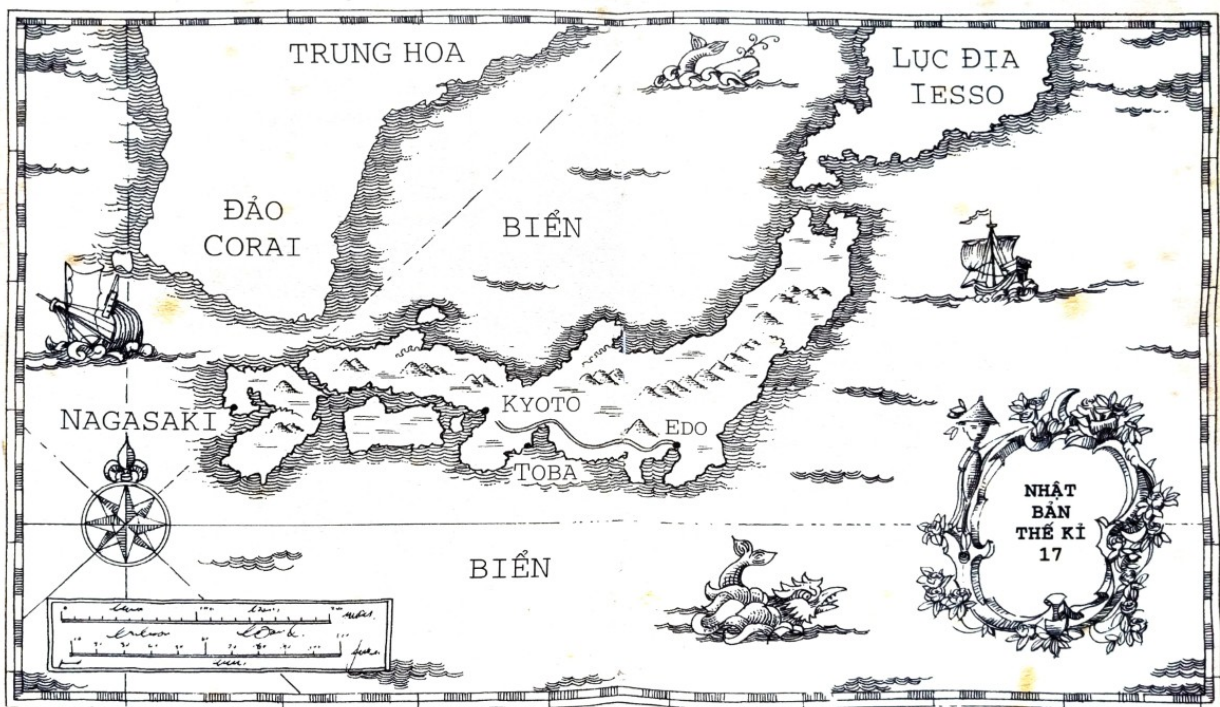
57 - Ronin Jack

Chú Thích Nguồn Trích Dẫn

Trả Lời Xem...

Cờ Vây

Thông Tin Về Võ Sĩ Đạo

ĐƯỜNG TOKAIDO

LÁ TÂM THƯ

Nhật Bản, 1614

Jess thân mến,

Anh mong một ngày nào đó lá thư này sẽ đến được tay em. Ở nơi quê nhà chắc em vẫn tưởng anh trai mình đã vĩnh viễn chìm sâu dưới lòng đại dương từ rất lâu rồi, nhưng thật ra anh vẫn sống, và rất khỏe mạnh.

Anh và cha cập bến Nhật Bản vào tháng Tám năm 1611, nhưng anh rất đau lòng phải báo với em rằng cha đã qua đời trong một trận tập kích trên tàu của chúng ta, cả đoàn thủy thủ của tàu Alexandria chỉ còn mình anh sống sót.

Suốt ba năm qua, anh sống dưới sự bảo trợ của một võ sĩ Nhật Bản tên Masamoto Takeshi, và theo học lò võ của ông tại Kyoto. Tuy ông đối xử với anh rất tử tế, nhưng sự đời thật chẳng bao giờ suôn sẻ.

Một ninja sát thủ tên Độc Nhãn Long đã được thuê để cướp cuốn hải đồ của cha (hẳn em còn nhớ vật này quan trọng với ông như thế nào chứ?) Ban đầu tên này đã hoàn thành được ý đồ, nhưng nhờ có sự giúp đỡ của những người bạn võ sĩ, cuối cùng anh đã đoạt lại được.

Chính tên ninja đó là kẻ đã sát hại cha chúng ta. Tin này có lẽ cũng không giúp em nguôi ngoai được nỗi buồn, nhưng dù sao công lí cũng đã được thực thi, kẻ hại cha chúng ta chết rồi. Cái chết này không thể giúp cha chúng ta sống lại được - anh nhớ cha lắm, và rất cần những lời khuyên răn, bảo ban của ông nữa.

Nước Nhật vừa trải qua một cuộc nội chiến, những người nước ngoài như anh đã không còn được chào đón ở đây. Hiện anh đang

phải sống lưu vong, chỉ có thể hành động trong bí mật. Sắp tới anh sẽ tìm cách đi về phía nam của hòn đảo xa lạ này, hướng đến cảng Nagasaki, nếu may mắn có lẽ anh sẽ gặp được một chiếc thuyền nào đó chuẩn bị lên đường về Anh Quốc.

Tokaido, tên con đường mà anh đang đi, đầy rẫy những nguy hiểm rình rập. Đối với anh lúc này, kẻ thù còn đông hơn rất nhiều so với bạn bè. Nhưng em cũng đừng lo lắng quá, ngài Masamoto đã dạy anh trở thành một võ sĩ, và anh sẽ chiến đấu để được trở về quê nhà bên em.

Mong sẽ có ngày anh được trực tiếp kể với em về hành trình này...

Từ giờ đến lúc ấy, cầu Chúa phù hộ em gái bé bỏng của anh.

Jack, anh trai em.

T.B. Lá thư này được viết vào những ngày cuối xuân, khi đó anh bị một nhóm ninja bắt cóc. Nhưng khác với ngộ nhận ban đầu, họ hoàn toàn không phải địch thủ mà là ân nhân cứu mạng, và chỉ bảo cho anh về năm nguyên tố của vũ trụ: Địa, Thủy, Hỏa, Phong, Không. Bây giờ anh cũng đã biết cách sử dụng nhẫn thuật, thậm chí chúng còn phần nào hữu ích hơn những kĩ năng học được khi còn ở trường samurai. Tiếc là nỗi ám ảnh về cái chết của cha khiến anh thật sự khó có thể toàn tâm theo học nhẫn giả...

LÁ BÙA

Nhật Bản, mùa hạ năm 1614

Trong một khoảnh khắc, đầu Jack thật sự trống rỗng.

Nó chẳng thể nhớ đây là đâu, chuyện gì đã xảy ra, nó đang làm gì, thậm chí còn không nhớ nổi *mình là ai*. Điên loạn như một người chết đuối, nó cố gắng bám lấy bất kì mảnh kí ức nào còn sót lại.

Tên mình là Jack Fletcher... người Luân Đôn, Anh Quốc... Năm nay mười lăm tuổi... Người thân duy nhất là em gái Jess... Công việc hằng ngày của mình là làm hoa tiêu trên chiếc tàu buôn Alexandria... Không! Mình là samurai, một võ sĩ từng kinh qua những đợt huấn luyện hà khắc ở Kyoto... tại trường Nhị Thiên Nhất Lưu... NHƯNG mình cũng đồng thời là một ninja... Không thể nào - họ là kẻ thù giết cha cơ mà!

Nghĩ đến đây đầu Jack lại đau nhức tựa hồ muốn ngất đi lần nữa. Nó gắng gượng chống lại cái cảm giác mê man chìm đắm này nhưng lực bất tòng tâm. Khoảnh khắc tỉnh táo thoáng qua cũng dần tan biến, bóng đêm vô thức lại một lần nữa ngự trị.

Những tiếng *tách... tách... tách...* của nước rơi rả rích vang lên. Vén màn sương dày đang che kín não bộ, Jack dần nhận thức được trời đang mưa. Tiếng mưa rơi lẫn át cả những âm thanh ồn ào khác. Gắng mở mắt. Jack nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường thô bằng rơm. Nước mưa thấm qua mái lợp nhều cả xuống mặt nó.

Jack đau nhức mình mẩy đến mức không thể lết được ra chỗ khác, chỉ việc xoay đầu sang bên cũng đủ khiến nó nhăn nhó khổ sở rồi. Phía bên này, đập vào mắt nó là một con bò đang ử rử nhai cỏ, rõ ràng con bò cũng chẳng hứng thú gì với việc phải chia sẻ chỗ ở của mình với một con người. Và dựa vào những gì Jack phán đoán

thì nó và con bò kia là hai sinh vật duy nhất tồn tại trong cái chuồng gia súc nhỏ này.

Chậm chạp chống khuỷu tay dậy, căn phòng đột nhiên quay cuồng trong mắt Jack, một cảm giác buồn nôn bất chợt tuôn tới. Thế là nó bắt đầu ói ra sền sệt chất lỏng màu xanh. Con bò đương nhiên càng bất mãn trước hành động lỗ mǎng này, lập tức cong đuôi tránh ra xa.

Bên cạnh chiếc giường tạm bợ bằng rơm là một bình nước đã được ai đó tử tế để lại. Jack ngồi dậy, vớ lấy bình nước súc miệng rồi uống luôn một ngụm lớn. Thật không dễ nuốt tí nào. Cổ họng khô rát, dịch vị từ dạ dày tràn ra ban nãy vẫn còn đọng lại. Lại thêm một ngụm nước nữa, nhưng lần này nhẹ nhàng tửu tổn hơn, cảm giác cũng tốt lên đôi chút.

Jack bắt đầu để ý đến tình trạng của mình. Thê thảm. Môi dưới bị đứt, mắt trái sưng vù, chân tay đầy chỗ bầm tím, xương sườn rạn mấy chiếc, may là chưa đến nỗi gãy.

Sao mình lại ra nông nổi này?

Bộ kimono tả tơi trên người Jack rõ ràng không phải của nó. Theo trí nhớ thì trang phục cuối cùng nó vận là bộ áo choàng màu xanh của hư vô tăng, kiểu nguy trang khéo léo của các ninja khi di chuyển để tránh bị phát hiện. Lúc đó Jack đang trên đường đến cảng Nagasaki ở phương nam nhằm tìm thuyền trở về Anh Quốc với cô em gái bé bỏng Jess.

Đột nhiên Jack hoảng sợ. Đồ đạc của nó đâu cả rồi?

Jack đảo mắt khắp chuồng tìm gương và hành lí, nhưng ngoài con bò, rơm, và đồ làm vườn cũ kĩ thì nơi đây chẳng còn bất kì thứ gì cả.

Bình tĩnh nào. Jack tự nhủ. Người ta dù sao cũng đã để lại nước cho mình uống, chắc không đến nỗi cướp cạn hay gì đâu.

Nghĩ bụng, nó lại nhắc bình lên tu, những mong nước có thể làm cho đầu óc mình tỉnh táo. Thế nhưng dù cố đến mấy thì kí ức những ngày vừa qua cũng không hề quay lại. Jack chỉ nhớ nó đã rời làng ninja trong núi, sau đó đến địa phận biên giới tỉnh Iga, chấm hết.

Bên ngoài mưa đã ngớt. Nhiều khả năng bây giờ là buổi sáng, nhưng trời đất tối om, cộng với mây đen vần vũ nên cũng có thể đã

về chiều. Nó bắt đầu cân nhắc giữa hai lựa chọn - chờ người để lại bình nước kia xuất hiện, hay tự mình đi tìm hành trang.

Khi cố sức đứng dậy, Jack nhận ra tay trái mình đang cầm vật gì đó. Nó mở nắm tay ra thì thấy một chiếc túi nhỏ màu xanh lá in hoa buộc chỉ vàng có viết ba chữ Hán tự 東大寺, bên trong chứa miếng gỗ hình tứ giác. Jack biết vật này, nhưng nhất thời chưa nhớ ra tên gọi.

Đúng rồi, omamori. Bùa may mắn Phật giáo!

Trước khi lên đường, thầy Yamada, vị thiền sư trưởng Nhị Thiên Nhất Lưu từng cho nó một cái tượng tự để cầu an.

Nhưng đây không phải omamori của nó, lá bùa đó có màu đỏ cơ. Vậy thì cái này là của ai?

2

VÂY BẮT

Jack bước loạng choạng ra khỏi chuồng bò, vì quá gắng sức nên nó ngã nhào xuống bùn. Mặc kệ cho nước mưa làm trôi những lấm bẩn trên khuôn mặt, hồi lâu sau nó mới tiếp tục thử đứng lên.

Khu chuồng này đầu lưng vào một căn nhà bằng gỗ lợp mái tranh khá đơn giản. Cánh cửa duy nhất dẫn vào chuồng chính là mục tiêu của Jack. Sau khi gắng hết sức đứng dậy, nó đi mà người cứ chúm về phía trước. Mãi rồi nỗ lực của Jack cũng giúp nó bám được vào khung cửa giấy. Nó thở phào nhẹ nhõm.

Sao mình lại yếu đến mức độ này? Jack băn khoăn tự hỏi.

Bên trong nhà có một khu bếp nhỏ, trên bếp lửa đang đun nồi súp cá. Nơi này thông với một lối đi có rủ màn che. Nhìn qua đó, Jack nhận ra đây là một quán nước ven đường được bài trí bằng đệm rơm và bàn gỗ, cũng như trà và rượu chất đầy trong quầy phía trước chỗ nó đứng. Tuy thơm tất nhưng khá giản đơn. Mặt tiền quán để hở, chỉ che lại bởi tấm bạt tương đối to. Gió cứ thế thốc từng hồi vào bên trong.

Jack nhìn thấy đằng xa có một người đàn ông trung niên đeo tạp dề, có vẻ như là chủ. Chưởng quầy dáng người tầm thước, tóc thưa thớt đang đôi co qua lại với khách quan. Trang phục kimono đen có đính gia huy hoa trà trắng chứng tỏ thân phận cao quý của nhân vật râu ria lờm chờm, tóc bù xù, mắt đỏ lừ này. Bên cạnh hắn là một chiếc mũ rơm cùng hai thanh kiếm cũ kĩ - kiếm dài *katana* và kiếm ngắn *wakizashi*, cặp song kiếm tượng trưng cho quyền lực của võ sĩ.

"Xin ngài làm ơn thanh toán và rời đi cho!", chủ quán quả quyết nói, dù vậy, đôi bàn tay ướt sũng mồ hôi hoàn toàn cho thấy ông ta đang sợ chết khiếp. Đương nhiên rồi - võ sĩ đường đường là tầng lớp thống trị ở Nhật Bản, còn chủ quán nước chẳng qua chỉ là thường dân quèn, dám đắc tội thì chỉ có con đường chết.

Vị samurai kia vẫn mặc kệ, nâng bát rượu lên hớp một hớp lớn.

“Tôi sẽ gọi quan phủ đến đây”, chủ quán đe dọa.

Lần này vị võ sĩ lăm bằm gì đó không rõ ràng rồi đập một đồng tiền lên bàn.

“E rằng... vẫn chưa đủ thưa ngài”, chưởng quầy đáp bằng giọng run run của người đang cố thu hết can đảm. “Hôm qua ngài uống đến những *ba* bình sake!”

Vị samurai cau có lục trong tay áo mãi mới lấy ra được thêm hai đồng tiền, nhưng lại lỡ tay làm chúng rơi ra sàn nhà. Chủ quán vội vàng chạy đi nhặt rồi hướng về phía người khách nói. “VẬY xin ngài hãy rời đi”.

Võ sĩ say rượu lập tức găm lên, “Tiền... đã trả rồi”. Nói đoạn ông nâng bát rượu lên ngực làu bàu, “Đương nhiên... phải uống cho hết chứ”.

Chưởng quầy tỏ ý không hài lòng, tuy nhiên cái nhìn dữ tợn của samurai nọ khiến ông dù muốn cũng chẳng dám nói thêm tiếng nào, vội vàng lui đi phục vụ vị khách duy nhất còn lại, một người đàn ông có ria mép.

Jack đang dẫn đo tìm cách thu hút sự chú ý của chủ quán thì bất chợt nghe thấy tiếng thở hắt. Một cô gái, thoạt nhìn khoảng tầm mười bốn tuổi đang đứng sau quầy nhìn nó bằng cặp mắt mở to kinh ngạc. Cô bé có khuôn mặt mảnh mai cùng mái tóc búi đen nhánh hoang mang đến độ làm rung cả khay đựng tách cầm trên tay. Jack biết ngoại hình của nó khác biệt thế nào nên cũng muốn mỉm cười trấn an, ngặt nỗi giờ việc nhoẻn miệng cũng là một cực hình đầy đau đớn đối với nó.

Cô gái nhanh chóng lấy lại bình tĩnh đặt khay xuống đất rồi chỉ tay ra hiệu Jack ngồi xuống chiếc bàn gần đó. Jack hơi lưỡng lự, hành động này có thể gây chú ý cho tay samurai kia, nhưng cô gái vẫn cứ kiên trì dắt nó đến tận nơi rồi mới lui vào sau bếp. Lo lắng vừa rồi quả thật quá dư thừa, vị võ sĩ đã say mèm đến mức không thể ngẩng mặt lên nữa. Tuy người khách còn lại có sững sờ đôi chút trước cặp mắt xanh và mái tóc vàng của Jack, nhưng ông ta chỉ gật

đầu rồi tiếp tục trò chuyện với chủ quán, phong cách rất thường thấy của người Nhật Bản.

Lát sau cô gái trở lại với một bát mì bốc khói. Dù mới nôn thốc nôn tháo nhưng Jack thật sự thấy đói, bụng nó không ngừng kêu gào đòi thức ăn hồng cung cấp năng lượng cho cơ thể.

"*Arigato gozaimasu!*"^[1], Jack nghiêng mình hành lễ cảm ơn.

Cô gái há hốc mồm kinh ngạc: "Cậu biết nói tiếng Nhật à?"

Jack khẽ gật đầu. Năng lực này của nó phần nhiều đều nhờ công cô bạn thân Akiko. Sau khi lưu lạc đến hòn đảo xa xôi này, người đầu tiên dạy nó ngôn ngữ bản địa là cha Lucius, vị tu sĩ người Bồ Đào Nha. Nhưng chẳng bao lâu sau thì ông qua đời, Akiko chính thức thay cha Lucius. Jack nhớ hai đứa đã ngồi nhiều giờ liền dưới gốc cây anh đào trong khu vườn của mẹ Akiko ở Toba để tìm hiểu về phong cách sống của người Nhật. Tuy rằng lúc này đầu óc của nó rất lộn xộn, nhưng những kí ức đã ăn sâu vào tiềm thức thì không dễ gì mất đi - và Akiko là một trong số đó.

Jack nhìn bát mì đặt trước mặt rồi cất giọng phân trần, "Xin lỗi, nhưng hiện anh không có tiền".

"Không sao", cô gái vừa nói vừa đặt một chiếc thìa gỗ lên bàn.

"Vậy thì xin cảm ơn", Jack đáp và hít hà mùi thơm khó cưỡng đang xộc lên mũi.

Khi cô gái xoay người định đi thì nó lập tức ngăn lại.

"Khoan đã". Jack gọi, quá nhiều câu hỏi cùng lúc hiện lên trong đầu, "Em là người để bình nước kia cho anh phải không?"

Cô gái mỉm cười gật đầu.

"Em thật tốt. Có thể cho anh biết đây là đâu được chứ?"

"Kamo", cô đáp, nói đoạn cô tiếp tục giải thích sau khi thấy biểu cảm khó coi trên khuôn mặt Jack. "Một ngôi làng nhỏ trên bờ sông Kizu. Từ đây ra thị trấn Kizu cũng không xa lắm".

"Nơi này vẫn nằm trong địa hạt Iga?"

"Không, chúng ta đang ở tỉnh Yamashiro, Iga cách đây hơn hai ngày đường về phía đông".

Chí ít thì Jack cũng biết được mình đã tiến thêm chút ít trên con đường về nhà. “Khi em tìm thấy, anh đã như thế này rồi à?”, Jack hỏi, ý chỉ những vết thương trên người.

“À không, là cha em”, cô gái đáp, hướng về phía chủ quán, lúc này đang đứng ở sau quầy. Người khách có ria mép đã rời khỏi được một lúc.

“Sáng qua, ông ấy thấy anh nằm bên bờ sông trong tình trạng hấp hối”.

Cô bé nhìn con mắt bị sưng cùng bờ môi rớm máu của Jack ra chiều quan ngại.

“Anh vẫn ổn”, Jack cố gắng biểu hiện can đảm, một phần cũng vì người đối diện. “Cha em có thấy hành lí gì khác không?” Cô gái lắc đầu tiếc nuối. “Chỉ có mỗi anh thôi”.

“Junko!”, người cha gắt. “Súp sồi sùng sục rồi kìa”.

Junko vội vàng cúi đầu mỉm cười với Jack. “Anh cũng may mắn lắm mới sống sót được đấy”, cô nói rồi lại lui xuống bếp.

Ừ thì sống sót, nhưng chẳng biết được bao lâu. Jack buồn lo.

Nó chẳng còn gì cả. Không tiền bạc mua lương thực, không quần áo che thân, không bạn bè trợ giúp, không phương pháp trốn tránh, thậm chí đến thanh kiếm để tự vệ cũng không nốt. Cha con chủ quán cùng lắm giúp được vài hôm, xong rồi thì chẳng biết tính sao.

Jack vừa húp súp vừa cau mày khổ sở với cái môi. May mà thức ăn nóng cũng bắt đầu công dụng đôi chút, nó cảm thấy khỏe hơn, sức lực cũng phần nào trở lại.

Nghỉ ngơi thêm một lát có khi mình sẽ nhớ lại được mọi chuyện, Jack thầm nghĩ.

Mối lo lớn nhất của Jack lúc này chính là việc làm mất món bảo vật quý báu nhất của cha, bản hải đồ. Những quyển sổ tay đường biển là phương tiện *duy nhất* có thể giúp tàu bè qua lại một cách an toàn vì thế luôn có giá trị rất lớn. Bản hải đồ của cha lại là bản hiếm hoi đạt đến độ chính xác cao, tầm quan trọng đã vượt quá mức độ thông thường. Quốc gia nào nắm được vật này trong tay thì gần như sẽ trở thành bá chủ hàng hải, khống chế toàn bộ con đường hàng hóa huyết mạch. Cha Jack, thuyền trưởng tàu Alexandria, lúc sinh

thời đã dẫn nó *tuyệt đối* không được để tâm huyết của ông lọt vào tay kẻ xấu. Suốt ba năm qua Jack đã dùng cả sinh mạng của mình để giữ bản hải đồ ấy. Hải đồ đã từng mất đi rồi lại lấy về được, nhưng phải trả bằng cái giá quá lớn - Yamato, người bạn, người anh em của Jack đã ngã xuống để đánh bại tên ninja tàn bạo Độc Nhãn Long. Thế nên dù là chuyện gì đã xảy ra thì kẻ đang giữ hải đồ nhất định chẳng tốt đẹp gì. Vấn đề là *kẻ nào* mà thôi.

Manh mỗi duy nhất nằm ở tấm omamori. Jack đã nghiên cứu lá bùa màu xanh này khá kĩ, nhưng hình dáng hoa văn chẳng gợi lên điều gì, còn Hán tự thì mặc dù Akiko đã dạy cho khá khá, nhưng đầu óc nó bây giờ quá mờ mịt để có thể hiểu ra.

Junko lại mang lên một bát súp. Jack cẩn thận chén sạch sẽ phần thức ăn rồi quyết định hỏi cô bé về lá bùa. Đây có thể là do Junko hoặc chủ quán cho nó để cầu an trong quá trình hồi phục. Còn nếu không phải thì không chừng họ lại biết nguồn gốc, qua đó có thêm hi vọng tìm lại đồ đạc và bản hải đồ đã mất.

Thế nhưng nó chưa kịp hành động thì tấm bạt thông quán nước với đường chính đã bị kéo ra, mở đường cho bốn người đàn ông vận võ phục tiến vào. Theo sau họ chính là người khách có ria mép ban nãy. Những người này đều vận áo khoác ngoài màu đen, quần bó sát, đi tất xanh đậm, đầu vấn khăn, hông đeo kiếm, tay cầm jutte - loại dùi cui đặc trưng của bảo an Nhật Bản thời Edo.

Thường thì buôn bán chẳng ai thích phiền hà với nhà nước, nhưng chủ quán lại rất hài lòng khi thấy họ. "Tôi còn tưởng các ngài không đến chứ, thời tiết tệ thế cơ mà", ông quay sang nói với con gái, rồi trở vào người khách say xỉn nọ, "Chính là hắc".

"Bọn tao không rảnh rồi bắt nó", tên cầm đầu rít lên sau khi liếc sơ vị samurai đang nằm dài trên bàn. Nói đoạn hắc hướng về phía Jack tuyên bố, "Mà là thẳng *ngoại quốc* kia kìa!".

3

RONIN

Jack còn chưa kịp phản ứng thì bốn tên lính đã vây quanh, tay cầm vũ khí. Chủ quán và Junko cũng không khỏi sửng sốt trước diễn biến bất ngờ này.

"*Ngoại quốc*, mày đi theo bọn tao", tên đầu sỏ ra lệnh.

"Anh ấy có làm gì xấu đâu ạ?" Junko nài nỉ.

Cha cô bé vội vàng ngăn lại. "Con im đi. Mặc kệ cậu ta".

"Nhưng người là do cha tìm thấy mà".

Chủ quán gật đầu buồn bã đáp. "Cha đang hối hận vì chuyện đó đây".

Trưởng nhóm ra hiệu mấy tên sai dịch xốc Jack đứng lên. "Nhân danh Đại Tướng Quân, ta ra lệnh bắt giữ nhà ngươi".

"Vớ tội danh gì?", Jack thách thức, cố ý câu giờ. Nó nhanh chóng quan sát xung quanh tìm đường thoát, bản năng võ sĩ bắt đầu trở dậy. Cửa hậu đã bị chặn bởi một tên lính mà sức vóc Jack lại chưa khỏe lại để có thể chiến đấu. "*Ngoại quốc* và tín đồ Công Giáo đều bị trục xuất khỏi Nhật Bản. Những kẻ bất tuân mệnh lệnh sẽ bị trừng trị thích đáng".

"Tôi *đang* tìm cách để đi đây". Jack cãi.

"Cứ cho là vậy đi, nhưng chúng ta nghi ngờ người chính là tên võ sĩ ngoại quốc Jack Fletcher. Người bị triều đình tróc nã toàn quốc".

"Rốt cục anh ấy đã phạm tội gì?", Junko kinh ngạc thốt lên.

"Jack Fletcher đã tham gia loạn quân chống lại Đại Tướng Quân tại trận Osaka", tên thủ lĩnh tiếp tục giải thích trong lúc những tên khác lôi Jack ra khỏi quán nước. "Ai bắt sống hoặc giết được hắn sẽ được thưởng xứng đáng".

Bị đẩy qua tấm bạt che cửa, Jack ngã sấp xuống nền đất lầy lội bùn. Bốn tên sai dịch vừa chuẩn bị mang guốc gỗ vào vừa cười cợt khinh bỉ.

Jack vội vàng bò dậy, có lẽ đây là cơ hội thoát thân duy nhất. Thế nhưng nó còn chưa chạy được ba bước thì đã bị trúng một đòn từ phía sau. Cú đập bằng dùi cui này ngay lập tức khiến nó khụy gối, đau nhức nhối lên từ bả vai lan ra toàn thân.

“Mày tính giờ trò hả?” tên lính vừa ra tay vừa hét, khuôn mặt tròn xoe của hắn lộ rõ vẻ bức tức. Hắn lại vung dùi cui lên, định đánh tiếp cho hả giận.

Thế nhưng lần này Jack đã có sự chuẩn bị. Dùi cui chưa đánh tới nơi đã bị Jack chặn lại, bẻ tay tên lính rồi vật qua vai khiến hắn văng ra phía trước, thân hình co quắp như con lươn, các ngón gãy vụn vì va đập. Jack vội vàng xoay người lại đối phó với ba tên lính đang cuống cuồng lao tới.

Nó muốn kháng cự cũng khó, đối thủ thì đông mà bản thân lại đang trong tình trạng ốm yếu.

“Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà”, tên thủ lĩnh rít lên, đập mạnh dùi cui vào bụng Jack.

Trúng đòn, Jack nhanh chóng đổ gục xuống bùn mặc cho bọn lính liên tục tra tấn. Nó cố gắng che chắn phần đầu, còn khắp mình mẩy bầm giập không ít. Đau đớn đến mất hết cảm giác, Jack phải dựa vào tiếng vũ khí quật mạnh xuống da thịt để nhận biết mình vẫn còn đang bị đánh đập.

“Quan gia!”, một giọng nói vang lên.

Bọn lính tạm dừng hành hạ Jack để quan sát vị samurai say rượu đang lảo đảo bước từ trong quán rượu ra, tay trái vẫn cầm theo bình sake uống dở. Người này ít ra cũng còn đủ tỉnh táo để đội mũ rơm và giắt song kiếm lên hông.

“Đây không phải là chuyện của ngươi, ronin!”, tên cầm đầu gắt.

Nghe vậy, vị võ sĩ trở vào hắn nói, “Các người có tới bốn lận”, rồi nhú mắt nhìn Jack, “Còn nó có hai à. Không công bằng chút nào!”

“Ngươi say quá rồi đó!”

Mặc kệ câu nói này, vị ronin nọ vẫn tiếp tục bước đến.

“Ta cảnh cáo lần cuối nhé. Mau rút đi!”

Tiến thêm một đoạn, vị võ sĩ nốc ngụm rượu rồi phun phì phì vào mặt tên lính.

“Được lắm”, hãn kinh tởm rít lên, ra lệnh cho hai tên còn lại, “Bắt hãn luôn. Tội dám ngăn cản người thi hành công vụ”.

Sai dịch đứng gần vị samurai nhất, một người đàn ông còn khá trẻ có đôi má hóp bước đến cầm dây thừng trói tay võ sĩ say rượu, người còn lại đứng ngoài canh chừng. Ronin chìa bình rượu cho tên này nói, “Đây, cầm đi”.

Tay lính chẳng suy nghĩ gì vội cầm lấy. Sai dịch trẻ tuổi tiếp tục công việc buộc dây trói của mình, nhưng võ sĩ say rượu lại đảo sang một bên, vô tình va thẳng vào mặt anh ta.

“Xin lỗi”, ronin lau bầu rồi lại nghiêng ngả thân hình, tiếp tục va đập thêm mấy cái rồi mới lấy lại được thăng bằng.

Đến lúc tên lính trẻ tuổi nhìn xuống dưới thì thấy khắp người hãn đã bị dây thừng của chính mình buộc chặt lại.

“Ủa, sao kì vậy?”, võ sĩ say rượu tỏ vẻ ngạc nhiên.

Nhận ra có điểm kì quái, tên thủ lĩnh liền thúc dùi cui về phía ronin, nhưng ngay lúc sắp trúng đích thì người này đột nhiên tránh ra, thế là cuối cùng đòn nhắm tới lại đập vào người sai dịch má hóp đang bị trói. Anh ta lập tức ngã lăn ra đất thở hồng hộc vì đau. Tên lính thứ ba cầm bình rượu chỉ biết há hốc ra kinh ngạc, chẳng biết nên làm gì với thứ đang cầm trên tay nữa.

“Đa tạ”, võ sĩ lẩm bẩm trong lúc với tay lấy lại đồ uống của mình tu một ngụm rồi tiện thể đập luôn vào mặt tên lính làm hãn bật ra sau, cuối cùng trong lúc xoay người lại thì cùi chỏ chẳng biết vô tình hay cố ý đập luôn vào đầu khiến hãn lăn ra bất tỉnh.

Jack chẳng thể tin nổi vào mắt mình. Một võ sĩ tưởng như đang say đến mức không còn đứng vững, vậy mà lại có thể hạ gục toàn lính ung dung nhẹ nhàng như vậy.

“Tao sẽ bắt mày phải trả giá, thằng ronin chết tiệt!”, tên đầu sỏ hét lớn, nhắm thẳng đầu võ sĩ đánh tới.

Lúc này thì sai dịch bị gãy ngón tay cũng đã đứng dậy tuốt gươm khỏi vỏ. Hãn cùng với thủ lĩnh trước sau xông tới. Jack liền la lên

cảnh báo vị võ sĩ say rượu còn đang mơ màng. Nhưng chẳng hiểu sao đến giây cuối cùng ông ta lại kịp nhảy tránh khiến dùi cui của tên đầu sỏ đập mạnh vào thuộc hạ của mình, còn kiếm của người này ngược lại cũng xuyên thẳng vào bụng hắn.

“Cái này coi bộ đau à nha!”, ronin xoa bụng bình phẩm, ra chiều thương cảm nhìn tên thủ lĩnh ngã xuống.

Dù mặt đã tái nhợt vì sốc, tên đầu sỏ vẫn tiếp tục kêu gào “Giết nó cho tao!”

Vẫn chưa hết sửng sờ sau khi vô tình làm bị thương thượng cấp, tên sai dịch còn lại chững hững vài giây rồi mới la lên tự lấy tinh thần lao về phía trước. Chỉ trong tích tắc, vị võ sĩ say rượu đã nhặt lấy cây dùi cui của người này.

“Cái này của quan gia thì phải?”, Ronin nói trong lúc mũi kiếm đã sắp cắt tới đầu mình.

Nhanh như chớp, ông đỡ đòn bằng phần móc cán đặc thù của dùi cui rồi vặn mạnh khiến thanh gươm gãy ra làm đôi. Tên lính hải hùng nhìn xuống phần còn lại của món vũ khí rồi lập tức quay đầu bỏ chạy.

“Ơ ngài quên đồ này!”, vị võ sĩ say rượu vừa kêu vừa quăng luôn dùi cui về phía sai dịch đang ba chân bốn cẳng tháo chạy. Cây jutte xoay vòng vòng trong không khí, cuối cùng đáp thẳng phần cán xuống đầu chủ nhân làm hắn chỉ kịp chạy thêm vài bước theo quán tính rồi đổ gục xuống bùn.

“Đáng ra quan gia phải chụp chứ”, ronin làm điệu bộ vô tội hỏi han, sau đó ông hớp một ngụm lớn rượu rồi quan sát tên lính cầm đầu lúc này đã bất động trên mặt đất.

“Hắn chết rồi à?”, Jack hỏi.

“Chưa đâu, mới ngất thôi”, võ sĩ đáp rồi lão đảo bước đi. “Thế còn cậu làm gì mà chưa đứng dậy?”

“Ông không thấy họ...”, Jack nén đau định đáp nhưng rõ ràng ronin họ không có vẻ bận tâm chút gì.

Đến lúc nó đứng dậy thì vị võ sĩ đã đi hết nửa con đường rồi. Chẳng biết liệu ông có muốn nó đi theo hay không, nhưng nhìn bốn

tên võ sĩ đang lẫn lộn trên bùn, Jack biết mình không thể ở lại đây được.

Bất chợt Junko lại chạy từ trong quán nước ra. “Anh ơi, bùa của anh này”, cô bé vội vàng đưa cho nó tấm omamori.

Trong lúc bị vây bắt, Jack thậm chí quên luôn manh mối cuối cùng của mình. Vậy là nó lại chịu ơn người đời một lần nữa. Ít nhất thì qua sự việc vừa rồi, nó cũng đủ hiểu món đồ này không có liên quan gì đến cha con Junko. “Cảm ơn em...”, Jack lên tiếng.

“Nhanh chân lên!”, Ronin nóng nảy quát. “Còn ở đó gái với gú nữa hả!”

KÍ ỨC BỊ ĐÁNH CẤP

Cơn mưa ngày càng nặng hạt, đường đi càng lúc càng tiến vào rừng rậm, vị võ sĩ vẫn cứ thế bước đi chẳng đợi Jack. Đến đoạn đồi dốc, nó phải vất vả lắm mới lê tấm thân ê ẩm do trận chiến vừa rồi để theo kịp tốc độ của ông. Cuối cùng hai người dừng chân tại một ngôi đền Thần Đạo hoang vu. Toàn bộ khối kiến trúc được xây dựng trong khu đất trống nhỏ trên đỉnh đồi, tổng thể khá đơn giản chỉ với nhà thờ bằng gỗ, đá phủ trang trí và cổng vòm *torii* làm lối ra vào. Khi Jack đến nơi thì ronin nọ đã an vị uống rượu trong đền tự lúc nào.

Cẩn thận nhớ lại lễ nghi khi đi vào nơi thờ tự, Jack bước qua cổng vòm *torii*, tiến đến chỗ tảng đá đựng nước dùng muôi gỗ múc nước tuần tự rửa tay trái, tay phải, súc miệng rồi đặt lại đúng chỗ cũ. Nó chẳng biết việc này liệu có ích gì không khi mà toàn thân vốn đã ướt sũng nước mưa sẵn rồi, thôi thì cứ làm cho an tâm.

Tuy bản thân vẫn chưa bao giờ từ bỏ đạo Tin Lành của mình, nhưng thầy Yamada, vị thiền sư ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu từng khuyên Jack nên tuân thủ những truyền thống Thần Đạo và Phật giáo nhằm hòa đồng hết mức có thể. Nhất là trong giai đoạn Tướng Quân - và toàn dân Nhật Bản - đang điên cuồng chống Ki-tô giáo, tốt hơn hết là đừng làm trái ý họ. Thêm vào đó, thuyết phục dân bản địa, như vị võ sĩ này chẳng hạn, rằng mình cũng có chung Đức Tin, sẽ dễ gây dựng thiện cảm hơn.

Jack cúi đầu hai lần, vỗ tay hai cái để gọi thần linh rồi lại cúi đầu lần nữa, chấp tay im lặng khẩn cầu.

“Thôi đừng làm trò nữa”, vị võ sĩ lầm bầm. “Mấy chỗ này chẳng qua chỉ dùng để trú chân thôi chứ được tích sự gì”. Jack nhìn lên, kinh ngạc trước thái độ báng bổ của người đồng hành. Thật không ngờ câu vừa rồi lại thoát ra từ một võ sĩ, giai cấp quý tộc trong xã

hội vốn rất sùng đạo như Nhật Bản. Nghĩ đoạn, nó cũng bước vào ngôi đền rồi ngồi xuống nghỉ ngơi, tận hưởng cảm giác thư thái khi đã thoát khỏi cơn mưa xối xả ngoài kia.

“Thế, chú mày là ai?”, võ sĩ chất vấn. “Trông như kiểu từ xa mới tới hả?”

“Tôi tên Jack Fletcher”, Jack cúi đầu lễ phép trình bày. “Tôi đến từ nước Anh, một quốc đảo giống như Nhật Bản, nhưng nằm ở đầu bên kia Trái Đất. Còn ngài?”

“Ronin.”

“Nhưng từ đó có nghĩa là lãng nhân ‘võ sĩ vô chủ’ mà?”

“Thì cứ gọi thế đi”, võ sĩ vừa gắt vừa hớp thêm ngụm sake rồi tỏ ý muốn chia sẻ với Jack.

“Tôi không uống”, Jack đáp, lần gần đây nhất nếm món rượu gạo này nó đã bị sặc dữ dội, giờ bụng dạ thế này chịu sao thấu. “Cảm ơn ngài đã ra tay tương trợ”.

Ronin nhún vai. “Chướng mắt với bọn nó thôi”.

“Nhưng từ giờ *ngài* sẽ trở thành đối tượng truy lùng của bọn họ đấy?”

Võ sĩ cười lớn. “Mấy thằng samurai học đòi, quân đội *thời đại mới* của Tướng Quân ấy hả? Chỉ là đám lính lác lên đời thôi, mất mặt thế còn chưa đủ à? Vả lại, rõ ràng chúng nó tự đánh nhau đấy chứ”.

Nghĩ lại tình cảnh ban nãy, Jack cũng phải thừa nhận như vậy. Thương tích đáng kể duy nhất là do một tên lính gây ra, hành động của Ronin đa phần đều mang vỏ bọc kiểu vô ý.

“Cậu thì khác”, Ronin chỉ tay về phía Jack nói, “kiểu gì chúng cũng bám theo. Rốt cục thì cậu đã có thành tích bất hảo gì để khiến một thằng bé bị truy lùng gắt gao đến vậy?”

“Tôi từng tham gia chiến đấu chống lại Tướng Quân”, Jack đáp. Nó thầm nghĩ lại lúc bọn lính đến thì vị võ sĩ này vẫn còn đang ngủ gục trên bàn, mong là ông ta chưa nghe nói về khoản thưởng lớn kia. Sẽ chẳng tốt đẹp gì nếu vị samurai này quyết định bắt người để lập công cho triều đình.

"*Thiếu gì người chống Tướng Quân, nhưng họ đâu bị tróc nã. Cậu thì có gì đặc biệt?*"

Jack thoáng tò mò không biết người đàn ông này từng đứng về bên nào, nhưng không đủ can đảm để hỏi. "Tôi là người nước ngoài..."

"Rõ ràng rồi", vị võ sĩ nói thản nhiên. "Nhưng vẫn chẳng giải thích cho ham muốn bắt *cậu* bằng được của Tướng Quân".

Lí do thì Jack có thể kể ra hàng đống, nhưng quan trọng nhất là *bản hải đồ*. Shogun Kamakura là một trong số rất ít người biết về sự hiện diện cũng như tầm quan trọng của món đồ này. Trước khi chết, tên ninja Độc Nhãn Long từng được ông ta phái đến cướp nhưng thất bại, xem ra sau khi lên cầm quyền người đàn ông tham vọng kia vẫn chưa hề quên dã tâm của mình. Mặc dù Ronin là ân nhân cứu mạng, nhưng sẽ thật ngu xuẩn nếu nó đem tất cả mọi chuyện nói hết với ông ta.

"Tôi còn là một samurai", Jack tiết lộ.

"Một samurai ngoại quốc!". Ronin cười nghi hoặc. "Ai phong tước cho cậu?"

"Masamoto Takeshi. Cha đỡ đầu của tôi".

Ronin lập tức im bặt.

"Ông là hiệu trưởng trường Nhị Thiên Nhất Lưu..."

"Ta biết ông ấy là ai", vị võ sĩ ngắt lời, nói đoạn đặt tay trái lên cán thanh katana. Hành động không rõ nguyên nhân này lập tức khiến Jack trở nên căng thẳng. "Tiếng tăm vang dội đến thế cơ mà. Giờ thì ta biết vì sao Tướng Quân truy bắt cậu rồi. Vừa là con nuôi của kẻ thù số một, vừa là đại diện cho sự xâm lăng ngoại lai nữa. Thế ngài Masamoto có truyền tuyệt kĩ Nhị Thiên cho cậu không?"

Jack thận trọng gật đầu.

Đến đây khuôn mặt Ronin bỗng nở ra một nụ cười. "Sướng nhỉ", võ sĩ thả tay khỏi kiếm vừa nói vừa nâng bình rượu chúc tụng. "Ta mong muốn được thách đấu hữu nghị với ngài ấy từ lâu rồi. Mọi người vẫn đồn đại Masamoto là thiên hạ vô địch".

"Ông ấy là một võ sĩ dũng cảm và nghĩa khí", Jack đáp, hiển nhiên vui mừng khi thấy Ronin tỏ lòng tôn kính với cha nuôi của mình.

“Nhưng từ lúc bị Shogun đày lên chùa trên đỉnh Iawo đến giờ thì đã bật vô âm tín”.

Nghe đến đây, Ronin chẳng còn tâm trạng uống rượu mà lắc lắc đầu vẻ chán ghét. “Quá đáng tiếc!”

Cả hai yên lặng, chỉ còn lại tiếng mưa rơi lộp bộp xuống trần nhà bằng gỗ. Đầu vị võ sĩ liên tục lắc lư, có vẻ như đã ngủ vì say rượu. Jack chợt nhớ đến những bài học về tuyệt kỹ Nhị Thiên với thầy Masamoto. Khoảng thời gian tập làm võ sĩ tại trường Nhị Thiên Nhất Lưu ở Kyoto tuy rất gian nan vất vả, nhưng đồng thời cũng mang lại lí tưởng phấn đấu, cũng như những mối quan hệ khắc cốt ghi tâm. Jack rất muốn quay về, nhưng sau vụ thầy Masamoto bị lưu đày, hàng loạt võ sư ngã xuống trong chiến trận, ngôi trường khó mà tiếp tục hoạt động nữa.

Bất chợt Ronin lại bất tỉnh tiếp tục hỏi. “Thế, samurai trẻ tuổi, cậu theo học trường Nhị Thiên Nhất Lưu, phục vụ Satoshi trong trận chiến chống Kamakura, sống sót trở về từ thành Osaka, rồi sao nữa?”

“Tôi cùng Akiko trốn về trú tại nhà mẹ cô ấy ở cảng Toba...”

“Akiko là ai?”

“Cháu gái ngài Masamoto... người bạn thân thiết nhất của tôi”. Jack đáp, khoe miệng chợt nhếch lên khi nghĩ đến cô bé. Nó thật sự nhớ cảm giác có Akiko bên cạnh. Nếu hai đứa đi với nhau thì chẳng bao giờ có chuyện Jack thê thảm như vậy, và nó cũng chẳng đến nỗi cô cút, đơn độc thế này. Nụ cười liền tắt ngấm, thay vào đó là nỗi hối hận cùng sự tiếc nhớ khôn nguôi.

Nhìn vẻ thống khổ trên khuôn mặt Jack, Ronin nhíu mày vẻ thấu hiểu. “Thế sao cậu không ở lại?”

“Lực bất tòng tâm. Sau khi đạo luật bài trừ người nước ngoài và tín đồ Ki-tô giáo được ban hành, việc chứa chấp tôi sẽ khiến gia đình cô ấy rơi vào hoàn cảnh hết sức nguy hiểm. Tôi chỉ còn cách hướng đến Nagasaki, tìm tàu trở về Anh Quốc mà thôi”.

“Thế cậu lên đường từ bao giờ?”

“Lẽ ra là từ đầu xuân”, Jack rầu rĩ nhận ra trời đã sang thu từ lâu rồi.

“VẬY mà giờ mới tới Kamo!”, Ronin thốt lên kinh ngạc.

Bản thân Jack cũng không ngờ hành trình ấy lại chậm đến vậy, bao nhiêu sự kiện xảy ra liên tục trì hoãn chuyến đi của nó. Sau khi suýt bị samurai của Shogun bắt giữ trên đường Tokaido, nó đành trốn vào rừng Iga - quê hương các ninja. Tại đây, vì cơ duyên mà cuối cùng Jack nương lại ngôi làng bí mật của chính những kẻ thù không đội trời chung, qua đó phát hiện sự thật về con đường nhẫn giả của họ. Càng lặn sâu vào học tập nhẫn thuật, rèn luyện tinh thần nhẫn nhục, tìm hiểu sự màu nhiệm của Ngũ Đại, nó lại càng nhận ra trước đây mình đã kì thị và hiểu sai về những người này như thế nào. Quá trình ấy đã cung cấp cho Jack rất nhiều kĩ năng thiết thực, đồng thời biến kẻ thù cũ, các ninja, thành những người bạn. Rốt cục, dù ngoài mặt vẫn phủ nhận, nhưng trong thâm tâm nó đã thầm thừa nhận mình *vừa là võ sĩ vừa là nhẫn giả* từ lâu rồi. Tất nhiên Jack sẽ không nói những điều này với vị Ronin mới quen.

“Tôi bị lạc trên núi”, Jack giải thích, vốn đây cũng là một phần sự thật.

Võ sĩ chậm chậm gật đầu, có vẻ không hoàn toàn tin tưởng câu trả lời này. “Tạm coi là vậy. Thế còn mấy vết thương? Trông cũng phải vài ngày rồi”.

Jack nhìn lại mình. Vết đỏ do dùi cui của bọn lính gây ra chổng lên những vết trầy tím xanh khắp người, đôi môi sứt cùng con mắt sưng tấy, xương sườn cũng ê ẩm đau nhức. Quá nhiều thương tích mà chẳng có chút kí ức nào. Đó là còn chưa kể đến cái bụng vẫn đang cồn cào sau đòn tấn công dã man của tên lính cầm đầu.

“Chẳng biết nữa,” Jack nhún vai. “Tôi không còn nhớ được có chuyện gì đã xảy ra gần đây”.

“Bình thường thôi. Ta bị hoại”, Ronin vừa nói vừa đưa bình rượu lên môi.

“Nhưng tôi không có uống rượu!”, Jack phì cười rồi ngay lập tức hối hận với cơn đau phát ra từ bụng.

“Thế giờ định thế nào?”, võ sĩ tựa lưng vào tường đèn hỏi.

“Trước tiên phải lấy lại hành lí bị mất”. Jack đáp, nói đoạn nghĩ đến lá bùa trong tay, “hay bị đánh cắp gì đó”.

“Vậy là không chỉ mất trí mà còn mất đồ nữa hả?”, Ronin nhướn mày cảm thông. “Xui xẻo dữ vậy. Hành lí gồm những gì?”

“Mọi thứ. Quần áo, tiền bạc, thức ăn, hộp gỗ của Lãnh chúa Takatomi, bên trong có chứa hạc cầu may do cậu bạn Yori làm, hòn ngọc Akiko tặng”.

“Còn nữa phải không?”, Ronin hỏi, cặp mắt đỏ ngầu bỗng nhiên tỏa sáng.

Jack khẽ gật, cố gắng tránh nói đến bản hải đồ, “Nhật kí của cha tôi, vài chiếc phi tiêu shuriken, và... kiếm nữa”.

“Kiếm!”, Ronin nói vẻ hoảng hốt.

“Vâng”, Jack xấu hổ thừa nhận. Cặp song kiếm là linh hồn của võ sĩ, tuyệt đối không bao giờ được đánh mất. “Chúng vốn thuộc sở hữu của cha Akiko, một trong những tác phẩm của nghệ nhân Shizu. Chuôi kiếm quấn vài đỏ thẫm, vỏ kiếm khảm nhiều đá quý, thoát nhìn rất dễ nhận ra”.

“Shizu”, vị võ sĩ thờ hắt, rõ ràng là đang ngưỡng mộ danh tiếng vị thợ rèn huyền thoại nọ. “Con bé phải yêu mến lắm mới giao cho cậu món đồ gia truyền này. Đã thế mà lại *để bị cướp mất* thì thật không thể chấp nhận được!”

Ronin trầm ngâm vuốt râu một lúc rồi đặt bình rượu xuống tuyên bố, “Ta sẽ giúp cậu, samurai trẻ tuổi. Thủ phạm chắc là bọn cướp thôi”.

“Tôi rất cảm kích”, Jack đáp, hoàn toàn bất ngờ trước sự hào phóng của Ronin, “Nhưng chẳng có gì để tạ ơn ông cả”.

“Ta không phải loại người làm việc vì tiền!”, võ sĩ gắt. “Tiền chỉ dành cho bọn con buôn. Ít nhất bây giờ là vậy”. Nói đoạn ông lại lắc bình rượu đã gần cạn, “Cơ mà sống kiểu ăn không khí uống nước lã cũng chả phải ý hay. Chỉ cần khi xong việc cậu cho tôi tự ý chọn lấy một món đồ là được”.

Jack hơi lưỡng lự. Nhỡ đâu ông ta chọn trúng bản hải đồ thì sao? Dẫu vậy khả năng này không cao lắm; Ronin chỉ quan tâm đến một thứ duy nhất mà thôi. Đó là rượu. Quan sát kĩ vị võ sĩ say xỉn với tác phong rũ rượi trước mặt, Jack thậm chí cho rằng người này phần

nhiều sẽ gây họa hơn là giúp đỡ mình. Dầu vậy giờ không phải là lúc có thể so đo, bởi thế nó vẫn quyết định gật đầu đồng ý.

“Tốt lắm. Cứ vậy đi”, Ronin hớp nốt ngụm rượu cuối cùng khi hoàn thành giao dịch rồi tựa vào tường nhắm tịt mắt lại. Rất nhanh chóng, tiếng ngáy vang vọng khắp ngôi đền.

Thật sự là có ích mà! Jack thầm nghĩ.

SƠN TẮNG

Jack quỳ trước bệ thờ, nhắm mắt chắp tay khẩn. Nó nghĩ đến cha mẹ mình trên thiên đường, lần mò trong trí nhớ từng cái ôm ấm áp của mẹ, từng lời khuyên quý báu của cha. John Fletcher là một người đàn ông can trường, không bao giờ từ bỏ hi vọng ngay cả trong những trận bão tồi tệ nhất.

Biển yên sóng lặng sẽ không thể tạo ra một thủy thủ tốt, ông từng nói như vậy.

Giờ đây ngồi giữa ngôi đền nhỏ rền vang tiếng mưa, Jack cũng muốn có được thứ sức mạnh tinh thần đó. Thế nhưng dù có cố đến mấy thì cảm giác chán chường vẫn bao phủ đầu óc nó. Liệu nó có bao nhiêu phần trăm khả năng lấy lại được hành lí chứ chưa nói đến chuyện sinh tồn. Kí ức rỗng tuếch, chẳng biết ai là kẻ đã tấn công, hay lí do vì sao. Đó có thể là đám lính tuần, hay ăn cướp, như Ronin nghi ngờ. Họ biết thân phận của Jack, hay chỉ tình cờ gặp nó mà thôi? Họ có nhận ra giá trị thật của những món đồ này không? Và quan trọng nhất là, giờ đây chúng đang ở đâu?

Có quá nhiều câu hỏi không thể trả lời. Jack tuyệt vọng dẫm xuống sàn, cố vắt óc suy nghĩ... *mặt... tên... địa điểm... bất cứ thứ gì!*

Đáp lại nó chỉ là một màu đen.

Nhưng dù là ai thì họ cũng không biết nó còn sống. Đây là một lợi thế nho nhỏ, vì Jack Fletcher đã đội mồ sống dậy. Mặt khác, giờ đây nó là một thằng ngoại quốc bị triều đình truy nã, một võ sĩ chẳng có kiếm trong tay, một ninja không thể tự nguy trang. Quá sức tồi tệ, việc phải nhờ sự trợ giúp của một võ sĩ vô chủ nghiện rượu đã nói lên tất cả. Thách thức trước mắt cứ như rặng núi cao vợi vợi không thể vượt qua.

Xin lỗi em, Jess. Jack ân hận khi nhớ đến đứa em gái mình có trách nhiệm phải chăm sóc. Dù lúc đi cha có gửi con bé cho hàng xóm, bà Winters, nhờ coi sóc, nhưng đó là việc của năm năm về trước, mà lúc đó bà ấy cũng đã già. Nó lo nhất là việc Jess, lúc này mới mười tuổi, phải tự bươn chải một mình - hay tệ hơn là bị cho vào cô nhi viện hay trại tế bần.

Jack cúi gằm mặt, giọt nước mắt lăn dài trên má. *Cầu Chúa phù hộ cho em, có lẽ anh không thể quay về được nữa.*

“Cá xuôi dòng là cá đã chết”, một giọng già cõi vang lên.

Jack giật mình quay lại. Ronin vẫn đang mơ màng ở góc đền. Một thân hình tựa như ác quỷ đang dần tiến tới trong cơn mưa khiến tim nó muốn nhảy ra ngoài.

Thế rồi Jack nhận ra đó là một người có cặp mắt lồi, cái đầu trọc bóng loáng, râu ria xồm xoàm. Ông vận bộ áo dài màu đỏ bên ngoài, đai lưng đen, cổ đeo tràng hạt xanh. Có lẽ đây là một vị sơn tăng, nhà sư tu hành trên núi. Hành trang của người này gồm có ba lô vải đeo sau lưng và chiếc ô kết bằng lá cây cầm bên tay phải.

Nhà sư bước đi rất nhẹ nhàng, thậm chí còn tung người nhảy qua các vũng nước. Bằng giọng nói trầm bổng như đang hát, ông hỏi Jack, “Cái gì càng ướt lại càng khô?”

Nói đoạn nhà sư hạ luôn hai chân vào vũng nước trước mặt làm nước bắn tung tóe lên Jack, lúc này đang ngồi ở cổng đền.

“Tấy uế!”, ông tuyên bố. “Thế đã có câu trả lời chưa? Phải nhanh, mạnh, dứt khoát!” Hoàn toàn bị bất ngờ, Jack chỉ biết bối rối lắc đầu. Hành vi kì quái của vị lữ khách khiến nó kinh ngạc không thốt nên lời. Tiếp đó, vị sơn tăng quyết định bước vào đền, ném cho Jack một cái tặc lưỡi và ánh nhìn chòng chọc.

“Câu này ta bật mí, nhưng lần sau sẽ tính phí”, ông vừa nói vừa liếc nhìn Ronin vẫn còn đang say giấc. “Cái gì càng ướt lại càng khô? Khăn tắm đó!”

Nói đoạn ông ngồi phịch xuống bên cạnh Jack.

“Chú em trông ngộ nhỉ?”, sơn tăng giật phắt một sợi tóc vàng ra khỏi đầu Jack trầm trồ quan sát. “Xin lỗi”, Jack cố gắng trấn tĩnh, “Nhưng ông là *ai?*”

“Cái tên được đặt ra cho chúng ta, nhưng lại do người khác dùng là chủ yếu. Vậy thì có để làm gì?”

Dứt lời nhà sư xoay về phía bệ thờ lầm bầm khẩn những lời cầu nguyện rất khó hiểu. Jack nhanh chóng kết luận người đàn ông này đầu óc không bình thường. Nhưng ngoài ra không có vẻ gì là nguy hiểm, thế nên nó chưa cần đánh thức Ronin dậy. Thế rồi đột nhiên sơn tăng chụp lấy cổ tay Jack.

“Ái chà chà! Thú vị dữ a!”, ông hào hứng nói trong lúc vẽ vẽ ngón trở bần thiêu của mình lên bàn tay Jack.

Jack cố rút tay lại, nhưng nhà sư này trông vậy mà lại khỏe ngoài sức tưởng tượng.

“Bộ cậu không muốn nghe dự báo tương lai à?”, sơn tăng phật ý hỏi.

Không còn cách nào khác, Jack buộc phải miễn cưỡng để nhà sư quan sát tay mình. Tranh cãi với người tâm thần cũng chẳng để làm gì cả. Trong lúc xem tay Jack, khuôn mặt nhà sư liên tục biến đổi, lúc thì trợn tròn cặp mắt lỗi vì kinh ngạc, khi lại thở dài vẻ thương tâm, thậm chí thỉnh thoảng còn cười khúc khích nữa.

“Ông nhìn thấy gì vậy?”, Jack không thể kìm được sự tò mò.

Sơn tăng nhìn lên, khuôn mặt lộ rõ vẻ nghiêm túc. “Cậu đang cố làm việc quá sức mình đấy, chàng trai trẻ à”, ông đáp bằng giọng âm trầm. “Nghe này! Thứ cậu tìm đã mất. Thứ cậu cho sẽ trở lại. Thứ chống lại cậu sẽ biến mất. Và điều cậu muốn là không thể”.

Jack mơ hồ tròn mắt nhìn vị sơn tăng. “Ý của ông là?”

“Những gì ở đằng sau và ở phía trước chúng ta đều là những vấn đề rất nhỏ so với những gì nằm sâu trong chính chúng ta”, nhà sư thả tay Jack đáp. “Tay kia?”

Jack thở dài chìa bàn tay trái đang cầm lá bùa màu xanh ra, thầm mong lần này sẽ nhận được câu trả lời cụ thể hơn.

“Bùa của Đại Phật!”, vị sơn tăng thốt lên. “Bất năng tức diệt định nghiệp”.

Dù chẳng hiểu nhà sư nói gì, Jack vẫn cảm thấy phấn khởi vì dường như ông ta nhận biết được tấm omamori này. “Ông biết nguồn gốc của nó à?”

“Biết chứ! Đại Phật đó”, sơn tăng mỉm cười để lộ ra hàm móm đã rụng hết răng. “Thế Đại Phật đó là ở đâu?”, Jack tiếp tục hỏi.

Nhà sư gật đầu. “Không gần cũng chẳng xa”.

Jack cố gắng giữ bình tĩnh trước thái độ trả lời đánh đố của sơn tăng. “Thế phải đi về hướng nào?”

“Giật lùi lại là Aran đó”.

Hoàn toàn bất lực không thể diễn giải, Jack chỉ còn cách cố gắng thêm lần nữa, “Ông có thể dẫn tôi đến đó không?”

Đến đây nhà sư bất ngờ đứng bật dậy xoay vòng tại chỗ rồi giương chiếc ô kết bằng lá cây của mình ra. “Không dẫn kẻ đi theo, không theo kẻ đi trước”.

Jack biết sẽ là cực kì vô ích nếu cố dây dưa với ông lão tâm thần này. “Ít ra thì xin ông cho tôi một manh mối với”.

Nhà sư cười lớn. “Ta có một câu hỏi, chàng trai trẻ! Cái gì tốt hơn thần, ác hơn quỷ? Người nghèo có nó, người giàu muốn nó, ai ăn nó phải đổi bằng mạng. Nếu cậu trả lời được thì ta sẽ cho cậu manh mối”.

Jack vắt óc suy nghĩ. Khi ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, thiền sư Yamada vẫn thường đưa ra các câu đố kiểu này trong các giờ giảng - nhằm thử thách tinh thần của học sinh khi thiền định. Nhưng dù đã khá quen thuộc với cách thức hóa giải, môn học này chưa bao giờ là mặt mạnh của Jack. Giá mà lúc này có Yori ở đây thì hay quá. Không có câu đố nào làm khó được anh chàng đó cả. Lúc này đầu óc Jack quá mịt mờ để có thể tập trung suy nghĩ.

“Tôi không biết”, Jack chán nản đáp.

“Ha ha, đừng vội bỏ cuộc! Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau!”

Nói xong, vị sơn tăng lại cất bước ra đi giữa cơn mưa nặng hạt.

NGUYÊN TỔ THUY

Jack nhìn theo ngã rẽ nơi bóng vị sơn tăng cao niên khuất dần, và tự hỏi liệu có còn gặp lại được ông. Cuộc gặp gỡ này ma mị quá sức tưởng tượng. Đang trong trạng thái mất trí nhớ, Jack thậm chí cho rằng đây chỉ là ảo giác do sự kết hợp của căng thẳng, kiệt sức, và đói rét gây ra.

Dẫu vậy, lá bùa trên tay nó không thể là giả được. Những cơn đau đốn liên tục dồn đến cũng hết sức chân thật. Thế rồi Jack nhìn theo những dấu chân hướng thẳng về phía khu rừng. Chắc chắn không phải của nó hay Ronin. Vậy thì *chỉ có thể* là của vị sơn tăng kia mà thôi. Cơn mưa càng lúc càng lớn khiến những dấu vết còn sót lại nhanh chóng bị xóa mờ. Nhưng ít nhất thì Jack cũng có thể khẳng định là nó chưa đến nỗi bị lẫn thẩn.

Cá xuôi dòng là cá đã chết.

Câu này là ông ta nói với mình? Đúng kiểu gợi ý mập mờ mà thầy Yamada hay dùng đây. Lại ở chỗ câu nói này lại khá dễ hiểu đối với Jack. Nó có hai sự lựa chọn, hoặc buông xuôi tất cả để mặc cho dòng nước đưa đẩy như con cá chết, hoặc bơi ngược lại đương đầu với khó khăn thử thách.

Dù gì cũng còn chút hi vọng. Nhà sư đã nhận ra lá bùa xanh, nói đây là của Đại Phật gì gì đó. Jack định bụng sẽ hỏi Ronin lúc ông ta tỉnh rượu.

Con đường dẫn lên ngôi đền đã ngập chìm trong nước. Lối mòn giờ trở thành con suối chảy vào khu rừng. Jack dõi mắt nhìn một chiếc lá lớn trôi theo dòng, mắc kẹt lại ở đồng đất đá một lúc rồi trôi đi xa.

Những dòng sông xuyên qua khe núi, luồn lách tránh vật cản, thích nghi để tiến bước.

Chiếc lá làm Jack nhớ đến Soke, ninja đại tông sư và lời dạy của ông về Ngũ Đại - năm nguyên tố tạo nên vũ trụ: Địa, Thủy, Hỏa, Phong, và Không - cội nguồn của con đường nhẫn giả cũng như nhẫn thuật. Khi giảng về nguyên tố Thủy, Soke đã nhấn mạnh đến dòng chảy, mà ví dụ điển hình nhất chính là khả năng di chuyển không thể ngăn cản của các dòng sông. Jack nhận ra nếu muốn tồn tại nó sẽ phải vận dụng nguyên tố Thủy - thích nghi với môi trường, nương theo dòng chảy nhằm vượt qua các trở ngại trên đường.

Dù muốn dù không, nó vẫn phải thừa nhận rằng nhẫn thuật có ích hơn rất nhiều so với bài vở đã được học ở trường võ sĩ. Nực cười nhất là ở chỗ những kĩ năng từng được kẻ thù số một Độc Nhãn Long sử dụng trong lúc truy sát, giờ đây lại là cứu cánh duy nhất của nó.

Bước thứ nhất là phải nhanh chóng chữa thương. Jack ngồi xếp bằng, đan chéo các ngón tay ngoại trừ ngón cái và ngón trỏ tạo thành thế *Sha* rồi bắt đầu khấn, "*On haya baishiraman taya sowaka...*"

Thắm sâu trong cơ thể, từng làn sóng ấm áp chậm rãi lan truyền. *Sha* là một trong số chín thế cử tự ẩn của ninja. Nguyên lí là vận dụng sức mạnh đến từ nguyên tố *Không*, nguyên tố đại biểu cho những nguồn năng lượng vô hình trong vũ trụ.

Một lúc sau Jack ngừng khấn, nhẹ nhàng sờ vết thương trên môi và chỗ sưng tấy ở mắt của mình. Dù bên ngoài chưa có biến chuyển gì rõ rệt, nhưng cảm giác đau đớn đã đỡ đi ít nhiều. Jack biết nó sẽ phải lặp lại quá trình này vài lần nữa mới thúc đẩy các vết thương hồi phục nhanh hơn được.

Lúc này cơn mưa đã ngớt đôi chút, Jack quyết định vào rừng kiếm thức ăn. Nó học được kĩ năng quan sát địa hình thượng thặng từ Soke, thông qua các bài học về nguyên tố Thổ, dễ dàng nhận biết các loại củ quả có thể ăn được, và quan trọng nhất là, chúng sinh trưởng ở đâu. Nghĩ vậy, Jack nhanh chóng đứng dậy, để Ronin vẫn đang ngủ say, tay siết chặt bình sake như sợ người khác lấy mất ở lại đến.

Sau khi no bụng, Jack dành phần hoa quả rừng kiếm được cho vị samurai nghiện rượu. Đúng lúc này thì một thanh kiếm bất ngờ kề

ngay cổ nó.

“Mày là ai?”, Ronin gầm lên.

“Tôi, Jack đây!”, Jack đáp, hoàn toàn bất ngờ trước đòn tấn công vừa rồi.

Ronin nheo mắt, càn ra sức ấn chặt thanh gươm.

“Võ sĩ ngoại quốc đó!”, Jack cố gắng trong tuyệt vọng.

“Mày đang làm gì?”

“Mang thức ăn cho ông!”

Ronin liếc nhìn đồng quả rừng và dâu đại bên dưới.

“Chú mày đào bới cũng khá đó chứ?”, ông vừa nói vừa đưa thanh kiếm rời khỏi cổ Jack rồi nhặt một quả dâu cho vào miệng. “Thế chúng ta quen nhau như thế nào?”

Jack ngạc nhiên nhìn vị võ sĩ. “Ông cứu tôi thoát khỏi tay quan sai ở quán trà”.

“Có hả?”

“Sau đó tình nguyện sẽ giúp tôi lấy lại hành lý”.

“Chắc không?”

Jack há hốc mồm kinh ngạc. “Đừng nói là ông quên hết rồi nha!”

Đáp lại nó là một cái nhìn không mấy thiện cảm. Ronin gắt, “Tao nghiện rượu, nhưng sáng sớm vẫn tỉnh táo chán! Thôi biến đi cho khuất mắt!”

Jack không giữ được bình tĩnh trước thái độ ấy. “Samurai kiểu gì thế?”

Ronin lập tức đứng phắt dậy bóp cổ Jack xô vào tường đèn. “Mày nói cái gì?”

“T... tôi cứ tưởng samurai luôn xem danh dự là điều quan trọng nhất”, Jack sặc sụa, bất lực trước kiểu thay đổi xoành xoạch của người say. “Ông đã hứa sẽ giúp cơ mà. Tinh thần võ sĩ đạo vút đi đâu?”

“Mày dựa vào *cái gì* mà hỏi?”, Ronin nhìn thẳng vào mặt Jack. “Muốn chỉ trích thì phải đi guốc trong bụng người ta đã nhé!”

“Không có guốc để đi”. Jack đáp.

Ronin nhìn xuống bàn chân phồng rộp dính đầy bùn đất của Jack rồi đột nhiên cười tươi tỉnh, vẻ giận dữ lập tức biến mất. “Nhớ rồi!”, ông đơn đả. “Lúc đó ta cảm phục tinh thần chiến đấu của cậu, dù ở thế hạ phong nhưng vẫn kiên trì chống trả”.

Nói đoạn ông thả tay ra khỏi cổ Jack, và còn tiện tay phủi nếp nhăn trên áo cho nó nữa.

“Ta nói giúp thì nhất định sẽ giúp. Ronin này *luôn* tôn trọng lời hứa.”

Nói xong ông lại ngồi xuống uống nốt chỗ rượu còn lại rồi ho sặc sụa. “Thế, kế hoạch của chúng ta là gì?”

“Chưa có kế hoạch gì cả”, Jack vừa đáp vừa đề phòng lui về phía đối diện. Tâm trạng của người này còn khó đoán hơn cả phụ nữ nữa. Quyết định bỏ qua sự kiện gập gở vị sơn tăng, Jack bắt đầu câu chuyện, “Ông nghe tới Đại Phật bao giờ chưa?”

“Đương nhiên là rồi”.

“Thế chúng ta phải đi đâu để tìm ông ấy?”

“Còn tùy vào đối tượng”, Ronin đáp.

Chột dạ trước câu trả lời, Jack bèn lấy lá bùa ra. “Đối tượng là chủ nhân của lá bùa này”.

Ronin chăm chú nhìn tấm omamori. “Đông... Đại... Tự...”

Jack nhìn ông vẻ không hiểu.

“Chữ viết thế mà”. Ronin trỏ ngón tay vào ba kí tự kanji trên lá bùa. “Đông Đại Tự chính là xuất xứ của tấm omamori này”.

“Chỗ đó có xa không?”

“Tầm một hay hai ngày đường. Ở Nara đó.”

Jack chợt nhận ra từ đầu sơn tăng *đã* gợi ý cho nó rồi. *Giật lùi lại là Aran... Nara!*

“Ông dẫn tôi đến đó được không?”

“Rất sẵn lòng”, Ronin đáp rồi tựa vào tường và dốc bình sake uống những giọt rượu ít ỏi còn sót lại. “Nhưng chờ tạnh mưa đã”.

QUÁ KHỨ ĐAU BUỒN

Mưa như trút nước kèm theo sấm chớp sáng rực cả góc trời, cơn bão nặng nề vẫn chưa buông tha ngôi đền nhỏ. Bên trong, Jack chán nản vì cố mãi vẫn không thể nhớ lại kí ức về những ngày gần đây. Ronin thì vẫn vậy, nửa tỉnh nửa mê vì rượu. Một lúc sau, Jack đành phải đầu hàng việc khôi phục trí nhớ trước cơn mỏi mệt vì kiệt sức. Nó nằm xuống lắng nghe tiếng mưa lộp bộp trên trần nhà. Đã quá quen với thời tiết xấu trên những chuyến hải trình cùng con thuyền *Alexandria*, Jack nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say, đến tận bình minh hôm sau mới tỉnh dậy. Giông tố đã qua đi, ánh mặt trời xuyên thấu tầng sương mờ ở thung lũng bên dưới.

Jack ngồi dậy vươn vai. Cơ thể nó vẫn còn cứng đơ và ê ẩm, nhưng đã đỡ hơn ít nhiều sau đêm dài nghỉ ngơi. Jack chụm tay hứng một ngụm từ vũng nước trước sân rồi ăn nốt chỗ dâu còn lại. Trong lúc chờ Ronin tỉnh giấc, nó tiếp tục quá trình thiền định chữa thương. Sau khi thực hiện cử tự ấn, các giác quan của nó lập tức trở nên tinh nhanh hơn gấp nhiều lần. Jack thậm chí nghe thấy tiếng hàng triệu giọt nước rơi xuống từ lá cây trong rừng.

“Cậu đang làm gì đó?”. Ronin càu nhàu nhìn dấu *Sha* trên tay Jack một cách đầy nghi hoặc. Mới thức dậy nên trông vị võ sĩ này tựa như một con gấu ngủ đông còn chưa đầy giấc, râu tóc dựng ngược, cặp mắt đỏ ngầu, mặt mày nhăn nhó.

“Thiền một chút thôi”, Jack bỏ tay ra đáp.

Ronin rít lên coi thường. “Thiền thì được cái quái gì”.

Nói đoạn ông lắc lắc rồi dốc ngược bình rượu lên, cuối cùng bực tức ném đi sau khi phát hiện đã chẳng còn bất kì giọt rượu nào. “Đi thôi”.

Không có dép, Jack đành tập tễnh bước theo Ronin nhanh nhất có thể. Vị võ sĩ đi rất nhanh, thi thoảng còn quay lại ra chiều khó chịu khi thấy nó càng lúc càng tuột lại phía sau. Mãi đến tận ngã tư ông mới dừng lại để đợi Jack, trong lúc rảnh rỗi còn chặt cây làm gậy. “Cầm lấy mà dùng”.

“Cảm ơn”, Jack vừa nói vừa ướm thử đồ vật mới trong tay. Rất chắc, rất thẳng, không chỉ thuận tiện làm gậy đi đường mà còn hữu ích với vai trò một cây bồng chiến đấu nữa. Từng trải qua nhiều giờ luyện bồng thuật với vị võ sư mù Kano khi còn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, nó rất hài lòng khi cuối cùng cũng có được một món vũ khí tạm ổn.

“Nhanh chân lên”, Ronin càu nhàu rồi tiếp tục bước đi.

Jack biết nếu muốn đồng hành thì chí ít cũng phải hiểu và quen thân với Ronin, mà con đường nhanh nhất chỉ có thể là thông qua kỹ năng chiến đấu.

Nghĩ bụng, nó liền tăng tốc bước theo. “Tôi rất khâm phục khả năng của ông, hạ gục bốn tên lính vũ trang tận rằng mà không đổ một giọt mồ hôi, dù trước đó đã uống đến ba bình sake! Ông học bản lĩnh đó từ đâu vậy?”

Ronin vẫn cứ bước đi, cố tình làm lơ câu hỏi của Jack.

“Đúng là diễn biến *trông* giống như tình cờ”, Jack kiên trì, “Nhưng tôi đủ kinh nghiệm để nhận ra sự việc đó hoàn toàn không phải do may mắn”.

Đáp lại vẫn là sự yên lặng, Ronin thậm chí còn tránh nhìn vào mắt nó.

Jack vẫn cố nài nỉ. “Là một học trò của thầy Masamoto, tôi luôn khâm phục và cầu tiến trước những võ sĩ có khả năng như vậy. Ông chia sẻ một chút được không?”

Lần này thì Ronin lập tức dừng lại và xoay người trừng mắt nhìn nó.

“Trong võ học có hai nguyên tắc tối quan trọng. Nguyên tắc thứ nhất là không để lộ bí mật cho đối phương”.

Jack chờ phần còn lại của câu nói, nhưng đổi lại chỉ là sự im lặng, vị võ sĩ đã bước đi tự lúc nào.

“Còn nguyên tắc thứ hai?”, Jack nhanh chóng đuổi theo hỏi.

Ronin khó chịu cau mày, ra vẻ như dù có nguyên tắc thứ hai thì “tao cũng không nói với mày”.

“Hài hước đấy”, Jack cười xởi lởi.

Nhưng Ronin thì không, thế là Jack bèn chuyển sang chủ đề khác. “Ông có tham gia trận chiến ở thành Osaka không?”

Khuôn mặt Ronin bỗng trở nên vô cùng thâm trầm, xem ra câu trả lời là “Có”.

“Theo phe nào?”, Jack tiếp tục.

Vị võ sĩ ném cho nó một cái liếc mắt và đáp, “Ta chỉ tin duy nhất một người - chính bản thân”.

“Nhưng ít ra thì ông cũng phải theo hầu một lãnh chúa nào đó chứ?”, Jack cố gắng bám vào câu chuyện khó lắm mới lôi ra được này. “Tên của ngài ấy là gì? Có khi là người quen của thầy Masamoto cũng nên?”

“Thanh kiếm này chính là chủ nhân của ta”, Ronin gắt. “Giờ thì im mồm và nhanh chân lên giùm”.

Nói đoạn Ronin liền tăng tốc bước đi. Jack tự hỏi chuyện gì đã khiến Ronin trở nên chua xót và tức tối đến vậy. Thậm chí dáng đi của ông còn tạo cho người ta cảm giác như đang phải gánh chịu thứ gì đó rất nặng nề trên vai. Jack từng gặp rất nhiều những mảnh đời tương tự trên tàu *Alexandria*, đa phần chỉ biết mượn rượu quên sầu. Ất hẳn Ronin vẫn đang day dứt về quá khứ đau buồn của mình. Câu hỏi đặt ra là, tại sao?

Khi đến cuối đường thì lấp ló một thị trấn cũng dần hiện lên trong tầm mắt.

“Đội vào”, Ronin vừa nói vừa đưa chiếc mũ rộng vành của mình cho Jack. “Tốt hơn hết đừng để ai nhận ra”.

TANUKI

Ronin đi trước dẫn đường. Jack bám sát phía sau, thỉnh thoảng mới dám liếc mắt ngó một cái. Đường trong thị trấn hiển nhiên dễ đi hơn lối mòn đầy bùn đất và đá cát băng qua rừng. Tổng thể con phố lại khá hỗn độn, nhà gỗ và lều tre đan xen vào nhau tạo thành khu chợ với nhà nghỉ, hiệu quần áo, quán trà, nhà hàng, vài tiệm bách hóa. Xen kẽ xung quanh là nhà dân, thậm chí cả đền thờ Thần Đạo. Tiếng búa đập vào gỗ đều đặn vang lên lẫn át tiếng nước suối chảy róc rách từ đằng xa.

“Đây là đâu?”, Jack lên tiếng hỏi.

“Kizu”, Ronin trả lời cụt lủn.

Người dân hai bên đường vẫn tiếp tục công việc thường ngày của họ, có lẽ không dám dây dưa với lũ khách có vẻ ngoài đáng sợ như Ronin. Họ cũng chẳng mấy quan tâm đến Jack - thằng nhóc nghèo nàn trong bộ kimono rách rưới cùng chiếc mũ rơm quá khổ chỉ biết ngoan ngoãn lê bước đi theo chủ nhân của mình. Thế mà lại hay.

“Chờ ở đây”, Ronin ra lệnh, rồi ông hướng đến cửa tiệm treo cành tuyết tùng gần đó.

Jack hài lòng nhìn vị võ sĩ cưỡi guốc tiến vào trong. Đã đến lúc giải quyết cơn đói cồn cào suốt từ nãy.

Riêng Jack thì do chân quá bẩn nên không vào mà la cà bên ngoài, phong tục nơi này quả thực có chỗ rất khác biệt so với cuộc sống trước đây ở Anh Quốc. Dân địa phương quê hương nó chẳng ngại gì chuyện giẫm đạp bùn đất lên sàn nhà người khác. Đường phố thì ô uế đầy cả phân lẫn rác rưởi, chỉ có thể diễn tả bằng hai từ bẩn thỉu. Dù đã bị Nhật Bản ruồng rẫy không thương tiếc - Jack vẫn ngưỡng mộ văn hóa của họ - sạch sẽ, ngăn nắp, thuần phong mỹ tục. Thắm sâu trong tâm hồn, nó không hề muốn rời khỏi nơi đây.

Nếu được phép lựa chọn, có lẽ Jack đã ở lại Toba cùng với Akiko sống đời võ sĩ. Nhưng biết làm sao đây khi đằng sau thì bị người của Tướng Quân truy đuổi, phía trước lại có đứa em nhỏ nheo nhóc đang chờ mong. Dù chưa một ngày quên được Akiko nhưng giấc mơ gặp lại đã không thể trở thành hiện thực rồi.

Ronin quay lại, tay cầm món đồ mới mua - một bình sake lớn bằng sứ.

“Lên đường nào”, ông hào hứng nói.

“Thế còn thức ăn thì sao?”, Jack hỏi ngay, trong đầu gợn lên nỗi sợ phải uống rượu trừ cơm.

Ronin luồn vào tay áo đếm số đồng xu còn lại rồi nói. “Có khi còn đủ đó”.

Hai người bước đến cửa tiệm bên kia đường, mùi thức ăn nhẹ nhàng xộc vào mũi Jack. Quán ăn này khá nhỏ, chỉ đủ sức chứa dăm ba thực khách. Bên trong có hai người đàn ông ngồi quanh bếp lửa uống trà ăn bánh bột. Jack đặc biệt để ý đến bức tượng động vật bên cạnh cửa. Con thú này có bụng tròn, mắt thâm quầng, miệng cười rất tươi. Đầu nó đội mũ rơm nhọn, tay cầm bình rượu nhỏ cùng ví tiền rỗng. Tóm lại tạo nên một hình tượng rất ranh mãnh.

“Chúng ta ăn bên ngoài”, Ronin trở vào chiếc ghế tròn bên cạnh bức tượng. “Như vậy sẽ không phải cởi mũ ra”.

Nói đoạn ông bước đến quầy, nơi một người đàn ông có đôi mắt sáng cùng cái trán bóng lười đang cúi chào phía sau. “Cho hỏi quý khách dùng gì ạ?”

“Bốn miếng màn thầu”, Ronin gọi món.

“Còn mùi vị ạ?”, chủ tiệm trở vào thực đơn:

- Thịt
- Trà xanh
- Cà tím
- Hạt dẻ
- Đào
- Đậu đỏ

Ronin vuốt râu liếc sơ. “Hai thịt, hai đậu đỏ đi”.

Chủ quán lại cúi chào rồi mở nắp đậy chiếc hộp gỗ vuông. Một làn khói bốc lên rồi mờ đi hiện ra khoảng hơn chục chiếc bánh màu trắng sữa. Anh ta lấy ra hai cái, rồi lại mở hộp khác lấy thêm hai cái nữa.

“Tất cả bốn *bitasen a*”, chủ quán vừa đưa cho Ronin hai khay bánh hấp vừa nói.

Ronin lấy ra bốn đồng xu thanh toán rồi cùng Jack ra chỗ ghế ngồi ăn. Jack cắn chiếc màn thầu đầu tiên, lớp vỏ mềm bên ngoài bao phủ lấy nhân thịt bên trong rất hài hòa. Phải đấu tranh tư tưởng dữ lắm nó mới không cho cả cái bánh vào miệng. Ăn xong. Jack bắt đầu chuyển hướng chú ý sang bức tượng động vật ban nãy.

“Nó là gì vậy?”, Jack chỉ tay hỏi.

“*Tanuki*”, Ronin dùng màn thầu làm đồ nhắm với rượu đáp. “Dùng để mời khách vào”.

Nhận ra tâm tình của vị võ sĩ này đã tốt lên khá nhiều sau khi được ăn uống, Jack lại tiếp tục.

“Có con này nữa à?”

Ronin gật đầu. “Đa phần cho rằng chúng biết dùng ma thuật, chuyên biến hình lừa gạt con người”.

“Chúng thường biến thành gì?”, Jack thắc mắc.

“Cây cối, ấm nước, sư sãi...”

Thụp! Thụp! Thụp!

Tiếng búa lúc này lại vang lên, lần này nghe đã gần hơn gần. Ronin rõ ràng chẳng ưa gì âm thanh chói tai này.

“Ấm nước á?”, Jack ngạc nhiên. Nó tự hỏi không biết vị sơn tăng hôm qua có phải do con hồ li tinh nào biến thành không. Nhìn con mắt thâm quầng cũng giống lắm.

Thụp!

Ronin gật đầu, mặt mày nhăn nhó khó chịu với tiếng búa. “Nhưng không phải lúc nào cũng đùa chơi đâu, có con từng hại một mục nông dân lắm chuyện...” - thụp! - “rồi nấu thành ...” - thụp! - “cho chồng bà ta ăn” - thụp!

Quan sát Ronin, Jack thấy rõ khuôn mặt ông ta càng lúc càng trở nên khó coi sau mỗi tiếng động.

“THẰNG CHÓ NÀO LÀM ỔN HOÀI VẬY?”, Ronin gầm lên.

Chủ quán màn thầu thò đầu ra nói. “Chắc là anh thợ mộc bên cạnh...”, anh ta đáp vẻ nhát gừng.

Thụp! Thụp! Thụp!

“Một cái thùng cần bao nhiêu cây đinh?” Ronin càu nhàu xoa thái dương.

“Không phải thùng, là quan tài đấy ạ”, chủ quán giải thích.

“Tốt, nếu nó không chịu dừng lại thì coi như tự đóng tự xài luôn”.

Đúng lúc đó thì tiếng búa ngừng lại, Ronin thở ra một hơi hài lòng. Nhưng chỉ vài giây sau, người thợ mộc lại tiếp tục công việc của mình.

Thụp! Thụp! Thụp!

“Mày tiêu rồi!”, Ronin gầm lên cầm chai rượu chạy xộc đi.

“Khoan đã!”, Jack la lên, nhanh chóng thu hai chiếc bánh còn lại cất vào áo rồi vớ lấy gậy phóng theo vị võ sĩ.

9

XÁC CHẾT

Jack đuổi đến phía sau tiệm mộc. Đó là một cái sân đầy những gỗ, thùng làm dờ và quan tài chưa đóng nắp. Tiếng búa đã dừng hẳn, thay vào đó là sự yên tĩnh đến rợn người. Ronin đứng cạnh một xác chết đầy máu.

“KHÔNG!”, Jack hoảng hốt chạy tới.

Ronin nhìn nó thách thức.

“Tại sao ông lại có thể giết người chỉ vì họ làm ồn cơ chứ...”

Điều làm Jack thực sự kinh tởm là vị võ sĩ lại cười rất hứng hờ.

Nó chợt nhận ra mình đã sai lầm thế nào khi quyết định đi cùng kẻ giết người máu lạnh tâm tính bất định này. Jack cúi đầu nhìn xác chết. Người đàn ông này vận bộ kimono xanh đơn giản, thoát nhìn tầm đôi mươi, nhưng tuổi thanh xuân đã hoàn toàn biến mất trên khuôn mặt tím tái vì mất máu, miệng vẫn há rộng như đang kêu gào đau đớn. Nó chẳng thể nào tưởng tượng nổi lại có người tàn nhẫn như Ronin.

“Ông...”

“Thành thật xin lỗi”, một giọng nói bất ngờ vang lên. Người đàn ông gầy gò, tứ chi như xương gà xuất hiện từ trong túp lều. Anh ta mang đến cho Ronin một bát sứ nhỏ. “Rượu này ngon nhất tỉnh đây!”

Vị võ sĩ nốc cạn chỉ trong một hơi, liếm láp vế thềm thuồng. “Ngon đấy, thợ mộc. Thôi tha cho anh”.

Anh chàng thợ mộc nhoén miệng cười để lộ ra hai cái răng cửa duy nhất, trông như bia mộ trong nghĩa trang trống rỗng. Jack ngơ ngác nhìn Ronin rồi lại nhìn cái xác.

“Nếu anh ta là thợ mộc, vậy thì người này là?”. Jack trở tay hỏi.

“Không biết”, Ronin đáp, nói đoạn cười cười trả bát lại cho anh thợ mộc. “Chắc kiểu samurai qua đường”.

“Tên của anh ta là - hay *từng* là - Manzo”, thợ mộc hài hước tiết lộ. “Quyết đấu cũng hay đó - nhưng mà nhanh gọn quá”.

“Tỉ thí làng hoàng hay ẩu đả thông thường?”, Ronin thắc mắc.

“Nghe nói”, thợ mộc đáp, “người này ôm thanh kiếm mới đi khắp nơi khoe mẽ rằng mình sẽ là thiên hạ vô địch. Một võ sĩ tu hành qua đây đã thách đấu với anh ta. Hôm qua cả thị trấn còn kéo đến xem trò vui”.

Giờ thì Jack có thể khẳng định này giờ nó đã bị Ronin đùa giỡn như cá mắc cạn. Gã nghiện rượu này rõ ràng có trí khôn hài lệch lạc. Ông ta hoàn toàn không phải kẻ sát nhân. Xác chết bị giết bởi một samurai trên đường tu tập.

“Chỉ có cái chết mới chữa được bệnh ngu”. Ronin lăm bằm ném cho xác chết ánh nhìn khinh bỉ. “Võ sĩ làm nên kiếm, chứ kiếm đâu làm nên võ sĩ”.

“Quá chính xác”, thợ mộc đồng tình. “Nhưng *phải* công nhận rằng cặp kiếm đó đẹp thật, tuyệt tác của bậc thầy Shizu cơ mà!”

Tại Jack giật lên với thông tin vừa ghi nhận. “Trông chúng như thế nào?”

Anh chàng thợ mộc dừng lại suy nghĩ trong giày lát. “Hừm... vỏ kiếm màu đen chỉ vàng, khảm ngọc... thì phải. Không nhớ lắm, nhưng mà chuôi kiếm thì đỏ thẫm rất ấn tượng!”

“Chúng là kiếm của tôi!”, Jack khẳng định.

Thợ mộc nhìn nó đầy nghi hoặc.

“Giờ thì hết rồi”, anh ta vắn lại, đến giờ mới chú ý đến thẳng nhóc nghèo hèn đi theo Ronin.

Jack khuyu gối nhìn kĩ hơn xác chết.

“Nhận ra hãn không?”, Ronin hỏi.

Jack quan sát khuôn mặt - lông mày rậm, mũi tẹt, cằm nhô - nó lắc đầu, chẳng nhớ lại được điều gì.

Ronin vuốt râu trầm ngâm rồi cũng cúi xuống cái xác. “Trông quen quen, nhưng quần áo chẳng có gia huy, không thể lần ra nguồn gốc

được...”

“Khoan đã”, Jack cắt ngang, dường như phát hiện được vết rách hình ngôi sao trên cổ áo. “Bộ kimono này cũng là *của tôi*! Trước đây tôi từng xuyên cành cây qua vải áo nên mới tạo thành lỗ như thế”. Nó hạ thấp giọng hết mức để chỉ mình Ronin nghe được. “Tôi thường mặc trang phục không gia huy để tránh bị người khác phát hiện từng tham gia quân đội chống lại Shogun”.

“Máu me hồng hết cả rồi, tiếc thật”, Ronin nhận xét, cố tình nói lớn khi nhận thấy anh thợ mộc đang nhích tới nghe ngóng. Nói đoạn lột luôn đôi dép rơm của xác chết đưa cho Jack. “Nhưng ít ra thứ này còn dùng được”.

Jack đứng dậy xoay mặt tránh cho anh thợ mộc nhìn thấy rồi xỏ chân vào dép. Một cảm giác lạnh lạnh chạy dọc sống lưng, nhưng giờ không phải là lúc có thể chọn lựa.

“Vây là đã tìm thấy thủ phạm”, Ronin nhận định, “chưa kể hẳn cũng bị trừng trị thích đáng luôn”. Ông cẩn thận đưa ngón tay dọc theo vết cắt trên ngực xác chết. “Có thể khẳng định đối thủ là một tay kiếm rất cừ. Đòn chém này tuyệt thật”.

Anh thợ mộc nhướn mày tò mò nhìn Jack, “Cậu nhóc này là ai...”

“Này, ai trả tiền cho anh đóng quan tài?”, Ronin ngắt lời hỏi ngược lại.

“Một trong hai tên bạn hồ”, thợ mộc vừa đáp vừa vỗ vỗ lên thành phẩm của mình vẻ tự hào. “Họ đi từ hôm qua rồi - thậm chí còn chẳng thềm ở lại dự tang lễ nữa”.

“Chúng có nói là đi đâu không?”, Jack lên tiếng.

Thợ mộc lắc đầu. “Nhưng tôi biết chỗ mà ai rồi cũng sẽ đến”. Anh ta im lặng một lúc cho hồi hộp rồi chỉ ngón tay xương xẩu của mình xuống đất cười lớn.

Ronin bắt đầu lục soát xác chết.

“Không còn đồng nào đâu”, thợ mộc nói. “Bọn bạn lấy hết rồi... chỉ có cặp kiếm và chiếc *inro* này là ngoại lệ thôi”.

Nói đoạn ông gỡ hộp gỗ đang đeo ở thắt lưng ra.

“Của cậu?”, Ronin hỏi Jack.

Jack buồn bã lắc đầu. *Inro* trước mặt trang trí rất tầm thường.

"Không, của tôi có khắc họa tiết anh đào, dây móc đầu sư tử".

Ronin quay lại phía anh thợ mộc. "Thế cặp kiếm giờ ở đâu?"

"Samurai kia thu làm chiến lợi phẩm rồi".

"Hắn có để lại tên không?"

"Ồ có chứ. Huênh hoang với *mọi người* nữa là khác. Đang muốn gây dựng tên tuổi mà, còn khoe đây là trận quyết chiến cuối cùng trên đường tu hành - kết quả bách chiến bách thắng", thợ mộc vừa nói vừa đặt chiếc hòm đã đóng xong bên cạnh tử thi. "Matagoro Araki".

"Thế *hắn* có nói gì về điểm dừng chân tiếp theo không?", Jack bám vào hi vọng sẽ tìm được manh mối từ vị võ sĩ này.

Anh chàng thợ mộc cúi xuống nhìn xác chết đầm máu rồi lại ngẩng lên nhìn Jack.

"Muốn được như tên này thì xin mời tới Kyoto".

NGÃ TƯ

Chỉ nghĩ thôi Jack đã thấy rợn người. Trở lại Kyoto lúc này chẳng khác nào tự sát. Kẻ thù đầy rẫy, nhất định sẽ có ai đó nhận ra nó, nhất là những đứa từng theo học trường Nhị Thiên Nhất Lưu như Nobu, Hiroto, Goro, và kẻ thù không đội trời chung, Kazuki. Thà đời này đừng gặp lại hãn thì hơn. Tên này căm hận người nước ngoài đến tận xương tủy chỉ vì khaurng khaurg cho rằng đó chính là nguyên nhân cái chết của mẹ hãn. Là người ngoại quốc duy nhất ở trường, Jack đã từng chịu đựng không ít trò kì thị từ hãn rồi.

Nhưng Kyoto cũng là nơi Jack có rất nhiều bạn bè. Về điểm này nó cảm thấy tương đối hào hứng. Rất có thể Saburo hay Kiku - hai đứa không tham gia cuộc chiến Osaka - vẫn đang ở đó. Hay như thầy Kano, vị võ sư dẫn đầu cuộc tẩu thoát, đã về trường rồi cũng nên. Hoặc giả còn có Emi và cha cô bé, Lãnh chúa Takatomi ở thành Nijo nữa. Jack biết ông ấy đã ra hàng Tướng Quân và được đặc cách tha mạng.

Nhưng phần mạo hiểm vẫn quá cao.

Hơn nữa, cho dù cặp song kiếm của cha Akiko rất quan trọng, nhưng bản *hải đồ* vẫn là ưu tiên cấp bách nhất. Lo nhất là việc bọn cướp không hề biết tầm quan trọng của món đồ này, chỉ sợ bọn chúng đã vút đi hay dùng nhóm củi đốt lửa trại rồi cũng nên.

“N, quyết định nhanh lên nào!”, Ronin sốt ruột gắt.

Lúc này hai người đang đứng tại ngã tư trung tâm thị trấn. Tọa lạc giữa đường đi Kyoto và Nara, Kizu là điểm dừng chân lí tưởng cho khách qua đường. Từng dòng người hối hả tỏa đi khắp phía.

Jack vẫn chần chừ chưa quyết.

“Kyoto nằm ở hướng bắc”, Ronin chỉ về phía chiếc cầu gỗ bắc qua sông Kizu nói.

Nguy hiểm cũng ở hướng bắc. Jack trầm nghĩ.

Sau lưng nó về phía đông là rừng Iga, Toba, cùng ước mơ mong manh về một cuộc sống cùng với Akiko. Hướng nam dẫn đến Nara - nơi có Đông Đại Tự, nguồn gốc lá bùa xanh trong tay Jack - đồng thời cũng rất có thể là địa điểm hai tên bạn của gã Manzo đang hướng đến. Tất nhiên tất cả chỉ là phỏng đoán. Hướng còn lại, hướng tây sẽ dẫn đến vùng duyên hải Osaka, nằm trên lộ trình xuống Nagasaki tìm tàu về Anh Quốc. Nhưng mà, trong tình trạng không tiền bạc, không vũ khí, duy nhất một tên nghiện rượu làm bạn đồng hành, chỉ sợ chưa đến Osaka nó đã tiêu đời chứ đừng nói là tới Nagasaki.

Bốn con đường, bốn sự lựa chọn, và chẳng lựa chọn nào có vẻ chắc chắn cả.

"Bắt cá hai tay thì cuối cùng sẽ chẳng được con nào". Ronin bình phẩm khi nhận thấy vẻ dăm chiêu trên khuôn mặt Jack.

Jack cầm lá omamori xanh. "Manh mỗi năm ở hướng nam".

"Nhưng kiếm thì ở *hướng bắc*".

"Ngoại trừ thứ đó ra thì chẳng còn gì cả: viên ngọc, tiền bạc, nhật kí của cha..."

"Chẳng biết được. Hơn nữa, nhật kí làm sao so sánh được với cặp song kiếm Shizu chứ?", Ronin gắt.

Jack chẳng đại gì nói về tầm quan trọng của bản *hải đồ* với người lạ. Vị võ sĩ mới quen này chưa đủ tin cậy để nó có thể chia sẻ bí mật chính trị to lớn ấy. Đặc biệt đối với Jack đó còn là con đường duy nhất quay về Anh Quốc, trở thành một hoa tiêu và nuôi nấng em gái nó. Quyển nhật kí hải trình đó cũng chứa đựng sợi dây liên kết *cuối cùng* với cha. Mất nó chẳng khác gì lại mất cha thêm lần nữa.

Jack thề sẽ làm tất cả để đoạt lại bản *hải đồ*.

"Theo ông thì bọn người đã cướp của tôi là võ sĩ hay kẻ cướp?", Jack cố tình né tránh câu hỏi của Ronin.

"Không thể đoán chắc được", Ronin đáp. "Manzo rõ ràng tự xem mình là một tay kiếm, nhưng lại hành xử như kẻ cắp. Không có Chúa để thờ thì samurai rất dễ sa vào con đường tội lỗi nhằm sinh tồn. Sau chiến tranh con số này lại càng tăng đáng kể".

“Cứ tìm được họ sẽ rõ thôi. Anh thợ mộc bảo màn tử thi chỉ mới vừa diễn ra hôm qua, hai người đó chưa đi xa được đâu”.

“Bên *này*”, Ronin chỉ chiếc cầu phía bắc phản đối, “chúng ta có địa điểm, tên người, kèm theo manh mối rõ ràng”. Nói đoạn lại chỉ về phía nam. “Bên kia thì chẳng có gì cả. Tất cả chỉ dựa theo phán đoán mà thôi. Hai người kia hình dạng ra sao cậu có biết không? Cậu khẳng định được lá bùa kia có quan hệ với họ không?”

Jack không thể chối cãi lập luận này. “Nhưng tìm được Matagoro Araki rồi sao nữa? Bảo ông ta ngoan ngoãn trả kiếm chắc?”

“Dám lắm chứ. Hẳn thuộc dạng samurai ưa danh vọng”, Ronin trả lời. “Muốn giữ uy tín hay nghe thiên hạ bàn tán rằng mình đi ăn cướp kiếm của kẻ khác đây? Hơn nữa, một người chỉ có thể đeo theo một cặp song kiếm thôi!”

Jack lắc đầu lo ngại. “Đến Kyoto thật sự quá mạo hiểm”.

“Cậu tự xưng là võ sĩ, xin lỗi chứ võ sĩ *chẳng là gì* khi không có kiếm”, Ronin vừa nói vừa hùng hổ siết thanh *katana* của mình thêm phần sức nặng. “Hơn nữa, cậu sẽ có nhiều cơ hội đòi lại hành lí hơn nếu có vũ khí thích hợp trong tay”.

Cá xuôi dòng là cá đã chết. Vấn đề là Jack không thể biết đâu mới là dòng chảy, lựa chọn sai có thể dẫn đến kết cục rất thảm khốc.

“Thôi có người quyết định giùm chú mày rồi”, Ronin vừa nói vừa hất đầu về hướng nam. Lúc này trên con đường hướng đến Nara là hai tên lính đang tra xét người qua lại.

“Nên nhanh chân thì hơn”, Ronin nói rồi bước thẳng theo phía đối diện hướng về Kyoto. Jack chỉ còn cách bước theo. Cơn mưa to ngày hôm trước tạo thành dòng chảy dọc theo các ngọn núi, nước sông Kizu cuộn cuộn và chảy rất mạnh. Xen lẫn giữa đoàn người du hành, hai người bước thật nhanh đến khi ra khỏi thị trấn.

“Liệu bọn chúng có phát hiện ra mình chưa nhỉ?”, Jack nhìn về phía sau lo lắng hỏi. Con đường khá nhộn nhịp, thoát nhìn khó nhận ra bộ trang phục đặc trưng của quân sĩ. “Chẳng biết được”. Ronin trả lời. “Nhưng đừng ngừng lại thì hơn”.

Thời gian dần trôi, càng rời xa Kizu lượng khách qua đường càng ít lại. Đến chạng vạng tối thì chẳng còn ai cả. Jack theo sau Ronin

tiến sâu vào rừng.

“Hôm nay cắm trại ở đây”, Ronin ngồi xuống một khúc cây gãy nói.

Jack cũng đến bên cạnh nhìn vị võ sĩ nốc liền ba ngụm rượu. Nó tự hỏi chẳng lẽ đêm nào ông ta cũng say khướt như vậy ư? Quá khứ của người khác không phải thứ có thể tùy tiện hỏi. Nghĩ bụng, Jack lấy hai chiếc màn thầu để dành ra chia cho Ronin một chiếc.

“Ông ăn đi”, vị võ sĩ phẩy tay từ chối.

Jack không nói gì nhưng vẫn quyết định để lại cho ông ta dùng sáng hôm sau. Nó cắn bánh của mình và không khỏi ngạc nhiên bởi vị ngọt như đường của màn thầu nhân đậu đỏ. Tuy không đến mức nhỏ dãi như bánh nhân thịt, nhưng dù sao Jack cũng xử lí phần ăn rất nhanh chóng.

Xong xuôi, nó chợt thấy rờn rợn như kiến bò sau cổ. Những bài học nhẫn thuật của Soke đã dạy cho Jack biết tuyệt đối không thể bỏ qua linh cảm dạng này. Nó làm bộ như đang thả lỏng, rồi lợi dụng cơ hội quan sát kĩ xung quanh. Thoạt nhìn thì chẳng thấy ai, nhưng Jack biết có kẻ đang ẩn nấp trong các bụi rậm.

Nó bình tĩnh xoay sang phía Ronin thì thầm nói, “Chúng ta bị theo dõi”.

BÓNG TỐI TRONG ĐÊM ĐEN

Khu rừng tối đen như mực, cây cối phủ kín cả mặt trăng. Riêng khu vực thoáng đặng chỗ Jack và Ronin cắm trại lại có chút ánh sáng từ sao, điều này càng bất lợi hơn đối với họ. Cả hai cố gắng tìm kiếm dấu hiệu của bất kì chuyển động nào khác, nhưng rõ ràng người theo dõi họ ẩn nấp rất kĩ càng.

“Cậu chắc chứ?”, Ronin thì thầm, tay đặt sẵn trên chuôi kiếm.

Jack khẽ gật đầu, với tay lấy bóng chuẩn bị tư thế chiến đấu. Nó cảm nhận được có kẻ đang ở ngoài kia nhìn mình. Quân lính ư, bọn chúng thuộc dạng lấy đông ép ít, ý mạnh hiếp yếu, chứ không thích hành động bí mật. Hay là giặc cướp? Chẳng lẽ nó xui xẻo đến mức bị tấn công lần nữa? Ninja? Lạ lùng là nó lại mong chờ nhất đáp án này.

Bởi lẽ ninja đã không còn là kẻ thù nữa. Soke từng dạy Jack Long Thủ Ấn - dấu hiệu bí mật nhằm tỏ rõ với các nhân giả khác rằng mình không phải kẻ thù. Thành công thì chưa dám chắc, liệu có ninja nào tin một thằng nhóc ngoại quốc lại thuộc phe mình không?

Hơn nữa Ronin lại khác. Hiển nhiên ông sẽ không thích thú gì với chuyện bị ám sát. Một cuộc đụng độ nảy lửa chắc chắn sẽ diễn ra.

Vị võ sĩ đứng phắt dậy.

“Ông định đi đâu?”. Jack hỏi ngay.

“Thiên nhiên vậy gọi”, Ronin lớn tiếng đáp, nháy nháy chân mày ra hiệu đây là một cái bẫy.

Nói đoạn ông biến mất trong bóng tối, đem theo cả sự ồn ào. Chỉ còn lại một mình, Jack tiếp tục quan sát động tĩnh xung quanh. Nó biết các ninja có thể ngụy trang thành đá, gốc cây, hay nấp trong cỏ rậm. Rừng đêm yên tĩnh thậm chí có thể ẩn giấu hàng tá sát thủ, tuyệt đối không thể xem thường.

Thế rồi, đột nhiên Ronin im bặt.

Jack xoay người theo hướng đó thì thầm, "*Ông có sao không. Ronin?*"

Không hề thấy hồi âm. Jack siết chặt cây bồng trong tay. Có thể ông ta không nghe thấy, mà cũng có thể đã bị bắt giữ, thậm chí đã bị giết. Ninja là bậc thầy trong kỹ nghệ hạ thủ đối phương không tiếng động. Và nếu Ronin đã chết thì tiếp theo sẽ là Jack.

Yên tĩnh tiếp tục bao trùm; thậm chí rừng cây như thể đã ngừng thở.

Căn cứ vào mức độ ẩn thân của kẻ địch, Jack đoán chắc đây là một cuộc tập kích của các ninja. Nghĩ vậy nó bèn đan các ngón tay lại chỉ chừa ngón cái và ngón út tạo thành dạng chữ V - Long Tự Ấn - rồi xoay một vòng quanh tứ phía.

Jack chờ đợi một câu trả lời.

Chẳng có gì cả.

"*Ronin?*", Jack bồn chồn.

Tiếng cành cây gãy vang lên phía sau làm Jack vội vàng quay lại, cây bồng trong tay sẵn sàng đánh xuống bất kì lúc nào. Ánh kiếm lấp lánh xuất hiện cùng một chiến binh có vẻ ngoài dữ tợn.

"Chả thấy cái gì", Ronin bực mình.

Jack hạ vũ khí xuống nói, "Nhưng *rõ ràng* tôi cảm nhận được chuyển động".

"Thế thì cậu tự đi mà phòng thủ", Ronin tra luôn kiếm vào vỏ rồi nằm phịch xuống đất.

"Ông định thế nào", Jack hỏi.

Ronin thậm chí chẳng buồn đáp. Ông chắp tay ra sau đầu rồi nhắm mắt mặc kệ nó canh gác một mình.

Jack vẫn không thể rũ bỏ cảm giác bồn chồn của người bị theo dõi. Nhưng đã quan sát khắp bụi rậm vẫn chẳng thấy ai khiến nó dần nghiêng về giả thuyết lo lắng trước việc phải quay về Kyoto đã gây ra ảo giác.

Dẫu rất mệt, nhưng Jack vẫn quyết định thực hiện một bài thiền định chữa thương trước khi ngủ. Con mắt sưng đã xẹp xuống, các

vết trầy trụa mờ đi rất nhanh, nhưng có lẽ phải vài ngày nữa mới lành hẳn được. Nó thì thầm niệm chú tránh đánh động Ronin.

Thế rồi nó cũng ngả người xuống khúc cây và chìm dần vào giấc ngủ.

Một sinh vật chui ra từ trong bụi rậm, con mắt thâm quầng tỏa sáng như ánh sao, chiếc mũi liên tục khịt khịt ngửi. Jack cố ý để con thú tiếp cận.

Một con tanuki, nó thầm nghĩ.

Lỗc bất ngờ cuộn lá bao quanh con tanuki biến nó thành hình người cao lớn. Rất nhanh sau đó cơ lỗc biến mất để lại một người đàn ông râu ria xồm xoàm vận áo chùng màu đỏ.

"Ta có một câu hỏi, chàng trai trẻ! Cái gì tốt hơn thần, ác hơn quỷ? Người nghèo có nó, người giàu muốn nó, ai ăn nó phải đổi bằng mạng. Nếu cậu trả lời được thì ta sẽ cho cậu manh mối."

Jack định nói, nhưng miệng lại không thể mở ra. Cặp môi dính chặt với nhau như bị dán keo.

Tiếng vị sơn tăng lại thu nhỏ dần, âm thanh vang vọng tựa đá rơi xuống giếng sâu. "Thứ cậu tìm đã mất... Thứ cậu cho sẽ trở lại... Thứ chống lại cậu sẽ biến mất... Và điều cậu muốn là không thể..."

Áo choàng của nhà sư rơi xuống đất, con tanuki từ đó chui ra phóng thẳng vào rừng, để lại tiếng động như bước chân trên tuyết đầu mùa...

Trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Jack chợt cảm nhận một bóng đen phóng đi trước mắt. Bàn tay kẻ lạ mặt vừa với tới kiếm Ronin thì Jack đã bật dậy phóng người đến dùng đòn vật qua vai khóa chặt đối phương xuống đất, siết chặt cây bồng ngay yết hầu hăn. Lúc này thì Ronin cũng tỉnh giấc, tay cầm đoản kiếm sẵn sàng kết liễu kẻ địch.

"Kh... Khoan đã!", một giọng nói hoảng sợ vang lên.

Jack nhìn chăm chăm vào cặp mắt đen láy của nhân vật có ngoại hình chẳng khác gì mèo hoang trước mặt. Cô nàng này vẫn tóc thành búi, mặt nhon, môi hồng, mũi xinh xắn.

"Ninja gì kì vậy?", nó hỏi sau khi nhận thấy bộ quần áo đen đúa bẩn thỉu của cô gái.

“Võ sĩ gì kì vậy?”, cô nàng vặn lại, cặp mắt mở to cảnh giác nhìn thẳng nhóc tóc vàng, mắt xanh đang đề lên mình.

Jack nới lỏng áp lực nơi cổ, nhưng không thả khóa tay. “Dạng chuyên bảo vệ người khác khỏi thích khách như cô ấy”.

“Tôi không phải thích khách!”

“Thế cô vừa làm gì?”

“T... Tôi... chỉ muốn xem *hộp gỗ* của ông ta...”, cô chỉ chiếc intro giắt hông của Ronin nói.

“Thì ra là trộm cắp vặt!”, võ sĩ nghiện rượu thốt lên khinh bỉ, cặp mắt đỏ như máu trợn trừng lên.

“Tôi không phải là trộm!”, cô gái phản nộ.

“Chứ không thì là gì?”, Ronin chất vấn.

Nữ ninja dẫn đo một lát rồi đáp, “Siêu đạo chích!”

“Quá tầm thường”, Ronin lè nhè. “Vừa ra tay đã bị bắt”.

“Xin lỗi, có kẻ ồn ào đi ngang qua”, cô gái nói với vẻ tự hào, “Mà không biết tôi đứng nấp ngay sau lùm cây đấy”.

Ronin đứng luôn dậy vẫy tay bảo với Jack. “Để ta kiểm tra xem nó có gì”.

Nói đoạn ông nắm chặt cổ tay cô gái dốc ngược lên lắc mạnh.

“Buông tôi ra!”, cô nàng la lối phản đối trong vô vọng.

Ba chiếc kẹp tóc, một chiếc quạt, một cái lược, một túi tiền, và một con dao găm rơi xuống.

“Cũng không tồi”, Ronin thả cô gái xuống và nhặt chiếc túi đổ ra tay. “Cái gì đây? Bùa may mắn hả?”

Một con hạc giấy nằm ngay ngắn trong lòng bàn tay Ronin bên cạnh những đồng xu. “Đừng nói là ăn trộm bây giờ cũng học xếp *origami* nha”. Jack đưa mắt nhìn con chim nói, “Cho tôi xem”.

Ronin đưa hạc giấy cho Jack. Nó lật cánh lên, bên dưới là dòng chữ *Senbazuru* - Thiên vũ hạc. Truyền thuyết kể rằng ai xếp đủ một nghìn con hạc giấy sẽ được ban tặng một điều ước. Yori, một người bạn của Jack đã xếp con hạc *này* cho Jack để chúc phúc cho nó trên đường về nhà.

“Cô ăn cắp thứ này của tôi phải không?”, Jack hỏi cô gái, lúc này đã ngồi dậy và đang nhăn nhó phủi lá cây trên người.

Cô nàng nhìn nó vẻ thách thức. “Không”.

“Thế cô lấy ở đâu?”, Jack nắm tay khăn nài. “Một tên võ sĩ”, nữ đạo chích giật tay đáp. “Hắn chết rồi”.

“Cô còn trộm thêm gì nữa không?”

Im lặng không đáp.

“Trả lời đi!”, Ronin nạt.

“Không...”, cô gái co người lồm bồm.

Vị võ sĩ ngay lập tức cầm dao sẵn tới.

“Ít tiền lẻ... và viên ngọc đen từ mấy người còn lại...”, cô nàng bèn tiết lộ.

“*Ngọc đen!*”, Ronin khựng lại và lớn tiếng.

“Thế giờ nó ở đâu?”, Jack đảo mắt nhìn qua những vật dụng rơi vãi trên đất.

Đáp lại nó là nụ cười tự mãn. “Bán rồi”.

ĐẠO CHÍCH

“Úi đau!”, nữ đạo chích la lối khi Ronin trói cô ta vào một gốc cây.

“Câm miệng!”, võ sĩ nghiện rượu vừa quăn dây vừa dọa nạt. “Còn la nữa ta sẽ nhét giẻ vào miệng đó”.

Cô gái ngang bướng thè lưỡi, nhưng đã không còn kêu gào nữa. Xong việc, Ronin cầm con dao sắc nhọn của mình ấn lên má tù binh.

“Giờ thì *nói* viên ngọc đang ở đâu, hay là...”, ông cố tình lập lờ.

Đạo chích trừng mắt nhìn Ronin vẻ thách thức.

“Ronin!”, Jack vội cắt ngang, nó sợ có khi vị võ sĩ sẽ làm thật chứ chẳng chơi. “Để tôi thử đã”.

“Mời”, Ronin đáp rồi cầm dao đưa cho nó.

Jack từ chối, thăm tính có khi biện pháp nhẹ nhàng lại hiệu quả hơn. Nghĩ vậy, nó bèn khụy gối xuống bên cạnh cô gái.

“Cô tên gì?”, Jack mỉm cười hỏi.

“Hana”.

“Tôi là Jack”, Jack cúi đầu cho đúng lễ, nhưng đến giữa chừng đã khựng lại bởi câu nói của nữ đạo chích.

“Tôi biết. Quân lính đồn ầm cả lên rồi. Nghe nói triều đình treo giải thủ cấp cậu to lắm”.

Jack chợt cảm thấy ánh mắt Ronin đang chăm chăm nhìn nó.

“Chẳng hiểu tại sao người ta lại trả tới *koban* nữa?”, Hana chớp chớp mắt. “Đồng vàng ấy đủ cho tôi tiêu xài thoải mái trong ba năm đó!”

Jack liếc nhìn Ronin. Liều thông tin này có làm ông ta *đổi ý*? Phần thưởng này đủ làm mờ mắt dù là samurai mẫu mực nhất - trong khi vị võ sĩ này chẳng làm nó thấy tin tưởng chút nào. Một *koban* đủ

cho ông ta bơi trong hồ rượu chứ chẳng chơi. Có điều tạm thời Jack vẫn chưa thấy biểu hiện gì khác lạ.

“Nói, người bán viên ngọc cho ai?”, Ronin lên tiếng.

“Sao ông muốn biết?”

“Nó là của Jack”.

“Chứng minh đi!”

“Viên ngọc đó là quà tặng của người bạn thân nhất của tôi, cô ấy tên là Akiko”, Jack giải thích. Nó vẫn nhớ như in khoảnh khắc ấy. Một ngày mùa hạ Toba rực nắng, Akiko lặn xuống biển như một nàng tiên cá rồi trồi lên với vỏ sò bầu dục trong tay. Khi mở ra Jack và Akiko tìm được viên ngọc màu đen tuyền như cặp mắt cô bé. Từ đó đến giờ Jack vẫn luôn giữ kĩ vật này bên mình. “Cô ấy tìm được nó trong một lần lặn xuống biển Toba”.

“Lãng mạn gớm”, Hana làm bộ cảm động. “Bịa chuyện cũng hay đấy”.

“Làm ơn nói cho tôi biết cô đã bán nó cho ai đi”.

Hana mím chặt môi cân nhắc. “Nếu cậu đủ thành ý thì có khi tôi sẽ suy nghĩ lại...”

Jack hít một hơi rồi gập người trước mặt Hana, “Tôi sẽ vô cùng cảm kích nếu cô chịu tiết lộ viên ngọc đó đã được bán cho ai. Sau khi xong việc chúng tôi cũng tuyệt đối không giữ chân cô lại”.

“Một thương nhân”, nữ đạo chích cười bẽn lễn, có vẻ rất hài lòng với thái độ của Jack.

“Thương nhân nào?”, Jack hỏi ngay.

“Người hay bán kẹp tóc và kimono ở Kizu”.

“Cô có biết tên không?”

Hana lắc đầu.

“Nếu người *đã* bán viên ngọc”, Ronin lên tiếng, “vậy thì tiền đâu?”

“Ông lấy hết rồi còn gì!”, cô nàng khó chịu. “Trả lời cũng trả lời rồi. Mau thả tôi đi chứ!”

Ronin lắc đầu nghi hoặc. “Thứ đó là ngọc *đen*. Rất quý hiếm. Giá trị gấp hàng trăm lần số tiền ở đây”.

Hana mở to mắt kinh ngạc. “Nh... nhưng thương nhân bảo ngọc đen là ngọc giả cơ mà?”

Ronin cười lạnh lùng. “Đồ ngốc, cô bị lừa to rồi”.

“Biết thế mình lấy hết kẹp luôn cho bồ tức”, Hana lầm bầm.

Jack suy xét xem tiếp theo nên làm gì. Tình hình càng lúc càng phức tạp. Ban đầu nó gặp toán cướp, ít nhất là ba tên, khả năng là võ sĩ. Hiện một tên trong số này đã chết, hai không rõ tung tích. Cặp song kiếm bị tước mất sau cuộc tỉ thí, người thắng cuộc đã đến Kyoto, còn viên ngọc thì bị bán cho một thương gia ở thị trấn vừa rời khỏi. Những thứ còn lại có thể ở bất kì đâu. Đó là chưa kể đến tấm bùa mà đến giờ phút này Jack vẫn chưa nhớ ra vì sao nó lại cầm trong tay nữa.

“Cô nói trộm được viên ngọc của bạn bè võ sĩ đã chết kia. Vậy cô có nhận ra họ không?”, Jack hỏi.

“Có thể”, Hana đáp.

Jack quay về phía Ronin theo sự ra hiệu của ông ta.

“Giờ cậu định làm gì?”, Ronin thì thầm hỏi.

“Nếu Hana nói thật thì rất có thể chúng ta sẽ đoạt lại được viên ngọc, cũng như dò ra tung tích của thủ phạm”.

“Chúng ta không thể mang con nhỏ này đi Kyoto được, hòng việc hết”, Ronin vuốt râu trầm ngâm. “Hơn nữa viên ngọc kia cũng khá quý, ước tính phải hơn nửa đồng vàng *koban*...”

“Với tôi viên ngọc đó là vô giá”, Jack nói. “Tiền bạc không thể đổi được món quà của Akiko”.

“Thế thì càng phải quay lại Kizu”.

“Vậy còn cặp song kiếm thì sao?”, Jack hỏi, dẫu sao thì nó cũng thấy nhẹ nhõm hơn khi tạm thời tránh được việc phải quay về Kyoto.

“Võ sĩ sẽ *chẳng là gì* nếu không có mục tiêu”, Ronin cười giảo hoạt. “Sau khi lấy lại viên ngọc, chúng ta sẽ tiếp tục đi Kyoto. Giờ thì ngủ một chút cái đã”.

Nói đoạn ông nhanh chóng thu dọn đồ đạc của Hana cho vào tay áo, giắt dao vào thắt lưng rồi ngồi xuống bên gốc cây. Jack cũng tìm một chỗ gần đó để tiện quan sát nữ đạo chích lẫn võ sĩ say rượu,

thông tin về phần thưởng bắt được nó quá nguy hiểm khiến Jack không thể lơ là.

“Ê này! Các người hứa sẽ để tôi đi rồi cơ mà!”, Hana vùng vẫy phản đối.

“Đương nhiên”, Ronin đáp. “Nhưng phải chờ đến lúc lấy lại được viên ngọc đã”.

THƯƠNG NHÂN

“Tha cho tôi đi mà”, Hana cầu khẩn.

Lúc này ba người đang đứng ở góc khuất cạnh căn nhà của vị thương nhân ở Kizu.

“Thế có muốn bị nộp cho quan sai không?”, Ronin đe dọa.

Hana gào lên, “Nhưng để gì ông ta chịu *giao ra* viên ngọc. Hơn nữa vụ ăn trộm kẹp tóc chắc cũng lộ tẩy rồi...”

“Làm sao được thì làm”, Ronin vừa nói vừa đưa chỗ tiền Hana nhận được từ vụ trao đổi lần trước cho cô.

“Chúc may mắn!”, Jack thì thầm. Nó biết việc trở lại Kizu lúc này là cực kì nguy hiểm cho cả ba người. Đám lính canh có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

“May mắn thôi chưa đủ đâu”, Hana chán nản đáp.

Lúc cô xoay người chuẩn bị đi thì Ronin nắm chặt tay lại nói, “Đừng có *ngĩ* đến chuyện bỏ trốn. Bọn ta sẽ theo dõi người ở đây, nếu quay lại mà không có viên ngọc trong tay thì...”, Ronin lấy ngón tay kẻ một đường trên cổ.

“Cảm ơn lời động viên!”, Hana cười mỉa mai rồi bước vào trong.

Ronin đứng chờ cạnh lối vào ngõ nhỏ, cố ý chặn mất lối thoát ra duy nhất, Jack thì lén nhìn vào thông qua khe hở trên tường gỗ.

Vị thương nhân này rõ ràng rất chú trọng đến cửa hàng của mình. Sàn nhà sạch sẽ thơm tất bằng chất liệu gỗ sáng bóng. Từng cây vải, chiếc áo kimono bày thành hàng dài màu sắc rất bắt mắt. Chủ hiệu ngồi trên bục cao tỉ mỉ kiểm tra nhóm hàng kẹp tóc cao cấp - khá đa dạng từ chất liệu đồng, bạc, đôi môi cho đến họa tiết, kiểu dáng.

Jack thấy Hana tháo dép bước đến chỗ người thương nhân. Ông ta là một người đàn ông đầu hói mắt lơn, môi mỏng, mũi hẹp,

ngoại hình toát lên khí chất gian thương buôn bán lọc lõi. Thấy bóng khách hàng, vẻ mặt chủ hiệu lập tức trở nên niềm nở, cho đến khi ông ta nhận ra đó là Hana.

“Cô...”

“Rất vui được gặp lại ông”, cô nàng cúi đầu mỉm cười ngọt ngào.

“Mấy cái kẹp tóc của tôi đâu?”, thương nhân giận dữ chỉ vào những chỗ trống trên kệ trưng bày.

“Xin lỗi, nhưng ông nói vậy là sao? Cửa hiệu mất đồ à?”

Thương nhân gắt lên khinh khỉnh. “Đừng chối nữa, rõ ràng cô đã lấy *ba chiếc kẹp và một chiếc lược* của tôi”.

“Tôi lấy kẹp với lược để làm gì? Tôi có cần đến chúng đâu?”, Hana vừa nói vừa vỗ vỗ búi tóc trên đầu. “Hơn nữa, có kẻ cắp nào lại *đường hoàng* quay lại như thế chứ?”

Chủ hiệu trừng mắt nhìn Hana. Cô nàng nở nụ cười ngây thơ ngọt ngào như mía lùi đáp trả. Dầu chưa hoàn toàn tin tưởng nhưng thương nhân cũng đã bớt cảnh giác đi đôi chút. “Thế cô cần gì đây?”

Hana nuốt nước bọt. “Viên ngọc đen đó là của...”, cô nàng liếc về hướng Jack đang đứng quan sát - “chủ nhân tôi. Ngài ấy nói nó là vật đính ước rất quan trọng nên nhất định phải lấy về”. Nữ đạo chích đặt tiền lên bàn rồi im lặng chờ.

Người thương nhân lạnh lùng hỏi “Ngọc gì?”

“Viên tôi bán hôm qua đó”.

“Chẳng nhớ có vụ giao dịch nào như vậy cả”.

Nói đoạn vị thương nhân liền xua tay đuổi Hana rồi trở lại với công việc sắp xếp kẹp tóc ban nãy.

Jack quay lại nói với Ronin, “Lẽ nào Hana lừa chúng ta?”

Nhưng vị võ sĩ hoàn toàn không để ý. Anh mắt của ông ta đang chăm chú nhìn người phụ nữ trẻ đang lượn đi trên phố. Thậm chí Jack cũng không giữ được tập trung trước hình ảnh mỹ miều. Người đàn bà xinh đẹp vận bộ kimono lộng lẫy màu đỏ có trang trí hoa anh đào trắng, suối tóc đen mượt buộc kẹp tóc hình bướm vàng rực rỡ, ấn tượng nhất là hai dải hoa tô điểm cho khuôn mặt mận mà quỳnh

rũ. Mỗi bước chân của cô đều kèm theo tiếng chuông từ chiếc vòng bạc nhỏ nhỏ.

Người phụ nữ bước vào, nhìn thấy Hana và lập tức nhăn mặt trước vẻ ngoài lôi thôi của cô nàng. Rất nhanh, thương gia đã tiến đến dẫn đường cho người đàn bà ngồi xuống.

"*Cô ta là ai vậy?*", người phụ nữ trẻ hỏi.

"*Chẳng ai cả*", thương gia vừa đáp vừa xua đuổi Hana.

Cô nàng vẫn cương quyết bám trụ. Người đàn bà nọ cũng chẳng buồn bận tâm mà bắt đầu ngắm nhìn mình trong gương, cẩn thận chỉnh lại chiếc trâm cùng kẹp tóc sao cho thật hoàn hảo.

"Em rất hài lòng với món quà của anh", người phụ nữ trẻ nói với thương gia. "*Mấy mụ bạn của em ghen tị quá chừng*. Tụi nó nói chưa từng thấy ngọc đen bao giờ cả".

Hana lập tức thở hắt khi nhìn thấy viên đá quý giờ đây đang được trang trí trên mái tóc của người đàn bà ấy. "*Kìa là viên ngọc tôi bán cho ông còn gì?*", Hana thốt lên.

Jack tròn mắt nhìn qua khe hở. Trùng hợp vẫn có thể xảy ra, nhưng sẽ thật khó tin nếu lại có *hai* viên ngọc đen giống nhau như vậy trong cùng một thị trấn nhỏ.

"*À, nó hả*", thương gia càu nhàu. "*Không đổi trả*".

"*Nhưng chủ nhân tôi muốn đòi về*", Hana nhấn mạnh.

"*Viên ngọc đó giờ thuộc sở hữu của vợ tôi rồi*".

"*Vợ hả!*", Ronin lắc đầu sững sốt. "*Trông như cha con vậy. Lão ấy hẳn phải giàu sụ*".

"*Chuyện gì vậy?*", người vợ trẻ của thương gia lên tiếng.

"*Không có gì đâu em*", ông ta vội vàng đáp rồi lại tìm cách đẩy Hana đi.

"*Tôi cần phải trả nó về cho chủ nhân thực sự!*", nữ đạo chích van nài, ánh mắt cô nàng lăm lét nhìn về hướng Ronin đang ẩn nấp.

"*Tao chính là chủ nhân thực sự*", thiếu phụ đáp trả. "*Đây là viên ngọc duy nhất trong tỉnh, và nó thuộc sở hữu của tao*".

"*Làm ơn đi... mạng sống của tôi phụ thuộc vào việc này...*"

Người đàn bà xinh đẹp cười lạnh lạnh. “Mạng sống của mày chẳng đáng bằng hạt cát nữa là - đòi ngọc *của tao* hả, mơ đi. Biến, hay là muốn quân lính đến bắt?”

Thương nhân liền tổng luôn Hana ra đường.

“*Xin các* người đấy! Viên ngọc đó vốn là của một samurai”, Hana vẫy vùng.

Chủ hiệu túm cổ cô nàng lại sát mặt nhú mắt nhìn vẻ e dè. “Samurai nào?”, ông ta cố tình nói nhỏ giọng để cô vợ khỏi nghe thấy.

“Samurai... ngoại quốc”.

Thương gia lập tức cười ngặt nghẽo. “Xạo cũng phải có căn cứ chứ. Chẳng đó giờ này mà không cao chạy xa bay... thì cũng bỏ xác từ lâu rồi”.

Nói xong liền đạp luôn Hana ra cửa.

“Đừng có tới đây nữa!”, thương gia phủi tay rồi quay lại chỗ cô vợ đang giận dữ.

“Sao anh nói viên ngọc đó là hàng *tuyệt*, Isamu?”, cô vợ gắt gỏng.

“Đúng mà! Đúng mà!”, ông chồng đầu hói vội vàng nịnh nọt. “Con nhỏ đó nói dóc đấy, nó là kẻ cắp... đứm vợ vẩn! Thôi thôi, lại đây xem chiếc lược anh mới nhập được nào”.

Trong lúc thương gia cố gắng dụ dỗ vợ thì Hana cũng đứng dậy phủi bụi rồi bước về phía Jack và Ronin.

“Lực bất tòng tâm”, cô nàng chán nản nói với Ronin. “Muốn chém muốn giết gì thì tùy”.

“Nhiều đó thôi sao đủ”, Ronin vừa nói vừa mân mê cán kiếm.

Lo ngại cho tính mạng nữ đạo chích, Jack vội vàng đứng lên chắn phía trước, nhưng Ronin đã chụp cổ tay cô nàng đẩy vào tường.

“Người là *siêu đạo chích* cơ mà”, Ronin giật phắt chỗ tiền ra khỏi bàn tay run rẩy của Hana rồi nhìn thẳng vào mắt cô nàng nói. “Trộm lại là xong thôi, đúng không?”

14

ĐỘT NHẬP

Đường phố Kizu hoang vắng trong tiết trời se lạnh của mùa thu. Ngôi nhà của thương gia nằm bên ngoài thị trấn, được bao quanh bởi khu vườn rộng rãi.

“Làm thế này liệu có ổn không?”, Jack thì thầm trong lúc quan sát những cánh cổng gỗ chắc chắn.

“Lấy lại đồ của mình thì đâu gọi là trộm cắp”, Ronin khẳng định.

Jack không phản đối, nhưng cũng chẳng thấy an tâm hơn.

“Hơn nữa”, võ sĩ tiếp tục, “*Nhóc này* sẽ là người duy nhất phạm pháp”.

Hana ủ rũ ngồi cạnh Ronin. Họ đã dành cả buổi chiều để bàn bạc cách lấy lại viên ngọc. Tiến hành giữa ban ngày là quá mạo hiểm. Sẽ có nhân chứng ở đó, có khả năng sẽ xảy ra xung đột, đụng độ bất ngờ, hay thậm chí bị bắt bởi bọn lính canh. Làm việc vào ban đêm sẽ có thêm nhiều thời gian bỏ trốn trước khi sự việc bại lộ.

Jack kéo Ronin lại thì thầm. “Nhưng Hana đã biết giá trị thật của viên ngọc rồi, làm sao đảm bảo được cô ta sẽ không bỏ chạy luôn chứ?”

“Chính xác. Vậy nên cậu sẽ phải đi theo”.

“Tôi á?”

“Thì căn bản vẫn là đồ *của cậu* mà”, Ronin thản nhiên hớp một ngụm rượu.

Jack cân nhắc xem có nên làm việc điên rồ này hay không, cuối cùng thì khát khao lấy lại món quà của Akiko đã chiến thắng.

Viên ngọc này tượng trưng cho sợi dây liên kết giữa hai đứa - *mãi mãi bên nhau*. Hơn nữa thành công lần này sẽ tiếp thêm hi vọng cho nó trên đường lấy lại *toàn bộ* hành lí - trong đó quan trọng nhất là bản *hải đồ*.

“Vậy thì đưa tiền cho tôi nào”, Jack nói.

“Trên đường đi còn cần lương thực,...”, Ronin lắc lắc bình rượu đã vơi hơn nửa.

“Đành là thế, nhưng tinh thần võ sĩ đạo yêu cầu samurai phải trung thực. Dù buôn bán gian lận đi chăng nữa thì tiền vẫn là của ông ta.”

Bị buộc phải chấp nhận sự thật, Ronin bèn giao lại khoản tiền rồi bước vào chỗ ẩn nấp trong lùm cây.

“Tôi sẽ canh chừng ở đây”, ông vừa nói vừa nhâm nhi *sake*. “Thôi đi đi!”

Hana nhìn Jack. “Bạn của anh suốt ngày toàn ra lệnh. Hẳn đã *bao* giờ làm được việc gì ra hồn chưa vậy?”

Jack chưa thể xem Ronin như một người bạn, nhưng dù sao người đàn ông này cũng từng cứu mạng nó lúc ở quán trà nên trả lời là: “Thỉnh thoảng”.

Hana bèn đi trước dẫn đường vào nơi thấp nhất của bức tường để chuẩn bị trèo vào.

“Nhớ đừng gây ra tiếng động”, cô nàng cảnh báo.

“Không cần phải lo”, Jack đáp trong lúc đỡ Hana lên.

Nữ đạo chích này hoàn toàn chưa biết Jack từng luyện qua kỹ năng di chuyển bí mật của ninja. Nó nhẹ nhàng nhảy qua bờ tường rồi êm ái hạ xuống bên cạnh Hana. Cảnh vật khu vườn lơ mờ trong ánh trăng, một phòng trà nhỏ dựng lên cạnh bờ hồ, bao phủ bởi khuôn viên cỏ cây được chăm chút cẩn thận, cổng rào nối với căn nhà bên trong bằng con đường đá trải dài có đèn lồng đá điểm xuyết.

Dĩ nhiên Jack và Hana sẽ không đi bằng lối này - quá ồn ào - hai đứa di chuyển thật nhẹ nhàng đến cửa chính. Căn nhà tối om, nhưng chúng biết thương gia và cô vợ trẻ vẫn đang ở nhà, bởi vì lúc chiều đã tận mắt nhìn họ bước vào trong. Phòng đầu tiên gần như trống không, ngoại trừ hốc tường trưng bày hoa, và một bức tranh cuộn hình đôi chim chuyền cảnh.

Cố tình để cửa mở để tiện thoát thân, Jack cùng Hana tiến vào hành lang dẫn đến cầu thang gỗ. Họ cẩn thận lên tầng trên, nhưng

Hana vừa chạm chân tới sàn thì một tiếng “két” lớn vang lên.

Hai đứa đứng sững lại.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà dài tựa hàng thế kỉ, tưởng như chuông báo động sẽ vang lên cùng những tiếng chân người xộc tới. Thế nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Thở hắt một hơi nhẹ nhõm. Jack cùng Hana bắt đầu kiểm tra từng phòng một.

Hai phòng đầu tiên không có người hay vật gì, nhưng gian phòng nhìn ra vườn lại vang lên tiếng ngáy đều đặn. Jack đưa mắt nhìn vào khe hở giữa cánh cửa và khung gỗ. Người thương gia đang ngửa mặt ngủ say sưa, bên cạnh ông ta là cô vợ trẻ - đầu đặt trên tấm gối cao, có vẻ để tránh làm hỏng mái tóc được chăm chút kĩ lưỡng.

Hana nhón đi nhẹ nhàng như một chiếc bóng vào trong phòng ngủ và bắt đầu lục lọi các ngăn của chiếc tủ gỗ được sơn bóng loáng. Cô nàng hành động rất chậm chạp khiến Jack sốt ruột cũng vào trợ giúp. Nhưng viên ngọc của Akiko hoàn toàn không được cất giấu cùng những món trang sức khác ở đây.

Hana lắc đầu đóng ngăn tủ cuối cùng lại. Lúc nữ đạo chích chuẩn bị quay đi, Jack nhận ra vật sáng lấp lánh từ trong tay cô nàng. Nó vội vàng ra hiệu bắt cô ta trả lại, khi lập bàn kế hoạch đã quy định rất rõ chỉ được lấy viên ngọc, chỉ viên ngọc *mà thôi*. Hana miễn cưỡng mở tủ cất. Đúng khoảnh khắc này, Jack quan sát vợ thương gia và phát hiện ra chiếc trâm vàng vẫn được cắm trên đầu cô ta - hiển nhiên sẽ rất khó nhìn thấy viên ngọc đen giữa đêm khuya như thế này.

Nó nhanh chóng đánh động Hana. Cô nàng nhăn nhó trước nhiệm vụ sắp tới. Muốn tháo được cây trâm ra sẽ cần phải rất bình tĩnh, cũng như hành động phải *cực kì* khéo léo.

Với Jack lại khác. Nó thậm chí đã từng dùng mưu trí trộm thành công gói lót đầu của Soke, đại tông sư ninja nữa kia.

Yên lặng tập trung hết mức, Jack từ từ lén về phía vợ thương gia. Nó quỳ xuống cạnh cô ta, cố gắng thở thật nhẹ để không đánh động, rồi đưa tay kéo nhẹ nhẹ...

Nhưng dù đã tỉ mỉ hết sức thì món trang sức vẫn bị kẹt lại. Sẽ rất khó để lấy ra được mà không đánh thức thiếu phụ dậy. Hana biết

ý nên bước đến trợ giúp. Nữ đạo chích đẩy Jack sang bên nhằm tháo kiểu đầu chải chuốt kia xuống trước. Đúng lúc này thì một trong số các cây lược cô nàng lén lấy cặp ban nãy trượt khỏi tấm áo kimono rơi xuống sàn.

Cặp mắt vợ thương gia mở bừng ra.

Cô ta trừng mắt kinh hãi nhìn Jack. Rất nhanh sau đó, một tiếng hét chói tai vang lên.

Jack vội vàng nắm tay Hana kéo ra khỏi phòng chạy về phía ban công nhảy xuống bên dưới phóng như bay lên tường lẫn vào bóng tối.

15

KẾ HOẠCH MỚI

“Đã dặn đừng táy máy rồi mà!”. Jack nói trong lúc hai đứa thở hồng hộc lấy hơi ở khu ruộng ngoài thị trấn.

“Chỉ có cây lược chứ mấy”, Hana lẩm bẩm.

Jack điên tiết. “Mỡ đến miệng mèo rồi mà còn để mất nữa”.

Tiếng cành cây gãy vang lên làm cả hai quay phắt lại. Chúng vừa định thủ thế thì bóng Ronin đã xuất hiện từ phía khu rừng.

“Có lấy được ngọc không?”, vị võ sĩ lên tiếng.

Jack trừng mắt nhìn Hana rồi lắc đầu.

“Sao vậy?”

“Bà vợ tình giặc”, Jack nghiêng răng đáp. Nó cố tình bỏ qua sai lầm của Hana, Ronin sẽ chẳng dễ gì chịu tha cho lỗi lớn ấy.

“Giờ anh định làm gì?”, Hana vừa ngáp ngừng hỏi Jack vừa liếc mắt nhìn thanh gươm trên hông Ronin.

Jack chán nản ngồi thụp xuống ôm đầu. Bây giờ khả năng lấy lại được viên ngọc gần như là bằng không.

Thương gia và vợ ông ta sẽ cảnh giác hơn gấp nhiều lần, bọn lính canh cũng đã bị đánh động.

“Chúng ta cần một kế hoạch mới”, Ronin nói trong lúc đưa bóng và mũ rơm cho Jack. Xong xuôi ông nằm tựa vào một gốc cây nhâm nhi rượu rồi lim dim mắt.

“Ngủ /à kế hoạch mới của ông đấy à?”, Jack bình luận bằng giọng mỉa mai.

“Việc gì làm được khi ngồi thì không nên làm khi đứng. Yên lặng một chút đi”.

Mặc kệ Ronin và cơn say của ông ta, Jack giận dữ dùng gậy đập mạnh xuống đất. Nó thậm chí đã nghĩ đến chuyện bỏ cuộc. Viên

ngọc của Akiko có đáng để mạo hiểm đến thế không? Dù cơ hội mỏng manh đến mấy thì việc nên làm vẫn là tìm cách chạy xuống Nagasaki nhanh nhất có thể - thay vì mất thời gian cho việc tìm kiếm hành lí trong vô vọng.

Chính sơn tăng kia cũng từng nói *Thứ cậu tìm đã mất... Điều cậu muốn là không thể!* Có lẽ đã đến lúc Jack phải thừa nhận món quà nó hăng trân quý kia, dù nhìn thấy ngay trước mắt, nhưng không thể lấy lại được nữa.

Mùi lòng trước vẻ chán chường của Jack, Hana bèn nhích lại gần, "Thật sự xin lỗi..."

"Thôi quên đi", Jack đáp, cơn giận dữ ban nãy đã qua đi. "Đây là chuyện của cá nhân tôi, chẳng việc gì phải bận tâm đến cả. Giờ cô được tự do rồi, muốn đi đâu tùy ý".

Hana cười gượng. "Tôi mà làm thế thì bạn của cậu sẽ xả tôi ra làm tám khúc mất".

"Tôi đảm bảo".

Dù vậy thì nữ đạo chích vẫn không rời đi, ngược lại cô vẫn đứng yên đó nhìn Jack, lưỡng lự như thể không biết mình nên *đi đâu* vậy.

"Người tên Akiko rất quan trọng với anh thì phải?"

Jack gật đầu, thoáng mỉm cười khi nghĩ đến cô bé. "Akiko là bạn thân nhất của tôi, người đã ở bên tôi ngay từ những ngày đầu tiên tôi trôi dạt đến nơi này".

"Thế sao giờ hai người lại xa nhau?"

Jack thở dài. Tim nó nhói đau nhớ lại hôm chia tay ở Toba vì sự an nguy của gia đình Akiko, cũng như lần gặp lại ngắn ngủi ở làng ninja. "Cô ấy phải ở bên mẹ. Để làm trọn đạo hiếu", Jack giải thích.

Hana gật đầu vẻ đồng tình. "Có mẹ thật là tốt".

Lần đầu tiên Jack nhận thấy sự cô độc của cô nàng siêu trộm này. "Thế gia đình của cô đâu?", nó hỏi.

Hana lắc đầu. "Làm gì có. Từ lúc biết nhận thức tôi đã ở một mình rồi".

Jack chợt cảm thông sâu sắc với người bạn đồng hành bất đắc dĩ này. Cũng như nó, cô ta là một đứa trẻ mồ côi, thậm chí còn khổ sở

hơn nó nhiều, vì chưa từng có một ngày được hưởng sự ấm áp của gia đình. Tuy nỗi đau mất cả cha mẹ là rất lớn, nhưng chí ít Jack vẫn còn em gái chờ mong ở quê hương.

Kí ức về Jess một lần nữa phá tan cơn tuyệt vọng của Jack, tạo thành động lực khiến nó muốn hành động ngay lập tức.

Thật ra mà nói thì nó cũng không có sự lựa chọn nào khác. Thiếu kiếm lấy gì để tự vệ, thiếu tiền lấy gì để ăn, và thiếu hải đồ, thì coi như mất cả tương lai. Tuy viên ngọc không quá cần thiết cho hành trình sắp tới, nhưng lại tối quan trọng đối với trái tim Jack. Lấy lại món đồ này sẽ là *bước đầu*, không chỉ trên con đường lấy lại hành lí, mà cả khôi phục trí nhớ nữa.

Jack vẫn luôn thắc mắc chuyện gì đã xảy ra, Manzo và đồng bọn đánh bại nó như thế nào? Nên nhớ, Jack là một samurai được đào tạo bài bản, từng kinh qua chiến trận thực thụ, hơn nữa còn sở hữu kĩ năng ninja, không bao giờ để lộ ra thân phận thật sự. Một trận tập kích? Hay đánh hội đồng? Chỉ có lần theo manh mối mới mong tìm ra được chân tướng.

Và mảnh ghép đầu tiên sẽ là viên ngọc đen của Akiko.

Xốc lại tinh thần, Jack quyết định thử lại lần nữa, rồi sau đó đến Kyoto tìm cặp song kiếm, cuối cùng truy tìm tung tích bản hải đồ. Thu thập đủ đồ nghề mới tính chuyện đi Nagasaki.

"Tôi *phải* lấy viên ngọc cho bằng được", Jack nói.

"Tôi sẽ giúp anh", Hana đề nghị.

"Cảm ơn, nhưng không cần phải vậy", Jack đáp, nó biết Hana cũng chẳng phải sung sướng gì.

"Nhưng tôi muốn", nữ đạo chích nhấn mạnh. "Chuyện có một phần lỗi của tôi. Hơn nữa tôi còn phải dạy cho thằng cha thương gia đó một bài học. Hắn đã lừa đảo... lại còn bảo tôi là đứa *vớ vẩn* nữa chứ".

Jack nhận thấy vẻ quyết tâm trong mắt Hana, rõ ràng lời nói của thương gia kia đã làm cô nàng bị tổn thương.

Bất thành linh. Ronin đứng phắt dậy tuyên bố. "Chúng ta sẽ buộc tên đó trao trả viên ngọc - *tự nguyện*".

"Bằng cách nào?", Jack hỏi ngay.

“Trước hết, tôi sẽ đi tìm việc”.

ĐÁNH CƯỢC

Mây đen kéo đến cùng với cơn mưa phùn, cả đoàn kéo nhau đi tìm chỗ trú ẩn qua đêm. Họ men theo rìa ngoài thị trấn, hầu hết địa điểm thích hợp đều đã kín chỗ.

“Mưa gì mà mưa hoài thế không biết?”, Hana lẩm bẩm trong lúc siết chặt áo vào thân mình cho ấm.

Đột nhiên cánh cửa phía trước bật mở, ánh sáng bên trong chiếu xuống con đường ướt sũng nước mưa. Một người đàn ông xuất hiện, trông vẻ mặt buồn rầu. Phía sau ông ta liên tục vang lên những tiếng “Chấn!”, “Lẻ!”, rồi những tràng cười khoái trá, những tiếng rên rỉ thiếu não... đầy náo nhiệt.

“Sòng bài”, Ronin rít lên. Cả ba nấp sang bên cạnh tránh ánh mắt các con bạc.

Người đàn ông nọ đóng sập cánh cửa lại rồi lê lết bước đi trên đường. Khi hắn đến gần, Hana chợt thốt lên. “Tôi nhận ra tên này”.

Cô nàng nheo mắt. Nhân vật này mặc một bộ kimono màu xanh thẫm, kiểu đầu búi củ hành điển hình của tầng lớp võ sĩ, nhưng hông lại không có cặp kiếm.

“Là tên từng giữ viên ngọc của anh đấy”, nữ đạo chích thì thầm.

“Cô chắc chứ?”, Jack hỏi ngay, rõ ràng rất háo hức trước cơ may hiếm gặp vừa xuất hiện.

Hana gật đầu. “Thị trấn này không lớn lắm, chả có mấy võ sĩ đâu”.

Ronin bước ra chặn đường người đàn ông.

“Tôi có quen anh không?”, võ sĩ nọ vừa hỏi vừa cố nhìn rõ khuôn mặt thập thò của Ronin trong bóng tối.

“Không, và tao cũng không cần!”, Ronin đáp, nói đoạn túm luôn áo người đàn ông kéo đi. “Nhưng mày biết nó!”

Cặp mắt người đàn ông sững sờ mở to khi thấy Jack bỏ mũ rơm xuống để lộ ra mái tóc vàng và khuôn mặt ngoại quốc.

"Ng... người vẫn chưa chết ư...", hắn lắp bắp.

"Suýt thôi", Jack giận dữ siết chặt nắm đấm. Chỉ có những bài học về tính kỉ luật cùng thầy Masamoto trước đây mới giúp nó giữ lại được đôi chút bình tĩnh. "Hành lí của ta đâu?"

Cơn sốc đã qua đi, tên cướp chỉ chăm chăm nhìn Jack, miệng im bặt.

"Trả lời mau!", Ronin túm chặt cổ uy hiếp.

"Tôi chẳng biết... mấy người đang nói gì cả".

"Rượu mời không muốn uống rượu phạt hả?", Ronin càng siết chặt khiến hắn bắt đầu ngạt thở. "Tiền đâu?"

Tên cướp hồi hộp nuốt nước bọt. "Đánh bạc rồi".

"Đánh *hết* luôn ư?", Jack thốt lên.

"Hôm nay quá xúi quẩy", người đàn ông lâm bầm như thể đang giải thích. "Thậm chí *cặp kiếm* cũng thua mất".

Ronin trừng mắt kinh ngạc. "Mày *cược* luôn cả cặp song kiếm hả? Samurai kiểu gì mà lấy linh hồn đi đánh bạc vậy?"

"Tại *xui* quá", tên cướp phản đối. "Nhất định là do bọn chúng giờ trò thôi!"

"Vậy thì công nhận mày xui thật", Ronin nói. "Giờ thì đến bộ kimono cũng không còn".

Nói đoạn ông bảo Jack lại gần. Thoạt nhìn, bộ kimono này hoàn toàn không có gia huy, đúng là một trong những trang phục mẹ Akiko đã đưa cho nó trước khi lên đường. Jack gật đầu đồng tình. Ronin bèn buông tay ra lệnh cho tên cướp cởi quần áo.

"Không có gì mặc thì tôi sẽ chết mất!"

"Đó là chuyện của mày", Ronin vừa nói vừa rút gươm để sẵn khiến tên kia không còn cách nào khác phải lột sạch quần áo đứng run rẩy giữa cơn mưa.

"Bọn tao biết tung tích về cặp kiếm Shizu rồi", Ronin đặt đầu kiếm lên vị trí tim tên cướp. "Nếu mày không chịu chung số phận

với thẳng chiến hữu Manzo thì khôn hồn mau khai vị trí mấy món còn lại ra”.

“T... tôi đâu có giữ đâu”, hăn lắp bắp.

“Ai chả biết”, Hana cười khúc khích trước thân hình gầy khẳng khiu của tên cướp.

“VẬY ĐƯA NÀO GIỮ?”, Ronin chất vấn.

“Botan!”, tên cướp giận dữ tố cáo. “*Hăn* đồ thừa, nói tôi đánh bạc mất viên ngọc. Nhưng chắc là vừa ăn cướp vừa la làng thôi”.

Jack và Ronin liếc nhìn Hana, trông cô nàng cố nhịn cười rất khổ sở.

“Thế tên Botan đó đang ở đâu?”, Jack lên tiếng, bản *hải đồ* là thứ đầu tiên hiện lên trong đầu nó.

“Làm sao tôi biết được? Từ lúc Manzo chết đã chia tay rồi. Giờ hăn có thể ở *bất kì đâu*”.

Trong chớp mắt, Ronin lia mũi kiếm sượt qua cổ tên cướp để lại một đường máu dài. “Tao biết mày có thể làm tốt hơn mà”.

“C... có thể là Nara”, hăn sợ hãi đáp. “Quê nó ở đó”.

Ronin thu kiếm lại. “Mày cũng được việc đấy. Rất xứng đáng nhận thưởng...”

“Đừng!”, Jack vội vàng cắt ngang sau khi nhận ra Ronin định làm gì. “Tôi cần hỏi về quyển nhật kí và chi tiết sự việc chúng đã làm ngày hôm đó”.

Tên cướp cười nhạt. “Dĩ nhiên... là mày không nhớ rồi!” Nói đoạn đảo mắt về phía Ronin. “Còn anh thì *khác...*”

“Đừng có đánh lạc hướng. MAU TRẢ LỜI!”, Ronin giận dữ gào lên.

Tên cướp không thể giữ nổi bình tĩnh trước cơn thịnh nộ của võ sĩ nghiện rượu. Nhưng hăn chưa kịp trả lời thì tiếng Hana đã vang lên, “Quân lính?”

Ánh sáng đèn lồng xuất hiện từ đằng xa, kéo theo sau là âm thanh bước chân dồn dập. Một đoàn quan sai đang tuần tra rất gắt gao.

“Xem ra vận may của mày trở lại rồi đó”, Ronin khó chịu thu kiếm. “Có điều, nếu dám nói dù chỉ một từ với bọn lính thì thứ bị mất

không chỉ là quần áo đâu”.

Ba người Jack bỏ tên cướp lại và trốn vào trong bóng tối.

“Chúng ta sẽ còn gặp lại, Ronin!”, tên nghiện bạc thách thức, hẳn biết mình đã an toàn.

Võ sĩ nghiện rượu đứng lại trừng mắt nhìn. “Mày nên cầu cho chuyện đó đừng xảy ra thì hơn”.

Xuyên qua khu vực ngoại ô đến một ruộng lúa, Ronin tìm được một cửa hàng gạo cũ nát bỏ không bèn ra hiệu tiến vào trong.

“Có nhất thiết phải ở lại *đây* không?”, Hana bịt mũi phản đối.

Ronin gật đầu. “Chỉ một đêm thôi”.

“Nhưng ở đây thối như chuột chết ấy”.

“Người thì thơm lắm chắc?”, Ronin vặn lại trong lúc nhìn ra ngoài kiểm tra xem bọn lính có đuổi theo không. “Đêm nay thay nhau canh gác. Tôi đầu tiên”.

Jack tìm một chỗ khô ráo ở góc nhà kho rồi gấp tấm kimono xanh làm gối tạm. “Hana, cô ngủ ở đây đi. Chỗ này không hôi lắm đâu”.

Cô nàng lấm bầm cảm ơn rồi nằm xuống, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say vì kiệt sức. Jack dọn dẹp chỗ nghỉ cho mình, nhưng chưa vội nhắm mắt. Màn đụng độ với tên cướp nghiện bạc kia đã đem lại hi vọng mới về khả năng tìm được *hải đồ*. Jack xoa xoa lá bùa xanh xanh cầu may, rõ ràng thứ này đã chỉ đúng địa điểm cần đến. Hơn nửa giờ đây nó còn biết một cái tên, Botan.

Lúc Jack sắp ngủ được thì một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, “Ronin, tại sao hẳn lại biết tên ông?”

Võ sĩ quay lại nhìn nó bằng cặp mắt rực lửa. “Có vấn đề gì?”

Jack nhận thấy vẻ ám ảnh trên khuôn mặt ông ta. “Chỉ là hơi lạ thôi...”

“Nghe này, số lượng võ sĩ tôi từng gặp cho đến giờ phút này cũng không ít, và đa số đều là kẻ thù cả. Đừng hỏi lí do làm gì, chả nhớ đâu”. Ronin nốc rượu nói. “Giờ thì ngủ đi. Ngày mai sẽ rất bận rộn đấy”.

17

VỆ SĨ

“Được nhận rồi”, Ronin quay về nhà kho vui vẻ tuyên bố. “Hắn còn trả trước tiền công hôm nay nữa”.

Vị võ sĩ mở túi vải lấy ra vài cái màn thầu bốc khói. Trong lúc Hana và Jack điên cuồng nhai nuốt, ông mở bình rượu vừa uống vừa mô tả kĩ hơn về kế hoạch.

“Để dành hai cái bánh bao nhân đậu đỏ lại sau còn có việc cần”. Ronin nhắc. “Rồi, trở lại vấn đề, tôi vừa tìm hiểu được tên thương gia này thường dọn hàng cuối giờ chiều, sau đó cùng vợ men bờ sông về nhà. Hai đứa sẽ phục sẵn ở lối đi nhỏ thông ra đó”.

“Ông có chắc sẽ thành công không?”, Jack hỏi.

Ronin đứng dậy sửa soạn lại áo quần và cặp kiếm. “Chỉ có một cách để biết thôi”.

“Thấy gì chưa?”, Hana sốt ruột trong lúc cùng Jack đứng nấp trong mương dọc con đường.

“Chưa”, nó đáp, bắt đầu e ngại thương gia cùng vợ đã đi đường khác về nhà.

“Hay có chuyện gì rồi?”

“Mong là không phải”. Jack nói. Mặt trời đã khuất dần sau núi mà vẫn chưa thấy bóng dáng họ... hay Ronin đâu cả. Càng tối thì kế hoạch này sẽ càng thêm phần mạo hiểm.

“Có khi Ronin xin rồi cũng nên”.

Jack không nói gì, thà đừng nghĩ đến khả năng đó thì hơn.

Thời gian để thực hiện kế hoạch không còn nhiều, và lòng kiên nhẫn của Hana cũng vậy.

“Thằng cha đó có đáng tin không vậy?”, cô nàng lấy con dao mới được Ronin trả cho lúc sáng vừa cào đất vừa nói. “Dù sao hai người

cũng mới quen nhau được vài hôm chứ mấy...”

“Tới rồi!”, Jack ra hiệu, giọng nó không giấu được vui mừng trước diễn biến mới. Mọi lo của Hana cũng đã thoáng qua trong tâm trí nó. Ronin là một người rất khó đoán, lai lịch cũng không rõ ràng, nhưng dẫu sao ông vẫn là sự lựa chọn duy nhất của Jack vào lúc này.

Thương gia cùng người vợ trẻ đã xuất hiện trên con đường dọc theo bờ sông dẫn về nhà. Khi họ đi tới gần thì Jack và Hana nhảy xổ ra, tay lăm lăm vũ khí.

“Tôi đến để lấy lại tài sản của mình”, Jack tuyên bố.

Mắt thương gia mở to sững sờ. “Tên võ sĩ ngoại quốc! Thì ra kẻ đột nhập hôm qua chính là người!”

Người vợ vô thức sờ tay lên tóc. “Đừng có mơ. Viên ngọc này là của tao!”

“Trước khi bị người ta lấy đi nó là món quà *tôi* luôn giữ bên mình”. Jack lên tiếng. “Giờ tôi trân trọng xin hai người vui lòng trả lại”.

Thương gia cười lớn. “Một tên ngoại quốc thì biết gì đến lễ nghĩa mà đòi trân với chả trọng?”

“Ít ra cũng hơn ông!”, Hana xen vào. “Hôm đó chính ông đã lừa gạt tôi về giá trị của nó”.

“Buôn bán là buôn bán. Hơn nữa mày đâu đáng được tôn trọng - một đứa vớ vẩn đầu đường xó chợ”.

Điên tiết trước lời xúc phạm, Hana sấn tới phía người thương gia.

“À mà chúng mày đã gặp vệ sĩ mới của tao chưa nhỉ?”, hăn kiêu ngạo búng ngón tay.

Từ phía sau cặp vợ chồng gian xảo, Ronin lù lù xuất hiện. Jack và Hana thoáng sững sờ, nhưng khuôn mặt vị võ sĩ không hề có chút biểu cảm - chỉ duy nhất cái liếc lạnh lùng chết chóc mà thôi.

“Giết cả hai!”, thương gia ra lệnh.

Hana ngẩng đầu nhìn Ronin rồi nhanh chóng bỏ chạy, lúc này ông trông rất uy nghiêm, hoàn toàn khác hẳn vẻ đờ đẫn ngày thường. Nhưng Jack vẫn đứng im tại chỗ. “Tôi không có ý muốn khiêu khích, mà chỉ đến để lấy lại viên ngọc thôi”.

“Không đến lượt mày lựa chọn”, Ronin tuốt gươm nói.

Nhanh như một tia chớp, vị võ sĩ tung ra một đòn phạt ngang đầu. Dù kịp thời thụp mình xuống tránh nhưng Jack vẫn không khỏi thấy ớn lạnh khi nghe tiếng gió vụt qua. Nó thúc bỗng phản công. Ronin dễ dàng né sang bên nhằm thẳng ngực chém xuống. Jack vội vàng nhảy ra, lưỡi đao bén lẹm trượt đi trong gang tấc.

Dù là diễn theo kế hoạch nhưng cái cách mà Ronin chiến đấu quá *chân thật*.

Chẳng lẽ thương gia đã hứa hẹn điều gì đó rất lớn, hay tiền thưởng triều đình treo trên đầu Jack đã khiến võ sĩ nghiện rượu kia thay lòng? Dù sao thì Jack cũng chỉ có một lựa chọn: đánh hay là chết...

Jack đỡ đòn hiểm vào tim rồi đảo gậy nhằm đầu Ronin quất mạnh. Lợi thế của nó là độ dài cây bổng, nhưng đối thủ lại dày dặn kinh nghiệm hơn rất nhiều. Ông dễ dàng tránh sang bên chấn chuôi kiếm vào tay Jack khiến nó la lên, tuột tay đánh rơi luôn cây bổng, cuối cùng lãnh trọn một đòn giật cùi chỏ vào cằm nổi tiếp.

Choáng váng, Jack mất đi thế phòng thủ, Ronin liền phóng kiếm vào hông nó. Khuyết gổ trên đất, tuy Jack không thấy đau, nhưng máu đỏ đã nhuộm màu bộ kimono rách nát.

"*Trúng đòn rồi! Trúng đòn rồi!*", vợ thương gia reo lên vừa mừng vừa sợ.

Lúc này Jack đã không còn khả năng chống trả, chỉ biết nắm chặt vết thương mong cầm bớt máu.

"Chặt đầu nó đi!", thiếu phụ ra lệnh, khuôn mặt xinh đẹp thoáng hiện vẻ lạnh lùng tàn khốc.

"Chỉ có những samurai *thực thụ* mới xứng đáng được chết theo cách đó", Ronin đáp.

Jack la lên một tiếng cuối cùng rồi nằm gục xuống đất.

"Nó chết rồi à?", thương gia liếc qua vai vợ hỏi.

Ronin chọc ngón tay vào thân thể Jack và không thấy phản ứng gì thì đáp lại. "Vâng", ông vừa đáp vừa lau chỗ máu dính trên gươm của mình.

"Thế thì còn chờ gì nữa mà không về dùng bữa tối?", vợ thương gia hoan hỉ lên tiếng.

“Dù gì cũng phải xử lí cái xác đã chứ?”, Ronin hơi bất ngờ trước sự vô tình của người đàn bà xinh đẹp này.

“Để sau đi”, thương gia nói chen vào. “Giờ đá tạm nó qua một bên cho quạ rửa xác một bữa”.

Nghe lệnh, võ sĩ nghiện rượu lăn cơ thể vô hồn của Jack sang đường hào cạnh đó rồi nhanh chóng theo chân ông bà chủ.

OAN HỒN

Jack nằm bất động dưới khe đất, mũi đã tắt thở, cặp mắt trắng dã trợn ngược. Trên người nó, chỗ bị kiếm của Ronin xuyên thấu đỏ rực toàn máu. Một lúc sau, từ bóng tối khuôn mặt lo lắng của Hana hiện ra, cô thất thần cúi xuống, tay nhấn mạnh vào vết thương của nó.

“Jack!”, cô nàng không giấu được nỗi sợ hãi. “Anh không chết... thật đấy chứ?”

Đầu cái xác ngẩng lên nhìn về hướng nữ đạo chích, kéo theo sau là nụ cười tươi. “Cũng suýt rồi đấy chứ”.

Hana thở phào nhẹ nhõm. “Anh diễn *sống động* quá”.

“Chứ sao, dày công khổ luyện mà”, Jack vừa đáp vừa ngồi dậy xoa xoa chỗ cầm bị Ronin thúc trúng. Nữ đạo chích tưởng đó là câu nói đùa, nhưng kì thực trong thời gian luyện tập nhấn thuật thì giả chết chính là một trong những kĩ năng nó được truyền dạy cẩn thận nhất.

Đã an tâm, Hana bắt đầu cạy chỗ “máu” dính trên người Jack. “Phí phạm thức ăn quá đi mất”.

Jack tháo tấm áo ra để lộ vài chiếc màn thầu nhân đậu đỏ bên dưới. Nó cẩn thận kiểm tra xem nhát kiếm vừa nãy của Ronin có chạm vào phần da thịt không.

“Trận đánh rất gay cấn”, Hana bình phẩm.

“Thì phải ra vẻ cho giống chứ”, Jack đứng dậy đáp. “Nhưng thực sự tôi cũng không ngờ Ronin lại tấn công dữ dội *đến thế*. Mà chỗ bột ông ấy mua đâu rồi?”

Hana lấy ra một cái túi nhỏ rồi bắt đầu trát lên đầu tóc, mặt mũi Jack cho đến lúc trắng xóa lên.

“Trông tôi thế nào?”

“Sẵn sàng vào lò nướng rồi đó!”, Hana trêu.

Jack lắc đầu ngao ngán. “Biết ngay mà. Chẳng ra sao cả. Giả thế này ai mà tin là ma được cơ chứ?”

Nữ đạo chích nghiêm nghị nói. “Đừng lo. Người ta sợ nhất là *onryo* đấy”.

“Được vậy đã tốt”, Jack lẩm bẩm trong lúc hai đứa bước theo hướng nhà thương gia. “Nếu không *cả đám* sẽ gặp rắc rối to cho xem”.

Kế hoạch này của Ronin phần lớn dựa trên phỏng đoán về tính mê tín dị đoan của vợ chồng nhà thương gia. *Onryo* có nghĩa là oan hồn, những ai chết oan uổng hoặc quá thương tâm sẽ trở thành oan hồn nếu không thể siêu thoát. Họ làm ma bám theo kẻ thù gây ra những tai họa khôn lường. Cách duy nhất để trừ tà là thực hiện đúng di nguyện rồi chôn xác tử tế.

Jack và Hana chờ ở bên ngoài cho đến lúc tất cả đèn đóm đều tắt hết.

“Đến giờ rồi”, nữ đạo chích thì thầm trong lúc phủ nốt chỗ bột còn lại lên tay Jack. “Chúc may mắn”.

“Chỉ may thôi thì chưa đủ đâu”, Jack lặp lại câu nói của chính Hana vào đêm qua. Nghĩ lại thật điên rồ khi tin tưởng vào kế hoạch của Ronin, một người mà thời gian say xỉn còn nhiều hơn tỉnh táo. Căn bản đã đứng ở bước đường cùng, nó chẳng thể có lựa chọn khác được nữa.

Cửa sổ tầng trên xuất hiện ánh nến lập lòe ba lần. Ronin đã ra hiệu, chính thức khép lại đường lùi.

Trong ánh trăng mờ ảo, Jack cùng Hana tiếp cận rồi trèo qua tường. Khi đi ngang hồ nước trong vườn, Jack vô tình nhìn thấy bóng mình phản chiếu bên dưới và suýt chút nữa đã hét toáng lên. Lúc này khuôn mặt nó cứng đờ nết nẻ rất dễ sợ. Vết đậu đỏ khô càng thêm sẫm màu, tương phản khủng khiếp với bộ áo phủ bột trắng, trông thật bi ai hơn bao giờ hết.

Lần đầu tiên, Jack cảm nhận được một tia hi vọng.

Có khi lại thành công cũng nên.

Hana ra hiệu thúc giục. Hai đứa trèo lên ban công, Jack rung mình theo từng cơn gió lạnh. Lại sắp mưa bão tới nơi rồi, phải nhanh

chóng hành động mới được. Đến nơi, Jack gật đầu với Hana.

Bằng một động tác rất chuyên nghiệp, Hana mở tung cánh cửa giấy dẫn vào phòng ngủ, Jack xuất hiện gào rú dưới ánh trăng mờ ảo. Đáp lại nó là những tiếng thét của vợ chồng thương gia, vốn đang yên vị trên giường đệm. Ánh mắt họ hiện lên nỗi sợ hãi khi thấy oan hồn của võ sĩ ngoại quốc.

"Trả lại cho ta! Trả lại cho ta! Trả lại cho ta!", bóng hình ma quái rên rỉ từng tiếng.

Ông chồng là người đầu tiên hồi tỉnh. "M... mà muốn gì?"

Jack chậm chạp trở tay vào đầu người vợ.

"Viên ngọc! Viên ngọc! Viên ngọc!"

Thiếu phụ run rẩy lùi ra xa, tiếng hét chói tai của bà ta đánh động cả tòa nhà. Rất nhanh chóng, Ronin đã xuất hiện với thanh kiếm trong tay.

"Ng... người đã chết rồi mà!", vị võ sĩ kinh sợ thốt lên.

"Báo thù! Báo thù! Báo thù!"

Đúng lúc này thì bầu trời bỗng giật chóp rất mạnh. Một chi tiết không nằm trong kịch bản nhưng lại vô cùng có lợi cho hình ảnh âm u Jack đang cố tạo dựng. Tiếng sấm kéo theo ngay sau đó đã thật sự đánh vào tâm can những người đang chứng kiến.

Tuy nhiên hiệu ứng này không kéo dài được bao lâu.

Jack cảm thấy lớp bột đang dần tan biến, mảng đậu đỏ cũng bắt đầu tuột khỏi áo. Nó chưa sẵn sàng đối phó với tình huống này. May thay người vợ đã la lên trước - *"Mặt nó chảy ra kìa"*.

Chớp lấy thời cơ, Jack gào to, *"Cả người cũng thế! Trả ngọc cho ta!"*

Thiếu phụ đương nhiên không thể chấp nhận nếu khuôn mặt xinh đẹp của mình trở nên kinh dị như vậy.

Jack quyết định đến đây là đủ. Không đợi đến khi lớp hóa trang hoàn toàn bị cơn mưa gột tẩy, nó lén ra hiệu trước cho Hana. Cô nàng nhanh chóng đóng cửa lại rồi cả hai trèo lên trần nhà. Một lúc sau thì Ronin cũng đuổi theo ra tới bên ngoài.

“Oan hồn... biến mất rồi!”, võ sĩ nghiện rượu vờ kinh hãi. “Nhưng kiểu gì cũng sẽ quay lại thôi... Bọn chúng bám dai lắm!”

BỘ BA HOÀN CẢNH

Vậy là viên ngọc đen đã trở về bên Jack, như người bạn cũ lâu ngày tái ngộ.

"Mụ vợ lão thiếu điều *quỳ lạy* xin tôi lấy nó đi", Ronin cười khoái trá. Ông ngồi cạnh Jack giữa nhà kho ăn sáng bằng cơm nguội.

"Không ngờ vậy mà họ cũng tin", Jack chăm chăm nhìn món quà ngày trước của Akiko, nó cứ ngỡ mình đang mơ.

"Còn nhớ lúc đó không?", Hana giả điệu bộ và giọng nói của thiếu phụ đêm qua. "*Mặt nó chảy ra kìa!*"

Rồi cô ôm bụng lăn lộn cười sặc sụa. Trái lại, Jack cảm thấy hơi tội lỗi. Nó cố an ủi bản thân rằng dù sao lần này cũng lấy lại được viên ngọc mà không có ai bị thương hay trộm cắp trái lương tâm gì. Tuy kế hoạch có phần hơi mạo hiểm, nhưng bảo đảm không bị lính canh phát hiện. Nói chung, Ronin này không thể xem thường một chút nào.

"Tôi cảm ơn mỗi ân tình này của ông", Jack vừa nói với Ronin vừa cẩn thận cất viên đá quý vào trong lớp áo.

Vị võ sĩ gật đầu ghi nhận. Sau khi ăn xong, ông ôm ngay bình rượu hớp vài ngụm lớn rồi nhìn ra bầu trời đang bắt đầu hứng sáng bên ngoài. "Mưa ngớt rồi, chuẩn bị lên đường thôi".

"Ông không sợ đi thế này thì vợ chồng thương gia nghi ngờ sao?", Jack lên tiếng.

"Tôi bảo ông ta tôi đi tìm thầy trừ tà rồi, võ sĩ không biết đánh nhau với ma!", Ronin giải thích. "Nhưng mà, làm công phải làm cho trót, nhiệm vụ trả ngọc và chôn xác cứ an tâm".

Nói xong ông lại uống rượu, vẻ mặt trông rất khoái trá.

Jack vút tấm áo rách vào trong đồng rơm rồi mặc bộ kimono xanh. Một cảm giác hưng phấn chột lấp đầy con tim, nó thấy mình

phần nào trở lại như ngày trước, thậm chí còn hào hứng muốn lấy ngay *hải đồ* về.

“Rồi, Kyoto thẳng tiến!”, Ronin giơ cao bình sake tuyên bố.

“Kyoto? Tên Botan đang đi về Nara mà?”, Jack phản đối.

“Kiếm của cậu ở Kyoto”.

“Nhưng mà...”

“Chuyện này nói rồi. Một võ sĩ sẽ *chẳng là gì* nếu thiếu cặp song kiếm”.

“Botan đang cầm những thứ khác, nhất là cái hộp gỗ và quyển nhật kí của cha tôi”.

“Quyển nhật kí đó thì có *gì* mà quan trọng dữ vậy?”, Ronin thắc mắc.

Jack cẩn thận lựa chọn từ ngữ giải thích, “Cha tôi đã chết trong tay bọn ninja, quyển nhật kí đó là kỉ vật duy nhất tôi còn giữ được”.

Ronin nhìn Jack bằng cặp mắt tò mò, vẻ hung tợn thường ngày được thay bằng sự cảm thông sâu sắc.

“Động cơ có phần hơi ủy mị, nhưng cũng rất chính đáng”, vị võ sĩ tự hào đặt tay lên cặp kiếm của mình. “Chúng cũng từng là của cha tôi”. Ông chậm rãi cầm bình rượu lên uống rồi lại nói tiếp, “Nhưng tên Botan này rất tàn độc, lại vô cùng căm thù người ngoại quốc. Cậu sẽ cần cặp kiếm trước khi đụng độ hắn đấy”.

Jack suy nghĩ về lời khuyên của Ronin. Ông ấy nói không sai. Kyoto và Nara đều nguy hiểm như nhau, nhưng có vũ khí trong tay cơ hội sẽ tăng lên rất nhiều.

“Thế thì đến Kyoto trước vậy”, Jack tán thành, cúi xuống nhật cây bông và chiếc mũ rơm lên.

Hành lí đã xong, chẳng có lí do gì để trì hoãn thêm nữa.

“Hẹn gặp lại nhé, nhóc ăn trộm!”, Ronin nói mà không hề nhìn mặt Hana.

Ông vừa đi được một đoạn thì Hana đã cất chất giọng ngập ngừng nhưng tràn đầy hi vọng. “Th... thế còn tôi thì sao? Tôi đi cùng được chứ?”

Ronin dứt khoát lắc đầu. “Không”.

“Nhưng mà...”

“Đã bảo là không!”

Bị từ chối thẳng thừng, Hana gục mặt hẳn xuống. Jack liếc nhìn nữ đạo chích thất thần ngồi trong góc tường, nó chợt nhận ra cô ta không hẳn muốn đi theo, mà là *buộc phải* đi theo.

Jack kéo Ronin sang một bên hỏi. “Sao không cho Hana đi theo?”

“Nó là quả bom nổ chậm đó, hành nghề trộm cắp, xảo trá, gian manh không đáng tin cậy nữa”.

“Nhưng mà cô ấy *đã* giúp chúng ta còn gì”, Jack phân bua.

“Làm tròn trách nhiệm thôi. Hơn nữa, thêm người thêm miệng ăn, làm gì có đủ tiền nuôi bảo cô như thế?”

“Biết đâu được kĩ năng của Hana sẽ có ích trong việc lấy lại cặp kiếm thì sao?”

Ronin không hẳn là hài lòng, nhưng Jack có vẻ đã chọc trúng chỗ ngứa. “Thôi được rồi”, ông quyết định. “Nhưng nhớ liệu hồn không thì lưỡi kiếm này sẽ trừng trị thích đáng đấy”.

Jack quay về phía Hana, cô nàng đã nhảy đến bên cạnh nó tự lúc nào rồi.

“Từ nhỏ tôi đã ao ước được đến thăm thủ đô Kyoto rồi”, nữ đạo chích háo hức. “Liệu có cơ hội gặp Hoàng Đế không nhỉ?”

Ba người rời Kizu, dù họ cố đi đường vắng nhưng từ vị trí này vẫn thoáng nhìn thấy căn nhà của vợ chồng thương gia.

Toà kiến trúc giờ đây ngập trong bụi có xuất xứ từ đền thờ Thần Đạo địa phương. Bên trong, thương gia thiếu điều quỳ xuống năn nỉ vợ. Ông tặng vợ nào quần áo đẹp, trang sức đắt tiền nhưng bà vợ chẳng chịu nhận cái nào, ngược lại còn truy hỏi gốc tích *từng* cái một - đồng thời tay vẫn cầm bó hương khăn vái khắp các hướng.

Jack phì cười. Có khi sau vụ này họ sẽ tôn trọng người khác hơn, và bớt đi cái tính gian thương cũng nên.

Bộ ba hoàn cảnh tiếp tục đi theo hướng bắc đến Kyoto. Nước sông sau một đêm mưa bão dâng lên rất cao, trông như thể sắp trào ra khỏi bờ. Khi băng qua, Jack cảm thấy chiếc cầu đang đưa theo dòng

nước, nó thầm cầu nguyện để không có chuyện gì bất trắc xảy ra. Phải ở lại Kizu thêm một ngày quả là điều chẳng dễ chịu gì.

Tiến thêm một đoạn, Hana bắt đầu nói đủ thứ chuyện trên đời. Ronin đi trước khá xa, đối với vị võ sĩ này rượu là người đồng hành lí tưởng duy nhất. Jack lại khác, nó thấy khá thích thú với việc nghe nữ đạo chích líu lo. Chí ít cũng đánh lạc hướng khiến nó không phải suy nghĩ về chuyện sau khi đến Kyoto. Chuyến hành trình trở lại nơi từng gọi là nhà suốt ba năm qua thật sự chứa đựng quá nhiều điều bất trắc.

Cả đoàn xuyên qua một khu rừng, dừng lại ăn cơm nắm dành cho bữa trưa. Đến chiều thì ngoài họ ra chẳng còn bóng người nào khác. Hana, vẫn cao hứng liến thoắng liên hồi, “Đoạn này nằm trong *Cổ sự kí* ^[2]. Người kể chuyện đường phố ở Kizu đã kể tôi nghe. Sở trường của ông ấy là hai bộ Taiheiki và Heiki Monogatari ^[3]...”

Cô nàng chợt im bặt, vênh tai theo hướng tiếng động lạ. Jack cũng vậy - đó là một thứ âm thanh đều đều. Hai đứa nhìn nhau, rồi lại nhìn Ronin. Điều kinh dị là, vị võ sĩ nghiện rượu đó đang hát - nếu chất giọng ngang phè như cua đó có thể gọi là hát. Đi suốt một ngày dài, Jack nhận ra càng uống bao nhiêu thì tâm trạng ông ta lại càng tốt bấy nhiêu. Trước lúc lên đường, cùng với thức ăn Ronin còn mua thêm hai bình sake. Lúc này vị võ sĩ đã xử lí xong một bình, đang tiếp tục uống sang bình tiếp theo, bước chân có phần hơi loạng choạng.

“Lão ấy *múa* hay sao vậy?”, Hana hoài nghi hỏi.

Jack cũng không dám tin vào mắt mình, nhưng đúng là Ronin đang nhẩy chân sáo tung tăng trên đường. Không thể nhịn cười nữa, Jack liếc mắt nhìn Hana, hai đứa cứ khúc khích trước cảnh tượng hiếm thấy trước mắt.

“Ồ là la, đám khách hôm nay lạ quá ta!”

Một bóng người xuất hiện trước mặt nhóm Jack. Khuôn mặt to bành, tóc dài cột phía sau, mũi tẹt, hếch lên như mũi lợn, tay lăm lăm gậy gố.

“Một tên võ sĩ say rượu, một con nhỏ lăm lờ, và một thằng ngoại quốc”.

Ronin đứng tại chỗ đung đưa, hầu như không hề bị ảnh hưởng gì trước tình huống bất ngờ xuất hiện kẻ cướp này.

Thế rồi thêm năm tên nữa lũ lượt từ trong bụi rậm bước ra. Tên đầu tiên cũng cầm gậy, người đã thấp lại còn béo tròn như gốc cây. Tên gần Jack nhất đầu trọc lốc, tay chân lực lưỡng, cầm một cái rìu. Phía sau hắn là một tên khác trẻ hơn, tay cầm bồng. Tên thứ tư lăm lăm thương ba cạnh. Tên ồm tong ồm teo cuối cùng từ phía sau bước ra, hắn giơ dao găm găm gùr với Hana và để lộ bộ hàm chỉ còn vài cái răng sún.

Bị bọn cướp bao vây, Hana bất giác xích lại gần Jack.

“Lần này tiêu chắc rồi”, cô nàng thì thầm.

20

TUÝ QUYỀN

Jack không nhìn bọn cướp mà chỉ mỉm cười trấn an Hana.

“Đừng lo, còn có Ronin ở đây”.

Hana nhìn người bạn đồng hành của mình như thể một kẻ điên.
“Nhưng ông ấy đang say đó!”

“Tôi biết”, Jack đáp, tay siết chặt bồng chờ thời điểm Ronin bắt đầu hành động.

“Người muốn đi thì tiền phải để lại”, tên thủ lĩnh tuyên bố.

Ronin nắc nghẹn, nói giọng lè nhè líu cả lưỡi như người say quá rồi. “*Ba nhieu?*”

“Tất cả”.

“Tuyệt vời!”, Ronin hào sảng. “Tụi này chả có cái gì cả... vậy thì xem như miễn phí rồi”.

Nói đoạn vẫy tay gọi Jack và Hana rồi tiếp tục bước tới. Tên thủ lĩnh đứng ra dùng tay cản ngực ông lại.

“Đừng vội, võ sĩ. Cái bình này cũng tính là tiền đó”.

“*Bìn nài hờ*”, Ronin làu bàu lắc bình sake. “Có gì trong *ó âu?*”

Thậm chí ông còn dốc vài giọt cuối cùng vào miệng như thể chứng minh.

“Mày còn một bình giặt hông kia! Đưa đây...”

Đúng lúc đó Ronin giả vờ sặc phun luôn rượu trong miệng vào mặt tên cướp khiến hắn hét lên vì cay. Tiếp theo ông lão đảo bước tới húc thẳng đầu vào khiến mũi kẻ xấu sổ vỡ nát. Hắn loạng choạng lùi ra sau, mặt máu me trông rất dễ sợ.

“*Giết!*”, tên thủ lĩnh la thất thanh.

Ngay lập tức tên béo cầm gậy lao về phía Ronin. Ông chậm rãi nghiêng người sang bên, hai tay vung vẩy như thể đang lấy thăng

bằng. Đòn tấn công hổ báo của tên cướp lập tức bị hóa giải, thậm chí hắn còn bị cái bình không trong tay Ronin đập vào mặt, chưa kịp phản ứng, hắn đã ngã gục xuống đất bất tỉnh.

Jack cũng xông tới trợ chiến. Nó vung gậy đánh vào tay tên đứng gần nhất khiến hắn gào lên mà buông vũ khí. Cái rìu phản chủ cắt lìa đầu ngón chân hắn. Quá đau đớn, tên cướp trở thành mục tiêu tỉnh, Jack dễ dàng xoay gậy hướng đuôi quất tới lật ngửa hắn ra, bồi thêm một đấm vào bụng dứt điểm trận đấu.

Xong xuôi, Jack nghe thấy một tiếng thét từ phía sau, thì ra Hana đã bị tên sún răng bắt được.

“Mau ngồi thụp xuống!”, nó vừa la vừa thúc gậy ngang tầm đầu cô nàng.

Nữ đạo chích làm theo lời Jack, cây bông đập mạnh vào ngực kẻ thủ ác. Chao đảo sau đòn công kích, hắn buộc phải thả con tin ra cầm dao lao tới, nhắm thẳng vào cổ Jack. Chỉ trong tích tắc, những bài học ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu đã phát huy hiệu quả, Jack dùng gậy phản hồi đòn tấn công theo bản năng.

Điên tiết, tên sún răng lao vào như một con thú bị thương, Jack nhanh chóng hất đầu gậy trúng ngay cằm hắn. Đòn hiểm khiến cho mấy chiếc răng còn lại của hắn cũng bay ra nốt. Cuối cùng Jack xoay bông hất tên cướp móm vào một thân cây, làm hắn ngất xỉu tại chỗ.

Jack lại chuyển hướng chú ý sang tên cầm gậy thứ tư.

Trong lúc này. Ronin đang một mình chống chọi với cả thủ lĩnh và tay cướp dùng thương. Hana chỉ biết há hốc miệng nhìn Ronin say xỉn đảo qua đảo lại giữa hai tên cướp mà bọn chúng chẳng cách nào đánh trúng được ông cả.

Tên cầm thương cố thúc vũ khí của mình về hướng thân hình lão đảo của Ronin, đầu kích của hắn cắm phập vào đất trong gang tấc. Vị võ sĩ say rượu chậm chạp đứng dậy đập vào thân món vũ khí khiến nó gãy ngay làm đôi rồi tung ra một chiêu túy quyền vào cổ tên này và nhanh chóng kết thúc màn tỉ thí.

Mất thăng bằng vì cứ liên tục xoay, chân Ronin vướng vào nhau khiến ông ngã lăn ra đất.

“Mày tiêu rồi con!”, tên cầm đầu la lớn cầm gậy đập mạnh xuống.

Bất thành linh Ronin đứng phắt dậy tung chân đạp luôn vào bộ mặt vốn đã rất thê thảm của tên cướp. Thân thể hắn sững lại rồi đổ gục như một khúc cây.

“Đừng *bao giờ* chọc đến rượu của tao”, Ronin nhìn bộ mặt biến dạng khủng khiếp của tên thủ lĩnh tuyên bố. “Thế mà cứ tưởng mày *không* thể nào xấu hơn được nữa rồi chứ!”

Tên này chỉ rên được một tiếng rồi cũng lịm đi.

Ronin nhìn sang phía Jack và trận chiến với tên cướp cuối cùng của nó.

“Nhanh lên! Không có nhiều thời gian đâu”, ông nôn nóng giục.

Nói đoạn ông tựa lưng vào thân cây quan sát, chỉ một lúc sau Jack đã tước được vũ khí của kẻ địch. Hắn xoay lại nhìn đồng bọn nằm lăn lóc tứ phía rồi quay đầu chạy như bay.

“Kệ tụi nó tự sinh tự diệt”, Ronin lão đảo trở lại đường đi.

Jack và Hana theo sát ngay sau. Lần đầu tiên trong ngày, nữ đạo chích im lặng không nói một tiếng nào.

Họ dừng lại bên một con sông, chọn chỗ gần đầu nguồn hạ trại qua đêm. Jack nhóm lửa, mọi người quây quần sưởi ấm, ăn mìn thầu vị bơ lạc cùng mấy nắm cơm.

“Ông cừ thật đấy!”, Hana nói đầy ngưỡng mộ.

“Cái gì?”, vị võ sĩ há cái miệng đầy mìn thầu ra nói.

Hana lăn lộn trên đất, mô phỏng theo đường thế túy quyền của Ronin. Cô nàng cố bật dậy, nhưng chưa được nửa đường đã đập lưng xuống đất. Jack phì cười sặc sụa.

Ronin khó chịu làu bàu. “*Không phải* thế! Túy quyền là một miếng võ rất tuyệt diệu”.

“Có gì mà khó, chỉ cần nhậu xỉn là được mà!”, Hana vừa nói vừa túm lấy bình rượu của vị võ sĩ.

“Trả lại đây!”, Ronin gào lên, giật phắt món bảo bối khỏi tay cô nàng. “Người học túy quyền không cần dùng tới rượu, cái họ cần là khổ công luyện tập chăm chỉ”.

“Thế sao ông không dạy cho bọn tôi?”, Hana làm bộ gợi ý.

“Ta không phải võ sư”.

“Thì tôi cũng đâu phải võ sinh”, Hana vặn lại. “Chưa từng được ai dạy cho cái gì trong đời. Chỉ cần ông chỉ giáo cho một xú thôi cũng đủ được xưng tôn làm sư phụ giỏi nhất của tôi đấy”.

Ronin uống rượu chẳng thèm đáp lại.

“Ông học môn túy quyền từ đâu vậy?”, Jack lên tiếng hỏi. Nó ngờ rằng ngón nghề này của Ronin phải có cao nhân chỉ dạy thì mới thành.

“Một nhà sư Thiếu Lâm Tự đi hành hương từ Trung Quốc sang. Tên ông ấy là Hàn Chung Ly”. Ronin mỉm cười nhớ lại kí ức xưa. “Lần đó tôi tận mắt chứng kiến thầy một mình đánh bại hai mươi người đàn ông nên chẳng ngần ngại gì xin theo học ông ấy luôn”. Vì võ sĩ mơ màng nhìn đốm lửa.

“Và?”, Hana mớm lời.

Ronin đứng thẳng dậy tay vẫn cầm bình rượu.

“Túy quyền chú trọng vào mưu mẹo”, võ sĩ nghiệm rượu giải thích, người có vẻ hơi xiêu vẹo. “Người sử dụng giả như mình đang say”. Ông đưa tay như thể đang nốc một chén rượu. “Di chuyển xung quanh, nhẹ nhàng nhưng uy lực”.

Ronin lão đạo bước không vững.

“Động tác với tay lấy rượu, thực chất là một đòn đánh”. Ronin vung tay, dừng ngay lại trước mũi Hana trong gang tấc. “Hay đòn túm”. Ông tiếp tục chụp xuống vai nữ đạo chích khiến cô nàng la oai oái. “Nhắm vào huyệt trọng yếu, hoặc phá hủy trọng tâm đối thủ”.

Dù lúc đầu không mấy hào hứng, nhưng rõ ràng là Ronin có ý muốn truyền túy quyền cho hai đứa. Hana chăm chú quan sát, còn Jack thì lưu vào não bộ tất cả khẩu quyết.

“Nguyên tắc cơ bản là giả vờ phòng thủ để tấn công. Nhắm đằng đông, đánh đằng tây”.

Nói đoạn Ronin nghiêng ngả sang phải rồi tung một cú đá quét bằng chân trái.

“Chuyển động bên ngoài có tác dụng làm đối phương bối rối, đó là lí do tôi trông như thể sắp ngã”. Ronin lắc lư một chân. “Nhưng thật ra vẫn luôn đảm bảo được thăng bằng...”

Bất thành linh chân Ronin va vào nhau khiến ông ngã lăn ra đất, kết thúc bài học một cách bất ngờ. Biến cố này khiến Hana bật cười khúc khích. Jack biết vị võ sĩ không thích bị châm chọc nên vội vàng liếc Hana rồi chạy lại định đỡ ông dậy.

“Cậu tưởng tôi ngã à?”, Ronin lên tiếng khi Jack đến đủ gần.

Chỉ trong chớp mắt, ông vịn lưng tung một cú đá móc. Nếu Jack không nhanh chóng lùi lại thì chí ít cũng gãy vài cái răng. Thế nhưng điều nó không ngờ là Ronin lại nối tiếp bằng một đòn đập ngực. Trúng đòn, Jack văng ra đề luôn lên Hana, cả hai đứa đều sững sờ trợn tròn mắt kinh ngạc.

“Túy quyền là *như thế*”, Ronin trịnh trọng tuyên bố. “Tấn công... vào lúc đối phương tưởng mình sơ hở nhất!”

21

MESHU

“Ừa, sao chúng ta không đi qua cầu?”, Hana hỏi khi cả đoàn lại lên đường vào sáng hôm sau.

“Dùng cầu sẽ chẳng học được cái gì cả”, Ronin vừa đáp vừa phóng mình từ bờ sông lên một tảng đá giữa dòng nước.

Ông hạ xuống bằng một chân, hai tay dang rộng, một bên là bình rượu, một bên là cặp song kiếm. Jack và Hana nhìn người đàn ông hơi lắc nhẹ trên mặt nước nhấp nhô.

“Thăng bằng là điểm trọng yếu trong võ học”.

Nói đoạn Ronin nhảy sang hòn đá tiếp theo, trông vừa nhỏ lại vừa trơn trượt hơn hòn đầu tiên. Điều lạ là vị võ sĩ vẫn ung dung chẳng tốn một chút sức nào, ông nhảy nhót trên đá như thể người say đi đảo đảo, thế mà vẫn qua được bờ sông.

Đến nơi, Ronin nâng bình trước mặt Jack và Hana hớp một ngụm rượu.

Hana nhìn Jack nói, “*Ông ta* qua được thì mình cũng qua được!”

Cô nàng chạy vài bước lấy đà nhảy sang hòn đá đầu tiên.

“Dễ ợt!”, nữ đạo chích hơi chao đảo reo hò phấn khích.

Xong xuôi lại hít một hơi thật sâu nhắm đến mục tiêu tiếp theo. Lần này khi tiếp xúc chân Hana bị trượt khiến cô nàng mất thăng bằng vùng vẫy quơ tay như quạ đen đập cánh mà chẳng ích lợi gì, cuối cùng ngã lặn luôn xuống sông.

Ronin khoái trá trước tai nạn của Hana còn cô nàng thì vừa ngoi ngóp vừa thở dốc.

“*Tôi không biết bơi! Tôi không biết bơi!*”, nữ đạo chích kêu cứu.

Jack vội vàng cởi dép định nhảy xuống cứu thì từ bên kia Ronin đã la lớn, “**ĐÚNG XUỐNG!** Nước nông lắm!”

Nghe vậy, Hana thôi hoảng loạn, mặt ửng đỏ ngượng ngùng. Đúng là đoạn này của con sông chỉ cao tầm hông của cô nàng là cùng.

Võ sĩ nghiện rượu xoay sang Jack, "Đến lượt cậu, nhóc tì samurai!"

Jack chẳng lạ gì những bài tập dạng này ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu nên rất tự tin. Nó thậm chí còn có cây bông hỗ trợ giữ thăng bằng. Nhanh chóng giắt dép vào đai lưng, Jack thoăn thoắt nhảy từ hòn đá này sang hòn đá khác, đôi chân trần trụ vững trên mặt đá nhỏ hẹp trơn trượt tựa như ngày còn trèo cột trên tàu Alexandria.

"Khá đấy", Ronin càu nhàu nhìn Jack hạ xuống hòn đá cuối cùng. "Đây, cầm lấy".

Dứt lời ông ném bình rượu về phía Jack. Quá ít thời gian phản ứng, nó bỏ luôn cây bông để chụp, nhưng không kịp nên bị đập thẳng vào ngực.

"Không được để rơi!"

Jack giữ được cái bình, nhưng trọng tâm đã mất, liền ngã lăn quay xuống dòng sông. Nó trôi lên và trở thành trò cười của Ronin và Hana.

Ronin chìa tay đỡ. Jack rất cảm ơn hành động này của vị võ sĩ, nước mùa này trên vùng cao khá lạnh.

Dù đã từng trải qua huấn luyện samurai và ninja, nhưng Jack biết trên đời còn rất nhiều thứ để học. Nó không được phép phạm lại sai lầm như vừa rồi.

Ronin liếc nhìn hai đứa đồ đệ hồ ươi ướt như chuột lột. "Đừng lo, từ giờ tới Kyoto tụi bây sẽ khô ráo lại ngay thôi!"

Khi ba người vượt rặng núi cao vùng Yamashiro đến cao nguyên ngoại ô Kyoto thì mặt trời đã lên trên đỉnh đầu. Dọc theo tuyến đường chính có khá nhiều ruộng trồng một loại cây thấp bé, thậm chí còn chưa cao bằng Jack.

"Đến Aodani rồi!", Ronin hào hứng nói. "Vùng này nổi tiếng nhất là mật. Phải đến hàng vạn cây được trồng ở đây. Vào mùa xuân cảnh sắc rất tuyệt diệu".

“Chúng ta đâu phải du khách đến thưởng ngoạn”, Jack nhìn vị võ sĩ vẻ khó hiểu.

“Tôi lại rất thích ngắm hoa”, Hana xen vào. “Mọi loại hoa đều rất đẹp...”, một nụ cười ranh mãnh chọt nở trên môi. “Và sẽ chẳng ai biết nếu thiếu đi một vài thứ đâu”.

Ronin cười lớn. “Để đến lúc ra quả làm *umeshu* thu hoạch mới đã. Rượu mận Aodani mệnh danh số một Nhật Bản đấy!”

Ông tăng tốc khi thấy bóng một ngôi làng đập vào tầm mắt. “Phải kiểm chứng mới được”.

Jack và Hana theo sát phía sau. Ngôi làng này khá nhỏ nhưng khang trang. Dọc đường vào làng là những căn nhà có mái hiên. Ngoài ra còn có cửa hàng bán nhu yếu phẩm, quán nước, nơi hai người đàn ông đứng cạnh kiệu nhắm mắt hít thở. Rõ ràng họ vừa mới nặng nhọc khiêng chủ nhân, một người mập tròn lúng lẳng, đang ngồi bên trong nhâm nhi trà, ăn kẹo *wagashi*.

“Trúng mạch rồi!”, Ronin hào hứng ngồi xuống. “Họ có một thùng còn tươi đây”.

“Chúng ta nên đi tiếp thì hơn”, Jack thì thầm nói. Những khách hàng xung quanh tỏ vẻ không hề thích kiểu đội mũ như nó mà vào quán xá. “Uống tí thôi”, Ronin nài nỉ. “Rồi lên đường ngay mà”.

Jack miễn cưỡng gật đầu. Cũng chẳng hại gì mấy, hơn nữa vào rồi bỏ đi sẽ càng khiến người ta thêm nghi ngờ.

Chủ quán mang đến cho Ronin một chiếc tách chứa chất lỏng màu vàng mật. Vị võ sĩ hít hà rồi uống một hơi cạn sạch. Ông liếm môi thèm thuồng, “Ái chà, ngọt và thanh. Đúng là loại ngon nhất từng được uống”.

Chủ quán cúi đầu cảm ơn lời khen tặng rồi lại rót đầy bát.

“Ông bảo chỉ một là đủ rồi cơ mà”.

Ronin chẳng thèm nghe mà quay sang yêu cầu thêm, “Có *umeboshi* không?”

Chủ quán gật đầu quay đi, lát sau quay lại với một cái tô bên trong chứa loại quả khô màu đỏ.

“Để lại bình là được”. Ronin nói, chủ quán thấy vậy cũng nhanh chóng đi phục vụ bàn khác.

“Ronin, ông đã hứa sẽ...”

“Ăn đi!”, Ronin phớt lờ phản ứng của Jack và ném cho nó một quả *umeboshi*. “Mận khô đó”.

Hana cũng lấy một quả. Jack đang bức tức nên nó cắn mạnh quả mận trong tay mình rồi ngay lập tức ho sặc sụa.

Vị chua của món này quả là ngoài sức tưởng tượng.

“Ăn đi!”, Ronin thích thú nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Jack. “Rất tốt cho việc hồi phục sau chiến đấu đấy”.

Hana nhai rau rầu quả mận khô. “Họ còn nói mỗi sáng ăn *umeboshi* sẽ giải trừ được những điều không hay.

“Chẳng lạ”, Jack càu nhàu. “Nuốt được món này thì thần kinh thép rồi còn sợ gì nữa”.

Ronin tiếp tục nhâm nhi rượu, trong khi đó Jack càng lúc càng vội vàng muốn đi.

“Chúng ta *cần phải* đi”, Jack nhấn mạnh. “Chính ông nói Kyoto còn cách một đoạn nữa, mà tình hình này e rằng chiều tối mới đến mất”.

“Một bát nữa thôi”, Ronin hứa, ông hơi chao đảo vì thấm rượu.

Lúc một vị khách khác đứng dậy bước ra ngoài, Ronin vội vàng thì thầm vào tai Jack. “Cậu bảo cái hộp của mình có trang trí họa tiết anh đào?”

Jack gật đầu. “Và dây đeo trang trí đầu sư tử”.

“Thế thì phát hiện ra tung tích của nó rồi”.

22

CHIẾC HỘP

Thanh toán xong xuôi, ba người vội vàng đuổi theo người đàn ông vận bộ kimono bằng lụa tơ tằm xanh thẫm bảnh bao. Người này không mang theo kiếm, có vẻ như là một thương gia giàu có đang trên đường đến Kyoto.

Jack thoáng nhìn thấy chiếc hộp khi ông ta bước lên kiệu. Đúng là giống đến kinh ngạc. Nên nhớ cái *inro* đó vốn là phần thưởng Lãnh chúa Takatomi tặng Jack sau lần nó ngăn chặn thành công âm mưu ám sát của tên ninja Độc Nhãn Long. *Inro* đó được làm bằng gỗ quý, trang trí vàng bạc, họa tiết cây anh đào nở rộ, dây đeo có đính đầu sư tử - rất hiếm.

“Có khi đúng rồi đấy”, Jack nói trong lúc hai người đẩy tứ nhắc kiệu xoay về hướng Kizu.

“Thế thì đuổi theo thôi!”, Hana lên tiếng.

“Dù sao cũng chỉ là một cái hộp mà thôi”, Jack chần chừ không muốn phải quay đi quay về.

“Biết đâu hẳn có liên quan”, Ronin xen ngang. “Hoặc biết tung tích những kẻ tấn công cậu chẳng hạn”.

Jack không thể cãi được. Đúng là *phải* đuổi theo rồi. Có khi chiếc hộp này sẽ dẫn nó đến chỗ bản hải đồ cũng nên.

Lúc này kiệu của thương gia đã khuất sau những lùm cây. Không thể phí phạm thêm thời gian, mọi người liền tức tốc phóng theo, Jack và Hana tiên phong, Ronin theo sau bọc hậu. Hai người đẩy tứ khiêng kiệu phải nói là rất khỏe nên mất một lúc ba người mới đuổi kịp, nhưng khi đó kiệu đã trống không từ lúc nào, còn họ đang đứng ngẩn bên dòng suối.

“Ông ta đâu rồi?”, Hana thì thầm trong lúc cùng Jack và Ronin núp sau lùm cây.

“Tôi ở lại đây... hai đứa đi tìm hắc”, Ronin hớp một ngụm rượu và phân nhiệm vụ.

Jack cùng Hana vòng ngược ra sau thì phát hiện thương gia đang cưỡi quần ngồi xổm bèn gọi Ronin đến. Người đàn ông la lên kinh hãi khi thấy mình bị bao vây.

“Mau đưa cái hộp đây”, Ronin ra lệnh.

Thương gia chán nản nhìn ba kẻ tấn công nói, “Đi giải quyết nhu cầu tự nhiên mà cũng bị cướp nữa sao trời?”

Hana không thể nhịn cười nổi trước trạng thái không thể xấu hổ hơn của ông ta.

“Chúng tôi không phải kẻ cướp”, Jack nhanh chóng đính chính. “Chỉ muốn... mượn cái hộp của ông kiểm tra một chút thôi”.

Người thương gia run rẩy đưa cho Jack chiếc *inro*. Dù phần dây đeo chính xác là đầu sư tử, nhưng họa tiết lại là cây tuyết tùng chứ không phải anh đào.

“Thành thật xin lỗi, chúng tôi đã nhìn nhầm”, Jack bẽn lễn.

“Đương nhiên”, thương gia bức tức. “Hàng người ta mới mua ở Kyoto hôm qua đó!”

Ba người lặng lẽ lui đi bỏ lại người đàn ông tiếp tục giải quyết “công việc” của mình. Ra đến đường chính, Jack bắt đầu nổi giận đùng đùng.

“Không thể tin được là ông lại đề nghị vợ vẫn như vậy đó!”

“Nhưng chính cậu cũng nói trông rất giống còn gì?”, Ronin đáp trả.

“Lúc đó tôi đâu có nhìn rõ, giờ thì đã là nửa đường về Kizu rồi còn đâu!”

Jack tức tối vừa chỉ trích Ronin vừa đá mạnh cành cây trước mặt.

“Nếu *ông* đừng nhậu nhẹt suốt ngày thì đâu đến nỗi mất toi cả buổi chiều, cuối cùng còn dính vào vụ vợ vẫn vừa nãy nữa chứ. Lỗi tại ai đây?”

“Đừng có *đổ thừa*”, Ronin vô tư tu rượu. “Nên nhớ, tiên *trách kị*, hậu trách nhân. Cậu là người mất đồ chứ đâu phải tôi”.

“Rốt cuộc là ông đang bị bệnh gì vậy?”, Jack không thềm nói lí.
“Tại sao suốt ngày cứ rượu chè thế kia?”

“Để đối phó với mấy thằng ngu như cậu đó!”, vị võ sĩ phản đòn.

“Thôi đi! Thôi đi!”, Hana chen vào giữa hòa giải. “Cãi nhau đâu có giúp chúng ta đến Kyoto”.

Jack và Ronin vẫn găm gù nhìn nhau không chịu xuống nước.

“Chẳng ai ở đây đáng trách cả. Lỗi là ở phía bọn người đã tấn công Jack kia kìa”.

Nhận ra lời nói của Hana rất có lí, Jack cúi đầu và cảm thấy vô cùng xấu hổ với hành động của mình.

“Xin lỗi ông, Ronin. Lẽ ra tôi phải biết ơn ông mới đúng. Chỉ vì chúng ta cứ giậm chân tại chỗ. Tuy đã lấy lại được viên ngọc, nhưng hầu như những thứ khác đều vô vọng”.

Ronin tu rượu rồi mỉm cười động viên Jack.

“Chẳng có gì gọi là vô vọng cả”, ông siết chặt vai nó. “Sau cơn mưa trời lại sáng, nhất định chúng ta sẽ đòi được cặp kiếm thôi”.

KYOTO

Jack hít mạnh một hơi khi nhìn thấy thủ đô của nước Nhật, nơi cư ngụ của hoàng gia, thành Nijo, trường Nhị Thiên Nhất Lưu, cùng vô số kỉ niệm... vui có buồn có.

Nó hồi tưởng lại mình đã ấn tượng như thế nào khi lần đầu đặt chân đến đây ba năm về trước. Cảm giác ấy vẫn vẹn tròn không thay đổi. Từ bình nguyên phía nam bước tới, Jack có thể thấy núi Hiei sừng sững chọc xuyên mây ở đằng xa. Tọa lạc tại nơi này là tàn tích Duyên Lịch Tự, nơi bốn mươi năm trước từng bị thiêu rụi bởi samurai vĩ đại Nobunaga. Có điều bên trong đó vẫn thấp sáng một ngọn lửa vĩnh hằng, Jack biết điều này vì đó là nơi nó trải qua các bài tập cùng vị võ sư mù lòa Kano. Kí ức trong đầu Jack cũng bắt đầu bùng cháy như vậy.

Jack nhớ năm trước cùng Akiko ở tại ngọn núi này đón bình minh đầu tiên của năm mới, lúc đó cô bé còn tựa đầu lên vai nó.

Tiến gần hơn đến địa phận thành phố, Jack nhìn thấy đỉnh tháp Thanh Thủy Tự, nơi nó từng tranh thanh ngọc kiếm với Yamato, qua đó bước đầu gắn kết được tình cảm.

Một làn sóng bi ai tràn qua khi Jack nhớ đến cậu em nuôi trung thành và dũng cảm đã hi sinh tính mạng bảo vệ bạn bè khỏi nanh vuốt tên ninja Độc Nhãn Long.

Đến cây cầu gỗ hướng vào thành, Ronin, đặc biệt tinh táo hơn bình thường, đi trước dẫn đường cả đoàn xuyên qua sông Kizugawa. Loáng thoáng nghe thấy tiếng cười đùa của một gia đình đang cắm trại dưới rừng anh đào, Jack chợt nhớ đến buổi *hanami* - tiệc ngắm hoa thường niên - cùng Akiko ngày trước.

Ba người bước trên đường phố Kyoto, bỏ lại phía sau vô số những đền thờ Thần Đạo và chùa chiền Phật Giáo, cũng như những khu

vườn xinh đẹp, cửa hiệu buôn bán sầm uất, quán trọ chật kín người. Jack càng lúc càng đắm chìm trong hồi tưởng. Nào là lá phong chùa Vĩnh Quan; cửa hàng bán *okonomiyaki*, bánh trứng rán mà thằng bạn Saburo của nó rất thích; những quầy bán mặt nạ giấy cả bọn từng đeo vào đêm hội Gion; rồi cả ngõ nhỏ dẫn vào Long An Tự, ngôi chùa nơi nhà sư với bàn tay như dao găm bí mật dạy Akiko các bài học về nhẫn thuật.

Quá nhiều kí ức, quá nhiều kỉ niệm, tất cả đều tựa như một giấc mơ. Thành phố này giờ đây không chào đón sự hiện diện của Jack nữa.

Nó cảm thấy đặc biệt hồi hộp khi vào đến khu chợ trung tâm. Đành rằng có thể trốn vào đám đông, nhưng càng nhiều người thì khả năng bị phát hiện sẽ càng cao. Nghĩ vậy, Jack càng cúi sát đầu cho chiếc mũ rộng vành che phủ cả khuôn mặt.

Ronin đi trước mở lối băng qua vô số những tiểu thương, người đi chợ, võ sĩ, và cả khách vãng lai. Họ tiến vào con đường nhỏ dẫn đến một khu vực yên tĩnh hơn rất nhiều.

“Ở yên đây”, Ronin ra lệnh lúc cả ba bước đến quán nước trong góc. “Tôi sẽ đi hỏi thăm thông tin tên Araki đó”.

Nói đoạn ông gọi một ấm trà xanh cho Jack và Hana, trả tiền cho cô phục vụ rồi quay ra bắt đầu công cuộc truy tìm võ sĩ đang giữ cặp song kiếm của Jack.

“Anh nghĩ bao lâu ông ta sẽ trở lại?”, Hana vừa hỏi vừa rót trà cho Jack.

“Hi vọng là sẽ không lâu”.

Cảm giác quay về Kyoto khiến Jack thật sự thấy bất an. Nó ước gì mình đã không mạo hiểm như vậy. Giờ thì chẳng khác nào tự chui vào hang cọp. Chỉ mong sao nhịp sống hối hả sẽ khiến người dân bỏ qua tên khách vô hại mặc áo kimono xanh đầu đội mũ rơm này.

Hana hào hứng nhìn xung quanh. “Tôi cũng không hình dung ra Kyoto lại như thế này đây!”

Jack nhâm nhi trà trong lúc cô nàng mô tả chi tiết cảm nhận về những thứ mình nhìn thấy - các cô gái *geisha* mặt trắng, võ sĩ đáng đi bệ vệ, tượng kì lân trước cổng chùa, cửa hàng bán chim ưng.

Một lúc sau chủ quán trà bước đến bàn của họ. “Quý khách dùng thêm trà không ạ?”

Jack nhìn Hana lắc đầu.

“Không ạ, cảm ơn”, cô nàng đáp.

“Hai người từ xa đến thì phải”, ông ta đánh giá.

Hana mỉm cười ngọt ngào. “Chúng tôi cùng chủ nhân đi tu hành qua đây”, cô nàng nói đúng như kế hoạch đã định sẵn.

“Ra vậy”, chủ quán khẽ liếc nhìn Jack nhưng không hỏi gì thêm. “Một lời khuyên chân thành, nơi này không thích hợp cho khách vắng lai. Nhất là *một số người* không còn được chào đón như trước nữa”.

Jack không dám hó hé.

“Có vẻ hai người *đang bị* chú ý đấy”.

“Ý ông là sao?”, Hana hỏi.

“Có vị *metsuke bên* kia đường”.

Hana nhìn chủ quán vẻ không hiểu. Ông ta cúi lại gần, ra vẻ như đang lau bàn.

“Một lính do thám, chuyên thu thập thông tin cho Tướng Quân”.

“Tay do thám đó trông thế nào?”, Jack hỏi Hana sau khi chủ quán chuyển sang phục vụ bàn khác.

Cô nàng vốn dày dặn kinh nghiệm làm đạo chích nên không hề nhìn thẳng vào đối tượng mà làm bộ vừa ngắm nghía xung quanh vừa quan sát. Thoạt tiên Hana không nhìn thấy ai khả nghi, nhưng rồi cô bắt đầu để ý đến một người đang đứng ngoài cửa đền. Hana không hề có ý muốn vào cầu nguyện, mà cũng chẳng ra vẻ chuẩn bị đi.

“Rất trẻ”, Hana đáp. “Rất gầy, hai mắt tương đối gần nhau. Hắn vận một bộ kimono màu đen, hông đeo cặp kiếm. Là người này chắc chẳng hơn tuổi anh là mấy đâu”.

Jack cảm thấy ớn lạnh xương sống. Mô tả của Hana quen thuộc đến đáng sợ.

“Hắn đang đứng ở đâu?”, Jack lên tiếng.

“Gần chỗ tượng kì lân”.

Jack thận trọng liếc nhìn qua mũ. Khá đông người di chuyển qua lại, nhưng chẳng ai mặc kimono đen cả. “Đâu có?”

“Chỗ ngôi đền...”, Hana quay lại nhìn. “Mất tiêu rồi!”

“Chúng ta cũng rời khỏi đây thôi”, Jack với tay lấy bông. “Sao lại thế? Hana không thấy gì khả nghi nên mới bỏ đi đấy chứ!”

“Có thể đúng”, Jack vừa đáp vừa tính đến việc chuyển hướng tới thành Nijo. “Mà cũng có thể không”.

“Nhưng mình đâu thể đi trước khi Ronin quay lại. Ông ấy làm sao biết đường mà đuổi theo?”

Jack hơi chần chừ. Đúng là vừa nãy chưa hề đặt ra phương án dự phòng trong trường hợp lạc nhau. Hơn nữa tên *metsuke* đi đâu còn

chưa biết, nhờ đụng độ phải hăn thì thật phiền. Dù sao có Ronin bên cạnh vẫn an toàn hơn.

“Thôi được rồi, chờ thêm một lát nữa vậy”.

Thời gian trôi qua một cách chậm chạp. Trời không nóng mà Jack vẫn toát cả mồ hôi, cảm giác như đang bị mọi người quan sát, rằng *tất cả* đều biết nó là người nước ngoài.

Jack nghĩ đến chuyện gửi tin nhắn lại cho Ronin thông qua chủ quán, nhưng chẳng có gì đảm bảo rằng ông ta đáng tin cậy.

“Ra chỗ ngồi đên đi”, Jack đầu hàng cảm giác nôn nao đang dâng trào. “Đứng đó có thể quan sát toàn cục quán nước này”.

“Khoan đã!”, Hana trở tay vào góc đường nói. “Ronin kia rồi”.

Nhưng Jack không quay lại. Cặp mắt của nó dán chặt vào bốn bóng người mặc kimono đen đang tiến đến từ phía đối diện. Riêng tên dẫn đầu còn có gia huy mặt trời đỏ trên áo, nhân vật nó sợ phải đụng độ nhất trong chuyến trở lại Kyoto này.

Kazuki.

Lần cuối cùng Jack gặp tay cự thủ này là ở chiến trường Thiên Vương Tự, khi đó Akiko còn bắn tên xuyên qua tay cầm kiếm của hăn. Có vẻ như kẻ phản bội - đầu sỏ bán đứng trường Nhị Thiên Nhất Lưu - đã hoàn toàn bình phục, thậm chí có phần mạnh mẽ hơn xưa. Đầu hăn cạo trọc, cặp mắt đen chất chứa căm hờn, khuôn mặt điển trai góc cạnh, tất cả tạo nên một hình ảnh thật sự đáng gờm.

Đồng hành cùng Kazuki là những thành viên còn sót lại của băng Bọ Cạp. Nobu, lúc này còn to lớn hơn so với trí nhớ của Jack, đang vừa đi vừa xô đẩy người để mở đường như thể võ sĩ sumo; Goro, cơ bắp cuồn cuộn kiểu chiến binh điển hình, bọc hậu phía sau, tay đặt sẵn trên cán kiếm; và cuối cùng là Hiroto, người Jack nghi ngờ chính là tên trinh sát ban nãy.

Ngực Jack thắt lại khi thấy bọn người đã góp phần phá hoại trường Nhị Thiên Nhất Lưu của nó. Mỗi tên riêng lẻ đã đủ phiền phức, đằng này bọn chúng còn tụ hội lại dưới cờ cầm đầu của Kazuki, tôn thờ Lãnh chúa Kamakura và chiến dịch bài trừ người nước ngoài của ông ta. Các thành viên trong nhóm đều có xăm hình bọ cạp đen và thề độc - “Bọn ngoại quốc phải chết!”

Jack siết chặt cây bóng trong tay. Dù cho tình thế đang vô cùng bất lợi, nó cũng không thể ngồi yên chờ chết được.

NHÂN DANH SHOGUN

“Anh phải mau rời khỏi đây thôi!”, Hana hoảng hốt nắm tay Jack.

“Quá muộn rồi”, nó chán nản đáp, cơ hội bỏ trốn đã trôi qua từ lâu.

Bằng Bọ Cạp nhanh chóng áp sát. Lúc chúng đến quảng trường thì bất ngờ bị chặn ngang bởi một người đàn ông say rượu. Người này va trúng quầy đồ chơi khiến những con bông vụ gỗ xoay tít khắp đường. Quang cảnh hỗn loạn nổ ra. Ronin loạng choạng túm Kazuki để giữ thăng bằng. Kazuki giận dữ xô Ronin ra làm bình rượu trên tay đập luôn vào mặt Nobu. Goro và Hiroto vội vàng tiến tới định đuổi vị võ sĩ rắc rối kia đi nhưng lại ngã lên ngã xuống với đám bông vụ bên dưới.

“*Sin lữ*”, Ronin làu bàu lúi đi, rượu vung vẩy khắp mọi nơi.

Bất thành linh chủ quán nước lại gần bàn Jack và Hana. “Lối này”, ông dẫn đường cho chúng rời khỏi khu vực nguy hiểm.

Không còn sự lựa chọn nào khác, hai đứa đi theo vào bếp rồi thông ra lối hậu.

“Làm ơn nói với Ronin đến tìm tôi ở phía nam thành Nijo”, Jack vội vàng nói. “Và cảm ơn ông đã giúp đỡ”.

“Con chiên của Chúa phải biết giúp đỡ lẫn nhau”, chủ quán thì thầm.

Jack sửng sốt trước thông tin vừa ghi nhận. Shogun đã ra lệnh bài trừ không chỉ người nước ngoài, mà cả người theo đạo Kito nữa. Rõ ràng người này đã vô cùng mạo hiểm khi ra tay giúp đỡ nó, cái giá phải trả có thể là rất đắt.

Chủ quán cẩn thận nghe ngóng xung quanh rồi làm dấu thánh giá. “Cầu Chúa phù hộ cậu”.

“Cầu Chúa phù hộ ông”, Jack cảm động.

“Nhanh lên nào!”, Hana hồi thúc.

Thế là hai đứa lén lút trốn khỏi Kyoto hướng về phía thành Nijo. Jack những mong nó sẽ gặp được Lãnh chúa Takatomi và cô Emi con gái lãnh chúa để tạm nương nhờ chỗ họ. Thế nhưng khi đến gần nó mới biết đây là một sai lầm ghê gớm.

Quân lính canh phòng cổng chính cũng như tường thành không hề mang gia huy hình hạc trắng của Lãnh chúa Takatomi, mà là gia huy mặt trời đỏ của cha Kazuki - Oda Satoshi. Có lẽ công lao trong trận chiến vừa qua đã cho cha con họ được tướng quân ban thưởng cho quyền cai quản địa hạt Kyoto này.

Jack tự rủa mình ngu ngốc. Thay vì là nơi gặp nhau lí tưởng, giờ đây thành Nijo đã trở thành khu cấm địa hung hiểm nhất.

“Chúng ta đi tiếp thôi”, Jack nói với Hana sau khi giải thích tình hình.

Không hề có mục tiêu, Jack cứ lầm lũi cúi đầu đi theo bản năng. Hai đứa cứ thế vòng lại, đi qua một con đường lớn rồi dừng lại.

“Giờ tính sao?”, Hana lên tiếng.

Jack ngẩng đầu nhìn lên và suýt tí nữa thì khụy luôn cả gối xuống. Ngay trước mặt nó là cánh cổng bằng gỗ đen bao quanh bởi tường trắng. Gia huy phượng hoàng lửa dù đã bị gãy cánh nhưng vẫn rất uy nghiêm.

“Về đến rồi”, Jack thở hắt, nước mắt trào ra, đầu ngập tràn cảm xúc.

Trong vô thức, chân nó đã tự động bước về trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

“Anh vẫn ổn chứ?”, Hana lo lắng.

Jack nén dòng suy nghĩ khế gặt đầu. Nó chậm chạp bước đến bên ngoài cánh cổng. Nước sơn cũ kĩ loang lổ những vết bẩn. Jack lần ngón tay theo những chữ Hán tự được khắc vào tấm biển gỗ treo bên ngoài.

將軍の命令により閉鎖

“Họ viết gì vậy?”, Hana tò mò hỏi.

“Ừm...”, Jack lục lọi trong bộ nhớ những bài học ngày trước Akiko đã dạy. “Nhân danh Shogun. Đóng cửa”.

Nó đưa mắt nhìn qua khe hở. Bên trong vẫn là ngôi trường thân quen với vườn hoa ở giữa, Vũ Đức Điện nơi võ sinh tập kiếm thuật và thể thuật. Bên phải là thang đá dẫn đến Phật Điện của thiền sư Yamada, bên trong có chứa chuông đồng kích thước khổng lồ.

Ngay sau Phật Điện, Jack lơ mơ nhìn thấy phần ngói nâu đỏ của Điện Trùng Đường, đặt tên theo trang trí hình con bướm và anh đào ẩn tượng. Sâu bên trong là phòng riêng kiêm võ đường của thầy Masamoto, Phụng Hoàng Đường, nơi số ít võ sinh được chọn truyền tuyệt kĩ Nhị Thiên. Ngay cạnh đó tọa lạc Nam Thiền Viên và Sư Tử Đường, chỗ ngủ nghỉ của võ sinh toàn trường...

Jack nhắm mắt. Mọi thứ vẫn nguyên vẹn như những năm về trước.

Thế rồi nó dần nhận ra mình đã bị chính kí ức đánh lừa. Sân vườn hoang phế đầy cỏ dại, lá cây rơi đầy các góc. Cổng vào Phật Điện trật bản lề, Phụng Hoàng Đường - toà kiến trúc Kazuki châm lửa phá hủy - nằm cạnh Vũ Đức Điện như một hầm mộ. Sư Tử Đường cũng chỉ còn lại duy nhất một bên tường xiêu vẹo sắp đổ.

Tĩnh mịch không một bóng người. Võ sinh không. Võ sư không. Sự sống không.

Chỉ mong sao nơi đây chưa bị bỏ hoang hẳn, Jack thầm cầu nguyện.

“Chủ quán nước nói đi về phía nam thành Nijo. Nhưng đây là hướng đông mà!”, Ronin bực tức cắn nhai.

Jack quay phắt lại, nửa bất ngờ nửa nhẹ nhõm. “Ông không bị bắt à?”

“Tôi làm bộ say xin cản đường chúng. Và *đó* không thể tính là tội... được”. Vị võ sĩ nhìn nó bằng cặp mắt tinh anh tỉnh táo, rõ ràng việc xảy ra trước đó chỉ là một màn kịch. Ronin quan sát xung quanh. “Mau đi thôi. Đám nhóc đó đang đuổi đến đây”.

Ba người rẽ vào lối đi đầu tiên họ nhìn thấy, Ronin dẫn đường xuyên thành phố vào một khu dân cư yên tĩnh. Họ tiếp tục đi về hướng bắc, cố ra vẻ bình tĩnh tránh đánh động nghi ngờ.

“Thế, chúng là ai vậy?”, Ronin hỏi.

“Cầm đầu là Kazuki”, Jack đáp, chỉ nhắc đến kẻ phản bội này thôi cũng đủ khiến nó buồn nôn. “Đồng môn cũ. Một tên lừa thầy phản bạn”.

“Và *rất* nguy hiểm. Ánh mắt hắn hiện rõ điều đó. Bọn còn lại thì sao?”

“Đều thuộc băng Bọ Cạp cả. Mục tiêu của chúng là săn cùng giết tận toàn bộ người ngoại quốc giống như tôi”.

“Tên gầy nhom chính là *metsuke* lúc ở quán nước đấy”, Hana cung cấp thông tin.

“Vậy thì đúng rồi”, Ronin nhận xét. “Bọn chúng nghi ngờ Jack là người ngoại quốc, nhưng vẫn còn tranh luận có đúng thực là *đối tượng cần tìm* hay không”.

“Chúng ta phải rời khỏi Kyoto thôi”, Jack kết luận, thành phố này chẳng khác nào thòng lọng treo trên cổ nó. “Nếu Kazuki cho rằng tôi đã đến đây thì hắn sẽ sẵn sàng xới tung mọi thứ lên để tìm cho bằng được đấy”.

“Thủ đô là nơi rất rộng lớn”. Ronin trấn an. “Với cả - chúng ta không cần phải ở lâu. Vì tôi tìm thấy Matagoro Araki rồi”.

“Thật không?”

“Cứ đi rồi biết”, Ronin đáp. “Cũng lưu ý luôn rằng hắn vốn là môn đồ của ngôi trường danh tiếng - Liễu Sinh Lưu đấy nhé”.

LIỄU SINH LƯU

Jack cảm tưởng như đang nhảy từ chảo dầu xuống núi đao. Nó và Liễu Sinh Lưu vốn có nhiều duyên nợ, ngôi trường võ sĩ do chính vị tướng quân lập này chính là nơi cuối cùng một tên tội phạm bị truy nã muốn đến.

Hai năm trước, Jack từng khiến họ nhục nhã ê chề khi chiến thắng trong cuộc Tha Lưu Tử Thí, giao lưu võ học giữa hai trường.

“Araki là con trai trưởng tộc Matagoro. Một kẻ tôn thờ lễ nghi”, Ronin giải thích khi thấy Jack có vẻ chột dạ. “Nhưng kèm theo đó là thái độ công tâm và chính trực. Tôi tin chúng ta có thể thuyết phục anh ta trả cho cậu cặp kiếm”.

“Không dễ như ông tưởng tượng đâu”, Jack cắt ngang. Nó bắt đầu kể cho Ronin và Hana nghe về những sự kiện ở lần Tha Lưu Tử Thí, và cách trường Nhị Thiên Nhất Lưu giành chiến thắng trước trường Liễu Sinh Lưu.

Ronin phì cười, “Ừ, Liễu Sinh Lưu chẳng dễ gì bỏ qua chuyện như vậy! Nhưng mà đã quá muộn để có thể suy nghĩ lại”, vị võ sĩ vừa nói vừa bước đến cánh cổng gỗ dẫn vào khuôn viên vây kín xung quanh. “Đến nơi rồi”.

“Điều gì sẽ khiến Araki không nộp tôi ra cho Shogun đây?”

“Chẳng gì cả. Giữ nguyên mũ như thế, chỉ cần chào hỏi thôi, còn lại cứ để ta”.

Ronin kéo sợi dây của chiếc chuông đồng treo trước cửa. “Hana ở ngoài trông chừng bọn Bọ Cạp. Nếu thấy động thì đánh chuông ba tiếng rồi bỏ chạy. Chúng ta sẽ gặp nhau ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu”.

Hana gật đầu rồi trốn vào góc khuất gần đó.

Tiếng chuông vang vọng kéo theo hàng loạt bước chân từ bên kia cánh cửa. Một cặp mắt nâu ti hí nhìn ra ngoài. “Vâng?”

Ronin cúi đầu thi lễ. “Chúng tôi đến xin được hội kiến ngài Matagoro Araki”.

“Hai người quen nhau chứ?”

“Không, nhưng có thể anh ta đã nghe qua tên cha tôi, Obata Torayasu”.

“Đứng đó!”, người nọ đóng hốc cửa lại nói.

Một khoảng thời gian dài cứ thế trôi qua khiến Jack bắt đầu lo lắng tin nó xuất hiện ở Kyoto đã lan truyền khắp nơi, võ sinh trường Liễu Sinh Lưu đang mài gươm giáo sẵn sàng lập công.

Thế rồi người ban nãy cũng trở lại mở cửa. Võ sư samurai có vẻ ngoài điêu ngoa hối thúc Jack và Ronin vào trong.

“Để kiếm ở đó”, ông ta trở vào cái giá ở gần sảnh.

Ronin trừng mắt nhìn. “Đây là trường võ sĩ cơ mà? Bộ ông định bảo tôi vào đó mà không mang theo vũ khí hả?”

Ông nhìn khắp một lượt, như thể tranh cãi chỉ tổ tốn hơi. “Cũng vì các người thôi. Kẻ nào mang vũ khí sẽ phải nhận lời thách thức mà không được từ chối. Nội quy là như vậy”.

Ronin không hề tỏ vẻ e dè trước lời cảnh cáo. Thấy vậy, ông lão bèn dẫn họ đi theo một hành lang, cũng không bắt Jack phải cởi mũ. Nhìn qua hàng rào, Jack thấy bóng các võ sinh đang luyện kiếm gỗ ngoài sân. Họ vừa hô to vừa vung kiếm nhịp nhàng lên xuống. Cảnh tượng này không khỏi khiến Jack nhớ đến những ngày xưa cũ ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

Người gác cổng dẫn họ vào phòng khách trải chiếu tatami, có bọc gỗ tuyết tùng sáng bóng. Treo trên tường là một bức thư pháp, đường bút Hán tự như thể những nét chém sắc lẹm.

“Chờ một lát”, ông lão dặn rồi bước ra đóng cửa lại. Còn lại một mình, Jack ngẩng đầu lên hỏi, “Ông c...”

“*Cúi xuống và đừng lên tiếng*”, Ronin thì thầm. “*Bọn họ vẫn theo dõi chúng ta đấy*”.

Ronin ra hiệu bảo Jack quỳ xuống bực rồi cũng ngồi xuống ngay bên cạnh. Cả hai cùng chờ trong im lặng.

Một lúc sau, cánh cửa giấy mở ra, một người đàn ông tiến vào phòng. Jack liếc nhìn. Người này còn khá trẻ, cơ thể khỏe mạnh, tự tin đến kiêu ngạo, nửa đầu cạo trọc, phần tóc còn lại cột thành bó theo đúng tiêu chuẩn samurai. Anh ta mặc bộ kimono màu xanh và đen, điểm xuyết thêm lông công. Khuôn mặt thanh tú nhưng hung hãn, cặp chân mày đặc biệt rậm rạp, miệng cử ẩu trông không mấy cảm tình.

Araki nhìn Ronin, rồi lướt mắt qua thẳng nhóc đội mũ rơm bên cạnh.

“Chào mừng đến trường Liễu Sinh Lưu - cơ sở đào tạo võ sĩ chính thức của triều đình”.

“Cảm ơn anh đã dành thời gian tiếp chúng tôi”, Ronin cúi đầu.

Jack cũng làm theo. Araki nghiêng mình đáp lễ, nhưng cặp mắt vẫn không rời khỏi họ.

“Tôi rất lấy làm tiếc về chuyện cha anh”, Araki nói chẳng mấy cảm xúc. “Người ta vẫn đồn lần đó *anh* cũng đã chết rồi”.

Nét mặt Ronin thoáng thay đổi. Jack tò mò không hiểu Obata Torayasu có phải cha ông ta *thật* không hay chỉ là một cái cớ để gặp mặt Araki.

“Lời đồn chẳng mấy cái đáng tin”, Ronin đáp.

Araki và Ronin chăm chăm nhìn nhau, trận chiến cân não đã bắt đầu. Không khí trong phòng trở nên ngột ngạt khác thường, Jack biết chỉ một sai lầm của Ronin cũng đủ khiến cả hai gặp rắc rối.

“Từ đó ông vẫn du hành à?”, Araki lên tiếng phá vỡ im lặng.

Ronin gật đầu. “Tiếng tăm anh lan rộng khắp mọi nơi trên đất Nhật”.

Araki mỉm cười hài lòng. “Thế mục đích của việc thăm ngày hôm nay phải chăng là... thách đấu?”

“Được như thế quả là vinh hạnh, nhưng quả thực tôi chỉ đại diện cho thầy tôi mà thôi”. Ronin xoay đầu sang hướng Jack nói.

"Thầy?", Araki có vẻ ngạc nhiên trước danh phận và vẻ bề ngoài của Jack. "Ông ta không nói được à?"

"Tiếc là không. Thế này, một sự cố đã xảy ra khiến thầy bị cướp mất cặp song kiếm". Araki nhú mày, nhưng không nói gì.

"Vì chuyện này mà thầy thề cúi đầu giữ im lặng, tách biệt khỏi thế giới cho đến khi lấy lại được chúng về. Anh biết đấy, kiếm là linh hồn võ sĩ mà".

Araki mím môi gật đầu tỏ vẻ đồng tình với mất mát to lớn ấy.

"Thế tôi giúp được gì cho hai người?"

"Chúng tôi cho rằng cặp kiếm đó hiện đang ở trong tay anh".

Araki dùng dùng nổi giận. "Hai người cho rằng tôi là kẻ cắp ư?"

"Ồ không!", Ronin vội vàng đính chính. "Chỉ là kiếm thuật thượng thặng đã đưa chúng đến tay anh sau những cuộc tỉ thí nảy lửa thôi".

Lời tâm đắc này lập tức khiến Araki hết bực tức. "Gì chứ *chiến lợi phẩm* thì tôi chẳng thiếu", anh ta tự hào. "Nhưng làm sao xác định được cái nào là của thầy anh?"

"Cặp kiếm ấy khá đặc biệt. Chúng là của gia truyền với vỏ đen khảm ngọc, chuôi quấn vải đỏ sẫm, lưỡi có khắc tên người thợ rèn Shizu".

Một tia động tâm hiện rõ trên mặt Araki.

"Anh nhận ra mô tả chứ?", Ronin tiếp tục.

"Có lẽ", anh ta thận trọng đáp. "Nghe cũng hơi quen quen".

"Chúng tôi chỉ xin đưa chúng về với chủ nhân đích thực".

"Không được rồi".

Jack, này giờ vẫn chăm chú theo dõi diễn biến cuộc nói chuyện, không khỏi cảm thấy chùng xuống với câu trả lời. Nhưng giờ mới là lúc Ronin bắt đầu ra tay.

"Chẳng lẽ ngài không ngại bị người đời biết cặp kiếm mình sử dụng là *đồ ăn cắp* ư?"

Araki cười gằn. "Nói rất hay. Đánh ngay vào lòng tự trọng của tôi". Anh ta dừng lại soi xét Jack và Ronin một lần nữa. "Nước đi rất hay. Nhưng ông biết đấy, làm gì có chuyện dễ dàng trao trả cho võ sĩ bất cần đến độ làm mất kiếm như vậy được".

“Là bị *đánh cắp*”, Ronin đánh chính bằng chất giọng chắc nịch. “Chúng tôi có thể chứng minh lời mình nói. Hãy kiểm tra chuôi kiếm, ở đó có...”.

“Có *thể* chúng từng là kiếm của thầy anh”, Araki cắt ngang. “Mô tả của anh rất chính xác, thân phận con trai Obata càng không thể xem thường. Nhưng cặp kiếm này là chiến lợi phẩm tôi lấy được sau một cuộc tỉ thí công bằng. Cũng có nghĩa giờ chúng thuộc về tôi”.

“Nhưng sự thật là đối thủ của anh đã dùng các biện pháp vô liêm sỉ để đoạt nó từ thầy tôi”.

Đến đây Ronin và Araki lại tiếp tục cuộc chiến bằng mắt như thể chờ đợi xem ai sẽ đầu hàng trước.

“Trả cũng được”, Araki tuyên bố trong sự ngỡ ngàng của Jack.

Ronin vẫn bình tĩnh chờ nốt vế sau.

“Nhưng với một điều kiện. Thầy của anh phải tỉ thí thắng được tôi”.

Jack vừa mới hưng phấn lại xẹp xuống ngay tức khắc.

“Chắc sẽ không đến mức chém giết chứ?”, Ronin hỏi ngay.

“Thắng thua phân định bằng đòn thế”, Araki đồng tình. “Nhưng mà thầy của anh phải *chứng minh* rằng ông ta xứng đáng với cặp kiếm tuyệt vời đó. Đối thủ lần trước quá đáng thất vọng, cho dù vũ khí thì rất tốt. Thế nên chỉ có màn trình diễn cực kì *ấn tượng* mới đủ khiến tôi hài lòng.

“Nhất trí”, Ronin đáp gọn lỏn khiến Jack không khỏi hoang mang. “Thời gian, địa điểm?”

“Hoàng hôn ngày mai, tại Âm Vũ Thác”.

Jack thật sự bàng hoàng. Bên cạnh việc đối phó với một cuộc tỉ thí, nó còn phải trốn Kazuki và mạng lưới do thám *metsuke* thêm một ngày nữa.

Ba tiếng chuông vang lên giữa âm thanh võ sinh luyện tập.

“Không gặp không về”, Ronin đứng dậy cúi đầu hành lễ nói. Jack cũng làm theo, cố gắng giữ bình tĩnh, mặc dù trong tâm nóng như lửa sau khi nghe còi hiệu của Hana.

Ông lão gác cổng dẫn hai người ra ngoài.

“À mà”, Araki cười mỉa nói vọng theo, “thầy của anh có cần *mượn* kiếm không vậy?”

“Không”, Ronin lạnh lùng đáp. “Ông ấy sẽ dùng kiếm của tôi”.

TRỞ LẠI TRƯỜNG

“Bọn *metsuke* đó đã *to* lại còn lông lá nữa!”, Hana thốt lên trong lúc cùng Jack và Ronin đang nhanh chóng rời khỏi trường Liễu Sinh Lưu. “Cũng may chúng mặc kimono đen gia huy mặt trời đỏ như mấy tên lần trước nên tôi mới nhận ra”.

“Lần này phải nói là may đấy, vừa kịp lúc xong việc”, Ronin xuýt xoa.

“Có phải hai tên do thám trông rất giống tinh tinh khổng lồ đó không?”, Jack hỏi Hana.

Cô nàng cười lớn. “Ừ!”

“Thế thì chỉ có thể là cặp song sinh bà con Kazuki - Raiden và Toru - võ sinh trường Liễu Sinh Lưu”.

“Như vậy khả năng trùng hợp lúc bọn chúng quay về tập luyện thôi”, Ronin nhận xét rồi dẫn đường băng qua cầu nổi giữa con kênh. “Có điều quá nhiều *metsuke* như thế này, chúng ta cần tìm gấp một chỗ trú chân.”

“Trường cũ của Jack ổn không?”, Hana gợi ý.

“Nhưng nó ngay cạnh thành Nijo mà!”. Jack lắc đầu nguầy nguậy.

“Chính xác!”, nữ đạo chích cười tùm tùm. “Bọn chúng sẽ chẳng bao giờ nghi ngờ một nơi như vậy cả”.

“Nhanh trí đó”, Ronin đồng tình khiến Jack không khỏi ngạc nhiên khi thấy vị samurai này chịu nghe lời Hana. “Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất”.

Thiếu số thua đa số, Jack đành theo Ronin và Hana băng xuyên thành phố trở về trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Công bằng mà nói, ý kiến của Hana không hề tồi. Chỉ là nó muốn giữ mái nhà thân yêu bốn năm vừa rồi vẹn tròn như trong kí ức mà thôi.

“Vào bằng cửa chính không ổn”, Ronin nói khi mọi người đã gần đến địa điểm. “Quá nguy hiểm”.

“Có một cánh cổng phụ vẫn dùng cho võ sinh đấy”, Jack nói.

Thế là cả ba xuyên qua một dãy các lối đi dẫn đến khu vực cổng phụ.

Thậm chí nơi này cũng có treo biển *Đóng cửa nhân danh tướng quân*, cẩn thận quan sát một lượt, Ronin mới lại gần thử mở cửa.

“Khóa trong rồi!”, vị võ sĩ định lui lại dùng sức tông.

“Để tôi thử đã”, Hana chen vào giữa. “Làm vậy khác nào lạy ông con ở bụi này”.

Nói đoạn cô nàng móc con dao giắt sau đai lưng ra. Lưỡi dao sáng bóng đầy sắc bén.

“Cái này ở đâu ra vậy?”. Ronin thắc mắc.

“Của tên cướp sún răng đó”.

“Ăn cắp hả?”

“Làm gì có”, Hana phản đối, miệng mở rộng như thể đó là việc cuối cùng cô nàng làm trên đời. “Chính tay hắn ném đi đó chứ. Với lại, tôi còn tử tế để lại con dao cũ bù vào rồi”.

Cô chọc đầu con dao vào ổ khóa rồi vặn vẹo một hồi đến khi nghe thấy tiếng tách nhỏ. Hana quay đầu lại cười tươi với cánh cửa mở toang sau lưng.

Ronin khẽ thốt lên thán phục.

“Tốt lắm!”, Jack cảm thán, nó rất hoan hỉ khi Hana liên tục chứng minh được khả năng của mình trước mặt Ronin.

Cả đoàn tiến vào rồi cẩn thận khép cổng phụ lại như trước. Tiếng bước chân vang vọng trên con đường rải đá hoang phế. Jack cảm thấy như thể đang tiến vào một khu hầm mộ, mọi thứ đều quá khác biệt so với ngôi trường đã từng đào tạo nó.

“Không thể tin đây từng là Nhị Thiên Nhất Lưu danh tiếng lẫy lừng”, Ronin bình phẩm khi nhìn thấy Vũ Đức Điện. “Quá đáng tiếc!”

Họ bước vào đại sảnh, những cột trụ bằng gỗ cây bách vẫn hiên ngang chống mái nhà rách nát. Tầng tia nắng chiều chiếu vào bên trong làm hiện rõ bụi bặm, mùi mốc nồng nặc trong không khí, khu

vực đựng vũ khí bị cướp phá từ lâu. Hầu như chẳng còn lại gì ở đây sau cao trào trận chiến sinh tử lần trước, ngoại trừ một cây đoản kiếm *wakizashi* gãy, và thanh gươm gỗ cũ kĩ bị bỏ lại.

Bước chân ba người vang vọng giữa không gian trống vắng. Ronin nhặt thanh gươm gỗ lên vung thử rồi thở dài. “Được tập luyện ở nơi này *hẳn* là tuyệt vời lắm”.

Jack gạt đầu đồng tình. Thật ra đối với nó Nhị Thiên Nhất Lưu không hoàn toàn chỉ tồn tại điều tốt. Thầy Kyuzo, vị võ sư thể thuật thấp bé nhưng mạnh mẽ vẫn thường đem anh chàng ngoại quốc này ra làm bia biểu diễn các thế đánh mới cho học trò. Một lần ông ấy còn phạt bắt Jack phải thức trắng để lau từng miếng ván sàn võ đường nữa. Jack thầm nghĩ nó sẵn sàng trải qua tất cả những điều đau khổ đó, để đổi lại là mái trường này trở về như trước kia.

Mọi người rời Vũ Đức Điện đến Điệp Trùng Đường.

“Đẹp quá!”, Hana thốt lên, tay liên tục miết theo những tấm tranh lụa hình bướm và anh đào.

Một vài cái bàn vẫn được dựng sẵn như thể đang chờ học viên và võ sư đến dùng bữa. Jack thậm chí có thể hình dung ra cảnh tượng thầy Masamoto hiên ngang xuất hiện từ phía cánh cửa, nhưng sự thật chỉ là vết máu khô còn vương lại khắp nơi. Saburo từng được băng bó vết thương tại đây, vào cái đêm mở đầu cho sự kết thúc.

Jack tự hỏi không biết thằng bạn của mình, cũng như Kiku, người tình nguyện ở lại chăm sóc nó giờ đây ra sao. Nếu vẫn còn sống thì họ cũng đang ầm náu như nó, hay nhanh chóng trốn khỏi nanh vuốt bè lũ tướng quân rồi?

Trong lúc Jack thả hồn theo dòng suy nghĩ thì Ronin đã tìm được nhà bếp. Lát sau ông mang về một ít bát, ba đôi đũa, và một bộ dụng cụ nấu ăn.

“Đến giờ ăn rồi. Cậu sẽ cần nhiều sức cho trận chiến ngày mai đây”.

Vị võ sĩ dẫn đường ra ngoài rồi ra lệnh cho Hana đi nhặt củi từ đồng đống nát của Phượng Hoàng Đường. Xong ông tìm một chỗ thích hợp tại Nam Thiên Viên để nhóm lửa, cuối cùng dừng lại tại một hòn đá dưới gốc cây, có lẽ để ngăn khói bốc lên. Trong lúc nấu cơm,

Hana cắt rau củ còn Jack sơ chế con cá Ronin mua trước đó bằng số tiền ít ỏi trong hành lí.

Khi mọi thứ chuẩn bị xong Jack lại chẳng muốn ăn nữa. Nó không thể xua đuổi nỗi buồn về quang cảnh của ngôi trường, cũng như lo lắng cho trận chiến ngày mai. Việc có mặt tại Nhị Thiên Nhất Lưu khiến Jack nhận ra rất lâu rồi nó chưa luyện kiếm, chứ đừng nói đến tuyệt kĩ Nhị Thiên.

"Tôi muốn đi dạo một lát", Jack mỉm cười ái ngại khi Hana xới cơm cho nó.

"Còn tôi thì muốn uống cho say", Ronin nhắc bình rượu sake lên môi.

"Anh phải ăn chứ, Jack...", Hana lo lắng.

Ronin khẽ lắc đầu ý bảo cứ để nó tự do.

Jack lang thang khắp ngôi trường bỏ hoang. Trời nhập nhoạng tối tạo cho nó cảm giác như Nhị Thiên Nhất Lưu chỉ đang ngủ, chứ chưa chết hẳn. Leo lên các bậc thang, Jack thấy mình đứng trước Phật Điện, cánh cửa gỗ lớn trập bần lẽ xiêu vẹo. Nó bước vào bóng tối bên trong.

"Xin chào?", Jack lên tiếng.

Đáp lại chỉ là tiếng vọng văng vẳng. *Nó chẳng biết mình làm vậy vì cái gì nữa.*

Bức tượng Đức Phật không người thờ phụng nằm điều hiu giữa sảnh. Phía trên treo chiếc chuông to tựa như vương miện cao quý. Ánh nắng chiều tà khiến Đức Phật như tỏa sáng. Càng lúc Jack càng bước lại gần hơn trong vô thức, băng qua căn phòng quỳ xuống phía trước.

Nó chấp tay, cầu nguyện. Cho Saburo, cho Kiku, cho thầy Masamoto, cho vong linh của Yamato. Cho tình cảm với Akiko, và cuối cùng... cho Jess, đứa em gái vẫn đang chờ ở Anh Quốc.

Những lúc đứng trước lằn ranh của sự sống và cái chết như thế này, Jack luôn hướng suy nghĩ về bạn bè và gia đình để tự nhắc nhở bản thân rằng mình *nhất định* phải sống.

Giá mà có thầy Yamada ở đây. Vị thiền sư ấy luôn có câu trả lời cho mọi tình huống khó khăn nhất, dù rằng lời nói của ông không

phải bao giờ cũng dễ hiểu.

Bất thành linh một âm thanh vang lên khiến quạ trên mái nhà bay tán loạn.

Jack quay phắt lại. "Ai đó?"

Chỉ có tiếng cười vắng vắng từ xa đáp lại.

Nó xoay sang hướng khác, cặp mắt liên tục đảo quanh Phật Điện hoang tàn. Phát hiện thấy ánh sáng đỏ trên bức tượng Phật bằng đồng, Jack khô họng đi vì sợ hãi.

Không phải chứ?

Các giác quan của Jack hoạt động hết công suất, bóng đêm như thể chuyển động.

"Ta có một câu hỏi, chàng trai trẻ! Cái gì tốt hơn thần, ác hơn quỷ? Người nghèo có nó, người giàu muốn nó, ai ăn nó phải đổi bằng mạng. Nếu cậu trả lời được thì ta sẽ cho cậu manh mối".

"Làm sao tôi biết được", Jack thều thào bằng chất giọng lệt thềm giữa không gian tĩnh mịch. Câu đố của vị sơn tăng vẫn day dứt ám ảnh trong đầu nó.

Một lúc sau, Jack đứng dậy vòng ra sau pho tượng Phật, tay thủ thế sẵn sàng chiến đấu bất kì lúc nào.

"Nghe này! Thứ cậu tìm đã mất. Thứ cậu cho sẽ trở lại. Thứ chống lại cậu sẽ biến mất. Và điều cậu muốn là không thể".

Đập vào mắt Jack là một con quái vật khổng lồ màu đỏ, trông rất đáng sợ với hàng ria rậm, nhãn cầu duy nhất màu đen tỏa sáng. Nó hoảng loạn đến mức phải một lúc mới nhận ra đây chỉ là búp bê Daruma ngoại cỡ. Sốc nặng, Jack chạy như bay khỏi Phật Điện.

Nó phóng mình ra ngoài, tim đập liên hồi trong lồng ngực. Dù biết chỉ là ảo ảnh nhưng nỗi sợ là có thực. Jack thậm chí cảm tưởng như vị sơn tăng đang hiện diện ở đó khiến nó nổi hết cả da gà.

Chưa kịp hít thở lấy hơi thì tiếng thét của Hana đã vang lên...

28

CỘC GỖ MẶN

Jack chạy xộc đến vườn thì tiếng la của Hana đã trở thành tiếng cười - cũng là tiếng cười ban nãy nó nghe thấy ở Phạt Điện. Ronin ngồi xếp bằng trên mái hiên, cầm tựa lên cán thanh kiếm gỗ nhặt được tại Vũ Đức Điện. Hana nằm trên đất giữa một rừng cọc gỗ.

“Phải thả lỏng và thật uyển chuyển...”, Ronin hướng dẫn.

“Nói thì dễ nhưng làm mới khó đó!”, Hana xoa hông nói.

Ronin mắng ngay. “Đừng có ngắt lời ta! Muốn làm được thì im lặng mà lắng tai nghe”.

Hana ngoan ngoãn im miệng gật đầu.

“Thân thể quá cứng nhắc sẽ rất dễ bị mất thăng bằng”, ông giải thích. “Một chiến binh dẻo dai, thoải mái như đang say rượu sẽ dễ dàng tránh đòn, bật dậy, và tấn công từ bất kì góc độ nào. Hoàn thiện kĩ năng giữ thăng bằng cần kíp nhất chính là tìm trọng tâm”.

Đến đây thì Hana nhìn thấy Jack. “Tôi để dành đồ ăn cho anh rồi đây”, cô nàng chỉ vào chiếc đĩa đầy cơm và cá nói. Biểu cảm lo lắng trên khuôn mặt nó khiến nữ đạo chích tò mò hỏi ngay, “Có chuyện gì vậy?”

“Tôi cứ tưởng cô gặp phải rắc rối chứ”.

Hana phì cười. “Thì đúng là vậy mà! Bài học của Ronin khó quá”.

“Và đứa học trò thì rồi dốt!”, Ronin gắt gỏng hớp một ngụm rượu rồi quay sang phía Jack. “Mong rằng cậu sẽ khá hơn”.

“Chúng là gì vậy?”, Jack đảo mắt nhìn đám gậy gỗ phía trước. Phải đến hàng tá gậy được xếp thành vòng tròn cao thấp khác nhau.

“Cọc gỗ mận đó”, Hana hào hứng giải thích. “Ronin dựng chúng lên để giúp tôi tập giữ thăng bằng”.

Nói đoạn cô nàng nhảy lên cây cọc đầu tiên, rồi cây tiếp theo.

“Càng lên cao thì sẽ càng đung đưa”. Tay Hana liên tục quờ quạng giữa không khí. “Và cũng khó hơn...” Nữ đạo chích lại ngã, nhưng lần này ít ra cũng không đến nỗi đập mông xuống đất. “Không hề đơn giản đâu!”

Ronin lên tiếng, “Lo giữ trọng tâm đi!”

Ông bực mình phóng tới làm mẫu, lao đi giữa đám cọc một cách rất nhẹ nhàng. Đến giữa đường, vị võ sĩ ngửa người ra phía sau tạo thành vòng cung, trông như thể sắp mất thăng bằng và ngã đến nơi.

Ronin chỉ vào bụng, “Nhìn đây, khi di chuyển, trọng tâm của ta vẫn luôn ở vị trí cân bằng...” - rồi lại chỉ vào chân. “Phải thế mới khống chế được tình hình”.

Ông nhanh chóng nhảy lên cây cọc cao nhất, đứng ở đó bằng một chân, tay gọn gàng thủ thế.

“Uyển chuyển như một con mèo”.

Ronin nhẹ nhàng nhảy xuống ngay bên cạnh Jack. “Thử đi. Nhớ phải đặt trọng tâm vào chân ấy”.

Jack thử đứng trên cây cọc thấp nhất bằng một chân. Cọc không mấy đung đưa nên nó đứng khá dễ dàng. Càng lên cao, cọc gổ và cơ thể càng lạc nhịp, chân cứ theo bản năng tìm điểm tựa. Jack cảm tưởng như đang ở trên cột buồm của tàu Alexandria.

“Cậu chơi trò này rồi!”, Ronin nhận xét.

“Tôi *từng* là một thủy thủ...”

Bất thành linh, Ronin ném bình rượu về phía Jack mà không hề báo trước. Có điều lần này nó đã đề phòng nên bắt được rất dễ dàng, không hề mất thăng bằng.

“Biết rút kinh nghiệm là tốt”, Ronin nói trong lúc Jack nhảy xuống đem bình sake trả lại. Ông nhặt cặp song kiếm từ hiên lên đưa cho Jack. “Cậu sẽ cần làm quen trước trận chiến ngày mai đây”.

Jack cúi đầu đưa hai tay tôn kính đón lấy.

“Tôi rất cảm kích, nhưng tại sao ông không đồng ý với đề nghị cho mượn kiếm của Araki?”

“Hiển nhiên thôi”, Ronin khó chịu giật phắt thanh kiếm gỗ. “Kiểu gì hẳn chẳng đưa ra mấy thanh kiếm lỗi. Dù là người tôn trọng lễ nghĩa thì trong chiến đấu cũng sẽ dùng mọi thủ đoạn để giành phần thắng”.

Jack cầm vỏ kiếm vào đai lưng rồi rút ra thử sức nặng. Đây là một cặp song kiếm khá tốt, được chăm sóc kỹ lưỡng, và rất thực dụng. Dù không phải loại cực phẩm do danh nhân rèn nên như của gia truyền nhà Akiko, nhưng vẫn là một món vũ khí phòng thân cực kỳ hữu hiệu.

“Sở trường của cậu là tuyệt kỹ Nhị Thiên”, Ronin thủ thế nói. “Còn tôi chỉ cầm thanh kiếm gỗ. Chắc không phải là đối thủ rồi”.

Nói đoạn vị võ sĩ đâm thẳng vào cổ Jack. Dựa vào bản năng, nó chặn đứng đòn tấn công rồi dùng đoản kiếm *wakizashi* phản lại. Ronin dễ dàng né rồi chớp nhoáng tung chiêu chém móc. Jack phải vất vả lắm mới kịp lùi lại. Việc ít luyện tập đã khiến cơ thể nó trở nên chậm chạp, đầu óc thiếu minh mẫn. Trong khi Ronin vốn là tay kiếm rất cừ, lại dày dặn kinh nghiệm hơn hẳn.

“Có vậy thôi hả?”, Ronin thách thức, màn tử thí đã thực sự bắt đầu.

Võ đài là khu vườn, những tảng đá to lớn xung quanh tạo thành vành đai tự nhiên. Bóng đêm kéo xuống, hai võ sĩ lấp lánh ánh sáng của ngọn lửa. Hana ngồi trên hiên và trầm trồ xem.

“Cố lên Jack ơi! Anh đủ sức thắng ông ta mà”, nữ đạo chích cổ vũ.

Tuy nhiên cái nhìn sắc bén của Ronin lập tức khiến cô nàng đổi phe.

“Hạ cậu ta đi, Ronin!”

Lúc này Jack đã hoàn tất khâu khởi động, tuyệt kỹ Nhị Thiên cuộn cuộn tuôn chảy. Đòn gạt - đâm, thu diệp thức, tông sơn quá hải, tàn tâm, lưu thủy. Ronin dần bị ép phải lùi về phía đám cọc gỗ. Jack tung một đòn chém ngang ngực, ông nhảy lên chiếc cọc đầu tiên, và đoạt được lợi thế tâm cao.

“Ngon thì đuổi tôi xem!”

Jack phóng theo Ronin, trận chiến chuyển từ mặt đất sang không trung. Liên tục nhảy qua lại giữa đám cọc, ai cũng muốn nắm quyền chủ động. Tuy nhiên, kĩ năng giữ thăng bằng của Ronin tốt hơn hẳn, thành thử tuyệt kĩ Nhị Thiên không thể giúp Jack chiếm thế thượng phong được nữa.

Không gian chiến đấu mỗi lúc một cao hơn. Jack chuyển từ thế tấn công sang toàn lực giữ trọng tâm. Thế rồi nó thoáng thấy sơ hở trong thủ thế của Ronin nên vội vàng tung đòn đâm vào bụng vị võ sĩ khiến ông phải nhảy sang một cây cọc khác, tiếp xúc trật nghiêng người sang một bên.

Jack thuận tay định khép lại trận đấu. Nhưng khi tiếp cận tung đòn kết liễu nó mới nhận ra mình đã bị lừa. Ronin dễ dàng lấy lại thăng bằng quét chân Jack với thanh kiếm gỗ. Mất điểm tựa, nó ngã nhào xuống đất. Hana cuồng nhiệt vỗ tay ngợi khen vị võ sĩ nghiệm rượu.

Ronin đứng trên cọc cao chìa mũi kiếm vào Jack.

“Luôn giữ trọng tâm”, ông nhắc nhở. “Và ngày mai đừng hấp tấp như vậy!”

UY HIẾP

Nước đổ cuồn cuộn từ trên thác xuống những hẻm núi cây cối xum xuê phía dưới. Sương mù dày đặc che khuất tầm nhìn hướng về nội thành Kyoto. Khung cảnh diệu kì lại càng thêm huyền ảo với lớp lá mùa thu vàng úa lấp lánh dưới ánh bình minh.

Từ chỗ Jack đứng ở rìa sông, nó có thể nhìn thấy phần mái cong của Thanh Thủy Tự, cũng như toàn bộ khối kiến trúc phụ của ngôi chùa này. Hoàn toàn không hay biết gì về trận chiến sắp diễn ra, những nhà sư trong bộ áo cà sa chậm rãi hành hương buổi sớm, vài quan khách đứng trên bực chiêm ngưỡng thác Âm Vũ Thanh danh tiếng lẫy lừng.

Jack từng đến đây để lấy thanh Phỉ Thúy Ngọc Kiếm. Nó thậm chí còn nhìn thấy ngôi đền ngày xưa nằm trong hang nhỏ ở mãi tít trên rìa thác, hai bên nổi với dòng nước bởi những phiến đá nho nhỏ. Trong lần cạnh tranh với Yamato ấy, Jack là người thắng cuộc. Nhưng màn tranh cãi gay gắt nổ ra ngay sau đó đã khiến hai đứa rơi xuống nước. Chỉ có may mắn mới giúp chúng khỏi chết chìm hay gãy cổ.

“Giờ thì tôi *thật sự* tin cặp kiếm đó là của thầy ông rồi”, Araki vỗ bộ *daisho* cán đỏ trên hông nói trong lúc bước đến điểm hẹn. “Phải thế mới dám đánh cược bằng cả tính mạng chứ”.

“Phải chúng không?”, Ronin thì thầm, Hana đứng ngay cạnh Jack, tay cầm bóng.

Vỏ đen khảm ngọc, chuôi quấn vải đỏ. Jack gật đầu. Nó thật sự tìm thấy cặp kiếm của mình rồi!

Nhưng phải chiến đấu mới mong giành lại được.

Một nhóm võ sinh Liễu Sinh Lưu đến cùng Araki. Rõ ràng anh chàng này rất được lòng mọi người, họ hiển nhiên không thể bỏ lỡ

cơ hội chứng kiến thần tượng ra tay rồi. Araki vừa cởi tấm áo ngoài, lập tức hai võ sinh bước đến đón ngay lấy.

Anh ta làm vài động tác khởi động, thắt lại dải thắt lưng, chỉnh kiếm bên hông.

"Tôi có thể vinh hạnh được nhìn mặt đối thủ trước khi bắt đầu không nhỉ", Araki nhướn mày hỏi Ronin.

Vị võ sĩ nghiệp rựu chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy tiếng thét của Raiden và Toru khi bọn chúng tìm cách mở đường cho Kazuki và băng Bọ Cạp. Cả đám vây chặt Jack, Ronin và Hana ở giữa.

"Ta *cũng* muốn nhìn mặt hăn", Kazuki nói.

Jack thầm nghĩ tình thế thật sự không thể nào tệ hơn nữa. Nhưng dù sao nó cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Dù bị bắt hay giết thì cũng phải ngẩng cao đầu nắm chặt kiếm trong tay.

"Kazuki", Jack cười mũ rơm đưa cho Ronin rồi gật đầu với kẻ thù cũ. "Tay mày sao rồi?"

"Thì ra là tên võ sĩ ngoại quốc!", Araki hào hứng thốt lên.

"Đúng *là* mày!", Kazuki nói bằng giọng vừa căm hận vừa khoái trá. "Lúc nghe có trận tỉ thí giành cặp kiếm do Shizu rèn tao còn tưởng là cặp kiếm của Masamoto chứ, thứ trên tay Araki đâu phải!"

"Chúng là của cha Akiko", Jack đáp. "Đích thân cô ấy đã trao lại cho tao".

"Akiko! Nó *còn sống!*", Kazuki phản ứng. "Tao cứ tưởng... đã trả được thù rồi".

"Cô ấy mạnh mẽ hơn mày nghĩ nhiều", Jack khó chịu.

Kazuki giơ cánh tay phải bọc trong găng tay đen lên.

"*Tác phẩm* của nó đây", hăn gắt. "Giết mày xong tao nhất định sẽ hành hạ ả cho thật xứng đáng. Chỉ e khuôn mặt xinh đẹp kia sẽ chẳng còn ra được hình người nữa thôi".

Jack thấy máu mình sục sôi, vừa tức bản thân vì để lộ thông tin về Akiko, vừa căm hận lời đe dọa của Kazuki. Nó thề sẽ *không bao giờ* để ai làm tổn hại cô bé.

"À có theo mày đến Kyoto không?", Kazuki chất vấn.

Jack không trả lời. Dù mắc sai lầm nhưng ít ra Akiko vẫn sẽ an toàn chừng nào Kazuki chưa phát hiện tung tích cô bé.

“Nói mau!”, Hãn dùng tay trái rút kiếm thét.

“Kazuki à”, Araki chen vào giữa. “Đành rằng cậu có nợ phải đòi, nhưng hôm nay vị võ sĩ này đã hẹn tỉ thí với tôi rồi”.

“Võ sĩ? Nó đâu phải võ sĩ!”, Kazuki nói giọng miệt thị.

“Ồ, phải chứ”, Araki đính chính. “Cậu ta là võ sĩ ngoại quốc danh tiếng lẫy lừng với tuyệt kĩ Nhị Thiên mà”.

“Có tổng cộng ba người biết sử dụng tuyệt kĩ Nhị Thiên”, Kazuki phản đối. “Chả có gì đáng tự hào cả, cứ nhìn gương Masamoto đi”.

“Xin cậu tôn trọng ước định của chúng tôi, Kazuki”, Araki kiên quyết bỏ ngoài tai những lời cay cú của hãn. “Tỉ thí liên quan đến danh dự của võ sĩ. Nếu cậu ta còn sống thì tùy ý. Bằng không, lấy... thủ cấp về cũng được mà”.

Kazuki trừng mắt nhìn Araki rồi lui lại thu kiếm về vỏ.

“Đừng có lẫn ra chết sớm quá đấy nhé, thằng ngoại quốc”, Kazuki nói. “Nhưng để đề phòng thì mày cũng nên biết là tao *nhất định* sẽ tìm thấy con bé đó”.

TRẬN CHIẾN TRÊN THÁC NƯỚC

“Quả là một ngày tuyệt vời để đấu kiếm!”, Araki bình phẩm khung cảnh bình minh trên thác nước. “Trận chiến này nhất định sẽ lưu danh sử sách cho xem”.

Jack quay lại thì thầm với Ronin, “Thua cũng chết, mà sống cũng chết. Chọn cái nào bây giờ?”

“Chiến trận luôn phân định bởi từng trận đánh nhỏ”, Ronin giữ tay trên cán kiếm gỗ nói. “Cứ lo việc trước mắt đã”.

Đám đông hưng phấn tạo thành vòng bán nguyệt bao quanh sàn đấu, điểm bắt đầu là một võ sinh trường Nhất Sinh Lưu, điểm kết thúc là thác Âm Vũ Thanh phía sau.

“Rất hân hạnh!”, Araki tươi cười thi lễ.

Bỏ lại mối lo đến từ Kazuki, Jack cúi đầu đáp trả. Người hùng trường Liễu Sinh Lưu chậm rãi rút thanh *katana* ra. Lưỡi kiếm Shizu lấp lánh hào quang dưới ánh mặt trời.

Bị đặt vào trận chiến với chính vũ khí của mình, Jack cảm thấy tinh thần thoáng chùng xuống. Đến tận bây giờ nó mới nhận ra cặp kiếm này lợi hại như thế nào. Chiến thắng dường như đã thấm vào chất thép, chỉ cần một nhát thôi cũng đủ kết liễu đối phương.

Jack hít sâu lấy lại bình tĩnh rồi rút cặp kiếm của Ronin ra. Bằng động tác uyển chuyển, nó giơ trường kiếm *katana* lên cao, giữ đoàn kiếm *wakizashi* trước mặt thủ thế. *Chỉ cần* đánh trúng trước là được. Đâm hờ hay cắt nhẹ qua thôi cũng đủ.

Araki chẳng vội tấn công mà đi thành vòng tròn. Jack cũng nhịp nhàng bước theo, giữ nguyên khoảng cách cự li lí tưởng. Jack biết Araki đang đánh giá năng lực của mình, anh ta xoay ngang giấu kiếm sau người khiến nó rất khó đoán định hướng tấn công.

Bất thành linh, Araki giậm chân về phía trước.

Jack lùi lại, tay nắm chặt kiếm sẵn sàng chống đỡ.

Nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

“Căng thẳng à?”, Araki cười rồi một lần nữa bước thành vòng tròn như điều hầu sẵn mồi.

Jack không đáp. Araki cố ý muốn trêu đùa nên nó chẳng dại gì cuốn theo. Tốt nhất là cứ bình tĩnh đợi đối phương ra tay trước.

Thế rồi Araki cũng tung chiêu, lưỡi kiếm của anh ta phản chiếu ánh mặt trời khiến Jack bị lóa mắt. Cũng may nhờ nghe được tiếng gió mà nó kịp vận dụng khả năng chiến đấu không dùng mắt học được từ thầy Kano, đỡ đòn bằng đoản kiếm rồi lùi khỏi vòng nguy hiểm.

Đám đông ồ lên thất vọng.

Araki chăm chăm nhìn Jack, có vẻ như hơi bất ngờ khi không thể tốc chiến tốc thắng.

“Không mấy ai thoát được Vô Ảnh Thức của tôi đâu”, anh ta lạnh lùng bình phẩm. “Kiaiii!”

Araki thét lên vung kiếm phạt ngang ngực Jack. Jack chỉ vừa kịp tránh sang bên, tung một đòn đâm phản công vào bụng Araki, nhưng anh ta cũng nhanh chóng hóa giải được.

“Lôi Trảm Thức thì càng ít hơn nữa”, Araki rít lên, cố gắng kiềm chế bức xúc khi lại thất bại một lần nữa. “Thế cậu thì làm được những gì nào?”

Nói đoạn anh ta hạ thấp người thủ thế đợi Jack đến. Nó biết đây là một cái bẫy, nhưng cơ hội thì vẫn nên nắm lấy. Bằng tốc độ của một tia chớp, Jack vung đoản kiếm về phía đầu Araki. Anh ta đỡ được nhưng để lộ ra mạn bên trái. Jack nhanh chóng dùng trường kiếm đâm thẳng tới ngực đối thủ. Mắt Araki thoáng lộ tia hoang mang, nhưng cuối cùng anh ta vẫn kịp gạt được đòn này.

Yên tĩnh vài giây.

Jack đè mạnh theo lưỡi kiếm Araki, định dùng sức gạt sang bên để tấn công vào tim... như thầy Masamoto từng dạy... nhưng thanh katana cứ nâng lên hạ xuống nhấp nhô như một con sóng làm tiêu biến hết lực. Jack buộc phải phóng mình ra trước khi tự lao vào lưỡi kiếm đối thủ.

Araki mỉm cười. “Đối phó với đòn Gạt - đâm thì dùng nhu là thích hợp nhất”.

Đám đông võ sinh Liễu Sinh Lưu hoan hỉ tán dương. Araki chiến đấu theo kiểu biểu diễn, làm như thể mình đang ở cửa trên, muốn nuốt chửng đối phương lúc nào cũng được. Thế nhưng Jack biết thật ra anh ta ít nhiều đã bị tuyệt kỹ Nhị Thiên cũng như khả năng chiến đấu của nó làm lung lay tinh thần.

Trận chiến tiếp diễn. Hana la hò cổ vũ, còn Ronin im lặng đứng xem. Đám đông rõ ràng chỉ đứng về một phía, liên tục huýt gió mỗi khi Jack tấn công hay phòng ngự hợp lí. Riêng Kazuki chỉ cau có khoanh tay quan sát. Araki vừa chiến đấu vừa nêu tên các đòn thế. Tác phong này của anh ta rất dễ gây ức chế. Jack biết mục đích của anh ta chính là muốn làm nó phân tâm.

Màn so tài dần đến chỗ cao trào. Jack thấy tim nó đập thành thịch trong lồng ngực hòa cùng tiếng thác đổ. Nó đã thấm mệt và rất có thể sẽ mắc phải sai lầm. Lối đánh của Araki quá chuẩn xác, kĩ năng lại gần như hoàn hảo rất khó cho đối thủ tìm ra được sơ hở. Sau một đòn đâm, Jack bị đẩy về phía dòng sông.

Trong Ngũ Đại thì thủy luôn là người bạn tốt nhất của nhẵn giả...

Jack chợt nhớ lại bài học của vị tổ sư ninja Soke về cách vận dụng môi trường làm lợi thế. Nó cúi đầu tránh đòn của Araki.

Dù kẻ mạnh nhất cũng không thể kháng cự... Đó vừa là tấn công, vừa là phòng ngự...

Jack liên tục lùi theo rìa sông để Araki tiếp tục lấn tới.

Dù kiếm thuật của Araki rất bài bản, nhưng điểm yếu là chuyển động dễ bị đoán phương hướng được trước.

Jack quyết định vận dụng nguyên tố Thủy.

Dẫn địch vào sông... Bắt họ chiến đấu trong nước...

Chiến thuật này thoát nhìn thì rất mạo hiểm. Jack cũng có thể ảnh hưởng bởi dòng nước như Araki. Lợi thế của nó là đã từng trải qua khóa huấn luyện ninja nên biết cách ứng phó. Trong khi đó Araki thiếu sự uyển chuyển cũng như kinh nghiệm nên bất lợi hơn hẳn.

Trận chiến đã kéo vào sông, đám đông nhanh chóng đến gần bờ quan sát.

Jack đã quá coi thường Araki. Dù ở trong môi trường nước thì anh ta vẫn rất lợi hại. Tiếng kiếm va vào nhau vang lên không ngớt, càng lúc hai người càng đến gần dòng thác. Dòng chảy như trở nên mạnh mẽ hơn khiến việc giữ thăng bằng cực kì khó khăn. Nét lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt Hana và Ronin.

“Cọc gỗ mận!”, Hana chỉ vào sau lưng Jack la lớn.

Quay lại nhìn thấy những hòn đá nổi trên mặt nước, Jack nhanh chóng nhảy lên hòn đầu tiên. Araki không muốn Jack chiếm được lợi thế chiều cao nên cũng nhảy theo. Anh ta suýt trượt chân vì bề mặt trơn trượt nhưng cuối cùng vẫn giữ được thăng bằng.

Jack đi trước, Araki theo sau. Họ chiến đấu trên bề mặt nhấp nhô giữa dòng sông cuộn cuộn chảy. Araki đỡ một đòn đâm của Jack rồi phản lại bằng đòn chém chéo lợi hại. Cách duy nhất để có thể tránh được là phải cong người ra phía sau. Khoảnh khắc đó, trông Jack như thể chỉ một cơn gió cũng đủ khiến nó rơi ngay xuống.

Giữ trọng tâm.

Araki phóng tới chuẩn bị tung đòn kết liễu. Đám đông bắt đầu đồng thanh hô, “Giết hắn! Giết hắn! Giết hắn!”

“Đến lúc kết thúc rồi”, Araki giơ cao kiếm tuyên bố. “Nói lời vĩnh biệt đi”.

“Chúng ta chỉ đánh đến khi lấy được máu đối phương thôi mà!”, Jack chao đảo trên hòn đá.

“Đó là *trước khi* tôi biết cậu là tay võ sĩ ngoại quốc”, Araki cười nham hiểm. “Ai lại bỏ qua cơ hội lưu danh muôn đời như vậy chứ!”

CHÂN TƠ KẼ TÓC

Lưỡi kiếm phóng tới cổ Jack như máy chém. Trong khoảnh khắc đó, nó bất ngờ bật dậy phóng sang hòn đá tiếp theo. Đòn tấn công của Araki thành ra công cốc, ngược lại còn khiến anh ta bị mất đà. Jack chọc kiếm vào đai lưng trước khi đối phương ngã hẳn xuống nước.

Araki đã bị đẩy đến giới hạn, mắt anh ta mở to rưng rưng sợ hãi.

“*Cái này gọi là túy quyền*”, Jack tuyên bố. “Tấn công khi tưởng chừng yếu thế nhất”.

Một dòng máu đỏ lan ra trên áo Araki chỗ kiếm Jack xuyên qua.

“Anh trúng đòn trước rồi nhé”, Jack khẳng định.

“Không!”, Araki vẫn cố chấp bất kể tình trạng của mình. Một tiếng vải bị xé rách vang lên khi anh ta cố vẫy vùng. Kiếm thủ trẻ tuổi trường Liễu Sinh Lưu đã hoàn toàn bị chế phục bởi Jack.

“Đừng ngoan cố nữa”, Jack bình tĩnh nói. “Hay anh muốn tôi rút kiếm ra kiểm tra?”

“Không! Có! Ý của tôi là... Được rồi, được rồi! Tôi trúng đòn trước! Cậu thắng rồi!”, Araki la lên khi tấm đai lưng rách thêm một đoạn.

Jack túm cổ áo anh ta kéo thẳng dậy. Điên cuồng trong cơn tức giận, Araki muốn đánh tiếp. Nhưng là một người tôn thờ tinh thần võ sĩ đạo, anh ta cuối cùng cũng tra kiếm vào vỏ đứng sang hòn đá bên cạnh cúi đầu tạ tội.

“Trả kiếm cho tôi”, Jack nhắc nhở.

Araki im lặng kéo cặp daisho Shizu ra khỏi tấm đai lưng rách rưới đưa cho nó. Ngay khi cầm được món vũ khí của mình, Jack chợt cảm thấy như một luồng năng lượng đang dâng trào trong cơ thể. Lấy lại hòn ngọc và cặp kiếm của Akiko, nó gần như đã thấy trọn vẹn các báu vật. Trong đám hành lí bị lấy cắp còn hộp gỗ *inro* của

lãnh chúa Takatomi và cuốn hải đồ của cha. Thứ đầu tiên vốn không đến nỗi quá quan trọng, vấn đề nằm ở cuốn sách đặc biệt ấy.

Hana nhanh chóng phóng tới khi Araki nhảy lên bờ. Ronin cũng theo sát phía sau. Jack trả lại cặp kiếm cho ông rồi đeo bộ daisho của mình lên, siết chặt vỏ kiếm trong đai lưng.

“Quá tuyệt vời!”, Hana phấn khích, hưng phấn từ chiến thắng của Jack khiến cô nàng gần như bị choáng ngợp.

“Chưa xong đâu”, Jack liếc qua lưng cô nàng cảnh báo.

Nhóm võ sinh Liễu Sinh Lưu đã biến thành đám đông điên cuồng tức tối sau khi chứng kiến thần tượng của mình bị đánh bại.

Kazuki và băng Bọ Cạp đi trước dẫn đầu. Cả bọn đứng chờ ở bờ sông, tay lăm lăm vũ khí.

“Bắt thẳng ngoại quốc, giết hai tên phản bội!”, Kazuki ra hiệu lệnh.

Raiden bước lên hòn đá đầu tiên, Goro, Hiroto, và người anh em Toru của hắn cũng nối tiếp theo sau. Nhìn con quái vật đang tiến đến và bè lũ đông đảo phía sau, Ronin do dự, “Xem chừng khó thắng keo này à nha”.

“Hay là mình hàng đi?”, Hana buột miệng thốt lên trong lúc Ronin rút kiếm khỏi vỏ.

Ronin không đáp. Ông đưa thanh kiếm gỗ cho Hana rồi gật đầu khi thấy Jack tuốt gươm thủ thế.

“Nhưng tôi có biết dùng món này đâu!”, nữ đạo chích phản đối.

“Vậy thì học nhanh lên”, võ sĩ nghiện rượu đáp.

Băng Bọ Cạp tiến dần đến. Jack nhìn quanh tìm đường thoát, nhưng những hòn đá này chỉ dẫn đến ngôi đền, mà nó biết rõ hơn ai hết nơi đó vốn là một ngõ cụt. Trở lại bờ sông cũng là một lựa chọn vô cùng tồi. Hạ gục vài ba người còn có thể, chứ cả đám đông như thế này thì thật quá sức.

Kazuki cười mỉa mai. “Mày cùng đường rồi, thẳng ngoại quốc!”

Nhận ra kháng cự chỉ là vô ích, Jack thu kiếm vào vỏ. Nếu nó chết ở đây thì ai sẽ cảnh báo cho Akiko biết về mối hiểm họa đang kề cận từng ngày.

“Anh đang làm gì vậy?”, Hana hỏi ngay.

“Sẵn sàng nhảy!”, Jack thì thầm đáp.

Hana nhìn qua thác nước chảy cuồn cuộn xuống con sông tưởng chừng như không đáy bên dưới. “Anh điên rồi chắc?”

“Tôi đã từng sống sót một lần như vậy rồi”.

“Từ *đây* ấy hả?”, Ronin hoài nghi hỏi.

“Không hẳn”, Jack thừa nhận. “Nửa đường thôi”.

“Nhưng tôi không biết bơi!”, Hana sợ hãi tột cùng trước viễn cảnh phải chọn giữa việc chiến đấu với đám người phía trước hay lao mình xuống sông.

“Cô cũng đâu có biết đánh kiếm”, Jack vặn lại khi Raiden đã tiến sát phạm vi tấn công.

“NHẢY THÔI!”

Jack nắm luôn cổ tay Hana kéo xuống. Ronin lắc đầu kiểu như không thể tưởng tượng nổi rồi cũng phóng mình theo nó, vừa kịp lúc kiếm của Raiden lướt qua lưng.

Ba người lướt theo dòng thác, Hana liên tục la hét, còn Jack thì cầu mong cho đừng tảng đá nào chờ sẵn trên đường. Gió thổi phần phật, thác đổ ầm ầm. Mọi người rơi xuống rất nhanh. Jack và Hana bị chia cách, bản thân nó còn tưởng đã chết, đến khi trời được lên khỏi mặt nước thì thở phào nhẹ nhõm.

Một tiếng thét cảnh báo Jack về Hana. Nữ đạo chích đã chìm hẳn xuống. Nó vội vàng bơi đến phía cô nàng. Hana trôi lên một lần nữa, có vẻ đã yếu đi nhiều. Jack cố gắng vật lộn khi dòng sông lần thứ hai nuốt chửng Hana. Nó quyết định lặn tìm nữ đạo chích mới quen được vài ngày, với tay nắm được vào tấm kimono ướt sũng kéo mạnh lên. Hana sặc sụa phun ra đầy nước.

Đoạn sông này hiền hòa hơn, nhưng dòng chảy vẫn rất mạnh. Jack giữ Hana thả lỏng cho cơ thể trôi đi. Lát sau Ronin cũng xuất hiện. Thế rồi một tiếng hét vang lên.

Từ trên đỉnh thác, Kazuki điên cuồng cảm tức.

“Tao thề sẽ tìm ra mày, đồ hèn mạt!”

SUY SỤP

Jack, Hana và Ronin hồi hải di chuyển dọc theo đường rừng hướng về phía nam cách xa Kyoto. Họ đã trôi theo dòng sông khá lâu, cho đến khi dòng chảy dừng lại mới lên bờ đi bộ. Ronin dẫn đường theo một lối tắt tránh các khu vực đông người. Dù màn thoát hiểm ngoạn mục đã tạo ra ưu thế không nhỏ về thời gian, nhưng để bị phát hiện vẫn là quá liều lĩnh.

Jack đi sau bọc hậu, vận dụng kĩ năng ninja để đảm bảo xóa hết mọi dấu vết. Hana thì vẫn liên tục liên tưởng như thường thấy.

“Không thể tin được là chúng ta vẫn còn sống! Anh có thấy mặt Raiden lúc tụi mình nhảy xuống không? Trông hắn còn sốc hơn cả tôi ấy chứ! Trận chiến với Araki thì quá tuyệt vời. Lúc đầu tôi tưởng anh thua rồi. Ngờ đâu chỉ là mồi nhử thôi! Phe ta quả là lợi hại, mới mấy ngày đã lấy lại được kiếm và viên ngọc! Tuy tên bợm cờ bạc đã thua hết tiền của anh, nhưng nếu cần tôi trộm về lúc nào chẳng được. Cây bông thì mất rồi, nhưng kiếm gỗ còn nguyên! Ronin, tôi trả cho ông nhé?”

“Cứ giữ đi”, võ sĩ nghiện rượu đáp cụt lủn trong lúc cổ tình tăng tốc, nửa để khỏi nghe cô nàng lải nhải thêm, nửa để tạo thêm khoảng cách với nhóm Kazuki và băng Bọ Cạp.

“Thật à?”, Hana hỏi rồi tự hào giắt kiếm vào đai lưng. “Thanh katana đầu tiên của tôi! Ông sẽ dạy tôi nhé, Ronin? Tôi cũng muốn trở thành một võ sĩ như ông và Jack vậy!”

“Võ sĩ là tước hiệu *kế thừa*”.

“Nhưng Jack thậm chí còn không phải người Nhật nữa!”

“Cậu ta được võ sĩ nhận nuôi. Và cũng không đi ăn cắp vặt!”

“Ồ!”, Hana thoáng buồn bực với câu trả lời của Ronin. Cô nàng im lặng giây lát rồi lại tiếp tục. “Thế thì ông nhận nuôi tôi là được!”

Ronin đứng sững lại, mặt cứng đờ. Ông quay người định đáp, nhưng suy nghĩ thế nào lại tiếp tục bước đi.

Hana xoay sang nhìn Jack. “Vậy là chịu hay không chịu?”

Jack nhún vai nước đôi. Dù vậy, trong thâm tâm nó tin rằng Ronin không phải người có thể nhận nuôi kẻ khác. “Chúng ta cũng đi thôi”, Jack nhắc nhở.

Cả ba lại lên đường, thậm chí còn không dừng lại ăn trưa. Thịnh thoảng họ phải đi vòng tránh du khách hay làng mạc. Cứ như vậy đến xế chiều thì tới một thung lũng nhỏ bên dòng suối tách biệt.

“Hôm nay cắm trại ở đây”, Ronin tuyên bố rồi bắt đầu dọn dẹp nhóm lửa.

Hana nhanh nhẹn thu lượm củi, còn Jack thì chặt cây tạo thành giá treo hong khô quần áo. Ronin mở túi lấy lương thực ra quất tháo ẩm ỉ.

“Sao vậy?”, Jack thắc mắc.

Ronin không đáp mà chỉ giận dữ ném hành lí ra đất. Một kiện rơm đựng gạo, một cái lò nhỏ, một củ hành, nửa cây bắp cải, vài củ cải trắng, kèm theo những mảnh sành vỡ. Thì ra chấn động khi tiếp nước đã khiến bình rượu cuối cùng của Ronin tan tành.

Hana trở lại với đám củi trên tay vừa lúc nhìn thấy biểu cảm khó coi của Ronin. Vị võ sĩ giật phắt nửa cây bắp cải ngồi xuống bắt đầu chặt.

“Để tôi làm cho”, Hana đề nghị, cô nàng sợ rằng thay vì vào nồi thì phần lớn món ăn sẽ bị Ronin làm văng cả ra đất. “Ông ra nhóm lửa đi”.

Ronin khó chịu lau bầu dúi bắp cải vào tay Hana rồi lấy đám củi chất thành đống. Jack thầm nghĩ tốt hơn hết cứ để ông một mình nên quyết định giúp Hana chuẩn bị thức ăn. Hai đứa nhìn nhau nghe vị võ sĩ gọt gong thêm vài lần trong lúc nhóm lửa. May là khi thành công Ronin đã nguôi ngoai ít nhiều. Bữa ăn tuy đạm bạc nhưng phần nào cũng vực dậy tinh thần vị võ sĩ.

“Tin tức về thất bại của Araki sẽ lan ra rất nhanh chóng”, Ronin nói với Jack, “Và với tình hình bị băng Bọ Cạp săn đuổi như hiện nay, cậu cần phải đến Nagasaki sớm chừng nào hay chừng đó”.

“Nhưng tôi phải qua Nara đã”.

Ronin lắc đầu. “Không đáng đâu”.

“Nagasaki sẽ là hướng Kazuki đề phòng nhất”.

“Đúng. Nhưng càng chần chừ hẳn sẽ càng có thêm thời gian dàn quân mai phục. Cậu nghĩ mình đủ sức đơn độc chiến đấu với bao nhiêu tên?”

“Cũng đành thôi. Tôi *nhất định* phải đi Nara. Nhật kí của cha vẫn ở đó. Hơn nữa tôi cũng muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Phần kí ức bị đánh mất, tên Botan đó nhất định sẽ có câu trả lời”.

“Cậu đã lấy lại được viên ngọc, quần áo, vũ khí rồi. Bộ quyển nhật kí đó quan trọng *đến* vậy ư?”

Jack gật đầu, thầm nghĩ đã đến lúc đặt trọn niềm tin vào Ronin và Hana. Những ngày qua đã cho nó thấy hết được thành ý của họ. “Đó không phải là quyển nhật kí thông thường”, Jack bắt đầu giải thích về tầm quan trọng của bản *hải đồ* cho hai người bạn đồng hành.

Lúc nó nói xong thì Ronin thốt lên, “Vậy ra quyển sách này có giá trị... *khủng khiếp* đến thế”.

“Vâng”, Jack đáp. “Nhưng chỉ có tôi mới có thể giải mã những kí hiệu trong đó. Và tôi đã thề với cha sẽ giữ cho vật này được an toàn tuyệt đối. Tôi có *nghĩa vụ* phải tìm nó cho bằng được”.

Ronin thở dài quăng củi vào ngọn lửa. “Tôi hiểu. Cậu mong muốn hoàn thành tâm nguyện của cha mình, và tôi hoàn toàn tôn trọng điều đó”.

Nói đoạn vị võ sĩ lấy que chọc đám than.

“Cậu không được làm ông ấy thất vọng... như tôi”. Ronin nói như thể đã quên mất sự hiện diện của Jack và Hana. Ông liên tục lẩm bẩm một mình. “Tại *tôi* đã để cho người ấy vào. Tại *tôi* đã không đi tìm vũ khí. Tại *tôi* ngu dốt bị lừa. Tại *tôi* mà cha...”

Đến đây Ronin chợt câm bặt. Ông cứ như vậy nhìn vào đồng lửa, ánh sáng phản chiếu lập lờ trong mắt vị võ sĩ khiến chúng càng đỏ hơn bao giờ hết. Cuối cùng Ronin thở dài, hai hàng nước mắt trào ra.

“Ông có sao không?”, Hana nhẹ nhàng hỏi.

“Bình thường”, Ronin dùng tay lau mặt nói. “Chỉ là khói bay vào mắt thôi”.

Mọi người im lặng ngồi quanh đóm lửa.

"Vậy thì đi Nara thôi!", Hana cố gắng vực dậy tinh thần. Cô nàng chạy đi nhặt thanh kiếm gỗ. "Thằng cha Botan đó nên cẩn thận thì hơn - nữ võ sĩ Hana đã để mắt đến hắn rồi đó!"

Ronin cúi xuống vừa kịp tránh một cú vung vẩy của Hana.

"Bỏ kiếm xuống!", ông gào lên, rõ ràng rất hối hận khi quyết định để Hana giữ kiếm hồi sáng. "Đã nói rồi, không được *là* không được!"

Nhìn thấy Ronin giận đến run cả tay, Hana bèn ngoan ngoãn làm theo. "Nhưng *ít ra* ông cũng dạy tôi cách sử dụng được mà", cô nàng vót vát.

Ronin nhìn nữ đạo chích chăm chăm.

"Đến Nara nhanh nhất đi đường nào?", Jack cắt ngang dòng hướng chú ý của vị võ sĩ nghiện rượu sang chủ đề khác.

"Thung lũng Kizu", Ronin đáp.

"Còn lối nào *khác* không?", Jack bức xúc khi nghĩ đến viễn cảnh phải vòng lại lần nữa.

Ronin lắc đầu. "Đường núi quá xa xôi cách trở. Không kén chọn được đâu".

"Tôi từng đi Nara rồi", Hana tiết lộ. "Chừng một ngày đường thôi".

"Thế cô biết Đông Đại Tự chứ?", Jack đưa tấm bùa xanh ra hỏi.

Nữ đạo chích nhoẻn miệng cười. "Gì chứ ngôi chùa đó làm sao bỏ sót được, chắc thuộc loại to nhất thế giới!"

Nhận thấy tay Ronin vẫn đang run, Jack nhích sang một bên nói, "Ông lại gần chỗ lửa đi, Ronin!"

"Tôi không lạnh", vị võ sĩ cố khống chế tay mình lăm bầm. "Nếu có ít rượu sẽ hết ngay". Hana nhú mày nhìn Jack. "Nói xem, sao ông lại

nghiện rượu dữ vậy?”

“Uống để quên”.

“Quên... cha ông ư?”, Hana lẩn tới.

“Đừng xía vào chuyện của người khác!”, Ronin quát.

Hana rõ ràng bị tổn thương bởi thái độ của vị võ sĩ.

Ông bèn lau bầu xin lỗi. “Ông trời thật trớ trêu, Jack nhỉ? Cậu muốn nhớ không được, tôi muốn quên chẳng xong!”

Nói đoạn Ronin đứng dậy bước ra góc nằm ngủ. Jack nhìn vai ông co giật, tự hỏi không biết do thiếu rượu, đêm lạnh, hay những kí ức trong quá khứ.

Nó cùng Hana ngồi im lặng một lúc lâu cho đến khi màn đêm buông xuống. Chỉ có tiếng củi cháy bập bùng và côn trùng kêu rúc rích phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch.

Mặt chúng phản chiếu ánh sáng, Jack lấy que khêu cho tia lửa bắn lên không.

“Tôi thích nhìn lửa cháy”, Hana mở màng nhìn đồng củi.

Jack cũng thả hồn vào trong mảng ánh sáng màu cam. Trong một khoảnh khắc, nó nhớ lại cái ngày trường Nhị Thiên Nhất Lưu bị hỏa thiêu, khuôn mặt cười man trá của Kazuki - và lời đe dọa tính mạng Akiko của hắn.

Jack siết chặt cành củi trong tay, tự trách mình ngu ngốc làm lộ tin tức cô bé vẫn sống sót.

Nhưng ngày nào Kazuki còn đuổi theo *Jack*, ngày đó hắn chưa thể rảnh rang đi tìm Akiko. Vấn đề chỉ phát sinh khi nó lên đường trở về Anh Quốc - tên kì phùng địch thủ kia nhất định không chịu bỏ qua dễ dàng. Viễn cảnh Akiko bị tổn thương thật sự quá khó để chấp nhận. Jack biết chắc nó sẽ phải đối đầu sinh tử một trận với Kazuki. Trong cơn tức giận, cành củi bị bẻ gãy lúc nào không biết, Jack giật mình trở lại với thực tại xung quanh.

“Cho tôi hỏi một câu được không?”, Hana rụt rè thì thầm.

Jack gạt đầu ném cành củi gãy vào đồng lửa.

“Sau khi tìm được bản hải đồ ở Nara, anh để tôi cùng đi đến Nagasaki nhé?”

Jack hơi chần chừ, không biết phải trả lời ra sao cho phải.

“Đó không phải ý kiến hay đâu”, nó lên tiếng. “*Quá* nguy hiểm. Tôi thậm chí còn chưa biết có nên dẫn cô đến Nara không nữa. Nên nhớ Jack Fletcher này là khâm phạm bị tróc nã bởi Shogun và băng Bọ Cạp. Vả lại đến Nagasaki rồi tôi cũng sẽ lên đường rời khỏi Nhật Bản luôn”.

“Ở đây tôi cũng có gì đâu”, Hana xúc động. “Khoảng thời gian đi với anh và Ronin là những ngày có *ý nghĩa* nhất đời tôi đấy”.

Sự cô đơn trong trái tim Hana đánh động đến tâm can Jack. “Tôi hiểu... nhưng cô ở lại với Ronin sẽ an toàn hơn...”

Hana nhìn về phía võ sĩ nghiện rượu đang chập chờn ngủ. Cô nàng buồn bã lắc đầu. “Ông ấy không thích thế. Lẽ ra tôi không nên nhắc đến chuyện nhận nuôi làm gì!”

Nói đoạn nữ đạo chích bước ra xa đồng lửa. “Thôi quên đi. Chẳng ai cần tôi hết. Đúng là thứ *hinin* mà”.

“*Hinin?*”

“Phi nhân. Một kẻ bị ruồng bỏ”.

“Cô *không* phải là phi nhân”, Jack nhấn mạnh. “Cô là Hana”.

“Thế hả? Tôi thậm chí đến cái tên còn chẳng có, tự gọi mình là “Hana” vì thấy thích thôi. Lần đó tôi núp trong bụi cây thì nghe vị nữ võ sĩ chỉ vào nói “Hana, Hana”. Tôi cứ ngỡ bà ấy chỉ *mình*, nhưng thật ra là đang khoe hoa với con gái”.

Kí ức buồn khiến nước mắt Hana tuôn trào.

Jack không biết phải nói gì bèn lấy con hạc giấy trong tay áo ra đưa cho Hana.

“Đây là vật Yori, một người bạn rất tốt của tôi đã tặng để chúc may mắn trước khi lên đường. Tôi muốn cô thay tôi giữ gìn nó. Để nhắc cho cô nhớ rằng cô *không phải* phi nhân. Mà là bạn của tôi”.

Hana đón lấy con hạc mỉm cười. “Cảm ơn anh”, cô nàng lau nước mắt thì thầm. “Tôi rất cảm kích. Từ trước đến giờ chưa có ai xem Hana này là bạn cả”.

Jack xích lại gần. “Nhìn này, chỉ cần kéo đuôi là cánh chim sẽ đập ngay”.

Hana khúc khích cười khiến Jack phần nào nhẹ nhõm, ít ra thì nó cũng đem đến một chút hơi ấm tình cảm cho ai đó, thay vì cứ phải cố hòa nhập, tìm cách được người ta chấp nhận.

Lướt mắt nhìn Hana, rồi Ronin, nó nhận ra cả ba đều là hinin trong xã hội Nhật Bản - một võ sĩ vô chủ, một nữ đạo chích, và một tên ngoại quốc. Nhưng định mệnh đã đưa họ đến với nhau, trở thành bạn đồng hành của nhau, thoát khỏi thân phận bị ruồng bỏ.

34

MŨI PHẬT

Jack không khỏi thờ dốt khi liếc nhìn qua vành chiếc mũ rơm của Ronin. Nó chưa bao giờ thấy tòa kiến trúc nào vĩ đại đồ sộ đến vậy. Sảnh chính Đông Đại Tự bao trùm không gian, rộng như núi, cao như tháp khiến người hành hương và tăng ni xung quanh trông chẳng khác gì những con kiến. Tổng quan mọi thứ đều được làm từ gỗ, tường sơn trắng, cột nhà nâu thẫm sang trọng, đỉnh được tô điểm bởi phần mái có hai mũi cong dát vàng óng ánh dưới nắng mặt trời.

Jack theo Ronin và Hana đi theo con đường dài nối tới bậc thang dẫn lên chùa. Hai bên là vườn tược được chăm sóc rất cẩn thận, lác đác còn có cả hươu ra nhận thức ăn từ tay các nhà sư. Hana phát hiện anh bạn đồng hành của mình đang trở mắt ra nhìn cảnh tượng lạ lùng trước mắt.

“Người Nara cho rằng hươu là động vật linh thiêng”, cô nàng giải thích. Họ tin chúng là loài vật bảo vệ thành phố khỏi nguy hiểm”.

Đi ngang qua một cái lồng đèn đá rất to, cả ba tiến về phía giếng nước. Jack và Hana tranh thủ rửa mặt mũi tay chân, còn Ronin uống rượu từ cái bình mới mua.

“Với tôi thanh lọc thế này là đủ”, ông chép miệng hài lòng nói.

Trên đường đến Nara, mọi người đi ngang qua một tiệm sake nên nhờ đó mà vị võ sĩ được thỏa mãn nhu cầu. May mắn cho Jack và Hana là cửa hiệu bên cạnh có bán màn thầu, thành thử chúng cũng có được một chút thức ăn.

Tẩy uế xong xuôi, ba người leo lên bậc thang đá dẫn vào đại sảnh. Phía cổng ngoài có đặt một cái lư khổng lồ hương khói mù mịt. Sáu cánh cửa lớn cao phải đến gấp năm lần người trưởng thành

đã mở sẵn nghênh đón khách. Vào đến khu vực bên trong, một lần nữa Jack lại choáng ngợp trước cảnh quan kì vĩ.

Ngay trước mắt nó là bức tượng Phật Tổ vĩ đại bằng đồng trong thế ngồi thiền chìa tay phải, bóng bức tượng phủ trọn lên những người hành hương bên dưới, ánh mắt nhìn về phía chân trời. Kể cả Ronin cũng không giấu được thoáng sửng sờ.

Sâu hơn ở bên cạnh là hai pho tượng chiến binh bằng gỗ, một vàng một đỏ, cao gần bằng cột trụ trần Đông Đại Tự. Hana tách nhóm lại gần nhìn. Jack nhận thấy một vị thầy tu trẻ đang đứng gần cổng liền cúi đầu thi lễ rồi lấy tấm *omamori* xanh ra hỏi thăm.

“Ồ! Vậy ra anh từng đến đây rồi nhỉ?”, nhà sư nghiêm chỉnh đáp lễ bằng giọng nhẹ êm.

“Tiếc rằng không phải”, Jack đáp. “Tôi nhặt được lá bùa này và nghĩ có thể nó xuất xứ từ đây. Thầy có biết người nào đã đánh rơi nó không?”

Nhà sư lắc đầu cười hiền từ. “Chúng tôi bán rất nhiều bùa dạng này”, đoạn chỉ vào quầy bán hàng lưu niệm giải thích. “Ngày cao điểm có khi cả hàng nghìn du khách”.

Jack chán nản nhìn hàng dài những *omamori* xanh. Manh mối - có thể coi là duy nhất sau khi mất trí nhớ - chẳng khác nào con số không. Nó cúi đầu cảm tạ nhà sư rồi quay về chỗ Ronin.

Giờ tất cả sẽ phải dựa vào cái tên Botan. “Làm cách nào tìm thấy hắn đây?”

“Để tôi đi hỏi thăm xung quanh”, Ronin nói. “Chỉ sợ làm vậy sẽ bút dây động rừng thôi”.

“Nhìn kìa!”, Hana hớn hờ.

“Suyt! Xin đừng làm ồn chốn thanh tịnh”, nhà sư gần đó nhắc nhở.

“Xin lỗi thầy”, Hana bèn im bật ra hiệu bảo Jack và Ronin đến cột gỗ phía cuối đại sảnh.

Chiếc cột này to như thân sồi già, ở giữa rỗng. Khi Jack và Ronin đến nơi, Hana cúi đầu tạm biệt nhà sư.

“Biết gì không?”, cô nàng bắt đầu liên thoảng. “Cái lỗ này có kích cỡ đúng bằng lỗ mũi tượng Phật luôn. Nếu ai có thể chui qua thì kiếp này may mắn, kiếp sau hưởng lạc đấy.

“Xì!”, Ronin khinh khinh.

Mặc kệ thái độ của ông, Hana quỳ xuống lách mình qua lỗ. Cô nàng nhanh chóng xuất hiện ở đầu phía bên kia.

“Xong. Đến ai nào?”

“Ông trước đi, Ronin”, Jack nói.

“Ta không tin vào quỷ thần”, võ sĩ nghiêng rượu gắt. “Và họ cũng không có tin ta”.

Jack thấy chẳng việc gì phải ngại. Hơn nữa tình huống này cũng tựa tựa lời vị sơn tăng ở đền thờ thần đạo hôm nọ. Nghĩ vậy, nó cúi xuống định chui qua, tuy nhiên cái lỗ này nhỏ hơn tưởng tượng nhiều, cẩn thận kiểm tra không còn ai xung quanh Jack mới đưa mũ rơm cho Hana, cặp kiếm cho Ronin giữ rồi luồn tay nhích từng chút. Đến giữa đường thì kẹt cứng không thể nhúc nhích gì nữa.

“Tôi bị kẹt rồi!”, nó thì thầm to nhất có thể.

Khuôn mặt tươi cười của Hana xuất hiện ở đầu bên kia. “Đừng lo, để tôi kéo anh ra”.

Jack thu người đẩy chân phối hợp với lực kéo tay của Hana. Ronin chỉ cười mĩa chứ không ra giúp. Phải mất rất nhiều sức nó mới thoát ra được cái ống, Hana ngã ngửa ra sau vừa thở vừa cười. “Mong là bỏ công đúng chỗ”, Jack phì phò.

Lúc đứng dậy đội mũ trở lại, nó bất ngờ nhìn thấy một vị samurai đi vào nói chuyện với trụ trì. Người này mang theo cả tùy tùng, chứng tỏ lai lịch không tầm thường - hoặc là lãnh chúa, không thì cũng thuộc dạng bộ hạ cấp cao. Ông ta mặc áo khoác đen, quần sọc đen trắng, tất trắng, đai lưng trắng, và nhất là vải vắn chuôi kiếm cũng trắng tinh khôi.

Nhưng điều làm Jack chú ý lại là cái *inro* trên hông vị võ sĩ. Chiếc hộp này có họa tiết và dây đeo giống hệt phần thưởng Lãnh chúa Takatomi tặng nó ngày trước. Rất khó để mọi chuyện trùng hợp đến nhường này, ông ta *nhất định* có liên quan.

35

SASUMATA

“Lần này chắc cú không?”. Ronin hỏi khi cả ba len lén đi theo vị võ sĩ và tùy tùng của ông ta vòng quanh Đông Đại Tự.

“Chắc chắn đó là chiếc hộp của tôi”, Jack gật đầu. “Nhưng liệu ông ta có phải Botan không?”

Ronin lắc đầu. “Theo tôi nghĩ tên Botan đó chỉ là loại võ sĩ tầm thường, trong khi người này có địa vị rất cao quý.

“Vậy thì ông ta là ai?”, Hana lên tiếng.

Ronin đến chỗ một nhà sư đang cho hươu ăn để hỏi thăm. Nhà sư lễ độ cúi đầu rồi mới đáp. “Ngài ấy là Lãnh chúa Sanada, chủ nhân vùng Nara”.

Jack cảm thấy ớn lạnh sống lưng. Bằng cách nào mà chiếc hộp của nó lại rơi vào tay một vị lãnh chúa cao quý như thế? Chẳng lẽ ông ta có liên quan với tay Botan kia? Hay thậm chí những kẻ gây án đều hoạt động dưới bàn tay sắp đặt? Nếu vậy thì rất có thể người này đã biết về bản hải đồ, và trong trường hợp xấu nhất thì món đồ duy nhất cha để lại đã lên đường đến chỗ Shogun rồi!

Để lại nhà sư và con hươu, cả ba tiếp tục theo sát đối tượng.

“Tôi ngờ rằng Lãnh chúa Sanada có liên quan đến vụ tấn công”, Jack bắt đầu.

“Biết đâu cái hộp đó của cậu còn có bản tương tự?”, Ronin đặt vấn đề.

Jack lắc đầu. “Lãnh chúa Takatomi nói nó là vật có một không hai. Thậm chí cái của tôi, Akiko và Yamato đều có họa tiết khác nhau”.

“Cũng không loại trừ ông ta lấy nó từ tay Botan”.

Jack đã nghĩ đến trường hợp này. Khả năng không phải là nhỏ. Nhưng dù sự thật ra sao thì chắc chắn hai người này vẫn có liên quan với nhau, và sẽ dẫn đến manh mối tung tích bản hải đồ.

“Hay để tôi trộm nó về cho anh nhé?”, Hana đề nghị.

Ronin cau mày nói, “Chỉ sợ chưa kịp lại gần đã bị cận vệ của hắn chặt đứt tay rồi đấy cô nương”.

Mặt Hana tái nhợt khi nghĩ đến viễn cảnh đó, thậm chí sợ đến mức rút cả tay vào trong ống tay áo kimono. “Chúng ta cần phải nói chuyện trực tiếp với Lãnh chúa Sanada”, Jack nói. “Thăm dò xem bằng cách nào ông ta lấy được chiếc hộp, từ đó tìm hiểu thông tin về bản hải đồ”.

“Tiếp cận ngay sẽ rất đường đột”, Ronin đáp. “Nếu được mời thì lại khác”.

Jack giả tảng thăm dò, “Lần này tên cha ông liệu có ích gì không?”

Mặt Ronin thoáng trầm xuống. “Khó lắm. Ông ấy khá nổi tiếng nhưng cũng lắm kẻ thù. Hơn nữa, đứng trước mặt lãnh chúa cậu sẽ không được đội mũ đâu”.

“Vậy thì tìm hiểu xem Lãnh chúa Sanada ở đâu trước đã?”, Hana gợi ý. “Rồi đến đêm lẻn vào lục soát một phen, như vụ ngọc trai ấy”.

Ronin xua tay gạt phắt ngay. “Dinh thự lãnh chúa được canh gác nghiêm cẩn vô cùng. Thậm chí samurai giỏi cũng khó làm nổi chứ đừng nói đạo chích quèn. Chỉ có ninja thì may ra”.

Jack cố hết sức không để lộ nụ cười. Nhấn thuật ẩn nấp của nó không phải loại xoàng, hoàn toàn có thể thử qua.

“Dù sao cũng chẳng còn cách nào khác”, nó nói khiến Ronin ngạc nhiên không ngớt, còn Hana thì hớn hờ ra mặt. “Giờ cứ bám sát ông ấy về nhà đã”.

Chỉ một lát sau Lãnh chúa Sanada cũng rời khỏi cổng phía nam, Jack và mọi người liền tăng tốc đuổi theo. Khi đi ngang qua phần cột chống mái hiên cong vút, Jack nhìn thấy hai pho tượng chiến binh cơ bắp cuồn cuộn hiên ngang đứng gác. Cặp thần hộ vệ Phật Tổ này là Agyo và Ungyo, đứng trong tư thế giơ tay ra như muốn ngăn cản. Nhưng Jack, Hana và Ronin đã không kịp nhận biết lời cảnh báo này.

Họ vừa ra khỏi khuôn viên Đông Đại Tự thì đã có hàng tá doshin chạy xộc đến. Chỉ trong chốc lát cả đoàn đã bị vây chặt bởi đám quan binh tay cầm dùi cui.

Jack, Hana và Ronin định rút vũ khí nhưng chưa kịp thì đã bị khống chế bởi vô số đòn khóa từ tứ phía. Mà cho dù có kịp thì cũng nằm ngoài tầm tấn công. Cuối cùng ba người bị ép vào góc cột, toàn thân đều bị đánh túi bụi.

“Thế mà chúng nói bọn mày nguy hiểm lắm”, tên cầm đầu mỉa mai, mặc dù vậy hắn vẫn đứng cách một khoảng khá xa.

Jack cứ ngỡ màn tra tấn đã kết thúc thì bất ngờ đầu nó bị chèn lại bởi bốn cây dùi cui. Càng vẫy vùng khống chế thì bọn lính càng siết lại chặt hơn, đau đớn đến mức không thể cử động được. Ronin và Hana cũng không khá hơn. Vũ khí của cả ba đã bị tước sạch, số phận hoàn toàn nằm trong tay bọn lính.

“Nhanh lên! Đừng để lãnh chúa phải chờ!”, tên thủ lĩnh ra lệnh cho thuộc hạ.

Nhăn nhó ê ẩm, Ronin lầm bầm, “Đây *không* phải là lời mời mà tôi cần à nha”.

LÃNH CHÚA SANADA

“Đúng là một công trình nghệ thuật!”, Lãnh chúa Sanada rút thanh katana của Jack ra trầm trồ khen ngợi. Ánh mặt trời phản chiếu từng vân sóng cuộn cuộn trên thân kiếm.

Lúc này Jack, Ronin và Hana đã bị áp giải đến quỳ phục dưới hoa viên khu dinh thự lãnh chúa, tay trói chặt sau lưng. Con đường bọn lính dẫn họ đi qua được trải đá đen trắng. Và liếc nhìn qua thì cả khu dinh thự này cũng được xây bởi tường trắng và cột đen. Xem ra cũng như trang phục mặc bên ngoài, mọi thứ thuộc về Lãnh chúa Sanada đều có hai màu sắc như trên.

“Tài năng của Shizu quả là không gì so sánh được”, Lãnh chúa Sanada cẩn thận cất kiếm vào vỏ nói. “Để một tên ngoại quốc dùng thật sự quá phí phạm”.

Nói đoạn đưa cặp daisho cho cận vệ, một người đàn ông đầu trọc, mắt xếch, trông mặt rất dữ dằn. Tim Jack chùng hẫng xuống. Vất vả lắm mới lấy được về, giờ lại bị người khác tước mất ngay trước mắt.

Vị lãnh chúa vượt lên trước ba tay cận vệ. “Ta cũng không ngờ lại bắt được người sớm đến vậy. Thông tin tróc nã chỉ vừa mới được tình báo mang đến sáng sớm nay thôi”. Ông ta giơ ra một cuộn giấy, “Ba người lữ hành - một lãnh nhân có râu, một con bé phi nhân, và một thằng ngoại quốc đeo cặp kiếm Shizu chuôi vân vải đỏ. Tìm ra các người cũng không lạ, vấn đề là tại sao lại tự dẫn xác đến vùng Nara này?”

Jack chẳng thấy lí do gì để giấu diếm cả. Mặc dù đã rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc nhưng nó vẫn muốn biết tung tích bản *hải đồ* của cha.

“Tôi muốn đi Nagasaki để rời khỏi Nhật Bản - như lệnh của Tướng Quân - nhưng bị vây đánh trên chân núi Iga mất sạch hành lí. Vậy

nên mới đến đây tìm”.

Vị lãnh chúa thở dài kiểu mĩa mai. “Tội nghiệp quá nhỉ. Thế hành lí gồm những gì?”

“Chiếc hộp ông đang giắt trên lưng”. Jack gật đầu về phía Lãnh chúa Sanada. “Một trong số các võ sĩ của ông đã đoạt nó từ tay tôi”.

“Hoang đường. Đây là quà tặng từ quan sư Kanesuke của ta”, Lãnh chúa Sanada chỉ tên bộ hạ đầu trọc nói. “Theo ý người thì ông ta là *kẻ cắp* ư?”

“Thế sao ngài không hỏi thử ông ấy lấy nó từ đâu đi?”, Jack nói lí.

Mặt Kanesuke trông càng khó coi hơn, nhưng Lãnh chúa Sanada không hề quay lại. “Tại sao ta phải tin lời người, một tên *phạm nhân*?”

“Chiếc hộp đó là quà tặng của Lãnh chúa Takatomi, thưởng công tôi ngăn chặn tên ninja Độc Nhãn Long hành thích ông ấy”.

“Lãnh chúa Takatomi?”, Lãnh chúa Sanada cắt ngang với chất giọng cao hứng. “Một người đàn ông khôn ngoan và chính trực, ngồi ngay cạnh ta trên điện Tướng Quân. Đúng là ông ấy có nhắc đến chuyện này để cầu khoan hồng cho người. Nhưng *nếu inro* này đúng thật là của người, thì phải có bằng chứng gì đó chứ?” Rồi ông tháo chiếc hộp ra cầm lên trước ngực. “Mô tả được không?”

Jack gật đầu đồng ý.

“Nhưng nếu thất bại”, Lãnh chúa Sanada nhú mày, “thì Kanasuke sẽ được phép chặt ngay tay phải con bé hinin kia đấy nhé”.

Một tên lính tóm lấy Hana cời dây trói bắt cô nàng phải đưa tay ra, còn Kanesuke thì rút đoản kiếm *wakizashi* đặt sẵn lên uy hiếp. Nữ đạo chích chỉ biết đưa cặp mắt kinh hãi tột cùng nhìn Jack.

“Họa tiết hoa anh đào”, Jack nói vội, “bằng vàng và bạc”.

Lãnh chúa Sanada không hề hài lòng. “Nhỡ đâu lúc áp giải người nhìn thấy rồi nhớ thì sao?”

“Hoa bằng ngà!”

“Chưa đủ”.

“Nhưng họa tiết đúng là như thế còn gì!”, Jack nhấn mạnh trong lúc Kanesuke giơ kiếm, Hana bắt đầu la lối dữ dội.

“Thế nói xem, ngoại quốc, có tổng cộng bao nhiêu con chim đậu trên cây?”, Lãnh chúa Sanada cười ranh mãnh hỏi.

Jack vắt óc cố nhớ lại. Đầu nó trống rỗng trước áp lực quá lớn. Tiếng thét của Hana nhỏ dần thành nấc nghẹn, mặt tái nhợt khi thấy Kanesuke siết tay chuẩn bị hành động”.

“Khoan đã!”, Jack chợt nhận ra mảnh khóc của đôi phương. “*Không* có con nào!” Kanesuke nhìn chủ chờ lệnh ra tay, nhưng nụ cười của Lãnh chúa Sanada đã thay vào bằng cau có. “Chính xác”.

Điên lên vì bị phát hiện, Kanesuke định tự ý chặt tay Hana. “KHÔNG!”, Lãnh chúa Sanada trừng mắt ra lệnh. “Thằng nhóc ngoại quốc đã thắng, chuyện nó nói hoàn toàn là *sự thật*”.

Kanesuke tiu nghỉu thu kiếm cúi đầu quay về vị trí. Hana vỗ tay vào ngực thở phào nhẹ nhõm.

Vị lãnh chúa mân mê chiếc hộp gỗ trong tay. “Trả lại cho người cũng được, nhưng thứ này ở nơi đó chẳng có ích lợi gì đâu”. Nói đoạn ông đưa nó cho một bộ hạ khác cầm. “Thế chúng ta đã có cái hộp, kiếm... còn thứ gọi là bản *hải đồ*?”

Jack há hốc mồm kinh ngạc. “Ông đang giữ à?”

Lãnh chúa Sanada lắc đầu. “Ta cứ tưởng người cầm chứ. Shogun đặc biệt muốn lấy lại món đồ đó”. “Lấy lại?”, Jack khó chịu. “Bản *hải đồ* là kỉ vật của cha tôi”.

“Người thật không biết thân biết phận gì cả, samurai trẻ tuổi ạ”, lãnh chúa vừa nói vừa đi lại chỗ chiếc bàn gỗ nhỏ gõ gõ ngón tay ra chiều thất vọng. “Đáng tiếc là người không giữ món đồ ấy trong tay, nếu không thì ta lập được đại công cho Tướng Quân rồi”.

Đến lúc này thì Jack lại thấy thật may khi tung tích kỉ vật cha để lại chưa lộ ra. Shogun chính là mối lo đáng sợ nhất đối với nó. Như vậy nhiều khả năng Botan vẫn giữ bản *hải đồ*, trừ phi hắn đã bán... ném... hay dùng nhóm lửa rồi. Trong tình thế cái chết cận kề ngay bên cổ, có lẽ Jack sẽ không bao giờ biết được sự thật.

Lãnh chúa Sanada thoáng trầm tư. Ông ngồi xuống ghế chỗ chiếc bàn được bày biện các viên đá đen trắng trông khá phức tạp, với tay lấy từ trong bát ra một viên đặt lên bàn đánh cạch.

“Người đã từng chơi cờ vây chưa?”, lãnh chúa lên tiếng.

Jack lắc đầu.

“Đúng là xuất thân từ nơi kém văn minh mà!”, ông ta chê bai. “Thế thì ta nhất định phải giáo huấn ngươi về kĩ nghệ trước khi chết mới được!”

Nghe vậy Jack không thể kìm được bèn thốt lên. “Tại sao tôi lại *muốn* chơi cờ với một người đang định giết mình cơ chứ?”

“Đổi lấy tự do?”, Lãnh chúa Sanada khiến nó càng thêm kinh ngạc hết lần này qua lần khác. “Vì lòng kính trọng đối với sự trung thành của người dưới trướng Lãnh chúa Takatomi, ta cho phép ngươi được đem tính mạng ra đánh cược một lần”.

“Nhưng tôi có biết chơi đâu”, Jack băn khoăn.

“À, luật lệ đơn giản lắm”, vị lãnh chúa xua tay. Ông nhìn sang phía Ronin, “Chắc ngươi biết chứ hả?”

Ronin, người vẫn luôn giữ im lặng từ đầu cuộc nói chuyện, chỉ khẽ gật đầu.

“Tốt, thế thì dành buổi sáng này dạy cho thằng ngoại quốc cách chơi đi”.

“Ngài thật quá đổi nhân từ”, Ronin lẩm bẩm mỉa mai.

“Nhưng nếu tôi thắng”, Jack xen vào, “thì ông sẽ đảm bảo thả người chứ?”

“Ta là một võ sĩ chân chính luôn tôn thờ chữ tín”, Lãnh chúa Sanada nở nụ cười ranh mãnh.

Jack biết nó không thể đòi hỏi gì thêm. “Thế còn hai người bạn của tôi thì sao?”

Lãnh chúa Sanada suy nghĩ vài giây rồi nói, “Cũng được. Ta đang cao hứng. Tất cả các ngươi sẽ được thả... nếu thắng”.

Nói đoạn ông quay sang phía Kanesuke ra lệnh, “Phái sáu tên lính canh chừng cẩn thận. Chúng được phép sử dụng bàn cờ. Ngươi sẽ là người phụ trách, nhưng vào đây nói chuyện *riêng* với ta cái đã”.

Sau khi vị lãnh chúa và Kanesuke rầu rĩ tọt cùng đi vào dinh thự, Ronin mới nhích lại chỗ Jack nói nhỏ, “Ông ta đang chơi trò tra tấn tinh thần đó, cậu không bao giờ thắng nổi một ván cờ vây nào đâu!”

“Nhưng luật chơi rất đơn giản còn gì?”, Hana xen vào, cố bám víu một tia hi vọng.

“Cờ vây học để biết thì rất dễ”, Ronin đồng ý, “nhưng muốn thạo phải *cả đời*”.

37

LUẬT CỜ VÂY

Dù bị quan là thế nhưng Ronin vẫn quyết định dạy Jack, dù sao thì trì hoãn giờ hành quyết cũng đồng nghĩa với việc có thêm cơ hội thoát ra.

Ba người ngồi quanh bàn cờ cạnh phòng trà, sáu tên lính canh đứng quan sát từ xa, nhưng vẫn luôn cảnh giác đặt tay trên kiếm.

“Hãy xem đây như địa bàn cần phải tranh đoạt”, Ronin chỉ vào bàn cờ vuông gồm 19 hàng dọc và 19 hàng ngang tạo thành 361 giao điểm. “Nguyên lí của cờ vây là giành càng nhiều đất càng tốt, hạ quân địch bằng cách bao vây chúng lại”.

Ronin lấy ra một quân đen từ trong bát gỗ.

“Hòn đá này chính là ‘quân’”, ông vừa nói vừa đặt cờ xuống bàn. “Đặt ở đâu cũng được, gọi là ‘khí’”. Một khi đã đặt xuống thì không được di chuyển nữa. Nếu bị bao vây và mất hết “khí” xung quanh thì sẽ bị bắt làm tù binh”.

Võ sĩ nghiệm rượu lại lấy các quân trắng ra khỏi bát thứ hai đặt xuống vị trí phía trên và hai bên trái phải của quân cờ đen, chỉ chừa lại mỗi một khu vực bên dưới còn trống.

“Khí của một quân cờ chính là khu vực ngang dọc của nó, không tính hướng chéo”, Ronin giải thích. “Quân đen đã rơi vào tình trạng ‘đả cật’, chỉ còn một khí và sẽ bị bắt ngay nước tiếp theo. Nước đó đi như thế nào?”

Ronin đưa Jack một quân cờ trắng. Nó không ngần ngại đặt ngay vào vị trí phía dưới quân đen.

“Tốt”, Ronin nói. “Nhưng phải cầm cờ bằng ngón trỏ và ngón giữa, trông sẽ lịch sự và quy chuẩn hơn.

Ông lấy quân cờ trắng Jack vừa đặt ra khỏi bàn cờ rồi đổi thành quân đen. Sau đó lại thêm vài quân đen nữa tạo thành hình chữ L.

“Các quân cờ được đặt liền kề nhau theo phương ngang hoặc dọc sẽ liên kết với nhau, kiểu như binh đoàn vậy. Việc liên kết như vậy sẽ làm chúng mạnh hơn, kháng cự tốt hơn, chỉ có thể bị bắt nếu *toàn bộ* khí xung quanh đều bị địch lấy hết”.

Ông bao vây đám quân đen hình chữ L bằng quân trắng.

“Đám quân đen này đã bị bắt...”, Ronin gỡ các quân đen ra, “quân trắng đã chiếm sạch địa bàn sau một đòn tấn công. Những trận chiến như thế này sẽ quyết định cục diện trận đấu. Vào cuối ván, khi cả hai bên đều không tìm được cách nào lấy thêm địa bàn, bắt quân địch, hoặc giảm đất đối phương thì người ta sẽ cộng điểm với tù binh để phân định thắng thua, gọi là “mục”, người thắng là người nhiều mục hơn”.

“Cũng dễ đó chứ”, Jack nhanh chóng nắm được luật lệ, cũng không khó hơn môn cờ đam ngày xưa nó thường chơi với cha là mấy.

“Đừng có tự kiêu!”, Ronin cảnh báo. “Bắt lính chỉ là *một* trong số các cách giành địa bàn. Quan trọng nhất là đặt quân như thế nào để giành được khí. Mỗi bước đi đều phải có tính chiến thuật cực cao”.

Vị võ sĩ bắt đầu đặt nhiều nhóm quân khắp bàn cờ. “Đặt quân gần nhau sẽ giúp chúng liên kết lại, khó bị tấn công hơn”. Ông trở vào một nhóm quân đen tưởng như đang bị bao vây bởi quân trắng, nhưng hóa ra vẫn còn hai khí trống. “Ngược lại, đặt quân cách xa sẽ tạo ra cơ hội làm chủ toàn cục, cũng như giành đất nhanh hơn”. Ronin bao phủ góc trên bên phải của bàn cờ với các quân trắng rời rạc. “Cái khó của cờ vây là phải cân bằng được tấn công và phòng ngự, cấp bách và dài lâu”.

“Sao mà ông biết được món này vậy?”, Hana đang ngồi xếp bằng bên cạnh lên tiếng hỏi.

“Ngày nào chẳng chơi với cha”, Ronin thoáng đắm chiêu.

Jack nhận thấy khóe môi cười nhanh chóng tắt ngấm trên gương mặt vị võ sĩ.

“Ông ấy cho rằng cờ vây rất hữu ích trong quá trình rèn luyện, không khác gì môn võ công. Và cách học nhanh nhất chính là trực tiếp chơi, Jack ạ”.

Ronin đưa bát cờ đen cho Jack.

“Quân đen đi trước. Cứ đánh rồi tôi sẽ giải thích sau”.

Jack và Ronin bắt đầu đấu tập. Ban đầu Jack cứ đặt cờ lung tung khắp mặt bàn, nhưng rồi nó phát hiện mình bắt đầu bị tấn công dữ dội bởi quân trắng. Đến giữa chừng, Ronin mới hướng dẫn Jack cách sửa thế lỗi, vượt qua quân địch, giảm tầm ảnh hưởng của đối phương, hay tập kích chiếm khí.

“Hãy học cách quan sát”, Ronin nói. Ông chỉ vào hai nhóm quân của Jack. “Tuy còn khí nhưng chúng xem như đã chết vì trước sau gì cũng bị bắt. Thế nên đừng mất công cứu nữa làm gì”. Nói đoạn lại chỉ một nhóm quân của mình. “Đám này thuộc cửa sinh, *không bao giờ* bắt được. Hãy nhìn vào hai chỗ trống gọi là “mắt” ở đây, cậu không thể đặt quân vào được vì đánh thế chẳng khác nào tự sát. Xây dựng những đám quân bất khả chiến bại như thế này chính là chìa khóa chiến thắng.”

Họ đánh thử thêm vài ván, mỗi lần Jack đều sống lâu hơn một chút, cũng như hiểu rõ hơn về trò chơi. Ronin còn hướng dẫn nó cách tấn công hướng này để phát triển hướng khác, hay hi sinh một nhóm quân để thực hiện nước đi quan trọng.

Jack cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung. Quá nhiều thứ để nhét vào cùng lúc. Nó đã biết luật chơi và các chiến thuật cơ bản, nhưng ghép vào toàn cục thì thật sự phức tạp. Môn cờ vây này cao siêu hơn bề ngoài rất nhiều lần.

“Phải cố lên nữa mới được!”, Ronin mắng. “Cậu quá chú ý đến tiểu tiết. Phải có cái nhìn toàn cục, điều khiển mọi trận chiến trên đấu trường”.

Hai người lại đánh. Jack tập trung đến mức quên hẳn thời gian, và phải đến khi lính canh mang cơm trắng và nước đến nó mới nhận ra rằng đã sang trưa. Họ vừa ăn vừa chơi tiếp.

Nghe theo lời khuyên của Ronin, Jack xem cờ vây như một môn võ, và quyết định thử áp dụng tuyệt kỹ Nhị Thiên. Cũng như việc chuyển từ một sang hai kiếm, nó chuyển hướng quan sát từ đơn sang đa chiều. Bàn cờ biến thành trận so tài với bốn võ sĩ, dần dần

Jack chiếm được lợi thế trước Ronin - đầu tiên là ăn được cả nhóm quân, rồi tạo được hai "mắt", thậm chí cướp khí lẫn đất!

"Hình như cậu ấy đang thắng!", Hana vui mừng thốt lên. Cô nàng quay sang nhìn khuôn mặt cau có của Ronin. "Cậu ấy đang thắng... phải không?"

Ronin quan sát bàn cờ rồi định trả lời thì Kanesuke xộc tới với nụ cười gian xảo trên khuôn mặt nhăn nhúm.

"Đến giờ rồi".

38

VÁN CỜ VÂY

Một cái bàn được dựng lên giữa hoa viên. Lãnh chúa Sanada trong trang phục toàn trắng ngồi một bên, khuôn mặt long trọng đúng chất kì thủ. Jack ở phía đối diện, cũng nghiêm nghị chẳng kém, trong lòng thầm cố gắng che giấu hồi hộp. Dù sao đối với vị lãnh chúa kia đây chỉ là một trò chơi, còn với Jack là chuyện sinh tử sống còn.

Ronin và Hana quỳ vòng ngoài dưới sự theo dõi của sáu võ sĩ. Kanesuke sau khi phục vụ trà cho chủ cũng lui ra xa đứng làm trọng tài.

“Ta rất hứng thú với ván cờ này, dù ngắn một chút cũng không sao”, Lãnh chúa Sanada hớp một ngụm trà nói. “Người biết đấy, không phải lúc nào cũng có dịp xem dân ngoại quốc chơi cờ vây”.

Jack không thể tin nổi người đàn ông này lại điên rồ tới mức đem sinh mạng người khác ra chơi đùa để thỏa mãn trí tò mò của mình như vậy.

“Đây là ván cờ chính thức đầu tiên của người nên để công bằng ta cho người được phép cầm quân đen, và đi trước bốn quân”.

Jack nhìn Ronin chờ lời giải thích.

“Ý của ngài ấy là cậu được đặt bốn quân ở bốn góc, chiếm lợi thế...”

“Đủ rồi!”, Lãnh chúa Sanada giơ tay cắt ngang. “Giải thích thì không cần, nhưng giờ học kết thúc rồi!”

Jack đặt bốn quân cờ xuống, đúng cách cầm bằng ngón trỏ và ngón giữa như Ronin đã chỉ. Lãnh chúa Sanada gật đầu đồng tình rồi cũng lịch thiệp đặt quân cờ đầu tiên của mình xuống góc bên trái.

“Bắt đầu thôi”.

Trong khoảng hơn chục nước đầu, Jack nghiêm chỉnh làm theo đúng kế hoạch đã bàn trước với Ronin. Nó cố tạo ảnh hưởng ở khu vực phía dưới bên phải, bỏ mặc khu vực phía trên bên trái cho đối phương. Bước tiếp theo sẽ là bao vây tiêu diệt quân trắng, nhưng vị lãnh chúa thích màu trắng kia đã nhanh chóng phản công bắt gọn một quân cờ đơn độc, rồi thuận đà chiếm đất khiến Jack phải vội vàng tụ quân gia cố hàng phòng ngự.

Trận đấu cứ tiếp tục như vậy, mỗi đấu thủ đều tranh thủ tạo dựng lãnh địa khắp bàn cờ, thỉnh thoảng đe dọa bắt giữ vài tù binh.

Lãnh chúa Sanada miễn nguyện thờ dài. “Cờ vây quả là một bộ môn nghệ thuật. Hai quân trắng đen di chuyển thật nhiệm màu. Ta nói đúng chứ?” Rồi không đợi Jack trả lời, ông đã nói tiếp, “Dòng chảy suy tư và chiến thuật của người chơi tựa như âm nhạc cho tâm hồn”.

Ông đánh mạnh quân cờ tiếp ngay sau đó cạch lên bàn như để chứng minh cho lập luận của mình. Nước đi này khá táo bạo, cắt giữa hai cánh quân của Jack, mục đích nhằm phá hoại khu vực kiểm soát của quân đen phía góc dưới. Đám quân nhỏ hơn đã bị cô lập, Jack biết sẽ phải thật thận trọng nếu không muốn toàn bộ bị bắt. Tình cảnh tương tự từng diễn ra trong một ván đấu thử với Ronin, lần đó nó lao vào phòng ngự, và lập tức bị võ sĩ nghiện rượu trách mắng. Điều cần phải làm lúc này là lấy công bù thủ. Nghĩ vậy, Jack lập tức bủa vây quân trắng ở góc trên.

“Ái chà”, Lãnh chúa Sanada ngạc nhiên trước chiến thuật của Jack. “Người cũng có cốt cách đấy chứ, ngoại quốc”.

Với việc quân trắng buộc phải quay về phòng ngự, Jack liền tận dụng cơ hội gia cố nhóm quân kém thế của mình và nhân tiện trói luôn ba quân của đối phương ở giữa.

Lãnh chúa Sanada cẩn thận quan sát tình hình. “Hừm... người có khiếu hướng dẫn đấy, Ronin. Ta cũng phải nghiêm túc hơn thôi”.

“Tạm ngừng”, Kanesuke tuyên bố sau khi nhận được cái gật đầu của chủ nhân.

Ông ta nhìn bàn cờ một lần nữa rồi chậm rãi đi bộ quanh vườn suy tính nước tiếp theo. Dù chưa biết sự tồn tại của luật nghỉ giữa

chùng này nhưng Jack cũng thầm cảm ơn Chúa. Đầu nó đang đau như búa bổ sau khi phải tập trung suy nghĩ suốt một thời gian dài. Jack đứng dậy duỗi chân rồi lại gần chỗ Ronin và Hana.

“Thật không thể tin được!”. Ronin phấn khích. “Đúng là cùng đường gặp may!”

“Nhưng ông ấy chiếm được toàn bộ vùng phía trên rồi”, Jack chán nản.

Ronin lắc đầu. “Cục diện của trận đấu này sẽ được định đoạt bởi số phận của ba quân trắng đó”, ông giải thích. “Nếu cậu có thể giết chúng thì đối phương sẽ mất quyền kiểm soát ở những khu vực khác, và nhất định sẽ thua. Còn nếu chúng sống sót thì vô phương cứu chữa”.

Jack liếc nhìn bàn cờ. Ba quân cờ trắng tượng trưng cho sinh mạng của ba người bạn họ, áp lực thực sự rất lớn. Đến giờ phút này nó vẫn chỉ làm theo hướng dẫn của Ronin, nhưng giờ đây đã vào đến giai đoạn trung bàn chiến, mọi thứ sẽ phải dựa vào năng lực bản thân.

Lãnh chúa Sanada trở về sau khi tạm nghỉ. Ông ngồi xuống rồi ra hiệu bảo Jack tiếp tục.

“Chúc may mắn!”, Hana không giấu được đau khổ.

Jack hít sâu một hơi cố nở nụ cười tự tin nhất cho cô nàng an tâm rồi mới quay về vị trí. Lãnh chúa Sanada tay cầm quân cờ đồng dục tuyên bố:

“Bây giờ trận chiến mới *thực sự* bắt đầu”.

CHÒM SAO

Quân trắng bắt đầu tấn công vào địa phận bên phải vốn thuộc về quân đen. Jack định chặn lại nhưng bằng kĩ năng tuyệt vời của mình, Lãnh chúa Sanada đã cứu nguy cho ba quân cờ trắng và sau đó liên tục đe dọa nhóm quân đen.

Jack cố gắng trả đũa để cứu vãn tình thế nhưng càng lúc hệ thống phòng ngự của nó càng yếu ớt dưới đợt công kích của Lãnh chúa Sanada. Bị đánh khắp bốn phía, trận chiến dần vượt quá tầm kiểm soát của Jack. Quá tập trung vây ba quân trắng, Jack bỏ qua một đợt công kích của Lãnh chúa Sanada ở phía trên. Chưa kịp nhận ra tình hình thì nhóm bốn quân đen đã hoàn toàn bị bao vây bắt giữ.

Jack chán nản. Nó gần như đã mất trắng tầm ảnh hưởng khu vực phía trên. Giờ làm sao mà thắng nổi nữa?

"Tôi có quyền xin tạm nghỉ không?", Jack hỏi.

"Cứ tự nhiên. Ván cờ này khiến ta rất *thích thú*", Lãnh chúa Sanada đáp, nhân tiện cũng quay sang bàn luận cùng Kanesuke.

Jack dạo quanh vườn, cố ý bước chậm lại khi đến gần chỗ Ronin và Hana.

"Đừng lo", Ronin nói thầm bằng giọng an ủi nhất có thể. "Dù thua ở một góc nhưng vẫn có thể phản công giành thắng lợi".

"Bằng cách nào?", Jack rầu rĩ. "Ông ta bao vây hết quân của tôi rồi".

"Cậu phải có góc nhìn *chiến thuật*! Đoán ý đồ đối phương. Nhìn rõ toàn cục..."

"Hết giờ!", Kanesuke tuyên bố khi phát hiện màn trao đổi.

Jack trở về vị trí rồi nhìn chăm chăm bàn cờ. Nó chẳng thấy đường hướng ở đâu cả, toàn là các trận đánh lẻ tẻ. Quân trắng quân đen đan xen co cụm, không hề biểu trưng cho chiến thuật gì.

“Nếu còn câu giờ thì phải đến tối muộn mới xong mất!”, Kanesuke mĩa mai nói.

Chòm sao!

Ý tưởng đột nhiên đến với Jack. Là một thuyền trưởng, lúc sinh thời cha vẫn thường dạy nó cách định hướng bằng các ngôi sao. Ban đầu có nhiều chòm sao khiến việc quan sát là rất khó, nhưng rồi Jack cũng nhận ra *trong cái nhỏ có cái to, và trong cái to có cái nhỏ*. Dần dần, nó biết cách phân biệt các chòm sao chủ chốt, từ đó chỉ liếc thôi cũng đọc được tình huống, việc trước đây có đúng cả buổi cũng không làm nổi.

Nếu xem quân trắng là các ngôi sao và quân đen là bầu trời thì Jack chẳng khó khăn gì hình dung ra trận chiến. Mọi thứ như chột bưng sáng, một chiến thuật lập tức định hình kéo theo hi vọng chuyển bại thành thắng.

Bây giờ thì nó nhận ra kế hoạch của Lãnh chúa Sanada chính là hi sinh ba quân trắng để qua đó tiêu diệt tầm ảnh hưởng của quân đen ở cuối bàn cờ. Jack lập tức chuyển sang phòng ngự. Hai bên giằng co, Jack giật được tiên cơ, bắt bốn tù binh thành công giải nguy.

Lãnh chúa Sanada giật giật cánh mũi cầm một quân cờ định tấn công vùng trung tá. Nhưng Jack đã biết cách nhìn toàn cục, và linh tính mách bảo nên mặc kệ nước đi này. Nghĩ vậy, nó cầm cờ đặt cạch xuống ngay giữa bàn.

“Ôi trời!”, Ronin giật mình trước nước đi mạo hiểm của Jack. Nhưng một khi nước cờ đã đặt xuống thì mọi thứ đều là quá muộn.

Lãnh chúa Sanada cười khoái trá. Thắng ngoại quốc mắc sai lầm lớn rồi!

Dẫu vậy thì Jack vẫn tin vào linh tính của mình. Nó tiếp tục đặt cờ ở những vị trí bất thường và vẻ mặt của Lãnh chúa Sanada dần trở nên khó coi. Trận chiến căng thẳng khiến ông ta liên tục di tay quanh viền bát đựng cờ. Thông qua biểu cảm của Ronin, Jack biết đây là một hành động không hợp cách, và rằng đối phương đang có dấu hiệu mất bình tĩnh.

Lãnh chúa Sanada cau có đánh rất chậm chạp. Chỉ đến khi tạo được một nhóm có hai “mắt” mới bắt đầu tươi lên. Ông cười tươi khi

nổi được toán quân này với ba quân cờ trọng yếu.

Ronin lắc đầu không dám quan sát tiếp. Kết cục đã an bài. ông chuyển hướng sang sáu tên lính đang đứng canh. Một hai người còn có cơ thoát thân, chứ đánh tới sáu mà không có vũ khí trong tay khác nào tự sát.

“Nước này không hợp cách!”, Kanesuke mỉa mai tuyên bố.

Chú ý của Ronin bị kéo lại bàn cờ và ông thấy Jack vừa mới đặt cờ xuống một trong hai “mắt” của quân trắng.

“Xung quanh không còn khí, làm vậy là tự sát”, Lãnh chúa Sanada tươi cười nói.

“Nhưng còn quân *kia* thì sao?”, Jack làm bộ ngây thơ chỉ quân cờ trắng bị vây ở giữa hỏi.

Ronin thoáng nhìn qua bàn cờ và thở hắt ra. “Mắt ảo!”

Thì ra nước cờ của Jack tưởng chừng như tự sát nhưng lại ăn được một quân trắng. Lãnh chúa Sanada quá phân tâm với chiến thuật kì lạ của Jack mà bỏ qua lỗi rất ngớ ngẩn này. Bây giờ dù có làm gì thì cũng không thể cứu vãn tình thế nữa, bởi lẽ quân đen đã bọc tròn quân trắng bên trong. Ở lượt tiếp theo, Jack chặn nốt “mắt ảo” còn lại, tiêu diệt đoàn quân bất khả chiến bại giả - và cả ba quân cờ trắng trọng yếu, chiếm trọn một địa bàn lớn.

Ván cờ dần đi vào hồi kết... với thế trận giằng co.

Trận chiến giành đất bắt quân diễn ra rất khốc liệt, mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn. Jack thậm chí chẳng nghĩ đến chiến thuật nữa mà chỉ dựa vào trực giác của mình là chính.

Lãnh chúa Sanada cố chọc thủng vào khe hở cuối cùng của bức tường đen, nhưng Jack nhanh chóng lấp vào chặn đứng đợt tấn công. Ranh giới giữa hai phe xem như đã phân định. Vị lãnh chúa nhận thấy không thể đánh tiếp nên bỏ lượt giao cho Jack một quân trắng như quy định. Nó cũng bỏ lượt trả lại cho đối phương một quân đen.

“Kết trận”, Kanesuke tuyên bố, công cuộc đếm đất và tù binh bắt đầu.

40

SỐNG VÀ CHẾT

Jack cảm giác như mình vừa giành được một chiến thắng không ai nghĩ tới. Và ánh mắt Lãnh chúa Sanada càng khẳng định thêm điều đó.

Sau ván cờ giằng co, chỉ nhìn thì rất khó xác định phe nào lợi thế.

Đang tính kết quả thì bất ngờ Kanesuke mất thăng bằng ngã nhào lên bàn khiến các quân cờ vương vãi khắp nơi.

“Ồ ngu!”, Lãnh chúa Sanada la lớn, nhưng nghe như còn có chút thở phào nhẹ nhõm trong đó. “Giờ làm sao đếm ‘mục’ đây?”

Kanesuke cúi đầu ăn năn, nhưng Jack thoáng nhìn thấy nét cười ranh mãnh trên mặt hắn.

“Jack thắng rồi”, Ronin tuyên bố.

“Sao mà biết được!”, Lãnh chúa Sanada vặn lại. “Đếm đã xong đâu”.

“Quân đen thắng quân trắng hai mục”.

“Người quỳ ở đó mà cũng nhìn được ư?”

“Nhưng sự thật là như thế!”. Ronin đứng dậy cãi, nhưng chưa kịp đi bước nào đã bị hai tên lính trói gô cổ lại.

“Trận đấu bị hủy.” Lãnh chúa Sanada tuyên bố. “Lôi chúng đi”.

“Rõ ràng ông ta cố tình ngẫ!”, Hana phản đối khi bị kéo ra ngoài. “Các người chơi xấu!”

Vị lãnh chúa ngay lập tức sẵn tới nắm cổ nữ đạo chích. Khoảnh khắc ấy Jack còn tưởng Hana sắp sửa bị tiền trạm hậu tẩu rồi.

“*Không* kẻ nào được phép nói ta là lừa đảo!”, ông ta rút kiếm nói bằng chất giọng lạnh tanh. “Nhất là một đứa phi nhân!”

Hana không hề chùn bước. “Võ sĩ chân chính... tôn thờ chữ tín...!”, cô nàng lắp bắp.

“Nếu không phải ta là một samurai chân chính tuân thủ tinh thần võ sĩ đạo thì cái mạng quèn của người đã không còn rồi”, Lãnh chúa Sanada thả Hana ra nói. “Thỏa thuận của chúng ta chỉ diễn ra *nếu* thắng nhóc ngoại quốc thắng. Nhưng vấn đề là nó có thắng đâu”.

“Thế thì chơi lại đi”, Hana vẫy vùng nói.

Lãnh chúa Sanada quay sang phía Jack. “Ván cờ tuy thú vị đấy nhưng ta còn có việc khác đáng quan tâm hơn. Khi khác đi. Nhưng để công bằng thì ta sẽ cho các người một đường sống”.

Nói đoạn ông ta lấy túi tiền của Kanesuke rải lên mặt bàn, sau đó nhặt hai quân cờ vẩy trên đất bỏ vào túi.

“Chọn lấy một viên”, Lãnh chúa Sanada đưa túi trước mặt Jack nói. “Màu trắng thì sống. Màu đen thì chết”.

Jack lo lắng nhìn cái túi. Một lần nữa sinh mệnh của hai người bạn đồng hành lại đặt trên tay của nó. Tuy là cơ hội có vẻ nhiều hơn.

“Tôi không thể để anh quyết định sinh tử của mình được!”, Hana xông tới nắm tay Jack trước khi nó kịp cho vào túi.

“Đứa nào cũng được”, Lãnh chúa Sanada nóng nảy nói.

“Oằn tù tì đi”, Hana hội ý với Jack và Ronin.

“Oằn tù tì là gì?”, Jack hoang mang trước đề nghị khó hiểu của Hana.

“Kéo, búa, dao”, Hana làm ra hình chữ V, nắm đấm, và xòe tay rồi hạ giọng nói. “Cả hai quân cờ ông ta đặt vào túi đều là màu đen”.

“Đừng nghĩ đến việc tố giác lần thứ hai”, Jack góp ý. “Ông ta sẽ ra lệnh giết cả bọn ngay”.

Ba người thử oằn tù tì, cũng chẳng quan tâm mấy đến kết quả. Bọn họ chỉ là đang câu giờ để có thêm thời gian tính cách mà thôi.

“Ông ta chưa từng có ý muốn để chúng ta đi”, Ronin liếc một vòng quanh đám lính vũ trang tậi rằng.

“Thôi đừng lằng nhằng nữa”, Lãnh chúa Sanada lắc lắc chiếc túi nói. “Đơn giản quá mà. Trắng hay đen. Sống hay chết”.

“Tôi sẽ làm”, Hana nói với Jack và Ronin.

“Để được gì chứ?”, Jack chán nản. “Trận này *không* thể thắng!”

“Tin tôi đi”, Hana tinh ranh nháy mắt nói.

Nữ đạo chích bước tới cái túi. Một nụ cười đắc thắng pha lẫn chờ đợi hiện ra trên mặt Lãnh chúa Sanada.

Jack cùng Ronin nín thở chờ đợi. Họ biết cô nàng không thể ngang nhiên cho quân cờ trắng vào túi được, kiểu gì Lãnh chúa Sanada cũng bảo là đã giở trò, vì vốn chỉ có hai quân đen thôi. Vậy thì làm sao đây?

Hana vội vàng rút tay ra rồi lóng ngóng làm rơi quân cờ xuống sàn trước khi mọi người kịp nhìn rõ màu sắc.

“Ồi không!”, cô nàng nhìn cả đồng cờ vương vãi bên dưới la lên. “Giờ thì chịu không thể biết tôi đã rút viên nào luôn”.

“Chẳng sao”, Lãnh chúa Sanada hoàn toàn hết kiên nhẫn. “Các người mất cơ hội rồi”.

Nói đoạn vẫy tay ra hiệu cho bọn lính.

“Khoan đã!”, Hana chợt hào hứng. Tôi vừa mới nghĩ ra, vẫn còn cách để biết mà. Chỉ cần nhìn vào túi là xong”.

Jack và Ronin liếc nhìn nhau thầm khen ngợi trí thông minh của Hana. Cô nàng nhanh chóng giật cái túi khỏi tay Lãnh chúa Sanada dốc ngược vào tay. Một quân cờ đen văng xuống”.

“Vậy là hồi nãy tôi chọn trúng viên trắng rồi!”, nữ đạo chích reo lên. “SỐNG!”

Lãnh chúa Sanada điên tiết vì bị chơi xỏ. Bọn lính cũng không biết giờ nên hành xử như thế nào.

“Võ sĩ chân chính luôn tôn thờ chữ tín đấy nhé”, Hana nở nụ cười ngọt ngào.

CHIA TAY

“Thật không thể tin là Lãnh chúa Sanada lại thả chúng ta đi”. Jack thảng thốt khi cùng Ronin và Hana rời khỏi Nara đi vào vùng rừng núi.

Trời mưa lăn phăn, nhưng điều này không hề làm giảm hưng phấn của họ. Vị lãnh chúa kia tuy rất ma mãnh nhưng là người giữ chữ tín, đến mức còn trao trả chiếc hộp và vũ khí trước khi đuổi cả ba đi.

“Thả, nhưng không thả xa đâu”, Ronin hớp một ngụm rượu nói. Ban nãy Hana đã kịp tranh thủ thó vài đồng tiền của Sanada nên mọi người cũng tranh thủ mua lương thực. “Có điều cơ hội thì vẫn là cơ hội. Tất cả đều nhờ có Hana”.

Ronin đưa tay lên vai cô nàng siết chặt. “Không thể ngờ một đạo chích lại có thể nhanh trí hơn cả lãnh chúa”.

Hana nheo nheo mắt. “Tôi lạ gì mấy trò này. Sống trong giang hồ thì phải thế”.

Ronin tươi cười kéo cô nàng lại gần. “Ta rút lại những lời đã nói về cô, Hana. Tuy cô là một đạo chích, nhưng thậm chí còn dũng cảm và trung thành hơn rất nhiều võ sĩ mà ta biết”.

Mặt Hana đỏ lên trước lời khen ngợi. Nhìn hai người ở bên nhau gần như là cha con, Jack nhận ra họ thật sự rất hợp nhau - thậm chí là rất *cần* có nhau. Trong những ngày qua, duy nhất lần này mắt Ronin không chất chứa niềm hối tiếc.

Lúc bọn họ đi đến ngã tư thì khuôn mặt Ronin đột nhiên nghiêm túc trở lại. “Đến lúc chia tay rồi”, ông tuyên bố.

Hana há hốc miệng, bao nhiêu vui sướng tan thành mây khói. “S... sao lại thế?”

“Lệnh truy nã đã được gửi đi toàn quốc. Ở với nhau quá dễ bị phát hiện”.

Jack biết quyết định của Ronin là hoàn toàn chính xác. Với việc bị người của Tướng Quân, băng Bọ Cạp, và giờ là Lãnh chúa Sanada truy đuổi, khả năng thoát thân là rất thấp. Nếu đi riêng lẻ thì ít ra còn có thể ẩn vào đám đông mà thoát thân.

"Nhưng tôi biết phải đi đâu đây", Hana không hề muốn nghĩ đến viễn cảnh đó. "Tôi *muốn* được đi với hai người".

Thấy nữ đạo chích nói như vậy, Jack nghĩ bụng để cô nàng một mình có khi còn nguy hiểm hơn.

"Hay cho Hana đi cùng với ông nhé, Ronin?", Jack gợi ý.

"Ừ!", Hana tóm lấy ngay cơ hội. "Ông có thể dạy tôi võ thuật, còn tôi nấu ăn, giặt giũ cho ông".

Ronin dứt khoát lắc đầu, nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt Hana. Rõ ràng chuyện này với ông cũng rất khó khăn.

"Tôi là con người của rắc rối", vị võ sĩ nhìn chằm chằm vào bình rượu nói. "Không thích hợp để phụ nữ ở cùng".

Hana siết chặt tay áo Ronin nài nỉ. "Làm ơn đi. Ông thậm chí sẽ không nhận ra sự hiện diện của tôi đâu mà".

"Không được!", Ronin giật ra.

Mắt Hana ứa lệ, việc bị chối từ còn kinh khủng hơn phải chia tay.

Jack cũng không thể mạo hiểm để cô nàng đi cùng mình đến Nagasaki. Nó thậm chí còn bị truy lùng gắt gao hơn Ronin. Nhưng mà, một ý tưởng chợt lóe lên. Và việc này sẽ giải quyết được nỗi lo vốn chất chứa trong tim nó từ lúc ở Kyoto.

"Hana, hãy đi về hướng đông... đến Toba".

"Nhiệm vụ gì à?", nữ đạo chích tươi tỉnh hơn một chút.

"Ừm, một nhiệm vụ rất quan trọng", Jack đặt vấn đề. "Cô phải báo cho Akiko biết rằng Kazuki đang đi tìm và muốn báo thù". Nói đoạn nó đưa chiếc hộp cho Hana. "Đưa cái này cho Akiko, cô ấy sẽ biết cô là bạn của tôi. Cô ấy nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô".

"Anh cùng đi với tôi nhé!", Hana háo hức.

"Không được. Làm vậy chỉ dẫn đường cho băng Bọ Cạp đến sớm hơn thôi", Jack giải thích. "Tôi sẽ đi theo hướng ngược lại, cố ý để lộ

tung tích để đảm bảo dụ chúng khỏi hướng Toba. Cô có thể nhận nhiệm vụ này giúp tôi chứ?”

Hana đón chiếc hộp bằng cả hai tay rồi gật đầu đầy quyết tâm.

“Cảm ơn cô, Hana”, Jack thở phào nhẹ nhõm vì giờ thì ít ra Akiko cũng được báo tin trước.

Ba người chia lương thực, sau đó Jack và Ronin nhìn Hana vẫy tay lần cuối rồi khuất dần sau ngọn đồi.

“Một tâm hồn can đảm”, Ronin nói. “Ta sẽ rất nhớ con bé”.

“Kể cả màn líu lo liên hồi ư?”, Jack ngạc nhiên khi nghe lời tâm tình của Ronin.

“Ừ”, Ronin thừa nhận. Ông quay sang Jack nói. “Xin lỗi vì không thể tìm lại bản *hải đồ* cho cậu”.

“Chúng ta đã cố gắng hết sức rồi”, Jack nghiêm mặt. “Bây giờ còn cố tìm Botan thì khác nào giao mình vào miệng cọp”.

Nó biết giờ là lúc phải nhìn vào sự thật, dù tàn nhẫn đến mấy - kỉ vật của cha đã thất lạc. *Điều cậu muốn là không thể*, đúng như lời vị sơn tăng. *Đây* nhất định là cái không thể mà ông ta nói. Dù nỗ lực đến đâu, mạo hiểm đến mấy thì nó cũng không thể lấy lại món đồ đã mất, không thể giữ được lời hứa với cha, và cũng không thể đảm bảo được tương lai cho Jess.

“Đừng lo, ta sẽ đi tìm tay Botan đó... và cả bản *hải đồ*”.

“Ông đã giúp tôi quá nhiều rồi”. Jack nhấn mạnh. “Đừng liều mạng thêm nữa”.

“Cũng chẳng còn mấy để mà liều đâu”, Ronin nâng bình rượu lên nói. “Được giúp cậu là một vinh dự đấy, võ sĩ trẻ tuổi”.

Nói đoạn ông cúi xuống thi lễ rồi đi theo hướng bắc về phía Kyoto.

“Khoan đã!”, Jack lên tiếng. “Tôi chưa trả công cho ông”.

“Cậu *không* cần phải làm vậy”.

“Có chứ”, Jack vừa nói vừa đuổi theo. “Đây là vấn đề danh dự. Chúng ta đã giao kèo ông được chọn một thứ trong sổ hành lí thu về”.

“Cặp kiếm chắc chắn không được rồi”.

“VẬY thì... viên ngọc trai vậy”, Jack đề nghị rồi lấy từ trong áo ra chiếc trâm bằng vàng. Tuy không muốn rời xa viên ngọc, nhưng hẳn Akiko cũng muốn nó là người biết giữ chữ tín. Dù sao đây là việc nên làm.

“Cảm động quá ta!”, một chất giọng mỉa mai vang lên.

Jack và Ronin quay phắt lại. Võ sĩ lạ vận bộ kimono nâu xuất hiện trong sự kinh ngạc của hai người. Tên này ngực trần, tay cuộn cuộn cơ bắp, trông đáng vẻ hẳn phải rất khỏe và dày dặn kinh nghiệm chiến trường. Khuôn mặt góc cạnh tô điểm bởi chòm râu dê cùng ria mép tủa tót cẩn thận. Có điều mũi lại rất xẹp, phần nhiều đã từng gãy trong một trận chiến, hơn nửa cằm hẳn sẹo khá sâu.

“Ronin! Không ngờ mình lại gặp nhau”, người đàn ông mở tay ra chiêu thân thiện. Ronin nhìn chăm chăm vẻ khó hiểu, tay sẵn sàng rút kiếm.

“Mới đó mà đã quên rồi à?”

Ronin nhíu mày quan sát đối phương thật kĩ lưỡng. “Trí nhớ kém lắm. Thử nhắc xem”.

“Lúc đó anh khá say rồi. Mà anh tỉnh táo như bây giờ mới thật sự là kì tích đấy”.

“Rốt cục mày là ai?”. Ronin sốt ruột.

“Botan đây chứ ai”.

Jack và Ronin lập tức rút kiếm, không ngờ người mình cần tìm lại *tự* mò đến thế này.

“Anh nghĩ sao lại tính tấn công bạn cũ vậy?”, Botan nói, hoàn toàn không có vẻ gì là sợ hãi.

“Tao không phải bạn của mày”, Ronin gắt. “Bản *hải đồ* đâu rồi?”

Botan cười lớn. “Tôi cũng đang tính hỏi anh câu đó đây!”

“Ý mày là sao?”, Ronin cau có hỏi.

“Nè nè, anh cố nhớ lại coi. Kanesuke mong nhất chính là quyển sách đó đấy. Nhanh nhanh tiết lộ thông tin đi”.

Jack cũng ngạc nhiên không kém gì Ronin. “Chúng tôi đang tìm *ông* để hỏi về vấn đề đó đây”.

“Tao không nói với mày, thằng ngoại quốc”, Botan nạt. “Đáng lẽ mày phải chết rồi”.

Nói đoạn lại quay về phía Ronin cười cười. “Công nhận thấy anh theo thằng ngoại quốc tôi cũng hết cả hồn. Ai lại đi giúp nạn nhân đoạt lại thứ *mình* đã tham gia cướp cơ chứ!”

Đến đây thì Botan phá lên cười khi thấy biểu cảm kinh ngạc trên khuôn mặt Jack và Ronin.

“Dối trá!”. Ronin hét lớn, tuy vậy, mặt ông vẫn có vẻ dăm chiêu.

Jack nhận thấy điều này và dần chuyển hướng chú ý sang người bạn đồng hành mấy ngày qua của mình. Chẳng lẽ ông ta đã tấn công nó trước khi gặp nhau tại phòng trà ở Yamashiro? Tình cảm kia chỉ là sắp đặt giả dối?

Nó liên tục nhìn Ronin và Botan tìm câu trả lời.

“Thế ra *cả hai* đều quên sạch rồi à?”, Botan lắc đầu cười ngặt nghẽo.

Bất thành linh tiếng cười của người này trở nên vô cùng quen thuộc, vết sẹo đó, cái mũi gãy đó, và mùi rượu nồng nặc của Ronin cũng vậy.

Màn sương trong đầu dần tan biến, một tia kí ức xuất hiện trong đầu Jack...

TRÚNG THUỐC

"Để tôi đãi", một vị võ sĩ say rượu đột nhiên ngồi xuống bàn Jack tại một quán trọ nhỏ bên cạnh con đường núi.

"Cảm ơn, nhưng người xuất gia không thể uống rượu". Jack đang giả trang trong vỏ bọc hư vô tăng, với chiếc giỏ rất to trên đầu đủ để che khuất thân phận người nước ngoài. Nó không hề muốn lọt vào tầm mắt của bất kì ai, đặc biệt là võ sĩ.

"Ngại gì". Người nọ vẫy tay gọi chủ quán. "Một cho tôi, và một cho nhà sư đây..."

"Trà xanh thôi", Jack cắt ngang. Từ chối có thể sẽ khiến võ sĩ nộ nổi giận, và điều đó không tốt cho việc cải trang chút nào. Ngay cạnh đó còn có ba võ sĩ khác cười nói rôm rả. Một trong số đó nổi bật với vết sẹo trên cằm và giọng cười vang dội - từ đầu những người này vẫn luôn quan sát Jack, nó định bụng phải tránh xung đột tối đa có thể.

Chủ quán trọ nhanh chóng lui ra sau khi làm xong yêu cầu của khách.

"Tôi là Ronin... còn thầy?"

"Takeshi", Jack đáp, dùng tên của chính người cha nuôi Masamoto của mình.

"Rất hân hạnh", Ronin lắc lư đầu thi lễ. Ông ta với tay chỉ vào mũ của Jack. "Các thầy đội giỏ trên đầu làm gì vậy?"

"Dấu hiệu của việc cắt đứt liên hệ với thế giới", Jack vừa giải thích vừa chỉnh trang lại cho chắc chắn.

"Thật kì khi giấu mặt kiểu đó".

Chủ quán mang nước đến, và Jack phải thở phào nhẹ nhõm vì may mắn là Ronin không hỏi thêm gì nữa.

"Để tôi rót cho", Ronin lấy bình trà run run rót ra bát rồi đưa sang chỗ Jack.

"Cạn ly!", ông cụng bát rượu của mình vào bát trà của Jack.

Jack uống một ngụm. Món trà này vừa đắng vừa kém chất lượng. Ronin thì vừa uống rượu vừa hít hà sảng khoái. Ông lên tiếng sau khi nhìn thấy cây shakuhashi Jack đang đặt trên bàn.

"Chà, tôi tò mò món này lâu rồi nha", Ronin nhặt cây sáo dài lên, một vật dụng khác của hư vô tăng. Ông đặt môi lên cây sáo và thổi mạnh. Một âm thanh nghẹn bứ phát ra.

"Chắc hỏng rồi", ông ngờ vực quan sát một hồi rồi trả lại cho Jack. "Mà anh định đi đâu đấy?"

"Phía nam", Jack nhanh chóng uống nốt chỗ trà và đáp. Cuộc nói chuyện lại bắt đầu dẫn đến chỗ nguy hiểm.

Ronin huýt sáo. "Quá nguy hiểm. Rất nhiều toán cướp".

"Cảm ơn đã chiêu đãi", Jack chỉnh trang hành lí rồi cầm kiếm - vốn được quấn kín bằng vải để tránh gây chú ý.

"Nghe này, tôi quyết định làm hộ vệ cho thầy Takeshi".

"Không cần đâu".

"Thầy đừng từ chối", Ronin loạng choạng đứng dậy nói. "Ai lại để tăng ni gặp phiền phức được?"

Jack cố gắng đi nhanh ra khỏi thị trấn trở lại đường núi.

"Thầy vội đến giờ lễ Phật?", Ronin bình luận khi đuổi kịp Jack tại chỗ rừng tuyết tùng. "May mà tôi biết lối tắt!"

Nói đoạn ông ta kéo Jack khỏi đường chính vào một lối mòn nhỏ xuyên qua hẻm núi bất chấp nó phản đối. Thế nhưng chưa đi được bao lâu thì Jack đột nhiên thấy choáng váng.

Thấy tình trạng của nó, Ronin nói, "Thầy ngồi xuống nghỉ chút đi".

Không đủ sức tranh cãi, Jack bèn tựa vào thân cây ngồi xuống. Tứ chi nó rã rời, trời đất quay cuồng dữ dội, Jack chỉ muốn nhắm mắt chống lại cơn buồn ngủ...

MỤC TIÊU SỐNG

“Chính ông đã bỏ thuốc!”, Jack vội vàng lùi lại, một kiếm chỉ vào Botan, một kiếm chỉ vào Ronin.

“Thế ư?”, Ronin hỏi ngược lại. Thế rồi kí ức về ngày hôm đó cũng dần hiện rõ trong đầu vị võ sĩ nghiện rượu. “*Cậu* chính là vị hư vô tăng đó hả?”

“Thế mà tôi cứ tưởng ông là người tử tế. Một samurai tôn thờ tinh thần võ sĩ đạo!”

“Tại nó cả!”, ông lắc lắc bình rượu giải thích. “Lúc đó ta thực sự *cần* tiền. Họ nói đang vây bắt một tên gián điệp... giả trang làm nhà sư. Và ta thì đặc biệt rất ghét những kẻ giả trang làm thầy chùa...”

Jack không thêm để ý. “Hèn gì tên bợm cờ bạc ở Kizu biết tên ông. Các người cùng một rước với nhau cả! Làm sao tôi có thể tin ông bây giờ đây, Ronin?”

“Ta đã theo giúp cậu từ lúc...”

“Nếu không phải vì ông thì tôi đâu có rơi vào hoàn cảnh này!”, Jack cắt ngang.

Ronin cúi đầu hối hận. “Tôi đã mắc phải một sai lầm rất lớn”.

“Rượu, rượu, lúc nào cũng rượu. Bảo sao vẫn mãi là lãng nhân. Chủ nào dám chứa chấp bộ hạ như ông chứ!”

“Xin lỗi phải xen vào giữa màn tranh cãi của đôi uyên ương”, Botan móm mịa. “Nhưng còn có chuyện cần kíp hơn phải bàn. Rất cục anh đã làm gì với bản *hải đồ* rồi. Ronin?”

Jack trừng mắt nhìn Ronin, nó muốn biết câu trả lời không kém gì Botan.

Ronin lắc đầu. “T... tôi chẳng nhớ gì cả”.

“Vô dụng đến thế là cùng”, Botan bực tức hất tay. “Hèn gì hại chết cả lão cha!”

Mắt Ronin bùng lên giận dữ. Ông rút kiếm xông thẳng về phía Botan.

“Hạ kiếm xuống!”, một người đàn ông xuất hiện từ phía bìa rừng hô lên. Thì ra chính là tên nghiện cờ bạc ở Kizu. “Không thì nó sẽ chết!”

Ronin đứng sững lại khi thấy Hana, cổ bị kề sát bởi con dao của tên bợm. “Rất đúng lúc!”, Botan khoái trá.

Thêm ba người nữa xuất hiện vây kín Jack và Ronin vào giữa.

“Nếu chúng mày dám động đến một sợi tóc của con bé”, Ronin gào lên. “Tao sẽ...”

“Mày không có cái quyền đó đâu, Ronin”, Botan châm biếm. “Làm theo Shoda đi”.

Chẳng còn cách nào khác. Jack và Ronin buông kiếm xuống đất. Ngay lập tức cả hai bị khống chế bắt quỳ mọp.

“Tao cho mày một cơ hội cuối cùng. Cuốn sổ ở đâu?”

“Đã bảo là không nhớ”.

“Thế để tao làm mày nhớ”, Botan xoay sang một tên bộ hạ nói. “Trói con nhỏ này vào cây táo đằng kia”.

Sau khi tay Hana đã bị buộc chặt vào thân cây, Botan lấy dao của Shoda bước về phía nữ đạo chích. “Nhanh lên, không tao cắt lưỡi nó”.

Hắn bóp miệng Hana khiến cô nàng phải há miệng ra. Tuy cố vẫy vùng nhưng sức của Hana không thể đo được với Botan.

“Làm ơn!”, Ronin thất thanh. “Con bé chẳng can hệ gì cả”.

Botan không thèm để mắt, hắn chậm chậm giơ dao lên.

“Đừng!”, Ronin la. “Có khi... tôi nhớ được một chút rồi”.

Botan cười hoan hỉ. “Đấy, chỉ cần động viên một tí là được”.

“Nhưng vẫn mơ hồ lắm”, Ronin xoa trán. “Thậm chí vụ cướp ra sao tôi còn chẳng nhớ nữa! Chỉ thoáng qua hình ảnh hẻm núi... một ông lão râu ria... mặc cà sa đỏ... lăm bầm đọc thơ... Rồi sau đó tôi

mơ hay nổi điên gì đó... Ông ta cầm cuốn sách - chắc là bản *hải đồ* - đòi đáp án... nhưng câu trả lời của tôi không đúng”.

“Vớ va vớ vẩn!”, Botan gắt, một lần nữa hấn lại giờ dao lên khuôn mặt trắng bệch của Hana.

“Không”, Jack vội vàng lên tiếng. “Rất có thể ông ta đang nói đến vị sơn tăng”.

Botan và đồng bọn cười lớn. “Mày đùa à. Đó chỉ là câu chuyện dành cho bọn trẻ ranh thôi”.

“Nhưng tôi đã tận mắt thấy”. Jack nhấn mạnh, cố hết sức cứu Hana. “Và có thể dẫn các người đến ngôi đền sơn tăng từng xuất hiện”. Botan thả Hana ra, bước đến chỗ Jack.

“Tốt hơn hết đừng giở trò, ngoại quốc”, hấn vung vẩy con dao trong tay. “Ngược lại thì không chỉ có lưỡi bị cắt đâu”.

“Thả Hana ra đã”.

Botan cân nhắc. “Cũng được, nhưng mày tự làm... với mấy cái này đi”. Hấn lấy năm chiếc phi tiêu *shuriken* từ trong đai lưng ra.

Jack tròn mắt khi nhìn thấy những món ám khí hình ngôi sao người bạn ninja Tenzen tặng. “Tao tìm thấy trong hành lí của mày”, Botan giải thích khi nhận thấy biểu cảm của Jack. “Đừng nói là mày cũng học đòi làm ninja nữa nha!”

Jack không nói gì.

“Muốn biết cũng dễ thôi. Shoda, đặt một quả táo lên đầu con nhỏ. Chúng ta sẽ chơi một trò chơi trước khi đi tìm sơn tăng”.

Botan cầm một chiếc phi tiêu nhắm về phía Hana lúc này vẫn đang bị trói chặt vào thân cây.

“Vấn đề của mục tiêu sống là chúng rất hay la”, hấn dùng tay phải phóng *shuriken* “và chảy máu”.

Món ám khí đâm cắt qua tai Hana khiến máu tuôn ra, còn Hana thì bắt đầu la hét.

Botan đưa một chiếc phi tiêu cho Jack. “Mong là mày sẽ chính xác hơn tao. Ném trúng quả táo, nó sẽ được trả tự do. Còn không thì...”

TRÚNG PHÓC

Jack đã không tập phóng phi tiêu kể từ khi rời khỏi ngôi làng ninja. Nó cầm món ám khí trong tay cố lấy lại cảm giác. Những ngôi sao này rất nguy hiểm, dễ dàng đả thương, thậm chí là lấy mạng đối phương nếu ném trúng.

Jack thoáng nghĩ đến việc dùng *shuriken* tấn công Botan và đồng bọn, nhưng Shoda đã lấy lại dao, và hẵn đủ gần để có thể làm hại Hana trước khi nó kịp giải cứu con tin. Ronin thì đang quỳ gối nhìn chăm chăm vào bình rượu, hơn nữa cũng không đáng để tin tưởng.

“Tôi cần thử ba lần”, Jack chỉ đám phi tiêu trong tay Botan đề nghị. “Lâu rồi không dùng tới chúng”.

Botan nhìn nó nghi hoặc. “VẬY CŨNG ĐƯỢC”.

Jack đứng thẳng hướng Hana. Từ chỗ nó đứng đến vị trí nữ đạo chích bị trói ước chừng ba mươi bước. Jack không được phép mắc bất kì sai lầm nào dù là nhỏ nhất. Nó căn tính tới hướng gió, cũng như việc cơn mưa khiến phi tiêu trơn trượt khó cầm hơn rất nhiều. Hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, Jack quyết định dùng kĩ thuật phóng từ trên xuống. Chiếc shuriken rít lên trong gió bay trật mục tiêu rất xa, cắm phập vào thân cây bên cạnh cổ tay phải của Hana.

“Suýt chút nữa anh đã cắt đứt động mạch của tôi rồi đấy!”, cô nàng hoảng hốt còn Botan và đồng bọn thì phấn khích reo hò.

“Chú mày từng phóng phi tiêu *bao giờ* chưa vậy hả?”

“Một vài lần”. Jack đáp, dùng ánh mắt ngây thơ nhìn Hana rồi lấy chiếc phi tiêu thứ hai từ Botan.

Mặt Hana tái nhợt hơn bao giờ hết. Lần này Jack dùng kĩ thuật tung từ dưới lên. Phi tiêu hướng đến ngay giữa hai mắt nữ đạo chích khiến cô nàng la lớn... may là kịp đổi hướng chệch sang trái đầu cô nàng một chút.

“Gần hơn rồi đó”, Botan mỉm cười.

“Thôi làm ơn dừng lại đi Jack!”, Hana sợ hãi cầu khẩn.

“Tôi bắt đầu thấy quen tay hơn rồi”, Jack vừa đáp vừa đón lấy chiếc shuriken thứ ba.

Nó dùng kỹ thuật ném ngang. Món ám khí lao đến mục tiêu như một mũi tên. Quả táo lập tức bị xuyên giữa và vỡ ra. Botan và đồng bọn reo hò tán dương, còn Hana thì nhẹ nhõm tưởng như sắp ngất.

“Rất ấn tượng”, Botan lấy chiếc phi tiêu ngôi sao cuối cùng ra. “Nhưng tao còn giỏi hơn. Xem tim nó thủng lỗ đây”.

“Biết ngay mà”, Jack vừa nói vừa tung một cú đá móc vào bụng tên samurai trước khi hắn kịp hành động.

Ngay khi Shoda nhìn thấy thủ lĩnh bị tấn công, hắn lập tức rút dao phóng tới chỗ Hana. Jack giật chiếc phi tiêu trong tay Botan ném về phía tên bợm cờ bạc. Món ám khí cắm thẳng vào chân tên này khiến hắn khụy ngay xuống.

“Mau chạy đi, Hana!”, Jack tri hô. “Tôi cắt dây trói cho cô rồi đó!”

Hana nhìn xuống thì thấy chiếc phi tiêu bên tay phải mình đã xuyên qua đoạn thừng tự lúc nào. Cô nàng chỉ cần vẫy vùng là nó đứt hẳn. Một tên đồng bọn của Botan xông đến định không chế nữ đạo chích. Nhưng cô đã kịp lấy chiếc phi tiêu cắm bên trái sát đầu đâm vào tay khiến hắn la lối dữ dội. Hana dùng hết sức bình sinh đá bồi tiếp vào đầu gối đối phương, tên này nhanh chóng ngã gục xuống đất.

Cùng lúc đó Jack thụp xuống tránh lưỡi kiếm của Botan. Thủ lĩnh bằng cướp liên tục la hét tấn công điên cuồng. Cặp song kiếm Shizu của Jack nằm khá xa tầm với. Thiếu vũ khí nó khó có thể cầm cự được lâu.

Đến giờ Ronin mới thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, phát hiện Hana đã được giải phóng nên cũng tham gia chiến đấu. Ông ném bình rượu vào mặt tên đang giữ mình rồi lấy luôn kiếm của tên này kết liễu đời hắn. Võ sĩ nghiện rượu thu hồi vũ khí định lao tới tấn công Botan nhưng tên võ sĩ thứ năm trong băng cướp đã nhanh chân hơn chặn ngay giữa đường. Một trận chiến nảy lửa lại nổ ra.

Không hề gặp trở ngại, Botan dễ dàng lấn áp Jack. Kiếm của hắn xoay tít trên không trung khiến nó liên tục phải lùi lại. Dần dần bị ép vào thân cây, số phận tưởng như đã an bài thì bất ngờ một quả táo do ai đó ném đập ngay vào mặt tên thủ lĩnh to con.

“Trúng phóc!”, Hana khoái trá reo hò.

Botan loạng choạng lùi ra sau. Jack lập tức chớp thời cơ chạy đi lấy kiếm.

Nữ đạo chích chưa mừng được bao lâu thì Shoda đã bò đến chỗ cô, tay lăm lăm dao găm. Hana nhặt táo ném Shoda, nhưng tên bộm nhậu gạt ra được. Hai người giằng co qua lại hai bên thân cây.

Ronin nhìn thấy tình trạng của Hana nên càng gắng sức nhanh chóng hạ đối thủ. Ông gạt kiếm sang bên rồi đả thương hắn bằng một nhát chém dọc hông rất lợi hại. Tên cướp đổ gục xuống. Mở đường thành công, Ronin vội vàng lao đến giải cứu Hana.

Cơn mưa ngày càng nặng hạt, sấm chớp giập đi đùng quanh rặng núi. Jack cầm kiếm đối mặt Botan. Dù hắn vừa to vừa khỏe nhưng Jack không hề nao núng, nó nghiêm cẩn thủ thế với cặp song kiếm Shizu trong tay, đúng như bài bản tuyệt kỹ Nhị Thiên.

Botan lau nốt vụn táo trên mặt la hét. “Kĩ xảo đó chẳng cứu được mạng mày đâu!”

Nói đoạn hắn ra sức tấn công bằng những đòn thế nhanh như chớp. Rõ ràng tên này là một đối thủ không tầm thường. Sức mạnh của hắn là một lợi thế rất lớn, mỗi lần va chạm đều khiến tay Jack rung lên bần bật. Nó phải áp dụng hết toàn bộ kiếm pháp thầy Masamoto truyền thụ mới chống đỡ nổi.

Mưa rơi vào mắt hai đấu thủ, mặt đất bên dưới đã hóa thành bùn lầy. Jack định dùng chiêu Thu Diệp Thức để tước vũ khí của Botan, nhưng hắn cầm kiếm rất chắc, thậm chí còn phản công trúng tay Jack khiến máu tuôn xối xả. Jack lùi ngay lại xem xét vết thương. Chỉ là xây xát ngoài da nhưng cũng đủ khiến độ linh hoạt của tay trái giảm hẳn đi.

Một kiếm thủ kinh nghiệm như Botan hiển nhiên không bỏ sót điều này. Hắn càng ra sức tấn công vào bên bị thương. Một đòn cực mạnh đánh bật cây đoản kiếm wakizashi ra khỏi tay Jack, giờ đây nó

chỉ còn mỗi thanh katana. Vừa mất máu vừa kiệt sức, Jack buộc phải thoái lui. Botan vẫn duy trì sức ép bằng những nhát chém như búa bổ. Jack va phải xác một tên cướp ngã đập gối xuống bùn.

Botan nhanh chóng lao tới ra đòn kết liễu.

“Đến lúc nhận thưởng rồi!”, hắn tuyên bố trong lúc đặt kiếm lên cổ Jack.

Nhưng chưa kịp ra tay thì đã bị đầu một thanh gươm khác xuyên thủng ngực. Tay võ sĩ thủ lĩnh bằng cướp ôm ngực đổ gục xuống đất.

Sau lưng hắn chính là Ronin, khuôn mặt đau thương, cơ thể máu me rỉ rượi. Shoda nằm bất động dưới cây táo, còn Hana thì run như cây sậy, nhưng có vẻ không bị thương. Ronin bước đến, Jack nhanh chóng đứng dậy thủ thế. Tuy người đàn ông này vừa cứu nó, nhưng thực sự Jack vẫn không thể tin.

“Ông muốn gì”, Jack càng trở nên nóng nảy hơn sau trận chiến sinh tử. “Đánh thuốc? Giết? Cướp kiếm? Hay đòi *hái đồ*? Từ đầu toàn là ông dẫn tôi đi lòng vòng! Võ sĩ gì cơ chứ! Bơm nhậu! Dối trá!”

NÚI JUBU

“Cậu nói đúng”, Ronin sa sầm mặt thừa nhận. “Dù ta không lừa gạt, nhưng đã không làm tròn bốn phận với cậu, cũng như không làm tròn bốn phận với cha, và với bản thân mình. Chẳng chủ nhân nào cần một tên võ sĩ nghiện rượu cả. Ta không xứng đáng là người cầm kiếm”.

Nói đoạn ông rút kiếm cắm vào đất. Thanh katana rung lên dưới sức mạnh giận dữ của Ronin. Vị võ sĩ cầm bình rượu lên bước đi trong cơn mưa.

Hana vội chạy đến chỗ Jack. “Ông ấy đi đâu thế?”

“Chắc lại đến nhà trọ gần nhất thôi”, Jack vừa xé áo Botan buộc vết thương ở tay vừa nói.

“Nhưng chúng ta còn chưa từ biệt mà”. Nước mắt bắt đầu hòa lẫn với nước mưa lăn dài trên má nữ đạo chích. “*Trở lại đây đi. Ronin ơi!*”

Ronin vẫn cứ đi, miệng liên tục tu rượu.

“Mặc kệ ông ta thì hơn”, Jack lại lấy một mảnh vải khác ép chặt phần tai bị cắt của Hana. “Con người này không đáng tin. Thậm chí từng nằm trong băng cướp của Botan nữa”.

“Tôi không tin”, Hana quay về phía Jack phản đối. “Ông ấy vừa cứu mạng tôi, và cả mạng *anh* nữa đây”.

“Nhưng đồng thời ông ta cũng là người bỏ thuốc và đánh cắp hành lí của tôi nữa”.

Hana trừng mắt nhìn Jack. “Nếu đó là sự thật thì Ronin giúp anh lấy lại chúng làm gì?”

“Bởi vì ông ta thậm chí còn không nhớ đã từng cướp của ai! Cô cũng nghe rồi đấy, ông ta *từng* giữ bản *hải đồ*. Biết đâu chừng đang lên kế hoạch giết người rồi đem xác đi lĩnh thưởng cũng nên”.

“Ronin mà tôi biết *không* phải hạng người đó”, Hana ôm tai phản đối.

Jack bước đến gốc cây táo thu hồi phi tiêu. Nó biết mình đang bị cơn nóng giận chi phối. Trước khi Botan xuất hiện, Ronin thậm chí còn định từ biệt mà không lấy *bất kì* phần thưởng nào.

Đúng là ông ta có rất nhiều nhược điểm - ba phải, khó đoán, nghiện rượu - nhưng không phải kẻ xấu. Jack nhận thấy lòng trung thành cùng tinh thần trách nhiệm rất cao trong con người này. Nhớ lại tất cả những việc Ronin đã làm vì mình, nó bắt đầu thấy hối hận với những lời đã nói. Nhưng dù sao cũng không thể gạt đi sự thật rằng Ronin từng tham gia vào vụ cướp.

Jack nhặt bốn chiếc shuriken cho vào túi. Thêm một món trong hành lí được thu hồi. Giờ chỉ còn *hải đồ* mà thôi. Và nếu lời Ronin nói là sự thật thì nó đã biết người đang giữ món kỉ vật đó rồi.

“Tôi sẽ quay về Kizu”, Jack tuyên bố. “Chỉ mong vẫn nhớ đường quay về đền thờ Thần Đạo, nơi từng gặp vị sơn tăng đó”.

“Tôi đi cùng anh”, Hana nói.

“Không, tôi cần cô cảnh báo Akiko. Vị sư kia chưa chắc đã khó tìm, trừ khi ông ta *thật sự* là hư ảnh, và mọi chuyện hôm đó chỉ tồn tại trong mơ”.

“Ông ấy không phải hư ảnh”, Hana tiết lộ. “Sơn tăng sống tại ngôi chùa bỏ hoang trên đỉnh núi Jubu phía đông bắc Kizu, ngay cạnh dòng sông. Không ai đủ điên rồ đi tới đó, nhưng...”, cô nàng nuốt nước bọt, vẻ mặt hơi tái nhợt. “Nhưng tôi có thể dẫn đường cho anh, rồi sau đó vòng sang Toba cũng được”.

“Thế thì chúng ta nên đi trước khi những kẻ khác ập tới”, Jack chỉnh lại bộ kimono ướt sũng rồi nhanh chóng cất bước mà không nhận ra Hana vẫn đứng yên tại chỗ cúi đầu nhìn thanh kiếm của Ronin.

“Chuyện gì vậy?”, nó lên tiếng hỏi.

“Ronin sẽ quay lại lấy kiếm”, nữ đạo chích vừa nói vừa gắp con hạc Jack cho vào khe hở trên cán kiếm. “Và khi đó tôi muốn ông ấy biết ít ra mình vẫn còn một người bạn”.

Jack và Hana xuyên qua Kizu trong đêm tối. Chúng cẩn thận quan sát thấy không có ai tuần tra qua cầu rồi mới băng sông, hướng theo phía đông bắc đi vào rừng rậm.

“Tiếp tục đi theo thung lũng này”, Hana dẫn đường.

“Sao cô lại biết”, Jack ngạc nhiên hỏi, chỗ này thực chất không thể gọi là một con đường hoàn chỉnh.

“Một lần ẩn nấp trên núi rồi bị lạc, tôi vô tình thấy sơn tăng và ngôi chùa của ông ấy. Vì đã từng nghe dân chúng đồn đại nên cũng không dám tiếp cận mà rời đi ngay”.

Jack và Hana tiếp tục vừa đi vừa xóa dấu vết. Con đường dốc cộng với đêm tối và mưa khiến việc lần theo rất khó khăn. Cuối cùng Jack buộc phải dừng lại trước một tảng đá lớn.

“Đêm nay nghỉ ở đây trú mưa đã”, nó gợi ý.

“Ý kiến hay đấy”, Hana thở dốc. “Chúng ta cần phải dưỡng sức để sáng mai còn leo núi”.

Hai đứa ẩn nấp trong hang động nhỏ. Jack định nhóm lửa nhưng củi quá ướt. Không có hơi ấm, chúng chỉ biết run rẩy ngồi bên tảng đá ăn cơm nguội với rau sống. Jack chặt tạm vài tán cây làm giường, tuy ẩm thấp nhưng ít ra còn hơn mặt đá gồ ghề.

Sấm chớp giạt đi dùng khắp thung lũng. Hana vô thức nhích lại gần Jack.

“Cầu cho trận bão sớm qua đi”, cô nàng lắp bắp, nửa vì lạnh nửa vì sợ hãi.

Jack vòng tay xoa xoa ủ ấm cho nữ đạo chích. “Đừng lo lắng”, nó an ủi. “Tôi từng trải qua những đêm khủng khiếp hơn nhiều trên đại dương rồi”.

“Anh không hiểu đâu. Chỗ này là một rặng núi bị nguyên rửa”, Hana nhìn Jack bằng cặp mắt tròn như trắng rằm. “Sấm chớp rền vang là biểu hiện của việc sơn thần đang vô cùng giận dữ”.

Lại một tia chớp lóe lên trên bầu trời.

“Ngài ấy đang đánh nhau với thần sông. Bên nào thua đều sẽ khiến thung lũng bên dưới tan nát”.

Hana rúc vào ngực Jack khi tiếng sấm truyền tới tai chúng.

“Vậy nên người ta mới bỏ hoang ngôi chùa?”, Jack hỏi.

“Một phần là như thế. Phần khác vì nó bị ám bởi một *onryo*”.

“Một *onryo* *thật sự*?”

Hana gật đầu. “Tôi từng nghe câu chuyện về oan hồn ấy. Nhiều năm trước đây, vào thời Thiên Vũ Thiên Hoàng, Jubu là ngôi chùa của ma thuật. Những tu sĩ trong đó có thể dời núi chỉ bằng một tay, đọc, thậm chí tác động lên suy nghĩ con người; ngoài ra họ còn điều khiển được ngũ đại nữa”.

Hana rùng mình. Jack biết nữ đạo chích đang tốt cùng sợ hãi, nhưng bên trong không thể không thầm mỉm cười. Lời mô tả này hoàn toàn khớp với nhãn thuật và cử tự ẩn. Nó từng thấy nhãn giả làm được rất nhiều việc phi thường với nguyên tố Không. Và *bản thân* cũng từng được luyện qua những món pháp thuật này.

“Thiên Hoàng tuyên bố các tu sĩ là yêu ma và hạ lệnh cho quân lính tiêu diệt ngôi chùa”, Hana tiếp tục kể bằng chất giọng thều thào. “Một trận chiến kinh hoàng nổ ra. Trong số một vạn quân leo lên núi thì chỉ vài trăm sống sót trở về đến nhà, và tất cả những người này về sau đều bị điên. Hàng ngàn tu sĩ từng ở trong chùa chết không để lại xác, linh hồn vẫn lẫn khuất quanh đây. Những ai to gan lớn mật đến quấy rầy đều bắt vô âm tín”.

“Thế làm sao mà sơn tăng kia sống sót được?”, Jack hỏi.

“Ông ấy là *một* trong số họ. Tương truyền rằng nếu không giải đáp được câu đố thì sẽ bị bắt mất linh hồn”.

Đến đây cô nàng im bặt.

“Chúng ta nên ngủ đi thì hơn”, Jack gợi ý, tuy cũng hơi nao núng sợ hãi bởi câu chuyện nhưng nó không hề muốn lộ ra trước mặt Hana. Quá kiệt sức nên Hana nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say, Jack lắng nghe tiếng thở của cô hòa cùng tiếng mưa rơi vang vọng trong hang. Nó đang lơ mơ suy nghĩ và khi trở mình thì đột nhiên chạm trúng lá bùa màu xanh treo trên đai lưng. Jack cúi tẩm omamori ra chăm chú quan sát.

Tại sao món này lại nằm trong tay mình?

Một lần nữa thắc mắc về việc đã xảy ra sau khi trúng thuốc của Ronin lại hiện lên. Liệu ông ta có phải là thủ phạm đằng sau những

vết thương của nó? Tại sao Ronin lại tách khỏi băng cướp Botan? Và cuối cùng ông ấy đoạt bản *hải đồ* như thế nào?

Jack vẫn óc suy nghĩ. Bầu trời lại lóe sáng kéo theo tiếng sấm vang. Mắt Jack dần trĩu nặng thì kí ức chợt tràn về...

VỤ CƯỚP

"Nhìn cái hộp kia, Botan", một giọng nói vang lên.

Jack cảm nhận được chiếc inro đang bị ai đó tháo ra khỏi đai lưng mình. Đang trong trạng thái mơ màng, nó quá yếu để có thể cử động, nhưng vẫn đếm được có bốn đôi dép đứng xung quanh.

"Ờ, chuyện gì thế này?", Ronin thắc mắc.

"Anh xong việc ở đây rồi", tên thủ lĩnh gắt.

"Sao bảo chỉ tra khảo thôi mà giờ lại cướp?", Ronin vẫn tiếp tục.

"Biết làm gì. Lấy rượu rồi phản nhanh giùm cho".

"Botan, một nhà sư sao có thể mang cặp kiếm như vậy được?", người đàn ông còn lại lên tiếng.

"Hắn có rất nhiều tiền nữa đó, Manzo à!", giọng nói đầu tiên vang lên. "Xem nào, còn có quần áo, thức ăn, và một... quyển sách?"

"Tên này là ai vậy?", đầu sở nói. "Shoda, lột cái giỏ ra " Lốp hóa trang của Jack nhanh chóng bị bóc trần.

"Trời, người ngoại quốc!", võ sĩ có khuôn mặt hốc hác mặc bộ kimono xám vội vàng lùi lại.

"Mày nhát quá rồi đó, Shoda. Nó chỉ là một thằng oắt con thôi!", tên có chân mày cao và cằm nhọn lên tiếng. Tay hắn siết chặt cặp song kiếm của Jack. "Với vũ khí như thế này thì tao thành bất khả chiến bại rồi".

"Tao không có sợ, Manzo. Chỉ là chưa sẵn sàng nhìn thấy một kẻ có khuôn mặt xấu bằng mày thôi!"

Ronin sững sờ với hình ảnh hiếm gặp trước mắt.

"Không phải hạng ngoại quốc tầm thường đâu", Botan nhận xét. "Tóc vàng, mắt xanh, mang kiếm. Nhất định là tên võ sĩ ngoại quốc quân lính đang truy tìm chứ không chệch đi đâu được. Tội mình

trúng quả lớn rồi! Đầu thẳng này đáng giá tận một đồng vàng koban cơ”.

Mắt Shoda trợn tròn thèm thuồng.

“Này này, nó còn sống hay chết thì đáng giá hơn vậy?”, hăn vừa nói vừa quan sát một lượt khắp thân thể Jack.

“Tao không chắc lắm”, Botan đáp. “Nhưng cứ thế lôi về Kizu thì quá mất công. Thôi cắt đầu nó rồi tính”.

Jack định la lớn, nhưng chỉ rên lên được một tiếng nhỏ.

“Để tao ra tay!”, Manzo xung phong, tay lăm lăm thanh trường kiếm katana của Jack trong tay.

“Không!”, Ronin rút kiếm chặn lại. “Đây đâu phải thỏa thuận”.

“Kế hoạch thay đổi rồi”, Botan nói.

“Ta sẽ không đứng yên...”, Ronin loạn choạng “... để các người...” Ông lắc đầu cố lấy lại tỉnh táo “... sát hại một đứa trẻ vô tội...”

Nói đoạn Ronin ngã gục xuống đất, bình rượu lăn vào bãi cỏ.

Manzo cười ngặt nghêo. “Không ngờ mày cũng phục thuốc vào bình của hăn nữa”.

Botan liếc nhìn thân hình bất động bên dưới. “Lần sau nhớ nhắc tao cách mặt bọn nghiện rượu ra”.

“Thế mày định làm gì với hăn?”, Shoda hỏi.

“Kệ thôi. Sáng ra chẳng nhớ gì nổi đâu mà sợ”.

“Ừ, bớt một tay chia phần thưởng”.

“Nhưng chẳng để gì cho hăn thì cũng bất công”, Botan vừa nói vừa lấy bản hải đồ vút lên đùi Ronin. “Thôi thì cầm tạm quyển sách rồi rã đọc nhé!”

Nói đoạn phá lên cười với trò đùa ác độc của chính mình.

“Giờ thì giết thẳng ngoại quốc rồi chặt đầu thôi”.

Manzo nham hiểm vung kiếm vào người Jack. Trước cái chết, bản năng sinh tồn khiến sức mạnh của nó thoáng trở lại. Nó vận dụng cơ bắp toàn thân lăn đi vừa kịp tránh cánh thân là khỏi cổ.

Jack loạn choạng đứng dậy lấy cây sáo đập vào ót Manzo khiến tên này đổ gục như đá tảng.

"Ngăn nó lại!", Botan quát lớn.

Shoda vội vàng xông tới. Jack quá choáng váng để có thể chống đỡ các cú đâm đá điên cuồng. Mặt nó trúng đòn đến độ môi toét ra máu tuôn xối xả. Bằng một nỗ lực phi thường, nó đâm cây sáo vào vị trí dạ dày Shoda rồi tung luôn đòn đầu tiên nghĩ tới - quỷ đầu quyền - nhấn thuật đâm đầu vào đối thủ. Nó lao tới Shoda như một chiếc máy ủi hất tên này lăn quay.

Nhưng ngay sau đó Jack trúng trọn một cú đá cực mạnh từ phía sau, đập vào hẻm núi, chỉ có phép màu mới giúp nó cầm cự không rơi xuống bên dưới. Cây sáo tuột khỏi tay rơi lộp cộp. Không còn vũ khí, Jack bò vào lùm cây nhưng Botan đã chặn ngay phía trước.

Hắn ra đòn như trời giáng khiến lần nào Jack định ngoi lên cũng đều bị bật xuống. Một cú đánh vào mắt trái khiến tầm nhìn của nó giảm rõ rệt. Botan tiếp tục đập vào bụng rồi kéo Jack xuống chân.

"Vầy vùng chỉ làm tao thêm sướng thôi, ranh con", hắn nhổ toẹt vào mặt Jack nói.

Trong một nỗ lực sau cùng, Jack húc đầu vào Botan. Một tiếng kêu giòn rụm vang lên khi mũi hắn gãy nát. Botan gầm rú đau đớn thả Jack ra, nhưng nó đã quá yếu để có thể đứng vững nên ngã chúi ra sau. Jack chao đảo định nắm đai lưng Botan, nhưng chỉ giật được lá bùa xanh giắt sẵn, cuối cùng ngã xuống, đầu đập vào vách đá...

... Khi Jack tỉnh giấc thì ánh bình minh đã bắt đầu ló rạng. Trời vẫn mưa nhưng phần tệ hại nhất của cơn bão đã qua đi.

Nó dụi mắt đứng dậy rên rỉ, tay phải vẫn còn ê ẩm vì vết thương. Nhưng chí ít thì mọi chuyện đã sáng tỏ. Nó biết lí do mình bị thương, nguồn gốc lá bùa, cách mình thoát chết, cũng như nhân vật đã đánh gãy mũi Botan!

Quan trọng nhất là Ronin không hề tham gia băng cướp. Ông ấy cũng là một nạn nhân, và thậm chí còn cố cứu mạng nó nữa.

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện này. Ronin có vấn đề của ông ấy, còn Jack phải lấy lại bản *hải đồ* bằng mọi giá.

HOÁ RỒ

Jack để yên cho Hana ngủ thêm, tận dụng thời gian lắm nhằm khẩn ấn chú chữa thương. Xong xuôi nó bắt đầu chuẩn bị bữa sáng. Khi trở lại thì Hana đã tỉnh từ lâu, ngồi chờ với vẻ mặt vô cùng hoảng hốt.

“Anh đây rồi!”, cô nàng reo lên. “Tôi còn tưởng âm hồn đến bắt mất rồi chứ”.

Jack mỉm cười. “Làm gì có chuyện. Bộ cô quên tôi từng giả trang làm đồng bọn của chúng rồi ư?”

Trò đùa của Jack làm Hana bình tĩnh hơn nhiều, nhất là khi nó thả xuống tay cô rất nhiều trái dâu và hạt quả. Hai đứa nhanh chóng ngốn sạch sẽ rồi tìm đường leo lên ngọn đồi dốc. Đến giữa chừng, Jack nhìn thấy một khuôn mặt được khắc vào đá, thoáng ẩn đằng sau bụi rậm, với ba con mắt, tóc tai rối bù, hàm răng dài sắc nhọn. Hình ảnh này tuy không gây hoảng sợ thêm, nhưng cũng báo hiệu cho việc con đường sẽ ngày một nhỏ hẹp lại.

“Ít nhất thì cũng biết là đang đi đúng hướng”, Jack bước lên phía trước

Họ thận trọng hết sức có thể. Sau cơn mưa, đất đá trơn trượt, chân Hana cứ liên tục run lẩy bẩy. Jack thật sự ấn tượng trước lòng dũng cảm của cô nàng - dù sợ hãi vẫn không hề ngừng lại hay phàn nàn gì cả. Lên đến nơi, Jack và Hana cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Phần dễ xơi kết thúc tại đây”, nữ đạo chích lên tiếng.

Bên dưới họ là rừng cây bao quanh dòng sông uốn lượn như con rắn bạc khổng lồ. Phía trên lại là một rừng cây khác, xa tít tận chân trời.

“Ngôi chùa đó ở đâu?”, Jack hỏi Hana.

Cô nàng chỉ vào phần chỏm gỗ nằm ở góc xa trên đỉnh núi Jubu. Từ vị trí này chỉ quan sát được một góc nhỏ của mái vòm.

“Hèn gì bị bỏ hoang”, Jack thầm tính có lẽ phải mất cả ngày mới lết được tới đó.

Jack và Hana đi trên con đường nhỏ xuyên qua rừng cây, nước mưa vẫn nhỏ giọt từ các tán lá tuyết tùng bên trên tạo thành vô số dòng chảy nhỏ. Hai đứa thậm chí phải dọn dẹp những thân cây đổ xuống trong trận bão đêm qua. Rừng cây tuyết tùng cao lớn rậm rạp khiến ánh mặt trời rất khó lọt qua được. Jack thầm mừng khi đến hồ nước nhỏ.

“Ngừng lại ăn trưa thôi”, nó úp tay lấy nước uống rồi nói.

Họ ngồi trên một hòn đá, vừa ăn phần cơm còn lại vừa ngắm thác nước đổ phía dưới. Khu vực nối giữa hồ và sông cây cối kết cứng tạo thành một con đập tự nhiên. Cảnh tượng đẹp đến mức dễ làm người ta quên mất nhiệm vụ trong giây lát.

Ngay khi ăn xong, hai đứa lại lên đường và mất hút giữa rừng rậm. Đến chiều muộn, con đường trở nên khó đi đến mức Jack hoàn toàn dựa vào cảm tính để di chuyển.

Jack đang loay hoay tìm dấu vết lối đi thì đột nhiên Hana bước tới nắm chặt tay.

“Hình như có người đang trước”, cô nàng lầm bầm.

Thật vậy, một bóng hình ngồi bất động trên ghế xoay lưng về phía chúng.

Jack và Hana nín thở quan sát người đàn ông.

Sau một quãng thời gian dài mà chưa có chuyện gì xảy ra, Jack quyết định hành động trước. Nó ra hiệu cho Hana ở yên vị trí rồi tiến về phía người lạ, tay sẵn sàng rút kiếm bất kì lúc nào. Ông ta vẫn không quay lại, hay nói đúng hơn là chẳng cử động lần nào. Thế rồi Jack nhận ra đây chỉ là một bức tượng.

Một bức tượng giống người thật đến kì lạ, cứ như một người đàn ông bị hóa đá vậy. Có điều cặp mắt đã không còn, cái lưỡi cũng đứt, còn miệng thì mở rộng la hét mãi mãi. Hình ảnh này khiến ai nhìn thấy cũng rợn người.

“Là một lời cảnh báo đó”, Hana lên tiếng khiến Jack suýt rụng tim.
“Quý gác chùa”.

Một tiếng động vang lên khiến hai đứa quay phắt lại.

Nhưng nhìn mãi vẫn chẳng có gì ngoài sự tĩnh lặng đến đáng sợ.

“Gì vậy?”, Hana nói không khác gì thì thầm.

“Chắc là cành cây gãy thôi”, Jack siết chặt cán kiếm. “Đi tiếp nào”.

Cơn mưa rả rích khiến không khí càng trở nên nặng nề, thậm chí có phần ngột ngạt. Sương mù bao phủ rừng cây khiến linh tính của Jack hoạt động mạnh.

Bất thành linh một tiếng cười khúc khích vang vọng, kéo theo tiếng cành cây gãy rất gần.

“Anh có nghe thấy gì không?”, Hana tròn mắt run rẩy hãi hùng.

“Có”, Jack gật đầu rút thanh katana.

Họ từ từ nhích đến. Bụi cây dương xỉ trông rất có hồn, nhưng chẳng chuyện gì xảy ra khi Jack chặt chúng xuống cả.

Hơi thở của Hana càng lúc càng trở nên gấp gáp, nổi hoảng loạn xâm chiếm tâm can. “Oan hồn đến rồi, chúng ta phải rời khỏi đây thôi!”

“Bình tĩnh nào, chỉ là bọn thú rừng tinh nghịch ấy mà”, Jack trấn an, mặc dù bản thân nó cũng bị không khí tĩnh mịch tác động.

Jack và Hana cố tăng tốc. Đất lầy dần trở nên rắn hơn, làn sương mù mỏng dần đi để lộ ra một tòa kiến trúc bị bỏ hoang từ lâu, rêu xanh phủ kín tường.

Họ đã đến ngôi chùa hoang trên đỉnh núi Jubu.

Nhưng bỏ hoang không có nghĩa là không có gì trong đó.

Tiếng cười lại vang lên từ phía sau. Jack và Hana quay lại thì thấy một ông cụ gầy gò trong bộ áo rách rưới, má hóp, mắt trũng sâu. Ông đứng ngay tại cổng vòm nơi hai đứa vừa đi qua mà không biết. Thân hình kì dị di chuyển về phía chúng. “Người có câu trả lời không?”

Jack và Hana bất giác quay đầu bỏ chạy. Tại căn phòng xập xệ tiếp theo, bàn tay xương xẩu tóm lấy Hana khiến nữ đạo chích la hoảng lên.

“Người có câu trả lời không?” Giọng nói từ trong bóng tối vang lên.

Kéo theo một loạt câu hỏi tương tự. “Người có câu *trả lời không?... Câu trả lời?... Câu trả lời?*”

Hàng tá bóng người bắt đầu xuất hiện từ trong làn sương. Trong số này có một người đàn ông cứ nhảy qua nhảy lại lăm bắm một mình, một người khác khum tay tru như chó sói, chưa kể đến người đàn bà ngồi trong góc liên tục bỏ quả thông vào bát rồi lại đổ ra.

“Bọn họ hóa rồ cả rồi!”, Hana thốt lên.

Câu “Người có câu *trả lời không?*” lại vang lên, hồn ma gày gò tiến đến, số còn lại theo sát phía sau. Chúng vây chặt Jack và Hana vào góc chùa.

Bất thành linh cả đám biến thành hư vô, âm thanh cũng im ắng.

Jack nhìn lên thì thấy một cái đầu lộ ra từ cửa sổ phía trên. Trọc hều, mắt thâm quầng, râu ria xồm xoàm, trông biểu cảm có phần phần khích. Nó biến mất rồi nhanh chóng xuất hiện ở tầng dưới. Tuần tự tầng ba, tầng hai, rồi tầng một, cho đến khi vị sơn tăng chính thức xuất hiện trước mặt Jack và Hana trịnh trọng thi lễ.

Ông bước đến lấy lá cây vẩy nước làm nghi thức tẩy uế, rồi dừng lại trước mặt Jack, gần đến mức mũi có thể chạm vào nhau.

“Mèo mù gặp cá rán, cậu quay trở lại rồi!”

TRẢ LỜI XEM!

“Tôi đến lấy lại bản *hải đồ* ông lấy của Ronin”, Jack cố hết sức để không bị phân tâm bởi hành động của vị sơn tăng.

“Cậu ta đòi hỏi...”, sơn tăng quay sang hướng Hana, “mặc dù chưa trả lời câu hỏi của ta”.

“Ông ấy *đã* hỏi anh rồi ư?”, Hana hoảng hốt.

Jack gật đầu. Nữ đạo chích nhanh chóng kéo nó khỏi sơn tăng khẽ thì thầm. “Thế thì *phải* trả lời nhanh đi. Nếu không ông ta sẽ đoạt hồn anh đấy”.

“Chỉ là đồn đại thôi mà”, Jack khẽ liếc vị sơn tăng, lúc này đang bắt chấy trong râu bỏ vào miệng ăn vô tư.

Hana chỉ vào một trong số những người điên trong bóng tối hoảng sợ nói, “Ma hay không thì cũng chẳng khác gì bị mất hồn cả”.

Giờ thì Jack thấy lạnh sống lưng. Hana nói có lí. Vị sơn tăng tưởng chừng vô hại có thể hơi từng tưng, nhưng ông ta có quyền năng gì đó đối với não bộ con người. Dù bí mật đó là gì thì chung quy vẫn cực kì nguy hiểm.

“Nhanh tìm *hải đồ* rồi rút khỏi đây thôi”, Jack nói.

Hana bám sát khi nó bước lại chỗ nhà sư.

“Ông trả lời trước đi”. Jack yêu cầu. “Quyển sách đang ở đâu?”

Vị sơn tăng cười ngây ngô. “Ta có nhiều sách lắm, nhưng phải thắng cái đã... không thì phát rồ đó”.

“Cẩn thận nha Jack. Đừng đùa với lửa”, Hana run rẩy.

“Khư khư giữ mạng làm gì?”, nhà sư cười lớn, nháy tung tăng quanh nữ đạo chích. “Ai rồi mà chẳng chết!”

“Hana, tôi phải làm điều này”, Jack khẽ nói. “Quá nhiều người đã hi sinh vì nó. Hơn nữa tôi đã hứa với cha. Không còn sự lựa chọn

nào khác...”

“Tất nhiên rồi, bế khổ luân hồi mà!”, nhà sư nói xen vào. “Nhân sinh luân là một cái vòng luẩn quẩn, người hỏi ta, ta hỏi người, chúng ta hỏi cuộc đời”.

Đúng lúc này thì mặt trời khuất sau chân trời, ngôi chùa chìm vào bóng tối. Không khí dần trở nên lạnh lẽo khiến khuôn viên xung quanh u ám chẳng khác gì một hầm mộ. Như thể xác chết biết đi, vị sơn tăng thoắt ẩn thoắt hiện quanh Jack và Hana.

“Đành liều một phen thôi”, Jack nắm tay Hana nói.

“Tốt! Rất tốt! Cực kì tốt!”, nhà sư vỗ tay hoan hỉ. “Thử thách bắt đầu!”

Nói đoạn ông kéo hai đứa vào sâu trong ngôi chùa tối đen như hang quỷ. Dọc đường chúng còn va cả vào xương xẩu, thú vật có, người có, vương vãi khắp đại sảnh. Âm thanh ma quái không ngừng vang lên xung quanh khiến Hana càng siết chặt tay Jack. Một bàn tay lạnh lẽo lướt qua má khiến cô nàng khóc váng lên. Jack vội vàng kéo nữ đạo chích lại gần, chăm chú bảo vệ cô khỏi những kẻ phát rồ kinh tởm.

Vị sơn tăng vỗ tay hai lần báo hiệu cho đồ đệ của mình thấp nển. Ngọn lửa lập lòe làm lộ ra những khuôn mặt thê thảm rất đáng sợ liên tục thì thầm, *“Câu trả lời?... Câu trả lời?... Câu trả lời?”*

Nhện, to bằng lòng bàn tay, tụ tập đông đúc trên tường, tơ của chúng bao phủ khắp góc cạnh. Vị sơn tăng đứng trên bục gỗ trang trí bởi quả thối và hoa héo. Ông đội mũ miện bằng gai, tay cầm một khúc xương động mạnh xuống sàn.

Thịch. Thịch. Thịch.

Tiếng thì thầm im bật, các đồ đệ lùi trở ra ngoài. Jack và Hana vẫn đứng đó, bất chấp hiện tượng tâm linh đáng kinh ngạc đang diễn ra trước mắt.

Như một nhà truyền giáo đang thuyết giảng, vị sơn tăng tuyên bố, “Chỉ có cái chết mới chữa được bệnh ngu”.

Đám đồ đệ rên rỉ, *“Hắn có câu trả lời!”*

“Kẻ đại ngớ gì mình cũng biết, người khôn mới hiểu mình còn ngu”.

"*Hắn có câu trả lời*", họ lại đồng thanh.

Vị sơn tăng chăm chăm nhìn Jack và Hana bằng cặp mắt thâm quầng. "Cậu là người khôn hay dại? Hãy chỉ cho tôi sự thật đằng sau lớp ngụy trang!"

"*Đố! Đố! Đố!*", đám đồ đệ hô vang ba lần.

Nhà sư giờ tay ra hiệu im lặng.

"Nói xem! Cái gì biết chạy nhưng không biết đi, có cửa nhưng không thể mở, có đầu nhưng không biết khóc, có lòng nhưng không biết ăn?"

Jack hơi ngạc nhiên. Nó cứ tưởng ông ta sẽ lặp lại câu đố về quỷ thần hôm trước. Nhưng tranh cãi với người rồ thì được gì. Đã đồng ý nhận thử thách thì phải tìm cách nường theo mà thôi. Jack nhớ lại rõ ràng câu hỏi đầu tiên dù ngộ nghĩnh - *Cái gì càng khô lại càng ướt?* - nhưng lại rất lô gíc.

Hana hồi hộp nhìn khuôn mặt đăm chiêu của Jack. "Hay là trẻ sơ sinh?", cô nàng gợi ý.

"Câu trả lời của cậu đó à?", sơn tăng hỏi.

"KHÔNG!", Jack dứt khoát phủ nhận. Nó thì thầm nói với Hana, "Em bé biết khóc cơ mà".

Câu trả lời đã ở ngay phía trước. *Lòng... đầu... cửa...*

Hồi tưởng lại những bài học về hàng hải cùng bố, Jack hướng về phía nhà sư nói. "Câu trả lời là dòng sông".

"*Đúng không? Đúng không? Đúng không?*", đám đồ đệ đồng thanh.

Vị sơn tăng đập gậy xuống sàn trũng mắt nhìn Jack rồi bất thành linh nở nụ cười tươi rói.

"Chính xác", ông nhấn mạnh từng từ như thể rất tiếc nuối.

Một loạt âm thanh tán dương vang lên trong chùa.

"Giờ đến phiên ta đáp. Có, ta biết thông tin về bản *hải đồ*".

Jack phấn khích đến mức mất cảnh giác. "Thế nó đang ở đâu? Ông có giữ hay không?"

Vị sơn tăng khoái trá cười vỗ vỗ lên ngai gỗ của mình. "Hai câu hỏi, hai câu đố! Xin mời!"

Jack biết đã bị lừa vào trò chơi nhưng không có cách nào khác.

“Trả lời xem! Cái gì mỏng manh tới mức chỉ nói tên thôi đã tan tành?”

Jack và Hana trầm ngâm suy nghĩ. Lần này ý tưởng không đến nhanh như trước. Jack lại thấy mong cậu bạn Yori ở ngay cạnh. Đầu nó bắt đầu đau nhức, Hana cũng không mấy khả quan hơn”.

“Tách sứ?”, Hana nói nhưng rồi xua đi ngay. “Không đúng không đúng, cái gì được nhỉ?”

Thế rồi Jack chợt nhớ đến Akiko và Jess. “Trái tim! Khi nhắc đến người yêu thương thì trái tim sẽ tan nát!”

Hana gật đầu, nhưng có vẻ chưa tin tưởng lắm.

“Đừng làm rùa rút cổ!”, vị sơn tăng thách thức.

Nhóm đồ đệ cũng gõ sần chùa. “*Trả lời! Trả lời! Trả lời!*”

“Còn gì nữa nhỉ?”. Jack cảm thấy sức nặng bị hồi thúc đè lên vai.

Hana không đáp. Cô nàng nhíu mày khổ sở. Jack cũng vậy, tựa như có trống đánh trong óc. Trả lời xong sẽ kết thúc được tình cảnh này. Nó xoay sang vị sơn tăng, “Câu trả lời là...”

“Khoan đã!”, Hana vội đặt tay lên miệng nó chặn lại. “Anh còn nhớ nhà sư đã nói gì lúc tôi la lên gọi hai người ở Đồng Đại Tự không? - *Vui lòng giữ im lặng*”.

Hana phẫn khích reo, “Câu trả lời là im lặng!”

Đám đồ đệ ngừng hồi thúc chăm chú nhìn vị sơn tăng đang đỏ bừng mặt cay cú.

“Ch-í-nh x-á-c”, ông gắt.

Jack nhìn Hana đầy thán phục, càng mừng hơn bao giờ hết vì đã để cô nàng đi cùng. Cơn đau đầu nhanh chóng trôi đi như làn sóng.

Vị sơn tăng nhảy ra khỏi ngai gỗ bước qua bước lại lăm bầm, “Ta cần một câu đố, một câu đố có khả năng vắt não ra nước”.

Phía sau, Jack thấy có một cánh cửa bị chặn bởi đám đông đồ đệ. Lúc nó đang quan sát thì một tiếng reo khiến mọi sự chú ý lại hướng về nhà sư đang nhảy chân sáo kia.

“Nói xem! Cái gì bán bởi người làm. Mua không sử dụng. Và khi dùng cũng chẳng biết?”

Câu hỏi thứ ba này còn khó hơn cả câu ban nãy. Jack gần như không thể nghĩ được gì. Mọi thứ cứ trơn tuột như lươn trạch.

Hana ngã khụy xuống. Jack tiến sát bên cạnh. "Hana! Cô sao vậy?"

"T... Tôi không nghĩ được nữa...", nữ đạo chích thều thào.

Giờ thì Jack xác định được vị sơn tăng đúng là có tà thuật, ông ta đã tác động khiến chúng bị đẩy đến bờ vực của sự điên rồ.

CÂU TRẢ LỜI

Cảm giác rõ rệt như thể linh hồn dần bị bóp nghẹt. Jack cảm tưởng như nó đang chiến đấu chống lại nhà sư - không phải bằng binh đao, mà bằng tinh thần, mỗi câu đố là một đòn tấn công, và mỗi câu trả lời là một cái gạt đỡ. Đầu óc nó căng thẳng đến tột cùng, không thể suy nghĩ được điều gì. Hana thậm chí còn lẫn lộn đau đớn lắm bầm một mình. Đám đồ đệ càng đồng thanh hô vang, dùng tay đập mạnh xuống sàn.

"Trả lời! Trả lời! Trả lời!"

Jack bịt tai ngăn đầu nổ tung. Nó cảm tưởng như đang chết... Tiếng búa đập thùm thụp... Bất thành linh khuôn mặt nhăn nhúm không răng của người thợ mộc hiện lên trước mắt... *Buồn cười nhỉ? Thứ này người mua không dùng mà người dùng cũng chả biết...*

"QUAN TÀI!", Jack hét lên. "CÂU TRẢ LỜI LÀ QUAN TÀI!"

Ngôi chùa lại chìm vào tĩnh lặng.

Thế rồi những tiếng thì thầm như làn gió vang lên, *"Đúng không? Đúng không? Đúng không?"*

Vị sơn tăng cầm vương miện bực tức ném xuống sàn.

"Ch-í-nh x-á-c!", ông ta nháy nhoi nhoi như khi. "Nói xem! Nói xem! Nói..."

"Không!", Jack rút kiếm chỉ về phía nhà sư. Bọn đồ đệ lập tức lao tới bảo vệ sư phụ. "Chúng tôi đã trả lời rồi, giờ đến lượt ông mới đúng".

Vị sơn tăng dừng lại chỉnh trang cà sa rồi trở về chỗ ngồi. "Không cần phải dùng đến bạo lực như vậy", ông nói như thể mình mới là người bị hại. *"Ở đâu ư? Ngay đây. Ta có giữ không? Có!"*

"Thế thì ông nhanh chóng giao ra đây, chúng tôi sẽ lập tức biến mất", Jack nói sau khi đỡ Hana run rẩy đứng dậy.

Nhà sư lắc ngón tay xương xẩu trước mặt Jack, mắt ẩn hiện nét điên cuồng. "Không, không, không. Cậu vẫn còn một câu đầu tiên nữa", ông ta hần học.

Hana hẫi hùng nhìn Jack. "Nãy giờ vẫn chưa phải câu đó à?"

"Ta có một câu hỏi, chàng trai trẻ! Cái gì tốt hơn thần, ác hơn quỷ? Người nghèo có nó, người giàu muốn nó, ai ăn nó phải đổi bằng mạng. Nếu cậu trả lời được thì ta sẽ cho cậu manh mối".

Jack và Hana khở sở nhìn nhau, vẻ mặt chúng bắt đầu có nét thâm trầm như đám đồ đồ xung quanh. Những câu đố đã vắt kiệt trí lực khiến hai đứa như lạc vào mê cung. Cảm giác như con tàu đang xuyên qua cơn bão, Jack cố gắng lèo lái lấy lại tinh thần.

Nghĩ như Yori! Nghĩ như Yori!

Nó dấm tay vào đầu cố moi móc câu trả lời. "Là cái gì? Là cái gì?"

"Chỉ có... người thực sự khôn ngoan... mới trả lời được", Hana thêu thào trong cơn đau đớn cùng cực.

"Cô vừa nói gì vậy?". Jack hỏi vội.

"Chỉ có... người khôn ngoan..."

"Đúng rồi!", Jack hớn hở nắm vai Hana. "Chìa khóa chính là lời nói của ông ta!"

Nữ đạo chích chớp mắt vẻ khó hiểu.

"Kẻ đại cho rằng gì cũng biết, người khôn mới biết *chẳng hiểu gì*", Jack lí giải. "*Chẳng có gì* tốt hơn thần, *chẳng có gì* ác hơn quỷ, người nghèo *chẳng có gì*, *chẳng có gì* người giàu không có, và *chẳng có gì* ăn thì người ta sẽ chết. Câu trả lời là CHẲNG CÓ GÌ!"

"Ch-í-nh x-á-c!", nhà sư điên tiết.

"*Hắn* có câu trả lời!", đám đông đồ đồ ồ lên kinh ngạc.

Họ bắt đầu cúi xuống thi lễ trước mặt Jack. Nhưng vị sơn tăng thì khác, trông ông ta như một đứa trẻ chơi mãi đến chán. "Cậu đã khôn ngoan hơn hồ li, nhưng liệu hồ li có thật là hồ li?"

"Không đố điếc gì nữa!", Jack cảnh cáo.

"Như đã hứa, cậu trả lời và ta sẽ...", vị sơn tăng lôi chiếc thùng cũ sau ngai gỗ ra, "giao ra vật này..." Ông ta mở bàn tay rỗng không ra cười lớn. "CHẲNG CÓ GÌ!"

Jack lập tức xông tới kê kiếm vào cổ nhà sư. Lần này đám đồ đệ không can thiệp. Ông ta nuốt nước bọt, mặt cắt không còn giọt máu.

“Có câu hỏi này rất đơn giản”, Jack nói. “Thứ gì có thể cứu được mạng ông?”

Vị sơn tăng run run lục thùng lấy ra mảnh vải dầu quen thuộc dùng để gói bản *hải đồ*, cũng như túi hành lí của Jack, lá bùa cầu may màu đỏ của thầy Yamada vẫn còn nguyên vẹn trên đó.

“Ch-í-nh x-á-c!”, Jack gằn giọng giật về món kỉ vật.

Nói đoạn cả hai đứa chầm chậm rút lui ra sảnh điện. Mặt trăng tỏa sáng yếu ớt trong đêm mưa. Đám đồ đệ của nhà sư tách thành hai hàng cho Jack và Hana đi qua.

Lúc họ đến chỗ cổng vòm thì vị sơn tăng bất ngờ hiện lên.

Ngay dưới chân ông ta là con vật răng nhọn mắt thâm quầng... hồ li tinh tanuki!

Nhà sư nở nụ cười ma mẫn vẫy tay từ biệt Jack và Hana.

“Lối đi thì nhiều nhưng con đường chỉ có một”, ông ta lên tiếng, “và trái tim chính là con đường chân thực nhất”.

Nói đoạn đặt bàn tay xương xẩu lên ngực.

“Trái tim sẽ đưa cậu về nhà, samurai trẻ tuổi. Nhưng hãy sẵn sàng để mất đi những thứ còn quan trọng hơn quyền sách ấy”.

HỒ NƯỚC

Nhẹ nhõm vì cuối cùng cũng thoát khỏi nhà sư ranh ma quỷ quyệt kia. Jack và Hana nhanh chóng băng qua rừng theo lối cũ xuống núi. Chúng đi dọc theo mê cung tuyết tùng cùng các kí hiệu mặt người ba mắt khắc trên đá. Tiếng thác nước ngày một rõ hơn, Jack biết đã gần đến khu vực hồ nước.

Trong màn đêm rất khó nhìn thấy vật cách xa vài bước chân, nhưng vì nó đã quá quen với kĩ năng chiến đấu không dùng tới mắt quan sát mà vị võ sư Kano chỉ dạy một năm trước nên vẫn dễ dàng xác định phương hướng bằng tai nghe. Hai đứa đang đi thì đột nhiên Hana la lên chao đảo.

Chỉ có may mắn mới giúp Jack tóm được trước khi cô nàng ngã sấp mặt xuống mặt nước bên dưới.

Nó tung sức kéo Hana về vị trí an toàn.

“Đi kiểu này nguy hiểm quá”, Jack nói sau khi Hana tỉnh táo được một chút. “Chắc phải tìm chỗ nghỉ qua đêm thôi”.

Sáng hôm sau Jack bị cảm giác ướt át đánh thức. Nhìn xung quanh, nó nhận ra mặt hồ đã dâng lên trong đêm, con đường hầu như đã ngập úng. Jack đoán bình minh đã qua từ lâu bèn lay Hana dậy. Nữ đạo chích dụi mắt ngáp một cái trước khi nhìn thấy hồ nước.

“Trời, nó phải to gấp đôi hôm qua ấy!”, cô nàng thốt lên.

Hai đứa đi dọc rìa ngoài. Chỗ con đập tự nhiên do cây cối gãy đổ tạo nên có khá nhiều cá chết mắc kẹt. Jack cẩn thận di chuyển nhặt về được vài con.

Hai đứa lấy hai con làm cá cho bữa sáng rồi cất phần còn lại vào hành trang. Sau một chuyến tìm kiếm dài, Hana cũng thu gom đủ số củi. Trong lúc đó Jack lo mổ cá, ướp lá dại. Nhóm lửa xong, mùi cá nướng xộc lên thơm nức mũi.

Jack tranh thủ thời gian chờ đợi lật xem vài trang trong bản *hải đồ*. Chữ viết tay và các kí hiệu của cha mang lại cảm giác thân thương tuyệt diệu, đến mức nó tưởng như nghe thấy tiếng ông đang tận tình hướng dẫn kinh nghiệm lái tàu. Bên trong cuốn sổ này là cả một rừng tri thức: thậm chí có khả năng tác động đến vận mệnh quốc gia. Jack rất vui vì đã thu lại được hành lí, nhưng có lẽ cơn ác mộng này sẽ còn ám ảnh nó suốt cả đời.

“Anh nghĩ Ronin vẫn ổn chứ?”, Hana vừa thổi lửa vừa hỏi.

“Ông ấy còn dai hơn cả giẻ rách ấy chứ”, Jack hình dung cảnh tượng vị võ sĩ nghiện rượu đang gật gà trong quán trọ với bình rượu trong tay. “Tôi ước gì thu hồi được lời nói. Cũng như cho ông ấy biết tôi không trách gì ông ấy nữa”.

“Tôi từng nghe người kể chuyện bảo rằng, Lời nói cũng như bát nước, hắt ra thì dễ chứ gom vào thì rất khó”, Hana buồn bã nói. “Giá mà ông ấy vẫn ở đây. Tuy có phần hơi thô lỗ, nhưng thực sự tâm tư rất tốt”.

Cả hai rơi vào suy tư trầm mặc.

“Cá được rồi này”, Hana nói.

Bữa sáng nóng sốt khiến tâm trạng hai đứa khá khăm hơn đôi chút.

Ăn xong, Jack đứng dậy quan sát con đập tự nhiên, “Tôi nghĩ chúng ta có thể băng qua khu vực này”.

Hana liếc nhìn đám cây cối mắc kẹt. “Nhưng chúng có thể sập bất kì lúc nào đấy”.

“Phải mạo hiểm thôi. Hay cô muốn bơi?”

Hana lắc đầu nguầy nguậy, “Anh biết câu trả lời mà”.

Cô nàng thiếu não theo sau Jack. Việc di chuyển kiểu này chứa đựng khá nhiều rủi ro. Jack nhớ lại lời dạy của Soke, vị tổ sư ninja... *Không có gì mềm mại, uyển chuyển hơn nước, nước có thể êm như tơ mà cũng có thể mạnh như sấm*.

Jack thầm cầu nguyện đây là lúc dòng chảy êm như tơ.

“Sắp được rồi”, nó nói trong lúc giữ thăng bằng trên thân cây cuối cùng.

Bất thành linh điểm tựa này rung lắc dữ dội, một dòng nước cuốn tới khiến Hana la lớn. Jack vội vàng xoay lại định tóm lấy nữ đạo chích.

Nhưng may mắn là cô nàng vẫn bám vào được, một lúc sau thì con đập tự nhiên ổn định trở lại.

Hai đứa bèn tiếp tục cẩn thận hết mức có thể, biết rằng dù chỉ một chút mất thăng bằng cũng đủ khiến nước hồ trào dâng như sóng thần.

Sang đến bờ bên kia, chúng liền thở phào nhẹ nhõm. Nhìn lại con đường vừa đi, Jack tự hỏi không hiểu tại sao nó lại dám làm cái việc liều lĩnh đó, chẳng khác nào chui đầu vào khu cạm bẫy trùng trùng. CƠn mưa rá rích quen thuộc những ngày qua khiến mặt hồ lăn tăn sóng. Jack và Hana bắt đầu vào rừng tuyết tùng lần theo dấu vết xuống núi.

“Mưa gì mà mưa hoài!”, Hana chui đầu ra khỏi hang căn nhắc.

Sống sót trở về sau vụ băng qua đập tự nhiên, đến chiều muộn thì hai đứa tới khu vực sườn thấp của ngọn núi, quá kiệt sức nên nghỉ tạm qua đêm, định sáng dậy đi tiếp. Nhưng chào đón chúng không phải ánh nắng sớm mai mà là bầu trời âm u mưa gió.

“Mưa cũng tốt”, Jack nói làm Hana ngạc nhiên. “Sẽ ít người ra đường hơn”.

Rời khỏi hang trú ẩn, hai đứa đi theo hướng tây nam về cầu Kizu. Hana nhanh chóng bị nước mưa làm ướt như chuột lột, còn Jack thì nhờ có chiếc mũ rơm rộng vành của Ronin nên khô ráo lâu hơn. Trở lại con đường chính, Jack cúi đầu lăm lũi để phòng gặp phải khách lữ hành. Nhưng có vẻ lo lắng của nó là thừa. Lúc này còn quá sớm, hơn nữa cơn mưa như trút nước càng góp phần làm người ta muốn ở nhà hơn.

Hai đứa rời khỏi khu rừng và nhìn thấy dòng chảy cuộn cuộn của sông Kizu. Bên kia bờ chính là thị trấn cùng tên. Cây cầu gỗ chao đảo trong dòng chảy, bề mặt chỉ hơi nổi lên so với mặt nước. Không dám chần chừ, Jack và Hana vội vàng băng qua.

“Mong sao đây là lần cuối cùng tôi phải nhìn thấy cái thị trấn này”, Jack than thở.

“Tôi cũng vậy”, Hana liếc nhìn cây cầu đang chống chọi giữa dòng sông. Đoạn xoay sang nói với Jack. “Nhưng hi vọng vẫn còn cơ hội gặp lại anh... một ngày nào đó”.

Jack mỉm cười ấm áp. “Mẹ tôi thường bảo rằng, một hành trình nên được tính bằng số lượng bạn đồng hành hơn là khoảng cách. Từ đây đến Nagasaki còn rất xa, nhưng gặp được những người như cô... và Ronin... đã giúp tôi làm được những việc một mình không bao giờ có thể. Thành thật cảm ơn vì điều đó”.

“Bạn bè thì phải thế chứ”.

“Và tôi thấy mình thật may mắn khi được kết bạn với cô”.

Hana xấu hổ cúi đầu. “Tôi cũng vui khi anh lấy lại được viên ngọc, cặp kiếm, và đặc biệt là bản *hải đồ* đó”. Cô siết chặt chiếc hộp gỗ trong tay. “Nhất định tôi sẽ trả món này lại cho anh... khi chúng ta gặp lại. Anh không được nghĩ rằng tôi là hạng người có thể lấy cắp của bạn bè đâu đấy!”

“Nó đã là của cô rồi”, Jack đáp. “Cứ xem như là quà tôi tặng”.

“*Thật chứ?*”, cô phấn khích nhìn chiếc *inro* được chế tác tinh xảo. “Chưa có ai cho tôi cái gì giá trị đến thế bao giờ cả. Cảm ơn anh”.

Nói đoạn lại cúi đầu.

“*Tôi* mới là người cần phải thi lễ với *cô*”, Jack vội nói. “Những ngày qua tôi đã mắc nợ cô rất nhiều.”

“Đừng để bụng”, Hana đeo hộp vào đai lưng bên cạnh cây kiếm gỗ. “Cầu trời tôi sẽ đến chỗ Akiko kịp lúc”

CÂY CẦU

“Tao đã nói sẽ tìm thấy mày mà, ngoại quốc”.

Kazuki đứng ngay sau Jack và Hana, cái đầu hấn ướt sũng trong cơn mưa.

Như những pho tượng chiến binh, băng Bọ Cạp tạo thành một phòng tuyến không thể cản phá phía trước cầu. Cả bọn vận kimono đen, gia huy đỏ nổi bật trên ngực. Năm tên cựu thù - Nobu, Hiroto, Goro, Raiden, Toru trừng mắt nhìn Jack, chỉ chờ Kazuki hạ lệnh tấn công.

Hana kéo tay Jack cùng lùi ra sau.

“Đừng hòng trốn thoát thêm lần nữa”, Kazuki khoái trá cười.

Liếc nhìn qua vai hấn, Jack thấy đầu bên phía Kizu đã bị chặn lại bởi một toán quan sai tay lăm lăm dùi cui.

Như vậy lối thoát duy nhất của hai đứa sẽ là con sông đang cuộn cuộn nước kia, mà làm vậy cũng đồng nghĩa với tự sát, nhất là với người không biết bơi. Bây giờ thì nó đã hiểu tại sao không có bất kì ai trên cầu - từ đầu bọn chúng đã sắp đặt bẫy chờ tóm gọn.

Jack đối mặt với Kazuki. Nó biết trước sau gì ngày này cũng đến, chỉ là chưa chuẩn bị cho việc đến sớm thế này. Nó cũng biết không có chút cơ hội nào sống sót giữa số lượng kẻ thù hùng hậu như vậy. Nhưng chí ít *cũng phải* hạ gục tên Kazuki này mới được. Khi đó tính mạng Akiko sẽ trở nên an toàn hơn.

“Xem ra có người không dùng tuyệt kĩ Nhị Thiên được rồi”, Kazuki hất hàm về phía bàn tay trái băng vải của Jack mĩa mai.

Nó không thềm để ý. Dù đã dùng nhiều bài trị thương bằng nhãn thuật, nhưng cánh tay nó vẫn còn quá ê ẩm để có thể linh hoạt chiến đấu.

“Để Hana đi”, Jack yêu cầu. “Cô ấy chẳng liên quan gì đến chúng ta cả”.

Kazuki tắc lưỡi lắc đầu. “Đến bao giờ mày mới chịu hiểu *bất kì* kẻ nào giúp mày cũng chính là kí tên vào án tử hả?”

Hana với tay lấy kiếm gỗ. Nữ đạo chích chặt vật rút món vũ khí dùng để tập luyện ra lóng ngóng thủ thế trước Kazuki. “Jack là bạn của tôi... Tôi chấp nhận hi sinh cả tính mạng vì cậu ấy”.

Kazuki phá lên cười ngặt nghẽo. “Lại một đứa con gái nữa che chở cho mày, Jack ạ! Lần này còn là hạng phi nhân không ai thèm đếm xỉa nữa chứ!”

Tức giận, Hana lao tới đập kiếm gỗ vào đùi Kazuki. “Không được gọi tôi bằng từ ấy!”

Bị tấn công bất ngờ nên Kazuki không kịp né tránh. Hana định đánh tiếp nhưng lần này hấn đã chuẩn bị nên giơ tay ra đỡ. Hana sức yếu nên chẳng những không thể làm địch thủ gãy tay mà kiếm gỗ còn bị gạt ra. Bằng tốc độ đáng sợ, Kazuki dùng tay trái rút trường kiếm katana chém ngang bụng Hana, định một chiêu chặt nữ đạo chích ra làm hai mảnh.

Jack vội vàng lao đến phóng kiếm ứng cứu. Hai võ sĩ trẻ trừng mắt nhìn nhau, khoảng cách không hề xóa nhòa hận thù.

Tiếng bước chân rầm rập báo hiệu đám Bọ Cạp lao tới.

“Ta sẽ báo thù, ngoại quốc ạ”, Kazuki gắt.

“Đừng mơ!”, Hana dùng kiếm gỗ quất vào dạ dày hấn.

Kazuki trúng đòn, nhưng cả Hana lẫn Jack chưa kịp ra đòn kết liễu thì bọn thuộc hạ của hấn đã đến nơi. Bị buộc phải lùi lại, Jack dần rơi vào thế chống đỡ thụ động. Tuy nhiên vì bị thương không áp dụng được tuyệt kĩ Nhị Thiên nên sức chiến đấu của nó bị giảm đi rất nhiều.

Hiroto xông đến trước tiên. “Tao sẽ xiên mày”, hấn rít lên bằng chất giọng cao vút. “Giống như cách mày làm ngày hôm đó vậy”.

Jack nhớ nó đã từng ném dao trong nỗ lực tự vệ khi cuộc tấn công vào trường Nhị Thiên Nhất Lưu đang diễn ra. Lưỡi dao xuyên qua dạ dày Hiroto khiến hấn đau đớn buông tay. Tuy nhiên có vẻ như lòng thương hại của Jack đã hoàn toàn phản tác dụng.

Cùng lúc đó thì Hana phải đối mặt với một trong số hai tên anh em họ sinh đôi khổng lồ của Kazuki là Toru.

“Mày dám làm Kazuki đau”, hắn gầm lên. “Tao sẽ làm mày đau”.

Tên này không dùng kiếm, vũ khí yêu thích của hắn là một cây chùy sắt lớn. Toru vung chùy tấn công Hana khiến cô nàng phải liên tục nhảy tránh né. Sức mạnh quá lớn khiến cho nữ đạo chích dù đỡ được đòn vẫn bị đè lặn ra đất.

Nhận thấy nguy hiểm, Jack giả đồ chém cho Hiroto vung kiếm lên gạt rồi đá mạnh vào bụng trúng ngay vết thương cũ khiến tên này gục xuống nghẹn ứ khó thở. Đúng lúc Toru tiến tới ra đòn kết liễu với Hana thì Jack xông vào la lớn và dùng chiêu Quỷ Đầu Thức, “KIAAAIIIIII!!”

Toru lúng túng chuyển sang tấn công Jack, nhưng còn chưa kịp vung gậy thì Jack đã húc tới, chặn đứng đòn tấn công của hắn. Đánh vào tên này chẳng khác nào đánh một tảng đá. Nhưng dù vậy thì chấn động cũng đủ khiến hắn mất đà. Toru chao đảo trên thành cầu rồi rơi ùm xuống dòng sông Kizu đang cuộn cuộn chảy.

Điên tiết trước diễn biến bất ngờ, các thành viên còn lại của băng Bọ Cạp cùng xông lên tấn công. Jack vội vàng đỡ Hana lên định tẩu thoát theo hướng ngược lại. Tên quan sai thủ lĩnh cũng ra lệnh cho cả đoàn hành quân qua cầu.

Bị vây ở giữa. Jack nhận thấy nó đã rơi vào đường cùng *không* lối thoát.

“Tôi không để cô lọt vào tay chúng đâu”, Jack thủ thế. “Tôi cũng không để anh bị chúng giết đâu”, Hana siết kiếm gõ đáp.

Hai đứa đứng đầu lưng chờ đợi số phận gọi tên

HI SINH VÀ DANH DỰ

“Đầu nó là của tao!”, Kazuki hùng hổ tách nhóm xông lên.

Băng Bọ Cạp lập tức lui lại để thưởng thức màn tỉ thí sắp diễn ra. Kazuki và Jack đã đánh với nhau rất nhiều trận, kể cả tập luyện lẫn thực chiến. Kỹ năng của cả hai gần như ngang nhau, tính đến thời điểm này chưa đứa nào thực sự có ưu thế. Nhưng hiện giờ tay phải Kazuki bị thương do mũi tên Akiko bắn vẫn chưa lành, còn tay trái Jack thì vừa mới trúng đường kiếm của Botan.

Trong lúc Jack vẫn đang tập trung cho trận quyết chiến trước mắt thì Hana đã bị một tên lính tóm lấy.

“Mày chính là con khốn ăn cắp chiếc quạt của vợ tao!”, tay này thét lên.

Hana vùng vẫy đập kiếm vào cẳng chân khiến hấn phải thả ra. Những tên lính khác nhanh chóng áp sát dùng dùi cui khống chế cô nàng. Cuối cùng tên cầm đầu mới bước đến định dùng kiếm kết liễu nữ đạo chích.

Jack muốn cứu Hana, nhưng Kazuki đã lên tiếng trước.

“Đừng giết nó vội!”, hấn ra lệnh. “Còn phải moi tin đã”.

Tên lính miễn cưỡng thu kiếm lại, mặc kệ thuộc hạ đè chặt Hana xuống đất.

Kazuki cầm kiếm bằng tay trái di chuyển thành vòng tròn giữa cơn mưa nặng hạt.

“Tướng Quân đã tặng thưởng gấp đôi cho ai bắt được mày - bất kể sống chết”, mắt hấn nheo lại.

“Kể ra tao cũng khá giá trị đấy chứ”, Jack giơ kiếm phòng vệ.

“Nhưng mà... Tao sẵn sàng giết mày miễn phí bất kì lúc nào”.

Nói đoạn Kazuki tung ra một đòn chém nhanh như cắt. Jack đỡ đường kiếm bằng bản năng rồi nhanh chóng phản đòn vào cổ đối phương. Kazuki lập tức thụt xuống hướng bụng Jack đâm thẳng. Jack nhảy sang bên vừa kịp tránh, suýt chút nữa đai lưng đã bị cắt đứt. Nó đáp trả bằng một đòn cắt ngang ngực, còn Kazuki thì phạt hông. Hai đứa trừng mắt nhìn nhau trong thế trận giằng co gay cấn.

“Mày thắng không nổi đâu, ngoại quốc”, Kazuki rít lên, ấn mạnh vào kiếm Jack.

Cậu lập tức đẩy lại. “Tao không cần thắng người khác, nhưng nhất định phải thắng mày”.

Thế rồi Jack bất ngờ buông tay khiến Kazuki theo đà lao tới, nối tiếp bằng một cú gạt đâm mẫu mực. Bị bất ngờ, Kazuki chỉ kịp lùi lại trước khi mũi kiếm của Jack xuyên thủng tim, nhưng phần áo chỗ gia huy mặt trời đỏ đã bị đứt lìa.

“Hãy còn chưa đủ đâu!”, Kazuki vừa gào thét vừa điên cuồng đâm chém.

Trận chiến sinh tử tiếp diễn giữa cơn mưa trong lúc băng Bọ Cạp và bọn lính chăm chú quan sát. Tuy dùng kiếm bằng tay trái nhưng Kazuki không hề thua kém, thậm chí còn nhỉnh hơn so với Jack.

“Cẩn thận phía sau!”, Hana gào lên.

Jack đỡ đòn của Kazuki rồi liếc nhìn thấy Hiroto đang định đánh lén. Nó bèn cắn răng chịu đau dùng cánh tay bị thương gạt đòn tấn công rồi rất nhanh chóng thụt trường kiếm về phía sau đập thẳng vào bụng kẻ tiểu nhân.

Hiroto đổ gục xuống đất ôm bụng. “Lại nữa rồi”, hắn rên rỉ.

“Tao nói nó là của tao!”, Kazuki không có vẻ gì thương hại đồng bọn.

Hắn mặc kệ Hiroto quằn quại co quắp, chuyển hướng về phía Jack.

“Khởi động thế đủ rồi, nghiêm túc chiến đấu thôi!”

Jack vừa nói vừa giơ cả cặp song kiếm lên. Vết thương trên tay trái nó đã tái phát nên lực rất yếu. Có thể nói dùng tuyệt kỹ Nhị

Thiên trong trường hợp này có hại nhiều hơn lợi, dù vậy đó vẫn là sự lựa chọn duy nhất.

Bất thành linh đám lính trở nên hỗn loạn. Một tên trong số toán lính đang khống chế Hana thở dốc rồi túa máu ra đổ gục xuống để lộ hình ảnh vị võ sĩ râu ria hoang dại phía sau.

"Ronin!", Jack và Hana đồng thanh reo.

Nhận thấy Hana bị bọn lính dùng dùi cui khống chế, Ronin nổi giận dùng dùi cui xông tới liên tục chém giết những kẻ không kịp tháo lui.

"GIẾT HẮN ĐI!", Kazuki gào lên khi thấy băng Bọ Cạp không kịp phản ứng.

Ngay khi được giải phóng, Hana lập tức đứng dậy cầm kiếm gỗ chạy tới chỗ Ronin. "Tôi biết thế nào ông cũng quay lại mà!", cô nàng hoan hỉ.

"Đây là vấn đề danh dự", Ronin đáp.

"Và hi sinh nữa", Jack nói trong lúc áp sát hai người. "*Chúng ta* bị bao vây rồi".

"Nếu phải chết thì thà chết vinh với trường kiếm trong tay còn hơn là sống nhục với chiếc bình trong áo", Ronin nhìn vào mắt Jack đáp. "Tôi muốn sửa chữa sai lầm, và tuyệt đối sẽ *không* làm cậu phải thất vọng".

"Ông *chưa bao giờ* khiến tôi phải thất vọng cả", Jack chỉ mong có thêm thời gian để giải thích với ân nhân.

Nhưng Kazuki đã xộc tới, và Jack không còn cách nào đành phải tiếp tục nghênh chiến. Kẻ thù của nó liên tục tấn công bằng những chiêu thức điên cuồng man dại. Tinh thần đã lên rất nhiều khi Ronin trở lại, Jack cũng chẳng chịu kém.

Goro lao về phía Ronin, còn Nobu thì tấn công Hana.

Bọn lính - chưa hoàn hồn sau màn tàn sát của Ronin - đã tháo chạy tán loạn từ lâu, bất chấp tên thủ lĩnh la hét khản cả cổ. Chiếc cầu, vốn đã bị lung lay bởi dòng chảy, giờ càng trở nên mỏng manh hơn rất nhiều dưới áp lực của trận chiến.

Ronin dày dạn kinh nghiệm, nhưng Goro trẻ khỏe hơn, thể lực cũng còn tốt khiến vị võ sĩ nghiện rượu phải vất vả đối phó nên không thể lo cho Hana được.

Mặt khác thì Nobu không khỏi cười thầm trước kích cỡ đối tượng mình đang vây bắt. So với tên khổng lồ này Hana chẳng khác gì một đứa trẻ, ấy vậy mà nữ đạo chích không hề sợ hãi. Cô vung kiếm đâm vào bụng Nobu, nhưng không mấy hiệu quả.

“Chỉ thế thôi hả”, hắc khoái trá vung kiếm định kết liễu Hana.

Cô nàng bắt đầu thấy sợ bèn quay đầu chạy. Nobu hùng hổ đuổi theo. Jack chỉ biết nhìn khi Hana vấp chân vì quá hoảng hốt. Cô ngã sấp ra đất, vô phương chống đỡ. Jack gào lên khích lệ nhưng không kịp, Nobu đã đuổi tới nơi.

Có điều tên này khoái trá chưa được bao lâu thì một tiếng gậy lớn bất ngờ vang lên dưới chân hắn.

Cả người Nobu lọt xuống lỗ, may nhờ vòng eo quá vĩ đại chặn lại nếu không hắn khó thoát khỏi cảnh trôi theo dòng nước.

Hana đứng bật dậy cười khoái trá. “Đã biết tủy quyền của bản cô nương chưa!”

Thì ra cú ngã vừa rồi chỉ là một cái bẫy, Hana cố tình làm vậy để dụ Nobu bước vào khu vực Toru đập trúng ban nãy. Mừng rỡ trước mưu kế hoàn hảo của người bạn đồng hành, Jack càng thêm quyết tâm hạ Kazuki. Có điều Nobu vừa qua, Raiden lại tới, và tên khổng lồ này khó mà mắc phải sai lầm như người anh em của hắn.

Lúc này tên thủ lĩnh đã chỉnh trang xong hàng ngũ, kéo quân quay lại định đối phó với Ronin. Vị võ sĩ này buộc phải vận dụng tủy quyền, lão đảo tránh đòn qua lại. Bọn lính liên tục đánh nhằm lẫn nhau, Ronin túm lấy một tên làm lá chắn, có điều ông đã thấm mệt, và Goro chỉ chờ đợi một chút sơ hở để tấn công.

Jack cũng thất thế rất nhanh. Vụ việc xảy ra trên núi đã khiến nó thấm mệt, cánh tay trái ướt đẫm máu cũng chẳng tài nào nhắc được kiếm quá hông. Thấy vậy, nó bèn rút luôn đoản kiếm wakizashi, chuyển sang cầm trường kiếm bằng hai tay trong tư thế tra gươm hờ sẵn sàng xuất thủ.

“Sao vậy, bỏ cuộc rồi hả?”, Kazuki vừa thở vừa nói, rõ ràng hẳn cũng thấm mệt sau trận chiến dai dẳng vừa rồi.

“Cho mày một cơ hội thôi!”, Jack vừa đáp vừa dùng tay áo thấm nước mưa trên mặt.

Hai đứa lại tiếp tục độ kiếm, không bên nào nhường bên nào.

Hana gần như đã bị Raiden vây chặt, Ronin vội cứu cô nàng nên không để ý thấy Goro đang đâm lén từ phía sau.

“KHÔNG!”, Jack la lên.

Ronin trúng đòn trọng thương, bọn lính thì sẵn sàng xuống tay bất kì lúc nào.

Hana liên tục vùng vẫy dùng chân đạp vào người Raiden trong lúc tên này nắm tóc cô nàng lôi lên cao.

Jack cũng vô cùng vất vả chống chọi với thế tấn công vũ bão của Kazuki, và e rằng chỉ có phép màu mới mong giúp nó hạ gục đối phương quay sang cứu hai người bạn đồng hành.

Một màn thảm sát chỉ còn là vấn đề thời gian...

CUỐN TRÔI

Âm thanh gầm rú vang lên phía xa cắt ngang trận chiến.

Cây cầu dưới chân Jack và Kazuki rung lên bần bật khi âm thanh ồn ào càng lúc càng lớn dần. Liếc nhìn bên thung lũng, một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt hai samurai. Một cột nước khổng lồ ước chừng cao đến bảy mét đang theo dòng sông âm ầm đổ tới, cuốn phẳng mọi thứ trên đường đi.

Rất nhiều *doshin* chỉ có thể đứng chết trân nhìn cột nước lớn lao tới. Số ít cố gắng chạy thực mạng. Nhưng Jack biết rằng đã quá trễ.

Quảng mình về phía chiếc cột trụ gần nhất, nó dùng hết sức bình sinh bám chặt vào đó. Chỉ một tích tắc sau, cả con sông Kizu dâng lên với sức tàn phá của dòng nước. Cây cối, mảnh vỡ nhà cửa va đập vào chiếc cầu, xé nát từng mảng lớn trên lối đi bằng ván gỗ. Một *doshin* bị cuốn theo dòng nước đập mạnh ngực vào thành cầu rồi văng qua phía bên kia. Nước ào ào dâng qua, mang theo cả những thân hình bất lực đang gào thét trôi cùng với nó.

Jack cảm tưởng như cánh tay nó đang bị vặn nghiêng ra khỏi khớp khi đợt sóng ngập qua người nó. Nó đã từng trải nghiệm những trận bão biển, những cơn sóng cao ngất, giông tố và cả vòi rồng trong thời gian còn ở trên tàu *Alexandria*, nhưng sức mạnh của trận lũ này xem ra còn kinh khủng hơn cả mấy trận bão kia cộng lại. Đập phòng hộ rõ ràng đã bị vỡ và toàn bộ nước hồ được thả tự do khiến chúng trở thành cột nước khổng lồ lao xuống thung lũng, bẻ vụn và phá hủy mọi thứ trên đường đi.

Nguyên tố Thủy đã tới giải cứu nó.

Nhưng nếu Jack không bám nổi thì chính nó cũng sẽ mất mạng thôi.

Nó phun nước ra khỏi miệng, cố gắng lấy hơi trong lúc hai cánh tay dần tuột ra khỏi chiếc cột. Cánh tay trái của nó quá yếu, còn dòng nước dữ thì cứ mãi ào lên không dứt.

Thế rồi, đột nhiên dòng nước cuốn qua. Mực nước sông dần hạ xuống. Jack há hốc miệng hớp lấy hơi để không khí rồi điên cuồng nhìn quanh tìm Ronin và Hana. Cây cầu bị tàn phá. Một số nhịp còn biến mất hẳn; số nhịp khác thì rung lắc điên cuồng trên vài chiếc cột trụ. Những thanh gỗ còn lại thì gãy gập như một rừng cây chết trên dòng nước cuộn cuộn.

Trận lũ đã quét sạch tất cả, chỉ số ít còn sống sót.

Một trong số đó là Kazuki.

Ho sặc sụa vì nước, hắn phát hiện vị trí của Jack và ngay lập tức cố gắng đứng dậy. Loạng choạng đi trên phần xơ xác còn lại của lòng cầu, tay vung thanh *katana* hông lấy đầu nó. Jack lặn người qua bên rồi bò dọc thành cầu đã bị vặn xoắn đến biến dạng.

Ngay khi Kazuki bắt đầu tăng tốc, Jack nhảy phắt lên nhịp tiếp theo.

“Mày không thoát nổi đâu!” Kazuki gầm gừ, nhảy theo tiếp cận.

Jack quay người lại, *katana* đã sẵn sàng trong tay. “Mày cũng vậy thôi!” nó đáp trả.

Hai thanh kiếm va mạnh vào nhau, trận chiến lại tiếp diễn. Trong lúc chúng chiến đấu, một chiếc cột trụ nửa tuột ra khỏi dây thừng rơi tồm xuống dòng sông phía dưới, nhanh chóng bị dòng nước xiết cuốn trôi. Toàn bộ lòng cầu nghiêng hẳn sang bên, Jack nhảy vọt sang phần ván nhỏ hơn. Kazuki lao đến nhịp tiếp theo vừa kịp lúc đoạn lòng cầu gãy gập, rơi xuống và biến mất trong lòng nước.

Trận chiến vẫn tiếp tục.

Jack tránh được cú thọc bụng của Kazuki, nó định sẽ thi triển tuyệt kỹ Nhị Thiên để tước đi vũ khí của đối thủ. Tuy nhiên Kazuki đã nhận ra ý định này, lập tức xoay kiếm ra khỏi tầm nguy hiểm.

“Đồ thảm hại!” Kazuki cười mỉa. “Mày *không bao giờ* có thể dùng được tuyệt kỹ đó như tao đâu”.

Lưỡi kiếm của hắn sạt ngang người Jack khiến nó buộc phải nhảy lùi lại. Phần ván gỗ vốn đã hẹp nay lại càng rung lắc kinh hoàng

dưới sức nặng đột ngột, âm thanh răng rắc ghê rợn vang lên.

Kazuki cười khoái trá khi cả đoạn cầu lật úp.

Trong nỗ lực cuối cùng. Jack nhảy lên một chiếc cột trụ. Nó đáp xuống đỉnh của chiếc cột chỉ rộng vừa đủ cho hai bàn chân. Dùng hai tay lấy thăng bằng, nó đứng im trên trụ gỗ - bài học cộc gỗ mạn của Ronin đã lại một lần nữa cứu mạng nó.

"Dám thì thử đến đây coi!" Jack lên giọng thách thức.

Kazuki không thể với tới Jack nếu chỉ đứng trên lòng cầu, quyết tâm lấy bằng được đầu đối thủ đã khiến hắn coi nhẹ tính mạng của chính mình. Nhấn nhó, hắn đành nhảy lên chiếc cột trụ đối diện. Kazuki tiếp đất tốt nhưng chiếc cột vốn đã không ổn định, nay lại đứng đưa liên tục trên dòng nước xiết.

Giờ thì cả hai đứa đều phải vừa làm sao có thể vừa đứng vững, vừa so kiếm với nhau.

Chúng liên tục di chuyển trên các cột trụ, cùng lúc hai thanh kiếm không ngừng đâm chém vào nhau. Cả hai chiến binh đều phải thi triển bằng tất cả khả năng của mình để sống sót. Cơn mưa vẫn dày hạt. Kiếm vẫn vung lên trong không trung. Jack biết thời gian không còn nhiều trước khi một trong hai đứa không thể tiếp tục.

Khi tấn công Kazuki, Jack bị mất thăng bằng và loạng choạng về phía trước. Trong khoảnh khắc, nó không còn khả năng tự vệ.

Nắm lấy thời cơ quý báu, Kazuki lập tức nhảy tới cột trụ gần nhất vùng kiếm với ý định chém bay đầu Jack.

Tuy nhiên Jack hoàn toàn tỉnh táo. Sau khi đã lừa được đối thủ, nó lập tức ra đòn. Vung kiếm từ bên dưới, nhanh như chớp nó cắt ngang chân Kazuki. Kazuki buộc phải nhảy lên tránh, hắn tiếp đất hụt và rơi xuống dòng nước cuộn cuộn phía dưới sông Kizu.

Jack nhìn kẻ thù không đội trời chung của mình biến mất dưới mặt nước, sau đó lại trôi lên, há hốc miệng hợp lấy không khí. Điên cuồng khua tay bám lấy bất cứ thứ gì có thể, Kazuki túm chặt chiếc cột cuối cùng mà hắn bị cuốn qua. Dòng nước nhanh chóng kéo tuột hắn xuống, và, với cánh tay phải bị thương, Jack biết Kazuki sẽ không trụ được lâu nữa.

ÁM KHÍ

“CỨU VỚI!” Kazuki hét lên.

Jack đứng đó nhìn kẻ thù không đội trời chung của mình vật lộn trong dòng nước lũ. Nó chẳng có chút động lòng gì với Kazuki, và cũng không có ý định cứu hắn. Chỉ chốc lát thôi, tất cả thù hận và rắc rối của nó với băng Bọ Cạp sẽ kết thúc. Akiko sẽ được an toàn.

“Làm ơn!” Kazuki nài nỉ, khuôn mặt cắt không còn giọt máu. Hắn hét lên một tiếng hoảng hốt khi cánh tay phải bị trượt.

Nhưng vẫn còn tay trái.

Jack đã từng chứng kiến rất nhiều thủy thủ chết đuối giữa lòng nước mênh mông của Đại Tây Dương và Thái Bình Dương. Đó là nỗi sợ và là cái chết tồi tệ nhất mà một thủy thủ phải đối mặt. Nó nhớ lại hình ảnh đáng thương của Sam, viên thủy thủ đã bị đẩy văng ra khỏi boong trong trận bão tệ hại làm hỏng tàu *Alexandria* trước khi cập bờ biển Nhật Bản. Đến giờ tai nó vẫn còn văng vẳng tiếng thét hãi hùng lần cuối của Sam trước khi bị kéo xuống lòng biển sâu mãi mãi. Chết đuối chẳng thể là một cái chết vinh quang cho bất kì thủy thủ nào.

Trước tình thế hiểm nghèo của đối thủ. Jack bắt đầu thấy tinh thần mình lung lay. Nó nhận ra rằng mình thật khó có thể đứng yên một chỗ chứng kiến kẻ khác chết đuối ngay trước mắt. Cho dù nỗi căm hận của nó với Kazuki mạnh đến cỡ nào thì con đường võ sĩ đạo đã dạy cho nó biết về Nghĩa - phải biết đưa ra những quyết định đúng đắn dựa trên đạo lí làm người - và Nhân, sự dung hòa của lòng trắc ẩn và độ lượng. Đối với Jack thì điều đó có nghĩa là phải biết đối xử đúng đắn với cả kẻ thù của nó nữa. Xuất thân từ một gia đình theo đạo Cơ-đốc, cha nó đêm nào cũng đọc cho nó nghe Kinh Thánh, giờ thì những lời răn dạy đó đang phát huy tác dụng...

Đừng để bị đánh bại bởi cái ác, hãy đánh bại cái ác bằng cái thiện.

Liệu đây có phải là cơ hội để nó có thể khiến Kazuki thay đổi mãi mãi? Một kẻ ngoại quốc đã vô tình khiến mẹ hắn phải mang bệnh mà chết. Liệu thành kiến đã hằn sâu trong kí ức ấy của hắn có thể bị đảo ngược nếu một kẻ ngoại quốc khác ra tay cứu *cuộc đời* hắn?

Jack đứng giữa hai lựa chọn khó khăn - Kazuki sống hay chết, tất cả đều phụ thuộc vào quyết định của nó bây giờ. Nó có thể để mặc kẻ thù bị cuốn trôi... hoặc cứu hắn.

Cánh tay bám vào cột trụ của Kazuki yếu dần, từng ngón tay của hắn dần trượt xuống.

Hi vọng rằng mình sẽ không phải hối tiếc với quyết định của ngày hôm nay, Jack tra kiếm vào vỏ rồi vươn người trên phần còn lại của lòng cầu phía trên đầu Kazuki.

"Nhắm lấy tay tao!" Nó nói, vừa nắm trên thanh gỗ vừa vớ tay về phía đối thủ.

Kazuki trợn trừng mắt nhìn nó như không tin.

"Không thì mày cũng chết đuối thôi".

Dòng nước dâng lên khiến Kazuki hoảng loạn. Hắn túm lấy cổ tay Jack.

Nhưng Jack không kéo lên.

"Nhanh lên... *ngoại quốc*," Kazuki sắc nước khi dòng sông đã dâng lên đến tận miệng hắn.

"Thề với tao là mày sẽ để Akiko được yên".

Kazuki không nói gì.

"Thề đi!" Jack ra lệnh.

Một đợt nước nữa tràn qua mặt Kazuki khiến hắn sắc sưa.

"Rồi! Rồi! Tao sẽ không làm gì nó," vừa hét hắn vừa điên cuồng gập đầu.

"Cả việc mày sẽ để tao đến được Nagasaki nữa".

"Gì cũng được hết!"

Lấy hơi, Jack kéo mạnh Kazuki ra khỏi dòng nước cuộn cuộn. Hắn và Jack đứng đối diện nhau, cơn mưa lạnh ngắt đổ rào rào quanh

chúng. Trong một thoáng, Kazuki trừng trừng nhìn Jack. Thậm chí cả khi không còn thanh *katana*, hắn có vẻ vẫn sẵn sàng tiếp tục cuộc chiến.

Thế rồi hắn cúi đầu.

"*Arigato gozaimasu*," hắn lầm bầm câu cảm ơn trong miệng.

Jack mỉm cười nhẹ nhõm. Có vẻ hành động vừa rồi của nó đã thay đổi được Kazuki.

Nhưng rồi Kazuki nắm chặt bàn tay phải đeo găng của hắn, ánh sáng từ một lưỡi dao lóe lên từ tay áo kimono. Hoàn toàn bất ngờ, Jack không kịp phản ứng.

Lưỡi dao lao thẳng vào ngực Jack.

HANA

Đột ngột Jack bị đẩy sang bên, lưỡi kiếm của Kazuki đâm trượt nó mà ngập sâu vào lồng ngực của vị cứu tinh. Máu chảy thành vệt trên sàn trong lúc Ronin gồng mình chịu đau vật lộn tay đôi với Kazuki. Cả hai văng mạnh vào thành cầu rồi ngã lộn nhào xuống.

Vội vã đến chỗ thành cầu, Jack thấy Ronin và Kazuki đang vật lộn trong dòng nước. Mạch nước xiết kéo hai người ra xa nhau, Ronin vẫy vùng trong lúc cố gắng giữ cho đầu mình nổi trên mặt nước. Sau khi cố định lại hành trang trên vai và đảm bảo là bản *hải đồ* được an toàn trong lớp vải dầu, Jack lao mình xuống sông.

Vùng vẫy lấy hơi trong lúc trời lên hụp xuống, Jack bị xoay mòng mòng như mảnh gỗ trôi dạt gặp trận bão biển. Bắt gặp hình dáng của Ronin qua làn nước đầy bọt trắng xóa, Jack dùng hết sức bình sinh sai tay bơi đến. Cánh tay trái còn yếu của Jack khiến nó không thể dùng hết tốc lực.

Đến nơi dòng nước cuộn xoáy vào nhau thì Jack mất dấu hiệu của Ronin. Biết rằng vết thương nặng như vậy, có thể đã là quá muộn để nó có thể cứu được Ronin. Dù vậy nó vẫn tiếp tục bơi, điên cuồng tìm kiếm khắp nơi hòng cứu được bằng hữu. Đạp mạnh chân đẩy dòng nước, nó bơi đến chỗ vị trí lần cuối còn thấy ông. Một thanh gỗ nhọn trên cầu đột nhiên phóng qua, suýt chút nữa đã trúng đầu nó. Chợt nó nhận ra Ronin đang ở phía trên lưng nó, quay cuồng đạp tay cố giữ cho người nổi lên.

Jack thu hết sức bật lên lần cuối túm lấy Ronin vừa lúc ông ta chìm dần xuống dưới. Ôm chặt cánh tay của vị võ sĩ, Jack kéo ông ta lên mặt nước rồi cố gắng bơi về phía bờ. Túi hành trang trên lưng, cặp kiếm và một Ronin đang bất tỉnh khiến nỗ lực bơi của nó gần như không tiến triển.

Dòng sông cuốn cả hai người lao đi, bào mòn sức lực Jack mỗi lần sải tay bơi tới. Làn nước ập tới nhấn chìm cả mặt Jack khiến nó sặc nước. Sức cùng lực kiệt, nó như thể đang trôi lập lờ dưới mặt nước. Jack đạp mạnh chân trời lên, một mảnh ván trên cầu trôi đến va vào nó. Jack nhanh chóng bám vào đó như thể gặp được phao cứu sinh.

Bờ sông đã gần hơn, Jack điên cuồng đạp chân đẩy cả Ronin về phía bờ nhưng hai chân nó nặng chịch như chì. Jack gần như đã bỏ cuộc hẳn thì đột nhiên chân nó chạm được xuống đất. Thu hết chút sức lực cuối cùng, Jack kéo lê thân hình nặng nề của Ronin ra khỏi dòng nước rồi đổ gục xuống bên cạnh.

Nước mưa rửa trôi bùn đất xung quanh hai người, Jack bấu chặt ngón tay của nó xuống đất vì sợ nếu rời ra nó sẽ bị lôi xuống dòng nước sông cuốn cuộn lần nữa.

Ronin rên rỉ. Jack gắng gượng bò đến chỗ ông ta kiểm tra.

"Ông chảy máu nhiều quá," Jack nói, đoạn dùng tay bịt chỗ sườn rỉ máu của vị samurai.

Ronin há hốc miệng thở gấp vì đau rồi rên rỉ, "Hana... đâu?"

Jack buồn bã lắc đầu. "Từ lúc dưới sông tới giờ tôi chưa hề thấy cô ấy."

"Đi tìm đi."

Ronin gắng gượng ngồi dậy.

Qua màn mưa xám xịt, cây cầu chỉ còn vài thanh gỗ mỏng manh trông chẳng khác nào một con thuyền bị đắm mà những người trên đó lạnh ít dữ nhiều.

"Tôi không thấy cô ấy," Jack nói, chợt nhận ra một người không biết bơi sẽ chẳng có chút hi vọng nào sống sót được trong dòng nước sông đang gầm gừ giận dữ này.

Ronin run run lôi ra một con hạc giấy đã rách tươm từ trong chiếc kimono.

"Hana... Hana bé bỏng của ta," ông thút thít.

Ông thả con chim nhỏ xuống dòng nước rồi nhìn nó trôi dần ra xa.

“Chúng ta phải đi ngay,” Jack thúc giục, vội vã vòng tay quanh người Ronin giúp ông đứng dậy. “Chúng ta cần tìm chỗ ẩn náu để còn chữa trị vết thương cho ông nữa”.

Hai người loạng choạng đi dọc bờ sông hướng về phía khu rừng. Ngay khi họ tới được bìa rừng thì bỗng có tiếng hét. Cả hai lập tức quay lại, sợ rằng điều xấu nhất đã đến.

“JACK! RONIN!” Hana hét to át tiếng dòng nước đục ngầu cuộn xoáy.

Cô đứng bên kia bờ liên tục nhảy lên nhảy xuống, tay vẫy gọi điên cuồng.

Một nụ cười nhẹ nhõm bùng lên trên khuôn mặt thống khổ của Ronin. “Hana! Con bé còn sống!”

Đúng lúc đó, ở phía xa hơn, Jack bắt gặp một hình dáng đang lồm cồm bò dậy - Kazuki.

“CHẠY ĐI!” Jack hét lên, điên cuồng chỉ tay về phía kẻ thù nguy hiểm.

Hana chỉ kịp nhìn thấy Kazuki đứng dậy. Cô bé lùi dần. Jack và Ronin nhìn sự việc diễn ra trong vô vọng, con sông đã ngăn cách họ với nhau.

Kazuki lao đảo tiến tới chỗ Hana, tay lăm lăm lưỡi dao bí mật chuẩn bị tấn công cô bé.

Đột nhiên hắn gục xuống, miệng thở hồng hộc, trận chiến và cơn lũ cuốn cuối cùng cũng bộc lộ sức tàn phá của nó.

“CHẠY ĐI!” cả Jack và Ronin cùng đồng thanh.

Hana gật đầu rồi vẫy tay chào tạm biệt. Cô giơ cao chiếc hộp *inro* về phía Jack, ra hiệu rằng cô sẽ tới Toba rồi chạy đi. Bóng cô bé cứ thế khuất dần sau rặng cây.

CHUỘC LỖI

Jack giúp Ronin nằm xuống tấm nệm rơm trong căn phòng phía trong của ngôi nhà. Trong lúc chạy trốn, Ronin đã không ít lần gục ngã. Jack đã ngờ rằng nó sẽ không kịp tìm ra nơi trú ẩn nào đó để cứu ông ta, cho đến khi bất ngờ gặp một nông trang. Mặc dù có phần ái ngại lúc ban đầu, nhưng sự nhiệt tình của người tá điền đã xua tan nỗi sợ hãi và anh ta nhanh chóng đẩy hai người vào trong.

Trong căn phòng chính để bếp lửa, vợ người tá điền bận bịu với công việc nấu nước sôi để rửa vết thương cho Ronin. Jack thì thầm với người tá điền và anh ta gặt đầu, lát sau trở lại với một chiếc bình sứ mẻ cũ kĩ.

"Đây," Jack nói trong lúc đưa chiếc bình cho Ronin. "Thần được giảm đau."

"Cái gì thế?" Ông ta mấp máy.

"*Sake*."

Ronin đưa tay đẩy chiếc bình ra xa. "Thôi, ta không cần... nữa đâu."

"Tôi *không* để ông chết đâu, Ronin." Jack giật mình trước những lời vừa nói.

Ronin cười khùng khục rồi lập tức nhăn nhó vì đau. "Trong đời ta đã gặp phải những vết thương còn tệ hơn thế này nhiều. Ta sẽ sống. Còn cậu phải đi ngay."

Jack lắc đầu cương quyết. "Tôi không để ông lại trong tình trạng này đâu."

"Nghe ta. Thằng nhãi Kazuki và băng đảng của nó sẽ truy lùng cậu. Không có thời gian chờ ta hồi phục lại đâu. Giờ hãy đi ngay khi cậu còn có thể."

Jack biết những điều Ronin nói hoàn toàn có lí. Sẽ còn nhiều chiếc cầu, nhiều giao lộ trên con đường của Jack mà Kazuki sẽ *luôn luôn* ở đó để sẵn lòng nó. Jack đã đưa Ronin đến một nơi an toàn. Khả năng của nó cũng chỉ có thể giúp đỡ được ông ấy đến vậy. Giờ đi ngay có lẽ là điều tốt nhất mà nó *nên* làm. Nó sẽ thu hút bọn bám đuôi ra xa khu vực này, giúp Ronin có thời gian dưỡng thương hồi phục.

Ronin nắm lấy cánh tay nó. "Ta chỉ hi vọng... một ngày nào đó... cậu sẽ tha thứ cho ta."

"Tôi *không nghĩ* là ông có lỗi đâu." Jack đáp. "Giờ tôi đã nhớ lại tất cả sự kiện xảy ra hồi đó. Ông chưa bao giờ là thành viên trong nhóm của Botan. Chúng đã đầu độc ông. Nhưng ông lại thề sẽ không cho chúng giết hại tôi. Tôi xin rút lại những lời xưa đã nói. Ông thật sự là một samurai - một võ sĩ chân chính. Nếu tôi mà là lãnh chúa, nhất định tôi sẽ rất tự hào khi có ông là tướng sĩ theo cùng."

Mở vạt áo kimono ướt đẫm của mình, Jack lấy ra viên ngọc đen và đưa cho Ronin.

"Cảm ơn ông đã cứu mạng tôi," Jack nói.

Ronin trầm ngâm nhìn viên ngọc. "Ta biết vật này quan trọng thế nào với cậu," ông đáp rồi đẩy tay về phía Jack. "Ta thật sự cảm kích trước hành động của cậu với giao ước, nhưng cậu đã cho ta thứ còn giá trị hơn thế nhiều rồi."

Jack sửng sốt nhìn Ronin.

"Danh dự và lòng tự trọng của ta."

Ông liếc nhìn bình rượu *sake*. "Ta đã chìm đắm trong hối hận và tuyệt vọng quá lâu rồi. Ta đã cho rằng mình không xứng đáng làm một samurai kể từ khi không bảo vệ được cha trước sự truy sát của tên thích khách giả dạng làm tăng sư vào thành."

Ronin rên lên trước cơn đau dữ dội tràn tới, dù vậy vẫn đẩy tay từ chối sự giúp đỡ của Jack.

"Ta thấy nhục nhã vì đã không làm tròn bổn phận của mình. Cậu thấy đấy... ta là kẻ có tội khi để tên thích khách đó vào... ta đã quá chậm chạp khi lưỡi dao ấy hướng về phía cha... Tên thích khách

thậm chí còn trốn thoát. Đó là lí do ta ôm hận với *tất cả* bọn tăng sư - bởi có thể một trong số chúng chính là kẻ đã mưu sát cha." Ronin nhìn Jack với đôi mắt đỏ ngầu, không phải do *sake* mà do nỗi buồn thương tủi hổ.

"Kể từ đó ta sống với nỗi nhục nhã và sự thất bại. Nhưng giờ thì ta đã có thể ngẩng cao đầu, làm tròn bổn phận của một samurai khi tương trợ và bảo vệ cậu. Ta đã sửa chữa lỗi lầm đó. Hi vọng đến một ngày linh hồn cha cũng sẽ tha thứ cho ta."

Bắt gặp chiếc mũ rơm trên sàn, Ronin với tay lấy nó. Với tất cả sự ân cần, ông đặt nó lên đầu Jack rồi kéo sụp xuống để che khuôn mặt.

"Giờ cậu chính thức là một *ronin* rồi."

RONIN JACK

Bỏ lại sau lưng ngôi nhà, Jack bước đi trong màn mưa mù mịt. Trước mặt nó là con đường lầy lội ngoằn ngoèo qua vô vàn thửa ruộng hướng tới rặng núi cao ẩn khuất sau tầng mây mưa dày đặc. Nó nhắm hướng tây mà đi tới Osaka, nơi nó hi vọng có thể men theo bờ biển mà tới cảng Nagasaki.

Cơn bão khiến cho con đường vắng tanh, dù vậy Jack vẫn thận trọng kéo sụp chiếc mũ rơm che mặt để phòng. Có lẽ trong mắt người thường, trông nó chẳng khác nào một võ sĩ lang thang vô chủ. Còn nếu nhìn gần hơn chắc hẳn họ sẽ phải giật mình.

Ít ra thì Jack cũng có thể tránh được các con phố và đường lớn trong vài ngày tới. Với lượng tiền ít ỏi mà Ronin để lại, họ đã mua được ít cơm và hành trang đi đường từ các nông dân. Lượng thực phẩm này sẽ không giúp nó cầm cự được lâu, và với dấu hiệu cho thấy mùa đông đang tới, nó sẽ càng có ít thực phẩm để xoay sở. Jack thật sự thấy lo về việc liệu nó có sống sót nổi trên chuyến hành trình dài đằng đằng phía trước hay không.

Nhờ sự giúp sức của Ronin và Hana, nó đã lấy lại được đôi kiếm, viên ngọc của Akiko, phi tiêu *shuriken* của Tenzen, lá bùa *omamori* của thiền sư Yamada, và quan trọng nhất là, *hải đồ* của cha.

Lời tiên tri đầu tiên của vị sơn tăng chợt vang lên trong đầu Jack, giờ thì nó đã nhận ra ý nghĩa của những câu nói bí hiểm ấy.

Thứ cậu tìm đã mất... Nó đã tìm ra tên cướp tư trang, nhưng hẳn đã cược tất cả vào một ván bạc.

Thứ cậu cho đi sẽ trở lại... Nó đã cho Ronin viên ngọc, để rồi ông lại trao trả lại cho nó.

Thứ chống lại cậu sẽ biến mất... Nó đã đấu với Araki, Botan, Lãnh chúa Sanada và vượt qua tất cả - mặc dù cuộc chiến với Kazuki vẫn

còn chưa ngã ngũ.

Và *điều cậu muốn là không thể...* Điều mà Jack *thực sự* muốn là những người bạn đồng hành của nó. Nó nhớ người anh em đã cùng nhau vào sinh ra tử - Yamato, cậu bạn thông thái Yori, một Saburo hóm hỉnh và hài hước, một Miyuki đầy nhiệt huyết, và, quan trọng nhất là người bạn tri âm tri kỉ Akiko. Để rồi một lần nữa Jack nhận ra nó thật đơn độc trên chuyến hành trình, đành hi sinh tình bạn ấy dù không phải lỗi của nó - trên con đường giành giật sự sống với Shogun.

Jack đưa mắt nhìn qua màn mưa trắng xóa thừa ruộng gần đó. Nguyên tố Thủy thấm đẫm trong từng giọt nước, tai nó văng vẳng giọng cha ngày đầu đoàn thủy thủ rong buồm hướng đến Nhật Bản...

Mỗi người chỉ như một giọt nước. Tập hợp lại chúng ta sẽ có cả một đại dương.

Jack chợt nhận ra rằng nó đã đủ may mắn để gặp được những người tốt như Ronin và Hana trên đường, nó hoàn toàn có cơ hội đến Nagasaki mà vẫn còn sống.

Trái tim sẽ đưa cậu về nhà, giọng nói của vị sơn tăng vang vọng trong đầu nó.

Sải bước tiến lên, Jack biết *chính xác* trái tim nó ở đâu.

CHÚ THÍCH NGUỒN TRÍCH DẪN

Dưới đây là những đoạn trích dẫn được sử dụng trong quyển Samurai trẻ tuổi: 5 - Ngũ Đại - Thủy (số trang được để trong ngoặc vuông) cũng như các chú thích đi kèm:

1. [Trang 19] “Những gì ở đằng sau và ở phía trước chúng ta đều là những vấn đề rất nhỏ so với những gì nằm sâu trong chính chúng ta”, tác giả: Oliver Wendell Holmes (nhà thơ, nhà văn Mỹ, 1809-94)

2. [Trang 19] “Không dẫn kẻ đi theo, không theo kẻ đi trước”, tác giả: Albert Camus (tiểu thuyết gia người Pháp, 1913-60)

3. [Trang 128] “Lối đi thì nhiều nhưng con đường chỉ có một”, tác giả: Naomi Judd Holmes (danh ca người Mỹ, 1946)

4. [Trang 128] “Trái tim chính là con đường chân thực nhất”, tác giả: Rainer Maria Rilke (nhà thơ, 1875-1926)

5. [Trang 129] “Một chuyến hành trình nên được tính bằng số lượng bạn đồng hành hơn là khoảng cách”, tác giả: Tim Cahill (vận động viên người Úc, 1979)

6. [Trang 134] “Chết vinh còn hơn sống nhục”, tác giả: Franklin Roosevelt (Tổng thống Hoa Kỳ, 1882-1945)

7. [Trang 139] “Đừng để bị đánh bại bởi cái ác, hãy đánh bại cái ác bằng cái thiện”, nguồn: Kinh Thánh, La Mã 12:21

8. [Trang 145] “Mỗi người chỉ như một giọt nước. Tập hợp lại chúng ta sẽ có cả một đại dương”, tác giả: Ryunosuke Satoro (nhà thơ người Nhật, không rõ thông tin)

TRẢ LỜI XEM...

Lời thách đấu với các bạn samurai trẻ tuổi!

Bạn có khả năng giải được những câu đố bí hiểm dưới đây của vị sơn tăng không?

Câu 1

Cái nào nặng hơn: một tấn vàng hay một tấn lông vũ?

Câu 2

Cái gì ở với người thì thấp, ở với trời thì cao?

Câu 3

Nếu mỗi bước nhảy của con châu chấu đi được nửa quãng đường đến chân tường, vậy nó sẽ mất bao lâu để đến được mục tiêu nếu nó ở cách bức tường hơn 3m?

Câu 4

Jin đang đứng sau lưng Kuzo, nhưng Kuzo cũng đang đứng sau lưng Jin. Vậy nghĩa là thế nào?

Câu 5

Biết diễn đạt nhưng không biết nói,
Nắm tất cả thế giới trong tâm,
Có gáy, nhưng không phải là gà,
Có gỗ, nhưng không phải cây,
Mở ra, mở vào nhưng không phải cửa
Truyện chỉ có vậy, chẳng thể kể hơn
Theo bạn là cái gì?

Câu 6

Nhảy múa không cần chân,
Tỏa sáng bằng không khí,

Người sống cần, người chết cũng cần,
Theo bạn là cái gì?

Câu 7

Bạn đang ở trong một căn phòng có hai cánh cửa - một bên dẫn vào hang động, một bên dẫn đến tự do. Có hai kẻ đứng gác trước hai cánh cửa đó. Một kẻ luôn nói sự thật. Một kẻ luôn nói dối. Bạn chỉ được hỏi một câu duy nhất để chọn được cánh cửa dẫn tới tự do. Bạn sẽ hỏi gì?

Hãy ghé thăm trang web của loạt truyện Samurai trẻ tuổi tại địa chỉ www.youngsamurai.com để có lời giải nhé!

CỜ VÂY

Lịch sử cờ vây

Cờ vây là một trong những loại cờ cổ nhất còn tồn tại trên thế giới, được cho là bắt nguồn từ đất nước Trung Hoa hơn 3000 năm về trước. Giai thoại kể rằng Đế Nghiêu - một trong năm vị vua huyền thoại của Trung Hoa cổ đại đã cùng chư hầu sáng tạo nên một loại cờ để phát triển trí tuệ cho con trai mình là thái tử Đan Chu. Đây chính là cờ vây.

Cờ vây được biết tới ở Nhật Bản vào khoảng giữa thế kỉ thứ năm và thế kỉ thứ bảy sau Công nguyên và nhanh chóng trở nên phổ biến trong Hoàng tộc. Vào khoảng thế kỉ thứ mười ba, cờ vây đã lan rộng ra các tầng lớp trong xã hội. Đến năm 1612, Shogun đã quyết định cấp bổng lộc (lương chính thức) cho bốn vị kì thủ mạnh nhất. Từ đó trở đi, bốn hội quán cờ vây lớn đã được thành lập - Hội quán Honinbo, Hội quán Hayashi, Hội quán Inoue và Hội quán Yasui.

Trong suốt 250 năm tiếp theo, nhờ sự cạnh tranh khốc liệt giữa bốn hội quán này mà các chuẩn mực cờ vây được nâng cao, thậm chí đã có cả một hệ thống thứ bậc được thiết lập nhằm mục đích phân hạng người chơi thành chín *dan* (đoạn, cấp bậc), trong đó cao nhất là *Meijin* (kì nhân).

Ngày nay, chỉ tính riêng khu vực Á Đông đã có khoảng 50 triệu kì thủ cờ vây.

Năm sự thật và giai thoại thú vị về cờ vây:

1. Một ván cờ vây được cho là tương đương với việc chơi bốn ván cờ vua cùng một lúc trên cùng một bàn cờ!
2. Một bàn cờ vây tiêu chuẩn có 19 đường kẻ ngang và 19 đường kẻ dọc tạo thành 361 giao điểm, do đó bộ cờ có 181 quân đen và

180 quân trắng. Vì bên đen đi trước nên được nhiều hơn bên trắng một quân. Cờ vây truyền thống có các quân cờ trắng được làm từ vỏ sò và các quân cờ đen được làm từ đá phiến.

3. Giai thoại kể rằng số phận của Tây Tạng đã được định đoạt trên bàn cờ vây khi vị tướng quyết định không động binh; thay vào đó ông ta đã thách đấu kẻ xâm lược bằng một ván cờ vây!

4. Go Seigen (Ngô Thanh Nguyên), sinh ra ở Trung Hoa năm 1914 nhưng lại chủ yếu chơi cờ ở Nhật Bản, được đánh giá là một kì nhân tài năng vài trăm năm mới xuất hiện trong giới cờ vây hiện đại.

5. Ván cờ Nguyên tử là tên gọi của một ván cờ vây mà trong lúc hai kì thủ đang so tài thì quả bom nguyên tử đầu tiên đã rơi xuống Hiroshima, Nhật Bản vào ngày 06 tháng 08 năm 1945. Áp lực khủng khiếp từ vụ nổ đã cắt ngang ván cờ, làm hư hại tòa nhà và làm bị thương một số khách mời quan sát. Tuy nhiên ván cờ đã được tiếp tục ngay sau thời gian nghỉ trưa! Chung cuộc quân trắng thắng năm mục.

Học cách chơi cờ vây!

Để biết thêm thông tin về cờ vây và cách chơi cờ, hãy truy cập trang web www.thuviencovay.com

THÔNG TIN VỀ VÕ SĨ ĐẠO

Võ Sĩ Đạo có nghĩa là “Con đường của một võ sĩ”, nó bao gồm một loạt các tiêu chuẩn đạo đức và tinh thần tương tự với tinh thần hiệp sĩ của phương Tây. Các võ sĩ Nhật Bản phải luôn tuân thủ một cách khắt khe bảy tiêu chí cơ bản này trong suốt quá trình luyện tập cũng như; sinh hoạt đời thường.

義

1. *Nghĩa*: một người có phẩm chất này phải luôn đưa ra được quyết định chính xác dựa trên các chuẩn mực đạo lí, luôn bình đẳng, công bằng với tất cả mọi người bất kể màu da, chủng tộc, giới tính hay tuổi tác của họ.

勇

2. *Dũng*: khả năng làm chủ tình hình bằng lòng quả cảm và sự tự tin.

仁

3. *Nhân*: sự dung hòa của lòng trắc ẩn và độ lượng. Nhân cùng với Nghĩa là hai nguyên tắc nhằm đảm bảo một võ sĩ sẽ không dùng sức mạnh của mình một cách lỗ mǎng hoặc vì lợi ích cá nhân.

礼

4. *Lễ*: luôn nhã nhặn và cư xử lịch thiệp với người khác. Một người có lễ phải luôn tôn trọng tất cả mọi người.

真

5. *Chân*: hướng thiện, làm theo lẽ phải, luôn nỗ lực hết khả năng của mình, thành thật với chính bản thân, cũng như những người khác.

名誉

6. *Danh dự*: một võ sĩ phải biết cách phấn đấu tìm kiếm danh dự cho mình, cụ thể là luôn hướng tới thành

công, nhưng đi kèm với đó phải là những hành động đúng mực, không bất chấp thủ đoạn.

忠義

7. *Trung nghĩa*: là chuẩn mực quan trọng nhất, căn bản nhất; nếu không trung thành, tận tụy với nhiệm vụ được giao, cũng như với người khác, thì sẽ không bao giờ đạt được thành tựu như mong muốn.

GHI CHÚ

[1] Tiếng Nhật: Cảm ơn rất nhiều!

[2] Cổ sự kí: là tập hợp các thần thoại về nguồn gốc các vị thần của Nhật Bản, ảnh hưởng ít nhiều tới nghi lễ Thần đạo.

[3] Taiheiki và Heiki Monogatari là hai cuốn sử thi nổi tiếng của Nhật Bản.

SAMURAI

TRẺ TUỔI

6 - NGŨ ĐẠI - HỎA

Người dịch: Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

CHRIS BRADFORD

CHRIS BRADFORD

6 - NGŨ ĐẠI - HỎA

Người dịch:
Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Tác phẩm: Samurai Trẻ tuổi: Ngũ Đại - Hoả

Tác giả: Chris Bradford

Người dịch: Hoàng Hương Trang

Nhà xuất bản Kim Đồng, 2016

Dành tặng Zach, con trai và cũng là động lực của bố mẹ

MỤC LỤC

Bản đồ: Nhật Bản - Thế kỉ 17

Lá Tâm Thư

1 - Bảng Giá

2 - Cờm

3 - Neko

4 - Trắng Đen

5 - Bảy Vị Võ Sĩ

6 - Phát Hoả

7 - Đứa Trẻ

8 - Bắt Cóc

9 - Tuyển Mộ

10 - Cỗ Nhân

11 - Nhà Sư Thông Thái

12 - Tên Lạ

13 - Hayato

14 - Yuudai

- 15 - Thời Gian Gấp Gáp
- 16 - Chiếc Bóng Trắng
- 17 - Đội Quân Trẻ Con
- 18 - Thủ Lĩnh Bất Đắc Dĩ
- 19 - Ảnh Hưởng Của Một Ninja
- 20 - Nhìn Bằng Con Mắt Của Kẻ Thù
- 21 - Đấu Khẩu
- 22 - Phòng Ngự
- 23 - Kiếm Của Võ Sĩ
- 24 - Bí Mật Đen Tối
- 25 - Ranh Giới
- 26 - Trường Võ Đạo
- 27 - Dây Gai
- 28 - Vô Vọng
- 29 - Truy Nã
- 30 - Trinh Thám
- 31 - Theo Dấu
- 32 - Akuma
- 33 - Nỗi Lửa
- 34 - Giải Cứu

- 35 - Hoả Chiến
- 36 - Ngôi Mộ Đá
- 37 - Hồi Phục
- 38 - Người Rơm
- 39 - Tiếng Hô Xung Trận
- 40 - Nghi Hoặc
- 41 - Nỗi Sợ
- 42 - Góc Đêm
- 43 - Giặc Cướp
- 44 - Cối Xay
- 45 - Chiếc Cầu Gỗ
- 46 - Băng Đá
- 47 - Thương Thuyết
- 48 - Hoảng Sợ
- 49 - Bắn Hạ
- 50 - Thích Sát
- 51 - Hành Quyết
- 52 - Giàn Hoả Thiêu
- 53 - Biến Mất
- 54 - Nguyên Tố Hoả

55 - Võ Trận

56 - Quyền Trọng

57 - Hồ Nước

58 - Cơn Ác Mộng Chấm Dứt

59 - Buồn Vui Lẫn Lộn

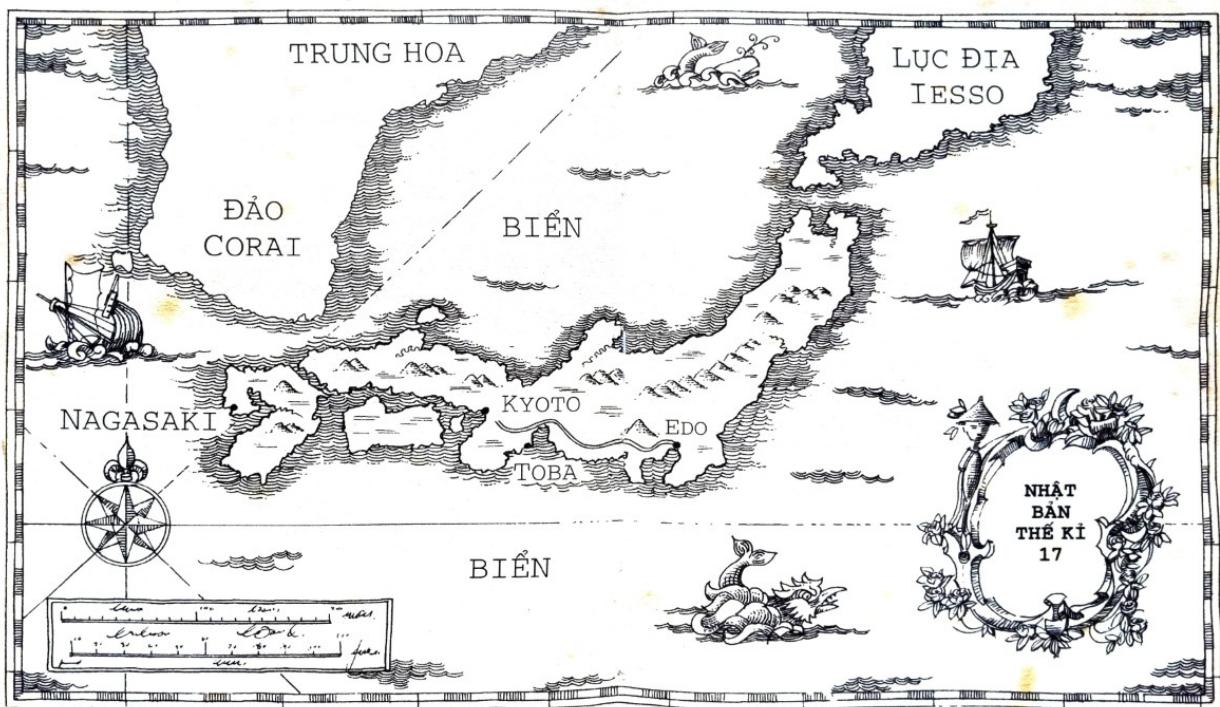
60 - Tiền Vàng

61 - Phạm Nhân

Chú Thích Nguồn Trích Dẫn

Tên Nhân Vật Trong Truyện

Thông Tin Về Võ Sĩ Đạo

ĐƯỜNG TOKAIDO

LÁ TÂM THƯ

Nhật Bản, 1614

Jess thân mến,

Anh mong một ngày nào đó lá thư này sẽ đến được tay em. Ở nơi quê nhà chắc em vẫn tưởng anh trai mình đã vĩnh viễn chìm sâu dưới lòng đại dương từ rất lâu rồi, nhưng thật ra anh vẫn sống, và rất khỏe mạnh.

Anh và cha cập bến Nhật Bản vào tháng Tám năm 1611, nhưng anh rất đau lòng phải báo với em rằng cha đã qua đời trong một trận tập kích trên tàu của chúng ta, cả đoàn thủy thủ của tàu Alexandria chỉ còn mình anh sống sót.

Suốt ba năm qua, anh sống dưới sự bảo trợ của một võ sĩ Nhật Bản tên Masamoto Takeshi, và theo học lò võ của ông tại Kyoto. Tuy ông đối xử với anh rất tử tế, nhưng sự đời thật chẳng bao giờ suôn sẻ.

Một ninja sát thủ tên Độc Nhãn Long đã được thuê để cướp cuốn hải đồ của cha (hẳn em còn nhớ vật này quan trọng với ông như thế nào chứ?) Ban đầu tên này đã hoàn thành được ý đồ, nhưng nhờ có sự giúp đỡ của những người bạn võ sĩ, cuối cùng anh đã đoạt lại được.

Chính tên ninja đó là kẻ đã sát hại cha chúng ta. Tin này có lẽ cũng không giúp em nguôi ngoai được nỗi buồn, nhưng dù sao công lí cũng đã được thực thi, kẻ hại cha chúng ta chết rồi. Cái chết này không thể giúp cha chúng ta sống lại được - anh nhớ cha lắm, và rất cần những lời khuyên răn, bảo ban của ông nữa.

Nước Nhật vừa trải qua một cuộc nội chiến, những người nước ngoài như anh đã không còn được chào đón ở đây. Hiện anh đang phải sống lưu vong, chỉ có thể hành động trong bí mật. Sắp tới anh sẽ tìm cách đi về phía nam của hòn đảo xa lạ này, hướng đến cảng

Nagasaki, nếu may mắn có lẽ anh sẽ gặp được một chiếc thuyền nào đó chuẩn bị lên đường về Anh Quốc.

Tokaido, tên con đường mà anh đang đi, đầy rẫy những nguy hiểm rình rập. Đối với anh lúc này, kẻ thù còn đông hơn rất nhiều so với bạn bè. Nhưng em cũng đừng lo lắng quá, ngài Masamoto đã dạy anh trở thành một võ sĩ, và anh sẽ chiến đấu để được trở về quê nhà bên em.

Mong sẽ có ngày anh được trực tiếp kể với em về hành trình này...

Từ giờ đến lúc ấy, cầu Chúa phù hộ em gái bé bỏng của anh.

Jack, anh trai em.

T.B. Lá thư này được viết vào những ngày cuối xuân, khi đó anh bị một nhóm ninja bắt cóc. Nhưng khác với ngộ nhận ban đầu, họ hoàn toàn không phải địch thủ mà là ân nhân cứu mạng, và chỉ bảo cho anh về năm nguyên tố của vũ trụ: Địa, Thủy, Hỏa, Phong, Không. Bây giờ anh cũng đã biết cách sử dụng nhẫn thuật, thậm chí chúng còn phần nào hữu ích hơn những kĩ năng học được khi còn ở trường samurai. Tiếc là nỗi ám ảnh về cái chết của cha khiến anh thật sự khó có thể toàn tâm theo học nhẫn giả...

1

BĂNG GIÁ

Nhật Bản, mùa đông năm 1614

Tay chân Jack tê cóng đến mức chẳng thể run rẩy nổi. Chỉ còn duy nhất ý chí giúp nó lê từng bước một trong cơn bão tuyết.

Đến giờ nó mới thấm thía hậu quả của quyết định chọn đường băng qua núi. Quyết định này có thể giúp nó tránh giáp mặt quân đoàn của Shogun, nhưng cũng khiến nó phải chật vật đấu tranh giành giật sự sống trên dãy Funasaka (Funasaka Pass). Ban đêm thời tiết trở nên khắc nghiệt tới mức nó không còn cách nào khác phải tìm nơi trú tạm và càng lúc càng trượt xa khỏi đường núi.

Từng đợt gió như lưỡi dao băng giá cắt qua bộ kimono lụa mỏng đến tận xương tủy. Jack ôm chặt lấy cơ thể mình mong tìm chút hơi ấm. Đầu nó cúi gằm trước gió bão, chiếc mũ rơm mỏng manh không đủ che chắn cho nó khỏi lớp gai tuyết sắc nhọn. Bên hông Jack vẫn giắt cặp song kiếm chuôi đỏ mà người bạn thân thiết nhất, Akiko đã trao tặng, vắt qua người Jack là chiếc túi vải đi đường, bên trong có viên ngọc đen của Akiko, năm chiếc *shuriken* và vật quan trọng nhất, *hải đồ* của cha nó - cuốn sổ vô giá đầy ắp thông tin chỉ dẫn hàng hải mà nó đã bao phen đánh cược mạng sống để bảo vệ. Giờ đây đối diện với cơn bão tuyết khắc nghiệt, tất cả dường như đã trở thành gánh nặng đang ghì chặt cơ thể Jack.

Vừa lạnh cóng vừa kiệt sức, lại còn thêm cái đói, chút sức lực cuối cùng cũng đang dần từ bỏ nó.

Jack hé mắt nhìn lên để xác định phương hướng nhưng vô vọng. Quang cảnh xung quanh chỉ toàn một màn tuyết trắng xóa, bầu trời vẫn vũ những lớp mây dày xám xịt bao trùm tới tận chân trời. Đến

cả những vết chân của nó cũng nhanh chóng bị lớp tuyết mới phủ lấp.

Ít ra cũng thoát khỏi núi rồi, Jack nghĩ bụng trong lúc đưa mắt nhìn một lượt đồng bằng Okayama bị tuyết bao phủ. *Có lẽ phải nghỉ một lát thôi. Để tuyết che phủ cơ thể mình. Sẽ không ai còn tìm được mình hết, kể cả Kazuki.*

Jack xốc lại tinh thần. Nó quyết không để những suy nghĩ hèn nhát đó xâm chiếm. Để chống lại với cơn đói và sự kiệt sức, nó bắt cái đầu phải tập trung vào niềm tin cháy bỏng trong tim: ngày nó được trở về nhà với Jess.

Kể từ khi chia tay những người bạn mới - Ronin và Hana - hành trình tới Nagasaki để tìm kiếm chuyến tàu trở về Anh Quốc của Jack khá suôn sẻ. Nó đã an toàn vượt qua khu ngoại ô Osaka một cách thần kì. Tiếp đó Jack men theo đường bờ biển để tránh đụng phải các chốt kiểm tra của quan quân. Lúc tới được Himeji thì nó phạm phải sai lầm đầu tiên. Do hết lương thực, Jack đành liều mạng dùng nốt số tiền ít ỏi còn lại để mua cơm trong bối cảnh tai mắt bọn quan quân của Shogun có ở khắp nơi truy lùng những kẻ ngoại quốc, đặc biệt là *samurai ngoại quốc*. Dù đã cẩn thận giấu mặt, Jack vẫn bị phát hiện và buộc phải tháo chạy. Trong ba ngày sau đó, hàng đoàn quân *samurai* liên tục truy đuổi nó gắt gao. Nhờ vào kĩ năng *ninja* của mình, Jack đã may mắn thoát được nguy hiểm. Không thể tiếp tục đi theo lộ trình ven biển, nó đành chạy sâu vào trong núi.

Chính quyết định đó đã đẩy Jack vào một nguy hiểm mới, đe dọa tính mạng của nó.

Cầu mong tìm được nơi ẩn nấp, Jack yếu ớt vật lộn trong cơn bão tuyết. Hai lần nó gục ngã xuống rồi lại cố gượng đứng lên. Đến lần thứ ba thì cơ thể nó không còn chút sức lực nào nữa - kết quả của việc không có thức ăn, không được ngủ, mà trời thì lạnh cóng.

Tuyết nhanh chóng rơi đầy lên thân hình nằm sõng soài bất động của Jack.

Lớp tuyết dưới đất dần dày lên, từng chút từng chút một nuốt chửng lấy nó. Đúng lúc này tiếng nói của Yori bất chợt vang vọng trong đầu Jack... *Bảy lần ngã xuống, tám lần đứng lên!*

Câu thần chú đã cứu Jack hai năm trước trong trận quyết đấu Tha Lưu Tử Thi giữa trường nó và Liễu Sinh Lưu, liên tục lặp lại, mỗi lúc một lớn dần lên.

Bảy lần ngã xuống, tám lần đứng lên! Bảy lần ngã xuống, tám lần đứng lên! BẢY LẦN NGÃ XUỐNG, TÁM LẦN ĐỨNG LÊN!

Bài học về việc không bao giờ được phép bỏ cuộc bỗng chốc bùng cháy dữ dội trong sâu thẳm trái tim, Jack gom hết sức bình sinh chiếm lại quyền điều khiển cơ thể mình. Cố gắng bằng chút sức lực cuối cùng, nó kéo lê thân mình trên mặt tuyết. Lão đạo hướng về phía ánh sáng, mỗi lúc nó lại nhìn thấy có thêm nhiều chiếc đèn lồng phía trước, cho đến khi khung cảnh của thị trấn hiện lên rõ ràng trong cơn bão.

Bình thường Jack sẽ tránh xa khu vực có dân cư bất cứ khi nào có thể, nhưng lần này, nỗi tuyệt vọng đã đẩy nó về phía trước. Bằng nỗ lực cuối cùng, nó ngã nhào xuống hiên của căn nhà gần nhất, nằm co quắp một góc.

Sau khi đã hồi phục được một chút, Jack mới quan sát được chỗ trú ẩn mới của nó.

Từng cây đèn sáng được treo trên lối đường chính theo hướng mời gọi vào trong, ánh sáng ấm áp hắt ra từ đồng lửa bao phủ những người lữ hành mệt mỏi đang ngồi ăn uống bên trong những khu nhà nghỉ. Đập vào tai Jack là âm thanh cười nói và cả tiếng hát lè nhè của một nhóm các võ sĩ, *geisha*, thương lái và dân làng đang trốn cơn bão tuyết trong những khu nhà gỗ.

Bất giác Jack nhận ra chỗ nó đang nằm hoàn toàn lộ liễu trước nhóm người kia và có thể bị phát hiện bất cứ lúc nào. Thu hết can đảm, nó kéo chiếc mũ rơm rộng vành xuống che mặt rồi tiến vào thị trấn, làm bộ như mọi vị võ sĩ khác.

Mùi thơm nức mũi của cơm mới nấu, tương và cá hấp liên tục tấn công vào mọi giác quan của nó. Phía bên phải Jack là cánh cửa giấy khép hờ, bên trong có ba vị võ sĩ ngồi quanh lò sưởi vừa uống rượu *sake* vừa nhồm nhoàm từng miếng cơm to trong miệng. Jack không thể nhớ nổi lần cuối cùng nó được ăn một bữa tử tế là khi nào. Trong suốt một tuần, nó đã buộc phải lục lọi thức ăn trong rừng cỏ.

Nhưng mùa đông quá khắc nghiệt. Trước đó nó may mắn bắt được một con sóc bằng *shuriken*^[1]; còn thời gian trên núi thì chẳng có gì cả, lớp tuyết dày đã đuổi tất cả thú rừng trốn xa.

Khi một trong số ba vị *samurai* ra đóng kín cánh cửa giấy trước mặt Jack, nó biết rằng lúc này ưu tiên hàng đầu phải là thức ăn. Không một xu dính túi, cũng chẳng danh tiếng gì, Jack sẽ chỉ còn cách xin ăn, trao đổi hoặc trộm lương thực để có thể sống sót.

Đột nhiên Jack va phải thứ gì đó rắn chắc, và nó suýt nữa ngã ngửa ra sau.

"Liệu hồn!" vị *samurai* dữ tợn gầm gừ, đi cùng ông ta là một *geisha* có khuôn mặt trắng toát, cô ta bắt đầu khúc khích cười không ngớt.

"*Sumimasen*," Jack xin lỗi bằng tiếng Nhật và cúi người kính cẩn. Trong hoàn cảnh này, tốt nhất là nên tránh xa rắc rối.

Nhưng nỗi lo lắng của nó dường như quá thừa thãi, bởi vị *samurai* đã say mèm và đang muốn tìm khu nhà trọ hơn là để ý đến nó.

Phía trước, một cánh cửa giấy trượt sang, sau đấy ba người đàn ông bị đẩy ra khỏi nhà trọ, cùng với tràng cười nghiêng ngả từ bên trong khi ba người này ngã đập mặt xuống nền tuyết.

"Đừng có quay lại đây nữa!" chủ nhà trọ hét to, khua tay xua đuổi trước khi đóng sập cánh cửa lại.

Ba người đàn ông đứng dậy mệt mỏi phủi tuyết trên người. với bộ đồ xơ xác cũ mèm, trông họ giống những người ăn xin hoặc như nông dân nghèo khổ. Mà cho dù họ là ai đi nữa thì Jack cũng nhận ra một điều rằng thị trấn này không có chỗ chứa chấp cho những người cùng khổ.

Trong khi Jack còn đang mải tính toán giữa những lựa chọn ít ỏi của nó thì ba người đàn ông tiến tới. Mặc dù trông họ không có dáng dấp của những kẻ có kinh nghiệm chiến đấu, với tình trạng yếu ớt của nó, Jack vẫn có khả năng bị đe dọa bởi số đông. Khi ba người đàn ông tiến đến gần hơn, bàn tay Jack vô thức đặt lên kiếm. Những ngón tay tê cứng của nó chỉ đủ sức nắm lấy chuôi kiếm. Jack ngờ rằng nó chẳng còn chút sức lực nào để chiến đấu nữa.

“Mày lên đi!” người có vẻ là kẻ cầm đầu lên tiếng, với khuôn mặt cáu kỉnh, hai má hõm xuống và cặp môi mỏng toẹt, hằn đầy tên trẻ nhất lên.

Jack thủ thế.

Tên trẻ nhất với bộ dạng lo lắng, hàm răng bị mất một chiếc răng cửa và hai tai trông như cái bình trà, cất tiếng hỏi, “Anh là... một *ronin*?”

Jack gật đầu xác nhận rằng nó là một võ sĩ vô chủ rồi chuẩn bị đi tiếp. Tên trẻ tuổi liền chặn đường. Jack cảnh giác khi thấy kẻ thách thức vừa rồi đủ can đảm để tiếp tục tra hỏi.

Hít một hơi thật sâu, tên trẻ tuổi hỏi, “Muốn có việc làm không?”

CƠM

Jack khựng lại trước câu hỏi bất ngờ.

"Bọn tôi có thể trả tiền công," tên còn lại, trông có vẻ già nhất hội và chỉ còn vài lọn tóc vắt qua cái đầu hói lên tiếng.

Jack lưỡng lự. Đương nhiên nó cần tiền. Nhưng trông bộ dạng vất vả của ba người đàn ông kia, nó tự hỏi làm sao họ có thể trả tiền công cho mình. Mà thậm chí dù họ có khả năng trả được đi chăng nữa, việc nhận lời đề nghị này đối với Jack cũng là quá liều lĩnh. Làm sao nó có thể tin họ được? Jack có nhiều đặc điểm dễ bị nhận dạng. Hành trình chạy trốn của nó sẽ bị trì hoãn thêm. Hơn nữa, biết đâu lời đề nghị kia chỉ là một cái bẫy.

Jack lắc đầu và bước tiếp.

"*Làm ơn... nghe chúng tôi nói,*" người có vẻ lớn tuổi nhất năn nỉ với bộ mặt nhăn nheo cầu khẩn. "Ít nhất cũng ăn cùng chúng tôi một bữa đã. Chúng tôi có cơm mới nấu."

Câu nói vừa rồi của hắn khiến bụng Jack sôi lên òng ọc. Bộ dạng mời mọc của tên già nhất bọn cũng có vẻ thành thực. Nghe họ nói thôi thì có mất gì đâu? CƠN ĐÓI lâu ngày cồn cào ruột gan đã lấn át mọi suy tính lí trí, cuối cùng Jack gật đầu đồng ý. "Nhưng tôi không hứa hẹn gì đâu đấy," nó nói thêm.

"Chúng tôi hiểu," tên cầm đầu đáp, đoạn gập người cảm ơn. "Mời anh theo lối này."

Jack đi theo ba người đàn ông xuống ngã rẽ dẫn vào một căn nhà kho đột nát ở rìa thị trấn. Mọi giác quan của Jack đều ở trạng thái cảnh giác cao độ, nó liếc nhìn xung quanh tìm kiếm dấu hiệu của một trận đột kích - dấu chân dẫn tới một con hẻm tối, tuyết rơi xuống từ trên mái nhà, căn nhà kho có thể là nơi lí tưởng che giấu

một đợt tấn công bất ngờ. Nếu địch thủ của Jack đang lẩn trốn quanh đây thì hẳn chúng phải là những kẻ rất thiện nghệ.

Tên cẩu kinh đẩy cánh cửa lỏng lẻo sang bên rồi bước vào đầu tiên. Jack đứng lại trước ngưỡng cửa, cố gắng đánh giá mức độ nguy hiểm bên trong căn nhà. Nhưng bên trong tối om như mực khiến nó chỉ nhận biết được mỗi mùi rơm ẩm mốc.

"Mong cậu thứ lỗi," tên già nhất nói, đoạn nhẹ nhàng đẩy Jack vào trong. "Nhưng đây là căn duy nhất bọn tôi có thể thuê được."

Một cây nến được thắp lên, ánh sáng yếu ớt đủ để Jack nhìn thấy căn phòng xơ xác với sàn gỗ cứng và một khoang gỗ sơ sài dùng để ngủ.

Tên trẻ nhất đóng cánh cửa lại sau lưng trong lúc tên cầm đầu mời Jack ngồi xuống chỗ bọc gỗ trên sàn. Tháo túi hành lí ra khỏi vai, Jack đặt xuống cùng cặp song kiếm ngay bên cạnh nó. Ba người đàn ông quỳ gối đối diện nó trên mặt sàn bẩn thỉu.

"Tôi là Toge," tên cầm đầu lên tiếng, đoạn cúi người. "Chúng tôi là nông dân ở làng Tamagashi. Đây là Sora" - người già nhất cúi đầu - "còn cậu này là Kunio."

Nhe hàm răng mất một chiếc ra cười, Kunio phủ phục người trước mặt Jack. Lén nhìn từ dưới vành của chiếc mũ đội đầu, Jack thấy Kunio không lớn hơn nó là mấy. Cùng lắm cũng chỉ mười sáu, mười bảy tuổi.

Jack gật đầu đáp lễ, quyết định không để lộ tên thật của mình. Nó cần phải cẩn trọng trước khi biết được ý định của những người này, dù vậy nó cũng không muốn nói dối họ. Bầu không khí im lặng ngượng nghịu bao trùm, ba người nông dân bắt đầu bồn chồn sốt ruột trước vị *samurai* bí ẩn.

"Cơm của cậu xong rồi," ông Sora nói nhanh, đoạn ra dấu về phía góc đằng xa của căn nhà kho.

Đến lúc đó Jack mới nhận ra người thứ tư ở trong phòng; ảnh hưởng từ lần bất tỉnh vừa rồi rõ ràng đã khiến trực giác võ sĩ của nó bị kém đi. Nó đặt tay vào thanh *wakizashi* rồi thận trọng quan sát khi tiến đến gần góc nhà kho mà ông Sora chỉ. Trong bóng tối, một

cô gái nép người bên cạnh bếp lửa đang tàn dần. Xới phần cơm vào chiếc bát sứ mẻ, cô gái vội vàng lại gần đưa cho Jack.

Vóc người nhỏ thó với bộ kimono rách rưới, cô gái khoảng mười bốn tuổi có mái tóc ngắn rối bời và khuôn mặt tròn xanh xao, mặc dù mặt bị lem nhem bởi bụi than nhưng trông cô vẫn khá xinh xắn. Khi cô gái ngược lên nhìn Jack, nó nhận thấy đôi mắt như mắt mèo liên tục đảo từ nó sang những người nông dân và ngược lại, để lộ tâm thái sống động ẩn sau thể trạng nhom nhem.

Toge ra dấu về phía cô gái khiến cô nhanh chóng lui trở lại bếp. Lặng lẽ, cô tiếp tục xới thêm ba bát cơm nữa đưa cho ba người nông dân.

"Mời anh," Toge nói qua cặp môi mím chặt.

"Cảm ơn," Jack đáp lại, cố gắng không ăn ngẫu nhiên hết luôn cả bát cơm. Nó không thể để họ thấy mình trong bộ dạng thảm thương. Không có đũa nên nó phải dùng tay bốc cơm. Ngay khi cơm chạm vào lưỡi, mùi vị thức ăn khiến nó buột ra âm thanh cảm kích và cúi mặt vào ăn.

"Có ngon không?" Ông Sora hỏi, khuôn mặt để lộ sự vui mừng.

Jack gật đầu. Không kìm được nữa, nó vội vàng ăn nốt chỗ cơm còn lại, nhai trệu trạo vài cái rồi nuốt chửng. Cơm khiến bụng nó ấm lên và nó cảm thấy như mình hồi sinh thêm một chút.

"Thêm bát nữa nhé," ông Sora mời, đoạn phớt lờ cái nhìn bức bối của Toge. Ông ta ra hiệu cho cô gái nhận lại chiếc bát từ tay Jack rồi xới thêm cơm vào.

Lần này cơm đói đã được thỏa mãn phần nào nên Jack thông thả hơn. Nó không muốn ăn lấy ăn để rồi bị đầy bụng.

"Sao các ông lại cần đến sự giúp đỡ của một *samurai*?" Jack hỏi, nhận thức rõ ràng về việc rồi nó cũng phải lật ngửa ván bài này.

"Để bảo vệ kho gạo của chúng tôi," Toge giải thích trong lúc chậm rãi nhai cơm như thể mỗi hạt cơm đều là hạt cuối cùng vậy.

"Đấy đâu phải là nhiệm vụ của các *samurai*." Jack đáp.

Vội vàng nuốt cơm, Toge đáp, "Có mà."

“Gạo rất quan trọng với chúng tôi,” ông Sora thêm vào. “Nó là thứ nuôi sống cả làng nên chúng tôi không thể không thận trọng, nhất là vào mùa đông.”

“Mùa đông có nhiều kẻ trộm à?” Jack hỏi.

“Thỉnh thoảng,” Toge đáp, đoạn đặt chiếc bát rỗng xuống.

Jack cân nhắc sự việc trong một thoáng. “Làng các ông có gần đây không?”

Trong lúc Toge dẫn giải về vị trí xa xôi của làng ở rìa đồng bằng Okayama, Jack nhận ra những người nông dân này chỉ còn lại một ít cơm, trong khi bát của nó vẫn còn đầy hơn nửa. Nó liếc nhìn về phía cô gái và thấy cô đang cạo cháy ở đáy nồi. Đột nhiên nó thấy trong lòng tràn ngập tội lỗi khi ăn *hết* cả phần của họ.

Mặc dù bụng Jack đủ sức chứa thêm ít nhất là năm bát cơm đầy nữa, nó vẫn quyết định đứng dậy đưa bát cơm của mình mời cô gái ăn. Cô gái tỏ ra lo lắng và bối rối. Cô nhắc chiếc nồi rỗng lên ra chiều hết cơm rồi lắc đầu để thông báo rằng không còn cơm thêm nữa.

“Ăn đi,” Jack nói, vẫn đưa bát cơm của nó ra cho cô gái.

Cô gái có vẻ không hiểu tiếng Nhật của Jack khiến nó phải dúi hần bát cơm vào tay cô. Nhận ra ý định của Jack, cô gái lén nhìn về phía Toge nhưng không chờ sự cho phép. Thoáng mỉm cười với Jack, cô vội vàng lui vào một góc. Ba người nông dân đứng người nhìn nhau trước cử chỉ hào phóng của Jack.

“*Đây! Ta thấy rõ ràng cậu ấy là samurai tốt mà,*” ông Sora che tay lên miệng thì thầm với Kunio đang há hốc mồm.

“Lẽ ra anh ấy nên cho *chúng ta* mới phải,” Kunio lẩm bẩm trong miệng.

Jack nghe hết những lời đối thoại nhưng giả vờ như không. Nó ngồi xuống cân nhắc sự lựa chọn của mình. Những người nông dân này đã thành thực với nó và dâng lên mọi thứ họ có chỉ với một hi vọng mong manh rằng biết đâu nó sẽ nhận lời giúp họ. với tư cách là một *samurai* và lòng tôn thờ những quy tắc của võ sĩ đạo, Jack thấy nó cần đáp lại sự hi sinh của họ ít nhất bằng cách xem xét tình cảnh của những con người này.

Công việc có vẻ đơn giản và nó tự tin có đủ khả năng để đối phó với một vài tên trộm. Hơn nữa, bây giờ đang là giữa mùa đông, mà nó thì chẳng có chút lương thực nào, Jack khó lòng tiếp tục con đường tới Nagasaki trong thời điểm hiện tại. Nó cần lấy lại sức lực trước đã. Dù vậy nó vẫn tiếp tục cân nhắc khả năng hành trình có thể bị trì hoãn và đội quân của Shogun sẽ đuổi kịp tới nơi - Kazuki và băng đảng của hắn chắc chắn cũng đang truy lùng nó.

"Tôi đang trong hành trình khổ luyện quan trọng," Jack giải thích. "Sẽ không thể ở đây lâu."

"VẬY CŨNG ĐƯỢC MÀ!" Toge lên tiếng, cố gắng bắt lấy chút cơ hội mong manh. "Chỉ một tháng thôi là đủ... đến mùa trăng non tới."

Jack tiếp tục cân nhắc. Ngôi làng nằm cách xa hành trình chính, vì vậy kẻ thù sẽ không thể phát hiện ra nó lúc này. Hơn nữa cho đến lúc thời tiết khá hơn và đường sá quang đãng trở lại, nó cũng chẳng thể đi đâu.

"Các ông định trả công như thế nào?"

Ba người nông dân ngại ngùng nhìn nhau. Cuối cùng, Toge hắng giọng rồi lẩm bẩm, "Chúng tôi là nông dân nên chỉ có cơm và gạo thôi. Hai bữa một ngày, cộng thêm củi."

Jack thấy lời đề nghị này có thể giúp nó hồi phục sức khỏe, nhưng không thể giải quyết vấn đề lương thực đi đường.

Nhận thấy tình thần vị võ sĩ triển vọng đang lung lay, Toge vội nói thêm, "VẬY BA BỮA MỘT NGÀY. RỒI ANH MUỐN MANG GÌ THÊM TRÊN ĐƯỜNG KHỔ LUYỆN CŨNG ĐƯỢC."

Cố gắng thắt chặt giao ước, ông Sora gợi ý, "Hay là cậu cứ thử đến thăm làng tôi xem sao? Rồi quyết định sau cũng được."

Lời đề nghị trở nên khá hấp dẫn với Jack. Mặc dù lí trí nó cảnh báo rằng *không nên* dây vào thì hơn nhưng dường như đầu óc nó đã ấn định sẵn câu trả lời. Vấn đề là liệu nó có nên tin tưởng để tiết lộ danh tính thật của mình với những người nông dân này không. Tuy nhiên vấn đề này có thể được giải quyết. Nếu họ có phản ứng bất lợi, nó có nhiều cơ hội chạy thoát khỏi ngôi làng ở nơi hẻo lánh hơn là thị trấn phồn hoa nhộn nhịp này.

Hơn nữa, nói thật thì nó đâu còn lựa chọn nào khác. Nếu không nhận lời những người nông dân, nó chỉ còn cách tự vật lộn kiếm ăn ở Okayama, một thị trấn không mấy thiện cảm, đầy ắp các *samurai* và chẳng sớm thì muộn nó sẽ bị phát hiện.

Quay về phía người nông dân, Jack xác nhận, "Tôi đồng ý."

NEKO

Ông Sora và Kunio vui mừng ra mặt trước câu trả lời của Jack. Chỉ có Toge là không mấy hứng thú, dù gì thì với bản tính cáu kỉnh của người này, biểu hiện đó cũng dễ hiểu thôi.

“Chúng ta sẽ khởi hành vào sáng mai,” Toge lên tiếng, đoạn kéo tấm chiếu bằng rơm lớn từ dưới bàn ra. Anh ta đặt nó xuống bên cạnh Jack cùng một búi rơm.

Ba người nông dân co cụm lại ở góc đối diện cho ấm, để dành toàn bộ chỗ sàn gỗ cho Jack. Xét theo thứ bậc trong xã hội thì một *samurai* như Jack được quyền hưởng trọn vị trí tốt nhất và thoải mái nhất.

Trong lúc trải rơm làm đệm, Jack nhận thấy phía sau nó, cô gái đang cạo rửa nồi bằng thứ nước lạnh giá như băng. Mặc dù cô không hề phàn nàn gì, Jack vẫn cảm nhận được cô gái có vị trí còn thấp kém hơn nữa.

Đắp tấm chiếu rơm lên người, Jack kéo chiếc mũ che mặt lại rồi nằm xuống ngủ. Ba người nông dân bắt đầu thì thầm nói chuyện với nhau, nhưng Jack đã quá mệt để có thể nghe được câu chuyện. Không còn cảm giác đói bụng, nó nhanh chóng thiếp đi...

Jack bật dậy ngay khi nhận thấy có người đang kéo mũ của nó ra. Tháng ngày khổ luyện Thể thuật đã giúp nó hình thành bản năng tự vệ - lập tức tóm lấy tay kẻ tấn công bẻ quặt ra phía sau khóa lại. Chiếc mũ của Jack rơi phịch xuống nền, nó nhận ra trước mặt mình chính là cô gái. Cô không hề thốt ra bất kì âm thanh nào mặc dù đòn khóa tay của nó chắc chắn rất đau đớn. Cô gái gần như sống người trước mái tóc vàng, cặp mắt xanh và làn da trắng của nó.

Jack vội vàng thả tay ra, mong rằng không làm cô gái quá đau.

“Cho tôi xin lỗi, nhưng lẽ ra cô không nên làm vậy,” nó nói nhỏ với cô gái trong lúc cô xoa xoa cổ tay trong bóng tối.

Có vẻ cô gái đang mài mê ngắm mái tóc vàng của nó hơn. Cô giơ tay ra chạm vào một lọn tóc xoăn của Jack rồi toét miệng cười khi thấy nó thật mềm. Jack mỉm cười đáp lại, thấy nhẹ nhõm phần nào trước cử chỉ thân thiện của cô gái khi cô nhận ra nó là người ngoại quốc. Liếc về phía sau, Jack thấy ba người nông dân vẫn đang ngủ say, Kunio thì ngáy to như sấm.

Cô gái cúi người kính cẩn trả lại chiếc mũ cho nó, đoạn lặng lẽ lui về góc của mình, ngồi co người ôm gối, mắt vẫn không rời khỏi Jack. Trông cô không có vẻ gì sợ hãi, hơn nữa còn làm Jack thấy ngạc nhiên khi cô không hề đánh động cho những người xung quanh.

Có lẽ cô ấy không biết về lệnh trục xuất người ngoại quốc ra khỏi Nhật Bản của Shogun, Jack nghĩ thầm. Hoặc là không biết rằng mình đang được treo thưởng hậu hĩnh, dù còn sống hay đã chết.

Ý nghĩ đó giúp Jack có thêm hi vọng. Có thể những người nông dân kia cũng không biết tin này. Nếu thật vậy thì ngôi làng của họ chính là nơi trú ẩn an toàn nhất. Kéo chiếc mũ che mặt, Jack quay lại chỗ ngủ của nó, lòng thầm cầu nguyện những người nông dân kia cũng sẽ có phản ứng thân thiện như cô gái khi biết nó là một *samurai ngoại quốc*.

Jack bước ra ngoài căn nhà kho với đôi mắt mờ tịt, cứng ngắc vì lạnh. CƠN bão đêm qua đã tan, lớp tuyết dày bao trùm cảnh vật làm hắt lên thứ ánh sáng trắng mờ ảo của buổi sớm. Bữa sáng đậm bạc với canh miso loãng và một tách trà xanh cũng loãng - nhưng ít ra vẫn còn được đun ấm. Ông Sora liên tục xin lỗi và hứa sẽ tổ chức một bữa thịnh soạn hơn khi cả bọn về đến làng.

Ba người nông dân tiếp tục đối xử với nó rất kính cẩn và dè dặt như đêm hôm trước khiến Jack cho rằng cô gái đã không tiết lộ sự việc xảy ra. Cô gái bước đi theo sau cả bọn, trên lưng vác theo đồ dùng nấu nướng. Năm người cùng ra khỏi thị trấn và tiến về ngôi làng.

Cả đoàn đi khá chậm và khó khăn do lớp tuyết dày đến tận đầu gối. Jack thấy ghen tị với những người nông dân khi họ có đôi ủng dày làm bằng rơm, trong khi tất và dép xỏ ngón của nó gần như chẳng có tác dụng gì trong điều kiện thời tiết giá lạnh. Cứ mỗi bước đi nó đều giậm mạnh chân, hi vọng máu có thể lưu thông, nhưng sau đó Jack nhận ra cô gái chỉ bước đi trên đôi chân trần. Lê từng bước khó nhọc, lưng oằn xuống dưới sức nặng của hành lí, hơi thở của cô gái thoát ra như làn khói trắng nhỏ. Jack tự nhủ tình cảnh của nó vẫn chưa đến nỗi tệ.

“Ông có *chắc* là người này đáng tin không?” Toge thì thầm trong lúc vượt lên trước cùng Sora. Trong bầu không khí mùa đông tĩnh lặng, âm thanh cuộc nói chuyện vẫn vang lại phía sau. Jack thầm cảm ơn những ngày tháng khổ luyện giác quan ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu đã giúp nó tăng khả năng thính giác, dễ dàng nghe lỏm cuộc trò chuyện của hai người.

“Phải tin thôi,” ông Sora đáp bằng giọng chán nản. “Đâu còn ai khác nữa.”

“Nhưng chúng ta còn chưa biết tên của người này,” Toge rít lên.

“*Samurai* lúc nào chẳng thô lỗ vậy; với họ thì nông dân chúng ta chỉ là tầng lớp thấp kém trong xã hội. Cơ mà không có chúng ta thì họ sống nổi không?”

“Nhưng người này còn không cho chúng ta thấy mặt nữa. Kì cục thế nào ấy...”

Đến lúc này thì Kunio tiến lại gần để đi cùng Jack khiến nó mất tập trung.

“Mùa đông năm nay khắc nghiệt thật,” Kunio lên tiếng, đoạn xoa xoa tay vào nhau cho ấm.

Jack chỉ gật đầu, nó đang cố gắng nghe tiếp cuộc trò chuyện giữa hai người kia nhưng Kunio vẫn liến thoắng.

“Anh từ đâu đến vậy?” Cậu ta hỏi.

“Kyoto,” Jack trả lời.

“Nơi đó có đẹp như người ta vẫn đồn không? Tôi nghe nói đền chùa ở đó toàn xây bằng vàng và bạc thôi!”

“Đúng thế,” Jack đáp.

Kunio thích thú mở to mắt làm Jack nhớ lại cảm giác choáng ngợp khi lần đầu nó được Akiko dẫn đi thăm Chùa Vàng và Chùa Bạc.

"Vậy chắc anh là một *musha... musha...*" Cậu ta lẩm nhẩm tìm cụm từ chính xác.

"*Musha shugyō*" Jack nói ra cụm từ ý chỉ vị võ sĩ đang trong hành trình khổ luyện để rèn luyện kĩ năng chiến đấu của mình qua các cuộc thách đấu tay đôi sinh tử.

"Đúng rồi! Vậy anh đã đấu với ai chưa?"

Nó nhớ lại sự kiện mình bị lừa tham dự một cuộc đấu tay đôi với vị võ sĩ đáng sợ Sasaki Bishamon. Lần đó nó đã suýt bị kiếm của ông ta xuyên qua người.

"Rồi," Jack đáp và cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Kunio nhìn nó đầy vẻ ngưỡng mộ. "Tôi chưa từng gặp vị chiến binh *thật sự* nào cả." Đoạn cậu ta liếc xuống cặp song kiếm giắt bên hông Jack và lập tức bị thu hút bởi chuôi kiếm quấn lụa đỏ. "Đẹp quá," cậu ta trầm trồ, bất giác với tay ra định chạm vào chúng.

"Và nguy hiểm nữa," Jack nói thêm, nhanh chóng nắm lấy chuôi chiếc *katana* cảnh báo.

"Vâng, chắc hẳn lưỡi kiếm phải *sắc lăm*," Kunio gật gù, mỉm cười ngưỡng ngạ trong lúc rút tay về.

Để thay đổi chủ đề câu chuyện, Jack lên tiếng trước, "Cô gái đằng sau là ai thế?"

Kunio liếc nhìn lại phía sau như thể không hề nhớ đến sự hiện diện của cô gái. "Con nhỏ đó là Neko^[2]. Lúc nào nó cũng hành động như mèo nên bọn tôi gọi luôn bằng tên đó."

Jack quan sát Neko đang vất vả vượt qua lớp tuyết dày. Nó muốn mang giúp hành lí cho cô gái nhưng vị thế *samurai* của nó không cho phép có hành động giúp đỡ kẻ nô bộc. Jack không còn cách nào khác ngoài việc hành xử theo đúng vị trí của mình vì nó không thể liều mạng gây nghi ngờ cho những người nông dân kia.

Dù vậy, nó vẫn hỏi Kunio, "Sao cậu không giúp cô ta?"

Kunio nhăn mặt. "Sao phải thế?"

"Vì cậu khỏe mạnh hơn cô ấy."

Kunio vừa nhe răng cười vừa ưỡn ngực tự hào trước lời khen. “Chắc chắn rồi, nhưng tôi không muốn bị mệt đâu. Còn lâu nữa mới đến Tamagashi cơ.”

Jack lắc đầu như không tin nổi vào tai mình. Nó tự hỏi liệu Neko sẽ nói gì khi nghe thấy những lời này. “Neko không hay nói thì phải?”

Kunio cười toáng lên. “Nói được mới lạ đó. Con nhỏ đó vừa cầm điếu vừa đần độn mà.”

Tim Jack đau nhói. Giờ thì nó hiểu vì sao cô gái không hề nói gì với mấy người nông dân. Nhưng cô ấy vẫn có thể đánh thức họ dậy mà. Qua sự việc này có vẻ Neko muốn ủng hộ nó.

Neko ngược nhìn lên, bắt gặp ánh mắt Jack. Cô bẽn lễn cười với nó rồi đặt tay lên mũi như thể muốn nói rằng sự thật về nó sẽ được giữ bí mật. Jack nhận ra cô gái này có thể không lạnh lặn như người thường, nhưng bên trong lại ẩn chứa sự can trường, sức sống mãnh liệt và chắc chắn không hề đần độn như lời Kunio mô tả.

TRẮNG ĐEN

Làng Tamagashi có thể nói là tập hợp của những căn nhà mái tranh xiêu vẹo nằm lúp xúp bên rìa đồng bằng Okayama. Phía bắc là dãy núi đồ sộ vươn cao chắn ngang bầu trời, tưởng như có thể đè nát cả ngôi làng dưới cái bóng của nó. Phía tây là rừng tuyết tùng, còn phía nam là những ô ruộng nối nhau về phía đồng bằng dưới lớp tuyết mùa đông. Từ vùng đồng bằng tiến về phía ngôi làng, Jack gần như chẳng thấy bóng người nào làm việc trên ruộng, còn ngôi làng thì cứ như bị bỏ hoang lâu lắm rồi.

Cả bọn đi qua vài căn nhà nông mục nát và một chiếc cối xay cũ mèm, tiếp tục đến chỗ con sông lớn chảy xiết. Cây cầu gỗ rít lên kèn kẹt dưới sức nặng của năm người bước qua. Jack cùng ba người nông dân đi theo con đường chính bên cạnh thửa ruộng dẫn vào làng. Vòng qua một cái hồ, cả bọn bước vào khoảng sân chung của làng Tamagashi. Nơi đây càng khiến Jack có cảm giác như nó vừa bước vào một ngôi làng ma ám. Không ai chào mừng sự xuất hiện của họ, Jack thậm chí còn nhận thấy những cánh cửa và cửa sổ mở hé hé, để lộ những cặp mắt len lén sợ sệt nhìn ra phía vị võ sĩ bí ẩn.

“Những người dân làng này sợ gì vậy?” Jack hỏi.

“Không có gì,” Toge nói nhanh.

Mỉm cười ngượng nghịu, ông Sora phải lên tiếng giải thích, “Chỉ là họ bận chuẩn bị bữa tối thôi.”

Trước khi Jack kịp hỏi thêm, Toge nhanh nhẩu, “Trưởng làng đang chờ đón anh đấy.”

Đi qua đoạn dốc lầy lội dẫn tới căn nhà rộng nhất, ba người nông dân cởi ủng bước vào hành lang. Jack cũng tháo dép theo sau, chỉ có Neko là bị Toge xua tay đuổi về để trả lại dụng cụ nấu nướng cho vợ ông Sora.

“Xin chờ một chút,” Toge vừa nói vừa cúi người trước Jack.

Sau khi gõ cửa, anh ta bước vào cùng ông Sora, còn Jack và Kunio đứng chờ bên ngoài.

“Anh thấy sao?” Kunio hỏi, ra chiều rất tự hào về ngôi làng của mình.

“Rất... yên bình,” Jack đáp. Mặc dù thật ra trong lòng nó luôn có cảm giác bất an khi ở đây.

Nếu so sánh với làng của *ninja* thì làng Tamagashi nghèo nàn và sắp xếp lộn xộn hơn hẳn. Các căn nhà được xây cất lung tung không theo trật tự nào, đa phần đều cần gia cố hoặc tu sửa lại, thậm chí có căn còn trông như sắp sập đến nơi. Mặc dù căn nhà của trưởng làng đã là rộng rãi nhất, nhưng kì thực vẫn rất đơn sơ. Nền sàn gỗ cứng nhắc và cong vẹo, các tấm ván tường gỗ cũng chẳng đều và khít.

“Nhà tôi là cái ở gần hồ đó,” Kunio nói, háo hức chỉ tay về phía căn nhà nhỏ xiêu vẹo.

Trong lúc cậu ta còn mãi liên tưởng về những người trong gia đình thì Jack bận tâm đến câu chuyện đang diễn ra trong nhà trưởng làng hơn.

“Hai người đã đi tận ba tuần mà chỉ quay về cùng với *duy nhất một samurai* thôi sao!” Giọng một người đàn ông giận dữ vang lên.

“Nhưng không có *samurai* nào khác nhận lời chúng ta cả,” Toge đáp lại.

“Thế tất cả số gạo ta đưa cho các người đâu rồi?”

“Những *ronin* mà chúng tôi dẫn về đều chỉ ăn cơm rồi bỏ đi mất,” anh ta cay đắng giải thích. “Cứ hễ kể cho họ nghe về công việc và phần công là họ lại quát mắng chúng tôi làm mất thời gian của họ. Người thì lấy cớ vì sợ việc.”

“Nhưng mấy người mang đủ gạo cho cả một tiểu đoàn cơ mà!”

“Okayama không phải là nơi hiền lành chút nào,” ông Sora buồn bã thú nhận. “Đa phần gạo đều bị lấy cắp. Con bé Neko cầm điếc đó quá vô dụng.”

“Bọn ngu ngốc! Giờ thì chúng ta biết làm thế nào đây?”

Giọng khó chịu của một người có vẻ đã nhiều tuổi vang lên cắt ngang. “Chúng ta đã mời được một *samurai*. Đó là điều quan trọng.”

“Ông Yoshi, tôi xin hỏi ông với tất cả lòng kính trọng, *một samurai* thì làm được gì?”

“Trước tiên hãy gặp người đó đã rồi quyết định sau.” Cánh cửa mở ra kèn kẹt, khuôn mặt ông Sora lộ ra.

“Vào đi!” ông Sora nói miễn cưỡng. “Trưởng làng và các vị chức sắc rất vui mừng vì cậu đã tới.”

Jack bước qua ngưỡng cửa, trong lòng tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra với mình. Căn phòng khá tối, mùi gỗ nồng khắp bầu không khí, bên trong không có đồ đạc gì ngoài một vài bình đất sét đựng đồ và thùng nước đặt ở góc. Chính giữa căn phòng là bếp củi, bên trên treo một cái nôi. Mặc dù đồ đạc khá đơn sơ nhưng căn phòng vẫn thể hiện được thiện ý của chủ nhân bởi hơi ấm từ bếp lửa. Jack được mời ngồi vào vị trí quan trọng ngay cạnh đó.

Toge ngồi đối diện nó, bên cạnh hai người nữa. Trong ánh sáng nhấp nháy, khuôn mặt Jack càng khó lộ diện bên dưới chiếc mũ rộng vành, vì thế nó đánh liều liếc nhìn lên. Một người có vẻ trung tuổi, mặt có nhiều nếp nhăn và nứt nẻ chân chim giống một thửa ruộng không được chăm sóc. Người kia già hơn hẳn, cơ thể hơi hòm hòm với mái tóc trắng phau và đôi mắt gần như nhắm tịt lại. Dưới ánh sáng lập lòe của bếp lửa, khuôn mặt ba người nông dân hiện lên tăm tối và u ám.

“Tôi là Junichi, Trưởng làng,” người đàn ông trung tuổi lên tiếng, đoạn cúi đầu. “Còn đây là ông Yoshi, già làng của chúng tôi.”

Vị già làng cao tuổi lẩm bẩm trong miệng, nhưng có vẻ đã quá già cả nên chẳng cúi nổi nữa.

Jack cúi người đáp lại cử chỉ chào mừng của Trưởng làng Junichi. Trong lúc ngồi thẳng lại, nó bắt gặp Neko đang hé mắt nhìn qua khe tường bên cạnh, ánh mắt cô gái rõ ràng đang theo dõi sát sao diễn biến sự việc.

“Trước tiên chúng tôi xin được cảm ơn anh vì đã nhận lời giúp đỡ làng trong hoàn cảnh khó khăn,” Trưởng làng Junichi tiếp tục. “Làng chúng tôi rất cần một vị *samurai* có lòng quả cảm như anh. Xin anh

thứ lỗi vì phần công ít ỏi, nhưng vinh quang và danh tiếng sẽ là vô cùng - *xứng đáng* với một *samurai*."

Lời nói của vị trưởng làng khiến Jack có cảm giác bất an trong lòng. "Được rồi, nếu công việc chỉ là bảo vệ kho gạo khỏi một, hai tên trộm..."

Già làng Yoshi hắng giọng. "Cậu có nghe về Trăng Đen chưa?"

Jack gật đầu, nó hiểu cụm từ này ở Nhật ám chỉ trăng non. Nó sẵn lòng ở lại đây một tháng như lời yêu cầu.

"Cậu không hề lo lắng gì về hăn?"

"Hăn?"

Già làng Yoshi nhú mày với Jack rồi quay về phía Toge. "Cháu không hề kể gì sao?"

"Cháu... Cháu cũng định kể," Toge lấp bắp. "Nhưng không có cơ hội."

Cảm giác bất an trong Jack càng dâng cao hơn.

Trầm ngâm một lát, Già làng Yoshi lắc đầu buồn rầu. "Trăng Đen là cụm từ chúng tôi dùng để ám chỉ tên sơn tặc Akuma."

Căn phòng như tối sầm lại khi vị già làng nhắc đến cái tên này, những người nông dân run rẩy thấy rõ, ánh mắt không ngừng nhìn quanh tìm kiếm những chiếc bóng.

"Vì chúng tấn công vào thời gian đó." Già làng Yoshi tiếp tục. "Vào đêm trăng non đầu tiên của mùa đông, khi bầu trời trở nên đen kịt, chúng tấn công ngôi làng và cướp sạch gạo của chúng tôi. Khiến chúng tôi chết đói và phải đi lục lọi từng mẩu vụn thức ăn."

"Chỉ mình hăn lại có thể làm được việc đó ư?" Jack hỏi. "Hăn phải chống lại cả làng cơ mà."

"Hăn đến cùng những tên khác nữa."

"Bao nhiêu?"

"Một nhóm khoảng bốn mươi tên."

5

BẢY VỊ VÕ SĨ

Jack không biết nó nên cười hay nên chạy trốn chết trong tình cảnh này nữa. “Thậm chí võ sĩ giỏi nhất cũng không thể cùng lúc chiến đấu với nhiều địch thủ như vậy được!”

“Tôi đã bảo rồi mà, ông Yoshi,” Trưởng làng Junichi lên tiếng. “Vô ích. Chúng ta đành phải dâng gạo cho bọn Akuma thôi. Thế là xong.”

Già làng Yoshi phớt lờ Junichi, tiếp tục hỏi Jack, “Vậy cậu cần bao nhiêu người nữa?”

“Để đối đầu với *bốn mươi* tên sao?” Jack không tin nổi là vị già làng này vẫn còn tính tới viễn cảnh đó. Nó nhớ lại khoảng thời gian còn luyện tập ở trường và trận chiến Thành Osaka. Nó đã từng chứng kiến cảnh vị kiếm sĩ tài giỏi nhất chiến đấu cùng lúc với năm, sáu tên lính. Hơn nữa, nếu quân địch không được tổ chức tốt và kỹ năng kém thì còn có thể hơn, mà bọn sơn tặc nhiều khả năng sẽ như vậy. “Nếu các ông tìm được người nào nhiều kinh nghiệm và kỹ năng chiến đấu thì... có thể là bảy.”

“Những bảy người!” Toge thốt lên. “Mất cả tuần chúng tôi mới tìm được một. Biết đi đâu để kiếm được những bảy *samurai* đây?”

“Vậy còn lãnh chúa của các ông thì sao?” Jack hỏi, nó biết lãnh chúa một vùng có trách nhiệm bảo vệ người dân trong lãnh thổ của mình.

Tất cả cùng khịt mũi khinh bỉ.

“Lãnh chúa Ikeda chẳng thèm quan tâm đâu,” Trưởng làng Junichi bực bội. “Miễn là ông ta vẫn thu được thuế gạo đều đều, vị lãnh chúa hai mặt đó không bao giờ cứu giúp chúng tôi cả.”

“Nhưng nếu các ông mất gạo rồi thì lấy gì mà đóng thuế?”

“Tên Akuma xảo quyệt đó,” Già làng Yoshi giải thích. “Hắn chỉ tấn công *sau khi* thuế đã thu xong.”

“Năm nay đã là năm thứ ba rồi,” Trưởng làng Junichi buồn rầu lên tiếng. “Chúng tôi chẳng còn cách nào khác ngoài việc tự tìm cho mình vị cứu tinh. Nhưng bao nhiêu công cũng vô ích. Chúng tôi hết cách rồi.”

Đến Jack cũng phải thừa nhận rằng họ nói đúng. Một đấu với bốn mươi, một trận chiến chưa đánh đã thua rồi. “Tôi xin lỗi,” nó đành miễn cưỡng thú nhận. “Nhưng không thể giúp các ông được.”

Cơn cuồng nộ bùng lên bao trùm lấy Toge đang tuyệt vọng. Anh ta giận dữ đấm tay trước mặt Jack mà nói oang oang, “*Samurai* các người cùng một giuộc với nhau hết! Chúng tôi làm ruộng, cuốc đất, trồng lúa để lấp đầy dạ dày của mấy người. Để mấy người ra trận tranh giành lãnh thổ với lãnh chúa. Rồi đến khi chúng tôi cần thì *mấy người ở đâu?*”

“Vậy chứ các ông muốn tôi làm gì?” Jack chống chế. “Một mình đối mặt với bốn mươi tên cướp sao!”

“Chẳng phải *samurai* là những người quả cảm sao?” Toge đáp trả.

“Đúng, nhưng không phải là tự sát.”

“Thật đáng ghê tởm...”

“Đủ rồi, Toge!” Già làng Yoshi cắt ngang. “Đó không phải là cách chúng ta tiếp đãi khách. Cậu ấy tự nguyện đến đây. Chúng ta phải tôn trọng quyết định rời đi của cậu ấy.”

Căn phòng lại chìm vào nỗi buồn thảm, chỉ còn âm thanh lách tách của củi lửa và tiếng lục đục của nôi cơm sôi.

Tâm trí Jack rối bời. Nó thật lòng mong muốn giúp đỡ dân làng. Lòng kiêu hãnh của một *samurai* khiến nó muốn bảo vệ họ. Nhưng sự thật quá phũ phàng, nếu nó đối đầu với từng ấy quân địch thì chỉ có con đường chết - một cách vô ích. Bọn sơn tặc sẽ lại cướp sạch số gạo của người dân.

Từng giọt nước mắt ứa ra trên đôi mắt của ông Sora, ông bắt đầu sụt sịt. Dùng cánh tay bần quệt ngang mũi, ông cố lấy lại giọng, “Rồi chúng ta lấy gì nuôi bọn trẻ đây?”

Không ai dám nói câu gì. Tất cả chỉ nhìn chăm chăm xuống nền gỗ cũ nát, nắm tay siết chặt.

Đột nhiên Kunio ngẩng lên, khuôn mặt sáng bừng với một ý tưởng. "Chúng ta có thể tìm *thêm* các *samurai* khác nữa!" cậu ta buột miệng.

Toge lắc đầu như không tin nổi vào sự ngốc nghếch của chàng trai trẻ. "Mất bao lâu chúng ta mới tìm được *một samurai*! Trong khi còn chưa đầy một tháng nữa là đến trăng đen rồi."

"Nếu là *anh ấy* thì sẽ dễ hơn nhiều," Kunio nói, ám chỉ Jack.

"Đúng rồi, đúng rồi!" ông Sora đồng ý, đôi mắt ông ánh lên tia hi vọng. "*Samurai* không nghe nông dân nói, nhưng họ sẽ chịu nghe một vị võ sĩ khác."

Tất cả cùng quay về phía Jack mong chờ.

"Tôi cũng không biết nữa..." Jack mở lời, nó biết rằng một thằng *ngoại quốc* còn có ít cơ hội được lắng nghe hơn là một người nông dân.

"Xin cậu!" ông Sora phủ phục trước mặt Jack van nài. "Cậu là hi vọng *duy nhất* của chúng tôi."

Kunio quăng người phủ phục trước mặt Jack, theo sau là Trưởng làng Junichi và Toge. Run rẩy như chiếc lá trước gió bão, Già làng Yoshi giơ tay ra trong tư thế cầu khẩn. Sự tôn kính và tình trạng khốn khổ của họ khiến Jack day dứt. Những người nông dân này đã quá tuyệt vọng. Còn vị lãnh chúa của họ thì rõ ràng sẽ chẳng bao giờ đến giải cứu ngôi làng.

Có lẽ mình có thể dạy họ cách chiến đấu, Jack cân nhắc trong đầu. Hoặc ít nhất thì cũng cải thiện khả năng tự vệ của ngôi làng. Cơ mà, đến tận bốn mươi tên cướp!

Cho dù vận may có ít ỏi thế nào, nó vẫn phải làm điều gì đó cho những người nông dân này. Khi lần đầu tiên đến Nhật Bản, vị kiếm sĩ vĩ đại - Masamoto Takeshi - đã cứu mạng nó khỏi tay thần chết. Mồ côi cha mẹ, không thể về nhà, Jack đã được vị kiếm sĩ nhận nuôi, được truyền thụ võ thuật tại trường đào tạo *samurai* ở Kyoto, được tạo cơ hội chiến đấu. Giờ là lúc nó phải trả ơn, phải trở thành vị võ sĩ cứu rỗi người khác. Nó biết việc này có thể phải đánh

đổi bằng tính mạng, nhưng người bạn thân thiết đã quá cố, người em trai Nhật Bản của nó, Yamato đã chỉ cho nó biết thế nào là một *samurai* của gia tộc Masamoto - hi sinh không vị kỉ.

"Tôi sẽ giúp," Jack tuyên bố.

Ông Sora như vỡ òa trong niềm vui sướng. Ông vội vàng lại gần bếp xối từng muỗng cơm đầy áp vào bát. Cúi gập người, ông kính cẩn dâng bát cơm cho Jack.

"*Arigatō gozaimasu, arigatō gozaimasu,*"^[3] ông luôn miệng cảm ơn.

Sau đó ông chia phần cơm còn lại trong nồi cho mọi người, còn Kunio thì rót cho mỗi người một cốc trà xanh. Như một buổi lễ trọng đại, Trưởng làng Junichi cung kính nâng cốc trà ăn mừng.

"Chúng tôi xin phép được vinh danh anh. Nhân đây có thể cho chúng tôi biết quý danh của anh chẳng?"

Jack nhận thấy thời khắc tiết lộ sự thật đã đến. Những người nông dân đã mắc nợ nó và đang cần sự giúp đỡ của nó. Hơn nữa, chiếu theo phản ứng của Neko thì nó không cần phải giấu họ thêm nữa.

"Jack Fletcher," nó đáp, đoạn tự tin bỏ chiếc mũ ra khỏi đầu.

PHÁT HOÀ

Ông Sora giật mình ngã ngửa ra sàn. Kunio há hốc mồm sững sờ. Trưởng làng Junichi hét lên sững sốt, còn Già làng Yoshi nheo mắt lại khít đến mức gần như không còn nhận thấy được đôi mắt trên khuôn mặt già nua của ông.

"Một kẻ *ngoại quốc*!" Toge thốt lên.

"Lại còn chỉ là một thằng bé! Ra khỏi đây ngay!" Trưởng làng Junichi hét, đoạn chỉ tay về phía cánh cửa.

"Tôi ở đây là để giúp các ngài," Jack phản đối khi Toge giật bát cơm ra khỏi tay nó.

Sững người trước phản ứng đột ngột của những người nông dân, Jack nhìn chăm chăm vào họ. Chỉ một giây trước thôi họ còn vừa van nài vừa cầu xin nó, giờ thì lại muốn đuổi nó ra khỏi đây ngay tức khắc.

Trưởng làng Junichi quay sang Toge, "Chuyện gì thế này? Một thằng nhóc ngoại quốc giả vờ làm một *samurai*!"

"Chúng ta đã bị lừa gạt rồi!" Toge nói, đoạn trừng mắt nhìn Jack.

"Cũng như ông che giấu chuyện Trắng Đen thôi," Jack đáp. "Có thể tôi không phải là người Nhật, nhưng tôi *là* một *samurai*."

"Ta còn là *Lãnh chúa* cơ" Toge trả lời với điệu cười khinh bỉ. "Giờ thì mày nghe Trưởng làng Junichi nói gì rồi đấy: ra khỏi ngôi làng này ngay - và đừng bao giờ trở lại nữa."

Định thần sau cơn sốc ban đầu, ông Sora bước tới bảo vệ Jack. "Nh-Nh-Nhưng cậu ta đồng ý chống lại bọn Trắng Đen. Chúng ta cần cậu ấy."

Trưởng làng Junichi ném về phía ông Sora cái nhìn khinh miệt. "Ông thật sự cho rằng một *thằng nhóc* như nó có thể đánh bại được bọn xấu xa quỷ quyệt Akuma?"

Ông Sora ngó người ra rồi lúng túng tìm câu trả lời.

“Đôi khi lấy độc trị độc cũng tốt,” Già làng Yoshi lên tiếng đồng tình với ông Sora.

“Nó là điềm dữ,” Trưởng làng Junichi phân bua. “Chúng ta nên tổng khởi nghĩa *ngoại quốc* này trước khi có thêm nhiều vận xui đổ xuống đầu dân làng.”

“Không một *samurai* nào đứng về phía chúng ta, nhưng cậu ngoại quốc này thì có,” Già làng Yoshi tiếp tục.

“Chúng ta không thể liều lĩnh như vậy được,” Toge đáp. “Trong thời gian ở Okayama, tôi nghe nói Shogun đã ra lệnh trục xuất tất cả bọn ngoại quốc. Bất kì ai chứa chấp bọn chúng đều sẽ bị xử tử!”

“Vậy đó,” Trưởng làng Junichi lên tiếng. “Với tư cách Trưởng làng, tôi tuyên bố rằng nhóc này phải bị tổng cổ ra khỏi đây ngay lập tức.”

Ông ta ra hiệu cho Kunio mở cửa. Trước khi Jack kịp phản đối thì Toge đã đẩy nó ra ngoài hành lang rồi đóng sập cánh cửa sau lưng. Một giây sau, cánh cửa mở ra và cái mũ rơm của nó cũng bay luôn ra ngoài.

Thật có lòng tốt quá đi, Jack nghĩ bụng, cúi xuống nhặt chiếc mũ.

Nhìn khắp lượt ngôi làng hoang tàn, mọi cánh cửa đều đóng chặt trước mặt nó. Mọi cảnh vật ngoài trời đều bao trùm bởi những lớp tuyết dày, Jack biết số phận nó không sáng sủa là mấy. Nó không có chỗ trú thân, không lương thực, lại mắc kẹt ở một nơi xa lạ. Một lần nữa nó phải đứng một mình giữa giá lạnh và đơn độc.

Mà cũng có thể không. Jack cảm nhận có người đang nhìn nó. Phía cuối hành lang, Neko quan sát nó với biểu cảm nửa bối rối nửa buồn rầu trên khuôn mặt nhem nhuốc. Khi nó xỏ dép vào chân bước xuống con đường lầy lội, ánh mắt cô lạnh lẽo như van nài nó đừng đi.

Dấu chân trên đường đi về bốn hướng khiến Jack không biết nên theo hướng nào. Nó đã đi chệch xa khỏi hành trình của mình, mặt trời thì đang sắp lặn. Chắc hẳn tối nay nó không thể đi xa. Jack có thể lần theo dấu chân trở về Okayama, hoặc cắt qua hướng tây-nam đến đường chính ven biển. Nhưng cảnh vật trước mắt chỉ toàn màu tuyết trắng xóa lạnh lẽo khiến nó chẳng có nhiều cơ hội sống sót.

Dãy núi phía bắc quá cao và hiểm trở, hơn nữa còn ở sai hướng cần đi. Khu rừng có vẻ mang nhiều hi vọng hơn. Rừng sẽ bảo vệ nó tốt hơn trước sự khắc nghiệt của thời tiết, ngoài ra còn có thể tìm thấy đồ ăn, và ít ra thì cũng nằm ở hướng nó cần đi tới. Buộc chặt túi đồ trên người, Jack buồn rầu vẫy tay từ biệt Neko rồi bước về phía tây ngôi làng.

Trong lúc đi qua từng ngôi nhà, Jack bắt gặp những khuôn mặt hốc hác của dân làng len lén nhìn mình. Giờ thì nó không còn thấy tội nghiệp họ nữa. Vì ít ra họ vẫn còn bếp lửa sưởi ấm và thức ăn. Một cơn gió lạnh buốt thổi qua khiến Jack rùng mình run rẩy. Phía trước Jack là màn đêm giá rét và đơn độc. Bát cơm ngày hôm trước giờ đây chỉ còn là mẩu kí ức xa xôi, cơn đói bắt đầu xâm lấn dạ dày nó. Toge thậm chí còn không cho nó kịp ăn bữa cuối cùng!

Khi Jack tới được rìa ngôi làng thì Neko từ căn nhà phía sau nháy mắt ra. Thở dốc vì phải chạy theo, cô gái đưa cho nó một cái túi nhỏ, bên trong có vài nắm cơm do cô lén bốc vội.

"Cảm ơn em, Neko," Jack nói, đoạn cúi người biết ơn khi nhận lấy lòng tốt của cô gái.

Cẩn thận cất túi cơm quý giá vào túi hành lí, Jack tiếp tục bước về phía khu rừng. Lần cuối nó quay lại, Neko vẫn giữ nguyên tư thế cúi người chào tạm biệt, những bông tuyết bắt đầu rơi xuống người cô gái. Jack chỉ hi vọng cô sẽ không bị liên lụy gì vì giúp đỡ nó.

Ngay khi nó chuyển hướng về phía tây, mặt trời khuất sau đường chân trời khiến màn đêm nhanh chóng buông xuống. Khu rừng trở nên lạnh lẽo và nó cảm giác nguy hiểm đang rình rập khắp nơi. Jack chưa đi được bao lâu thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân vội vã.

Nó lập tức tránh ra khỏi đường chính và nấp vào sau một gốc cây. Jack tuốt kiếm khỏi vỏ, sẵn sàng tự vệ. Có phải những người nông dân đã thay đổi ý định? Hay đó chính là băng đảng ác quỷ của tên Akuma?

Kẻ truy đuổi đang đến gần hơn.

Gập người sau gốc cây, Jack nín thở và bất động như hòn đá. Kỹ năng có được từ lúc luyện tập thuật ẩn nấp của *ninja* đã khiến Jack trở nên vô hình với kẻ địch.

Một bóng người chạy qua rồi dừng lại ở ngã ba đường.

Jack lén nhìn qua nhánh cây và thấy Neko với khuôn mặt hoảng hốt, ánh mắt không ngừng tìm kiếm trong rừng. Khi cô gái chuẩn bị đi tiếp thì Jack bước ra từ nơi ẩn nấp.

“Em muốn gì thế?” Nó hỏi.

Neko điên cuồng ra dấu nhưng Jack chẳng hiểu đầu cua tai nheo cô gái định nói gì. Nó đành nhún vai lắc đầu.

Hết cách ra hiệu, Neko đành túm lấy tay Jack rồi kéo nó ra khỏi đường chính đi vào khu rừng. Cô dẫn nó đi vòng lên để tới một chỗ quang đãng hơn, đoạn hồi hải chỉ về phía làng Tamagashi bên dưới.

Trong màn đêm mờ bụi khói, Jack thấy một đám lửa bùng lên ở khu sân chung của làng. Nó thất kinh khi nhận ra một ngôi nhà đang bốc cháy.

ĐÚA TRẺ

Jack vội vàng bám theo chạy xuống đường. Cô gái trông vậy mà nhanh nhẹn như sóc. Và Neko cũng tỏ ra rất can đảm - dù không nói được nhưng cô tìm mọi cách thuyết phục nó trở về làng và nhất quyết không chịu thả tay Jack ra cho đến khi nó đồng ý. Jack chỉ có thể suy luận rằng Akuma đang tấn công ngôi làng, có lẽ mùa đông khắc nghiệt đã khiến hãn ra tay sớm hơn thường lệ.

Hai người phóng ra khỏi khu rừng và chạy theo con đường lầy lội về giữa ngôi làng. Tất cả người dân đang tụ tập trong sân, hãi hùng nhìn bức tường lửa bốc cao trước mặt. Mái ngôi nhà bốc lửa ngùn ngụt. Vài người dân cố gắng dập lửa bằng những xô nước lạnh lấy từ hồ nhưng hầu như không có hiệu quả, ngọn lửa tiếp tục lan ra.

Một người phụ nữ la khóc, vùng vẫy trong vòng tay của một người đàn ông mặt tròn với mái tóc mỏng, người này cũng đang tỏ ra đau đớn không kém. Người phụ nữ tuyệt vọng có vẻ như muốn lao mình vào căn nhà đang bốc hỏa.

Neko và Jack chạy đến chỗ ông Sora, lúc này ông cũng đang đứng nhìn với bộ mặt khốn khổ hơn bao giờ hết.

"Akuma đâu?" Jack hỏi, nhìn quanh tìm kiếm bọn sơn tặc.

"Akuma?" ông Sora thở hắt, sợ sệt trước cái tên được nhắc đến và có lẽ sợ cả việc gặp lại Jack. "Không... không phải bọn cướp. Một cái nồi đựng dầu bị đổ khiến căn nhà bắt lửa."

Jack tra thanh *katana* vào bao, bức bối khi Neko kéo nó quay lại đây chỉ vì mỗi chuyện này. Thật mỉa mai là chuyện này lại chẳng liên quan gì đến nó. Jack quay đầu trở lại hành trình cũ.

"Nh-Nh-Nhưng đứa trẻ vẫn còn ở trong đó," ông Sora thốt lên.

Ngoài âm thanh rừng rục của ngọn lửa bốc lên và tiếng la khóc của người mẹ, Jack giờ đã nghe thấy tiếng khóc gào của một đứa

trẻ. Ngôi nhà gần như không còn trụ vững được lâu, dù vậy dân làng vẫn đứng nhìn mà không có hành động nào. Rõ ràng họ quá sợ hãi, không dám liều mạng lao vào cứu đứa trẻ.

Không để phí thêm phút giây nào, Jack đưa Neko túi hành lí và cặp kiếm rồi chạy sang gian nhà bên cạnh xé toạc mảnh vải treo trên cửa sổ. Jack túm lấy xô nước của một người dân rồi đổ ụp lên người. Rùng mình vì lạnh, nó nhúng mảnh vải vào xô thứ hai và quần xung quanh người, đoạn hít một hơi thật sâu rồi lao vào trong căn nhà rục lửa.

Bức tường nhiệt khổng lồ đập vào người Jack khiến nó suýt ngã dúi. Bầu không khí nóng rục khiến phổi nó bỏng rát. Điên cuồng gạt vật cản xung quanh, nó hé mắt nhìn lên. Căn phòng mù mịt bụi khói và lửa cháy khắp nơi. Bức tường phía bên phải bị ngọn lửa liếm trọn. Khu bếp giờ như lò hỏa ngục mà không một sinh vật nào có thể sống sót. Phía bên trái Jack, bọc gỗ nằm ngủ của gia đình chỉ đang cháy âm ỉ chứ chưa phát lửa.

Phía góc đằng xa, nó bắt gặp một chiếc cũi và nghe thấy tiếng la hét của đứa trẻ bị kẹt lại trong căn nhà. Đứa trẻ bắt đầu thở khò khè và ho sặc sụa khi khói bốc lên bao trùm chiếc cũi.

Kéo tấm vải ướt che mũi, Jack phóng nhanh qua căn phòng. Dù đã đi dép nhưng bàn chân nó vẫn bỏng rát trước sức nóng khủng khiếp từ sàn gỗ. Chẳng mấy chốc mặt sàn nơi đây sẽ ngập trong ngọn lửa.

Đến nơi, Jack ngạc nhiên thấy đứa bé không hề hấn gì, một chiếc khăn vải cũ đã bảo vệ khuôn mặt em bé. Ôm lấy đứa trẻ từ trong cũi, nó nhanh chóng lấy tấm vải ướt bọc quanh người đứa trẻ. Dưới sức nóng từ căn nhà ngập lửa, tấm vải gần như đã khô cong và chẳng còn mấy tác dụng. Đúng lúc nó chuẩn bị chạy ra phía ngoài thì đột nhiên một tiếng rắc lớn vang lên. Nhìn lên, Jack bắt gặp xà ngang trên mái đã bị ngọn lửa nung cháy đến tách làm đôi.

Những giây cuối cùng Jack chỉ kịp lăn người ra khỏi chốn nguy hiểm với đứa trẻ trong tay. Cây xà ngang đổ ụp xuống mặt sàn nơi nó vừa đứng. Đứa trẻ càng kêu khóc to hơn vì sợ hãi. Jack nhanh chóng bật dậy, giật mình nhận ra cả hai đã bị ngọn lửa bao vây.

Từ chỗ này Jack có thể nhìn thấy cánh cửa ngôi nhà phía trước như thể đang trên người, bởi muốn đến được đó nó sẽ phải vượt qua biển lửa.

Tấm vải phía sau lưng Jack giờ khô quắt lại như đồng bụi nhùi bắt lửa, nó không còn lựa chọn nào khác. Giữ tấm vải ra khỏi vai, nó ôm chặt đứa bé vào ngực rồi lao tới phía cửa. Lửa liếm khắp cơ thể nó, chỉ còn bộ kimono ướt sũng mồ hôi là lớp bảo vệ cuối cùng.

Căn nhà rên xiết trong ngọn lửa rồi đổ sụp ngay khi Jack vừa kịp bật nhảy ra ngoài. Nó gục xuống nền tuyết ho sặc sụa, lần đầu tiên Jack thấy biết ơn bầu không khí lạnh băng của thời tiết đã xua đi sức nóng khủng khiếp còn sót lại trên người nó.

"Con tôi! Ôi đứa con bé bỏng của tôi!" người mẹ nức nở, vùng ra khỏi vòng tay ông chồng.

Jack trao đứa bé vẫn còn đang kêu khóc cho người mẹ. Ngay khi người mẹ vừa đón lấy, đứa trẻ liền ngừng khóc như thể cảm nhận được đã an toàn trong vòng tay mẹ. Người phụ nữ ngẩng ngó đứa con của mình, đoạn ngược nhìn Jack với đôi mắt ướt đẫm vừa vui mừng vừa biết ơn.

"Arigatō gozaimasu," người phụ nữ sụt sịt trong lúc cúi người thấp hết mức.

Người đàn ông tiến đến chỗ Jack khiến nó chuẩn bị tinh thần chạy trốn. Bất ngờ ông ta quỳ sụp xuống, hai tay vươn ra phía trước còn đầu thì cúi gập tới tận nền tuyết trong tư thế kính trọng tột bậc.

"Thưa ngài, gia đình tôi mãi mãi mang ơn ngài," người đàn ông lên tiếng. "Tên tôi là Yuto, cha của đứa trẻ. Từ giờ tôi xin nguyện làm bậc tôi tớ trung thành của ngài."

BẮT CỐC

Jack được thưởng thức bát cơm to nhất mà nó chưa bao giờ nhìn thấy. Tất cả phụ nữ trong làng đều mang thức ăn tới cho nó làm lễ vật. Lần này Jack không làm khách nữa. Khéo léo dùng đôi đũa, nó chén sạch đến hạt cơm cuối cùng rồi chuyển qua canh miso, rau luộc, thậm chí còn được nếm cả cá thu hun khói. Theo kinh nghiệm từ lần chạm trán trước với họ, Jack biết nó phải tận dụng tối đa giây phút này khi còn có thể.

Jack ngồi trong nhà Trưởng làng Junichi, bên cạnh lò sưởi ấm áp và được thay bộ kimono mới. Mẹ của đứa bé đã khẳng khẳng xin giặt bằng được bộ kimono bám đầy khói bụi của nó. Neko rón rén đi vào và giờ đang ngồi quỳ bên cạnh Jack mà canh gác đôi kiếm và túi hành lí của nó một cách đầy tự hào. Trưởng làng Junichi, Già làng Yoshi và Toge ngồi đối diện nó và đang nhâm nhi tách trà. Sau lưng họ là ông Sora và Kunio đang ngồi quỳ, ánh mắt cậu chàng không rời khỏi vị anh hùng mới của ngôi làng.

"Xin cậu thứ lỗi cho cách hành xử thiếu suy nghĩ của chúng tôi lúc trước," Trưởng làng lên tiếng, đoạn cúi đầu. "Sự an toàn của ngôi làng này là tâm nguyện cả đời của tôi. Vì thế tôi đã rất sợ hãi khi biết cậu là người ngoại quốc. Bởi chúng tôi không muốn chống lại mệnh lệnh của Shogun."

"Tôi hiểu," Jack đáp, nó biết rõ đây là việc liên quan tới sinh mạng của nhiều người.

"Chúng tôi muốn mời cậu ở lại đây. Ít nhất là cho đến khi cậu hoàn toàn bình phục," Trưởng làng Junichi tiếp tục. "Thậm chí nếu cậu muốn ở lâu hơn..."

"Tôi cần suy nghĩ về việc đó đã," Jack nói. Những người nông dân này đã để lộ ra bản chất không kiên định của mình nên đương nhiên

Jack cũng không muốn tỏ ra gần bó với họ, dù vậy nó sẽ đồng ý với đề nghị ở lại đây một, hai ngày.

“Bên trong cậu ta chắt chứa một ngọn lửa vĩ đại,” Già làng Yoshi quan sát Jack. “Ngài đã chứng kiến thanh niên làng ta yếu đuối và nhu nhược đến nhường nào. Chúng ta rất cần một người dũng cảm như vậy.”

“Cậu ấy rất dũng cảm,” Toge lẩm bẩm, đoạn nhấp chén trà một cách đầy tâm trạng, “nhưng điều đó không khiến cho cậu ta trở thành một *samurai* được.”

Phát chán vì tính đa nghi như Tào Tháo của Toge, Jack đặt đôi đũa của nó xuống, rồi không hề báo trước, vung thanh *katana*. Lưỡi kiếm sắc bén cắt ngang qua tách trà êm ru làm nước trà nóng chảy xuống đùi anh ta.

Sững người như bức tượng, Toge chỉ kịp thốt ra thứ âm thanh đáng thương khi nước trà nóng thấm qua kimono làm bỏng da. Sau khi đã hoàn hồn, anh ta hoảng hốt kiểm tra từng ngón tay như thể xem chúng có còn ở đó không.

Neko thích thú vỗ tay trước phản ứng hoảng loạn của Toge. Kunio thì cười lẫn lộn trên sàn. Thậm chí đến Già làng Yoshi cũng phải toét miệng cười trước màn biểu diễn kiếm thuật vô tiền khoáng hậu của nó.

“Nếu đến thế rồi mà cậu vẫn không tin,” Già làng Yoshi cười như nắc nẻ, “thì sao không thử so tài với cậu ta một phen?”

“Đúng thế, so tài đi!” Kunio hào hứng. “Jack đang trên hành trình khổ luyện của một *samurai* - cặp kiếm đó rất nguy hiểm!”

Không nói lại được câu gì, Toge xấu hổ khoanh tay trước ngực tỏ ý giận dữ.

Trưởng làng Junichi vội vàng đặt tách trà xuống tuyên bố, “Tôi *hoàn toàn* tin tưởng vào tài năng của cậu, chàng *samurai* trẻ ạ.” với nụ cười đầy lo lắng, ông nói thêm, “Ông Sora đã đề nghị để cậu ở lại ngôi nhà của ông ấy bao lâu tùy thích. Cậu cũng có thể sử dụng bồn tắm của tôi bất cứ lúc nào.”

Jack gật đầu cảm tạ lòng tốt của họ, đoạn tra thanh *katana* vào vỏ và tiếp tục với bữa ăn.

Được nghỉ ngơi, tắm rửa và no bụng, Jack thấy nó như lột xác thành một người khác hẳn khi bước ra khỏi nhà ông Sora để đón ánh mặt trời buổi sớm. Tối qua là đêm đầu tiên nó được ngủ mà không bị thức giấc trong suốt hàng tuần liền. Với đà này thì chỉ cần vài ngày là sức khỏe nó sẽ hoàn toàn hồi phục.

Neko, giờ trở thành người đồng hành thân cận của nó, đã đợi sẵn bên ngoài. Ông Sora cũng cùng nó đi bộ xuống phía hồ nước của làng. Jack đi qua ngôi nhà nào cũng đều nhận được những cái cúi người kính trọng và ánh mắt thân thiện của dân làng, rõ ràng họ đã chấp nhận sự hiện diện của nó trong cộng đồng. Mặc dù Jack chưa bao giờ thật sự là một phần của xã hội Nhật Bản, vẫn có những thời điểm mà bức tường ngăn cách ấy được dỡ xuống khiến nó có cảm giác như mình cũng thuộc về nơi đây - như khoảng thời gian nó ở bên Akiko vậy. Dòng suy nghĩ của nó trôi dần về phía người bạn thân thiết nhất, Jack thầm cầu nguyện cô ấy vẫn bình an. Kazuki đã thề sẽ trả thù Akiko vì hấn bị mũi tên của cô trong trận chiến Thành Osaka xuyên qua làm một tay mất khả năng cầm kiếm. Mặc dù nó đã từng cứu mạng tên cừu thù ấy để đổi lại sự an toàn cho Akiko, Jack vẫn không thể tin tưởng Kazuki. Đó cũng là lí do nó phải nhờ Hana báo tin cho Akiko biết, còn nó thì tiếp tục hành trình để nhử tên Kazuki đuổi theo.

"Có chuyện gì à?" ông Sora hỏi khi nhận thấy cái cau mày trên nét mặt Jack.

Jack gật đầu. "Tôi thấy lo cho những người bạn của mình."

"Tất cả chúng ta đều vậy mà." Ông buồn rầu đáp lại.

Jack quan sát khuôn mặt rầu rĩ của ông Sora, nó nhận thấy người đàn ông này như đã phải trải qua mất mát không gì có thể bù đắp được. Nhưng không phải chỉ riêng ông Sora. Khi nhìn lại, Jack nhận ra tất cả những người dân làng này đều có nét đau thương buồn bã. Nó lập tức liên tưởng việc này là do băng đảng của tên Akuma thường đến cướp gạo gây ra, nhưng ngay cả đến những đứa trẻ trong sân cũng có vẻ buồn rầu và ủ rũ.

Đúng lúc đó Jack mới nhận ra rằng trong làng gần như không có bóng cô gái trẻ nào - chỉ có những người mẹ và những đứa trẻ nhỏ tuổi.

"Sao không thấy thiếu nữ nào trong làng vậy?"

Ông Sora sụt sịt, "Đi hết rồi."

"Ý ông là họ đến chợ phiên ấy hả?"

"Không, bị bắt cóc hết rồi."

Jack ngừng bước. "Ai bắt cóc họ?"

"Còn ai ngoài tên Akuma đó nữa đây?" Ông Sora hét lên, hai nắm tay siết chặt trong cơn giận dữ. "Hắn đã bắt đi đứa con duy nhất của tôi."

Kí ức tràn về khiến ông Sora run rẩy đến không kìm lại được.

"Hai năm đầu... Akuma chỉ cướp gạo... khiến dân làng chạt vật để kiếm sống... Nhưng mùa đông năm ngoái... hắn bắt cóc cả con gái trong làng về làm nô lệ!"

"Ông có biết hắn mang họ đi đâu không?" Jack hỏi, sửng sồ trước thông tin mới được tiết lộ.

"Không. Chúng tôi đã tìm kiếm hàng tháng trời nhưng không được. Hắn ở đâu đó sâu bên trong núi khiến dân làng mãi mãi không thể tìm ra!"

Ông Sora quệt nước mắt rồi chìm vào sự im lặng đáng sợ.

Lần đầu tiên Jack mới thật sự cảm nhận được nỗi thống khổ của người dân vô tội nơi đây trước tội ác của Akuma và băng đảng của hắn. Chúng không chỉ cướp đi công sức lao động hàng tháng trời của dân làng, mà còn tước đi cả sự sống và linh hồn của ngôi làng ấy.

"Biết đâu năm nay tên Akuma sẽ không đến nữa thì sao," Jack lên tiếng, cố gắng an ủi người nông dân già.

"Không đâu, chúng sẽ đến." Ông Sora đáp lại. "Như Trắng Đen vậy."

9

TUYÊN MÔ

“Thế còn về trường hợp của Neko thì sao?” Jack hỏi khi cả ba cùng đi bộ vòng quanh hồ, mặt nước hồ đóng một lớp băng mỏng và tuyết phủ xung quanh. “Cô ấy vẫn còn ở đây mà.”

Neko ngược nhìn Jack, có vẻ nhận ra câu chuyện đang nhắc đến mình.

“Bọn cướp đó không cần nó,” Ông Sora trả lời một cách cay đắng.

“Cha mẹ Neko thật là những người may mắn.”

Ông Sora thở dài tiết lộ, “Cha mẹ nó đã qua đời ngay trong đợt cướp bóc đầu tiên rồi.”

“Vậy giờ ai đang chăm sóc Neko?”

“Chẳng ai cả. Nó là trẻ mồ côi ở làng. Mọi người vẫn nuôi nấng nó, nhưng nó giờ giống như một vết sẹo gợi cho cả làng nhớ lại những mất mát đau buồn thì đúng hơn.”

Jack thấy lòng sục sôi lửa giận. Cũng như nó, Neko đã mất đi tất cả những gì thân thương nhất. Ít ra thì Jack vẫn còn may mắn khi có được những người bạn như Akiko, Yamato và Yori cùng chung vai sát cánh. Còn Neko chẳng có ai cả. Jack biết Neko đã phải chịu đựng sự đau đớn tinh thần như thế nào khi phải sống một mình. Ý chí quyết tâm của nó càng dâng cao. Tên Akuma và băng đảng của hắn là những kẻ xấu xa, tàn bạo - còn hơn cả quỷ ác.

“Tôi cần phải trở lại Okayama,” lời nói của Jack khiến ông Sora giật mình.

“Nh-Nh-Nhưng cậu chưa thể đi lúc này được!”

“Đừng lo, tôi sẽ trở lại,” nó đáp. “Cùng với các *samurai* khác!”

Quyết định của Jack lan nhanh như gió khiến nó được cả làng xưng tụng như một đấng cứu thế. Mặc dù sáng hôm đó quyết tâm của nó rất vững chắc, nhưng đến giờ thì Jack bắt đầu nghi ngờ về việc nó có hoàn thành được lời hứa với dân làng hay không. Jack có thể thuyết phục được các võ sĩ khác tham gia trận chiến. Nhưng nếu họ biết nó là một kẻ ngoại quốc thì sao?

Dân làng trong nỗi vui mừng khôn xiết dường như đã quên mất điều đó.

Chỉ có Già làng Yoshi là không.

"Hãy mang Toge đi cùng cậu," ông chỉ dẫn trong cuộc thảo luận về chuyến đi của nó trong bữa trưa ở nhà Trưởng làng Junichi. "Cậu ta sẽ đóng vai là người hầu kẻ hạ. Như vậy cậu sẽ có thêm uy danh."

Khuôn mặt Toge nhăn lại trước lời gợi ý, tuy nhiên anh ta không còn lựa chọn nào khác.

"Cả cậu nữa, Sora, với tư cách là đại diện của làng."

"Cháu nữa ạ!" Kuno hào hứng.

"Nếu cần," Trưởng làng Junichi nói với giọng mệt mỏi. Dù vậy thì biểu cảm trên gương mặt ông như thể đang nhẹ nhõm vì sẽ không bị anh chàng này quấy rầy trong vài ngày tới.

"Cả Neko cũng đi nữa," Jack nói.

"Để làm gì? Nó nấu ăn tệ kinh khủng," Toge lầm bầm.

"Vậy *anh* có nấu cho tôi không?" Jack thách thức. Đương nhiên Toge không trả lời.

Đến lúc mọi thứ được chuẩn bị xong thì trời đã tối xẩm.

"Sáng mai chúng ta sẽ khởi hành," Jack nói.

Jack thức dậy khi tia nắng đầu tiên của buổi sớm xuất hiện, cơ thể sáng khoái và tinh thần tích cực hơn với nhiệm vụ sắp tới. Thời tiết hôm nay có vẻ khá thuận lợi. Ánh sáng của vầng dương mùa đông chiếu rọi xuống tấm chăn tuyết lấp lánh bao phủ đồng bằng Okayama. Con đường chính trở nên quang đãng hơn hẳn và uốn lượn đến tận chân trời.

Tất cả dân làng tập trung tại sân chung để tiễn đoàn. Lương thực và hành lí được chia thành năm phần, Jack muốn đảm bảo rằng lần này Neko sẽ không phải gánh trên vai lượng hành lí quá sức mình.

“Kunio!” nó lên tiếng khi cậu chàng định nhặt túi hành lí nhỏ nhất. “Túi gạo và nồi cơm này chắc chắn chẳng thấm tháp gì so với sức khỏe của một chàng nông dân cơ bắp như cậu đâu.”

Không muốn bị mất mặt trước những thanh niên khác trong làng, Kunio đành gượng mỉm cười.

“Chuyện nhỏ,” cậu ta cắn nhai, đoạn nhắc nồi cơm nặng cùng túi hành lí cồng kềnh cố định trên lưng. Có hơi loạng choạng trước sức nặng ban đầu của hành lí, nhưng rồi Kunio cũng theo cả đoàn rời khỏi ngôi làng.

Bước qua những thửa ruộng bậc thang toàn tuyết, cả nhóm băng qua cây cầu gỗ bên cạnh cối xay, nhanh chóng ra khỏi địa phận làng Tamagashi. Neko vui vẻ nhảy chân sáo bên cạnh Jack, cô mừng rỡ vì lần đầu tiên không bị đối xử như nô lệ trong làng.

Đường xá quang đãng khiến hành trình trở nên thuận lợi, đến giữa buổi chiều thì khu vực ven của Okayama đã hiện ra trước mắt cả nhóm. Toge thương lượng thành công cho cả nhóm ở tạm tại một căn phòng xập xệ như lần trước. Sau khi để Neko và Kunio đang thở dốc vì mệt ở lại canh chừng hành lí, những người còn lại đi vào thị trấn. Quảng trường chính nơi đây nhộn nhịp người qua lại, âm thanh náo nhiệt rộn rã khắp nơi.

“Hôm nay là chợ phiên,” Toge giải thích trong lúc dẫn Jack đi xuyên qua đám đông, lướt qua các hàng cá, vải lụa, gia vị và vô số mặt hàng khác từ dầu cho đến gỗ để làm nông cụ, bình gốm.

“Tin tốt đấy,” Jack nói, chiếc mũ rộng vành che khuất qua mắt nó. “Như vậy sẽ có nhiều *samurai* để tìm hơn.”

Cả bọn nhất trí rằng chợ phiên quá ồn ào và xô bồ, không thể thu hút sự chú ý của người khác được, vì thế Jack chọn một quán trà nhỏ ở góc quảng trường. Nơi này ngoài việc có tầm quan sát khá tốt toàn cảnh phiên chợ thì còn là một nơi thích hợp để gặp gỡ các *ronin* khác. Quan trọng nhất là, từ nơi này Jack có thể vạch ra

đường chạy trốn tốt nhất phòng trường hợp danh tính của nó bị phát hiện.

Ứng xử theo đúng vai của mình, Toge gọi một ấm trà xanh cho chủ nhân, đoạn rót ra chén rồi quỳ sang phía bên cạnh ông Sora. Ba người lặng lẽ đảo mắt khắp phiên chợ để tìm vị võ sĩ thích hợp.

Gần như ngay lập tức Jack trông thấy một người. Người này vận trên mình bộ kimono đen tuyền giản đơn, chòm râu được cắt tỉa gọn gàng, trên hông giắt cặp kiếm được giữ gìn cẩn thận, bước đi vững chãi đầy tự tin, tuy nhiên không hề tỏ ra hung hăng.

“Thử với ông ta xem.”

Toge bật dậy nhanh chóng đến chỗ người đàn ông. Jack và ông Sora cùng quan sát Toge cúi người kính trọng, giới thiệu bản thân và mời vị võ sĩ vào uống trà. Vị võ sĩ hỏi Toge một câu, sau khi nghe câu trả lời, ông ta liền lắc đầu rồi đi tiếp. Toge quay trở lại với vẻ mặt rầu rĩ.

“Ông ta cảm ơn lời mời, nhưng không cần việc.”

Cả bọn lại tiếp tục tìm kiếm.

“Người kia thì sao?” ông Sora lên tiếng, tay chỉ vào một *samurai* ăn vận đẹp đẽ với chòm râu dài, cầm phình và bụng phệ.

“Đừng,” Jack nói khi thấy ông ta có vẻ ngoài giàu có hơn là một *ronin*. “Chúng ta cần tìm những võ sĩ nghèo đói vô chủ.”

“Còn người kia?” Toge hỏi.

Một vị võ sĩ gầy nhẳng với đôi má hóp và bộ kimono cũ mèm đi lang thang quanh khu chợ.

“Có thể,” Jack đáp, đoạn nhấp một ngụm trà trong lúc cân nhắc người này.

Vị *samurai* tiến lại gần hơn. Trong lúc đi qua một sạp hoa quả, anh ta lén nhón một quả táo giấu vào ống tay áo kimono.

“Anh ta rõ ràng nghèo đói,” ông Sora nói.

“Nhưng cũng là một tên *ăn cắp* nữa!” Toge lẩm bẩm.

Jack ngả theo hướng của Toge hơn. Họ cần những *samurai* trọng danh dự và đáng tin cậy. Nhưng trong hoàn cảnh này, cả bọn không có nhiều lựa chọn.

Đột nhiên đám đông trở nên xôn xao, một bà cụ già dùng dùng rế đám đông xông tới. Giơ cao chiếc gậy ba-toong trong tay, cụ bà liên tục đánh xuống đầu vị *samurai* nghèo đói.

“Đồ *samurai* ăn hại!” Bà hét. “Trả lại quả táo mau!”

“T... Tôi... đang định trả tiền mà,” vừa phân trần vị võ sĩ vừa lục lọi tìm túi tiền.

“Này thì trả này!” Bà cụ vẫn không ngừng đập cây gậy vào anh ta.

Vị *samurai* ôm đầu chịu trận trước đòn đánh liên tiếp từ cây gậy. Đánh rơi quả táo xuống đất, anh ta cầm đầu chạy thực mạng. Những người bán hàng xung quanh lập tức cười ngặt nghẽo trước hình ảnh vị võ sĩ chạy trốn khỏi một bà cụ già chỉ cao bằng phân nửa anh ta.

“Không được rồi,” Jack nói. “Chúng ta cần những người dũng cảm, ít nhất là thế.”

Nhiệm vụ của cả nhóm dường như trở nên khó khăn hơn trước rất nhiều khi không có mấy ứng viên tiềm năng đáp ứng được yêu cầu.

Đúng lúc đó thì một vị *samurai* có vẻ ngoài dày dạn kinh nghiệm chinh chiến bước qua quán trà. Vận trên mình bộ kimono đã sờn và không hề có gia huy, vị chiến binh này rõ ràng là một *ronin* đang tìm việc. Hơn nữa những vết sẹo càng chứng tỏ số lượng trận chiến mà ông ta tham dự.

“Đây rồi,” Jack lên tiếng.

Toge vội vàng đi tới cúi người trước vị chiến binh.

“Phiền ngài có thể lắng nghe chủ nhân của tôi nói đôi lời chẳng?” Toge hỏi, đoạn hướng sự chú ý của *ronin* về phía Jack, khuôn mặt nó vẫn giấu kín dưới chiếc mũ rơm.

Bị thôi thúc bởi sự tò mò, *ronin* gật đầu đồng ý. Ông ta ngồi xuống bàn của Jack, đôi kiếm đặt ngay cạnh bên. Ông Sora lập tức rót cho ông ta một chén trà.

“Cảm ơn ông đã cất công đến đây,” Jack nói, đoạn cụng chén trà với *ronin*. Nó giới thiệu mình bằng tên của vị cha nuôi, “Tôi là Takeshi.”

Vị *samurai* cúi đầu đáp lại. "Tôi là Honen. Tôi có thể giúp gì cho ông?"

"Tôi đang thay mặt làng Tamagashi tìm kiếm những võ sĩ có thể bảo vệ họ khỏi sự tấn công của băng cướp trong mùa đông."

"Sẽ là một vinh dự lớn nếu như không phải vì mục đích tầm thường đó."

"Nhưng là một mục đích xứng đáng," Jack tiếp lời. Nhận thấy vị *ronin* này muốn đi thẳng vào vấn đề hơn, nó nói thêm. "Kẻ dẫn đầu băng này là tên cướp khét tiếng Akuma, hay còn được gọi là Trắng Đen."

"Hắn là một chiến binh đáng nể. Đã từng ra tay giết hàng trăm người, về vụ này tôi có nghe."

"Giết một người dân thường không hề có vũ khí trong tay thì có gì gọi là đáng nể?" Jack nói. "Một kẻ như vậy sẽ nhanh chóng bại trận dưới tay một *samurai* như ông thôi. Ông sẽ gia nhập cùng chúng tôi trong trận chiến này chứ?"

Nhấp một hơi hết chén trà, Honen cân nhắc về lời đề nghị.

"Nếu tôi nhận lời thì công cho phần việc *nguy hiểm* này là gì?"

"Vì họ chỉ là những dân cày nghèo khổ nên chỉ có thể trả công bằng ba bữa ăn một ngày và gỗ."

Nét mặt của vị *samurai* lập tức chuyển từ cảm thông sang phần nộ.

"Sao một *samurai* như ông lại có thể xúc phạm tôi bằng thứ đề nghị tầm thường nhỏ mọn đó!" Ông ta gầm lên, đập mạnh chén trà xuống mặt bàn. "Tôi có thể là một *ronin*, nhưng tôi không phải là kẻ ăn xin!"

Túm lấy cặp kiếm, vị *samurai* ùng ùng bước ra khỏi quán.

"Vô vọng rồi," ông Sora thiếu não rên rỉ.

"Không thể từ bỏ hi vọng được," Jack nói, mặc dù trong lòng nó cũng đang bắt đầu nghi ngờ về chiến dịch này.

Càng về chiều, phiên chợ càng trở nên vắng vẻ. Dù vậy cả nhóm vẫn cố gắng thu hút sự chú ý của hai *samurai* nữa. Vị đầu tiên sau khi nghe đến tên Akuma đã vội vã lấy cớ rồi đi; người thứ hai thì

giận dữ nói rằng hi sinh cho bọn nông dân thấp hèn là một sự sỉ nhục đối với danh dự của *samurai*.

“Tôi dám chắc ngày mai sẽ khá hơn,” Jack lên tiếng, cố giấu nỗi thất vọng của riêng nó.

Toge chán nản trả tiền trà rồi cả ba người cùng quay lại căn nhà kho đã mượn lúc nãy. Trong lúc đi qua đường, Jack cảm giác như có ai đang theo dõi mình. Không nhìn lại, nó ra hiệu cho Toge đi tới ngõ tiếp theo.

Kẻ bám đuôi cũng đang tiến sát gần.

Vòng qua con đường nhỏ sau lưng các dãy nhà, Jack thúc giục những người nông dân bước đi nhanh hơn. Dù vậy cả nhóm vẫn không thể cắt đuôi. Ra dấu cho Toge và ông Sora đi tiếp, Jack lén vào một con hẻm nhỏ. Tiếng bước chân tiến lại gần trên tuyết. Jack nắm chặt chuôi kiếm. Một bóng người đi ngang qua.

Và dừng lại.

“Lúc nào cậu cũng trốn khỏi bạn bè thế này hả Jack?”

CỔ NHÂN

Một cậu chàng với khuôn mặt tròn, cặp lông mày rậm rạp như sâu róm, bụng thì to như cái trống xuất hiện nhe răng cười ở đầu hẻm.

"SABURO!" Jack thốt lên, ngay lập tức nhận ra thằng bạn cũ. "Cậu đang làm cái gì ở đây thế?"

"Tớ cũng đang định hỏi cậu câu đó đây."

Toge và ông Sora vội vàng quay lại, khuôn mặt hiện rõ vẻ ngạc nhiên.

"Cậu biết vị *samurai* này à?" Toge hỏi ngay, ánh mắt không rời khỏi vòng bụng của Saburo.

"Không những *biết*, mà còn tập luyện cùng cậu ta suốt những ba năm cơ!" Jack mừng rỡ bỏ qua cả nghi thức xã giao của người Nhật mà ôm chầm lấy cậu bạn mũm mĩm. "Chúng tôi đều là võ sinh của trường Nhị Thiên Nhất Lưu ở Kyoto."

"Và Jack còn là trò cưng của võ sư Thể thuật nữa," Saburo vừa trêu vừa thúc cùi chỏ vào sườn nó.

"Ờ, cái thằng suốt ngày bị thầy Kyuzo mang ra đấm đá ở võ đường."

Saburo cười ngất ngưỡng. "Thì chính cậu muốn khỏe lên còn gì!"

"Làm sao cậu nhận được ra tớ thế?"

"Tớ theo dõi cậu suốt cả phiên chợ," Saburo giải thích. "Lúc đầu vì không dám chắc nên đã đợi đến lúc cậu rời khỏi quảng trường."

"Vị *samurai* bạn cậu có muốn dùng bữa tối với chúng tôi không?" ông Sora xen vào.

Nghe đến từ dùng bữa, hai mắt Saburo bừng sáng. "Rất vui lòng."

Cả bốn người cùng đi về căn nhà kho đột nát.

“Cứ như ông hoàng ấy nhỉ!” Saburo tếu táo trong lúc nhìn một lượt tường gỗ bị mối đục và nền sàn bẩn thỉu.

“Tớ phải che giấu thân phận của mình,” Jack giải thích khi nhận ra vẻ xấu hổ trên mặt ông Sora trước lời nhận xét vô tư của thằng bạn.

Ông Sora vội vã lau chùi bụi gỗ trước khi mời cả hai đứa ngồi xuống.

“Thế cậu đến Okayama làm gì?” Jack hỏi.

“Tớ đang trong giai đoạn *musha shugyō*.”

“Cậu á!” Jack buột miệng ngạc nhiên. Thằng bạn của nó là một *samurai* trung thành và đôi lúc cũng khá dũng cảm, nhưng về bản chất thì không phải là người ham danh vọng hay thích ra chiến trường.

Saburo chỉ nhún vai gật đầu. “Là do cha tớ đó. So với sự hi sinh anh dũng của anh trai tớ ở trận chiến Thành Osaka thì vết thương trên vai trong lúc cứu cậu chẳng thấm vào đâu. Cậu hiểu ông ấy mà - sẽ chẳng thỏa mãn với việc chỉ có một người con trai anh hùng, ông ấy muốn tớ cũng phải vang danh trong các trận chiến tay đôi như vậy. Thậm chí ông ấy còn tặng tớ cặp *daishō* này nữa.”

Saburo đưa Jack xem hai thanh kiếm trông rất ấn tượng. “Như là một lời chúc may mắn.”

Jack trầm trồ trước lưỡi kiếm sắc nhọn được trau chuốt cẩn thận của thanh kiếm dài *katana*. “Thế, cậu đã thắng được mấy trận rồi?”

“Thắng tất luôn!” Saburo đáp.

“Ghe vậy!” Jack nói, đoạn trả lại cặp kiếm cho Saburo với sự ngưỡng mộ. “Cậu đúng là đã trở thành một tay kiếm cừ khôi.”

Ghé lại gần Jack, Saburo nói nhỏ. “Thì tớ đã đấu trận nào đâu,” cậu chàng nhe răng cười thận trọng. “Nhưng tớ sẽ không nói với Cha như vậy đâu.”

Jack cười vang. *Thật đúng là Saburo!*

“Thế còn cậu?” Saburo hỏi. “Lần cuối tớ nghe tin về cậu là từ hồi mùa xuân, khi cậu đã rời khỏi nhà Akiko ở Toba. Từ đó tới giờ cậu làm cái gì mà bắt vô âm tín thế?”

Trong lúc Jack kể cho Saburo nghe về những sự kiện nó đã phải trải qua suốt nửa năm thì những người nông dân co cụm lại một góc phòng phía xa và đang thì thầm bàn tán về vị võ sĩ mới xuất hiện, còn Neko vẫn cúi húi nấu cơm. Saburo đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, chăm chú nghe Jack kể về những khó khăn của mình: sự kiện nó cùng Akiko trốn thoát khỏi Thành Osaka như thế nào, Akiko bị thương ra sao; rồi nó bị toán quân của Shogun truy đuổi đến tận dãy Iga; sự gặp gỡ tình cờ giữa nó với *ninja* và việc họ đã giúp đỡ nó như thế nào; rồi nó bị đánh, bị cướp đi toàn bộ tài sản, thậm chí mất cả kí ức; và sự truy sát không ngừng nghỉ của Kazuki và băng Bọ Cạp xuyên suốt Nhật Bản.

Mặc dù Jack hoàn toàn tin tưởng vào thằng bạn, nó vẫn cẩn thận không để lộ quá nhiều thông tin về thời gian nó sống trong ngôi làng *ninja*. Nó không thể biết được Saburo sẽ phản ứng thế nào khi hay tin nó được họ huấn luyện thành một *ninja* chính hiệu.

"Thằng Kazuki đốn mạt!" Saburo thốt lên giận dữ khi nghe Jack kể về việc hãm định truy sát Akiko. "Tớ biết cha hãn đã được phong tước lên làm Lãnh chúa vùng Kyoto, nhưng hãn đã quá lạm dụng quyền hạn rồi."

"Tớ chỉ mong rằng Hana sẽ gặp được Akiko trước," Jack nói.

"Đừng lo," Saburo đặt tay lên vai Jack an ủi. "Bọn mình đều biết Akiko là một trong những võ sinh giỏi nhất trường mà. Dù cho thằng Kazuki đó có tìm được cô ấy, nhất định Akiko sẽ cho hãn một phen nhớ đời cho xem!"

Lời động viên đầy tự tin từ Saburo khiến Jack phần nào được an ủi. Thật tốt khi lại được kề vai sát cánh bên bạn bè - nhất là những người mà khi ở bên họ, nó được là chính mình mà không phải lo lắng đến việc bị áp đặt thành kiến.

Neko bước tới đưa cho Jack và Saburo hai bát cơm đầy ụ. Hai đứa nhanh chóng ăn cơm trong lúc những người nông dân khác chia phần cơm còn lại của họ trong góc.

"Cơm ngon đấy," Saburo nói khi miệng vẫn nhồm nhoàm.

"Hãy thưởng thức trong lúc còn có thể đi," Jack đáp. "Những người nông dân này không còn nhiều gạo để nấu đâu."

Saburo ngược nhìn sang bên và thấy phần cơm ít ỏi mà những người nông dân đang ăn.

"May là tớ không phải nông dân," Saburo nhận xét rồi tiếp tục ăn.

Jack nhận ra thằng bạn của nó không phải lạnh lùng về mặt bản chất, chỉ là môi trường nuôi dưỡng các võ sĩ đã khiến cho cậu ta không có sự quan tâm đến những tầng lớp thấp kém hơn.

"Mà cậu làm gì với mấy người nông dân này thế?" Saburo hỏi.

"Giúp họ tuyển mộ thêm *samurai*."

Suýt nữa thì Saburo bị sặc cơm. "*Giúp họ á! Để làm cái quái gì vậy?*"

Jack lại phải giải thích cho cậu chàng về tên Akuma và những trận cướp bóc lương thực vào ngày trăng non sắp tới.

"Chỉ một tên thôi hả?" Saburo thắc mắc.

"Không, bốn mươi cơ."

Saburo huýt sáo. "Vậy thì mấy người nông dân đó tiêu rồi!"

"Thế nên tớ mới muốn bảo vệ họ."

Miệng Saburo lại ngoác ra lần nữa vì kinh ngạc. "Đùa à? Cậu mà không nhanh chóng rời khỏi Nhật thì sẽ bị Shogun và thằng Kazuki xé xác ra đó."

Jack gật đầu thừa nhận. "Nhưng nếu chúng ta không giúp thì sẽ chẳng ai giúp họ cả."

"*Chúng ta?*" Saburo buột miệng thốt lên, chất giọng cao vút khó tin của cậu chàng khiến những người nông dân chú ý vào câu chuyện.

"Đúng thế, tớ đang hi vọng cậu cũng sẽ tham gia."

"Cậu còn ghê hơn cả cha tớ nữa!" Saburo cảm thán, hai mắt mở to cảnh giác. "Cả hai *đều* muốn tìm cách giết tớ hả."

"Chúng ta không đơn độc mà," Jack phân bua. "Chỉ cần tìm thêm năm *samurai* nữa là được."

"Vẫn cứ là *bảy samurai* với bốn mươi thằng cướp!"

"*Làm ơn đi mà, Saburo.* Những người nông dân này đang tuyệt vọng, không còn nhiều thời gian nữa đâu."

Thở dài thườn thượt, Saburo im lặng cân nhắc lời đề nghị của Jack. Những người nông dân đã ngưng nói chuyện và đang hướng ánh mắt về phía Saburo chờ đợi câu trả lời. Jack nhận ra có lẽ nó đã đòi hỏi hơi quá.

“Cậu sẽ chết với tớ, Jack ạ,” cuối cùng Saburo cũng lên tiếng.

“Vậy cậu sẽ giúp tớ chứ?” Jack nói ngay, trong lòng vừa cảm thấy nhẹ nhõm vừa kinh ngạc trước câu trả lời của thằng bạn. “Chúng ta sẽ được trả công bằng thức ăn.”

“Ô, thế sao không nói sớm?” Saburo nghe răng cười. “Tớ chỉ cần nhiều đó động lực thôi à!”

Những người nông dân phủ phục xuống nền sàn để cảm tạ anh chàng *samurai*.

“Tớ chỉ đồng ý làm việc này,” Saburo nói nhỏ thêm với Jack, “vì cậu thôi đấy. Xem ra tớ lại phải ra tay cứu cái mạng cậu lần nữa rồi!”

NHÀ SƯ THÔNG THÁI

“Đi mà mời người khác chơi cái trò trẻ con đó ấy!” Vị *samurai* gầm lên giận dữ, xua tay đuổi Saburo tránh sang bên.

“Nhiệm vụ này *không* phải trò chơi,” Saburo cố phân bua trong lúc đuổi theo *ronin* quanh khu quảng trường.

“Đừng có lừa ta. Nếu việc nghiêm trọng đến vậy, bọn nông dân đó đã không thuê một võ sĩ còn non nớt như người.”

“Thì thế họ mới cần ông giúp đỡ.”

“*Người* mới là kẻ cần giúp đỡ. Giờ thì đừng có theo ta nữa, nếu không muốn nếm mùi thanh kiếm này!”

Đến nước này Saburo đành dừng lại để *ronin* đi mất. Quay về cổng chính của ngôi chùa theo đạo Phật ở Okayama, cậu chàng thả người đánh phịch xuống bậc thềm bên cạnh Jack.

“Vị *ronin* thứ sáu từ chối rồi đó,” Saburo cảm râm. “Họ chẳng nghe tớ nói một cách nghiêm túc gì cả.”

Lén nhìn từ dưới vành mũ rơm đang đội sùm sụp trên đầu, Jack tìm kiếm ở quảng trường lần nữa. Hai đứa đã mất cả buổi sáng mà vẫn không thuyết phục được ai.

Phiên chợ sắp tàn, đồng bằng Okayama sẽ không còn nhộn nhịp, cơ may chọn được *ronin* sẽ càng thấp.

“Thật không thể tin được là chẳng có một võ sĩ nào chịu giúp,” Jack nói.

Saburo nhún vai. “Từ lúc Shogun lên nắm quyền, ai cũng chỉ biết lo cho bản thân mình thôi.”

“Vậy sao không thử tìm về bản thân để được cứu rỗi?” Một nhà sư đáng người bé nhỏ đi từ trên chùa xuống.

Vận trên người bộ áo trắng với tấm choàng màu vàng nghệ, vóc dáng vị sư không lớn hơn một đứa trẻ là mấy và đang cầm trên tay chiếc *shakujō* - gậy có treo vòng - phần mũi sắt nhọn và sáu chiếc vòng kim loại tạo nên âm thanh leng keng theo từng bước đi. Khuôn mặt vị sư ẩn trong bóng tối bên dưới chiếc mũ rơm rộng vành. Trong suốt hành trình của Jack, nó đã gặp nhiều vị sư như vậy. Họ thường giấu khuôn mặt mình như một dấu hiệu của sự tách biệt với hồng trần.

"Người cần giúp đỡ không phải là chúng tôi," Jack cúi đầu trình trọng giải thích, đoạn chỉ về phía Toge và ông Sora đang ủ rũ ngồi bó gối bên cạnh. "Những người nông dân này cần *samurai* để bảo vệ kho gạo của họ. Nhưng không một *ronin* nào giúp đỡ họ cả."

"Cũng chẳng có *ronin* nào chịu lắng nghe chúng tôi hết," Saburo thở dài.

"Vậy sao không thử tiếp cận những võ sĩ trẻ tuổi?" Vị sư gợi ý. "Họ cũng là những võ sĩ rất dũng cảm."

Jack cân nhắc. "Nhưng họ có thể vẫn đang trong quá trình tập luyện nên sẽ không đủ kĩ năng kiếm thuật. Như vậy mà chiến đấu với tên cướp khét tiếng như Akuma là hết sức liều lĩnh. Chúng tôi cần những người dày dặn kinh nghiệm trận mạc hơn."

"Ngài thiếu kinh nghiệm trận mạc ư?"

"Cũng không hẳn," Jack thừa nhận, nó nhớ lại cuộc tấn công vào trường Nhị Thiên Nhất Lưu và trận chiến Thành Osaka.

"Ngài chưa từng đấu tay đôi với một *samurai* trưởng thành khác... và thắng cuộc?"

"À... cũng có," Jack giật mình buột miệng trước câu hỏi quá rành về nó.

"Vậy sao ngài lại khẳng định rằng ở ngoài kia không có những võ sĩ trẻ tuổi khác cũng như ngài vậy?"

"Bởi vì tôi..." Jack bỏ lửng câu nói. *Bởi vì tôi là người ngoại quốc*, nó suýt nữa đã nói ra điều ấy.

Có thể nhà sư ấy nói đúng. Một kẻ như Jack còn dám đứng lên chống lại băng cướp. Một ngôi trường như Nhị Thiên Nhất Lưu còn có thể đào tạo nên những chiến binh như Akiko, Yamato và nó, thì

không có lí gì mà ngoài kia không xuất hiện những *samurai* tương tự như vậy.

“Nhưng nơi đây không phải Kyoto,” Saburo phân bua. “Ở đây không có nhiều trường dạy kiếm thuật - mà nếu có đi nữa, chúng tôi biết tìm những *samurai* trẻ đó ở đâu?”

“Đôi khi thứ mà con người tìm kiếm lại ở ngay trước mắt họ,” nhà sư trả lời, đoạn nhắc chiếc mũ ra.

Jack và Saburo lập tức sững người. Hai đứa chỉ còn biết đứng đó há hốc mồm trước vị sư nhỏ thó có đôi mắt sáng như sao và cái đầu được cạo kĩ lưỡng.

“Nh-Nh-Nhưng cậu đang ở Chùa Tendai ở Iga Ueno... với thầy Yamada cơ mà,” Mãi rồi Jack mới nói ra được một câu.

“Còn *cậu* lẽ ra phải đang ở trên thuyền hướng về Anh quốc cơ,” Yori đáp lại.

Quay lại nhà kho, Neko ủ một ấm trà nóng trong lúc Jack, Saburo và Yori liền thoảng kể cho nhau nghe những câu chuyện của mình. Yori thì không thể tin nổi là Jack đã phải vượt qua bao nhiêu sự kiện, khó khăn và hiểm nguy trên hành trình; Saburo thì sững sốt khi nghe Yori kể về cuộc trốn chạy kinh hoàng khỏi bọn Quỷ Đỏ ở trận chiến Thành Osaka. Cả ba đứa đều buồn rầu khi nhớ lại những sự việc đau buồn xảy ra ở ngôi trường cũ, dù vậy thì Jack và Saburo phần nào nhẹ nhõm khi nghe Yori báo rằng thầy Kano, vị võ sư bổng thuật bị mù, đã dẫn các *samurai* trẻ khác an toàn trở về Kyoto trước khi ở ẩn để che giấu thân phận của mình. Jack thất vọng vì trong ngần ấy câu chuyện vẫn không hề có tin tức gì về số phận của cha nuôi kể từ sau khi chịu lệnh đày lên một ngôi chùa hẻo lánh ở núi Iwao. Nhưng bao nhiêu buồn bã nhanh chóng bị thay bằng một tràng cười khi Yori nghe Saburo kể về hành trình *musha shugyō* của cậu chàng.

“Làm gì phải liều lĩnh không cần thiết!” Saburo phân trần, đoạn nhướn mày tò mò. “Mà cậu đến Okayama làm gì vậy?”

“Thầy Yamada cũng cử tớ đi khổ luyện,” Yori đáp. “Nhưng là hành trình về tôn giáo.”

"Thầy Yamada cũng ở đây à?" Jack hỏi, nó háo hức nghĩ đến việc sẽ được gặp vị thiền sư già, người thầy thân thiết nhất với nó khi còn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

Lắc đầu, Yori buồn bã mỉm cười với Jack. "Tớ nghĩ trận chiến cuối cùng ở thành Osaka đã lấy đi thứ gì đó trong thầy. Thầy Yamada đã chỉ dạy tớ tất cả mọi thứ, như thể thầy sắp từ biệt cõi đời này vậy."

Jack và Saburo nhìn nhau lo lắng.

"Vậy sao cậu không ở lại với thầy?" Saburo gắng hỏi.

"*Cuộc đời là người thầy vĩ đại nhất*, thầy nói vậy rồi bắt tớ đi khổ luyện, đồng thời chuyển lời đến một người bạn cũ của thầy ở Chùa Okayama."

Neko cầm bình trà nóng trên tay, lại gần chiếc bục một cách tôn kính rồi rót trà vào ba chiếc cốc. Saburo liền nâng cốc trà lên trong tư thế cung lỵ.

"Để tưởng nhớ đến trường Nhị Thiên Nhất Lưu!" Saburo hô, hi vọng cải thiện tinh thần cả nhóm.

"Và những người bạn nữa!" Jack nói, cảm giác bất ngờ khi cùng lúc gặp lại hai người bạn giờ dần chuyển thành sự biết ơn sâu sắc khi lại được sát cánh bên nhau lần nữa.

"Để tưởng nhớ đến những người bạn đã ra đi nhưng sẽ không bao giờ bị lãng quên!" Yori ứa nước mắt.

Ba chàng võ sĩ cùng nâng cốc và uống vì danh dự của những người bạn. Một khoảnh khắc im lặng tôn kính bao trùm, Saburo sứt sứt khi nhớ lại kí ức về Taro, người anh đã hi sinh anh dũng. Jack thì buồn rầu trước sự mất mát lớn lao khi Yamato hi sinh thân mình cứu nó và Akiko khỏi tay *ninja* Độc Nhãn Long.

Neko gạt mình, nghĩ rằng biểu cảm buồn rầu trên mặt ba vị võ sĩ kia là do trà của mình pha quá dở. Thấy vậy Yori liền ra hiệu rằng trà do cô bé pha rất ngon. Cô liền cúi đầu cảm tạ lời khen rồi nhanh chóng lui về góc bếp quen thuộc để chuẩn bị bữa trưa.

Jack thầm cảm phục trước sự nhạy bén của Yori đối với những người khác - dù không hề nói gì nhưng cậu bạn nhỏ bé này vẫn cảm nhận được cảm xúc của Neko. Tuy đã lâu không gặp nhưng quả thật Yori không hề thay đổi so với lúc trước, vẫn là trái tim ấm áp và rộng

lượng ẩn sâu bên trong vóc dáng nhỏ bé của một nhà sư. Đức tính tốt đẹp đó không phải lúc nào cũng giúp ích cho Yori khi còn luyện tập trong trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Dù vậy, Yori vẫn thể hiện được rằng trong vóc dáng nhỏ bé nhu mì đó còn ẩn chứa cả sự kiên trì, bền bỉ và kĩ năng thượng thặng.

“Giờ tớ vẫn chưa tin là mình còn được gặp lại cậu và Saburo nữa,” Jack lên tiếng.

Yori mỉm cười ấm áp. “Ngẫu nhiên cũng là một cách để điều kì diệu xảy ra. Biết đâu Phật Di Lặc đang mỉm cười với cậu thì sao.”

“Thế thì tớ phải cảm ơn ông ấy nhiều lắm,” Jack đáp, đoạn nhoén miệng cười. “Mà cậu định bao giờ sẽ về Iga Ueno?”

“Chỉ khi nào người bạn tốt của tớ trở về nhà bình an vô sự,” Yori cúi đầu.

“Đúng là cậu vẫn hết như xưa,” Jack cúi đầu đáp lại. “Nhưng trước khi tiếp tục hành trình về nhà, tớ đã hứa sẽ giúp những người nông dân này rồi.”

Yori gật đầu như thể đã biết trước câu trả lời này của nó. Cậu bạn nhỏ bé đáp lại Jack như một nhà sư thực thụ. “Giúp người khác, cũng là giúp chính mình.”

“Cậu không cần phải tham gia đâu,” Jack nài nỉ. “Nhiệm vụ này cực kì nguy hiểm.”

Cho đến giờ Jack vẫn chưa hề trực tiếp mời Yori tham gia nhiệm vụ vì nó biết cậu bạn không quen với những trận chiến khốc liệt. Tuy vậy Jack cũng không thể phủ nhận nếu có Yori gia nhập, cả nhóm sẽ có được lợi thế từ những lời khuyên thông thái và sâu sắc trước trận chiến sắp tới.

“Ở đâu có bạn bè, ở đó còn hi vọng,” Yori trả lời. “*Chính cậu* đã nói với tớ như vậy mà.”

“Nói hay lắm, Yori,” Saburo nhắc nhở. “Nhưng tìm đâu ra được những *samurai* trẻ khác để giúp *chúng ta* đây?”

“Cậu thật chẳng có lòng tin gì cả, Saburo à!” Yori đáp lại với ánh mắt thông minh sắc sảo gợi nhớ đến hình ảnh của thầy Yamada. “Một thầy tu ở đền Okayama có nói với tớ về cuộc thi bắn cung ở gần sông. Đó là nơi họ sẽ xuất hiện.”

12

TÊN LẠC

Khá đông người tập trung tại bờ đông sông Asahi. Khu vực này vốn là trung tâm thương mại của Okayama, tàu bè qua lại rất sầm uất. Gạo, rượu, đủ loại hàng hoá khác liên tục được cưu vận chuyển lên các nhà kho bằng gỗ. Những chiếc tàu vừa dỡ xong hàng liền nhanh chóng được chất đầy hàng hóa mới để tiếp tục hành trình đi đến vùng đất khác.

Phía đối diện, đập ngay vào mắt là một toà thành năm tầng màu đen cao sừng sững, bóng đổ dài xuống dòng sông. “Đó là Ô Nha Thành,” Toge lên tiếng. “Căn cứ của Lãnh chúa Ikeda.”

Jack thầm nghĩ, ở trong tòa kiến trúc đồ sộ như vậy thì việc ông ta chẳng mấy quan tâm đến con dân của mình cũng là chuyện thường.

Hội thi bắn cung được tổ chức trên phần hiên của nhà kho rộng rãi nhất. Sáu tấm bia đã được dựng sẵn, cách sáu cung thủ tầm sáu mươi thước. Những người này đều vận trang phục mùa đông, tay áo được cố định cao quá khuỷu để thuận tiện thi đấu.

Những mũi tên như xé gió bay trong không khí, kèm theo tiếng thụp của phần đầu bằng kim loại cắm vào bia. Vòng một vừa kết thúc, các cung thủ lại ngay lập tức bước vào lượt bắn tiếp theo.

“Hội thi bắn cung Toshiya là hoạt động thường niên của vùng Okayama,” Toge giải thích. “Cung thủ nào bắn trúng nhiều lần nhất sau một trăm lượt sẽ là người thắng cuộc.”

Lại một vòng đấu nữa trôi qua. Có tên trúng đích và cũng có tên trượt đi khá xa, cắm luôn vào bức tường nhà kho phía sau.

Saburo tìm thấy một vài võ sĩ trẻ trong đám đông dự khán. “Nên hỏi ai trước nhỉ?”

Jack nhìn theo hướng bạn chỉ. Nhóm này bao gồm cả nam cả nữ, nhưng xem chừng còn chưa đến tuổi thành niên nữa. Thấy vậy nó liền lắc đầu. “Không ổn, nhỏ tuổi quá.”

“Thế còn hai người kia thì sao?” Ông Sora gợi ý.

Đôi nam nữ có vẻ như là hai anh em này đứng ngay hàng đầu tiên, họ tỏ ra rất chăm chú theo dõi trận so tài. Sau khi quan sát một lượt, Jack cảm thấy dường như cũng chỉ có bọn họ là tạm ổn.

“Cậu nghĩ sao, Yori?”

“Tớ đã thấy họ đâu,” Yori đáp, và rõ ràng là không cách nào cậu có thể nhìn qua vai đám người đứng trước được.

“Theo tớ nào,” Saburo đi trước dẫn đường.

Lúc cả bọn vừa mới len được ra trước thì một tiếng hô lớn vang lên. Các cung thủ lập tức ngừng bắn để công tác kiểm kê bắt đầu. Đám đông háo hức chờ đợi trong lúc vị trọng tài mặc lễ phục màu trắng lần lượt quan sát các mục tiêu.

“Năm mươi hai điểm,” ông này lên tiếng, vị võ sĩ đầu tiên lễ độ cúi người đáp lại tràng pháo tay khích lệ của mọi người.

“Sáu mươi tư điểm.” Lần này thì người võ sĩ tiếp theo không giấu được nụ cười, đám đông cũng hò reo rất phấn khích.

“Hai mươi một điểm.” Lác đác vài tiếng vỗ tay chiếu lệ không thể át được những lời xì xào bàn tán cũng như làm dịu đi gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ của vị võ sĩ thứ ba. May cho người này là anh ta chưa phải chịu đựng bao lâu thì đám đông đã tỏ vẻ kinh ngạc pha lẫn thán phục khi kết quả của cung thủ tiếp theo được công bố.

“Chín mươi tám điểm!” đến trọng tài cũng không thể giữ được bình tĩnh. “Phá kỉ lục rồi!”

Vị võ sĩ dĩ tợn có bộ ria mỏng vận võ phục trắng hô vang, hoan hỉ vùng tay mừng chiến thắng.

“Người này được đấy,” Yori gật đầu về hướng mái hiên. Cũng trong lúc này thì trọng tài công bố số điểm của cung thủ thứ năm. “Bốn mươi bảy.”

“Sao lại thế?” Saburo thắc mắc. “Lúc này đã thống nhất tìm đồng minh trẻ cơ mà?”

“Thì đúng rồi,” Yori vừa nói vừa nhìn vị võ sĩ thứ sáu, đồng thời cũng là cung thủ cuối cùng.

Đây là người trẻ nhất trong số các đấu thủ dự thi. Cậu ta mặc một bộ kimono giản dị màu đen, tóc búi gọn gàng, trông phong thái phi phàm, khuôn mặt sắc sảo, biểu cảm ung dung.

Trọng tài đã kiểm tra xong, nhưng dường như chưa tin kết quả lắm nên lại quan sát thêm một lượt nữa. Đám đông kiên nhẫn chờ đợi đến lúc ông quay về phía họ tuyên bố, “Chín mươi chín điểm!”

Khoảnh khắc ấy hầu như không ai tin được điều họ vừa nghe thấy - đặc biệt là vị võ sĩ có bộ ria mỏng kia vẫn nheo mắt nhìn mục tiêu sau lưng trọng tài như thể muốn kiểm định vết những mũi tên cắm trên đó vậy. Mãi một lúc sau đám đông mới vỗ oà ồn ã.

Chờ đến khi không khí ổn định trở lại, trọng tài liền bước đến chỗ cung thủ trẻ tuổi rồi cất tiếng, “Tôi xin tuyên bố người thắng cuộc ngày hôm nay là...”

“Không, chúc vô địch là của ta!” vị võ sĩ nọ giận dữ xông tới. “Thắng kia, mà bao nhiêu tuổi rồi?” Ông ta cộc cằn nói với cậu bé.

“Mười lăm tuổi... rưỡi.”

“Đấy! Nó thậm chí còn chưa đủ tuổi trưởng thành nữa!”

“Tuổi tác thì liên quan gì ở đây?” Cậu bé liền phản ứng. “Thắng là thắng.”

Khuôn mặt vị võ sĩ nọ nhìn như sắp phát nổ đến nơi. “Ôn con xác xược! Tao sẽ dạy cho mày một bài học!” Ông ta hung hăng làm động tác hăm dọa.

Thế nhưng cậu bé còn chưa đến tuổi trưởng thành kia lại không hề hoảng sợ. “Muốn đấu cũng không thành vấn đề.”

“Thế thì tăng cự li lên gấp đôi, và đặt ở giữa sông luôn!” Vị võ sĩ chớp lấy cơ hội. “Phân định trong hai lượt!”

Cậu bé bình thản gật đầu chấp thuận lời thách đấu trong tiếng reo hò của đám đông phấn khích với diễn biến bất ngờ vừa xảy ra. Vị trọng tài bèn nhờ người cứu vãn dùng thuyền chở mục tiêu ra cắm ở lòng sông, cũng như giải phóng mặt bằng xung quanh để tạo tầm nhìn thuận lợi cho hai cung thủ.

“Tao sẽ cho mọi người thấy ai mới là nhà vô địch *chân chính*!” vị võ sĩ vừa nói vừa giương cung. “Sẵn sàng chịu nhục đi!”

Nói đoạn ông ta dứt khoát bắn phát đầu tiên. Mũi tên xé gió bay trong không khí tạo thành đường vòng cung từ mái hiên đến con tàu. Đám đông nheo mắt quan sát. Không chờ đến khi vị thuyền phu căng cờ hiệu thì mọi người cũng dễ dàng nhận ra đây là một cú xuyên giữa hồng tâm.

Tất cả những người có mặt ở đây như phát cuồng - họ chưa bao giờ được chứng kiến màn trình diễn nào ấn tượng đến thế.

Có phần hả hê, vị võ sĩ ném cho cậu bé nọ cái nhìn khinh khỉnh rồi mới thực hiện lượt bắn thứ hai. Ông ta đã phạm sai lầm lớn. Chỉ phút chốc thiếu tập trung thôi cũng đủ khiến phát bắn này thất bại.

Thuyền phu hoảng hồn nhảy xuống sông, còn mũi tên thì cắm ngay vào chiếc ghế gỗ mới đây ông ta còn dùng để ngồi. Một tràng cười lớn lập tức vang lên.

“Đây là ta *cố tình* thử phản xạ của hần!” Vị võ sĩ lau mồ hôi lấp liếm sai lầm của mình trong lúc thuyền phu ướm sừng leo trở lên. “Mày mà bắn trúng được thân tàu là may lắm rồi đó, ôn con!”

Chẳng buồn bận tâm đến lời châm chọc, cậu bé bước vào vị trí, đứng nghiêng vai với mục tiêu, tạo thành tư thế hoàn hảo mà Jack đã từng được võ sư cung thuật hướng dẫn - sự kết hợp giữa thăng bằng, tập trung, nhập người và cung lại làm một.

Mũi tên lướt gió dũng mãnh như dao găm kéo theo âm thanh dứt gãy dội ngược trở lại. Vị thuyền phu run run giơ cờ hiệu, miệng hô thất thanh, “Mũi tên trước bị bắn gãy làm đôi rồi!”

Lần này thì đám đông đã hoàn toàn bị thuyết phục.

“Tớ nghĩ là tội mình xác định được mục tiêu rồi đó,” Jack cười tươi nói với mấy đứa bạn. Cậu bé cung thủ cất mũi tên thứ hai của mình vào bao đeo lưng rồi lảng lảng bước ra khỏi mái hiên. “Ê mày định đi đâu đó?” Vị võ sĩ có bộ ria mỏng gắt.

“Tôi thấy mình chẳng còn việc gì ở đây cả.” Cậu bé bình thản đáp.

“Mau quay lại đây! Tao đã xong việc với mày đâu!”

Tốc độ bước đi của cậu ta vẫn không hề suy giảm. Đám đông vừa vỗ tay vừa tránh đường cho cậu đi. Nhục nhã đến cực độ, vị võ

sĩ túm lấy cung muốn kết liễu mạng sống đối thủ. Jack còn chưa kịp la lên cảnh báo thì cậu bé đã quay phắt lại giương cung bắn trước.

Mũi tên không ngờ lại lướt qua vai vị võ sĩ biến mất vào dãy nhà kho phía sau. Saburo lắc đầu nói khẽ với Jack. “Cậu có *chắc* không vậy?”

Vị võ sĩ cười rống lên rồi tiếp tục ngắm bắn. “Mày cầu nguyện đi là vừa.”

Cậu bé vẫn bình tĩnh đứng yên.

Hay nói đúng hơn là đứng yên quan sát từng thùng rượu trượt khỏi xe đẩy lăn về phía vị võ sĩ. Va chạm đầu tiên lập tức khiến ông ta bị mất đà trầm trọng rồi ngã lăn xuống sông sau vài cú đập mạnh liên tiếp. Thì ra mũi tên ban nãy đã cắt đứt sợi thừng buộc hàng hoá trong nhà kho.

Đến khi vị võ sĩ được giải cứu trong trạng thái gần như đuối nước thì cậu bé đã biến mất từ lâu.

HAYATO

"Sao rồi?" Jack lên tiếng hỏi sau khi trở về khu nhà kho cùng Toge. Bị mất dấu cậu bé cung thủ, năm người bọn họ liền chia nhỏ ra tìm kiếm.

Ông Sora chán nản lắc đầu.

"Yori và Saburo đã quay về chưa?"

"Ông *mù* hả?" Kunio khó chịu xua tay khiến Toge lập tức véo tai. "Lịch sự một chút đi!"

"Úi da!" Kunio vừa xoa tai vừa cúi đầu xin lỗi Jack. "Nhưng tại sao chỉ *mình* cháu không được xem hội Toshiya? Để ông Sora ở lại trông chừng cũng được mà."

"Chúng ta đến đó không phải để xem hội! Thế cháu quên rằng tình hình bây giờ là..."

Cổng chính mở ra, Yori bước vào cùng với cơn bão tuyết sau lưng. Mọi người đều tỏ vẻ mong chờ tin tức.

Yori lắc đầu phủi tuyết rồi cất cây trượng của mình vào góc nhà. "Gặp người nào tố cũng hỏi, nhưng chẳng ai biết gì về cậu ấy cả."

Jack thở dài. "Tiếc thật, gặp đúng người cần tìm rồi thì lại..."

"Sẽ có cơ hội khác thôi." Yori an ủi.

"Sao cậu dám chắc chứ?" Toge gắt, trong cơn tuyệt vọng, đôi má của anh ta đã hỏm lại càng hỏm sâu hơn trước.

"Chúng ta quá nghèo để có thể thuê *ronin*! Mục tiêu chỉ gói gọn trong bọn trẻ con, mà quanh đây thì được mấy võ sĩ chứ!"

"Vẫn còn hai đấy thôi." Jack cố lạc quan.

"Biết họ ở *đâu* mà tìm? Thời gian gấp rút lắm rồi, chỉ còn có ba tuần để chuẩn bị thôi!"

"Đừng mất lòng tin." Yori lên tiếng.

“Lòng tin!” Toge phản kháng. “Năm nào tôi chẳng cầu nguyện. Cầu mưa, cầu nắng, cầu mùa màng tươi tốt, cầu no ấm bình an, cầu bọn Akuma đừng tới. Để rồi được cái gì?”

“Rồi sẽ được.” Yori kiên định.

“Dưới mắt thần linh chỉ có võ sĩ các vị, chứ làm gì có nông phu chúng tôi!” Toge gào lên.

Mờ mắt trong cơn giận, anh ta hùng hổ băng ra ngoài qua cửa sau, để lại Jack và những người còn lại chìm trong im lặng.

Neko hoảng loạn thò đầu ra nhìn. Khi thấy Jack vẫn ở đấy, cô bé liền an tâm trở lại công việc chuẩn bị cho bữa cơm tối.

“Đừng để tâm quá.” Ông Sora lên tiếng hoà giải. “Toge chỉ buồn bực thôi. Cứ nhắc đến bọn Trắng Đen đó là cậu ta lại như thế.”

Jack gật đầu rồi cùng Yori ngồi xuống sàn gỗ chờ Saburo quay về.

“Liệu cậu ấy có ổn không nhỉ?” Yori lo lắng nhìn ra bên ngoài, trời đang tối dần.

“Chắc đang ăn mảnh ở đâu rồi!” Jack cố tỏ ra hài hước để giấu đi cảm giác bồn chồn.

Hơn một tiếng trôi qua, Neko mang lên bữa tối với cơm trắng và một ít rau luộc. Mọi người ăn uống trong im lặng. Mỗi phút trôi qua, Jack và Yori lại thêm căng thẳng. Thế rồi cánh cửa bất ngờ mở ra. Jack lập tức lao tới, tay đặt sẵn trên chuôi kiếm.

“Tìm thấy rồi!” Saburo kêu lên và, cũng như tuyết và gió rét, cùng lúc ủa vào phòng.

Jack tra kiếm vào vỏ rồi nhanh chóng lấy chiếc mũ rơm rộng vành che mặt trong lúc Saburo ra dấu gọi chiếc bóng đang đứng bên ngoài.

Cậu bé cung thủ tiến vào, cậu cẩn thận quan sát khắp phòng bằng cặp mắt điều hâu.

“Cậu ngồi xuống đi.” Saburo lên tiếng mời cậu nhập bọn cùng với Jack và Yori.

Cung thủ liếc nhìn Jack, hơi ngạc nhiên khi thấy khuôn mặt ẩn kín sau chiếc mũ của nó, nhưng không bình luận gì thêm. Sau khi đã tạm hài lòng, cậu mới bỏ cung xuống quỳ ở tư thế nửa đứng nửa

ngồi. Xem ra anh chàng vẫn rất cảnh giác - với tư thế sẵn sàng cùng thanh kiếm bên hông, cậu có thể ứng phó với bất kì đòn tấn công bất ngờ nào.

Neko mang lên hai bát cơm nóng bốc khói. Saburo lập tức đón lấy, còn cung thủ trẻ chỉ lịch sự xua tay.

"Anh đã dùng bữa với Saburo rồi," cậu nói. "Em ăn đi."

Neko nhìn Jack chờ đợi lời giải thích. Jack bèn vung về ra hiệu thuật lại. Hiểu ý, Neko hớn hỏ nhìn Jack rồi cúi đầu cảm tạ cậu bé cung thủ.

"Tên cậu ấy là Hayato," Saburo vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói. "Lúc nãy tớ thấy cậu ấy tập bắn ở cánh đồng."

Hayato cúi đầu thi lễ rồi liếc nhìn về phía Toge, ông Sora và Kunio đang ngồi trong góc. "Tôi nghe nói những người nông dân này đang gặp rắc rối với bọn cướp."

"Đúng vậy," Jack đáp rồi cũng thi lễ với Hayato. "Thế Saburo đã kể với cậu về tình hình đối phương chưa?"

Hayato gật đầu, biểu cảm không hề có chút sợ hãi.

"Cũng như việc chỉ có thể được trả công bằng cúi và thức ăn chứ?"

Hayato lại gật đầu. "Vậy là quá đủ. Là một võ sĩ, bảo vệ ruộng vườn là chức trách và danh dự của tôi."

Jack, Saburo và Yori đưa mắt nhìn nhau. Cung thủ trẻ này chính là hình mẫu tiêu chuẩn mà thầy Masamoto luôn muốn xây dựng cho các võ sĩ của mình. Có được người đồng minh thế này, bọn Jack chẳng dám cầu gì hơn. Nhưng hiện vẫn còn một vấn đề phải giải quyết.

Jack xoay mặt về phía Hayato rồi nói, "Trước khi gia nhập, có chuyện này cậu nên biết." Nói đoạn nó hít một hơi dài, sẵn sàng cho điều tồi tệ nhất rồi cởi bỏ chiếc mũ.

Trong khoảnh khắc, mắt Hayato mở to, tay đặt lên chuôi kiếm, nhưng thái độ không thay đổi.

"Thì ra cậu chính là võ sĩ ngoại quốc danh tiếng lẫy lừng."

Jack cũng sẵn sàng ứng chiến. Rất có thể Hayato sẽ động lòng trước phần thưởng vị Shogun treo và ra tay với cậu.

“Còn bất ngờ nào nữa không vậy?” Hayato cảnh giác nhìn nhóm của Jack.

Saburo và Yori nhích lại gần hơn, nhóm nông dân cũng lùi gần về phía tường, họ cảm nhận được không khí căng thẳng giữa bốn võ sĩ trẻ.

“Không.” Jack khẳng định.

Đến đây Hayato bèn buông lỏng tay rồi mỉm cười. “Đừng lo lắng, tôi sẽ không bán đứng các cậu đâu. Chúng ta từng là chiến hữu trong trận chiến Thành Osaka đấy. Cha tôi chính là Lãnh chúa Yukimura.”

Jack nhớ người này. Ông ta là vị lãnh chúa đã bị ám sát bởi bọn *ninja* trong đợt tấn công do chính tay Shogun tổ chức.

“Cha tôi... từng nhắc đến cậu.” Hayato tiết lộ bằng giọng thoáng xúc động. “Cậu có ơn cứu mạng với Lãnh chúa Takatomi, người bạn thân thiết của ông ấy. Tôi rất ngưỡng mộ các *samurai* có thể đương đầu với bọn *ninja*, nhất là loại đầu sỏ đáng sợ như Độc Nhãn Long.”

“Tôi chỉ xuất hiện đúng lúc và đúng chỗ thôi.” Jack đáp.

“Rất khiêm nhường.” Hayato đánh giá. “Tôi thích người như vậy. Được làm đồng minh của cậu là vinh dự của tôi.”

Cuối cùng cũng thoát được nỗi sợ hãi, những người nông dân liền cúi xuống thể hiện thành ý. Đến Toge cũng phấn khởi lên không ít, ông vội vàng ra hiệu bảo Neko pha thêm trà xanh.

Bốn vị *samurai* trẻ vừa uống trà vừa bàn luận. Jack thừa nhận với Hayato, “Bây giờ vấn đề cần nhất là nhân lực. Cậu có nghĩ ra ai sẽ đồng ý giúp chúng ta không?”

Hayato đặt tách xuống trầm ngâm trong giây lát rồi đưa một ngón tay lên trời. “Có lẽ người này sẽ được đấy.”

14
YUUDAI

Sáng hôm sau tại bến cảng, Hayato lên tiếng hỏi: “Các cậu thấy sao?”

Jack và đám bạn của nó chỉ biết đứng đó sửng sờ. Vị võ sĩ trẻ này đang chuyển rượu vào nhà kho - hai thùng một, trong khi những người khác phải vất vả lắm mới bê được một thùng.

“Trông cậu ta cứ như quả núi ấy!” Yori thốt lên, cậu chàng thậm chí còn chưa đứng tới hông của nhân vật khổng lồ này.

Jack cũng khiếp đảm. Vị võ sĩ này sở hữu bộ ngực rắn rỏi đồ sộ, chân như thân cây, tay đầy cơ bắp, tóc búi đen nhánh, da như thể được tạo thành bởi đá hoa cương.

“Yuudai khá to lớn so với tuổi,” Hayato giải thích. “Nhưng đó cũng là lí do khiến cậu ta vô cùng lợi hại.”

Một người đàn bà mắt híp gầy nhẳng, da dẻ xám xịt bước ra từ nhà kho. “Làm gì mà lâu quá vậy?” vừa nói bà ta vừa vung vẩy cây gậy tre cầm trong tay.

“Còn những ba chuyến hàng nữa đó. Nhanh lên đi chứ!”

Nói đoạn bà ta đuổi theo Yuudai và những người bốc xếp khác vào nhà kho, vừa đi vừa chỉ trỏ la hét như thể mình là tướng quân vậy. Một người hơi chậm lại phía sau liền bị bà quật mạnh vào chân.

“Bà này còn kinh khủng hơn cả mẹ tớ nữa!” Saburo thốt lên khi thấy thảm cảnh của nạn nhân. Bất thành linh, một tiếng la chói tai vang vọng trong không trung.

“Anh chàng kia nổi điên rồi à?” Jack nói và cùng cả bọn lao đến xem xét tình hình.

Họ thấy người đàn bà nọ đứng trên một cái thùng không, mặt mày xám xịt hơn bao giờ hết, tay siết chặt tấm kimono vào thân thể gầy trơ xương của mình.

“Giết nó! Giết nó cho tao!” bà ta vừa rít lên vừa chỉ vào con chuột nhắt màu nâu trên sàn. Một người bốc xếp lấy chổi định đập vào đầu con chuột nhưng thất bại. Rất nhanh, con chuột lao đến nắp gần chỗ cái thùng của người đàn bà kia khiến bà ta liên tục nhảy lui nhoi như con rỗi. Những người xung quanh phải khó khăn lắm mới nhìn được cười thành tiếng.

“Ê, thằng võ sĩ!” bà ta tiếp tục la lối, xem chừng đang rất sợ hãi. “Mau cứu tao!”

Yuudai dễ dàng không chế con chuột rồi chụp lấy nó bằng bàn tay không lồ của mình.

“Bóp chết nó đi!” người đàn bà xương xẩu la lớn.

Yuudai chẳng thèm để ý đến bà ta. Cậu bước khỏi nhà kho rồi thả chú chuột ra bờ sông.

Người đàn bà đứng ở cửa tức tối chỉ trỏ Yuudai. “Tao bảo mày *giết* cái thứ bẩn thỉu đó đi cơ mà!”

“Nó đã làm gì tổn hại đến bà chưa?” Yuuki hỏi bằng chất giọng trầm trầm chất phác.

Người đàn bà mím răng mím lợi tìm câu trả lời. Cuối cùng bà ta tức tối quát, “Mày dám cãi tao chứ gì! Hôm nay cho ăn nửa suất thôi! Còn tụi mày nữa, mau làm việc đi chứ!”

Nói đoạn, bà lại cầm gậy tre truy đuổi những người bốc xếp, màn hài kịch tới đây coi như là kết thúc.

Yuudai thở dài rồi cũng tiếp tục khuôn vác.

“Gì mà lành dữ vậy?” Saburo bình phẩm.

“Nhưng khoẻ đấy chứ!” Jack chen vào.

“Tớ thích người này,” Yori kết luận. “Cậu ấy rất từ bi.”

“Từ bi thì có *ích lợi* gì trước bọn thổ phỉ như đám Akuma?” Toge phản ứng.

“Yuudai là người đáng tin và trung thành.” Hayato khẳng định. “Đây là yếu tố rất quan trọng.”

Toge vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng. “Nhưng thân là một võ sĩ, tại sao cậu ta lại hạ mình đi bốc xếp như vậy?”

“Yuudai đã mất hết gia đình,” Hayato tiết lộ. “Cậu ấy phải tự kiếm sống nuôi thân. Và các lãnh chúa thì chẳng mấy hứng thú với các võ sĩ trẻ.”

“Cậu có chắc Yuudai sẽ đồng ý giúp chúng ta không?” Jack hỏi.

Hayato tự tin gật đầu. “Rõ ràng Yuudai chẳng thể hài lòng với tình hình hiện tại, cậu ấy lại đặc biệt cần rất nhiều thức ăn.”

Nghe đến đây, Jack xoay sang nói thầm với Yori, “Nghe giống ai kia thế nhỉ?”

Riêng Saburo thì chẳng thể hiểu nổi tại sao hai thằng bạn lại cứ nhìn mình và cười cười.

Mọi người chờ đến khoảng giữa ngày, thời điểm các phu khuân vác nghỉ trưa. Yuudai ngồi một mình cuối bến, đôi chân dài thả lơ lửng gần như chạm mặt nước. Hayato đến tiếp cận trước, dù gì hai người cũng đã quen biết nhau.

Jack và những người còn lại đứng quan sát cuộc nói chuyện từ xa. Hayato chỉ về phía các nông dân, rồi đến nhóm Jack. Yuudai vừa chậm chạp nhai cơm vừa điềm đạm nghe giải thích. Cuối cùng Hayato kết thúc câu chuyện rồi cúi người chờ đợi câu trả lời.

Tất cả đều căng thẳng nghe ngóng phản ứng của Yuudai.

Cậu bé có thân hình đồ sộ như tảng đá lấy khăn lau tay rồi đứng dậy - bước về phía Jack, bước chân nặng nề làm rung chuyển cả ván gỗ.

Yuudai mỉm cười nhìn Jack. “Lời đề nghị hấp dẫn đấy.” Đoạn cúi đầu tỏ ý chấp thuận.

Jack hỏi ngay, “Thế bao giờ thì cậu gia nhập được?”

“Ngay bây giờ.” Yuudai đáp và đi vào nhà kho lấy thanh đại đao *Nodachi* của cậu ta. Dù loại vũ khí này rất dài nhưng vẫn chẳng là gì khi được đeo trên lưng Yuudai cả.

Đúng lúc này, người đàn bà xấu tính xuất hiện tru tréo, “Đừng có lười biếng nữa! Trở lại làm việc mau!”

Nghe hiệu, nhóm bốc xếp bèn uể oải đứng dậy.

“Ồ, mà đi đâu đó, thằng võ sĩ?”

Yuudai lễ độ cúi đầu chào bà chủ cũ. "Tôi đã tìm được công việc khác."

Gương mặt người đàn bà lập tức cứng đờ. "Mày mà đi sẽ không bao giờ được nhận lại nữa đâu!"

"*Càng tốt.*" Saburo cười toe toét với người bạn mới. Điên cuồng trong cơn bức tức, bà chủ cũ quất mạnh cây gậy vào thùng rượu bên cạnh khiến nó gãy làm hai đoạn.

"Đây là lỗi của mày!" Bà ta rít lên, bàn tay xương xẩu chỉ về phía Yuudai. "Mày phải đền cây khác cho tao!"

THỜI GIAN GẤP GẤP

“Vẫn cần thêm *hai* người nữa,” Jack trầm nghĩ. Lúc này mọi người đã chia nhóm nhỏ và tiếp tục tìm kiếm các võ sĩ trẻ khác. Dù bất lợi muôn trùng nhưng nó đã tiến sát đến mục tiêu hoàn thành lời hứa với dân làng. Vấn đề là phiên chợ đã kết thúc, hội thi Toshiya cũng vậy, toàn vùng Okayama chẳng còn bao nhiêu mục tiêu có thể đáp ứng được yêu cầu.

Buổi chiều qua đi rất nhanh, cả bọn chỉ tìm được mỗi một võ sĩ trẻ, nhưng cô này từ chối thẳng thừng, bảo rằng cha mẹ sẽ chẳng đời nào đồng ý. Thật ra nhìn vào ánh mắt thì Jack nghĩ nguyên nhân nằm ở nỗi sợ hãi nhiều hơn. Dù sao cũng không trách được, đây đâu phải trò chơi. Bảo vệ làng nghĩa là phải đánh nhau *thật*, Akuma lại nổi danh là kẻ giết người không ghê tay.

“Biết đâu Saburo và Hayato sẽ may mắn hơn,” Yori lạc quan.

Trước đó hai đứa kia đã nhận nhiệm vụ đi tìm cặp chị em ở cuộc thi hôm qua.

“Tớ cũng mong như vậy,” Jack đáp.

Ông Sora ủ rũ dẫn đường cho chúng và Yuudai quay về nhà kho. Trên đường đi, hầu như chẳng ai nói gì, lâu lắm rồi Jack mới có được cảm giác an toàn đến vậy. Dù Jack đã cởi mũ tiết lộ thân phận nhưng Yuudai vẫn lịch thiệp nở nụ cười ấm áp nói, “Bạn của Hayato thì cũng là bạn của Yuudai.”

Kunio ngồi trước cửa nhà kho chào họ quay về. Cậu chàng vốn đang rất chán nản này gần như đứng hình khi thấy Yuudai xuất hiện, mắt nhìn không chớp.

“Đừng có bất lịch sự như vậy!” Toge gắt.

Tuy nhiên điều đó cũng không thể khiến Kunio ngậm được khuôn miệng đang há hốc của mình lại. Toge bèn ra lệnh bảo cậu ta ra

ngoài nhặt củi nhóm lửa. Vài phút sau, Neko mang mấy chén trà xanh vừa đun đến cho mọi người. Cô bé như muốn xiu trước thân hình khổng lồ của Yuudai.

Khi đỡ bành hoàng, Neko e thẹn cúi đầu rồi run run rót trà cho thành viên mới của nhóm. Trong lúc vội vã, cô bé còn làm rớt một ít ra sàn, mặt đỏ bừng bừng, đôi mắt đen láy mở to hết cỡ.

"Xin lỗi cậu, nó là một đứa cầm điếu." Toge giải thích và định đuổi Neko vào trong.

"Đừng!" Yuudai trừng mắt nhìn ông ta. "Nhiều người lạnh lặn mà có biết dùng tai của mình bao giờ đâu!"

Xấu hổ, Toge tự mình lui vào góc. Yuudai nhẹ nhàng mỉm cười với Neko, ra hiệu bảo cô bé tiếp tục rót trà rồi lịch thiệp cúi đầu cảm ơn. Sau khi phục vụ xong cho Jack và Yori, Neko liền nhanh chóng đi vào bếp. Jack để ý thấy thỉnh thoảng cô lại liếc nhìn qua khe nút trên tường trong lúc vo gạo chuẩn bị nấu cơm tối.

Một lát sau Saburo và Hayato cũng trở lại, mặt mày ảo não. "Bọn tớ tìm được họ." Saburo bắt đầu.

"Nhưng tiếc là quá muộn." Hayato kết thúc. "Lúc đó họ đã lên tàu xuôi về Imaban ở phương nam."

"Hết rồi." Ông Sora tuyệt vọng. "Làng mình coi như xong."

"Đừng vội bỏ cuộc." Yori trấn an. "Mai ta lại tiếp tục tìm."

"Vô ích thôi!" Toge gắt. "Còn phải chuẩn bị nữa, mà thời gian thì gấp lắm rồi!"

"Chúng ta vẫn chưa tập hợp đủ bảy võ sĩ." Jack nhấn mạnh.

"Nhưng mọi người đều là cao thủ cả!" Kunio xen vào. "Có khi vậy là đủ rồi đó."

Jack nhìn xuống tách trà đã với một nửa của mình, tình thế lúc này của họ cũng hết như thế - gần, nhưng chưa tới. Jack không muốn những người nông dân vốn đã tuyệt vọng lại càng thêm hoảng loạn, nhưng nó cũng không thể đặt tính mạng của bạn bè mình vào vòng nguy hiểm. Dù có đủ bảy người thì nhiệm vụ này vẫn là rất liều lĩnh. Nay chỉ năm thì chẳng khác tự sát là bao nhiêu.

Đấu tranh tâm lí hồi lâu, Jack quyết định tuyên bố. “Nếu ai muốn rút thì bây giờ là thời điểm thích hợp đấy.”

Không gian xung quanh rơi vào im lặng.

“Tại sao lại là bây?” Hayato lên tiếng hỏi.

“Phía địch có những bốn mươi tên. Theo tính toán của tôi thì một võ sĩ giỏi cùng lắm cũng chỉ chống được sáu người là cùng.”

“À, vậy thì nên tính Yuudai như hai thì hơn,” Hayato tếu táo. “Hơn nữa với chiếc cung này trong tay, tôi hoàn toàn có thể hạ gục vài tên trước khi bọn chúng kịp đến gần. Ấy là còn chưa kể đến tuyệt kĩ chiến đấu của cậu nữa.”

Jack nhìn những người còn lại. Yori có vẻ hơi bồn chồn, nhưng vẫn kiên định. Saburo, đáng ngạc nhiên là cũng tương tự. Riêng Yuudai thì vẫn trầm ngâm như một tảng đá.

Jack đành miễn cưỡng gật đầu. “Năm thì năm vậy.”

Sáng sớm hôm sau, năm võ sĩ trẻ, ba nông dân và Neko lên đường đi Tamagashi. Gió bắc thổi từng cơn lạnh lẽo khi cả nhóm băng qua cánh đồng phủ đầy tuyết. Trở ngại khiến họ đi khá chậm, đến đoạn tuyết phủ quá dày, Yuudai cõng luôn Yori trên vai.

Hayato bước sóng đôi với Jack. “Còn bao xa nữa?” Vừa nói cậu vừa quan sát địa hình phía trước.

“Lần trước phải gần tối chúng tôi mới đến nơi.” Jack đáp, rồi cảnh giác nhìn xung quanh.

“Cậu cũng cảm nhận được rồi à?”

“Ừm,” Jack nhẹ giọng, xem ra không chỉ một mình nó lo lắng. “Chỗ này rất trống trải, nhưng rõ ràng có ai đó *đang* theo dõi chúng ta.”

CHIẾC BÓNG TRẮNG

Cảm giác bị theo dõi càng lúc càng rõ rệt. Bất giác Jack đưa tay đặt lên chuôi kiếm, Hayato cũng nắm chắc thân cung. Những người còn lại không có biểu hiện gì khác lạ, điều này không khỏi khiến Jack ngờ rằng hai đứa đã cảnh giác quá mức cần thiết. *Không hề* có dấu hiệu của một cuộc truy đuổi. Hơn nữa, ai lại đi làm việc đó cơ chứ?

Dù là người của Shogun thì các võ sĩ vẫn luôn hành động quang minh chính đại. Nếu có ý định đánh úp, họ cũng sẽ chọn Okayama. Kazuki và nhóm Bọ Cạp đáng nghi hơn, nhưng gian manh như chúng khó có thể ra tay ở khu vực vắng vẻ không tìm được viện binh thế này.

“Lũ cướp chẳng?” Hayato thì thầm, ánh mắt liên tục đảo qua các thân cây.

“Cũng có thể,” Jack khẽ đáp.

Không thể bỏ qua khả năng Akuma đã phát hiện ra kế hoạch giúp đỡ các nông dân - qua lời nói của một trong số các võ sĩ nhóm Jack mời chào lúc ở Okayama chẳng hạn. Trong trường hợp này, *bây giờ sẽ là thời điểm* thích hợp nhất để hấn ra tay. Năm võ sĩ trẻ hiện chưa sẵn sàng chiến đấu, lại vừa trải qua một quãng đường dài.

Nhận thấy ba người nông dân đã đi trước một đoạn, Jack liền bảo cả nhóm tăng tốc đuổi theo. Sẽ rất phức tạp nếu phải chiến đấu trong tình trạng bị chia cách. Tiếng bước chân của họ là thứ âm thanh duy nhất phát ra trong bầu trời đầy tuyết.

Bất thành linh, Jack nhận thấy một chuyển động. Thế nhưng khi quay ra thì... nó chẳng thấy gì ngoài những thân cây phủ đá cứng đờ. Có chăng chỉ là một con nai đang co rúm chậm chạp di chuyển.

“Làm gì kinh thế?” Saburo lên tiếng.

“Rất có thể bọn cướp đang đuổi theo chúng ta,” Hayato thì thầm.

Saburo nhìn quanh một lượt rồi cười lớn. “Cướp nào, cướp người tuyết ấy hả?”

Đúng khoảnh khắc ấy, Hayato giương cung nhắm thẳng hướng Saburo bắn khiến anh chàng giật nảy mình. Mũi tên sượt qua tai Saburo lao đến bãi tuyết phía sau.

Nhưng trước khi mũi tên chạm đến, cái bóng trắng bất ngờ lách sang bên, hòa vào không gian xung quanh, ngay lập tức trở nên vô hình giữa cánh đồng tuyết.

“Có khi Saburo đoán đúng cũng nên,” Hayato vừa nói vừa nhanh chóng lấy ra mũi tên thứ hai.

Jack rút kiếm, nhưng đối phương ra tay quá nhanh khiến cả bọn hoàn toàn bị bất ngờ.

Giữa không trung, một chiếc *manriki* xé gió bay về phía Hayato. Cậu dễ dàng thụp người né tránh, nhưng cây cung đã hoàn toàn bị vô hiệu hoá bởi sợi dây xích vừa phóng ra của đối phương. Ngay sau đó, bóng trắng xuất hiện đằng sau thân cây tung chân đạp vào bụng Saburo khiến anh chàng ngã lăn ra đất và kêu gào đau đớn. Bị đánh động, những người nông dân hoảng hốt. Cũng may Yori đã kịp thời tập hợp họ lại thành một nhóm, đồng thời giơ cao quyền trượng sẵn sàng ứng chiến. Jack lao đến chỗ Saburo, nhưng một lần nữa bóng trắng đã biến mất từ trước. Hayato nhọc nhằn gỡ cung khỏi xích, Jack cẩn thận quan sát rừng cây, nó cảm thấy việc mình đang làm thật chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Đúng lúc này thì Neko khẽ kéo tay Jack, mắt hướng về thân cây gần đó. Chẳng có gì ở đấy cả. Nhưng xem chừng Neko rất chắc chắn.

Jack căng mắt ra nhìn, cuối cùng mới thấy một chuyển động nhỏ. Yuudai cũng vậy. Do là người đứng gần đó nhất nên cậu ta nhanh chóng xông tới định vật kẻ giấu mặt. Có điều chưa kịp ra tay thì cái bóng trắng đã tung cước đá vào móm tuyết trên đầu Yuudai khiến cậu bị tuyết bao phủ ngập đến tận hông.

Sát thủ trong trang phục trắng toát nhẹ nhàng đáp xuống ngay trước mặt Jack.

Không để đối phương kịp tấn công, Jack nhanh chóng vung kiếm chém xuống, tuy nhiên đã bị người này dùng đoản kiếm gạt sang bên. Khoảnh khắc đó, hai cặp mắt đã gặp nhau.

"*Đối xử với bạn bè thế đấy hử?*" Sát thủ gắt.

Suýt chút nữa Jack đã làm rơi luôn thanh kiếm trên tay. "Miyuki?" Nó đã nhận ra giọng nói của nhân vật bí ẩn. "Ngoài tôi còn ai khác có thể bám theo cậu ngọt như vậy được chứ?"

Quan sát cô nàng *ninja* vận trang phục chuyên dụng màu trắng, Jack thu kiếm cười lớn khi gặp lại người cộng sự trong những ngày học nhẫn thuật của mình.

Xem ra Phạt Di Lặc vẫn đứng về phía mình, Jack thầm nghĩ.

Dù lúc đầu Miyuki chẳng ưa gì Jack và xuất thân võ sĩ của nó - do trước đó cha mẹ và em trai cô đã bị sát hại dưới tay một *samurai* - nhưng sau nhiều phen sóng gió, họ dần cảm thông, và trở thành đôi bạn chí cốt của nhau. Đương nhiên Jack rất vui khi được gặp lại Miyuki.

"ĐỪNG!" Jack la lên khi thấy Hayato giương cung nhắm bắn vào lưng Miyuki.

Ngay lập tức, Miyuki cũng lăm lăm phi tiêu trong tay sẵn sàng đáp trả. Jack vội vàng nắm tay ngăn cô nàng tung đòn hiểm. Hayato và Miyuki trừng mắt nhìn nhau, một trận tỉ thí tinh thần nhanh chóng nổ ra.

Yuudai vùng vẫy thoát ra khỏi đám tuyết lao đến trợ giúp Hayato.

"Miyuki là *bạn*, không phải thù!" Jack nhấn mạnh trong lúc tìm cách ghìm anh chàng khổng lồ Yuudai lại.

"À là *ninja*!" Hayato vẫn lạnh lùng giữ cung ở trạng thái sẵn sàng.

"Còn người là *samurai*!" Miyuki hung hăng đáp trả, dùng tay không bị Jack nắm cầm dao hướng đến cổ Hayato.

Jack lao vào đứng giữa hai người, cố gắng làm hòa. "Làng của Miyuki đã từng cứu mạng tôi. Cô ấy không có ý xấu đâu!"

Bên cạnh, Saburo vừa rên rỉ vừa đứng lên nhờ được Neko nâng dậy.

“Nếu ả là bạn của cậu,” anh chàng vừa xoa bụng vừa nói, “thì tại sao lại ra tay tàn độc như vậy?”

“Tôi không biết anh là bạn hay thù,” Miyuki không hề tỏ ra hối hận.

Yori dẫn các nông dân ra vị trí an toàn rồi cũng quay lại tham gia vào màn tranh luận.

“Tớ là Yori,” cậu lịch thiệp cúi đầu chào Miyuki. “Bạn của Jack - cũng tức là bạn của tớ!”

Đối diện với nụ cười vừa chân thành vừa ấm áp này, Miyuki quyết định buông thõng dao ra chiều ưng ý. Căng thẳng trôi qua, Hayato cắt cung đứng cạnh Yuudai, nhưng mắt vẫn chăm chăm nhìn Miyuki.

“Cậu đang làm gì ở đây thế?” Jack hỏi.

Miyuki trừng mắt nhìn nó như thể không cần nói cũng biết vậy.

“Để cứu anh chứ còn gì nữa!” Cô nàng vừa nói vừa kéo khăn trùm đầu xuống, để lộ khuôn mặt thiếu nữ tuổi trăng tròn với mái tóc và cặp mắt đen láy.

“Nhưng tớ có làm sao đâu?”

“Tui nghe chính Hana nói vậy.”

“*Hana?*” Jack thốt lên, hoàn toàn bất ngờ với việc hai người quen biết nhau.

“Đừng lo, Hana không sao. Cô nàng lạc trong rừng Iga, nhưng sau đó đã được Hanzo dẫn đến chỗ Akiko rồi.”

Jack thấy nhẹ nhõm khi nghe được tin này. Nó mừng cho Akiko và mẹ cô, người sẽ được gặp lại đứa con mất tích từ lâu của mình - Hanzo, hay đúng hơn là Kiyoshi - lần đầu tiên kể từ khi bị Độc Nhãn Long bắt cóc lúc vừa lên năm^[4].

“Lúc đầu tôi không tin lắm,” Miyuki tiếp tục. “Biết đâu cô ta lấy cắp cái hộp của cậu. Có điều nghe kể chi tiết thì không lẫn đi đâu được. Hana rất lo lắng cho cậu và *Ronin*.”

“Trên đường cậu có gặp *Ronin* không?” Jack xen ngang.

Cái lắc đầu của Miyuki lập tức khiến nó cụt hứng. “Cậu làm gì mà để lại dấu vết khắp nơi thế? Bộ học được bao nhiêu trả lại sư phụ hết rồi hả?” Nữ *ninja* càu nhàu.

“Tớ cố ý đấy. Để Kazuki bám theo mà buông tha cho Akiko.”

Miyuki tròn mắt kinh ngạc, “Ừ, công nhận rất hiệu quả. Không chỉ bằng Bọ Cạp, mà đến phân nửa võ sĩ dưới quyền Shogun cũng đuổi tới rồi!”

Jack bất giác thấy lạnh cả sống lưng. “Họ đến gần chưa?”

“Do có bão tuyết nên đường Funasaka đã hoàn toàn bị phong tỏa. Trong vòng một tháng khó ai có thể qua đó.” Jack nhẹ nhõm thở hắt, chí ít thì kẻ thù cũng không đến ngay được.

Miyuki quan sát một lượt những người bạn đồng hành của Jack, chân mày khẽ động dậy vẻ hứng thú với nhóm tập hợp gồm nông dân, võ sĩ và sư thầy nhí này.

“Cậu đang định làm gì với họ vậy?” Cô thắc mắc.

“Tớ đã hứa sẽ giúp những người nông dân này,” Jack đáp rồi bắt đầu giải thích rằng họ đang di chuyển đến làng Tamagashi.

“Vậy mới đúng là Jack trong trí nhớ của tôi chứ,” Miyuki nở nụ cười rạng rỡ, khác hẳn vẻ lạnh lùng thường thấy. “Thế có cần người giúp sức không?”

“*Ninja* đừng xen vào!” Hayato gắt, xem chừng rất bức tức.

“Nhưng chúng ta đang thiếu người,” Jack phản ứng, hiển nhiên nó rất vui trước đề nghị của nữ sát thủ. “Miyuki là một trong những *ninja* giỏi nhất tôi biết. Nhấn thuật của cô ấy sẽ giúp ích rất nhiều cho chúng ta.”

“Nhưng ả là *kẻ thù*!” Hayato siết chặt nắm đấm.

“*Samurai* cũng là kẻ thù của tôi!” Miyuki đáp trả.

Hai người lại định rút vũ khí.

Yori giơ tay ra hiệu ngăn cản, đoạn nói xen vào, “Kẻ thù chỉ có *một*, và tên hằn là Akuma.”

ĐỘI QUÂN TRẺ CON

"Lâu đài của tụi mình đó à?" Saburo bật cười khi cả bọn đi bộ vào làng Tamagashi. "Giống bãi phân hơn nhỉ!"

"*Samurai* đúng là một bọn kiêu căng," Miyuki ném cho Saburo cái nhìn khinh bỉ. "Cậu đang nói nhà người ta đó, tôn trọng chút đi."

Saburo chùng xuống vì xấu hổ với lời bình luận thiếu suy nghĩ của mình, có điều Hayato lại trừng mắt liếc Miyuki vì cô nàng này chỉ là một *ninja* mà cũng dám lên tiếng chỉ trích *samurai*. Trông bộ dạng có thể bùng nổ bất kì lúc nào của anh chàng, Jack ngờ rằng có khi nó lại phải xen vào cũng nên. Trên đường đi nó đã giải thích về mối quan hệ giữa mình với Miyuki, qua đó cố gắng thuyết phục Hayato rằng trước giờ các *ninja* đã hoàn toàn bị hiểu nhầm. Hayato chấp nhận luận điểm Jack là người nước ngoài nên góc nhìn có phần trung lập hơn, nhưng cậu ta *tuyệt đối* không thể đặt lòng tin ở một tên *ninja*. Miyuki không có ý kiến về vấn đề này, cơ bản cô cũng không tin vào các *samurai*. Cuối cùng, Yori ra tay thương thảo điều khoản hoà hoãn giữa hai người - tạm gác lại tranh chấp cá nhân cho mục tiêu chung là đối phó với Akuma.

Có điều, Jack biết sợi dây liên kết này thật vô cùng mỏng manh.

"Tamagashi tuy chẳng có gì đặc biệt," nó vừa nói vừa dẫn đôi nam nữ như chó với mèo kia đi qua chiếc cầu cũ kĩ. "Nhưng đảm bảo những người dân này hoàn toàn xứng đáng để chúng ta bảo vệ."

Cả đoàn bước theo con đường bùn đất vào khu trung tâm. Dân làng từ những căn nhà rách nát ra chào nhóm Jack, nhưng không thể giấu khỏi thất vọng khi nhận ra độ tuổi trẻ con của chúng.

"Không được thân thiện lắm nhỉ!" Hayato bình phẩm.

"Chắc họ hồi hộp thôi." Yori trấn an, mặc dù cậu cũng bắt đầu nhận thấy điều gì đang xảy ra.

Vào đến quảng trường, Jack nhìn thấy căn nhà chính nơi Trưởng làng Junichi đã chờ sẵn. Ông cúi thấp người thi lễ, mắt dán chặt xuống đất đầy cung kính.

“Tôi, Trưởng làng, xin được chào đón, cũng như bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc trước nghĩa cử anh hùng của các cậu. Xin hãy xem Tamagashi như nhà của mình...”

Nói đoạn ông đứng dậy nhìn kĩ lại một lượt, và gần như sững người khi nhận ra trước mặt mình là bốn võ sĩ còn rất trẻ, một nhà sư tí hon, cùng một cô nhóc *ninja*.

Cả nhóm cúi người đáp lễ, xem chừng rất lúng túng trước thái độ của Trưởng làng Junichi. “Chuyện này là thế nào, Toge?” Mãi một lúc ông Junichi mới bắt đầu nói qua kẽ răng. Toge trông có vẻ hơi sợ hãi, trong khi ông Sora đứng tấn sẵn sàng. “Chúng tôi chỉ tập trung được chừng này thôi.”

“Đừng có đánh trống lảng!” Junichi rít lên. “Các cậu tìm *trẻ con* về làm việc người lớn đấy hả?”

“Thật sự hết cách rồi.” Toge than thở.

Một tràng những âm thanh thất vọng vang lên từ phía những người dân đang tụ tập xung quanh.

“Thôi bỏ cuộc luôn cho rồi!” Một người la lớn với Trưởng làng Junichi.

“Akuma sẽ đè bẹp chúng thôi.” Một bà cụ tiếp lời, khuôn mặt lộ rõ vẻ tội nghiệp.

“Các võ sĩ *thực thụ* đâu cả rồi?” Một người khác lên tiếng.

Tình huống trở nên hỗn loạn đến mức lời hiệu triệu của Trưởng làng Junichi chẳng còn mấy tác dụng. Đúng lúc này thì Già làng Yoshi xuất hiện từ cánh cửa phía sau, giận dữ đập gậy lên hiên gỗ tròng mắt nhìn xung quanh.

“Tụi bây lấy tư cách gì để bình phẩm, trong khi tự vệ còn không nổi? Cái làng này còn đáng được cứu sao?”

Đám đông xấu hổ chìm vào im lặng.

Thế rồi bà cụ ban nãy lại phản ứng. “Nhưng dù vậy cũng không thể để trẻ con chiến đấu được!”

“Thế còn ai khác giúp được không?” Già làng Yoshi hỏi ngược lại.
Tất cả đều im lặng.

“Những võ sĩ trẻ này sở hữu các kĩ năng mà chúng ta không có, cũng như đủ can đảm để nhận lấy nhiệm vụ khó khăn. Chúng ta cần phải biết tôn trọng điều đó.”

“Chắc Akuma cũng tôn trọng chúng lắm đây,” một người nông dân nói giọng mỉa mai. “Có khi cười lẫn ra tới chết luôn đó!”

Nhận thấy viễn cảnh vô vọng khi băng cướp lão luyện đối đầu với một đoàn quân trẻ con, đám đông bắt đầu thừa thốt dần.

“Xem ra tụi mình *đâu có* được chào đón.” Hayato vừa bực tức nói vừa xoay người bước đi.

“Chỉ là chút hiểu lầm thôi mà,” Jack trấn an, mặc dù chính nó cũng chán nản trước tầm nhìn hạn hẹp của những người nông dân này. “Để tôi giải thích cho họ hiểu.”

“Thôi khỏi. Rõ ràng họ *không cần* chúng ta giúp, về thôi, Yuudai.” Nghe lời bạn, Yuudai bèn cúi người chào Jack rồi cũng bước đi theo hướng Okayama.

“Lần này thì hẳn nói đúng đấy Jack ạ,” lần đầu tiên Miyuki cùng chung quan điểm với Hayato. “Ở lại chỉ tổ phí thời gian thôi.”

“Nhưng không có chúng ta thì họ sẽ ra sao đây?” Jack thất thần khi nghĩ đến Neko và số phận bi thảm của gia đình cô bé.

“Cậu không thể cứu nếu họ không muốn cứu,” Yori thở dài.

Saburo thì lo lắng nói, “Còn lương thực và nhà nghỉ tối nay thì sao?”

Jack còn chưa kịp trả lời, một hồi chuông báo động đã bất ngờ vang lên.

Những người dân đứng đấy trắng bệch mặt vì sợ hãi.

“Bọn cướp tới rồi!” Một người la lên, những người khác chạy tán loạn như ong vỡ tổ. Số ít quay về lấy của cải hay tìm cách chạy trốn, nhưng hầu hết đều lao đến chỗ toán võ sĩ trẻ đang định rời đi.

“Cứu với! Làm ơn cứu với!” Họ van nài khẩn thiết.

“*Giờ* thì cần rồi nhỉ?” Hayato nói móc. Tuy vậy cậu vẫn quay về với cây cung sẵn sàng trên tay và Yuudai ngay bên cạnh.

Jack, Saburo và Miyuki rút kiếm chuẩn bị đối phó với trận tập kích bất ngờ, Yori siết chặt quyền trượng, tay run run khi nghĩ đến trận huyết chiến sắp diễn ra.

“Bọn chúng đến từ phía nào?” Hayato hỏi.

“Không biết nữa.” Trưởng làng Junichi hoảng loạn nhìn quanh khắp một lượt.

“Thế ai là người vừa kéo chuông?”

“Không phải *tôi*.” Vị trưởng làng phủ nhận.

“Là nó đó!” Kunio chỉ về phía túp lều của người thợ rèn la lớn.

Hoá ra Neko đang đứng trên mái, tay cầm búa và gậy sắt. Cô bé đập thêm một phát nữa rồi nhẹ nhàng cười khoái trá trước cảnh tán loạn của dân làng.

“Rốt cuộc thì lũ cướp đâu?” Miyuki hỏi sau khi quan sát kĩ một lượt xung quanh. Đến đây Jack chợt nhận ra ý định của Neko. “Chẳng có ai cả đâu!”

Yori nhẹ nhõm cười trừ, “Cô bé muốn chứng minh cho những người này biết rằng họ cần chúng ta đây.”

“Quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong!” Yuudai không khỏi kinh ngạc trước cảnh tượng đứa bé cầm điếu vừa gây ra.

Neko thấy mọi người tán thưởng nên lại khoái chí đập thêm một lần nữa. Già làng Yoshi cũng bước đến chỗ nhóm võ sĩ trẻ.

“Xin hãy ra tay giúp chúng tôi,” ông nói giọng khẩn thiết. “Lúc sợ hãi thì ai cũng thành trẻ con thôi.”

THỦ LĨNH BẤT ĐẮC DĨ

Tối hôm đó, cuối cùng đám võ sĩ trẻ cũng nhận được sự tiếp đãi tương xứng. Ông Sora cùng vợ quyết định nhượng lại nhà cho chúng. Trưởng làng Junichi mang đến chiếu cói. Dân làng quỳn góp gạo, rau, và cá. Mọi người còn vun củi nhóm lửa rồi mới rời đi để Jack cùng nhóm bạn yên tĩnh ăn uống nghỉ ngơi sau hành trình dài.

"Phải vậy mới được chứ!" Saburo hào hứng xới lấy xới để.

Sáu người ăn trong im lặng, Neko thường xuyên rót thêm trà nước. Xong xuôi, cả bọn cứ thế ngồi nghe tiếng củi cháy. Dán mắt vào ánh sáng bập bùng, Jack chìm trong dòng suy tư - về Akiko, về Jess, về Anh Quốc, và cách để quay về được đó.

Trong khoảnh khắc ấy, dường như chẳng ai nhớ họ ở đây để làm gì.

"Thế kế hoạch là như thế nào?" Hayato lên tiếng cắt đứt trạng thái mơ màng.

Jack chớp mắt. "Chưa... có."

"Thế sao lúc trước cậu bảo khác?"

"Loè mấy người nông dân ấy mà," Jack ngập ngừng cười. Nó vừa nói xong, cả bọn liền đưa mắt nhìn nhau.

"Ít ra cũng phải có ý tưởng *gì đó* chứ hả?" Saburo phát biểu.

Đáp lại chỉ là cái lắc đầu của Jack. "Tớ chưa nghĩ xa được như vậy."

"Làm lãnh đạo thì phải luôn có phương án." Hayato nhấn mạnh.

"Lãnh đạo á?" Jack lặp lại.

Nắm cặp mắt dán chặt vào nó.

"Đây là cuộc chiến của cậu," Hayato tiếp tục. "Cậu là người tập hợp chúng tôi, mang trách nhiệm *chỉ huy* chúng tôi."

Jack cảm thấy miệng nó khô cứng, bao tử như bị siết chặt. Nó chưa từng nghĩ đến hậu quả hay trách nhiệm gì cả, chỉ hành động theo bản năng muốn cứu người mà thôi. Ấy vậy mà bây giờ lại phải gánh trọng trách chỉ huy - mắt xích quan trọng nhất của thành công, cũng như an toàn cho cả nhóm.

"C...cái này nên bàn lại một chút thì hơn."

"Muốn thì tại mình bỏ phiếu vậy," Yori gợi ý.

"Tôi chọn Jack." Miyuki giơ tay trước tiên.

"Tôi cũng vậy." Saburo nối tiếp theo sau.

Hayato, và ngay sau đó là Yuudai cũng vậy.

Sau một lúc quan sát tình hình, Neko hiểu ra vấn đề liên hào hứng hòa theo.

Yori mỉm cười đầy ý nhị với Jack. "Thêm tớ nữa - số phiếu tuyệt đối luôn."

Jack không tài nào ngủ nổi, đầu nó cứ lớn vồn đầy nỗi lo. Chẳng ba tuần nữa kẻ thù sẽ kéo tới, và nó chưa biết phải làm thế nào để chống đỡ lại bốn mươi tên cướp với chỉ sáu chiến binh.

Nằm một lúc Jack quyết định bật dậy, nhẹ nhàng mở cửa bước ra ngoài. Đêm đông lạnh thấu xương khiến hơi thở của nó liên tục toả ra làn khói trắng đầy ma mị. Nó bước đến hồ nước, phóng tầm mắt quan sát những đồng ruộng hoang vắng. Tối nay trời rất trong, các ngôi sao toả sáng lấp lánh tựa những viên kim cương. Dưới ánh sáng mờ ảo của mặt trăng, mặt đất phủ tuyết có dáng dấp của một đại dương trắng tinh huyền ảo.

Jack thậm chí gần như trở về với những ngày còn ở trên tàu Alexandria, rong ruổi trên biển khơi cùng với cha. Nhưng nó biết quãng thời gian ấy đã qua lâu lắm rồi. Jack chỉ ước giờ này ông vẫn còn sống. Như mọi khi, nó nhìn trời sao trông chờ cha chỉ lối. Ngoài bản hải đồ đã giấu kĩ dưới sàn nhà của ông Sora, các chòm sao chính là sợi dây liên kết cuối cùng giữa hai cha con Jack. Là một thuyền trưởng, ông từng bỏ ra nhiều đêm ròng dạy con trai định vị phương hướng bằng phương pháp thiên văn. Có điều, đêm nay Jack cảm thấy thật sự bị lạc lối, chẳng thể bám víu bất kì đâu.

Thả mình trong dòng suy nghĩ, Jack chợt nhận ra ai đó đang đến gần. “Khi trời tối nhất cũng chính là lúc sao sáng nhất,” Yori bình luận.

Jack bật cười. Đây là một trong những lời dạy của thầy Yamada, nghĩa là dù trong hoàn cảnh éo le nhất vẫn luôn luôn tồn tại một lối thoát.

“Cha tớ thường bảo, *trời trong thì đầu cũng sẽ trong.*” Jack đáp. “Thế nhưng tớ vẫn chưa nghĩ ra được kế hoạch nào cả.”

“Việc gì đến - sẽ đến.”

“Sao cậu có thể chắc chắn như vậy chứ? Tớ vốn là đứa mù tịt về chiến thuật với cả quân sự mà.”

“Không đâu,” Yori phủ nhận khiến Jack không khỏi bất ngờ. “Cậu đã học tuyệt kĩ Nhị Thiên của thầy Masamoto còn gì.”

Jack thật sự hoang mang. Tuyệt kĩ Nhị Thiên là pho kiếm pháp bí truyền của cha nuôi nó. “Nhưng món đấy chỉ dành cho tĩ thí tay đôi thôi,” Jack lên tiếng.

“Chiến thuật áp dụng được với một người, thì cũng sẽ áp dụng được với mười, hai mươi... hay thậm chí một nghìn.” Nghiền ngấm câu nói của Yori, lời dạy ngày xưa bỗng vang lên trong đầu Jack. *Tuyệt kĩ Nhị Thiên không chỉ gói gọn trong việc sử dụng song kiếm, mà điểm mấu chốt nằm ở tinh thần - sẵn sàng dùng mọi biện pháp, mọi phương tiện để giành lấy chiến thắng.*

“Có thể cậu nói đúng,” Jack thừa nhận sau khi một vài ý tưởng bắt đầu nảy mầm. “Nhưng tớ lại chẳng có kinh nghiệm gì.”

“Bù lại thì tố chất tự nhiên rất tốt,” Yori nhấn mạnh. “Một nhà lãnh đạo giỏi sẽ luôn thuyết phục được người khác, cũng như lòng dũng cảm và sự quyết tâm của cậu đã thuyết phục được bọn tớ vậy.”

Jack chợt nhận ra cậu bạn nhỏ của mình, dù cơ thể vẫn như vậy, nhưng trí não đã thông tuệ hơn lần cuối cùng hai đứa gặp nhau gặp nhiều lần. Nó cảm thấy như thể mình đang nói chuyện với phiên bản trẻ tuổi hơn của thầy Yamada vậy.

“Dù sao cũng nên để người khác thử sức trước,” Jack phản đối, trong lòng vẫn đinh ninh có lẽ Hayato thích hợp hơn.

Yori ngược nhìn nó. “Cậu quên rồi à, mọi người đều bỏ phiếu ủng hộ cậu. Cậu là người duy nhất có thể chỉ huy bọn tớ.”

ẢNH HƯỞNG CỦA MỘT *NINJA*

“Đang làm gì ở đây đó?” Miyuki hỏi khi thấy Jack đứng trên đồi nhìn xuống ngôi làng vào sáng hôm sau. “Mọi người đều đang chờ cậu đấy.”

Nói đoạn cô đưa Jack một tách trà xanh, dĩ nhiên nó rất hài lòng về điều này, cảm giác ấm áp lan toả trên từng khúc xương thối thịt. Dù đêm qua Jack chỉ chớp mắt được một lúc, nhưng sáng ra nó lại bật dậy rất sớm vì đầu còn quá nhiều suy nghĩ.

“Các chiến thuật tớ nghĩ ra đều gặp khúc mắc ở một vấn đề nào đó,” Jack giải thích. “Không thiếu người thì cũng thiếu thời gian hoặc là quá mạo hiểm.”

“Vậy thử hỏi mấy người khác xem sao?”

“Nhưng tớ là thủ lĩnh, đưa ra đối sách là nhiệm vụ của *tổ* cơ mà,” Jack nói bằng giọng có chút tuyệt vọng.

“Làm thủ lĩnh không đồng nghĩa với việc tự mình quyết định hết mọi thứ,” Miyuki trấn an. “Chẳng hạn như trong làng của tôi, Shonin vẫn thường hỏi ý kiến tổ sư Soke và các trưởng lão trước khi đưa ra quyết định lớn.”

“Thật không?” Jack cảm thấy như gánh nặng trên vai đã vơi đi không ít. Nó cứ tưởng việc đó sẽ khiến mọi người mất lòng tin.

Miyuki gật đầu. “Soke luôn nói *muốn dẫn dắt người khác thì trước tiên anh phải đi cùng họ cái đã.*”

Đã quen với việc tiếp nhận bài học từ các câu nói như thế này trong suốt quá trình theo học tại Nhị Thiên Nhất Lưu, Jack ngay lập tức hiểu rõ vấn đề. Nó đã quá cuốn theo việc cố suy nghĩ cho hợp quy cách thủ lĩnh, thành thử vô tình quên mất tầm quan trọng của quá trình hoạt động nhóm.

Nghe thấy Miyuki nhắc đến tổ sư, Jack liền hỏi, "Gần đây Soke sao rồi?"

"Tinh thần vẫn minh mẫn, nhưng cơ thể thì đã bắt đầu suy yếu," nữ *ninja* trả lời bằng giọng đờm ầu ầu. "Ông ấy đang dồn hết tâm huyết huấn luyện Hanzo cho vị trí kế nghiệp."

Jack gật đầu đồng cảm. Nó biết Soke không mấy vui vẻ gì khi làng phải rút sâu hơn vào trong rừng Iga, đồng thời cũng bồn khoăn khi nghe tin sức khoẻ của ông đang dần suy giảm. Vị tổ sư này chính là người đã truyền thụ các kĩ năng của *ninja* cho Jack, cũng là người đã cứu nó từ vòng vây quân lính của Shogun, ông còn chỉ dẫn cho nó những kĩ năng cần thiết cho hành trình dài đằng đẵng đến Nagasaki.

"Còn cậu thì sao?" Jack hỏi.

Miyuki cố nặn ra một nụ cười. "Chỗ ở mới cũng tạm, nhưng không bằng hồi đó. Càng lên cao đời sống càng khó khăn, thời tiết khắc nghiệt, đất đai cằn cỗi." Nói đoạn cô gượng cười nhìn những căn nhà đơn sơ bên dưới. "Tamagashi khiến tôi nhớ lại ngôi làng ngày trước. Cũng có quảng trường, hồ nước, ruộng vườn như thế này - khác chẳng là nhà không đến nỗi cũ như vậy, canh tác cũng nhàn nhuỷ hiệu quả hơn."

"Thì mọi người vừa là nông dân vừa là *ninja* cơ mà," Jack nhấn mạnh.

"Ừ, nhưng sắp xếp một chút đơn giản mà. Ví dụ như chỗ này, nếu do chúng tôi hoạch định, kiểu gì cũng..."

"Trở thành *hệ thống phòng vệ*!" Jack cắt ngang, khuôn mặt như bừng sáng. "Miyuki, cậu đúng là quý nhân của tớ mà!"

Miyuki cúi mặt xuống đất, rồi đưa mắt nhìn nó. "Tôi cũng rất nhớ anh."

Nhưng xem ra Jack đã quá nhập tâm vào ý tưởng của mình nên nó không hề nhận ra thoáng nhẹ nhàng nữ tính trên khuôn mặt của nữ sát thủ.

"Sao mình lại có thể quên Ngũ Đại được nhỉ!" Jack thốt lên cảm thán.

Trong quá trình luyện nhẫn thuật, Jack đã được Soke dạy về Ngũ Đại, năm nhân tố hình thành nên vũ trụ - Địa, Thủy, Hoả, Phong, và Không - nguyên tắc đầu tiên và cơ bản nhất trong kĩ năng và chiến thuật của một *ninja*. Trên thực tế, Ngũ Đại còn là phương châm sống của họ - áp dụng vào cả trong hoạt động đời thường, chẳng hạn như xây cất nhà cửa.

Thoạt nhìn, làng *ninja* trông chẳng khác gì các ngôi làng nhà nông nghiệp. Nhưng sự thật thì chúng là những pháo đài cực kì kiên cố được tạo nên dưới triết lí Thổ - hòa hợp các khối kiến trúc vào cảnh quan, lợi dụng cảnh quan làm bàn đạp.

"Chúng ta cần phải *ninja* hoá ngôi làng này!" Jack nhoẻn miệng cười toe toét. Khi hai đứa về đến khu trung tâm thì những người còn lại đã chờ sẵn cạnh hồ nước.

"Mới sáng đã hào hứng quá nhỉ." Saburo bình phẩm.

"Tớ nghĩ ra cách rồi!" Jack tuyên bố.

Nghe vậy mọi người liền tập trung thành vòng tròn xung quanh nó. Riêng Neko đặc biệt hăm hở chen lên đứng ngay cạnh Yuudai. Từ nhà trưởng làng, ông Junichi, Toge và ông Sora im lặng quan sát.

"Ưu tiên quan trọng nhất của tụi mình là ngăn không cho bọn cướp tiếp cận nhà kho," Jack vừa nói vừa chỉ về phía đối diện. "Thế thì biến ngôi làng này thành pháo đài sẽ vô cùng hợp lí."

"Trong ba tuần á?" Saburo thốt lên. "Chỗ này đâu phải Thành Osaka!"

"Chỉ cần đồng tâm hiệp lực thì chuyện gì cũng sẽ thành công." Jack tự tin trấn an.

"Tôi thấy Saburo nói đúng đấy," Hayato xen vào. "Phòng ngự khó hơn tấn công nhiều, ngôi làng này lại trống trải rất dễ bị tập kích. Biết bắt đầu từ đâu đây?"

"Đây chính là điều tôi muốn hỏi *cậu* đó!" Jack hào hứng đáp.

Trong lòng đã quán triệt rõ rệt chỉ có sự kết hợp chiến thuật *ninja* và *samurai* thì mới có thể có cơ hội chiến thắng, nó liền vận dụng phương pháp cũ của thầy Masamoto. "*Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng*. Nếu là Akuma, các cậu sẽ tấn công Tamagashi bằng cách nào?"

NHÌN BẰNG CON MẮT CỦA KẺ THÙ

“Nếu đến từ các ngọn núi,” Hayato phát biểu đầu tiên, “hướng tiếp cận khả dĩ nhất sẽ là lối đi phía bắc. Akuma chưa biết gì về việc dân làng sẽ kháng cự, vậy thì tại sao phải dùng đường vòng chứ?”

“Ừm,” Jack đồng tình. “Vậy thì tụi mình phải gia cố chỗ đó trước.”

Nói đoạn cả bọn rời quảng trường thẳng hướng lối đi chính xuất phát. Con đường bản thủ uốn quanh rồi khuất dần đằng sau sườn đồi.

“Chỗ này chẳng có gì ngăn được chúng cả,” Hayato khẳng định.

“Cần phải dựng một rào chắn,” Jack gợi ý. Nó dùng chân vẽ một lằn ranh trên tuyết tạo thành hàng rào trước ngôi làng. “Ngay tại đây.”

“Để tôi làm cho,” Yuudai đề nghị, “sẽ cần thêm vài người nông dân nữa.”

“Tuyệt vời!” Jack đương nhiên rất hài lòng với việc có người xung phong nhận nhiệm vụ. “Toge nói bọn chúng có cả ngựa, vậy thì hàng rào phải đủ cao để chúng không thể nhảy qua, cũng như đủ cứng cáp để không bị húc đổ đấy nhé.”

“Cậu cứ an tâm,” Yuudai chắc chắn. “Đảm bảo cả rừng cũng khó mà qua được ấy chứ!”

“Vấn đề là liệu chúng ta có biết được khi nào chúng bắt đầu tấn công không?” Miyuki nhận xét.

Jack nhớ lại bài học về Ngũ Đại - Hoả của Soke. Nguyên tố này đại diện cho năng lượng và động lực của nhân giả, liên hệ trực tiếp với vũ khí. Ảnh hưởng của nó thể hiện rõ rệt nhất qua Hoả Thuật, bao gồm các phương pháp điều chế thuốc súng, chất nổ, dùng lửa tấn công, phá huỷ. Tuy nhiên tổ sư cũng dạy cho Jack rằng nguyên

tổ Hoà còn có thể được áp dụng một cách mềm mỏng hơn, trở thành lớp phòng tuyến đầu tiên của *ninja*.

Jack chỉ vào ngọn đồi gần đó. “Chúng ta cần dựng một cột khói ở đó, để thông báo sớm trong trường hợp khẩn cấp.”

“Tớ sẽ nhờ dân làng dựng sẵn củi,” Yori lên tiếng, “và bố trí thay phiên gác ở đó.”

“Cảm ơn cậu, Yori,” đến giờ Jack đã dần tự tin hơn với vai trò thủ lĩnh của mình.

“Thế nếu chúng đến từ hướng khác thì sao?” Saburo nghi vấn.

“Câu hỏi hay đấy. Đương nhiên cũng cần đặt thêm đài quan sát ở quảng trường để bao quát xung quanh nữa. Tớ sẽ đảm trách vấn đề này.” Nói đoạn Jack quay về phía Saburo. “Vậy nếu là chúng thì cậu nghĩ điểm yếu tiếp theo của chúng ta nằm ở đâu?”

Saburo nhú mày suy nghĩ. “Nhiều khả năng là con đường nối với Okayama”.

Nhóm võ sĩ trẻ quay ngược lại chỗ dòng sông, nơi mặt nước gần như đóng băng chậm rãi trôi.

“Bên này dễ phòng thủ hơn này,” Hayato thở phào nhẹ nhõm, lòng sông rộng khoảng mười mét, lại quá sâu để ngựa có thể băng qua. “Tội mình phá cầu thì bọn chúng chịu chết thôi.”

“Không, cầu nhất định phải giữ,” Miyuki xen ngang.

Cả bọn quay lại nhìn, riêng Hayato không khỏi trừng mắt khó chịu vì bị phản đối.

“Dùng làm bẫy,” nữ *ninja* lí giải. “Như kiểu lấy cá dụ mèo vậy, bọn chúng mà đi qua, tội mình sẽ cho nổ tan tành!”

“Quá bẩn thỉu!” Hayato sừng cồ. “Võ sĩ không đời nào đi làm cái trò đó!”

“Thế anh nghĩ Akuma có đường hoàng đánh với chúng ta không?” Miyuki phản bác.

Mặt Hayato liền cứng lại vì không thể phản kích, “Thì không. Nhưng cô định dùng *cái gì* để kích nổ chiếc cầu đó?”

“Thuốc súng.”

Hayato nhìn cô đầy nghi hoặc. “Cô mang theo người à?” “Một ít thôi,” nữ sát thủ đáp, nói đoạn lấy từ đai lưng ra một cái ống và vài túi nhỏ. Hayato phì cười. “Chỗ này còn không đủ cho pháo hoa nữa đó!”

Lần này thì Miyuki thực sự nóng máu. “Thiếu thì làm thêm, nguyên liệu đơn giản thôi.”

“Bộ cô nghĩ mấy người nông dân nghèo này có *đủ* mấy món đơn giản đó chắc?” Hayato khích.

Miyuki trợn trừng mắt lên nhìn khiến Jack phải lập tức ngăn cản trước khi màn tranh cãi vượt quá giới hạn.

“Cả hai ý tưởng đều rất hay,” nó lên tiếng. “Nếu đủ nguyên liệu thì làm theo kế hoạch của Miyuki, còn không cứ theo lời Hayato. Dù sao chúng ta cũng buộc phải hi sinh hai căn nhà và cối xay ở đây.”

“Không ổn!” Toge đi đến từ phía sau. “Cối xay này là của nhà Trưởng làng Junichi, mẹ ông ấy sống ở đó.”

“Chúng tôi không thể bảo vệ hết mọi thứ,” Hayato giải thích.

“Bà Natsuko là người rất khó chịu.”

“Khó chịu mấy thì giặc cướp đến cửa cũng phải đi hết.”

Toge nhún vai, “Đừng trách sao tôi không nói trước nhé.”

ĐẤU KHẨU

“Đoạn tiếp theo nối với bên kia bờ là ở đâu?” Jack hỏi Toge trước khi chuyển thông điệp đến chỗ mẹ của Trưởng làng Junichi.

“Cách đây vài dặm về hướng nam, khúc sông đó khá cạn,” Toge vừa nói vừa chỉ về phía các thửa ruộng.

“Đây sẽ là một trong số hướng tấn công khả dĩ của Akuma.”

Nhóm võ sĩ trẻ lại lên đường xuyên qua làng đến chỗ mục tiêu mới.

“Trống trải như vậy sẽ rất khó phòng ngự,” Hayato căn môi.

“Nhưng bù lại thì dễ phát hiện kẻ địch hơn,” Jack phán đoán. “Hơn nữa, cậu có thể dùng cung diệt vài tên trước khi chúng đến gần.”

Hayato gật đầu. “Dù sao cũng cần tìm cách giảm tốc độ tiến công của chúng, nếu không kiểu gì cũng bị đè bẹp.

“Làm ngập chỗ ruộng được không?” Miyuki gợi ý.

“Ý hay đấy,” Jack đồng tình. Đây là một trong số các chiến thuật rút ra từ nguyên tố Thủy, và Jack vẫn còn nhớ hiệu quả đáng kinh ngạc của nó trong lần làng Miyuki bị tấn công.

“Ích lợi gì chứ,” Hayato phản đối. “Chúng có thể dùng lối mòn cơ mà.”

Jack cẩn thận quan sát khu vực xung quanh. Lối đi rất rộng, lại dẫn thẳng về làng, khác hẳn các *ninja* luôn làm đường thật hẹp để vừa đủ một người có thể lọt qua.

“Vậy thì đào đi,” Saburo lên tiếng. “Kiểu như hào sâu của các lâu đài ấy.”

“Cái này hợp lí này!” Hayato hào hứng.

“Sẽ cần làm hết một vòng *quanh* làng đó,” Miyuki nhận xét. “Không đơn giản chút nào đâu.”

“Thì đã có Saburo lo rồi còn gì!” Hayato quyết tâm loại bỏ tư tưởng phản kháng của nữ sát thủ.

Saburo cười gượng, dù không mấy hứng thú với nhiệm vụ nặng nhọc này, tuy nhiên cậu chàng cũng vui vui vì được khen. Yori nhận thấy nét khó chịu trên mặt Miyuki nên quyết định bước lên đứng giữa.

“Tốt hơn hết tội mình nên làm cả hai đi,” nhà sư nhí nói.

“Cũng được,” Hayato sáng khoái. “Thà thừa còn hơn thiếu!”

“Vậy nghĩa là chỉ còn một lối tiếp cận sau cùng - từ rừng cây hướng tây,” Jack vừa nói vừa đi trước dẫn đường.

Lúc đi qua chỗ ruộng, Neko đột nhiên kéo tay áo Jack ý muốn cho nó đi theo.

“Gượng đã!” Jack nói với mọi người rồi bước theo cô bé ra chỗ bờ hồ.

Đến nơi, Neko chỉ vào mặt nước lạnh lẽo đóng băng.

Jack còn đang cố ngẫm xem ý nghĩa của hành động này là gì thì Neko đã bước qua một cách dễ dàng.

“Neko vừa phát hiện một vấn đề!” Jack tập trung mọi người lại rồi giơ ngón cái tán thưởng nhóc tí cam điếc. “Bọn cướp có thể đi vòng qua ruộng vào làng từ đây.”

“Chúng muốn tắm nước lạnh thì cứ việc,” Miyuki nói.

“Bằng cách nào?” Hayato vặn, nói đoạn rút một mũi tên trong bao gỗ xuống mặt hồ. “Dày như thế này, người bước lên còn được.”

“Chúng ta sẽ làm nó suy yếu,” Miyuki không hề nao núng. “Tạo thành một cái bẫy vô hình.”

“Vậy là cô xung phong lãnh nhiệm vụ phải không?” Hayato thách thức.

Trong lúc hai người lại đấu khẩu, Yuudai lặng lẽ nhặt một tảng đá gần đó quăng mạnh vào giữa lòng hồ tạo thành một cái hố nho nhỏ, hăng hà sa sỏi các vết rạn liền xuất hiện xung quanh.

“Xong rồi nhé,” Yuudai cười tươi.

Jack thật sự thấy thích tính cách của anh chàng khổng lồ này, không hề đứng về phía ai cả, đơn giản chỉ muốn làm được việc mà

thôi. Vậy là hiểm họa từ lòng hồ vô tình lại trở thành lợi thế, cộng với ba hướng tấn công đã bị vô hiệu quá, Jack cảm thấy cơ hội đã dần sáng sủa hơn.

Nhưng đó là trước khi nó đến chỗ khu rừng.

"Điểm yếu chí mạng đây rồi," Hayato thốt lên sau khi quan sát xung quanh. "Quá nhiều chỗ ẩn nấp, khó quan sát, vô số phương tiện vượt rào."

Jack và những người khác im lặng suy nghĩ hồi lâu mà không tài nào tìm ra hướng giải quyết. Trong trường hợp này rõ ràng phe tấn công chiếm ưu thế tuyệt đối so với phe phòng ngự.

"Để tôi xử lý cho," Miyuki tuyên bố.

"*Chính xác* là cô định làm cách nào?" Hayato chất vấn.

"Tôi có ý của tôi."

Hayata vẫn muốn phản đối, nhưng Jack không muốn có thêm xung đột nữa nên quyết định ra tay trước. "Tổ tin óc phán đoán của cậu, Miyuki."

"Cậu sẽ không phải thất vọng vì điều đó," nữ *ninja* cúi đầu nói.

Không cho ai cơ hội phản bác, Jack tiếp tục. "Kế hoạch đã xong, đến lúc bắt tay vào việc rồi. Mỗi người phụ trách một hướng, Yuudai xây hàng rào phía bắc; Hayato trông chừng cầu ở phía tây; Yori dựng chốt canh cũng như giữ vai trò liên lạc. Tổ trông chừng chốt canh trung tâm ở quảng trường. Có thắc mắc gì không?"

Yuudai gơ tay. "Cơ bản thì ổn rồi, nhưng chúng ta sẽ cần người tham gia phòng thủ ở từng vị trí."

Saburo gật đầu tán thành. "Nhưng lực lượng chỉ có mỗi sáu đứa, phải nói là thiếu trước hụt sau."

Nghe đến đây, Hayato và Miyuki liền đồng thanh trả lời khiến những đứa khác há hốc mồm vì kinh ngạc, "Thiếu thì đào tạo thêm!"

PHÒNG NGỰ

Tuần kế tiếp, cả ngôi làng tất bật chuẩn bị. Toge giúp Jack vận động các nông dân chia làm bốn đội, mỗi đội tám người, tuân theo sự chỉ đạo của bốn võ sĩ trẻ. Miyuki tự mình tuyển ra ba trợ thủ, bao gồm cả Neko, rồi chuyển người thừa lại sang cho nhóm Jack. Dưới quyền Jack có một người thợ mộc khá giỏi, nên nó đã để anh ta toàn quyền quyết định việc xây cất chòi canh và kiểm tra đôn đốc xung quanh.

Yuudai quả nhiên là một người làm việc không biết mệt mỏi, hàng rào do cậu phụ trách mới đó mà đã sắp thành hình.

“Làm tốt lắm!” Jack khen ngợi sau khi kiểm tra một trong số các thân cây đã được gọt nhọn cắm xuống đất.

Yuudai đặt một thân khác vào lỗ đào sẵn, vuốt mồ hôi trên chân mày rồi nói. “Mới gần được một nửa!” Cậu tuyên bố. “Sau đó còn phải gia cố thêm cọc, nối chúng lại bằng dây gai và cọc tre nữa.”

“Thế thì Akuma khỏi có cửa tiếp cận luôn,” Jack hoàn toàn bị chinh phục, hai đứa nhìn nhau toét miệng cười.

Thấy các trợ thủ loay hoay với cái cây vừa đổ, Jack và Yuudai liền chạy đến giúp. Sau khi kéo được về đến bãi tập kết chờ gọt tĩa thì bốn người này cũng gần như ngã quỵ.

“Cố gắng lên!” Yuudai xốc tinh thần. “Tối tối mới được nghỉ đó!”

Nói đoạn lại vác một thân cây khác lên vai quay về chỗ hàng rào. Dù mệt nhưng các trợ thủ cũng rất tích cực nghe lời, ngay lập tức đứng dậy đuổi theo. Jack biết chính tinh thần làm việc của Yuudai đã khiến mọi người bị cuốn theo.

“Cậu có cần gì khác không?” Jack hỏi Yuudai.

Chàng võ sĩ khổng lồ dừng lại trong giây lát, thân cây vác gọn gàng trên vai như thể đó chỉ là ngọn giáo vậy. “Nếu chất thêm rơm

ra làm phòng tuyến thứ hai nữa thì sẽ chắc chắn hơn.”

“Ý kiến hay đó,” Jack đồng tình. “Để tớ nói lại với Yori.”

Xong xuôi nó để Yuudai tiếp tục công việc rồi trở lại làng xem tình hình ở chỗ Saburo. Khi đến nơi thì cu cậu đang ngồi dưới tán cây nhìn ra một bãi đất lớn.

“Nhanh nhẹn lên nào!” Saburo vừa ra lệnh vừa hớp một ngụm trà xanh.

Khuôn mặt lấm lem bùn đất của Kunio hiện ra từ cái lỗ bên dưới. “Nghỉ một chút cũng không được sao?”

“Theo cậu Akuma có nghỉ tấn công làng không hử?” Saburo phản pháo.

Kunio gãi đầu. “Thì không...”

“Vậy biết câu trả lời rồi đó!”

Kunio chán nản thở dài rồi lại tiếp tục đào cùng với ba người còn lại.

“Tình hình sao rồi?” Jack hỏi.

“Nói thật nhé,” Saburo đáp. “Chậm vô cùng. Đất đai ở đây quá cứng.”

Jack quan sát cái rãnh bao quanh khu vực phía nam đang được làm dang dở. “Liệu có làm xong được trước khi kẻ địch tới không?”

“Với tiến độ này thì khó đấy,” Saburo thừa nhận. “Tớ đang định dùng chỗ đất đã đào lên đắp thành bờ luỹ, chứ đào hết thì chắc chắn không kịp.”

“Được chừng nào *hay* chừng nấy,” Jack nhấn mạnh. “Chúng ta cần cái hào này để cản địch. Để tớ nói Hayato hỗ trợ thêm cho cậu, dù sao công tác tháo nước vào ruộng cũng gần xong rồi.”

“Thế còn cây cầu thì sao?” Saburo hỏi.

Dù đã thu thập được than và sun-phua^[5] nhưng không có hoá tiêu, chất lượng nguyên liệu cũng thấp nên kế hoạch của Miyuki không còn tính khả thi. Thành thử Jack buộc phải nghiêng về phe Hayato khiến cậu này vô cùng hài lòng.

“Trưởng làng Junichi chưa muốn bỏ cối xay, mẹ ông ấy cũng không chịu rời đi,” Jack thở dài. “Có lẽ phải gần đến hạn mới xong

được vụ đó.”

Saburo nhú mày lo ngại. “Chỉ mong bọn Akuma không tấn công sớm. Hoặc là đừng tấn công luôn thì ngon!”

Jack tiếp tục vòng qua làng đi đến chỗ khu rừng. So với hoạt động náo nhiệt ở những địa điểm khác thì nơi này chẳng thấy bóng dáng Miyuki và cộng sự của cô nàng ở đâu. Ngoại trừ lớp hàng rào gỗ hai bên lối đi chính, hầu như họ chẳng làm gì cả.

Jack bước đi giữa không gian chật hẹp. “Đừng!” Một tiếng la vang lên.

Jack đứng sững lại nhìn lên thì thấy Miyuki đang đứng trên một cành cây. “Cậu làm gì ở đó vậy?” Jack hỏi.

Nữ sát thủ lém lỉnh cười nói. “Nếu nói ra thì còn gì thú vị nữa.”

Lúc này Neko cũng xuất hiện từ trong bụi rậm. Cô bé đi đường vòng lại chỗ Jack gật đầu mỉm cười với Miyuki.

“Làm tốt lắm, Neko!” Miyuki vừa nói vừa ra hiệu với nhóc tì cầm điếu.

“Hai người có thể giao tiếp à?” Jack vô cùng hài lòng khi thấy Neko cao hứng.

“Dễ mà,” Miyuki đáp. “Con bé có cách ra hiệu riêng, tôi còn hướng dẫn thêm mấy cái *ninja* hay dùng trong lúc làm nhiệm vụ nữa. Nếu cậu muốn thì tối nay tôi sẽ dạy.”

Nói đoạn nữ sát thủ làm thêm một loạt kí hiệu, Neko lập tức quay trở lại rừng, xem ra hai người họ rất ăn ý với nhau. “Neko sẽ là một *ninja* giỏi,” Miyuki nhận xét. “Con bé điềm tĩnh, nhanh nhẹn, và sẽ vô cùng lợi hại nếu được tận tình hướng dẫn.”

Jack cười lớn. “Vậy nếu qua được kiếp nạn này cậu nhận nó vào làng luôn đi!” Bất ngờ có tiếng bước chân người đi trong tuyết, Jack quay lại thì thấy Hayato bước tới.

“Vậy ra trong lúc mọi người đang cày cuốc học bơi thì nữ sát thủ của chúng ta thoải mái hóng gió trên cây như vậy đấy!”

Miyuki lập tức nháy xuống đất. “Chúng tôi làm việc chăm chỉ chẳng kém gì các người đâu.”

“Thế thì thành quả đâu?” Hayato chất vấn.

"Tự đi mà hiểu!" Miyuki gắt một câu rồi xoay người đi mất.

Thái độ thiếu tôn trọng của cô nàng khiến Hayato gần như phát điên, và một lần nữa Jack lại phải đóng vai trò trung gian hoà giải. Nó thậm chí bắt đầu có suy nghĩ rằng đánh bại bằng Akuma còn đơn giản hơn khiến hai người này hoà thuận.

Nó dẫn Hayato ra chỗ khác rồi đánh lạc hướng cậu ta bằng các câu hỏi. "Saburo cần cậu giúp đào hào. Bên đó còn người không?"

Hayato nén giận yên lặng gật đầu.

"Các cậu làm xong chỗ giáo mác rồi à?"

"Gần thôi," Hayato làu bàu. "Và do làm bằng tre nên uy lực sẽ khó bằng được hàng thật."

"Thế khi nào thì bắt đầu luyện quân?"

"Ngay tối nay."

"Tuyệt vời!" Jack vừa khen vừa đẩy vai Hayato lách giữa hai hàng rào. Nó quyết định cho Hayato quản lí việc này - một phần vì tin tưởng vào năng lực của cậu ta, phần khác vì muốn tỏ ra bình đẳng trong phân công với Miyuki.

Hayato xoay người liếc về phía nữ sát thủ. "Cậu *thật sự* tin ả à?"

"Bằng cả tính mạng," Jack đáp.

Hayato sững sờ nhìn nó. "Tôi thật không thể hiểu. Tại sao cậu lại có thể tha thứ cho bọn *ninja* sau chuyện chúng đã làm với cha mình cơ chứ?"

Jack cảm thấy tim nó như thắt lại khi dòng kí ức về trận tập kích man rợ đêm ấy tràn về. Trong lần xuất hiện đầu tiên của mình, Độc Nhãn Long đã ra tay sát hại cha Jack. Nó vẫn nhớ như in cặp mắt thoả mãn khi hắn dùng kiếm xuyên thủng ngực của cha...

Hayato nhận thấy thay đổi của Jack.

"Cha cũng từng là tất cả với tôi. Tôi *biết* cảm giác bị bọn *ninja* cướp đi người thân là như thế nào."

Jack cố gắng lấy lại bình tĩnh rồi nói với Hayato chính câu ngày xưa tổ sư Soke đã dùng để khuyên nhủ nó. "*Một cái cây không đại diện cho cả khu rừng.*"

“Đành là thế,” Hayato đáp. “Nhưng cây nào thì cũng làm từ gỗ cả! Tôi tôn trọng cậu nên mới chấp nhận sự hiện diện của ả. Nhưng sau khi vụ này kết thúc, tôi không dám chắc mình sẽ vị tha được vậy đâu.”

KIẾM CỦA VÕ SĨ

“Đứng vào hàng,” Hayato ra lệnh.

Cả quảng trường trở nên náo loạn khi những người nông dân liên tục hoán đổi vị trí. Không biết phải đứng ở đâu, nhiều người thậm chí va vào nhau, hay loay hoay tại chỗ. Hayato khổ sở lắc đầu, Yuudai tiến lên trước la lớn. “DỪNG!”

Không khí lập tức im ắng trở lại.

“Đội hàng rào xếp thành ba hàng ở đây!” Yuudai chỉ vào khu vực bên trái chỗ cậu và nhóm võ đang đứng. “Đội đào hào đứng lên phía trước. Đội giữ cầu bên phải. Đội rừng cây đứng hàng một ngay bên cạnh. NHANH LÊN!”

Những người nông dân chạy đến vị trí của mình, đội hàng rào của Yuudai xong đầu tiên, sau đó tuần tự là các đội khác.

“Ổn hơn rồi đấy,” Hayato khen ngợi.

Cậu ta quan sát xung quanh một lượt. Vài người trong số các nông dân cầm giáo tre, những người khác thì dùng nông cụ thay vũ khí. Hayato chăm chú đánh giá từng người một. Dù lao động vất vả trên đồng nhưng ba năm thiếu thốn vì nạn cướp đã khiến đời sống người dân nơi đây xuống cấp trầm trọng. Chỉ chừng phân nửa trong số họ tạm gọi là đủ sức chiến đấu. Nửa còn lại người thì nhỏ quá, người thì già quá.

Hayato xoay sang thì thầm với Jack. “Chúng ta sẽ cần đến phép màu đấy.”

“Phép màu, trong *chưa* đầy hai tuần,” Jack hài hước.

Hai đứa chuyển sự chú ý sang ông Sora, người đang run rẩy đến mức cầm không chắc cây giáo trên tay.

“Ông sợ cái gì chứ?” Hayato chất vấn.

“Ch...chiến đấu với giặc cướp,” ông Sora lắp bắp.

Hayato nhìn những người còn lại. "Ai khác cảm thấy sợ nữa?"

Hầu như tất cả đều gật đầu.

"TÔI CŨNG THẾ THÔI!" Hayato tuyên bố khiến họ giật bắn cả mình. "Nhưng mọi người hãy hiểu rằng, lần tới gặp nhau, *chúng* mới là những kẻ phải sợ hãi!"

Nghe đến đây, ông Sora lắc đầu nguầy nguậy, một người nông dân bước ra la lên, "Akuma không biết sợ là gì!"

Hayata trừng mắt nhìn ông ta. "Đã là người thì ai cũng biết sợ cả."

"Nhưng Akuma thì không, chúng là quỷ sống!"

Một tràng những tiếng bàn tán vang lên từ bên dưới. Mong muốn dẹp tan mọi nghi hoặc, Hayato giương cung bắn về phía người nông dân vừa lên tiếng. Ông này hãi hùng la lên, mặt trắng không còn một giọt máu. Thế nhưng mũi tên chỉ cắm vào phần cán gậy của chiếc liềm trên tay ông ta mà thôi.

"Akuma cũng là người," Hayato tuyên bố. "Cũng biết sợ, nhất là trước cái chết."

Phát bắn vừa rồi đã khiến không khí trùng xuống, những người nông dân thực sự bị thuyết phục bởi tài bắn cung thiện xạ của Hayato. Cậu tiếp tục công tác huấn luyện, liên tục sắp xếp đội ngũ, chỉnh cách cầm vũ khí, hướng dẫn họ về kỹ thuật, cũng như đưa ra các lời khuyên. Jack thầm ngưỡng mộ bạn - anh chàng này vừa có tài lãnh đạo vừa rất biết cách chấn chỉnh sĩ khí!

Khi kiểm tra đến hàng cuối cùng, cả nhóm phát hiện khuôn mặt nghiêm túc cùng dáng đứng hiên ngang của Neko, cô bé là một trong số ít người ở đây đã sẵn sàng để trở thành một chiến binh.

"Phải thế mới gọi là dũng cảm chứ!" Hayato ngợi khen.

"Xem ra tụi mình tìm được võ sĩ thứ bảy rồi," Jack tươi cười chỉ thanh kiếm trên hông Neko.

Hayato đột nhiên chuyển từ hào hứng sang trầm mặc. "Đưa nó cho anh," cậu ta ra hiệu.

Neko nhú mày, hiển nhiên không muốn giao nộp bảo vật của mình. Nhưng xem chừng Hayato rất nghiêm túc. "Anh sẽ đưa em một cây giáo như những người khác."

Miyuki bước ra, khuôn mặt lộ rõ vẻ bức tức. "Tại sao con bé không thể cầm kiếm chứ?"

"Nó *không* phải võ sĩ," Hayato nói như thể đó là điều hiển nhiên.

"Không phải thì sao?"

Hayato tước lấy thanh kiếm. "Đây là vũ khí của võ sĩ. Còn con bé chỉ là một nông dân."

"Ừ nhỉ," Miyuki chuyển sang nói giọng châm chọc. "Xã hội còn có giai cấp mà. Võ sĩ *đời nào* chịu làm chuyện ảnh hưởng đến *đặc lợi của mình cơ chứ*."

"Tóm lại nông dân không có quyền cầm kiếm."

"Con người ai cũng có quyền bảo vệ bản thân!"

"Tôi không phải người làm luật, mà đơn giản chỉ tuân thủ nó mà thôi," Hayato phản kích. "Và đó cũng là lí do chúng ta đang ở đây - chuẩn bị chiến đấu bảo vệ những người nông dân này."

Đến đây Yuudai buộc phải bước ra bảo vệ Neko. "Hayato, cậu không thể phủ nhận con bé rất có tinh thần *samurai* đúng không?"

"Và cả tổ chất *ninja* nữa," Miyuki nhanh chóng bổ sung.

"Tớ hoàn toàn đồng ý," Yori tham gia cuộc tranh luận khi thấy cuộc tranh cãi đã bắt đầu ảnh hưởng tới không khí dân làng, rất dễ dẫn đến một màn hỗn loạn lớn. "Thời gian qua Neko cũng không ít lần thể hiện được bản lĩnh. Thôi thì xem như ngoại lệ một lần đi?"

Nói đoạn, cậu cúi người thi lễ với Hayato. "Đương nhiên là trong trường hợp cậu đồng ý."

Biết mình đã rơi vào thế thiếu số, Hayato đành ngấp ngừng giao lại vũ khí cho Neko. Nhóc tì cầm điếu ngoảnh miệng cười rất tươi, vội vàng muốn giắt kiếm vào đai lưng.

Hayato tròn mắt trước hành động vụng về này. "Ai đó làm ơn chỉ con bé cách dùng kiếm trước đi, không kéo đứt hết ngón tay bây giờ!"

BÍ MẬT ĐEN TỐI

Đêm nay làng Tamagashi có thêm một âm thanh đặc biệt, tiếng bước chân hành quân lác nhịp lẫn với tiếng vũ khí va chạm vào nhau. Dù có sự hỗ trợ của chất giọng như oanh tạc của Yuudai thì Hayato vẫn gặp vô vàn khó khăn trong nhiệm vụ huấn luyện nông dân thành chiến sĩ của mình.

Những người này không hề có khái niệm về kỉ luật, cũng như sự ăn ý cần có của người lính. Họ thường hay quên mình thuộc nhóm nào. Chỉ cần nhiều hơn một mệnh lệnh là bắt đầu hoảng loạn. Vũ khí trong tay nhưng không hề có kĩ năng, một phần cũng vì loại giáo này dài đến gấp đôi chiều cao của họ. Và quan trọng hơn hết là, cả cuộc đời của mình, những người này chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phải chiến đấu và chém giết.

Có lần đội đào hào xộc thẳng tới đội giữ cầu, và cả hai gần như không thể thoát khỏi một vụ va chạm mạnh, cũng may Yori nhanh trí giải quyết được nguy cơ. Hoàng hôn dần buông xuống, Hayato quyết định cho tạm nghỉ. Kiệt quệ cả về tinh thần lẫn thể xác, những người nông dân lê lết bước về nhà. Nhóm võ sĩ trẻ cũng không khá hơn là mấy, họ theo hướng nhà ông Sora bước đi trong im lặng.

"Thật là một cơn ác mộng mà," Miyuki thở dài khi cả bọn ngồi quanh bếp lửa chờ Neko nấu cơm.

"Dù sao hôm nay cũng *mới* là ngày đầu tiên thôi," Yori tìm cách tự trấn an.

"Hỗn loạn hết chỗ nói," Saburo vừa nói vừa ôm đầu. Nhóm của nó chính là nhóm khó điều khiển nhất, thậm chí họ suýt chút nữa đã đề bẹp luôn thủ lĩnh của mình trong một màn tập huấn.

“Tinh thần võ sĩ đạo vốn là một thứ rất xa xỉ đối với các nông dân.”

“Vấn đề là họ không hề có tố chất!” Saburo than vãn. “Thằng nhóc Kunio thậm chí còn cầm giáo chĩa ngược xuống nữa!”

Thật ra màn luyện quân hôm nay cũng khiến Jack thất vọng không kém. Nó đã cố tự thuyết phục rằng chí ít thì mọi người cũng có chút tiến bộ. Nhưng sự thật là ngày hạn định đã tới gần lắm rồi. Cứ với cái đà này chỉ sợ bước đều bước còn chưa xong.

“Cậu nghĩ sao, Hayato?” Jack lên tiếng hỏi, nó nhận ra anh chàng cung thủ này đặc biệt im ắng hơn ngày thường.

Hayato không đáp, dường như đang đắm chìm trong suy nghĩ.

Một lúc sau, cậu ngẩng đầu nói với cả nhóm. “Thanh kiếm của Neko vẫn khiến tôi thắc mắc.”

“Sao tưởng vụ đó xong rồi cơ mà,” Miyuki nói giọng mệt mỏi.

“Không phải tôi đổi ý,” Hayato trừng mắt với nữ sát thủ. “Mà chỉ đặt câu hỏi về *nguồn gốc* của thanh kiếm đó thôi.”

“Không phải của tôi.”

“Đại đao của tớ đặt trên giường,” Yuudai vừa chỉ thanh kiếm khổng lồ nói.

“Tớ là sư nên không mang kiếm,” Yori mỉm cười giải thích.

Jack vỗ cặp *daisho* trên hông. “Tớ thì luôn để bên mình.”

“Tớ cũng vậy,” Saburo khoe thanh gươm bóng loáng.

“Thì thế mới nói!” Hayato tiếp tục. “Ở một ngôi làng nông dân, lại không phải của chúng ta, con bé lấy nó từ đâu?”

Cả bọn quay về phía Neko, người vẫn đang mãi mê chuẩn bị bữa tối, thanh *katana* bí ẩn cất trong góc tường.

“Để tôi ra hỏi,” Miyuki đề nghị. Một lát sau cô trở lại với câu trả lời. “Neko nói nó nhặt được.”

“Nhặt được? Nhặt được ở đâu?” Hayato chất vấn.

“Ăn tối xong nó sẽ chỉ chúng ta.”

Nhóm võ sĩ trẻ bắt đầu chén bữa cơm quen thuộc bao gồm cơm trắng và rau luộc. Vừa xong, chúng không nghỉ mà lập tức khoác thêm áo rồi theo Neko ra ngoài. Neko dẫn cả đoàn băng qua quảng

trường, và điều bất ngờ là, cô bé dừng lại trước một tiệm gạo. Kéo mạnh tấm cửa lớn bằng gỗ, nhóc tì cầm chiếc gậy cao chiếc đèn dầu chuẩn bị sẵn từ trước. Ánh đèn leo lắt chiếu sáng căn phòng bừa bộn đầy những thùng chứa gạo bện bằng rơm.

“Ồ, vẫn còn nhiều lương thực đấy chứ,” Saburo bình phẩm.

“Cho một người còn được!” Miyuki phản bác. “Nhưng đây là cho cả làng sống sót qua mùa đông đấy!”

Neko ra hiệu bảo mọi người vào trong rồi bước vòng qua bãi cỏ khô gần cuối tường. Tại đây, họ phát hiện Kunio đứng giữa một núi vũ khí và giáp trụ. Lúc này, cậu đội một chiếc mũ sừng to quá cỡ, áo giáp che ngực đầm máu, tay cầm kiếm *katana* đã có nhiều vết nứt, xem chừng đang tự tưởng tượng mình là một chiến binh huyền thoại nào đó.

“Bỏ kiếm xuống!” Hayato ra lệnh, bản thân cậu vẫn chưa hết bàng hoàng với cảnh tượng trước mắt.

“Sao Neko được,” Kunio lập tức phản kháng. “Mà em thì không?”

Hayato quay về phía Miyuki. “Điều tôi sợ nhất đã xảy ra rồi đó!”

Nói đoạn cúi xuống nhặt một cây thương lên, vô tình để lộ cửa thông xuống hầm. Xem chừng bên dưới hẳn còn thêm nhiều món đồ tương tự nữa.

Hayato tóm lấy Kunio, thô bạo lắc người thẳng bé này.

“Mấy thứ này ở đâu ra?” anh chàng cung thủ nghiêm giọng khiến Kunio sợ đến sững người.

Đúng lúc này thì Toge xuất hiện từ phía sau trả lời thay cho nó. “Từ xác mấy võ sĩ.”

RANH GIỚI

“Các người là những kẻ bất lương!” Hayato đẩy Kunio ra trừng mắt lườm Toge.

Saburo, Yori và Yuudai cũng ném cho nhau những cái nhìn ghê tởm.

“Chắc có hiểu lầm gì ở đây rồi,” Jack cố tìm cách vượt qua bí mật đen tối vừa được phát hiện.

“Không hề!” Hayato nhặt một chiếc mũ giơ cao trong tay. “Bọn họ đã đi hôi của từ những võ sĩ thất trận, nhơ nhuốc như lũ kèn kèn mỡ xác!”

Nói đoạn quay chân định bước ra cửa. “Cậu định đi đâu vậy?” Jack vội hỏi.

“Rời khỏi đây,” Hayato tuyên bố.

“Thế còn bằng Akuma thì sao?”

Hayato lạnh lùng cười gằn. “Ý cậu là tôi nên mạo hiểm tính mạng của mình, để rồi bị chính những người mà mình đã ra sức bảo vệ cướp giết ư? Mơ đi!”

“Toge, nói với tôi đây không phải là sự thật đi,” Jack gần như van nài khi thấy Yuudai cũng bắt đầu cất bước.

“Hayato nói không sai,” Toge đáp. “Chúng tôi lẫn mò vào các bãi chiến trường, lấy vũ khí và giáp trụ từ các võ sĩ, mặc kệ bọn họ van nài.”

Jack hoàn toàn bất ngờ trước thái độ vô cảm của người nông dân.

“Nhưng đây cũng là có qua có lại thôi!”

Hayato đứng sững lại quay mặt nhìn Toge. “Các võ sĩ hi sinh đổ máu chống lại kẻ địch để nông dân an toàn trồng trọt cày cấy. Và đây là cách các người *trả ơn* cho chúng tôi ư?”

"Ờn?" Toge phản pháo, ngọn giáo trong tay run lên bần bật. "Mỗi lần *samurai* đến đây là họ lại xối tung đồng ruộng, bắt cóc phụ nữ, hà hiếp trẻ con, đốt nhà phá cửa! Người nông dân làm gì có *phút* nào được yên ổn cơ chứ!" Toge vừa nói vừa đá vào một bộ áo giáp bên dưới. "Cậu bảo chúng tôi là quân bất lương, nhưng ai đã khiến chúng tôi phải làm như vậy?"

Nói đoạn, anh ta chỉ đầu giáo về phía các võ sĩ trẻ, gương mặt lộ rõ vẻ căm phẫn. "Chính *cha mẹ* của các người đấy!"

Thế rồi anh ta vút luôn món vũ khí xuống sàn và xộc thẳng ra ngoài, để lại các võ sĩ trẻ lặng im xấu hổ. Jack không biết nên nghĩ thế nào. Nó không biết khoảng cách giữa nông dân và võ sĩ lại lớn đến vậy. Hoá ra đây chính là lí do các *ronin* từ chối giúp làng; cũng như lí do *samurai* bị quần chúng nghi kỵ.

"Cậu vẫn muốn rời đi chứ?" Jack hỏi Hayato.

Chàng cung thủ nhún vai. "Họ thiếu tôn trọng như vậy thì rơi vào hoàn cảnh này cũng là do tự chuốc lấy thôi."

"Việc cần làm bây giờ là khắc phục - chứ không phải đổ lỗi," Yori lên tiếng.

Cả bọn quay về phía nhà sư tí hon, giọng nói nhỏ nhẹ của cậu giờ đây chứa đựng sự thông thái mà chúng đang tìm kiếm.

"Thầy Yamada vẫn thường dạy tớ như vậy," cậu giải thích. "Nếu cha mẹ chúng ta là nguồn gốc của vấn đề, vậy thì chúng ta sẽ là chìa khoá để giải quyết vấn đề đó."

"Bằng cách nào?" Saburo chán nản.

"Hợp tác cùng nhau. Nếu có thể bảo vệ làng khỏi băng Akuma, chúng ta sẽ phần nào lấy lại được hình ảnh mà cha ông đã đánh mất."

"Và kho vũ khí này sẽ giúp ích không nhỏ," Miyuki nhặt một cây *naginata* trên sàn lên nói.

"Ừm," Jack đồng ý. "Như vậy ít ra chúng ta cũng biến việc làm sai trái của các nông dân thành có ích."

Hayato cũng điềm tĩnh gật đầu. "Tôi thừa nhận chúng ta cũng có một phần trách nhiệm."

Đúng lúc này, Trưởng làng Junichi và Già làng Yoshi đột ngột xuất hiện bước vào trong.

“Mọi người vừa to tiếng à, có chuyện gì xảy ra ư?” Trưởng làng Junichi hỏi sau khi thấy khuôn mặt căng thẳng của các võ sĩ trẻ. Thế rồi ông nhìn thấy chỗ vũ khí và lập tức chuyển sang sợ hãi xen lẫn với tội lỗi.

“Ch...Chúng tôi...,” Trưởng làng lắp bắp.

“Không sao,” Yori cắt lời. “Chuyện trong quá khứ, không hẳn tương lai cũng như vậy.”

“Vâng, đương nhiên rồi,” Trưởng làng Junichi thở hắt ra nhẹ nhõm.

Già làng Yoshi kính cẩn nhìn Yori. “Nhà sư đây tuổi còn trẻ mà tâm hồn đã trầm tĩnh như bậc cao tăng rồi,” ông cảm thán. “Tôi đây sống tới từng này tuổi mới ngẫm ra rằng con người cần phải biết tha thứ để tiến lên phía trước. Dân làng Tamagashi sẽ mãi mãi nhớ ơn các vị.”

“Vậy là em được phép giữ cái này phải không?” Kunio giơ thanh kiếm trong tay hỏi.

“Cứ tự nhiên,” Hayato cười nhạt. “Và nhận luôn vị trí *tiên phong* khi quân Akuma tới.”

Nghe xong mặt Kunio lập tức trở nên xám xịt, vội vội vàng vàng rút món vũ khí xuống sàn. “Thôi thôi, vậy thì thà dùng giáo tre còn hơn.”

TRƯỜNG VÕ ĐẠO

Những tiếng hò hét chiến đấu vang vọng khắp ngôi làng. Ngay trước mặt Jack là từng nhóm nông dân đứng làm ba hàng, tay giơ cao nắm đấm, chân đứng tấn phòng ngự.

“Một, hai, ba...,” Saburo đếm từng nhịp.

Các nông dân liên tục hô “KI-AI!” tiếng vun vút phát ra không ngừng. Dù vẫn chưa đều nhịp nhưng bù lại thì họ rất nhiệt tình.

Sau khi kho vũ khí bí mật bị phát hiện, dân làng cảm thấy xấu hổ trước sự vị tha của các võ sĩ trẻ, nên thái độ tốt lên nhiều. Giờ đây họ tập luyện mà không hề than phiền, như thể chiến binh thực thụ vậy, đồng thời đã dần xem nhóm của Jack là đồng minh, chứ không phải kẻ áp bức - thứ trước đây luôn ám ảnh những con người sống dưới ách cai trị của Lãnh chúa Ikeda này.

Các võ sĩ của chúng ta cũng bỏ qua suy nghĩ cá nhân để tập trung vào mục tiêu trước mắt. Họ chấp nhận vinh danh các *samurai* đã ngã xuống bằng cách dùng vũ khí và giáp trụ của họ vào việc bảo vệ làng, đồng thời qua đó phần nào chuộc lại những cơ cực mà nông dân đã phải gánh chịu trong các cuộc chiến của giai cấp võ sĩ.

Jack thậm chí còn đề nghị dạy dân làng kỹ năng chiến đấu tay không và kiếm thuật cơ bản. Để chẳng may giặc cướp vượt qua được lớp phòng tuyến thì ít ra họ cũng biết cách tự vệ. Dù việc này là trái luật, cũng như xúc phạm đến lẫn ranh phân giới xã hội, nhưng Hayato lại nhìn ra được lí lẽ trong đó, và thậm chí còn đồng ý đứng dạy một lớp. Thời gian không đứng về phía họ, thế nên mọi người hi vọng tập luyện chăm chỉ sẽ gia tăng tỉ lệ sống sót cho *tất cả*.

Ở khu vực bên cạnh Suburo, Yuudai đang dạy đội hàng rào của mình thương thuật. Anh chàng khổng lồ điều khiển họ đâm, thúc,

cũng như đội hình phòng ngự, tấn công. Thái độ làm việc của Yuudai trong giai đoạn trước đó đã vô tình để lại ấn tượng tốt trong nhóm dựng hàng rào, thế nên họ luôn là những người kỉ luật và siêng năng nhất.

Sát ngay đó, Miyuki cùng với Neko diễn tả các kĩ năng phòng vệ cho phụ nữ trong làng dùng trong trường hợp phải đối mặt với bọn cướp. Neko rất hào hứng với vai trò *ninja* tập sự của mình, thế nên mặc dù liên tục phải nhào lộn trên tuyết làm mẫu, con bé vẫn nhiệt tình không oán trách.

Trong lúc quan sát, Jack nghe thấy các phụ nữ to nhỏ với nhau, “Nhưng Neko đâu phải bọn cướp. Chúng ta làm sao chống lại những tên đàn ông to lớn đó được cơ chứ?”

Để bài học có uy hơn, Miyuki quyết định mời Yuudai tham gia. Sự xuất hiện của anh chàng khổng lồ này lập tức khiến nhóm phụ nữ im bật. Miyuki ra hiệu hướng dẫn Neko rồi quay sang nói với Yuudai.

“Túm lấy con bé,” Miyuki chỉ huy. “Đánh thẳng tay.”

Yuudai nhú mày phản ứng. “Tôi không bao giờ đánh phụ nữ, nhất là bé gái chỉ bằng nửa người mình như thế này.”

“Cậu không làm đau được con bé đâu, tôi đảm bảo.”

Yuudai lưỡng lự nắm vạt áo kimono của Neko, rồi vừa cười áy náy vừa vung cao nắm đấm. Thế nhưng trước khi kịp ra đòn, Neko đã tóm lấy nắm đấm của cậu dùng chiêu bẻ ngón tay. Dù khoẻ như vâm nhưng Yuudai vẫn đau đớn vô cùng. Anh chàng định phản đòn, nhưng Neko nhanh hơn, đạp lên chân trụ, rồi thúc ngón cái vào sườn đối phương, đúng như cách Miyuki đã dạy. Jack nhận ra đây chính là Chỉ Dao Quyền, một trong mười sáu tuyệt kĩ quyền thuật lợi hại của *ninja*. Liên tiếp trúng hai đòn, Yuudai bắt đầu mất thăng bằng, Neko bồi thêm một chiêu vặn cổ tay, và lần này thì anh chàng khổng lồ thật sự ngã quỵ, bất lực nằm trong tầm khống chế của đòn khoá tay.

“Lũ kiến nhỏ vẫn có thể đục thủng thân cây to,” Miyuki tự hào tuyên bố, nhóm phụ nữ thì trố mắt trước màn tí hon đả khổng lồ vừa diễn ra. “Nhấn thuật không cần sức khoẻ hay chiều cao; mà quan trọng nhất là khéo léo và kĩ thuật. Rất phù hợp với phụ nữ.”

Hoàn toàn bị thuyết phục, nhóm phụ nữ chỉ bức bối vì không thể nhanh chóng được thực hành. Miyuki chia họ thành từng cặp tận tình huấn luyện. Còn Neko thì ái ngại nên đưa tay giúp Yuudai đứng dậy. Yuudai vui vẻ chấp thuận, nhưng lại kéo luôn nhóc tí cầm điếu xuống rồi nghịch ngợm trát tuyết lên mặt cô bé. Neko vội vàng lăn ra rồi bật cười. Cô nhóc gom tuyết định phản công, nhưng Yuudai đã nhanh chóng vo tròn một quả đại pháo thực thụ. Bất ngờ, một tràng đạn tuyết đập vào người anh chàng từ phía sau.

“Chúng tôi không chỉ có một người!” Miyuki reo lên sau khi quăng một quả đạn tuyết vào mặt Yuudai.

Anh chàng khổng lồ tội nghiệp chỉ biết vừa cười vừa xin tha khi liên tục phải hứng chịu từng trận tấn công của đám phụ nữ. Đội xây hàng rào tận tụy cũng xông vào giúp thủ lĩnh của mình, bắt đầu phản công.

Jack quyết định bỏ qua màn này, dù sao cũng hiếm khi có được không khí vui vẻ như vậy.

Phía cuối quảng trường, Hayato đã bắt đầu bài dạy kiếm thuật. Jack vội vàng bước đến thụ lí phân nửa môn đồ của mình, những người từ nãy vẫn đang háo hức chờ đợi. Vì không có đủ kiếm cho toàn bộ làng nên chỉ một vài nông dân được sàng lọc tuyển ra. Mỗi người đều cầm trên tay một thanh trường kiếm *katana* hoặc đoản kiếm *wakizashi*. Lẽ ra nên bắt đầu bằng kiếm gỗ *bokken* thì an toàn và bài bản hơn, nhưng vì chỉ còn mười ngày ngắn ngủi nên đành phải làm liều. Dù sao thì Jack vẫn mong muốn các học sinh của mình phải hiểu thật ra việc cầm kiếm trên tay là như thế nào ngay từ đầu. Nó cầm một cây tre lên rồi nói, “Thứ này có thể so sánh với xương của các vị.”

Nói đoạn cầm mạnh xuống đất rồi rút kiếm chém ba đường nhanh như điện xẹt. Trên thực tế cả màn trình diễn này chỉ kéo dài có vài giây.

Một người trong số các nông dân phì cười. “Trật lất rồi!”

Đúng là thoát nhìn thân tre chẳng có gì thay đổi cả. Nhưng rồi phần ngọn từ từ rơi ra, rồi đến hai khúc tiếp theo, tựa như đốt ngón tay vậy.

Jack cầm một mẫu lên chỉ cho người vừa cười cợt thấy đường cắt vừa rồi ngọt như thế nào. “Những thanh kiếm này sắc bén vô cùng,” nó cảnh báo. “Cần phải tuyệt đối thận trọng khi sử dụng. Các vị sẽ không muốn tay cộng sự - hoặc *chính mình* - thành ra như thế đâu!”

Màn biểu diễn vừa rồi đã làm cho các nông dân thật sự sợ hãi.

“À mà lúc gặp bọn cướp thì cứ bộc phát ra hết nhé!” Jack thêm vào.

Một tràng cười nổ ra, không khí cũng phần nào cởi mở hơn.

“Kiếm được xem như cánh tay kéo dài, món vũ khí lợi hại nhất của võ sĩ,” Jack vừa nói vừa trình bày tư thế đứng tấn và cầm kiếm chuẩn – nắm bằng cả hai tay, mũi hướng ngang tầm mắt về phía trước. Do đã trải qua một thời gian dạy kiếm cho cậu em trai Hanzo của Akiko nên nó đã quen với việc hướng dẫn, hiểu rõ mình cần phải làm gì để đối phương dễ hiểu. Trong mười ngày ngắn ngủi có lẽ chỉ kịp điểm qua các tư thế chém và gạt đơn giản nhất. Thầy Kyuzo, vị võ sư Thể thuật trước đây của Jack vẫn thường bảo rằng *những kĩ năng dù là cơ bản nhất vẫn luôn hữu dụng trong chiến đấu*, Jack chỉ mong sao câu này là chính xác.

“Khi bọn Akuma đến, mọi người đều đã thành chiến binh,” Jack hứa hẹn.

Phấn khích với câu khích lệ này, các nông dân liền bắt chước thế đứng tấn của Jack. Sau khi sửa xong tư thế, Jack bắt đầu hướng dẫn đòn đầu tiên - *kesagiri* - chiêu chém chéo đơn giản nhưng vô cùng nguy hiểm.

Lúc các môn đồ bắt đầu tự tập thì Yori bước đến.

“Có chuyện gì à?” Jack hỏi, trước đó nó đã phân công nhà sư nhí quản lí chốt canh vừa xây dang dở.

Yori lắc đầu. “Nãy giờ chỉ thấy một, hai con hươu thôi. Cứ như vậy lại hay.”

Cậu quan sát xung quanh rồi kết luận. “Cảnh này làm tớ nhớ trường Nhị Thiên Nhất Lưu quá!”

Jack gạt đầu, cảm tưởng như kí ức ủa về trong não. Mới hôm nào nó còn là một thằng nhóc chân ướt chân ráo đến Kyoto. “Khác ở chỗ bây giờ tụi mình lên chức võ sư rồi!”

Yori cười khúc khích. “Thế thầy Saburo đang làm cái gì đó?”

Lúc này, nhóm đào hào của Saburo đang tập trung quan sát anh chàng đặt một thanh gỗ lên hai chiếc cột cao ngang hông.

“Có vẻ là *tamashiwari*,” Jack phán đoán.

Nghĩ vậy, nó bèn ra hiệu tạm dừng lớp kiếm thuật để tất cả cùng quan sát màn Mộc Thí sắp diễn ra.

“Tôi sẽ cho mọi người thấy đòn này uy lực như thế nào!” Saburo kiêu ngạo nói với các môn đồ rồi vừa hô KI-AI vừa giơ cao nắm đấm đâm mạnh xuống tấm ván mẫu. Đòn tấn công lập tức khiến tấm ván vỡ tan tành thành nhiều mảnh.

Các nông dân xung quanh tán dương không ngớt. “Xem ra cậu ta tiến bộ khá nhiều rồi!” Yori nhận xét.

Jack gật đầu đồng tình, tuy vẫn nhìn thấy Saburo giả vờ chớp tay ra sau để len lén xoa.

Tiếng vỗ tay thưa thớt dần, một cụ ông lâu bàu, “Để ợt có gì đâu.”

Bực mình, Saburo trừng mắt nhìn người dám có ý kiến với màn trình diễn của mình. “Thế ông làm thử tôi xem nào?” Saburo đặt lại một tấm ván khác thách thức.

Điều bất ngờ là ông cụ thân thể chỉ có da bọc xương này bước lên thật. Jack thầm tự hỏi không hiểu điều gì khiến người này tự tin đến như vậy.

Ông cụ đứng trước tấm ván quan sát vài giây rồi nhặt một chiếc rìu lên, dễ dàng chặt đứt làm hai đoạn.

Những người nông dân khác phá lên cười, Jack và Yori cũng không phải ngoại lệ. “Th...Thế này cũng tính hả?” Saburo tức tối.

Ông cụ nhún vai. “Chẳng qua võ sĩ các cậu cứ thích phức tạp hoá vấn đề đấy chứ.”

DÂY GAI

Thời gian trôi nhanh đến chóng mặt. Mỗi ngày qua đi thì kì hạn lại càng thêm gấp rút. Tuy không nói ra, nhưng có lẽ cái tên Akuma đã lấp đầy tâm trí mọi người. Không khí vui vẻ mấy hôm trước đã hoàn toàn biến mất, thay bằng quyết tâm cao độ. Bên cạnh thời gian luyện tập như quân đội chính quy, công tác xây dựng cũng được đẩy nhanh hết mức. Áp lực tăng cao khiến tất cả đều phải dốc sức từ sớm tinh mơ đến tận tối muộn.

Vào ngày thứ sáu trước đêm trăng đen, Jack nghe thấy những tiếng la hét ở phía bắc ngôi làng nên vội vàng cùng Yori chạy đến.

"Tại sao không thấy khói bốc lên?" Nó vừa hỏi vừa rút kiếm ra.

"Có lẽ bọn cướp đã dùng lối đi bí mật nào đó!" Yori suy đoán, cậu siết chặt cây quyền trượng trong tay, tiếng đinh đang vang lên theo từng nhịp.

Phi như bay đến nơi, đập vào mắt hai đứa là một hàng rào chắc chắn được bao bọc bằng dây gai sắc nhọn cao gấp đôi người trưởng thành, chiếm lĩnh hoàn toàn phía bắc ngôi làng, phần cọc gỗ được vót nhọn cẩn thận nên gần như chỉ có kẻ điên mới dám liều lĩnh trèo qua.

Yuudai và nhóm làm hàng rào tiếp tục gia cố thêm một lớp cỏ khô phía trong rồi sàng khoái quan sát thành phẩm của mình.

"Nhiệm vụ hoàn thành rồi!" Yuudai đồng dục tuyên bố trong tiếng reo hò mệt mỏi nhưng hứng khởi của các nông dân.

"Làm được thế này thì la cũng đáng!" Jack thu kiếm vào vỏ thầm nghĩ.

Quan sát kĩ hàng rào kiên cố, Jack tự tin đây là một bức tường phòng ngự vô cùng vững chãi.

“Chỉ cần một nhóm quân dùng giáo đứng chắn ở đây nữa thì coi như hết đường công phá!” Yuudai hãnh diện.

“Chậc, lại thua anh mất rồi!” Miyuki xuất hiện cùng với Neko và hai người cộng sự. “Chúng tôi chỉ còn một chút nữa là xong.”

Jack quyết định không đề nghị Miyuki cho xem, vì căn bản nàng nữ sát thủ này chỉ đồng ý để lộ mỗi hai lá chắn gỗ hẹp mà thôi.

Để lại vài người nông dân canh gác, cả nhóm bước đến quảng trường. Tại đây, gác canh đã được xây cao gấp đôi nhà kho, đang tới công đoạn hoàn thiện cuối cùng, sau khi hoàn thành dự kiến có thể bao quát cả ngôi làng và khu vực bình nguyên xung quanh.

“Tuy không thể so sánh với hàng rào của cậu, Yuudai,” Jack bình phẩm. “Nhưng ít ra cũng gọi là tạm ổn.”

Nói đoạn nó bước lên trước định dẫn đường cho Miyuki và Yuudai kiểm tra thành quả.

“Thứ này không chịu nổi sức nặng của tôi đâu,” Yuudai đề nghị ở lại cùng Yori.

“Vả lại tôi cũng sợ độ cao nữa.”

Miyuki sững sờ nhìn anh chàng khổng lồ. “Thế anh đối phó với tầm nhìn từ tít trên đó của mình bằng cách nào vậy?”

“À, không nhìn xuống là xong ấy mà,” Yuudai tếu táo đáp.

Rốt cục, chỉ mình Jack và Miyuki leo lên. Hai đứa phóng tầm nhìn ra bình nguyên Okayama, các thửa ruộng bên dưới lúc này đều đã được xả đầy nước, Hayato cùng đội của cậu đang tiếp tục dẫn nước sang các rãnh hào bao quanh làng.

“Cậu rất tuyệt đấy, Jack,” Miyuki nói sau khi quan sát một lượt xung quanh.

“Cảm ơn, nhưng căn bản toàn nhờ anh thợ mộc cả đấy chứ,” Jack xấu hổ.

“Tôi không nói cái tháp này. Mà là toàn thể cục diện ấy. Sau khi hoàn tất phần hào và phá cầu thì ngôi làng chẳng khác gì một pháo đài nho nhỏ. Dù bằng Akuma mạnh mẽ và nguy hiểm đến đâu thì cũng phải suy nghĩ kỹ trước khi dám tấn công đấy.”

“Nỗ lực tập thể mà,” Jack khiêm tốn.

“Muốn lãnh đạo người khác, trước tiên phải bước đi cùng họ,” Miyuki mỉm cười ấm áp. “Bạn đã thực hiện điều này rất tốt, phải tự hào mới đúng chứ.”

Nói đoạn cô nhìn thẳng vào mắt Jack, tình cảm dạt dào hơn cả lòng ngưỡng mộ. “Tôi rất mừng vì đã đến đây,” nữ sát thủ cúi đầu thì thầm. “Từ khi cậu ra đi, mọi thứ như khác hẳn...”

“Hông mất Jack ới!” Saburo vừa chạy vừa la lớn. Anh chàng hét gọi mọi người đến khu vực phía đông của làng.

“Chắc có vấn đề gì rồi,” Jack nói với Miyuki rồi nhanh chóng bước xuống thang.

Cả bọn chạy theo Saburo. Tm hình nơi này tương đối lộn xộn, hào mới đào xong chừng hai phần ba, nhưng chẳng ai buồn làm việc nữa. Kunio ôm đầu ngồi trên một bãi đất, xẻng vút ngay bên cạnh.

“Thật là phí công vô ích mà,” nhóc nông dân rên rỉ.

Saburo trở tay vào một phần hào giải thích. “Bữa nay Hayato đã làm xong phần xả nước cho ruộng nên tớ mới nhờ cậu ấy dẫn thử nước vào đây. Nhưng như cậu thấy đấy, hoàn toàn thất bại rồi. Ngòi làng này địa hình dốc đứng, chỉ một lúc nước lại trôi đi hết ngay.”

Jack sững sờ nhìn xuống rồi quay về phía các võ sĩ trẻ khác. Cả bọn đều khiếp đảm trước tầm quan trọng của vấn đề này.

“Là lỗi của tớ,” Saburo buồn bã lắc đầu. “Đúng là cái ý tưởng chẳng ra đâu vào đâu mà.”

“Không, dù sao đây vẫn là một phòng tuyến tốt,” Jack an ủi, dù nó biết nỗ lực những ngày qua của nhóm đào hào coi như thành công cốc.

“Không có nước, bọn cướp sẽ *dễ dàng* vượt qua thôi.”

“Đấy là nếu chúng ta không rải thêm dây gai vào,” Miyuki đề nghị.

Mọi người mất vài giây suy nghĩ trong im lặng, rồi lần lượt gặt đầu tán thành.

“Ý tưởng quá tuyệt vời!” Jack thốt lên. Nói đoạn xoay sang bảo Yuudai. “Bạn có thể chỉ huy mọi người tìm thêm dây gai được không?”

“Tất nhiên rồi,” Yuudai đáp.

Thái độ nhiệt tình của anh chàng không khỏi khiến ba anh nông dân đang đứng bên ngoài rên rỉ than khổ.

“Chúng tôi đã phải đổ cả máu để xây lên hàng rào đó!” một người phát biểu, anh ta giơ cánh tay trầy trụa khắp nơi của mình lên như để tăng thêm sức thuyết phục.

“Akuma sẽ không nhẹ nhàng như vậy đâu,” Yuudai chẳng tỏ ra chút cảm thông nào. “Nhanh nhẹn lên, còn nhiều việc phải làm lắm!”

Nói đoạn liền dẫn nhóm của mình đi thực hiện công việc hành xác.

Đúng lúc này thì Hayato chạy đến. “Chỗ ruộng sẽ hoàn thành trong đêm nay,” cậu tuyên bố. “Sáng sớm mai tiến hành phá cầu luôn.”

“Rất tốt,” Jack đáp. “Bọn tớ cũng vừa tìm được giải pháp cho vụ hào - rải dây gai.”

Hayato đáp lại bằng giọng thán phục, “Ý tưởng ấn tượng đấy, Jack!”

“Cảm ơn nha,” Miyuki mĩa mai khiến Hayato thiếu điều tự vả vào miệng mình.

Jack cố nén cảm giác buồn cười lại mà xoay người lấy xẻng trao cho cả hai. “Tụi mình cũng đào thôi,” nó tuyên bố rồi ngay lập tức bắt tay vào việc.

VÔ VỌNG

Mặt đất mùa đông cứng như đá khiến việc đào hào vô cùng chậm chạp, tay ai cũng sưng tấy và đau. Phía đối diện liên tục vang lên những tiếng rên rĩ la hét từ nhóm vật dây gai của Yuudai. Sau nhiều giờ liên lao động mệt nhọc, Jack quyết định tạm dừng. Nhận được hiệu lệnh kết thúc ngày làm việc, các nông dân lập tức buông dụng cụ mệt mỏi trở về nhà.

"Sao lại để họ đi như vậy," Hayato lau mồ hôi và lên tiếng. "Vẫn còn phải tập luyện cơ mà."

"Thôi quên đi!" Saburo gần như đổ gục xuống gốc cây. "Ai cũng kiệt sức hết rồi."

"Thế những người đó thích mệt - hay thích chết hơn?"

"Trời sắp tối rồi ông ơi," Saburo vừa chống chế vừa tìm sự hưởng ứng từ những đứa còn lại.

"Càng tốt chứ sao," Hayato không hề nao núng. "Nhiều khả năng bọn chúng sẽ chọn ban đêm để tấn công."

"Cậu ta nói đúng đấy," Miyuki đồng tình trong sự bất ngờ của Hayato. "Sau khi vụ này khép lại muốn nghỉ bao nhiêu mà chả được."

Dù mệt muốn đứt hơi, nhưng Jack cũng cảm thấy việc tập luyện thêm là vô cùng cấp thiết. Chỉ toàn lực dốc sức thì mới mong thu được thành tựu trước khi kì hạn tới.

Nghĩ vậy nó bèn nói với Toge. "Phiền ông bảo mọi người tập trung ở quảng trường chuẩn bị tập luyện."

"Cái gì cơ?" Toge sửng sờ, khuôn mặt hốc hác hơn bao giờ hết. "Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sức đâu ra mà chiến với chả đấu!"

"Chưa nói tới sức, các vị đến kĩ năng còn không có," Hayato khắt khe.

Toge thiếu điều gào lên. "Rồi rồi, các người muốn gì chẳng được."

Sau vài lần hiệu triệu, cuối cùng những người nông dân cũng tập hợp đông đủ, rệu rã bước vào hàng ngũ. Hayato cùng các võ sĩ trẻ đứng trên mái hiên nhà Trưởng làng điều động. Nhìn thấy đội hình rời rạc, động tác uể oải thiếu sức sống, Hayato thực sự tức giận.

“Sai rồi! Tôi bảo là hình mũi tên cơ mà!” Anh chàng cung thủ hét lớn trước đội đào hào.

Trong lúc những người này sắp lại hàng ngũ thì một thành viên của đội giữ cầu vung về làm rơi cả giáo khiến xảy ra hàng loạt vụ va chạm khác. Jack, người điều hành khu vực này, bắt đầu cảm nhận sâu sắc được nỗi khổ của Hayato.

“Dừng lại!” Hayato tuyệt vọng. “Tất cả mọi người, MAU DỪNG LẠI!”

Toàn bộ dân làng đứng yên tại chỗ nhìn về phía chàng cung thủ.

“Thậm chí khi còn dễ bảo hơn đây! Suốt tuần qua các anh đã học *cái gì* vậy?”

“Chúng tôi cố hết sức rồi,” Toge phản đối.

“Như vậy mà gọi là hết sức? Phải thật *tập trung* vào. Có cần tôi nhắc là kì hạn chỉ còn có vài hôm nữa không?”

Nghe đến đây, các nông dân lạnh cả sống lưng cúi gục đầu.

“Làm ơn trở về vị trí và NGHIÊM TÚC giùm tôi!”

Lần này thì dân làng rất vội vã, nhưng vì vậy nên lại càng hỗn loạn hơn.

Jack vội chạy đến. “Hay cho nghỉ một lát vậy?”

“Đã được cái gì đâu mà nghỉ?”

Yori tham gia vào câu chuyện. “Có khi tụi mình quá nghiêm khắc chẳng?”

Hayato lắc đầu. “Võ sinh Nhị Thiên Nhất Lưu như các cậu phải hiểu tầm quan trọng của việc tập luyện hà khắc là như thế nào rồi chứ.”

“Tớ hiểu,” Yori tiếp tục. “Nhưng bọn họ *không* tệ đến vậy đâu.”

“Làm ơn nhìn kĩ đi. Tôi thấy họ thật vô vọng thì có! Không hề có lấy dù chỉ là một chút tinh thần võ sĩ đạo nào!”

“Chuyện rồi sẽ đâu vào đấy thôi.”

“Giá mà tôi cũng lạc quan được như cậu,” Hayato thở dài.
Nói đoạn cậu ta bước đến lều thợ rèn cầm búa đập vào đe sắt.
“CƯỚP! CƯỚP TÓI!” Cậu la to.

Giật mình trước hồi còi báo động, dân làng tán loạn như ong vỡ tổ. Các tổ đội liên tục va vào nhau, vũ khí rơi lịch bịch xuống đất.

Hayato trở lại với khuôn mặt đầy suy tư. “Giờ cậu đã thấy chưa?”

Buổi tập kéo dài đến tận tối muộn. Màn báo động giả vừa rồi đã khiến nhóm võ sĩ trẻ hiểu sâu sắc mình cần phải làm gì. Họ dốc hết sức động viên, hướng dẫn dân làng cố gắng vượt qua cơn kiệt sức.

“*Trở lại* bài đầu tiên!” Hayato ra lệnh bằng chất giọng gần như gào thét. “Hàng ngũ không bao giờ được để bị chia cách như vậy. Trong cơn bão cây nào đơn độc sẽ đổ ngã, nhưng cả một khu rừng đứng với nhau thì không. Tôi đã dặn lần thứ bao nhiêu rồi?”

Đến lúc này thì Toge vút luôn giáo xuống đất. “Đủ lắm rồi!”

Ông ta định bỏ đi, nhưng Hayato đã nhảy xuống và chặn lại. “*Không* được tùy tiện rời khỏi vị trí!” cậu gào lên.

Toge vẫn ngoan cố. “Để tôi đi! Tôi *không* phải võ sĩ như mấy người!”

“Và đó chính là vấn đề đấy!” Hayato khinh bỉ. “Các anh bỏ cuộc quá dễ dàng, còn chúng tôi *buộc* phải chiến đấu.”

“Rồi sao?” mặt Toge đỏ lừ vì tức giận. “Tôi sinh ra đã là một nông dân. Tập với chả luyện, quá muộn, *quá muộn rồi!*”

Nói đoạn giẫm gãy cây giáo tre thành hai đoạn rồi hậm hực chạy đi mất.

“Toge nói đúng,” một người lớn tuổi làu bàu. “Chúng ta làm sao mà trở thành chiến binh được.”

Không khí càng lúc càng nặng nề, dần dần những người nông dân đều lần lượt buông vũ khí bỏ về nhà. Các võ sĩ trẻ chỉ biết chán nản nhìn đội quân nghiệp dư của mình tan rã.

Saburo chán nản lắc đầu. “Bây giờ tớ mới hiểu vì sao ông già bảo nông dân cần võ sĩ hơn võ sĩ cần nông dân. Tuy họ làm ra gạo, nhưng không hề có đủ dũng cảm để bảo vệ gạo.”

Không còn việc gì để ở lại, mọi người bèn trở về chỗ tập trung. Hayato bực tức đá tung cả tuyết. Đúng lúc Jack cũng định bỏ đi thì ông Sora tất tả chạy đến chỗ nó.

"Tôi xin thay mặt Toge xin lỗi mọi người," ông cúi đầu nói. "Tháng nào gần đến kì trăng đen Toge cũng như vậy cả. Năm ngoái, vợ cậu ta bị Akuma giết vì dám giấu gạo để dành nuôi con."

Jack nhìn về hướng chiếc bóng của Toge, người đang cô đơn ngồi cạnh bờ hồ. "Ông ấy có con à?"

Ông Sora buồn bã lắc đầu. "Từng có con."

Nói đoạn thất thểu kéo giáo tre bước đi.

Quảng trường lúc này chỉ còn một mình Jack. Nó thực sự cảm thông với Toge. Có lẽ cuộc đời đầy sóng gió đã hoàn toàn đánh gục người đàn ông bất hạnh ấy.

Yori trở lại tìm Jack. "Cậu đang làm gì vậy? Neko đã nhóm lửa rồi đấy."

Jack thở dài. "Có lẽ Hayato đã đúng. Bọn họ vô vọng thật rồi. Sĩ khí quá rệu rạo, thậm chí có muốn cũng không đủ khả năng đứng lên."

"Đưa cá cho một người, anh ta sẽ ăn hết ngay," Yori nói. "Dạy cách đánh cá cho một người, anh ta sẽ không bao giờ biết đói nữa."

"Nhưng sẽ cần cả *đống* thời gian mới đạt được thành tựu gì đó mất," Jack cãi lại. "Mà chúng ta thì chỉ có vài ngày. Cố gắng cũng vô ích."

"Dù có chúng ta hay không thì Akuma vẫn sẽ tấn công. Cậu giúp họ tức là cho họ một cơ hội, điều mà trước đây những người này chưa bao giờ sở hữu."

TRUY NÃ

"Jack! Cậu phải nghe cái này mới được!" Miyuki lay Jack dậy vào sáng hôm sau.

Nữ sát thủ cũng đồng thời gọi những người khác rồi dẫn họ bí mật ra sau nhà Junichi. Nhìn qua khe hở giữa tường, họ nhận thấy đám đông dân làng đang tập trung trước mặt Junichi, Toge và Yoshi. Một người nông dân trẻ tuổi ngồi giữa căn phòng, mọi tai mắt đều hướng về phía anh ta.

"Ai đã cho cậu biết tin này?" Trưởng làng Junichi lên tiếng.

"Một người lái buôn," nông dân trẻ trả lời. "Nghe nói người ta đã cho dán hình ảnh khắp chợ Okayama."

"Phần thưởng là bao nhiêu?"

"Bốn *koban* ạ!" anh ta thốt lên.

Một tràng những tiếng trầm trồ phát ra, sau đó dân làng bắt đầu thì thầm to nhỏ.

"Nhiều đó là đủ chi phí sinh hoạt cả năm cho làng chúng ta đấy," Junichi xoa cằm.

"Và cũng đủ để trả cho Akuma," một người khác phát biểu.

"Đồng nghĩa với việc chẳng phải đánh đấm gì nữa."

"Sướng hơn chịu đựng tập huấn hằng đêm là cái chắc!" Toge tham gia vào.

Junichi giơ cao tay ra hiệu giữ im lặng. "Ý mọi người là chúng ta giao nộp cậu Jack Fletcher ư?"

"Đương nhiên!" một ông lão lên tiếng. "Người này là trọng phạm triều đình. Kẻ thù của Tướng Quân!"

"Không được!" Ông Sora phản ứng. "Jack là cứu tinh của làng Tamagashi!"

“Là khắc tinh thì có ấy!” ông lão phản kháng. “Nếu còn tiếp tục chứa chấp, trước sau gì quân lính cũng đến giết sạch mọi người ở đây thôi!”

Những người khác cũng ra vẻ tán đồng.

“Nhưng thiếu cậu ta ai sẽ chống lại Akuma?”

“Tay ngoại quốc đó chẳng biết cái gì đâu. Đơn giản chỉ là một thằng nhóc đang chơi trò võ sĩ mà thôi! Chúng ta tuyệt vọng mới phải tìm đến nó, giờ có cách khác hay hơn rồi tội tình gì!”

“Bộ ông quên Jack là *samurai duy nhất* đồng ý giúp làng mình rồi ư?” Yuto xen ngang vào. “Jack đã cứu con chúng tôi, và cậu ấy sẽ cứu tất cả mọi người.”

“Cậu ta *vẫn sẽ* cứu chúng ta thôi,” Toge mĩa mai. “Những bốn đồng koban lận cơ mà.”

Già làng Yoshi bất ngờ tăng hăng gây chú ý. “Thế sang năm Akuma lại đến thì chúng ta tính sao? Sẽ chẳng còn võ sĩ ngoại quốc nào để phản bội nữa đâu.”

“Thuê người đối phó là được ấy mà!” ông lão nông dân vẫn kiên trì.

Yoshi cười đặng chát. “Bộ ông cho rằng Lãnh chúa Ikeda sẽ trả tiền thật đấy hả?”

“Ông ta không có cách nào khác! Tiền đó là tiền của Tướng Quân!”

“Lãnh chúa Ikeda sẽ dành hết mọi công lao - và phần thưởng.”

“Chúng ta không thể chống lại lệnh triều đình!”

“Làm cũng đã làm rồi,” Yoshi phản bác. Nói đoạn trừng mắt nhìn dân làng, “*Đây* là cách các anh đền đáp người đã mạo hiểm tính mạng vì mình ư?”

Nhóm võ sĩ trẻ lặng lẽ quan sát màn tranh cãi quyết liệt giữa nỗi sợ hãi, tinh thần trách nhiệm, và lòng biết ơn của các nông dân.

Jack thấy bụng mình như thắt lại. Chẳng còn nơi nào trên đất Nhật này là an toàn với nó nữa. Phần thưởng lớn thế kia thì chẳng người nào là đáng tin. Có điều, sau tất cả những gì đã làm cho dân

làng, Jack thật sự không ngờ mình lại đứng trước nguy cơ bị họ giao nộp như thế.

Miyuki quay sang nhìn nó. "Đến lúc rời khỏi đây rồi. Nhưng còn bằng Akuma thì sao?"

"Cậu là một võ sĩ trọng danh dự," Hayato ngưỡng mộ. "Nhưng đám người này không xứng đâu. Họ không có tinh thần võ sĩ đạo, hay thậm chí là tư tưởng trung thành."

"Chưa chắc dân làng sẽ giao nộp tôi đâu," Jack ngoan cố.

"Nông dân trước giờ vẫn như vậy," Hayato đáp. "Cậu không bao giờ có thể tin tưởng họ."

Jack nhìn Neko, người này giờ vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nó ước gì kĩ năng giao tiếp bằng kí hiệu của mình đủ cao thâm để có thể giải thích cặn kẽ cho con bé.

"Tụi mình có thể mang Neko theo," Miyuki gợi ý.

"Tụi mình?" Jack hỏi lại.

Miyuki gật đầu bất chấp cái nhìn chăm chăm của Jack. "Cậu nghĩ tôi là loại người nào?"

"Tớ sẽ đi với cậu," Yori tuyên bố. "Và Saburo cũng vậy."

"Tốt thôi," Saburo lên tiếng. "Đặt lên quan phủ cái là được bốn đồng tiền vàng đó!"

Mọi người lập tức nhìn về phía anh chàng.

"Giờn thôi mà," Saburo lập tức cải chính. "Có điều phen này Shogun chơi trội thật đó. Ông tăng tiền thưởng lên gấp đôi những hai lần rồi."

"Đùa không đúng chỗ," Hayato khó chịu. "Jack à, cậu về thu dọn hành lí đi. Tôi và Yuudai sẽ ở lại cản đường dân làng."

"Nhưng nếu Akuma đến đây và nhìn thấy các công trình xây dựng thì dân làng sẽ chết chắc đó," Jack e ngại.

"Đấy là tự họ chuốc lấy," Hayato không chút nương tình. "Thôi không nói nữa. Mau đi đi!"

Jack đã định nghe theo thì đột nhiên Yori ra hiệu bảo mọi người áp tai vào tường.

“Khoan đã!” nhà sư nhí nói. “Trưởng làng Junichi đang kêu gọi bỏ phiếu.”

“Ai đồng ý giao nộp Jack Fletcher thì giơ tay lên!” Vị Trưởng làng tuyên bố.

Ông lão nông dân ban nãy lập tức giơ cao tay, kéo theo sau là những người bên cạnh.

Qua tầm nhìn hạn chế từ khe hở tường hậu, Jack không thể biết chính xác số phiếu bầu, nhưng xem ra cũng chẳng ít.

“Ai phản đối giơ tay lên!”

Yuto là người đầu tiên, sau đó đến ông Sora, rồi người nông dân bên cạnh ông. Trưởng làng Junichi bắt đầu đếm trong lúc ông Sora vẫn kiên trì thuyết phục các nông dân chưa quyết định. Jack toát cả mồ hôi lạnh. Có năm người bạn bên cạnh, nó chẳng sợ gì dân làng. Vấn đề nằm ở quân lính của Tướng Quân. Xem chừng họ đã đến rất gần rồi.

“Vây là xong,” Trưởng làng Junichi tuyên bố. “Làng Tamagashi sẽ *làm ngơ* mệnh lệnh của tướng quân, bất chấp hậu quả có ra sao....”

Jack nhẹ nhõm thở hắt. Lòng tin của nó cuối cùng cũng được các nông dân đền đáp.

“Không thể tin được!” Hayato thốt lên. “Bọn họ thật sự biết giữ trung thành và danh dự ư?”

Sự việc đã ngã ngũ, cả bọn định quay về dùng bữa sáng thì bất ngờ phát hiện Kunio đang hốt hơ hốt hải chạy đến. Thằng nhóc vấp ngã đập mặt xuống tuyết, nhưng rồi nhanh chóng đứng lên tiếp tục chạy. Nó thở hồng hộc đến suýt nữa nói không ra hơi.

“T...Tới...rồi...,” Kunio lắp bắp. “AKUMA TỚI RỒI!”

TRINH THẨM

“Bọn Hắc Nguyệt tới sớm!” Junichi thốt lên rồi vội vàng chạy ra xem xét tình hình. Những người dân đang tụ tập cũng bắt đầu hoảng loạn cả lên.

“Hào gai hầy còn chưa xong nữa,” Saburo cảnh báo.

“Cầu cũng vậy,” Hayato tháo cung trên lưng.

Jack nhận thấy cây phượng trưng của Yori khẽ rung. Dù nhà sư nhí đã cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng nó biết đứa bạn này của mình không phải người phù hợp ở chiến trường. Hơn nữa không chỉ mình Yori mà hầu như cả nhóm đều vô cùng hồi hộp.

Dù sao thì chuyện gì tới cũng đã tới. Jack quyết định bỏ qua nỗi sợ để tìm cách trấn an những người bạn đồng hành.

“Không việc gì phải ngại. Chúng ta là *samurai...*,” nói đoạn nhìn về phía Miyuki, “và *ninja*. Bây giờ việc cần làm là tập trung nhóm của mình về đúng vị trí phòng ngự. Dù sao yếu tố bất ngờ vẫn thuộc về phe mình.”

Jack đặt một tay lên vai Yori an ủi. “Riêng cậu theo sát tớ, tớ sẽ cần trí tuệ của cậu giúp sức.”

Phấn khích với lòng tin mà Jack trao cho mình, Yori siết chặt quyền trượng trong tay.

“Kunio, chạy đi phát pháo hiệu,” Jack ra lệnh.

“Nhưng mà... chỉ có hai tên tới...,” nhóc nông dân vẫn chưa lấy lại hơi.

Nghe xong, Hayato liền đứng sững lại. “Trưởng làng Junichi, ông bảo bọn chúng có đến *bốn mươi tên* cơ mà?”

Trưởng làng Junichi gật đầu. “Mọi lần đều như vậy.”

“Đã vậy để tớ ra tay cho,” Yuudai xoa tay cười tươi. “Bọn này tới số rồi.”

“Có lẽ đây là quân trinh sát,” Miyuki nhận xét. “Không nên đánh động cho Akuma về sự hiện diện của chúng ta.”

“Miyuki nói đúng,” Jack đồng tình. “Trước tiên phải quan sát thêm cái đã. Chúng ở đâu, Kunio?”

Nhóc nông dân chỉ ra phía sau. “Ngay bên cạnh cây cầu.”

Cả bọn phóng đến khu vực phía đông làng, rồi ẩn sau tường của ngôi nhà cuối cùng. Họ nhìn về phía cầu và phát hiện hai bóng người cưỡi ngựa đang tiến đến chỗ cối xay. Họ vận áo giáp chấp ghép, mang theo rất nhiều vũ khí, đúng kiểu giặc cướp tự phát.

“Chắc chắn là trinh sát rồi,” Miyuki nói khi thấy chúng đảo dác quan sát xung quanh.

“May mà tụi mình vẫn còn chưa phá cầu,” Hayato cảm thán. “Nếu không kiểu gì cũng bị phát hiện.”

“Thế còn con hào thì sao?” Saburo lo lắng.

“Từ vị trí đó không thể quan sát rõ đâu,” Miyuki nhận định. “Trừ phi sở hữu kĩ năng *ninja*.”

“Em có nhận ra bọn này không?” Jack hỏi Kunio.

Thằng nhóc sợ sệt gật đầu. “Người bên phải là Mặt Sẹo Nakamura.”

“Quả là biệt danh thích hợp cho một anh chàng đẹp trai!” Saburo hài hước.

Tên cướp tên Nakamura này sử dụng rìu loại lớn, mặc áo giáp da dày, đội mũ hình lưỡi liềm, khuôn mặt đầy sương gió tô điểm bởi râu ria lởm chồm và vết sẹo dài bên má trái.

“Người còn lại là Ma Nữ Sayomi.”

Sayomi để tóc dài xõa xuống bộ giáp trụ đỏ rực, cây *naginata* hai đầu giắt trên lưng ngựa, ngoài ra còn có cung tên và trường kiếm. Mặt ả trắng bệch, đôi mắt như phủ sương, môi tím tái tựa dâu độc.

Jack lạnh cả sống lưng. Bây giờ nó mới hiểu vì sao dân làng lại sợ băng cướp này đến vậy. Dám chống đối chính là tự tìm lấy cái chết.

Thế rồi, đột nhiên một người phụ nữ bước ra hỏi, cổ huơ gậy trước mặt hai tên cướp.

“Bà ấy là Natsuko,” Kunio giải thích. “Mẹ Trưởng làng.”

Hayato lắp sẵn tên vào cung, nhưng Miyuki đã sớm kéo tay cậu ta lại.

“Cẩn thận bị phát hiện.”

“Chúng giết bà cụ mất,” Hayato vùng vằng phản ứng.

“*Đừng* manh động,” Jack thì thầm. “Nếu trinh sát không quay về thì Akuma sẽ sinh nghi ngay.”

“Thôi được,” Hayato bèn miễn cưỡng chấp thuận.

Hai tên cướp cười cợt trước hành động xua đuổi của mẹ Junichi. Thế rồi gậy của bà huơ trúng cằm Mặt Thợ Nakamura khiến hắn đau đớn gầm lên. Ma Nữ Sayomi lại càng cười to hơn nữa. Vừa tức vừa xấu hổ, Nakamura tung cước đá mẹ của Trưởng làng Junichi lăn ra đất rồi khạc nhổ lên người bà.

“Chúng ta sẽ gặp lại vào đêm trăng đen!” Nakamura thét vào mặt bà Natsuko.

Hayato vẫn hướng tên theo bọn cướp khi chúng thúc ngựa chạy về phía dãy núi.

“Để tôi thử bám theo,” Miyuki đề nghị.

“Để làm gì?” Saburo sợ hết hồn. “Bọn này càng tránh xa càng tốt à nha.”

“Chúng sẽ dẫn chúng ta đến trại của băng Akuma.”

“Có cần mạo hiểm đến vậy không?” Yuudai thắc mắc. “Chờ sau khi phá cầu, ngôi làng sẽ trở thành một pháo đài kiên cố rồi.”

“*Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng*,” Miyuki kiên trì. “Tổ sư Soke của tôi, cũng như cha nuôi Masamoto của Jack đều tin vào triết lí này. Chúng ta cần biết chính xác đối thủ có bao nhiêu tên, trang bị như thế nào. Thử tưởng tượng cả bốn mươi tên đều khó xơi như bọn trinh sát vừa rồi xem.”

“Đồng ý,” Jack ủng hộ. “Nhưng tớ không thể để cậu đi một mình, quá nguy hiểm.”

“Tôi cũng đi,” Hayato tuyên bố khiến cả bọn đều sửng sờ.

“Thêm cậu là ba,” Jack vẫn quyết định tham gia. “Tôi muốn tận mắt nhìn tên Akuma, qua đó tìm ra đối sách thích hợp nhất.”

“Nhưng còn nhiệm vụ bảo vệ làng thì sao?” Yori nhắc nhở.

Jack mỉm cười. “Khi tớ đi vắng, cậu sẽ là thủ lĩnh.”

Yori vô cùng bất ngờ trước trọng trách mình sắp phải đảm đương. “Nhưng mà....”

“Tớ tin cậu,” Jack cắt ngang, không cho Yori có cơ hội nghi ngờ bản thân. “Ngoài ra thì Saburo tiếp tục đào hào cùng dân làng và Neko, nhiệm vụ tập luyện cứ giao cho Yuudai.”

“Bảo tuyết thế này liệu có theo được dấu chúng không?” Yuudai ngẩng đầu lên trời nói.

Jack nhìn về phía Miyuki. “*Ninja* là những tay truy kích *tuyệt vời*.”

THEO DẤU

Jack, Miyuki và Hayato thu gom một ít vật dụng thiết yếu rồi chuẩn bị lên đường.

“Khoan đã!” Trưởng làng Junichi vội vã chạy đến. “Các vị không thể thiếu người dẫn đường được. Rừng núi mùa đông nguy hiểm lắm.” Nói đoạn quay về phía những người nông dân đang đứng phía sau mình. “Toge đâu rồi?”

Họ dáo dác tìm quanh rồi nhún vai lắc đầu.

“Chúng tôi không có nhiều thời gian đâu,” Miyuki vừa nói vừa kéo chiếc mặt nạ trong trang phục *ninja* trắng toát của mình lên. “Vậy thì để tôi đi cho,” ông Sora xưng phong, giọng ông pha lẫn sự hồi hộp và lòng quyết tâm.

Miyuki lắc đầu. “Xin lỗi, nhưng dẫn người thường theo sẽ rất vướng tay, nhất là trong trường hợp cần chạy gấp.”

“Dù vậy nhưng ông Sora là dân bản địa, rành rẽ địa thế hơn chúng ta,” Hayato phát biểu.

“Cái đó thì đúng,” Miyuki không phản đối.

“Trông vậy chứ tôi cũng nhanh nhẹn lắm đó,” ông Sora nói rồi nhanh chóng cầm chiếc gậy đi đường lên.

“Vậy mình đi thôi!” Jack đội mũ rơm lên tuyên bố.

Bốn người nhanh chóng rời khỏi làng rồi băng qua cầu. Lúc này Natsuko, mẹ Trưởng làng Junichi đang ngồi bên ngoài cối xay, trông chừng vẫn còn rất giận dữ.

“Nói với thằng Mặt Thợ, lần tới bà đây sẽ đập gãy vụn cả *hai* cái xương bánh chè của nó ra cho xem!” Natsuko vừa la hét vừa hươ hươ chiếc gậy của mình như thể đó là một cây búa vậy.

Để tránh phiền phức, nhóm của Jack bèn nhận lời sẽ chuyển giao thông điệp này nếu có thể.

Giá mà dân làng ai cũng hung hãn được như bà cụ này, Jack thầm nghĩ.

Miyuki đi trước dẫn đường cho cả bọn băng theo rìa bình nguyên Okayama, tiến vào khu rừng bên cạnh dãy núi. Họ lần theo dấu vết của bọn cướp cho đến khi gặp một ngã rẽ.

“Đi hướng nào?” vết chân mờ dần khiến Jack bắt đầu lúng túng.

Miyuki cúi xuống quan sát một lúc rồi chỉ về phía bên trái, “Hướng này.”

“Tại sao cô dám chắc như vậy?” Hayato thắc mắc.

Cái này là vết chân của một con hươu lớn, cái này của sói hoang, còn đây là móng ngựa,” Miyuki lần lượt chỉ xuống mặt đất như đang dạy trẻ con vậy.

“Nhìn chả khác gì nhau,” Hayato vẫn ngoan cố.

Jack ném về phía Miyuki một cái nhìn đầy ẩn ý, tranh chấp nội bộ vào lúc này sẽ là điều tồi tệ nhất có thể xảy ra.

Miyuki thở dài miễn cưỡng giải thích cặn kẽ hơn, “Tôi không căn cứ vào hình thù, mà là bố cục tổng thể. Tuy gió đã xóa mờ dấu vết, nhưng khoảng cách, độ sâu của chúng thì không.”

“À, tôi hiểu rồi,” Hayato không khỏi thán phục trước óc quan sát của nữ sát thủ.

“Thế anh có nhìn ra vết gì đây không?” Miyuki đột ngột chỉ vào một bãi tuyết phẳng lì hỏi.

Hayato ngơ ngác lắc đầu. Jack cũng nheo mắt cố nhìn mà chẳng thấy gì cả.

“Vết chân... *ninja* đó!” cô nàng khúc khích nói.

Nhận ra ý nghĩa của câu nói đùa, Jack cũng phá lên cười.

“Từ giờ tôi sẽ đặc biệt lưu ý tới *chúng*,” đến Hayato cũng không giữ được thái độ hờ hững thường thấy.

Ông Sora tùm tùm bước lên trước. Dù tuổi tác đã cao nhưng ông vẫn rất cường tráng, bước đi nhanh nhẹn như thể một con dê núi lão luyện vậy.

“Hình như có gấu!” ông quan sát dấu vết khổng lồ trên mặt tuyết. “Mọi người ơi nhanh chân lên. Bây giờ mà gặp gấu thì gay to đấy.”

Miyuki chuyển từ chú ý sang hốt hoảng. "Dấu này còn mới quá!"

Đúng lúc đó thì cả đoàn nghe thấy một tiếng gầm vọng lại, cành cây dạt ra, và một con gấu khổng lồ màu đen ngực trắng đang lao tới. Nó dừng lại ngay trước mặt mọi người, ngửi ngửi không khí rồi điên cuồng huơ móng vuốt.

"Con này còn lợi hại hơn cả gấu," ông Sora căng thẳng lùi lại, "nó là gấu đói!"

"Chúng ta nên làm gì?" Jack thì thầm. "Chạy chẳng?"

"Đừng!" Miyuki vội vàng cản. "Trước tiên cần phải tập trung lại để tạo cảm giác uy hiếp đối với nó!"

Kế hoạch này không mấy hiệu quả. Con gấu đứng thẳng dậy, lăm lăm móng vuốt sẵn sàng ra tay bất kì lúc nào.

Jack rút kiếm, Hayato cũng lấy cung, nhưng với khoảng cách này chỉ e chưa kịp ra tay đã bị xé thành nhiều mảnh rời.

Bỗng từ đâu xuất hiện một hòn đá đập vào ngực con vật. Lại một hòn nữa - lần này đập vào mũi nó. Con gấu gầm lên giận dữ, xoay người về hướng kẻ tấn công. Cả bọn nhìn theo thì thấy Neko đang cố tình nhảy loi nhoi thu hút sự chú ý. Điên tiết, con vật hung hãn lao tới còn Neko thì xoay người chạy thẳng vào rừng.

"Không!" Miyuki la lên thất thanh rồi ngay lập tức đuổi theo bất chấp nguy hiểm.

Jack và hai người còn lại cũng gấp rút chạy phía sau. Càng vào sâu cây cối càng um tùm, thậm chí cào rách áo, trầy mặt họ. Xa xa phía trước. Jack nhìn thấy con gấu rơi xuống, Miyuki vẫn không hề giảm tốc.

"Khoan đã, Miyuki, MIYUKI!" Jack la lớn, tiếng rống của con gấu đang ngày một xa dần. Cuối cùng, Jack đuổi đến chỗ Miyuki bên cạnh một ngọn thác.

"Neko đâu?" Jack vừa hỏi vừa thở dốc. Miyuki xoay khuôn mặt đầm lệ lại nhìn nó.

"Con gấu rơi xuống kia," cô sụt sịt chỉ thác nước. "Nhưng dấu Neko biến mất từ *đây*."

Một tiếng rống khác vọng lại từ phía xa.

Miyuki run lên. "Chắc con gấu bắt được Neko rồi."

Jack cũng ghen ngào xúc động. Sự việc diễn ra quá nhanh. Con gấu. Neko. Cuộc truy đuổi. Nó im lặng đứng cạnh Miyuki, bất động vì quá sửng sồ.

"Chúng ta... nên đi trước khi con gấu quay lại," ông Sora bồn chồn nhìn xung quanh.

"Nhưng còn Neko..." Jack đang nói thì bất ngờ im bật khi nhìn thấy cặp mắt tựa mèo của nhóc tì cầm điếu trong một bụi cây.

"Neko!" Jack gọi to khi cô bé tươi cười chạy ra.

Jack dùng ngôn ngữ giao tiếp bằng kí hiệu học được từ Miyuki để hỏi, "Em có sao không?"

Neko lắc đầu, xem chừng chỉ say xước vài chỗ thôi.

Miyuki đương nhiên là rất vui mừng, "Đấy, rõ ràng con bé rất có tố chất nhẫn giả mà!"

"Nhưng tuyệt đối không thể làm võ sĩ," Hayato bình luận. "Cải lệnh cấp trên, suýt chút nữa tự hại mình bỏ mạng."

"Nếu không có Neko thì mọi người ở đây chết hết rồi!" Miyuki tức giận.

"Và tôi rất lấy làm biết ơn vì điều đó," Hayato đáp. "Nhưng tại sao con bé lại có mặt ở đây?"

Miyuki chuyển câu hỏi sang cho Neko. "Neko nói nó muốn giúp chúng ta."

"Và sự thật là *đã* làm được điều đó!" Jack mỉm cười ấm áp. Xong xuôi, cả đoàn lần theo dấu vết cũ, đương nhiên dẫn theo cả Neko. Tối giữa trưa thì họ đến một hẻm núi tương đối hẹp.

"Theo cậu còn bao xa nữa?" Jack hỏi Miyuki. Cô định trả lời, nhưng ông Sora đã chen vào giữa.

"Suyt!" ông đưa tay lên môi ra hiệu.

Jack, Hayato và Miyuki rút vũ khí, nhưng họ nhìn quanh mà chẳng thấy gì cả.

"Sao vậy?" Jack thì thầm.

Ông Sora trở ngón tay lên trên, "Cẩn thận tuyệt lộ!"

Thế là cả đoàn tiếp tục bước đi trong im lặng, cho đến khi nhìn thấy một tảng đá chắn ngang phía trước.

"Cậu có chắc bọn chúng đi lối này không đấy?" Jack thì thầm.

Miyuki gật đầu rồi trở vào hai dấu vết phía trước.

"Có khi lũ cướp lạc đường chẳng?" Hayato gợi ý.

"Không thể," Miyuki nói khẽ. "Có thấy vết chân nào quay lại đâu."

"Thế thì chúng ta đi tiếp vậy," Jack tuyên bố.

Càng vào sâu hẻm núi càng hẹp dần, cho đến lúc bầu trời chỉ còn là một tia sáng màu xanh rất nhỏ, cứ như thể muốn nghiền nát những kẻ đi bên dưới vậy.

"Chúng ta quay về thôi," ông Sora ngẩng đầu nhìn những đám mây đen đang quy tụ. "Tôi chưa từng thấy khu vực này, mà lại sắp bão tuyết nữa."

Jack không đồng ý, nó đã hạ quyết tâm theo dấu đến cùng. Cũng nhờ vậy cả đoàn mới phát hiện ra nơi này hoàn toàn không phải một ngõ cụt. Tảng đá tưởng như bịt kín tất cả lại có một khe hở dẫn sang phía bên kia.

32

AKUMA

Một thung lũng hiện ra trước mắt, khung cảnh rất nên thơ. Nước từ ngọn thác trên cao đổ xuống tạo thành hồ nước, cây cối tươi tốt xanh um. Xung quanh có nhiều ngôi nhà gỗ, có vẻ như là cả kho chứa, chuồng ngựa và nhà ở toả khói nghi ngút.

“Nhất định là đây rồi,” Jack chắc chắn.

“Nên chờ đến tối muộn,” Miyuki gợi ý. “Để tránh bị phát hiện.”

Nghĩ vậy, mọi người tìm chỗ ẩn nấp rồi bắt đầu quan sát xung quanh. Họ thấy vài người qua lại chăm sóc ngựa, nhưng có lẽ hầu hết đều đang ở trong nhà. Tiếng cười cợt và hát hò say xỉn vang vọng khắp cả mặt hồ.

“Không thấy có lính canh,” Jack nói lúc mặt trời đã bắt đầu xế bóng.

“Ừm,” Miyuki đồng tình.

“Bọn chúng quá chủ quan,” Hayato nói. “Có lẽ Akuma cho rằng nơi này không ai có thể tìm thấy.”

“Chưa từng có ai tìm ra,” ông Sora run rẩy nói. “Hoặc cũng có thể là, chưa từng có ai tìm ra và sống sót để kể lại chuyện đó.”

“Chúng ta sẽ là những người đầu tiên,” Jack cố tỏ ra tự tin.

Mọi người bắt đầu tìm cách tiếp cận, nhưng gặp không ít khó khăn vì khu vực trước những căn nhà khá trống trải.

“Tôi sẽ đi trước,” Miyuki tuyên bố.

Nói đoạn nhìn xung quanh một lượt rồi phóng như bay đến bức tường gần nhà gỗ. Lúc cô chạy được nửa đường thì cánh cửa chính bất ngờ mở ra, vài tên cướp xuất hiện. Ngay tức khắc, Miyuki ngồi thụp xuống, tĩnh lặng như một hòn đá. Vận bộ trang phục bó sát toàn thân màu trắng, trông nữ *ninja* chẳng khác gì cảnh vật xung

quanh. Jack ngờ rằng chỉ cần nó ngó đi chỗ khác sẽ ngay lập tức mất dấu cô bạn dù đã biết rõ ràng vị trí.

Một tên cướp vừa bước về phía Miyuki vừa rùng mình vì lạnh. Càng lúc hăn càng đến gần, tưởng chừng như chuyện nữ *ninja* bị phát hiện chỉ còn là vấn đề thời gian. Từ chỗ ẩn nấp, Hayato giương cung sẵn sàng bắn bất kì lúc nào.

Nhưng tên này cứ thế đi qua mà không hề hay biết gì cả. Hăn bước vào căn nhà gỗ nhỏ đối diện rồi lát sau quay lại đóng cửa. Đến tận lúc này, Miyuki mới đứng dậy phóng về phía mục tiêu ban đầu.

"*Quá nguy hiểm,*" Hayato vừa nói vừa buông thõng dây cung.

Nữ sát thủ quan sát thật kĩ nhà ngủ rồi mới ra hiệu cho từng người một tiến sang.

Khi tất cả đều đã an toàn trong chỗ ẩn nấp, Jack bắt đầu ghé mắt nhìn qua khe hở cạnh cửa sổ.

Bên trong nhà ngủ, nổi bật nhất là một lò sưởi khổng lồ đặt ngay giữa phòng. Bọn cướp lẫn lộn khắp nơi, người ăn cơm, kẻ uống rượu, thậm chí gây gỗ, đánh lộn lẫn nhau. Jack nhận thấy hai tên cướp đang chơi vật tay, hai bên bàn cắm sẵn nến. Tên phía bên trái la lên um sùm khi tay hăn bị ép vào ngọn lửa, trong khi tên bên phải thì phá lên cười phấn khích.

Chúng đối xử với nhau như thế này. Jack thầm nghĩ, thì với người khác sẽ còn như thế nào nữa ?

Nó chuyển hướng chú ý sang phía đối diện, và lập tức thấy bộ đôi Nakamura, Sayomi. Cả hai đang quỳ trước mặt một người đàn ông to lớn râu ria rậm rạp. Người này mặc áo giáp đen tuyền, đầu vấn khăn *hachimaki* đỏ rực có gia cố thép trước trán, thoát nhìn trông tựa như mũ miện.

"Hăn... chính là... Akuma!" Ông Sora run lên khi nhìn thấy hung thần của làng mình.

Jack đặt tay lên vai ông Sora trấn an, mặc dù bản thân cũng không khỏi kinh sợ trước người đàn ông mệnh danh Hắc Nguyệt này. Akuma có uy nghiêm của bậc thủ lĩnh, cũng như cái nhìn tàn độc của kẻ săn mồi. Đến thuộc hạ của hăn cũng không dám nhìn thẳng mặt, mà chỉ len lén liếc nhìn từ xa.

Akuma búng ngón tay, ngay lập tức một cô gái xuất hiện mang theo trà cùng thức ăn. Cô cúi sát người cẩn thận dâng tách lên cho hắn.

Akuma thậm chí còn chưa nếm đã gắt, “Nguội ngắt!”

“Dạ, con mới vừa đun xong...”

Ngay lập tức cô được tặng cho một cái tát như trời giáng.

“Tao bảo nguội, tức là nguội.” Mặc dù mặt cô gái đỏ rực, môi toét máu, nhưng giọng Akuma rất trầm tĩnh, như thể chẳng có gì xảy ra vậy.

“Dạ, con xin lỗi ngài,” cô vội vàng quay người đi chuẩn bị tách trà khác.

Đúng lúc này, hai tên cướp trong băng lôi một người đàn ông đến trước mặt Akuma. Người này mặc trang phục nông dân rách nát, tỏ vẻ rất sợ hãi.

“Tao nhớ đã cảnh báo mày rồi cơ mà?” Akuma bốc một miếng sushi trong đĩa cho vào mồm.

Người nông dân quỳ rạp xuống sàn đất bẩn thỉu. “Bẩm ngài, tôi cũng là vì gia đình cả. Sẽ tuyệt đối không có lần tiếp theo đâu ạ....”

“Đương nhiên sẽ không rồi,” Akuma cắt ngang. “Tao rất là tin người.”

“Ôi, đội ơn ngài, đội ơn ngài, Akuma!” tên tù binh khóc lóc rạp đầu liên tục.

Akuma trợn trừng mắt, xem chừng chẳng lấy gì làm hứng thú với thái độ khẩn thiết của đối phương. “Mang nó ra ngoài nướng cho tao,” hắn ra lệnh.

Hai tên cướp lập tức lại lôi xềnh xệch người nông dân ra chỗ lò sưởi giữa phòng. Bọn thuộc hạ đang ăn chơi cũng im phăng phắc, mặt lộ rõ vẻ háo hức.

“L... Làm ơn tha cho tôi!” anh ta vùng vẫy dữ dội. Không thể nhịn thêm được nữa, Jack lập tức rút trường kiếm giắt bên hông ra.

Nhưng Hayato đã lập tức cản lại. “Đừng! Bộ cậu định tự sát à!”

“Chúng ta không thể *bỏ mặc* ông ấy được!” Jack phản đối.

“Giúp người lúc này đồng nghĩa với cái chết - cậu hiểu chứ?”

"Anh ta nói đúng đấy, Jack à," Miyuki tham gia thuyết phục, mặc dù tình cảnh trước mắt cũng khiến cô khó chịu chẳng kém gì nó. "Bọn chúng quá đông. Hãy nghĩ đến dân làng Tamagashi đang cần được bảo vệ...."

Tiếng la thảm thiết xé cả bầu trời đêm.

"Chúng ta nhất định *phải* chặn đứng tên sát nhân Akuma!" Jack cảm phẫn.

Bọn cướp bắt đầu phá lên cười ầm ĩ.

"Và chúng ta sẽ làm được điều đó," Hayato hạ quyết tâm.

Người nông dân tội nghiệp đã không còn rên được nữa.

Ông Sora ngồi thụp xuống đất vừa tự trấn an bản thân vừa dỗ dành Neko. Jack và hai người bạn phải đấu tranh tư tưởng rất dữ dội mới dám ghé mắt vào nhìn tiếp.

Akuma có vẻ không hài lòng vì màn tra tấn kết thúc quá sớm bèn tuyên bố, "Mang nó ra cho chó gặm!"

Hai tên cướp lại kéo người đàn ông tội nghiệp đang bất tỉnh ra khỏi bãi lửa, tiếp tục lôi ra phía sau nhà. Ngay lập tức, Jack nghe thấy những tiếng tru tréo phẫn khởi vang lên.

Akuma là hiện thân của quỷ dữ! Jack thật sự kinh tởm đến tận cùng.

Xong xuôi, Akuma xoay về phía Sayomi và Nakamura cao giọng hỏi, "Có dấu hiệu phản kháng gì từ bọn chúng không?"

Sayomi lắc đầu. "Hoạ may chỉ có bà cụ đánh Nakamura là còn dám chống đối thôi ạ."

Akuma phá lên cười, Sayomi khúc khích phụ hoạ, đương nhiên đám còn lại cũng hào hứng tham gia.

Nakamura đỏ mặt giận dữ. "Hừ, tao vẫn nghi ngờ về đường đào quanh ruộng lắm," hần làu bầu.

"Mày thấy mấy thửa ruộng ngập nước rồi còn gì?" Sayori phủ nhận. "Chỉ là bọn chúng chống lựt thôi."

"Cứ coi như là vậy thì thái độ của con mụ đó cũng không bình thường chút nào."

"Chẳng qua mày thấy nhục vì bị đánh chứ gì," Sayomi khiêu khích.

“Mày còn láo nữa tao vả cho vỡ mồm đó!” Nakamura cau tiết.

Akuma giơ cao tay, lập tức cả hai im bật. “Thế chẳng lẽ bọn chúng đang âm mưu gì à?”

“Em không tin chúng có bản lĩnh đó đâu ạ,” Sayomi đáp.

“Có khả năng chúng đã nhờ người tới giúp,” Nakamura ngoan cố.

“Giúp, ai giúp?” Akuma đặt câu hỏi. “Lãnh chúa Ikeda chắc chắn là không.”

“Lũ võ sĩ vô chủ thì sao ạ?”

Akuma cân nhắc khả năng này, “Nhưng dù là bọn *ronin* thì vẫn có tiêu chuẩn nhất định. Làm gì có loại *samurai* nào chịu hạ mình giúp đỡ bọn nông dân cơ chứ?”

“Trên đời có rất nhiều kiểu người!” bất thành lình một người đàn ông mặc áo da màu nâu đen bước ra từ trong bóng tối. Người này sở hữu ngoại hình rất đáng sợ, nửa mặt trái cháy hoàn toàn, đỏ rực như sáp, con mắt bên này cũng chỉ còn là một cái hốc, tóc tai mọc hều.

“Độc Xà Kurochi,” ông Sora thì thầm giải thích còn Miyuki thì thờ ắt trước vẻ ghê tởm của hắn.

“Nhưng chúng ta chẳng việc gì phải sợ chúng,” Kurochi nói bằng chất giọng the thé. “Khi đã có thứ này trong tay.”

Nói đoạn giơ cao cây súng đã nạp đạn sẵn nhắm vào thùng rượu ở góc nhà bóp cò. Trúng đạn, chiếc thùng vỡ tan tành khiến bọn cướp hoảng loạn đứng bật dậy. Akuma khoái chí cười ha hả, có vẻ rất hài lòng trước sức công phá của món vũ khí lợi hại này.

33

NỎI LỬA

“Chúng ta gặp rắc rối lớn rồi,” Hayato chán nản. “Chúng có đến *bốn mươi lăm* tên, một trong số đó còn dùng súng!”

“Món đồ này cần phải lên đạn sau mỗi phát bắn,” Jack liên tưởng đến khẩu súng lục trước đây của cha. “Chúng ta chỉ cần nấp cẩn thận rồi phản công sau khi hấn bắn.”

“Chỉ sợ còn nhiều tên nữa mà thôi. Tôi từng tận mắt chứng kiến uy lực trên chiến trường của món vũ khí nơ như nuốt đó rồi. Chúng ta sẽ bị tiêu diệt toàn bộ trước khi kịp hành động mất.”

“Nếu vậy chúng sẽ cần rất nhiều thuốc súng,” Miyuki suy luận.

“Và chúng ta sẽ tìm cách khai thác yếu tố này,” Jack tuyên bố.

Dù đang làm nhiệm vụ trinh sát, nhưng đã nhìn thấy sự lợi hại cũng như trang bị hiện đại của quân địch, sẽ là rất ngu ngốc nếu không tìm cách đối phó ngay.

“Ý cậu là?” Hayato hỏi.

“Phá hoại.”

“Hoặc chôn chĩa,” Miyuki đề nghị, ánh mắt cô thoáng loé tia giao hoạt.

“Rồi thì thả ngựa của chúng ra khỏi chuồng,” Jack tiếp tục.

“Đã chơi phải chơi tới cùng,” Hayato cũng bị cuốn theo. “Châm lửa đốt trại luôn đi!”

“Anh bắt đầu suy nghĩ theo cách của *ninja* từ lúc nào vậy?” Miyuki trêu.

Dù im lặng không nói gì nhưng hiển nhiên Hayato rất bức, chưa bao giờ anh chàng cung thủ này nghi ngờ về tinh thần võ sĩ cao quý của mình cả.

“Nhưng nếu các cậu ra tay thì Akuma sẽ nghi ngờ và tìm cách trả thù mất,” khuôn mặt nhăn nheo của ông Sora hằn lên nét đăm chiêu.

“Trước sau gì hắn cũng ra tay thôi,” Hayato nói. “Và lại, tên này có rất nhiều kẻ thù, chắc gì đã biết là chúng ta.”

“Hơn nữa, mất đi căn cứ, ngựa và thuốc súng, chúng sẽ không thể giữ được sức mạnh vốn có nữa,” Miyuki tiếp lời.

Jack gật đầu đồng tình. “Chờ đến khi chúng ngủ tụi mình sẽ ra tay.”

Mọi người không phải chờ quá lâu, chỉ một lúc sau bọn cướp đã bắt đầu ngấm rượu, tiếng ngáy o o vang lên khắp căn nhà. Riêng Akuma nằm trên đệm trong khu vực riêng của mình.

Xác định mọi thứ đều theo kế hoạch, Miyuki đi trước dẫn đường vào nhà kho. Họ khom lưng đi sát mép tường từ từ tiếp cận.

Bất thành linh nữ *ninja* giơ tay ra hiệu dừng lại.

Jack và những người khác đều bất động. Dưới ánh đèn dầu mập mờ là một tên cướp đang ngồi gác cổng, tuy nhiên hai mắt lại nhắm nghiền, đầu cúi gục, chai rượu sake rỗng vút dưới chân.

Miyuki ra hiệu cho Jack và mọi người ở lại chờ rồi dùng kỹ năng *ninja* tiếp cận tên cướp. Cô dùng ngón cái điểm vào huyệt đạo trên cổ khiến hắn còn chưa kịp la lên đã nằm gục ra đất.

Jack vội vàng chạy đến. “Cậu giết hắn à?”

Miyuki vừa lắc đầu vừa cùng Jack kéo tên cướp vào góc khuất. “Không, nhưng sáng mai hắn sẽ đau đầu dữ dội, và chẳng nhớ được gì đã diễn ra tối nay cả.”

Hayato thử mở cửa. “Khoá mất rồi.”

Miyuki lục soát tên gác cổng nhưng không có kết quả.

“Hay là dùng sức phá?” Jack vừa nói vừa loay hoay tìm đá tảng.

“Làm vậy quá ồn ào,” Miyuki phản đối.

Jack chợt cảm thấy tay áo bị kéo. Neko trỏ tay vào cửa thông gió chỉ vừa đủ cho trẻ con chui vào. Thế rồi với sự trợ giúp của Jack và Hayato, nhóc tí cầm điếu leo lên trườn vào trong, ngay sau đó cánh cửa nhà kho được mở ra.

Tuyệt vời. Jack ra hiệu.

Neko cười tươi, *chuyện nhỏ!*

Ông Sora lấy đèn soi xung quanh. Nhà kho này chứa đầy đồ đạc đủ loại, từ gạo, rượu, cá khô, đèn dầu, cho đến quần áo, giáo mác, kiếm cung, thậm chí cả súng và thuốc nổ. Rõ ràng đây là của ăn cướp nhiều năm tích trữ lại.

"Chúng ta buộc phải phá huỷ *toàn bộ* ư?" Ông Sora vừa nói vừa nuốt nước bọt trước hàng núi thùng đầy ắp gạo.

"E rằng thế," Hayato nói. "Quân không thể thiếu lương. Đây sẽ là một đòn mạnh giáng vào băng Akuma."

"Nhưng có khi nào hắn sẽ càng thêm điên cuồng hơn không?"

"Dù sao Akuma cũng đã nhắm làng Tamagashi làm đích đến tiếp theo rồi," Jack nhấn mạnh. "Điều cần làm bây giờ là chuẩn bị cho thật tốt, tiêu diệt hắn một lần và mãi mãi."

"Vả lại, chúng ta sẽ dùng lửa để tạo hiện trường giả như một vụ tai nạn," Miyuki trở ngọn đèn dầu trên tay ông Sora. Nói đoạn cô tiếp tục quan sát xung quanh rồi đưa ra kết luận. "Có lẽ vẫn tận dụng được một ít."

Nữ sát thủ chọn ra hai thùng thuốc súng và một bình dầu.

"Không mang theo được đâu." Hayato phản đối. "Sẽ giảm tốc độ rút lui mất."

"Ừm... chúng ta cần phải tìm cách thoát thân thật nhanh," Jack đồng tình.

Tiếp theo nó quay sang hướng ông Sora nói, "Phiền ông ra thả ngựa, nhưng nhớ giữ lại năm con tốt cho chúng ta. Thêm một con to béo nữa để tải vũ khí và gạo về cho làng."

Mặt ông Sora lộ rõ vẻ phấn khích. Jack ra hiệu bảo Neko tới giúp, hai người nhanh chóng ra chuồng ngựa. Một lúc sau, Jack nghe có tiếng hí, nó mong rằng âm thanh này sẽ không đánh động bọn cướp tỉnh dậy.

Hayato nhặt cái đánh lửa và một thùng dầu. "Hai người tiếp tục đi, tôi sẽ châm lửa nhà ngủ. Đây sẽ là lời cảnh cáo gửi đến Akuma."

“Vây hẹn gặp ở chỗ rừng cây,” Jack đáp. “Nhưng nhớ phải hành động thật nhanh! Tôi muốn chúng ta cao chạy xa bay trước khi lửa bắt đầu cháy!”

Hayato gật đầu đồng ý.

“Cẩn thận đấy,” Miyuki nói.

Anh chàng cung thủ liếc nhìn lại, có vẻ hơi bất ngờ trước thái độ lo lắng của nữ *ninja*. “Cô cũng vậy.” Nói đoạn liền biến mất vào bóng đêm.

Miyuki bắt đầu thu gom đồ cho Jack mang ra ngoài. Xong xuôi cô tưới dầu khắp tường và sàn, cũng như rắc thuốc súng gần chỗ cửa. Đúng lúc này Neko xuất hiện cùng với sáu con ngựa, Jack liền lập tức chốt hàng như dự kiến.

“Hai người đi trước đi,” Miyuki nói. “Tôi sẽ đuổi theo sau.”

“Tớ sẽ đợi cậu ở chỗ hẹn,” Jack nhìn thẳng vào mắt nữ sát thủ nói. Đôi lúc Miyuki vẫn khiến nó liên tưởng đến hình ảnh can trường của Akiko.

Men theo rìa bờ hồ. Jack và Neko dẫn ngựa đến chỗ rừng cây. Sau khi đã an bài, họ quan sát không gian tĩnh mịch xung quanh. Dưới ánh sáng mờ ảo đêm trăng khuyết, thật khó để nhận ra chuyển động gì. Vài con ngựa ra bờ hồ uống nước, nhưng số còn lại đã chạy đi khá xa. Điều làm Jack thấy may nhất là có vẻ bọn cướp vẫn chưa hay biết gì - hoặc quá say để có thể phản ứng.

Xem chừng kế hoạch của cả nhóm có cơ hội thành công to.

Một lúc sau Miyuki đặt đèn dầu xuống đất đá mạnh, lửa lập tức bốc lên. Cô nhanh chóng chạy đến chỗ Jack và Neko đang ẩn nấp. Nhà kho đã bắt đầu bén lửa, cột khói nhỏ xuất hiện nơi cánh cửa.

Đến nơi, Miyuki quay lại nhìn thành quả của mình.

“Muốn dập được cũng khó đấy,” rõ ràng nữ sát thủ rất hài lòng.

“Cậu có gặp Hayato không?” Jack hỏi.

Miyuki lắc đầu. “Cứ tưởng hấn ra đây trước rồi?”

Họ nhìn dáo dác nhìn quanh chỗ nhà ngủ tìm anh chàng cung thủ.

“Chẳng thấy đâu cả,” Miyuki nói bằng chất giọng pha lẫn sự lo lắng.

Rất may là ngay sau đó Hayato đã xuất hiện. Cậu vừa thở dốc vừa giải thích. “Rơm ướt quá, mãi mới chịu bắt lửa. Dù sao thì cũng có thể coi chúng ta đã tung được một cú đấm vào mặt tên Akuma!”

Cả bọn đều cảm nhận được tia vui sướng trong lồng ngực.

“Mau đi thôi,” Jack định rút lui ngay lập tức.

“Ông Sora đâu?” Hayato thắc mắc.

Miyuki và Jack đưa mắt nhìn nhau. Trong lúc vội vã, chúng đã quên khuấy sự tồn tại của người nông dân già này.

“Chắc phải thả xong hết ngựa rồi chứ nhỉ?” Miyuki nhận định.

Jack nhìn về phía chuồng, nhưng chẳng thấy ông Sora đâu cả. Miyuki ra hiệu hỏi Neko, nhóc tí cầm điếu đáp rằng mình không biết.

Thế rồi từ trong ánh lửa, Jack nhìn thấy ông Sora đang chạy ra phía sau nhà ngủ. “Ông ấy đang làm *cái gì* vậy?” Hayato giận dữ.

“Mọi người ở đây,” Jack ra lệnh. “Tôi sẽ gọi ông Sora quay lại.”

“Nhớ nhanh lên nhé,” Miyuki lo lắng. “Bọn cướp sẽ chẳng yên giấc thêm bao lâu nữa đâu.”

Jack phóng đến mục tiêu, vừa chạy vừa đảo dác quan sát sợ kẻ địch xuất hiện. Nó đuổi đến nơi thì phát hiện ông Sora đang nhón chân nhìn qua cửa sổ để mở.

“Ông Sora!” Jack rít lên. “Chúng ta phải đi ngay mà!”

Người nông dân quay lại nhìn nó bằng cặp mắt van xin. “Tôi không thể...” Nói đoạn bước sang bên để lộ khuôn mặt một cô gái trẻ, “khi mà con gái mình còn ở đây.”

GIẢI CỨU

Phía sau con ông Sora là rất đông những cô gái khác, gương mặt ai nấy đều hằn lên vẻ tiều tụy sợ hãi. Jack giận dữ, “Sao ông không nói chuyện này *trước*?”

Ông Sora lắp bắp, “Tôi đâu dám hi vọng gì. Chỉ là vừa nãy thấy cháu gái dâng trà cho Akuma kia, một suy nghĩ thoáng hiện lên trong đầu... rằng biết đâu Miya cũng....”

“Nhưng Hayato đã châm lửa đốt nhà ngủ rồi!” Jack nghiêm giọng.

Ông Sora hoảng loạn mở to mắt, tay liên tục kéo mạnh nhưng tường nhà không hề suy sụp. Jack kéo ông ta ra một bên nhìn vào trong. Xem chừng các cô gái được nhốt ở một gian riêng biệt so với phòng chính.

“Cô có thể ra ngoài không?” Jack thì thầm.

Miya lắc đầu. “Cửa phòng bị khoá, lại có lính canh nữa.”

Jack quan sát tường nhà ngủ. Thứ này được xây bởi gỗ tốt, chẳng dễ gì phá được. Lúc này đã có thể nghe thấy tiếng lửa cháy lách tách, tức là không còn bao nhiêu thời gian cứu người nữa.

“Quay lại nói với Miyuki,” Jack ra lệnh. “Rằng tôi sẽ tìm cách cứu con gái ông và những cô gái khác.”

Ông Sora gật đầu, nhưng vẫn đứng yên tại chỗ, có vẻ như không nỡ rời xa đứa con đang bị giam cầm của mình.

Jack liền đẩy ông ta đi. “Nhanh lên!”

Cuối cùng ông Sora cũng sức tỉnh, nhìn Miya lần cuối cùng rồi chạy đi trong đêm tối.

Jack tìm được cửa hậu, nhưng xem chừng đã bị khoá chặt. Nó đang định thử vận may với cái cửa sổ còn lại thì chợt thấy vài bóng đen nằm trên tuyết. Bầy chó ngủ say sưa... bụng chúng vừa căng lại vừa tròn.

Jack vội vàng lùi lại. Nó không muốn nhớ lại cảnh tượng ban nãy, lại càng ngại phải đụng độ với bầy chó săn khát máu.

Cuối cùng, Jack quyết định tiếp cận vào cửa trước. Bọn cướp nằm bừa bãi khắp phòng, đa phần đều đập chần bện bằng tre. Có vẻ chúng vẫn bị ảnh hưởng bởi việc uống quá nhiều rượu nên ngủ rất say, tiếng ngáy vang vọng như sấm rền. Phía trên, khói đen đã bắt đầu xuất hiện, nhưng chưa đến mức gây khác lạ, vì vốn bọn cướp vẫn đang dùng lò sưởi. Jack chỉ mong nó có thể cứu được người trước khi băng cướp tỉnh giấc.

Nó cố gắng di chuyển nhanh nhẹ nhất có thể, đúng như cách đã được tổ sư Soke chỉ dạy, liên tục luồn qua những tên cướp ngủ say như chết bên dưới để đến chỗ cánh cửa giấy cuối phòng. Jack nhẹ nhàng mở hé rồi liếc mắt nhìn qua. Phía bên trái căn phòng bếp này là một cánh cửa bị khoá chặt. Tên lính canh bên cạnh đang vừa ngáp vừa buồn chán xỉa răng.

Dù tên này không hề cảnh giác, nhưng Jack biết nó khó có thể vô hiệu hoá tên lính trước khi bị hấn báo động. Kỹ năng hành động bí mật không mấy tác dụng, nhưng kỹ năng hoá trang thì chưa chắc...

Nó nhìn quanh phát hiện một chai rượu nên liền kéo mũ rơm che mặt rồi cứ thế mở cửa bước vào trong, dự định lợi dụng buổi đêm mờ ảo để qua mặt tên cướp.

"Mày... còn... không?" Jack giơ cái chai không lên hỏi.

Tên lính gác không nhìn mà chỉ lăm bằm, "Mày biết tao đang gác thì không được phép uống mà." Jack nhích lại gần hơn, phải đến khi nó đã tiến sát thì tên cướp mới nhận ra sai lầm chết người của mình.

Hắn định rút kiếm hô hoán, nhưng Jack đã ra tay nhanh hơn, dùng chiêu Quỷ Giác Quyền - một trong thập lục tuyệt kỹ quyền thuật của *ninja* để dàng đánh đối phương bất tỉnh nhân sự.

Jack gỡ thanh gỗ chắn ngang rồi mở cửa bước vào trong. Các cô gái thu người lại trong góc vì tưởng bọn cướp đến. Jack mở nón rơm để lộ mặt khiến các cô được một phen kinh ngạc. Một vài người thậm chí còn sợ hãi trước ngoại hình nước ngoài của Jack, có lẽ họ cho rằng ma quỷ xuất hiện.

"Theo tôi!" nó thì thầm. "Và thật nhẹ nhàng vào."

Miya là người đầu tiên di chuyển, các cô gái khác cũng nhanh chóng vượt qua nỗi sợ để nối tiếp theo sau. Jack quan sát gian nhà chính thì phát hiện lúc này khói đã tương đối dày, không khí đang ngày càng trở nên khó thở. Dù bọn cướp vẫn chưa tỉnh, nhưng một vài tên đã bắt đầu ho khan.

Jack cố gắng dẫn các nô lệ đi với tốc độ nhanh nhất có thể. Dù đã che miệng nhưng xem chừng các cô không thể chống lại sự ô nhiễm xung quanh. Tuy Jack rất muốn thoát thân trước khi đánh động bọn cướp, nhưng sự thật là họ bị buộc phải di chuyển rất chậm chạp.

Vừa ra tới cửa, nó vội vàng bảo Miya, “Chạy ra chỗ rừng cây, đừng quay đầu lại!”

Nói đoạn tiếp tục hướng dẫn số nô lệ còn lại. Rắc rối kéo đến khi cô cuối cùng do choáng vì ngộp thở đã vô tình ngã lên một tên cướp đang ngủ.

Hắn gầm lên giận dữ, “Mẹ nó!”

Ánh mắt mơ màng dần chuyển sang kinh ngạc khi phát hiện cô gái được tự do, hơn nữa nhà ngủ lại đầy khói.

Hắn lập tức quăng cô gái ra la lớn, “CHÁY! CHÁY!”

HOẢ CHIẾN

Mọi thứ trở nên hỗn loạn khi bọn cướp bắt đầu bật dậy nhào nhào chạy ra cửa. Một vài tên vẫn không động dậy, có lẽ vì ngột, số còn lại giẫm đạp giành giật nhau.

Jack phóng trở vào tìm cách giải cứu cô gái. Nó chen lẫn với bọn cướp, những kẻ đã quá hoảng sợ để có thể để ý tới kẻ lạ. Tìm được nữ nô lệ, nó vội vàng thốc cô dậy định dắt ra cửa thì bất ngờ bị chụp lại.

"Mày là ai?" khuôn mặt đáng sợ của Nakamura hiện ra trong làn khói. Ngay lập tức, Jack tung đòn bẻ tay trong Thể thuật, động tác rất hoàn hảo.

Nhưng thay vì lăn ra sàn đau đớn thì Nakamura chỉ toét miệng cười. "Còn non lắm con ạ!" hắc giễu rồi tung một cú đâm cứng như thép vào bụng Jack.

Trúng đòn, nó đổ gục xuống thở dốc. Nakamura tiếp tục quăng mạnh Jack vào cột nhà, chưa kịp đứng dậy đã thấy một cú đá nhắm ngực hướng tới. Jack may mắn gạt được rồi nhảy sang bên, nhưng tên cướp vẫn chưa buông tha, hắc giết lấy một cành cây đang bốc cháy trong bếp, quyết ép Jack vào giữa phòng.

Căn nhà gỗ lúc này đã bốc cháy dữ dội. Jack biết cơ hội sống sót đang nhỏ dần từng giây. Nếu không nhanh chóng tìm được cách phản đòn thì nó không thoát chết vì ngột cũng bỏ mạng dưới tay Nakamura.

Jack thụp đầu tránh cành cây to như gậy lửa của tên cướp và định rút kiếm. Thế nhưng tay vừa chạm đến chuôi thì đầu đã bị kéo ngược ra sau, một lưỡi dao lạnh toát kề ngay cổ.

"Mày là kẻ đã châm lửa ư, thằng ngoại quốc?" Sayomi hỏi, mắt ả đỏ rực vì cay khói. Jack không đáp mà tập trung suy nghĩ cách ứng

phó.

“Bọn tao không có thời gian đâu,” Nakamura đe dọa. “Ai đã cử mày đến đây?”

Hắn dí cành cây cháy vào đùi Jack khiến nó la lên đau đớn vì bị phỏng nặng.

“Trả lời, nếu không muốn bị thiêu sống!” Sayomi phụ họa. Jack thở dốc trong đau đớn, vô tình khiến cổ họng như mắc nghẹn vì hít phải khói.

Nôn nóng, Nakamura lại càng dí mạnh cành cây. Bất chấp tiếng lèo xèo phát ra từ đùi, Jack cắn răng tìm cách thoát khỏi tầm khống chế của Sayomi, nhưng ả cầm dao rất chắc.

Thế rồi một bóng đen bất ngờ xuất hiện, kéo theo tiếng thép bắn trong không khí. Chiếc phi tiêu trượt qua Jack cắm trúng tay Sayomi khiến ả thét lên. Miyuki nhanh chóng tung cú đá xoay vào ngực Nakamura làm tên này chúi nhủi xuống bếp, bộ kimono bắt lửa bùng cháy. Chớp thời cơ, Jack chụp cổ tay Sayomi bắt ả phải buông dao rồi thúc cùi chỏ vào bụng, sau đó thực hiện đòn quăng vai. Ma nữ Sayomi đầu đập mạnh xuống sàn nằm bất động.

Phía trên, trần nhà đã có dấu hiệu sắp sập. Miyuki vội vàng nắm tay Jack dẫn nó ra phía cửa. Jack cảm thấy chân mình đau lên theo từng bước.

Nakamura cùng bộ trang phục bốc lửa của hắn phóng qua hai đứa, hướng bờ hồ thẳng tiến. Sayomi thì rên rỉ chửi rủa từ phía sau.

Cơn chấn động vì lều trại bị hoả thiêu đã khiến bọn cướp hoảng loạn thật sự. Hầu hết chỉ biết trơ mắt đứng nhìn, chỉ một vài tên là đủ tỉnh táo tìm nước cứu lửa. Cũng nhờ vậy mà Jack và Miyuki mới không bị phát hiện. Hai đứa cố gắng chạy tới chỗ an toàn. Phía trước họ, cô gái được Jack cứu đã sắp về đến rừng cây.

“CHẶN CHÚNG LẠI!” Akuma điên cuồng giậm dũ. Jack và Miyuki vẫn tiếp tục chạy mà không dám ngoảnh lại nhìn.

Có tiếng súng nổ. Phát bắn này không trúng hai người.

Nhưng lại hạ gục cô gái nô lệ. “KHÔNG!” Jack gào lên.

Sau đó là một loạt tên bắn ra theo chiều ngược lại trong động thái cầm chân địch của Akuma.

Jack lết được đến chỗ cô gái, nhưng nữ nô lệ này đã tắt thở, dòng máu tươi nhuộm đỏ cả lớp tuyết bên dưới.

“Chúng ta phải đi thôi!” Miyuki tiếp tục kéo Jack.

Bọn cướp đuổi rất nhanh. Hayato hạ thêm ba tên thì

Jack và Miyuki cũng vào được đến rừng. Chàng cung thủ dẫn họ đi vòng theo bờ hồ.

“Neko và ông Sora đã đi trước cùng các cô gái rồi,” cậu giải thích.

Phía sau, họ có thể nghe thấy tiếng la hét giận dữ của bọn cướp vang vọng lại. Jack cố gắng lết đi nhanh nhất có thể, trong lòng không khỏi thương cảm cô gái xấu số đã đến gần tự do rồi mà lại bị bắn chết. Ba người đến chỗ khe núi, Jack ngoảnh lại nhìn lần cuối trước khi rời đi. Lều trại của bọn cướp hoàn toàn bị bao phủ bởi lửa, ánh sáng đỏ thẫm phản chiếu trên mặt hồ như dung nham núi lửa.

Dù sao cái chết này cũng không phải vô ích.

Lúc nhóm Jack thấy được lưng ông Sora và các cô gái thì bọn cướp cũng đuổi đến.

“Chúng mày đừng hòng thoát khỏi tay *tao*!” Kurochi gào thét giờ cao cây súng đã nạp đạn sẵn sàng.

Hắn bóp cò, viên đạn nhắm thẳng lưng các võ sĩ trẻ hướng tới.

Miyuki đẩy Hayato ngã ra đất, vách đá phía sau chàng cung thủ toé lửa.

“Tôi nợ cô một mạng rồi!” Hayato cảm động nói với Miyuki.

“Chưa đâu,” cô đáp rồi xoay đầu nhìn những kẻ đuổi theo.

“Chúng ta cần phải cầm chân,” Jack rút kiếm tuyên bố. “Để tạo cho ông Sora và những người khác một con đường máu.”

Ba người hiểu sẽ thật là ngu ngốc nếu tìm cách ngăn chân bọn cướp ở địa bàn của chúng. Khu vực chật hẹp này thích hợp hơn gấp nhiều lần. Thế nhưng họ vừa mới đứng tấn thì một âm thanh rất lớn vang lên từ phía trên.

Thì ra phát súng ban nãy đã vô tình kích động một cơn sạt lở tuyết.

“MAU CHẠY ĐI!” Ông Sora hối thúc các cô gái.

Bầu trời gần như đổ sập xuống. Jack, Miyuki và Hayato vội vàng chạy theo lối ra, còn bọn cướp thì trở lại thung lũng.

Do chân bị thương nên Jack không thể theo kịp hai người đồng hành. "Cố lên Jack ơi!" Miyuki la thất thanh.

Nó cố nhịn đau lao tới, nhưng đã quá muộn.

36

NGÔI MỘ ĐÁ

Jack cảm giác như mình đang bị đè chặt trong một cái quan tài màu trắng. Nó bị đè đến khó thở, mọi âm thanh đều tắt nghẽn, chỉ còn tiếng máu chảy và tim đập là nghe thấy.

Những người khác ra sao rồi? Jack chỉ có thể cầu nguyện cho họ được bình an.

Nó bắt đầu dùng ngón tay đào tuyết, nhưng chẳng biết đâu là hướng lên cả. Hoàn toàn lạc lối, rất có thể đây lại là hành động tự chôn mình *sâu* hơn. Jack muốn chuyển động, nhưng toàn thân đều đã bị vây kín. Điểm lợi duy nhất của tình trạng này có lẽ là việc cảm giác lạnh buốt đã giúp cái chân bông của Jack đỡ đau hơn.

Sau một hồi Jack đào được một cái lỗ nho nhỏ. Có điều còn chưa kịp vui mừng thì đã bị lớp tuyết mới rơi xuống lấp lên trên. Đến giờ thì Jack thật sự rồi. Nó cố thở, cố vẫy vùng tìm cách thoát ra khỏi ngôi mộ đá. Thế nhưng tuyết vẫn cứ bám chặt lấy cơ thể nó như đôi tình nhân vậy.

Jack cố trấn tĩnh. Cần phải giữ lí trí mới mong có cơ hội sinh tồn. Nó không hề muốn chết tại đây. Không thể được. Chẳng lẽ mọi cố gắng thời gian qua chỉ là để bỏ mạng nơi đồi núi hẻo lánh này. Nó chết rồi thì Jess sẽ ra sao?

Jack tiếp tục đào.

Nó mất dần khái niệm về thời gian, cơ thể ngày một yếu. Đang lúc tuyết vọng thì Jack sờ được một vật gì đó cứng cứng. Chuôi kiếm! Nó vội vàng đào quanh, và cuối cùng cũng nắm chắc được trong tay, thử chọc lên để xác định độ sâu. Lưỡi kiếm bén ngọt dễ dàng đâm thủng lớp tuyết...

Jack chợt nhận ra sự thật phũ phàng. Nó đã bị chôn quá sâu. Quá sâu.

Nó sẽ chết... mất xác ở nơi này.

Hết thật rồi. Độc Nhãn Long không giết được nó, Shogun không giết được nó, Kazuki càng không, nhưng mẹ thiên nhiên lại dễ dàng thành công mà chẳng tốn bao nhiêu sức.

Jack cố chuyển suy nghĩ sang chiều hướng tích cực hơn. Nó hình dung ra khuôn mặt Akiko, nhớ lại khoảng thời gian hai đứa ngồi ở sườn núi Hiei đón mặt trời đầu năm. Nàng tựa đầu lên vai nó, miệng mỉm cười rục rịch, ấm áp như nắng xuân...

Jack sắp ngất đến nơi thì đột nhiên chỗ tuyết trên đầu được gạt đi.

"Tìm thấy rồi!" Miyuki reo lên, nói đoạn liềm đào lõ kéo nó ra. Hayato và Neko cũng hăm hở tham gia, ba người thi nhau đào tứ phía.

Được giải cứu, Jack tham lam hít một hơi thật sâu. Phía trên nó là bầu trời đêm với những vì sao toả sáng lung linh hơn bao giờ hết. Nhìn lại phía sau, Jack nhận thấy hẻm núi đã hoàn toàn bị chặn lại sau trận sạt lở, nó không khỏi tự cảm thấy may mắn vì chỗ mình bị đè lại gần lối ra đến thế.

"Thật không thể tin là các cậu lại tìm được tớ đây!" Jack cảm thán.

Hayato đỡ nó đứng dậy, Miyuki thì giúp nó nhặt kiếm.

"Cũng nhờ đầu thanh kiếm chọc lên," Miyuki lí giải. "Và cặp mắt tinh như điều hâu của Neko!"

Jack quay sang phía Neko ra hiệu cảm ơn, nhưng cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ so với ơn cứu mạng bèn ôm chầm lấy cô bé. Neko khá ngạc nhiên với hành động bộc phát này nên chỉ biết cúi đầu đáp lễ.

Bốn người trở lại chỗ các cô gái và ngựa đang chờ sẵn.

"Dù sao cũng nhờ trận sạt lở chặn đường đuổi theo của bọn Akuma," Jack nhận xét.

"Không chắc đâu," Ông Sora đáp. "Con gái tôi nói chúng biết lối đi khác dẫn ra đây. Sẽ mất hơn một ngày đường. Nhưng bọn chúng nhất định sẽ tới."

“Vậy thì chúng ta nhanh chân lên thôi,” Hayato lên ngựa nói.

Jack cũng vất vả trèo lên yên, lòng thầm cảm kích vì tạm thời không phải dùng đến cái chân bị thương nữa.

“Akuma sẽ đến,” Jack vừa nói vừa liếc nhìn Miya và những nô lệ khác. “Nhưng chí ít thì chúng ta cũng trở về cùng với tin tức tốt lành.”

Dân làng Tamagashi vui mừng chào đón các cô gái của mình trở về - một phép màu vượt quá mọi mơ ước của họ. Thậm chí khuôn mặt rầu rĩ của ông Sora cũng được đẹp đi, thay vào đó là niềm vui khi chứng kiến mẹ con Miya đoàn tụ với nhau. Nội chuyện này cũng đủ khiến Jack cảm thấy hi sinh của mình là hoàn toàn xứng đáng.

Trưởng làng Junichi đón nhóm trinh sát bằng hành động cúi chào trinh trọng nhất. “Nếu *samurai* và *ninja* nào cũng tốt như các vị thì trên đời này đã không còn chỗ cho những kẻ như Akuma tồn tại rồi!”

Già làng Yoshi chống gậy bước tới, đôi mắt già cỗi của ông rưng rưng nước.

“Thật không ngờ tấm thân già này còn được thấy ngày hôm nay,” ông cụ run run. “Các cậu đã đem lại sức sống mới cho ngôi làng của chúng tôi!”

Trong lúc mọi người đoàn tụ vui vẻ thì Jack đi cà nhắc trở về nhà ông Sora cùng với Miyuki, Hayato và Neko. Cả bọn đã quá mệt mỏi, riêng Jack còn đau đớn bởi vết thương.

Yori, Saburo và Yuudai đã chờ sẵn ở đó.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Yori nhíu mày khi thấy tình trạng của thằng bạn.

“Bị đánh, đốt, chôn sống thôi ấy mà,” Jack tếu táo. “Bọn tớ đã gửi một đòn cảnh cáo tới Akuma.”

“Thế thì đáng ăn mừng à nha!” Yuudai hào hứng, rõ ràng anh chàng rất nhẹ nhõm khi thấy cả đội trở về an toàn, dù hơi te tua một chút. “Thôi mọi người vào trong ăn uống nghỉ ngơi đi.”

Nói đoạn định mở cửa thì nghe thấy có tiếng la lớn.

“Suki đâu?” Một bà mẹ dáo dác tìm con gái. “Suki của mẹ?” Bà càng lúc càng hoảng loạn. Ông Sora vội vàng đi đến thì thầm gì đó.

Phản ứng đầu tiên của người phụ nữ tội nghiệp là sửng sốt, sau đó khóc nức nở. Ông Sora cố an ủi, nhưng bà chỉ gạt đi rồi bước đến chỗ Jack.

“C...con gái tôi đã bị... bọn chúng bắn chết...?” Bà run run hỏi.

Bây giờ thì Jack đã biết được tên cô gái xấu số ấy. “Vâng, kẻ thủ ác là tay Độc Xà Kurochi.”

“Tôi biết cậu đã cố cứu nó,” bà chuyển từ đau buồn sang giận dữ. “Nhưng xin hãy hứa với tôi rằng cậu sẽ giúp cho linh hồn nó được an nghỉ, rằng cậu sẽ kết liễu bọn Akuma!”

Jack nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ, cảm nhận được nỗi đau thấu tận tâm can của bà. Nó có thể nhìn ra những nét tương đồng giữa mẹ con họ, cảnh tượng tang thương lúc trước lại hiện về. Jack gạt đầu dứt khoát, chính bản thân nó cũng muốn bắt những kẻ sát nhân kia phải đền tội... bằng *mọi giá*.

37

HỒI PHỤC

Trong lúc dân làng hoan hỉ thì Miyuki bắt đầu công việc điều trị vết thương cho Jack. Cô nghiền nát chỗ lá thuốc vừa rồi trộn lẫn với chỗ bột nhuyễn mang theo bên người thành một dạng hỗn hợp màu xanh, sau đó đem đun lên, cuối cùng mới đem đắp vào đùi Jack.

Nó lập tức la lên, “Úi, xót thế!”

“Ồ, một em bé *samurai*,” Miyuki vừa trêu vừa xoa đều khắp vết thương.

Jack cắn môi chịu đau hỏi, “Có tệ lắm không?”

Miyuki nghiêm giọng đáp, “Có lẽ phải cắt bỏ chân.”

Jack nuốt nước bọt, mặt tái nhợt khi nghĩ đến chuyện đó.

“An tâm đi,” Miyuki bổ sung, “Yuudai hứa sẽ cắt thật ngọt.”

Jack liếc nhìn thanh đại đao *nodachi* khổng lồ trên lưng Yuudai, rồi quay lại thì thấy khoé miệng Miyuki hơi nhếch lên.

“Là kiểu đùa của *ninja* đó hả!” nó cười lớn, cảm giác nhẹ nhõm hẳn.

“Vài ngày nữa sẽ ổn thôi,” Miyuki mỉm cười ấm áp.

“Chỗ tuyết lạnh lúc cậu nằm dưới bãi sạt lở đã giúp ích khá nhiều, lại đắp thêm thuốc chuyên dụng của *ninja* nữa thì đến sẹo cũng không có ấy chứ.”

Nói đoạn Miyuki quỳ sát người nó, chấp tay, riêng ngón trỏ và ngón cái để nhô ra, nhắm mắt khấn.

“*On haya baishiraman taya sowaka...*”

Cô đưa tay theo hình số 8 trên khắp vết thương, Jack cảm thấy khoan khoái hẳn, nó biết đây là tác dụng của nghi thức hồi phục Sha.

“Cô ấy đang làm cái gì vậy?” Saburo nghi hoặc nhìn Miyuki.

“Cửu Tự Ấn... ma pháp *ninja*!” Yori cũng kinh ngạc không kém. “Trước đây thầy Yamada có kể qua cho tớ, nhưng đến giờ mới được tận mắt chứng kiến.”

Yori chăm chú quan sát từng hành động của Miyuki, rồi vừa bắt chước vừa lẩm nhẩm đọc theo câu thần chú. Jack biết người bạn nhỏ của mình sẽ rất vui nếu học được món nghề bí ẩn này, nó tự nhủ sẽ nhờ Miyuki hướng dẫn sau.

Sau một tiếng thì Miyuki mở mắt ra, trông chừng đã kiệt sức.

“Cảm ơn cậu,” Jack ngồi dậy. “Chân tớ khá lên nhiều rồi.”

“Vì cậu... thì tôi không ngại gì cả...,” Miyuki đáp rồi mệt mỏi trở về giường. Cô chỉ mất vài giây để thiếp đi.

Saburo và Hayato lập tức bước tới.

“Nó công hiệu *thật* không vậy?” Saburo tò mò.

Jack gật đầu, “Nhìn thử đi.”

Vết thương hầu như không còn đỏ nữa, những nốt sần dưới lớp cao xanh cũng bắt đầu xẹp xuống.

“*Ninja* quả là rất khó lường,” Yori ngưỡng mộ tiếp tục thử làm các động tác vừa học được.

“Bây giờ thì tôi hiểu vì sao cậu đặt lòng tin vào Miyuki,” Hayato thừa nhận. “Mặc dù cô ta là một sát thủ.”

“Sát thủ hay không thì Miyuki vẫn là bạn tốt của tôi,” Jack hơi phật ý khi Hayato cứ ác cảm với cô bạn của mình.

“Theo tớ thì không chỉ là bạn đâu,” Yori đã quá tập trung nên không nhận ra mình vừa nói gì.

Jack chợt dạ liếc nhìn về phía Miyuki. Chẳng lẽ nó ngổ đến mức không nhận ra tình cảm mà những người khác dễ dàng nhìn thấy như vậy?

Saburo nhú mày chất vấn. “Akiko có biết chuyện này chưa đấy?”

“B...biết chứ,” Jack lúng túng. “Họ gặp nhau một lần ở rừng Iga rồi mà.”

“Màn giới thiệu này lửa phải biết nhỉ!” Saburo cười to.

“Ừ, rất gay cấn,” Jack hồi tưởng lại quang cảnh lần Lãnh chúa Akechi đem quân tấn công làng *ninja*.

Jack liền tìm cách chuyển hướng chú ý, “Thế Kiku sao rồi? Từ khi Tướng Quân ra lệnh đóng cửa trường hai người đã gặp nhau lần nào chưa?”

Giờ thì đến lượt Saburo đỏ bừng mặt. “Vẫn ổn,” anh chàng đột nhiên chăm chút kiểm của mình đến lạ lùng. “Kì thực... cô ấy chính là lí do tớ quyết định đi tu hành... để gây ấn tượng tốt với nh...nhạc phụ!”

Jack cười toe toét khi biết chuyện tình cảm của thằng bạn thân tiến triển tốt. Nó đã thấy nghi nghi khi Kiku kiên quyết ở lại chăm sóc vết thương cho Saburo hồi Kazuki phản bội rồi.

“Nếu tụi mình qua được đêm trăng đen thì cậu tha hồ mà kể công với ông ấy.”

“Nếu á?” Saburo đứng bật dậy. “Tớ tưởng các cậu thiêu rụi trại của hắn rồi thì còn đánh đấm gì nữa?”

“Thế này khác nào vào hang dạo hổ,” Yori cũng sợ hãi khi nghĩ đến viễn cảnh trước mắt.

“Nhưng đói khát và thiếu thốn vũ khí sẽ khiến chúng yếu hơn chứ nhỉ?” Saburo lặc quan.

“Có thể,” Jack đáp. “Nhưng tớ không tin đây là toàn bộ những gì bọn chúng có.”

Chỉ còn mỗi mình và hai thằng bạn thân nên Jack sẵn sàng bộc lộ hết tâm tư. “Quan sát Akuma khiến tớ thực sự thấy lo lắng. Không phải ngẫu nhiên mà người ta gọi hắn là Hắc Nguyệt. Tên này tàn nhẫn vô cùng, xem mạng người như cỏ rác, chỉ có thể dùng từ ác quỷ để mô tả. Chúng ta chỉ có đường thắng... hoặc lãnh chịu hậu quả khủng khiếp nhất.”

NGƯỜI RƠM

Không khí từng bừng nhanh chóng biến mất vào sáng hôm sau, thay vào đó là cảm giác lo lắng sợ hãi một màn trả thù đẫm máu vào đêm trăng đen sắp đến. Nhận thấy điều này, Jack vội vàng bắt họ trở lại làm việc để phân tán tư tưởng.

Hầu hết mọi người đều tham gia vào công tác hoàn thiện đường hào rải dây gai. Saburo đặc biệt khích đội của mình ganh đua với đội của Yuudai. Chính nhờ sự ganh đua này mà dân làng hào hứng hơn hẳn.

Jack nhân cơ hội đi kiểm tra các phòng tuyến khác cùng với Yori. Nhờ kĩ năng trị thương của Miyuki mà nó đã không phải đi cà nhắc nữa, nữ sát thủ cũng đảm bảo nhất định mọi thứ sẽ trở lại bình thường trước đêm trăng đen.

Ra đến chỗ hàng rào, Jack sững sờ phát hiện một đội ngũ chiến binh hùng hậu đứng gác. "Yori, mấy người *ronin* này là sao vậy?"

Nhà sư nhí cười toe toét.

"Làm sao cậu có thể thuyết phục..."

Phải đến lúc này Jack mới nhận ra đây chỉ là các hình nộm đội mũ miện, mặc áo giáp mà thôi. Tất nhiên đến gần sẽ nhận ra, nhưng nếu đứng từ xa thì nhất định sẽ bị đánh lừa.

"Là ý tưởng của *cậu* à?" Jack phấn khích dấn vào giáp trụ của một người rơm gần đó.

Yori gật đầu. "Tuy không có tác dụng trong chiến đấu, nhưng có thể dọa quân địch, cũng như phân tán bớt hoả lực của chúng."

"Yori, cậu đúng là thiên tài mà!"

"Tớ chỉ nhớ lại bài dạy của thầy Kano thôi," nhà sư nhí khiêm tốn đáp. "*Mắt chúng ta luôn nhìn thấy những gì đầu chúng ta nghĩ.*"

“Ừ, đúng thật!” Jack thừa nhận. “Bảo đảm bọn chúng sẽ mắc bẫy cho xem.”

Hai đứa tiếp tục đến chỗ rừng. Không có gì thay đổi cả - vẫn chỉ là hàng rào gỗ đơn giản chắn ngang, thêm đường hào chạy qua mà thôi.

Yori lo âu nhìn Jack. “E rằng bọn chúng sẽ đánh vào đây mất.”

“Con người sẽ chẳng khác gì bị mù nếu cứ lệ thuộc vào cặp mắt,” Jack đáp lại bằng một lời dạy khác của thầy Kano. “Nên nhớ cái đáng sợ của *ninja* là cậu không bao giờ *nhận ra* được hành động của họ!”

Cuối cùng là khu vực cầu gỗ phía nam. Tim Jack như muốn rơi ra ngoài khi chứng kiến dòng nước đã hoàn toàn bị đóng băng.

“Tội mình làm ngập sớm quá chẳng!” nó thốt lên.

“Chưa dày lắm đâu,” Yori vừa nói vừa lấy một tảng đá quăng lên không trung.

Cú va đập lập tức khiến bề mặt phẳng lì xuất hiện vết nứt. “Và chắc chắn không chịu nổi sức mạnh của một người trưởng thành,” nhà sư nhí nhai lòng.

Nói đoạn thử đặt một chân lên. Băng nứt ra nhưng vẫn vững chãi. Cậu đặt nốt chân còn lại.

“Ồi chà,” Yori thất kinh. “Xem chừng....”

Nhưng chưa hết câu Yori đã rơi tồm xuống dòng nước lạnh băng và bắt đầu chìm.

“Trong cái rủi có cái may,” nhà sư nhí trèo lên nói.

“Mong rằng mấy ngày tới vẫn như vậy,” Jack đáp rồi giúp cậu bạn đứng dậy. “Còn không đành chuyển bớt nhân lực sang canh phòng ở đây vậy.”

Đến chỗ cầu, hai đứa chợt nghe tiếng kim loại đâm vào gỗ ở đằng xa, Miyuki và Hayato đứng bên này cầu nhìn sang phía đối diện.

“Sao tưởng anh bắn tên cừ lắm?” Miyuki rít lên.

“Đương nhiên,” Hayato vừa đáp vừa rút một mũi tên khác.

“Vậy tại sao lại trật?”

“Vì cô cứ lải nhải hoài đó.”

Jack vội vàng đến xem tình hình.

“Có chuyện gì vậy?” Nó hỏi xen vào.

“Miyuki muốn tôi dùng tên lửa bắn vào mục tiêu từ *đây!*” Hayato khó chịu chỉ thùng thuốc súng giấu phía dưới chân cầu bên kia.

Một tấm gỗ đã được dựng lên ở cự li tương tự để bắn tập. Công bằng mà nói, vị trí Hayato đang đứng vừa xa vừa không bằng phẳng, lại còn có vật cản chắn tầm nhìn nên phải nói là cực kì khó nhắm. Phát bắn vừa nảy trật mục tiêu rất xa.

“Phá cầu có phải nhanh mà an toàn hơn không?” Hayato đề nghị với Jack.

“Nhưng chúng ta sẽ mất cơ hội loại được một cơ sở quân của Akuma,” Miyuki phản đối.

“Di chuyển chỗ đặt thuốc súng được không?” Yori hỏi.

Miyuki lắc đầu. “Chúng ta buộc phải đặt ở đó thì mới phá cầu được,” nữ *ninja* lí giải. “Còn nếu lại gần hơn thì cậu ta sẽ lọt vào tầm bắn của bọn cướp.”

“Vậy hay là bắt mồi dẫn ra đó?” Jack lên tiếng.

“Từ chỗ này á? Làm sao canh chuẩn giờ? Chỉ e cầu chưa gãy chúng đã sang đây hết rồi.”

“Vậy thì tại sao không sử dụng *thêm* nó,” Hayato chỉ vào thùng thuốc súng phía sau Miyuki. “Đặt vào vị trí nào tôi bắn *được*, hiệu ứng dây chuyền sẽ khiến thùng kia nổ ngay.”

“Xin lỗi, nhưng tôi có việc cần rồi,” Miyuki đáp.

“Để đặt bẫy vô hình hả?” Hayato mĩa mai.

Jack quay sang nói với anh chàng cung thủ. “Cậu thử lại xem. Có khi luyện tập thêm sẽ thành công không chừng.”

Hayato lắp tên, ngắm rồi bắn phát thứ hai. Cả bọn theo dõi mũi tên xé gió bay trong không khí lướt tới mục tiêu, sượt luôn qua rồi biến mất vào lòng sông. Phát này tốt hơn nhiều, nhưng vẫn còn chưa đủ.

“Lại trật,” Miyuki tặc lưỡi.

Hayato trừng mắt nhìn. “Tôi thách cô làm được tốt hơn đây!”

Jack lập tức bước tới đưa cho Hayato mũi tên khác. "Cậu từng bắn được mục tiêu di động trên thuyền rồi cơ mà. Dùng lại kĩ thuật đó xem sao?"

Hayato miễn cưỡng nhắm bắn lần thứ ba. Anh chàng lờm Miyuki rồi mới quay lại, khoé miệng khẽ nhếch lên, nhú mắt thả dây cung.

Mũi tên lao tới cắm thẳng vào giữa hồng tâm.

"Tôi *biết* cậu sẽ làm được mà!" Jack phấn khích.

"Ừm," Hayato nói bóng gió. "Chỉ cần tưởng tượng ra một ả *ninja* là xong."

Miyuki không thèm để ý.

"Sao cũng được," cô đáp bằng chất giọng lạnh lùng. "Có điều liệu mà bắn trúng ngay phát *đầu tiên*, không là đầu lìa khỏi cổ đấy."

TIẾNG HỒ XUNG TRẬN

Khu vực đào hào bỗng trở nên náo động.

Jack và mọi người chạy đến thì thấy Saburo đứng bên cạnh một núi đất khổng lồ, vung tay đâm thùm thụp vào không khí. “Tội mình thành công rồi!” anh chàng hớn hở.

Mệt mỏi rã rời, cơ thể lại lấm lem bùn đất, dân làng tự hào nhìn thành quả của mình. Con hào rải dây gai chính thức bao quanh khắp làng, tạo thành rào cản lớn cho kẻ nào có ý đồ tấn công.

“Không, là thành công của cả làng,” Jack chỉnh lại, và rất vui mừng trước kết quả đáng khích lệ này. Trở lại thời điểm mới bắt đầu, chẳng ai dám chắc rằng họ sẽ làm được như vậy cả.

Nhóm Yuudai rải nốt chỗ gai cuối cùng.

“Giờ thì chỉ việc chờ Akuma đến thôi,” chàng võ sĩ khổng lồ nói sau khi nhìn khắp các tuyến phòng thủ. “Kiểu gì bọn chúng cũng sốc nặng cho xem.”

Kunio ngồi phịch trên tuyết, vừa nhăn mặt vừa gỡ chỗ gai dính trong lòng bàn tay. “Giờ có thể nghỉ được chưa?”

“Đến tối thì tha hồ nghỉ,” Jack vỗ lưng cu cậu khích lệ. “Còn giờ phải tập luyện thêm đã.”

Kunio méo miệng kêu khổ nhưng vẫn đứng dậy cùng những người khác đi lấy vũ khí. Trong buổi tập cuối cùng này, tuy chẳng mấy ai tỏ ra hào hứng, nhưng chí ít mỗi hiểm họa trước mắt, cũng như niềm vui khi các cô gái quay về đã khiến thái độ của dân làng rất tích cực.

Họ cần miễn nghe theo điều động của các võ sĩ trẻ. Toge là người cuối cùng xuất hiện.

“Mong rằng Akuma cũng đến trễ như vậy!” Hayato bình phẩm khiến mọi người bật cười khúc khích.

Toge cúi đầu tạ lỗi. Đây là lần đầu tiên Jack thấy người đàn ông này kể từ khi đốt trại Akuma quay về. Nó chỉ mong ông không quá đau buồn khi thấy cảnh đoàn tụ nhan nhản xung quanh của các gia đình khác.

Dưới hiệu lệnh của Hayato, các nhóm bắt đầu tập luyện nghiêm túc. Jack nhận thấy đã mạnh mẽ xuất hiện sự tác chiến, nhưng vẫn đề là dân làng vẫn rất vụng về, đôi lúc là hỗn loạn.

Sau vài lần thất bại, Hayato quyết định ra lệnh tạm nghỉ rồi lui ra hội ý cùng các võ sĩ trẻ khác.

"Mấy người này dọa chim còn khó đấy!" anh chàng lầm bầm.

Jack chán nản gật đầu. "Bọn Akuma sẽ nghiền nát đội hình dễ như bỡn. Dân làng quá thiếu tự tin."

"Can đảm chính là thứ xa xỉ nhất đối với nông dân ở đây," Hayato giải thích. "Trong khi chúng ta cần họ phải *chiến đấu* thì mới có cơ hội thành công."

Yori giơ tay phát biểu. "Một con quạ sẽ trở nên liều lĩnh hơn rất nhiều khi bay thành đàn. Tuy nông dân nghĩ rằng họ yếu ớt, nhưng chúng ta có thể thuyết phục họ rằng tập hợp thành số đông sẽ khác."

"Ý của cậu là?" Jack hỏi.

Yori dừng lại giây lát rồi nói, "Tiếng hô xung trận. Tớ nghĩ sẽ có ích trong trường hợp này."

"Ý tưởng hay đó," Hayato tán thành. "Cậu cứ thử xem sao."

"Nhưng cậu mới là người quản lí..." Yori còn chưa nói hết câu Hayato đã nhường chỗ bước sang bên.

Jack mỉm cười động viên khi nhà sư nhí run run tiến vào vị trí giữa hiên. Dân làng chăm chú nhìn, không hiểu chuyện gì sắp xảy ra.

"Tiếng gầm của hổ... có thể đe dọa kẻ thù hùng mạnh nhất... dù có thể con hổ đang bị thương," Yori rụt rè nói. "Một tiếng hô..."

"Nói lớn lên!" một người nông dân ở phía sau hô to.

Yori hăng giọng rồi tiếp tục. "Một tiếng hô xung trận mạnh mẽ sẽ khiến đối phương hoảng sợ; nó giúp mọi người tập trung hơn, chiến

đấu hăng say hơn, và vượt qua được nỗi sợ hãi ban đầu. Bây giờ, tôi muốn mọi người hãy hét lên.”

Dân làng lộ rõ vẻ nghi hoặc.

“Hét thật to lên,” Yori khuyến khích.

Chỉ có phân nửa đáp lại. “Mọi người có thể làm tốt hơn mà,” Yori nói. “Gầm lên như hổ ấy!”

Lần này âm thanh phát ra to hơn một chút, nhưng không mấy thuyết phục. Lần thứ ba cũng vậy. Yori bắt đầu thấy chán nản.

“Mọi người phải tập trung khí lực vào đan điền,” nhà sư nhí chỉ vào bụng. “Sau đó phát tiết ra, như thế này!”

Yori hít một hơi thật sâu rồi hét lên. “KI-AIIII!”

Tiếng hô điếc tai không phù hợp với thân hình của cậu lập tức khiến mọi người sững sờ. Kunio - người đứng ngay phía trước, thậm chí còn loạng choạng ngã lăn ra đất, tay ôm ngực, mặt lộ rõ vẻ đau đớn.

“Anh vừa làm cái gì vậy?” nhóc nông dân thờ dốc. “Cứ như đánh vào tôi ấy!”

“Xin lỗi,” Yori cười trừ. “Tôi... hơi quá tay.”

Giờ thì dân làng đã thực sự thấy sợ hãi.

Hayato và Miyuki cũng nhìn Jack chờ đợi lời giải thích.

“Khí công,” Jack vừa đáp vừa nhớ lại các bí thuật của võ tăng mà thầy Yamada đã lồng vào các bài học khi còn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Trong lứa Jack, chỉ có duy nhất Yori là học được thuần thục.

Nhà sư nhí chia các nông dân thành đội tiếp tục tập luyện. Tuy chẳng có cơ may nào để mọi người luyện thành khí công, nhưng chí ít việc hô vang trong tập thể sẽ khiến họ cảm thấy mình đang ở trong một thể thống nhất... một lực lượng *chiến đấu*.

40

NGHI HOẶC

Jack đứng trên ngọn đồi nhìn xuống ngôi làng. Quảng trường vắng tanh, hầu hết nông dân đều đã trở về nhà. So với cuộc tập trận la hét ầm ĩ lúc nãy thì bây giờ không khí xung quanh đã trở nên vô cùng tĩnh lặng. Dững khí tập thể cũng biến mất, nỗi sợ hãi lại ngập tràn trong tâm trí những con người yếu ớt ấy.

Bản thân Jack cũng không khỏi cảm khái. Dưới ánh hoàng hôn, bóng ngọn núi đổ xuống bao trùm xung quanh khiến nó nhận ra tuyến phòng ngự chúng dốc công xây nên thật ra rất nhỏ bé. Nó bắt đầu nghi hoặc về khả năng kháng cự lại bằng cướp hùng mạnh, Akuma.

Từ khi nhìn thấy tên đầu sỏ, hạt giống ngờ vực đã bám rễ trong tim Jack. Lúc nhận lời bảo vệ làng, nó còn ngộ nhận rằng giặc cướp chỉ là một lũ ô hợp - cậy khỏe hiếp yếu mà thôi.

Đương nhiên nó đã sai, sai ghê gớm.

Suy luận võ đoán ấy có thể đúng với hầu hết bọn chúng, nhưng Nakamura, Sayomi, Kurochi thì tuyệt đối không. Ba tên này thực sự lợi hại - hung hãn chiến đấu, gian trá trong mưu mô, và tàn nhẫn từ gốc rễ. Jack chợt thấy đau nhói đầu khi nhớ đến khuôn mặt sẹo ghê tởm của Nakamura.

Akuma thậm chí còn đáng ngại hơn thế.

Thái độ vô nhân tính của tên này khiến Jack hãi hùng đến tận xương tủy. Cảm giác nó từng có trong những trận đụng độ với Độc Nhãn Long. Cả hai đều thuộc loại độc ác vô nhân tính, thích lấy tra tấn làm trò tiêu khiển. Nhất là cái cách hằn phản ứng khi thấy trại bị bốc cháy. Không hề động tâm, mà chỉ tập trung vào việc chém giết. Rõ ràng đây là kiểu người sẵn sàng đi đến chân trời góc bể để trả thù.

Jack cũng không phải là người duy nhất đang lo lắng.

Tại chiếc cầu phía đông, Hayato bắn hết mũi tên này đến mũi tên khác. Không hài lòng với tỉ lệ chính xác của mình, những ngày qua cậu đã tập luyện không ngừng nghỉ. Cũng như Jack, Hayato hiểu rõ rằng trước một đối thủ như Akuma, bất kì sai lầm nào cũng đồng nghĩa với cái chết.

Một tràng cười bỗng vang lên từ phía ngôi nhà của ông Sora, thứ âm thanh rất không hợp với tình hình căng thẳng lúc này. Neko chạy như bay ra cửa, Yuudai theo sát phía sau. Hai người diễn lại màn dụ gấu đói của nhóc tí cam điếc mấy ngày trước. Neko núp sau một bức tường rồi bất ngờ lao ra. Yuudai giả vờ sợ hãi quay đầu bỏ chạy thực mạng.

Jack mỉm cười thầm nghĩ, *chí ít thì vẫn còn những người có thể sinh hoạt tự nhiên như ngày thường*. Một lúc sau nó nghe thấy tiếng leng keng khi Yori cầm quyền trượng leo lên đồi.

“Bữa tối sắp xong rồi,” nhà sư nhí thông báo. “Cơ mà tớ cũng không thấy đói lắm.”

Trận chiến sắp tới khiến cậu lo lắng đến thót cả bụng lại. Cũng chẳng trách được, dù sao Yori đã từng trải qua trận huyết chiến Thành Osaka. Đêm đêm cậu vẫn thường nằm mơ thấy ác mộng, rằng mình vẫn đang lặn ngụp dưới hàng đồng xác chết. Đây cũng là lí do chính yếu khiến Yori quyết định trở thành nhà sư, thay vì tiếp tục làm võ sĩ.

Jack đặt tay lên vai cậu bạn. “Nhiệm vụ của cậu là trông chừng tháp canh. Cứ ở yên trên đó. Còn trong trường hợp phòng tuyến bị phá huỷ thì đừng rời xa tớ. Tớ hứa sẽ không để bất kì kẻ nào làm tổn thương đến cậu.”

Yori cố làm mặt can đảm nhất có thể. “Tớ không sao,” cậu nhấn mạnh. “Ai cũng có nỗi lo riêng. Là một nhà sư, tớ phải giữ lòng tin, có như vậy mới mong trở thành chỗ dựa cho mọi người.”

“Tớ hoàn toàn tin tưởng cậu,” Jack đáp. “Thành quả hôm nay có phần đóng góp rất lớn của cậu.”

Yori khiêm tốn cúi đầu đáp lễ.

Hai đứa nhìn những thửa ruộng ngập nước đóng băng bên dưới cho đến khi mặt trời khuất hẳn, bầu trời được thể bởi các vì sao. Yori phát hiện Miyuki đang ngồi cạnh rìa hào.

“Cô ấy đang làm gì vậy?” nhà sư nhí hỏi.

“Tìm yếu điểm và sơ hở trong đó,” Jack đáp, trong lòng thầm thán phục thái độ làm việc cẩn mẫn và sâu sắc của nữ *ninja*. “Cậu ấy đã đi một lượt khắp làng rồi.”

“Thật mừng khi trong đội có một *ninja*,” Yori cảm thán.

“Giá mà ai cũng có cái nhìn tích cực được như cậu.”

“Mọi người đều như vậy,” Yori vừa nói vừa nhìn về phía cây cầu. “Chỉ là lòng tự trọng khiến họ không chịu thừa nhận thôi.”

Tuyết bắt đầu rơi quanh Jack và Yori.

“Có vẻ sắp có bão tuyết,” Yori rùng mình trước từng đợt gió lạnh cắt da cắt thịt.

Jack ngược nhìn trời. Mây đen dày đặc che khuất sao, đến mặt trăng cũng vô cùng mờ nhạt.

Có lẽ mai sẽ là ngày không còn thấy trăng sao nữa.

NỖI SỢ

Ngày hôm sau tuyết đã phủ thành một lớp trắng xóa phía trên bình nguyên. Ngôi làng nằm lọt thỏm giữa rừng núi lúc này tựa như hòn đảo tí hon giữa biển khơi. Quan sát khung cảnh xung quanh, cả nông dân lẫn võ sĩ đều không thể tưởng tượng được rằng chỉ ít giờ nữa thôi, nơi đây sẽ trở thành bãi chiến trường đẫm máu nhất.

Theo lời đề nghị của Hayato, mọi người chia nhau luân phiên canh gác để đảm bảo thể lực sung mãn nhất. Một nhóm người dân được phân công phòng thủ còn *samurai* tuần tra khắp làng, sẵn sàng báo hiệu bất kì lúc nào.

Cho đến giờ thì mọi thứ vẫn rất tĩnh lặng.

Jack đang thực hiện phiên của mình thì nghe tiếng lách cách của giáp trụ. Thì ra đã đến giờ nên Saburo đến thay, anh chàng trang bị từ đầu đến chân - bao gồm áo giáp da màu đỏ hoa tiết vàng, găng tay đen bọc đến khuỷu, đệm vai, mũ sừng đồng, đặc biệt nhất là mặt nạ *menpo* dữ tợn, thứ chuyên dùng để đánh vào tâm lí đối phương.

Tựa như con sâu bọc trong kén, Saburo nặng nề bước trên tuyết đến chỗ Jack.

"Ăn mặc như thế kiểu gì cũng kiệt sức cho xem!" Jack sững sờ với thẳng bạn.

"An toàn vẫn hơn!" Saburo đáp, giọng hơi biến dạng dưới tấm mặt nạ. "Nhất là sau chuyện xảy ra lần trước."

"Ừ thế cũng được," Jack gật đầu. Cũng từng trải qua nỗi đau bị tên bắn trúng nên nó hiểu vì sao Saburo lại cẩn thận đến vậy. Có điều nó theo trường phái Nhị Thiên nên luôn tôn thờ tốc độ hơn là sức mạnh hay trang bị.

“À mà, Neko mới nấu một bữa thịnh soạn lắm. Mất cả buổi sáng để thuyết phục con bé là võ sĩ không thể chiến đấu tốt với cái bụng đói được,” Saburo vừa nói vừa xoa bụng. “Thôi về đi - sức ăn của Yuudai chẳng thua kém gì tớ đâu!”

“Thế thì đói là cái chắc rồi,” Jack bông đùa với thằng bạn rồi cũng nhanh chóng bước về phía ngôi nhà gỗ. Nó cần ăn uống, và nếu được thì tranh thủ nghỉ ngơi một chút.

“Akuma?” Jack lập tức hỏi sau khi tỉnh dậy.

“Chưa thấy,” Yori đáp. “Nhưng trời sắp tối rồi.”

Nhà sư trẻ hôm nay cũng bắt chước Saburo trang bị rất kĩ càng. Có điều do vóc dáng nhỏ bé nên cậu ta trông cứ lọt thỏm giữa đồng giáp trụ.

Ngoại trừ Miyuki đến phiên canh gác ra thì mọi người đều tụ tập quanh bếp lửa chuẩn bị cho đêm dài sắp tới. Yuudai tranh thủ hướng dẫn thêm cho Neko về phương pháp sử dụng kiếm. Saburo liên tục chén cơm, cứ như sợ sẽ không còn cơ hội ăn thêm nữa vậy. Phía bên kia, Hayato vắt chéo chân nhắm nghiền mắt thiền định, có vẻ như đang tập trung tư tưởng.

Khi hoàng hôn buông xuống, cả bọn sẽ phải vào vị trí. Đêm nay là đêm trăng đen, bọn cướp có thể tấn công bất kì lúc nào. Chính vì tính khó đoán cũng như sự đáng sợ của Akuma mà ai nấy đều cảnh giác, thậm chí căng thẳng đến cực độ. Lúc Jack ngồi xuống cạnh bếp lửa, cả bọn đều ngược lên nhìn.

Nhưng nó chẳng biết nên nói gì, khi bản thân cũng hồi hộp chẳng kém. Bọn chúng sắp sửa phải chiến đấu. Tuy không phải lần đầu tiên, nhưng trước giờ đều có sự chỉ đạo của các võ sĩ giàu kinh nghiệm, trong khi bây giờ chúng buộc phải tự đương đầu với kẻ địch. Nếu chẳng may không như kế hoạch thì cũng đành đứng mũi chịu sào.

“Mọi người tập trung nhóm của mình tại quảng trường,” Jack cố gắng giữ cho giọng mình có được sự kiên định và tự tin cần thiết.

Các võ sĩ trẻ cúi đầu tuân lệnh chỉ huy rồi đứng dậy gom vũ khí bước ra cửa.

“Tớ chẳng nghĩ ra được gì khác cả,” Jack ái ngại nói với Yori trong lúc lấy kiếm và giắt sẵn năm chiếc phi tiêu vào đai lưng.

“Cậu đừng lo. Tài năng của một vị lãnh đạo được thể hiện nhiều qua thái độ và hành động hơn là lời nói,” Yori đáp, đoạn cũng cầm quyền trượng chậm chậm bước ra cửa. “Chỉ đưa ra yêu cầu như vậy là được rồi. Nó cho thấy cậu vẫn đang kiểm soát tình hình, và biết mình cần làm gì.”

Thật vậy ư? Jack thầm nghĩ.

Bên ngoài ánh sáng đã tắt dần, các nông dân tuần tự vào vị trí, còn Jack thì bước lên phía mái hiên. Trưởng làng Junichi cũng tiến đến chào hỏi nó. Mặt ông lộ đầy nét đăm chiêu, cặp mắt thâm quầng sau nhiều đêm dài mất ngủ.

“Thời khắc quyết định đã đến,” Trưởng làng Junichi trịnh trọng ngắt đầu nói. “Xin đừng phụ lòng tin của chúng tôi. Bằng không Akuma sẽ tắm bằng máu của dân làng Tamagashi. Sinh mạng mọi người đều đặt trong tay cậu, Jack Fletcher.”

Jack cảm thấy sức nặng đè chặt xuống vai mình.

Già làng Yoshi liền xen vào. “Đừng để ý mấy lời tiêu cực của thằng Junichi. Nó sợ quá nên mới như vậy thôi, tất cả chúng tôi đều sợ hãi,” ông vừa nói vừa giơ gậy chỉ về phía các nông dân. “Dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra thì cậu cũng là người duy nhất đứng ra nhận lời cứu chúng tôi. Khi nào mà cái thiện vẫn còn tồn tại, cái ác sẽ chưa thể chiếm vị trí độc tôn.”

Jack cúi đầu thi lễ. “Cảm ơn vì đã tin tưởng. Tôi xin hứa sẽ không làm mọi người phải thất vọng.

Thế nhưng khi đối diện với những khuôn mặt hãi hùng bên dưới, Jack lập tức tự hỏi liệu mình có vừa hứa một việc bất khả thi hay không. Sự căng thẳng của dân làng đang dâng cao theo từng phút, khi mà mặt trời càng lúc càng xa dần, để lại bầu trời tối đen không trăng sao.

“Với mấy người này thì lại cần mồm mép đấy,” Yori nhắc nhở.

“Cậu có ý tưởng gì không?” Jack thì thầm qua khoé miệng.

“Tớ có phải thầy Yamada đâu,” Yori phản ứng, “mà vấn đề gì cũng trả lời ngay cho cậu được!”

Jack hơi bất ngờ trước thái độ của Yori, nhưng cũng tự hiểu mình đã quá dựa dẫm vào đứa bạn này. "Xin lỗi, nhưng người tớ muốn hỏi là *cậu*, chứ không phải thầy ấy."

Yori cắn môi, vắt óc suy nghĩ cách giúp Jack. Cậu định nói gì đó, nhưng lại thôi. Một lúc sau cậu ta mới lên tiếng, "Nỗi sợ của bọn họ lớn hơn chúng ta gấp nhiều lần... Điều đó khiến họ cảm thấy chúng ta là những con người vô cùng gan dạ. Cậu phải tỏ ra thật quyết đoán, qua đó lan toả sĩ khí của mình cho mọi người."

"Cảm ơn," Jack đáp, lời nói của Yori khiến nó nhớ lại kỉ niệm lúc còn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Nghĩ vậy, Jack liền hít sâu rồi bắt đầu bài phát biểu của mình.

"Lúc mới bắt đầu học làm võ sĩ," nó bắt đầu. "Tôi được dạy rằng: *Can đảm không có nghĩa là không sợ, mà phải biết được điều gì còn quan trọng hơn cả nỗi sợ đó.*"

Jack tạm ngưng để dân làng nghiền ngẫm.

"Tôi biết các anh đang rất căng thẳng, nhưng làng của các anh, nhà của các anh, đồng ruộng của các anh quan trọng hơn việc sợ Akuma rất nhiều. Đêm nay... hãy chiến đấu như một võ sĩ... để ngày mai được quyền trở lại làm nông dân!"

Bị kích động bởi bài diễn văn hào hùng của Jack, tất cả đều giơ cao vũ khí hò hét rền vang cả một góc trời.

42

GÁC ĐÊM

“Có dấu hiệu gì của chúng không?” Jack thì thầm hỏi Miyuki.

Lúc này nữ sát thủ đang nấp trong một bụi cây phía mé rừng, những thành viên còn lại trong nhóm đóng quân sẵn sau hàng rào, mọi người đứng gần ngọn đuốc để giữ ấm, cũng như át cơn sợ hãi.

“Chưa,” Miyuki đáp, mắt vẫn liên tục nhìn quanh dò xét từng động tĩnh một.

“Muốn đổi ca với tớ không?” Jack biết cô nàng đã nhiều giờ liền chưa nghỉ.

“Không, tôi không sao. Từ nhỏ đã được tổ sư rèn luyện hoạt động trong đêm rồi. Vài lần là không thể quên nổi, nếu không muốn sáng mai tỉnh lại với cái đầu trọc và bị chịu hình phạt treo ngược trên cây.”

Dù nói vậy nhưng cô vẫn né người chừa chỗ cho Jack. “Tất nhiên nếu cậu muốn giúp thì tôi cũng sẵn lòng nhận. Mấy người nông dân đó có vẻ sợ *ninja* nên rất ít nói chuyện với tôi.”

Jack bèn nằm xuống bên cạnh. Dù đất rất lạnh nhưng nhờ vậy mà nó cảm nhận được hơi ấm khá rõ rệt từ cơ thể Miyuki.

Nữ sát thủ vừa quan sát xung quanh vừa hỏi, “Cậu định thế nào nếu sống sót sau hôm nay?”

“Tiếp tục đi về phương nam,” Jack đáp. “Rồi bằng cách nào đó lần mò tới Nagasaki.”

“Cậu vẫn nhớ chứ?” ánh mắt cô chợt trở nên mềm mại nữ tính. “Nếu cậu muốn... thì tôi sẽ cùng đi.”

Jack rất trân trọng tình bạn với Miyuki. Nhưng sau những gì Yori đã nói, nó khó có thể tiếp tục im lặng nữa.

“Tớ...,” Jack ngập ngừng. Nếu Yori nhìn nhận sai thì sao? Trường hợp đó lời nói của nó sẽ khiến cô bị xúc phạm mất. “Tớ rất vui,

nhưng mà...”

Miyuki đặt một ngón tay lên môi Jack. “Suyt!”

Bất thành linh cô tập trung các giác quan, hướng mọi chú ý về phía bìa rừng.

Jack cũng nín thở lắng nghe. Nó không thấy gì khả nghi, nhưng đúng là có âm thanh của thứ gì đó đang đến gần.

Akuma tới rồi chẳng?

Jack bất giác đưa tay đặt lên chuôi kiếm, định ngay lập tức trở về báo động cho mọi người. Nhưng Miyuki đã ngăn nó lại.

Thì ra chỉ là một con hươu đang tìm cỏ gặm.

Jack thả lỏng cơ thể. Miyuki nhặt một hòn đá ném về phía chú hươu khiến nó giật mình chạy trốn.

“Đây là may còn may,” Miyuki nói. “Chứ lại gần thêm chút nữa thì ngày mai thành thức ăn trên bàn tiệc rồi.”

Akuma có thể xuất hiện từ bất kì nơi nào, Jack không thể cứ ở một chỗ mãi được. “Tớ đi kiểm tra các tuyến phòng thủ còn lại đây,” nó nói rồi bắt đầu đứng lên.

Miyuki gật đầu, rồi như muốn chờ điều gì đó. Jack hiểu ý nhưng cảm thấy cơ hội đã qua nên đành chủ động lảng đi.

“Hoàn toàn yên tĩnh,” Yuudai thông báo.

Đội của anh chàng khổng lồ này giữ nhiệm vụ gác hàng rào, nơi vốn đã được gia cố thêm bằng rơm và người nộm mặc giáp trụ. Hai người nông dân hồi hộp nhìn qua khe hở, có vẻ như tim đang đập rất mạnh. Ngoại trừ khu vực hạn chế được chiếu sáng bởi ánh lửa thì không khí xung quanh chỉ một màu đen kịt.

Nếu Akuma tấn công theo hướng bắc, theo như dự đoán của Jack, thì sẽ rất khó để nhận biết từ trước.

“Bọn họ có dấu hiệu mệt mỏi và căng thẳng quá độ rồi,” Yuudai thì thầm. “Dù sao cũng chưa quen thức đêm canh gác.”

“Cũng chẳng còn bao lâu đâu,” Jack đáp. “Trưởng làng Junichi bảo Akuma luôn tấn công trước nửa đêm.”

“Ừm, đó là thời điểm thuận lợi cho hắc nhất,” Yuudai trầm ngâm nhìn con đường tăm tối. “Thế các đội khác thì sao rồi?”

“Lát nữa tôi sẽ đến chỗ Saburo và Hayato. Bên Miyuki vừa xảy ra một vụ báo động hụt do hươu rừng, còn đầu thì giống hết tình hình ở đây.”

“Thế còn Neko?”

Jack mỉm cười. “Con bé rất can đảm - nó là đứa duy nhất dám đi xa hơn khu vực có ánh đèn đây.” Yuudai cười sảng khoái khiến các nông dân giật bắn mình. “Quả là một cô bé đặc biệt, giá mà tôi được chứng kiến màn vờn nhau với gấu ngày hôm ấy.”

“Nếu cậu mà ở đó,” Jack tủm tỉm cười, “chỉ e Neko chưa tới thì nó đã chạy mất rồi!”

Sau khi đã an tâm rằng Yuudai vẫn đang quán xuyến tốt công việc, Jack quyết định trở lại quảng trường. Yori vẫn đang đứng trên tháp canh quan sát khu vực cột khói báo động.

“Cậu vẫn ổn chứ?” Jack hỏi.

“Ừa,” nhà sư nhí đáp. “Cảnh tượng yên bình lúc này thật dễ làm người ta quên rằng đây là nơi chiến trận sắp diễn ra.”

“Cái đó còn chưa chắc. Biết đâu bọn cướp bị chặn đứng bởi phòng tuyến của tụi mình thì sao?” Jack cố tỏ ra lạc quan, dù thẳm sâu trong tâm nó hiểu rằng Akuma không phải dạng người dễ dàng bỏ cuộc, nhất là sau vụ đốt trại thả nô lệ hôm vừa rồi. “Có gì cậu ngay lập tức thông báo nhé.”

Yori cúi đầu chào rồi tiếp tục công việc của mình.

Jack đến chỗ Saburo ở rìa phía nam làng. Khu vực này thoạt nhìn thì có vẻ khá trống trải, cạm bẫy nằm ở những thửa ruộng đóng băng và đường hào rải dây gai bên dưới.

“Lạnh chết đi được,” Saburo nhảy nhoi nhoi làm ấm người. “Sao lại có kẻ đi ăn cướp vào cái thời tiết này được cơ chứ?”

“Thì Akuma là kẻ điên mà!” Kunio nhún vai, lúc này chú nhóc nông dân đang ngồi sát ngay đồng lửa.

“Đừng ngộ nhận như vậy,” Jack lập tức chấn chỉnh. “Hắn biết rất rõ mình đang làm gì. Thời điểm thích hợp nhất để tấn công chính là khi đối tượng mệt mỏi và lơ là.”

“Thế rốt cục hắn đang ở đâu?”

Jack ngẩng đầu nhìn lên trời. "Đâu đó ngoài kia, rình rập chờ thời cơ."

Đêm như dài hơn. Cái lạnh cắt da khiến các nông dân run cầm cập, lại liên tục ngáp vì buồn ngủ. Nhóm võ sĩ trẻ lại có thêm nhiệm vụ đốc thúc họ giữ tỉnh táo trông chừng Akuma.

Jack đứng cạnh Hayato tại cửa phía đông. Hai đứa cố vênh tai nghe tiếng vó ngựa hoặc bước chân trên tuyết, nhưng chẳng thu được kết quả gì. Không khí xung quanh cũng yên tĩnh như màu đen kịt của nó vậy.

"Hay là Akuma không đến?" Toge lên tiếng.

"Đêm hãy còn rất dài," Hayato nhắc nhở.

"Thông thường giờ này bọn chúng phải tới rồi."

"Có khi màn đốt trại hôm nọ làm hấn hoảng hồn nhỉ?" Ông Sora vừa hơ tay bên đồng lửa vừa nói đầy hi vọng.

"Khả năng này rất thấp," Jack nhận định. "Akuma không phải dạng người yếu tim. Vậy thì chắc là bị kẹt rồi, đường vòng sau núi cũng sạt lở chẳng hạn?"

"Hảo huyền," Hayato tham gia. "Bọn chúng sẽ tìm - hoặc làm ra đường để đi. Có chẳng chỉ là chậm lại sau trận bão tuyết hôm qua thôi."

Đương nhiên các nông dân vẫn muốn Akuma không xuất hiện thì hơn.

"Theo tôi thì Toge nói đúng đấy," một người khác lên tiếng. "Trời sắp sáng rồi, mà bọn Trắng Đen đó thì không bao giờ hoạt động dưới ánh mặt trời."

"Hừ, té ra luyện tập cực khổ cả tháng qua chả để làm cái gì cả," Toge càu nhàu.

"Đừng vui mừng vội," Hayato vẫn kiên định. "Chuyện gì cũng có thể xảy ra."

"Mấy người đa nghi quá," người nông dân khác vẫn giữ thái độ hờn hờ. "Akuma *không* tới đâu!"

Jack và Hayato chỉ biết đưa mắt nhìn nhau ngao ngán trước sự ngây thơ của dân làng.

“A!” Ông Sora chỉ tia sáng phát ra từ ngọn núi reo lên. “Mặt trời lên rồi kìa!”

Nhưng đó không phải mặt trời.

Mà là pháo hiệu cảnh báo sự xuất hiện của Akuma.

43

GIẶC CƯỚP

“Hắn tấn công từ phía bắc!” Yori la lên khi thấy Jack trở lại quảng trường.

“Cậu ở yên đây,” Jack ra lệnh. “Tiếp tục quan sát phòng khi hắn chia quân đi nhiều ngả.”

Nói đoạn liền phóng đến chỗ hàng rào. Yuudai vừa khích lệ tinh thần cho nhóm của mình. Họ ngồi thành hai hàng đằng sau hàng rào gia cố bằng rơm, giáo sẵn sàng trên tay. Pháo hiệu trên ngọn đồi vẫn bốc cháy, nhưng dưới chỗ mọi người phục kích thì tối đen. Tiếng vó ngựa ngày một to hơn, kéo theo những tràng hú hét khiến các nông dân sợ xanh mặt. Họ bất giác lùi ra sau, bản năng muốn chạy trốn trời dậy mạnh mẽ.

“Đứng vào hàng!” Yuudai nghiêm giọng.

Bất thành linh bọn Trăng Đen hiện ra trong bóng tối. Akuma đi đầu dẫn theo bọn đàn em, mặt chúng lộ rõ vẻ khát máu, tay lăm lăm vũ khí như một lũ hung thần ác sát.

Jack dần hiểu tại sao dân làng lại bị ám ảnh đến vậy. Dù trong cơn ác mộng tồi tệ nhất, nó cũng chưa từng thấy quang cảnh nào kinh sợ hơn thế này.

Có vẻ như Akuma đã nhận ra sự hiện diện của hàng rào. Hắn giận dữ ra lệnh dừng ngựa, nhưng một vài tên không để ý vẫn tiếp tục xông tới, kết quả là đập thẳng vào lớp phòng tuyến kiên cố. Một tên xấu số còn văng trúng ngay cọc nhọn, đương nhiên không thể thoát được cảnh thân thể bị xuyên thủng.

Đứng trước diễn biến bất ngờ này, bọn cướp bắt đầu hỗn loạn, không biết nên làm gì tiếp theo. Akuma là người đầu tiên thích ứng được với tình hình, gào thét ra lệnh cho toàn quân lui ra giữ khoảng cách, rồi cử một đội xuống ngựa xáp lá cà.

“Hàng đầu tiên, chuẩn bị!” Yuudai rít lên.

Dù vẫn rất sợ hãi, nhưng màn vừa rồi đã khiến các nông dân ít nhiều tự tin hơn. Yuudai cầm giáo sẵn sàng, Jack thì rút kiếm đứng ngay cạnh.

“Hàng rào vẫn còn thì chưa tới lúc cận chiến đâu,” Yuudai vừa giải thích vừa đề nghị Jack giữ nguyên vị trí. “Bạn ở lại đây chỉ huy hàng thứ hai nếu cần.”

Jack gật đầu hiểu ý.

Bọn cướp bắt đầu tấn công, nhưng vừa cầm vũ khí vừa leo trèo là công việc không hề đơn giản. Lợi thế đương nhiên nằm ở phe phòng ngự. Yuudai chờ đến khi chúng leo được nửa đường thì phát tay ra hiệu.

“KI-AI!” anh chàng khổng lồ hét lớn, dẫn đầu đội nông dân cầm giáo đâm vào bọn cướp. Liên tục là những tiếng la hét chói tai vang lên. Quân tiên phong của Trắng Đen chết gần hết, chỉ còn một tên ôm cái bụng thủng lết về chỗ Akuma.

“Võ sĩ!” hắc chỉ về phía những bóng người mặc áo giáp cạnh hàng rào.

Dưới sự chỉ huy của Yuudai, dân làng tức tốc rút ra để tạo ảo giác rằng họ là một đội quân toàn võ sĩ. Những người nông dân chân chất không giấu được nụ cười khoái trá trước thắng lợi đầu tay của mình.

Bỏ mặc tên đàn em quằn quại trên đất, Akuma dăm chiêu nghĩ ngợi về sự kháng cự đầy bất ngờ này.

“Hỡi các *ronin*!” hắc gầm lên. “Đây không phải là việc của các người. Giúp bọn nông dân thì được lợi lộc gì. Nếu cần gạo cứ lấy ở chỗ chúng tôi. Làm ơn tránh ra cho!”

Jack đưa mắt nhìn Yuudai.

“Đề nghị tốt đấy chứ,” anh chàng khổng lồ tếu táo nói. “Hay là tụi mình nhận lời đi?”

Nét mặt những người nông dân đứng gần đó lập tức đờ hắc ra, Jack cũng không ngờ trong tình huống này mà Yuudai vẫn còn giữ được tâm trạng lạc quan như vậy.

“Đúng là hấp dẫn thật, nhưng hãn ta hách dịch quá,” Jack cũng tham gia vào trò đùa.

Yuudai gạt đầu rồi nhặt một cây giáo thừa lên. “Thế để tôi thay mặt cậu trả lời.” Nói đoạn liền gập người bắn kích. Một giây sau, tên cướp bên cạnh Akuma ngã lăn ra đất chết tươi.

“Tao sẽ khiến chúng mày phải hối hận!” Akuma nạt.

Yuudai quay về phía Jack. “Xin lỗi, không chính xác cho lắm.”

“Ha ha, cậu vừa cho hãn một phen hoảng hồn rồi còn gì.”

Bọn cướp tiếp tục tấn công, lần này là phía đông hàng rào. Do mất yếu tố bất ngờ nên công việc của nhóm Yuudai không dễ dàng như lần trước. Rút kinh nghiệm, lũ cướp rất cẩn thận vừa trèo vừa tránh đòn.

Trong lúc mọi người đang bận rộn chống đỡ thì Akuma triển khai thêm một cánh quân đánh vào phía tây hàng rào. Do không vấp phải sự kháng cự nên bọn này trèo lên rất nhanh chóng.

Nhận ra chiến thuật của kẻ địch, Jack lập tức chỉ huy hàng nông dân thứ hai lao lên ứng phó, nhưng một tên đã gần qua tới nơi. Không chút ngập ngừng, Jack rút phi tiêu giắt ở đai lưng quăng về phía hãn. Món ám phí lướt gió cắm thẳng vào cổ tên cướp xấu số, hãn ngã xuống kéo theo cả những tên đang trèo bên dưới.

Sợ hãi xen lẫn hăng máu, các nông dân đâm lầy đâm đẽ. Một lần nữa, giặc Trắng Đen lại hoàn toàn bị chặn đứng.

Bất ngờ một tiếng súng vang lên.

Dân làng sửng lại như nai tơ giật mình. Một bóng người đứng sau hàng rào trúng đạn đổ gục xuống.

“Chết nha con!” Kurochi đứng sau Akuma vừa nạp đạn vừa reo lên khoái trá.

Jack vội vàng chạy đến. Tuy phần tay đã bị gãy lìa, nhưng hình nộm này hãy còn ra dáng chán. Nghĩ vậy, nó bèn dựng lên lại rồi nói khích, “Trật lất rồi, đồ mắt lươn!”

Kurochi lăm lăm chửi thề. Hãn nhanh chóng tra thuốc súng rồi lại ngăm bần.

Phát đạn này cắm thẳng vào đầu hình nhân... và suýt nữa là cả Jack.

"*Này thì trật lất!*" Kurochi đắc thắng.

Nhưng diễn biến này vẫn chẳng thay đổi được cục diện chiến trường có lợi cho bên phòng ngự.

Nhận thấy mình đang mất người một cách vô ích, Akuma liền hô lớn, "RÚT LUI!" Những tên tiên phong còn sống sót lập tức trở về hàng ngũ của mình.

Akuma quay ngựa tiến về phía dãy núi, bè lũ của hắn cũng lục đục theo sau.

"Bọn chúng đang tháo chạy!" dân làng reo hò. "Chúng ta THẮNG RỒI!" mọi người cùng hét lên.

Khác với những con người ngây thơ mới lần đầu ra trận này, Jack và Yuudai hiểu rất rõ rằng, trận huyết chiến ngày hôm nay mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

44

CỐI XAY

Mặt trời xuất hiện giữa chân trời, mang theo thứ ánh sáng đỏ thẫm. Jack đứng cùng Trưởng làng Junichi giữa quảng trường, trong đầu văng vẳng một vần thơ:

*Mặt trời đỏ là bạn của nông dân,
Nhưng là kẻ thù của thủy thủ.*

Câu này chính xác đến đáng sợ, bởi lẽ trước mặt họ là nguy cơ Akuma có thể trở lại bất kì lúc nào.

“Cậu có chắc về điều đó không?” Trưởng làng Junichi vuốt cằm hỏi.

Jack gật đầu rồi nhìn về phía kho gạo. “Hắn còn rất ít lương thực, chắc chắn sẽ phải cướp thêm nếu muốn tồn tại qua mùa đông.”

“Cho hắn biết thế nào là cảm giác của *chúng tôi*,” Trưởng làng Junichi cau mày. “Nhưng trận vừa qua bọn chúng thiệt hại không ít đâu, những tám tên bị hạ cơ mà!”

“Điều đó chẳng làm Akuma bận tâm đâu,” Jack nhớ lại tên cướp đã cố gắng bò ra báo tin cho thủ lĩnh. “Hắn là dạng sẵn sàng hi sinh *toàn bộ*, miễn sao đạt được kết quả.”

“Thế khả năng bỏ sang cướp làng khác thì sao?”

“Không quá lớn,” Jack giải thích. “Hơn nữa khi không còn yếu tố bất ngờ thì bất lợi sẽ nằm ở phía chúng ta.”

Nghe tiếng bước chân, Jack quay lại thì thấy Miyuki bước đến từ khu rừng. “Mọi thứ vẫn ổn chứ?” nó rất bất ngờ khi thấy cô tự ý bỏ vị trí.

“Đã có Neko thay tôi gác rồi,” Miyuki vừa nói vừa xoa đôi mắt đỏ mọng của mình.

“Có cần tớ ra đó giúp không?” Jack lo lắng.

“Không cần, con bé tinh mắt lắm, nó mà không thấy thì chúng ta cũng đừng hòng.” Nói đoạn nữ sát thủ phúi tuyết trên má hiên rồi cởi mũ ngồi xuống. “Nghe nói nhóm Yuudai không thiệt hại bất kì người nào?”

“Không hẳn vậy,” Jack ra vẻ rầu rĩ.

Miyuki sững sốt nhìn nó. “Ôi trời! Ai mà xấu số vậy?”

Jack làm bộ lau nước mắt rồi đáp bằng chất giọng đau buồn nhất có thể, “Một trong số các hình nộm của Yori.”

Miyuki chớp chớp mắt, mất vài giây mới nhận ra mình đang bị lừa. “Trò đùa đáo để gớm!” cô nàng cười lớn. “Coi như tội mình hoà nhau nhé.”

Nói đoạn xoay người hướng về phía nhà ông Sora.

“Chừng một tiếng nữa gọi tôi dậy nhé.”

“Ừm,” Jack đáp. “Tớ sẽ không để cậu bỏ lỡ pha hành động nào đâu.”

Nhưng nữ sát thủ còn chưa đi đến cửa thì chuông báo động đã vang lên lần thứ hai. “Xem ra không cần nữa rồi!” Miyuki vội vàng trở lại.

Từ phía gác canh, Yori chỉ tay la lớn. “Ngựa đến từ hướng đông!”

Jack vội vàng chạy đến phòng tuyến của Hayato, Miyuki. Trưởng làng Junichi cũng nhanh chóng theo sau. Lúc này, Hayato đang đứng phía sau rào chắn bằng cỏ khô, dùng tay che nắng quan sát đường chân trời. Dưới ánh mặt trời buổi sớm, bọn cướp dần xuất hiện từ phía bình nguyên xa xa.

“Bọn chúng sẽ đến đây nhanh thôi,” Hayato vừa nói vừa chuẩn bị cung tên.

“Chúc may mắn,” Miyuki khích lệ.

“May mắn?” Hayato khó chịu. “Ai cần đến cái đó chứ!” Nói đoạn rút tên tẩm sẵn dầu cầm trên tay. “Điều chỉnh một chút cho phù hợp với trọng lượng là ổn ngay.”

Jack nhìn sang phía bên kia cầu. Tầm gỗ mục tiêu đã được thay bằng thùng thuốc súng. Dù rất tin tưởng khả năng cung thuật của

Hayato, nhưng vẫn phải thừa nhận đây là một nhiệm vụ rất khó - nhất là trong điều kiện ngược nắng như thế này.

"Có lẽ nên gọi thêm viện binh," Jack lên tiếng. "Để phòng bất trắc."

Nói đoạn Jack quay sang phía những người nông dân nhỏ tuổi nói. "Phiền các em bảo Yuudai phái nhóm thứ hai từ đội cậu ấy đến đây *ngay bây giờ*." Một đứa trong bọn gật đầu rồi lập tức phóng đi.

Hayato bước đến ngay bên cạnh ngọn lửa chuẩn bị châm. Bọn cướp vẫn còn cách một đoạn, trong khi thời gian là khâu trọng yếu nhất. Cậu không thể bắn quá sớm, vì như vậy sẽ không thể tiêu hao sinh lực địch, lại càng không thể bắn quá muộn, nếu không muốn bọn tiên phong tràn được sang. Trường hợp bắn trật mục tiêu thì...

Ai nấy đều căng thẳng khiến không khí chùng hẫng xuống.

Jack thử tính số quân cướp đang tiến đến. Dù khoảng cách là quá xa để có thể đếm chính xác, nhưng ước chừng cũng phải hơn ba mươi tên.

Thế rồi nó nhận thấy dấu hiệu bất thường. Một cột khói mỏng đang bốc lên từ phía cối xay. "Mẹ ông đâu, Trưởng làng Junichi?" Jack hỏi.

"Bà ấy rất ngoan cố," Trưởng làng Junichi đáp, mặt ông tuy buồn nhưng rất kiên định. "Nhất định ở lại *đó!*"

"Tôi thuyết phục mãi mà không được..."

Jack phóng người qua hàng rào. Đã tận mắt chứng kiến sự tàn khốc của Akuma và bày đàn, nó không thể để bà cụ rơi vào tay chúng.

"ĐỪNG, Jack!" Miyuki khẩn thiết. "Cậu sẽ không thể quay về kịp lúc đâu!"

Thế nhưng Jack đã giật lấy tấm phản bắt qua hào.

"Khoan đã," Trưởng làng Junichi vội vàng chạy theo. "Bà ấy sẽ không nghe cậu đâu."

"Và cũng không nghe ông nữa!"

"Nhưng ít ra tôi có thể giúp cậu bắt người nếu cần."

Không muốn tốn thời gian tranh cãi, Jack bèn cùng với Trưởng làng Junichi chạy ra phía cầu.

45

CHIẾC CẦU GỖ

Từ bình nguyên, Akuma và băng cướp phóng ngựa tới làng mỗi lúc một gần.

Tuyết văng tung toé dưới chân Jack trong lúc nó cố chạy nhanh hết sức có thể. Trưởng làng Junichi thở dốc chạy đuổi theo nhưng vẫn bị tuột lại phía sau. Lúc vị trưởng làng đến đầu cầu bên này thì Jack đã rời khỏi đầu cầu bên kia.

Bây giờ thì bọn cướp đã gần đến mức Jack có thể nhận ra Akuma qua chiếc khăn đỏ quấn trên đầu hắn.

Nó vừa đập cửa cối xay vừa la to, “Bà Natsuko! Bà mau mở cửa ra!”

“Tới ngay,” giọng nói khàn khàn từ trong vang ra.

Bà cụ mất rất nhiều thời gian để mở cửa, trong khi vó ngựa đã vang vọng như sấm rền. Jack định xông vào thì cánh cửa chợt mở ra.

“Tới thăm ta đấy à?” Natsuko nói rồi lập tức quay vào trong. “Vào đi, bữa sáng sắp xong rồi.”

Jack vội vàng đuổi theo. “Chúng ta phải đi *ngay*,” nó nắm tay mẹ Trưởng làng hối thúc.

“Uống tách trà đã,” bà tỏ vẻ không hài lòng trước thái độ của Jack. Đến lúc này thì Trưởng làng Junichi chạy được đến nơi thở dốc nói, “Mẹ ơi, bọn Akuma tới nơi rồi!”

Natsuko thở dài. “Mày thấy tao ngần này tuổi rồi, có còn biết sợ là gì nữa đâu hả con.”

“Không còn thời gian đâu mẹ ơi,” Trưởng làng Junichi tuyệt vọng nhìn ra ngoài.

“Mặc kệ bọn nó,” bà vùng cao gậy. “Vào đây thử rồi biết tay bà!”

“Mẹ ơi, làm ơn mà...”

Một tiếng đạn nổ bỗng vang lên từ đằng xa. Trưởng làng Junichi ngã gục xuống bậc cửa, tay ôm ngực, miệng phun ra cả vốc máu. Jack vội vàng chạy đến nhưng Trưởng làng đã rơi vào tình trạng hấp hối, tấm áo kimono của ông chuyển sang màu đỏ thẫm.

Bà Natsuko khụy cả gối xuống sàn.

“Đã bảo cứ để tao yên mà!” bà ôm con trai vào lòng khóc lóc.

Mặt Trưởng làng Junichi tái nhợt, hơi thở cũng vô cùng yếu ớt. Ông nhìn Jack lắp bắp, “Hỡi *samurai* trẻ tuổi... đừng để bọn chúng thắng... làm ơn cứu mẹ tôi... cứu làng Tamagashi...”

Xong ông tắt thở hẳn.

Quá đau buồn, bà Natsuko cứ liên tục vuốt tóc con trai, dường như đã quên đi mọi thứ trên đời. Jack có thể nghe thấy tiếng hò hét của bọn cướp ở rất gần. Nó nhìn ra nhưng lập tức phải chui vào ngay, vừa kịp lúc một mũi tên lao đến. Quân Akuma chỉ còn cách một quãng ngắn nữa. Không còn cách nào khác, Jack liền túm lấy bà Natsuko cống lên vai rồi chạy về phía cầu.

Bị tách khỏi con trai, bà cụ vẫy vùng chống đối. Thế rồi nhìn thấy Akuma đang lao tới thì la to, “Đồ ác ma! Rồi mày sẽ phải trả giá!”

Tim Jack đập thình thịch. Tuy bà cụ rất nhẹ, nhưng vẫn đủ để làm tốc độ chạy giảm đáng kể. Nó đánh liều nhìn lại thì phát hiện Sayomi đang ngồi trên ngựa lấp tên ngắm bắn. Ma nữ nở nụ cười nham hiểm rồi thả dây cung.

Jack thụp người xuống tránh, hoàn toàn bằng bản năng. Bà Natsuko còn chưa kịp phản ứng thì đã hồn phách thất kinh bởi mũi tên bay sượt qua đầu.

Sayomi rên rỉ tiếc rẻ rồi lại rút mũi tên khác.

“JACK!” Miyuki từ trong phòng tuyến la lớn.

Lúc này hai người đã hoàn toàn lọt vào đường chạy của bọn cướp cưỡi ngựa. Jack dốc hết sức bình sinh đứng dậy lao mình chạy. Đến giữa cầu, hai người trở thành mục tiêu cực kì dễ xơi. Tuy Kurochi không thể nạp đạn trên ngựa, nhưng Sayomi và cây cung của cô ta thì chẳng gặp phải bất cứ trở ngại gì.

Gần sang phía bên kia, Jack có thể nhìn thấy Hayato và Miyuki đang tranh cãi về việc nên hay chưa bắn thùng thuốc súng. Tuy Jack vẫn chưa hoàn toàn băng qua, nhưng bọn cướp cũng đã bắt đầu tiếp cận cầu.

“BẮN ĐI!” nó vừa chạy vừa hô to.

Hayato vẫn có vẻ lưỡng lự. Nếu cậu ta còn tiếp tục lưỡng lự, tuyến phòng thủ này rất có thể sẽ bị bẻ gãy.

“BẮN!” Jack dứt khoát ra lệnh.

Mũi tên lửa bay thẳng về phía Jack, nó lập tức nghiêng mình vừa kịp tránh.

Một tiếng *phụp* vang lên, sau đó là vụ nổ lớn, sức ép mạnh mẽ khiến Jack bị đẩy về phía trước ngã đập mặt xuống đất. Bà Natsuko rơi xuống bên cạnh, hoàn toàn sững sờ trước những gì đang diễn ra.

Nó vội vàng đứng dậy đẩy bà cụ ra khỏi khu vực nguy hiểm rồi quay đầu nhìn cả chiếc cầu chìm trong biển lửa, cắt đứt khả năng tiến quân của bọn cướp. Những tên đi tiên phong đều rơi xuống dòng nước băng giá rồi bị cuốn trôi theo dòng chảy về phía cuối thác.

Điều làm Jack thất vọng nhất là Sayomi vẫn thoát được. ả bị bật văng ra khỏi ngựa rơi xuống cạnh cối xay. Đầu tóc rối bù, mặt đen sạm vì khói, nhưng ả ma nữ vẫn liên tục đảo mắt tìm con mồi. Kurochi và Nakamura cũng vô sự, tuy có phần kinh ngạc với cái bầy nhóm Jack vừa giăng ra.

Đứng giữa đám cháy như hoả diệm địa ngục, Akuma điên tiết gầm lên với thất bại lần thứ hai.

BĂNG ĐÁ

“Hãy xem đây làm gương!” Akuma nói vọng sang. “Kẻ nào dám nghịch lửa sẽ bị lửa thiêu ra tro!”

Nói đoạn hấn chân ngòi đốt cối xay rồi dẫn quân xuôi về phía nam. Sayomi hậm hực nhảy lên ngựa, xoay người nhìn trừng trừng lần cuối trước khi quất ngựa đuổi theo tên thủ lĩnh.

Jack vẫn nấp cạnh bãi đất chờ ả đi khuất mới dám giúp bà Natsuko đứng dậy. Phía sau, những người nông dân đang rầu rĩ thương tiếc vị trưởng làng xấu số.

“Trưởng làng Junichi là một người đàn ông tốt... và vô cùng can trường,” Jack cố gắng an ủi bà Natsuko.

“Ta không khóc vì nó. Con người chết là hết,” bà vừa nói vừa lơ đãng nhìn về nơi từng là nhà của mình, và bây giờ là nấm mồ của Junichi. “Ta chỉ khóc cho những người còn sống. Dưới ách đồ tể bạo ngược Akuma thì sinh tồn mới là nỗi khổ đáng sợ nhất.”

Jack đỡ bà Natsuko bước qua tấm phản bắc giữa đường hào, rồi giao bà cho ông Sora chăm sóc. Miyuki tức tốc chạy đến kiểm tra thương tích cho nó.

“Tớ không sao,” Jack nhấn mạnh.

“Suýt nữa thì Hayato giết chết cậu rồi đó!” cô chỉnh lại đầu tóc nó, giọng hờn dỗi.

“Tôi chỉ làm theo lệnh thôi,” Hayato bước tới từ phía sau. “Và lại từ đầu đã bảo kế hoạch này *quá* mạo hiểm còn gì.”

“Nhưng hiệu quả rất lớn,” Jack cố tình nhắc nhở để ngăn cản trận cãi vã có nguy cơ sắp diễn ra. “Tất cả đều nhờ mưu trí của Miyuki, và tài thiện xạ của cậu.”

Hayato gật đầu miễn cưỡng thừa nhận, “Cái này thì đúng. Ít nhất bốn tên cướp đã bị loại sau vụ vừa rồi. Bây giờ Akuma chỉ còn tầm

trên dưới ba mươi thuộc hạ thôi.”

“Đỡ chênh lệch hơn rồi đó,” Miyuki nhoen miệng cười.

Nhưng mặt Jack vẫn vô cùng nghiêm túc. “Ừm, nhưng Akuma sẽ sớm quay lại. Chúng ta cần tuyệt đối cảnh giác. Miyuki, cậu trở lại khu rừng đi. Hayato huy động lực lượng về phía nam. Nhất định phải để Akuma ngộ nhận rằng thứ hắn đang phải đối phó là cả một đội quân.”

Dân làng tập trung cạnh đường hào, tay lăm lăm giáo mác hướng lên cao, ánh mắt dồn cả về phía chân trời, hồi hộp chờ đợi sự xuất hiện của Akuma. Phía xa, những thửa ruộng ngập nước đóng băng trông chẳng có vẻ gì là sẵn sàng, nhưng đã trải qua hai lần thắng lợi, các nông dân đã rất tin tưởng vào tài thao lược của nhóm võ sĩ trẻ.

Jack cũng dần tự tin hơn với vai trò thủ lĩnh của mình, nhờ vậy mà điều quân cũng dứt khoát hơn. Nó bố trí đội dùng kiếm sẵn sàng ứng chiến trong trường hợp có kẻ địch lọt qua, rồi đi tuần dọc theo phòng tuyến phía nam cùng với Hayato và Saburo. Cả bọn don đốc động viên những người dân có vẻ đang căng thẳng, và ngược lại cũng nhận được sự ủng hộ của những người này.

Thấy một cậu trai làng không lớn hơn mình là mấy đang rơm rớm nước mắt vì sợ hãi, Jack bèn nói, “Tôi từng được dạy rằng, *chỉ có những kẻ nằm xuống mới bị người khác giẫm lên*. Cậu có đang nằm không?”

Người nông dân lắc đầu, phần cũng vì không hiểu câu hỏi.

“Thế thì làm sao bị giẫm lên được.”

“Vâng!” cậu ta đáp rồi ưỡn ngực đứng thẳng lên, có vẻ đã hiểu được bài học ẩn bên trong.

Lần thứ ba trong ngày, hồi còi báo động lại vang lên. “Quân cướp từ phía nam!” Yori la thất thanh.

Như một cơn bão, quân Akuma từ từ xất hiện mờ mịt cả góc trời. Lúc chuẩn bị băng sang các thửa ruộng, hắn đột ngột ra hiệu dừng lại. Xem chừng tên tướng cướp này đã nhận được bài học xương máu từ hai lần trước. Nhận thấy xung quanh đều ngập nước đóng

bằng, Akuma ra lệnh cho một tên xuống ngựa thử trước. Tên này ngập ngừng đặt chân bước đi.

Jack nín thở quan sát tên này, xem ra cân nặng của hắn không thành vấn đề. Ra đến giữa ruộng, Akuma ra lệnh cho hắn thử giậm nhảy. Bằng đá vẫn không suy suyển.

“Điều đáng sợ nhất đã xảy ra rồi,” Jack lo lắng nhìn Hayato và Saburo.

“Lần này Akuma sẽ dễ dàng vượt qua mất,” Hayato nói vẻ nghiêm trọng. “Đồng nghĩa với việc thành bại đều dựa trên sĩ khí của những người nông dân kia.”

Thế rồi tên cướp nọ trượt chân ngã giập mông. Màn hài kịch này ngay lập tức khiến dân làng cười tùm tùm, bọn thuộc hạ của Akuma cũng chẳng ngại đả kích đồng đội của mình.

“Sĩ khí tăng thêm được một chút rồi đó,” Saburo hoan hỉ.

“Ít ra vụ này cũng sẽ khiến chúng không dám xua ngựa chạy nhanh,” Jack phấn khởi vì chí ít thì bằng đá cũng hữu dụng.

Lúc tên cướp tìm cách đứng dậy thì Hayato rút tên nhắm bắn. Mũi tên của anh chàng cung thủ cắm ngay vào mông khiến hắn la lên đau đớn, vội vã bò ngược trở về phía bên kia.

“Tạo thêm động lực cho hắn biến nhanh thôi,” Hayato tếu táo.

THƯƠNG THUYẾT

Toán cướp dàn quân chuẩn bị tấn công. Chúng tỏ ra rất hung hăng, như thể chưa từng chịu tổn thất gì cả. Dưới lệnh đầu lĩnh Akuma, đám đàn em liên tục đập vũ khí, la hét long trời lở đất.

Dân làng lập tức lùi lại theo bản năng.

“Đứng yên đó!” Jack ra lệnh. “Akuma đang tìm cách làm mọi người sợ hãi đấy!”

“Thế thì hẳn thành công rồi đó,” Kunio run đến mức đứng không vững.

“Tưởng nhóc thích đóng vai võ sĩ lắm?” Hayato nghiêm khắc. “Đây là cơ hội cuối cùng đấy, tỏ ra can đảm một chút đi.”

Đúng lúc này thì Yori bước đến bên cạnh Jack.

“Tớ bảo cậu chờ ở tháp canh rồi cơ mà?” Jack hỏi ngay.

“Cậu cần *toàn bộ* nhân lực cho trận này,” Yori quả quyết. Nói đoạn đập mạnh quyền trượng xuống đất, hít sâu rồi hét về phía bọn cướp, “KI-AAI!”

Thấu hiểu cậu bạn đã phải cố gắng như thế nào mới có thể hành động như vậy, Jack liền giơ cao kiếm ngang ngực yêu cầu dân làng làm theo. Cảm động trước sự can đảm của Yori, các nông dân cũng khua giáo nhiệt tình hò hét.

“KI-AAI!”

Tiếng la này vừa dứt, một tràng cười lập tức vọng sang từ phía bên kia chiến tuyến. “Thì ra là nông dân đóng giả làm võ sĩ!” Akuma khinh bỉ.

Nói đoạn liền cùng Ma Nữ Sayomi và Mặt Thợ Nakamura cười ngửa tiến lên phía trước. Bộ vệ trong bộ giáp đen kịt cùng chiếc khăn đỏ đặc trưng, trông Akuma rất xứng với danh xưng Ác Quỷ của mình. Tay hắn cầm một chiếc đinh ba bén nhọn, bên hông giắt cặp

kiếm chuôi đen. Sayomi theo sát bên cạnh, trang bị bao gồm áo giáp đỏ thẫm, cung tên và đao *naginata* hai lưỡi lợi hại. Phía bên kia, Nakamura nổi bật với chiếc búa khổng lồ hoen rỉ đã trải qua hơn trăm trận chiến, tuy vết thọc đỏ vẫn là đặc điểm dễ nhận diện nhất, ngoại hình tên này đã có đôi chút thay đổi với bộ râu cháy xém vì bị đốt.

“Nếu còn dám chống đối thì hôm nay sẽ là ngày giỗ của *cả làng* tụi bây!” Akuma hăm dọa. “Đầu hàng, hay là chết!”

Không thấy dân làng phản ứng nên hấn lại tiếp tục. “Tao thừa biết lòng can đảm của chúng mày còn thua cả trẻ con lên ba, nếu không có bọn *samurai*...”

“Đại ca!” Nakamura cắt ngang khi nhìn thấy bóng Jack. “Nó chính là thằng chó ngoại quốc đã tấn công trại của chúng ta!”

Akuma lập tức chuyển hướng chú ý sang chiến binh tóc vàng mắt xanh đang cầm kiếm đứng giữa đội ngũ bao gồm một nhà sư, một võ sĩ mặc giáp từ đầu đến chân, và một lãnh nhân dùng cung. Khuôn mặt hấn càng trở nên lạnh lùng và tối tăm hơn.

“Tao muốn nói chuyện với thủ lĩnh của chúng mày *ngay bây giờ*,” Akuma gắt.

Vì Trưởng làng Junichi đã chết, các nông dân chỉ biết đưa mắt nhìn nhau không biết làm thế nào. Họ thậm chí chẳng có đủ thời gian để bầu ra nhân vật tạm quyền nữa. Bất giác, mọi ánh mắt đều hướng về phía Jack.

Saburo vỗ vai bạn đồng viên. “Xem ra vinh dự này là của *cậu* đó!”

Jack bèn bước lên, cố giữ mình thật tự tin trước đầu não quân địch.

“*Mày* là thủ lĩnh ở đây?” Akuma tra hỏi. “Lại có kẻ điên đến mức cho một thằng ôn con ngoại quốc cầm đầu ư?”

“Kẻ đó chính là người đấy!” Jack đồng dục. “Sau khi người giết ông Junichi, trưởng làng của bọn họ.”

Akuma đưa mắt nhìn kĩ Hayato, Saburo và Yori một lần nữa. “Chúng mày... *đều* là trẻ con cả!”

Nói đoạn quay về phía bọn đàn em nói giọng móc mĩa, “Bọn này thuê võ sĩ *nhí* về chúng mày ạ.”

Bọn cướp liền ngật nghẻo rú lên, trong khi dân làng bồn chồn ra mặt.

"Thật không thể tưởng tượng được," Akuma cười cay độc.

"Chính những võ sĩ nhí ấy đã đánh bại các người hai lần đấy!" Ông Sora bước ra từ hàng ngũ nói. "Lần này cũng vậy thôi!"

Akuma ngừng cười.

"*Đừng có ảo tưởng,*" hắn điên tiết. Nói đoạn hắn ta đảo mắt nhìn quanh một lượt, nhận thấy ngôi làng đã được bao phủ bởi con hào có rải dây gai. "Thứ này chẳng cứu nổi tội mày đâu. Nhưng... tao là người nhân từ. Mang gạo ra đây, và tao sẽ tha cho chúng mày một mạng."

Jack thấy thật buồn nôn. Chính mắt nó đã thấy lòng nhân từ của tên cướp máu lạnh này là như thế nào - khi hắn ra lệnh hành hạ người đàn ông nọ.

"Cút ngay khỏi đây, và bọn ta sẽ tha cho *các người!*"

Akuma sững sờ. "Thằng ngoại quốc, mày đang mang thông lọng buộc vào cổ bọn nó đấy."

Đúng lúc này Sayomi tiến đến thì thầm gì đó vào tai Akuma khiến hắn vui mừng đến lộ rõ cả ra mặt. Tướng cướp băng đảng Trắng Đen bắt đầu thương thuyết với dân làng. "Tao đổi ý rồi, chỉ cần nộp thằng ngoại quốc này ra - và tao xin đem *danh dự* ra đảm bảo - sẽ không động đến gạo hay một cọng lông của tội bây!"

Để bày tỏ thiện chí, Akuma lui về hàng cấm đình ba xuống đất. "Chúng mày thấy đấy, cuộc trao đổi này là hoàn toàn công bằng."

Jack nghe thấy tiếng xì xào bàn tán từ phía sau.

"Quá tốt rồi," ông lão từng đề nghị giao nộp Jack lại lên tiếng. "Còn chần chừ gì nữa."

"Bộ ông tin tên quỷ dữ đó hả?" một lần nữa Yuto lại đứng ra ngăn cản. "Bắt người rồi hắn sẽ lập tức tàn sát cả làng ngay!"

"Nhưng nếu đánh nhau thì còn được mấy mống sống sót? Đây là cơ hội cuối cùng để vượt qua hiểm cảnh đó."

"CÂM MỒM!" Già làng Yoshi bước về phía trước rống lên. "Không bàn cãi gì nữa. Chúng ta phải tôn trọng biểu quyết của hội đồng,

cũng như di nguyện Trưởng làng quá cố. Hôm nay Tagamashi chỉ có một con đường mà thôi!”

Nói đoạn liền bước lên cúi đầu thi lễ với Jack, rồi quay sang phía Akuma. “Bọn ta còn lạ gì trò mèo của người, đừng nhiều lời vô ích!”

Akuma như không tin vào mắt mình khi thấy đám dân làng lại dám kiên trì chống đối hắn như vậy.

“Được lắm,” hắn gầm lên, “HÔM NAY SẼ LÀ NGÀY GIỖ CỦA CÁC NGƯỜI!”

48

HOÀNG SỢ

Thấy Akuma nhặt lại đinh ba, Saburo cũng rút kiếm chuẩn bị chiến đấu. Thanh gươm bóng loáng lấp lánh dưới ánh mặt trời buổi sớm.

“Đến lúc dùng món quà của ông già rồi!” anh chàng gượng cười với Jack.

“Cậu sẽ khiến cha mình phải tự hào,” Jack động viên. “Và cả cha Kiku nữa.”

Saburo phì cười. “Giá mà tớ có khả năng làm *haiku*. Dùng thơ thần để چرا gái sẽ an toàn hơn nhiều đó.”

“Nhưng chưa chắc đã dễ hơn,” Jack nhớ lại bài *haiku* nó từng viết cho Akiko. Việc này tiêu tốn của nó hàng tháng trời, mà ấy là đã có Yori giúp đỡ.

Mong muốn hướng sự chú ý của các nông dân ra khỏi nỗi sợ - nhất là sau khi họ chứng kiến sức mạnh của quân cướp Trắng Đen - Jack ra hiệu triển khai đội hình phòng ngự. Theo hiệu lệnh của Hayato, các nông dân cầm giáo di chuyển ra phía trước sẵn sàng cận địch. Một bầu không khí căng thẳng bao trùm xung quanh.

Nhưng Akuma chưa hạ lệnh tấn công. Ngược lại, bọn cướp không hề có biểu hiện với và, như thể đang rình rập con mồi vậy.

“Chuyện gì vậy nhỉ?” Saburo thắc mắc.

Jack quan sát thì phát hiện Độc Xà Kurochi không có mặt trong hàng ngũ đối phương. Nó lập tức nhắm tính, quân địch có mặt ở đây chỉ rơi vào khoảng hai mươi tên.

“Hayato, tạm thay tôi chỉ huy,” Jack vội vã.

“Cậu định đi đâu đấy?”

“Chúng ta mắc bẫy rồi,” Jack vừa nói vừa ngoắc tay gọi ba người từ đội dùng kiếm theo mình. “Tôi phải đi báo ngay cho Miyuki.” Nói đoạn liền chạy đi.

Được nửa đường thì bất chợt có tiếng súng vang lên. Khi đến căn nhà cuối cùng, Jack nhìn thấy nhóm nhỏ các nông dân co cụm đằng sau hàng rào, dưới sàn có một người bị thương.

Neko quỳ bên cạnh người nông dân đang hấp hối, cố ngăn máu thoát ra. Hàng rào gỗ đơn sơ hoàn toàn không thể chống chọi trước sức mạnh của súng, dễ dàng bị viên đạn xuyên thủng qua. Jack nhanh chóng tiếp cận mọi người, trong đầu lo sợ điều tồi tệ nhất sẽ xảy ra.

Neko vẫn cố bịt chặt vết thương nhưng hi vọng đã tắt dần. Jack kính cẩn khép mắt cho người nông dân xấu số rồi kéo Neko sang bên.

Miyuki đâu? Jack ra hiệu.

Neko chỉ ngón tay đẫm máu của mình về phía khu rừng. Jack đi vòng qua hàng rào. Kurochi và bảy tên cướp vẫn đang di chuyển thận trọng theo đường chính. Chẳng thấy bất kì dấu hiệu nào của Miyuki cả.

Jack cố trấn áp nỗi lo, ngẫm hiểu nhiều khả năng là nữ sát thủ đang ẩn nấp. Thế nhưng tận mắt chứng kiến quân cướp lần đầu từng bước một, không thể không đặt ra nghi vấn cho tính hiệu quả của lớp phòng ngự này. Tay lăm lăm trường kiếm, nó ra hiệu cho ba người trong nhóm của mình chuẩn bị tinh thần cận chiến.

Bọn cướp bắt đầu di chuyển nhanh hơn, có lẽ đã an trí rằng toàn bộ võ sĩ đều đã bị Akuma dụ về giới tuyến phía nam. Tên tiên phong hăm hở bước vào làng.

Và biến mất.

Theo nghĩa đen, không còn bất kì dấu vết gì nữa. Kurochi và những tên khác lập tức dừng lại, mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ. Thậm chí đến dân làng cũng bất ngờ trước diễn biến vừa xảy ra.

Tiếng người rên vang lên từ bên dưới. "Chân... chân tao gãy rồi!"

"Tất cả mau giãn ra!" Kurochi vừa ra lệnh vừa đưa súng quét một vòng quanh rừng.

Sáu người trong đội của hắn liền tách nhóm di chuyển, chúng cẩn thận quan sát bên dưới, tránh lặp phải thảm cảnh của đồng bọn.

Trong lòng thầm tự trách vì đã nghi ngờ Miyuki, Jack háo hức chờ xem kẻ nào sẽ là nạn nhân tiếp theo. Nó không phải chờ lâu. Một tên do quá chú ý phía dưới nên vô tình bước vào giữa hai bụi rậm và kích hoạt chiếc bẫy được Miyuki đặt sẵn, hắn nhanh chóng ăn trọn cú đập mạnh vào mặt đến mức ngã văng ra bất tỉnh.

Bây giờ thì bọn cướp sợ đến mức không dám di chuyển *bất* cứ bước nào.

“Tiếp tục đi!” Kurochi hồi thúc trong khi bản thân hắn thì đứng chôn chân tại chỗ.

Tiếng rên đau đớn vang lên báo hiệu một tên nữa đã bị hạ, có vẻ như vừa bị thứ gì đó trong đồng tuyết tấn công.

Bốn tên còn sót lại gần như chết đứng với nỗi sợ bất kì thứ gì nơi đây cũng có thể trở thành mồ chôn của chúng. Dầu vậy, Kurochi vẫn ngoan cố giờ súng nhắm bắn.

Tim Jack đập thình thịch khi nhận ra người ở phía đối diện. Lúc Kurochi vừa bóp cò thì Miyuki cũng phóng người sang bên.

Đám tuyết phía sau cô trúng đạn văng tung toé.

“Giết con *ninja* đó cho tao!” Kurochi điên tiết vì bản trật mục tiêu.

Miyuki vội vàng tìm chỗ nấp. Một tên cướp đuổi sát phía sau, tay lăm lăm chùy gỗ gai tua tủa. Jack và Neko hồi thúc nữ sát thủ tăng tốc, nhưng tên cướp còn nhanh hơn, hắn tiếp cận rồi giơ tay vung gậy. Jack la lớn cảnh báo, Miyuki thụp người né tránh rồi lập tức đổi hướng.

Kẻ tấn công lâu bầu chửi thề rồi tiếp tục đuổi theo. Từ sau hàng rào, Jack bắt đầu e sợ cho an nguy của cô bạn. Lại một cú quật gậy vào đầu. Thế nhưng trước khi đòn này trúng đích thì tên cướp đã giẫm phải lò xo đặt phía dưới, hắn lập tức bị bật văng lên cao rồi rơi xuống tán cây bên trên, điên cuồng vẫy vùng mà không thể thoát ra.

Miyuki liền thoảng vừa tránh bẫy vừa chạy. Trước khi Kurochi kịp nạp đạn bắn phát thứ hai thì cô nàng đã phóng qua hàng rào xuất hiện bên cạnh Jack.

“Vừa nãy có phần *hơi* nguy hiểm nhỉ,” nữ sát thủ thở dốc.

“Chúng mày làm gì đó?” Kurochi la lớn khi thấy ba tên thuộc hạ còn lại bỏ chạy. “Tụi nó có *ninja* đó!” một tên thất thanh.

“Xung quanh đều là cạm bẫy!” tên khác hải hùng.

Tên thứ ba thì cầm đầu chạy thẳng chẳng thèm trả lời.

Kurochi mất vài giây cân nhắc khả năng đơn độc tác chiến trong khu rừng đầy bẫy rập này, rồi cũng quyết định rút lui theo đám tàn quân.

Tên chạy trước bỗng la lên đau đớn rồi nhảy cà nhắc, có vẻ như vừa giẫm phải thứ gì đó.

“Đình sắt hả?” Jack cười.

Miyuki gật đầu. Jack thấy thật tội nghiệp cho đám cướp với những gì chúng sắp phải trải qua nếu muốn thoát ra ngoài.

“Khu vực này xem như an toàn rồi,” Miyuki khẳng định. “Tổ sư luôn dạy rằng - *kẻ địch hoảng sợ là kẻ địch chết.*”

49

BẢN HẠ

“Bọn này dai thật chứ,” ông Sora chán nản.

Lúc này ông đang đứng cùng với đội dùng giáo bên cạnh hào, mặt đỏ rực vì mệt sau khi phải liên tục ngăn cản các đợt giáp công từ quân địch. Mặt trời đã lên cao quá đỉnh đầu, tình hình phòng thủ càng lúc càng trở nên khó khăn hơn. Dân làng không hề sở hữu năng lượng, cũng như tinh thần để có thể chiến đấu trong một thời gian dài.

“Akuma sẽ không dừng lại cho đến khi hấn thắng... hoặc chết,” Jack vừa đáp vừa vẩy máu ra khỏi kiếm. “Nhưng nếu chúng ta kiên trì phòng thủ, thì hấn sẽ *không thể* thắng được!”

Thất bại trong kế hoạch tấn công cùng lúc từ hai phía qua đường rừng, Akuma chỉ còn một lựa chọn là dồn quân đánh cửa phía nam. Quân tiên phong của hấn nhanh chóng bị đẩy lùi, dù bọn này rất hung hấn nhưng phòng tuyến bên phía nông dân khá vững vàng. Có điều Jack nhận ra đây chỉ là màn thăm dò của Akuma - hấn lập tức ra lệnh thu quân khi còn chưa tổn thất bất kì một người nào. Hấn suy xét một lúc rồi tiếp tục cử quân luân phiên đánh vào các vị trí trọng yếu của đường hào, áp dụng chiến thuật tiêu hao tinh thần các nông dân.

Bất chợt có tiếng la vang lên từ bên phải Jack. Các nông dân trong nhóm Saburo lao đến phòng thủ. Giao tranh nhanh chóng nổ ra, các tên cướp chia nhau gạt giáo, gạt dây gai tiến lên.

Một người nông dân đang miệt mài cầm giáo đâm thì bất ngờ trúng tên và gục tại chỗ.

“Cha ơi!” con ông ta vút giáo chạy tới, nhưng mới được vài bước thì đã bị trúng đạn từ súng của Kurochi.

Nhóm Saburo gần như tan vỡ, sĩ khí xuống rất thấp.

“Giữ nguyên đội hình!” Saburo vừa tấn công tên cướp mới lọt vào vừa hô lớn. Cậu gạt kiếm đá vào ngực khiến hắc bay ngược trở xuống hào. Một người phụ nữ từ đâu chạy đến, mặt giận dữ, tay lăm lăm giáo.

“Đây là cho chồng tao!” bà vừa thét vừa đâm, sau đó lại rút ra rồi đâm thêm một nhát nữa. “Còn đây là cho con tao!”

Nói đoạn liền gục xuống khóc lóc. Saburo liền vội vàng kéo bà ra để tránh phải chịu chung số phận như hai người đã khuất.

Dân làng tiếp tục phòng thủ với tinh thần kém hẳn so với trước. Một nông dân lại bị trúng tên.

Hayato vội vàng chạy đến chỗ Jack và Yori. “Akuma đang dùng kế tiêu hao sinh lực,” cậu nói giọng nghiêm trọng. “Hắc chủ trương cho Kurochi và Sayomi bắn tỉa chúng ta từ đằng xa!”

“Điều quan trọng bây giờ là sĩ khí,” Jack nhấn mạnh. “Nếu không phòng tuyến sẽ vỡ mất.”

“Nếu thiệt hại nặng thì bọn chúng sẽ ngừng tấn công thôi, chúng ta cũng không còn sự lựa chọn nào khác đâu.”

Hayato im lặng, bản thân cậu cũng chưa nghĩ ra được giải pháp.

“Muốn giết rắn thì phải cắt được đầu của nó,” Yori nhận định.

Jack và Hayato đưa mắt nhìn nhau, hai đứa hiểu rõ độ nguy hiểm của phương án này, và vô cùng ngạc nhiên khi chính Yori lại là người gợi ý.

Jack nhìn về hướng Akuma rồi hỏi, “Hayato, cậu có thể bắn hắc từ đây không?”

Hayato lắc đầu. “Akuma luôn cẩn thận đứng ngoài tầm cung.”

“Vậy nghĩa là phải đến gần hơn.”

“Cho dù có vượt qua được bọn tiên phong thì Kurochi hoặc Sayomi cũng sẽ bắn hạ tôi trước thôi...”

Một tiếng súng lớn vang lên bên cạnh.

“KHÔNG!” Yori sửng sờ trợn mắt.

Jack quay lại thì thấy Saburo ngã lăn ra đất. Cùng lúc đó, Akuma chỉ huy toán cướp thứ hai tấn công vào cánh tả của con hào.

"Hayato, mau đem quân chặn chúng," Jack ra lệnh rồi vội vàng cùng Yori chạy đến chỗ Saburo.

Lúc hai đứa đến nơi thì Saburo đã hoàn toàn bất động.

"Saburo!" Jack tháo mặt nạ thẳng bạn la lớn.

Saburo không đáp. Yori bắt đầu cầu khẩn như thể muốn làm phép hồi sinh vậy. Jack chưa bao giờ từng nghĩ đến việc sẽ mất Saburo như thế này, chính nó là kẻ đã đưa bạn mình vào chỗ chết.

Mất thủ lĩnh, nhóm Saburo chính thức tan vỡ. Lợi dụng thời cơ, bọn cướp tràn vào con hào. Phía bên kia, Hayato vẫn đang vật lộn chống đỡ hướng tấn công thứ hai.

Nhận thấy kế hoạch tấn công nước đôi của mình bước đầu thu được kết quả, Akuma liền bố trí thêm hai cánh quân nữa tiến lên. Cả bọn hăng máu chặt chém dây gai mở đường.

Phòng tuyến chỗ Saburo bị bể gãy đầu tiên, tên đi đầu liên tục chém giết tạo thành biển máu rợn người.

Yori đau buồn đến tột độ bước ra phía trước.

"KI-AAI!" nhà sư nhí thét lên.

Tên cướp liền văng ra đập người vào tường gạch.

Yori lấy hơi rồi phát tiết thêm một đòn nữa. Bên cạnh, Jack cố tìm miệng vết thương trên người Saburo để cầm máu.

"KI-AAI!"

"Bảo Yori... ngừng la hét giùm với," Saburo rên rỉ mở mắt. "Đầu tở... muốn nổ tung rồi đây này."

Jack sửng sờ trừng mắt nhìn thẳng bạn. "Cậu vẫn sống!" Thế rồi nó nhìn thấy vết đạn trên mũ của Saburo.

"Giúp tớ đứng dậy, Jack," Saburo nói, xem chừng chỉ bị choáng một chút. "Bộ giáp này nặng lắm đó!"

Dân làng reo hò phấn khích khi thấy một trong số các thủ lĩnh của mình vẫn bình yên vô sự.

"Cẩn tắc vô ưu," Saburo vỗ vỗ chiếc mũ. Sau một hồi lão đảo, cậu dần lấy lại thăng bằng, giơ cao kiếm động viên cả đội rồi lao vào tấn công bọn cướp.

Jack và nhóm dùng kiếm đón đầu những tên đã lọt qua. Trận chiến rất ác liệt, những nông dân lần đầu đánh nhau dĩ nhiên không phải là đối thủ của bọn cướp dày dạn kinh nghiệm. Thành viên bên trái Jack ngã xuống sau một đòn cực mạnh, nó vội vàng chạy đến nhưng đã quá muộn. Kẻ tấn công to cao như một con gấu tiếp tục vung đại đao *nodachi* hướng đến người tiếp theo.

“Không!” Jack la lớn nhảy vào giữa, cặp song kiếm sẵn sàng trên tay.

“Tao sẽ lấy đầu mày, thằng ngoại quốc!” hăn gầm lên vung thanh kiếm khổng lồ nhắm vào cổ Jack. Nó dùng đoản kiếm *wakizashi* gạt, rồi đâm trường kiếm *katana* tới đối phương, nhưng áo giáp tên này quá dày nên hoàn toàn vô hiệu.

Tên cướp cười khoái trá rồi tung chân đạp thẳng vào ngực Jack khiến nó văng ra ngã lăn trên đất. Hăn tiếp tục phóng tới định chém Jack, nhưng nó đã nhanh hơn bật dậy trước đỡ đòn này bằng cả hai kiếm.

Biết rõ tấn công vào ngực tên này là hoàn toàn vô dụng, Jack chuyển sang nhắm vào phần đầu. Tên cướp lập tức vung kiếm đỡ, nhưng cũng vì vậy mà vô tình để lộ ra điểm yếu. Với sự chính xác đến kinh ngạc, Jack xuyên đoản kiếm *wakizashi* của mình vào chỗ tiếp nối của bộ giáp đối phương khiến hăn gào lên đau đớn.

Tay cầm kiếm bị thương nặng, tên cướp biết mình không phải là đối thủ của Jack liền cầm đầu chạy. Điều bất ngờ là theo sau hăn còn có vài tên khác nữa cũng bỏ chạy. Thì ra phụ nữ trong làng - nhìn thấy nhóm sử dụng kiếm gấp rắc rối - đã nhanh trí lấy đá quăng về phía bọn cướp. Màn oanh tạc này khiến bọn chúng giật mình tưởng bị đánh bật lại, tạo cơ hội cho dân làng củng cố lớp phòng ngự.

Đưa mắt nhìn dọc theo con hào, Jack thở phào nhẹ nhõm khi thấy đội của Hayato đẩy lùi được bọn cướp, đội Saburo cũng phục hồi thành công.

Gió đổi chiều, Jack và những người bạn đã sống sót một cách ngoạn mục.

50

THÍCH SÁT

“Chúng ta mất bao nhiêu người?” Jack hỏi sau khi cả nhóm tập trung tại quảng trường làng.

Quân của Akuma tổn thất nặng nề, cũng như chưa lường trước được sức kháng cự dai dẳng của dân làng nên tạm thời lùi xa ra khỏi địa giới. Nhiệm vụ canh gác được tạm giao cho Neko đảm nhiệm, những người còn lại lo gấp rút chấn chỉnh lực lượng.

“Bảy người lớn... và một cậu bé,” Hayato đáp.

“Tên cậu ta là Riku,” Yori thương cảm. “Mới chỉ tầm tuổi tụi mình.”

Jack ngồi ở rìa mái hiên, tay ôm đầu đau khổ. “Hai trong số đó là thành viên nhóm dùng kiếm của *tổ*.”

“Không nên tự trách mình, chiến tranh thì phải vậy,” Yuudai khuyên.

“Nhưng chính tôi đã huấn luyện họ, lãnh đạo họ...”

“Và nhờ vậy nên bốn trên sáu vẫn còn sống.”

Jack rất cảm kích Yuudai, nhưng những lời này không có mấy tác dụng ở thời điểm hiện tại. Dù tạm thời bọn cướp đã bị đẩy lui nhưng dân làng vẫn là những người chịu tổn thất nặng nề hơn.

“Sẽ cần đến phép màu để vượt qua một đợt tấn công như hồi nãy đấy,” Jack ngao ngán.

“Thì có rồi còn gì!” Saburo tự hào cầm chiếc mũ móp ra khoe. “Đảm bảo cha *tổ* cũng hết hồn cho xem.”

“Đừng quên rằng bọn cướp cũng đã mất năm tên,” Hayato nói. “Tức là chỉ còn khoảng hai mươi tên nữa - trong đó có bốn tên đang bị thương. Tuy chúng ta đang ở thế bất lợi, nhưng tạm thời bọn chúng sẽ chưa vội tấn công đâu.”

“Và cũng không vội rời đi,” Miyuki nhận định. “Hắn chỉ đang chờ mặt trời lặn.”

“Đó cũng là thời điểm tốt để cắt đầu rắn,” Jack bất ngờ phát biểu, những cái chết đau đớn xung quanh thôi thúc nó đưa ra hành động.

“Ý cậu là ám sát hắn á?” Miyuki chớp mắt kinh ngạc. “Ai nghĩ ra trò đó vậy?”

Jack và Hayato liếc về phía Yori.

“Hóa ra nhà sư này cũng không phải vừa nhí,” nữ sát thủ thốt lên. “Thế cậu định ra tay kiểu gì?”

Yori giật mình khi thấy có người hiểu lầm rằng mình sẽ là người hành động.

“Là tôi, chứ không phải cậu ấy,” Hayato đính chính. “Với cây cung này.”

“Không được đâu,” Miyuki gạt phắt.

“Tôi *biết* hắn luôn giữ khoảng cách,” Hayato thở dài, có vẻ khó chịu với thái độ của Miyuki. “Vì vậy nên tự mình sẽ phải tìm cách tiếp cận - mà vẫn tránh được Kurochi và Sayomi.”

“Đó không phải vấn đề,” Miyuki đáp.

“Thế thì là *cái gì*?” Hayato bắt đầu hết kiên nhẫn.

“Áo giáp Akuma quá dày, tên không thể bắn thủng được. Muốn thích sát thành công cậu sẽ phải đến gần, rất rất gần.”

“Ý cô là?”

“Một *ninja* sẽ thích hợp với nhiệm vụ này hơn.”

Trăng vẫn chưa lên, chỉ có ánh sao phản chiếu trên bình nguyên phủ dày tuyết. Đêm xuống càng khiến các nông dân thêm sợ hãi. Họ chỉ mong hồi còi báo hiệu dừng vang lên. Với những người này, Akuma là một con quỷ đêm có khả năng hấp thu bóng tối để tăng thêm sức mạnh.

Ninja cũng vậy.

“Đến nửa đêm tôi sẽ ra tay,” Miyuki vừa nói vừa đưa tay sờ thanh đoản đao đeo trên lưng.

“Không cần phải mạo hiểm vậy đâu,” Jack e ngại cho an toàn của nữ sát thủ.

“Tôi được đào tạo để làm những việc này.”

“Tớ biết. Nhưng rất có thể bọn chúng đã đề phòng.”

“Cậu đang lo lắng cho *tôi* đấy à, Jack?” Miyuki cong môi trêu.

“Tất nhiên rồi!” Jack vừa đáp vừa lấy một chiếc phi tiêu giắt trong đai lưng ra. “Giữ nó để dùng khi cần nhé.” Nói đoạn nắm chặt tay nhìn thẳng vào mắt nữ sát thủ.

“Tôi sẽ cẩn thận,” nữ sát thủ hứa.

Cô kéo mũ trùm đầu lên rồi di chuyển về phía khu rừng.

Jack nhìn theo bóng người đang khuất dần trong đêm tối. Kế hoạch của Miyuki là vòng ra bình nguyên phía sau Akuma chờ thời cơ hành động. Lòng can đảm của cô thật sự khiến Jack xúc động. Nó chỉ sợ sẽ không bao giờ còn được gặp lại người bạn này nữa.

Neko kéo tay Jack ra hiệu, *Nhất định sẽ ổn thôi.*

Jack mỉm cười, trong lòng thầm cảm kích nhóc tì cầm điếu này. Dù khiếm khuyết về khả năng biểu đạt nhưng thực ra cô bé là người rất hiểu chuyện.

Để Neko tiếp tục công việc canh gác, Jack xuyên qua quảng trường trở về khu vực hào đất phía nam. Hayato tuần tra trung tâm, Saburo phía tây, còn Yori phía đông, riêng Yuudai vẫn đứng chốt hàng rào phía bắc với nhóm của mình. Họ không thể mạo hiểm, bởi lẽ rất có thể Akuma sẽ dùng phương pháp bao vây để tấn công.

“Đi rồi,” Jack nói với Hayato.

“Cô ta là một *ninja* can đảm.”

“Miyuki *nhất định* sẽ bình an quay lại,” Jack hơi sáng giọng.

Hayato liếc nhìn Jack. Hiểu được bất an trong lòng thủ lĩnh của mình, cậu bèn bổ sung, “với cái đầu Akuma, hi vọng là vậy.”

Nói đoạn đưa mắt quan sát bình nguyên Okayama tối đen như mực. “Quá yên tĩnh. Tôi e rằng Akuma đang âm mưu gì đó rất lớn.”

Jack cũng cảm nhận được điều này. “Dù là gì thì hẳn cũng không có nhiều thời gian.”

Nó đang định đi tiếp đến chỗ Saburo thì nghe có tiếng la hét vang tới. Tiếng này xuất phát từ hướng Yori, có vẻ như Akuma đã hành

động. Vớ vội ngọn đuốc gần đó, Jack vội vàng cùng Hayato chạy dọc theo đường hào.

Một khuôn mặt hoảng sợ hiện ra trong bóng tối.

“Bọn chúng đột nhiên... tấn công,” ông Sora thở dốc. “Chúng đang ở đâu?” Jack rút kiếm sẵn sàng. “Biến mất rồi... nhưng cậu ấy đã....”

“Ai?” Hayato sốt ruột.

Jack không đợi câu trả lời, trong lòng nó đã hiểu.

Trên đồng tuyết nhuộm máu là cây quyền trượng của Yori.

51

HÀNH QUYẾT

Hai tên cướp cầm đuốc thắp sáng khu vực xung quanh chiếc cọc gỗ giữa khu ruộng. Cúi từ khu rừng chắt đầy xung quanh. Một cậu bé mặc trang phục nhà sư và giáp trụ võ sĩ bị trói chặt - Yori.

Jack bất lực đứng ở rìa hào nhìn cuộc hành quyết sắp diễn ra. Hayato, Saburo và các nông dân đứng ngay cạnh, khuôn mặt họ hiện lên nỗi sợ hãi rõ rệt.

Ẩn trong bóng tối, Akuma cười man dại. "Chúng mày có từ giờ đến nửa đêm để đầu hàng," hắn tuyên bố. "Bằng không thằng này sẽ chết."

"*Đừng* hàng!" Yori la lớn, dù đã cố tỏ ra can đảm nhưng vẫn không giấu được chất giọng run run.

Nakamura bước tới đập cán búa vào mũ bảo vệ của Yori. "Câm mồm, hay muốn tao cắt lưỡi?"

Chấn động mạnh lập tức khiến Yori lịm đi.

Jack giận dữ lao ra, định xung phong giải cứu bạn mình.

Nhưng Hayato đã nhanh chóng giữ nó lại, "Đừng! Cậu sẽ chết mất!"

"Tôi *phải* cứu cậu ấy!"

"Cậu đang hành động đúng như Akuma muốn đấy. Hắn dùng Yori làm mồi chính là để nhử cậu ra," Hayato nhấn mạnh. "Chỉ sợ chưa cứu được người thì đã bỏ mạng rồi."

Nhận ra lí lẽ trong những lời này, Jack bèn thôi không vấy vùng nữa.

"Nghe nói món thịt sư nướng ngon lắm đó!" Nakamura kích động rồi lui vào trong. Hai tên cướp còn lại cũng vậy, chỉ để lại ngọn đuốc lập lòe trong gió.

"Tụi mình phải làm *gì đó* đi chứ!" Saburo cũng tỏ ra sốt sắng không kém gì Jack.

"Đồng loạt xông tới thì sao?" Jack đề nghị.

"Được đó! Akuma sẽ không lường được kế này đâu," Saburo xông xáo rút kiếm hưởng ứng.

Hayato vội vàng kéo Jack và Saburo sang một bên. "Quân của chúng ta toàn là nông dân, *không phải* võ sĩ đâu," cậu nhắc nhở. "Thiếu đi lợi thế phòng tuyến mà bảo họ đi đánh nhau thì khác nào lấy trứng chọi đá."

"Vậy thì chỉ chúng ta thôi?" Jack tiếp tục.

Đúng lúc này thì Toge bước tới xen ngang vào cuộc nói chuyện.

"Đừng nói là các người định đầu hàng đấy nhé?" Anh ta tỏ ra nghi ngờ nhóm Jack. "Nếu làm vậy thì Akuma sẽ đốt không chỉ nhà sư, mà cả các người, và *toàn bộ* dân làng ở đây, biến Tamagashi thành địa ngục trần gian."

"Đừng lấy bụng tiểu nhân ra đo lòng quân tử," Hayato giận dữ vì bị xúc phạm "Tinh thần võ sĩ đạo luôn đề cao lòng trung thành tuyệt đối!"

"Chúng tôi chỉ đang tính cách cứu Yori thôi," Jack giải thích.

Toge quan sát khoảng cách từ hào đến cột gỗ. "Các người định hi sinh tất cả để cứu cậu ta ư?"

"Võ sĩ luôn như vậy," Jack vừa nói vừa hồi tưởng về vị cha nuôi Masamoto của mình, cũng như cậu em nuôi Yamato. "Hơn nữa, Yori là bạn của tôi. Nếu có thể tôi sẵn sàng đổi mạng mình cho cậu ấy."

"Chưa chắc đến mức ấy đâu," Hayato mỉm cười nói. "Chúng ta vẫn còn một hi vọng nho nhỏ... mang tên Miyuki."

Jack nhú mào nhìn về phía bên kia chiến tuyến. Nó nhận ra mục tiêu của Akuma không phải muốn chúng đầu hàng, mà là phô diễn sự tàn độc nhằm bẻ gãy tinh thần chiến đấu của những võ sĩ vốn còn rất trẻ.

Lập luận của Hayato xung quanh việc ngay lập tức giải cứu Yori đương nhiên rất khó chấp nhận. Chính Jack cũng biết sẽ thật ngu dốt nếu biết phía trước là bẫy mà vẫn xông vào, nhưng nếu không

làm thì nó cảm giác như mình lại một lần nữa phản bội Yori. Phản bội lại lời hứa sẽ bảo vệ cậu ấy - giống như lần ở trận Osaka vậy. Việc duy nhất Jack có thể làm bây giờ là cầu nguyện Miyuki sẽ thành công với kế hoạch thích sát trước nửa đêm. Tính mạng Yori phụ thuộc cả vào nữ sát thủ.

Căn cứ vào các ngôi sao thì thời gian không còn nhiều.

Ngọn đuốc giữa ruộng đã tắt, chiếc cột cùng Yori chìm vào bóng tối. Jack đóng tai nghe ngóng dấu hiệu Akuma đã bị giết... vẫn chưa có gì.

Một ngọn đuốc khác lại được thắp lên, từ từ di chuyển trong không trung như đám lửa ma trời, cho đến khi đến sát cạnh đồng củi.

Yori vẫn bất tỉnh nhân sự gục đầu trên ngực.

Khuôn mặt cháy xém đầy sẹo của Nakamura càng thêm phần tàn độc dưới ánh lửa. "THĂNG NGOẠI QUỐC!" hấn gào lên, đưa mắt nhìn một lượt các nông dân đang đứng cạnh hào rồi nở nụ cười quỷ quyệt khi thấy mái tóc vàng của Jack. "Mày có chịu hàng không?"

Jack thất thần nhìn vào bóng tối. *Cậu đâu rồi, Miyuki ơi?*

"Ông đang hỏi mày đó, thăng ngoại quốc!" Nakamura giận dữ giơ cao ngọn đuốc.

Trái với mong muốn của con tim, Jack trả lời rất dứt khoát. "CHÚNG TÔI... KHÔNG HÀNG!"

GIÀN HOẢ THIÊU

Nakamura vút bó đuốc trên tay xuống đất, củi bắt lửa bốc cháy rất nhanh. Yori vẫn không hề hay biết gì về ngọn lửa đang dần bao quanh mình, đám khói bốc lên dày đặc trong không khí.

“Chúng ta *không thể* chờ được rồi,” Jack rút kiếm định xông lên.

Saburo cũng tập trung một số nông dân tình nguyện tham gia giải cứu lại một chỗ.

Hayato vội vàng bước tới chặn ngang. “ĐỪNG! Chẳng ích lợi gì đâu.”

“MAU TRÁNH RA! Nếu còn chần chờ Yori sẽ chết mất,” Jack nổi nóng.

Hayato vẫn không lay động. “Nhiều khả năng Miyuki đã thất bại rồi. Trừ phi bọn cướp rơi vào hỗn loạn, hành động của các cậu chính là tự đào huyệt chôn mình.”

Nghe những lời này, các nông dân tình nguyện lập tức nhụt chí lùi lại.

“Đã vậy tôi sẽ đi một mình,” Jack nhấn mạnh.

“Không được, vì còn có tớ nữa,” Saburo khẳng khái.

“Cả tôi nữa,” Yuto đứng ra, dù rất sợ nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm trả nợ ân tình cho Jack.

Phía bên kia chiến tuyến, tiếng lửa cháy ngày một to hơn.

“Làm ơn nghe tôi đi,” Hayato cố ngăn cản Jack và Saburo. “Đành rằng võ sĩ phải luôn sẵn sàng hi sinh, nhưng trong trường hợp này Yori chính là người sẽ thực hiện nghĩa vụ đó. Các cậu làm thế này khác nào dâng chiến thắng cho Akuma, có xứng đáng với những người đã ngã xuống trong cuộc chiến hay không?”

Jack biết những điều Hayato nói là hoàn toàn đúng, nhưng con tim không cho phép nó làm vậy. Nó thà chết, còn hơn nhìn bạn mình chết cháy dưới giàn hoả thiêu.

Ánh lửa bùng bùng giữa bầu trời đêm phản chiếu những bóng hình đang lảng lảng di chuyển phía sau.

“Đó! Rõ ràng bọn chúng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi,” Hayato thốt lên.

“Cậu ấy nói đúng, đây là một cái bẫy,” Saburo ôm đầu đau khổ.

“Nếu cậu cho rằng Yori muốn vậy,” Hayato tiếp tục. “Thì tôi sẽ không cản cậu nữa...”

Giàn hoả thiêu bất chợt bùng nổ nuốt trọn Yori trong biển lửa. Nhà sư nhí vẫn can đảm đến tận phút cuối, không hề vùng vẫy hay la hét.

“YORI!” Jack đau đớn khuyu gối.

Saburo đứng cạnh không kìm được dòng nước mắt.

Hayato cũng cảm thấy trách nhiệm vì đã ngăn cản cuộc giải cứu. “Cậu ta quả là một chiến binh can trường...”

“Nhà sư can trường thì đúng hơn,” một giọng nói bất ngờ vang lên.

Miyuki hiện ra trong bóng tối. Jack thở dài nhẹ nhõm khi biết ít nhất cô bạn này vẫn còn sống.

“Akuma chết rồi chứ?” nó lên tiếng hỏi.

Miyuki tiếc rẻ lắc đầu.

“Tại sao lại như vậy?” Jack nói giọng cáu kỉnh.

“Tôi buộc phải chọn lựa,” nữ sát thủ giải thích. “Giữa việc giết Akuma, và...”

Thế rồi, Yori thần kì xuất hiện ngay sau lưng cô.

Jack và Saburo sửng sờ nhìn nhau.

“YORI!” Jack không thể tin vào mắt mình. Nó vội vàng chạy tới siết chặt cậu bạn nhỏ rồi quỳ xuống cúi đầu xấu hổ. “Tổ lại khiến cậu thất vọng nữa rồi.”

“Đừng tự trách mình.”

“Cậu *muốn* đi, nhưng chính tôi đã cản lại đấy chứ.”

“Và tớ rất mừng vì điều đó,” Yori mỉm cười ấm áp. “Chẳng ai muốn bạn thân của mình phải hi sinh một cách vô ích cả.”

“Nhưng nếu cậu ở đây, thì ai đang ở đó?” Saburo chỉ giàn hoả thiêu thắc mắc.

“Hình nhân thế mạng chứ gì nữa.”

Jack cười lớn. Bây giờ nó mới nhận ra Yori không mặc bộ giáp lúc nãy nữa.

“Nhưng bọn tớ vẫn liên tục quan sát mà có thấy gì đâu?” Hayato ngạc nhiên.

Miyuki ném cho anh chàng cung thủ một nụ cười tinh nghịch, “Ma pháp *ninja* đó.”

Một tiếng gầm lớn phát ra từ phía bên kia chiến tuyến khi Nakamura phát hiện ra sự thật. Người nộm cháy nát khiến bộ áo giáp và chiếc mũ lẫn long lóc khỏi giàn khoan. Nakamura trừng mắt nhìn Yori đã an toàn đằng sau hàng rào phòng tuyến. Yori cúi đầu chào hân. Hành động này càng khiến tên cướp thêm điên tiết, hân đá chiếc mũ nằm trên đất rồi chạy về phía Akuma.

“Để tiện cho việc tẩu thoát, tôi buộc phải để lại thứ gì đó,” Miyuki giải thích. “Sự việc gấp gáp chẳng tiện giải thích với ai. Bản thân tôi cũng ra tay vừa kịp lúc thôi.”

“Vậy ra chính *cậu* đã dập tắt ngọn đuốc đầu tiên?” Jack càng lúc càng thêm ngưỡng mộ cô bạn sát thủ của mình.

“Bằng một quả đạn tuyết,” Miyuki gật đầu.

“Chắc Akuma đang điên tiết *lắm* đây,” Saburo cười toe toét.

Ngoài kia, tiếng đá nứt dần thu hút sự chú ý của mọi người. Sức nóng của ngọn lửa đã khiến lớp băng mỏng tan ra. Giàn hoả thiêu rơi xuống mặt nước bên dưới, toàn cảnh khu vực một lần nữa lại chìm vào bóng tối.

53

BIẾN MẤT

Điều quan trọng nhất vào thời điểm này là giữ tinh thần tỉnh táo.

Hai đêm không ngủ hẳn là khó khăn đối với những người nông dân hơn là bọn cướp Trắng Đen. Mọi người ngồi quanh bếp lửa, đầu gà gật chống chọi lại sự mệt mỏi. Bản thân các võ sĩ trẻ cũng thấy mắt mình nặng trĩu nhưng vẫn phải liên tục tuần tra bốn phía. Đêm không trăng tối đen đồng nghĩa với việc mọi thứ đều phải dựa vào thính giác. Bất kì tiếng động nào cũng có thể là dấu hiệu cho thấy bọn cướp đã sẵn sàng tấn công. Hayato báo có tiếng bước chân trên tuyết, nhưng không thấy tên cướp nào xuất hiện. Đến phiên Jack đi tuần thì nó nghe có tiếng gõ lách cách - thì ra phần còn lại của chiếc cầu đã bị dòng sông cuốn đi từng phần một. Tiếng vó ngựa khiến tất cả gồng mình cảnh giác, nhưng chung quy vẫn chẳng có gì.

Đêm tối cứ thế chìm vào sự tĩnh lặng khó hiểu.

"Theo cậu Akuma đang mưu đồ gì?" Miyuki là người đầu tiên cảm thấy bất an.

"Bao vây lâu dài chàng?" Saburo vừa ngáp vừa nói.

"Nhưng không có lương thực trước sau gì bọn chúng cũng phải rút lui vì đói thôi," Yori nói.

"Chỉ e sẽ lại càng trở nên nguy hiểm," Jack giậm chân giữ ấm. "Kiểu như bây chớ hoang ầy."

Jack đưa mắt nhìn những người nông dân lúc này đang run rẩy vì mệt và lạnh. Không ai dám di chuyển ra ngoài phạm vi lửa trại vì sợ rằng mình sẽ bị bắt làm con tin. Kiệt quệ về thể xác lẫn tinh thần, rõ ràng dân làng đã sắp đến giới hạn chịu đựng.

"Tình hình này," Jack tiếp tục, "Trận đấu tới sẽ mang tính quyết định đến toàn cục."

“Hay tôi quay lại thích sát Akuma nhé?” Miyuki đề nghị. “Mọi thứ sẽ kết thúc rất nhanh.”

Jack lắc đầu. “Sau màn giải cứu Yori có lẽ Akuma đã tăng cường cảnh giác gấp đôi. Sẽ là quá mạo hiểm... ngay cả với một *ninja* như cậu.”

Đúng lúc này thì Miya, con gái ông Sora mang đến một ít cơm.

“Đây là cơm mẹ tôi gửi cho mọi người,” cô vừa nói vừa cúi đầu đưa ra chiếc làn rơm. Nói đoạn liếc nhìn qua đường hào về phía các thửa ruộng bên kia. “Có khi nào Akuma đã bỏ cuộc rồi không?”

Ngồi nghỉ cạnh bếp lửa, Jack lắc đầu đáp, “Khả năng đó rất khó xảy ra.”

“Dậy thôi nào, cậu Jack ơi!” Ông Sora lay người Jack hồi thúc.

Chớp mắt trước ánh sáng bình minh, Jack thầm tự trách mình đã ngủ quên trong tình thế nguy cấp như vậy. Nó lập tức đứng dậy lăm lăm kiếm trong tay.

“Akuma đâu?” Jack hỏi.

“Biến mất rồi!” Ông Sora hưng phấn chỉ về phía bên kia reo lên.

Jack dụi mắt. Thật vậy, chẳng còn dấu hiệu nào của băng cướp trên bình nguyên trắng xóa tuyết nữa. Dấu hiệu duy nhất còn sót lại chỉ là một cái hố đen, nơi bọn chúng từng đốt lửa tối hôm qua.

Hayato phóng tới. “Tôi đã thử đi tuần dọc quanh đường hào nhưng chẳng thấy gì cả.”

“Chúng đi cướp làng khác rồi,” Toge vừa nói vừa dùng tay che nắng quan sát đường chân trời.

Tuy Jack còn nghi ngờ, nhưng những người nông dân đã hoàn toàn tin vào giả thuyết này, thậm chí còn bắt đầu ăn mừng.

“Chúng ta đã đánh bại bọn Trắng Đen!” Kunio toe toét reo hò.

Dân làng cũng giơ giáo hồ hởi phấn khích.

“Akuma chưa đi đâu. Hẳn *chỉ* trốn đâu đó quanh đây thôi,” Jack nhấn mạnh.

Nói đoạn liền chạy tới quảng trường leo lên tháp canh.

Miyuki và Yori đã ở đó tự bao giờ, cả hai đang thám thính xung quanh.

“Không thấy dấu hiệu nào của chúng,” Miyuki nói.

Jack cũng chẳng phát hiện gì bất thường, về phía đông, cối xay bây giờ chỉ còn là một cái khung cháy đen, khói bốc lên tựa như một con rắn bò trên nền trời. Nơi từng đặt chiếc cầu giờ chỉ còn một vài mảnh gỗ trôi nổi. Dãy núi phía bắc cũng vậy, mọi thứ đều yên tĩnh.

Nhìn thấy Neko đang bước tới, Jack vội hỏi Miyuki, “Thế khu rừng thì sao rồi?”

Miyuki trao đổi bằng dấu hiệu với Neko. “Neko bảo phía đó cũng hoàn toàn bình thường.”

Phía bên dưới, dân làng đã rã nhóm buông vũ khí. Thậm chí nhóm của Yuudai cũng rời bỏ vị trí canh gác phía bắc của mình.

Toge đứng trên hiên nhà Trưởng làng cùng với ông Yoshi.

Vị già làng hỏi Jack, “Các cậu có nhìn thấy Akuma không?”

“Không, nhưng....”

Tiếng reo hò của các nông dân thậm chí khiến Jack không thể nói hết câu.

Toge đồng loạt phát biểu. “Nhờ các võ sĩ trẻ, và lòng dũng cảm của *chúng ta*, làng Tamagashi đã thoát khỏi nạn Trắng Đen!”

Không khí ăn mừng xung quanh càng trở nên tưng bừng.

Từ trên tháp canh, Jack lắc đầu ngao ngán. “Akuma không phải loại người dễ dàng từ bỏ như vậy đâu.”

“Có lẽ hẳn nản chí vì đánh mãi không xong,” Yori nhận định.

“Hoặc đã đi tìm mục tiêu khác như Toge nói,” Miyuki thêm vào.

“Akuma rất狡 hoạt, hẳn biết dân làng đã thấm mệt, tình thần chiến đấu xuống rất thấp,” Jack nhấn mạnh. “Bọn chúng chính là muốn chúng ta lơ lửng ăn mừng như thế này.”

“Nhưng xung quanh có bóng dáng *ai* đâu?” Yori phản đối.

Jack lại phóng mắt quan sát, nhưng chỉ nhìn thấy toàn tuyết là tuyết, chẳng lẽ giặc Trắng Đen đã thật sự biến mất rồi ư?

Mặt trời lên cao toả ánh nắng ấm áp quét sạch dư âm đêm trắng đen đáng sợ. với việc trận đấu dường như đã kết thúc, Jack chợt

cảm thấy mệt mỏi rồi tứ chi.

“Chúng ta nên tranh thủ nghỉ ngơi,” Jack nói. “Nhưng vẫn cần phải thật cảnh giác.”

“Tôi sẽ nhận lượt tuần đầu tiên,” Miyuki đề nghị, có vẻ cũng phần nào chưa tin được việc này như Jack.

Quá mệt mỏi để có thể phản đối, Jack gật đầu rồi ra hiệu bảo Yori bước xuống trước. Nó đang định nổi bước theo sau thì chợt thấy bụi tuyết tung toé chỗ khu ruộng. Cho rằng đây chỉ là ảo giác do quá mệt mỏi, Jack đặt chân xuống cầu thang.

Thế rồi nó nghe tiếng vó ngựa rầm rập từ đằng xa.

Gần như cùng lúc, Miyuki hô lớn, “Cướp đến từ hướng bắc!”

Jack quay lại thì thấy một hòn đá khổng lồ đang lăn tới, phía sau có năm tên cướp cưỡi ngựa, Sayomi cầm cung dẫn đầu.

Dưới quảng trường, dân làng rên rỉ ngao ngán tuyệt vọng.

Yuudai hét lớn trấn tĩnh tinh thần, “ĐỘI HÀNG RÀO THEO TÔI!”

Jack cũng sửng sờ khi nhận ra cảm giác nghi hoặc của mình là hoàn toàn chính xác. Nó chợt dạ nhìn lại khu ruộng một lần nữa thì thấy hai tên cướp cầm ván gỗ chặt từ chiếc cầu bị phá huỷ đang thả lên đường hào. Ngay sau đó Nakamura xuất hiện cùng với ba tên thuộc hạ trang bị đầy đủ dễ dàng phóng sang.

“Cướp ở phía nam!” Jack la thất thanh. Saburo vội vàng dẫn người đến ứng chiến.

“Cướp đến từ hướng đông!” Miyuki tri hô, Jack nhìn theo thì thấy đích thân Akuma đang dẫn quân cưỡi ngựa xông tới, có lẽ đêm qua chúng đã đi đường vòng vượt qua sông.

Hayato hiệu triệu nhóm của mình. Các nông dân chạy tán loạn tìm vũ khí, cả ngôi làng hỗn độn như tổ ong vỡ.

Khiếp đảm trước thế trận tổng tấn công của địch, Jack quay sang nói với Miyuki, “Lần này khéo hỏng thật!”

NGUYÊN TỔ HOẢ

Yuudai là người đầu tiên trở về vị trí. Nhưng như vậy vẫn là quá muộn.

Tảng đá đập mạnh vào giữa hàng rào tạo thành một lỗ lớn, tiếp tục xuyên qua rơi xuống con hào. Yuudai vội vàng xông tới ngăn cản bọn cướp tràn qua, vô tình không để phòng Sayomi. Ả ma nữ giương cung nhắm bắn, mũi tên cắm thẳng vào ngực Yuudai khiến anh chàng khổng lồ ngã gục xuống đất.

Bây giờ thì chẳng còn ai ngăn giữa giặc cướp và các nông dân đang thất thần nữa.

Cùng thời điểm, Hayato nỗ lực dàn quân chặn cửa đông. Akuma và đám thuộc hạ đã sắp vượt qua phòng tuyến. Anh chàng cung thủ rút tên nhắm bắn. Thủ lĩnh băng Trắng Đen vẫn giữ nguyên tốc độ như thể thách thức Hayato vậy. Bất thành linh Độc Xà Kurochi xuất hiện từ sau cột tuyết, bóp cò trước khi Hayato kịp phản ứng.

Bị bất ngờ, anh chàng cung thủ không có chút cơ hội nào né tránh, cậu ta lập tức bị trúng đạn dội ngược ra sau, máu tươi chảy tràn trên tuyết trắng.

Từ trên tháp canh, Jack chứng kiến toàn bộ thảm cảnh đang diễn ra.

"Yori!" nó gọi nhà sư nhí đang đứng ở quảng trường bên dưới. "Hayato gặp chuyện rồi!"

Sau khi Yori rời đi, Jack quay lại nói với Miyuki, người lúc này vẫn đang khuyụ gối quan sát. "Miyuki!" Jack hối thúc. "Yuudai cũng bị thương rồi."

"Cậu đi đi," Miyuki vừa đáp vừa lấy ra bộ đánh lửa và một cái ống nho nhỏ màu đen. Cô nàng làu bàu, "Lẽ ra tôi không muốn dùng thứ này chút nào."

“Bạn đang nói gì vậy?”

Sau vài lần mỗi, cuối cùng lửa cũng bắt trên tay Miyuki.

“Nguyên Tố Hoả!” nữ sát thủ trả lời, sau đó đứng dậy với chiếc ống bọc cháy dữ dội trong tay. “Phòng tuyến *cuối cùng* của chúng ta.”

Nói đoạn bèn ném luôn chỗ thuốc súng này xuống dưới đường hào phía nam. Jack và Miyuki đứng nhìn cái ống lăn tới chỗ mục tiêu... và rơi cách đó một đoạn.

“Để tớ đá xuống,” Jack vội vàng chạy đi.

Nhưng Miyuki đã chụp tay nó lại. “Không kịp đâu,” cô giải thích, rõ ràng rất bức tức với cú ném hỏng của mình. “Chưa đến nơi nó đã nổ mất rồi.”

Jack chán nản lắc đầu, nó biết Miyuki nói đúng.

“KHÔNG!” Jack la lên khi thấy Neko phóng về hướng ống thuốc súng.

Nhưng hiển nhiên nhóc tí cầm điếc không thể nghe.

Cô bé chạy nhanh như làn gió, chụp gọn chiếc ống ném xuống đường hào. Thời điểm đó bọn cướp vẫn đang tràn qua từ tứ phía. Vài giây sau, vụ nổ cuối cùng cũng xảy ra, một cột lửa tung cao lên bầu trời.

Neko bị chấn động bắn ngược ra sau, toàn thân bốc cháy. Mặt đất bắt đầu rung chuyển, toàn bộ đường hào bén lửa. Thì ra đêm trước khi trận tấn công xảy ra, Miyuki đã cẩn thận rải dầu một lượt xung quanh.

Cú nổ kinh thiên động địa và hình ảnh kinh hoàng diễn ra trước mắt khiến cả phe ta lẫn phe địch đều thất kinh. Những tên cướp xấu số đang cố vượt hào la lên đau đớn, rồi đổ gục chỉ trong vài giây.

Jack trơ mắt nhìn khung cảnh bên dưới sững sờ.

“Không ngờ Nguyên Tố Hoả lại lợi hại *đến vậy!*” nó cảm thán.

“Và đôi lúc là... quá mức,” Miyuki đáp, hai hàng nước mắt lăn dài trên má. “Neko hỏng rồi.”

Jack nhìn xuống nơi từng là chỗ Neko ngã xuống. Chẳng còn chút dấu hiệu nào cả. Nó chợt thấy tim mình nhói đau. Tuy đã đánh được

bọn cướp một đòn đau, nhưng cái giá phải trả lại quá đắt. Neko chính là nguyên nhân Jack nhận lời bảo vệ làng Tamagashi... và bây giờ thì cô bé đã không còn nữa.

Miyuki nức nở. "Là... lỗi... tại... tôi."

"Không, lỗi là do bọn Akuma - mọi chuyện đều tại chúng mà ra," Jack nhấn mạnh. "Neko có vóc dáng của một chú chuột, nhưng mang trong mình trái tim của mãnh sư. Nếu không có sự hi sinh cao cả ấy thì giờ này có lẽ dân làng đã bị quân Trăng Đen thảm sát rồi."

Jack chuyển chú ý về phía Hayato và Yuudai, cầu mong sao hai người này vẫn còn sống. Nó không thể nhìn thấy Hayato từ vị trí quan sát, Yuudai thì vẫn đang nằm bất động, nhóm nông dân vây thành vòng tròn xung quanh.

Một người trong số họ bất chợt ngã xuống với mũi tên dài cắm sâu sau lưng. Sayomi từ bên kia màn lửa đang bắn tia từng người một. Lại một nạn nhân dính tên ngay cổ, những người khác bỏ chạy tán loạn.

Từ phía đông truyền về âm thanh hỗn loạn của chiến trận. Hiển nhiên không phải tên cướp nào cũng dính phải đòn Nguyên Tố Hoả vừa rồi.

55

VÕ TRẬN

Jack và Miyuki lao xuống với tốc độ nhanh nhất có thể.

“Cậu ra cản Sayomi, tớ đến giúp Hayato và Yori,” Jack rút kiếm phân công.

Nhưng Miyuki chưa đi được bao lâu thì toàn bộ dân làng thuộc nhóm của Hayato, cũng như rất đông phụ nữ và trẻ em, đã vừa la hét vừa chạy về phía quảng trường. Tiếng súng nổ phía sau càng làm tình hình thêm phần hỗn loạn.

Cách đó một đoạn, Yori vất vả dìu Hayato, Kunio cầm cung tên đỡ bên cạnh, ba người dùng chiếc quyền trượng của Yori như gậy cố lê lết về phía trước.

“Akuma!” Yori chỉ thều thào được nhiều đó.

Jack vội vàng phóng tới giúp họ trú tạm vào nhà cha mẹ Kunio bên cạnh bờ hồ.

“Akuma mặc giáp... ngọn lửa... không chạm được vào hãn...,” Hayato thở hắt một câu, rồi gục hãn.

Ngay sau đó, tiếng vó ngựa vang lên báo hiệu quân Trắng Đen đã lọt vào làng. Akuma đằng đằng sát khí đuổi theo một người phụ nữ, hãn hung hăng đâm đinh ba vào lưng người này rồi rút mạnh, để lại cái xác không hồn.

Bốn tên cướp cưỡi ngựa khác cũng chém giết loạn xạ. Có vẻ như bọn chúng muốn tàn sát tất cả mọi người ở đây.

Không còn Hayato lãnh đạo, nhóm nông dân rơi vào hỗn loạn, quên sạch sẽ những gì mình đã được huấn luyện. Họ kháng cự yếu ớt theo vài nhóm nhỏ, dễ dàng bị đánh bại bởi bọn cướp dày dạn kinh nghiệm.

Jack dừng cảm lao vào giữa.

“THEO TÔI!” nó la lớn, cổ nâng cao sĩ khí cho dân làng, nhưng thật sự họ đã quá hoảng loạn.

“Giết thẳng ngoại quốc!” Akuma gào lên trong lúc truy sát người đàn ông gần đó.

Một con ngựa lao về phía Jack. Chủ nhân của nó có ngoại hình rất đáng sợ, tay cầm kiếm đỏ rực máu. Hắn giơ cao vũ khí chém xuống, Jack chỉ vừa kịp gạt đòn này, lực tác động mạnh tới tưởng như tay đã đứt lìa.

Tên cướp vòng lại tiếp tục tấn công. Jack biết nó không thể chống lại đối thủ cưỡi ngựa. Tốc độ và sức mạnh của vật cưỡi, cộng thêm lợi thế độ cao là quá lớn.

Nghĩ vậy, Jack tra kiếm vào vỏ rồi dốc hết sức chạy. Phải đến khi hơi thở ngựa đã gần sát nách nó mới nhặt được thanh giáo tre nhằm sẵn từ trước để quay lại phản công. Tên cướp không kịp hãm cương nên bị đâm một phát vào ngực. Ngọn giáo tre vỡ tan tành khi chạm vào áo giáp thép, nhưng lực tác động cũng đủ khiến tên cướp văng khỏi yên.

Jack nhảy sang bên tránh đà phóng của con ngựa. Dù bị ngã ê ẩm nhưng hoàn toàn chưa bị thương, tên cướp ban nãy liền rút kiếm, quyết tâm thực hiện mệnh lệnh giết Jack của chủ tướng. Đến lúc này thì một vài nông dân dưới sự điều động của Yuto đã lấy lại được bình tĩnh, chạy đến bảo vệ Jack. Họ liên tục dùng giáo đâm vào tên cướp, nhanh chóng kết liễu mạng sống của hắn.

Jack thầm cảm thấy may mắn khi thoát được màn vừa rồi, vội vàng chạy đến chỗ Yuto.

“Hãy luôn ở cạnh nhau. Nhớ lời Hayato đã nói: *trong cơn bão cây có thể đổ, nhưng cả một khu rừng thì không.*”

Yuto im lặng gật đầu, có vẻ anh ta đang bị ám ảnh bởi cảm giác lần đầu giết người, dù cho đó có là kẻ thù đi chăng nữa.

“Tạo thành một phòng tuyến bảo vệ phụ nữ và trẻ em,” Jack chỉ vào nhóm dân làng đang co cụm bên kho gạo nói.

Nhận lệnh, Yuto và nhóm của mình lập tức đứng thành hàng bao quanh.

Phía bên kia, Jack thấy ông Sora bị đánh ngã bởi con ngựa ban nãy, hoàn toàn mất khả năng tự vệ trước bọn cướp. Một tên cầm gậy gỗ khổng lồ quật mạnh tới.

Dừng hết sức bình sinh, Jack lao tới ứng cứu, vừa kịp nắm tay ông Sora kéo ra khỏi vùng nguy hiểm.

Điên tiết vì bị mất con mồi, tên cướp chuyển mục tiêu sang Jack. Chiếc gậy gỗ của hắn sượt qua ót tuy không quá mạnh, nhưng cũng đủ khiến nó chao đảo ngã xuống đất.

Jack thấy đầu mình quay cuồng, miệng nồng nặc mùi máu, cảm giác tê hại như say sóng giữa biển khơi vậy. Nó lơ mơ nhận ra mình đang là miếng mồi ngon của kẻ địch nên vội vàng tìm cách đứng dậy. Khung cảnh trận chiến như thể quay cuồng trong mắt Jack...

Akuma điên cuồng tàn sát dân làng...

Yori trong cơn nguy khốn, bị tấn công bởi một tên cướp không sợ khí công... Mặt Theo Nakamura xuất hiện tại quảng trường, vung loạn xạ cây búa khổng lồ của hắn...

Phía đằng xa, Miyuki dùng xích *manriki* giật cây cung trong tay Sayomi. Á Ma Nữ lấy *naginata* hai đầu tấn công. Nữ sát thủ chỉ biết né tránh, nhiều lúc tưởng như đã đứt lìa làm hai khúc dưới tay kẻ địch...

Jack cố chống chọi lại cơn đau đầu để tiếp tục chiến đấu. Đúng lúc đó Akuma phát hiện nó đang loạng choạng đứng giữa quảng trường liền thúc ngựa xộc tới. Với nụ cười đắc thắng trên môi, hắn giơ đinh ba nhắm thẳng ngực Jack đâm tới.

Thậm chí không thể đứng vững chứ đừng nói tới chạy trốn, Jack hoàn toàn bất lực đứng nhìn mối nguy hiểm gần kề.

QUYỀN TRƯỞNG

Thất bại đến gần, tất cả đã kết thúc. Ngôi làng sắp sửa bị thôn tính bởi đoàn quân ác quỷ của Akuma.

Jack đã quá ngu ngốc khi tin rằng mình đủ sức chống chọi lại băng cướp. Suy cho cùng, nó chỉ là một võ sĩ trẻ... sắp chết.

Jack nhìn chăm chăm vào ánh mắt tàn độc của kẻ địch. Đen tối tựa như đêm không trăng, chất chứa hận thù cùng sự thoả mãn dục vọng.

"Tao sẽ moi tim mày ra!" Akuma gầm lên đâm đinh ba tới. Jack thử đứng dậy một lần nữa, nhưng đôi chân đã phản bội lại nó.

Thế rồi đột nhiên nó thấy mình được bao bọc bởi một vòng tròn giáo mác. Những người nông dân tạo thành rào chắn vững chắc khiến ngựa Akuma phải dừng bước. Họ dũng cảm trụ vững bất chấp Akuma và hai tên thuộc hạ điên cuồng phá phách. Akuma gầm từng chữ, "Mày sẽ là đứa cuối cùng, thằng ngoại quốc!"

Nói đoạn ghìm cương ngựa chuyển sang con mồi khác dễ xơi hơn.

"Đã bảo kiểu gì cậu cũng cần tớ cứu mạng rồi mà!" Saburo đỡ Jack dậy trêu. "Giờ thì chịu thừa nhận rồi chứ?"

Jack siết chặt vai Saburo, phần vì cảm kích phần vì muốn nhanh chóng đứng lên. Cơn chóng mặt đã dần qua, dù đầu vẫn rất đau, nhưng chí ít mọi thứ xung quanh đã không còn quay cuồng nữa.

"Làm gì mà lâu quá vậy?" Jack gượng cười.

"Bọn chúng đâu chỉ có mấy tên ở đây," Saburo đáp.

Bất thành linh có tiếng súng nổ, một người trong số dân làng nấp cạnh đó trúng đạn ngã lả ra.

Jack vội vàng nhìn quanh tìm dấu Kurochi, nhưng quảng trường hỗn loạn tới mức không thể xác định được phát súng khi nãy bắn ra từ vị trí nào. Dấu sao cũng may mắn là Yori vẫn cầm cự rất tốt trước

kẻ địch tấn công mình. Tên cướp đi chân trần sử dụng kiếm này liên tiếp tấn công, nhưng cho đến lúc này nhà sư trẻ đều dễ dàng gạt đỡ.

Jack thực sự ấn tượng trước kĩ năng sử dụng quyền trượng của Yori. Căn cứ vào diễn biến này thì có lẽ thầy Yamada không chỉ truyền cho cậu học trò cương thiện thuật hay khí công. Tên cướp vung kiếm đâm vào bụng Yori, cậu dùng quyền trượng gạt sang bên, mắc lưỡi kiếm vào vòng tròn sắt quật mạnh. Thanh *katana* lập tức gãy làm đôi.

Chưa kịp thích ứng với việc mất đi vũ khí, tên cướp đã bị đầu bên kia của quyền trượng đập vào hàm. Đòn này khiến hắn đổ gục xuống đất. Nhóm nông dân đứng gần đó lập tức ùa lên, dưới làn giáo của họ, tên cướp vừa rồi chỉ còn là quá khứ. Yori nhắm mắt khẩn cho người đã khuất vài câu cầu siêu rồi nhanh chóng quay lại chăm sóc Hayato.

Đầu óc đã tỉnh táo hơn nhiều, Jack nhớ đến tình huống hiểm nghèo của Miyuki. Nó nhìn sang bên hàng rào thì thấy Sayomi đang vung trường đao *naginata* tấn công nữ sát thủ vốn đã thấm mệt.

“Miyuki!” Jack la thất thanh, nó đứng quá xa để có thể ra tay trợ giúp.

Thế rồi bất chợt vật quen thuộc ấy phóng ra trong không trung. Sayomi trúng phải chiếc phi tiêu Jack đưa cho Miyuki ban nãy. Bộ giáp dày của ả khiến cho món vũ khí không thể xuyên sâu, ma nữ này nhanh chóng hồi phục lại rồi tiếp tục chém điên cuồng.

Jack không thể nhắm mắt, dù rằng phải chứng kiến bạn mình bị sát hại là một việc vô cùng đau đớn. May thay, đúng vào lúc quyết định ấy, Yuudai bất ngờ bật dậy nắm chặt thân đại đao, vừa kịp lúc phần mũi sắp chạm tới đầu Miyuki. Anh chàng khổng lồ giật món vũ khí khỏi tay Sayomi bẻ gãy gọn làm đôi, rồi nắm lấy ả bằng bàn tay to lớn của mình nhắc bổng lên. Sayomi vẫy vùng trong vô vọng. Với một tiếng hô uy mãnh, Yuudai ném ma nữ lên không trung, bay qua đám lửa đập vào hàng rào. Tóc ả vô tình mắc phải phần đỉnh vót nhọn, chỉ kịp thét lên một tiếng chói tai rồi rơi xuống đất với cái đầu đầy máu.

Yuudai, với mũi tên vẫn cắm sâu trên ngực, quay về phía Miyuki đỡ nữ sát thủ dậy. Nhìn thấy hình ảnh này, Jack chợt nhận ra mọi người vẫn đang kiên trì chống chọi như thế nào.

“Nhanh chóng xốc tinh thần các nhóm khác,” Jack nói với Saburo. “Bảo họ dùng giáo vây những tên còn lại. Chúng ta sẽ chấm dứt sự hoành hành của giặc Trắng Đen, một lần và mãi mãi.”

Trong lúc Saburo bắt đầu hô hào thì Jack nhìn thấy Nakamura trong bộ áo giáp cháy xém đang lén vào nhà Trưởng làng. Hắn đập cửa, từ bên trong phát ra tiếng la của phụ nữ và trẻ em. Sức người là không đủ, Nakamura giơ búa đập nát cánh cửa ra.

Jack vội vàng chạy tới. Nó vừa lao đến nơi thì Nakamura đang chuẩn bị giết Già làng Yoshi. Tên cướp mặt sẹo đá ông cụ bò ra đất rồi giơ cao lưỡi búa.

“Vĩnh biệt con cháu đi là vừa rồi đó, lão già!” hắn cười khoái trá.

HỒ NƯỚC

Không còn thời gian cho bất kì tính toán nào khi mà cái chết đã gần kề Già làng Yoshi, Jack chỉ còn lựa chọn lao về phía trước.

Nó chúi đầu về phía trước, dùng một đòn trong mười sáu tuyệt kĩ *ninja* đánh mạnh vào Nakamura. Đòn húc đầu này khiến tên cướp gãy mất vài cái xương sườn, cùng lúc bay thẳng vào bức tường phía trước, búa rơi khỏi tay, chỉ cách đầu ông Yoshi một đoạn nhỏ.

Thở dốc nhưng vẫn chưa chịu thua, Nakamura chụp lấy Jack trước khi nó kịp né tránh. Bị kẹp giữa đôi bàn tay chắc khoẻ như gấu của kẻ địch, Jack vẫy vùng nhưng không thể thoát thân.

“Lần này mày chết chắc rồi con ạ,” Nakamura gầm lên, vết thọc trên khuôn mặt hằn đỏ rực như máu.

Hắn dùng mu bàn tay đánh mạnh vào thanh quản Jack khiến nó gần như tắc thở, mắt mờ dần, đầu choáng váng như thể sắp nổ tung. Jack hiểu mình khó có thể thoát khỏi tình thế nghìn cân treo sợi tóc một lần nữa.

Bên kia phòng, nhóm phụ nữ chỉ biết đứng đó nhìn, họ đã hoàn toàn bị chi phối bởi nỗi sợ.

Bất ngờ một cô gái thu hết can đảm lao tới, cô chụm tay theo tư thế của *ninja*, đánh đúng ngay chỗ sườn bị thương của Nakamura. Tên cướp gào lên đau đớn tột cùng.

Hắn đá cô gái văng đi, nhưng Jack đã kịp lợi dụng thời cơ vẫy thoát, tung cú đá cực mạnh vào ngực đối phương. Nakamura dễ dàng chụp chân Jack định vặn bẻ, nhưng hắn chưa kịp ra tay đã dính phải cú đá nổi bằng chân còn lại vào cằm, lập tức đổ gục xuống.

Jack cứ tưởng mọi chuyện đã kết thúc, nhưng sức chịu đựng của Nakamura quả là rất đáng sợ. Dù choáng váng như hắn vẫn đủ tỉnh

táo để nhặt cây búa của mình lên vung về phía chân Jack. Jack nhảy vọt lên không trung, lưỡi búa sượt qua cằm xuống sàn. Nakamura gần như phát rồ, điên cuồng vung búa chém loạn xạ.

Nhóm phụ nữ và trẻ em trong phòng chạy tán loạn.

Jack quá tập trung tránh né nên vô tình vấp phải lò sưởi sau lưng, mất đà ngã ngửa.

Nakamura phóng tới, sẵn sàng tung đòn kết liễu.

Ông Yoshi, lúc này vẫn đang bò trên đất, vội vàng mò chiếc gậy đi đường ngang giữa chân Nakamura khiến hắn vấp ngã, đầu búa cắm chặt vào bức tường ngay trên đầu Jack, vụn gỗ bắn ra tung toé.

Tên cướp chửi thề rồi đập mạnh ông cụ tội nghiệp. Jack bật dậy, nhưng nó chưa kịp rút kiếm thì Nakamura đã lao tới như một con bò mộng. Bức tường phía sau vốn đã bị yếu đi do trúng búa, giờ đây hoàn toàn bị chọc thủng bởi va chạm từ hai người. Jack và Nakamura văng ra khỏi nhà lao xuống dốc, liên tục tung cước tung quyền đâm đá nhau.

Dưới quảng trường, Akuma và thuộc hạ đã trở lại, nhưng vấp phải sự kháng cự của Saburo và các nông dân. Một tên cướp bị đánh văng khỏi ngựa, hắn cuống cuồng tìm cách tháo chạy. Dân làng đang đuổi theo thì Akuma lao tới dùng đinh ba buộc họ phải lui bước.

Jack và Nakamura cũng đã ngừng lăn. Tên cướp mặt theo húc đầu vào Jack khiến nó bị choáng, rồi liên tục xối tuyết tìm búa.

"Tao sẽ lấy đầu mày, thẳng ngoại quốc," Nakamura khạc máu nói. "Và cả tay, chân, và..."

Không còn hơi sức để nói, hắn giơ cao búa chém xuống.

Jack lăn người né tránh rồi lập tức rút kiếm tấn công. Hai đòn chém bằng *katana* và đâm bằng *wakizashi* của nó đều thất bại, đã vậy còn bị đối phương phản hồi với một cú đập bằng cán búa vào tay trái. Đau đớn đến thấu xương, Jack buộc phải buông thanh đoản kiếm xuống.

"Trò mèo của mày không thẳng nổi tao đâu!" Nakamura cười khoái trá.

Nói đoạn liên tục xả mạnh búa khiến Jack chỉ còn cách tháo chạy. Nhận thấy mình không đủ sức xuyên qua phòng ngự của đối thủ, nó bắt đầu quan sát tìm kẽ hở trong tấn công của Nakamura, nhưng vì quá tập trung nên vô tình trượt chân ngã. Jack đứng dậy vừa kịp lúc lưỡi búa của Nakamura chém tới, cắm luôn vào mặt băng bên dưới tạo thành tiếng nứt mạnh, nước bắt đầu bắn lên.

Jack nhảy ra ngay. Nakamura thì quá chậm nên khi còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã biến mất cùng với cây búa dưới mặt hồ lạnh giá.

Jack đứng im, cố gắng dần trải trọng lượng để mặt băng đừng vỡ thêm ra, nhưng xung quanh vẫn liên tục vang lên những tiếng rạn nứt. Nó thấy Yori và Hayato chạy tới, Yuudai và Miyuki cũng vậy.

“Đừng!” Jack vội ngăn. “Đừng lại gần.”

Nói đoạn bèn quăng thanh *katana* qua trước rồi tìm cách di chuyển về phía bờ hồ. “Để tôi lấy cây giáo tới!” Miyuki lo lắng.

Một lúc sau cô trở lại, nắm luôn trên tuyết chìa giáo ra cho Jack, rồi ra sức kéo khi nó đã bám được.

Bất thành linh, một bàn tay nắm lấy cổ chân Jack kéo nó xuống hồ băng. “Đừng c...có m...mơ,” Nakamura lắp bắp, khuôn mặt xấu xí của hắn đã chuyển sang tái xanh.

Jack trượt xuống kéo theo cả Miyuki. Nó cố đập Nakamura, nhưng tên cướp nhất định không thả tay.

Chống chọi với cái lạnh và tên cướp, Jack cảm thấy ngón tay mình đang dần trượt khỏi ngọn giáo.

CƠN ÁC MỘNG CHẤM DỨT

“Tớ không thể giữ được nữa mất!” Jack kêu to.

Yuudai đã bắt đầu kéo Miyuki, và cả Jack cùng Nakamura lên, nhưng tên này đã quyết tâm sẽ cùng chết nên vẫn ra sức ghì lại.

“Buông Jack ra!” Yori vừa hô vừa ném tuyết vào tên cướp.

Jack cắn răng bám trụ vào hi vọng sống duy nhất, nhưng gần như sắp tuột tay đến nơi. Nửa thân dưới chìm trong mặt nước lạnh giá khiến sức lực nó yếu dần đi theo từng giây.

Đúng lúc Jack đã định bỏ cuộc thì một mũi tên từ đâu bay tới sượt qua vai cắm vào Nakamura khiến tên này chỉ kịp la lên đau đớn rồi chìm hẳn xuống dưới. Jack nhìn lên thì thấy Hayato đang vịn ở thành tường, tay cầm cung, Kunio mang tên đứng bên cạnh. Tuy nhiên nỗ lực bắn tên này là quá sức, một lần nữa, anh chàng cung thủ lại đổ gục xuống sàn.

Mọi người nhanh chóng kéo Jack ra khỏi hồ rồi tất cả cùng chạy đến chỗ Hayato. Cung thủ vẫn còn thở, một dòng máu tràn ra từ khoé miệng. Yori nhẹ nhàng đỡ cậu ngồi dậy.

“Trận chiến... kết thúc... chưa?” Hayato thều thào, khuôn mặt cậu trắng nhợt thiếu sức sống, bãi tuyết xung quanh đỏ rực những máu. Jack nhìn ra quảng trường. Chỉ còn Akuma và một tên cướp còn sống, nhưng chúng đã mất ngựa, và bị bao vây bởi dân làng trang bị giáo dài. Tên ác ma này hầu như không còn cơ hội chiến thắng... hay thậm chí là trốn thoát.

“Tụi mình thắng rồi.”

Hayato mỉm cười hài lòng. Cậu chuyển chú ý sang Miyuki. “Vòng tròn lửa đó... là ý tưởng của cô à?”

Nữ sát thủ gật đầu.

"Tôi... chẳng tài nào nghĩ ra được," Hayato nói. Bằng tất cả nguồn sinh lực ít ỏi còn sót lại, cậu giải hoà với Miyuki. "*Ninja* thật lợi hại...."

Miyuki đặt tay lên mặt cung thủ, một hàng nước mắt lăn dài trên má. Trong khoảnh khắc đó, không ai nói nên lời. Jack nghẹn ngào với mất mát to lớn ngay trước thềm chiến thắng. Hayato đã cứu mạng Jack - và giờ đây thậm chí đến cơ hội nói tiếng cảm ơn cũng không còn.

Một tiếng la từ phía quảng trường phá vỡ bầu không khí tang thương.

"Đến lúc chấm dứt cơn ác mộng rồi," Jack nói bằng chất giọng xen lẫn lòng quyết tâm và thương cảm. Nó đứng dậy đi lấy kiếm.

Phía bên kia, Saburo vẫn liên tục hô hào các nông dân duy trì đội hình.

"Có chuyện gì à?" Jack hỏi.

"Akuma rất cứng đầu," Saburo giải thích. "Hắn điên cuồng đòi gặp cậu."

Dân làng tạo thành đường cho Jack đi qua.

"Cẩn thận đấy," Saburo bám sát bên cạnh, trường kiếm sẵn sàng trong tay. Jack gật đầu rồi bước vào trong.

"Cuối cùng cũng được đối mặt với võ sĩ ngoại quốc danh tiếng lẫy lừng!" Akuma vừa gắt vừa đưa mắt lên xuống quan sát Jack. Hắn đứng giữa vòng tròn giáo sắt mà dường như chẳng mấy bận tâm. "Tao đã nghe nhiều đồn đại về mày, nhưng luôn cho rằng đó chỉ là những lời đồn thổi, để cuối cùng phải trả một cái giá quá đắt. Một thằng nhóc ngoại quốc luyện thành tuyệt kỹ Nhị Thiên, lại sở hữu kỹ thuật *ninja*! Nói xem, mày còn mang trong mình những sức mạnh gì nữa?"

"Tôi chẳng có sức mạnh gì cả," Jack giữ vững khoảng cách an toàn.

Akuma rống, "Còn sức mạnh *của tao* chính là đem đến nỗi sợ hãi!"

Hắn giả vờ tấn công khiến một nông dân nhảy khỏi đội hình. "Rõ ràng bọn chúng thì như vậy, nhưng tại sao *chúng mày* lại không?"

Jack nhìn vào cặp mắt khát máu của Akuma và đột nhiên cảm thấy ớn lạnh cả sống lưng.

"Chúng tôi là một tập thể, vì vậy chẳng việc gì phải sợ ông," Jack lí giải. "Và *đó* cũng chính là nguyên nhân dẫn đến thắng lợi này. Bây giờ thì mau chóng giải giáp đầu hàng đi."

Akuma cười lớn. "Và mày sẽ để bọn tao sống?"

"Không như ông, tôi biết cái gì là lòng vị tha," Jack trả lời khiến dân làng sửng sốt. "Tôi là một võ sĩ, sống và hành động theo tinh thần võ sĩ đạo. Còn dân làng ở đây đều là nông dân, không phải cướp cạn. Tôi không huấn luyện họ trở thành những sát thủ máu lạnh - mà đơn giản là đủ mạnh để kháng cự lại những kẻ như ông mà thôi."

Tên thuộc hạ của Akuma lập tức vút kiếm quỳ mọp xuống phía Jack và dân làng. Một giây sau, hắn chỉ còn là một cái xác chết.

"Trăng Đen *không* bao giờ hàng," Akuma lạnh lùng rút đinh ba ra khỏi lưng thuộc hạ. Jack thực sự kinh tởm bản chất tàn độc của tên ác quỷ này, cứ như thể tim hắn được làm bằng đá vậy.

"Tao chết cũng được," Akuma gầm lên, "nhưng nhất định phải kéo theo *mày*!" Nói đoạn liền rút thanh kiếm cán đen giắt ở đai lưng xông về phía Jack.

Nhưng hắn chưa đi được hai bước thì đã thờ dốc ngã khụy xuống, lưng bị cắm sâu bởi một ngọn giáo dài, bàn tay xương xẩu cùng khuôn mặt nhăn nhúm của bà Natsuko xuất hiện từ phía sau.

"Ác ma như mày rất xứng đáng bị người ta đâm sau lưng," bà cụ mắng. "Đòn này là cho con trai tao."

Lúc Akuma loạng choạng đứng lên, Toge bước tới đâm thêm một giáo nữa vào lưng hắn. "Đây là cho vợ và con tao!" ông nức nở.

Nhưng thủ lĩnh Trăng Đen vẫn ngoan cố bước về phía Jack, lòng thù hận còn vượt qua cả nỗi đau thể xác.

Một người nông dân khác đâm vào bụng hắn. "Còn đây là cho con gái tao, Naoko."

Thậm chí đến lúc này, Akuma vẫn tiếp tục bước đi.

Lần lượt từng người một, rồi sau đó là tập thể dân làng lao lên bảo vệ Jack, cũng như trút căm hờn lên đầu tên cướp. Danh sách nạn nhân của Akuma ngày một kéo dài, con số vết thương trên người hắn cũng vậy.

“Chúng ta có nên can họ không?” Saburo ái ngại.

“Dân làng có quyền kết thúc cơn ác mộng này theo cách của họ,” Jack vừa đáp vừa nhìn Akuma chìm trong giấc mê.

Jack và Saburo trở lại bờ hồ, nơi Yori đang đọc kinh cầu nguyện cho vong hồn Hayato. Yuudai và Miyuki đứng ngay bên cạnh, đầu cúi thấp thể hiện lòng tôn kính.

Thấy Jack bước tới, Yuudai ngẩng đầu hỏi, “Neko đâu rồi?”

Jack liếc nhìn Miyuki, khuôn mặt nữ sát thủ chợt nhăn lại khi nhớ đến nỗi đau còn chưa nguôi.

“Con bé... chết rồi,” Jack tiết lộ khiến Yuudai sửng sốt. “Nếu không có Neko, kế hoạch vòng tròn lửa đã không thể thành công...”

Lần đầu kể từ khi gặp Yuudai, Jack mới thấy anh bạn này bước tới giới hạn của sự chịu đựng. Cậu thở dài rồi nói, “Neko sinh ra trong một ngôi làng nông dân, nhưng với tôi, cô ấy luôn mang linh hồn võ sĩ đạo.” Nước mắt lăn dài trên má chàng trai khổng lồ.

“Và tổ chất của... nhẫn giả,” giọng Miyuki cũng chan chứa nỗi buồn.

Màn tang thương này bị cắt ngang bởi Kunio. “Anh Jack, em giữ cung tên của anh Hayato được chứ?”

“Nghiêm túc đi!” Saburo nổi nóng. “Linh hồn của cậu ấy còn chưa rời khỏi đây, mọi người còn mới hay tin về cái chết của Neko nữa.”

Kunio há hốc mồm, sau đó chỉ tay ra phía sau. “Nếu nó chết rồi, thì kia là hồn ma chắc?”

Một bóng người đen đúa hiện ra từ nhà kho. Lông mày Neko đã cháy xém, quần áo te tua, nhưng ngoài ra thì vẫn khỏe mạnh bình thường. Mọi người không thể tin nhóc tí cam điếc lại có thể thoát chết ngoạn mục đến vậy. Bất chấp đau đớn, Yuudai lao tới chỗ cô bé. Cậu còn chưa đi được nửa đường thì bất chợt có tiếng súng vang lên.

Yuudai ngã gục xuống đất. Neko bật khóc nức nở. Jack và mọi người dáo dác nhìn quanh truy tìm hung thủ trong lúc dân làng tán loạn ầm nập.

“Trên kia kia!” Miyuki chỉ lên đỉnh tháp canh. Phía sau tấm màn bảo vệ, Kurochi đang gấp rút nạp đạn.

Neko liếc nhìn khuôn mặt hấp hối của Yuudai một lần nữa rồi lao người chạy đi.

Jack và Saburo phóng tới kéo Yuudai vào trong, nhưng cậu ta quá nặng. Cả bọn còn chưa vào tới nhà thì Kurochi đã đưa súng lên ngắm bắn.

Đúng lúc này thì tháp canh rung lắc dữ dội.

Neko liên tục dùng búa chẻ củi xả mạnh vào phần gốc bằng gỗ. Kurochi la lớn khi toà tháp rơi xuống đường hào vẫn bốc cháy ngàn ngút bên dưới. Được tiếp thêm thuốc nổ trong người tên cướp, mọi thứ nhanh chóng trở thành một quả cầu lửa khổng lồ... với Độc Xà Kurochi là trung tâm.

BUỒN VUI LẶN LỘN

Tuyết rơi dày trên bình nguyên Okayama như nước mắt của hàng nghìn thiên sứ. Những vết máu khô dần bị phủ lấp bởi lớp mỏng màu trắng tinh khôi, thậm chí cả đường hào đen kịt lửa cũng biến mất khỏi tầm nhìn. Xung quanh, trời đất đang tự mình điều trị những vết thương gây ra bởi trận chiến kéo dài nhiều ngày đêm vừa qua.

Dân làng và các võ sĩ trẻ cũng vậy.

Trong lúc các nông dân tụ tập tại quảng trường chôn cất người thân, Jack và nhóm bạn chuẩn bị những bước cuối cùng cho buổi tiễn đưa Hayato.

Lúc đi ngang qua nhà kho cùng với Miyuki và Saburo, Jack thoáng thấy ánh thép lấp lánh trong tuyết. Một chiếc khăn buộc đầu màu đỏ tung bay trong gió. Cúi sát xuống, Jack nhận ra đây chính là thanh *hachimaki* của Akuma, dấu hiệu duy nhất còn sót lại của tên cướp hung bạo. Dù vậy thì món đồ này dường như vẫn bốc ra tà khí rất nặng - chất chứa bao đau đớn, chết chóc mà giặc Trắng Đen từng gây ra.

Jack bảo hai người bạn đứng lại chờ rồi bước tới hồ nước ném chiếc khăn xuống, lặng lẽ nhìn nó chìm dần rồi mất hút.

Ba đứa tiếp tục leo lên đồi đứng cạnh Yori. Lúc này nhà sư nhí đang cảm hương khắp xung quanh, miệng lầm nhẩm cầu kinh. Hayato được đặt nằm trên một tấm phản gỗ, tay khoanh trước ngực, cung tên bên hông, đầu buộc khăn trắng, trông như thể một chiến binh đã bước vào viên mãn.

“Chúng ta có thể làm được gì nữa không?” Jack hỏi sau khi Yori ngừng cầu nguyện.

Yori khẽ lắc đầu. "Tuy chưa từng cử hành tang lễ bao giờ, nhưng tớ nghĩ mọi thứ đều đã đầy đủ rồi, chỉ còn chờ Yuudai nữa thôi."

Mọi người quay lại nhìn thì thấy Neko đang giúp Yuudai di chuyển đến dần.

"Pháp thuật hồi phục của cậu lợi hại thật đấy," Yori cảm thán với Miyuki.

Nữ sát thủ khiêm tốn trả lời, "Cậu ấy rất khỏe, lại gặp may là viên đạn chỉ cắm vào phần mềm ở chân mà thôi."

Yuudai cúi sát đầu thể hiện lòng tôn kính trước bằng hữu đã khuất của mình, rồi nói bằng giọng nghiêm trang, "Một chiến binh quả cảm, một võ sĩ anh hùng, một người bạn chí tình chí nghĩa. Chúng tôi sẽ không bao giờ quên sự hi sinh của anh."

Yori cảm thêm vài nén hương rồi bắt đầu làm lễ trong sự im lặng của mọi người. Cuối cùng ngọn lửa được thắp lên, đưa Hayato vĩnh viễn về với đất trời.

Dưới quảng trường, nhiều người quỳ gối tỏ lòng biết ơn trước vong linh vị võ sĩ trẻ, không khí tang thương bao trùm cả ngôi làng.

"Cũng như tuyết phủ kín đi những vết máu, kết thúc này đánh dấu một sự khởi đầu mới," Yori tuyên bố. "Đông qua xuân tới, Tamagashi sẽ hồi sinh thật sự mạnh mẽ."

Đến khoảng trưa thì tang lễ của Trưởng làng Junichi cũng được tiến hành theo nghi thức vừa rồi, phần tro còn lại đem chôn chỗ khu ruộng. Sau khi mọi việc hoàn tất, Toge chính thức đảm nhiệm cương vị Trưởng làng mới. Trong vài ngày tiếp theo, ông gấp rút điều động dân làng dỡ bỏ hàng rào, xây lại cầu mới. Mọi vũ khí, kể cả của bọn cướp đều được họ gom lại giao cho nhóm Jack để tỏ lòng thành, nhưng mọi người đều thống nhất không nhận - những người nông dân đã chứng minh họ xứng đáng được giữ chúng.

Miyuki và Neko lo dỡ bỏ chạm bẫy khỏi khu rừng, còn Jack và Saburo thì xem xét chỗ cối xay. Yori đi thăm từng nhà một vừa để làm lễ siêu độ, vừa để an ủi mọi người. Riêng Yuudai thì dù bị thương như thế nhưng vẫn xung phong nhận nhiệm vụ chặt các tháp canh.

Đến ngày thứ tư thì một bữa tiệc nho nhỏ được tổ chức. Chiều hôm đó, dân làng tập trung tại quảng trường ăn uống mừng chiến thắng trước Akuma và bè lũ. Họ chuẩn bị những món ăn ngon nhất có thể, khá đa dạng với đậu phụ, rau củ, cá nướng, và hai thùng rượu sake.

"Yuudai có vẻ hợp với cuộc sống ở đây nhỉ?" Miyuki nhận định.

Jack nhìn về phía anh chàng khổng lồ. Cả bọn phải cố gắng lắm mới nhìn được cười khi chứng kiến Neko tọng thêm cả đồng rau vào cái mồm vốn đã đầy ắp thức ăn của Yuudai.

Jack mỉm cười. "Neko cũng rất vui nữa."

Miyuki khẽ liếc mắt nhìn bộ đôi. "Có lẽ số mệnh con bé không phải là trở thành *ninja*."

Nói đoạn quay về phía Jack. "Thế cậu định bao giờ thì lên đường đi Nagasaki?"

Akuma độc ác đã chết, ngôi làng đã trở nên an toàn, mọi người cũng hoàn toàn hồi phục sau bốn ngày nghỉ ngơi, chẳng còn lí do gì để Jack chần chừ ở đây nữa - ngoại trừ cảm giác an toàn được ở bên bạn bè. Tuyết trắng bao phủ con đường ra vào làng, nhưng thời tiết đã tốt hơn rất nhiều, chẳng bao lâu nữa đường Funasaka sẽ mở ra, đồng nghĩa cuộc truy đuổi của tướng lĩnh do Shogun cử đến cũng bắt đầu.

"Vài ngày nữa," Jack đáp. "Giờ là lúc dưỡng sức cũng như chuẩn bị lương thực."

Miyuki gật đầu đồng tình. Cô nhìn thẳng vào mắt Jack hỏi, "Cậu *muốn* tôi đi cùng chứ, Jack?"

Jack cũng nhìn Miyuki, nữ sát thủ đã cho nó quá nhiều mà chưa đòi hỏi lại điều gì. Trong vài tháng vừa rồi, nó đã nhiều lần phải dựa vào lòng quả cảm, và hơn hết là tình bạn cao quý của cô.

"Tất nhiên rồi," Jack mỉm cười ấm áp. Yori và Saburo cũng tiến lại gần.

"Phi vụ này ngon ăn đó," Saburo dù miệng đầy cơm cá vẫn cố nói xen vào. Anh chàng vẫn đội chiếc mũ móp trên đầu như một kiểu huân chương vậy. "Khi về phải khoe ông già ngay mới được. Nhờ cậu mà tớ được làm người hùng đó, Jack!"

“Không có mọi người thì tớ bỏ mạng từ lâu rồi,” Jack đáp. “Diên rồ nhận nhiệm vụ bất khả thi. Nhờ có lòng tin của cậu, Saburo, sức mạnh của Yuudai, kĩ năng của Hayato, mưu mẹo của Miyuki, và trí tuệ của Yori, chúng ta mới chuyển bại thành thắng, bảo vệ được dân làng. Đúng như Hayato đã nói, *trong cơn bão cây có thể đổ, nhưng cả một khu rừng thì không.*”

“Nhưng thuyền thì cần có thuyền trưởng mới được,” Yori nhú mày đây ын ý với Jack.

Nó cười lớn. Đúng là *Yori luôn biết cách chu toàn.*

Toge đứng trên mái hiên vỗ tay kêu gọi mọi người chú ý. Ông gọi Jack và nhóm võ sĩ lại. Từ sau cái chết của Akuma, và đặc biệt là sau khi đảm nhiệm vai trò Trưởng làng, người nông dân này đã trở nên dễ gần hơn rất nhiều. Toge lên tiếng, “Trăng Đen đã không còn gắn liền với nỗi sợ hãi... và đây là lí do ăn mừng của chúng ta!”

Dân làng hưng phấn hò reo hưởng ứng.

“Dù đã mất rất nhiều trong quá khứ, nhưng giờ đây tương lai đã nằm trong tay chúng ta - tất cả đều nhờ những võ sĩ trẻ đang đứng đây. Chúng tôi mãi mãi biết ơn các vị.”

Nói đoạn ông cúi đầu thi lễ với nhóm Jack.

Dân làng đồng thành hô, “VÕ SĨ... TRẺ! VÕ SĨ... TRẺ!” rồi đồng loạt cúi đầu. Già làng Yoshi chống gậy bước đến nhoẻn cái miệng móm hết răng của mình ra cười.

“Lão vẫn luôn tin rằng, người trẻ không phải cái bình chờ được lấp đầy, mà là ngọn lửa chờ thời cơ bùng cháy. Và ngọn lửa của các cậu chính là thứ ánh sáng rực rỡ nhất mà lão biết.”

Jack khiêm tốn đáp, “Tôi mừng là mình đã có ích.”

Lúc bước xuống, nó thấy vợ chồng ông Sora và Miya, con gái họ bước tới lên tiếng, “Cảm ơn cậu, Jack!”

Ông Sora thêm vào, “Nếu không có cậu thì chúng tôi đã mãi mãi mất Miya rồi.”

Miya bước đến đưa cho Jack một chiếc mũ rơm mới. “Chúc cậu may mắn trong chuyến hành trình sắp tới,” cô nói.

Jack nhận quà nhưng chưa kịp đáp lễ thì đã nghe Kunio vừa chạy vừa la, “*Samurai! Samurai* TỚI RỒI!”

TIỀN VÀNG

Buổi tiệc buộc phải kết thúc sớm. Dân làng lo lắng nhìn Toge, người lúc này cũng mặt mày u ám chẳng khác gì họ. Vị tân trưởng làng vội vàng ra lệnh cất giấu đồ ăn thức uống xung quanh.

"Võ sĩ của Lãnh chúa Ikeda chỉ xuất hiện khi cần thu thuế mà thôi." Ông Sora giải thích với Jack. "Nhưng mùa này mà họ đã tới rồi, như vậy khả năng rất lớn là đang lục soát tìm cậu!"

Trong lúc dân làng tất bật dọn dẹp thì ông Sora đem Jack, Miyuki, và các võ sĩ trẻ khác vào trú tạm trong nhà kho rồi đóng cửa lại. Cả bọn đưa mắt nhìn qua khe hở ra bên ngoài.

Toge và ông Yoshi đứng ở mái hiên chờ các võ sĩ, trong khi các nông dân còn lại đứng dọc theo rìa quảng trường, đầu cúi sát. Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần. Mười võ sĩ trang bị đầy đủ xuất hiện. Tên đầu lĩnh xuống ngựa bước tới. Toge và ông Yoshi vội vàng khúm núm thi lễ.

"Chuyện gì đã xảy ra với cái cầu ở đây vậy?" vị *samurai* chất vấn.

"Bị Akuma phá huỷ ạ," Toge trả lời.

"Vậy bọn chúng đâu?"

"Chết hết rồi ạ."

Tên đầu lĩnh tỏ vẻ kinh ngạc. "Chết? Ai giết?"

"Một vài *ronin* ạ," Toge giải thích.

"Các người thuê võ sĩ vô chủ ư?" hắc nghi ngờ. "Bằng cái gì?"

"Gạo, chúng tôi chỉ có nhiều đó."

Tên võ sĩ cười lớn. "Hèn gì trông đứa nào cũng như sắp chết đói vậy!" Nói đoạn quay về phía Toge, tay đặt sẵn trên chuôi kiếm. "Thế thằng võ sĩ ngoại quốc đâu?"

Toge nuốt nước bọt, cúi gằm mắt nhìn xuống đất. “Nhanh lên, bạn tao không có nhiều thời gian đâu. Chính *ngươi* đã bảo nó đang ở đây mà.”

“Thật không thể tin được!” Ông Sora thốt lên. “Toge đã bán đứng các cậu ư?”

Jack cũng ngạc nhiên chẳng kém. Nó biết người đàn ông này rất cáu kỉnh, nhưng không ngờ lại hèn hạ đến vậy.

“Hèn gì lúc chuẩn bị đi thám thính trại Akuma tìm mãi chẳng thấy ông ta đâu cả,” Yori lắc đầu ngao ngán.

“An tâm, *ngươi* sẽ được trả công tương xứng,” tên đầu lĩnh vừa nói vừa móc bốn *koban* ra khỏi túi. Toge liếc mắt nhìn những đồng tiền vàng lấp lánh, rồi quay đầu về phía nhà kho.

“Toge sắp khai mất!” Ông Sora sợ hãi.

Saburo rút kiếm. “Bọn tớ sẽ không để chúng bắt cậu đâu, Jack.”

“Ba người cứ chạy về phía rừng cây, tôi sẽ ở lại đánh lạc hướng chúng,” Miyuki cũng sẵn sàng với thanh đoản đao trên tay.

“Không, tớ không thể để cậu hi sinh như vậy,” Jack phản đối. “Đây là chuyện của cá nhân tớ.”

Toge lại cúi đầu như cũ. “Cậu ta... chết rồi.”

Jack và nhóm bạn không khỏi sửng sờ trước câu trả lời này.

Tên võ sĩ nghi hoặc nhìn Toge. “Chết thì xác đâu?”

Toge lúng túng không đáp.

Vị *samurai* hất mấy đồng tiền đánh lách cách trong tay. “Sống hay chết nó vẫn đáng giá bốn *koban* đó.”

Già làng Yoshi chống gậy bước tới. “Chúng tiện nhân rất mong được phục vụ cho Tướng Quân vĩ đại. Nhưng cậu ngoại quốc kia đã chết dưới tay Akuma trong trận chiến, cả xác cũng bị lửa thiêu rụi rồi.”

Tay võ sĩ nắm tóc Toge kéo mặt lên nhìn thẳng vào mắt.

“Lẽ ra tao nên cắt lưỡi mày tội làm mất thì giờ nhà quan rồi đấy,” nói đoạn quăng tân trưởng làng xuống đất vẻ ghê tởm. “Nhưng *nếu* nó đã chết thì coi như việc cũng xong. Không xác, khỏi thưởng.”

Thế rồi hắn xoay người cật bốn đồng tiền vào túi treo lên ngựa, đưa mắt nhìn quanh làng một lần cuối, đặc biệt chú ý đến chỗ kho gạo. May là cuối cùng hắn cũng rút lui cùng với đám thuộc hạ của mình.

“Suýt chết,” Saburo rút kiếm thở dài nhẹ nhõm. “Từ nay chắc chúng sẽ không đuổi theo nữa đâu, Jack ạ!”

“Các cậu nhầm to rồi,” ông Sora lắc đầu. “Võ sĩ *chưa bao giờ* tin lời nông dân chúng tôi. Kiểu gì họ cũng sớm quay lại thôi.”

PHẠM NHÂN

Sáng sớm hôm sau, ông Sora giúp Jack thu gom lương thực cần thiết cho chuyến hành trình dài ngày đi Nagasaki. với việc quân lính của Lãnh chúa Ikeda có thể quay lại bất kì lúc nào, nó buộc phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Trong lúc người nông dân già xới c耨 vào thùng rơm, Jack với tay lấy túi hành lí cất kĩ dưới sàn gỗ. Bên trong là viên ngọc trai đen của Akiko, bốn chiếc phi tiêu, và quan trọng hơn cả là bản hải đồ.

Neko bước đến với nước và bánh dẻo. Nhóc tì cầm chiếc quỳ gối trước mặt Jack, cặp mắt ươn ướt nhìn thẳng vào mắt nó.

Em làm cho anh đó, cô bé đưa bánh cho nó ra hiệu.

Jack mỉm cười cảm kích cầm một cái lên ăn. Loại bánh dẻo nhân đậu đỏ này có vị rất ngọt.

Ngon lắm, Jack ra hiệu. Em nấu ăn rất cừ.

Neko cúi đầu cảm tạ lời khen rồi thở dài, *Em sẽ được gặp lại anh chứ?*

Jack lắc đầu.

Nước mắt bắt đầu chảy trên mặt Neko. *Mãi là bạn bè chứ?*

Jack đáp, *Ừ, mãi là bạn bè.*

Nhận được câu trả lời, Neko tiếp tục tới chỗ những nhân vật còn lại với một màn chia tay đầy nước mắt khác.

Jack cất bánh dẻo, nước, và gạo do ông Sora vừa chuẩn bị vào túi hành lí rồi nhặt cặp song kiếm chuôi quấn vải đỏ giắt lên đai lưng. Nó đã sẵn sàng lên đường.

Yori cùng Saburo cũng tiến vào với hành lí trên vai.

"Các cậu không cần phải đi theo tớ đâu," Jack ái ngại. "Hành trình lần này ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm."

Saburo cười lớn. “Thế đánh nhau với đám cướp khát máu Trắng Đen mà không nguy hiểm à?”

“Các cậu sẽ thành phạm nhân bị truy nã đấy,” Jack giải thích.

“Có những lúc chúng ta không thể đi một mình,” Yori cầm quyền trượng lên nói.

Thật vậy, chỉ có đoàn kết cùng nhau thì cơ hội mỏng manh đến được đích mới mở ra. Trận chiến vừa qua chính là minh chứng rõ ràng nhất. Nghĩ vậy, Jack gật đầu bước ra ngoài.

Toàn bộ dân làng đều có mặt để nói lời chia tay. Họ cúi đầu thể hiện lòng biết ơn sâu sắc nhất.

Yuudai bước tới, “Hi vọng mọi người hiểu quyết định ở lại đây của tôi. Đây là thời điểm Tamagashi rất cần người bảo vệ.”

“Đương nhiên rồi,” Jack đưa mắt nhìn đầy ẩn ý với Miyuki khi thấy Neko khép nép đứng bên Yuudai. “Nhưng bọn tớ sẽ rất nhớ cậu đấy, anh bạn lớn, nhất là sức mạnh, và cả trí hài hước dù là trong tình huống hiểm nghèo nhất.”

Yuudai cười tươi. “Được chiến đấu bên cạnh cậu là vinh dự của tôi. Hi vọng về sau chúng ta sẽ vẫn còn dịp gặp lại.”

Hai người cúi đầu thi lễ với nhau, sau đó Saburo, Yori và Miyuki cũng nói lời tạm biệt. Bất thành hình, Toge vượt ra khỏi hàng người mà quỳ rạp dưới chân Jack.

“Tôi đã mắc sai lầm quá lớn,” ông thừa nhận. “Cứ ngỡ giao nộp cậu là hi vọng sống còn duy nhất... Giờ đây chỉ có thể cầu xin cậu rộng lòng tha thứ...”

Toge cúi đầu chạm đất thể hiện lòng thành khẩn, trong bụng đã sẵn sàng đón nhận lưỡi kiếm của Jack bất kì lúc nào. Jack biết Toge thực sự hối hận, cũng như mất hết sự tín nhiệm vì hành động nông nổi đó. Nhưng chí ít thì ông cũng đã chuộc được lỗi vào giờ phút quyết định, hơn nữa cá tính mạnh mẽ này sẽ rất cần thiết để dẫn dắt dân làng trong giai đoạn tái kiến thiết sắp tới.

“Trên đời này không có cái gọi là sai lầm,” Jack lặp lại lời dạy ngày trước của thầy Yamada. “Một khi biết rút kinh nghiệm, thì việc đó sẽ trở thành bài học.”

Toge gật đầu ra vẻ hiểu ý. Nhận được sự tha thứ, tân trưởng làng trở lại mái hiên đứng bên cạnh Già làng Yoshi.

Nhiệm vụ cứu làng đã kết thúc, Jack đội mũ rơm vẫy tay tạm biệt lần cuối.

Lúc mặt trời lên đến quá lưng núi thì Jack và những người bạn của mình cũng bước dần vào bình nguyên đầy tuyết, để lại bốn hàng dấu chân, nơi trước đó vốn chỉ có một.

CHÚ THÍCH NGUỒN TRÍCH DẪN

Dưới đây là những đoạn trích dẫn được sử dụng trong quyển *Samurai trẻ tuổi: Ngũ Đại - Hỏa* (số trang được để trong ngoặc vuông) cũng như các chú thích đi kèm:

1. [Trang 63] “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.” tác giả: Tôn Tử (một vị tướng của Trung Quốc ở cuối thời Xuân Thu)
2. [Trang 117] “Can đảm không có nghĩa là không sợ, mà phải biết được điều gì còn quan trọng hơn cả nỗi sợ đó.” Trích đoạn từ bài viết “Những Chiến binh Không Thầm lặng!” trong *Gnosis: Tìm về truyền thống bí truyền cổ Châu Âu*, bản quyền tác giả năm 1991 của Ambrose Hollingworth Redmoon (tên thật là James Neil Hollingworth)
3. [Trang 127] “Kẻ nào dám nghịch lửa sẽ bị lửa thiêu ra tro.” Tác giả: Abigail Van Buren (bút danh của nhà báo người Mỹ Pauline Phillips, sinh năm 1918)
4. [Trang 127] “Chỉ có những kẻ nằm xuống mới bị người khác giẫm lên.” Trích nguồn từ Brian Weir (không rõ nguồn gốc trích dẫn)
5. [Trang 158] “Trong cơn bão cây có thể đổ, nhưng cả một khu rừng thì không.” Tác giả: Francois Rabelais (một nhà văn và cũng là một bác sĩ người Pháp thời Phục hưng, sinh năm 1494 - mất năm 1553)

TÊN NHÂN VẬT TRONG TRUYỆN

Trang web của loạt truyện *Samurai* trẻ tuổi đã tổ chức một cuộc thi gợi ý tên cho nhân vật cầm đầu băng đảng khét tiếng - kẻ sẽ đối đầu với Jack trong tập truyện này.

Và người chiến thắng trong cuộc thi chính là:

Rozina Bashir

Bạn đã đưa ra tên nhân vật gợi ý là **Akuma**, có nghĩa là "Ác ma" trong tiếng Nhật, cái tên này hoàn toàn phù hợp với bản chất độc ác xấu xa của nhân vật phản diện trong tập truyện.

Cùng với rất nhiều gợi ý hay của các độc giả gửi về, tôi đã chọn những tên sau đây để dùng trong truyện:

Trắng Đen (*Kuro Tsuki*): được gợi ý bởi bạn Miranda Chong - tôi rất thích ý tưởng về hình ảnh trắng đen hay còn gọi là trắng non để dùng làm biệt danh cho tên thủ lĩnh của băng cướp, đồng thời cũng là thời điểm hấn ra tay.

Hayato: được gợi ý bởi Rachel Andrews và Sharuk Rahman, cái tên này nói về một người cực kì nhanh nhạy, vì vậy rất thích hợp với kĩ năng của nhân vật với cây cung.

Yuudai: được gợi ý bởi Andrew Dent, cái tên này mang ý nghĩa về một người anh hùng to lớn, đương nhiên rất phù hợp với nhân vật có thân hình to lớn trong truyện.

Neko: được gợi ý bởi Maria Hoffman, cái tên có nghĩa là "mèo". Mặc dù tên gợi ý đầy đủ là Bakeneko, có nghĩa là một con mèo có phép thuật. Cái tên này đã tạo hứng thú cho ý tưởng so sánh nhân vật với một con mèo.

Toge: được gợi ý bởi Shray Bhandary, có nghĩa là cái "gai". Như Shray đã viết trong phần miêu tả, cái tên rất phù hợp về mặt nghĩa bóng.

Nakamura: được gợi ý bởi Carl Petzer, đây là tên của một tên cướp có thật trong lịch sử Nhật Bản thế kỉ thứ mười sáu, kẻ được đồn đại là đã giết chết vị tướng nổi tiếng Akechi Mitsuhide.

Sayomi: được gợi ý bởi Sharuk Rahman, cái tên mang hàm nghĩa "sinh ra trong đêm" - rất phù hợp với một nhân vật nữ trong băng cướp. Cái tên đã giúp tạo ra một nhân vật mới mà tôi chưa từng nghĩ đến.

Xin chân thành cảm ơn sự đóng góp của các bạn độc giả!

THÔNG TIN VỀ VÕ SĨ ĐẠO

Võ Sĩ Đạo có nghĩa là “Con đường của một võ sĩ”, nó bao gồm một loạt các tiêu chuẩn đạo đức và tinh thần tương tự với tinh thần hiệp sĩ của phương Tây. Các võ sĩ Nhật Bản phải luôn tuân thủ một cách khắt khe bảy tiêu chí cơ bản này trong suốt quá trình luyện tập cũng như; sinh hoạt đời thường.

義

1. *Nghĩa*: một người có phẩm chất này phải luôn đưa ra được quyết định chính xác dựa trên các chuẩn mực đạo lí, luôn bình đẳng, công bằng với tất cả mọi người bất kể màu da, chủng tộc, giới tính hay tuổi tác của họ.

勇

2. *Dũng*: khả năng làm chủ tình hình bằng lòng quả cảm và sự tự tin.

仁

3. *Nhân*: sự dung hòa của lòng trắc ẩn và độ lượng. Nhân cùng với Nghĩa là hai nguyên tắc nhằm đảm bảo một võ sĩ sẽ không dùng sức mạnh của mình một cách lỗ mǎng hoặc vì lợi ích cá nhân.

礼

4. *Lễ*: luôn nhã nhặn và cư xử lịch thiệp với người khác. Một người có lễ phải luôn tôn trọng tất cả mọi người.

真

5. *Chân*: hướng thiện, làm theo lẽ phải, luôn nỗ lực hết khả năng của mình, thành thật với chính bản thân, cũng như những người khác.

名誉

6. *Danh dự*: một võ sĩ phải biết cách phấn đấu tìm kiếm danh dự cho mình, cụ thể là luôn hướng tới thành

công, nhưng đi kèm với đó phải là những hành động đúng mực, không bất chấp thủ đoạn.

忠義

7. *Trung nghĩa*: là chuẩn mực quan trọng nhất, căn bản nhất; nếu không trung thành, tận tụy với nhiệm vụ được giao, cũng như với người khác, thì sẽ không bao giờ đạt được thành tựu như mong muốn.

GHI CHÚ

- [1] Shuriken là một loại vũ khí của các *ninja*.
- [2] Neko: Tiếng Nhật nghĩa là *mèo*.
- [3] Tiếng Nhật nghĩa là: Rất cảm ơn, rất cảm ơn.
- [4] Em trai của Akiko tên là Hanzo bị bắt cóc, khi sống ở làng Ninja cậu bé có tên là Kiyoshi.
- [5] Sun-phua: Hợp chất của lưu huỳnh với một nguyên tố khác.

SAMURAI

TRẺ TUỔI

7 - NGŨ ĐẠI - PHONG

Người dịch: Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

CHRIS BRADFORD

CHRIS BRADFORD

7 - NGŨ ĐẠI - PHONG

Người dịch:
Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Tác phẩm: Samurai Trẻ tuổi: Ngũ Đại - Phong

Tác giả: Chris Bradford

Người dịch: Hoàng Hương Trang

Nhà xuất bản Kim Đồng, 2016

*Dành tặng gia đình Moles,
Sue, Simon, Steve, Sam và tất cả anh chị em họ!*

MỤC LỤC

Bản đồ: Nhật Bản - Thế kỉ 17

Lá Tâm Thư

1 - Mai Phục

2 - Cua Trong Lỗ

3 - Người Hành Hương

4 - O-Settai

5 - Sóng Lên

6 - Vô Kiếm Phái

7 - Say Sóng

8 - Chiến Tranh Hải Tặc

9 - Đảo Omishima

10 - Tinh Thần Võ Sĩ

11 - Phong Quỷ

12 - Ngược Gió

13 - Hải Long

14 - Mời Cá Mập

15 - Thuyền Trưởng Kurogumo

16 - Fugu

17 - Hấp Hối

18 - Nhóc Hải Tặc

19 - Quyết Đấu Tay Không

20 - Hải Quân Samurai

21 - Kháng Cự

22 - Bản Án Dành Cho Hải Tặc

23 - Đáy Tàu

24 - Xuyên Thủng

25 - Bè Gỗ

26 - Lênh Đênh

27 - Hải Âu

28 - Tử Thần Trắng

29 - Chờ Phán Quyết

30 - Kamikaze

31 - Buồm Gàu

32 - Đảo Hải Tặc

33 - Tatsumaki

34 - Saru

- 35 - Trò Lừa Gạt
- 36 - Bạch Tuộc
- 37 - Cuộc Sống Của Cướp Biển
- 38 - Tập Kích
- 39 - Cá Mắc Cạn
- 40 - Sương Mù
- 41 - Chia Phần
- 42 - Bắn Tập
- 43 - Thiên Và Địa
- 44 - Làng Hải Tặc
- 45 - Phong Bà Bà
- 46 - Bắt Cóc
- 47 - Bóng Ma Từ Quá Khứ
- 48 - Vết Thương Cũ
- 49 - Tessen
- 50 - Koketsu
- 51 - Nihon Maru
- 52 - Tàu Lửa
- 53 - Bom Khói
- 54 - Xiên

55 - Điểm Yếu

56 - Kéo Co

57 - Lượt Thứ Hai

58 - Bị Nguyên Rửa

59 - Sụp Đổ

60 - Chìa Khoá

61 - Rơi Tự Do

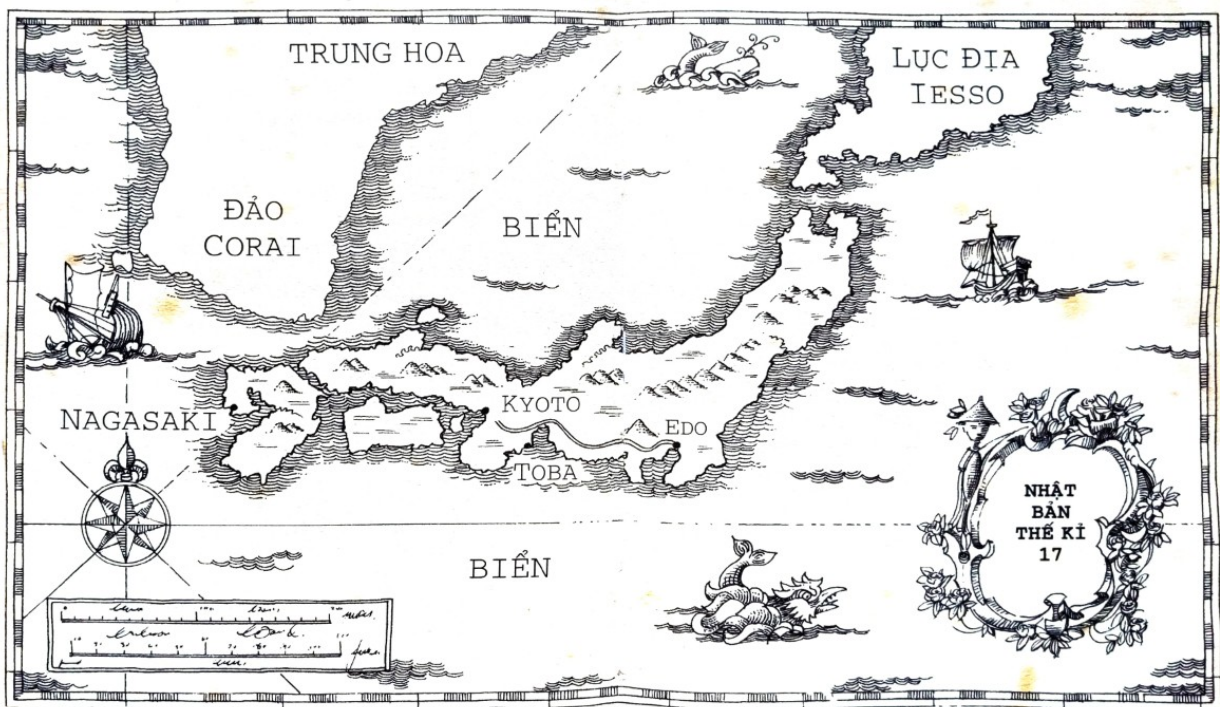
62 - Kẻ Giả Mạo

63 - Thuận Buồn Xuôi Gió

Chú Thích Nguồn Trích Dẫn

Tên Con Tàu Cướp Biển Ninja Trong Truyện

Thông Tin Về Võ Sĩ Đạo

ĐƯỜNG TOKAIDO

LÁ TÂM THƯ

Nhật Bản, 1614

Jess thân mến,

Anh mong một ngày nào đó lá thư này sẽ đến được tay em. Ở nơi quê nhà chắc em vẫn tưởng anh trai mình đã vĩnh viễn chìm sâu dưới lòng đại dương từ rất lâu rồi, nhưng thật ra anh vẫn sống, và rất khỏe mạnh.

Anh và cha cập bến Nhật Bản vào tháng Tám năm 1611, nhưng anh rất đau lòng phải báo với em rằng cha đã qua đời trong một trận tập kích trên tàu của chúng ta, cả đoàn thủy thủ của tàu Alexandria chỉ còn mình anh sống sót.

Suốt ba năm qua, anh sống dưới sự bảo trợ của một võ sĩ Nhật Bản tên Masamoto Takeshi, và theo học lò võ của ông tại Kyoto. Tuy ông đối xử với anh rất tử tế, nhưng sự đời thật chẳng bao giờ suôn sẻ.

Một tên ninja sát thủ tên Độc Nhãn Long đã được người ta thuê đi cướp cuốn hải đồ của cha (hẳn em còn nhớ vật này quan trọng với ông như thế nào chứ?) Ban đầu tên này đã hoàn thành được ý đồ, nhưng nhờ có sự giúp đỡ của những người bạn võ sĩ, cuối cùng anh đã đoạt lại được.

Chính tên ninja đó là kẻ đã sát hại cha chúng ta. Tin này có lẽ cũng không giúp em nguôi ngoai được nỗi buồn, nhưng dù sao công lí cũng đã được thực thi, kẻ hại cha chúng ta chết rồi. Cái chết này không thể giúp cha chúng ta sống lại được - anh nhớ cha lắm, và rất cần những lời khuyên răn, bảo ban của ông nữa.

Nước Nhật vừa trải qua một cuộc nội chiến, những người nước ngoài như anh đã không còn được chào đón ở đây. Hiện anh đang

phải sống lưu vong, chỉ có thể hành động trong bí mật. Sắp tới anh sẽ tìm cách đi về phía nam của hòn đảo xa lạ này, hướng đến cảng Nagasaki, nếu may mắn có lẽ anh sẽ gặp được một chiếc tàu nào đó chuẩn bị lên đường về Anh Quốc.

Tokaido, tên con đường mà anh đang đi, đầy rẫy những nguy hiểm rình rập. Đối với anh lúc này, kẻ thù còn đông hơn rất nhiều so với bạn bè. Nhưng em cũng đừng lo lắng quá, ngài Masamoto đã dạy anh trở thành một võ sĩ, và anh sẽ chiến đấu để được trở về quê nhà bên em.

*Mong sẽ có ngày anh được trực tiếp kể với em về hành trình này...
Từ giờ đến lúc ấy, cầu Chúa phù hộ em gái bé bỏng của anh.*

Jack, anh trai em.

T.B. Lá thư này được viết vào những ngày cuối xuân, khi đó anh bị một nhóm ninja bắt cóc. Nhưng khác với ngộ nhận ban đầu, họ hoàn toàn không phải địch thủ mà là ân nhân cứu mạng, và chỉ bảo cho anh về năm nguyên tố của võ trụ: Địa, Thủy, Hỏa, Phong, Không. Bây giờ anh cũng đã biết cách sử dụng nhẫn thuật, thậm chí chúng còn phần nào hữu ích hơn những kĩ năng học được khi còn ở trường samurai. Tiếc là nỗi ám ảnh về cái chết của cha khiến anh thật sự khó có thể toàn tâm theo học nhẫn giả...

MAI PHỤC

Miyuki đặt một ngón tay lên môi ra hiệu cảnh báo. Jack, Saburo và Yori lập tức im bật, hồi hộp nhìn quanh khu rừng. Trời chỉ mới hửng sáng, và mặc dù đã nhiều ngày nay bốn đứa chưa gặp phải trở ngại gì, chúng vẫn tỏ ra vô cùng cảnh giác.

Các *samurai* dưới quyền Shogun vẫn đang ngày đêm săn lùng Jack. Là người nước ngoài, Jack không được phép ở lại Nhật Bản. Hơn nữa nó *còn* là một võ sĩ đã từng tham gia chiến đấu chống lại Shogun ở trận Osaka. Vì thế mà Jack đã bị kết tội tử hình vắng mặt, dù rằng vào thời điểm đó nó mới chỉ mười lăm tuổi. Giờ đây, Jack là võ sĩ ngoại quốc nổi tiếng, bất kể người ta bắt được nó còn sống hay đã chết đều được thưởng một món tiền lớn.

Con đường đầy bùn đất phía trước vẫn tĩnh lặng. Không hề có chuyển động nào trong các bụi rậm hay âm thanh báo hiệu kẻ địch đang ẩn nấp. Dù vậy Jack vẫn tin tưởng vào bản năng của Miyuki. Là một *ninja*, các giác quan của cô đã được tôi luyện để có thể đánh hơi thấy mọi mối nguy hiểm từ rất xa.

"Có một nhóm khoảng mười người từng băng qua đây," Miyuki thì thầm sau khi quan sát túm cỏ phía trước. "Chừng hơn một tiếng trước."

"Họ đi về hướng nào?" Jack không muốn những cuộc đụng độ không cần thiết.

"Vấn đề chính là ở chỗ này," Miyuki nheo mắt đáp. "Họ *chia* làm rất nhiều hướng."

Jack lập tức hiểu ý của nữ sát thủ. Nó có cảm giác như cổ họng mình đang bị một chiếc dây thừng siết lại. Hiểu rõ hiểm họa phía trước, nó cẩn thận quan sát xung quanh lần nữa. Từng trải qua thời gian đào tạo nhẫn thuật, Jack biết mình cần phải làm gì. Nó bắt đầu

phát hiện những dấu hiệu cho thấy sự hiện diện của con người. Khu rừng quá tĩnh lặng, chim như đã ngừng hót từ rất lâu.

“Bọn mình phải đi ngay!” Jack nói với cả nhóm.

Nhưng nó đã chậm một bước.

Một mũi tên vun vút lao đến khai mào trận mai phục. Jack cúi xuống vừa kịp tránh đòn hiểm, chiếc mũ rơm đang đội bị mũi tên xuyên qua găm thẳng vào gốc cây phía sau. Chỉ trong tích tắc, lực lượng võ sĩ được trang bị hùng hậu từ phía sau các bụi cây lao ra khép chặt vòng vây xung quanh nhóm bạn trẻ.

Chẳng cần suy nghĩ, Miyuki, Saburo và Yori lập tức tạo thành vòng tròn bảo vệ Jack. Quyền trượng khẽ rung lên trong tay nhà sư trẻ tuổi tuy nhút nhát nhưng vô cùng quả cảm, Yori.

“Tớ cũng không cho phép bất cứ ai làm tổn thương đến cậu đâu,” Jack trấn an. Với vị thế một nhà sư, Yori vốn không ưa đấu tranh bạo lực.

Jack nhanh chóng rút cặp song kiếm giắt trên đai lưng ra, sẵn sàng chiến đấu trong tư thế tuyệt kỹ Nhị Thiên. Cặp trường kiếm và đoản kiếm vô cùng sắc bén này vốn thuộc quyền sở hữu của cha Akiko trước khi ông qua đời. Tương tự, Saburo rút *katana* giơ lên chuẩn bị chiến đấu. Tuy là bạn đồng môn với Jack ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu nhưng Saburo không được chọn làm đệ tử thân truyền để được truyền thụ tuyệt kỹ sử dụng song kiếm tiếng tăm lẫy lừng.

Đám võ sĩ mai phục vừa hô vang vừa bước tới với ý định kết liễu con mồi. Miyuki đối mặt với kẻ tấn công đầu tiên. Tên này còn chưa kịp ra đòn thì đã dính phải ám khí phóng ra từ tay nữ sát thủ khiến hắn lập tức khụy gối ôm cổ. Liên tiếp, Miyuki bật cao tung cước đá hắn ngã văng mạnh ra ngoài. Vừa đáp xuống đất đã phải đối phó với lưỡi kiếm sắc bén của tên võ sĩ tiếp theo, nữ sát thủ uyển chuyển rút thanh *ninjatō* giắt sau hông ra đỡ đòn, bắt đầu cuộc đọ kiếm nảy lửa.

Tiếng vũ khí vang lên chan chát khắp nơi, Jack, Saburo và Yori cũng đang chiến đấu quyết liệt với toán võ sĩ. Một mình Jack phải đối phó với ba tên khiến nó buộc phải liên tục thi triển hết khả năng

mới cầm cự nổi. Phía bên cạnh, Yori mạnh mẽ thúc quyền trượng vào bất kì tay võ sĩ nào có ý định tiếp cận, nỗ lực của nhà sư trẻ khiến một tên ôm bụng quằn quại, tên khác có vẻ do dự không dám tiến lại gần. Đúng lúc này Jack nhận thấy bụi rậm gần đó xao động, dường như có một cung thủ đang ẩn nấp sẵn sàng nhắm bắn.

“Cẩn thận, Yori!” Jack la lên.

Không có bất kì lá chắn nào xung quanh, Yori vô tình trở thành một con mồi dễ bị hạ.

Rất nhanh, Jack thi triển đòn Thu Diệp Thức, tước vũ khí tên *samurai* trước mặt rồi đập hẳn về hướng nhà sư nhí. Tên võ sĩ xấu số lọt đúng ngay vào đường bay khiến mũi tên găm mạnh vào ngực. Hẳn nhanh chóng đổ gục xuống đất. Thế nhưng khoảnh khắc nhanh trí cứu bạn này lại khiến Jack gặp phải rắc rối lớn. Tên võ sĩ bên cạnh nhân cơ hội vung thanh *katana* chém mạnh, tưởng chừng sắp xẻ Jack ra thành hai mảnh thì bất ngờ một thanh kiếm xuất hiện vừa kịp gạt thanh *katana* sang bên.

“Lại nợ tớ... rồi nhé!” Saburo kịp đỡ đòn tấn công ngay trước Jack, miệng thở dốc. Vừa dứt lời, anh chàng lập tức hét lớn rồi lao tới dừng mảnh như một con hổ khiến tên võ sĩ vội vàng tháo lui.

Jack rất cảm kích nhưng nó chưa kịp nói lời cảm ơn Saburo thì đã lại phải đối mặt với kẻ địch kế tiếp. Cung thủ ban nãy cũng đã chuyển mục tiêu về phía Jack. Hẳn bình tĩnh ngắm bắn rồi thả dây cung. Dù kĩ năng của Jack đủ đối phó với những kẻ tấn công bằng kiếm trước mặt, nhưng nó không hề có bất kì cơ hội nào đối phó với đòn tấn công từ xa này.

Thế rồi Jack chợt nhớ đến nguyên tố Hỏa trong Ngũ đại.

Nó vung thanh *katana* gạt tên võ sĩ dùng kiếm sang bên rồi nhanh chóng nghiêng thanh *wakizashi* rọi ánh sáng vào mặt tên cung thủ. Khoảnh khắc mất tập trung ngắn ngủi này đủ khiến mũi tên bay sượt qua mục tiêu.

Jack biết đây chỉ là giải pháp tạm thời. Nếu cứ đối phó như thế này, trước sau gì tên cung thủ cũng sẽ bắn hạ từng đứa một. Nghĩ bụng, nó liền ra lệnh cho nhóm bạn, “Mau chạy vào rừng!”

Miyuki vẫn không thể dứt ra. Đối thủ của cô rất mạnh, và hẳn cũng tận dụng triệt để ưu thế này để uy hiếp nữ sát thủ. Thất thế, Miyuki quay sang dùng ám khí, cô tung cát *metsubishi* vào mặt tên võ sĩ rồi lợi dụng cơ hội đá gãy cẳng chân hắn.

“Lối này!” Nữ sát thủ hô lớn.

Không chần chừ một giây, cả bốn đứa lập tức chạy như bay vào rừng, bỏ lại đám võ sĩ điên cuồng tức tối phía sau.

CUA TRONG LỖ

“Tụi mình cắt được đuôi chưa?” Saburo thở dốc.

Núp sau thân cây, Jack hé mắt nhìn về phía khu rừng. Chính nhờ tuổi trẻ nhanh nhẹn nên chúng có lợi thế hơn hẳn so với những kẻ bám đuôi to lớn chậm chạp. Tiếng la hét của toán võ sĩ ban đầu rất to, giờ gần như không còn động tĩnh nữa.

Saburo liều thử bước ra ngoài.

Phập!

Mũi tên cắm sâu vào thân cây ngay sát mũi Saburo.

“Có câu trả lời rồi nhé,” Miyuki vừa nói vừa vội vàng kéo anh chàng vào.

Cả nhóm bèn tiếp tục chạy, lần này không ai dám quay lại nhìn nữa. Rừng rậm chằng chịt các cành cây. Trong lúc cả bọn cắm đầu chạy thực mạng, quần áo chúng bị rách tơi tả. Jack cảm giác như không khí trong phổi nó đang dần cạn kiệt.

Đôi lúc nó có cảm giác như mình đã phải chạy cả đời vậy.

Trước khi vô tình gặp nhóm bạn, Jack đã phải trốn tránh võ sĩ, *ninja*, quan quân, gián điệp, và dai dẳng hơn cả là cựu thù Kazuki và bè lũ Bọ Cạp của hắn. Từ khi rời khỏi làng Tamagashi, ngày nào của Jack cũng chỉ xoay quanh cái vòng luẩn quẩn giữa ẩn nấp và chiến đấu. Dù đã cẩn thận hết mức và không dám ở lại địa điểm nào quá một đêm, tiến độ di chuyển của nhóm vẫn khá chậm. Hải cảng Nagasaki, nơi Jack cần đến để tìm tàu trở về Anh Quốc vẫn còn rất xa.

Điểm tích cực duy nhất có lẽ là càng đi về phương nam, thời tiết càng trở nên thuận lợi hơn. Mùa xuân đang dần hiện hữu, nhẹ nhàng xua tan trời đông băng giá. Lương thực cũng dễ tìm hơn nhiều, nhất là với những người từng được đào tạo nhẫn thuật như

Jack và Miyuki. Chí ít họ cũng không cần mạo hiểm vào những khu dân cư đông đúc như trước nữa.

Tuy vậy, vẫn có trường hợp bất khả kháng. Chẳng hạn như lần cả nhóm phải lánh tạm tại làng Kasaoka chờ Yori hạ sốt, cuối cùng đánh động đến cả bọn lính canh. Nguy hiểm nhất là lúc phải băng qua thị trấn Fukuyama. Khu vực này võ sĩ rất đông. Vấn đề ở chỗ là thị trấn chỉ có một con đường duy nhất băng qua sông Ashida. Không còn lựa chọn nào khác, bốn người bạn quyết định men theo những dãy phố hẹp phía sau. Jack luôn cẩn thận cúi sát đầu để che đi dung mạo ngoại quốc của mình - nhờ vậy cả đoàn mới an toàn rời khỏi. Đó là nó nghĩ vậy...

"Lối này!" Một tên võ sĩ la lớn trong lúc băng về phía Jack.

Cả bọn lập tức tăng tốc, Miyuki đi trước dẫn đường. Lối đi càng lúc càng có nhiều sỏi đá, rồi dốc dần, cuối cùng dẫn đến một khu vực rải sỏi trắng. Nhóm Jack dừng lại bên cạnh ngôi đền, đi vào phía trong nơi có bức tượng Phật đang hướng về phía đông, khung cảnh lộng lẫy đến lạ kì.

Mặt biển trong xanh dưới ánh bình minh rực rỡ, từng mòm đất nhấp nhô như những đám mây. Vết chân ngựa phía cuối ngọn đồi dẫn vào một bến cảng nhỏ, tàu bè yên bình nằm nghỉ bên cạnh bờ kè.

"Đến biển Seto rồi!" Yori thốt lên.

Jack cũng không khỏi sửng sốt. Đây là lần đầu nó nhìn thấy biển kể từ khi chia tay Akiko ở Toba hơn một năm trước. Khung cảnh lập tức khiến Jack nghẹn ngào với vô vàn kí ức lẫn hi vọng về tương lai. Trước khi trở thành một võ sĩ, nó từng là thuyền viên trên tàu *Alexandria* dưới sự dẫn dắt của cha. Ông là vị hoa tiêu tài ba, người luôn phiêu du bốn biển với tham vọng làm giàu. Cũng chính trong chuyến hải trình định mệnh ấy, Jack biết đến sự hiện diện của bản hải đồ - vật chứa đựng tâm huyết cả cuộc đời cha. Cảm nhận được sức nặng của món kỉ vật trong chiếc túi vải cũng như màu của biển phía trước, nó bất giác cười, dòng suy nghĩ cuốn về khoảng thời gian hạnh phúc trước kia. Đường về nhà dường như đã rất gần trong tầm tay rồi.

Miyuki thì không lạc quan như vậy. “Chỗ này quá trống trải. Chúng ta cùng đường rồi!”

Một mũi tên sượt qua cắm phập vào trụ gỗ của ngôi đền.

“Cũng chẳng còn lựa chọn nào khác đâu,” Jack hồi thúc trong lúc toán võ sĩ truy đuổi đã đến rất gần. “Chúng ta sẽ cố gắng cắt đuôi bọn chúng tại bến cảng, rồi vòng lại sau.”

Rời khỏi đền, bốn người bạn men theo sườn dốc xuống bến cảng. Chúng chạy lướt qua một người ngư dân có cặp mắt lơ đãng rồi chạy xuyên vào ngõ hẹp giữa các dãy nhà. Phía sau nghe rất rõ tiếng quân lính chửi thề vì để mất dấu con mồi. Cuối cùng, cả đoàn buộc phải dừng lại khi đi vào ngõ cụt đằng sau khu vực kho chứa hàng.

“Quay lại mau!” Miyuki hốt hoảng.

Tuy nhiên những kẻ bám đuôi đang dần áp sát khiến chúng không thể quay lại đường cũ. Cùng đường, cả bốn đứa bèn trốn phía sau thùng chứa nước, nín thở chờ đợi.

Ngay sau đó, hai tên lính xuất hiện. Chúng nhìn lướt qua hẻm cụt rồi quay người chạy đi.

Jack thở phào nhẹ nhõm thì thầm, “Có vẻ chúng đã chia nhau ra. Cần đề phòng mấy tên khác mới được.”

Jack dẫn đường đi về phía đối diện. Lần này cả nhóm men theo con đường sũng nước đến chỗ lồng đèn đá cao tằm thân cây nhỏ chắn trước ngọn hải đăng. Sự xuất hiện của rong biển cùng cá phơi khô càng khiến Jack thêm hoài niệm về những ngày còn làm thủy thủ. Ngay cạnh đó, những mẻ đánh bắt đầu tiên trong ngày đã sẵn sàng được bán - tôm, cá, sứa, thậm chí cả cua, tất cả đều đang cố vùng vẫy trong vô vọng.

Đúng lúc này toán võ sĩ thứ hai ập đến. Khi những kẻ truy đuổi còn chưa kịp phát hiện sự hiện diện của bốn tội phạm nhí thì Miyuki đã nhanh trí mở cửa nhà kho giục mọi người vào nấp. Khu vực này có vẻ là một hầm chứa rượu, từng dãy mười két một chất đầy khắp nơi.

“Lần này thì hỏng bét!” Saburo thốt lên khi nhận ra chẳng còn bất kì lối thoát nào trong căn phòng tối om này.

Chẳng khác gì cua trong lồng vậy, Jack thầm nghĩ.

NGƯỜI HÀNH HƯƠNG

"Sớm muộn gì chúng cũng tìm đến đây thôi," Yori vừa quan sát bên ngoài qua khe hở vừa thì thầm.

Bên ngoài, bọn võ sĩ vẫn đang tích cực lùng sục từng căn nhà một. Vì trời đã sáng, người dân bắt đầu tụ tập đông đúc nên chúng gặp nhiều trở ngại.

"Đã thế thì liệu một phen," Miyuki đưa tay cầm cán đao.

Jack lắc đầu, hơn ai hết, nó hiểu rất rõ liều lĩnh lúc này chính là tự tìm lấy cái chết. "Nếu tớ ra đầu hàng thì các cậu còn có cơ hội trốn thoát."

"Jack, bây giờ không phải là lúc cậu được phép bỏ cuộc," Saburo phản ứng.

"Nhưng nếu mọi người vì tớ mà..."

Lúc này thì Yori quyết định xen ngang. "Hãy nhớ lời thầy Yamada dạy: *Võ sĩ cũng tựa như mũi tên, sắc bén nhưng dễ bị bẻ gãy. Chỉ có gom lại thành một bó thì chúng ta mới thực sự mạnh mẽ.*"

Nhà sư trẻ bước đến bên cạnh Saburo và Miyuki.

"*Mãi mãi bên nhau.* Akiko đã thề với cậu như vậy đúng không? Bọn tớ cũng sẽ làm điều đó."

Jack nhìn ba người bạn của mình. Tình bạn của họ thực sự khiến Jack cảm kích đến tận tâm can. Tinh thần võ sĩ - hay *ninja* cũng vậy, đã thôi thúc lòng quyết tâm của mọi người.

"Tớ thật sự quá may mắn khi có những người bạn như các cậu," Jack vừa nói vừa cúi thấp đầu thi lễ. "Nếu đã vậy, chúng ta cần có một kế hoạch."

Miyuki vỗ vào két rượu đặt cạnh ngọn đèn dầu. "Châm lửa đốt nhà kho để nghi binh thì sao?"

Jack lắc đầu. “Như thế sẽ làm ảnh hưởng đến thường dân vô tội.”

“Hòa vào đoàn người được không?” Saburo gợi ý. “Bên ngoài bắt đầu đông đúc rồi đấy.”

Cả nhóm bèn nhìn qua khe hở ra ngoài. Lúc này ngoài các ngư dân còn có sự hiện diện của nhiều nhóm người ăn mặc giống nhau đang chờ lên tàu. Họ vận đồng phục quần trắng, áo trắng, đầu đội mũ rơm, chân đi giày cỏ, đeo trên cổ miếng vải xanh đậm. Ngoài ra còn một điểm rất gây chú ý là ai cũng tay lần tràng hạt, tay chống gậy gỗ treo chuông.

“Làm nhớ đến ai đó ghê nhỉ,” Jack mỉm cười với Miyuki. Lúc bắt kịp Jack, nữ sát thủ cũng vận trang phục toàn trắng như vậy. Dĩ nhiên bây giờ không phải là mùa đông nữa nên cô đã chuyển sang quần phục đen, khoác *kimono* nâu bên ngoài.

“Họ là những người hành hương,” Yori giải thích.

“Ra đó nhờ tụng kinh sớm cho bọn mình coi bộ có lí đó!” Saburo đùa. Xem chừng vì quá hồi hộp nên óc hài hước của anh chàng lại có vấn đề.

Jack quan sát toán võ sĩ càng lúc càng lại gần. “Tình hình này thì khả năng đó khá cao đấy.”

Đúng lúc này Yori quay sang nói. “Có lẽ đây chính là hải cảng Tomo. Khi thực hiện chuyến hành hương vượt tám mươi tư ngôi chùa đến đảo Shikoku, các đệ tử của Kobo đại sư thường qua nơi này.”

“Tại sao họ lại mặc quần áo trắng?” Jack thắc mắc.

“Trong Phật giáo thì trắng là màu sắc tượng trưng cho cái chết và sự thuần khiết. Họ mặc như vậy để tỏ lòng thành, rằng mình sẵn sàng hi sinh cả mạng sống. Thực tế, chuyến hành hương này vô cùng gian nan, thiện nam tín nữ phải trèo đèo, lội dốc, vượt biển mới tới được nơi, trong khi lương thực đều phải dựa vào lòng hảo tâm.”

“Rất đáng nể,” Jack cảm phục, “Nhưng điều đó chỉ càng làm chúng ta trở nên nổi bật hơn thôi.”

“Sẽ không sao nếu chúng ta giả làm theo họ,” Miyuki nói giọng tinh nghịch. “Bộ cậu quên kĩ năng của *ninja* rồi sao Jack?” Cô cố tình

trêu Jack. "Thất Đạo."

Kí ức về lần giả làm hư vô tăng chợt tràn về với Jack. "Nhớ chứ, một *ninja* phải luôn biết cách biến hóa linh hoạt."

"Nhưng chúng ta đào đâu ra đồng phục hành hương?" Saburo nghi hoặc.

"Từ chính những người đó thôi," Miyuki nói như thể câu trả lời này là quá hiển nhiên.

Yori mím chặt môi, có vẻ không thoải mái trước gợi ý của cô bạn. "Tớ tuyệt đối không thể trộm cắp đâu."

"*Mượn*, chứ không phải trộm," nữ sát thủ nhẹ nhàng lí giải. "Chắc họ sẽ không từ chối *o-settai*^[1] chứ nhỉ?"

Yori gật đầu. "Người hành hương luôn nhận mọi quà tặng."

"Tuyệt," Miyuki mỉm cười rồi bắt đầu rót rượu ra bốn chiếc cốc. "Đi đường lâu như vậy hẳn họ sẽ khát nước lắm đây."

O-SETTAI

Tiếng chuông leng keng cho thấy số lượng người hành hương vẫn đang đông dần lên.

"Vận may đến rồi," Jack nói khi thấy bốn người trong đoàn đang tiến về nhà kho.

"Cậu lo nấp cho kĩ vào," Miyuki nhắc nhở.

Nghe vậy, Jack bèn lui vào sau chõng kết rượu trong góc.

Quan sát kĩ không có võ sĩ xung quanh, Miyuki quyết định mở cửa. "Nhớ làm theo những gì tớ đã nói nhé, Yori."

Nhà sư nhí gật đầu miễn cưỡng. Yori không đồng tình với kế hoạch của Miyuki, nhưng cũng phải thừa nhận rằng chẳng còn cách nào khác. Cậu nhanh chóng bước đến chỗ đoàn người hành hương, cúi đầu thi lễ rồi nói, "Chủ nhân chúng tôi có lòng kính gửi *o-settai*. Hi vọng có thể đổi chỗ rượu hảo hạng này lấy những lời chúc phúc từ các vị."

Do không được phép từ chối, và vì cũng chẳng có lí do gì để làm vậy, bốn người hành hương liền theo Yori vào sau nhà kho, nơi Saburo đã đợi sẵn. Hai người đầu tiên là một cặp anh em lớn tuổi, người thứ ba là một phụ nữ trung niên, và cuối cùng là một anh chàng gầy gò như que củi.

Jack thấy Miyuki đưa cho họ mỗi người một cốc rượu đầy. Cả bốn người đều hoan hỉ đón lấy. Hai người đàn ông lớn tuổi uống hết rất nhanh, thậm chí còn thèm thường liếm mép. Theo thông lệ, những người hành hương bắt đầu chấp tay khấn, "*Namu Daishi Henjo Kongo...*"

Yori đã nói trước với cả nhóm rằng họ sẽ lặp lại câu này ba lần trước khi giao một tấm bùa *osame-fuda* thể hiện lòng cảm kích.

Nhưng chuyện đó đã không kịp xảy ra.

Người phụ nữ trung niên ngất xỉu đầu tiên, cốc rượu trên tay rơi xuống sàn vỡ tan tành. Saburo nhanh chóng bước đến nhẹ nhàng đặt bà xuống đất. Tiếp theo đến lượt hai người đàn ông lớn tuổi, họ đổ gục như kiêu búp bê không còn ai điều khiển. Người thứ tư tỏ ra rất hoảng loạn với tình cảnh trước mắt, anh ta vội vàng xoay người định chạy đi cầu cứu.

Tuy nhiên Miyuki đã dự trù sẵn, cô nhanh chóng ấn vào huyết đạo đằng sau cổ đối tượng khiến anh chàng lịm đi dưới chân.

"Cậu đã hứa sẽ không làm tổn thương họ cơ mà!" Yori phản ứng.

"Yên tâm đi," Miyuki tươi cười trấn an. "Cùng lắm lúc tính dậy chỉ bị choáng một chút thôi."

"Thế còn những người khác?" Jack bước ra từ chỗ ẩn nấp, ái ngại hướng về phía người phụ nữ và hai ông lão đang nằm.

"Tớ chỉ bỏ lượng độc vừa đủ để họ ngất đi trong vài giờ đồng hồ," Miyuki giải thích. "Việc này đòi hỏi độ chính xác khá cao, chỉ cần thừa *một chút* cũng sẽ khiến họ mất mạng."

"Làm tốt lắm, Miyuki!" Jack miễn nguyện sau khi nhận thấy các nạn nhân vẫn thở đều.

Bốn đứa lập tức cởi phục trang những người hành hương để mặc vào. Yori do thân hình nhỏ con nên trông khá buồn cười trong bộ đồ rộng thùng thình. Jack thì ngược lại - là một người nước ngoài, nó rõ ràng cao hơn hẳn so với người Nhật - may thay anh chàng ban nãy gầy gò nhưng lại cao.

Yori giúp Jack chỉnh lại tấm vải xanh. "Đây là *wagesa*, phần quan trọng nhất trong trang phục của các nhà sư, tượng trưng cho lòng thành tâm trước cửa Phật." Yori lấy ra chuỗi tràng hạt. "Còn đây là *nenju*, bao gồm một trăm hạt bình thường và tám hạt *bonno*..."

"Hạt *bonno* là gì?" Jack cắt ngang, bởi nó biết việc tìm hiểu căn cứ thông tin về người mình cải trang là vô cùng quan trọng, vì điều đó ảnh hưởng trực tiếp đến khả năng cải trang có thành công hay không.

"Chúng đại diện cho bát chính đạo, con đường giải thoát khỏi bể khổ Samsara. Một tín đồ Phật giáo thì tuyệt đối không thể thiếu *wagesa* và *nenju*."

Jack nhặt chiếc gậy gỗ giơ lên. “Thế chiếc chuông này nghĩa là gì?”

“Dạng như *omamori*, lá bùa may mắn thầy Yamada từng trao cho cậu,” Yori trỏ chiếc túi đỏ gắn trên hành lí của Jack để giải thích. “Dùng để cầu mong đi đường được thuận lợi.”

“Thế thì chẳng mấy tác dụng rồi,” Saburo phì cười nhìn bốn nạn nhân đang nằm trên sàn. Nãy giờ anh chàng vẫn đang loay hoay ních cái bụng mỡ của mình vào bộ trang phục của một trong hai ông lão.

Yori trừng mắt nhìn thẳng bạn báng bố của mình rồi tiếp tục. “Cần đặc biệt lưu tâm đến gậy, vì nó đại diện cho linh hồn của Kobo đại sư, người mà những người hành hương này đang tưởng nhớ.”

Jack gật đầu rồi cẩn thận quan sát vật đang cầm trên tay. Có năm kí tự được khắc vào phần thân. Nhờ công Akiko, Jack không chỉ nói tiếng Nhật thuần thục mà còn hiểu khá khá về Hán tự. Nó hết sức bất ngờ khi nhận ra ý nghĩa của dòng chữ.

地 水 火 風 空

Địa

Thủy

Hoả

Phong

Không

“Là Ngũ Đại!” Jack lập tức quay về phía Miyuki, lúc này cô đã thay xong y phục và đang tất bật kéo những người hành hương đi giấu.

“Trong Phật giáo thì chúng mang ý nghĩa khác,” Miyuki đáp qua loa rồi ném cho Jack cái nhìn đầy ý nhị, rõ ràng cô không muốn đề cập đến vấn đề này.

Jack lập tức im bặt. Nó được dạy về Ngũ Đại từ chính đại tổ sư Soke. Năm nguyên tố vũ trụ này chính là kim chỉ nam đối với *ninja*. Ngũ Đại hiện hữu trong mọi kĩ năng nhẫn thuật, thứ khiến họ luôn nguy hiểm và đáng sợ đối với các võ sĩ.

Cất chiếc gậy sang bên, Jack hướng sự chú ý sang chiếc túi trắng của những người hành hương. Bên trong có hương, đèn, kinh, tiền,

mỡ, sổ sách và rất nhiều bùa. Nó quyết định lấy quyển sổ ra để có chỗ cất đồ của mình vào.

“Cái đó thì không được,” Yori ngăn cản. “Sổ này dùng để thu thập con dấu từ các ngôi chùa họ đi qua, đồng thời cũng đóng vai trò giấy thông hành. Muốn đến Shikoku thì không thể thiếu nó được.”

Nghe lời Yori, Jack quyết định để quyển sách về chỗ cũ, rồi lấy bộ mỡ ra, vừa đủ để cất món đồ quan trọng nhất - bản hải đồ vào trong. Bản hải đồ này không chỉ mang giá trị tinh thần rất lớn mà còn là chìa khóa nắm giữ cả vận mệnh. Ai có hải đồ, người đó sẽ thống trị con đường kinh doanh hàng hải. Jack và cha sẽ không để hải đồ lọt vào tay kẻ xấu, sự thật là nó vẫn đang mạo hiểm cả tính mạng để bảo vệ món đồ này.

Món đồ giá trị duy nhất còn lại ngoài cặp song kiếm ra chính là viên ngọc trai đen Akiko tặng ngày nó khởi hành đi Nagasaki. Sau lần bị rơi vào tay gian thương, viên ngọc được gắn thêm phần cặp bằng vàng, như vậy lại thành ra tiện vì Jack có thể dễ dàng gắn nó vào áo *kimono*. Vấn đề nằm ở chỗ bốn chiếc phi tiêu *shuriken*, bình chứa nước và lương thực dự phòng. Trong lúc Jack còn đang đắn đo thì Yori lấy tiền trong chiếc túi hành hương của mình ra đặt cùng với một ít gạo bên cạnh các nạn nhân đang ngất xỉu.

“Ồ, ai lại bỏ tiền? Với cả chỗ kia là lương thực của cậu mà?” Saburo thắc mắc.

“Tụi mình có phải quân trộm cướp đâu,” Yori nói ngay. “Còn gạo thì xem như là phần hậu tạ cho những người này vậy.”

Xấu hổ, Jack bèn lấy tiền ra khỏi túi kèm thêm hai cái bánh *mochi* đặt xuống. Saburo không nỡ rời xa đám bánh gạo nên để lại chiếc mũ có lỗ đạn thủng.

“Bán đi được khối tiền.”

“Tớ tưởng cậu định dùng nó để khoe với bố?” Jack ngạc nhiên hỏi.

“Công kèngh quá. Hơn nữa, nếu hôm nay bỏ mạng thì giữ lại có ích gì!”

“Mọi người nhanh lên,” Miyuki vừa giục vừa đặt bánh gạo của mình xuống. “Đám võ sĩ sắp tới rồi.”

“Vây còn vũ khí tính sao đây?” Saburo giơ cặp song kiếm hỏi. “Người hành hương hiển nhiên không thể có món này rồi.”

“Tớ có ý này,” Jack lôi đồng túi sau chông kết rượu nó nhìn thấy lúc ẩn nấp ban nãy ra nói. “Cho hết vào đây, quân lính sẽ nghĩ chúng là hàng hóa bình thường thôi.”

Thế là cả nhóm bèn cất vũ khí rồi đeo túi đội mũ rơm mở cửa. Bên ngoài, một toán võ sĩ đang lục soát nhà kho đối diện.

“Mình đi thôi!” Jack ra hiệu.

Bốn đứa nhanh chóng hòa vào đoàn người, riêng Saburo cầm thêm túi vũ khí. Lúc này, không khí chờ tàu xung quanh đang khá căng thẳng.

“Bước chậm lại,” Miyuki nói khi đến gần cảng.

“Nhưng mấy võ sĩ kia sắp đến nơi rồi!” Yori hoảng loạn.

“Dù chuyện gì xảy ra cũng không được dừng bước,” nữ sát thủ nói qua kẽ răng.

Hai tên lính đã ở rất gần, may thay chúng vẫn chủ yếu tập trung vào khu vực đường hẻm và nhà kho. Yori và Miyuki vượt rào trót lọt, nhưng một tên võ sĩ trong lúc vội vã lục soát đã vô tình va trúng phải Jack.

Hắn giận dữ trừng mắt nhìn.

“Sumimasen^[2],” Jack cúi sát đầu tạ tội.

Miyuki và những người còn lại lập tức ở vào trạng thái báo động, cô đặt tay lên chiếc phi tiêu giấu trong áo, Saburo cũng sẵn sàng rút kiếm khỏi bao bất cứ lúc nào.

Tên võ sĩ bước tới, đoạn nhét tay vào đai lưng. Jack suýt nữa đã định bỏ chạy. “Không, đây là lỗi của ta,” võ sĩ lấy ra một đồng tiền xu rồi nói. “Xin hãy nhận đồng *o-settai* này.”

Sững sờ, Jack cầm tiền rồi bước được một bước thì chợt nhớ đến nghi lễ bắt buộc. Nó vội chắp tay niệm “*Namu Daishi Henjo Kongo*” ba lần, rồi lấy một lá bùa ra trao. Tên lính tỏ ra rất hài lòng, hắn nhanh chóng trở lại với công việc lục soát tìm tội nhân, mà không hề hay biết đối tượng chỉ cách mình có vài bước chân.

5

SÓNG LÊN

“Thoát rồi!” Yori thở phào sau khi cả bọn trình giấy thông hành và lên tàu khởi hành đến Shikoku.

“Cũng may mà có tài trí của Miyuki và kiến thức của cậu,” Jack nhận định.

Cả bọn cất túi đựng vũ khí rồi ngồi xuống gần mũi tàu. Nhân lúc hành khách vẫn còn đang loay hoay ổn định vị trí, Jack lén lút nhìn quanh một lượt. Tàu này thiết kế khác hẳn so với chiếc của cha, kích cỡ chỉ chừng một phần ba, sức chứa tầm năm mươi hành khách. Toàn thân tàu làm bằng gỗ, có buồm rất lớn, boong tàu khá rộng, chất những thùng chứa gạo và dầu thành từng hàng cao. Dưới con mắt của Jack thì chiếc tàu này giống tàu đánh cá hoặc tàu du ngoạn gần bờ hơn là dùng để khởi hành đi xa. Ngoài ra trông tàu cũng khá chắc chắn. Nghĩ đến việc sắp sửa lên đường, nó chợt thấy nhẹ nhõm hẳn.

“Chưa nghỉ được đâu,” Miyuki nhìn về hướng kho rượu cảnh báo.

Một tên võ sĩ đang lững thững bước vào trong.

“Tại sao mãi vẫn chưa khởi hành?” Saburo bồn chồn thắc mắc.

Lúc này tàu đã đầy người nhưng thuyền trưởng chẳng có vẻ gì vội vã cả.

“Thiếu gió chẳng?” Miyuki đoán.

Jack lắc đầu. “Thừa thì có.”

Yori quay sang người đàn ông có nét mặt phúc hậu đang ngồi thiền bên cạnh hỏi, “Xin lỗi chú, bao giờ chúng ta sẽ xuất phát ạ?”

Nhíu mắt vì bị đứt quãng, người đàn ông mỉm cười rồi cất giọng nhẹ nhàng, êm ái:

block “*Bến cảng tình sương*”

noindentSóng biển dạt dào

noindentDòng đời xô đẩy.”

endblock

Câu trả lời kì quặc lập tức khiến Jack nghi ngờ rằng ông này có vấn đề về thần kinh.

Yori thì lại phản ứng khác hẳn. “Bài *haiku*^[3] thật sự rất sâu sắc.”

Mắt người đàn ông nọ lập tức sáng rực lên, “Cậu cũng là thi sĩ!”

Yori khiêm tốn cúi đầu xác nhận.

“Sẽ thật là vinh hạnh nếu cậu dành chút thời gian đàm đạo về *haiku* với tôi,” nhà thơ hào hứng đề nghị.

“Rất sẵn lòng,” Yori cố nén hồi hộp đáp. “Nhưng trước đó có thể cho cháu hỏi vì sao tàu vẫn chưa khởi hành không ạ?”

Nhà thơ có vẻ bất ngờ như thế đây là điều ai cũng biết vậy, “Chúng ta đang chờ sóng lên.”

“Thế *chừng nào* thì sóng lên?” Saburo hỏi gấp. Quân lính vẫn chưa động tĩnh gì, nhưng rất có thể đã tìm thấy nhóm người hành hương ngất xỉu trong nhà kho rồi.

“Việc gì đến sẽ đến,” nhà thơ đáp. “Sóng đến từ hai hướng đông tây gặp nhau tại cảng Tomo rồi cuốn chúng ta đi. Nơi này không chỉ là một điểm dừng chân, mà còn đánh dấu sự thay đổi của “dòng chảy cuộc đời.””

Đúng lúc này thì tay võ sĩ ban nãy học tốc xông ra từ kho chứa rượu, hấn đánh động cho toán lính chia làm hai hướng bắt đầu tra khảo những người hành hương. Không muốn gây chú ý, Jack và nhóm bạn chỉ còn cách ngồi im chờ đợi. Jack cảm giác đây đúng là một cột mốc quan trọng, như lời thi sĩ nọ vừa nói. Sinh mệnh của cả bọn dựa cả vào lực hút từ mặt trăng.

Lúc quân lính tiến hành lục soát chiếc tàu gần cảng nhất thì thuyền trưởng bỗng ra lệnh cho thủy thủ đoàn nhả neo. Jack toát mồ hôi hột, thầm cầu nguyện cho ông ta đừng nhận thấy chuyện gì đang xảy ra phía sau.

Các võ sĩ vội vã đuổi theo ngăn tàu khởi hành. Jack và Miyuki lo lắng nhìn nhau. Cứ đà này, cơ hội thoát thân của chúng gần như

bằng không.

Dù chiếc tàu đã bắt sóng, nhưng quá trình này diễn ra quá chậm chạp, nhất là trong bối cảnh nguy ngập như thế này. May thay gió lớn đã ngăn không cho tiếng hô hào của toán lính đến tai thuyền trưởng, thành thử ông này vẫn hết sức tập trung vào công việc của mình. Thế rồi bất thành linh tàu đột ngột tăng tốc, đưa Jack cùng nhóm bạn lao vào vùng biển Seto.

Đã một năm rồi Jack mới lại cảm thấy nhẹ nhõm như thế này. Nó đã thoát khỏi sự truy đuổi và lại được ra biển khơi. Saburo nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say, miệng thì ngáy o o, còn mặt được che kín khỏi ánh mặt trời nhờ chiếc mũ rơm hành hương. Yori hăng say thực hiện lời hứa trao đổi thơ văn với thi sĩ, còn Miyuki thì vẫn cẩn thận như mọi khi, cô liên tục quan sát xung quanh để phòng bọn lính bám theo ra biển.

Jack ngồi ở mạn tàu nhìn con thuyền lướt đi trong gió, thỉnh thoảng còn đánh liều ngẩng đầu lên hít thở không khí biển thân quen. Cảm giác nhấp nhô này với Jack cũng tựa như được mẹ bồng trên tay vậy.

Bây giờ nó mới nhận ra mình nhớ cuộc sống trên biển nhường nào. Mới bốn năm kể từ ngày tàu *Alexandria* bị tấn công mà cứ như cả thế kỉ đã trôi qua vậy. Sau quá trình gian khổ luyện tập ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, phần võ sĩ trong Jack tương đối lấn áp so với phần thủy thủ. Thế nhưng những thứ đã ăn sâu vào tiềm thức thì rất khó bị đánh mất. Chỉ một cái liếc mắt cũng đủ để Jack phán đoán tàu vẫn chưa đạt được tốc độ tối đa. Nó nheo mắt quan sát bóng đồ, từ đó kết luận lộ trình hiện tại là xuôi theo bờ biển về phương nam.

Trong lúc đó, Jack vô thức nghiêng ngả theo nhịp sóng vỗ hai bên mạn.

Em có thể lấy thủy thủ ra khỏi biển khơi, nhưng không thể lấy biển khơi ra khỏi thủy thủ.

Sinh thời cha Jack vẫn thường đùa mẹ nó như vậy. Và chẳng lần nào ông ở nhà được lâu. Dường như Jack cũng thừa hưởng trọn vẹn đặc điểm này, do vậy nó luôn tìm cách bám theo ông. Hai năm trên

chuyến hành trình từ Anh Quốc đến Nhật Bản có thể nói là quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời nó. Khoảng thời gian này Jack được cha truyền đạt các kĩ năng tối quan trọng như định vị bằng sao, dự đoán thời tiết, hoạch định lộ trình, đặc biệt là phương pháp giải mã bản hải đồ - lí do không một ai ngoài cha con Jack có thể tìm ra được bí mật bên trong.

Ngắm nhìn biển Seto xinh đẹp với muôn ngàn hòn đảo lấp lánh như chuỗi ngọc, Jack tưởng như linh hồn cha mình đang hiển hiện kề bên. Nó thở dài một tiếng rồi càng lúc càng đắm chìm vào dòng hồi tưởng.

Hầu hết hành khách - những người hành hương, thương nhân, quý tộc, tăng lữ - cũng đều ngắm biển và suy tư.

Một người trong số đó bỗng loạng choạng đứng dậy đi về phía mũi tàu. Jack khẽ liếc nhìn ông ta. Lúc nhận thấy chuôi trường kiếm trên người đối phương nó cũng hơi chột dạ, nhưng ông ta như đang bị say sóng nặng. Vị võ sĩ này tương đối xuềnh xoàng, tóc tai dựng đứng, râu ria lởm chởm, cơ thể đầy sẹo. Ông vận bộ *kimono* màu xám không có *mon* - gia huy đại diện cho lãnh chúa chủ quản. Có vẻ như đây là một *ronin* - võ sĩ vô chủ.

Sóng lớn khiến tàu đột ngột lắc mạnh làm vị võ sĩ mất đà. Trong lúc cố lấy lại thăng bằng, ông ta vô tình đá phải túi vải dù khiến kiếm của Jack văng ra khỏi vỏ. Ánh thép sắc lẹm phản chiếu dưới mặt trời, dòng chữ Shizu hiện rõ trên bề mặt.

Mặt *ronin* sững sờ, ông ta vội vàng quay về phía Jack.

“Người hành hương mà lại cầm theo kiếm Shizu ư?”

VÔ KIẾM PHÁI

“Trả lời mau!” Vị võ sĩ quát. “Hay ngươi có điều gì mờ ám...”

Jack đương nhiên không dám ngược lên, nó cũng chẳng biết phải nói gì. Saburo - vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ, đang bồn chồn nhìn túi vũ khí. Trước khả năng bị lộ rất cao, Miyuki đã định làm liều thì Yori chợt tiến ra đứng giữa Jack và vị *ronin*.

“Chúng là lễ vật,” nhà sư nhí nhảnh giải thích bằng giọng vô tội trong lúc Miyuki vội vàng giấu thanh kiếm trước khi bị những người khác nhìn thấy.

“Lễ vật?” Võ sĩ dường như vẫn chưa tin. “Kiếm Shizu mà đem tặng thì hơi bị *hoành tráng* đó.”

Ai cũng biết Shizu chính là thợ rèn kiếm vĩ đại nhất Nhật Bản, vũ khí do ông chế tạo nổi tiếng vì độ sắc bén, cũng như mang linh hồn lương thiện. Với việc số lượng còn rất ít, những thanh kiếm mang tên Shizu càng lúc càng trở nên đặc biệt quý hiếm.

Yori gật đầu thừa nhận. “Chúng tôi định sẽ dâng lên thần linh đền Oyamazumi trên đảo Omishima theo lệnh của sư phụ.”

Nghe xong, *ronin* liền hỏi, “Nhưng tàu này đâu có đi đảo Omishima!”

“Chúng tôi... sẽ đến đó sau khi kết thúc hành hương,” Yori đáp, nhưng khoảng im lặng của cậu đã khiến võ sĩ nọ càng thêm nghi ngờ.

“Mấy người thuộc phái gì?” Ông ta chất vấn.

Yori nghĩ vài giây rồi trả lời. “Vô Kiếm Phái.”

Sau sự kiện trường Nhị Thiên Nhất Lưu bị Shogun hạ lệnh đóng cửa, Jack cũng hiểu sẽ an toàn hơn nếu tránh nhắc đến cái tên này, nhưng dù là vậy nó vẫn bất ngờ trước điều vừa nghe thấy.

Võ sĩ nọ đương nhiên không phải là ngoại lệ. “Phái quái quỷ gì mà kì cục vậy?”

Yori nuốt nước bọt. “Ngài muốn tôi biểu diễn không?”

Miệng nhoẻn cười móc mĩa, võ sĩ khoái trá, “Thách thức hả, được thôi!”

Trong lúc ông ta bắt đầu xua đuổi các hành khách khác, Jack nắm lấy tay Yori. “Bạn đang làm cái gì vậy?”

“Chúng ta cần phải xử lí vị *ronin* này,” Yori thì thầm. “Nếu không trước sau gì cũng lộ thôi.”

“Nhưng điều đó thì có liên quan gì đến chuyện cậu *thách thức* ông ta?” Jack biết Yori không phải người có tính hiếu chiến, và nó cũng rất sợ cậu bạn của mình gặp phải nguy hiểm. Tuy *ronin* kia đang bị say sóng, nhưng căn cứ vào những vết sẹo chi chít trên người cũng đủ biết ông ta là người từng kinh qua chiến trận. “Để tớ đấu thay cho,” Jack đề nghị.

“Đừng ngại,” Yori dứt khoát. “Vụ này tớ sẽ xử lí ổn thỏa.”

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?” Thuyền trưởng với khuôn mặt dày dặn sương gió bước đến khi nhận thấy diễn biến lạ trên boong tàu.

“Một trận quyết đấu!” Thương gia gần đó phấn khích.

“Không bao giờ có chuyện đó trên tàu của tôi,” vị thuyền trưởng ngắt lời.

Không muốn mất mặt, *ronin* bèn lên tiếng, “Tôi đã nhận lời rồi, đây là vấn đề danh dự. Trận đấu *nhất định* phải tiếp tục.”

“Không là không,” thuyền trưởng dứt khoát.

“Nhưng tôi là một võ sĩ,” *ronin* lớn tiếng. “Ông phải nghe lời tôi.”

“Và tôi là thuyền trưởng của con tàu này,” thuyền trưởng vẫn không hề nhượng bộ. “Chừng nào còn ở trên tàu thì anh phải nghe lời tôi.”

Không khí căng thẳng giữa hai người khiến cả tàu chùng hấn xuống.

Đúng lúc này thì Yori hắng giọng thu hút chú ý rồi cúi đầu thi lễ với thuyền trưởng. “Chẳng hay ngài có thể cho chúng tôi mượn

chiếc thuyền nhỏ được chăng? Nếu trận chiến diễn ra trên những hòn đảo nhỏ kia thì chắc không có vấn đề gì chứ?”

Nhà sư nhí trỏ tay về hướng mỏm đất tương đối rộng rãi um tùm cây xanh. Thuyền trưởng trầm ngâm quan sát Yori, có vẻ ông cũng bắt đầu hứng thú trước trận đấu kì lạ giữa võ sĩ và người hành hương này.

“Nói vậy còn nghe được,” ông quyết định.

Vài người trong thủy thủ đoàn thả con thuyền xuống nước. Vị võ sĩ nhanh chóng nhảy xuống rồi kiên nhẫn đứng chờ Yori.

“Tớ sẽ đi cùng cậu,” Saburo đề nghị.

“Không cần phải thế đâu,” Yori đáp rồi nắm lấy dây thang.

“Chí ít cũng mang theo vũ khí nhé?” Miyuki định đưa thanh đoản đao của mình cho Yori.

Nhưng nhà sư nhí vẫn lắc đầu. Sau khi cậu ổn định vị trí, vị võ sĩ liền bắt đầu chèo. Không thể vấn hồi trận đấu, Jack, Saburo và Miyuki chỉ biết đứng nhìn và cầu nguyện.

“Tên đó sẽ xả Yori ra làm tám mảnh mất,” Saburo ngao ngán.

Lúc này hầu như toàn bộ hành khách lẫn thủy thủ đoàn đều đã tràn ra thành tàu để quan sát trận đấu. Jack nhận thấy mấy người lái buôn và quý tộc đang đánh cược với nhau - đương nhiên tỉ lệ không ủng hộ Yori một chút nào.

Một lúc sau thì thuyền vào đến đảo, võ sĩ nhanh chóng nhảy lên bờ, rút kiếm sẵn sàng trong tư thế đứng tấn.

“Có bản lĩnh gì thì mau thể hiện ra đi, nhóc con!” Ông ta nạt.

Chứng kiến Yori bình tĩnh đứng dậy mà tim Jack cứ đập thình thịch. Điều không ngờ là cậu lại cầm chèo đưa thuyền quay ngược trở lại khiến *ronin* nọ sững sờ đứng chôn chân không kịp phản ứng.

Nhà sư nhí quay lại nói lớn với ông ta, “Đây chính là phong cách của phái chúng tôi, chiến thẳng... mà không cần dùng kiếm!”

SAY SÓNG

Yori trở lên tàu trong tiếng reo hò của mọi người. Tất cả đều ấn tượng trước cách giải quyết vấn đề vô cùng ôn hòa và độc đáo của nhà sư nhí, những người hành hương thậm chí còn tụ tập mong cậu ban phước lành. Ở một góc khác, nhóm thương gia và quý tộc tranh cãi kịch liệt xoay quanh kết quả vụ cá cược - một bên quả quyết Yori đã thắng thuyết phục, bên kia lại cho rằng trận chiến vẫn chưa hề diễn ra.

"Thế *ronin* kia xử trí sao đây?" Thuyền trưởng cất tiếng hỏi.

Lúc này vị *ronin* trên đảo đang liên tục vừa nhảy vừa giơ tay, xem chừng có vẻ rất giận dữ.

"Một vé đi cùng tàu tiếp theo..." thuyền trưởng kết luận, "... có thể sẽ hơi lâu!"

Ông cười vang rồi ra lệnh thả neo tiếp tục hành trình đến đảo Shikoku.

"Mọi người có thấy cái mặt của hắc không?" Miệng Saburo oang oang trong lúc Yori quay lại chỗ cả nhóm. "Như kiểu mắc nghẹn cả một con cá ấy!"

Jack khoác một tay lên vai Yori. "Vừa nãy tớ *thật sự* rất lo đấy."

Nhà sư nhí cười tội nghiệp. "Xin lỗi cậu, nhưng tớ chỉ nghĩ ra mỗi cách đó để đuổi ông ta ra khỏi tàu thôi."

"Trò này gian gần bằng *ninja* rồi!" Miyuki bình phẩm. "Có điều, lẽ ra cậu vẫn nên mang theo vũ khí để phòng thân."

"Tớ có đấy chứ," Yori chỉ ngón tay lên trán. "Trí khôn chính là vũ khí lợi hại nhất."

Jack toét miệng cười. Càng ngày Yori càng giống với vị thiền sư Yamada của hai đứa - không chỉ trong phong cách, mà cả trong tư tưởng nữa.

Mọi thứ đã ổn định trở lại, tàu lướt băng băng, các hành khách gà gât ngủ trưa hoặc tụ tập ngắm cảnh biển Seto. Trở lại chỗ mũi tàu, Jack và nhóm bạn cố tình che chắn kĩ túi vải dù. Tuy nhiên chỉ là để yên tâm, chứ hầu như toàn bộ hành khách đều tôn trọng giữ khoảng cách với chúng sau màn trình diễn vừa rồi của Yori.

Jack nhìn về hướng chân trời, vẫn chưa thấy bóng dáng đảo Shikoku. Nhìn mặt nước bao la phía trước, nó bỗng thấy tim mình đau nhói. Sẽ cần hai năm lênh đênh mới có thể về được Anh Quốc. Nó chỉ mong ngày đó đến thật nhanh, để đi tìm Jess, để không phải trốn chạy như bây giờ nữa. Hẳn mấy năm qua ngày nào con bé cũng cầu Chúa cho cha, cho anh bình yên trở về. Điều Jack lo lắng nhất là số phận Jess giờ đây ra sao, khi không còn gia đình ở bên chăm sóc, bảo bọc nữa. "Tớ thấy tệ quá," Saburo ôm đầu rên rỉ.

Jack nhận thấy khuôn mặt xanh lè của thằng bạn.

"Cậu bị say sóng rồi. Đứng dậy nhìn về đằng xa đi."

Nghe lời, Saburo loạng choạng đứng lên. Jack lấy túi nước trong vải dù ra rồi nói, "Uống thật nhiều vào."

Saburo uống một ngụm rồi dùng tay áo quẹt miệng tru tréo, "Giá mà cái boong này ngừng di chuyển thì đỡ quá."

"Nhiều đây đã xá gì!" Jack cười lớn. "Chờ đến lúc gặp bão mà xem, cậu sẽ chẳng thể phân biệt đâu là trời, đâu là biển ấy chứ!"

Đến lúc này thì Saburo thật sự bỏ cuộc. "Làm sao cậu có thể chịu đựng thế này trong suốt mấy năm trời vậy hả?"

"Cũng thường thôi," Jack vỗ vai bạn. "Sau chừng ba ngày cơ thể sẽ tự điều chỉnh lại ấy mà."

Saburo mở tròn mắt ngao ngán. "Ba ngày! Chắc phải có *cách gì khác* để sống sót cho tới lúc đó chứ?"

Con thuyền lại chao lượn, và lần này thì anh chàng nôn thốc nôn tháo.

"Có chứ," Jack lùi lại vài bước nói. "Đừng đứng ngược chiều gió!"

Sau đó nó để lại thằng bạn vật lộn cùng cơn say sóng mà di chuyển sang ngồi cạnh chỗ Yori và Miyuki.

"Cậu ấy vẫn ổn chứ?" Yori lo lắng.

Jack gật đầu. "Rồi sẽ quen thôi."

Miyuki quan sát một lượt quanh tàu rồi ghé sát tai Jack thì thầm. "Tớ vừa bàn với Yori. Thay vì cố di chuyển đến Nagasaki bằng đường bộ, tại sao không sử dụng tàu thuyền? Chúng ta sẽ tránh được các chốt canh, cũng như bọn quan quân đang ngày đêm lùng sục."

Trước đây Jack đã từng nghĩ đến việc này, và sự thực là giải pháp đó đang trở nên hợp lí hơn bao giờ hết. Nếu đơn độc một mình, một hành trình như vậy là không thể, vì chẳng ai dám cho một tên ngoại quốc đang bị Tướng Quân truy nã lên tàu cả. Nhưng giờ đây đã có bạn bè giúp đỡ thì lại khác... "Tụi mình đủ tiền đi xa như vậy không?"

"Chịu," Yori thừa nhận. "Có thể thử xin làm công."

"Hoặc là *mượn* một chiếc tàu," Miyuki nhoen miệng cười. "Cậu vốn là thủy thủ, và có thể hướng dẫn cho bọn tớ. Thậm chí tụi mình khởi hành đi Anh Quốc cũng được luôn ấy chứ!"

Jack cũng cười, nhưng sau đó liền lắc đầu tiếc rẻ. "Tàu này quá nhỏ, rất dễ bị nuốt chửng bởi sóng. Phải to gấp ba lần may ra mới kháng cự được với bão."

"Biết đâu sẽ có một cái như vậy ở cảng tiếp theo," Miyuki vẫn chưa chịu từ bỏ ý định.

Jack không khỏi cảm động trước lòng quyết tâm của cô bạn. "Không đơn giản như cậu nghĩ đâu. Khoảng cách giữa các điểm trung chuyển là rất xa. Sẽ cần thức ăn nhiều tháng, không chỉ cho chúng ta, mà còn thủy thủ đoàn nữa. Ngày khởi hành tàu *Alexandria* phải mang theo hàng trăm người, hàng ngàn tấn lương thực. Chỉ có thuyền buồm cỡ lớn mới chịu được quãng đường dài từ Nhật Bản đến Anh Quốc - với cả Shogun đã ban hành lệnh bài ngoại, may ra chỉ cảng Nagasaki là còn loại này mà thôi."

Nhìn Miyuki ỉu xiu, Jack thấy có lỗi khi đã dập tắt hi vọng của cô, nhưng sự thật vẫn là sự thật.

"Dù sao điều đó cũng không ảnh hưởng gì đến ý tưởng đến Nagasaki bằng đường biển," Jack đổi đề tài. "Việc cần làm bây giờ là xác định phương hướng, cũng như biện pháp."

Đúng lúc này thì một người trong thủy thủ đoàn bỗng đến gần chỗ họ.

"Thuyền trưởng gửi quà chúc mừng," ông ta nói rồi đặt một chiếc thùng lớn cá thu và gừng, tương để làm gia vị.

"Cho tôi gửi lời cảm ơn," Yori cúi đầu cảm tạ. Lúc người kia định rời đi thì cậu lên tiếng hỏi, "Muốn đến Nagasaki bằng tàu thì phải đi như thế nào nhỉ?"

Người thủy thủ dừng lại suy nghĩ vài giây rồi đáp. "Trên đường hành hương chúng ta sẽ đi qua Yawatahama, từ đó bắt tàu vào xuyên vịnh Bungo đến Sagaseki, cuối cùng là đi bộ qua Kyushu."

"Không có lối nào tránh được đường bộ à?"

Người thủy thủ tắc lưỡi. "Sẽ phải đi hết chiều dài biển Seto đó. Quá nguy hiểm. Trừ phi cả sóng và gió đều ủng hộ thì mới khả thi được."

Nói rồi ông nhìn vào đường chân trời, nơi cái bóng mờ của đảo Shikoku đã dần hiển hiện. "Từ cảng Imabari, đón tàu đi dọc biển Seto theo hướng tây nam là đến Nagasaki."

"Tàu này có đi hướng đó không?" Jack giấu mặt dưới chiếc mũ rơm lên tiếng hỏi.

Người thủy thủ cười lớn. "Không! Giặc cướp ở đó còn đông hơn muỗi nữa là!" Ông chỉ chiếc cờ màu trắng đỏ treo trên mũi tàu. "Thấy không? Thuyền trưởng đã phải trả tiền để cướp biển quanh đây đừng tấn công. Lá cờ này đảm bảo an toàn - nhưng chỉ trong phạm vi bến cảng Tomo và đảo Shikoku. Các cậu sẽ phải thử vận may ở Imabari thôi."

Ông tiếp tục nghiêng người về phía Yori nói khẽ, "Quý cậu nên tôi mới nói - đừng đánh cược tính mạng của mình. Nghe đâu vùng biển đó có ác long ăn thịt người đó!"

Xong xuôi, người thủy thủ bước đi để lại nhóm Jack với tâm trạng sững sờ.

"Có lẽ tại mình cứ đi đường bộ thì *hơn*," Yori nuốt nước bọt.

"Ông ta muốn dọa thôi," Miyuki nói. Nhưng thậm chí đến nữ *ninja* như cô cũng không hoàn toàn giữ được bình tĩnh, và phải nhìn sang

tìm kiếm sự khẳng định từ Jack. “Làm gì có ác long trên biển, Jack nhỉ?”

Đã từng chính mắt nhìn thấy vô khối sinh vật lạ kì trong chuyến hành trình vượt đại dương, Jack biết vì sao người ta tin vào sự tồn tại của rồng, nhưng bản thân vẫn chưa được mục kích. “Đáng ngại nhất vẫn là bọn cướp biển. Chúng ta sẽ cần một con tàu có cờ hiệu của chúng.”

“Và tốc độ phải thật nhanh, nhờ gặp rồng còn chạy kịp,” Yori thêm vào.

Mong muốn đẩy sự chú ý ra khỏi lũ rồng, Jack đưa một đĩa cá cho Saburo. “Ăn không?”

Luôn là người đầu tiên chén tạc chén thù, thế mà lần này Saburo lại lắc đầu nguầy nguậy.

“Gừng sẽ rất có ích cho cậu lúc này đây,” Jack giải thích, nhưng xem chừng anh bạn của nó thật sự không thể nuốt nổi thứ gì khi cứ liên tục nôn thốc nôn tháo.

CHIẾN TRANH HẢI TẶC

Khi tàu đến gần cảng Imabari, một tòa lâu đài dần hiện ra trong tầm mắt. Đó là một khối kiến trúc đồ sộ đứng sừng sững giữa biển và được bao quanh bởi tường đá. Đài trung tâm là một tháp canh sơn trắng cùng mái ngói xám cao năm tầng, giúp người quan sát dễ dàng bao quát toàn bộ vùng biển Seto. Cảnh tượng này khiến người đi qua không khỏi có cảm giác như đây là cửa khẩu chắn đường vào Shikoku vậy.

“Đó là Mizujiro,” nhà thơ giải thích khi nhận thấy vẻ kinh ngạc của Yori và nhóm Jack. “Lâu đài trên biển của Lãnh chúa Mori, được xây dựng nhằm quản lí vùng Kurushima.”

Jack chợt thấy cồn cào ruột gan. Đã có thành tức là có lính canh - mà giờ đây tàu lại đang đi thẳng về hướng đó.

“Ừa, tường thành đang trôi đi kìa!” Miyuki sửng sờ thốt lên.

Jack liếc nhìn lên thì thấy một phần tường gỗ của tường thành phía đông đang tách dần ra khỏi khối kiến trúc chính. Khi đến gần hơn nó mới vỡ lẽ thứ này không có liên quan gì đến Mizujiro cả.

“Đó là một *atake-bune*^[4],” nhà thơ trầm ngâm. “Thuộc đội chiến thuyền của Lãnh chúa Mori.”

Jack rất đồng cảm với Miyuki. Rõ ràng chiếc tàu chiến này quá khủng khiếp, bốn phía được đóng chắc chắn, tường chừng như không thể công phá. Chạy dọc theo hai bên hông là các lỗ khoét hình tứ giác dùng để lắp đại bác, súng ống, cung tên. Khu vực điều khiển được bố trí khép kín càng làm tăng thêm ấn tượng về ngoại hình đồ sộ của chiếc tàu chiến.

Một người bình thường chắc chỉ có thể nhận ra đây là một chiếc tàu sau khi nhìn thấy những mái chèo chọc ra từ các khe mạn tàu.

Thậm chí đến cả khu vực này cũng được che chắn cẩn thận bằng tre.

Chiếc tàu chiến bắt đầu rời khỏi bến, để lộ ra gia huy hình vỏ sò màu vàng. Jack có thể nghe thấy tiếng trống thùm thùm vang ra từ trên boong như thể nhịp tim thủy quái vậy. Theo mỗi nhịp, các mái chèo nhịp nhàng khua lên hạ xuống, căn cứ theo âm lượng tiếng hò hét thì có lẽ phải có đến tám chín mươi người đang làm công việc này.

Thuyền trưởng tàu của Jack nhanh chóng di chuyển tàu sang hướng khác. Dù nặng nề và kém linh hoạt, nhưng một khi đã tăng tốc thì chẳng thứ gì có thể khiến *atake-bune* dừng lại.

Một đội tàu nhỏ hơn cũng bắt đầu rời bến. Chúng được thiết kế tựa như *atake-bune*. Về độ kiên cố thì có lẽ các *seki-bune*^[5] này chẳng hề kém cạnh. Jack nhận thấy trên boong của mỗi chiếc phải đến xấp xỉ ba mươi võ sĩ vũ khí sẵn sàng. Theo sau cùng còn có bốn chiếc tàu con tuy nhỏ nhưng tốc độ rất cao, với hai mươi tay chèo, chở theo mười võ sĩ. Cách thiết kế hở boong tuy uy lực nhưng phòng thủ kém, có lẽ phần nhiều sẽ phải dựa vào kỹ năng chiến đấu là chính.

“Tôi nghe nói chiến tranh đã kết thúc rồi cơ mà?” Miyuki thốt lên.

“Không hề,” nhà thơ đáp trong lúc bóng chiếc *atake-bune* che phủ cả tàu.

“Nhưng quân đội Shogun đã chiến thắng,” Yori phản ứng.

“Lãnh chúa Mori không phản kháng Tướng Quân. Thứ ông ta căm ghét là hải tặc,” nhà thơ giải thích. “Con tàu này chỉ là một phần của đội quân mà ông ta lập ra nhằm tận diệt hải tặc mà thôi.”

“Bộ bọn chúng đông *thế* cơ á?” Jack kinh ngạc.

“Ai mà biết. Vùng biển Seto này rộng lớn vô cùng, hơn nữa lại có đến hàng ngàn đảo và vịnh nhỏ. Với lại chuyện này có nguyên nhân của nó. Nghe nói con trai của Lãnh chúa Mori bị một tên cướp biển hạ sát.”

“Chỉ như vậy là đủ để tiến hành chiến tranh ư?” Yori không thể tin nổi vào tai mình.

“VẬY là cậu không biết gì về Lãnh chúa Mori rồi,” nhà thơ thở dài. “Lúc nghe tin con trai chết, ông ta đã lòng sục bắt về năm mươi hải tặc, không cần biết phạm tội gì, tất cả đều bị đem ra đóng đinh đến chết để cảnh cáo những kẻ khác. Chưa hết, các phạm nhân đều bị đâm bởi giáo mác, đau đớn đến tột cùng. Nghe nói tay đầu lãnh đã bị xuyên thủng mười sáu chỗ không phải yếu huyệt trên người, vật vã hơn năm ngày mới chết.

Nhà thơ lắc đầu ngao ngán rồi đứng dậy chuẩn bị xuống tàu. “Tin tôi đi, tốt hơn hết là đừng bao giờ đắc tội với người như vậy.”

Jack, Yori và Miyuki chỉ biết nơm nớp nhìn nhau trong lúc nhà thơ cúi chào rồi chúc đoàn may mắn trên đường hành hương. Sau đó ba đứa cũng dìu Saburo lên bờ rồi đứng tạm dưới gốc cây tuyết tùng. Bên cảng lúc này rất đông đúc, ngư dân, người hành hương, và cả võ sĩ nữa, nhờ vậy mà không mấy ai để ý đến nhóm Jack.

“Đất liền đây rồi, mừng quá mẹ cha ơi!” Saburo thở phào.

“Đừng mừng vội,” Jack nói. “Lát nữa tụi mình sẽ lại đi tàu đó.”

Saburo như muốn ngất xỉu.

Miyuki đưa túi vải dù cho Jack. “Quân lính quá đông, tạm thời cậu hãy ở đây với Saburo,” cô đề nghị. “Tớ và Yori sẽ thám thính một vòng xung quanh.”

Jack gật đầu đồng ý rồi ngồi xuống cạnh bạn. Nó nhìn Miyuki và Yori di chuyển quanh cảng. Thùng gỗ đủ mọi kích cỡ vẫn liên tục được dỡ xuống khỏi những con tàu lớn nhỏ các loại.

“Còn đồ ăn không?” Saburo lên tiếng.

“Xem chừng cậu khỏe hơn nhiều rồi nhỉ,” Jack mỉm cười lấy một chiếc *mochi* ra khỏi túi.

Trong lúc Saburo nhai ngẫu nhiên cái bánh dẻo, Jack đánh liêu ngẳng đầu quan sát xung quanh. So với làng chài nhỏ bé Tomo thì Imabari quả là một hải cảng sôi động hơn nhiều. Hàng hóa nơi này rất đa dạng, rượu, gạo, đồ gốm, đồ gỗ, tơ tằm, hương liệu - và căn cứ theo số quân lính đứng dày đặc - thì có lẽ là cả đồng, bạc, và vàng nữa.

Nó nhận thấy hầu hết người hành hương đều đã rời khỏi cảng tiếp tục con đường về phương nam của họ. Tình thế này khiến Jack và

Saburo càng lúc càng trở nên khả nghi. Nghĩ vậy, nó vội vàng ra hiệu giục Miyuki và Yori nhanh chóng tìm tàu.

Tiếng chân to dần khiến Jack nhận ra có người đang đến gần. Dựa vào tiếng lách cách giày trụ thì đây hẳn không thể là thường dân.

"Tội mình gặp rắc rối rồi," Jack thì thầm với Saburo.

Tay lính canh đứng lên phía trước cất giọng tra khảo. "Giấy thông hành!"

Jack cúi sát đầu trong lúc Saburo lấy giấy thông hành của hai đứa ra.

"Thằng kia bị sao vậy?" Võ sĩ liếc nhìn giấy tờ rồi lên tiếng hỏi.

"Say sóng ạ," Saburo cười xởi lởi.

Tay võ sĩ khinh bỉ, "Đồ yếu nhớt!"

Võ sĩ ngay lập tức trả giấy thông hành rồi tiếp tục bước đi.

Jack thở phào nhẹ nhõm. "May nhờ cậu nhanh trí."

"Ờ, nhưng tội mình còn đứng đây thì kiểu gì cũng bị nghi ngờ đó."

Tình hình mỗi lúc một nguy hiểm, Jack nghĩ có lẽ đang ngày càng nhiều lính canh chú ý đến nó. Một tên lính thậm chí còn đang di chuyển đến từ phía đối diện.

"Thôi đi vậy..."

"Từ từ, Miyuki kia rồi," Saburo chỉ về hướng người hành hương đang bước đi nhanh nhất có thể.

"Sao lâu quá vậy?" Jack hỏi. "Còn Yori đâu?"

"Cậu ấy ở lại tàu."

"Vậy là cậu tìm được rồi hả?" Jack hào hứng.

Miyuki gật đầu. "Chỗ này canh gác quá nghiêm ngặt nên chuyên trộm tàu là không thể. Nhưng chí ít thì bọn tớ cũng tìm được một cái đang định đi Nagasaki," nữ sát thủ nói với giọng bình thản. "Thôi nhanh lên, sắp đến giờ khởi hành rồi."

Jack và Saburo vội vàng nhặt túi vải dù rồi theo Miyuki ra cảng.

"Hầu hết các tàu đều ngại cướp biển nên không dám đi quá xa về phương nam," Miyuki nói trên đường. "Nhưng với cái giá đề nghị cắt

cổ đó thì ông thuyền trưởng này cũng chẳng tử tế hơn bọn chúng là mấy.”

Cô bước chậm lại khi đến gần một chiếc tàu chở hàng rất to chất đầy rượu sake. Nổi bật với cột buồm khổng lồ, tàu còn có phần thân được gia cố để chịu tải nặng.

“Trông khả quan đấy,” Jack trầm trồ. “Dù có gặp bão cũng không sợ.”

“Không phải cái đó,” Miyuki nói giọng tiếc rẻ. “Cái kia kia.”

Chỉ liếc qua thôi là Jack thấy tim mình như thắt lại. Yori đang đứng trên boong của một chiếc tàu cùng cỡ với cái cả bọn đã dùng để đến đây, nhưng tồi tàn hơn rất nhiều. Phần vải buồm chỉ chít vết vá, dây thừng mục, nước gỗ cũ kĩ, đã vậy còn chất quá nhiều hàng, đến mức trông như hơi trứng xuống nước.

Nhưng làm gì còn lựa chọn nào khác cơ chứ? Rất nhanh thôi, thông tin trọng phạm Jack trốn thoát khỏi cảng Tomo sẽ đến tai lính canh Imabari. Mà thậm chí chưa cần đến điều đó thì các võ sĩ ở đây cũng thuộc dạng mẫn cán, tuần tra rất kĩ lưỡng. Yori vẫy tay giục cả bọn lên tàu, xem chừng thuyền trưởng đã ra lệnh khởi hành. Trong lúc tăng tốc bước đi, Jack nhận thấy mũi chiếc tàu này không hề có lá cờ nào.

ĐẢO OMISHIMA

Chiếc tàu cũ nát kéo kẹt rời khỏi cảng Imabari. Thỉnh thoảng sóng biển xô lên tràn qua cả thành tàu làm ướt sũng thủy thủ đoàn lẫn hàng hóa. Jack và nhóm bạn không muốn chịu chung số phận nên đã nấp kĩ phía sau những thùng đồ gốm và thân tre. Chúng là nhóm hành khách duy nhất trên tàu, và rất dễ để tìm thấy lí do tại sao. Tàu bè cũ kĩ là một chuyện, thuyền trưởng và thuyền viên của tàu tính nết cực kì khó chịu. Không hề nở bất cứ nụ cười nào, và đặc biệt là vô cùng bẩn thỉu, điều rất hiếm gặp ở người Nhật

Thuyền trưởng béo lùn đầu hói, râu ria lởm chởm đứng sau bánh lái. Bốn thuyền viên đi chân trần, hoặc vận kimono trơn hoặc chỉ đóng khố trắng.

“Ông ấy đòi chúng ta thanh toán trước.”

“Đó là *toàn bộ* lộ phí của tụi mình đấy,” Saburo ngao ngán. “Xong rồi biết lấy gì mà ăn?” Nhắc đến ăn, đột nhiên anh chàng lại phải ngồi xuống nhắm mắt xếp bằng chống lại cơn say sóng.

“Nhưng bù lại sẽ được đưa đến *tận nơi*,” Miyuki thuyết phục.

“Cứ trả trước một nửa, chỗ còn lại sẽ thanh toán nốt khi đến nơi, nếu con tàu này tồn tại được đến lúc đó,” Jack chẳng lấy làm lạc quan cho lắm.

Yori trèo qua đồng thùng hàng đến mũi tàu. Thuyền trưởng có vẻ không hài lòng, cho rằng thế này là thiếu tin tưởng. Mặc dù vậy ông ta vẫn cho tiền vào túi, nói vài câu trước khi để Yori trở lại chỗ của nhóm. Nhà sư nhí nhút lại rằng chuyến đi này sẽ mất khoảng hơn một tháng, tùy thuộc vào thời tiết. Tàu cũng sẽ dừng lại tại một vài hòn đảo để trao đổi hàng hóa. Điều may mắn là Omishima cũng nằm trong danh sách này, có lẽ chiều tối sẽ tới nơi.

Chạy trốn suốt cả ngày, cơn mệt mỏi cuối cùng cũng chiến thắng cả bọn. Cất kĩ túi vải dù đựng vũ khí tránh khỏi tầm mắt thủy thủ đoàn, Miyuki, Yori và Saburo đều chìm vào giấc ngủ. Jack còn đang lim dim, nó nhìn lần cuối về hướng Imabari. Hải cảng tập nập mỗi lúc một xa dần, nhưng tòa thành Mizujiro vẫn sừng sững. Khi nào cả bọn còn chưa thoát khỏi tầm quan sát của Lãnh chúa Mori và các võ sĩ của ông ta thì chúng vẫn chưa thể an tâm.

Mệt mỏi với không gian chật hẹp hiện tại, Jack quyết định đứng dậy đi lên mũi tàu - khu vực duy nhất không chất đầy hàng hóa. Nó liếc nhìn chân trời, không khỏi mừng thầm khi phát hiện thành Mizujiro đã khuất hẳn, cũng không thấy bóng dáng tàu bè nào đuổi theo sau.

Xem ra lần này chúng đã *thật sự* thoát.

Nhờ có nhiều đảo nhỏ và núi đá nên vùng biển Seto dễ định hướng hơn so với đại dương bao la rất nhiều. Nếu gió tây nam cứ duy trì như thế này thì khoảng hơn một tiếng nữa tàu sẽ đến được điểm dừng chân đầu tiên.

Nhưng sự xuất hiện của những vật cản này cũng tiềm ẩn nguy cơ riêng. Chẳng hạn như nếu thủy thủ đoàn thiếu kinh nghiệm sẽ rất dễ va phải bãi cát hoặc đá ngầm. Nhận thấy tầm ảnh hưởng của sóng đối với tàu bè di chuyển qua đây. Jack chỉ mong sao có giấy bút để ghi ngay vào hải đồ. Bất kì thông tin nào cũng có giá trị của nó, trước đây cha Jack luôn cẩn thận ghi chép tất cả thông tin mà ông thu thập được. *Quan sát, ghi nhớ, ghi chép*, ông luôn nói như vậy.

"Chú mày là dân chài à?" Thuyền trưởng cất tiếng hỏi khi nhận ra cách di chuyển thuần thục của Jack.

"Tôi... thường đi biển cùng cha," Jack vừa đáp vừa chỉnh lại chiếc mũ rơm.

"Đánh bắt cá?"

"Không, ông ấy là hoa tiêu."

"Hừm," thuyền trưởng chăm chú quan sát. "Thế dòng nước đang chảy về hướng nào?"

"Hướng bắc," Jack đáp. "Còn vừa lúc này thì là tây bắc."

Lần đầu tiên trong ngày thuyền trưởng nở nụ cười. "Cầm lái đi," ông ta ra lệnh.

Trước khi Jack kịp phản đối thì thuyền trưởng đã rời vị trí bước ra ngoài. "Nhanh lên!" Ông ta gào.

Không còn cách nào khác, Jack buộc phải làm theo yêu cầu. Đứng ở vị trí chỉ huy, nó cảm nhận rõ ràng từng đợt sóng đánh vào thân tàu, từng luồng gió thổi vào buồng chính.

Thuyền trưởng phát hiện nụ cười thoáng qua trên môi Jack.

"Kim Hồ tuy không đẹp, nhưng bắt gió rất bốc, nhỉ?" Ông ta tự hào.

Jack gật đầu, dù vẫn còn nghi ngờ về khả năng chịu đựng của con tàu.

"Tại sao Kim Hồ lại không có cờ hiệu?" Jack hỏi.

"Chi phí quá đắt đỏ," thuyền trưởng gãi gông. "Hon nữa, trông ngoại hình của nó thì chẳng ma nào thèm ngó đâu."

Với chỗ hàng hóa chất đầy trên tàu, Jack chỉ sợ tình trạng con tàu càng làm bọn cướp chú ý hơn. Rõ ràng thuyền trưởng quan tâm đến lợi nhuận hơn an toàn. Cũng may chưa thấy dấu hiệu gì khác lạ. Sườn núi phủ cây xanh của đảo Omishima đã dần hiện ra. Quan sát bãi cát lờm chờm đá xung quanh, Jack không tìm thấy chỗ nào khả dĩ để có thể cập vào.

"Theo hướng tây bắc," thuyền trưởng chỉ vào khoảng trống giữa hai đảo lớn nhỏ mà ra lệnh. "Cẩn thận một chút, nước ở đó chảy rất xiết."

"Sao ông không ra lệnh cho thủy thủ đoàn điều chỉnh buồm?" Jack lên tiếng nhắc, nó biết lát nữa sẽ rất cần đến lực đẩy của gió.

"Tụi nó ngu như bò ấy," thuyền trưởng cáu kỉnh. "Gió có đánh rầm vào thẳng mặt cũng chả biết là từ hướng nào đâu!"

Tiếp đó ông ta bèn trực tiếp chỉ đạo, tàu Kim Hồ dần bắt được tốc độ.

"Nếu họ kém như vậy thì thuê làm gì?" Jack ngạc nhiên hỏi.

"Rẻ hơn giá thị trường!" Thuyền trưởng cười rồi giành lại quyền chỉ huy khi tàu tới gần bờ.

Một khu vịnh khép kín dần hiện ra trong tầm mắt. Gió đã lặn, tàu Kim Hồ chậm chậm di chuyển về phía cầu gỗ nhô ra từ đất liền. Điều lạ là bến cảng nho nhỏ này lại được che bởi mái hiên cong lợp ngói xanh, bốn bên trụ đỏ rực nhìn rất bề thế.

Jack nghe thấy tiếng Yori thở hắt phía sau.

Phía đằng xa là bóng ngôi đền lộng lẫy màu đỏ vàng.

TINH THẦN VÕ SĨ

“Các người không định làm lễ à?” Thuyền trưởng thắc mắc khi thấy bốn hành khách của mình vẫn ở trên tàu. “Bốc dỡ hàng cũng không nhanh lắm đâu.”

Dù không muốn rời tàu nhưng Jack cũng chẳng còn lựa chọn khác. Nó buộc phải giữ vỏ bọc người hành hương sùng đạo. Dù sao Saburo cũng cần hít thở chút không khí đất liền, Yori thì lại vô cùng hào hứng với việc có dịp ghé thăm một ngôi đền nổi tiếng.

“Oyamazumi là một trong những gốc gác đền thờ Thần Đạo lâu đời nhất Nhật Bản, còn được biết đến với cái tên “khởi nguồn các vị thần,” nhà sư nhí liến thoảng khi cả bọn bước qua cánh cổng *torii*^[6]. “Thầy Yamada vẫn thường dặn tớ nhất định phải ghé thăm nơi này một lần trong đời.”

Khi trèo lên đến đỉnh, bản thân Jack cũng thấy ấn tượng chẳng kém. Nằm trên một vùng mọc đầy cây cối, ngôi đền tựa như vị thần cai trị vùng vịnh. Tường đền phủ sơn đỏ nổi liền với cánh cổng sắt – vốn tượng trưng cho giáp trụ, phần mái cong lấp lánh dưới ánh nắng chiều.

Nhóm hành hương giả mạo bước qua khu vườn tiến vào bên trong. Nổi bật nhất ở đây phải kể đến cây long não cổ thụ khổng lồ. Lúc bước dưới những cành cây lăm tấm hoa trắng của nó, Yori cao hứng nói với giọng diễn giải, “Người ta cho rằng cây này là do chính tay Thiên Hoàng Jimmu - vị Hoàng đế đầu tiên của Nhật Bản, trồng đấy!”

Bây giờ thì Jack hiểu vì sao Yori lại hào hứng đến vậy. Người Nhật xem Thiên Hoàng như một vị thần linh sống, nhất là với vị Thiên Hoàng đầu tiên như thế này.

Yori đi trước dẫn đường cho cả bọn bước đến một đài phun nước nhỏ, ở giữa là phần đầu rồng bằng đá phun nước xuống bụi bên dưới. Bỏ chiếc gậy hành hương sang bên, Yori nhặt gáo gỗ lên rửa tay theo nghi thức thanh tẩy. Saburo, Miyuki và Jack cũng làm theo rồi cùng nhau tiến vào Lễ Đường.

Gian phòng bên trong rất mát mẻ, không khí thoang thoang mùi hương, xung quanh vang lên tiếng cầu nguyện nho nhỏ của một vài tu sĩ vận lễ phục trắng đen. Phía sau họ là một nhóm bao gồm người hành hương, dân chài, và cả ba võ sĩ có trang bị vũ khí. Dù họ đang cúi đầu thể hiện lòng thành kính nhưng Jack vẫn chủ động giữ khoảng cách, cố tình quỳ ở vị trí xa nhất trong lúc cùng Yori làm lễ.

“Đền chủ yếu thờ thần Oyamazumi, người bảo hộ cho thủy thủ và võ sĩ,” Yori thì thầm. “Ngài là anh trai của nữ thần mặt trời Amaterasu.”

Các tu sĩ ngừng khẩn, vị chủ quản đứng dậy bước về phía ba võ sĩ, những người lúc này đang quỳ gối giơ cao kiếm của mình.

“Rất đông võ sĩ đến đây dâng lễ vật cầu danh lợi, hoặc cảm tạ cho chiến thắng,” Yori tiếp tục. “Thầy Yamada kể với tớ đích thân Shogun Kamakura đã đến đây sau khi hạ được chúng ta ở trận thành Osaka.”

Mỗi lần nghe tên vị tướng quân này là tim Jack thắt lại. Ông ta không chỉ gây nên trận nội chiến, hạ lệnh bài ngoại, mà còn bắt thầy Masamoto, cha nuôi Jack đi lưu đày. Nếu không vì Kamakura thì Jack đâu đến nỗi ngày đêm nơm nớp lo sợ thế này.

Nhận vũ khí từ tay các *samurai*, tu sĩ bước đến cánh cửa lớn thông vào gian trong.

“Đó là Cung Phẩm Đường,” Yori giải thích khi nhận thấy vẻ ngạc nhiên của Jack. “Nơi chứa lễ vật dâng lên thần Oyamazumi.”

Căn phòng này chật đầy trường kiếm và giáp trụ, thậm chí có cả giáo mác, cung tên, nhưng nổi bật nhất phải nói đến bộ giáp màu trắng sáng rực đặt trang trọng ngay chính điện.

“Đó là lễ vật của Minamoto Yoritomo, tướng quân đầu tiên. Chính những bảo vật vô giá này đã khiến cho ngôi đền cực kì linh thiêng. Nhiều người còn tin rằng linh hồn các võ sĩ vĩ đại khi mất đều tụ tập

về đây. Thậm chí họ còn quả quyết từng nghe thấy tiếng những trận chiến vọng ra từ trong Cung Phẩm Đường.

Các tu sĩ đóng cửa quay trở lại chính điện rồi trao cho mỗi võ sĩ một lá bùa *omamori*.

"Giá mà tớ đừng để cái mũ lại Tomo," Saburo làu bàu. "Nếu thế tội mình đã có thể dâng lên - đổi lại may mắn cho chuyển đi."

"Cầu nguyện cũng được mà," Yori nói rồi nhắm mắt chấp tay khẩn.

Bốn đứa rơi vào im lặng. Jack nhân cơ hội nghĩ đến Chúa, nhưng chưa được bao lâu đã bị ánh sáng hắt vào mặt làm mất tập trung. Nó mở mắt ra thì nhận thấy mặt trời đang chiếu ánh nắng qua khe cửa sổ. Nơi này nhìn ra dốc núi, phía trước một ông cụ đang ngồi trên mỏm đá.

Bất thành linh, ông cụ đứng dậy rồi biến mất.

Jack chớp mắt, không dám chắc mình thật sự đã nhìn thấy gì. Vì có vẻ như nó là người duy nhất trong ngôi đền có phản ứng. Miyuki, Saburo cùng Yori đều đang nhập tâm khẩn cầu. Không muốn làm phiền đến họ, Jack vội vàng chạy ra xem ông cụ còn sống hay đã chết... hoặc thật sự có tồn tại hay không.

Jack chạy qua phần sân đền vắng lặng, hướng thẳng đến dốc núi. Nó nuốt nước bọt nhìn xuống bên dưới, trong bụng thầm nghĩ đến điều tồi tệ nhất. Sóng biển cuộn cuộn đầy chết chóc. Thế rồi đột nhiên có người nổi lên trên bề mặt, dường như ông cụ nó vừa thấy đang bơi vào bờ, nhưng cột sóng cao lại một lần nữa khiến Jack bị mất dấu.

Không kịp suy nghĩ đến an nguy cũng như khả năng để lộ thân phận, nó vội vã tìm đường xuống giúp. Được nửa đường thì người đàn ông lại trôi lên, rồi một lần nữa bị sóng nuốt chửng. Đến nơi, Jack dáo dác tìm kiếm, nhưng hi vọng thực sự là không nhiều.

Một cột sóng khổng lồ lao tới khiến Jack phải nhảy ngay lên để tránh việc bản thân mình bị cuốn. Điều kì lạ là khi sóng rút, trước mắt nó lại là ông cụ ban nãy, đang ngồi hết sức thoải mái trên mỏm đá, tay vắt nước khỏi bộ râu ướt sũng.

"Ông vẫn ổn chứ?" Jack giơ tay ra hiệu muốn giúp.

Ông cụ vẫn ngồi yên. “Thế tại sao lại không?”

“Bằng cách nào mà ông sống sót được vậy?” Jack chỉ bờ biển nhấp nhô đá ngầm nói.

“Rất đơn giản,” ông cụ hướng cặp mắt về phía Jack, có vẻ như chẳng mấy để tâm đến ngoại hình người nước ngoài của nó. “Xuôi theo dòng nước - hòa mình cùng dòng nước.”

Nói đoạn ông đứng dậy leo trở lên núi. Jack không khỏi ngạc nhiên trước sự khéo léo và nhanh nhẹn của ông.

“Lẽ ra cú ngã đó đã đủ khiến ông mất mạng rồi,” Jack vẫn không thể tin là ông cụ vẫn bình yên vô sự.

Lên đến đỉnh, ông lão nhặt một cái lông chim giơ lên trước mặt Jack.

“Nhìn đây,” ông cụ nói rồi thả tay. Gió biển dễ dàng thổi bay sợi lông trôi dần xuống biển. “Đây, chỉ việc xuôi theo, không cần kháng cự.”

Jack lập tức hiểu ra vấn đề. Điều mà ông lão nói chính là nguyên lí của nguyên tố Phong trong Ngũ Đại. Tổ sư Soke ngày trước cũng đã từng dạy nó như thế. *Xuôi theo hướng gió*, giữ tâm cởi mở, linh hoạt ứng phó với mọi tình huống, sẵn sàng đối mặt với mọi đòn tấn công.

Ông lão lại chỉ vào gốc cây gãy bên cạnh ngôi đền. “Cây sồi này cố chống lại gió. Tuy rất mạnh mẽ, nhưng cuối cùng nó vẫn phải thua cuộc.” Rồi ông nhìn thẳng vào mắt Jack. “Hỡi võ sĩ trẻ, hãy nhớ kĩ, kẻ thù cũ rồi sẽ quay trở lại.”

Jack cảm thấy ớn lạnh cả sống lưng, cứ như thể vừa bước qua một ngôi mộ vậy. *Tại sao ông lão lại biết nhiều đến thế?*

Thế nhưng nó còn chưa kịp hỏi đã nghe thấy tiếng hét từ phía sau.

“Jack!” Miyuki vừa la lớn vừa liên tục vẫy tay. “Thuyền của tụi mình rời bến rồi!”

11

PHONG QUỲ

Cả nhóm chạy dọc theo bờ biển la hét gọi thuyền trưởng dừng lại, nhưng thủy thủ đoàn vẫn bình thản rút neo. Có lẽ thuyền trưởng không nghe thấy, hoặc ông ta cố tình làm ngơ.

Lúc đến chỗ cầu gỗ, Miyuki nhanh chân nhảy thẳng lên boong tàu khiến đám người trên đó giật bắn cả mình.

Dù vậy họ vẫn không dừng lại.

Jack và Saburo dốc sức bình sinh quăng túi vải dù lên cho Miyuki chụp. Jack chạy lấy đà rồi khéo léo phóng lên mép tàu. Phía sau, Saburo mặt đỏ ửng vì mệt, liên tục giơ tay ra hiệu. Mỗi giây trôi qua tàu lại càng thêm cách xa.

“Nhảy *ngay lập tức!*” Jack hô.

Saburo vút luôn chiếc gậy đi đường rồi liều mình phóng tới, chẳng may đập mình trúng phải thành tàu, Jack và Miyuki phải vất vả lắm mới kéo được anh chàng lên. Vậy là chỉ còn Yori, người lúc này vẫn đang tuột lại phía sau khá xa. Nhà sư nhí đang chạy lại giữa cầu gỗ, trong khi tàu đã đi đến gần phía cuối.

“Dừng lại đi!” Miyuki tri hô.

Thuyền trưởng làm bộ áy náy. “Chịu thôi, sóng lên rồi.”

“Cố lên, Yori!” Jack chạy ra đuôi tàu la lớn.

Đôi chân ngắn của Yori vẫn đang guồng liên tục.

“NHẢY ĐI! Tổ sẽ đỡ cậu!” Jack nhào người ra nói.

Khi tàu chính tức rời khỏi bến thì Yori cũng nhắm mắt liều mình giậm nhảy theo hướng tay Jack.

“Hồng mắt,” Saburo lo lắng trong lúc cùng Miyuki đỡ hông cho Jack. Nó tóm hụt tay trái của Yori, nhưng may mắn vớ được cây gậy

hành hương của nhà sư nhí. Cơn đau do lực ma sát khiến Jack phải cắn chặt răng chịu đựng.

Yori vừa rên rỉ vừa cố sức bám. Jack ngỡ mình đã thất bại thì bất ngờ cây gậy ngừng trôi hẳn. Thì ra năm kí tự Ngũ Đại khắc bên trên đã tạo thành lực bám vừa đủ mức. Gồng mình hết sức, Saburo và Miyuki kéo cả Jack và Yori an toàn vào boong tàu. Cả bọn đổ gục xuống sàn thở hồng hộc.

“Các người cố tình bỏ đi!” Miyuki lườm thuyền trưởng nói.

“Hơi đáng trí thôi,” ông ta làm bộ vô tội.

Nữ sát thủ đương nhiên không dễ bỏ qua. “Nếu còn lần sau thì đừng trách!”

“Mấy đứa tụi bây thì làm được gì?” Thuyền trưởng khinh khỉnh. “Ném kinh kê vào người bọn tao hả?”

Miyuki định sẵn tới, nhưng Jack đã nắm chặt tay cô. “Đây là con đường duy nhất để đến Nagasaki,” Jack thì thầm nhắc nhở.

Nữ sát thủ bèn giậm dũ giậm chân xuống boong tàu.

“May cho mày là có nó giữ lại đấy,” thuyền trưởng dấm ngực.

Ông mới là người may mắn thì có, Jack thầm nghĩ, nếu nó không nhanh tay có lẽ thuyền trưởng đang ôm cái tay gãy mà tha hồ la lối rồi.

Lui vào khu vực chứa hàng phía sau, Jack chợt nhớ ra mình vẫn chưa từ biệt ông lão trên sườn đồi. Lúc này ông lão đã quay lại chỗ mỏm đá, ngồi hướng mặt về phía biển. Thấy vậy Jack bèn vẫy tay chào.

“Cậu làm gì vậy?” Saburo thắc mắc.

“Tạm biệt ông lão đáng kia.”

Yori và Saburo cùng nhìn lên.

“Không phải người đâu,” Yori cười tủm tỉm. “Là đá Taira đấy.”

“Hả?” Jack nheo mắt.

“Dựa theo tên của Taira Masamori, Hải Tặc Bình Định Tướng,” nhà sư nhí giải thích. “Hơn năm trăm năm về trước, ông ấy là lãnh chúa vùng Aki, chịu trách nhiệm tiêu trừ cướp biển. Lần nào thắng trận, ông ấy đều đến đền làm lễ. Trong chuyến giặc tấn công vào đảo

Omishima, Lãnh chúa Masamori chẳng may bị bắt và bị ném xuống từ chỗ mỏm đá đó. Thế nhưng ông không chết mà ngược lại còn trèo lên giết hết tất cả bọn chúng. Tiếc rằng cũng trong trận chiến này ông bị thương nặng, cuối cùng không qua khỏi. Truyền thuyết kể lại rằng khi quân lính đến nơi thì thi thể ông đã hóa thành tảng đá rồi.”

“Nhưng vừa nãy tớ còn *nói chuyện* với ông ấy mà,” Jack kinh ngạc.

“Ái chà, Jack nhà ta nói chuyện được với cả linh hồn cơ đấy!” Saburo vừa cười lớn vừa tranh thủ nhồm nhoàm con cá khô trước khi lại say sòng.

Jack chẳng thấy buồn cười chút nào. Nó biết mình không phải đang tưởng tượng. Vậy mà rõ ràng cái bóng đó giờ đây lại chỉ là một tảng đá.

Jack chìm vào suy tư. Mặt trời đã xuống núi, vùng biển Seto lung linh phản chiếu ánh sao trên trời, vầng trăng khuyết phủ ánh sáng bạc mờ ảo trên từng gợn sóng.

Kẻ thù cũ sẽ quay trở lại.

Câu nói này cứ liên tục ám ảnh Jack. Nó tin mình thật sự đã trò chuyện với ông lão đó, nhất là giờ này gấu quần nó vẫn còn hơi ẩm sau màn đuối theo nhảy xuống nước. Lại ở chỗ đến Miyuki cũng không nhớ có nhìn thấy ai vào lúc đó.

Jack thở dài. Dù là thực hay mơ thì có lẽ điềm này đều ứng vào Kazuki và băng Bọ Cạp của hắn. Khả năng lớn là giờ này kì phùng địch thủ của nó đã bắt được tin tức từ bến cảng Tomo. Với óc quan sát của mình, Kazuki kiểu gì cũng đoán Jack đã chạy ra biển, và hắn sẽ không bao giờ chịu từ bỏ cho đến khi bắt được con mồi. Dù sao điều này cũng đồng nghĩa với việc tạm thời Akiko vẫn an toàn.

Chạm lòng bàn tay trước ngực, Jack cảm nhận được sự hiện diện của viên ngọc trai ở gần tim. Món quà từ Akiko luôn giúp nó lấy lại bình tĩnh mỗi khi lo lắng. Nhìn lên bầu trời, Jack ngắm sao Spica, ngôi sao sáng nhất chòm Xử Nữ, nó nhớ lại lần hướng dẫn Akiko cách tìm ngôi sao này ở Nam Thiên Viên. Mỉm cười với kỉ niệm ấm

áp, Jack thầm mong thi thoảng cô bé cũng ngắm sao Spica, như nó lúc này vậy.

“Vẫn đang giao tiếp với linh hồn à?” Miyuki cười ranh mãnh.

Jack như thể từ cung trăng bị tuột xuống đất. Miyuki, vốn là một *ninja*, luôn có thói quen di chuyển hầu như không để lại tiếng động. Cô nhìn nó bằng cặp mắt đen láy to tròn. Ngầm hiểu tình cảm của nữ sát thủ dành cho mình, Jack tự hỏi liệu Miyuki đang định làm gì...

“Tớ tưởng đi tàu ban đêm sẽ nguy hiểm lắm?”

“Không nguy hiểm... nếu cậu nắm rõ vùng nước,” Jack cố lấy lại bình tĩnh đáp. “Tất nhiên vẫn tiềm ẩn nguy cơ, nhưng có lẽ thuyền trưởng muốn tránh hải tặc nên mới làm vậy.”

“Có thể là thế, hoặc là...,” Miyuki nhìn quanh một lượt rồi mới hạ giọng nói, “những người này là dân buôn lậu.”

“Ý cậu là sao?” Jack chột dạ.

“Bên dưới đồng thùng gỗ, tớ phát hiện loại vải tơ tằm đắt tiền nhất. Nhiều khả năng ông ta đang cố tình trốn thuế. Và như vậy thì rất *bất lợi* cho chúng ta.”

Jack trầm ngâm. “Tại sao? Họ trốn tránh chính quyền thì càng tốt mới đúng chứ?”

“Ừm,” Miyuki đáp. “Nhưng bù lại cũng thu hút những thứ linh tinh khác.”

Jack gật đầu đồng tình. “Sáng sớm mai bàn kĩ hơn với Saburo và Yori vậy...”

Bỗng nhiên, từ boong tàu phát ra tiếng thét. Một người trong thủy thủ đoàn run run chỉ tay về phía bến cảng.

“Fuma!” Mặt anh ta tái mét không còn giọt máu. “Phong Quỷ!”

12

NGƯỢC GIÓ

Từ trong bóng tối xuất hiện một chiếc tàu buồm đen sơn trắng to gấp đôi tàu Kim Hổ đang xé gió lướt tới. Thủy thủ đoàn hoảng loạn cực độ, chui cả xuống kho chứa hàng ẩn nấp, riêng thuyền trưởng há miệng đứng chôn chân tại chỗ, phần vì sợ hãi, phần vì không thể tin vào mắt mình.

Jack tóm lấy thủy thủ gần nhất hỏi. "Phong Quỷ là cái gì?"

"*N... ninja* cướp biển!" Anh ta lắp bắp, mặt tái nhợt không còn chút máu. "Bọn chúng là lũ ác quỷ ăn thịt người!"

Jack buông anh ta quay về chỗ Miyuki. "*Ninja* thì không sợ, chỉ cần cho họ thấy dấu Long Ẩn là được."

Nó liền dùng tay tạo thành kí hiệu nhận biết giữa các nhẵn giả mà tổ sư Soke đã dạy.

Miyuki ái ngại lắc đầu. "Với ai chứ tộc Fuma thì không được. Bọn họ gần với cướp hơn là *ninja*." Cô lo lắng nhìn về phía con tàu đang ngày một đến gần. "Sau võ sĩ thì Fuma chính là kẻ thù đáng sợ nhất của một *ninja*."

Quân địch vẫn lao đến rất nhanh. Nếu thuyền trưởng không lách sang bên thì chuyện bị tấn công sẽ diễn ra trong chốc lát.

"Tội mình làm gì bây giờ?" Yori đỡ Saburo đang trong tình trạng say sóng hỏi.

"Tìm cách chạy trốn," Jack đáp.

"Với cái tàu của nợ này ăy à?" Saburo rên rỉ. "Làm gì có cửa!"

"Nếu được lái đúng cách thì tốc độ của nó vẫn rất nhanh," Jack lạc quan. *Đương nhiên đây là trong trường hợp thân tàu cũ kĩ có thể trụ nổi.* Jack thầm nghĩ, nhưng không dám nói với đám bạn. "Ba người các cậu hãy ném bớt hàng hóa cho tở, chúng ta cần phải nhẹ nhàng nhất có thể."

“KHÔNG!” Thuyền trưởng gào lên. “Đó là hàng của tao!”

“Ông chết rồi thì hàng cũng chẳng để làm gì cả!” Jack hét lại rồi lao luôn tới giật bánh lái khỏi tay thuyền trưởng.

“Tàu cũng là *của tao*!” Ông ta phản đối.

“Và tôi đang muốn cứu nó cho ông đây,” Jack vừa nói vừa kéo mũ để lộ khuôn mặt mình cho thuyền trưởng thấy.

“M... mà là thằng ngoại quốc!”

“Đồng thời cũng là một hoa tiêu,” Jack đáp rồi xoay bánh hướng tàu Kim Hổ về phía tây.

“Mày làm cái gì vậy?” Thuyền trưởng kinh ngạc. “Sao tự nhiên lại đi ngược hướng gió?”

“Bọn chúng có đến hai buồm,” Jack giải thích. “Cứ như vậy thì việc bị bắt kịp sẽ chỉ là vấn đề thời gian. Muốn nhanh hơn chỉ còn cách ngược gió. Mau ra lệnh cho thủy thủ đoàn của ông bỏ bớt hàng hóa đi.”

Thuyền trưởng chẳng có vẻ gì là bị thuyết phục bởi kế hoạch của Jack. Nhưng do bất ngờ với việc nó là người ngoại quốc, lại đang hoảng loạn vì sắp bị tấn công, ông ta vẫn làm theo như yêu cầu. Nhờ vậy, tàu Kim Hổ nhẹ nhàng hơn thấy rõ.

Jack biết nó đang rất liều lĩnh. Ngược gió là một trong những kĩ thuật lái tàu khó khăn nhất, mà tàu Kim Hổ lại quá cũ kĩ. Nguyên tắc cơ bản là đi gần hướng gió nhất có thể, một kiểu chơi đùa với lưỡi dao. Nếu đi quá sâu vào khu vực chết thì tàu sẽ dừng hẳn lại, còn nếu cách quá xa thì không thể nhanh hơn bọn cướp biển.

Hi vọng duy nhất là bên địch do to lớn cống kênh hơn nên sẽ bất tiện trong việc đi ngược gió, việc đó khiến họ phải liên tục dừng lại điều chỉnh, dẫn đến giảm tốc độ.

Miyuki, Yori cũng như Saburo đều đang gấp rút ném hàng hóa xuống biển. Mỗi thùng bị quăng đi thuyền trưởng lại xót xa rên rỉ, bù lại thì tốc độ của họ đã được cải thiện đáng kể.

“Chúng ta sẽ bị tông trúng mất!” Một người trong số thủy thủ đoàn vẫy tay la lớn.

Jack quay lại nhìn. Chiếc tàu cướp biển màu trắng buồm đen lao đi như thể cá nhà táng, nước biển bắn trắng xóa hai bên, phần mũi đã được gia cố chuyên phục vụ cho việc đâm húc.

“Đổi hướng nhanh!” Thuyền trưởng nói với Jack. “Trước khi bị đâm trúng thân.”

“Không,” Jack dứt khoát. Lúc này tàu Kim Hồ đã tiến sát vùng chết, nhìn cách vài buồm rung cũng đủ biết họ đang gần cơn ác mộng đến mức nào.

“*ĐỔI HƯỚNG ĐI!*” Thuyền trưởng ôm đầu la thất thanh.

Thuyền Phong Quỷ thẳng hướng tàu Kim Hồ lao tới... và trật mục tiêu. Mất đà, bọn chúng buộc phải quay đầu điều chỉnh nhiều lần mới có thể tiếp tục đuổi theo.

“Mau ra giữ cột buồm!” Jack la lớn với thủy thủ đoàn khi nhận thấy dấu hiệu bất ổn. Gió thổi ngược kéo theo nước biển dồn dập, tàu Kim Hồ rên lên kéo kẹt.

“Cứ thế này không duy trì được bao lâu đâu,” thuyền trưởng lo lắng.

“Cũng chẳng còn lựa chọn nào khác,” Jack đáp trong lúc ra sức kìm bánh lái.

Tuy đã vượt lên trước, nhưng vẫn chưa thể tạo được khoảng cách an toàn. Jack cần nhiều hơn thế. *Nhưng bằng cách nào đây?* Chiếc tàu chở hàng cũ kĩ một buồm này hoàn toàn không được thiết kế cho màn rượt đuổi như thế.

Miyuki trèo xuống chỗ đuôi tàu cùng Jack. “Bọn tớ đỡ hết những thùng hàng có thể rồi.”

Jack im lặng suy tính. Tàu cướp biển đã bắt được tốc độ. Tăng tốc là cơ may *duy nhất*.

“Bảo mọi người tập trung về phía hướng gió,” Jack ra lệnh.

Miyuki nhanh chóng thông báo cho Yori, Saburo, cũng như thủy thủ đoàn làm theo.

“Bây giờ tất cả hãy trườn người ra ngoài,” Jack tiếp tục hướng dẫn.

“Cậu điên rồi hay sao vậy?” Saburo hải hùng liếc nhìn đại dương sâu thẳm bên dưới.

“Chúng ta cần giữ được thăng bằng,” Jack giải thích. “Nghiêng như vậy sẽ khiến tàu mất tốc độ.”

Không chờ nó phải nhắc đến lần thứ hai, Miyuki đã nhảy lên nắm dây thừng rồi thả người ra phía trước. Bốn người thủy thủ bèn miễn cưỡng làm theo. Dù không mấy cam tâm nhưng Saburo cũng đành thực hiện. Cuối cùng, Yori hít một hơi thật sâu rồi nghiêng người thả mình về phía biển.

“Cả ông nữa, thuyền trưởng!” Jack hô.

Nhờ sức nặng của mọi người, dần dần tàu Kim Hồ đã lấy được thăng bằng.

“Làm ơn nói với tớ là chúng ta đang đi nhanh hơn đi,” Yori nhắm tịt mắt nói giọng van lơn.

“Chúng ta thành công rồi mọi người ơi! Bọn Phong Quỷ đang bị bỏ lại!” Một người trong số các thủy thủ reo hò phấn khích.

Dần dần, khoảng cách giữa tàu Kim Hồ và bọn cướp biển ngày một gia tăng. Jack tính toán nếu cứ duy trì tốc độ này thì bình minh lên sẽ hoàn toàn cắt được đuôi.

Thuyền trưởng nhảy trở lại bên cạnh vố vai nó. “Làm tốt lắm, ngoại quốc! Ráng đưa tàu an toàn về đến Hiroshima rồi tao sẽ xí xóa vụ bỏ hàng... cả lai lịch của chú mày nữa!”

Canh bạc của Jack đã thành công. Thủy thủ đoàn vừa hớn hờ vui mừng vừa kinh ngạc trước vẻ ngoài khác lạ của thằng nhóc ngoại quốc vừa cứu họ.

Thế rồi bất thành lình dây buồm bực mạnh, tàu Kim Hồ mất dần tốc độ. Phía sau, bọn Phong Quỷ lại một lần nữa thu hẹp khoảng cách.

HẢI LONG

“Tới chỗ đảo kia đi,” thuyền trưởng chỉ về phía mạn phải tàu. “Có một hang động để trú ẩn, lần trước gặp cướp bọn tao đã trú tạm ở đó.”

Jack điều chỉnh bánh lái. Có lẽ vẫn còn đôi chút hi vọng. Đêm tối sẽ khiến bọn cướp khó nhận ra chuyển động, và nếu may mắn, thậm chí có thể sẽ bỏ sót tàu Kim Hồ.

“Tàu Phong Quỷ đang tăng tốc rất nhanh,” Miyuki cảnh báo.

“Tớ biết rồi,” Jack vừa đáp vừa cố hết sức dịch chuyển thật nhẹ nhàng để tránh làm dây cột buồm hồng hấn.

Tàu Kim Hồ chậm chạp tiến vào khu vực lờm chờm đá có cây phủ quanh. Địa hình xung quanh khá phức tạp khiến Jack phải tuyệt đối nghe theo lời thuyền trưởng để tránh va phải đá ngầm, nhất là khoảnh khắc một đám mây trôi qua che mờ ánh trăng càng khiến không gian xung quanh tối mịt.

“Kia rồi!” Thuyền trưởng chỉ vào khe nứt giữa hai vách đá. Hang động này rất khó tìm, như vậy sẽ càng lí tưởng cho việc ẩn nấp.

Tốc độ của tàu Kim Hồ quá sức ỉ ạch. Bất kì lúc nào bọn cướp cũng có thể phát hiện ra, như vậy thì mọi chuyện sẽ kết thúc.

Tất cả mọi người chỉ còn biết yên lặng cầu nguyện.

“Gần đến rồi,” Yori thều thào, tay nhà sư nhí trắng bệch ra vì phải nắm dây thừng quá lâu.

Jack nheo mắt tập trung chú ý vào cửa hang. *Hình như vừa rồi có chuyển động?*

Thế rồi bất thành linh một quả cầu lửa lao tới, kéo theo sau còn có tiếng gầm đáng sợ. Trong phút chốc, trước mặt Jack và mọi người hiện ra hình ảnh khủng khiếp nhất - một con rồng hung tợn vẫy

cứng như giáp, đầu có sừng, răng bén nhọn như thể lưỡi liềm. Nửa giây sau, tàu Kim Hồ dính phải cầu lửa bốc cháy.

“Hải long!” Một người trong thủy thủ đoàn tri hô trong tột cùng sợ hãi.

Không thể tin vào mắt mình, Jack chỉ biết dốc sức xoay bánh lái, cố gắng đưa tàu ra khỏi tầm nguy hiểm. Hành động kịp thời này vừa đủ giúp tàu trở lại bãi đá. Nhưng cơ may sống sót vẫn là rất thấp, nhất là khi cột buồm đã bén lửa bốc cháy.

“Cắt dây đi!” Jack nói rồi giao lại bánh lái cho thuyền trưởng. “Nếu không cả tàu sẽ cháy mất.”

Miyuki vội vàng chạy đến chỗ giấu túi vải dù lấy vũ khí phân phát cho Saburo, Yori cũng như Jack. Thuyền trưởng đã quá hoảng loạn để có thể nghĩ đến việc vì sao đoàn hành hương như họ lại mang theo kiếm. Ông điên loạn xoay bánh lái đưa tàu Kim Hồ ra khỏi hang động rồng.

Tàu vẫn đang bốc cháy. Jack rút vội trường kiếm chém dây thừng cột buồm, Miyuki cũng dùng đoản đao giúp sức.

“Tất cả mau tránh ra!” Jack cảnh báo trước khi chặt nhất kiếm cuối cùng.

Như một con phượng hoàng giã chết, cột buồm rực lửa đổ sập từ trên cao xuống biển để lại ánh lửa bập bùng rực rỡ...

Nhưng một phần vẫn rơi ngược trở lại tàu, bốc cháy dữ dội.

Yori vội vàng dùng quyền trượng thúc phần vải này sang bên, Saburo và hai người trong thủy thủ đoàn cũng chạy ra giúp sức. Bóng đêm đen kịt một lần nữa trở lại sau khi họ thành công.

“Con hải long có đuổi theo không?” Saburo vừa thở dốc vừa nhìn về hướng hang đá.

Chờ mắt quen dần với bóng tối, Jack và Miyuki quan sát một lượt xung quanh. Phía mạn trái, một cái bóng khổng lồ màu đen dần xuất hiện.

Trong lúc hỗn loạn, bọn Phong Quỷ đã bắt kịp đến nơi.

Quân cướp biển tiến sát lại phóng dây bám vào thành tàu Kim Hồ rồi lần lượt nhảy sang. Một người trong thủy thủ đoàn la thất thanh

sau khi bị kiếm xuyên vào ngực. Anh ta nôn ra máu rồi đổ gục xuống, tắt thở.

Jack sửng sốt vì sợ. Nó nhớ lại cái đêm kinh hoàng bốn năm về trước, khi bọn *ninja* hải tặc tấn công tàu *Alexandria*, tàn sát toàn bộ thủy thủ đoàn. Tim Jack thắt lại khi nghĩ đến hình ảnh của cha trước lúc bị Độc Nhãn Long sát hại. Trong khoảnh khắc ấy Jack chợt cảm thấy tốt cùng bất lực. Nhưng rồi nó nhớ ra mình không còn là thằng nhóc yếu ớt ngày xưa, giờ nó đã là một người đã từng khổ luyện các kĩ năng võ sĩ cũng như nhẫn giả. Thoát khỏi trạng thái tê cóng, Jack giờ cao kiếm lao tới tấn công kẻ địch.

Tên *ninja* Phong Quỷ vận trang phục đen từ đầu đến chân, hầu như không thể nhận ra trong đêm tối - duy chỉ có thanh kiếm trên tay là phản chiếu ánh trăng nhàn nhạt. Jack nhảy sang bên khi phát giác nhát chém hướng đến cổ mình. Nó dùng đoản kiếm *wakizashi* đỡ lấy đòn này rồi ngay lập tức phóng trường kiếm *katana* đâm tới. Thế nhưng chừng đó là chưa đủ để hạ tên *ninja*, hắn dễ dàng né tránh rồi vùng kiếm tiếp tục phản công.

Thấy nguy, Yori liền lao tới đập phần đầu sắt của cây quyền trượng vào lưng kẻ địch khiến nhát chém của hắn đi trật mục tiêu. Lợi dụng thời cơ. Jack dùng hết sức đá tên này văng vào thành tàu. Bằng một động tác đẩy uyển chuyển, Yori dễ dàng cho hắn lặn xuống biển.

Nhưng một tên Phong Quỷ khác ngay lập tức xuất hiện.

Cùng lúc đó Saburo dùng thân tre trong tay làm gậy đánh tầm xa. Ở một góc khác, Miyuki một mình chống lại hai kẻ địch. Cô dùng đoản đao sát thương được một tên, rồi đá trúng mặt tên còn lại. Tuy vậy, tình thế vẫn là rất khó khăn khi những tên *ninja* khác đã bắt đầu xông tới.

Đứng quá xa để có thể giúp đỡ, Jack nhận thấy đoạn dây thừng buộc vải buồm bị chặt đứt nằm trên sàn tàu. Nó vội vàng dùng đoản kiếm cắt đầu bên kia rồi vùng tay quăng về phía đám Phong Quỷ khiến cả bọn vấp chân ngã chổng gọng.

Miyuki tận dụng thời cơ rút lui về chỗ Jack.

“Cảm ơn cậu,” nữ sát thủ vừa thở dốc vừa lau vết máu trên thanh *ninjatō*.

“Cảm ơn bây giờ là hơi sớm đấy,” Jack đáp khi một toán *ninja* khác lại nhảy xuống tàu Kim Hổ.

Một thành viên thủy thủ đoàn chạy trốn về phía đuôi tàu. Từ trong bóng tối, sợi xích sắt gắn dao găm bỗng lao tới cắm thẳng vào lưng kéo giật lại khiến anh ta gào lên đau đớn. Âm thanh thảm thiết chỉ dừng lại sau khi người thủy thủ này bị bọn *ninja* kết liễu.

“Mau lùi lại!” Jack ra lệnh cho nhóm bạn.

Cả đám tạo thành lớp phòng tuyến lui dần về đuôi tàu. Phía sau họ, thuyền trưởng và hai thành viên cuối cùng trong thủy thủ đoàn run rẩy nấp dưới bánh lái. Khuôn mặt họ vừa chứa đựng vẻ sợ hãi tột cùng trước sự dã man của quân cướp biển, vừa kinh ngạc không thôi với màn trình diễn vừa rồi của nhóm thiếu niên hành hương. Bốn chiến binh trẻ chống lại cả binh đoàn. Jack tước vũ khí một tên, đánh một tên ngất xỉu, ném nốt tên còn lại văng ra xa. Nhưng số lượng kẻ địch quá đông. Những âm thanh nghe như tiếng rầm rít liên tục phát ra đằng sau mặt nạ đám Phong Quỷ trong lúc chúng dần siết chặt vòng vây.

Tự biết đây sẽ là trận chiến cuối cùng của mình, Jack và nhóm bạn đứng đầu lưng tạo thành vòng tròn bảo vệ lẫn nhau. Điều lạ là toán *ninja* vẫn giữ khoảng cách ngoài tầm kiếm.

“Sợ rồi hả?” Saburo vút gậy tre xuống rồi rút kiếm can đảm thách thức.

Từ phía boong hải tặc xuất hiện một tên Phong Quỷ không đeo mặt nạ mà đội chiếc mũ sừng rồng có huy hiệu nhện đen.

Với chất giọng âm trầm cực độ, tên thủ lĩnh ra lệnh, “Bắt... sống chúng cho tao!”

MỖI CÁ MẬP

Bình minh dần ló rạng trong lúc tàu Phong Quỷ xuôi về phương nam. Jack và những người bạn bị giam giữ như thú trong cũi trên boong tàu cùng với chín nạn nhân bất hạnh khác. Thuyền trưởng tàu Kim Hổ quỳ một góc với khuôn mặt hoang mang đau khổ tột độ. Tàu của ông ta bị đánh giá là không đáng để giữ lại nên bọn cướp đã thả trôi tự do sau khi lấy hết hàng hóa.

Tám người còn lại là nhóm thủy thủ Nhật Bản và nô lệ Triều Tiên. Họ tỏ ra khá cảnh giác, ai nấy đều sững sờ nhìn thẳng nhóc mắt xanh tóc vàng vận trang phục hành hương. Đâu đó còn có tiếng thì thầm “quỷ da trắng,” hay “dã nhân ngoại quốc.”

Jack không mấy bận tâm, tâm trí của nó còn đang bận tập trung vào việc nghĩ cách tẩu thoát. Trận chiến đêm qua kết thúc chóng vánh với việc đội quân Phong Quỷ giăng lưới tóm gọn cả bọn. Bị vây chặt bên trong, Jack và nhóm bạn dễ dàng bị tước bỏ vũ khí. Dù bất ngờ trước vẻ ngoài của nó nhưng thủ lĩnh hải tặc vẫn hạ lệnh giam tất cả vào cũi, chờ sáng sớm mai phán quyết. Mặt trời đã lên cao mà nhóm Jack vẫn chưa tìm được cách nào tự giải thoát. Toàn bộ vũ khí cùng như hành lý, thậm chí túi dụng cụ *ninja* bí mật của Miyuki cũng đều bị tịch thu. Cả bọn không có lấy một miếng thức ăn hay nước uống, thậm chí không hề ngủ được phút nào từ đêm qua.

“Dù có ra được khỏi cũi,” Miyuki thì thầm, ngón tay cô sừng tấy sau nỗ lực bẻ chấn song bất thành, “thì bên ngoài cũng ít nhất phải bảy mươi tên. Không có vũ khí trong tay khác nào làm mỗi thử kiếm cho chúng.”

“Vấn đề là tìm cách chạy ra lan can,” Jack thì thầm.

“Rồi sao nữa?” Yori lên tiếng, mặt cậu trắng bệch vì kiệt sức. “Tụi mình đang ở *giữa* biển đó.”

"Thế nên cần chọn đúng lúc tàu đi ngang đảo... sau đó nhảy xuống bơi ra."

"Jack à, mình không đủ khả năng mơ mộng như vậy đâu," Miyuki ngao ngán. "Bọn Phong Quỷ sắp xuống tay rồi."

"Hoặc bị giết, hoặc giữ làm nô lệ," Yori vừa nói vừa liếc về phía những người đàn ông mắt trũng sâu, trên mình chỉ có độc một chiếc khố bẩn thỉu đang làm việc trên boong tàu.

Jack biết suy nghĩ của mình có vấn đề. Nhảy xuống biển bây giờ cũng chẳng khác gì đi tìm chỗ chết. Sống sót bơi được tới đảo là chuyện vô cùng hi hữu - khả năng bị chết cồng, đuối nước, hay cá mập ăn thịt là quá cao.

"Chí ít cũng có *một* tin tốt đấy," Saburo phát biểu.

Jack và những người còn lại nhìn anh chàng với ánh mắt mong đợi.

Thấy vậy Saburo bèn cười gượng. "Tớ hết bị say sóng rồi!"

Jack ngao ngán lắc đầu. Câu hài của nhóm đã trở lại! Nhưng xem chừng cả bọn chẳng còn được ở bên nhau bao lâu nữa. Từ phía bên kia, đám cướp biển đã bắt đầu di chuyển về phía cũ.

Ban ngày trông bọn Phong Quỷ còn đáng sợ hơn cả lúc tối. Chúng thay bộ trang phục nhẵn giả toàn đen thành áo vải, đai lưng trên hông giắt đầy các thể loại từ kiếm, dao, cho đến búa rìu. Vài tên thậm chí còn mặc áo giáp võ sĩ, có vẻ là chiến lợi phẩm từ những lần đi cướp bóc. Số vải lụa thu được từ tàu Kim Hổ cũng bị đem ra trưng dụng. Hầu hết đều thắt vải trên đầu, miệng lờm chớm râu ria.

Điểm chung của chúng là tên nào cũng xăm mình. Có tên xăm hình hổ trên ngực, tên khác lại xăm cặp song kiếm trên lưng, hay rằn hai đầu chạy dọc chân. Dù sở thích có khác nhau nhưng dường như hình xăm nhện đen trên cổ là bắt buộc. Kinh khủng nhất phải kể đến tên đang dẫn đầu. Hắn đeo khuyên tai vàng, nhuộm răng đen, mặt xăm hình đầu lâu cỡ lớn và được bọn chúng gọi là Đầu Lâu.

"*Chúng ta sẽ bị đem ra làm bữa sáng mất!*" Một thủy thủ tàu Kim Hổ nói giọng run run.

Tên *ninja* hải tặc xăm hình đầu lâu lên tiếng, “Đứa nào trong bọn này là dân biển?”

Không ai trả lời. Jack đặc biệt nhận thấy nhóm thủy thủ người Nhật và nô lệ Triều Tiên cúi gầm mặt xuống sàn.

“Nghe này, bọn tao đang muốn bắt cá mập,” Đầu Lâu tiếp tục. “Đứa nào xung phong làm sẽ được trả tự do.”

Nghe thấy khả năng sống sót, một thành viên trong thủy thủ đoàn của tàu Kim Hổ lên tiếng, “Có tôi! Tôi xung phong!”

Tên hải tặc toét miệng cười tạo thành một cái lỗ đen giữa hình xăm đầu lâu. “Rất tốt.”

Nói đoạn hắn ra hiệu cho đàn em mở cổng. Jack nhận thấy đây chính là cơ hội trốn thoát duy nhất. Nó định giữ chân tên đàn em cho những người khác tháo chạy, nhưng Miyuki ở bên cạnh đã đặt tay lên vai im lặng lắc đầu. Bọn *ninja* hải tặc này rất quy củ, chúng chủ động cắt cử hai tên cầm giáo dài chĩa vào cửa cũi, ai có ý định chạy ra sẽ ngay lập tức trở thành con mồi.

Người thủy thủ ban nãy xung phong hờn hờ theo toán cướp biển ra phía mạn phải của tàu, nơi đã buộc sẵn một sợi dây thừng rất chắc.

“Cá mập ở đây TO lắm!” Đầu Lâu giải thích.

Muốn tỏ ra hữu dụng, người thủy thủ liền đáp, “Cho tôi một con mực... hay cá đối cũng được.”

Đầu Lâu trầm ngâm vuốt khuyên tai trong lúc nghe lời đề nghị. Phía sau hắn, vài tên hải tặc khinh bỉ cười khẩy.

“Mực với cá thì không có, nhưng mà...”

Không một lời cảnh báo, Đầu Lâu tung cú đấm móc trúng quai hàm người thủy thủ khiến anh ta đổ gục xuống sàn tàu. Ba *ninja* cướp biển nhanh chóng khóa chặt tay chân anh ta cho tên xăm hình hổ, còn được chúng gọi là Hổ, dùng dây thừng buộc chặt vào cổ chân. Ngay sau đó chúng nâng người thủy thủ lên không trung. Vừa choáng váng vừa hoảng sợ, anh ta chỉ biết điên cuồng hươ tay cố giữ thăng bằng.

“... bọn tao có mày.”

“A ha ha ha ha!” Tên cướp biển xăm hình cặp kiếm cười lớn.

Đầu Lâu rút dao găm giắt ở đai lưng ra cắt một đường trên cánh tay người thủy thủ khiến máu anh ta nhỏ từng giọt xuống sàn. “Mỗi thế là được rồi đây.”

Xong xuôi, Hồ giơ cao mỗi câu sống lên chuẩn bị ném. Người thủy thủ liên tục khóc lóc van nài, “ĐỪNG MÀ! Tôi còn có vợ con ở nhà! LÀM ƠN!”

Tiếng la của anh ta thu hút sự chú ý của các toán cướp biển khác trên tàu. Thấy trò vui, chúng bèn tụ tập cả lại để quan sát. Đầu Lâu quay sang nói với Hồ, có vẻ như hắn đã đổi ý. “Thôi... cho nó đi.”

Nghe được câu này, người thủy thủ không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Thế rồi tên cướp xăm hình hổ chẳng nói chẳng rằng quăng luôn anh ta xuống biển. Sau tiếng tồm, hầu hết bọn cướp đều tụ tập quanh lan can háo hức xem.

“Ô, đã thấy vây cá rồi kìa!,” tên cướp xăm hình rắn hai đầu, còn được chúng gọi là Rắn, khoái trá.

Trong khoảng một phút tiếp theo, tất cả đều im lặng theo dõi chuyển động trên mặt nước. Jack và các tù nhân đương nhiên không thấy gì - mà họ cũng chẳng muốn thấy. Từ toán cướp phát ra âm thanh tiếc rẻ, có vẻ con cá mập vừa đớp hụt. Vài giây sau, đến lượt tiếng hô đặc thảng, rồi tiếng la thất thanh vì đau đớn.

“Bắt được rồi!” Tên cướp xăm hình thập tự hô. “Hồ, kéo nó lên đi!”

Hồ bước tới chỗ dây thừng. Sau vài cú kéo mạnh, người thủy thủ được giật trở lên tàu. Mặt anh ta tái nhợt, miệng há ra thở dốc, cánh tay phải từ chỗ cùi chỏ trở xuống đã không còn lại gì.

“Sao mà lại thả nó!” Rắn thất vọng.

Câu nói mỉa này của hắn khiến đám *ninja* xung quanh phá lên cười, còn Jack thật sự cảm thấy buồn nôn.

“Làm lại đi,” Đầu Lâu tuyên bố. “Lần này phải cho cá đớp chắc vào.”

Người thủy thủ tội nghiệp lại bị quăng xuống biển. Lần này có khá đông cá mập tụ tập nên đám cướp tỏ ra rất hài lòng. Một tiếng gào xé nát không gian. Sau đó là im lặng tuyệt đối.

Hổ kéo dây thừng. Lần này dây lên nhẹ bằng.
Đầu Lô gõ đầu Hổ. “Ồ ngu! Mày làm mất mồi của tao rồi!”

THUYỀN TRƯỞNG KUROGUMO

"Đó chính là lí do tớ nói phần quý của tộc Fuma lấn áp hơn hẳn phần *ninja*," Miyuki nghiêm trọng nói trong lúc Đầu Lâu và đàn em đang mãi nhìn lũ cá mập. "Chúng không hề sở hữu cái gọi là tinh thần nhẫn giả."

Jack gật đầu. Tinh thần nhẫn giả là đối trọng của *ninja* với tinh thần võ sĩ đạo của *samurai*. Một *ninja* phải luôn hướng tới sự thuần khiết và trầm ẩn, xua tan thù hận, cầu mong bình an. Còn bọn Phong Quỷ này thậm chí đến lương tâm cũng chẳng có.

"Ngoài ra còn một lí do nữa," Miyuki tiếp tục nói nhằm tạm xua tan suy nghĩ của nhóm về viễn cảnh đen tối phía trước. "Hai mươi năm trước, tộc *ninja* của tớ đã đụng độ tộc Fuma...."

Jack, Saburo cùng Yori xích lại gần Miyuki - giờ đây chúng rất cần thứ gì đó để không phải nhớ đến người thủy thủ xấu số ban nãy.

"Đại tổ sư Soke kể rằng năm đó đại tổ sư Hattori được lãnh chúa vùng Suo thuê làm nhiệm vụ tiêu diệt Phong Quỷ, do bọn chúng liên tục quấy phá khu vực quanh biển Seto. Tổ sư Hattori dong thuyền xuôi về phương nam, ông bắt gặp bọn Fuma tại vịnh Beppu. Một trận chiến long trời lở đất nổ ra. Hầu hết tàu bè của quân cướp biển đều bị tiêu diệt, nhưng điều đó không đồng nghĩa với chiến thắng. Trong thời khắc quyết định, bọn Fuma đưa một chiếc tàu lửa xộc thẳng vào giữa đội tàu của tổ sư Hattori. Biết đây là chiêu cảm tử, ông bèn ra lệnh rút lui. Nhưng điều không ngờ là bọn Fuma đã cho người lặn xuống đục thủng đội tàu tự bao giờ. Không còn cách nào khác, mọi người đành phải nhảy xuống biển, và lập tức phát hoảng khi nhận ra toàn bộ vùng vịnh đều đã ngập trong dầu. Trước khi kịp phản ứng, chiếc tàu cảm tử phát nổ và toàn bộ *ninja* tham gia trận chiến ngày hôm đó, bao gồm cả tổ sư Hattori đều phải chịu số phận chết cháy."

“Chỉ là câu chuyện dùng để dọa người thôi,” Saburo bình luận.

“Để cảnh cáo thì đúng hơn,” Miyuki đáp. “Tộc Fuma cực kì tàn ác và xảo quyệt. Điều này khiến chúng vô cùng nguy hiểm. Tổ sư Soke có nói nếu gặp thì phải tuyệt đối tránh xa.” Nói đoạn nữ sát thủ thở dài, “Chẳng hiểu sao chưa bao giờ tớ làm được theo lời ông ấy.”

“Thế thì tiêu thật rồi!” Thủy thủ duy nhất còn sống sót của tàu Kim Hổ co rúm trong nỗi sợ.

“Ít ra chúng ta cũng sống sót sau màn đụng độ với con hải long đấy chứ,” Saburo nửa đùa nửa thật nhằm khích lệ tinh thần cả bọn. Nhưng có vẻ như khung cảnh hãi hùng đó chỉ làm tình hình thêm tồi tệ.

“Ừm...,” Jack vẫn chưa thể tin được vào thứ mà mình đã *tận mắt* chứng kiến. “Nếu đúng là rỗng, thì tại sao nó không tấn công quân Phong Quỷ? Chuyện đó mà xảy ra thì tụi mình đã có cơ hội trốn thoát rồi.”

Một người trong nhóm nô lệ hăng giọng, mắt ông ta dường như hơi điên loạn, cơ thể đầy vết tích của những trận đòn tàn bạo.

“Con rỗng đó bị Phong Quỷ khống chế!” Ông ta rít.

Jack và nhóm bạn nhìn người đàn ông Triều Tiên này bằng ánh mắt ngờ vực.

“Con người không thể có quyền năng như thế,” Yori lên tiếng.

Người nô lệ cười lớn. “Phong Quỷ đâu phải là người. Họ là chúa tể biển Seto! Còn chúng ta chỉ là mồi cho cá mà thôi....”

Đang nói bỗng dưng ông ta im bặt, mặt không còn giọt máu lùi về phía góc cũi.

“Bọn đàn em của tao đối xử với tụi mày tốt chứ hả?” Một giọng nói thô kệch vang vọng.

Jack nhìn lên thì thấy khuôn mặt đáng sợ của tên thủ lĩnh cướp biển. Tên này sở hữu cặp mắt đen kịt như rắn độc, gò má cao vút, cằm để râu dài. Hắn vẫn đội chiếc mũ sừng rỗng từ tối qua, trên người mặc áo giáp xanh đen thiết kế dạng vảy trông như da rồng. Tay phải hắn nổi bật với hình xăm tơ nhện chạy dài lên đến cổ, nơi một hình xăm nhện đen khác lộ rõ cứ như thật.

Bất chấp ngoại hình đáng sợ của tên *ninja*, Miyuki vẫn không thể nhịn được trước lời nói móc mỉa. "*Đối xử tốt?* Bọn chúng vừa mới đem một người trong chúng tôi ra làm mồi cho cá mập đó!"

"Nó đói thì bọn tao cho ăn thôi," tên *ninja* nói kiểu hiển nhiên, hằn nhe miệng cười để lộ hàm răng bén nhọn dị thường.

Yori đứng gần đó nhất giật mình kinh hãi. Thủ lĩnh cướp biển phá lên cười trước biểu cảm của cậu.

"Tao là thuyền trưởng Kurogumo. Chào mừng đến với tàu Nhện Đen," Kurogumo làm bộ cúi đầu nói. "Khai mau! Chúng mày là ai?"

"Người hành hương... vừa trở về từ đảo Shikoku," Yori lấy lại bình tĩnh đáp.

"Vậy thì tao là Thiên Hoàng," Kurogumo mỉa mai. "Dựa vào chỗ vũ khí và kĩ năng chiến đấu cũng đủ khẳng định tại đây không phải dân hành hương rồi."

"Chúng tôi là võ sĩ," Saburo nói giọng tự hào.

Thủ lĩnh cướp biển quan sát anh chàng trong một giây.

"Mày thì đúng. Nhưng *con nhỏ* này chắc chắn không."

Nói đoạn hắn chuyển chú ý sang Miyuki, người vẫn đang trừng mắt lườm từ nãy.

"Rõ ràng mày có nguồn gốc *ninja*. Nói đi, thuộc tộc nào?"

Miyuki không trả lời một chữ.

"Mà thôi kệ. Tộc nào thì cũng là một lũ phản bội cả." Biết Miyuki sắp phát hỏa vì bị sỉ nhục, Jack liền nắm chặt tay nữ sát thủ. Lúc này bản tính nóng nảy của cô phần nhiều sẽ mang lại rắc rối lớn. Cần phải giữ cho đầu óc thật bình tĩnh nếu muốn có cơ may tìm được cách tẩu thoát.

Hành động của nó không qua được mắt thuyền trưởng Kurogumo.

"Con nhỏ *ninja* cứ để sau," hắn lên tiếng. "Còn mày, mày mới là đứa làm tao hứng thú nhất. Thật khó tin - một tên *samurai* ngoại quốc!"

Tên thuyền trưởng búng ngón tay ra hiệu cho cậu bé gần đó mang cặp song kiếm tới. Chuôi kiếm vẫn vải đỏ cho thấy đây chính là cặp *daisho* của Jack. Cậu bé nọ háo hức quỳ gối dâng món đồ lên

cho Kurogumo. Thủ lĩnh cướp biển cầm thanh *katana* lên rút ra khỏi vỏ, cẩn thận quan sát phần lưỡi.

“Cái này là của Shizu rên!” Hắc thốt lên kinh ngạc. “Nếu không tận mắt chứng kiến, có lẽ tao sẽ không thể tin mày là một võ sĩ... và cắt ngay lưỡi đứa nào dám nói láo như thế. Nhưng kĩ năng chiến đấu của mày là rất căn cơ bài bản. Một mình hạ được đến mười tên thuộc hạ của tao.”

Nói đoạn hắc liếc nhìn bốn tên *ninja* cướp biển đang bị treo trên cột buồm. “Cho tụi nó xuống đi,” Kurogumo ra lệnh cho Đầu Lâu. “Mong rằng lần sau chúng mày đừng để *một thằng nhóc* làm nhục như vậy nữa.”

Thuyền trưởng hải tặc thử vài đường kiếm. Hắc không khỏi mỉm cười hài lòng trước độ nặng và cân bằng vừa phải. Bất thành linh, Kurogumo phóng kiếm chém tới thằng nhóc đang quỳ dưới chân mình. Lưỡi kiếm xé gió lao tới, chỉ dừng lại khi vừa chạm vào cổ đối phương. Hồi hộp, thằng nhỏ nuốt ực một tiếng, giọt máu tươi chảy ra từ chỗ da bị cắt.

Khoan khoái tra kiếm trở lại vỏ, Kurogumo hỏi Jack, “Kiếm này mày lấy được từ đâu?”

“Bạn tặng,” Jack đáp.

“Hắc phải là một người bạn *rất đặc biệt* nhỉ?” Thuyền trưởng hải tặc nói rồi xua tay ra hiệu cho thằng nhỏ mang kiếm đứng ra góc. “Thật thú vị - làm cách nào mà một thằng ngoại quốc như mày có thể trở thành võ sĩ vậy?”

“Chuyện đó đã chẳng xảy ra,” Jack đáp bằng giọng lạnh lùng, “nếu cha tôi không bị chết dưới tay đám *ninja* hải tặc như *các người*.”

“Ái chà,” thuyền trưởng Kurogumo nhướn mày. “Tóm lại với thân phận *samurai* và *ninja* thì tụi mày khó mà toàn mạng được. Có điều tao không thường xuyên giết trẻ ranh cho lắm... trừ phi có lí do chính đáng.”

Một lần nữa hàm răng bén nhọn của hắc lại lộ ra.

“Mọi chuyện sẽ do Tatsumaki định đoạt.”

FUGU

Nằm giữa boong tàu, chiếc cũi chẳng giúp ích được gì nên Jack và những người khác phải gánh chịu cái nắng gay gắt. Dù thuyền trưởng Kurogumo có nói sẽ cho người mang thức ăn và nước uống tới, nhưng chuyện đó chưa hề xảy ra, và Jack cũng chẳng hi vọng gì nhiều. Đám *ninja* hải tặc chẳng việc gì phải quan tâm đến các tù binh đang chờ chết cả.

Điều may mắn duy nhất có lẽ là dựa vào cuộc nói chuyện thì bọn chúng chưa nắm được thông tin về thân phận của Jack, hay giải thưởng đang treo trên đầu nó.

"Liệu Tatsumaki có thể là ai nhỉ?" Jack mở cặp môi khô nứt nẻ ra nói.

"Hoặc là cái gì đó," Yori chỉnh lại. "Từ đó vốn mang nghĩa bão táp."

"Có lẽ hẳn định thả tụi mình vào giữa một trận bão chẳng," Saburo phát biểu trong trạng thái gần như ngất xỉu vì đói. "Và để mặc cho số phận quyết định."

"Nếu thế tụi mình vẫn còn cơ hội," Jack cố tỏ ra lạc quan. "Tớ đã trải qua không biết bao nhiêu màn như vậy rồi." Người nô lệ Triều Tiên ban nãy lại một lần nữa lên tiếng.

"Tatsumaki xuất hiện không báo trước... tàn phá mọi thứ... rồi sau đó..." đến đoạn này ông ta làm động tác mở bung bàn tay ra. "... biến mất vào hư vô."

Nói đoạn ông ta đưa cặp mắt điên dại của mình nhìn nhóm Jack vẻ thương hại. "Hi vọng sống sót từ Tatsumaki thì chẳng khác gì đưa đầu vào miệng hổ mà vẫn thở được vậy!"

Thế rồi người nô lệ Triều Tiên cười lớn, sau đó ho sặc sụa. Cơ thể gầy trơ xương của ông ta dường như không chịu nổi kích động. Jack

và những người khác lập tức thấy chán nản hẳn. Dựa vào phản ứng này cũng đủ thấy cái chết là điều khó tránh khỏi.

Cửa cũ mở ra, thẳng nhóc hải tặc xuất hiện cùng với một bình nước.

“Quà từ thuyền trưởng,” nó nói rồi đặt xuống ngay cạnh Jack.

Xong việc liền lui ra cho một lính gác đóng cửa.

Jack nhặt bình nước lên, nhưng nhận thấy Yori liếm môi thèm thuồng bèn đưa cho cậu bạn của mình trước.

“Không, tớ uống sau,” nhà sư nhí nhảnh mạnh.

Jack giơ cao bình nốc một ngụm đầy, và gần như bị sặc ngay lập tức.

“Cái này là nước biển!” Nó liên tục phun trở ra.

Một tràng cười khoái trá vọng lại từ bên ngoài. Đầu Lâu và nhóm của hắn quan sát từ xa, thậm chí còn vỗ vai nhau ăn mừng trò chơi khăm.

“Nước ngon không, ngoại quốc?” Đầu Lâu móc mĩa.

Jack vẫn tiếp tục móc họng để nôn nốt chỗ nước muối còn lại. Bọn hải tặc thấy vậy càng rộng to hơn trước.

“Chưa thẳng tù mới nào thoát được trò này chúng mày nhỉ?” Đầu Lâu bình phẩm.

Jack quệt tay rửa miệng rồi trừng mắt nhìn tên *ninja* hải tặc. “Ít ra còn đỡ hơn cái bản mặt của mấy người!”

Bọn hải tặc ngừng cười chuyển sang găm gù giận dữ.

Đầu Lâu có vẻ nghiêm túc hơn. Hắn nhặt một cây gậy gỗ lên bước tới chỗ cũ. “Xem ra không đánh mày không được rồi, ngoại quốc.”

Rồi hắn quất gậy gỗ vào cũ làm nứt cả chấn song tre.

“Tôi không sợ ông đâu, Đầu Lâu!” Jack vẫn gan dạ chống đối.

Lần này đến lượt Miyuki nắm tay ngăn cản Jack. Nhưng ý định của nó là dụ tên Đầu Lâu mở cổng nhằm có được thời cơ tẩu thoát.

“Giỏi thì lên đi!” Jack tiếp tục.

Điên tiết, Đầu Lâu rống, “Rồi mày sẽ phải hối hận đó con ạ!”

Hắn đẩy tên lính canh sang bên định mở cổng. Đúng lúc này thì một loạt tiếng động lớn vang vọng từ ca-bin, hóa ra đầu bếp của bọn cướp vừa bước ra dùng muỗng gỗ mạnh vào thùng nước dùng.

Thấy vậy tên Đầu Lâu cáu tiết, "May cho mày đấy, ngoại quốc. Lát nữa rồi mày sẽ biết tay."

Hắn chen ngang hàng dài hải tặc bước lên phía trước. Mùi cơm cá thơm lừng tràn ngập trong không khí.

"Tớ sẵn sàng đánh đổi tất cả để được ăn," Saburo rên rỉ xoa cái bụng đang sôi của cậu chàng.

"Sau khi tụi mình thoát," Jack an ủi, "nhất định tớ sẽ đãi cậu một bữa thịnh soạn nhất từ trước đến giờ."

"Chuyện đó sẽ không xảy ra nếu cậu cứ tiếp tục khiêu khích bọn chúng, Jack ạ," Miyuki xen ngang. "Rốt cục cậu đang nghĩ cái gì vậy?"

Jack bèn giải thích kế hoạch của mình. "Tớ muốn ra tay trước khi tụi mình xuống sức."

"Ừm. Bọn lính canh cứ để tớ xử lí cho."

Jack gật đầu đồng tình.

"Tên Đầu Lâu quay lại rồi kìa," Yori thì thầm cảnh báo.

"OK, ngay lúc tớ bước ra ngoài, Miyuki sẽ xử lí tên lính canh," Jack nhắc nhở đám bạn. "Còn Yori và Saburo, hai cậu hãy chạy thật nhanh đến phía cuối mạn trái, chỗ mấy cái thùng gỗ kia, lấy đó làm phao, rồi tụi mình sẽ cùng nhau nhảy xuống."

Cả bọn gật đầu rồi chuẩn bị thực hiện kế hoạch tẩu thoát.

Thế nhưng dường như Đầu Lâu và đàn em của hắn đã quên khuấy vụ lùm xùm trước đó. Bọn chúng ngồi xuống ngay cạnh cũn bốc lấy bốc để thức ăn cho vào miệng.

"Có ai thấy đói không?" Đầu Lâu giơ cao đĩa cơm nóng hổi ngay trước mũi các tù nhân.

Trước khi kịp suy nghĩ, Saburo đã buột miệng trả lời, "Có! Có tôi!"

Nụ cười đen nhẻm của tên *ninja* chợt tắt ngấm.

"Đương nhiên là mày phải đói rồi," hắn vừa nói vừa cho một miếng cá vào mồm nhai rau rầu.

Ăn xong, hẩn phỉu mông đứng dậy. “Nghe đây, tao sẽ cho chúng mày ăn, nhưng chỉ đúng bốn đĩa thôi. Rồi, đĩa nào muốn ăn?”

Một thủy thủ người Nhật mặt hốc hác gầy trơ xương quỳ rạp xuống đất. “Tôi muốn, làm ơn,” anh ta van nài.

Đầu Lâu gật đầu. “Tiếp?”

Thành viên cuối cùng còn sót lại trong số bốn thuyền viên của tàu Kim Hổ cũng đầu hàng cơn đói mà quỳ xuống bên cạnh.

“Chỉ còn hai suất nữa thôi đó,” Đầu Lâu nói bằng giọng bõn cợt.

Một lần nữa, Jack nhận thấy người nô lệ Triều Tiên có cặp mắt điên dại ngồi im lặng, mặc dù thoát trông thì ông ta chính là kẻ đói nhất ở đây. Ngoài ra thì rất lạ là những người tù khác cũng không có vẻ gì hào hứng trước cơ hội có cái bỏ vào bụng này.

Sốt ruột vì không có ai xung phong, Đầu Lâu chỉ Saburo nói, “Một phần cho con lợn vậy.”

“Rồi, đĩa nào sẽ là đĩa cuối cùng?” Tên Hổ đưa mắt lướt quanh cũi hỏi.

“Thằng ngoại quốc được không?” Tên xăm hình thập tự đề nghị.

Đầu Lâu lắc đầu. “Không, thằng đó không đáng được ăn. Với lại tao đã có kế hoạch khác cho nó rồi. Thôi thì ban phước giúp thằng cha thuyền trưởng tội nghiệp đang ôm đầu trong góc kia vậy.”

Lúc tên lính canh mở cũi cho bốn người được chọn ra ngoài, Jack gật đầu làm hiệu với Miyuki. Nữ sát thủ nhanh chóng lao tới, nhưng chưa kịp hành động đã bị chặn đứng bởi một ngọn giáo sắc lẹm.

“Đừng mơ em gái ạ,” Rắn xua Miyuki vào trong.

Bốn người được chọn tuần tự bước ra ngoài. Saburo do dự không muốn bước nên bị bọn hải tặc dùng vũ lực hối thúc từ sau. Riêng Đầu Lâu lại lịch thiệp khác thường, mời họ thành vòng tròn trên boong tàu.

Rồi hẩn nhìn quanh vẻ bức tức. “Thằng oắt chạy việc mới đâu rồi?”

Phải một lúc sau nhóc hải tặc mới xuất hiện, tay cầm theo một cái khay lớn trước khi bị Đầu Lâu giật lấy véo mạnh vào tai. “Lần sau mà còn chậm là tao mời mày ăn luôn đó.”

Thằng bé hải tặc vội vã cúi đầu tạ lỗi rồi lập tức lui vào trong.

Trở lại với kiểu ăn nói nhẹ nhàng, Đầu Lâu phô trương đặt khay xuống để lộ bốn mẫu cá màu trong suốt.

“Sashimi Fugu!” Hắc tuyên bố.

Miyuki lập tức thở hắt. Jack lên tiếng hỏi khi nhận thấy biểu cảm hãi hùng trên khuôn mặt nữ sát thủ, “Sao vậy?”

“Fugu, cá nóc là một loài rất độc,” Miyuki đáp. “Bọn tớ thường tắm nọc của nó lên phi tiêu làm vũ khí ám sát. Fugu *vẫn* có thể ăn, nhưng phải được chế biến rất cẩn thận. Còn không sẽ dẫn đến cái chết.”

Bốn người tù nhân có vẻ cũng nhận ra sự nguy hiểm của món ăn trước mặt mình. Thuyền trưởng tàu Kim Hổ đứng lên đầu tiên.

“C... cảm ơn,” ông ta lắp bắp. “Nhưng tôi chưa đói tới mức đó.”

Tên *ninja* xăm hình thập tự liên đẩy nạn nhân ngồi xuống trở lại. “Chưa ăn xong mà rời khỏi bàn là không phải phép đâu nhé.”

Đầu Lâu ghé tai các tù nhân nở nụ cười tà ác công bố, “Chỉ *một* trong số bốn miếng cá này là có độc thôi. Chúc ngon miệng!”

HẤP HỐI

Bốn tù nhân sợ hãi liếc nhìn nhau. Thần chết đang chờ đợi một trong số họ trên cái khay kia. Những miếng cá nóc giống hệt nhau đầy cạm bẫy. Không ai đủ can đảm đưa tay ra trước tiên.

“Mau ăn đi chứ!” Đầu Lôu vừa hối thúc vừa dí dao găm sát cổ họng Saburo. “Nếu không thì đừng trách...”

Không còn cách nào khác, Saburo đưa cánh tay run run ra trước đĩa fugu.

“Đừng mà, Saburo!” Jack cảm phần hét to như muốn khóc. Nó không thể ngờ có ngày tính mạng của bạn mình lại bị đem ra làm trò đùa như thế.

“Câm mồm!” Đầu Lôu khoái chí ra mặt. “Đứa đầu tiên là đứa có xác suất sống sót cao nhất đó.”

Bị hối thúc, Saburo đành lấy đại miếng cá ở xa nhất. Anh chàng hít một hơi thật sâu đặt vào miệng rồi nhắm mắt nhai.

“Nuốt hết đi,” Đầu Lôu lâu nhắc.

Saburo vận động dũng khí nuốt thứ rất có thể là kịch độc vào người. Tên Đầu Lôu hài lòng chuyển dao sang đối tượng tiếp theo - thành viên thủy thủ đoàn cuối cùng của tàu Kim Hổ.

Quá sợ hãi, anh này run rẩy lùi ra sau, nhưng rất nhanh đã bị tên Hổ túm tóc kéo về chỗ cũ. Hắn nhân tiện banh luôn miếng nạn nhân ra cho tên Đầu Lôu chọn một miếng cá bỏ vào. Bị sắc mạnh nên cuối cùng người thủy thủ tội nghiệp cũng nuốt trọn miếng cá. Hổ vẫn kiểm tra kĩ thành quả rồi mới chịu buông tóc anh ta ra.

Tự biết số phận nên người thủy thủ Nhật Bản nhai luôn miếng cá gần mình nhất rồi nhai ngấu nghiến thứ rất có thể sẽ là bữa ăn cuối cùng của cuộc đời.

Bốn miếng chỉ còn một, thuyền trưởng tàu Kim Hồ cố tình câu thêm giờ. Ông ta những mong có thể tìm thấy dấu hiệu gì đó từ những người còn lại trước khi ăn phần cá nóc cuối cùng.

“Chả ích lợi gì đâu,” tên Đầu Lâu nói. “Có độc thì cũng từ từ mới ngấm được.”

Hắn ra lệnh cho tên hải tặc xăm hình thập tự ép thuyền trưởng nuốt miếng fugu. Bốn người tù hồi hộp nhìn nhau, chờ đợi cái chết diễn ra cho đối phương... để có thể biết rằng mình sẽ sống. Cùng lúc đó thì bọn *ninja* hải tặc bên ngoài hồ hởi cá cược kết quả.

“Tao đặt ba đồng thẳng mập sẽ chết.” Tên Đầu Lâu lên tiếng.

“Bốn đồng cho thẳng cha thuyền trưởng,” tên xăm thập tự vừa đặt vừa vỗ vai nạn nhân của mình.

Quân hải tặc tụ tập rất đông nên tiền cược là khá lớn.

Bốn tù nhân mặt cắt không còn giọt máu. Rất có thể chất độc đang từ từ ngấm vào máu của họ, tất cả chỉ để mua vui cho bọn Phong Quỷ tàn ác.

“Môi tớ đang co giật!” Saburo hãi hùng nhìn Miyuki.

Không khí cá cược sôi động hơn hẳn sau khi nghe thấy thông tin này.

“Không sao đâu,” Miyuki trấn an. “Ai ăn cá nóc vào cũng bị như vậy cả.”

Nghe vậy Saburo mới an tâm đôi chút, nhưng Jack nhận thấy dường như cậu bạn của mình đã gần đến bờ vực điên loạn. Nó thậm nghĩ nếu đổi lại là mình thì cũng khó tránh khỏi điều tương tự.

“Ngừng nhận cược,” tên Đầu Lâu tuyên bố. Nghe lệnh, đám hải tặc xung quanh bèn tản ra chờ đợi kết quả.

Vẫn chưa tù nhân nào cho thấy dấu hiệu bị trúng độc. Jack bắt đầu hi vọng rằng tên Đầu Lâu kia chỉ nói đùa để chơi khăm họ. Vấn đề là căn cứ vào thái độ đặt cược rất nghiêm túc ban nãy thì khả năng này là rất nhỏ.

Người thủy thủ Nhật Bản dùng tay móc răng để lộ bộ nướu đỏ rực khiến đám hải tặc nổi một trận xôn xao. Có điều phần nhiều đây là do đói ăn kéo dài, chứ không phải tác dụng của độc dược.

Mỗi giây trôi qua không khí lại càng thêm căng thẳng.

Jack đập chân song rồi nói với Saburo, "Cậu sẽ không sao đâu. Tổ đảm bảo đấy."

Saburo cố gượng cười quay lại nhìn Jack. "Ngày trước mẹ tớ vẫn thường nói, kiểu gì cũng có ngày cái tật tham ăn của tớ quay lại hại thân."

"Ô! Tao thắng rồi!" Tên Rắn reo lên.

Hắn chỉ tay vào những vết màu đỏ tươi đang hiện ra trên da con mồi của mình. Những tên khác cũng chăm chú quan sát nạn nhân xấu số.

Nhận thấy điều khác lạ, người thủy thủ cuối cùng của tàu Kim Hồ cúi xuống nhìn và ngay lập tức đổ mồ hôi lạnh, rồi anh ôm chặt cổ mình.

"*Nước!*" Anh ta van nài. "*Cổ tôi cháy mất rồi!*"

Cổ đứng dậy nhưng không còn sức, người thủy thủ đổ gục xuống sàn, toàn thân không còn chút sức lực.

"L... làm... ơn... cứu... với... không... thở... được..."

Thậm chí đến khả năng nói cũng chẳng còn, anh ta liên tục co giật như thể cá mắc cạn. Trong lúc nạn nhân tội nghiệp đang hấp hối thì một tiếng reo vang phẫn khích chột vang lên.

"*May quá! Không phải mình!*" Thuyền trưởng tàu Kim Hồ dấm tay vào không khí vui mừng.

Người thủy thủ cứ yếu dần, cuối cùng là nằm yên bất động, duy chỉ có đôi mắt hấp háy báo hiệu cho sự sống. Một lát sau thì anh ta thở hắt một tiếng, rồi lịm hẳn.

Tên Rắn và một số tên khác bắt đầu ăn mừng chiến thắng, trong khi số còn lại liên tục chửi bới thóa mạ. Thậm chí Jack cũng cảm thấy những cảm xúc rất lẫn lộn - một đằng vui mừng vì Saburo đã thoát nạn, đằng khác lại thương cảm cho số phận của người thủy thủ. Không ai đáng phải chịu một cái chết bi thảm đến vậy cả.

Trò chơi đã kết thúc, ba người tù sống sót bị tổng trở lại vào cũi. Saburo ngồi xuống trong cái ôm của những người bạn. Thuyền trưởng tàu Kim Hồ tươi cười quay về góc của mình. Duy chỉ có thủy

thủ người Nhật Bản là vẫn nằm im, trên mặt lấm tẩm đỏ, chân tay co giật, hô hấp khó khăn.

“Ôi chà,” tên Đầu Lâu làm bộ lo lắng. “Hình như đầu bếp làm ẩu cả bốn miếng rồi thì phải.”

Hắn phá lên cười, Saburo và thuyền trưởng thì thay đổi từ trạng thái nhẹ nhõm sang kinh hãi tột độ. Tên Đầu Lâu cứ thế lui ra cùng với đám đàn em, để mặc nạn nhân của mình cho số phận.

Phải mất một lúc thuyền trưởng tàu Kim Hổ mới hoàn toàn nhận rõ vấn đề, miệng lắp bắp, “KHÔNG... không... không thể nào... Tôi chưa muốn chết!”

Thủy thủ người Nhật đã tắt thở, co thể bất động hẳn.

“Tớ không... cảm giác được lưỡi nữa,” Saburo lên tiếng.

Không để phí dù chỉ một giây, Miyuki giật bình nước biển đặt lên môi Saburo.

“Mau uống đi!”

Saburo tròn mắt nhìn Miyuki, nhưng cô đã dùng sức dốc mạnh bình. Nuốt được vài ngụm thì Saburo bắt đầu nôn.

“Cậu đang làm gì vậy?” Jack vội vàng chạy lại đỡ Saburo.

“Cậu tránh ra!” Miyuki ra lệnh. “Nếu không nhanh chóng rửa ruột thì vô phương cứu chữa đó.”

Saburo nôn ọe liên tục, lần này ra được cả những mẩu cá trong suốt còn chưa tiêu hóa hết.

Góc bên kia, thuyền trưởng vẫn rên rỉ thành tiếng. “Tôi không muốn chết... không muốn... chết...”

“Dùng tay móc họng đi!” Miyuki cố giúp, nhưng thuyền trưởng đã quá hoảng loạn nên không thể nghe theo.

Thấy Saburo lão đảo, Jack đỡ bạn nằm xuống. Yori tháo khăn hành hương làm thành chiếc gối tạm. Miyuki lục lọi quần áo lấy ra một chiếc túi mà đêm qua quân Phong Quỷ chưa phát hiện. Cô lấy từ bên trong ra một túi giấy gói thứ thuốc màu đen.

“Giữ đầu cậu ấy thật chắc,” nữ sát thủ bảo Jack và Yori.

Saburo thở nặng nhọc, trên người hầu như không còn cảm giác, một lúc sau thì bắt đầu co giật.

“Phật Tổ linh thiêng, xin phù hộ cho cậu ấy,” Yori cầu nguyện với đôi mắt ngấn lệ.

Cơn sốc qua đi, Saburo yếu ớt quay sang nói với Yori, “Tổ... không... chết... được đâu...”

“Uống đi,” Miyuki thả viên thuốc màu đen vào miệng Saburo.

“Cái này... ghê quá,” Saburo phản ứng.

“Đương nhiên rồi, là than đó. Nó sẽ hút bớt độc tố trong người cậu. Thôi lo nuốt đi, trước khi miệng bị mất cảm giác.”

Saburo làm theo hướng dẫn. Phía đối diện, thuyền trưởng tàu Kim Hồ khuyê hấn xuống và liên tục đập tay vào ngực.

“Bây giờ... tớ mới biết... say sóng... chưa là gì cả...,” Saburo lắp bắp.

Yori quỳ sát một bên, hai tay chấp lại, miệng lẩm nhẩm cầu kinh.

Jack quay sang hỏi Miyuki, “Tội mình có thể làm gì *thêm* cho cậu ấy không? Đây là độc của *ninja* cơ mà - chẳng lẽ cậu không có thuốc giải ư?”

Nữ sát thủ buồn bã lắc đầu. “Fugu là kịch độc không thuốc giải. Nhưng Saburo vốn rất mạnh mẽ. Bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ đợi, và cầu nguyện mà thôi.”

NHÓC HẢI TẶC

Saburo nhìn thẳng vào Jack, khuôn mặt trông như thể đang rất bình thản. Nhưng đây chỉ là phản ứng sau khi ăn fugu. Miyuki nói rằng chất độc của cá sẽ từ từ làm cơ thể bị tê liệt khiến nạn nhân vẫn tỉnh táo cho đến khi phổi ngừng hoạt động và chết vì ngạt thở. Đó cũng là lí do tại sao các *ninja* lại ưa thích sử dụng loại độc này.

“Cậu thở được chứ?” Jack hỏi.

Saburo nháy mắt hai lần. *Được.*

“Thử nhúc nhích ngón chân xem?”

Jack nhìn xuống, nhưng chẳng có gì chuyển động cả.

“Vẫn tốt,” Jack nói dối vì không muốn làm bạn mình bỏ cuộc.

“Thế, cậu có cảm nhận được tay mình không?”

Saburo nháy mắt một lần. *Không.*

“Cố lên nào,” Jack động viên. “Miyuki nói nếu qua được đêm nay thì cậu sẽ hoàn toàn hồi phục thôi.”

Saburo nháy mắt hai lần.

Yori vẫn túc trực bên cạnh cầu nguyện. Jack đứng dậy đến chỗ Miyuki đang buộc chiếc áo hành hương nó đưa lúc này để che nắng cho Saburo. Giờ đã là giữa trưa, mặt trời chói lọi trên đường tiến về phương nam. Jack giúp Miyuki giữ chặt góc cuối cùng.

“Có nhiều người từng vượt qua được độc cá nóc chứ?” Jack thì thầm.

Miyuki ngừng lại trong vài giây. “Một.”

Jack ngừng tay sững sờ nhìn cô bạn.

“Tớ chỉ biết mỗi một mà thôi,” Miyuki vội thêm vào. “Và người đó chính là Soke. Cũng qua đó tớ mới biết cách hạn chế loại độc được này.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Saburo ngừng thở?”

Miyuki cắn môi dưới, mặt có vẻ không chắc chắn.

“Lúc đó tớ sẽ thở thay cho cậu ấy.”

Jack nhíu mày. “Nghĩa là sao?”

“Thổi không khí vào phổi Saburo - và hi vọng rằng cậu ta sống sót cho đến khi chất độc tan đi để có thể tự thở trở lại.”

Jack chưa bao giờ nghe đến kĩ thuật cứu hộ lạ lùng này, nhưng hết mực tin tưởng ở Miyuki và các kĩ năng kì diệu của nhân giả, chính bản thân nó cũng từng trải qua chuyện này rồi.

“Chúng ta có thể dùng Cửu Tự Ấn chứ?” Jack gợi ý.

Miyuki suy nghĩ rồi đáp, “Tuy không có tác dụng giải độc... nhưng thuật Sha có thể sẽ giúp ích cho tim và nội tạng của Saburo. Để tớ thử xem sao.”

Cô quỳ gối bên cạnh chấp tay tạo thành dấu Sha, nhắm mắt bắt đầu niệm thần chú chữa thương.

“On haya baishiraman taya sowaka...”

Hơi thở nặng nhọc của Saburo lập tức nhẹ nhàng hẳn. Jack bèn cởi khăn choàng quạt phe phẩy cho Saburo trong lúc Yori vẫn cầu nguyện, mọi người đều nỗ lực bằng tất cả sức lực vì đồng đội của mình.

Vị thuyền trưởng tàu Kim Hổ thì không may mắn như vậy. Dù cơ thể ông ta đôi lúc vẫn cử động, nhưng chất độc đã ngấm ra toàn thân, sinh mạng trôi đi dần theo từng hơi thở.

“Lại thêm một phần ăn cho cá,” người nô lệ Triều Tiên lầm bầm.
“*Tất cả chúng ta đều sẽ là mồi cho cá.*”

Cửa cũ bật mở, thuyền bé cướp biển mang theo một cái nồi lớn đặt vào giữa, nước gạo óch đổ ra ngoài. Nhóm tù nhân nhìn thấy liền nhao nhao tới tranh giành như thể một bầy chó dại.

Jack đang định lại xem có thể lấy gì về cho nhóm của mình không thì nhóc cướp biển bất ngờ lại gần lấy từ tay áo ra vài con cá nướng đưa cho nó, thay bình nước biển ban nãy bằng một bình nước đầy.

“Đổi nước biển thành thuốc độc đấy à?” Jack mĩa mai.

“Không, nước sạch đây,” nhóc cướp biển nhấn mạnh. “Còn kia là cá thu.”

Jack vẫn giữ ánh mắt nghi hoặc.

“Lần trước chính Đầu Lâu đã bắt tôi thay nước biển vào để trêu các người.”

“Ừ, vui *quá* nhỉ,” Jack uất ức.

Nhóc cướp biển trông chừng khá xấu hổ. “Thôi ăn nhanh trước khi những người khác nhìn thấy đi,” cậu ta nhắc. “Tôi đã phải mạo hiểm một trận đòn đau vì các vị đây.”

Quá đói, Jack quyết định nhận chỗ cá. Nó nhúng một ngón tay vào bình nước và nhận thấy đây đúng là nước *sạch*. Biết nhóc cướp biển thật lòng tốt với mình, nó vội vàng cúi đầu đáp lễ. “Cảm ơn, tên cậu là gì?”

“Cheng.”

“Tôi là Jack.”

Cheng mỉm cười, nụ cười làm bừng sáng cả khuôn mặt. Cậu bé này có những đường nét rất nhẹ nhàng, chân mày thanh mảnh, mắt xếch, môi mỏng, tóc thắt bím, người tuy nhỏ nhưng chắc. Trông Cheng không giống các *ninja* hải tặc khác... hay thậm chí là người Nhật.

“Cậu đến từ đâu?” Jack hỏi.

“Một ngôi làng nhỏ gần đảo Bồng Lai, Trung Quốc,” Cheng vừa đáp vừa tò mò nhìn Jack. “Tôi chưa từng gặp ai tóc vàng như anh cả...”

“Ê, thằng kia! Mày làm cái gì mà lâu dữ vậy?”

Đầu Lâu nói vọng lại trong lúc cùng đám đàn em cuốn dây lên.

“Khạc nhổ vào thức ăn của bọn chúng ạ!” Cheng la lớn.

Tên Đầu Lâu hài lòng ra mặt. “Thằng này có tương lai!”

Cheng quay lại nhìn Jack ra vẻ cảm thông. “Hi vọng anh ấy sẽ qua khỏi,” cậu nói rồi chui ra khỏi cũi.

Cuộc gặp gỡ này giúp cho lòng tin vào con người của Jack được khôi phục đôi chút. Nhìn Cheng bước dần tới chỗ cột buồm, nó

không khỏi tự hỏi tại sao một cậu bé Trung Quốc lại dính dáng đến bọn Phong Quỷ như vậy.

Đẹp suy nghĩ sang bên, Jack cầm bình nước cúi sát xuống Saburo, “Cậu còn nuốt được không?”

Saburo nháy mắt hai lần. Jack bèn cùng Yori đỡ cậu bạn dậy uống nước. Tuy tràn ra không ít nhưng chí ít cũng làm Saburo phần nào tươi tỉnh hơn.

Sau khi đặt Saburo nằm xuống, Jack bắt đầu bẻ chỗ cá thu chia cho cả nhóm.

“Cho Saburo ăn được không?” Nó hỏi.

Miyuki lắc đầu. “Sẽ sặc mất. Với lại, việc cần kíp bây giờ là làm sao thải chất độc ra càng nhanh càng tốt.”

Dù vậy thì ba người vẫn chủ động tránh sang một bên rồi mới cùng nhau ăn phần cá thu thơm phức. Jack cảm thấy sức lực như tràn về, bất chấp bữa ăn có phần ít ỏi.

Lúc ba người liếm sạch ngón tay chia nhau nước uống thì Saburo bất ngờ co giật mạnh. Cả bọn vội vàng quay lại thì thấy hơi thở của cậu bạn rất hỗn loạn, mắt lồi cả ra.

“Cậu ấy làm sao vậy?” Yori lo lắng.

“Có vẻ như chất độc xộc đến phổi rồi,” Miyuki đáp.

Nói đoạn nữ sát thủ liền thực hiện nghi thức Sha, nhưng lần này công hiệu rất ít ỏi. Saburo càng lúc càng gần hơn với cái chết.

“Tớ không tạo ra đủ khí,” Miyuki thở dốc, mồ hôi trán vã ra lạnh toát. “Kiểu này thì cậu ấy nguy mất.”

Jack vội vàng ngồi xuống bên cạnh. Đã từng được tập Cử Tự Ấn, nó biết tư thế cũng như thần chú Sha, nhưng mới chỉ thực hành trên bản thân, chỉ mong rằng sự kết hợp của hai người sẽ tạo ra đủ lượng khí cần thiết.

Cơ nguy kịch của Saburo lên đến đỉnh điểm, rồi hạ dần cho đến lúc cơ thể chỉ còn rung nhẹ, hơi thở điều hòa hơn.

“Ráng thêm một chút nữa,” Miyuki động viên, “cậu ấy nhất định sẽ qua được.”

“Ê, thằng ngoại quốc!” Giọng nói ghê rợn vang lên. “Mày vẫn còn chuyện chưa giải quyết với tao.”

“Để sau đi,” Jack cố gắng giữ tập trung.

“Ngay bây giờ,” tên Đầu Lâu nhấn mạnh.

Một mũi giáo ấn vào cổ Jack.

Dẫu vậy nó vẫn không chịu nhúc nhích. Tính mạng của Saburo còn hay mất chính là ở lúc này.

“Đừng cố chọc tao,” tên Đầu Lâu điên tiết, lưỡi giáo đã sắp xuyên thủng da thịt Jack.

Đến lúc này thì Yori quyết định quỳ xuống cạnh Jack thì thầm, “Để tớ thế chỗ cho.” Cả hai đứa đều hiểu rất rõ Yori mới chỉ biết đến kỹ năng *ninja* này thông qua vài lần quan sát Miyuki thực hiện, và cậu chưa từng thử qua bao giờ.

Dù rất không muốn nhưng Jack vẫn đành phải dừng tay. Ngay tức khắc, tình trạng của Saburo xấu đi trông thấy. Chờ cho Yori vào vị trí bắt đầu niệm chú, Jack đứng dậy bước ra khỏi cũi. Nó vẫn liên tục nhìn về hướng Saburo trong lúc bị tên Đầu Lâu lôi ra giữa boong tàu, nơi nhóm đông cướp biển đã tụ tập sẵn chờ đợi màn hành hạ tên tù nhân ngoại quốc.

Tay lăm lăm ngọn giáo, Đầu Lâu dí sát vào mặt Jack thách thức. “Mày đặc tội không chỉ với mình tao, mà còn cả các anh em ở đây nữa.”

Bốn tên cướp biển bước lên tròng mắt nhìn Jack, tay chúng vẫn còn ửng đỏ sau màn bị treo lên lúc sáng. Xem chừng cả bọn chỉ chờ thời cơ để lao vào hành hạ con mồi.

Jack âm thầm đánh giá địch thủ. Tuy trông có vẻ đáng gờm, nhưng nó đã từng hạ chúng lúc ở trên tàu Kim Hổ, và hoàn toàn có thể tái hiện điều đó. Vấn đề nằm ở chỗ tên Đầu Lâu. Cơ thể đầy sẹo cho thấy hẳn là một chiến binh dày dạn kinh nghiệm. Jack biết nó cần phải nhận lúc sung sức hạ cho được tên Đầu Lâu trước, rồi mới tính đến bốn tên còn lại.

“Nhanh lên đi,” Jack vừa nói vừa cởi giày để có độ ma sát tốt hơn.

“À, đối thủ của mày không phải tao... hay tụi nó,” tên Đầu Lâu cười nhạt. “Mà là nhà vô địch của tàu, Manzo.”

Từ chỗ cửa ca-bin, một tên hải tặc với thân hình lực lưỡng bước tới. Hắn to gấp ba lần Jack, cái đầu cạo trọc bóng lưỡng, râu ria rậm rạp, nắm đấm tựa búa tạ, cơ bắp cuồn cuộn, chân bước đi huỳnh huých trên sàn gỗ. Bên cạnh hình xăm nhện đen, tên này còn có một cái đầu quỷ há miệng mọc ra trên mũi bụng chắc nịch. Cuối cùng, để hoàn thiện nốt ngoại hình khủng khiếp là những Hán tự khắc trên mu bàn tay. Bên phải là chữ “Sấm,” bên trái là chữ “Chớp”.

Manzo vừa đấm tay ra oai vừa hùng hổ bước về phía Jack.

QUYẾT ĐẤU TAY KHÔNG

Nhìn thấy tên khổng lồ này mà Jack cảm tưởng như tim mình vừa lỡ nhịp. Manzo như thể bước ra từ những cơn ác mộng - thân hình tựa bò mộng hăng tiết. Hẳn không mang theo vũ khí, rõ ràng đây sẽ là một trận đánh tay không. Mà điều đó cũng chẳng quan trọng - bởi lẽ tay hẳn *chẳng* khác gì vũ khí, chỉ một cú bạt tai thôi là đủ cho Jack đo sà.

Ăn vận đơn giản nên Jack rất nhẹ nhàng, dễ dàng di chuyển linh hoạt. Và thực sự nó sẽ cần đến điều này. Tuyệt đối không thể chủ quan trước một đối thủ nguy hiểm như vậy. Nghĩ bụng, Jack đệm nhảy chuẩn bị cho trận chiến sống còn.

Trong lúc Manzo bước tới, Jack nhớ lại trận đấu thể thuật trong cuộc Tha Lưu Tử Thí ba năm về trước. Lần đó Jack phải đánh với Raiden, một kẻ cũng có thân hình đồ sộ kiểu Manzo. Lẽ ra nó chẳng có cơ hội nào chiến thắng, nhưng lại vô tình mơ thấy hình ảnh quỷ và bướm. Con quỷ vung gậy sắt quật vào bướm, nhưng bướm dễ dàng né tránh, và cứ duy trì như vậy cho đến lúc quỷ tự mình đổ gục vì kiệt sức.

Lần này tên *ninja* hải tặc cũng có xăm hình đầu quỷ la hét. *Dường như giấc mơ năm nào lại ứng hiện một lần nữa!* Nếu có thể khiến Manzo mất sức thì cơ hội sẽ đến.

Một cú đâm từ bên tay khắc chữ "Sấm" phóng tới đầu Jack. Nó thụp đầu né tránh rồi nhảy sang bên. Giờ là bên "Chớp", cú đâm móc thẳng vào be sườn. Jack vội vàng cong người hóp bụng. Đòn tấn công của Manzo lướt qua da nhưng không gây ra thương tổn. Rất nhanh, những đòn tấn công vũ bão vung tới tấp khiến Jack phải lùi lại.

Cứ như vậy nó liên tục né tránh, Manzo tuy mạnh nhưng khá chậm.

“Đánh chết nó đi!” Tên hải tặc Hồ gào lên.

Càng lúc càng tức tối, những cú đấm của Manzo bắt đầu trở nên điên loạn. Ngược lại, Jack như thể đang bay nhảy trên sàn đấu. Nó cúi đầu tránh cú “Sấm”, lúi ra né cú “Chớp”. Không một đòn nào trúng được đích, thậm chí đến bọn hải tặc đứng bên ngoài cũng bắt đầu la ó phản đối trận đấu tẻ nhạt này.

“Đứng im coi, đồ hèn!” Tên xăm hình thập tự khiêu khích.

“VẬY mà cũng tự xưng là võ sĩ đó hả!” Tên Đầu Lâu thêm vào. Hắn ra lệnh cho đám đông, “Áp sát nó!”

Vòng tròn hải tặc liền thu lại khiến cho không gian sàn đấu nhỏ đi đáng kể. Trong lúc tập trung tránh đòn, Jack bất ngờ bị tên Rắn ngáng chân ngã chổng gọng.

Manzo lập tức tận dụng thời cơ tung chân đạp thẳng vào ngực Jack. Một tiếng gãy giòn khùng khiếp vang lên, Jack vừa kịp phóng mình sang bên trước khi sàn tàu vỡ vụn, chân Manzo kẹt luôn trong đồng gỗ.

Jack bật dậy chuyển sang thế tấn công. Bằng tốc độ chóng mặt và sức mạnh của một võ sĩ đã kinh qua luyện tập gian khổ, nó tung một đòn đá xoay hoàn hảo vào lưng tên khổng lồ.

Nhưng xem ra hắn chẳng hề hấn gì. Không vội nản chí, Jack bồi thêm cú đá móc vào be sườn. Manzo nhăn nhó nhưng chưa suy suyển. Lại một đòn thúc cùi chỏ vào cật, tên cướp biển gạt đi như thể vừa bị muỗi đốt. Chỉ một cú quạt này của hắn cũng đủ khiến Jack văng ra xa. Sững sờ, nó e dè bước thành vòng tròn quanh kẻ địch, cố lấy lại bình tĩnh vắt óc suy nghĩ xem liệu mình còn sở hữu tuyệt kĩ nào đủ để hạ gục tảng đá trước mặt chẳng.

Đến lúc này thì Manzo đã rút được chân ra, quay sang tấn công Jack. Hắn phẩy tay như thể phủi bụi rồi nhoẻn miệng cười đắc thắng.

Có điều Jack cũng cười. Nó đã nhớ ra thứ mình cần... ngón đòn thầy Yamada đã truyền thụ lúc còn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

Điệp Trùng Cước - tuyệt kĩ dựa vào tốc độ để tấn công, mô phỏng theo tư thế đập cánh của loài bướm.

Lúc tên *ninja* hải tặc sẵn tới, Jack nhảy lên không trung, hai tay giang rộng, chân giơ ra vận mạnh. Liên tục là hai cú đánh trúng vào sườn và đầu Manzo khiến tên này dù có thân hình khổng lồ nhưng vẫn phải đổ gục như bao cát.

Ấy là Jack nghĩ vậy, nhưng lâu ngày không luyện tập, nó không may tính toán sai khoảng cách khiến toàn bộ động tác phức tạp thất bại hoàn toàn. Trật mục tiêu, Jack cố gắng sửa sai bằng cách điên cuồng quạt tay, kết quả là ngã đập lưng ra đất.

Trong giây lát không khí xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng. Thế rồi tên Manzo cất lên một tràng cười vang dội, tiếp theo cả đám cướp biển đứng xem cùng cười khoái chí. Jack cảm thấy mình vừa hành động như một thằng đần. Nó không chỉ thất bại mà còn tự biến mình thành trò hề.

“Cái *quái* gì vậy?” Tên Đầu Lâu cười chảy cả nước mắt. “Tuyệt chiêu ‘Vịt bầu cất cánh’ hả?”

Tức tối, Jack cố gắng lấy hơi đứng dậy. Nhưng nó còn chưa kịp lấy thăng bằng đã bị Manzo tóm cổ chân xoay tròn quăng mạnh đập vai vào cột buồm.

Vừa chóng mặt vừa đau đớn, Jack nằm yên bất động. Cơ ác mộng vẫn chưa kết thúc khi ngay sau đó Manzo đã sẵn tới nắm cổ nó nhấc bổng lên. Ngộp thở, Jack vẫy vùng trong vô vọng. Lực siết của Manzo chẳng khác gì một con bò mộng.

Jack cảm giác rõ ràng máu dồn hết lên não, lồng ngực thiếu không khí trầm trọng. Nó nhìn về phía cũ nơi Yori vẫn đang niệm chú, nhưng Miyuki đã bắt đầu chuyển sang thổi hơi. Cô hít thật sâu rồi bóp mũi Saburo cho miệng há ra để thổi vào. Jack có thể thấy rõ sự quyết tâm trên khuôn mặt nữ sát thủ.

Giờ đây cả Jack lẫn Saburo đều đang phải chiến đấu với tử thần. Nó biết mình cần phản kháng, nhưng chân đã bị nhấc bổng lên, oxy lại cạn dần thì có thể làm gì được trước một đối thủ mạnh như Manzo?

Tên cướp biển nhe răng đắc thắng giơ nắm đấm sẵn sàng tung đòn kết liễu.

Đầu óc Jack mờ mịt. Chẳng đòn thế nào trong lớp Thế thuật của thầy Kyuzo có thể sử dụng được cả. Mọi thứ đã kết thúc...

Thế rồi nó thấy Miyuki nhìn sang đây kinh hãi.

“Bát Diệp Quyền!” Tiếng la thất thanh của nữ sát thủ khiến bài học cô từng dạy nó lúc ở làng *ninja* chợt tái hiện. Dù không thể dùng kĩ năng võ sĩ, nhưng Jack vẫn có thể dựa vào chiêu trò *ninja*...

Nó chụm tay lại rồi tung hết phần sức còn lại tát mạnh vào tai Manzo. Bất ngờ trúng đòn đau, tên hải tặc khổng lồ lão đảo mất thăng bằng. Hắn thả Jack ra rồi loạng choạng bước đi cứ như thể tàu đang lướt giữa cơn bão vậy.

Thoát hiểm, Jack vội vàng hít lấy hít để không khí rồi chống vào cột buồm đứng dậy. Cùng lúc đó thì Manzo cũng khôi phục, điên tiết vì chiến thắng trong tầm tay còn đánh mất, hắn đẩy văng đám cướp biển xung quanh chạy đi lấy vũ khí, một cái móc sắt ba đầu trông tựa như móng gấu. Thường được sử dụng để tấn công tàu bè, *kumode* rất lợi hại và có thể dễ dàng móc thủng ruột bất kì kẻ xấu số nào.

Manzo quay lại chỗ cũ định kết liễu Jack nhưng con mồi của hắn đã biến mất từ lúc nào.

“Nó trèo lên kia rồi!” Tên hải tặc xăm hình thập tự tri hô.

Nhưng đòn Bát Diệp Quyền vừa rồi cũng đã tạm thời phong tỏa thính giác của Manzo. Không thể đánh động bằng âm thanh, bọn cướp biển thi nhau chỉ trỏ lên chỗ cột buồm. Tuy chưa hoàn toàn lấy lại được thăng bằng nhưng nhờ có *kumode*, Manzo vẫn chậm chạp đuổi theo được.

Về phần Jack, tình cảnh lúc này mà nói thì chẳng khác gì cá gặp nước. Với kinh nghiệm bao năm lên dênh cùng tàu *Alexandria*, nó dễ dàng trèo lên đỉnh cột buồm rồi tiếp tục bước ra ngoài thanh gỗ vắt ngang.

Manzo đuổi tới nơi. Ở độ cao này cột buồm rung lắc khá dữ dội. Trông tên cướp biển lộ rõ vẻ hồi hộp. Cơ thể to lớn của hắn dùng để kéo dây thì rất tốt, nhưng leo trèo thì không.

Manzo vung móc sắt tấn công Jack nhưng không thể với tới. Hắn nhào được ra thêm một chút thì Jack đã bước ra tới cuối thanh gỗ.

“Mày cùng đường rồi!” Tên cướp biển gầm lên.

“Có giỏi thì lại đây!” Jack thách thức.

Bị cảm giác đã đến rất gần chiến thắng làm mờ mắt, Manzo quyết định đánh liều với hết sức. Lúc gã khổng lồ này đang vung chiếc móc sắt *kumode* thì thuyền bất ngờ rung mạnh khiến hắc mã đà ngã ục xuống làm vỡ cả sàn tàu. Tên hải tặc to như gấu chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi nằm yên bất động.

Trèo càng cao, ngã càng đau, Jack thầm nghĩ.

Bọn cướp biển hiển nhiên vô cùng giận dữ cho số phận nhà vô địch của chúng.

“Mang cung tên ra đây cho tao!” Tên Đầu Lâu ra lệnh.

Và rất nhanh hắc mã đã bắt đầu nhắm bắn Jack.

Nó tránh được phát này, nhưng cũng bị mũi tên sượt qua làm xước một đường trên cánh tay.

Từ trên cao, Jack nhận thấy khá đông hải tặc đã chạy đi lấy cung tên. Phản ứng giận dữ ban nãy của tên Đầu Lâu giờ đây lại trở thành một trò chơi độc ác.

“Thằng nào bắn trúng đầu tiên sẽ được một vò rượu!” Đầu Lâu hứa hẹn. “Hai vò nếu lấy được mạng nó!”

HẢI QUÂN SAMURAI

Jack đang là mục tiêu tĩnh. Chỉ cần một mũi tên trúng đích cũng đủ khiến cho nó rơi xuống mà chết. Lựa chọn là rất ít, nhảy xuống biển - nếu sống thì cũng lênh đênh, và đương nhiên lì tán bạn bè, trượt dây thừng xuống - tuy khả thi nhưng bên dưới là cả một đám hải tặc khát máu đang chờ đợi.

Một mũi tên lướt qua mũi Jack, một mũi khác cắm vào cột buồm phía sau.

Thầm nghĩ rằng chí ít thì xuống đó cũng còn tự vệ được, Jack quyết định chọn giải pháp đu dây. Tuy nhiên nước đi này cũng rất mạo hiểm, nhất là trong điều kiện tàu đang rung lắc dữ dội như bây giờ...

“MAU NGỪNG BẮN!”

Thuyền trưởng Kurogumo xuất hiện từ phía đuôi tàu. Phía sau hắn là Cheng, người vẫn đang lo lắng nhìn về phía Jack. Nghe lệnh, toàn bộ bọn cướp biển đều buông vũ khí.

“Chuyện này là thế nào?” Thủ lĩnh hải tặc tra khảo. “Tên ngoại quốc đó định bỏ trốn,” Đầu Lâu nói dối.

Thuyền trưởng Kurogumo liếc nhìn thân hình đồ sộ nằm trên boong của Manzo, rồi ngẩng đầu lên chỗ Jack. “Thế rốt cuộc nó muốn chạy đi *đâu?*”

Tên Đầu Lâu há miệng ra rồi lại ngậm miệng vào. Có vẻ hắn đang gặp rắc rối với cặp mắt sắc lẹm chăm chú quan sát mình.

“N... nó gây rối.”

“Nó là thằng ngoại quốc.” Thuyền trưởng Kurogumo đáp. “Và đồng thời cũng là một tên võ sĩ đáng gờm. Giờ thì mau trả mọi thứ về vị trí cũ đi.”

Tên Đầu Lâu liền cung cúc nghe lệnh quay sang nói với đám đàn em, “Mày nghe đại ca nói rồi đó, mau mang nó xuống đây đi, Rắn!”

“Sao lại là em?” Rắn phản nản.

“Vì mày là hoa tiêu chứ còn...”

“SUIGUN!” Bỗng có tiếng la thất thanh từ phía chòi canh.

Cả con tàu gần như đông cứng.

“Ở đâu?” Thuyền trưởng Kurogumo nghiêng rằng tỏ vẻ bức bối.

“Thủy quân phía mạn phải tàu,” tên lính canh vội vàng đáp.

Từ vị trí trên cao, Jack cũng tranh thủ quan sát đoàn thuyền đang tiến ra từ chỗ ẩn nấp. Chiếc đi đầu chính là đại chiến hạm *atake-bune* với lớp vỏ bọc đặc trưng, bao quanh bởi ba chiếc *seki-bune*, và bốn chiếc *kobaya*. Đây chính là đoàn tuần tra xuất phát từ Imabari ngày hôm trước. Căn cứ vào thời gian cũng như tốc độ này thì có lẽ họ đã giăng bẫy đón lõng quân hải tặc từ trước.

“TẤT CẢ VỀ VỊ TRÍ!” Thuyền trưởng Kurogumo hô.

Bọn *ninja* hải tặc lập tức bỏ quên sự hiện diện của Jack để thực hiện mệnh lệnh. Chúng nhanh chóng chạy đi lấy vũ khí, giáp trụ chuẩn bị phòng vệ. Những tấm lá chắn được dựng lên bên súng ống, từng thùng thuốc nổ xuất hiện trên boong tàu. Chỉ trong giây lát bọn cướp biển xô bồ lúc này đã trở mình thành cỗ máy chiến đấu lợi hại.

Thuận gió, lại đông nhân lực, toán thủy quân xé gió lao tới. Tiếng trống trận của họ càng lúc càng to dần, làm tăng thêm không khí cấp bách. Jack có thể nhận thấy các cung thủ đã sẵn sàng cho màn khai hỏa đầu tiên.

Đây chính là cơ hội mà nó và nhóm bạn hằng mong chờ. Cơ hỗn loạn sắp tới sẽ là thời điểm thích hợp để tẩu thoát. Jack bám dây nhảy xuống vừa kịp lúc loạt tên đầu tiên bay tới - một vài mũi còn được đốt sẵn nhằm mục đích làm tàu Nhện Đen bắt lửa.

Bằng những động tác uyển chuyển. Jack nhẹ nhàng đáp xuống boong, hướng thẳng về phía cũi giam tù nhân. Nó cầm *kumode* của Manzo lên đập mạnh phần cán gỗ vào cằm tên lính canh khiến tên này ngất xỉu ngay tại chỗ.

Đúng lúc này thì một loạt tiếng gầm vang dội lên tứ bề. Jack ngẩng lên, vì ngỡ rằng kế hoạch thoát thân của mình đã bị phát hiện. Nhưng thì ra ba chiếc *seki-bune* đã áp sát tàu Nhện Đen nên bọn Phong Quỷ mới hô hào lấy tinh thần. Không khí xung quanh tràn ngập mùi khói thuốc, tiếng súng nổ, tiếng cung tên. Một âm thanh như sấm rền báo hiệu đại bác vừa khai hỏa. Vài giây sau, nước bắt đầu xuất hiện trên boong tàu Nhện Đen.

Lại một loạt tên được bắn ra, ba tên cướp biển kêu gào đau đớn vì bị trúng đạn.

Một số mũi tên cắm cả lên cũi tù nhân, suýt nữa thì xuyên thủng cánh tay người nô lệ Triều Tiên điên loạn. Bên trong, Miyuki và Yori vẫn túc trực cạnh Saburo, tuy nhiên họ đã không còn niệm chú hay thổi hơi nữa.

Mọi chuyện đã quá trễ!

Jack dùng móc sắt *kumode* tận lực phá cũi. Sau khi mở được góc đủ rộng, nó vội vàng chui vào phóng đến chỗ nhóm bạn.

"Saburo... *chết* rồi ư?" Jack gần như không đủ dũng cảm nói cái từ đau đớn ấy.

Miyuki quay lại nhìn nó với vẻ mặt mệt mỏi, "Không, có lẽ cậu ấy qua cơn nguy kịch rồi... nhưng vẫn cần theo dõi thêm."

Jack thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nhìn bạn đang nằm yên bất động. Nó kéo tấm áo hành hương đang dùng che nắng xuống rồi nói, "Tội mình phải rời khỏi đây *ngay lập tức*. Cậu hiểu chứ?"

Saburo nháy mắt hai lần.

Miyuki nắm chặt tay Jack. "Bây giờ Saburo chưa thể bơi đâu."

"Tội mình cột chặt Saburo vào một cái thùng gỗ là được."

"Quá nguy hiểm," nữ sát thủ phản đối. "Cậu ấy vẫn còn bị tê liệt, nếu lỡ uống phải nước biển thì chìm là chắc chắn."

"Không còn lựa chọn nào khác cả. Hoặc là trốn đi bây giờ... hoặc là chết dưới tay bọn Phong Quỷ..." Một quả pháo kích lao trúng vào thân tàu khiến các mảnh gỗ bắn lên tung tóe. "Hoặc những *samurai* hải quân kia!"

Đạn bay súng nổ, đội tàu *atake-bune* ngày một xích lại gần hơn.

“Cũng đành như vậy thôi,” Yori lên tiếng.

Cả ba đứa quay lại nhìn Saburo.

“*Cậu* đồng ý chứ?” Jack hỏi.

Saburo nháy mắt hai lần.

21

KHÁNG CỰ

Nhắc Saburo trên vai, Jack và Miyuki chui ra khỏi cũi. Những tù binh khác đều đã chạy trốn, chỉ còn lại người nô lệ Triều Tiên bị thương nằm một chỗ.

“Mau rời khỏi khi còn có thể đi,” Jack hồi thúc.

Nhưng ông ta vẫn chẳng đáp chẳng rằng, vừa vờ vết chỗ thức ăn thừa trong nồi vừa quan sát trận chiến, đôi lúc còn khẽ nhếch mép mỗi khi có tên hải tặc nào bị thương hoặc bị chết.

“Để rồi bỏ lỡ *màn này* hả?” Ông ta mỉa mai. “Không đời nào.”

Chiếc *atake-bune* lại khai hỏa khiến mạn phải tàu Nhện Đen ngập chìm trong gỗ, xương và thịt vụn. Người nô lệ Triều Tiên liền cuống nhiệt vỗ tay.

Để mặc ông ta thưởng thức trận chiến đẫm máu, Jack và nhóm bạn của mình tăng tốc bước đi. Yori chạy trước cầm chiếc móc sắt *kumode* mở đường. Thế nhưng hầu hết bọn Phong Quỷ đều đang tập trung toàn lực chống trả võ sĩ hải quân nên chẳng mấy ai chú ý đến chúng. Một vài tên hải tặc có trang bị pháo cầm tay nhắm vào chiếc *kobaya* đang lao tới đồng loạt khai hỏa khiến chiếc tàu chủ yếu dựa vào tốc độ này bị đánh chìm ngay tức khắc.

“Nhanh chân lên!” Jack hồi thúc trong lúc một chiếc *seki-bune* tập sát vào thành tàu Nhện Đen, bắt đầu phóng thang chuyển sang đánh giáp lá cà. Phải gánh theo Saburo, tốc độ di chuyển của chúng là khá chậm.

Vì tàu Nhện Đen đã bị giữ chặt, phía bên hải quân thả sang một quả cầu sắt có lắp kích nổ.

“MAU TÌM CHỖ NẤP!” Miyuki tri hô rồi thả Saburo bên cạnh xấp dây thừng và nắm đèn lên.

Jack và Yori cũng vội vàng nằm xuống ôm đầu vừa kịp lúc quả đại pháo *horoku* phát nổ. Mảnh vụn kim loại bay tứ phía chọc thủng vải buồm, gỗ sàn lẫn hải tặc. Lúc khói mờ đi thì toàn bộ con tàu đã ngập chìm trong tiếng rên rỉ, một cái lỗ lớn mọc ra chính giữa boong. Hải quân *samurai* vẫn duy trì thể tấn công vũ bão.

“TOÀN LỰC KHÁNG CỰ!” Thuyền trưởng Kurogomo giơ cao chiếc nỏ khổng lồ của mình khích lệ tinh thần đàn em. Hắn bắn tên trúng ngực một võ sĩ, rồi xộc tới chém võ sĩ khác đứng gần đó khiến cả hai rơi tõm xuống biển.

Trong lúc thuyền trưởng Kurogumo dừng lại nạp tên thì đợt hải quân thứ hai đã xông tới. Jack ngẩng đầu nhìn qua lớp dây thừng vốn đã te tua sau sức công phá của quả bom *horoku* ban nãy. Đôi bên giằng co dữ dội, nhưng có vẻ bọn Phong Quỷ đã bị dồn vào thế chân tường.

“Tụi mình cần có vũ khí,” Miyuki lên tiếng.

Jack gật đầu, bên cạnh đó nó cũng không thể rời tàu mà bỏ lại bản hải đồ của cha. Nhận thấy Cheng đang chạy qua chỗ mấy bao cát gần cột buồm, Jack bèn phóng tới túm lấy nhóc hải tặc này lại.

“Hành lí của chúng tôi để ở đâu?” Jack hỏi.

Bất ngờ vì thấy các tù binh được tự do, Cheng có vẻ hơi chần chừ.

“Chỗ vũ khí hôm qua ấy!” Jack giục. “Làm ơn, chúng tôi *chỉ* muốn thoát thân thôi.”

Cheng nhìn một lượt quanh khung cảnh thê thảm của tàu Phong Quỷ rồi quyết định, “Trong phòng của thuyền trưởng. Mau theo tôi.”

“Ở lại bảo vệ Saburo giúp tớ,” Jack giao phó nhiệm vụ cho Miyuki và Yori rồi đuổi theo Cheng.

Hai người chạy đến đuôi tàu, băng qua Manzo, người lúc này đang vừa xoa cái đầu trọc vừa không thể tin vào những gì đang diễn ra trước mắt mình. Tên Đầu Lâu và đám đàn em bị buộc tham gia vào trận đánh không cân sức với một toán hải quân. Mặc dù vậy bọn chúng vẫn chiến đấu rất hăng say, gây ra thương vong đáng kể cho đối thủ.

Đến ca-bin, Cheng mở cửa dẫn Jack vào hành lang bên trong. Khu vực này vừa tối lại vừa lạnh, càng vào sâu âm thanh chiến trận càng

thêm xa dần.

Phòng thuyền trưởng tuy đơn giản nhưng ngăn nắp, chỉ bao gồm giường, gối, và một cái bàn gỗ thấp. Qua ánh lửa lập lòe, Jack thấy cặp song kiếm của mình và đai lưng dụng cụ của Miyuki được đặt trên mặt bàn, túi vải dù nằm dưới sàn ngay bên cạnh, đồng túi vải hành hương cũng vậy. Jack vội vàng tìm bản hải đồ, nhưng kết quả lại chẳng thấy đâu.

“Anh tìm gì vậy?” Cheng thắc mắc.

“Một quyển sổ ghi chép,” Jack nôn nóng thấy rõ.

“Cái này à?”

Jack nhìn về phía Cheng, người lúc này đang đứng cạnh giường. Trên đó đúng là có bản hải đồ đang mở giữa chừng. Có vẻ ban nãy thuyền trưởng Kurogumo đang cố gắng giải mã thì nghe tiếng xung đột giữa bọn Đầu Lâu và Jack bên ngoài.

“Cảm ơn,” Jack thở phào nhẹ nhõm nhận quyển sổ từ tay Cheng.

Nó cẩn thận gói món đồ quý giá này vào lớp vải dầu như trước rồi cất kỹ trong túi vải dù cùng những đồ vật khác, đoạn giắt kiếm lên đai lưng, đầu đội mũ rơm. Dù tình hình bên ngoài đang rất hỗn loạn, tốt hơn hết vẫn nên cứ giữ kín thân phận thì hơn.

“Nếu bị phát hiện,” Cheng vừa giúp Jack thu dọn vừa nói, “tôi sẽ nói là bị anh đe dọa.”

Jack mỉm cười gật đầu. “Tôi cũng định nói vậy mà!”

Phía bên ngoài, hàng loạt tiếng bước chân vọng xuống.

“Hải quân đánh tới đuôi tàu rồi!” Một tiếng hô vang lên, kéo theo sau là tiếng va chạm của binh khí.

“Nhanh chân lên nào!” Jack vội vàng chạy ngược lên boong.

Lúc nó và Cheng nhìn thấy ánh mặt trời thì tàu Nhện Đen đã đầy ắp võ sĩ. Ấy vậy mà toán Phong Quỷ vẫn chưa chịu đầu hàng.

“Gọi rồng ra đây!” Thuyền trưởng Kurogumo vừa hô vừa bắn mũi tên cuối cùng của mình trước khi rút kiếm chặt đầu tay hải quân xấu số.

Một cái bóng khổng lồ xuất hiện từ trong làn sương, kéo theo sau là quả cầu lửa đỏ rực bay tới để lại cột khói dài cả dặm. Không

muốn chần chừ thêm khi hải long đã xuất hiện, Jack chạy nhanh hết mức có thể trở lại chỗ Miyuki và những người còn lại. Nó đưa cây quyền trượng cho Yori, và thanh *ninjatō* cho Miyuki.

"Tụi mình sẽ không thể vừa chiến đấu vừa bảo vệ Saburo đâu," Miyuki cảnh báo.

"Để tôi cùng giúp cho," Cheng đề nghị.

Thế là Yori và Cheng cùng nhau phụ trách việc cõng anh chàng Saburo béo tốt. Jack và Miyuki rút kiếm đánh chém mở đường. Hải tặc hay hải quân thì cũng vậy - miễn sao nhanh chóng đến được chỗ mấy cái thùng.

Cả bọn chạy gần đến nơi thì một toán hải quân *samurai* khác lại nhảy lên tàu Nhện Đen, tạo thành lá chắn gươm đao giáo mác không thể công phá. Thủ lĩnh nhóm người này rút kiếm chặn ngay trước mặt Jack.

"Đừng hòng trốn thoát... hải tặc."

BẢN ÁN DÀNH CHO HẢI TẶC

Jack đứng cúi đầu trên boong chiếc *atake-bune* hùng vĩ bên cạnh nhóm bạn của mình. Saburo vẫn nằm yên bất động nhưng hơi thở đã nhịp nhàng hơn nhiều. Những tên Phong Quỷ còn sống sót, tuy rằng trong tình trạng vô cùng thê thảm cũng đang phải chịu chung số phận - số này bao gồm cả thuyền trưởng Kurogumo, Đầu Lâu và đám đàn em của hắn. *Tất cả* đều bị bao vây bởi hằng hà sa số võ sĩ trang bị giáo dài.

Tình hình càng lúc càng tồi tệ. Không chỉ bị bắt, mà Jack và nhóm bạn của nó còn bị hải quân ngộ nhận là cướp biển!

Toán lính canh tách đường cho một vị võ sĩ vận lễ phục màu xanh bước ra. Người này có vẻ mặt rất khó gần, ánh nhìn lạnh lẽo như băng tuyết, hàng ria mép mỏng dính mọc trên khuôn miệng củ ấu. Đầu ông ta đội chiếc mũ lông lầy có gia huy vỏ sò trên đỉnh, tay phải cầm gậy ngăn trang trí kiểu gợn sóng.

"Ta là thuyền trưởng Arashi, tư lệnh hải quân dưới quyền Lãnh chúa Mori."

Mới nghe đến cái tên này, một vài tên cướp biển xung quanh thậm chí còn không kìm được những tiếng nuốt nước bọt. Nhận thấy điều này, thuyền trưởng Arashi vuốt bộ ria tỏ vẻ hài lòng. "Xem ra các người đều biết ta - hoặc ít nhất là tiếng tăm của ta. Nếu chịu hợp tác, ta hứa sẽ giúp các người ra đi thật nhanh chóng... tuy rằng đau thì không tránh được."

Ông ta thúc gậy vào cầm tên Phong Quỷ gần nhất - hải tặc xăm hình thập tự, khiến tên này phải ngẩng đầu lên nhìn.

"Căn cứ của các người ở đâu?"

Tên hải tặc vẫn im lặng. Bằng tốc độ chóng mặt, thuyền trưởng Arashi động mạnh phần đầu đồng của gậy vào cổ họng khiến hắn

giật ngược ra sau há hốc miệng thở dốc.

"Ta chỉ hỏi một lần thôi," thuyền trưởng Arashi nhấn mạnh. "*Liệu* mà trả lời cho tử tế."

Tên xăm hình thập tự trừng mắt nhìn rồi thổ huyết dưới chân thủ lĩnh hải quân.

Thuyền trưởng Arashi thất vọng lắc đầu. Ông ta ra lệnh cho hai lính canh, "Cho nó thưởng thức màn kéo sống."

Ánh mắt tên xăm hình thập tự không giấu được vẻ kinh hãi trong lúc bị trói chặt tay lôi ra mạn phải tàu. Tiếp theo, hai người lính lấy đoạn dây thừng đã được buộc sẵn một đầu vào thân tàu cột quanh cổ chân hắn.

"Làm đi," thuyền trưởng ra lệnh.

Lúc tên xăm hình thập tự bị giơ lên cao, mặt những tên hải tặc còn lại xám xịt như tro.

"Các người hãy xem đây làm bài học," thủ lĩnh hải quân nhếch mép nói.

Tên Phong Quỷ xấu số chỉ kịp la lên một tiếng trước khi ngập chìm trong biển.

"Bọn họ định *nhấn nước* à?" Yori kinh hãi thì thầm hỏi.

Jack - người đã từng nghe các thủy thủ trên tàu *Alexandria* mô tả thế nào là kéo sống - lắc đầu đáp, "Không, dã man hơn thế nhiều."

Hai người lính bắt đầu kéo dây từ mạn bên này sang mạn bên kia, có lần dây mắc kẹt khiến họ phải điều chỉnh mãi mới có thể tiếp tục.

Sau cùng thì tên hải tặc xăm hình thập tự cũng xuất hiện phía bên mạn trái tàu... mà đúng hơn là phần còn lại của hắn xuất hiện.

Yori lập tức dùng tay che mắt, suýt chút nữa đã ngất xỉu vì sốc. Ngoại trừ hình xăm thập tự, hầu như không còn điểm gì để có thể nhận ra tên cướp biển ban nãy nữa.

"Một bản án xứng đáng dành cho bọn hải tặc," thuyền trưởng Arashi nói giọng thỏa mãn.

Ông ta ra lệnh treo tên xăm hình thập tự lên để thị uy. Một tiếng thở hắt phát ra từ tên hải tặc xấu số, xem chừng hắn vẫn chưa chết hẳn.

“Lại lần nữa!” Thủ lĩnh hải quân chẳng có vẻ gì là thương cảm.

Toán Phong Quỷ im lặng như tờ trong lúc đồng đội của mình bị kéo sống lần thứ hai, khi trở lên chỉ còn là một đồng thịt bầy nhầy.

Thuyền trưởng Arashi bước đến chỗ tên hải tặc tiếp theo.

“Căn cứ của các người ở đâu?”

Đứng trước nguy cơ bị hành hạ tương tự như đồng bọn, ấy vậy mà tên này vẫn không trả lời. Giờ thì Jack dám chắc bọn Phong Quỷ này cũng tuân thủ theo một điều lệ riêng, tương tự như tinh thần võ sĩ đạo của *samurai*, hay tinh thần nhẫn nhục của *ninja*, sẵn sàng im lặng dù đối mặt với tra tấn hay thậm chí là cái chết.

“Cắt tay nó,” thuyền trưởng Arashi hết kiên nhẫn.

Một võ sĩ rút kiếm bước lên phía trước, “Giơ tay ra!”

Do tên cướp biển không chịu nên lính canh khác bèn ghì tay hắn vào vị trí. Thanh kiếm sắc bén vung lên. Một giây sau, tên cướp biển bắt đầu co người gào lên đau đớn.

“Đừng để máu nó làm dơ tàu,” thủ lĩnh hải quân phàn nàn. “Quăng xuống biển làm mồi cho cá đi.”

Jack bắt đầu thấy ghê tởm trước bản tính tàn độc của vị thuyền trưởng Arashi này. Xem ra hải quân *samurai* cũng chẳng nhân từ hơn hải tặc *ninja* là mấy. Nó chỉ dám cầu nguyện mình và nhóm bạn sẽ không rơi vào hoàn cảnh thâm hiểm tương tự.

Tên cướp biển thứ ba cũng không chịu trả lời nên liền bị lột trần lòi ra cột cờ. Một tay võ sĩ lực lưỡng cầm dây thừng chia làm chín đoạn, mỗi đoạn đều có khắc lòi.

“Một trăm roi,” thuyền trưởng Arashi phán.

Jack thở hắt. Con số đó cũng đồng nghĩa với cái chết.

Tay võ sĩ tuân lệnh bắt đầu quất, tên hải tặc la lên sau mỗi đòn. Đến khoảng roi thứ bốn mươi thì cơ thể nạn nhân đã bê bết cả da thịt và máu.

Vậy mà màn tra tấn vẫn tiếp diễn... 49... 50... 51... 52...

...74... 75... 76...

Tên cướp biển ngừng la hét, có vẻ như đã chết.

Thuyền trưởng Arashi bước đến chỗ Yori, người này giờ vẫn đang run lên bần bật. “Chắc *người* sẽ không làm ta phải thất vọng đâu nhỉ, nhóc con.”

Yori ngẩng nhìn thủ lĩnh hải quân bằng ánh mắt sợ hãi. “Nhưng chúng tôi *nào đâu* phải cướp biển. Chúng tôi là võ sĩ cơ mà!”

Thuyền trưởng Arashi nhú mày vẻ ngạc nhiên. “Sao ta không nghe thấy?”

“Thật đấy. Chúng tôi chỉ vô tình bị bọn Phong Quỷ bắt giữ thôi.”

“Lấy gì làm bằng chứng? Tại sao ta phải tin *người*? Trong khi cấp dưới của ta còn báo rằng các người đã đánh lại quân của hãn?”

“Lúc đó chúng tôi chỉ muốn sớm rời vùng chiến sự...”

Thủ lĩnh hải quân vung tay tát mạnh vào quai hàm Yori. “Ta đây ghét nhất chính là lũ nói dối.”

“Tôi không nói dối,” Yori phản đối, một dòng máu chảy ra khỏi khóe môi cậu. “Thật sự là chúng tôi đang trên đường hành hương đến đảo Shikoku thì bị tấn công...”

Thuyền trưởng Arashi không thèm nghe mà chuyển mục tiêu sang Saburo bên dưới. “Thằng này bị gì vậy?”

“Bị cướp biển đâu độc,” Miyuki đáp.

Thuyền trưởng nạt, “Miệng mồm nhanh nhẹn đấy, nhưng nhiều đó thì không đủ thuyết phục được ta đâu.” Rồi ông ta dùng chân đá vào cơ thể Saburo và không thấy có phản ứng gì. “Quảng cái xác này luôn cho ta.”

“KHÔNG! Cậu ấy chỉ đang bị tê liệt thôi!” Jack phản nộ lên tiếng.

Mắt thuyền trưởng hải quân nheo lại. Ông ta bước qua cơ thể Saburo lại gần Jack, tay dùng gậy ngăn hất mũ rơm ra khỏi đầu kẻ vừa dám chống đối mình.

“Ôi trời, lẽ nào lại là *người*!”

ĐÁY TÀU

“Tướng Quân nhất định sẽ thưởng hậu vì chiến công bắt sống tên võ sĩ ngoại quốc của chúng ta!” Thuyền trưởng Arashi tuyên bố với thuộc hạ. “Canh giữ bọn chúng thật cẩn thận. Chuyển hướng đi Imabari. Ta muốn sáng mai phải có mặt ở đó.”

Jack và nhóm bạn của mình bị tách ra khỏi bọn Phong Quỷ. Cheng bị cho là một phần trong số này, và cũng chẳng hề cự cãi gì khi đám lính canh yêu cầu cậu ta phụ Miyuki khuôn Saburo. Xem ra so với làm hải tặc thì danh hiệu võ sĩ bị truy nã cũng không phải quá tồi.

Toán lính áp giải cả bọn xuống khoang dưới. Bên trong chiếc *atake-bune* này khá tối tăm, ánh sáng le lói đến từ ánh đèn dầu và những lỗ châu mai. Tầng thứ nhất và thứ hai có vẻ chỉ dành cho chiến đấu. Đại bác chất đầy làm hai hàng, nhưng Jack dám khẳng định chẳng cái nào đủ tầm so sánh với hỏa lực phương Tây. Ngoài ra còn có khá nhiều súng trường, cung tên, đạn dược chất chồng lên nhau. Võ sĩ chia làm nhiều nhóm nhỏ tự chăm sóc vết thương và nghỉ ngơi sau trận chiến, ai nấy đều ngạc nhiên khi nhìn thấy vẻ ngoài của Jack.

Xộc vào mũi mọi người ở tầng tiếp theo là mùi mồ hôi nồng nặc. Chừng tám mươi người đàn ông lưng trần tròng trục xếp thành hai hàng tay cầm mái chèo, phía cuối đặt một chiếc trống lớn. Lệnh từ thuyền trưởng Arashi được truyền xuống, giai điệu quen thuộc lập tức vang lên. Chiến hạm *atake-bune* từ từ tăng tốc trong tiếng hô hào của đám thuyền viên.

Dưới nữa là tầng hầm. Thuốc súng, đạn pháo, gươm giáo cùng đủ loại vũ khí khác chất phía đuôi; dây thừng, quần áo, vật dụng sửa chữa được chất phía đầu khoang. Ở giữa là hàng núi gạo, nước, cũng như nhu yếu phẩm được đóng chặt cứng. Lúc đi ngang qua, Jack nhận thấy túi vải dù và cặp song kiếm của mình nằm cạnh

đồng vũ khí tịch thu được từ quân Phong Quỷ. Nó thầm mong sao bản hải đồ vẫn còn yên ổn trong đó.

“Nhanh chân lên!” Một tên lính dùng giáo hối thúc Jack.

Cả nhóm tiếp tục bị áp giải xuống tận đáy tàu, nơi tối tăm với chỉ duy nhất ngọn đèn dầu, không khí ngập tràn mùi ẩm thấp, sàn ngập nước bắn 튀 lên đến tận đầu gối. Lúc mắt đã quen dần với bóng tối, Jack nhận thấy trước mặt mình là tấm lưới rách ngăn cách phía cuối với phần còn lại. Một tên trong toán lính canh bước lên mở cánh cửa nhỏ.

“Hi vọng chúng mày sẽ cảm thấy thoải mái,” hắt ta mĩa mai.

Những tên khác cười đùa khoái trá trong lúc đẩy Jack và nhóm bạn vào căn ngục nhộp nhúa. Miyuki và Cheng mất đà làm rơi Saburo ngã sấp mặt xuống nước. Jack vội vàng lao tới kéo cậu bạn của mình lên trước khi bị ngập nước.

“Cậu có sao không?” Jack hỏi.

Saburo không nháy mắt.

Jack lắc mạnh. “Saburo! Cậu...”

“Ồn...,” một thanh âm yếu ớt vang lên.

Jack nhẹ nhõm ôm chặt bạn.

Miyuki và Cheng cũng đứng dậy, toàn thân ướt sũng.

“Khốn nạn,” Miyuki trừng mắt nhìn đám lính canh. Khóa xong cửa, cả bọn rời đi chỉ để lại hai tên ngồi gác chỗ cầu thang gỗ khô ráo.

Jack và nhóm của mình thì không may mắn như vậy. Chúng bị buộc phải còng lưng ngồi xồm trong bóng tối và ẩm ướt. Yori tìm được một cái rìa hẹp nhô cao nên cả bọn quyết định để Saburo ngồi nghỉ tạm. Dù vẫn chưa thể cử động nhưng chí ít anh chàng đã có thể nói. Vấn đề nằm ở chỗ nơi này không hề thích hợp cho người đang cần dưỡng thương chút nào. Jack cởi áo khoác cho thẳng bạn trong lúc Miyuki lặng lẽ niệm chú chữa thương.

Từ trên cao, một tiếng la chết chóc vang vọng.

“Hình như thuyền trưởng đang chơi trò đùn sông thì phải,” một tên lính canh khoái trá.

Cheng rõ ràng không thích thú gì trước lời bình phẩm tàn độc này. “Chưa đến Hoàng Hà, chưa đổ lệ,” cậu ta thì thầm với bản thân.

“Ý cậu là sao?” Jack hỏi.

“Một câu cổ ngữ Trung Hoa,” Cheng lí giải. “Ý nói nếu chưa cùng đường thì đừng vội bỏ cuộc. Điển hình như nhờ có cậu mà tôi thoát được cảnh chịu tra tấn chung với các đồng đội.”

“Cũng không hẳn,” Jack ngao ngán. “Trước sau gì chẳng tới bước đường ấy.”

Nói đoạn nó quan sát Cheng và nhận thấy điểm khác thường, “Sao cậu không có hình xăm nhện đen như những tên Phong Quỷ khác?”

Cheng vô thức đưa tay sờ cổ xấu hổ đáp, “Tôi chưa đủ tiêu chuẩn. Muốn làm hải tặc chính thức thì phải chứng minh được năng lực trong các trận đánh - qua việc giết người, cướp của, hoặc hỗ trợ đồng tặc. Mà, có lẽ chuyện đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra nữa.”

“Tại sao người như cậu lại *muốn* gia nhập bọn chúng vậy?” Yori tỏ vẻ ngạc nhiên.

Cheng nhíu cặp mày mỏng. “Quê tôi rất tẻ nhạt - lại chẳng bao giờ đủ cơm ăn qua bữa. Trong khi theo cướp biển thì lương thực phủ phê. Mỗi lần đến cảng Bồng Lai, tôi lại nghe người ta kể về những cuộc phiêu lưu, về những vùng đất xa lạ giàu có - chúng thật sự rất cám dỗ!”

Cậu ta dừng lại nhìn một lượt quanh nhà tù hôi thối đầy chuột và gián. “Đương nhiên tôi *chưa* bao giờ nghĩ đến việc bị bắt như thế này.”

XUYÊN THÙNG

Có lẽ trời đã vào đêm. Ở hầm tàu không hề có bất kì cửa sổ hay lỗ thông gió nào. Thứ duy nhất cho thấy tàu vẫn đang di chuyển là tiếng kéo kẹt, tiếng mái chèo và tiếng hô của các thuyền viên. Màn tra tấn từ trên boong tàu cũng kết thúc được ít lâu, hoặc thuyền trưởng Arashi đã có được câu trả lời... hoặc toàn bộ toán Phong Quỷ đều đã chết.

Jack biết nó và nhóm bạn của mình rồi cũng sẽ phải đối mặt với hoàn cảnh tương tự. Khi chiến hạm *atake-bune* cập bến Imabari vào buổi sáng, cả bọn sẽ bị áp giải đến chỗ Lãnh chúa Mori, sau đó chuyển tiếp lên Edo, nơi Shogun trực tiếp cai trị. Sau đó mọi chuyện sẽ chính thức kết thúc.

Mới chỉ một ngày trước, bốn đứa còn hân hoan lên đường đến Nagasaki. Ngoại trừ việc ông thuyền trưởng không được thật thà lắm ra thì chẳng có mấy trở ngại. Ấy vậy mà cuộc gặp gỡ định mệnh với hải tặc, rồi hải quân đã thay đổi hết tất cả.

"Ô! Saburo đang nhúc nhích ngón chân kìa!" Yori vui mừng reo lên.

Jack cũng thấy chuyển động này. Dù rất vui, nhưng nụ cười của nó lại pha lẫn nỗi buồn. Thằng bạn đáng thương của nó vật lộn trở về từ ngưỡng cửa tử thần chỉ để nhận bản án khác từ Tướng Quân.

"Cảm ơn cậu, Miyuki," Jack đặt một tay lên vai nữ sát thủ nói. "Nhờ có cậu tụi mình mới giữ được cậu ấy."

Miyuki ngừng khấn, ngả lưng xoa thái dương. Việc liên tục phải niệm chú đã khiến cô quá mệt để có thể trả lời.

"Nước," Saburo mở cặp môi nứt nẻ ra nói.

Yori bước ra chỗ vách gỗ gọi lính canh. "Chúng tôi cần nước."

“Có đây dưới chân mà!” Tên lính canh chả buồn ngẩng đầu lên gắt.

Yori liếc nhìn chỗ nước bắn thiêu trôi nổi rác, trong đầu không ngừng suy nghĩ xem nên đối đáp thế nào. “Thuyền trưởng của các người cần chúng tôi toàn mạng cho đến lúc gặp Tướng Quân. Nếu bây giờ mà xảy ra chuyện nhất định ông ấy sẽ rất *không hài lòng*. Mà một khi không hài lòng ông ấy thường làm gì chắc các người cũng biết rồi đấy.”

Bọn lính canh trao đổi những ánh nhìn e ngại. Sau đó một tên vùng vằng đứng dậy bước lên trên. lát sau hắn trở lại mở cửa đưa Yori bình nước và một bát cơm nguội.

“Liệu mà tự chia ra!” Tên lính gắt.

Yori đưa Cheng cầm bát cơm rồi bón nước cho Saburo trong lúc Jack đỡ đầu anh chàng. Saburo uống ừng ực, thậm chí còn ăn được một ít, cũng nhờ vậy mà mặt mới hồng hào hơn.

“Cảm ơn cậu,” anh chàng nhìn Miyuki. “Lần này xem như tớ nợ cậu một mạng.”

“Hiếm khi được nghe võ sĩ các người nói *câu này* nhỉ!” Nữ sát thủ mỉm cười yếu ớt đáp.

Trong lúc năm người chia nhau phần cơm thừa, Jack thầm tính toán cách vượt ngục. Lần này tình hình còn tồi tệ hơn so với lúc ở tàu Phong Quý. Nhà ngục này khá kiên cố, khóa sắt không thể bẻ bằng tay, bọn lính canh lại ở quá xa để tấn công. Còn một khi đã đặt chân đến Imabari, bị bao vây bởi tầng tầng lớp lớp võ sĩ thì một tia hi vọng cũng chẳng còn.

“*Lẽ ra* tớ nên đi một mình,” Jack hồi hận nói với đám bạn. “Chỉ vì tớ mà các cậu nên nông nổi.”

“Chính bọn tớ muốn thế,” Miyuki nhắc nhở. “Bọn tớ hiểu rất rõ những rủi ro có thể gặp phải.”

“Nhưng *lẽ ra* giờ này các cậu phải đang yên ổn ngồi ở nhà, chứ không phải là trong cái địa ngục trần gian này.”

“Thà chịu khổ cùng bạn bè,” Yori lên tiếng, “còn hơn sung sướng với người dưng.”

Jack thở dài. Yori lúc nào cũng biết cách kết thúc tranh luận. “Tớ đã làm gì mà các cậu lại đối xử tốt...”

“Gượng nào!” Miyuki bất ngờ ra hiệu.

Jack và những người khác lập tức im bật.

“Hình như có tiếng súng nổ.”

Thật vậy, sau âm thanh này còn có những tiếng la kinh hãi và tiếng hò hét chỉ huy. Phía trên, nhíp trống trở nên dồn dập hẳn, tàu có vẻ như đang chuyển hướng.

“Chuyện gì vậy nhỉ?” Yori thắc mắc.

Jack đang định nói thì lớp vỏ ngoài của tàu đột nhiên bị xuyên thủng. Gỗ văng ra tứ tung, để lộ cái đầu rồng đầy sẹo nổi bật với cặp mắt đỏ màu máu tươi. Va chạm làm chiến hạm rung lắc mạnh. Hai tên lính canh sợ đến xanh mặt, vội vàng chạy lên khoang trên trong lúc Jack và nhóm của mình ngã lăn xuống sàn. Đến lúc chúng đứng dậy được thì con rồng đã rời đi, nước biển xối xả tràn vào thông qua lỗ thủng.

“Làm ơn đừng bỏ đi!” Cheng sợ hãi la thất thanh.

Mức nước càng lúc càng dâng cao, tiếng đại bác, mùi khói súng ngập tràn trong không khí. Chiếc *atake-bune* lại một lần nữa rung lắc rồi nghiêng hẳn sang bên.

Jack đập cửa nhà ngục. Không hề có dấu hiệu suy suyển.

“Để tớ thử xem,” Miyuki nói rồi tấn công khóa sắt, nhưng cũng không thành công. Cô cúi xuống quan sát rồi nói, “Có lẽ vẫn mở được, nhưng cần phải có thứ gì đó mạnh và nhọn.”

Thế là cả bọn nháo nhào tìm kiếm xung quanh. Nhưng thật khó để có thể làm được điều đó trong tình huống gấp rút và không gian tối tăm thế này. Mức nước vẫn cứ dâng. Cheng buộc phải đỡ Saburo đứng lên khi cái gờ anh chàng đang ngồi bắt đầu bị nhấn chìm. Thấy chiếc áo hành hương của mình bị trôi đi, Jack vội túm lại thì nhận thấy viên ngọc trai của Akiko vẫn đang cài bên dưới.

“Có rồi!” Jack vừa nói vừa đưa cho Miyuki viên ngọc trai có đính kẹp vàng.

Miyuki lập tức bắt đầu công cuộc phá khóa. Jack lội tới phụ Cheng đỡ Saburo.

“Tớ... cử động được ngón tay rồi,” Saburo cười mếu.

“Ừ, nếu nổi được thì càng tốt!” Jack cố pha trò.

Nước đã cao ngang ngực, và vẫn tiếp tục dâng. Yori thậm chí phải kiễng chân mới thở được. Trong khi đó thì Miyuki vẫn tiếp tục loay hoay.

“Vàng mềm quá... cứ bị bẻ cong hoài...”

Nói đoạn cô lặn luôn xuống nước. Yori bắt đầu bơi, còn Saburo cứ phải cố ngửa cổ ra phía sau.

“Chúng ta sẽ chìm mất!” Cheng tuyệt vọng.

BÈ GỖ

Mức nước đã lên đến ngang miệng. Miyuki vẫn chưa nổi lên, số không khí ít ỏi đang cạn dần. Chiếc *atake-bune* thỉnh thoảng lại rung lắc.

"Yori... gắng giữ đầu Saburo," Jack thều thào. "Tớ đi xem Miyuki."

Bản thân cũng đang loay hoay, Yori phải bám vào gờ tường mới làm được như yêu cầu. Jack hít mạnh vài hơi rồi lặn xuống. Nhìn xuyên qua lớp nước bẩn thỉu, nó thấy một cái bóng đen đang cố đẩy cửa nhà ngục. Vội vàng đến giúp sức, Jack nhận thấy một mảnh gỗ lớn nằm chắn bên dưới. Cửa kẹt khá chắc, hai đứa đẩy vài lần mới thấy hơi nhúc nhích. Sau một lúc nỗ lực thì Jack bắt đầu cảm thấy ngộp thở, nó chỉ dám hình dung cảm giác Miyuki phải vượt qua này giờ.

Từ từ, cánh cửa cũng hé mở... cho đến lúc đủ để Miyuki lách qua gỗ vật cản. Jack trồi lên chỗ những người bạn trong lúc Miyuki dốc hết phần sức còn lại trèo lên cầu thang. Phía bên này, Yori, Cheng và Saburo cũng chẳng còn mấy không gian để thở.

"Theo tớ!" Jack ra hiệu cho cả bốn vừa bơi vừa bò ra ngoài. Jack và Cheng phụ trách kéo Saburo, người vẫn chưa hoàn toàn bình phục khỏi độc cá nóc. Đến nơi, Miyuki đã chờ sẵn, cô nhanh chóng phụ đỡ Saburo nằm ra sàn. Anh chàng nằm đó thở hồng hộc như cá voi mắc cạn. Jack và hai người còn lại cũng gục xuống bên cạnh.

"Giờ thì *cả đám* đều nợ cậu một mạng rồi, Miyuki," Jack nói.

Miyuki mỉm cười. "Thế chắc cậu sẽ bỏ qua vụ này nhỉ?" Cô vừa nói vừa đưa trả Jack viên ngọc trai đen. Phần kẹp bằng vàng đã bị vặn vẹo đến mức không thể phục hồi được nữa.

"Nếu tụi mình thoát được khỏi đây thì cậu muốn gì cũng được," Jack vừa đáp vừa cất viên ngọc.

Phía trên, tiếng gươm đao, tiếng la hét vang vọng khắp nơi, đạn nổ pháo bắn liên tục tra tấn lỗ tai. Thứ duy nhất thiếu đi lại là tiếng trống nhịp mái chèo quen thuộc, như thể chiến hạm *atake-bune* đã bị tước mất quả tim vậy.

“Kiểu này lại phải đánh mở đường máu thôi,” Jack loạng choạng đứng dậy nói.

Nó chạy đến chỗ túi vải dù. Bên trong là quần áo, hành lý, và - mừng nhất là - cả bản hải đồ. Jack nhân tiện lấy lại cặp kiếm từ trong đồng vũ khí bị tịch thu. Miyuki nhặt cây đoản đao *ninjatō* và đai lưng dụng cụ đeo lên hông. Cheng xối tung xung quanh chọn ra một con dao găm và một cây kiếm ngắn. Yori nhanh chóng xác định vị trí quyền trượng của mình, lập tức chuyển sang tìm vũ khí cho Saburo cất luôn vào túi.

“Mục tiêu của tụi mình là lên đến boong, sau đó cùng nhảy xuống biển,” Jack hướng dẫn.

“Thế còn Saburo?” Yori thắc mắc.

“Tớ để ý thấy phía đuôi tàu có mấy chiếc thuyền nhỏ. Nếu may mắn thì tụi mình có thể dùng để chèo đến hòn đảo nào gần nhất.”

Yori gật đầu rồi cùng Cheng dìu Saburo. Miyuki cầm đoản đao đi trước mở đường. Jack một tay cầm trường kiếm, một tay cầm túi vũ khí nối gót ngay sau. “Lên nào!”

Thế nhưng chưa kịp leo lên thì cả bọn đã bị một cú nổ lớn làm văng ngược xuống dưới, nóc hầm đổ sập, mọi thứ chìm trong bóng tối. Jack cảm thấy chân mày đau nhói, máu tuôn thành hàng chảy trên mặt.

Nó dùng tay bịt vết thương rồi hô hoán, “Yori? Miyuki? Mọi người vẫn ổn chứ?”

Đáp lại là những tiếng rên rỉ xung quanh.

Ánh lửa xuất hiện phía trên mang ánh sáng trở lại để lộ không khí toàn khói và bụi.

Yori, Cheng và Saburo nằm trên đồng quần áo và dây thừng. Miyuki đang bò dậy từ túi gạo. Xem ra chỉ có Jack là xui xẻo đập đầu trúng thùng đựng nước. Dù không bị thương nặng nhưng chẳng đứa nào còn nguyên vẹn cả.

“Giờ tính sao đây?” Cheng lo lắng nhìn chiếc cầu thang vỡ nát.

Con đường duy nhất thông lên trên đã bị lấp kín. Nước lỏng bỗng dưới chân, chiếc chiến hạm đồ sộ đang chìm đi nhanh chóng.

Jack quay đầu nhìn lại phía hầm. “Bơi qua lỗ thùng dưới đó vậy.”

“Nhưng còn con hải long?” Yori hỏi hùng.

“Không có lựa chọn khác nào nữa đâu,” Jack nhặt kiếm lên nói.

“Thà vậy cũng còn hơn ở lại đây,” Miyuki vừa nói vừa chỉ lên trần, nơi lửa chỉ còn cách kho đạn có một đoạn.

Jack đưa Yori cầm túi vải dù rồi bước tới chỗ Saburo.

“Hít thở thật sâu,” nó gấp rút hướng dẫn hai người bạn cách hô hấp của *ninja*. “Giải phóng hai lá phổi, sau đó lấp đầy bằng không khí và giữ nguyên như vậy.”

Saburo gật đầu. Jack chờ ngực bạn căng đầy rồi đi trước kéo theo anh chàng, những người khác cũng nối liền ngay sau. Nhờ ánh lửa nên Jack dễ dàng xác định vị trí lỗ hổng lửa chứa gỗ vụn như miệng cá mập.

Miyuki vượt lên bơi trước, Cheng thứ hai, rồi đến Yori. Ban đầu nhà sư nhí gập rắc rối với túi vải dù, do vẫn có không khí bên trong nên tương đối nổi. Ngay khi chui qua lỗ, Yori liền nổi ào lên trên. Phải gánh thêm Saburo nên Jack đi chậm và rất vất vả. Ban đầu hai đứa qua được lỗ, nhưng rồi đột nhiên Saburo bị khựng lại. Jack cố kéo mà không được.

Nhìn xuống, nó nhận thấy quần của Saburo mắc vào góc lỗ. Sau khi giật đến lần thứ ba thì cuối cùng quần cũng chịu rách, nhưng tai nạn này đã khiến cả hai mất rất nhiều thời gian lẫn sức lực quý báu. Jack chỉ biết cố hết sức đạp, thầm cầu nguyện sẽ kịp ngoi lên trước khi ngộp thở. Trời đêm tối đen như mực không thể xác định được khoảng cách. Ấy vậy mà khi đầu nổi lên trên Jack lại lập tức ước gì chuyện đó đừng xảy ra. Bọn chúng đang ở giữa một trận chiến khốc liệt. Đội tàu của thuyền trưởng Arashi bị tàn phá bởi hải long, lửa cháy dữ dội làm đỏ rực cả vùng biển Seto.

Con rồng đâm thẳng vào một chiếc *kobaya* khiến chiếc tàu con này vỡ ra làm hai, tan tác thủy thủ đoàn. Đại bác bắn ra từ một chiếc *seki-bune* còn sót lại. Thế nhưng viên đạn chẳng thể làm gì

trước bộ vảy của con rồng, ngược lại còn làm nó phun lửa đáp trả khiến không chỉ tàu cháy, mà hải quân bên trên cũng cùng chung số phận. Đám võ sĩ vừa la hét vừa nhảy cả xuống biển, khung cảnh tựa như sao băng rơi trên bầu trời.

Jack cố kéo Saburo lên trong lúc xác người lồm ngồm trôi qua bên cạnh.

"*Jack!*" Miyuki cùng Yori và Cheng nổi nhau bơi tới.

"Tội mình... cần... một con tàu..." Jack vừa thở vừa nói.

"Nhìn kia!" Cheng chỉ một phần xác chiếc *kobaya* bị hải long húc gãy ban nãy.

Miyuki liền tóm lấy tấm gỗ tương đối lớn đang trôi ngay bên cạnh này.

Cô trèo lên rồi đỡ Saburo trước, sau đó lần lượt là những người còn lại. Cả bọn gần như sức cùng lực kiệt. Chiếc bè tạm bợ cứ thế vô phương vô hướng trôi theo sóng nước.

May mà chúng kịp trôi ra xa trước khi chiếc *atake-bune* phát nổ. Chiến hạm lừng lẫy một thời chính thức bị nuốt trọn vào lòng biển Seto.

LÊNH ĐÊN

Làn da Jack cảm nhận được ánh nắng buổi sáng ấm áp, tai nghe thấy tiếng sóng vỗ nhịp nhàng. Nó mở mắt ra thì thấy nhóm bạn mình vẫn đang nằm ngủ vật vạ xung quanh. Yori cuộn tròn quanh túi vải dù, Saburo nằm ngửa bên cạnh.

Loạng choạng ngồi dậy, Jack quan sát tấm gỗ đã cứu mạng cả nhóm đêm qua. Chiếc bè tạm bợ này tuy đủ rộng để che chở cho năm đứa, nhưng cũng bị sức nặng của chúng làm cho mất cân bằng, chỉ một cơn sóng nhỏ thôi cũng đủ tạo ra nguy cơ bị lật úp.

Nhìn chân trời, Jack chợt bừng hi vọng... rồi tắt ngấm ngay tức khắc. Chẳng còn bất kì dấu hiệu nào của trận chiến ác liệt đêm qua, hay bóng hình tàu bè hải quân, hải tặc đuổi theo phía sau. Vấn đề là nó đang ở giữa biển khơi, chẳng có bất kì dấu hiệu nào của đất liền. Phần nhiều tấm gỗ đã trôi vào một dòng nước - đồng nghĩa với việc càng lúc càng gần hơn với Thái Bình Dương bao la vô tận. Jack cố gắng lấy mặt trời định hướng, nhưng với việc xung quanh chẳng có gì làm mốc thì thật sự là không thể được. Jack lo lắng lay những người khác dậy.

"Tụi mình đang ở đâu đây?" Saburo lên tiếng hỏi.

Jack trở mắt nhìn thẳng bạn.

"Hở?" Saburo vừa chớp vừa dụi mắt.

"Cậu khá hơn nhiều rồi!"

Saburo đáp lại bằng nụ cười gượng rồi chậm chạp vươn vai. "Cũng không hẳn. Cảm giác như đang có hai mươi tay lực sĩ sumo đè lên xương ấy. Nhức nhích một chút thôi là đau cơ kinh khủng."

"Dư chấn này vài tiếng nữa là hết hẳn thôi," Miyuki vui mừng ra mặt. "Thứ cậu cần nhất bây giờ là nước, thức ăn, và tỉnh dưỡng."

Mắt Saburo sáng bừng lên ngay khi nghe đến hai chữ *thức ăn*.
“Thế có gì ăn không? Tớ đói cồn ruột rồi!”

Jack cười lớn. “Vừa suýt chết vì fugu mà đã lại nghĩ đến *thức ăn* rồi cơ à!”

“À, trên đời này không có gì kinh khủng bằng chết đói đâu,” Saburo nghiêm chỉnh đáp.

“Tụi mình vẫn còn một ít cơm,” Yori vừa mở túi vải dù vừa nói. Thế rồi mặt cậu tái hắc đi, “Ôi không... Sao chẳng còn gì cả...”

“*Chẳng còn gì?*” Jack hỏi ngay, trong đầu nó lập tức nghĩ đến bản hải đồ.

“Ý tớ là thức ăn ấy. Chắc bị ai lấy mất rồi.”

“Thế còn nước thì sao?”

Yori giơ cao chiếc bình rỗng. “Hai cái này bị vỡ; cái còn lại không thấy đâu. Chắc thất lạc vào đêm qua.”

“Vậy thì chỉ còn cách vào đất liền càng nhanh càng tốt,” Jack chột dạ, tình hình nguy cấp hơn nó nghĩ. “Xem nào... thuyền trưởng Arashi ra lệnh quay về Imabari. Trước khi bị cướp biển bắt, tụi mình đã đi được nửa ngày theo hướng tây nam từ đảo Omishima. Tàu Phong Quỷ xuôi về hướng nam khoảng một ngày. Tụi mình trôi dạt trên biển từ nửa đêm... Cheng, cậu có ý tưởng *gì* không?”

Cheng lắc đầu ái ngại. “Tôi mới gia nhập Phong Quỷ chưa đầy một tháng. Đây thậm chí còn là lần đầu tiên tới biển Seto...”

Jack lo lắng căn môi. Nó thật sự đã bị lạc. Không có nước, thức ăn hay bất kì phương hướng nào, cơ hội sống sót thực sự là rất nhỏ. Nhưng dù vậy cũng không được phép bỏ cuộc.

“Biển Seto nổi tiếng là có tới hàng trăm đảo nhỏ,” Yori động viên. “Kiểu gì cũng sớm gặp một hòn đảo thôi.”

Tuy chưa hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng Jack cũng không lạc quan được như Yori. Đã từng đi biển nhiều năm, nó biết rõ chỉ cần cách xa vài dặm thôi cũng đã rất khó để nhận thấy đảo nhỏ rồi. Rất có thể cả bọn đã vượt qua vài cái như vậy mà không hề hay biết.”

“Tụi mình cần phải luân phiên nhau canh gác,” Jack chỉ huy. “Không có buồm hay mái chèo thì chỉ biết dựa cả vào dòng nước,

thế nên một khi thấy đất liền, rất có thể sẽ phải nhảy xuống mà bơi vào."

"Thế lượt đầu để tôi," Cheng đề nghị.

Tấm gỗ rung lắc trong lúc nhóc cướp biển này đứng dậy, bắt đầu phóng tầm mắt tìm dấu hiệu đất liền.

"Nếu gặp tàu bè cũng tốt," Miyuki nhắc. "Đương nhiên nên ưu tiên tàu cá. Chẳng ai *muốn* lại đụng hải quân hay hải tặc đâu."

"Và cả gỗ trôi, đám mây tụ, hay chim chóc nữa," Jack bổ sung. "Đó đều là dấu hiệu của đất liền. Nhất là lũ chim ấy, vào hoàng hôn chúng rất hay tụ tập ở bãi cát, nếu may mắn còn có thể nghe được tiếng."

Cheng gạt đầu rồi tiếp tục công việc quan sát.

"Hoàng hôn á?" Saburo nhăn nhó. "Nhưng giờ mới là sáng sớm mà."

Jack nói giọng nghiêm trọng, "Vận may không thể đến nhanh như vậy. Hãy sẵn sàng cho một chuyến đi xa. Thế trong túi còn lại những gì?"

Yori lục quanh một lượt. "Quần áo, hành lí, túi hành hương, bản hải đồ, và kiếm của Saburo."

Jack nhìn xuống bộ trang phục te tua đang mặc trên người. Sẽ là vô nghĩa nếu thay đồ trước khi tìm thấy đất liền, nhưng chí ít cũng cần phải bảo vệ cơ thể khỏi ánh nắng.

"Tất cả hãy đóng gói hành lí vào túi hành hương cột quanh bè," Jack hướng dẫn. "Tụi mình sẽ dùng túi vải dù này che chắn. Dù đang mùa xuân nhưng giữa biển khơi ánh mặt trời vẫn rất đáng sợ."

Yori nhanh chóng làm theo, hoàn toàn tin tưởng vào kinh nghiệm đi biển dày dặn của Jack. Jack bẻ một mẫu gỗ khỏi bè cắm xuống làm cọc, Miyuki dùng thanh đoản đao của mình chống bên còn lại. Hai đứa căng vải dù rồi đỡ Saburo ngồi vào giữa.

"Ít ra cũng còn vũ khí," Miyuki lấy một chiếc phi tiêu *shuriken* ra khỏi đai lưng dụng cụ. "Tớ có thể dùng quyền trượng của Yori làm gậy bắt cá."

"Ý hay đó," Jack hoan nghênh. "Vậy thì không phải lo đói nữa."

“Nhưng còn khát thì sao?” Yori hỏi. “Nước biển thì chịu rồi.”

“Khi mưa nước sẽ đọng lại trên vải dù. Đó cũng là nguồn duy nhất.”

Cả bọn ngẩng đầu nhìn, trời xanh thăm thăm không gợn một bóng mây.

“Chắc sẽ lâu lắm đây,” Saburo làu bàu.

Mặt trời lên đến đỉnh tỏa ánh nắng gay gắt. Túi vải dù chỉ đủ đổ bóng che cho hai người, những người còn lại buộc phải chịu trận. Không chỉ vậy, nước biển bốc hơi cũng làm da nứt nẻ. Vốn đã mất sức vì bị giam giữ, cả bọn càng nhanh mệt vì đói và khát hơn. Thời gian trôi đi, cảm giác tuyệt vọng lại càng thêm hiển hiện.

Cho đến lúc này vẫn chưa hề thấy dấu hiệu nào của đất liền hay thuyền bè. Jack sợ nhất là chiếc bè đã trôi ra ngoài dòng nước. Hoặc tệ hơn là bọn chúng đã dạt đến Thái Bình Dương, vô phương cứu chữa.

Miyuki ngồi ở góc bè, tay cầm quyền trượng. Đã một tiếng rồi cô không hề chuyển động để chờ đợi thời cơ con cá nào bơi qua. Thật ra thỉnh thoảng vẫn có vài sinh vật nhỏ xuất hiện, nhưng xem chừng chúng không thích hợp để dùng làm thức ăn.

“Mình có thể dùng vải dù này làm buồm không?” Cheng gợi ý.

“Bè này không đủ vững,” Jack đáp. “Chỉ cần một ngọn gió lớn là tụi mình sẽ lập tức bị lật úp, hơn nữa...”

Bất thành linh, Miyuki vung tay. Tiếp theo là một tiếng tồm, và thứ gì đó phát ra ánh sáng màu bạc xuất hiện trên bè.

“Được rồi!” Nữ sát thủ hào hứng.

Cô đề thành quả của mình xuống bè, con cá vẫn còn sống, liên tục vẫy vùng. Nó chỉ chịu nằm im hẩn sau khi nhận thêm cú đâm bồi. Miyuki rút cá ra khỏi chiếc phi tiêu đưa ra trước mặt mọi người. “Ai đói bụng nào?”

Saburo phản ứng đầu tiên, nhưng rồi chợt ngưng lại. “Cái này... sẽ không có độc chứ?”

Cheng lắc đầu. “Không, đây là cá cam Nhật. Rất ngon. Lại còn có thể dùng để uống dịch cá cho bớt khát.”

Những người còn lại liền nhìn nhóc hải tặc này bằng cặp mắt ngờ vực.

“Để tôi làm thử cho,” cậu ta đón lấy con cá cam từ tay Miyuki.

Cheng đặt môi lên mắt cá hút mạnh. Một tiếng phụp rất ghê tai vang lên, sau đó cậu ta nuốt luôn vào bụng.

“Èo ôi kinh quá!” Saburo thốt lên.

“Chất lỏng dọc xương sống cũng tương tự như vậy,” Cheng vừa đưa con cá cho Jack vừa giải thích.

Quá khát, Jack nhăn nhó đặt môi lên mắt cá rồi hút.

HẢI ÂU

Khoảng thời gian từ đó tới chiều, Miyuki bắt được thêm hai con cá cam Nhật nữa. Bằng con dao găm lấy được đêm qua, Cheng cẩn thận xẻ đôi con cá đưa cho Yori, Saburo và Miyuki uống. Chỗ dịch xương sống và dịch mắt này đủ để duy trì mạng sống, mặc dù không thể giải khát. Dầu vây thịt cá sống là quá đủ cho cơn đói bụng cồn cào.

Bụng no, tinh thần mọi người cải thiện đôi chút. Yori xung phong nhận ca trực, quyết tâm tìm đất liền. Tuy vậy thì cơ hội vẫn là rất nhỏ, bởi lẽ chiếc bè có vẻ chẳng di chuyển được bao xa.

Bằng con dao của Cheng, Jack tự tạo một bộ mái chèo nhỏ. Nhưng không xác định được phương hướng thì mái chèo cũng khó phát huy tác dụng.

"Hình như có điều gì thì phải!" Yori vừa hô vừa chỉ vùng biển phía cuối bè. Giọng nhà sư nhí nhảnh vẻ hoảng hốt hơn là vui mừng.

"Sao vậy Yori?" Jack hỏi.

"Tớ... không biết nữa," Yori đáp. "Trông nó to và đen... như thể hải long ấy..."

Giờ thì tất cả mọi người đều căng thẳng quan sát xung quanh. Tình trạng mong manh của chúng càng rõ ràng hơn bao giờ hết - lênh đênh giữa biển cùng với một chiếc bè tạm, nguy hiểm rình rập khắp mọi phía.

"Kia kìa!" Miyuki la lớn.

Một sinh vật to phải đến hai mươi lần tấm gỗ của nhóm Jack từ từ trôi lên phun nước thành cột cao hàng chục mét giương con mắt đen nhìn bọn chúng.

Miyuki giơ cao gậy định tấn công, Yori thì sợ hãi nấp sau lưng Jack.

“Đừng sợ,” Jack vội cản. “Cá nhà táng đấy, nó không tấn công đâu.”

“Tớ chưa từng thấy con gì... to đến vậy cả,” Saburo kinh ngạc.

“Nó đang... quan sát tụi mình thì phải,” Yori bắt đầu chuyển từ sợ hãi sang tò mò và thán phục.

Chú cá voi dùng vây đập nước biển tạo thành cơn mưa khiến ngoại trừ Saburo đang ngồi dưới tấm vải dù ra thì cả bọn đều ướt như chuột lột. Ngay sau đó con cá cong người lặn xuống, trước khi đi nó còn vẫy đuôi như thể đang chào tạm biệt. Một lúc lâu sau chẳng đứa nào nói được câu gì do bị ấn tượng sâu sắc bởi cuộc đụng độ bất ngờ này.

Sự yên lặng chỉ bị phá vỡ bởi tiếng rít của chim. Jack nhìn lên thì thấy một con hải âu tung cánh bay lượn trên đầu. Loài chim này được cho là hiện thân của linh hồn các thủy thủ bị mất tích, ai giết chúng sẽ gặp rất nhiều điều xui xẻo. Tuy vậy thì sự xuất hiện này lại mang đến hi vọng cho nhóm Jack. Cả bọn liền đứng dậy phóng mắt nhìn ra xung quanh.

“Gặp chim tức là có đất liền,” Yori hứng khởi nhắc lại lời Jack. “Mọi người có nhìn thấy gì không?”

Mặt biển vẫn mênh mông vắng lặng. Jack biết hải âu là loài chim khỏe, có thể di chuyển hàng nghìn dặm từ đất liền. Nhưng bây giờ trời đã xế chiều, khả năng này không cao lắm. Nhất là trong bối cảnh tuyệt vọng như thế này, hi vọng chính là thứ cần thiết nhất đối với chúng.

“Có khi không cách xa lắm đâu,” Jack nói rồi cầm bộ chèo lên đưa một chiếc cho Cheng. “Thử thì sẽ biết thôi.”

Thế là hai đứa chia nhau bắt đầu chèo sang hướng tây trong lúc Miyuki và Yori đảm nhiệm vai trò quan sát.

Con hải âu tiếp tục bay đi cho đến lúc khuất bóng hẳn.

Jack và Cheng liên tục chèo theo sau, luân phiên đổi lượt nhau mỗi khi đứa kia quá mệt hoặc rớt tay. Vì không có gì làm căn cứ nên rất khó để xác định tốc độ di chuyển của bè. Dù vậy thì mọi người vẫn cảm thấy như đang làm chủ được vận mệnh của mình.

Mặt trời đã xuống rất thấp mà mặt biển vẫn cứ bao la. Nếu không tìm được đất liền trước khi tối hẳn thì cả bọn sẽ phải đối mặt với nguy cơ rất lớn. Nào là cái lạnh đến thấu xương, cơn khát vẫn cháy bỏng, hay vô tình đi qua đích đến mà không biết.

Jack cố tập trung duy trì nhịp chèo. Vai nó đau nhức kinh khủng, lòng bàn tay sưng tấy ửng đỏ. Phía bên kia, Saburo vừa chèo vừa rên rỉ. Dù mọi người cản nhưng anh chàng vẫn cứ muốn góp sức. Yori nghỉ tạm dưới tấm vải, lúc này nhà sư nhí đứng quá lâu dưới ánh nắng nên bây giờ bị choáng. Thật ra Jack cũng nhức đầu nhưng nó cố tình làm lơ vì tình hình đã quá cấp bách.

Cheng đứng dậy đặt tay lên vai Jack, "Để tôi thế chỗ cho."

Jack lắc đầu, nó biết nhóc cướp biển này cũng đang mệt chẳng kém, "Thêm một chút nữa đã..."

"Đất liền!" Miyuki vui mừng reo lên.

Jack ngưng tay. Nó chưa nhìn thấy gì, nhưng Miyuki bằng cặp mắt tinh anh của mình đã tìm được dấu hiệu từ trong đường chân trời. Phát hiện này như tiếp thêm tinh thần cho Jack và Saburo, hai đứa ngay lập tức vùng mái chèo.

"Tôi cũng nhìn thấy rồi!" Cheng hô.

Dần dần từ trong bóng tối, một mỏm đất bắt đầu hiện ra. Vài con hải âu lượn tròn bên trên như thể đang mời gọi bọn chúng đến. Mỗi nhịp chèo chiếc bè lại càng gần hơn với sự an toàn. Nhưng mái chèo để tạm không thể nào tạo được vận tốc cao đến thế, trừ phi chiếc bè đã lọt vào dòng chảy của nước biển.

Đó không phải chuyện gì xấu... cho đến khi chiếc bè *trôi quá* cả hòn đảo. Với đà này thì dù có cố mấy cũng không thể đảo chiều nổi.

"Không ổn rồi!" Jack báo động. "Miyuki! Cheng! Tội mình phải đẩy thêm thôi."

Thế là ba đứa nhảy xuống nước bắt đầu đạp chân, để lại Yori và Saburo tiếp tục chèo.

Nhờ có sự kết hợp của hai lực đẩy này mà bè bắt đầu kháng cự lại được dòng nước. Một lần nữa khoảng cách giữa chúng và hòn đảo được rút ngắn.

"Gần tới rồi!" Yori vừa chèo vừa động viên mọi người.

Đang phẫn khởi... thì Jack chợt thấy một vật hình tam giác nhô lên khỏi mặt nước.

TỬ THẦN TRẮNG

“CÁ MẬP!” Jack la lớn rồi cố sức tăng tốc độ đạp chân.

Miyuki và Cheng cũng gồng mình hỗ trợ. Jack và Saburo thì điên cuồng vung chèo. Chiếc vây lướt sóng tiến gần đến chiếc bè. Khoảng cách còn khá xa, nhưng bọn chúng cũng không thể đưa lại tốc độ của cá mập. Còn nếu ngừng lại, chiếc bè sẽ bị cuốn khỏi đảo trở lại đại dương.

“NHANH NỮA LÊN!” Miyuki vừa giục vừa quay lại nhìn.

Con cá mập đã biến mất.

“Nó đi rồi!” Saburo thở phào nhẹ nhõm.

“Đi, nhưng mà đi *đâu?*” Cheng vẫn chưa hết lo lắng.

“Mọi người trở lên đi!” Yori hốt hoảng.

Jack, Miyuki và Cheng liền làm theo. Lúc Jack đang bám lên thì bất ngờ phần gỗ đứt lìa khiến nó rơi ngược trở lại, nước đầy cả lỗ tai. Nó nhận thấy rất rõ con cá mập đang lao về phía mình, nhưng may mắn được Yori và Miyuki kéo lên kịp.

“Ngừng chèo đi,” Jack nói với Saburo.

“Nhưng mà đảo...”

“Cá mập sẽ bám theo tiếng động đấy.”

Saburo đành dừng tay.

Năm đứa thu vào giữa con bè, chẳng một ai dám thở mạnh, mắt hướng về mặt biển. Nhìn con cá mập lượn lờ bên dưới mà Jack thấy toàn thân ớn lạnh, sinh vật này phải dài đến gấp đôi tấm gỗ mỏng của bọn chúng.

Mỗi phút trôi qua, chiếc bè lại càng trôi xa thêm.

“Hay là bơi ra đó đi,” Miyuki đề nghị. “Trước khi quá muộn.”

Jack lắc đầu. “Làm vậy nhất định sẽ có thương vong.”

“Muốn thành công thì phải biết hi sinh chứ,” Saburo lên tiếng.

Jack nhìn người bạn trung thành của mình. Saburo đã tự nhận mình là người chậm, và nhiều khả năng trở thành nạn nhân đầu tiên. Tuy nhiên, chính tinh thần võ sĩ đạo cao cả đã khiến Saburo dũng cảm phát biểu như vậy.

“Không, sống thì *cùng* sống,” Jack rút thanh *katana* ra nói. “Tụi mình trải qua bao nhiêu chuyện không phải để làm mồi cho cá mập.”

Jack cầm chắc chuôi kiếm bằng cả hai tay sẵn sàng chiến đấu. Nó đưa mắt quan sát xung quanh, nhưng chẳng thấy động tĩnh gì.

Sau một lúc thì Miyuki cất tiếng hỏi, “Có khi nào nó đi thật rồi không?”

Jack đánh liều nhòai ra ngoài quan sát. Mặt biển tối ngòm, không hề có bóng dáng cá mập.

“Thử chèo tiếp xem sao nhé?” Cheng đề nghị.

Jack lắc đầu. “Chưa được...”

“Jack,” Yori chen ngang chỉ trán nó nói. “Vết thương của cậu bị hở ra rồi kìa.”

Cả bọn như chết đứng khi vài giọt máu theo đó rơi xuống biển tan dần ra.

Trong khoảnh khắc đó không một ai dám mảy may động đậy. Sóng biển cứ tiếp tục đưa chiếc bè xa dần nơi trú ẩn an toàn.

“*Phải* làm thôi,” Cheng nhặt mái chèo lên nói. “Trước sau gì nó cũng sẽ quay lại.”

Nhưng nhóc cướp biển này vừa nhúng khúc gỗ xuống nước thì bóng đen liền vọt lên. Jack và những người còn lại nhảy vọt sang phía bên kia trong lúc cái miệng tua tua răng cắn mái chèo vỡ tan tành, huých vỡ luôn một phần bè. Sinh vật hiện hình là một con cá mập trắng to lớn, lúc nó lặn xuống mặt nước còn làm rung chuyển cả mặt nước. Jack và đám bạn co cụm cả vào nhau trên phần còn lại của tấm gỗ.

“Tử Thần Trắng!” Cheng thở hắt. “Các Phong Quỷ đàn anh... thường kể những câu chuyện... về nó... quái vật ăn thịt người!”

Jack chưa bao giờ thấy con cá mập nào to đến vậy. Nhưng bản thân nó cũng từng nghe nói tới các sinh vật khát máu phá tàu nuốt thủy thủ. Giờ đây khi đã tận mắt chứng kiến, nó hoàn toàn tin đó không phải là dối trá. Cá mập trắng vốn là loài đáng sợ nhất biển cả, hung tợn, ma mãnh, không thể cản phá. Choáng ngợp trước nỗi sợ, Jack phải cố hết sức mới không khỏi hoàn toàn tuyệt vọng. Hoảng loạn chỉ làm cái chết đến nhanh hơn.

“Tất cả tự trang bị vũ khí,” nó ra lệnh. “Và đứng thành vòng tròn.”

Miyuki nhặt thanh đoản đao *ninjatō* lên. Cheng run run cầm dao găm. Yori siết chặt cây quyền trượng, riêng Saburo chỉ có mái chèo do cặp kiếm vẫn cất trong hành lí cột dưới bè. Dù tấm gỗ tạm chưa có dấu hiệu chìm, nhưng bất kì chuyển động nào cũng có thể khiến cả bọn rơi xuống biển.

Mọi người cùng giơ cao vũ khí lúc con cá mập trắng trời lên giương mắt nhìn rồi lại lặn xuống.

Jack khuyu gối bên cạnh đám bạn, tim đập thình thịch trong lồng ngực. Nó cố điều hòa nhịp thở, nhưng cảm giác bị quái vật biển khơi bao vây thật sự quá đáng sợ.

Nước biển lại biến động trong lúc con cá mập cắm răng vào góc bè lắc mạnh khiến tấm gỗ vốn rất yếu ớt này đứt lìa. Mặc dù Saburo đã ra sức đập mạnh mái chèo vào vây nhưng Tử Thần Trắng vẫn lăm lè tiến sát sau mỗi cú nhai. Miyuki lao tới hỗ trợ, đòn phối hợp của cô và Saburo khiến con cá cuối cùng cũng ngừng tấn công.

“Lần tới sợ không chịu nổi đâu,” Saburo vừa thở dốc vừa lau nước biển trên mặt.

“Chắc gì đã có lần tới,” Yori lặc quan chỉ chiếc vây đang lùi ra xa. “Nó sợ chạy rồi kìa.”

Cheng lắc đầu. “Sợ thì không đâu. Có mà điên tiết hơn ấy.”

Thật vậy, cá mập trắng vẫy đuôi rồi bắt đầu bơi ngược trở lại với vận tốc chóng mặt.

“Cẩn thận!” Jack vội vàng túm chặt Yori và Miyuki.

Tử Thần Trắng lao thẳng vào khiến chiếc bè bắn lên không trung. Jack, Miyuki và Yori cùng văng xuống biển, trong khi Saburo và

Cheng bằng cách nào đó vẫn bám trụ lại được chỗ bè, lúc này chẳng khác gì một mẫu gỗ nhỏ tí tẹo.

“Nó đang đến chỗ cậu đó!” Saburo la lên báo động.

Jack xoay người lại thì thấy chiếc vây màu xám rẽ sóng lướt tới, nhưng không phải tiến về hướng nó.

“Nguy hiểm, Yori!”

Nhà sư nhíu gờ cao quyền trượng, nhưng cây gậy gỗ này khó mà cản nổi con quái vật khổng lồ. Jack vội vàng đạp chân bơi đến cứu bạn, nhưng hiển nhiên không thể theo nổi tốc độ Tử Thần Trắng.

CHỜ PHÁN QUYẾT

Lúc con cá mập trắng tiến sát chuẩn bị ra đòn kết liễu thì một tiếng nổ long đầu nhúc óc vang lên. Thịt, xương, răng, nội tạng vương vãi đầy mặt biển. Yori kinh hãi không dám nhúc nhích giữa đám máu me lênh bênh.

Phủi miếng thịt cá mập ra khỏi mặt, Jack không khỏi sửng sờ khi nhận ra thuyền trưởng Kurogumo cùng tàu Nhện Đen đang từ từ tiến tới. Trên boong là tên hải tặc xăm hình hổ và khẩu pháo cầm tay vẫn còn đang bốc khói.

“Ô hô, kho báu di động đây rồi!” Tên xăm hình đầu rắn cười khoái trá ném đoạn dây thừng xuống biển. “Nếu là mày thì tao sẽ học tốc leo lên đó,” hắn vừa nói vừa chỉ về hướng ba cái vây đang lướt sóng lao tới, một con thậm chí đã bắt đầu rửa phần xác còn lại của Tử Thần Trắng.

“Cứ tưởng lạc mất bọn mày rồi chứ!” Tên Đầu Lâu vui vẻ.

“Các người đến đây tìm *chúng tôi* ư?” Jack sửng sờ.

Tên cướp nhoén miệng cười để lộ hàm răng đen. “Đương nhiên, để gì gặp được món hàng giá trị như mày.”

Tên Đầu Lâu liền áp giải nhóm Jack ra chỗ gần đuôi thuyền. Tàu Nhện Đen hư hại khá nhiều sau trận ác chiến cùng hải quân. Tên cầm tua tua khắp nơi, sàn tàu đầy vết máu, cái lỗ lớn do quả bom *horoku* để lại vẫn còn nguyên, từng nhóm hải tặc chạy đôn chạy đáo vá bên này lấp bên kia. Manzo cũng có mặt trong số này, tên hải tặc khổng lồ không ngừng liếc nhìn Jack - nguyên nhân tạo ra vết cắt trên tay và cái đầu bằng bó của hắn. Xem chừng không có mấy thuyền viên sống sót nguyên vẹn sau đêm qua. Jack ước đoán có lẽ quá nửa đã chết trong lúc chiến đấu hoặc dưới những màn tra tấn dã man của thuyền trưởng Arashi.

Trèo lên bậc thang, chào đón Jack và nhóm bạn là thuyền trưởng Kurogumo. Vẫn bộ áo giáp vẩy rồng xanh đen quen thuộc, thủ lĩnh hải tặc tương đối lạnh lặn, lại vui vẻ khác thường.

“Chào mừng trở lại!” Hắc giang tay nói như thể gặp lại bạn cũ. “Ừa sao bí xị vậy? Các người vừa thoát khỏi miệng cá mập cơ mà!”

“Để rồi lại *lọt* vào lưới Nhện Đen,” Miyuki mĩa mai.

Thuyền trưởng Kurogumo mỉm cười để lộ hàm răng bén nhọn dị thường. “Đúng là ta không thường cứu mạng võ sĩ hay *ninja*.” Hắc bước tới đặt một tay lên vai Jack. “Nhưng *người* thì khác, một kẻ được chính Tướng Quân săn đuổi.”

Jack nhún vai đẩy tay hắc ra. “Thế các người định giao tôi lĩnh thưởng chứ gì?”

“Sao ta lại phải làm vậy chứ?” Thuyền trưởng Kurogumo nghiêm mặt nói.

“Không thì sẽ thế nào?” Miyuki lên tiếng.

Thuyền trưởng Kurogumo nhìn thẳng vào mắt nữ sát thủ. “Các người sẽ biết số phận của mình sau khi gặp Tatsumaki.” Nói đoạn quay về phía Đầu Lâu. “Nhốt chúng lại.”

“Còn thẳng nhóc chạy việc?” Đầu Lâu túm cổ Cheng hỏi.

Thuyền trưởng Kurogumo quan sát nhóc hải tặc. “Chỗ của kẻ phản bội là ở giá treo cổ.”

“Tôi đã bắt cậu ta phải làm vậy,” Jack phản đối.

“Thật à?” Thủ lĩnh hải tặc chưa mấy tin tưởng.

“Nếu không giúp thì họ sẽ giết tôi mất,” Cheng vội vàng thêm vào.

Thuyền trưởng Kurogumo rõ ràng không mấy hài lòng trước thái độ hèn hạ của thuộc hạ, nhưng dù vậy vẫn rút lại quyết định. “Thôi thì tàu đang thiếu thuyền viên, mày cũng khá triển vọng. Lần này coi như tạm tha. Liệu mà lập công chuộc tội... hoặc sẽ lãnh hậu quả gấp đôi!”

“Được rồi,” thuyền trưởng Kurogumo đánh giọng. “Dẫn mấy đứa còn lại rời khỏi đây.”

Nghe lệnh, Hồ túm tay Jack khóa sau lưng.

“Cẩn thận vào,” thủ lĩnh hải tặc nhắc nhở. “Chúng là khách quý của ta đó.”

Tên Hổ lập tức thả lỏng, Đầu Lâu cũng làm bộ cúi đầu. “Vui lòng nhanh chân giùm.”

Không còn cách nào khác. Jack và nhóm bạn đành phải làm theo. Nhưng bước được một bước thì Yori bất ngờ quay lại hỏi.

“Xin lỗi, làm sao các người điều khiển được hải long vậy?”

Thuyền trưởng Kurogumo nhíu mày, “Người thật sự muốn biết *bí mật* của bọn ta à?”

Yori gật đầu.

Thủ lĩnh hải tặc cúi sát tai Yori thì thầm, “Cho ăn thịt nhà sư nhỏ tuổi!”

Hắn phá lên cười khi thấy khuôn mặt sững sờ của Yori, tròng cười dài đến độ lúc bước vào cũi rồi mà Jack vẫn còn nghe thấy.

“Lần này thì đừng hòng giở trò nữa,” Đầu Lâu cảnh cáo. Hắn cắt cử đến hai lính canh ở lại gác cổng.

“A! Lũ mỗi đã trở lại!” Chết giọng quen thuộc vang lên, người nô lệ Triều Tiên chào đón nhóm Jack với nụ cười điên loạn.

Saburo ngồi thụp xuống sàn, hai tay ôm đầu. “Trải qua bao nhiêu chuyện để rồi quay về con số không! *Thà* bị cá mập trắng ăn thịt còn hơn đó.”

“Đừng nói vậy,” Yori rùng mình khi nhớ tới Tử Thần Trắng. “Hãy cảm tạ Trời Phật - ít ra tội mình vẫn còn sống!”

Jack ngẩng đầu nhìn mặt trời lúc này đang lơ lửng phía đông nam tàu Nhện Đen. “Và xem chừng tội mình còn đi đúng theo lộ trình.”

“Làm cách nào mà các cậu vẫn lạc quan được hay vậy?” Saburo hỏi. “Ngay lúc này, có khi bọn hải tặc đang nghĩ cách làm sao hành hạ cho đã đó.”

“Không, chúng sẽ không làm tổn hại đến bảo vật của mình đâu.”

“Bảo vật là *cậu*,” Miyuki nhắc nhở. “Không phải bọn tớ.”

Jack hồi hận nhận thấy nữ sát thủ nói đúng, “Ừm, nhưng tội mình đã thoát được một lần,” nó vừa đáp vừa quan sát chiếc cũi kém kiên

cổ. “Nhất định sẽ làm được lần thứ hai. Nên nhớ còn có Cheng hỗ trợ.”

“Thật không?” Miyuki nghi ngờ nhìn về phía thuyền trưởng Kurogumo đang phân công nhiệm vụ cho nhóc hải tặc, người vẫn đang gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Chiều xuống, Jack bắt đầu chột dạ. Không hề có bất kì cơ hội nào xuất hiện. Lính canh vô cùng cảnh giác, tàu Nhện Đen thì lướt đi băng băng. Nó cố khuấy động tinh thần cả nhóm, nhưng thật sự bọn chúng đã quá mệt mỏi.

Đúng lúc mặt trời chuẩn bị khuất bóng thì Cheng xuất hiện cùng với bình nước và hai bát cơm đầy. Bọn lính canh mở cửa để nhóc hải tặc này bước vào trong.

“Thực phẩm do thuyền trưởng ra lệnh,” cậu ta giải thích.

“Ăn được không vậy?” Saburo lo lắng.

Cheng gật đầu. “Chính tay tôi chuẩn bị... vì đầu bếp cũ chết rồi.”

Quá đói khát sau chuyện xảy ra đêm qua, cả bốn người liền lao vào ăn uống. Hai bình nước nhanh chóng cạn sạch chỉ sau vài lần uống, chỗ cơm trắng cũng tương tự như vậy.

Cheng vẫn đứng bên cạnh trong lúc mọi người ăn.

“Cậu có thể giúp chúng tôi trốn không?” Jack nói nhỏ hết mức có thể.

“Lực bất tòng tâm,” Cheng thì thầm. “Mọi người rất cảnh giác. Thuyền trưởng còn bảo sẽ lột da nếu tôi dám manh động.”

Jack gật đầu. “Thế thuyền đang đi về đâu vậy?”

“Đảo Hải Tặc - căn cứ của Phong Quỷ.”

“Tatsumaki cũng ở đó à?”

Cheng gật đầu.

“Cậu gặp người này bao giờ chưa?” Miyuki hỏi.

Cheng lắc đầu. “Tôi chưa bao giờ được đến Đảo Hải Tặc. Nơi này luôn được giữ bí mật.” Cậu bé nhìn Jack rồi nói giọng nghiêm trọng. “Có điều, nghe nói trước giờ chưa từng có ai gặp Tatsumaki mà toàn mạng trở về cả.”

KAMIKAZE

Bình minh dần hiện ra như miệng một vết thương bị hở, mây thấm ánh mặt trời chuyển sang màu đỏ thẫm. Gió nam vẫn thổi vi vu, nhưng mặt biển Seto thì tĩnh lặng một cách dị thường.

Trời đỏ vào buổi sớm, cần đề cao cảnh giác, Jack thầm nghĩ trong lúc vươn vai kéo giãn gân cốt.

Lại một đêm lạnh lẽo trên sàn tàu khô cứng. Cả nhóm thay phiên nhau canh gác chờ đợi thời cơ... hoặc trò chơi nào đó từ bọn cướp biển.

Lúc đứng dậy, đập vào mắt Jack là một cái cổng Torii khổng lồ giữa biển cả. Chiếc cổng này to đến mức nếu không vì cột buồm thì cả chiếc tàu Nhện Đen cũng dễ dàng chui lọt. Khối kiến trúc này bao gồm bốn cột trụ, mái ngói xanh, được dùng với vai trò cổng vào một hòn đảo cây cối rậm rạp. Cũng nổi trên mặt nước với màu đỏ tương tự là một ngôi đền to lớn đồ bóng ngập cả một vùng biển. Cuối cùng, nổi bật hơn cả là ngọn núi xuyên thủng màn sương tựa như cánh cửa dẫn đến thiên đường.

"Đây là Đảo Hải Tặc ư?" Saburo thốt lên.

Tĩnh lại sau giấc ngủ, Yori khẽ lắc đầu. "Không phải, đây là Miyajima - đền thờ trên biển trong truyền thuyết."

"Cảnh vật thật hùng vĩ," Miyuki cảm thán.

"Tại sao người ta lại xây đền thờ trên mặt biển?" Jack thắc mắc.

"Miyajima là một hòn đảo linh thiêng," Yori giải thích bằng giọng tôn kính. "Người thường tuyệt đối không được đặt chân lên đó. Ngôi đền tách biệt với mặt đất tượng trưng cho cầu nối giữa thế giới bên kia và thế giới của chúng ta."

"Thế lí do cái cái cổng nằm cách xa như vậy là gì?"

“Ngôi đền này thờ ba người con gái của Susano, thần của bão táp và biển cả. Những ai muốn viếng đền nhất định phải đi qua cổng Torii để thanh tẩy trước khi tiếp cận hòn đảo linh thiêng.”

Jack thầm mong bọn Phong Quỷ này là tín đồ của thần Susano. Cơ hội thoát thân sẽ đến nếu tàu tiến sát vào đất liền.

Thuyền trưởng Kurogumo bước ra khỏi ca-bin, trèo lên khu vực bánh lái. Cheng theo sát phía sau, tay cầm khay đựng ấm trà và bình rượu nhỏ. Rõ ràng nhóc cướp biển đang cố gắng lấy lại lòng tin. Bỏ qua ấm trà, thuyền trưởng với tay lấy bình rượu nốc cạn trong một cú hớp. Sau khi quan sát tình hình, hắn nói chuyện với lái tàu rồi ra lệnh tăng tốc.

Đầu Lâu đổi lính canh cũ rồi quay ra chỉ huy công tác sửa chữa. Ngoại trừ toán thuyền viên đang chỉnh cột buồm, hầu hết chúng đều lao vào sửa chữa con tàu.

Không thể tác động đến lộ trình, Jack buồn bã chứng kiến chiếc cổng đồ sộ nhỏ dần. Một lần nữa, tàu Nhện Đen băng băng lướt đi trên vùng biển Seto.

Phải đến nửa ngày Cheng mới mang thêm cơm và nước uống đến.

“Tại sao tàu không dừng lại ở Miyajima?” Jack hỏi sau khi nốc một ngụm đầy.

“Hải quân canh gác vùng này rất cẩn thận,” Cheng nhỏ giọng giải thích. “Thuyền trưởng không muốn làm liều với tình trạng thủy thủ đoàn hiện nay.”

“Chừng nào chúng ta sẽ đến đất liền?”

“Họ không tiết lộ gì cho tôi cả,” Cheng lắc đầu. “Nhưng nghe đâu thuyền trưởng sẽ cập bến Đảo Hải Tặc vào nửa đêm - phần để tránh bị bám đuôi, cũng như không cho *các cậu* biết cách quay trở về.”

Jack thở dài. Thuyền trưởng Kurogumo quá xảo quyết. Rõ ràng ông ta sẽ không để cho chúng có bất kì cơ hội nào.

Cheng cười gượng rồi lui ra tiếp tục công việc chạy vạt của mình. Jack và những người còn lại ngồi ăn trong im lặng. Cả bọn đều hiểu rõ tình hình nghiêm trọng lúc này.

Theo thời gian, gió mạnh dần, biển bắt đầu động. Tàu Nhện Đen lắc lư theo nhịp sóng.

“Chuẩn bị căng thẳng đây,” Jack nói sau khi quan sát thấy mây đen.

Thuyền trưởng Kurogumo khẩn trương ra lệnh cho thuyền viên gia cố cột buồm, buộc chặt hàng hóa. Rất tiếc cúi tù nhân không hề nằm trong danh sách này, và cả bọn sẽ phải chịu trận giữa boong tàu.

Trong tình thế đang lên đên giữa biển và cách rất xa đất liền, tàu Nhện Đen chỉ còn giải pháp tiếp tục hành trình. Jack biết kế hoạch ở đây là tìm cách vượt lên trước cơn bão. Nhưng gió lúc này đã rất mạnh, bọt biển xuất hiện ở khắp nơi, sét đánh đi đùng, sấm động đến rung chuyển trời đất.

Cơn bão đã sắp ào đến nơi.

Tàu Nhện Đen rung lắc dữ dội, đám hải tặc cố sức bám lấy thân tàu trong lúc giữ chặt cột buồm.

Saburo nôn mửa cả ra sàn. “Sao cậu bảo...” anh chàng vừa lau miệng vừa nói - “sau ba ngày sẽ không còn say sóng nữa?”

“Bão thì chịu rồi,” Jack gượng cười. Thậm chí đến nó cũng cảm thấy khó thở trong tình trạng này.

Chiếc tàu hải tặc lướt đi rất nhanh, nhưng đã bắt đầu có dấu hiệu quá tải, phần lớn do vẫn chưa hoàn toàn hồi phục sau trận đụng độ với hải quân.

Bóng tối bao trùm báo hiệu cơn bão đã vượt lên. Jack và nhóm bạn siết chặt lấy nhau, người run lên bần bật vì lạnh và sợ hãi. Một ngọn sóng khổng lồ đổ ập lên tàu tràn vào cả ca-bin.

“KAMIKAZE!” Người nô lệ Triều Tiên khoái trá reo lên.

“Ông ta nói gì vậy?” Jack hỏi, trong đầu thầm nghĩ có lẽ lần này ông ta đã hoàn toàn mất trí.

“Thần Phong!” Yori phải hét lên mới át được tiếng sấm rền sóng vỗ xung quanh. “Lẽ ra dù có thế nào cũng phải dừng lại ở Miyajima - giờ thì Susano nổi cơn thịnh nộ rồi!”

BUỒM GÀU

Tàu Nhện Đen bị bão tấn công dữ dội, gió gầm vang tứ phía khiến mọi người gần như bị điếc. Biển Seto rung lắc như thể đang vật lộn với bầu trời. Sét đánh sấm nổ, sóng biển dâng trào từng đợt khiến Jack thật sự lo lắng cho tính mạng của mình và nhóm bạn.

Thuyền trưởng Kurogumo tự buộc tay mình vào bánh lái, kiên quyết duy trì kế hoạch chạy đua với gió. Một trong hai cột buồm cuối cùng đã không chịu nổi sức mạnh hủy diệt từ cơn bão, nó gãy làm đôi khiến công năng của chiếc tàu giảm đi đáng kể.

Gió có thể thổi vi vu, nhưng có lúc lại đủ làm một căn nhà đổ sập, Jack thầm nhớ lại lời dạy của tổ sư Soke. Sức mạnh khủng khiếp của cơn bão có thể đánh sập tàu Nhện Đen cùng toàn bộ thuyền viên bất kì lúc nào.

Sóng biển không ngừng đập vào boong tàu, Jack và nhóm bạn liên tục va vào thành cũi. Bị nhấn chìm trong nước biển, Jack cứ tưởng thế là xong. Ấy vậy mà nhà ngục bằng tre lúc này lại trở thành cứu cánh, ngăn không cho tù nhân bên trong rơi ra ngoài. Hai tay lính canh thì không may mắn như vậy. Chúng bị cuốn trôi thẳng xuống biển Seto đen ngòm cuộn sóng.

Jack nhận thấy Cheng đang cố bám vào cột buồm còn sót lại.

“CHENG!” Nó hô lớn.

Nhóc cướp biển nhìn sang, mặt tái nhợt vì sợ hãi. Cậu ta chờ nước rút đi rồi lao tới chỗ cũi.

“Mau mở cửa đi!” Jack yêu cầu.

“Thuyền trưởng sẽ giết tôi mất!” Cheng đáp trong lúc bám chặt thành tre.

“Cứ để thế này tất cả chúng ta sẽ cùng chết đấy!”

Lời nói của Yori khiến Cheng lưỡng lự.

“Cậu nợ chúng tôi điều này,” Miyuki nắm tay nhóc cướp biển phân trần. “Những người đã cứu cậu đến *hai* lần!”

Cheng rút dao găm giắt ở đai lưng ra khiến Miyuki phải lập tức rút tay về.

Nhóc hải tặc cẩn thận quan sát không có ai để ý rồi chặt khóa mở tung cổng.

“Mọi người ở yên đây!” Jack ra lệnh khiến tất cả đều sững sờ.

“Nhưng thời cơ đến rồi còn gì?” Miyuki thắc mắc.

Jack lắc đầu. “Muốn sống chúng ta phải cứu được tàu đã. Các cậu ở lại đây sẽ an toàn hơn.”

Cheng kéo Jack chạy về phía đuôi tàu. Bước lên chỗ bậc thang, Jack nhận thấy thuyền trưởng Kurogumo và nhóm thủy thủ vẫn đang vật lộn với bánh lái. Tìm cách chạy vượt trước cơn bão là ý tưởng không tồi. Nhưng nếu gặp phải sóng quá mạnh, hoặc không giữ nổi tốc độ thì vô phương cứu chữa.

Thuyền trưởng trừng mắt nhìn Jack, sau đó giận dữ hét vào mặt Cheng, “Mày sẽ phải trả giá đắt đó!”

“*Tôi có thể cứu tàu!*” Jack cố át tiếng ồn xung quanh.

Thuyền trưởng Kurogumo cười nhạt, “Giờ may ra thánh thần mới làm được điều đó!”

“Không, chúng ta chỉ cần thả neo...”

“Bộ đám ngoại quốc các người bị ngu hết hay sao vậy?” Thuyền trưởng Kurogumo nổi giận. “Làm vậy khác nào tự sát. Hơn nữa, vùng biển này quá sâu để có thể nghĩ đến chuyện thả neo.”

“Ý tôi là một cái buồm gàu,” Jack cố giữ thẳng bằng giải thích. “Và thả neo trên bề mặt, không phải dưới đáy biển.”

“Ta chưa bao giờ nghe nói đến thứ này cả,” thủ lĩnh hải tặc hoàn toàn mất bình tĩnh. “Biết đào ở đâu ra?”

“Tôi có thể tự làm,” Jack nhấn mạnh. “Buồm gàu sẽ đóng vai trò một cái phanh... giúp cố định tàu. Thay vì vượt lên... chúng ta sẽ để cơn bão đi xuyên qua.”

Một cơn sóng ập lên đuôi tàu khiến mọi thứ chìm trong nước biển. Jack bị tuột tay, nhưng may có Cheng từ sau nắm chặt lại. Lúc nước

rút, chỗ bánh lái chỉ còn lại mỗi thuyền trưởng Kurogumo.

“Nếu cứ thế này tàu Nhện Đen sẽ lật úp đấy!” Jack la lớn.

Thuyền trưởng Kurogumo phản bác. “Người tưởng mình là ai? Thuyền trưởng con tàu này là ta! Ta biết mình cần phải làm gì - gấp bão đương nhiên phải *chạy*”. Rồi thủ lĩnh hải tặc gọi Hồ. “Quảng *cả hai* vào cũi cho ta!”

Hồ nhanh chóng bước đến túm cả Jack và Cheng kéo lê xuống. Đúng lúc này một ngọn sóng khác đập vào thành tàu khiến phần thân mới vừa được sửa chữa bắt đầu rạn nứt. Jack, Cheng và tên xăm hình hổ suýt nữa đã văng ra ngoài, may thay đúng vào giây cuối cùng tàu Nhện Đen lấy lại được thăng bằng. Dù vậy, Jack vẫn nhận thấy nét thất thần trên khuôn mặt thuyền trưởng Kurogumo. Thủ lĩnh hải tặc hiểu tàu của mình đã sắp đến giới hạn.

Đứng trước tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, thuyền trưởng Kurogumo quyết định nghe lời Jack, “Thử làm đi!” Ông ta nheo mắt. “Nhưng *đừng* dại mà giở trò trước mặt ta.”

Ông liền ra lệnh cho Hồ phụ giúp rồi trở lại với công việc duy trì thăng bằng cho tàu Nhện Đen.

“Tôi cần vài buồm, dây thừng và gỗ,” Jack nói với tên hải tặc.

“Chờ đó,” hăn cộc cằn đáp.

Jack trở ra boong chính gọi Miyuki và những người còn lại. Lúc này boong tàu đã ngập khá cao, hàng hóa trôi nổi lênh phênh khắp nơi.

Tên hải tặc vừa thu gom vật liệu vừa hỏi, “Mày cần bao nhiêu dây thừng?”

“Khoảng gấp mười lần chiều dài con tàu,” Jack đáp.

Hồ tròn mắt, “Nghĩa là *toàn bộ* hả?”

Jack không đáp mà cầm luôn đoạn dây đưa cho Miyuki, Yori, Saburo và Cheng, sau đó hướng dẫn họ cách buộc. Cả bọn bắt tay vào việc rất khẩn trương.

“Muốn trốn hả?” Đầu Lâu xuất hiện tuốt gươm kề vào cổ Jack.

“Không, tôi đang tìm cách cứu tất cả mọi người,” Jack phản ứng.

Thấy động, Hồ cũng bước ra can. “Thuyền trưởng đã hạ lệnh chúng ta phải giúp nó.”

Tuy vẫn nghi hoặc nhưng nghe vậy Đầu Lâu cũng không dám làm trái.

“Tôi cần Manzo,” Jack vừa nói vừa đẩy thanh kiếm đi. “Làm ơn gọi anh ta lại đây.”

Đầu Lâu hừ một tiếng rồi chạy đi mất. Manzo xuất hiện ngay sau đó. Jack ra lệnh cho Hồ và tên hải tặc khổng lồ cầm vải buồm rồi trở lại với công việc bên đây. Ngoài kia, cơn bão vẫn không ngừng quăng quật tàu Nhện Đen.

“Gỡ cạnh cũi cho tôi,” Jack sai Manzo.

Giữa sóng gió dữ dội, Manzo vững chãi bước tới thực hiện đúng như yêu cầu, bỏ lại chiếc cũi trong tình trạng gãy nát. Đặt phần khung tre cũi dưới sàn, Jack hướng dẫn nhóm bạn của mình buộc vải buồm xung quanh. Công việc này rất khó khăn vì boong tàu liên tục bị công kích bởi sóng, tuy vậy, cuối cùng chúng cũng làm xong - thành quả là một loại dụng cụ kiểu như con điều cỡ lớn. Jack nối đoạn thừng dài vào khung rồi đưa đầu còn lại cho Manzo. “Buộc chặt vào mũi tàu cho tôi.”

Sau khi Manzo thực hiện mệnh lệnh, Jack lớn tiếng gọi thuyền trưởng Kurogumo, “MAU HẠ BUỒM!”

Tay thủ lĩnh hải tặc miễn cưỡng ra lệnh cho thuộc hạ. Không còn sức buồm, tàu Nhện Đen mất hẳn tốc độ, đứng trước nguy cơ bị cơn bão đánh đắm bất kì lúc nào.

“HẠ BUỒM GÀU!” Jack ra lệnh cho Manzo.

Gã khổng lồ gồng mình tung chiếc khung gắn vải dù xuống biển. Mọi người quan sát nó từ từ chìm xuống làm dây thừng căng dần lên.

“TẤT CẢ BÁM CHẮC VÀO!” Jack cảnh báo.

Lúc dây căng hết cỡ, tàu Nhện Đen bắt đầu xoay tròn tại chỗ, phần mũi hướng thẳng đến tâm bão, đối diện một cột sóng khổng lồ.

“Chết tiệt!” Hồ thốt lên rồi vội vàng nằm thụp xuống sàn tàu.

“Quân khốn kiếp!” Thuyền trưởng Kurogumo gào thét từ buồng lái.

Đầu Lôu cầm kiếm sẵn tới chỗ Jack. “Dù có xuống địa ngục tao cũng không tha cho mày đâu, thằng ngoại quốc!”

ĐÀO HẢI TẶC

Như một con tàu ma, Nhện Đen trôi dạt vô định trên mặt biển lặng yên như tờ, không hề có bất kì ngọn gió hay gợn mây nào. Buồm trước gãy lìa, buồm sau thả rũ, bánh lái gần như hỏng hoàn toàn. Hải tặc lồm ngồm khắp boong tàu tựa như cá chết từ phiên chợ buổi sớm. Thuyền trưởng Kurogumo đứng yên bất động. Jack và nhóm của mình vật vạ xung quanh phần còn lại của chiếc cũi. Tuyệt đối không có bất kì chuyển động nào.

Phía trên cao, một con hải âu to lớn liên tục lượn tròn xung quanh.

Jack mở mắt. Cơ thể nó đầy vết trầy xước, xương cốt ê ẩm, cổ họng khô khốc. Nó thậm chí không thể tin rằng mình vẫn còn sống.

Tàu Nhện Đen đã xuyên thẳng qua tâm một trong những cơn bão kinh khủng nhất Jack từng biết. Thủy thủ đoàn đã phải chiến đấu suốt đêm, cho đến khi cơn mệt mỏi hạ gục tất cả. Bản thân thuyền chưa vỡ vụn ra đã là một điều kì diệu. Chiếc buồm gàu đã giữ cho nó đứng tại chỗ, chờ cơn bão từ từ quét qua.

Jack nhìn quanh boong. Bỏ qua vài người bị mất tích thì hầu hết quân hải tặc vẫn còn sống. Người nô lệ Triều Tiên không may lại nằm trong danh sách thương vong. Loạng choạng đứng lên, Jack nhẹ nhàng gọi nhóm của mình dậy trong lúc vẫn giữ ngón tay trên môi ra hiệu im lặng. Nó cũng gọi cả Cheng, và ra hiệu bảo nhóc hải tặc này đi theo. Cả bọn nhón chân bước qua đám cướp biển tiến vào ca-bin. Jack may mắn tìm được một thùng nước sạch.

“Mau uống đi”, nó thì thầm nói với những người còn lại.

Cả nhóm cố gắng uống càng nhiều càng tốt. Jack vớ thêm một con dao găm, một cây gậy gỗ, hai mái chèo, vài bộ quần áo, cũng

như chút ít lương thực. Nó vừa gom góp vừa phổ biến kế hoạch, "Tụi mình cần phải chuẩn bị thật kĩ, sau đó bơi ra chỗ buồm gàu."

"Rồi sao nữa? Gần đây làm gì có đất liền?" Miyuki thắc mắc.

"Sau khi cắt bỏ đoạn thừng, tấm phản tre sẽ nổi như một chiếc bè con. Tụi mình hoàn toàn có thể dựng buồm làm tàu tạm."

"Hóa ra cậu đã tính hết cả rồi hả?" Saburo hết lời khen ngợi.

Jack khẽ gật đầu. "Nói đúng ra thì giống với cầu may hơn là tính toán."

"Thế còn lũ cá mập?" Yori lo lắng.

"Bắt buộc phải mạo hiểm thôi" Jack đặt tay lên vai cậu bạn nói. "May mắn là cơn bão sẽ khiến chúng tạm thời ngừng hoạt động. Bây giờ tụi mình cần lấy lại hành lí. Và phải thật nhanh."

Trở ra sau khi thu thập đủ lương thực, chào đón cả bọn là một rừng gươm đao sáng lóa.

"Làm gì mà vội vậy?" Thuyền trưởng Kurogumo nhoen bộ rằng sắc nhọn cười mỉa.

Không còn cũi để giữ tù binh nên nhóm Jack bị bắt phải lao động sửa chữa tàu cùng với toán hải tặc. Công việc rất nhiều, từ sửa bánh lái, vá buồm, thu buồm gàu, cho đến đóng thành tàu.

Dù vẫn là tù binh nhưng Jack nhận thấy bọn Phong Quỷ đã tôn trọng mình hơn trước. Nhờ có nó mà con tàu sống sót qua được cơn bão. Ơn cứu mạng hiển nhiên không phải thứ có thể tùy tiện bỏ quên. Thuyền trưởng Kurogumo thậm chí còn nhân từ tha cho Cheng tội làm phản. Đến trưa, nhóm Jack được chia phần ăn bình đẳng với hải tặc, một vài người thậm chí còn bắt chuyện, hầu hết đều tò mò muốn tìm hiểu thêm về kĩ thuật kì lạ Jack đã sử dụng đêm qua.

Phải đến chiều tà thì tàu Nhện Đen mới tạm ổn để có thể khởi hành. Thuyền trưởng Kurogumo ra lệnh thẳng tiến về Đảo Hải Tặc.

Jack và nhóm bạn của mình được dẫn vào một căn phòng trống, bên trong chứa sẵn nước và thức ăn. Dù vậy, vẫn có hai tên hải tặc ở lại canh gác.

“Liệu hồn thì đừng manh động,” Đầu Lâu nạt. “Dù đã chứng tỏ được mình, nhưng các người vẫn phải gặp Tatsumaki cái đã.”

Ngay khi tên này rời đi, Miyuki liền kiểm tra xung quanh.

“Cậu đang làm gì vậy?” Saburo hỏi.

“Tìm lỗi ra,” nữ sát thủ đáp. Rất nhanh, cô nhận ra chuyện đó là không thể. Cửa sổ phòng quá nhỏ, tường thì rất chắc chắn.

Kiệt sức sau trận bão và cả ngày lao động, Jack biết mình không còn lựa chọn nào khác ngoài nghe theo lời cảnh báo của tên hải tặc. “Tạm nghỉ vậy. Muốn gì thì cũng cần có sức khỏe cái đã.”

Vừa đặt lưng xuống, cả năm đứa lập tức chìm vào giấc ngủ. Tàu Nhện Đen di chuyển không ngừng nghỉ suốt đêm dài trên vùng biển Seto.

“Đến nơi rồi!” Cheng thông báo bằng chất giọng vừa hào hứng vừa lo lắng.

Jack tỉnh dậy. Nó thấy nhóc hải tặc bên ngoài cửa sổ, ánh sáng bình minh rọi trên khuôn mặt. Nói gì thì nói, Cheng quá tử tế để có thể trở thành quân trộm cướp - cứ như thể một con bướm đóng giả nhện độc vậy.

Cửa bật mở, Đầu Lâu cùng bè đảng bước vào trong.

“Đi nào, võ sĩ!” Hãn vừa nói vừa lấy kiếm thúc Saburo, người vẫn đang ngủ ngon lành.

Họ dẫn Jack và những người còn lại lên boong trên, nơi thuyền trưởng Kurogumo đã chờ sẵn. Thủ lĩnh hải tặc đặt tay trên bánh lái, mắt hướng về hai hòn đảo phía mạn phải. Một trong số đó tương đối rộng lớn, sườn núi bốn bề tạo cảm giác như thể thành trì. Cái còn lại nhỏ hơn, và cũng chẳng có gì ngoài đá và cây cối.

Thuyền trưởng Kurogumo lái tàu Nhện Đen vào khe hẹp giữa hai hòn đảo.

“Đây là khu vực chỉ có tàu hải tặc mới được phép lai vãng,” thủ lĩnh cướp biển tự hào. “*Trừ phi* biết rõ mình đang làm gì, đặt chân vào vùng nước này chính là tự tìm lấy cái chết.”

Bắt được sóng, tàu Nhện Đen dần tăng tốc. Thuyền trưởng Kurogumo ra lệnh cho thuyền viên hạ buồm, bắt đầu công đoạn

luồn lách. Bè lũ Phong Quỷ xung quanh im lặng nín thở quan sát thủ lĩnh của mình lèo lái tàu giữa một rừng đá ngầm và vách núi nhấp nhô. Đến giờ Jack mới nhận thấy hai điều. Thứ nhất, trên hòn đảo nhỏ hơn có một pháo đài bằng gỗ với rất nhiều đại bác. Thứ hai, hòn đảo lớn hơn có một khe nứt hình zíc zắc không thể nhìn thấy từ bên ngoài.

r Thuyền trưởng Kurogumo cho tàu chui vào đây.

“Chào mừng đến với căn cứ của Phong Quỷ,” thủ lĩnh hải tặc tuyên bố.

Jack không khỏi thán phục. Khu vực này được ngụy trang kín toàn bộ, rất phù hợp để tàu bè trú bão, cũng như làm căn cứ bí mật. Cùng thời điểm phải có đến hơn ba mươi tàu cùng neo đậu bên trong, các hải tặc luân phiên nhau tải hàng lên xuống như thể đàn kiến. Phía trên đỉnh xuất hiện một khối kiến trúc hình đầu rồng bằng gỗ với ban công nhìn ra ngoài.

TATSUMAKI

“Đảo Hải Tặc vốn là đỉnh một ngọn núi lửa đã ngưng hoạt động,” thuyền trưởng Kurogumo giải thích trong lúc điều khiển tàu Nhện Đen. “Mọi thành viên Phong Quỷ đều phải thề độc sẽ không bao giờ tiết lộ vị trí nơi này. Sau hôm nay, các người cũng phải làm như thế,” ông ta nhấn mạnh.

Jack bồn chồn nhìn nhóm bạn. Ai nấy đều lo ngại nơi đây sẽ trở thành mồ chôn của mình. Trải qua bao nhiêu khó khăn gian khổ, viễn cảnh đến được Nagasaki, và xa hơn là trở về bên Jess càng ngày càng chẳng khác gì một giấc mơ xa vời vợi.

“Thôi, đừng để Tatsumaki phải chờ lâu,” thuyền trưởng Kurogumo nói rồi ra lệnh cho Đầu Lâu và đàn em hộ tống các tù binh.

Bị dí kiếm vào lưng, Jack chỉ còn cách ngoan ngoãn nghe lời. Lúc di chuyển lên sườn dốc, nó chợt nghe có tiếng thét từ trên cao. Một người đàn ông vừa rơi xuống từ ban công tòa nhà, gãy xương chết tại chỗ.

Quân hải tặc vẫn tiếp tục công việc của mình như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

“Xem chừng Tatsumaki *không* vui rồi,” thuyền trưởng Kurogumo lắc đầu bình luận.

Thủ lĩnh hải tặc đi trước ra hiệu cho Jack và Yori tiến lên, Đầu Lâu bọc hậu. Miyuki, Saburo và Cheng ở lại phía sau, do những tay sai khác canh chừng. Đường càng lúc càng lên cao. Jack thấy thật may mắn khi không mắc chứng sợ độ cao. Yori thì không được may mắn như vậy. Kiến trúc trên này thay đổi dần theo lối vào, đến đỉnh thì trông chẳng thua kém gì so với dinh thự lãnh chúa cả.

Đứng trước cánh cổng dẫn vào tòa thành, Jack bị quan ngại đến chuyện sắp sửa xảy ra với mình và đám bạn. Việc quãng người đàn

ông vừa rồi cho thấy Tasumaki là một người vô cùng tàn nhẫn, thậm chí có khi còn máu lạnh hơn cả thuyền trưởng hải quân Arashi.

Dù vậy thì Jack đã từng sống sót trở về sau những cuộc đụng độ với các cá nhân ác độc chẳng kém. Tiêu biểu có thể kể đến Lãnh chúa Akechi, sơn tặc Akuma, và đương nhiên là cả kẻ thù giết cha - Độc Nhãn Long nữa. Nó tự nhủ dù điều gì đang chờ đợi phía trước thì cũng nhất định phải nỗ lực chống trả đến hơi thở cuối cùng.

Chờ Miyuki, Saburo, Cheng và đám hải tặc canh gác bắt kịp, thuyền trưởng Kurogumo mới kéo chiếc chuông lớn treo bên trên. Ngay sau đó cánh cửa mở ra để lộ lối vào. Nội thất bên trong trang trí rất lộng lẫy, sàn trải thảm, tường phủ lụa, trần treo lồng đèn, tranh ảnh, bảo vật đặt khắp nơi.

Ra đến ban công, cảnh vật lập tức khiến Jack thấy choáng ngợp. Từ trên này có thể quan sát toàn bộ khung cảnh Đảo Hải Tặc, tàu Nhện Đen to là vậy mà bây giờ nhỏ nhoi trông chẳng khác gì một món đồ chơi.

"Mừng là anh đã hoàn thành nhiệm vụ," bóng người lúc nãy quay lại nói.

Jack đứng hình. Được tin sắp gặp mặt thủ lĩnh tối cao của hải tặc Phong Quỷ, nó thật sự không thể ngờ... đến chuyện này.

Đứng trước mặt họ là một người phụ nữ mặt đánh phấn trắng, môi tô son đỏ, mày kẻ chỉ đen. Bà ta vận trang phục cung đình Trung Hoa dệt bằng chất liệu tơ tằm hảo hạng nhất. Mái tóc dài đen láy buộc chỉ đỏ. Tất cả tạo thành ấn tượng về một người vừa đẹp, vừa đáng sợ đến rúng động lòng người.

Thuyền trưởng Kurogumo cúi sát đầu. "Thuộc hạ đã thề - với tính mạng - sẽ mang nó về đây."

"Ừm." Người phụ nữ đáp. "Ta cũng không hề mong muốn mất đi thuyền trưởng giỏi nhất của mình."

Bà cười nhạt. Một nụ cười quyến rũ nhưng lạnh lẽo.

Bà ta quay sang phía Jack cúi đầu thi lễ.

"Rất vui được gặp cậu," chất giọng ngọt ngào phát ra từ khuôn môi đầy đặn. "Ta là Tatsumaki, nữ vương hải tặc."

34

SARU

Ý tưởng về việc Tatsumaki là phụ nữ chưa một lần xuất hiện trong đầu Jack. Nhưng như vậy không có nghĩa rằng người này không đáng sợ. Thậm chí đến Kurogumo tiếng tăm lừng lẫy là thế mà vẫn phải ngoan ngoãn một phép trước mặt bà ta.

Không muốn chọc giận vị nữ vương quyền lực này, Jack bèn nhanh nhẩu tự giới thiệu. "Tôi là Jack Fletcher..."

"Ta biết cậu là ai," Tatsumaki cắt ngang. "Võ sĩ ngoại quốc bị chính Tướng Quân ra lệnh truy nã... Với giá mười đồng vàng *koban*, bắt kẻ sống chết." Bà đưa tay vuốt đầu Jack. "Quả là mức thưởng hời cho một thằng nhóc tóc vàng."

Jack rùng mình, phần vì hay tin đầu mình lại vừa được tăng giá, phần vì cái đụng chạm với người đàn bà kia.

Yori bước ra trước cúi đầu, "Thưa công nương tôn kính," nhà sư nhí lên tiếng. "Dù rằng phần thưởng kia rất có giá trị, nhưng chắc công nương chẳng lạ gì câu kẻ thù của kẻ thù là bạn. Nếu công nương thả chúng tôi đi, hành động đó nhất định sẽ khiến Tướng Quân nổi cơn tam bành, gây tiếng vang lớn trong cả nước..."

Nữ vương hải tặc nhìn Yori bằng cặp mắt pha lẫn ngưỡng mộ và hứng thú. "Rất biết cách ăn nói. Thật vậy, giá trị của Jack Fletcher không đơn thuần chỉ là kinh tế, mà còn mang ý nghĩa chính trị to lớn."

Đúng lúc này thì ánh mặt trời rơi xuống đến ban công mang theo sự ấm áp của ngày mới.

"Saru!" Tatsumaki cất tiếng gọi.

Một khuôn mặt nhỏ màu đỏ thò vào từ bên ngoài rèm cửa.

"*Tessen*," bà ta ra lệnh.

Khuôn mặt biến mất rồi ngay sau đó xuất hiện cùng với một chiếc quạt nhỏ. Saru, con khỉ màu nâu xám chạy đến chỗ nữ vương hải tặc, làm điệu bộ cúi đầu như người rồi dâng chiếc *tessen* cho bà ta.

"Cảm ơn người, Saru," Tatsumaki vui vẻ nói rồi phẩy quạt để lộ họa tiết rồng đỏ trên nền đen bên trong.

Một tiếng chuông vang lên, chiếc cổng thông vào trong mở ra. Rất nhanh sau đó Manzo bước tới cùng với hành lí và vũ khí của nhóm Jack. Tên hải tặc khổng lồ đặt cả xuống trước mặt Tatsumaki.

"Đây là toàn bộ vật phẩm trên người chúng," thuyền trưởng Kurogumo giải thích. Ông ta cầm cặp song kiếm vẫn vải đỏ của Jack lên cho nữ vương hải tặc xem xét. "Nó là của tên ngoại quốc."

"Rất ấn tượng," Tatsumaki đặc biệt thích thú khi nhận thấy dòng chữ Shizu được khắc bên trên. "Sở hữu được cặp kiếm này thì chắc kĩ năng của người cũng không phải tầm thường? Lạ thật, ai lại đi truyền thụ cho một tên ngoại quốc kiếm thuật cao minh nhường ấy?"

Jack đang định đáp thì con khỉ bất ngờ nhảy tót lên vai nó.

Tatsumaki cười tươi khi thấy thú cưng của mình vuốt tóc Jack. "Saru thích người rồi đó!"

"Bản mặt ngoại quốc xấu quá mà," Đầu Lâu bình phẩm. "Trông khác gì lũ khỉ đâu."

Jack tìm cách đẩy Saru đi, nhưng rất nhanh con khỉ đã vòng ra lưng, rồi bất thành linh lườn tay vào bên trong lớp áo giật ra viên ngọc trai đen. Nó còn chưa kịp phản ứng, Saru đã vọt đi mất, có vẻ rất thỏa mãn với chiến lợi phẩm vừa thu được.

"Trả lại cho tao!" Jack đuổi theo.

Nhưng Đầu Lâu đã dùng kiếm chặn nó lại. "Tâm sự với bạn gái để sau đi," hăn lạnh lùng.

Saru nhảy vào vòng tay Tatsumaki. Nữ vương hải tặc dùng hạt dẻ đổi lấy viên ngọc. Saru vui vẻ đồng ý rồi quay ra thành ban công ăn ngẫu nhiên.

Tatsumaki giơ cao viên ngọc đen tỏa sáng lấp lánh giữa ánh bình minh. "Sao anh nói kia là *tất cả* thu được từ chúng?"

“Dạ, thuộc hạ...” Kurogumo đáp ứng, “... muốn thử Saru một chút thôi ạ!”

Tatsumaki mỉm cười. “Dù sao Saru đã có công tìm được nên bây giờ món này là của ta. Chắc anh không ý kiến gì chứ?”

“Vâng ạ,” thuyền trưởng Kurogumo vừa lí nhí đáp vừa trừng mắt nhìn con khỉ phá đám.

Nữ vương hải tặc cho viên ngọc trai vào túi.

“Sở thích của người cũng lạ nhỉ, Jack Fletcher,” bà ta bình phẩm sau khi quan sát một lượt các tù binh còn lại. “Nhà sư, võ sĩ, hải tặc, và cả... *ninja*.”

Rồi bà liền ra lệnh bằng giọng nhàn nhạt, “Ném kẻ phản bội đó xuống biển.”

Tên xăm hình đầu rắn liền túm tóc Miyuki kéo sát ra thành ban công. Nữ sát thủ vùng vẫy chống cự, nhưng rất nhanh tên xăm hình hổ đã lao tới túm chặt chân cô rồi kết hợp cùng đồng bọn nâng cao lên trên.

“KHÔNG!” Jack gào lớn, bản thân nó cũng đang bị Đầu Lâu khống chế.

Yori và Saburo khó lòng làm được gì khi chặn trước mặt họ là gã khổng lồ Manzo.

“Thương tiếc cho ả ư?” Tatsumaki tỏ vẻ kinh ngạc. “Sao ta nghe trước đây cha cậu chết dưới tay của *ninja*?”

“Đúng vậy, nhưng chuyện đó không liên quan tới Miyuki,” Jack vội đáp. “*Làm ơn* thả cô ấy ra đi!”

“Thử cho ta một lí do xem nào. Nên nhớ chính chúng đã phản bội lại tộc Fuma trước.”

“Nhưng Miyuki đâu có góp mặt vào trận chiến đó. Cô ấy vô tội mà!”

“Một *ninja* vô tội á?” Tatsumaki cười lớn. “Nghe hay nhỉ. Có điều, cuộc sống này không tươi đẹp như vậy. Nó sẽ phải trả giá thay cho tổ tiên của mình.”

“Bà lấy viên ngọc rồi còn gì,” Jack kiên trì. “Thêm cặp kiếm kia nữa cũng được.”

“Trước sau gì chúng cũng là của ta,” Tatsumaki không hề lung lay.

Rắn và Hồ đưa Miyuki ra ngoài thành ban công, háo hức chờ hiệu lệnh cuối cùng từ nữ vương hải tặc. Chứng kiến Miyuki đứng giữa lằn ranh của sự sống và cái chết, Jack thấy tim mình như thắt lại. Đến bây giờ nó mới thực sự nhận ra người bạn này quan trọng đến nhường nào, nó quyết định đưa vật có giá trị nhất ra đánh đổi. “Tôi hứa sẽ tiết lộ bí mật bản hải đồ.”

“Bản hải đồ?” Tatsumaki tò mò.

“Ý nó là cái này,” thuyền trưởng Kurogumo lấy quyển sách bọc giấy dầu trong túi hành lí của Jack ra. “Đây có vẻ là một loại nhật kí hải trình, thuộc hạ đã thử đọc qua nhưng không thể hiểu được.”

“Nó được mã hóa bằng ngôn ngữ của chúng tôi,” Jack lí giải. “Nếu bà tha cho Miyuki - tôi sẽ giải mã cho các người.”

“Và thứ này thì có ích lợi gì cho ta?” Tatsumaki hỏi. “Ngắn gọn thôi - Rắn và Hồ không giữ được lâu đâu.”

“Thứ bà khát khao nhất là quyền lực,” Jack vội vàng đáp. “Bản hải đồ này có thể mang lại điều đó. Bên trong nó chứa đựng bí mật về đường biển toàn cầu, là chìa khóa khổng lồ chế con đường giao thương giữa các quốc gia.”

Đến giờ thì Tatsumaki thật sự bị thuyết phục. “Hóa ra đây chính là lí do Tướng Quân muốn người đến vậy.”

Bà ta ra hiệu cho Rắn và Hồ tạm thời giữ nguyên Miyuki trong trạng thái lơ lửng rồi quay về phía thuyền trưởng Kurogumo, người đang ngoác miệng cười rộng đến tận mang tai.

“Tuyệt vời,” hân hào hứng. “Tha hồ cướp bóc, tiền bảo kê tăng vọt, Phong Quỷ sẽ có quyền lực tuyệt đối!”

Tatsumaki cân nhắc lời đề nghị của Jack, cũng như tương lai số phận Miyuki.

“Tha cho con bé *ninja*,” nữ vương hải tặc ra lệnh khiến Rắn và Hồ không khỏi thất vọng.

Hai tên hải tặc kéo Miyuki vào trong rồi vút phịch xuống sàn.

Tatsumaki mỉm cười với Jack, “Đưa tay cậu cho ta.”

Jack miễn cưỡng làm theo. Nữ vương hải tặc lia đầu quạt chạy dọc theo lòng bàn tay nó, lưỡi dao nhọn ẩn sâu bên trong cắt đứt da làm máu tươi tuôn trào. Bà ta làm điều tương tự với bản thân rồi áp sát hai vết thương lại với nhau.

“Đây là lời thề độc. Nếu bản hải đồ đó đúng thực giá trị như vậy, ta sẽ trả tự do cho cậu và những người bạn của mình. Nhưng nếu phát sinh lừa lọc hoặc tìm cách tẩu thoát, thì *tất cả* sẽ phải chịu cảnh thịt nát xương tan. Được chứ?”

Jack gật đầu.

“Tốt, rất tiếc là *có* kẻ lại không được thật thà như vậy,” Tatsumaki nhìn thẳng vào mặt Cheng.

35

TRÒ LỬA GẠT

“Theo cậu, Cheng bị quăng xuống vực chưa?” Yori cố nhìn ra ngoài qua cửa sổ.

Jack và nhóm bạn bị đưa vào một căn phòng tiện nghi nhưng kín mít bên trong toà thành. Điểm nhấn ở đây được tạo thành bởi tranh ảnh long hổ trên tường, đệm trải khắp trên sàn nhà lót chiếu *tatami*. Ở giữa là một chiếc bàn thấp để sẵn cơm canh cùng nước uống, về nguyên tắc chúng được xem như khách, nhưng dựa vào việc lúc nào cũng có hai tên lính canh trước cửa thì bản chất tù nhân vẫn chưa hề được thay đổi.

Cheng bị Tatsumaki giữ lại tra khảo thêm nên vẫn chưa xuất hiện. Số phận của nhóc hải tặc rất mờ mịt, nhất là sau khi thuyền trưởng Kurogumo đã liệt kê toàn bộ tội trạng. Chẳng hiểu sao từ đầu đến cuối Cheng vẫn giữ thái độ im lặng không giải thích hay phản kháng.

“Dù sao cũng chưa nghe thấy tiếng la hét của ai,” Saburo lác quan nói trong lúc tranh thủ ăn lấy ăn để. “Cho đến thời điểm này... là vậy.”

Jack ngồi cạnh Miyuki, người từ lúc suýt bị xử tử đến giờ vẫn chưa hề lên tiếng.

“Không sao đâu. Mọi chuyện vẫn ổn,” Jack an ủi.

Miyuki hời hợt gật đầu. “Sợ là chẳng được bao lâu. Cô ta là kẻ chuyên đi lợi dụng. Sau khi đạt được mục đích, tụi mình sẽ chẳng còn ích lợi gì, và kết cục duy nhất chỉ có thể là cái chết - kể cả cậu cũng không phải ngoại lệ.”

“Tatsumaki đã cắt máu ăn thề với tớ,” Jack giơ tay lên nhắc.

“Thế cậu cho rằng một kẻ *cướp* sẽ giữ lời thề ư?”

Jack quyết định bỏ qua câu hỏi này. “Vậy thì mình giả cách câu giờ. Nhất định cơ hội thoát thân sẽ xuất hiện.”

Miyuki quay sang nhìn Jack. "Tớ thật không thể hiểu. Cậu đang dùng thứ *duy nhất* có thể đưa mình về nhà ra để đánh đổi. Đó là chưa kể đến việc phá vỡ lời hứa với cha. Tớ cứ ngỡ cậu sẽ không bao giờ tiết lộ bí mật về bản hải đồ - chứ đừng nói là giao nó cho kẻ xấu. Một *ninja* sẽ không đời nào phản bội lại lí tưởng của mình như vậy, nhất là với đối thủ đáng gờm như Tatsumaki. Trên đời này cô ta *tuyệt đối* là người không bao giờ được sở hữu thông tin ấy."

Những lời nói tựa như kim châm vào người Jack. Nó nhận ra mình vừa mới giao kèo với quỷ dữ, và hậu quả để lại là vô cùng to lớn. "Nhưng tớ *không thể* để cậu bị giết được."

Mắt Jack và Miyuki chạm phải nhau. "Jack, tớ vẫn luôn sẵn sàng chết vì cậu..."

Cửa phòng chợt mở. Đầu Lâu xuất hiện thảy quần áo sạch xuống sàn nhà.

"Phòng bên là nhà tắm. Bây giờ lần lượt từng đứa vào, đương nhiên sẽ có lính canh bên ngoài." Tên cướp biển xăm trổ đầy mình có vẻ khó chịu khi phải đóng vai người phục vụ. Hắn lườm Jack, "Liệu mà chuẩn bị tinh thần, sáng sớm mai Tatsumaki sẽ cho gọi đấy."

Đầu Lâu quay người bước đi.

"Cheng đâu rồi?" Jack vội hỏi. "Cậu ấy vẫn ổn chứ?"

Đầu Lâu cười gian ác, "À, mày sẽ không bao giờ gặp lại *cậu ấy* nữa đâu. Khăng định luôn."

Buổi chiều cứ thế ảm đạm trôi. Mọi người đều buồn bã, dù Cheng chưa bao giờ là thành viên chính thức trong nhóm, nhưng lòng can đảm và tinh thần vị tha của cậu đã cứu mạng họ không biết bao nhiêu lần. Jack biết nó sẽ rất nhớ cảm giác bên quân địch còn có người ủng hộ mình trong những ngày vừa qua.

"*Chưa đến Hoàng Hà, chưa đổ lệ,*" Yori lầm bầm. "Tớ nhất định phải kể câu này với thầy Yamada. Một bài học nhân sinh quan thực sự thâm thúy..."

"Và tui mình cũng cần triệt để tuân thủ tinh thần ấy," Jack kết luận. "Mọi chuyện chưa kết thúc. Chỉ cần đoàn kết thì hi vọng vẫn còn."

Yori cố nặn một nụ cười, nhưng lập tức tắt ngấm khi cánh cửa một lần nữa lại mở ra.

“Tiếp,” tên này vừa càu nhàu vừa hồi thúc Saburo ra ngoài.

Ăn no, tắm sạch, thay quần áo mới, Jack cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Cả nhóm đã thống nhất kế hoạch câu giờ chờ đợi thời cơ. Chúng sẽ chú tâm tìm sơ hở, lén lấy lại lương thực vũ khí rồi tìm cách ăn cắp thuyền của bọn cướp biển. Do không được quan sát hải trình đêm qua nên xác định phương hướng cũng là một vấn đề tương đối khó khăn, ảnh hưởng trực tiếp đến khả năng tẩu thoát.

Cửa bật mở. “Ra ngoài, ngoài quốc,” tên lính gác gắt gỏng.

Jack đứng dậy bước theo. Lúc này mặt trời đã khuất núi, toàn bộ tòa thành chìm trong bóng đêm. Hành lang được thắp sáng bằng ánh đuốc bập bùng, nhưng thứ lung linh nhất ở đây lại chính là mặt nước xanh biếc như thể thấu cả bầu trời. Cảnh tượng thần tiên này ấn tượng đến mức Jack chỉ biết trở mắt sững sờ nhìn.

“Đom đóm biển,” một giọng nói vang lên từ phía sau.

Jack quay lại thì thấy cô gái tóc cắt ngắn, mắt quả hạnh, môi mỏng vận trang phục Trung Hoa màu xanh nhạt đứng đó tự bao giờ.

“Theo lời của cô Tatsumaki thì như vậy.”

Jack chớp chớp mắt. “Có phải Cheng đấy không?”

Cô gái gật đầu, sau đó cúi xuống thi lễ. “Tên thật của tớ là Li Ling.”

“Tôi cứ tưởng... cậu đã chết...” Jack ầm ức. “Và không phải là con gái!”

Li Ling cười bền lễn. “Không phải tớ muốn lừa cậu, nhưng chuyện này là bí mật rất hệ trọng. Dù sao thì cuối cùng cũng bị cô Tatsumaki nhìn thấu.”

“Cậu đóng giả con trai làm gì cơ chứ?” Jack hỏi sau khi lấy lại được bình tĩnh.

“Học theo Hoa Mộc Lan,” Li Ling lí giải. Nhận thấy Jack không hiểu mình đang nói gì, cô bèn tiếp tục, “Truyện kể rằng năm lên mười tám Mộc Lan đã giả trai tòng quân. Cô anh dũng chiến đấu hơn mười năm trời, lưu danh sử sách với tư cách nữ chiến binh vĩ đại

nhất Trung Hoa. Tớ chính là muốn noi theo tấm gương ấy - nhưng với tư cách một hải tặc. Và đương nhiên quân Phong Quỷ sẽ không đời nào đồng ý cho tớ gia nhập với thân phận con gái cả."

"Một suy nghĩ hết sức sai lầm," Tatsumaki xuất hiện sau tấm rèm với bộ sườn xám đỏ dài chấm gót có họa tiết kim long trên cổ áo. "Chính phụ nữ chúng ta mới là những hải tặc lợi hại nhất."

BẠCH TUỘC

“Vẫn kiên cường như mọi khi nhỉ!” Một giọng nói trầm ấm vang lên. Tay cướp biển ngực trần hàm vuông mắt đỏ ngầu từ từ bước đến. Người này cầm theo đinh ba sắc nhọn, sử dụng như thể gậy đi đường.

“Thuyền trưởng Kujira, rất vui khi ông kịp quay về,” Tatsumaki xởi lời. “Cô bé này là Li Ling, thành viên mới đây triển vọng của chúng ta; còn đây, Jack Fletcher, võ sĩ ngoại quốc khét tiếng, chắc cũng không cần phải giới thiệu nhiều.”

Kujira miễn cưỡng cúi chào Jack rồi quan sát Li Ling bằng khóe mắt.

“Lại một con bé muốn học đòi theo cô”, ông ta nói kháy. “Hi vọng nó biết điều gì đang chờ đón mình phía trước.”

“Sao, cảm thấy bị đe dọa hử?” Một giọng nói khác chen vào.

Nữ hải tặc vận bộ trang phục màu xanh tím có họa tiết sóng trắng, thân hình vạm vỡ bước sấn tới. Jack nhận thấy bên dưới cô ta có thủ sẵn áo giáp da màu đen, hai bên đai lưng giắt một cặp *sai* - loại dao găm có cán hình sừng trâu. Mái tóc dài đen lác quăn chặt bằng khăn trắng có huy hiệu vây cá mập chính giữa. Cánh tay lực lưỡng đeo vòng vàng sáng chói. Nhưng đặc biệt nhất phải kể đến bộ móng tay sơn đen hoàn toàn, đầu giữa nhọn hoắt như móng chim.

“Thuyền trưởng Wanizame, tàu Cá Mập Trắng,” ả giới thiệu.

Jack bất giác cúi đầu chào. Tuy không phải loại khuynh quốc khuynh thành như Tatsumaki, nhưng bù lại thì bá khí của Wanizame thực sự khiến người khác bị áp đảo.

“Cái gì, đe dọa? Không đời nào!” Thuyền trưởng Kujira ưỡn ngực phản kháng. “Càng đông bóng hồng càng tốt thôi chứ sao.”

Đúng lúc này thì thuyền trưởng Kurogumo xuất hiện. Cùng đi với ông ta là một người đàn ông cao lớn, da dẻ vàng vọt vận kimono màu xanh ô liu, lưng giắt *katana* chuôi xanh ngọc. Mặt người này rất dài, mũi lại hẹp một cách bất thường. Sau khi chào Tatsumaki và đồng bọn, hắn quay sang tự giới thiệu với Jack.

"Thuyền trưởng Hebi của tàu Rắn Xanh," tay cướp biển nói bằng chất giọng the thé tựa như rắn rít. Ấn tượng ban đầu này không khỏi khiến Jack lạnh sống lưng. "Nghe nói cậu sẽ là chìa khóa mở ra tiền tài phú quý cho Phong Quỷ?" Hebi liếm môi nói tiếp. "Ta thật sự rất mong chờ những thứ ở ngoài kia."

Bị thôi miên bởi cặp mắt đen thâm hiểm. Jack cảm thấy toàn thân như tê liệt, miệng khô khốc.

"Thuyền trưởng Hebi, sau này còn nhiều thời gian, cứ từ từ chuyện trò," Tatsumaki cắt ngang. "Còn giờ bàn việc chính cái đã."

Nữ vương hải tặc vỗ tay ra hiệu cho hai người phục vụ vén màn để lộ chiếc bàn thấp dùng để ăn uống. Bóng đèn thấp sáng căn phòng thoáng đãng, mùi hương đuối muối thoang thoang. Vài bát cơm bốc khói nghi ngút cùng đĩa đựng loại cá khá lạ đủ màu sắc - trắng, vàng, hồng, đỏ, và cả đen.

Tatsumaki mời mọi người ngồi. Jack quyết định chui vào giữa vị trí của thuyền trưởng Kujira và người quen cũ, thuyền trưởng Kurogumo. Sau khi tất cả đã yên vị, những người phục vụ liền bắt đầu rót nước và rượu nóng.

"Itadakimasu^[7]", nữ vương hải tặc giơ cốc chúc tụng. "Cảm ơn biển Seto... và những con tàu buôn đã cung cấp cho chúng ta mọi thứ!"

"Itadakimasu!" Toán thuyền trưởng lập tức vui vẻ nâng cốc hưởng ứng.

Mọi người dùng bữa chưa được bao lâu thì bất chợt có tiếng khẹt khẹt vang ra từ phía sau. Saru xuất hiện từ cửa sổ nhào tới vai Jack tiếp tục nhẹ nhàng nghịch mái tóc vàng óng. Căn phòng lập tức tràn ngập tiếng cười của những người xung quanh.

"Ta chưa thấy Saru hành động như vậy với người lạ bao giờ cả đây!" Thuyền trưởng Kujira vừa nói vừa lấy một miếng cá đỏ cho

vào miệng.

“Ui da!” Jack la lên khi bị Saru kéo tóc. Nó tìm cách đuổi con vật đi, “Làm ơn để tôi yên!”

“Thế này còn may chán”, thuyền trưởng Wanizame bình phẩm. “Có lần nó còn móc mắt tù nhân ra cơ.”

Jack lập tức buông tay đầu hàng để cho con vật tha hồ muốn làm gì thì làm. Được nước lã tới, Saru liên tục la ó mỗi khi Jack gấp cơm đến miệng.

“Saru đói rồi, đưa cái này cho nó đi,” Tatsumaki vừa nói vừa đưa Jack một quả mận nhỏ.

Saru lấy thức ăn từ trong tay Jack kiểm tra kĩ lưỡng, sau đó còn nhúng vào cốc nước rồi mới cho vào miệng. Jack thực sự bất ngờ trước hành động này.

“Khỉ thật rất thông minh,” Tatsumaki giải thích. “Saru không chỉ biết rửa sạch trước khi ăn, mà còn thích tắm suối nước nóng, giống hệt như chúng ta vậy.”

“Ừa, ở đây làm gì có suối nước nóng?” Thuyền trưởng Kujira thắc mắc.

“Đúng vậy, thế nên Saru vẫn thường dùng bồn tắm bên cạnh phòng Jack đang ở.”

Jack suýt nữa thì sặc khi biết rất có thể mình vừa mới tắm cùng một nguồn nước với Saru. Nó nhận thấy nụ cười nhạt trên khuôn mặt Tatsumaki, và không khỏi tự hỏi liệu đây có phải là trò đùa quái ác của nữ vương hải tặc. Nhưng linh cảm cho thấy khả năng này không cao.

“Kurogumo, hôm qua tôi khá lo cho anh đấy!” Thuyền trưởng Wanizame cảm thán. “Đêm qua bão to quá.”

“Tàu Nhện Đen vốn nổi tiếng chắc chắn mà,” thuyền trưởng Kurogumo đáp.

“Nghe đâu nhóc ngoại quốc này cũng góp công không nhỏ hả,” thuyền trưởng Hebi nói xen vào.

Kurogumo lập tức nhăn nhó. Rõ ràng ông ta không hề muốn bị đồng bọn khinh thường khả năng chỉ huy của mình trước mặt chủ

tướng.

"Cậu gọi thứ đó là buồm gàu, nhỉ," thuyền trưởng Hebi quay sang nói với Jack. "Rất thú vị, phải làm một cái tương tự cho tàu Rắn Xanh mới được."

Tatsumaki nhú mào ra vẻ ngạc nhiên, "Kurogumo, sao ta không nghe anh đề cập đến chuyện này?"

"Jack là một thủy thủ giỏi," thuyền trưởng Kurogumo gật đầu thú nhận. "Và, đồng thời cũng là một hoa tiêu cừ. Chính vì cậu ta mà tôi đã mất rất nhiều thời gian với chiếc tàu hàng. Nhưng dù sao người chiến thắng vẫn là tôi."

"Đó là vì con rồng đấy chứ!" Jack phản ứng, nó cảm thấy khó chịu trước lời nói có ý ám chỉ này.

Nữ vương hải tặc và đám thuộc hạ nhìn nó đầy hứng thú.

"Jack, giá trị của cậu đang tăng lên theo thời gian đấy," Tatsumaki lên tiếng. "Bây giờ thì ta thật sự muốn biết những kiến thức này đến từ đâu."

"Cha tôi," Jack hãnh diện đáp.

"Hẳn ông ấy phải là một người rất tài ba."

"Đương nhiên," Jack đáp. "Cho đến khi bị Độc Nhãn Long sát hại. Dù sao mỗi thù này cũng đã trả xong, giờ tôi chỉ muốn được quay về nhà mà thôi."

Không khí bàn tiệc chùng hẫng xuống khi nghe đến tên của gã *ninja* tiếng tăm lẫy lừng. Các thủ lĩnh Phong Quỷ thậm chí còn tái mặt như thể mới bước vào nghĩa trang vậy.

Li Ling cố tình lên tiếng phá vỡ sự im lặng, "Nhà cậu ở đâu?"

"Luân Đôn, Anh Quốc," Jack đáp. "Chính vì thế nên tớ mới đi Nagasaki tìm tàu."

"Sao nhất định phải là Nagasaki?" thuyền trưởng Kujira thắc mắc. "Hải cảng Osaka cũng rất lớn đấy chứ."

"Tàu Nhật không thể dùng để ra đại dương. Sàn quá thấp, buồm cũng không đủ," Jack lí giải. "Chỉ những chiếc tàu châu Âu mới đi xa được đến vậy."

"Xa đến mức nào?" Thuyền trưởng Hebi thắc mắc.

“Hai năm đường biển, hầu như không đặt chân lên đất liền.”

Thuyền trưởng Kujira dùng tay huýt gió.

“Giờ thì ta hiểu vì sao cậu lại xem trọng bản hải đồ đến vậy,” Tatsumaki bình luận.

Jack gật đầu. “Bản hải đồ là công trình cả cuộc đời của cha tôi.”

Thuyền trưởng Kujira đưa mắt nhìn Tatsumaki. “Kiến thức thì chẳng bao giờ thừa. Nhưng xem chừng sẽ mất rất nhiều thời gian cũng như công sức để có thể đến được những vùng đất đó, liệu có đáng mạo hiểm bỏ lại địa bàn làm ăn truyền thống vốn cũng rất trù phú hay không?”

“Đúng đấy,” thuyền trưởng Wanizame dẫn đo. “Vả lại cũng cần có loại tàu thích hợp.”

“Chúng ta có thể đóng với sự trợ giúp của Jack,” thuyền trưởng Hebi gợi ý.

“Nó là thủy thủ,” thuyền trưởng Kurogumo phản bác. “Chứ đâu phải thợ đóng tàu.”

Các chỉ huy Phong Quỷ bàn luận rất sôi nổi. Cuộc nói chuyện dần khiến Jack cảm thấy nó có giá trị trong mắt quân hải tặc - kéo theo đó là cả cơ hội sống sót của bản thân, cũng như bạn bè.

“Các người chưa hiểu”, Jack cắt ngang. “Nội ở Nam Mỹ thôi đã có thể tìm thấy rừng vàng, biển bạc, tàu bè Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha chở đầy hàng hóa. Nếu đánh cướp ở đó, chỉ nội trong vòng một năm thôi cũng đủ chất đầy *cả* tòa thành này bằng châu báu.”

Đám cướp biển sáng mắt bởi viễn cảnh quá ư rực rỡ.

“Quả là khó cưỡng,” Tatsumaki kết luận. “Mọi người có thấy như vậy không?”

Đám thuyền trưởng dưới quyền nữ vương hải tặc gật đầu lia lịa, Jack thầm thở phào nhẹ nhõm khi biết chí ít tạm thời cũng giữ được mạng sống.

“Mang món chính lên đi,” Tatsumaki vui vẻ ra lệnh, bốn người hầu lập tức mang ra một cái khay đặt lên bàn.

“A, bạch tuộc sống! Món khoái khẩu của ta đây rồi!” Thuyền trưởng Kujira liếm mép reo lên.

Jack sửng sờ nhìn từng xúc tu của sinh vật tội nghiệp này bị đứt ra.

“Thịt bạch tuộc sống rất có lợi cho sức khỏe và thể lực,” thuyền trưởng Wanizame vừa nói vừa cho phần ăn vẫn còn đang ngọ nguậy vào miệng nhai ngon lành.

Thuyền trưởng Hebi thì giơ lên cao rồi thả xuống cuống họng theo kiểu cá ăn sâu. Thuyền trưởng Kujira thậm chí còn cắn nhỏ ra trước khi nuốt.

Vẻ kinh hãi trên khuôn mặt Jack hiển nhiên không thể qua mắt Tatsumaki.

“Trước khi lâm trận, bọn ta có tục lệ ăn bạch tuộc”, nữ vương hải tặc vừa nói vừa chấm xúc tu vào xì dầu. “Tám chi của nó đóng vai trò làm lá chắn chống kẻ địch từ tám hướng.”

“Các người chuẩn bị ra trận ư?” Jack cố gắng kiềm hãm cảm giác buồn nôn trong cổ họng.

Tatsumaki gạt đầu rồi giật một chiếc xúc tu ra đưa cho Jack. Con bạch tuộc vẫn vùng vẫy tuyệt vọng.

“Lo ăn đi, có cả cậu trong đó nữa đó.”

CUỘC SỐNG CỦA CƯỚP BIỂN

Jack lấy hết sức bình sinh. Vị của con bạch tuộc không phải là vấn đề, nhưng lại dính cả vào răng, lưỡi, vòm họng nên rất khó nuốt. Phải mất một lúc Jack mới nuốt được.

Li Ling không may mắn như vậy. Một phần miếng xúc tu dính vào cổ họng khiến cô ngộp thở đến mặt mày tái xanh, phải nhờ đến cú vỗ mạnh vào lưng của thuyền trưởng Wanizame mới thoát được cơn nghẹn.

“Sao nghe bảo con nhỏ này *hứa hẹn* lắm cơ mà?” Thuyền trưởng Kujira gắt.

Nghe thấy lời dè bủ này, Li Ling lập tức xé chiếc xúc tu cuối cùng nhét vào miệng. Cô phồng mang trợn má nhai lia lịa rồi nuốt chửng toàn bộ chỉ trong một lần.

“Li Ling có những tố chất của một Phong Quỷ vĩ đại”, Tatsumaki nói giọng tự hào.

Nữ vương hải tặc ra hiệu cho người hầu châm rượu rồi nâng chén tuyên bố:

“Chúng ta, những Phong Quỷ, thề có biển cả, nhất định phải tiêu diệt đến tên võ sĩ cuối cùng!”

Nhóm thuyền trưởng hò reo hưởng ứng nốc cạn rượu. Nhận được sự khích lệ của Tatsumaki, Li Ling cũng cố làm điều tương tự, nhưng lập tức ho sặc sụa vì thứ nước có nồng độ cồn cực cao. Riêng Jack quyết định không tham gia vào nghi lễ.

“Cậu không muốn gia nhập cùng bọn ta à?” Tatsumaki hỏi.

“Không,” Jack dứt khoát. “Sinh thời cha tôi vẫn nói cướp biển là cơn bạo bệnh của đại dương.”

Không khí vui vẻ lập tức tắt ngóm. Đám thuyền trưởng hải tặc trừng mắt nhìn Jack, riêng Wanizame còn cà mạnh bộ ngón tay của

mình lên mặt bàn như thể sẵn sàng xé nhỏ Jack nếu cần.

Tatsumaki giơ tay trấn an thuộc hạ. "Jack nói vậy là vì chưa hiểu rõ chúng ta thôi."

Nữ vương hải tặc đưa cặp mắt nâu vừa nhìn nó vừa nói, "Ở đâu có biển, ở đó có hải tặc. Đắt đai xung quanh đây vào loại cằn cỗi nhất Nhật Bản, người dân luôn sống trong tình trạng thiếu thốn, mà Lãnh chúa Mori và đám võ sĩ của hắn chẳng được tích sự gì. Bọn ta chỉ có thể tự cứu lấy chính mình mà thôi."

"Bằng cách cướp bóc và chém giết ư?" Jack thách thức.

"Thế cậu nghĩ sao về bọn hải quân?" Tatsumaki hỏi.

"Những chiến binh bảo vệ người dân khỏi hải tặc như các người."

Nữ vương hải tặc cười lớn. "Bọn chúng còn tệ hơn hải tặc nhiều. Ngồi không rưng mỡ, sống sung sướng bằng thuế của những người nông dân, ngư dân nghèo xơ nghèo xác. Chỉ một dấu hiệu phản kháng nhỏ nhất cũng đủ để chúng kéo đến đập phá tàu bè, đốt trụi nhà cửa. Lãnh chúa Mori là một tên máu lạnh, ở hắn không hề có chút gì gọi là tình người."

Đã từng nghe qua về người đàn ông tàn nhẫn này, cũng như tận mắt chứng kiến thủ đoạn của thuyền trưởng Arashi, Jack biết những lời Tatsumaki vừa nói hoàn toàn là sự thật. Chuyện võ sĩ bóc lột người dân cũng không phải hiếm, vụ việc xảy ra ở làng Tamagashi là một ví dụ điển hình. Dù vẫn bất hợp tác, nhưng luận điệu của Jack đã lung lay không ít.

"Phong Quỷ không bao giờ tấn công nông dân và ngư dân," nữ vương hải tặc khẳng định. "Mục tiêu của bọn ta là lũ hải quân và thương gia giàu có, của cướp được đem chia cho người nghèo."

"Như các hải tặc!" Thuyền trưởng Kujira cười cợt.

"Và dân chài," Tatsumaki nhấn mạnh bằng chất giọng nghiêm nghị. "Đồng thời còn bảo vệ họ khỏi mối hiểm họa đến từ hải quân. Cuộc sống của một hải tặc Phong Quỷ chính là như vậy."

Tatsumaki nói rất thuyết phục, nhưng Jack vẫn không hoàn toàn tin tưởng, nhất là sau khi nhìn thấy tòa thành lộng lẫy trên Đảo Hải Tặc này. "Bà muốn tôi đồng cảm với quân Phong Quỷ ư?"

“Không, chỉ cần cảm thông hơn là được,” Tatsumaki đáp. “Hãy cùng tham gia trận chiến ngày mai, và cậu sẽ biết những thứ lũ *samurai* đồn mặt luôn giữ cho riêng mình.”

“Tôi không làm hải tặc,” Jack nhấn mạnh.

“Mục tiêu của bọn ta là chiếc thuyền đang hướng tới kinh đô mới, Edo. Một chiếc *shuinsen*, tàu buôn ẩn đồ^[8] của Tướng Quân. Kế hoạch đã được bàn luận rất kỹ lưỡng. Tuy vậy, do lần này tàu Nhện Đen đã tổn thất quá nhiều nhân lực, một chiến binh như cậu sẽ là rất hữu ích.”

Jack lắc đầu, “Tôi không tham gia.”

“Chẳng lẽ cậu không muốn giáng đòn đau vào bè lũ Shogun à?” Tatsumaki kiên trì.

“Tôi chẳng dại gì tự chui đầu vào tròng.”

“Nhưng tàu mang rất nhiều lương thực, và bọn ta dự định sẽ đem phát cho dân làng.

“Việc đó đâu cần phải có tôi. Vả lại, tôi còn nhiệm vụ giải mã bản hải đồ cơ mà?”

“Việc đó chậm một chút cũng không sao. Còn thời cơ tấn công *shuinsen* chỉ có một. Ngoài ra ta cũng muốn tận mắt xem hành động của cậu. Jack à, *nên* đi thôi... nếu không an toàn của những người còn lại sẽ khó mà được đảm bảo lắm.”

Dùng đến cách đe dọa này, hiển nhiên nữ vương hải tặc sẽ không chấp nhận thêm một lời từ chối nào nữa. Jack cũng bị hấp dẫn bởi cơ hội giúp đỡ người dân, cũng như phá bĩnh Shogun. Và quan trọng hơn cả là có thể sẽ tìm được cách bỏ trốn.

“Nếu họ cũng cùng đi thì tôi sẽ đồng ý,” Jack nói.

Tatsumaki mỉm cười, “Không, họ phải ở lại đây để đảm bảo rằng cậu sẽ nghe theo mệnh lệnh của ta.”

Nhận thấy mình đã bị Tatsumaki nắm thóp, Jack ngao ngán hỏi, “Làm sao tôi biết bà sẽ giữ lời?”

“Đây là vấn đề lòng tin, Jack ạ,” nữ vương hải tặc đáp. “Thế giới này không có chỗ cho những kẻ do dự đâu.”

38

TẬP KÍCH

“Đó chính là kho báu của chúng ta,” Tatsumaki chỉ chiếc *shuinsen* đang cập cảng Hikari hai ngày sau đó.

Dưới ánh trăng khuyết le lói, Jack lơ mờ nhận ra con tàu buôn với trọng tải lên tới hàng nghìn tấn. *Shuinsen* có thiết kế rất lạ, là một sự kết hợp giữa đông và tây, với buồm và khung tre kiểu Trung Quốc, và sàn cao, mũi cong kiểu Tây Ban Nha. Đây có lẽ là chiếc tàu Nhật Bản có khả năng du hành đại dương đầu tiên mà Jack từng nhìn thấy. Vốn dùng để chở hàng, *shuinsen* chỉ được trang bị sáu khẩu đại bác làm lớp phòng vệ cuối cùng. Hỏa lực thật sự nằm ở hai chiếc *atake-bune* và bốn chiếc *seki-bune* hộ tống.

“Chúng ta thua cả về quân số lẫn vũ khí,” Jack đánh giá.

Quân Phong Quỷ chỉ bao gồm ba chiếc - Cá Mập Trắng, Rắn Xanh, và Cá Voi Sát Thủ của thuyền trưởng Kujira. Do Nhện Đen vẫn đang trong giai đoạn sửa chữa, thuyền trưởng Kurogumo và thủy thủ đoàn của ông ta, cũng như Jack, Li Ling, và Tatsumaki khởi hành cùng với Cá Mập Trắng.

“Chúng ta không tấn công trực tiếp,” nữ vương hải tặc giải thích, “mà dùng cách tập kích trong đêm.”

Mọi người đều mặc trang phục *ninja* toàn đen, Jack cũng không phải ngoại lệ. Trong lần ra quân này, nó được đặc cách mang theo thanh *ninjatō* của Miyuki. Tatsumaki đã thông báo kế hoạch là nhóm của thuyền trưởng Kurogumo, cùng với Jack, sẽ lãnh nhiệm vụ cướp tàu ấn đỏ, sau đó khởi hành trở về Đảo Hải Tặc. Cùng lúc, cướp biển dưới sự chỉ huy của thuyền trưởng Hebi và thuyền trưởng Kujira sẽ đánh lạc hướng đội tàu hộ tống xung quanh. Ngoài ra thì việc phòng bị viện binh từ lâu đài do đội của thuyền trưởng Wanizame đảm trách.

Li Ling liên tục run rẩy bên cạnh Jack khi nghe lệnh nữ vương hải tặc.

“Đừng lo,” Jack vỗ thanh đao giắt sau lưng thì thầm. “Tớ sẽ bảo vệ cậu.”

“Tớ không sợ,” Li Ling phản ứng. “Mà là hào hứng. Đây chính là cơ hội tuyệt vời để nhận được hình xăm!”

Một lát sau, Jack, Li Ling, Đầu Lâu và những thành viên còn sót lại trong đội của hắn đi cùng một chiếc thuyền con. Tuy không nói gì, nhưng rõ ràng Đầu Lâu vẫn luôn rất cảnh giác. Đội tàu chính của quân Phong Quỷ thả neo cách đó một đoạn, an toàn khỏi tầm nhìn của các chốt canh. Trong bóng đêm tối đen như mực, hành tung của chúng gần như không thể bị phát hiện.

Jack vẫn không thể tin được là mình lại đang tham gia vào một vụ tập kích. Miyuki, Yori, và Saburo cũng tương tự. Nhưng sau khi nó giải thích về kế hoạch xác định vị trí Đảo Hải Tặc, qua đó tìm đường thoát thân, cả bọn đều đồng ý. Đáng tiếc, Tatsumaki không phải tay vừa, cô ta hạ lệnh khởi hành từ sớm, lại giữ Jack ở trong boong cho đến lúc đã đi được một đoạn dài.

Cả đoàn âm thầm tiếp cận bến cảng. Nhóm của thuyền trưởng Wanizame tiên phong hướng thẳng đến lâu đài. Lúc tàu của Jack lướt qua chiếc *atake-bune* đầu tiên thì thuyền trưởng Hebi cũng chỉ huy quân Phong Quỷ dưới quyền lặn xuống chuẩn bị công việc phá hoại.

Trong lúc tất cả đều đang tất bật thực hiện nhiệm vụ được giao thì đội tàu năm chiếc của thuyền trưởng Kurogumo áp sát *shuinsen*. Nhóm Jack do Đầu Lâu dẫn đầu, sau hiệu lệnh của hắn, mọi người bắt đầu tìm cách leo lên thành tàu. Được trang bị *shuko*, móng sắt chuyên dụng của nhẫn giả, công tác này tương đối đơn giản, nhất là với người có kinh nghiệm đi biển lâu năm như Jack. Chậm, nhưng yên lặng và chắc chắn, nhóm tập kích cuối cùng cũng trèo đến miệng chiếc *shuinsen*.

Nhoi lên nhìn, Jack nhận thấy trên boong có vài võ sĩ đang đi tuần, một người trong số này đứng ngay phía trước, quay lưng về

phía nó, số còn lại đứng khá xa, nơi cũng có các bóng đèn đang chờ hiệu lệnh hành động.

Trong đầu Jack xuất hiện cảm giác kinh khủng. Như thể nó đang trở lại tàu *Alexandria*, vào cái đêm Độc Nhãn Long tấn công, nhưng lần này lại cùng phe với hắn, nó chuẩn bị tắm trong máu các thủy thủ vô tội. Sự thật là quân Phong Quỷ vẫn sẽ tấn công con tàu này, dù có hay không sự hiện diện của Jack. Tất cả những gì nó có thể làm là cố gắng hạn chế thương vong hết mức có thể.

Bỗng có tiếng dế kêu trong đêm, các võ sĩ hoàn toàn không hề để tâm đến. Đến tiếng thứ hai, các Phong Quỷ bắt đầu tấn công. Nhanh, gọn, yên tĩnh, và vô cùng dứt khoát, lần lượt từng võ sĩ ngã gục xuống sàn tàu. Jack phóng tới phía tay võ sĩ đang quay lưng về phía mình. Do không muốn giết người, nó dùng đòn tay không tấn công vào cổ khiến gã đổ gục ngay xuống.

Một võ sĩ khác xuất hiện từ cửa ca-bin, khuôn mặt lộ rõ sự hoảng hốt khi nhận biết được điều gì đang xảy ra. Tuy nhiên, gã còn chưa kịp kéo chuông báo hiệu thì Jack đã ra đòn chặt tay vào cổ họng, dẫn đến tắt tiếng không thể tri hô. Tuy vậy, tên võ sĩ vẫn còn sức chống trả, hắn đẩy Jack ra phía lan can. Cả hai ra sức vật lộn, Jack dùng móng sắt *shuko* cào xé, tay võ sĩ thì cố gắng với lấy chiếc *tanto*. Nhận thấy nguy hiểm, Jack chuyển sang siết cổ đối phương, nhưng do mạnh hơn nên gã *samurai* vẫn lấy được vũ khí, sẵn sàng xuyên thủng tim nó bất kì lúc nào. Đúng lúc này thì bất ngờ mắt hắn trợn trừng, rồi đổ gục xuống người Jack, tắt thở.

Đầu Lâu kéo cái xác vô hồn xuống.

"Tại sao mày *không* giết nó?" Hắn vừa rít lên giận dữ vừa rút thanh gươm đầm máu ra khỏi lưng người võ sĩ.

Đầu Lâu ra lệnh cho những người còn lại tiếp tục công việc. Jack và Li Ling cũng theo sau tiến vào ca-bin.

Cả đoàn nhẹ nhàng di chuyển dọc hành lang. Ngay bên phải họ là một căn phòng có ba võ sĩ đang ngủ say. Hồ, Rắn và Manzo nhanh chóng đảm bảo những người này sẽ không bao giờ còn tỉnh lại nữa.

May mắn là dọc đường đi không có thêm lính canh nào xuất hiện. Jack nghe thấy Li Ling đi phía trước thở hắt ra vì sướng sờ. Nó ngăn

lên nhìn thì nhận thấy vô số thùng vàng bạc xếp thành hàng, các cột lụa tơ tằm Trung Hoa loại hảo hạng chất thành đống. Ngoài ra còn có đủ loại gỗ quý, kho tàng, châu báu. Duy chỉ có một món là không hề thấy bóng dáng.

“Họ cất gạo ở đâu?” Jack hỏi.

Đầu Lôu rít, “Gạo? Làm gì có gạo. Đây là tàu buôn ăn đỏ đấy!”

Đúng lúc này thì từ trên boong vang xuống một hồi chuông báo động đình tai nhức óc.

39

CÁ MẮC CẠN

Jack và những người còn lại nhanh chóng trở lên boong. Jack nhận thấy thuyền trưởng Kurogumo đứng cạnh chiếc chuông hiệu, máu nhỏ thành từng giọt từ thanh kiếm trên tay. Hiển nhiên ông ta không phải là người gây ra tiếng động. Một cái đầu lẩn long lóc đến ngay cạnh chân Jack. Nó nhớ khuôn mặt này - chính là tay võ sĩ đứng quay lưng bị đánh ngất ban nãy.

Đuốc được thắp lên khắp nơi, báo hiệu các đồn võ sĩ xung quanh đã bị đánh động. Trên biển, binh sĩ trên những *atake-bune* và *seki-bune* hò reo vào vị trí chiến đấu.

“Kéo buồm lên!” Thuyền trưởng Kurogumo ra lệnh.

Bỗng một tiếng súng rền vang. Ngay sau đó, tay thủ lĩnh hải tặc này đổ gục xuống.

Jack, Li Ling, cũng như Đầu Lâu vội vàng chạy tới. Thuyền trưởng Kurogumo nằm ngửa, tay siết chặt một bên hông, miệng rên rỉ yếu ớt. Sàn tàu xung quanh đầy những máu, nhưng trong bóng tối thể này rất khó để xác định đây là máu của Kurogumo, hay cái xác bên cạnh. Li Ling định dùng sức ép vết thương thì lập tức bị chặn lại. “Đưa ta cái thắt lưng,” thuyền trưởng Kurogumo chỉ vào thi thể tên võ sĩ bên cạnh.

Đầu Lâu lập tức giật dài *obi*^[9] này đưa cho Li Ling. Cô nhanh chóng tiến hành cầm máu, nhưng trong lúc cô siết chặt nút thắt, Kurogumo bỗng trợn trừng mắt rên một tiếng, sau đó không thấy động tĩnh gì nữa.

“Ông ta chết rồi ư?” Jack lên tiếng hỏi.

Li Ling lắc đầu. “Vẫn còn thở... nhưng yếu lắm.”

Vì thủ lĩnh đã bị thương, quyền chỉ huy chuyển sang Đầu Lâu.

“Nhổ neo!” Tên hải tặc điều động thuộc hạ trong tiếng súng.

Hồ, Rắn, và những tên khác vội vàng vác đao đi chặt dây thừng. Một trong số này đang làm nhiệm vụ thì bị trúng tên không ngừng gào la đau đớn.

“Giương buồm đi chứ!” Đầu Lâu bức tức khi nhận thấy mệnh lệnh của Kurogumo ban này vẫn chưa được thực thi.

Tên Phong Quỷ đứng gần đó vội vàng đáp, “Nhưng cột bị kẹt rồi!”

“Gọi Manzo ra.”

“Manzo vẫn ở đây cơ mà.”

Thật vậy, tên *ninja* khổng lồ Manzo đang loay hoay trong vô vọng trước cột cờ.

Thất vọng, Đầu Lâu cắm phập thanh kiếm của mình vào lan can, miệng nguyền rủa, “Chết tiệt, phen này thành cá mắc cạn rồi!”

Một nhóm võ sĩ ào ào xông đến mà không gặp cản trở gì, do hầu hết quân Phong Quỷ đều đang tập trung vào nhiệm vụ của mình. Phải tới khi mỗi hiểm họa đã đến gần kề Manzo mới phát hiện. Hắn vội vàng bỏ cột buồm chạy tới lật tung tấm ván nổi với đất liền, cũng như đám võ sĩ bên trên, toàn bộ rơi xuống biển.

“Buồm phụ đã lên rồi,” một tay hải tặc thông báo.

“Không ăn thua!” Đầu Lâu ngao ngán. “Như thế làm sao đủ trốn thoát. *Nhất định* phải có buồm chính mới được.”

“Để tôi xử lí cho,” Jack đề nghị.

Đầu Lâu nghi hoặc nhìn nó.

“Tôi từng sống cả ngày bên cột buồm, tôi hiểu rõ mình đang làm gì mà,” Jack nhấn mạnh.

Chờ Đầu Lâu gật đầu, Jack liền vội vàng bỏ đi, để lại Li Ling chăm sóc thuyền trưởng Kurogumo đang bất tỉnh. Jack tung mình nhảy rồi thoăn thoắt trèo lên cột buồm chính một cách vô cùng nhuần nhuyễn. Bên dưới, Đầu Lâu vừa chỉ huy đàn em vừa chuẩn bị cầm lái; lúc này buồm phụ đã bắt được gió, qua đó đẩy chiếc *shuinsen* đi một cách chậm chạp. Diễn biến này đem lại phản ứng tiêu cực từ phía hải quân, họ vừa giận dữ hò hét vừa tiếp tục dùng súng công phá dữ dội. Jack chỉ mong sao đừng người nào nhìn lên trên, bởi lẽ nếu bị phát hiện nó sẽ chẳng khác gì bia đỡ đạn.

Jack trèo đến đỉnh cột. Dù tàu bè phương Đông có kiểu giường buồm ngược lại với phương Tây, kéo lên, thay vì thả xuống, nhưng nó vẫn dễ dàng nhìn thấy nguyên nhân của trục trặc - ròng rọc. Nhiều khả năng trong lúc vội vàng, đám Phong Quỷ đã khiến cho dây trượt ra ngoài bánh răng dẫn đến mắc kẹt.

"Tất cả sẵn sàng kéo nhé," Jack vừa hô vừa điều chỉnh lại ròng rọc. Dưới sự hướng dẫn của nó, chiếc buồm cuối cùng cũng chậm chạp nhích lên dần. Xung quanh, hải quân trên các tàu hộ tống đã sẵn sàng mái chèo cho một cuộc rượt đuổi.

Từ vị trí trên cao, Jack có thể quan sát toàn cục những gì đang diễn ra. Một chiếc *seki-bune* định di chuyển chặn đường ra khơi, nhưng có vẻ gặp trục trặc về bánh lái nên đâm sầm luôn vào cảng. Chiếc tàu buôn ẩn đỏ khởi hành mà không gặp bất kì trở ngại nào từ các *atake-bune* khổng lồ bên cạnh. Có vẻ như những lỗ khoan của thuyền trưởng Hebi đã bắt đầu phát huy tác dụng. Tuy nhiên, thay vì bỏ chiếc tàu đang chìm để thoát thân thì vị thuyền trưởng ngoan cố trên đó lại ra lệnh cho binh sĩ khai hỏa. Chìm trong biển đạn, các Phong Quỷ vội vàng tìm chỗ ẩn nấp, lan can và thân tàu *shuinsen* thủng lỗ chỗ khắp nơi. Thậm chí đến Jack cũng buộc phải chui ra sau cột buồm. Bên dưới, tiếng cướp biển la hét xé nát màn đêm. Đầu Lâu không ra lệnh bắn trả. Đối mặt với cả một binh đoàn võ sĩ, kèm theo lực lượng hải quân, chúng chỉ có cơ may duy nhất là chạy, chạy thật nhanh. Mặc dù đang dẫn trước, nhưng chúng vẫn còn phải vượt qua tòa lâu đài cùng vô số đại bác ở đó nữa.

"Tất cả trở về vị trí!" Đầu Lâu ra lệnh. "Bọn chúng không dám đánh đắm tàu ẩn đỏ đâu."

Nhưng tay cướp biển này đã sai.

Cả tòa lâu đài sáng trưng ánh đèn, Jack quan sát thấy quân lính bên trong tất bật nạp đạn. Sẽ cần đến một điều kì diệu để có thể an toàn di chuyển trong tình trạng này.

Thế rồi khi tàu đi gần đến bến cảng thì một tiếng nổ vang lên từ phía tòa lâu đài. Tiếng nổ này đồng thời cũng kéo theo một loạt tiếng nổ đại bác khác. Jack cúi xuống theo bản năng, cố tự bảo vệ trước loạt đạn sắp tới. Nhưng chẳng điều gì xảy ra cả, ngoại trừ việc tòa lâu đài đã trở nên hoàn toàn tan hoang vì bị phản pháo.

“WANIZAME!” Đầu Lôu giờ cao kiểm reo hò phẫn khích. Đám thuộc hạ của hắn cũng vậy, bọn họ đã thành công thật rồi.

Chiếc *shuinsen* rời cảng Hikari tiến vào đại dương mà không gặp bất kì trở ngại nào, đồng thời đến thời điểm này thì buồm chính cũng đã bắt đầu đón gió.

Phía sau, Jack nghe thấy tiếng trống trận dồn dập đặc trưng của hải quân. Vừa có buồm đôi lại vừa có đội chèo nên họ bắt tốc độ rất nhanh. Một chiếc *seki-bune* vượt lên trước, rồi bỗng nhiên dừng lại, phần đuôi tàu bị giật mạnh về phía sau khiến thân tàu đứt lìa. Cả con tàu dần chìm xuống - hóa ra neo đã bị thả tự bao giờ.

Dẫu vậy, vẫn còn hai chiếc *seki-bune* và một chiếc *atake-bune* đáng sợ truy đuổi nhóm Jack. Ba chiếc này dường như đã thoát được các trò mánh lới của quân Phong Quỷ. Họ vừa đi vừa bắn vào các hải tặc đang cố hết sức chèo thuyền thoát ra bên dưới, giết từng người một... cho đến khi chiếc Cá Voi Sát Thủ của thuyền trưởng Kujira xuất hiện và bắt đầu bắn trả.

Nhìn về phía bến cảng, Jack phát hiện một đám lửa phát ra từ đỉnh tòa lôu đài. Ban đầu nó còn đing ninh đây là tác phẩm của thuyền trưởng Wanizame... cho đến khi nhận ra rằng đám cháy này có thể nhìn từ cách đây hàng chục dặm - một pháo hiệu khẩn cấp.

SƯƠNG MÙ

Từ trên cột buồm, Jack ngược nhìn bầu trời đêm tìm kiếm sao Bắc Đẩu. Tàu *shuinsen* đang hướng về phương nam. Phía sau, chỉ còn độc một chiếc *seki-bune* là vẫn còn đeo bám. Hai chiếc tàu hải quân còn lại đã bị chặn lại bởi tàu Phong Quỷ, có lẽ vẫn đang trong quá trình tác chiến dữ dội, tiếng đại bác rền vang, tiếng súng nổ đì đùng liên tục vang lên, ánh sáng phát ra thắp sáng cả một vùng trời.

Nhờ đội chèo, chiếc *seki-bune* bám đuổi rất kiên trì, bất chấp cột buồm chính đã bị bắn gãy trước đó. Trong khi đó tàu *shuinsen* chở nhiều hàng hóa nên di chuyển với tốc độ khá chậm. Xem chừng có thể cố gắng duy trì cho đến lúc hải quân đuổi sức.

Sau một hồi rượt đuổi thì không còn thấy bóng dáng đội tàu Phong Quỷ, cũng như kết quả cuộc chiến tại bến cảng ra sao nữa. Tuy nhiên ánh lửa báo hiệu thì vẫn tỏa sáng rực rỡ trong màn đêm.

Jack rất cảnh giác, nó liên tục quan sát các ngôi sao, ghi nhớ hải trình vào trí não mình. Nếu muốn trốn thoát khỏi nanh vuốt của Tatsumaki và đồng bọn, nó bắt buộc phải xác định được vị trí của Đảo Hải Tặc. Có điều, chuyện đó là tương đối xa vời, bởi lẽ tiếng trống trận của hải quân, cũng như chiếc *seki-bune* đã tiến đến rất gần.

“Nạp đạn phía đuôi tàu!” Đầu Lâu ra lệnh.

Hổ và Rắn đang định thực thi mệnh lệnh thì một mũi tên bất ngờ bay tới cắm ngay xuống sàn. Chiếc *seki-bune* đã tiến vào tầm bắn khiến quân Phong Quỷ buộc phải tìm chỗ ẩn nấp. Từ trên cao, Jack nhận thấy các hải quân đang liên tục lên đạn cho súng, cũng như nạp tên cho lần bắn tiếp theo. Thế rồi một tiếng nổ phát ra từ phía tàu *shuinsen*, kéo theo gỗ gãy, và tiếng người bị thương la hét. Đám hải quân trên boong không hề hấn gì, do Hổ và Rắn đã cố tình

nhắm xuống thấp, trực tiếp nhắm đến đội chèo bên dưới. Mất đi nguồn lực này, chiếc *seki-bune* nhanh chóng bị bỏ lại phía sau.

Đám Phong Quỷ hò reo mừng rỡ. Giờ thì chẳng thứ gì có thể cản đường được nữa. Họ đã cướp thành công thuyền ẩn đồ của Tướng Quân! Đúng lúc này, Jack chợt nhận thấy vật gì đó ở phía chân trời. Quan sát kĩ hơn, nó không khỏi kinh hãi khi thấy năm chiếc tàu đang dần hiện ra phía sau một hòn đảo, ánh trắng mờ ảo phảng phất gia huy hình vỏ sò trên vải buồm.

“THỦY QUÂN TỪ HƯỚNG NAM!” Jack tri hô, xem ra pháo hiệu từ lâu đài đã nhanh chóng phát huy tác dụng.

Bình minh ló rạng, hải quân đã đến sát hơn bao giờ hết. Theo sau cảnh báo vừa rồi, Đầu Lâu đã chuyển hướng về phía tây. Sau khi đã trèo xuống theo lệnh, Jack không khỏi bất ngờ trước thứ âm thanh tựa như tiếng chim kêu đang phát ra trên mặt biển.

“Đó là *horagai*, kèn vỏ sò,” Li Ling giải thích trong lúc chăm sóc cho thuyền trưởng Kurogumo đang bất tỉnh. “Có lẽ võ sĩ trên chiếc *seki-bune* kia đang ra hiệu vị trí của chúng ta cho đội tuần tra.”

Vừa có buồm lại vừa có đội chèo, sẽ chẳng mất bao lâu để hải quân tìm thấy chiếc *shuinsen*.

“Lần này thì xong thật rồi,” Hổ gào lên ngao ngán.

Ngày mới chưa hoàn toàn bắt đầu, mặt biển vẫn còn lạnh, nhưng gió đã ấm và ẩm hơn. Jack đã từng trải qua chuyện này không biết bao nhiêu lần, thế nên nó liền lập tức quan sát xung quanh, và mỉm cười hài lòng khi nhận thấy vật mờ phía đường chân trời.

“Cho tàu về hướng bắc,” Jack nói với Đầu Lâu.

“Đó là hướng đất liền,” Đầu Lâu không nghe.

“Và sương mù.”

Đầu Lâu cười mỉa, “Thế mà cũng dám xưng là thủy thủ à? Vào sương mù làm sao nhìn thấy gì?”

“Chính xác,” Jack đáp. “Cả chúng ta, lẫn hải quân.”

Đầu Lâu lập tức hiểu ý, nhưng vẫn không tự nguyện chút nào. “Nhỡ va phải đá ngầm hoặc đất liền thì sao?”

“Có lẽ trong phòng thuyền trưởng có bản đồ,” Jack quả quyết. “Nếu có thể xác định được vị trí hiện tại, tôi đảm bảo có thể dẫn tàu an toàn qua màn sương mù.”

Đầu Lô nhìn về phía đội tàu hải quân đang mỗi lúc một tiến sát. Hẳn rửa thềm một tiếng rồi nói với Hồ, “Lấy cho thẳng ngoại quốc thứ nó cần.”

Tên hải tặc này nhanh chóng chạy đi rồi quay lại với bản đồ lẫn la bàn. Sau một hồi tính toán, Jack hướng dẫn Đầu Lô lái tàu theo hướng bắc - tây bắc.

Hải quân cũng thay đổi lộ trình, màn rượt đuổi chính thức bắt đầu.

Khối sương mù trông có vẻ rất xa, và khó ước định được cự li. Còn khoảng cách đang được rút ngắn dần giữa tàu *shuinsen* và hải quân thì rất gần. Tiếng trống trận to dần, những kẻ bám đuổi nhận biết mục tiêu của quân Phong Quỷ, và đã bắt đầu triển khai phương hướng ứng phó.

“Không kịp rồi,” Đầu Lô ngao ngán.

Đội hải quân tăng hết tốc lực nhằm bắt trọn chiếc tàu buôn ẩn đỏ.

Thế rồi một cơn gió bất thành linh ập đến thổi đám sương mù về phía quân Phong Quỷ, bao phủ cả một khu vực rộng lớn xung quanh. Sương mù dày đến độ hai người đứng ở đầu và cuối tàu không tài nào nhìn được bóng của nhau.

“Hướng đông,” Jack vừa nói vừa giơ la bàn trước mặt Đầu Lô.

Đầu Lô bẻ bánh lái trong lúc các thuộc hạ của hắn điều chỉnh cột buồm. Do không thể nhìn nên mọi việc đều phải dựa vào tiếng gió. Jack thầm đếm thời gian, chờ cho đến khi ước tính đã đi được một đoạn đủ xa rồi mới tiếp tục hướng dẫn, “Hạ buồm, thả neo, và bảo mọi người tuyệt đối giữ im lặng.”

“Hả?” Đầu Lô nghi hoặc.

“Cứ làm đi!” Jack cáu.

Thủ lĩnh tạm thời của quân hải tặc ra lệnh làm theo. Chiếc *shuinsen* đứng sững lại. Bị sương mù che khuất tầm nhìn, đám Phong Quỷ đều đóng tai nghe ngóng tín hiệu hải quân đang đến gần.

Lúc đầu, chúng chỉ nghe được tiếng sóng vỗ. Nhưng chỉ một lúc sau, âm thanh mái chèo đập vào nước cũng ào tới. Hải quân không đánh trống trận nữa, có lẽ để dễ xác định mục tiêu. Họ đi thành đội, những chiếc khác cách khá xa, nhưng chiếc này gần đến độ có thể nghe rõ tiếng nói chuyện từ trên boong.

“Chết tiệt, sắp bắt được rồi thì...” Một giọng nói bức bối vang lên.

Jack nín thở, bất kì âm thanh nào cũng có thể khiến hải quân xác định được vị trí. Đầu Lâu trừng mắt nhìn Jack, trong đầu thầm nguyện rửa trắng nhóc chết tiệt dám đưa cả bọn vào chỗ chết.

Tiếng động trôi về phía đuôi tàu, rồi càng lúc càng xa dần trong làn sương. Đám Phong Quỷ ôm ngực thở phào nhẹ nhõm.

“Giương buồm phụ, giữ buồm chính,” Jack thì thầm. “Cho tàu di chuyển về hướng đông, nhưng chậm thôi.”

“Bọn chúng đi mất rồi, sao không tăng tốc hướng về nam luôn?” Hồ thắc mắc.

“Chúng ta chưa thể rời khỏi đám sương được. Nhất định hải quân sẽ để lại một hoặc hai chiếc bọc hậu. Trước hết cần phải tạo cự li an toàn.”

Theo lệnh của Đầu Lâu, đám hải tặc nhẹ nhàng nhổ neo khởi hành. Chiếc *shuinsen* lướt đi trong màn sương, chơi trò trốn tìm với đội hải quân. Mỗi lần nghe có động Jack lại yêu cầu đổi hướng. Tuy cầm hải đồ trên tay nhưng hầu hết nó đều dựa vào phán đoán, và cầu Chúa rằng mình vẫn đúng. Bên dưới, từng móm đá thoắt ẩn thoắt hiện, đúng như trong cơn ác mộng tồi tệ nhất của một người đi biển.

Từ đằng xa truyền đến âm thanh va chạm, rồi tiếng người nguyện rửa.

Đầu Lâu cười toe toét, “Đáng kiếp, đỡ lo được một chiếc.”

Jack nhìn bản đồ, “Theo tính toán của tôi thì chúng ta đã đi được khá xa, bây giờ tạm thời hãy núp sau hòn đảo này, chờ tình hình ổn định rồi xuôi về phía nam.”

Đầu Lâu làm đúng như yêu cầu, xoay đuôi tàu cho đến khi la bàn chỉ hướng bắc. Đến khi sương mù tan hẳn thì quân Phong Quỷ đã hoàn toàn cắt được đuôi đội tuần tra hải quân.

CHIA PHẦN

“Đám hải quân gần đến độ có thể nhổ nước bọt vào mặt cũng được!” Đầu Lâu khoe khoang trong lúc mô tả màn thoát thân ngoạn mục trong hiểm cảnh với Tatsumaki. Những thuyền trưởng khác rõ ràng chẳng mấy thích thú, nhưng dù sao họ cũng hài lòng vì món hàng của mình đã an toàn cập bến.

Sau khi về đến đảo Hải Tặc, chiếc *shuinsen* được đặt trong bãi cùng với những tàu bè còn lại. Thủy thủ đoàn còn sống sót của tàu Cá Mập Trắng, Rắn Xanh và Cá Voi Sát Thủ ngồi tụ tập bàn tán xôn xao về sự trở lại bất ngờ này. Sau khi thắng trận hải chiến tại bến cảng Hikari, mọi người trở về trước một ngày, và ai nấy đều cho rằng họ đã đánh mất chiếc tàu buôn ẩn đồ quý giá.

Tatsumaki nghiêm nghị nhìn Đầu Lâu. “Tại sao người lại quyết định cho tàu vào vùng sương mù? Đó là một quyết định liều lĩnh...”

“Do thẳng ngoại quốc cả đấy ạ”, tên này nhanh chóng đẩy tội cho kẻ khác.

“... và đó là một quyết định tuyệt vời”, nữ vương hải tặc nói tiếp khiến Đầu Lâu thừ người ra.

Nói đoạn ả quay sang phía Jack mỉm cười, “Lại một mảnh học được từ cha người hử?”

“Không,” Jack thừa nhận. “Tôi nảy ra ý tưởng này từ nguyên tố Phong - đây là trường hợp nên lẩn tránh, thay vì giao chiến,” nó vừa giải thích vừa nhớ lại những bài học về Ngũ Đại cùng đại tổ sư Soke.

Tatsumaki trầm ngâm quan sát Jack, đôi mắt đen láy như thể muốn xuyên thấu tận tâm can. “Đây rõ ràng không phải thứ có thể học được từ võ sĩ. Mà là lối suy nghĩ của *ninja*!”

Nữ vương hải tặc cho gọi hai tên hải tặc đang bốc dỡ hàng hóa tới. Tim Jack giật đánh thót, nó nghĩ có lẽ lần này mình khó mà giữ

được tính mạng. Thế nhưng Tatsumaki lại mở thùng lấy ra rất nhiều vàng bạc.

“Để ghi nhận công lao cứu tàu hàng, cũng như thủy thủ đoàn của thuyền trưởng Kurogumo, ta tuyên bố từ nay Jack là một Phong Quỷ chính thức. Và với tư cách một hải tặc *thực thụ*, cậu sẽ được chia phần xứng đáng.”

Nữ vương hải tặc đưa chỗ vàng bạc cho Jack. Đầu Lâu rên rỉ khi nhìn thấy tên ngoại quốc mình căm ghét được khen thưởng, sau đó hằn trướng mắt nhìn Jack thả tay để toàn bộ phần thưởng rơi hết xuống sàn.

“Tôi không cần những đồng tiền nhơ nhuốc này. Tôi chỉ cần tự do cho mình và các bạn.”

Tatsumaki nở nụ cười như hoa như ngọc. “Được thôi,” bà ta dễ dàng đồng ý. “Nhưng phải chờ sau khi cậu giải mã bản hải đồ đã.”

“Tôi còn có thể tin bà sau khi dính võ lừa cướp gạo vừa rồi ư?”

Mặt nữ vương hải tặc liền biến sắc, “Lẽ nào lại không có?”

Bà ta quay sang nhìn thuộc hạ. Tất cả đều lắc đầu ra chiều tiếc nuối.

“Ta rất lấy làm tiếc,” Tatsumaki nói giọng chân thành. “Nhưng chắc hẳn người dân địa phương sẽ được chia hậu hĩnh - và cả phần của cậu luôn, nếu muốn.”

Jack hoàn toàn bị bất ngờ. Dù vẫn biết nữ vương hải tặc thường dùng kĩ xảo mê hoặc đối phương, nhưng nó vẫn mềm lòng gật đầu đồng ý.

“Trở lại vấn đề chính,” Tatsumaki tiếp tục. “Tại sao thuyền trưởng Kurogumo lại bị thương vậy?”

Dù đã hồi tỉnh sau khi về đến Đảo Hải Tặc, Kurogumo vẫn còn quá yếu để có thể trả lời.

“Một tên lính canh không chết nên sau đó đã kéo chuông báo hiệu,” Đầu Lâu tức tối nói. “Thuyền trưởng ra xử lí hắn thì bị trúng đạn.”

“Các người để sót lính canh hử?” Thuyền trưởng Hebi trợn tròn mắt. “Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra dưới sự lãnh đạo của ta.”

"Hay thuyền trưởng Kurogumo," Đầu Lâu nói thêm vào. "Đáng ra là như thế." Hẳn trừng mắt nhìn Jack, dù nghi ngờ nhưng không đủ chứng cứ để lên tiếng.

Jack cúi đầu nhìn xuống sàn, nó biết đúng là do lỗi của mình nên chuông báo hiệu mới được kéo.

"Dù sao thì," thuyền trưởng Kujira lên tiếng sau khi nhìn thấy, và có vẻ hiểu lầm thái độ của Đầu Lâu. "Nếu không có Jack thì chúng ta đã mất tàu ẩn đồ."

Đầu Lâu há hốc mồm khi một lần nữa Jack lại được khen ngợi.

"Giá mà đám thuộc hạ của ta cũng được như vậy!" Thuyền trưởng Wanizame vừa nói vừa vỗ vai Jack.

"Chỉ cần thuyết phục Jack ở lại là được thôi," Tatsumaki cười nói. "Cậu cũng thấy mình được chào đón như thế nào rồi đấy."

Một lát sau Jack được dẫn đi, để lại nhóm thủ lĩnh hải tặc bắt đầu ăn mừng, còn Đầu Lâu tức tối bốc dỡ hàng hóa khỏi chiếc *shuinsen*.

"Tớ cứ tưởng cậu bị đem đi chìm nước rồi chứ," Yori thở phào nhẹ nhõm khi thấy Jack trở lại căn phòng bị canh gác trong pháo đài.

Jack mỉm cười trấn an, "Cậu biết tớ sẽ không bao giờ bỏ lại mọi người mà."

"Rốt cục chuyện gì đã xảy ra?" Saburo nửa lo lắng nửa vui mừng thắc mắc.

Jack kể lại chuyển tấp kích vào cảng Hikari như thế nào, rồi sau đó thoát chết trong gang tấc ra sao. Đến đoạn cuối, Miyuki không kìm được phải thốt lên kinh ngạc, "Họ đã kết nạp cậu rồi á?"

Jack gật đầu cười trừ. "Nhưng dù sao cũng không phải hoàn toàn vô ích," nó vừa nói vừa kéo ra một cuộn giấy giấu trong ống quần.

"Bản đồ!" Miyuki trợn tròn mắt.

"Tớ đã dùng nó để dẫn đường chiếc *shuinsen* trong màn sương. Dù sau khi ra ngoài Đầu Lâu đã bắt tớ ở trong ca-bin để tránh làm lộ vị trí Đảo Hải Tặc, nhưng hẳn lại quên mất thứ này. Dù không thể biết *chính xác*, nhưng tớ đã có thể tự tin sẽ tìm được đất liền."

"Liệu có xa lắm không?" Nữ *ninja* hỏi.

"Nếu đi tàu nhỏ thì tầm hai, ba ngày đường."

“Bọn tớ đã tích trữ lương thực rồi này,” Yori hào hứng nói.

Nhà sư nhí lấy dưới tấm đệm đặt ở góc phòng ra. Thì ra toàn bộ bông bên trong đã được thay thế bằng những nắm cơm. “Dù chưa được nhiều lắm, nhưng chí ít thì cũng là một điểm khởi đầu.”

“Thế còn nước thì sao?” Jack lên tiếng hỏi.

Saburo lắc đầu, “Bọn tớ không được phép giữ bình.”

“Nhưng tội mình có thể thử lấy mấy cái giỏ ở trong bồn tắm... và chất đầy nước nóng vào trong đó.”

Jack nhíu mày. Thế rồi nó nhớ lại mình đã từng hút mắt cá như thế nào, và chợt nhận ra nước tắm có lẽ cũng không kinh khủng hơn là mấy!

“Vấn đề chính vẫn là làm thế nào để thoát khỏi đây,” Miyuki nói. “Bọn lính canh rất cảnh giác, lại luân phiên đổi ca vài giờ một lần để luôn tỉnh táo. Bọn mình thậm chí còn không được phát vũ khí để phòng trường hợp có thể dùng làm vũ khí.”

“Kiểu gì cũng phải có cách ra chứ,” Jack lạc quan.

“Thiếu dao găm thì việc phá tường tre là không thể,” nữ sát thủ giải thích. “Mặc dù tớ đã tháo thành công một tấm chiếu, nhưng cuối cùng cũng chẳng được ích lợi gì.”

“Tại sao vậy?”

“Cậu tự nhìn mà xem.”

Miyuki kéo tấm chiếu ra để lộ phần sàn bên dưới. Thông qua khe hở hẹp, Jack thậm chí còn nhìn thấy màu xanh của biển.

“Chẳng có gì để bám,” Miyuki ngao ngán. “Nhảy xuống thì chỉ có đường chết.”

42

BẢN TẬP

“Thực sự *không* có đất liền ư?” Tatsumaki thắc mắc khi nhìn hình vẽ Thái Bình Dương trong bản hải đồ đặt trước mặt.

Để trả lời cho câu hỏi này. Jack chỉ ngón tay vào một số chấm nhỏ ở giữa trang. “Cha tôi tìm được một trong các hòn đảo màu mỡ ở vùng *này*, thẳng hướng đông từ phía nam Nhật Bản. Nếu muốn đến châu Mỹ thì bắt buộc phải dừng chân tại đây.”

Thuyền trưởng Hebi, Wanizame và Kujia quỳ phía đối diện cùng đánh giá những thông tin vừa được Jack cung cấp. Những ngày qua nó đã rất khôn khéo để đảm bảo không làm giảm hứng thú và cũng không làm lộ ra quá nhiều điều cơ mật.

“Nếu đặt căn cứ ở đây,” thuyền trưởng Hebi nheo mắt, “thì coi như đã nắm được đường huyết mạch giữa hai vùng đất.”

Thuyền trưởng Wanizame và Kujira gật đầu đồng tình.

“Rất tốt, Jack,” Tatsumaki đóng bản hải đồ lại, đoạn vuốt ve phần vỏ da bên ngoài. “Cứ như vậy thì chẳng mấy chốc cậu và các bạn cậu sẽ được trả tự do.” Nói đoạn nữ vương hải tặc đứng dậy, ra hiệu cho tùy tùng thu dọn bản hải đồ. “Mai gặp lại.”

Các thuyền trưởng hải tặc và Jack cúi đầu thi lễ khi cô ta bước ra ngoài. Người tùy tùng theo ngay sau nó, Saru vốn này giờ vẫn ngồi trên vai Jack như một con két trung thành thì bây giờ cũng nhảy xuống trở về bên chủ nhân. Jack nhìn bọn họ bước qua cánh cửa dẫn vào bên trong tòa pháo đài. Nó muốn biết vị trí cất giấu bản hải đồ, nhưng rất nhanh cánh cửa giấy đã khép lại.

“Đi theo ta, Jack,” thuyền trưởng Kujira ra lệnh rồi chống đinh ba bước ra phía cổng chính.

Jack thật sự bị bất ngờ. Thông thường sau các buổi giải mã hải đồ nó sẽ được dẫn thẳng về căn phòng có lính canh, hoặc ở lại ghi chép

thông tin vào sổ. Bị theo dõi ngày đêm, Jack không thể tìm được bất kì con dao, hay thậm chí là công cụ nào có thể phục vụ cho cuộc đào tẩu. Bị giam giữ đã lâu, cộng thêm tiến độ quá chậm chạp khiến cho càng ngày nó và nhóm bạn lại càng thêm chán nản. Miyuki cứ đi qua đi lại như hổ trong chuồng, còn Saburo thì ôm lấy đồng thức ăn. Duy chỉ một mình Yori là tương đối bình tĩnh, nhà sư nhí vẫn đều đặn tiếp tục công tác tích trữ cơm nắm.

“Chúng ta sẽ đi đâu?” Jack hỏi.

“Lên tàu của ta, Cá Voi Sát Thủ,” thuyền trưởng Kujira đáp. “Tatsumaki muốn cậu làm quen với sức mạnh của nó.”

Hai người đi vào rừng tre xuống khu vực neo đậu. Dù đã cố gắng tận dụng mọi thời cơ để ghi nhớ địa hình xung quanh, đây vẫn là lần đầu tiên Jack được đi xa đến vậy. Dưới bãi, hàng loạt tàu đang trong quá trình sửa chữa hay chất dỡ hàng hóa xếp thành hàng. Các hải tặc không trong giờ tùm nầm tùm ba chơi đánh bài, đấu vật, hoặc tranh thủ ngủ sau khi đã nhậu say. Không khí xung quanh phải nói là vô cùng náo nhiệt.

Thuyền trưởng Kujira đi trước dẫn đường, chiếc đinh ba trên tay đóng cồm cộp sau mỗi bước chân khiến bất kì kẻ nào cũng phải dạt ra hai bên. Trong lúc di chuyển, Jack nhận thấy chiếc tàu buôn ẩn đỏ mình góp công cướp về hôm trước đã bị lột sạch từ buồm cho đến súng ống, giờ đây trông chẳng khác gì một cái xác vô hồn.

“Một chiếc *shuinsen* chẳng ích lợi gì cho chúng ta cả,” thuyền trưởng Kujira giải thích khi nhận thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt Jack. “Quá dễ nhận diện. Hải tặc thường dùng tàu hàng phổ thông, còn không thì tàu hải quân là ngon nhất.”

Jack suyt nữa thì đứng hình khi nhìn thấy một chiếc *seki-bune* trong bãi đỗ. Tuy ở trong tình trạng khá tệ hại, nhưng chí ít thì thân tàu vẫn còn nguyên hình hài.

“Chiến lợi phẩm của ta đây,” thuyền trưởng Kujira tự hào. “Chiếc thuyền này sẽ giúp chúng ta vượt qua chốt canh một cách dễ dàng - chẳng ai có thể ngờ trên tàu hải quân lại là hải tặc cả!”

Nghe đến đây, Jack nhận ra ngay chỗ buồm và trang bị của tàu *shuinsen* được tháo ra chính là để trang bị lại cho chiếc *seki-bune*

này.

"Jack, Jack ơi!" Li Ling hớn hở vừa gọi vừa chạy tới. "Nhìn xem tớ có *cái gì* này."

Cô quay lại vén tóc để lộ hình xăm nhện đen mới tinh trên cổ.

"Phần thưởng cho việc cứu sống thuyền trưởng Kurogumo đây à?" Jack lên tiếng hỏi.

Li Ling vui vẻ gật đầu. "Và Tatsumaki đã đề nghị tớ gia nhập đội tàu *của* chị ấy. Thật không thể tin được, đúng không?"

"Ừm... chúc mừng cậu," Jack cố ra vẻ vui mừng.

"Và tớ còn được mặc trang phục đồ đen đặc trưng nữa!" Cô nàng Trung Hoa vừa nói vừa khoe chiếc áo khoác.

"Vớ vẩn!" Thuyền trưởng Kujira khó chịu lau mồ hôi rồi lại tiếp tục bước đi.

Tàu Cá Voi Sát Thủ neo gần phía cuối bãi, ngay cạnh tàu Nhện Đen. Xem chừng vài ngày qua các hải tặc đã làm việc rất tích cực, con tàu trông không khác thời điểm xuất hiện vây bắt nhóm của Jack là bao. Lúc đi ngang qua, Jack nhận thấy Đầu Lâu và đám lâu la của hắn cũng đang ở trên tàu, trừng mắt nhìn nó rất khó hiểu.

"Nhổ neo!" Thuyền trưởng Kujira ra lệnh.

Chiếc Cá Voi Sát Thủ rời bãi di chuyển ra ngoài. Đi được một đoạn thì Jack nhìn thấy một chiếc tàu nhỏ một buồm cũng cùng khởi hành, bên trên gồm năm tên cướp biển và rất nhiều nhu yếu phẩm. Xem chừng đích đến của họ là khu vực bãi đỗ của hòn đảo to hơn bên kia.

"Lại chuẩn bị đánh cướp à?" Jack cố nén sự phẫn khích về phát hiện vừa rồi để hỏi thuyền trưởng Kujira.

"Không," ông ta cười lớn rồi chỉ vào chiếc bè cùng ba võ sĩ đang trôi dạt trên biển. "Ra khơi tập bắn thôi."

THIÊN VÀ ĐỊA

Thuyền trưởng Kujira dẫn đường cho Jack và Li Ling xuống khoang vũ khí của tàu Cá Voi Sát Thủ. Tại đây hai bên thành tàu đều ám khói đen nhem, mùi thuốc súng tràn ngập trong không khí. Hai dãy đại bác ấn tượng nằm thẳng hàng, chĩa thẳng ra ngoài thông qua các lỗ châu mai ngăn nắp. Thủy đoàn mình trần trụi trực, cơ bắp lực lưỡng chỉ chờ hiệu lệnh của thuyền trưởng là lập tức khai hỏa.

“Chính Thiên và Địa đã giúp chúng ta thắng được bọn hải quân,” thuyền trưởng Kujira vỗ hai chiếc đại bác đầu hàng bên mạn phải nói.

Jack ném cho ông ta cái nhìn khó hiểu.

“Đây là Địa,” thuyền trưởng Kujira chỉ khẩu đại bác có phần nòng dài với bán kính chừng nắm tay người. “Còn đây là Thiên.” Ông ta tiếp tục chỉ về khẩu đại bác thứ hai, dài hơn gấp rưỡi, và to hơn gấp đôi khẩu vừa rồi. Jack thầm nghĩ hỏa lực của nó có lẽ cũng không thua kém đại bác *24-pounder* của châu Âu là mấy. Hai hàng đại bác xung quanh đều được bố trí theo cặp một lớn một nhỏ như vậy.

“Nhưng đây mới là niềm tự hào lớn nhất của ta,” thuyền trưởng Kujira bước tới chỗ khẩu pháo to khủng khiếp nằm ngay trước mũi tàu tuyên bố. “Ngọa Hổ. Con quái vật này có thể công phá bất kì lớp phòng ngự nào, kể cả là *atake-bune*!”

Jack và Li Ling thực sự bị hấp hồn bởi kích cỡ quá to lớn của món vũ khí. Được đặt trên bệ gia cố chắc chắn, nòng của nó to như cột nhà, đạn trông chẳng khác gì đá tảng cỡ lớn. Jack dám chắc chỉ một phát trúng đích thôi là quá đủ để đánh đắm bất kì con tàu nào.

“Ta cướp được nó từ một chiến hạm Triều Tiên,” thuyền trưởng Kujira giải thích. “Hỏa lực sẽ giúp chúng ta có lợi thế trước hải quân.

Bọn chúng luôn chiến đấu như thể vẫn đang ở trên cạn. Chiến thuật duy nhất là bắn tên, sau đó tiếp cận rồi đánh xáp lá cà. Trong khi đó hải tặc Phong Quỷ chủ trương công phá tầm xa, triệt tiêu sinh lực địch cho đến khi chúng không còn sức kháng cự. Dẫu vậy thì kĩ năng bắn pháo ở cự li như vậy là không hề đơn giản.”

Thế rồi thuyền trưởng cúi người nhìn ra ngoài.

“Tốt, mục tiêu đã trôi khá xa rồi. Tất cả vào vị trí!”

Đám cướp biển xung quanh nhanh chóng thực thi mệnh lệnh bắt đầu nạp đạn. Jack để ý thấy bên cạnh loại pháo tròn thường thấy, họ còn sử dụng một dạng mũi tên cỡ lớn.

“Chúng là *daejon*,” thuyền trưởng Kujira giải thích.

“Chính xác hơn, tầm bắn xa hơn, mà uy lực cũng chẳng kém đạn tròn, nhất là nếu đốt lửa lên thì càng hiệu quả nữa.”

Nói đến đây ông ta đưa lưỡi liềm mép ra vẻ thèm thuồng.

“Sẵn sàng,” thủ lĩnh hải tặc ra lệnh cho thuộc hạ.

Đám hải tặc lần lượt điều chỉnh lại họng súng của mình.

“BẮN!”

Khắp nơi tràn ngập những tiếng nổ vang rền như sấm, khói bay ra mù mịt. Jack thấy tai mình ù hần đi, mắt thì hoa lên, mũi dường như muốn ngộp.

Lúc nó khôi phục lại được thị giác thì đám đạn và tên khổng lồ kia cũng đã lao đến mục tiêu. Cả vùng biển phía trước chiếc bè nước bắn lên tung tóe. Ba võ sĩ phía trên bị mất đà rơi xuống dưới, nhưng sau đó liền trèo lên được, họ nắm chặt mái chèo trong tay, cố tìm cách tự đưa mình ra khỏi tầm bắn.

“Xem chừng thủy thủ đoàn của ông vẫn cần tập thêm đó,” Jack không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm giùm cho các võ sĩ xấu số.

Thuyền trưởng Kujira lắc đầu. “Phát đầu tiên luôn luôn phải nhắm hơi non, chứ nếu già sẽ rất khó xác định được khoảng cách.”

Đám hải tặc liền nhanh chóng điều chỉnh lại tầm bắn, rồi nạp đạn bằng các động tác rất chuyên nghiệp.

“BẮN!” Thuyền trưởng Kujira hạ lệnh.

Lại một loạt tiếng nổ vang lên. Tim Jack giật đánh thót khi loạt đạn rơi xuống ngay bên cạnh chiếc bè. May thay vẫn chưa có phát nào trúng đích, các võ sĩ một lần nữa rơi xuống rồi lại trèo lên tiếp tục chèo.

Đám hải tặc tinh chỉnh nốt lần cuối. Lần này đích thân thuyền trưởng Kujira kiểm ra kĩ từng khẩu pháo một, kết hợp chỉ bảo thêm cho thuộc hạ. Tay pháo thủ cuối cùng do quá ấn tượng trước những lời hướng dẫn của thuyền trưởng Kujira, đã tình nguyện đưa ngòi nổ của mình cho thủ lĩnh. Vị thuyền trưởng này cũng vui vẻ đón nhận, đích thân khai hỏa bắn ra chiếc *daejon* xé gió hướng về phía ba võ sĩ.

Chiếc bè trúng đạn vỡ tan thành từng mảnh, đến khi biển lặng thì nhóm võ sĩ đã hoàn toàn biến mất.

Đám hải tặc phấn khích reo hò cổ vũ thuyền trưởng Kujira. Li Ling mặc dù cũng tham gia ăn mừng, nhưng rõ ràng cô vẫn hơi chột dạ trước màn hành quyết tàn nhẫn vừa rồi. Nhận thấy điểm này, Jack tự hỏi liệu Li Ling có thật sự hợp làm hải tặc không - và nó hi vọng câu trả lời sẽ là không.

“Những người đó đâu có khả năng kháng cự,” Jack lên tiếng phản đối.

Thuyền trưởng Kujira nhìn nó như kiểu chẳng có gì phải bận tâm. “Bọn chúng đã được cho cơ hội bỏ chạy. Nếu ngược lại sẽ không bao giờ có chuyện đó!” Ông ta rít lên. “Hơn nữa, *không một ai* được phép toàn mạng rời khỏi đây.”

Nghe thấy thuyền trưởng Kujira cố tình nhấn mạnh câu vừa rồi, Jack cuối cùng cũng nhận ra mục đích của việc Tatumaki bắt nó tham dự buổi bắn tập hôm nay... để cảnh tỉnh về ý định chạy trốn.

44

LÀNG HẢI TẶC

Không hề bị lung lay sau chuyện xảy ra lúc sáng, Jack vui mừng thông báo với nhóm bạn vào buổi chiều hôm đó, “Tớ tìm thấy tàu rồi!”

Miyuki, Saburo và Yori đều không thể giấu được sự hào hứng.

“Tối nay đi luôn thôi!” Miyuki đề nghị.

Jack lắc đầu rồi kể lại màn bắn tập tàn nhẵn của thuyền trưởng Kujira. “Nếu bị phát hiện, chúng ta sẽ thành mồi cho cá ngay.”

Không khí xung quanh lập tức chùng xuống.

“Vậy phải làm sao bây giờ.”

“Cơ hội duy nhất là chờ đến tối không trăng tiếp theo.”

“Tức là những *hai* tuần nữa đó!” Saburo ngao ngán.

“Tớ biết, nhưng chúng ta cũng cần thời gian để tìm cách thoát khỏi căn phòng này, *đồng thời* an toàn xuống đến bãi,” Jack giải thích. “Hơn nữa, tớ vẫn chưa thể xác định được đích đến của chiếc tàu nhỏ đó, và hiển nhiên không thể mò mẫm trong đêm tối rồi.”

“Có khi Tatsumaki sẽ thả tụi mình không chừng,” Yori lạc quan.

“Đừng nên hi vọng thì hơn,” Miyuki gạt phắt.

“Nhưng Jack bảo cô ta rất hài lòng với những gì thu được từ bản hải đồ.”

“Nữ vương hải tặc Tatsumaki chỉ dùng quân bài tự do làm mồi như Jack tiết lộ bí mật mà thôi,” nữ sát thủ gặt gỏng.

Dù trong lòng vẫn mong Tatsumaki sẽ giữ lời, nhưng Jack biết phần nhiều Miyuki đã đoán đúng. Jack quá giá trị để có thể thả đi, bản hải đồ sẽ hoàn toàn vô dụng nếu không có người dẫn đường, và quân Phong Quỷ sẽ rất cần kinh nghiệm từng trải của nó. Nếu cứ chờ đợi thì cả đời này cũng đừng mong rời được Đảo Hải Tặc.

Lại một tuần nữa trôi qua, những buổi thảo luận về bản hải đồ ngày càng đi sâu vào chi tiết, và những câu hỏi của Tatsumaki cũng cụ thể hơn rất nhiều. Jack vẫn cố tìm cách lảng tránh những chỗ trọng yếu, nhưng thuyền trưởng Hebi không phải tay vừa, ông ta luôn biết cách bắt nó để lộ ra nhiều hơn. Xem chừng chuyện này chẳng kéo dài thêm được bao lâu. Jack biết nó sẽ *phải* tìm cách rời khỏi đây vào đêm không trăng tiếp theo, trước khi bí mật về bản hải đồ hoàn toàn lọt vào tay quân Phong Quỷ.

May mắn là ngược lại thì Jack cũng đã tạo dựng được đôi chút lòng tin, dẫn đến việc nó được phép đi lại một mình nhiều nơi trong pháo đài. Mặc dù vậy, nữ vương hải tặc vẫn cẩn trọng ra lệnh cho lính canh lục soát toàn thân rồi mới cho phép nó trở về phòng giam. Việc này vô hiệu hóa hoàn toàn công tác chuẩn bị dụng cụ, và Jack chỉ có thể cố ghi nhớ tất cả đặc điểm tòa pháo đài. Nó thậm chí đã tìm được đường ra ban công, và thử tính cách trèo xuống dưới. Nhưng ngoài hệ thống thang kéo do bốn tên cướp biển quản lí, chỉ còn duy nhất lối đi xuyên qua ngôi làng hải tặc mà thôi.

“Cảnh đẹp chứ?” Tatsumaki lên tiếng.

Jack hơi mất tự nhiên, như thể bị bắt quả tang khi đang làm việc xấu vậy. “Tôi rất ấn tượng với kiến trúc của ngôi làng,” nó vội đáp.

Tatsumaki đặt cả hai tay lên thành lan can đưa tầm mắt quét một vòng quang cảnh. “Ta đã mất mười năm cuộc đời mới xây dựng được, ngay dưới mũi Lãnh chúa Mori. Đây là lí do hãh không thể tiêu diệt quân Phong Quỷ - chừng nào còn chưa rõ hành tung của chúng ta. Sao, có muốn quan sát kĩ hơn không?”

“Chị thật sự cho phép tôi... xuống đó một mình ư?” Jack ngạc nhiên hỏi.

Tatsumaki cười thành tiếng. “Không đâu, ta còn cần cậu sống. Làng hải tặc không phải là nơi bình thường, sẽ cần có một người dẫn đường. Mà ta cũng chẳng sợ cậu sẽ bỏ trốn - một khi những người bạn kia vẫn ở đây. Và cho dù có thì cũng chẳng trốn đi đâu được.”

Hôm sau Jack ra đến cửa thì đã thấy Li Ling đứng chờ sẵn.

“Tatsumaki ra lệnh cho tớ làm hướng dẫn của cậu,” nữ hải tặc giải thích.

Jack mừng khi nhìn thấy cô bạn này, nhưng nó cũng không khỏi cảnh giác, nhất là khi Li Ling đã là một phần của hải tặc Phong Quỷ, và rất có thể đang lãnh nhiệm vụ dò la tin tức cho Tatsumaki.

“Gần đây cuộc sống thế nào?” Jack cất tiếng hỏi.

“Khá vất vả,” Li Ling vừa đáp vừa chỉ mấy vết bầm tím trên tay. “Nhưng bù lại thì được chia phần rất hậu hĩnh.”

Nói đoạn cô nàng rút ra một đồng bạc từ trong túi cất ở đai lưng, dùng áo đánh bóng rồi tự hào giơ lên dưới ánh mặt trời.

Một đồng bạc mà hậu hĩnh ư, Jack thầm nhớ đến những gian phòng lộng lẫy bên trong tòa thành, *xem ra chị ta quá tham lam rồi.*

“Mình đi thôi,” Li Ling tiến vào con đường mòn nhỏ dẫn xuống đồi.

“Ồ, không dùng thang à?” Jack thắc mắc.

Li Ling lắc đầu. “Chỉ thuyền trưởng mới được đi miễn phí thôi,” nữ hải tặc đáp.

“Tức là bình thường phải *trả tiền* á?”

Li Ling gật đầu. “Thứ gì ở làng Hải Tặc cũng đều phải trả bằng tiền cả.”

Vậy là cả hai xuống dưới bằng con đường mòn, duy chỉ có một hàng rào bằng tre rất mỏng làm ranh giới ngăn giữa sự sống và cái chết. Nhìn từ trên cao, Jack thấy vô số các mái nhà, khói bếp bốc lên nghi ngút, hải tặc đi lại tấp nập. Vị trí này cũng có thể quan sát trực diện xuống bãi đỗ bên dưới, nhưng hãy còn quá xa để có thể tìm thấy chiếc tàu nhỏ trong số các tàu bè.

“Đây là khu vực nhà thuyền trưởng,” Li Ling giải thích khi hai đứa đi qua loạt nhà lớn có ban công. “Chẳng hạn như nhà của thuyền trưởng Kurogumo này.”

Jack liếc vào thì thấy bên trong bao gồm bốn phòng, tất cả đều được lót chiếu *tatami* hảo hạng, ngăn cách bởi cửa giấy họa tiết chiến trận. Một cái rương lớn đựng châu báu đặt ở góc phòng, rải rác khắp nơi là vũ khí, giáp trụ cùng các món bảo vật khác. Jack rất

ngạc nhiên khi thấy cặp kiếm Shizu của mình cũng nằm trong số này.

“Thuyền trưởng không có ở nhà đâu,” Li Ling tưởng Jack tìm người nên lên tiếng. “Ông ấy đã đủ khỏe để có thể trực tiếp chỉ huy công tác sửa tàu rồi.”

Bỗng có chuyển động từ phía ban công. Một người phụ nữ tóc dài với làn da trắng và hàm răng nhuộm đen xuất hiện. Duyên dáng trong bộ *kimono* tím, thoát nhìn người *geisha* này có vẻ vô hại, nhưng thật ra cô ta đã thủ sẵn một con dao *tanto* trong dải *obi*. Miễn cưỡng bỏ lại cặp *daisho* của mình phía sau, Jack lại cùng Li Ling đi xuống tầng tiếp theo.

Tầng này có nhiều nhà hơn, mỗi căn chỉ chừng hai gian, nhưng cũng tiện nghi không kém.

“Nhóm trưởng, lái tàu, và thợ mộc sống ở đây,” Li Ling giới thiệu. “Những người còn lại ở dưới thấp hơn nữa.”

“Dựa theo cấp độ à?” Jack thắc mắc.

Li Ling lắc đầu. “Số năm cống hiến, sức khỏe, và độ giàu có mới mang tính quyết định.”

“Thế nhà cậu ở đâu?”

Nữ sát thủ cười gượng gạo. “Dưới cùng...” Mắt cô nàng lộ rõ quyết tâm. “... Tạm thời là như vậy.”

Tiếp tục đi xuống, Jack nhận thấy kiến trúc ở đây đơn sơ hơn rất nhiều. Tuy vẫn được dựng trên khung tre, nhưng những bức tường vững chắc đã được thay bằng vải dù, ván cũ, hay thậm chí gỗ mục. Điều này khiến nơi đây có cảm giác tạm bợ, và có thể đổ sập bất kì lúc nào. Duy chỉ có các nhà kho là còn tương đối vững chắc một chút.

“Đến khu trung tâm rồi,” Li Ling tuyên bố.

Đúng là lối đi ở đây nhộn nhịp, và cũng rộng rãi hơn cả, đủ sức để ba người có thể qua lại thoải mái. Hai bên đường có rất nhiều cửa tiệm, nhưng hầu hết đều buôn bán mặt hàng đặc thù, dạng như rượu rẻ tiền hay xúc xắc phục vụ cho các màn sát phạt đỏ đen. Một tay thợ xăm đang di nền hình rồng đen cho gã Phong Quỷ có đôi tay lực lưỡng. Cách đó không xa, một người đàn ông và một người phụ

nữ tranh cãi gay gắt cạnh chiếc rìu chiến trông rất đáng sợ - bà chủ có vẻ như không đạt được giá mong muốn, nên đang đe dọa sẽ cho khách hàng của mình thưởng thức độ sắc bén của món vũ khí.

Bước đi trên con đường, Jack nhận thấy rất nhiều ánh mắt đang hướng về phía mình. Không phải ánh mắt tò mò hay kinh ngạc trước vẻ ngoài ngoại quốc, mà là ánh mắt thèm thuồng, đói khát.

Li Ling cũng nhận thấy điều này nên thì thầm vào tai Jack, "Trong trại bọn họ đồn nhau rằng cậu là tội phạm có giá một trăm đồng *koban* bất kể sống chết."

Jack chẳng biết mình nên cười hay nên khóc nữa. Dù cái giá này là đúng hay sai thì giờ đây nó cũng chẳng khác gì một cái rương bảo vật đang đi lại trên đường. Chỉ mong sao Tatsumaki uy tín để khiến những tên giặc cỏ vô pháp vô thiên này không dám manh động.

"TRÁNH RA!" Tiếng hô vang lên.

Li Ling vội vàng kéo tay Jack vào cửa hàng gần nhất. Ngay sau đó một hỗn hợp chất lỏng màu nâu đỏ đổ ập xuống từ trên cao.

"Cậu sẽ không bao giờ muốn *thứ đó* ập vào đầu đâu," nữ hải tặc nhấn mạnh.

Nhìn ra bên ngoài, Jack chợt phát hiện chiếc tàu nhỏ hôm nọ, lúc này đang neo ngay dưới bóng tàu Cá Mập Trắng của thuyền trưởng Wanizame.

Tự do đã ở gần hơn bao giờ hết.

PHONG BÀ BÀ

“Cậu muốn biết về vận mệnh tương lai chứ?” Li Ling vừa nói vừa chỉ vào căn phòng tối tăm treo đầy xác rắn, thằn lằn và dơi trên mái. “Hải tặc nào cũng phải một lần gặp Phong Bà Bà cả.”

“Thế *cậu* đã gặp bà ấy chưa?” Jack không tin tưởng một chút nào.

Li Ling gật đầu, mặt cô nàng bừng sáng. “Bà ấy bảo tớ sẽ là một cướp biển tiếng tăm lẫy lừng, thống lĩnh đội tàu tung hoành biển Trung Hoa!” Li Ling ra hiệu bảo Jack đi vào. Nó chưa kịp phản đối thì Li Ling đã trực tiếp dùng tay đẩy tới. “Đừng ngại,” cô dụ khi. “Tớ sẽ chờ ở bên ngoài.”

Jack đành miễn cưỡng bước vào hang ổ Phong Bà Bà. Nó phải cúi xuống để tránh đụng đầu vào những thứ treo đầy trên trần nhà như mạng nhện. Căn phòng sực mùi tanh hôi và tối tăm, chỉ được thắp sáng bởi vài ngọn nến. Lá thuốc các loại từng bó nằm vương vãi trên sàn. Mấy cái lồng gỗ phát ra tiếng động lạ dọc theo hai bên nhà, có bóng đen chuyển động bên trong. Chính giữa phòng là cái bàn gỗ, bên trên đặt một cái bát, một nắm xương động vật, và một con dao găm. Không hề thấy bóng dáng của Phong Bà Bà đâu cả.

Jack hơi chần chừ, tự hỏi liệu có nên quay ra không. Thật sự thì nó vốn chẳng thích thú gì với những trò mê tín như thế này, nó thậm chí còn mừng vì mụ phù thủy không có ở nhà. Đúng lúc đó một giọng nói già nua vang lên.

“Bước lên đi, đứng yên mới đáng sợ!” Phong Bà Bà khuyến khích.

“Xin lỗi... nhưng tôi đổi ý rồi,” Jack định lấy cớ chuồn ra ngoài.

“Nếu muốn biết tương lai, thì phải hỏi những người đã trở lại, Jack ạ.”

Nghe thấy tên mình, Jack thấy hơi chột dạ. Dù phần nhiều bà phù thủy này chỉ đưa ra những thông tin mà người xem bói muốn nghe,

nhưng dù sao cũng đáng thử một chút.

"Nhanh nhẹn lên," Phong Bà Bà giơ ngón tay xương xẩu ra hiệu.

Jack bèn ngồi xuống phía đối diện. Dù không thể nhìn rõ hình thù trong bóng tối, nhưng nó có thể ngửi thấy hơi thở hôi hám và cặp mắt đen kịt kì lạ của mục phù thủy.

"Số phận thường ưu đãi người rộng rãi," Phong Bà Bà vừa nói vừa quan sát Jack khiến nó cảm thấy vô cùng bồn chồn.

"Tôi không mang theo tiền," Jack thừa nhận.

Phong Bà Bà tặc lưỡi kiểu khó chịu, rồi sau đó đưa tay ra giật tóc Jack. Nó còn chưa kịp phản ứng thì đã bị mục phù thủy dùng dao cắt mất một túm rồi.

"Thay bằng chỗ bõm vàng này cũng được," bà ta vừa nói vừa đưa chỗ tóc lên ngửi rồi cắt luôn vào đồng vải rách đang mặc trên người, chỉ giữ lại vài sợi trên bàn. Tiếp theo bà ta cho vụn cây vào bát, châm lửa tạo thành làn khói trong không khí rồi dùng dao cạo bột xương rải đều, cuối cùng khắc nhỏ lên trên.

"Tay," Phong Bà Bà nói mà không hề nhìn lên.

Jack miễn cưỡng nghe lời. Mục phù thủy nắm tay Jack kéo tới dùng dao găm chích ngón trỏ nặn ra ba giọt máu khiến nó nhăn nhó không thôi. Bước kế tiếp, Phong Bà Bà mở lồng gỗ lấy ra một con nhện khổng lồ vút vào đồng lửa mặc cho nó chết cháy. Nguyên liệu sau cùng chính là những sợi tóc của Jack được giữ lại ban nãy. Đến lúc này ngọn lửa đã hóa thành màu xanh lá cây rất kì quái.

Phong Bà Bà cúi tới hít một hơi đầy, rồi ngồi trở lại. Lần tiếp theo bà ta mở miệng, chất giọng đã trở nên trầm, khàn, và không thực sự thống nhất.

"Muốn tự do, phải trở về từ cõi chết..." Mục phù thủy liên tục lắc lư. *"Khi rồng quay lại, nỗi đau sẽ nung nấu lòng can đảm..."* Khói trắng bốc ra từ người bà ta. *"Chuyến hành trình cuối cùng chỉ vừa mới bắt đầu. Những hi sinh mất mát hãy còn ở phía trước..."*

Đến đây thì Phong Bà Bà bất ngờ hắt cái bát xuống sàn dập tắt đám lửa.

"Có chuyện gì à?" Jack cảm thấy khá bất ngờ trước hành vi vừa rồi.

Phong Bà Bà run rẩy lắc đầu. “Có những thứ lẽ ra không nên thấy.”

Nói đoạn xua tay đuổi Jack ra ngoài. “Đi!”

“Bà đã thấy gì?” Jack kiên trì.

Nhưng Phong Bà Bà đã đổ gục xuống tại chỗ, bất động.

Jack đứng bật dậy, tim đập thình thịch trong lồng ngực. *Rốt cuộc lời phán đó nghĩa là sao? Và điều gì có thể khiến một mục phù thủy kinh hãi đến như vậy?*

Trở ra từ hang ổ của Phong Bà Bà, Jack phải chớp mắt làm quen với ánh sáng bên ngoài. Dù vẫn chưa hết kinh hãi, nhưng dưới nắng ấm mặt trời, câu chuyện vừa rồi chỉ tựa như một cơn ác mộng. Nó cố thuyết phục bản thân rằng Phong Bà Bà chỉ giả trò gì đó, có lẽ do không được trả tiền. Nhưng mà, màn trình diễn vừa rồi quả thực quá thuyết phục...

Jack tìm Li Ling trong đám người qua lại nhưng không thấy bóng dáng. Thế rồi, Đầu Lâu bất ngờ bước tới ngay trước mặt nó.

“Li Ling bị thuyền trưởng Kurogumo triệu tập rồi,” hắn giải thích. “Từ giờ tao sẽ thay nó dẫn đường cho mày.”

Có điều gì đó ở tên này khiến Jack cảm thấy chột dạ. Nó lập tức lùi ngay lại.

“Mày định làm gì đó, ngoại quốc?” Đầu Lâu cất tiếng hỏi, nụ cười trên khuôn mặt hắn dường như rộng hơn bình thường một chút.

“Về pháo đài,” Jack đáp.

“Thế thì phải đi theo tao chứ,” tên cướp biển ra vẻ vô tội chỉ vào một chiếc thang cũ kĩ.

“Đó đâu phải lối đi!” Jack đã định bỏ chạy.

Đúng lúc này thì Hồ và Rắn cũng xuất hiện chặn đường tháo lui. Không một lời cảnh báo, Manzo nháy ra lôi nó vào căn nhà gần đó. Bị siết chặt bởi tay cướp biển khỏe như gấu, Jack không cách nào chống trả. Rất nhanh, nó bị nhét giẻ vào mồm và trói chặt bằng dây thừng một cách chuyên nghiệp. Dù vậy, Jack vẫn cố vùng vẫy để đánh động người xung quanh.

“Làm cho nó im coi!” Đầu Lâu rít lên.

Thứ tiếp theo mà Jack còn nhớ được là nó đã bị nện rất mạnh vào đầu.

BẮT CỐC

Nằm trên sàn trong trạng thái bị trói chặt trong bao, Jack cứ ngỡ cảm giác khó chịu lúc này là do cú đánh vào đầu ban nãy. Thế rồi nó nghe thấy tiếng kéo kẹt của gỗ, tiếng sóng nước vỗ rì rào, tiếng vãi dù phàn phật trong gió. Đây rõ ràng là biển.

Ngoại trừ cục u to tướng thì nó không bị thương gì thêm, Jack thử cựa quậy nhưng dây trói rất chặt. Nó định cầu cứu, nhưng ngoài này khó mà tìm được ai giúp đỡ. Cách tốt nhất là giữ im lặng và tìm hiểu xung quanh trước khi những kẻ bắt cóc phát hiện nó đã tỉnh dậy.

Jack không biết mình đã bắt tỉnh bao lâu, nhưng căn cứ vào bóng tối xung quanh cái bao thì hoặc là nó đang nằm trong ca-bin, hoặc mặt trời đã xuống núi.

Xung quanh có giọng nói, chính xác là bốn giọng, và đều là người quen - Đầu Lâu, Hồ, Rắn và Manzo. Khả năng đây chỉ là một chiếc tàu con, nếu không sẽ cần nhiều thủy thủ hơn.

Đầu Lâu và đồng bọn của hắn đang định làm gì? Vụ bắt cóc này rất kì lạ, chắc chắn không phải do Tatsumaki hạ lệnh, kẻ ra tay lại là tên cướp biển có sở thích tra tấn tù nhân. *Liệu đây có phải là mối nguy hiểm mà Bà Phong đã nhìn thấy?* Nếu vậy, lẽ ra bà ta nên cảnh báo nó rõ ràng hơn mới phải!

Jack nghe tiếng Đầu Lâu ra lệnh hạ thấp buồm. Một lúc sau thì chiếc thuyền chạm vào đất liền, sàn cũng nảy mạnh khi có người nhảy ra ngoài.

"Manzo, mày mang thẳng ngoại quốc," Đầu Lâu nói.

Cái bao chứa Jack bị nhấc bổng lên vai tên cướp biển khổng lồ. Dọc đường đi không một ai lên tiếng, cho đến khi Jack bất ngờ bị vút xuống đất khiến nó không kịp được phải la lên đau đớn.

"Thẳng ngoại quốc tỉnh rồi," Manzo gào lên.

Cái bao lập tức được cởi bỏ một cách hung bạo, đập vào mắt Jack là khuôn mặt đầy hình xăm của Đầu Lâu.

“Thoải mái chứ hả?” Tên hải tặc mỉa mai.

Jack nhìn một lượt xung quanh. Đây là một hòn đảo nhỏ, rất nhỏ, với chỉ vài ba hòn đá và một cái cây. Trời lúc này đã về đêm, duy chỉ có ánh trăng lưỡi liềm soi thứ ánh sáng mờ ảo. Nội trong tầm mắt không thể tìm thấy dấu hiệu của đất liền.

Như vậy là phán đoán về số lượng kẻ bắt cóc của Jack là hoàn toàn chính xác. Chiếc tàu nhỏ mà nó khao khát bấy lâu nay được cột chặt ở rìa đảo.

“Các người muốn gì?” Jack lên tiếng.

“Mày là sao quả tạ, ngoại quốc ạ,” Đầu Lâu gắt. “Từ lúc mày xuất hiện, tàu Nhện Đen liên tiếp bị hải quân úp sọt, dính phải bão to, thuyền trưởng ăn đạn. Mày thậm chí còn cướp luôn công lấy được tàu ẩn đỏ của tao.”

Đoạn hấn đá mạnh vào bụng Jack khiến nó đau đớn bò lăn trên mặt đất.

“Và đó chính là cơ hội duy nhất để tao trở thành một THUYỀN TRƯỞNG!” Đầu Lâu điên tiết. “Thế nên tao bắt buộc phải loại trừ mày càng sớm càng tốt.”

Hồi phục sau chấn động, Jack thều thào, “Các người định... thả lại tôi ở đây?”

Đầu Lâu phì cười, “Không, thế thì nhân từ quá.”

Jack cảm thấy lạnh cả sống lưng, “Tra tấn rồi giết bỏ?”

“Cũng khá hấp dẫn,” Đầu Lâu thừa nhận. “Nhưng chuyện đó nhường cho bọn hải quân cũng được. Mày sẽ được giá hơn nếu còn sống.”

“Đấy, thuyền của họ đến rồi kìa,” Đầu Lâu nhìn ra biển nói. “Dĩ nhiên chẳng ai muốn bỏ qua cơ hội nịnh bợ Tướng Quân cả.”

Giờ thì kế hoạch của bọn này đã rõ. Chúng muốn đem nó ra đổi tiền thưởng, và chắc chắn chỉ hành động đơn lẻ. “Nhưng nếu Tatsumaki mà biết thì các người cũng đừng hòng sống nổi.”

Đầu Lâu cười thành tiếng, "Không hẳn. Bọn tao chỉ cần nói mày đã bỏ trốn... dưới sự giúp đỡ của Li Ling. Người không sống nổi chính là con bé ngu ngốc đó."

Jack cảm thấy hi vọng dần trôi đi. Không chỉ nó phải chết mà Li Ling cũng liên lụy. Còn cả Yori, Saburo và Miyuki nữa. Không có Jack thì bọn họ hoàn toàn vô dụng đối với Tatsumaki, phần nhiều có lẽ sẽ bị đem ra làm mồi cho cá như những nạn nhân khác của nữ vương hải tặc.

Nghĩ vậy, Jack lại cố gắng tự cười trối.

"Vùng vầy vô ích," Hồ quát. "Hải quân tới rồi."

Jack thật sự tuyệt vọng. "Nhưng tôi rất có giá trị với thủ lĩnh của các người. Tôi vẫn chưa giải mã xong bản hải đồ cho họ đâu."

"Và mày cũng rất có giá trị với *bọn tao*," Đầu Lâu đáp. "Chính xác là mỗi đứa mười *koban*."

Jack cố lục trong đầu các kĩ năng *samurai* hay *ninja* có thể sử dụng trong trường hợp này. Nhưng kì thực tình cảnh của nó chẳng khác gì rùa đã bị lật mai.

Một bóng người xuất hiện từ rìa đảo. Toàn thân vận bộ trang phục nhẵn giả màu đen, trông ông ta không khác gì bóng ma giữa đêm tối. Khi đến gần, ánh trăng phản chiếu để lộ... một con mắt duy nhất màu xanh.

BÓNG MA TỪ QUÁ KHỨ

Tim Jack như đông cứng, không khí xung quanh trở nên ngột ngạt, cảm giác lạnh lẽo chạy dọc toàn thân. Không thể nào.

Nó đã tận mắt chứng kiến Độc Nhãn Long rơi từ trên cao xuống mặt đất bên dưới rồi cơ mà.

Tại sao kẻ tử thù - bóng ma từ trong quá khứ này lại một lần nữa xuất hiện?

Jack đang tự trấn áp rằng mình đã hóa rồ, rằng nó là người duy nhất nhìn thấy Độc Nhãn Long thì bốn trên cướp biển bất ngờ tốt gươm thủ thế.

“Người là ai? Thuyền trưởng Arashi đâu?” Đầu Lâu nói bằng giọng hoang mang.

Tên *ninja* không có vẻ gì là quan tâm.

“Độc Nhãn Long,” hắn hơi nghiêng đầu đáp.

Chỉ cái tên này thôi cũng khiến Hồ và Rắn kinh hãi nhìn nhau.

“Ta đến đây với tư cách là thuộc hạ của Shogun,” Độc Nhãn Long tiếp tục nói trong lúc một toán hải quân lục tục kéo đến. “Mau nộp thẳng ngoại quốc ra đây.”

“Phần thưởng trước đã,” Đầu Lâu cố trấn tĩnh không chế tình hình.

Độc Nhãn Long gạt đầu ra hiệu cho một tên võ sĩ mang rương gỗ mở ra để lộ bốn mươi đồng tiền hình bầu dục.

Đó là giá trị của đời mình sao, Jack chính thức đầu hàng số phận. Còn không được ba đồng mỗi năm nữa!

Mắt tên Đầu Lâu sáng rực lên trước đồng tiền vàng. “Và giấy đặc xá từ Lãnh chúa Mori nữa.”

Độc Nhãn Long mở cuộn giấy da có đóng dấu đỏ ra. Đầu Lâu cẩn thận kiểm tra con dấu này dưới ánh trăng.

“Là thật,” hắn quay sang nói với Hồ.

“Tốt hơn hết đừng bao giờ nghi ngờ ta,” Độc Nhãn Long nói. “Phần thưởng đã xong. Bản hải đồ ở đâu?”

Đầu Lô hoàn toàn bị bất ngờ. “Hải đồ? Chúng tôi làm gì có.”

Độc Nhãn Long trừng mắt nhìn hắn, “Thế nó đang ở đâu?”

“Điều này đâu có trong thỏa thuận,” Đầu Lô phản đối.

“Cứ trả lời câu hỏi đi,” Độc Nhãn Long gắt, trong lúc đó, Hồ len lén định lấy thùng tiền vàng.

Ánh thép chợt loé lên trong không khí, nhanh đến mức hoàn toàn có thể bị nhìn nhầm thành sao băng. Hồ ngã ngựa ra sau, đầu lìa khỏi cổ lăn xuống phía biển.

Độc Nhãn Long vẩy máu khỏi thanh *ninjatō*, đầu đoàn kiếm chỉ cách mặt Jack có một đoạn. Đúng khoảnh khắc đó nó cũng nhìn ra gia huy đặc trưng cùng tên người thợ rèn - Kunitome khắc trên chuôi kiếm. Đây chính là bằng chứng cuối cùng để khẳng định kẻ đang đứng trước mặt nó không phải là hồn ma, bởi lẽ thứ hắn đang sử dụng chính là thanh Hắc Vân nổi tiếng của Độc Nhãn Long.

“Đừng khiến ta phải nhắc lại,” Độc Nhãn Long chuyển ánh mắt sang Đầu Lô.

Phần nộ khi chứng kiến đồng bọn bị sát hại, Manzo điên cuồng lao tới như một con bò mộng. Tên ninja dễ dàng lúi sang bên cho gã hải tặc khổng lồ trượt qua rồi cắm luôn thanh *ninjatō* vào lưng. Manzo chỉ kịp rên lên một tiếng rồi tắt thở.

Đầu Lô không nói không rằng lao lên vùng kiếm chém vào ngực Độc Nhãn Long, nhưng bị hắn phản công bằng tốc độ nhanh đến mức còn chưa biết gì thì... vũ khí đã rơi xuống đất, cùng cánh tay phải vẫn nắm chặt phần chuôi.

Đầu Lô siết chặt phần cơ thể bị thương, thần thờ há hốc mồm khuyu gối xuống, thậm chí đến đau cũng còn chưa kịp cảm nhận.

Độc Nhãn Long tiếp tục tra khảo, “Lần cuối cùng. Bản hải đồ ở đâu?”

“Đi... chết đi!” Đầu Lô lắp bắp.

Không thềm để ý đến lời nguyên rủa, Độc Nhãn Long lạnh lùng thi triển Độc Xà Thức, tra tấn Đầu Lâu dã man, tàn bạo.

"Hải đồ... Tatsumaki" Đầu Lâu thều thào.

"Tatsumaki đó đang ở đâu?"

"... Đảo Hải Tặc."

"Làm sao để đến Đảo Hải Tặc?"

Lần này thì Đầu Lâu kiên quyết không chịu khai. Độc Nhãn Long cũng chẳng hề chần chừ gì lại tra tấn Đầu Lâu. Tiếng thét vang vọng bầu trời đêm. Jack không dám nhìn thêm nữa; kể cả đám võ sĩ cũng vậy. Lúc này Đầu Lâu đã bị mất cả hai mắt, trông hắc không khác gì một cái đầu lâu thực thụ.

Sau một lúc thì tiếng la chuyển thành tiếng thều thào meo meo, ấy vậy mà Đầu Lâu vẫn không chịu trả lời.

Jack nghe tiếng thép cắt vào xương, rồi một phần cơ thể rơi xuống đất. Mặc dù rất ghét tên Đầu Lâu, nhưng Jack phải thừa nhận gã rất trung thành với quân Phong Quỷ.

Giờ thì đến lượt Rắn, người này giờ vẫn còn quá sốc để có thể phản ứng. Tên hải tặc này nhanh chóng vút kiếm đầu hàng. Không chút nương tình, Độc Nhãn Long bước tới liên tục dùng ngón tay ấn vào các huyệt đạo trên người gã.

Jack lập tức nhận ra đây chính là kĩ năng Điểm Mạch lợi hại.

Rắn cứng đờ người đứng yên tại chỗ. Đã từng là nạn nhân, Jack biết điều gì đang xảy ra, chỉ một lát nữa thôi từng cơ đau như vũ bão sẽ tràn khắp cơ thể gã hải tặc, cuối cùng quy tụ lại bóp nát trái tim.

"Đảo Hải Tặc ở đâu?" Độc Nhãn Long bắt đầu hỏi.

Ánh mắt Rắn lộ rõ nét khiếp đảm, nhưng hắc không trả lời.

Độc Nhãn Long lại điểm vào một huyệt đạo trên cổ. Rắn la lên đau đớn. Vẫn không đáp.

Với việc đám võ sĩ một lần nữa bị phân tã bởi màn tra tấn man rợ, Jack cuối cùng cũng thoát khỏi nỗi sợ hãi bao trùm tâm trí nó khi nhìn thấy kẻ cựu thù. Quyết tâm tìm cách thoát thân, nó hươ các ngón tay cho đến khi tìm được một hòn đá khá sắc, rồi điên cuồng

cà dây thừng vào. Hành động này đôi lúc khiến tay nó cũng bị cắt, nhưng Jack vẫn cắn răng chịu đựng để tiếp tục.

Độc Nhãn Long thậm chí còn không nhìn, hắn đột nhiên lên tiếng. “Nếu còn muốn giữ cái tay thì khôn hồn dừng lại, thẳng ngoại quốc.”

Jack không còn sự lựa chọn nào ngoài việc phải nằm im, khi giờ đây đã có một tên lính rút sẵn kiếm đặt lên cổ nó.

Tên *ninja* tiếp tục công việc tra tấn. Đến lúc này thì âm thanh phát ra từ Rắn nghe chẳng khác gì một con chó bị thương. Cuối cùng, lớp phòng vệ của gã hoàn toàn bị phá vỡ, hắn thều thào lên tiếng tiết lộ mọi bí mật - vị trí Đảo Hải Tặc, sức mạnh quân Phong Quỷ, thậm chí mỗi nguy hiểm khi tiến vào vùng nước hẹp - rồi van xin kẻ thù ác làm ơn hãy dừng tay.

“Rất sẵn sàng,” Độc Nhãn Long nói rồi đưa kiếm chặt phăng đầu tên hải tặc.

VẾT THƯƠNG CŨ

Jack bị trói chặt vào cột buồm chính, và bị bao vây bởi sáu tên lính trang bị vũ trang. Rõ ràng Độc Nhãn Long không muốn có bất kì sai lầm nào xảy ra.

Tên *ninja* ngồi một mình ở khoang trên, chẳng ai trong đám võ sĩ dám bén mảng lại gần.

Thi thể bốn gã hải tặc Phong Quỷ được bỏ lại tại hòn đảo nọ, chiếc tàu nhỏ có lẽ là thứ duy nhất để đánh dấu. Mặc dù Jack chẳng có bao nhiêu phần hào cảm với những tên này, nhưng nó cũng chẳng mong bọn chúng sẽ phải gánh chịu cái chết đau đớn đến nhường ấy. Bi kịch của họ cho thấy rằng Độc Nhãn Long vẫn tàn độc như ngày trước.

Jack cảm nhận được tên *ninja* đang nhìn mình. Dù ở khoảng cách đầu tàu cuối tàu mà nó vẫn thấy ớn lạnh vì sát khí, thậm chí còn thấy khó thở, kết quả của sự pha lẫn nỗi sợ hãi, tuyệt vọng và hoảng loạn. Jack vẫn không thể hiểu tên *ninja* làm cách nào sống sót được. Chẳng lẽ hãn *bất tử* ư? Dù ý tưởng này có vẻ điên rồ, nhưng làm gì có người bình thường nào chịu nổi cú ngã từ tầng cao nhất của Lâu Đài Osaka xuống sân đá bên dưới. Hơn nữa, cái chết của hãn là do nó tận mắt chứng kiến... không phải... nghĩ kĩ thì đêm đó Jack chỉ thấy Độc Nhãn Long *rơi* xuống mà thôi.

Nó không quan sát được cú va chạm... hay sờ qua xác của kẻ thù.

Không lẽ tên *ninja* đã rơi trúng phần mái của tầng thấp hơn? Dùng dụng cụ hãm tốc? Hoặc hi hữu hơn nữa là được đỡ lại bởi một tán cây? Dù gì thì sự thật vẫn không thay đổi đó là hãn vẫn sống, và sống rất tốt.

Trước ánh nhìn lạnh lẽo của gã *ninja*, Jack cảm thấy vết thương cũ dường như lại tái phát. Tim nó ngập trong nỗi đau tưởng chừng như

đã lành, hay đúng hơn là bị kìm hãm lại. Cái chết của cha hiện ra rõ mồn một. Jack muốn bật khóc, tất cả mọi gian lao thời gian qua đã trở thành công cốc. Kẻ thủ ác nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, công lí vẫn không được thực thi. Yamato, cậu em nuôi thân thiết, đã chết một cách vô ích...

Thế rồi nó chợt nhận ra. *Nếu Độc Nhãn Long còn sống, thì có thể Yamato cũng vậy!*

Một cảm giác ấm áp chợt tràn trong tim. Có thể ngay lúc này Yamato đã gặp được thầy Masamoto, hoặc thậm chí là đi khắp nơi để tìm nó. Jack phải cố kìm hãm cơn hưng phấn lại. Khả năng này thật ra không cao - nếu không Akiko, Yori hay Saburo hẳn đã biết. Nhưng dù sao đây cũng là một tia hi vọng để qua đó duy trì quyết tâm sinh tồn.

Jack không hề có bất kì ý tưởng nào để tẩu thoát. Nó bị trói vào cột buồm, lính canh bao quanh, Độc Nhãn Long ngồi ngay trước mặt, lại không thể trông chờ vào bạn bè, chính họ mới đang trông chờ nó trở lại. Jack không muốn phải làm họ thất vọng.

Bây giờ thì Jack mới nhận ra, nó đã được cảnh báo về sự trở lại này, không chỉ một, mà là hai lần.

Đầu tiên là linh hồn của Taira Masamori, chiến binh tiểu trừ hải tặc vĩ đại - người đã dạy nó bài học về nguyên tố Phong "*cho đến khi kẻ thù cũ trở lại*". Và lần thứ hai là lời tiên tri của Phong Bà Bà: "*Khi con rồng trở lại, nỗi đau sẽ hun đúc lòng can đảm.*"

Bên trong lời nói của họ cũng có cả lời khuyên, "*cuốn theo chiều gió*", đồng thời dùng mối thù giết cha để giữ lửa con tim.

49

TESSEN

Chiếc tàu hải quân chưa đi được xa thì đã có biến.

“Chuyện gì vậy?” Độc Nhãn Long bực mình hỏi.

“Một tên lính vừa báo đã nhìn thấy thứ gì đó,” thuyền trưởng vừa nheo mắt nhìn vừa đáp.

“Thứ gì là *thứ gì?*” Độc Nhãn Long tỏ ra thiếu kiên nhẫn.

“Chẳng biết nữa, trông giống như...”

Một ngọn lửa bay tới từ trong bóng đêm.

“... một CON RỒNG!” Thuyền trưởng cúi người la thất thanh.

Độc Nhãn Long chỉ vừa kịp tìm chỗ tránh trước khi đuôi tàu vỡ thành trăm mảnh gỗ cháy dữ dội. Một tay võ sĩ đứng gần đó thậm chí còn bị hất văng xuống biển.

Bị trói chặt, Jack chỉ có thể nhìn con quái vật phun lửa ngày một tới gần. Lại một quả cầu phóng tới, lần này trúng vào bánh lái. Con tàu chao đảo. Thuyền trưởng cố cứu vãn tình hình nhưng ông ta chẳng thể làm gì nhiều.

“Quân đâu, khai hỏa!” Độc Nhãn Long ra lệnh trong lúc con rồng vẫn điên cuồng lao tới chiếc tàu mất lái.

Từ bên dưới vọng lên âm thanh nập đạn, rồi kéo theo đó là tiếng pháo nổ. Quả đạn bay đi trong không trung trúng vào con rồng nhờ may mắn hơn là chính xác, và rơi bịch xuống ngay sau khi chạm phải lớp da cứng như giáp của nó.

Không hề hấn gì, con rồng lại càng tăng tốc tấn công.

“TẤT CẢ SẴN SÀNG!” Độc Nhãn Long hô hào ngay trước khi con quái thú thúc mạnh vào mạn trái chiếc tàu. Chấn động dữ dội khiến các võ sĩ mất đà nhào lộn khắp trên boong. Duy chỉ có Độc Nhãn

Long là vẫn trụ vững như một con mèo - Jack cũng vậy, nhưng đó là nhờ nó đang bị trói vào cột buồm.

Jack mở mắt thấy mình đang đứng trước cái chết, con rồng nhìn nó không chớp mắt, mũi phả ra khói, hàm răng bén nhọn có thể xé xác bất kì sinh vật nào. Thế rồi bỗng dừng từ khắp nơi, hải tặc Phong Quỷ ủa sang tàu hải quân.

Thủy thủ đoàn quá hoảng loạn nên không kịp ứng phó với mối hiểm họa mới, hầu hết đều đứng tại chỗ chờ chết.

“BỌN CHÚNG CHỈ LÀ CƯỚP BIỂN THÔI!” Độc Nhãn Long rút kiếm hét.

Đám võ sĩ thoát khỏi cơn sốc và bắt đầu chống trả, khởi đầu trận chiến khốc liệt trong màn đêm.

Dẫn đầu quân Phong Quỷ trong trang phục đỏ đen là Tatsumaki. Tương xứng với cái tên, nữ vương hải tặc đúng là một cơn cuồng phong hủy diệt. Lưỡi đại đao *naginata* của bà ta liên tục tàn sát hải quân tứ phía.

Jack không khỏi thán phục chứng kiến màn tập kích thẳng đến cột buồm này.

Nhận biết ý đồ của kẻ địch, Độc Nhãn Long vội tri hô, “Mau GIẾT thẳng ngoại quốc!”

Một tay võ sĩ vội vàng thực thi mệnh lệnh. Jack cố gắng vẫy vùng chống trả, nhưng nó bị trói chặt còn hơn giá treo cổ. Tay võ sĩ giờ kiếm nhắm thẳng đầu chém xuống. Với tình hình này Tatsumaki sẽ không tài nào ứng cứu kịp.

Nữ vương hải tặc cũng nhìn thấy, và lấy từ trong đai lưng ra một chiếc *tessen*. Bằng động tác lắt cổ tay uyển chuyển, chiếc quạt sắt lao thẳng về phía tên võ sĩ. Tên này chỉ kịp trừng mắt lên trước khi đổ gục xuống.

Ngay sau đó, một toán Phong Quỷ cũng lao tới bảo vệ cột buồm.

“Chiếm lấy con tàu!” Tatsumaki ra lệnh cho đám thuộc hạ tiếp tục công việc tàn sát.

“Tớ cứ tưởng cậu chết chắc rồi,” Li Ling kéo mũ trùm đầu xuống nói.

Tatsumaki vung thanh *naginata* chặt đứt dây thừng giải thoát Jack.

“Cảm ơn đã đến cứu,” Jack vừa nói vừa xoa nắn bắp tay.

Nữ vương hải tặc nhật lại chiếc *tessen* nở nụ cười chiến thắng. “Cậu quá quan trọng để có thể nhường cho *bất kì ai*.”

Jack nhìn một lượt quanh tàu. “Độc Nhãn Long đâu?” Nó vội hỏi.

“Độc Nhãn Long? Sao cậu bảo hắn chết rồi?” Tatsumaki hoàn toàn bị bất ngờ.

Jack chán nản lắc đầu. “Tôi đã nhầm.”

“Tên này còn nhiều mạng hơn cả loài mèo nữa!”

Nữ vương hải tặc vội vàng ra lệnh lục soát toàn bộ con tàu. Nhưng tên sát thủ lầy lùnh kia đã biến mất không để lại dấu vết.

KOKETSU

Jack đứng trước con rồng và không khỏi phì cười thừa nhận con người rất dễ bị đánh lừa. Trong ánh trăng sinh vật này rất có hồn. Nhưng khi nhìn thật kĩ, và không bị phân tâm bởi không khí chiến trận sẽ nhận ra ngay - thật ra đây vốn là một chiến hạm lợi hại.

Thiết kế này thật sự rất khác thường, hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tượng của một người Anh Quốc như Jack. Mọc ra từ mũi thuyền chính là cái đầu rồng to lớn đủ để chứa khẩu pháo và một người chằm ngòi chuyên bắn các quả đạn lửa. Tấm lưng cứng như thép thực chất là một lớp giáp sắt được vuốt nhọn. Phần “vảy rồng” này không chỉ có khả năng chống đạn, mà còn là lá chắn ngăn kẻ địch tràn lên tàu - công cụ không thể bám vào, và con người thì đương nhiên sẽ chẳng đại gì bước lên trên. Lớp giáp sắt này bao quanh toàn bộ con tàu, cũng như dàn thủy thủ bên trong. Đứng dưới góc độ phòng vệ, gần như con tàu này không thể bị công phá. Còn ở góc độ tấn công, bốn bề đều gắn súng, phía trước và phía sau ba khẩu, mỗi bên mười khẩu.

Hai mươi cái chân rồng thực chất đều là những mái chèo cỡ lớn, giúp chiến hạm di chuyển nhanh và uyển chuyển. Cái đuôi dài đóng vai trò buồm chính, có thể dễ dàng kéo xuống trong trường hợp đánh nhau.

“Nó tên là Koketsu,” Tatsumaki tự hào giới thiệu. “Hàm Tử Thần.”

Quả là một cái tên tương xứng cho chiếc chiến hạm đáng sợ này.

“Một chiến lợi phẩm khác từ quân đội Triều Tiên,” nữ vương hải tặc tiếp tục. “Chỉ có vài chiếc loại này được chế tạo, thế nên bọn hải quân Nhật Bản đều chưa từng nhìn qua. Đó là lí do chúng cứ tưởng Koketsu là rồng biển!”

Tatsumaki leo lên trên mái chiếc chiến hạm.

“Chào mừng,” nữ vương hải tặc chìa tay đỡ Jack. “Chúng ta sẽ tranh thủ chuyện trò, trong lúc người của ta bốc dỡ hàng hóa và vũ khí từ chiếc tàu hải quân kia sang.”

Jack theo sau trên con đường nhỏ hẹp giữa hai hàng thép gai tiến vào khoang giữa. Một chiếc tàu chiến lại bao gồm cả đội chèo lẫn đội pháo. Hai mươi khẩu pháo Thiên Địa được ngăn cách bởi hai mươi tay chèo lực lưỡng.

“Đội chèo là trái tim của Koketsu,” Tatsumaki tuyên bố trong lúc các thuộc hạ cung kính cúi đầu. Sau đó bà tiếp tục chỉ hai hàng đại bác. “Còn chúng là nanh vuốt.”

Jack thật sự bất ngờ trước độ ngăn nắp và trật tự xung quanh. Quả nhiên Tatsumaki là người đòi hỏi kỉ cương rất cao. Vào đến phòng nữ vương, Jack lập tức nghe thấy tiếng khếch mừng rỡ, kéo theo đó là một mớ bông nháy lên vai.

“Saru!” Lần đầu tiên Jack vui sướng khi gặp con khỉ này.

Cabin của Tatsumaki hoàn toàn tương phản với vẻ hào nhoáng ở pháo đài. Nơi này giản dị hết mức có thể, chỉ bao gồm một cái bàn thấp đặt ở giữa, một tủ đồ nằm trong góc, và một cái kệ dùng để gác vũ khí. Tatsumaki kéo chiếc gối màu đỏ ra rồi mời Jack cùng ngồi xuống. Hai người quỳ đối diện nhau, Saru vẫn bám trên vai Jack ngon lành ăn hoa quả.

“Làm sao bà tìm được tôi vậy?” Jack thắc mắc.

“Li Ling đã báo động khi không thấy cậu quay về pháo đài,” Tatsumaki vừa giải thích vừa lau cạnh chiếc quạt sắt rồi mở ra phe phẩy. “Đầu tiên chúng tôi cho rằng cậu đã bỏ chạy bằng chiếc tàu nhỏ. Nhưng nghe nói lần cuối cùng xuất hiện thì cậu đang ở với Đầu Lâu. Mà tên này và đám lâu la của hắn cũng mất tích. Sau đó đều nhờ phỏng đoán và may mắn mà thôi. Hòn đảo nhỏ kia vốn khá gần khu căn cứ. Có điều, nếu để trễ hơn một chút thì có lẽ bọn hải quân đã đưa cậu đi mất rồi.”

Có tiếng gõ cửa, sau đó thì Li Ling bước vào cùng với một nữ hải tặc khác, tay cầm theo chiếc rương gỗ nhỏ.

“Trên tàu chỉ thấy món này có giá trị,” Li Ling lên tiếng báo cáo.

Cô đặt rương xuống bàn, mở nắp để lộ ra những đồng *koban* vàng lấp lánh.

“Đó là phần thưởng cho việc giao nộp tôi,” Jack giải thích.

“Và giờ thì cũng là công cho lần giải cứu,” Tatsumaki tuyên bố. “Tất nhiên cậu *vẫn* nợ ta một mạng.”

Jack biết đây sẽ là một món nợ không dễ trả chút nào.

“Em cũng tìm thấy thứ này,” Li Ling đưa cho Tatsumaki cuộn giấy có đóng dấu của Lãnh chúa Mori. “Trông có vẻ quan trọng.”

Tatsumaki mở ra đọc nội dung, và lập tức nổi giận. “Tên phản bội Đầu Lâu và đám thuộc hạ của hắn đang ở đâu?”

“Bị Độc Nhãn Long tra tấn tới chết rồi,” Jack rung mình nhớ lại cảnh tượng diễn ra trên hòn đảo.

“Tốt.” Nữ vương hải tặc vò nát tờ giấy trong tay. “Đỡ phiền phức. Giờ thì trở về Đảo Hải Tặc thôi.”

Jack tự hỏi liệu nó có nên kể cho Tatsumaki biết về chuyện Rắn đã khai hết ra không. Nếu Độc Nhãn Long đã trốn thoát thì chắc chắn hải quân sẽ tấn công vào căn cứ. Nữ vương hải tặc nhất định sẽ đánh giá cao lời cảnh báo, thậm chí càng tin tưởng Jack hơn; hay thậm chí sẽ giữ lời trao trả tự do cho nó và các bạn. Nhưng mà ở một góc độ khác thì thời điểm trận chiến nổ ra cũng chính là cơ hội để tẩu thoát. Đương nhiên sẽ rất mạo hiểm, bởi lẽ bị phe nào bắt thì cũng chết.

“Có chuyện gì vậy Jack?” Tatsumaki tò mò hỏi.

Xác định cơ hội sống sót của mình phụ thuộc vào Tatsumaki và băng Phong Quỷ, Jack hít một hơi thật sâu rồi đáp, “Rắn đã tiết lộ vị trí Đảo Hải Tặc.”

Tatsumaki sửng sốt trong vài giây, “Với ai?”

“Độc Nhãn Long và đám võ sĩ trên tàu.”

Khuôn mặt xinh đẹp của nữ vương hải tặc giãn ra được đôi chút, “Thế thì không sợ. Bọn chúng chết cả rồi.”

“Độc Nhãn Long thì không,” Jack nhắc nhở.

“Tên *ninja* đó sẽ không thể thoát chết lần nữa đâu. Nếu không còn ở trên tàu tức là hắn đã chìm rồi.”

“Đừng bao giờ xem thường Độc Nhãn Long.”

“Nhưng chúng ta đang ở giữa biển Seto mà,” Tatsumaki phản ứng.
“Hơn nữa nếu có bơi về được hòn đảo kia thì trước sau gì cũng chết vì đói và khát mà thôi.”

“Trường hợp lấy được chiếc tàu nhỏ thì chưa chắc.”

Tatsumaki đóng quạt đánh tách. Bà đứng phắt dậy ra lệnh ngừng bốc dỡ hàng để nhắm thẳng hướng đảo hoang tiến tới. Lúc họ đến được nơi thì chiếc tàu nhỏ đã không còn ở đó nữa.

NIHON MARU

“HỒI CÁC PHONG QUỲ! Các người có BỎ CHẠY trước mặt hải quân không?” Tatsumaki thách thức.

Nữ vương hải tặc đứng trên phần đầu rồng của chiến hạm Koketsu, tay cầm thanh *naginata*, mái tóc dài buộc nơ đỏ tung bay trong gió.

“KHÔNG! KHÔNG BAO GIỜ!” Đám cướp biển đứng đen kịt cả bãi neo đậu và đường làng Đảo Hải Tặc đồng thanh đáp.

“Các người có QUỲ GỖI trước tên lãnh chúa khát máu Mori không?”

“KHÔNG! KHÔNG BAO GIỜ!” Họ vừa reo hò vừa giơ cao vũ khí.

“Các người có ĐẦU HÀNG giao nộp những vàng bạc châu báu đã cướp được không?”

“KHÔNG! KHÔNG BAO GIỜ!”

“Đảo Hải Tặc là *nhà* của chúng ta,” Tatsumaki tuyên bố. “Hãy bảo vệ nó bằng cả tính mạng. Thề tiêu diệt đến tên võ sĩ cuối cùng!”

Nữ vương hải tặc giơ đao tuyên thệ, đám thuộc hạ của bà cũng hô vang đến độ cảnh vật xung quanh như rung chuyển.

Jack đứng cùng Li Ling phía trước chiếc Koketsu. Nó ngược nhìn về phía pháo đài, nơi mà có lẽ Miyuki, Yori, và Saburo cũng đang hoang mang nhìn xuống, không biết điều gì đang xảy ra. Dù đã báo tin sau khi quay về, nhưng cũng đã ba ngày trôi qua kể từ thời điểm ấy, nhất định mọi người sẽ rất lo lắng cho sự an nguy của nó, mà Tatsumaki thì nhất định không chịu để Jack rời khỏi tầm kiểm soát của mình.

Ngay sau khi về đến Đảo Hải Tặc, Tatsumaki đã cho gọi tất cả các thuyền trưởng lên pháo đài họp hội nghị. Vài người gợi ý dời đi xây

căn cứ ở nơi mới, nhưng hầu hết đều cho rằng trận chiến với Lãnh chúa Mori đã kéo dài quá mức.

“Chưa lúc nào chúng ta mạnh mẽ như lúc này!” Thuyền trưởng Kurogumo, người vừa khôi phục sau chấn thương tuyên bố.

Dù sao thì cuối cùng tất cả đều đồng ý với phương án đánh một trận cuối cùng với hải quân để bảo vệ Đảo Hải Tặc.

Những ngày tiếp theo công tác chuẩn bị diễn ra rất khẩn trương. Người đem vũ khí ra mài, người lau chùi đại bác; một lượng lớn đạn và mũi tên *daejon* chất đầy thuyền; bom *horoku* liên tục được chế tạo; thợ mộc tranh thủ gia cố thân tàu; mọi thứ đều được huy động ở mức độ cao nhất chờ đợi tín hiệu.

Ba tiếng chuông đồng.

“TẤT CẢ LÊN TÀU!” Tatsumaki ra lệnh, xem chừng quân canh phòng đã nhìn thấy tàu hải quân.

Li Ling quay sang phía Jack. “Quả nhiên làm hải tặc không nhàm chán chút nào,” cô nàng Trung Hoa cố nặn ra nụ cười.

“Tàu an toàn nhất là khi nó ở trong bãi, nhưng người ta không làm ra tàu chỉ để ở trong bãi neo đậu,” Jack lặp lại lời cha từng nói. “Muốn trở thành một hải tặc, cậu cũng phải ra ngoài và chiến đấu.”

“Đến hơi thở cuối cùng!” Li Ling đáp rồi cầm kiếm trở về tàu Koketsu. Jack thì có ý định khác. Nó muốn nhân cơ hội tình hình đang hỗn loạn định trở lại pháo đài, nhưng lại cảm thấy một cánh tay đặt trên vai.

“Ở lại bên ta,” Tatsumaki nói. “Nơi an toàn nhất là bên trong bụng của rồng.”

Năm mươi chiếc tàu hải tặc đồng loạt rời bãi neo đậu để ra khơi. Chiến hạm Koketsu đi đầu. Do đã lộ bí mật nên nó chính thức trở về với vai trò thủ lĩnh quân Phong Quỷ, trong trận chiến xác định quyền thống trị biển Seto.

Jack cùng Tatsumaki và Li Ling đứng trong tàu quan sát ra ngoài, và không khỏi thở dốc. Dường như số phận của quân cướp biển đã an bài. Trải dài từ đông sang tây là một hàng dài hơn một trăm thuyền chiến, bao gồm loại *kobaya* tốc độ, *seki-bune* chở quân, và *atake-bune* công phá. Lực lượng hải quân gần như gấp đôi của cướp

biển. Ấy vậy mà Tatsumaki không hề nao núng, hoặc nếu có thì điều đó cũng không được phép để lộ.

“Chúng ta nắm rõ hơn về địa hình,” nữ vương hải tặc nói. “Đó là một lợi thế rất lớn.”

“Lạ quá,” Li Ling chỉ vào khối kiến trúc giữa đội tàu hải quân. “Kia có phải là... một tòa lâu đài?”

“Nihon Maru,” Tatsumaki nói giọng nghiêm trọng. “Chiến hạm của Lãnh chúa Mori.”

Jack cũng kinh hãi không kém. Con tàu mang tên Nihon Maru này to gấp nhiều lần *atake-bune* loại lớn nhất, trông như thể bản sao của tòa lâu đài Mizujiro mà Jack từng thấy lúc đi qua Kurushima. Bao bọc hai bên là tường gỗ chắc chắn, mũi tàu lẫn đuôi tàu đều có tháp cung cao, trên boong ngập những lính, còn hai bên thì hăng hà sa số đại bác chĩa thẳng ra ngoài. Ở chính giữa thậm chí còn có cả một tòa thành ba tầng mang gia môn vỏ sò, với đầy đủ đá hoa cương lẫn mái hiên vuốt cong. Đứng nhìn con tàu khổng lồ có ba cột buồm chọc thẳng lên trời cao này, Jack không khỏi liên tưởng tới loài thủy quái *leviathan*^[10] huyền thoại: to lớn, đáng sợ, và không thể cản phá.

“Làm sao mà hạ được thứ đó,” Li Ling thì thầm nói với Jack.

Nó chẳng nghĩ ra ý tưởng gì, và ngấm ngấm đặt hi vọng rằng Tatsumaki thì khác. Bằng không hôm nay nhất định sẽ là ngày tử thủ của tất cả.

TÀU LỬA

Mặt nước giữa hai phe phản chiếu ánh sáng mặt trời buổi sớm. Một con hải âu ung dung lao xuống bắt cá. Từ đằng xa bỗng nổi lên một hồi kèn *horagai*, sau đó thì khung cảnh bình yên bị phá vỡ bởi loạt súng của Nihon Maru và đội tàu hải quân. Bên hải tặc cũng dùng đạn pháo và mũi tên lửa *daejon* đáp trả.

Jack thủ thế khi một quả đạn bay về phía chiến hạm Koketsu. May mắn là cú này rơi chệch mũi tàu bên phải một đoạn khiến nước bắn tóe qua lỗ châu mai làm ướt cả tay súng đứng gần đó.

“Trượt rồi!” Li Ling cười hoan hỉ.

“Cậu quên rồi ư, cú đầu tiên luôn hơi nông,” Jack lên tiếng, và nụ cười của Li Lmg lập tức tắt ngấm.

Tatsumaki ra lệnh cho đội chèo xoay ngang tàu về phía đối phương.

“BẮN!” Nữ vương hải tặc hô lớn.

Sàn tàu rung chuyển dưới sức mạnh của mười quả đạn pháo bắn ra liên tiếp.

Loạt đầu tiên vừa xong, các pháo thủ liền lập tức nạp loạt tiếp theo. Sau khi khói tan, Jack nhìn thấy cơn mưa pháo và tên ngay phía trên đội tàu hải quân. Hầu hết đều rơi xuống phía trước một chút, nhưng cũng có quả chính xác từ ngay lần đầu tiên, khiến một chiếc *seki-bune* trúng đạn vỡ tan tành, một chiếc *kobaya* khác chìm ngay tại chỗ.

Quân Phong Quỷ reo hò, rồi tai Jack lại rung lên khi họ bắn ra loạt đạn tiếp theo. Đám hải quân cũng nhanh chóng đáp trả, lần này Jack có thể nghe thấy tiếng thục mạnh khi một quả đạn pháo rơi trúng vào lớp giáp bảo vệ của Koketsu.

“Eo, thế nào cũng để lại vết cho xem!” Li Ling nhăn nhó, nãy giờ cô nàng vẫn bịt tai để chống lại tiếng ồn.

Được ở trong chiến hạm hình rồng này quả là điều may mắn, ít ra còn khá khảm hơn rất nhiều so với các hải tặc khác. Một chiếc tàu cạnh đó trúng đạn làm tử vong quá nửa thợ chèo, chiếc khác chỉ còn mỗi phần mũi nổi trên biển. Tàu Cá Mập Trắng của thuyền trưởng Wanizame hứng nguyên quả đạn vào cột buồm chính khiến nó bị bốc cháy dữ dội. Nếu cứ tiếp tục thì sớm muộn gì quân hải tặc cũng vỡ trận trước sức công phá của đội tàu Lãnh chúa Mori.

Dường như hiểu được suy nghĩ này, Tatsumaki liền trấn an, “Đại bác của chúng không thể sánh bằng loại Triều Tiên của chúng ta, hãy xem cho kĩ nhé.”

Nữ vương hải tặc chỉ về hướng tàu Cá Voi Sát Thủ của thuyền trưởng Kujira. Một chiếc thuộc đội tàu hải quân lọt vào tầm ngắm, và chỉ một phút sau đã vỡ thành từng mảnh. Tàu Cá Voi Sát Thủ liên tục oanh tạc bằng từng phát pháo Thiên Địa, hạ gục hết đối thủ này tới đối thủ khác. Xen kẽ giữa những loạt đạn này là tiếng nổ đặc trưng từ “niềm tự hào và kiêu hãnh” của thuyền trưởng Kujira, và cứ mỗi lần khẩu đại bác Ngọa Hổ này gầm vang, ắt hẳn phải có một chiếc tàu hải quân chao đảo.

Mặc dù vậy, thế trận vẫn không thay đổi. Trung tâm đội tàu của Lãnh chúa Mori, pháo đài trên biển Nihon Maru lừng lững tiến tới. Quân lính từ các tàu nhỏ hơn liên tục bắn tên khiến phía bên hải tặc không ngừng phát ra tiếng la hét.

“Chuẩn bị tàu lửa!” Tatsumaki ra lệnh.

Li Ling vội vàng giơ lá cờ hiệu thông báo cho toàn bộ các tàu hải tặc khác. Rất nhanh, sáu chiếc tàu con chắt đầy rơm rạ và thuốc súng tách ra lao thẳng tới. Điều làm Jack không thể tin nổi là trên đó vẫn có người, dù đây rõ ràng là một nhiệm vụ tự sát.

Hải quân liên tục pháo kích, nhưng mục tiêu lần này quá nhỏ để có thể tấn công, thủy thủ đoàn trên đó cũng được trang bị giáp trụ chống cung tên. Sáu chiếc tàu cứ thế tiến sát, rồi đúng thời điểm quyết định thì được châm ngòi đốt cháy.

Phía bên hải quân được một phen hoảng loạn khi tàu nào cũng nôn nóng tìm cách tránh những quả bom đang tiến về phía mình, dẫn đến đội hình bị phá vỡ và trở thành mục tiêu dễ dàng cho quân hải tặc bắn tỉa. Hầu hết những chiếc *kobaya* và *seki-bune* đều đủ linh hoạt để thoát thân, nhưng với *atake-bune* thì hoàn toàn khác. Chiếc gần nhất trở thành nạn nhân đầu tiên, toàn bộ mạn trái bốc cháy dữ dội sau cú va chạm, sau đó lan lên boong, cột buồm, rồi toàn bộ phần thân, tạo thành một biển lửa thật sự.

Đám Phong Quỷ hò reo phấn khởi khi chứng kiến sự hiệu quả của kế hoạch do Tatsumaki bày ra. Quả bom lửa tiếp theo kích nổ một chiếc *kobaya* bị mất phương hướng trong đám khói. Nhưng ba quả tiếp theo thì không thể tiếp cận đủ gần mục tiêu để tạo ra thương vong. Mọi chú ý đổ dồn vào chiếc tàu lửa cuối cùng, vốn đang trên đường lao thẳng vào tàu Nihon Maru.

Không khí chờ đợi trở nên vô cùng căng thẳng khi quả bom chỉ còn cách một đoạn nữa.

Thế nhưng đúng thời khắc quyết định này thì một chiếc *kobaya* bất ngờ xuất hiện với đội chèo đang chèo hết tốc lực. Cú va chạm bất ngờ khiến tàu lửa bị đánh bật ra khỏi lộ trình. Hải quân trên tàu vẫn tiếp tục dùng sức đẩy quả bom ra thật xa khỏi tàu Nihon Maru. Và họ đã thành công, vụ nổ chỉ xảy ra khi họ đã ở cự li an toàn.

Lần này thì không một ai trên tàu Koketsu reo hò nữa; dù là giặc cướp nhưng quân Phong Quỷ vẫn tôn trọng hành động hi sinh cứu chủ của các võ sĩ trên chiếc *kobaya* vừa rồi.

Súng vẫn cứ nổ đều. Đến lúc ổn định được tình hình thì đã có đến hơn mười chiếc thuộc phe hải quân bị đánh đắm.

Nhưng như vậy vẫn không đủ để cứu vãn được tình hình.

BOM KHÓI

Jack vội tìm chỗ bám khi Koketsu va vào một chiếc *atake-bune*, hệt như bò mộng húc vào tường vậy. Chấn động khiến chiếc tàu hình rồng đứng sững lại. Jack còn chưa kịp hoàn hồn thì Tatsumaki đã ra lệnh "Lui lại, quay đầu." Đám thủy thủ có lẽ cũng đã quen với chiến thuật đánh rồi chạy nên hành động rất nhanh chóng.

Nhìn nước biển tràn vào khoang chính của chiếc *atake-bune*, Jack chợt nhớ lại đêm kinh hoàng nó cùng đám bạn tìm cách thoát thân khỏi nhà ngục của thuyền trưởng Arashi. Thật không thể tin được là chúng vẫn còn sống.

Chiếc Koketsu rút lui trong loạt đạn của hải quân khiến phần mái rung lên đôi chút, nhưng nhìn chung chưa có tổn thất gì. Ngay sau khi về đến vị trí, đội pháo thủ liền đồng loạt khai hỏa. Chiếc *atake-bune* vốn đã bị tràn nước nhanh chóng chìm dần xuống.

"Xong!" Đội trưởng đội pháo thủ vừa nói vừa cầm dao khắc một đường lên phần gờ gỗ đỡ súng của mình. Phần gờ này chi chít những vết rạch như vậy khiến Jack không dám nghĩ đến việc đã có bao nhiêu sinh mạng mất đi dưới bàn tay của người đàn ông này. Nhưng sau khi trận chiến này kết thúc thì khả năng con số đó bị vượt qua là rất lớn.

Xung quanh chiếc Koketsu, hải quân lẫn hải tặc đều đang kịch liệt hỗn chiến. Màn đấu súng tầm xa đã chuyển thành cận chiến. Các con tàu nằm sát cạnh nhau, bắn pháo, bắn súng, rồi đu sang boong dùng gươm đao, búa rìu.

Trận chiến tranh giành quyền thống trị này khiến cho Đảo Hải Tặc chẳng khác gì chốn địa ngục. Mặt biển Seto nhuộm đỏ máu, cá mập vây quanh tận dụng thời cơ. Khói từ các đám cháy xuyên đến tầng trời.

Một mình tàu Koketsu liên tục ra vào bãi chiến trường nhờ khả năng tăng tốc nhanh, cũng như đáy tàu hình chữ u uyển chuyển. Lại một chiếc *kobaya* xấu xố bị cắt thành hai mảnh. Khi tàu Rắn Xanh của thuyền trưởng Hebi bị bao vây bởi hai chiếc *atake-bune*, Koketsu liền xuất hiện đánh chìm một chiếc, húc thủng chiếc còn lại.

Lúc thuyền trưởng Tatsumaki và thủy thủ đoàn đang tìm kiếm mục tiêu tiếp theo thì họ chợt thấy một chiếc *seki-bune* trôi tới gần, toàn bộ võ sĩ trên đó đều đã chết.

"Xem chừng kẻo này bị người khác giành trước rồi," Li Ling nhận định.

"Vẫn đánh chìm chứ ạ?" Tổ trưởng tổ pháo binh hỏi Tatsumaki, con dao trên tay đã sẵn sàng để kẻ vạch.

Nữ vương hải tặc mỉm cười lắc đầu, "Cỡ anh không cần phải tập bắn thêm đâu."

Nhưng khi đến gần. Jack liền nhận ra điều bất thường. Bánh lái đã được ai đó buộc rất chặt, nên con tàu mới có thể di chuyển thẳng được như thế. Nó chưa lên tiếng cảnh báo thì dàn mái chèo của chiếc *seki-bune* đã bất ngờ hoạt động trở lại, lao tới cửa đổ cột buồm chính tạo thành cầu dẫn sang tàu Koketsu.

"MẮC MƯU RỒI!" Tatsumaki vội vàng ra lệnh lùi lại.

Nhưng như vậy là quá muộn. Đám thủy thủ tưởng chừng đã chết giờ đồng loạt bật dậy tuốt vũ khí ủa sang. Một vật hình tròn được ném vào thân tàu Koketsu thông qua lỗ châu mai. Quả bom tay lặn long lóc trên sàn với phần ngòi đã được kích lửa. Hoàn toàn theo bản năng, Jack đẩy Li Ling ra phía sau chỗ chứa đạn, rồi nhào sang ôm Tatsumaki nằm xuống sàn. Ngay sau đó quả bom phát nổ khiến hàng loạt tay chèo và pháo thủ bị trọng thương.

Nhờ có sự che chắn của quả pháo Thiên mà Jack và Tatsumaki không hề bị ảnh hưởng.

"Lần này xem như là hòa nhau," Tatsumaki thừa nhận rồi phủi áo đứng dậy.

Jack gật đầu, rõ ràng nó rất hài lòng vì đã trả được món nợ cứu mạng. Nhưng tình hình là rất xấu, khi hàng loạt quả bom khác lại được ném vào. Căn cứ vào ngoại hình, Jack biết ngay đây chính là

endan - bom khói chuyên dụng của *ninja*. Nó đã từng được Kajiya dạy cách làm một quả tương tự, bom loại này còn có thể mang theo các mảnh sắt nhọn hoặc sành vỡ.

“Ờ YÊN ĐÓ!” Jack cảnh báo Li Ling, rồi cùng lui ra sau khẩu đại bác với Tatsumaki.

Vài giây sau, quả *endan* phát nổ khiến khói tuôn ra khắp nơi. Và cả những mảnh sành sắt nhọn cắm sâu vào thành tàu cũng như bất kì tay hải tặc nào chưa kịp tìm chỗ ẩn náu. Cùng lúc này, từ phía trên cũng truyền xuống tiếng hô xung trận. Tàu Koketsu đã chính thức bị xâm nhập.

“TẤT CẢ CHIẾN ĐẤU!” Tasumaki cố lấy lại sĩ khí. Đám hải tặc lập tức rút vũ khí xông lên.

“Ờ yên đây!” Tatsumaki ra lệnh cho Jack rồi tuốt gươm biến mất trong làn khói.

Jack lắng nghe tiếng gươm đao va vào nhau, kéo theo tiếng đàn ông lẫn phụ nữ la lên đau đớn. Dù không trực tiếp tham gia vào trận chiến, nhưng sự sống còn của Jack hoàn toàn phụ thuộc vào thắng lợi của Tatsumaki. Dầu vậy nó vẫn cần có vũ khí để tự vệ trong trường hợp xấu nhất.

Rời khỏi chỗ ẩn nấp, Jack tiến về phía phòng Tatsumaki. Nó cúi xuống thật thấp, nơi làn khói đỡ đậm đặc hơn, nhưng vẫn đủ khiến cho người ta thấy ngộp thở. Bất thành lình hai người đàn ông đang bóp cổ nhau xuất hiện, Jack vội tránh sang bên mặc kệ họ tiếp tục chiến đấu.

Rút kinh nghiệm, nó giơ tay ra phía trước sẵn sàng đẩy lùi bất kì kẻ tấn công nào, cho đến khi sờ thấy một cái cửa gỗ. Đúng lúc này thì Jack cảm nhận được có người đang lại gần, tay còn mang theo cả vũ khí. Nó nhanh chóng mở cửa phóng vào trong rồi khép lại vừa lúc người nọ bước tới.

Và bị tóm lấy từ đằng sau, tay ra sức cào mặt.

“Là tao đây, Saru,” Jack lên tiếng trấn an.

Con vật bèn ngưng kêu gào trở về chuồng, tay nắm chặt chiếc chìa khóa trước cổ, mắt dán lên tấm cửa như thể chờ đợi những kẻ đột nhập khác.

Quả là một tay lính canh lợi hại! - Jack thầm nghĩ trong lúc bước về kệ đựng vũ khí.

Nó đang cầm thanh kiếm gần nhất lên giắt vào đai lưng thì chợt nghe có tiếng một cô gái kêu la. Không để ý tới an nguy bản thân, Jack vội vàng tung cửa chạy ra ngoài.

"Li Ling?" nó la lớn giữa âm thanh chiến trận và rên rỉ chết chóc.

"Jack, CỨU TỚ VỚI!"

Chạy theo hướng giọng nói, nó tìm được Li Ling bị kẹt giữa hai khẩu pháo, trên tay có vết cắt dài, do bị thương nên không thể cầm vũ khí. Một tay võ sĩ to gấp đôi cô đang sẵn sàng tung đòn kết liễu. Hấn vung kiếm chém tới, Li Ling nhanh trí thụp người xuống nên tránh được. Tên võ sĩ tiếp tục ra đòn, lần này Jack đã lao vào can thiệp. Nó dùng kiếm gạt vũ khí của đối phương rồi đá hăn văng vào khẩu pháo Địa. Tay võ sĩ chỉ kịp kêu lên một tiếng trước khi hoàn toàn ngất xỉu.

"Lối này!" Jack nắm tay Li Ling kéo cô đi về phía phòng Tatsumaki.

Nhưng chưa được hai bước thì đã bị chặn lại bởi một khuôn mặt quen thuộc.

Độc Nhãn Long.

XIÊN

Jack đứng yên tại chỗ, quá sửng sò để có thể động đậy, trong khi tên *ninja* thì lăm lũi tiến bước, thanh Hắc Vân trong tay nhỏ từng giọt máu xuống sàn.

Phải đến khi cảm nhận được cái kéo tay của Li Ling, Jack mới kịp hoàn hồn. Hai đứa nhanh chóng lủi đi trong làn khói. Giữa không gian hỗn loạn, hầu như không thể biết đâu là địch đâu là ta, mọi bóng đen đều có thể là tên sát thủ Độc Nhãn Long.

Jack va vào một cái xác, lại bị cuốn theo hai người đang giằng co dẫn đến lạc mất Li Ling. Jack nhìn thấy ánh thép lóe lên trước khi cổ họng tên võ sĩ bị cửa đứt. Nữ hải tặc cầm dao quay về phía Jack định làm điều tương tự, nhưng vừa kịp dừng lại khi nhận ra người đứng trước mặt mình là ai.

Thế rồi mắt cô ta trợn tròn trước khi đổ gục xuống sàn, phần thân thể từ vai xuống hông bị chặt đứt lìa bởi thanh Hắc Vân.

Jack nhảy sang bên, hi vọng tên sát thủ sẽ không thể theo dấu trong làn khói. Ấy vậy mà lần nào quay lại nó cũng cảm nhận được tên cừu thù vẫn đang đuổi theo. Hoảng loạn, Jack chạy sang phía bên kia tàu rồi leo lên cầu thang thông ra ngoài.

Miệng ho sặc sụa, mắt nó cay xè. Jack còn chưa kịp hoàn hồn thì đã bị một tay võ sĩ cầm kiếm lao tới tấn công. Nó dùng kiếm đỡ lấy đòn này. Kẻ địch chưa chịu từ bỏ. Jack đáp trả bằng một chiêu Thu Diệp Thức. Tuy ra đòn hơi vội nhưng vẫn đủ để tước vũ khí của đối phương.

Trong cơn tuyệt vọng, tay võ sĩ lao luôn vào người Jack. Cả hai ngã lăn ra sàn, riêng Jack nằm bên dưới nên chịu tác động mạnh hơn không giữ được thanh kiếm. Tên lính ra sức bóp cổ nhưng Jack

đã kịp tấn công bằng khuỷu tay vào cằm khiến hắn mất đà ngã sang bên.

Jack định tiếp tục thì phát hiện tên võ sĩ đã nằm im bất động.

Phải đến khi máu bắt đầu chảy ra từ cơ thể của hắn, nó mới biết vừa rồi mình đã may mắn như thế nào mới ngã đúng vào lối đi. Tên lính xấu số này thì khác, hắn đã bị xuyên thủng bởi hàng đồng gai nhọn.

Jack cầm thanh *katana* lên, trong đầu dự trù bước đi tiếp theo thì Độc Nhãn Long đã xuất hiện.

"Đầu hàng đi, đừng để tao phải ra tay, thẳng ngoại quốc."

Jack đáp lại bằng cách giơ cao kiếm.

"Đã vậy thì đừng trách," tên *ninja* rút lên, vung thanh *ninjato* Hắc Vân đâm máu.

Siết chặt *katana* trong tay, Jack lao tới. Trận chiến sinh tử bắt đầu. Lần đụng độ gần đây nhất giữa hai kẻ thù không đội trời chung đã diễn ra rất ác liệt. Jack phải huy động hết lòng can đảm, sức mạnh lẫn tuyệt kỹ Nhị Thiên để sống sót, cũng như cần đến sự giúp đỡ của Akiko và Yamato mới đánh bại được Độc Nhãn Long.

Lần này nó chỉ có một thanh kiếm, và bên cạnh chẳng còn ai.

Jack cố xua đi nỗi sợ. Thầy Hosokawa từng dạy, "*Đừng do dự, hãy đối mặt với cái chết. Không sợ hãi. Không nghi hoặc. Không hoảng loạn.*" Jack thầm đọc đi đọc lại câu này trong đầu, cố đưa mình vào trạng thái *vô tâm*.

Độc Nhãn Long cúi người bước tới theo kiểu cua bò nhằm làm giảm sức ảnh hưởng từ việc con tàu đang rung lắc. Tay phải hắn giơ cao thanh Hắc Vân tạo thành hình dáng như đuôi loài bò cạp.

Jack cũng bắt chước, nhưng cầm *katana* bằng cả hai tay.

Bằng một động tác nhanh hơn cả khả năng nhìn thấy của người thường, Độc Nhãn Long uốn cổ tay phóng chiếc *shuriken* về phía cổ họng Jack. Vốn đã ở trong trạng thái *vô tâm*, sẵn sàng đón nhận mọi chiêu thức nên nó lập tức phản ứng bằng cách dùng kiếm chém thẳng vào chiếc phi tiêu đang bay tới. Có điều, Jack chưa kịp hồi phục sau đòn này thì đã thấy thanh Hắc Vân từ trên cao chém tới.

Tay nó run lên từng hồi sau chấn động do va chạm. Tên sát thủ vẫn liên tục lần tới buộc Jack phải lùi lại.

“Đặt xuống cẩn thận đấy, ngoại quốc,” Độc Nhãn Long vừa khiêu khích vừa vung kiếm phạt ngang chân Jack.

Jack tung mình sang bên tránh. Trong khoảnh khắc đó, tưởng chừng như đích đến duy nhất chỉ có thể là đám gai nhọn bên dưới. Thế nhưng bằng sự khéo léo của một *ninja* đã qua luyện tập, Jack vẫn điều chỉnh cơ thể hạ xuống nơi an toàn.

Độc Nhãn Long nguyên rủa một câu rồi lại vung kiếm đánh tới. Jack lui lại tránh đòn nhưng đã rất gần đám gai nhọn. Nó phản công bằng một đòn đâm, Độc Nhãn Long dễ dàng gạt đi sau đó tiếp tục chém xuống chân. Jack nhảy lên, và lần đáp này thì chân bị gai cắt ngay phần gót. Jack la lớn một tiếng, cố lấy lại thăng bằng. Độc Nhãn Long không bỏ qua thời cơ, phóng Hắc Vân hướng tới đầu Jack. Nó thụp xuống tránh, để rồi lại ăn một đập vào ngực. Sức mạnh của đòn này khiến nó văng lên trên không trung.

Hình ảnh người võ sĩ bị chết vì gai đâm lúc này chợt hiện ra... nhưng khuôn mặt đã thay vào bằng *của nó*.

Trong nỗ lực cuối cùng nhằm cứu lấy bản thân, Jack vặn người tạo thành một cú Điệp Trùng Cước theo phương ngang, đoạn đáp xuống bằng cả bốn chi như một con mèo, vừa kịp tránh viễn cảnh tòi tệ nhất.

Nhưng may mắn này không kéo dài được bao lâu. Độc Nhãn Long nhanh chóng ập tới túm tóc Jack ấn đầu nó xuống.

“Tao sẽ xiên đầu mày nộp lên Tướng Quân lãnh thưởng!” Độc Nhãn Long cười gian ác.

55

ĐIỂM YẾU

Jack gồng mình cố giữ đầu trên cao, đỉnh của cái gai chỉ cách mắt phải của nó chừng vài phân, lồng ngực nó đau nhói vì xương sườn sắp bị ấn gãy bởi một cái gai khác. Cảm thấy cơ thể gần như đã bỏ cuộc, nó cắn chặt răng huy động toàn lực chống cự.

Độc Nhãn Long quá khỏe, Jack thật sự không thể cầm cự nổi.

Thế rồi áp lực bỗng biến mất, tay tên sát thủ cũng không còn túm tóc nó nữa. Từ phía sau vọng lại tiếng khỉ kêu, rồi tiếng người la hét giận dữ. Loạng choạng bò dậy, Jack nhận ra Saru đang ra sức cào vào mặt tên nhẩn giả. Độc Nhãn Long gầm lên, cố gắng gỡ con vật ra khỏi người. Hắn túm được đuôi Saru quăng mạnh. Cô khỉ nhỏ cuộn tròn trong không khí, đập vào mái tàu một lần rồi rơi xuống phía bên kia khuất dạng.

“Kẻ nào động đến Saru, kẻ đó sẽ phải chết!” Tatsumaki hét, khuôn mặt nữ vương hải tặc biểu thị sự giận dữ cực độ. Bà lao về phía tên nhẩn giả, hộ vệ hai bên còn có bốn tay hải tặc tinh nhuệ.

Độc Nhãn Long nhìn thấy nguy cơ và quyết định phóng mình trở lại boong chiếc *seki-bune*.

Hắn giơ thanh Hắc Vân về phía Jack. “Tao sẽ trở lại lấy mạng mày!”

Độc Nhãn Long tiếp tục nhảy xuống một tấm gỗ đang trôi, trước khi mọi người kịp truy đuổi. Jack nhìn tên *ninja* trôi dần rồi biến mất vào đám tàu bè đang hỗn chiến.

“Còn ta nhất định sẽ lấy mạng ngươi,” Tatsumaki tuyên thề, một dòng nước mắt lăn dài làm trôi đi vết lấm lem trên khuôn mặt bà.

Jack nghẹn ngào an ủi nữ vương hải tặc, “Saru là một cô khỉ dũng cảm. Nó đã cứu tôi một mạng.”

“Nếu vậy thì hãy nhớ lấy mà báo thù!” Tatsumaki đáp rồi buồn bã nhìn về hướng Saru bị quăng đi.

Thế rồi, bất thành lình một khuôn mặt nhỏ nhắn màu đỏ hiện ra từ rìa mái. Cẩn thận quan sát tình hình đã ổn, Saru nhảy xuống, lao vào vòng tay nữ vương hải tặc.

“Ôi Saru! Phong Quỷ nhỏ yêu dấu của ta!” Tatsumaki nức nở. “Ta biết người sẽ không bao giờ bỏ ta mà.”

Nhẹ hẫng người khi thấy Saru vẫn còn sống, Jack nhìn một lượt các Phong Quỷ khác, hầu hết mọi người đều bê bết máu.

“Li Ling vẫn ổn chứ?” Jack vội hỏi.

Một tay hải tặc gần đó gạt đầu, “Nó đang dọn xác bọn võ sĩ thối tha trong ca-bin.”

“Chúng ta đã thắng ư?”

“Không,” Tatsumaki đáp giọng nghiêm trọng. “Bọn chúng hãy còn rất đông.”

Biển Seto đầy rẫy những xác tàu bốc cháy hay đang chìm dần. Xác chết lổm ngổm khắp nơi như cá mắc cạn. Thuyền nào đủ sức chiến đấu đều đang lo đối phó trong các trận giáp lá cà. Mặc dù sở hữu hỏa lực mạnh mẽ, quân Phong Quỷ vẫn bị áp đảo bởi lực lượng đông đúc và tinh nhuệ hơn của Lãnh chúa Mori. Võ sĩ tràn sang tàu hải tặc, vừa giết vừa phá. Jack ước tính quá nửa đội tàu Phong Quỷ đã bị tiêu diệt gọn.

Giữa cơn hỗn loạn ấy, pháo đài Nihon Maru được bảo vệ bởi hàng rào *seki-bune* bao quanh đã lừng lững tiến tới, liên tục bắn pháo ra tứ phía. Cờ và kèn hiệu sắp xếp đội hình cũng được thổi ra từ đây. Mọi điểm yếu trong hệ thống phòng ngự của quân Phong Quỷ đều nhanh chóng bị phát hiện và khai thác triệt để. Thế trận ngày càng nghiêng về phía hải quân.

Dù vậy Tatsumaki vẫn giữ được vẻ bình tĩnh như ngày thường. “Rắn mất đầu thì dù trăm cũng không thể địch được mười,” cô tuyên bố. “Chúng ta nhất định phải đánh chìm Nihon Maru.”

Chiếc Koketsu rung chuyển dữ dội. Đám thuyền viên cố nắm chặt mái chèo, các pháo thủ dùng sức ghì những khẩu pháo đã sắp bật

khỏi bọc. Li Ling bị quăng quật khắp nơi, Jack cũng phải cố gắng lắm mới giữ được thăng bằng.

“TIẾP TỤC ĐI!” Tatumaki ra lệnh giữa tiếng đạn từ những chiếc *seki-bune* hộ tống.

Jack tự hỏi liệu con tàu này còn tiếp tục được bao lâu. Chiến thuật đánh rồi chạy này không hề có hiệu quả trước pháo đài Nihon Maru, ngược lại còn khiến cho Koketsu thêm kiệt quệ sau mỗi lần húc.

Qua cái lỗ đạn bên hông tàu, Jack nhìn thấy chiếc Nhện Đen của thuyền trưởng Kurogumo, và chiếc Cá Mập Trắng của thuyền trưởng Wanizame đang quần thảo với tàu hải quân. Nhiệm vụ của họ là giữ cho đám *seki-bune* hộ tống bận rộn, trong lúc Koketsu và tàu Cá Voi Sát Thủ của thuyền trưởng Kujira tìm cách đánh đắm Nihon Maru.

Tatumaki đã huy động toàn bộ lực lượng vào canh bạc này, để rồi cuối cùng đều bị vây vào giữa, trở thành mồi cho hải quân pháo kích từ bốn phía. Tính tới thời điểm này quân Phong Quỷ đã thiệt hại thêm ba tàu, nhiều chiếc khác cũng đang trong tình trạng chuẩn bị đắm. Quân hải tặc chịu tổn thất rất nặng nề... mà chẳng thu lại được gì mấy.

Pháo đài Nihon Maru sừng sững giữa biển Seto, lớp vỏ của nó vẫn y nguyên sau những màn dội bom từ quân hải tặc. Thậm chí khẩu Ngựa Hổ của thuyền trưởng Kujira cũng không xuyên thủng nổi.

“BẮN!” Giọng Tatumaki đã có dấu hiệu bị ảnh hưởng.

Đám pháo Thiên Địa lại cất tiếng nổ rền vang. Nhưng khi khói tan đi thì toàn bộ thủy thủ đoàn đều thở dài ngao ngán. Loạt đạn thứ tư này cũng chỉ làm văng ra thêm được một vài tấm ván.

“Không được rồi!” Đội trưởng đội pháo thủ cảm luôn con dao chuyên dùng để vạch thành tích của mình xuống sàn. “Nhất định đáy tàu đã được gia cố bằng sắt thép.”

“Chúng ta *không thể* bỏ cuộc,” Tatumaki kiên trì.

“Nhưng còn biết làm gì nữa đây? Cái nào thử được đều đã thử hết rồi.”

“TIẾP TỤC húc cho ta,” nữ vương hải tặc nổi nóng. “Nhất định phải có một điểm yếu nào đó, kiểu như lỗ hổng trong bộ giáp chẳng hạn.”

Các tay chèo mệt mỏi đưa chiếc Koketsu chạy dọc theo phần thân dài thườn thượt của pháo đài Nihon Maru. Trên đường đi, hàng loạt phát đạn, tên, và cả đại bác không ngừng oanh tạc niềm tự hào của quân Phong Quỷ. Jack cùng Li Ling nấp đằng sau đồng dây, tránh những mảnh gỗ hay kim loại đang bay tứ tung trong không khí. Jack nhận định cơ hội sống sót đã gần như bằng không. Tàu Nihon Maru là không thể công phá, nỗ lực húc cuối cùng này phần nhiều sẽ hoàn toàn đánh gục chiếc Koketsu. Và cho dù bằng một điều thần kì nào đó mà họ rút được về đến Đảo Hải Tặc, thì cũng đã bị bao vây. Lãnh chúa Mori sẽ không chừa bất kì đường sống nào cho quân Phong Quỷ, ông ta đã thề sẽ tiêu diệt tất cả hải tặc trên vùng biển Seto.

Trước thất bại chắc chắn, Jack chợt nghĩ đến Yori, Miyuki và Saburo vẫn đang bị cầm tù trong pháo đài. Liệu họ có may mắn hơn chăng? Phần nhiều là không. Khả năng lớn sẽ bị giết trong lúc hoảng loạn, hoặc kết tội đồng phạm giúp tử tù chạy trốn. Jack tự nguyện rửa bản thân vì đã để cho những người bạn này đi theo mình. Lẽ ra nó phải *kiên quyết* bỏ họ lại cảng Tomo mới đúng.

Lúc chiếc Koketsu vòng qua đuôi Nihon Maru chuẩn bị cho lần tấn công thứ năm, và cũng là cuối cùng, Jack ngẩng lên nhìn, nó chợt nhận ra dường như pháo đài trên biển này có dấu hiệu nghiêng sang phải. Lúc đầu nó còn nghĩ là do gầm bị thủng, nhưng để ý kĩ thì rõ ràng nguyên nhân nằm ở sức nặng của đám lính. Có lẽ Lãnh chúa Mori đã cho tập trung quân số để tăng cường hỏa lực.

Jack nhoen miệng cười, nó đã tìm thấy điểm yếu mà mình cần.

KÉO CO

“Bắn!” Jack ra lệnh cho các pháo thủ.

Chiếc tàu Koketsu rền vang tiếng súng, từng mũi tên *daejon* lần lượt lao đi trong không trung.

“Vì tất cả mọi người, mong rằng kế hoạch này sẽ thành công,” Tatsumaki nói.

Jack cũng chỉ có thể cầu nguyện cho điều đó. Nó đã phải vận dụng khá nhiều trí lực để thuyết phục nữ vương hải tặc từ bỏ ý định ban đầu, nhưng ngay khi trình bày đến điểm yếu của pháo đài Nihon Maru thì mọi chuyện liền thay đổi. Mệnh lệnh lập tức được thực thi, các pháo thủ xoay vũ khí vào vị trí dốc nhất có thể. Dây thừng được bên chặt vào đuôi tàu. Tất cả Phong Quỷ còn lại đều phải tham gia hỗ trợ đội chèo. Nhưng bước đầu tiên vẫn là phải làm sao bắn được mũi tên *daejon* vào mục tiêu.

Vì cơ hội chỉ có đúng một lần.

Sau khi các pháo thủ đã hoàn thành khâu chuẩn bị, Tatsumaki cho phép Jack được vinh dự hạ lệnh khai hỏa. Trong khoảnh khắc ấy nó đã hơi lưỡng lự, tự đặt câu hỏi về việc tại sao mình lại giúp đỡ quân Phong Quỷ. Nhưng vì sự tồn vong của bản thân, cũng như những người bạn đang bị cầm tù, thực sự nó không còn lựa chọn nào khác. Giữa hải quân và hải tặc, rõ ràng Tatsumaki còn đỡ tàn độc hơn.

Các mũi tên *daejon* được buộc sẵn dây thừng bay theo phương gần như thẳng đứng khiến đám võ sĩ trên tàu đứng đực ra quan sát. Jack tưởng tượng ban đầu họ đang mừng vì loạt đạn này đã hoàn toàn đi trật mục tiêu... rồi từ từ chuyển sang sợ hãi khi nhận ra thứ quân Phong Quỷ hướng tới chính là tòa lâu đài trung tâm. Đám đông võ sĩ nhanh chóng tập trung khắp các tầng nhằm bảo vệ chủ. Nhưng kế hoạch của Jack không phải là ám sát Lãnh chúa Mori.

“TUNG HẾT SỨC, CHÈO!” Nó hô lớn rồi cũng ra sau hỗ trợ tiểu đội bao gồm sáu người phụ trách mái chèo gần nhất. Tiếng trống dồn dập vang vọng khắp nơi.

Chiếc Koketsu di chuyển ra xa pháo đài Nihon Maru, càng lúc càng tăng tốc dần, rồi dừng phắt lại khi mười sợi dây thừng căng ra hết cỡ.

“Tiếp tục đi!” Jack vừa thở vừa nói.

Quân Phong Quỷ dốc toàn lực thực thi mệnh lệnh, cơ bắp họ gồng lên hết cỡ, mồ hôi tuôn ra như suối. Thân tàu Koketsu kêu lên kệt pha lẫn tiếng rên rỉ của các thuyền viên.

Jack nhìn ra phía sau. Mặt nước gần như bất động, tất cả lực gia tốc đều đã bị triệt tiêu.

“CHÈO MẠNH LÊN!” Nó cố gắng la to.

Như một trận kéo co giữa David và Goliath^[11], chiếc Koketsu phải đấu sức với pháo đài Nihon Maru vốn to lớn hơn gấp nhiều lần.

“*Không* được rồi!” Tatsumaki trừng mắt nhìn Jack.

“Chắc chắn sẽ được,” nó đáp lại. “Làm ơn hãy tin tôi!”

Kì thực chính bản thân nó cũng đã bắt đầu nghi hoặc. Dù đã cố hết sức nhưng như vậy là vẫn chưa đủ. Các Phong Quỷ liên tục đưa mái chèo lên xuống, dây thừng căng hết cỡ, thậm chí có hai cái đã đứt lìa. Kế hoạch của Jack đứng trên bờ vực hoàn toàn phá sản.

“CỐ LÊN!” Nó hét to. “VÌ TATSUMAKI!”

Lời hiệu triệu này khiến các Phong Quỷ tung hết sức bình sinh mà chèo. Thêm ba sợi thừng nữa bị đứt, nhưng lần này thì chiếc Koketsu đã có thể tiến lên. Jack quan sát pháo đài Nihon Maru đầy mong đợi. Với việc lâu đài trung tâm bị kéo sang ngang, độ nghiêng của con tàu đã lên đến mức báo động. Đám võ sĩ cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, chúng vội vã chạy sang mạn trái để lấy lại cân bằng, nhưng mọi chuyện đã trở nên quá muộn.

Người càng to, ngã càng đau, Jack thầm nghĩ.

Mạnh mẽ và kiên cố là vậy, nhưng chiếc Nihon Maru lại phạm phải sai lầm nghiêm trọng trong thiết kế, và đó cũng chính là gót chân Achilles của nó. Như một con cá voi mắc câu, pháo đài Nihon Maru

chao đảo trong sóng nước. Nỗ lực của thủy thủ tàu Koketsu cuối cùng cũng khiến nó chìm vào biển Seto.

Nhìn tàu chỉ huy dần chìm trong lòng nước, các thuyền hải quân còn lại bắt đầu hoảng loạn. Tinh thần chiến đấu của họ xuống đến mức thấp nhất, cuối cùng toàn bộ đều quay đầu bỏ chạy.

Quân Phong Quỷ trên tàu reo hò phấn khích. Nổi theo sau đó là tàu Nhện Đen và phần còn lại. Trận chiến bảo vệ Đảo Hải Tặc đã kết thúc.

57

LƯỢT THỨ HAI

“Quân Phong Quỷ mắc nợ cậu, Jack,” Tatsumaki tuyên bố. “Cả ta cũng vậy.”

Hai người đứng trên mái chiếc Koketsu tại bãi neo đậu quan sát từng con tàu cập bến, thủy thủ trên tàu dù bơ phờ nhưng lại rất phấn khởi.

Jack cúi đầu thi lễ với nữ vương hải tặc rồi nói, “Nợ này rất dễ trả.”

Tatsumaki nhú mày, “Nghĩa là?”

“Hãy trao trả tự do cho tôi và các bạn.”

Nữ vương hải tặc lưỡng lự cắn môi.

“Ý người thế nào, Saru?” Bà quay sang nàng khi đang ngồi trên vai mình hỏi rồi mỉm cười đáp khi thấy nó gật đầu lia lịa, “Đồng ý.”

“Đồng thời trao trả lại vũ khí.”

“Không thành vấn đề,” Tatsumaki gật đầu. “Nhưng cậu sẽ phải thuyết phục thuyền trưởng Kurogumo giao ra cặp kiếm ấy.”

“Và bản hải đồ.”

Tatsumaki bật cười trước sự thẳng thắn của Jack. “Tiếp theo nhất định sẽ là một con tàu đúng không?”

“Cũng có thể,” Jack nghiêm túc đáp.

Nữ vương hải tặc cẩn thận quan sát nó, “Cậu thật sự không muốn ở lại ư? Phong Quỷ sẽ là lá chắn vững chắc trước quân đội Shogun. Hơn nữa cậu rất có tài, hoàn toàn có thể giữ trọng trách của một thuyền trưởng.”

Giờ thì đến phiên Jack bật cười. Nếu nó mà làm hải tặc chắc cha sẽ bật dậy từ nấm mồ của mình mất. “Tôi phải đi Nagasaki, tìm đường về Anh Quốc chăm sóc cho em gái.”

Tatsumaki gật đầu, "Mỗi người đều có lỗi đi riêng. Ta sẽ thu xếp một chiếc tàu cho cậu."

"Thế còn bản hải đồ?" Jack kiên quyết.

Khuôn mặt nữ vương hải tặc chuyển sang biểu cảm sắt đá, "Rất tiếc, nhưng đó là thứ thuộc về quyền sở hữu của Phong Quỷ."

"Nhưng chúng ta đã cắt máu ăn thề!" Jack giơ vết sẹo trong lòng bàn tay ra.

"Ta chỉ hứa sẽ trao trả tự do cho cậu," Tatsumaki lạnh lùng đáp. "Và giờ đây đã thực hiện điều đó. Cậu là người khôn ngoan, hẳn cũng hiểu giữ được mạng cho mình và các bạn đã là may mắn lắm rồi chứ?"

Jack cảm thấy thực sự giận dữ. Thiếu bản hải đồ thì tương lai của nó và Jess không thể được đảm bảo. Nhưng biết làm sao được, khi nó đang ở giữa muôn trùng vòng vây. Và hành động của Tatsumaki cũng không hề bất ngờ, bà ta vốn là một hải tặc cơ mà!

"Đừng nhìn ta như vậy, Jack," Tatsumaki mỉm cười dịu dàng. "Kì thực ta đã nghĩ đến cảnh cùng với cậu khởi hành đến Nam Mỹ, chia nhau thống lĩnh đại dương... thậm chí rong ruổi đến Anh Quốc..."

Bà cố tình bỏ lửng lời đề nghị.

Jack không đáp. Nó biết đây chỉ là một chiêu bài dụ dỗ của Tatsumaki mà thôi. Mục tiêu của họ không giống nhau, một người chỉ mong mỗi về nhà, còn một người muốn làm bá chủ đại dương. Nó sẽ không đến Anh bằng cách này, mà cho dù có đến được thì cũng trở thành mồi cho Hải Quân Hoàng Gia! Dù sao nó vẫn giữ kín những bí mật trọng yếu nhất, và hoàn toàn không có ý định tiết lộ cho Tatsumaki và đám hải tặc của bà ta.

"Tôi sẽ tự tìm đường về," sau một hồi Jack cũng lên tiếng. "Cùng với bạn bè của mình."

Tatsumaki thở dài thất vọng, "Thế thì tùy cậu vậy."

"A!" Li Ling reo. "Thuyền trưởng Kurogumo!"

Một tràng gầm rú vang lên từ khắp mọi nơi. Thuyền trưởng Kurogumo và thủy thủ đoàn tàu Nhện Đen giờ cao tay hưởng ứng. Trên boong tàu của họ chính là gia huy hình vỏ sò của pháo đài Nihon Maru.

“Cái này làm bằng vàng ròng đó!” Thuyền trưởng Kurogumo vui mừng tuyên bố.

“Chúng ta sẽ đem nó đi nung ra làm thành một cái ngai cho nữ vương Tatsumaki, giờ đây bà đã trở thành chúa tể của vùng biển Seto này!” Thuyền trưởng Hebi nói.

Đám Phong Quỷ lại càng phấn khích hơn khi nghe thấy danh xưng mới của thủ lĩnh.

Đáp lại tấm thịnh tình của thuộc hạ, Tatsumaki lên tiếng, “Trước sau gì chúng ta cũng sẽ đủ vàng để làm cho *mỗi* người một cái ngai!”

Lần này thì không khí phấn khởi thực sự đã lên đến đỉnh điểm.

Tuy nhiên, Jack nhận thấy số lượng các thủ lĩnh hải tặc ít đi trông thấy.

“Thuyền trưởng Wanizame đâu?” Tatsumaki lên tiếng hỏi khi không thấy bóng dáng nữ thuộc hạ có thân hình lực lưỡng của mình.

Thuyền trưởng Kurogumo nói giọng căm phẫn, “Đám võ sĩ máu lạnh đó đã tàn sát toàn bộ anh em trên tàu Cá Mập Trắng rồi.”

“Thế còn thuyền trưởng Kujira? Lúc xung phong lần cuối ông ấy vẫn còn ngay bên cạnh ta,” Tatsumaki đau đớn trước mắt mát quá to lớn.

Nhưng đúng là không hề thấy bóng dáng Cá Voi Sát Thủ trong bãi neo đậu.

Thuyền trưởng Hebi lắc đầu than thở, “Chúng ta đã phải trả cái giá quá đắt cho trận chiến này.”

“Mất bao nhiêu... thì phải lấy lại gấp *nhiều* lần,” Tatsumaki cố chấn hưng sĩ khí. “Đêm nay mở tiệc ăn mừng đồng thời vinh danh các anh em đã khuất. Ngày mai toàn quân lại ra khơi. Chúng ta sẽ thống trị vùng biển này bằng SẮM và SÉT!”

Các thuyền trưởng hưởng ứng đầu tiên, sau đó đến bọn hải tặc lâu la bên dưới. Đứng từ trên nhìn xuống, Jack tự hỏi không biết rồi đây vùng biển Seto sẽ thành ra như thế nào. Đúng lúc này, bất ngờ có ba tiếng chuông vang vọng lại.

Tatsumaki và các thủ lĩnh hải tặc nhìn nhau đầy lo lắng trong lúc một chiếc thuyền con vội vàng cập vào bến.

“HẢI QUÂN... từ phía bắc!” Tay lính canh vừa thở dốc vừa nói.

“Nhưng bọn chúng đã rút lui rồi cơ mà!” Thuyền trưởng Kurogumo kinh ngạc.

“Đây là đợt thứ hai!”

Không khí hỗn loạn bao trùm xung quanh. Ai nấy đều ngược nhìn nữ vương của mình chờ đợi một quyết định.

“Chúng ta đã hạ gục chúng một lần,” Tatsumaki vẫn tỏ ra cứng cỏi, “thì hoàn toàn có thể làm được thêm lần nữa.”

“Nữ vương, chúng ta không đủ sức để lại đánh như vậy,” thuyền trưởng Hebi can gián.

“Chẳng lẽ anh muốn *bỏ chạy* trước lũ hải quân ư?”

“Không còn sự lựa chọn nào khác đâu. Chúng ta đã rệu rã lắm rồi. Hãy thử nhìn xung quanh mà xem.”

Tatsumaki nhìn một lượt các con tàu te tua và các hải tặc bị thương, mệt mỏi, bơ phờ, cuối cùng cô cũng phải chấp nhận sự thật, “Tạm thời rút quân, nhưng chúng ta nhất định sẽ trở lại, làm cỏ hết bọn chúng!”

“Thế còn các kho tàng thì sao?” Thuyền trưởng Kurogumo lên tiếng. “Chẳng lẽ đầu hàng cho bọn võ sĩ?”

“Không bao giờ,” Tatsumaki nói bằng giọng quyết tâm cao độ. “Trở về và vét những gì có thể, sau đó khởi hành đi Đảo Quỷ.”

Không chờ đến tiếng thứ hai, toàn bộ đám Phong Quỷ liền rã đám, cố tìm cách thu gom tài sản trước khi đội tàu hải quân cập bến.

Tatsumaki tập hợp số quân có kỉ luật cao hơn của mình lại, yêu cầu pháo binh chuẩn bị đạn, các thành viên trong thủy thủ đoàn còn lại chuẩn bị nhu yếu phẩm thiết yếu cho chuyến hành trình. Riêng đội chèo khỏe hơn cả thì đi theo cô lên pháo đài thu thập kho tàng.

Trong bối cảnh đó Jack dường như bị bỏ quên. Nó vội vàng len qua đám hải tặc chạy theo sau Tatsumaki, cho đến khi bị cánh tay lực lưỡng của một người trong đội chèo chặn lại.

“Xin lỗi. Không có chỗ cho người ngoài,” Tatsumaki lạnh lùng ra lệnh đóng cổng.

“Còn con tàu mà bà đã hứa!” Jack biết nếu không có tàu thì mình và các bạn chỉ còn con đường chết.

Tatsumaki nở nụ cười nửa ái ngại nửa trêu người. “Giờ là lúc tự ai nấy lo rồi, Jack ạ. Nên nhớ, ta là một hải tặc... chứ không phải võ sĩ!”

BỊ NGUYỄN RỦA

Thế mà bà ta còn bảo cả đời mắc nợ mình! - Jack thầm nghĩ trong lúc đi vòng quanh bãi neo đậu tìm tàu.

Nhưng những chiếc duy nhất xuất hiện ở bãi đều là tàn quân từ sau trận chiến - quá to đối với thủy thủ đoàn chỉ có bốn người, và lại cũng đều là hàng đã có chủ. Chiếc tàu tuần tiểu cũng đã lên đường trở về chốt canh để báo tin thoái lui. Jack chỉ mong sẽ tìm được chiếc tàu nhỏ nào đó trôi dạt vào bờ, còn không thì xin đi nhờ chiếc Koketsu - nhưng chắc chắn sẽ phải trả bằng một giá không hề rẻ.

Dù sao thì ưu tiên hàng đầu vẫn là giải phóng cho Miyuki, Yori và Saburo. Nghĩ vậy, Jack trở lại làng hải tặc, và vô tình va trúng Li Ling đang đi theo chiều ngược lại.

"Xin lỗi Jack!" Nữ hải tặc vừa thở vừa thả bao gạo đeo trên lưng xuống. "Tớ vội quá. Mà cậu đang đi đâu đấy?"

"Lên pháo đài giải cứu mấy người bạn, rồi còn phải tìm tàu rời khỏi đây nữa."

"Cậu không đi cùng mọi người à?"

Jack lắc đầu, "Làm hải tặc không phải là cuộc sống mà tớ muốn."

Câu nói này khiến mắt Li Ling đờm buồn.

"Cậu có thể chuyển sang phe của tớ," Jack gợi ý, nó không muốn người bạn Trung Hoa này chết trong tay hải quân... hoặc trở thành hải tặc khát máu một chút nào.

"Và bỏ lỡ tất cả những trò vui này ư?" Li Ling đảo mắt một lượt đáp. "Đây chính là ước mơ của tớ Jack à. Tớ là một Phong Quỷ, bây giờ, và mãi mãi."

"Thế thì chúc may mắn," Jack biết số phận của một người là do chính họ định đoạt, dù rất muốn nó cũng không thể làm người bạn

này thay đổi ý định được. "Nhưng xin đừng bao giờ đánh mất trái tim nhân hậu ấy."

Jack giúp Li Ling đeo bao gạo lên lưng rồi quay người tạm biệt. Nó bước được vài bước thì nữ hải tặc bất ngờ nói, "Tớ biết chỗ có tàu đấy."

Cô chỉ chiếc cổng sắt nằm trong vách núi ngoài bãi neo đậu.

"Lẽ ra đây là bí mật không được phép tiết lộ, nhưng mà cánh cửa đó dẫn ra một cái hang. Chị Tatsumaki có cất giữ tàu ở đó phòng trường hợp khẩn cấp."

"Cậu đúng là bùa hộ mạng của tớ mà, Li Ling. Mà là dạng tàu nào?"

"Tàu con. Hôm trước khi xảy ra trận chiến, nữ vương còn giao nhiệm vụ kiểm tra lương thực trên đó cho tớ. Nhưng cần phải có chìa khóa mới được."

"Không sao," Jack tự tin đáp. "Miyuki sẽ có cách."

"Khóa này không móc được. Là loại hai tầng của Trung Quốc đấy."

"Vậy chìa khóa ở đâu?" Jack vội hỏi.

"Đây mới chính là vấn đề," Li Ling cắn môi. "Nó được gắn trên vòng cổ của Saru."

"May mà cô khi này thích tớ," Jack tếu táo, mặc dù vậy nó vẫn chưa biết làm cách nào để ra tay mà đừng đánh động đến Tatsumaki. Thôi chờ sau khi gặp lại nhóm bạn rồi tính cũng được.

"Cẩn thận nhé!" Li Ling nói vọng theo trong lúc Jack vào làng Hải Tặc.

Con đường chính đông đúc hải tặc tranh giành đường đi với nhau. Một vài tên còn tận dụng thời cơ đánh cướp các cửa tiệm, hoặc hôi của từ nhà những tên đồng đội đã tử trận.

Jack khẩn trương bỏ lại cảnh hỗn tạp này để tiếp tục đi lên. Pháo đài còn rất xa, mà cứ mỗi giây trôi qua thì hải quân lại càng thêm gần Đảo Hải Tặc.

Cuối cùng, sau khi tim đập mạnh hết cỡ, phổi cũng nở ra hết mức, Jack mới lên đến đỉnh đồi. Dọc đường đi ngang qua căn nhà của thuyền trưởng Kurogumo, nó nhớ đến cặp kiếm Shizu vẫn đang ở

bên trong, Jack bèn mở tung cánh cửa chạy đến chỗ cất giữ vũ khí. Nó nhìn thấy cặp *daisho* của mình ngay lập tức, lúc nó gần chạm được vào phần chuôi kiếm quần vải đỏ thì nhận thấy một con dao kề sát cổ mình.

Đứng sau nó, trầm tĩnh như một bức tượng, chính là người *geisha* hôm nọ.

"Tôi chỉ đang lấy lại đồ của mình thôi," Jack bình tĩnh giải thích.

Cô ta không đáp mà chỉ ấn mạnh lưỡi dao hơn. Jack miễn cưỡng buông tay ra khỏi chuôi kiếm thì cô ta cũng thả lỏng tay.

"Định ăn cắp đồ của hải tặc hả, thằng nhóc?" Thuyền trưởng Kurogumo tặc lưỡi bước ra từ hành lang.

"Tôi là võ sĩ, và võ sĩ không bao giờ ăn cắp," Jack phản nộ. "Ông thừa biết cặp kiếm đó là của tôi."

"*Từng* là của mày," thuyền trưởng Kurogumo nhấn mạnh.

"Tatsumaki nói tôi được phép nhận lại những thứ thuộc về mình, nhờ đã có công hạ tàu Nihon Maru giải cứu quân Phong Quỷ."

"Có *thực* như vậy không?" Tên hải tặc giận dữ nhe hàm răng bén nhọn như hàm cá mập của mình ra. "Phong Quỷ đã bị buộc phải rút khỏi Đảo Hải Tặc, với một đội tàu xơ xác. Thằng Đầu Lâu nói đúng. Mày chính là sao quả tạ của bọn tao!"

Bỗng có tiếng hô vang dội từ bên dưới - tàu Cá Voi Sát Thủ đã trở lại.

"Hóa ra thuyền trưởng Kujira vẫn còn sống," thuyền trưởng Kurogumo nhoen miệng cười. "Không như mày, thằng ngoại quốc," hắn vừa nói vừa rút kiếm.

Vì bị kề dao ngay sau lưng, Jack không dám động đậy. Và sự thật là nó cũng khó mà kịp với tay đến thanh *katana* trước khi bị đâm xuyên tim.

Thế là hết, Jack thầm nghĩ. Bị giết bởi một tên cướp biển lật lọng. Không thể giải cứu bạn bè, càng chẳng thể trở về bên em gái.

Thế rồi bất ngờ chiếc Cá Voi Sát Thủ khai hỏa, đạn pháo bắn ra như núi lửa phun trào khiến cả ngọn đồi rung chuyển trước sức công phá khủng khiếp.

“Cái quái gì...” Thuyền trưởng Kurogumo mất thăng bằng trên ban công.

Lại một loạt đạn được bắn ra trúng ngay phía dưới đỉnh pháo đài khiến khu vực nhà thuyền trưởng tuột dần xuống. Lợi dụng cơ hội hỗn loạn, Jack xoay người dùng cùi chỏ hất con dao ra khỏi tay *geisha* rồi tung cú đâm ngay ngực khiến ả đập mạnh vào thành ban công.

Căn nhà bằng tre nghiêng dữ dội, Jack vội vàng nhặt cặp kiếm rồi phóng về phía cửa. Nó vừa kịp bám vào cột trụ của lan can ngoài lối đi thì khối kiến trúc cũng đổ sụp hẳn. Jack lơ lửng trên không trung ngoái đầu nhìn thuyền trưởng Kurogumo và người *geisha* rơi xuống cùng căn nhà, những món vũ khí quý giá ông ta dày công sưu tầm, cùng nhiều rương châu báu rơi cả xuống đáy vực bên dưới. Khi tiếng la hét xa dần, Jack bắt đầu nghĩ có lẽ nó *đúng* là sao quả tạ của Phong Quỷ - hay chí ít là của thuyền trưởng Kurogumo - nhưng chính ông ta đã bắt nó về đây, không thể trách ai được.

59

SỤP ĐỔ

Tàu Cá Voi Sát Thủ tiếp tục oanh tạc đảo Hải Tặc. Jack phán đoán nhiều khả năng tàu đã bị bọn hải quân giành quyền kiểm soát, rồi tương kế tựu kế lợi dụng để đánh lừa chốt canh. Đạn pháo tàn phá khắp làng, còn tên *daejon* thì thiêu rụi toàn bộ nhà cửa. Hải tặc vừa la vừa chạy loạn, một số thoát được đến tàu, số còn lại xấu số bị bao vây trong lửa thì đành phải nhảy xuống vực cầu may.

Jack ném cặp kiếm lên trước rồi phóng người theo, sau đó nó vội vàng lao tới pháo đài không dám chậm trễ dù chỉ một giây. Cửa đã được mở sẵn, Jack nhìn thấy hai tay chèo của tàu Koketsu đang kéo vàng bạc ra chỗ thang kéo, nhưng họ không phản ứng gì trước sự hiện diện của nó.

Một quả pháo bắn trúng pháo đài khiến Jack mất đà ngã xuống sàn, đèn lồng treo trên trần cũng rơi xuống lộ độ. Nhoài người bật dậy, nó chạy như bay đến căn phòng quen thuộc. Lính canh đã rời hết, nhưng cửa vẫn bị khóa, bên trong còn có tiếng người liên tục đập cửa.

"Yori! Miyuki! Saburo!" Jack vừa la vừa giật tung chốt cài. Nhìn những khuôn mặt thân quen hiện ra mà cứ tưởng như đã vài tháng rồi chưa gặp. Bốn đứa vui mừng ôm chầm lấy nhau.

"Gặp cậu tớ mừng quá," Saburo mỉm cười với Jack.

Yori quá xúc động để có thể lên tiếng, còn Miyuki ghé sát tai thì thầm, "Tớ cứ tưởng đã mất cậu thật rồi." Nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục thái độ nam nữ thụ thụ bất thân của phụ nữ Á Đông, cũng như chuyển sự chú ý sang tình hình trước mắt. "Mau rời khỏi đây thôi. Bị cầm tù như vậy là quá đủ rồi."

"Cậu còn giữ bản đồ chứ?" Jack hỏi.

Nữ sát thủ gạt đầu gối ra cuộn giấy tròn.

“Tuyệt vời. Tớ cũng đã tìm được chỗ cất tàu, nhưng trước hết cần phải có chìa khóa,” nó giải thích. “Và nếu may mắn thì sẽ tìm được cả vũ khí của các cậu, cũng như bản hải đồ.”

Cả bọn quay người định đi thì Yori chợt nhớ ra: “Cơm nằm!”

Nhà sư nhí vừa quay lại phòng thì một cơn nổ lay động pháo đài khiến sàn nhà ngay dưới chân cậu đổ sập.

“KHÔNG!” Jack la thất thanh khi nhìn thấy cậu bạn của mình biến mất.

Nó vội vàng chạy vào thì thấy một lỗ hổng khổng lồ thông thẳng xuống đáy vực. Các mảnh gỗ và chiếu rách văng tung tóe khắp nơi. Kho thuốc súng ngay phía dưới vẫn đang bốc cháy dữ dội, có lẽ vừa trúng phải một mũi tên *daejon*.

“YORI!” Jack cố tìm kiếm nhà sư nhí.

“Tớ ở đây!” Một giọng nói run run vang lên.

Jack nhìn theo thì thấy cậu bạn của mình đang bám vào rìa xà nhà bên dưới, hai chân lơ lửng trong không trung.

Nó vội vàng khụy gối với tay ra. “Nhắm lấy tay tớ!”

“Không được, xa quá.”

Căn phòng lại rung chuyển khiến Yori bắt đầu khóc vì sợ hãi.

“Mau nắm chặt gót chân tớ,” Jack hướng dẫn Miyuki và Saburo.

Hai người dùng cánh cửa làm điểm tựa rồi thả Jack xuống sâu hơn. Nó cố rướn người nắm tay Yori... và trượt.

Jack lại thử lần nữa. “Cố lên!”

Cột xà đứt gãy rơi xuống vực vừa kịp lúc Yori nắm được tay Jack, nhưng chỉ ở phần ngón. Miyuki và Saburo tung hết sức cố kéo cả hai đứng lên.

“Nhanh nữa lên!” Jack cảm nhận tay Yori đang tuột dần.

Lúc gần đến nơi thì chuyện xấu nhất cũng xảy ra... nhưng may thay Saburo đã kịp túm áo nhà sư nhí kéo cậu lên chỗ an toàn. Cả bọn nằm gục xuống sàn thở dốc vì kiệt sức.

“Tớ xin lỗi,” Yori thều thào. “Cơm nằm... rơi mất rồi.”

Jack phì cười trước lời xin lỗi hoàn toàn không cần thiết này, “Chỉ cần *cậu* không rơi là được.”

Pháo đài lại một lần nữa rung chuyển.

“Mau đi thôi!” Saburo bật phắt dậy. “Chỗ này chẳng khác gì một cái bẫy khổng lồ.”

“Nhưng tội mình còn phải lấy chìa khóa,” Jack nhắc nhở.

Nó dẫn ba người chạy vào hành lang dẫn đến phòng Tatsumaki. Dọc theo đường đi vương vãi không biết bao nhiêu châu báu, chỉ những thứ tốt nhất mới được đội chèo Koketsu mang đi.

“Hành lí của tội mình kìa!” Saburo reo lên khi cả bọn chạy qua một căn phòng chứa đầy những túi.

Chúng nhanh chóng thu gom hành lí, đồng thời thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy đồng vũ khí của mình cũng được dựng ở một góc. Miyuki giắt thanh *ninjatō* lên lưng, đeo túi dụng cụ vào hông. Saburo thì cầm cặp *daisho*, còn Yori không giấu được hạnh phúc khi được tái ngộ với cây quyền trượng quen thuộc.

Đúng lúc đó có tiếng Tatsumaki vang lên từ phòng bên cạnh. “Nhanh nhẹn lên!”, bà ra lệnh. “Đám hải quân đã đuổi đến tận chân rồi.”

Bò dọc theo hành lang, Jack nhìn vào thì thấy Tatsumaki đứng quay lưng về phía nó, đang điều động thuộc hạ bốc dỡ kho tàng. Saru ngồi trên một cái rương mở sẵn, miệng nhâm nhi món hoa quả yêu thích.

“Kia chính là chìa khóa,” Jack thì thầm khi thấy vật bằng kim loại treo trên vòng cổ con khỉ.

“Làm sao lấy bây giờ?” Saburo chán nản. “Hay cậu nhẹ giọng xin thử ả vài câu xem.”

“Tớ có ý này,” Miyuki lên tiếng.

Cô thò tay lấy ống thổi ám khí ra khỏi túi dụng cụ.

CHÌA KHOÁ

“Cậu định giết Tatsumaki ư?” Yori hỏi khi thấy Miyuki cho phi tiêu vào ống.

Nữ sát thủ cẩn thận nhắm rồi thổi. Chiếc phi tiêu lao vun vút đến mục tiêu.

“Ồi!” Một tên Phong Quỷ buông thùng châu báu đang cầm trên tay xoa xoa cổ. “Đám muỗi chết tiệt!”

“Không, mà là đánh lạc hướng,” Miyuki nhướn miệng cười. Chiếc thùng vừa rồi rơi xuống đã làm hàng đồng vàng bạc rơi ra ngoài.

“Đồ vô dụng!” Nữ vương hải tặc rít lên rồi nhanh chóng cúi xuống thu nhặt bảo vật.

Trong lúc Tatsumaki và thuộc hạ mải mê làm việc, Jack lên đến chỗ Saru. Cô khi này vừa nhìn thấy nó liền lập tức chí chóa liên hồi khiến nó phải đặt ngón tay lên môi ra hiệu giữ im lặng. Thế rồi bằng động tác nhanh nhẹn dứt khoát nhất, Jack một tay xoa đầu, một tay tháo chìa khóa ra khỏi cổ Saru.

Đám Phong Quỷ vẫn đang tất bật nhặt tiền, trong khi Tatsumaki đã đứng dậy, liên tục xỉ vả tên đã làm rơi thùng vàng ban nãy. Lấy xong chìa khóa, Jack chuyển chú ý sang tấm da bọc đầu quen thuộc. Bản hải đồ được cất trong cái rương Saru đang ngồi lên. Cho tay vào, một cảm giác lạnh lạnh quen thuộc khiến Jack cảm thấy tự tin trông thấy. Nó vội vàng cất kĩ vật của cha vào túi hành lí. Xuyên suốt khoảng thời gian này, Saru vẫn im lặng vừa ăn quả vừa quan sát.

Jack đã định lui đi thì lại nhìn thấy vật gì đó lấp lánh ngay bên dưới Saru. Thì ra viên ngọc trai đen cùng phần cặp tóc bằng vàng méo mó cũng được cất ở đây. Đương nhiên nó sẽ không bỏ lỡ cơ hội lấy lại món quà cuối cùng Akiko tặng. Nhưng vừa cầm đến thì Saru la lên ầm ĩ giật phắt lại.

Tatsumaki cuối cùng cũng nhận ra sự hiện diện của nó. "Jack!" Nữ vương hải tặc thật sự bất ngờ. "Cậu đã đổi ý rồi ư?" Nhưng ngay khi nhìn thấy Saru và cái rương thì lập tức bà hiểu rõ. "Muốn giữ chìa khóa cũng được, nhưng nếu biết điều thì mau để bản hải đồ trở lại chỗ cũ."

Jack lắc đầu, "Đây là lúc thân ai nấy lo, Tatsumaki. Nên nhớ, bà là hải tặc... còn tôi là võ sĩ!"

Nói đoạn nó cầm đầu chạy ra cửa. Tatsumaki vung cổ tay về phía Jack. Chiếc quạt sắt xé gió bay đi trong không khí.

"Cẩn thận!" Miyuki tri hô.

May mắn thay, đúng vào giây cuối cùng thì Jack kịp tránh sang bên, bỏ lại chiếc *tessen* cắm sâu vào khung cửa.

"Bắt lấy Jack!" Tatsumaki giận dữ hét lên. "Tên ngoại quốc đó đã đánh cắp tương lai của chúng ta!"

Bốn tên Phong Quỷ vội vàng đuổi theo. Nhưng nó và các bạn đều nhanh hơn những người thuộc đội chèo lực lưỡng.

"Lối này!" Jack hướng dẫn nhóm bạn chạy ra cổng, cũng như thầm hi vọng hệ thống thang kéo vẫn còn hoạt động.

Và ở đó nó gặp đúng Độc Nhãn Long.

"Mau giao ra đây," Độc Nhãn Long chìa tay xin đều bản hải đồ như thể đã chờ đợi sẵn từ lâu.

Ngược lại, Jack hoàn toàn bị bất ngờ trước sự hiện diện của kẻ cừu thù vừa hồi sinh. Nó đứng sững lại không biết nên chạy tiếp hay quay lại.

"Hắn *vẫn* còn sống ư?" Saburo thở dốc.

Yori thì chỉ biết khiếp đảm trợn trừng mắt, thanh quyền trượng trên tay cậu run lên bần bật.

Đằng sau, tiếng chân đám hải tặc ngày một lớn.

Bọn chúng đã hoàn toàn bị bao vây.

"Bản hải đồ," Độc Nhãn Long tiếp tục đòi. "Đừng bắt tao phải hỏi lại."

Miệng nói vậy nhưng tên sát thủ lại vung kiếm chém tới. Nhanh như chớp, Jack rút kiếm đỡ đòn, vừa kịp lúc thanh Hắc Vân chỉ còn

cách cổ Saburo một đoạn khiến anh chàng không khỏi nuốt nước bọt vì sợ.

“Đừng bao giờ dùng một trò đến lần thứ hai,”

Jack nói rồi tung ra một cú đá cực mạnh vào ngực Độc Nhãn Long.

Tên *ninja* chao đảo lùi ra sau.

“Ta sẽ *không bao giờ* để người làm hại đến bạn bè của mình nữa,” Jack vừa thề vừa phóng thanh *kanata* tới đầu Độc Nhãn Long.

Nhưng hắn đã kịp hồi phục để gạt đòn này rồi ném thứ gì đó từ tay ra.

“Cẩn thận!” Yori cảnh báo.

Đám bột *metsubishi* nhắm thẳng vào mặt Jack. Nó nhanh chóng quay sang vô hiệu hóa tiểu xảo này.

“Người cần phải làm tốt hơn thế nữa cơ,” Jack khiêu khích.

“Chúng đây rồi!” Một tên Phong Quỷ chạy tới tri hô.

Miyuki rút đoản đao quay lại sẵn sàng ứng phó. “Jack, không có thời gian giải quyết ân oán đâu. Tội mình cần phải đi, NGAY BÂY GIỜ!”

Nhưng muốn đi thì phải vượt qua được Độc Nhãn Long.

“Các cậu đi trước đi,” Jack ném chìa khóa cho Yori. “Tớ sẽ giữ chân hắn.”

Khi con rồng trở lại, nỗi đau sẽ nung nấu từng cơn đấm...

Nhớ lại lời của Bà Phong, Jack nghĩ về cha, về Yamato và những gì đã mất trong tay tên sát thủ tàn ác, nó lập tức cảm thấy ngọn lửa đang hâm nóng từng mạch máu.

“Ta đã hết sợ người từ lâu rồi!” Jack tuyên bố trước khi lao vào tấn công.

“Và đó sẽ là sai lầm lớn nhất của mày,” Độc Nhãn Long phản pháo.

Thanh Hắc Vân trong tay hắn điên cuồng chém tới suýt chút nữa đã chặt Jack làm hai mảnh, nhưng nó vẫn kịp nhảy sang bên tránh đòn, lộn hai vòng đáp xuống thanh lan can cạnh đó.

“Chính *người* mới là kẻ phải sợ. Vì ngoài kiếm đạo, giờ đây ta còn biết nhẫn thuật nữa!”

Nó cho tay vào trong túi lấy chiếc *shuriken* phóng về phía Độc Nhãn Long. Chiếc phi tiêu lao đi trong không khí. Độc Nhãn Long vội vàng né tránh, nhưng do cự li quá gần nên vẫn bị thương ở cánh tay, hấn gào lên đau đớn. Trước khi kẻ địch kịp hồi phục, Jack đã nhảy khỏi lan can rút nốt đoản kiếm *wakizashi*, bắt đầu thi triển tuyệt kỹ Nhị Thiên. Cặp kiếm trong tay liên tục ra đòn ép tên sát thủ càng lúc càng lùi về sau, mở đường cho nhóm bạn trốn thoát.

“Lần này ta nhất định sẽ giết chết *người*,” Jack tuyên bố.

Tên *ninja* vừa chống đỡ vừa cười nhạt, “Độc Nhãn Long sẽ *không bao giờ* chết!”

Bên dưới, chiếc Cá Voi Sát Thủ vẫn điên cuồng phá hoại khiến làng Hải Tặc chẳng khác gì địa ngục trần gian. Quả pháo to như đá tảng được bắn ra từ khẩu Ngọa Hổ hoàn toàn xóa sổ một cửa hàng, và làm rung chuyển dữ dội những căn nhà xung quanh. Khắp nơi người chết như ngã rạ, tiếng la khóc vang dậy cả góc trời.

“Nhanh lên Jack ơi!” Miyuki nói như khóc sau khi chạy ra cửa cùng Yori và Saburo. “Lan can sắp sập rồi.”

Nhưng đã quá trễ. Vì quá tập trung vào trận chiến sinh tử, cả Jack lẫn Độc Nhãn Long đều chẳng chú ý gì đến tình hình xung quanh. Hai người tiếp tục giằng co cho đến khi va đập mạnh vào thành lan can khiến Jack đánh rơi cặp kiếm xuống mái nhà bên dưới. Cả khu vực rung lắc dữ dội, hoàn toàn có thể đổ sập bất kì lúc nào.

Không có vũ khí trong tay, lại ở trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Jack vội vàng trèo về phía nhóm bạn. Độc Nhãn Long vẫn kiên trì đeo bám, rồi nhảy lên lưng kéo nó xuống như một con nhện. Tuy cũng không còn thanh Hắc Vân, nhưng khả năng đánh tay không của hắn cũng lợi hại chẳng kém. Nhận một cú đấm vào dạ dày, Jack không khỏi thở dốc khi cơn đau lan tỏa ra toàn thân. Dù vậy nó vẫn trả đũa bằng một cú giật cùi chỏ vào ngực khiến Độc Nhãn Long phải nhảy xuống, theo sau là cú xoay người đấm móc vào cằm làm tên này ngã lăn ra lan can. Jack tiếp tục nhảy lên người kẻ địch

nhắm thẳng vào huyết đạo giữa xương sườn của tên *ninja* ấn mạnh ngón tay xuống. Độc Nhãn Long gào lên đau đớn.

“Không chỉ mình ngươi biết điểm mạch đâu,” Jack hả hê.

Một lần nữa ban công lại rung lắc, báo hiệu trạng thái vô cùng tồi tệ của nó. Nhưng với việc đã dồn được Độc Nhãn Long vào thế chân tường, Jack biết đây có lẽ là cơ hội duy nhất của mình.

“Yamato còn sống sót hay không?” Nó chất vấn.

“Yamato... là ai?” Độc Nhãn Long thều thào.

“Võ sĩ đã cùng rơi xuống với ngươi từ lâu đài Osaka.”

Bất chấp đau đớn, Độc Nhãn Long vẫn nhoẻn miệng cười giễu, “À, ra là nó.”

“Ngươi *thừa biết* cậu ấy là con trai của thầy Masamoto mà!” Jack gầm lên giận dữ trước màn kịch của tên sát thủ. Nó đề hấn xuống lan can. “Nói nhanh, Yamato còn sống hay đã chết?”

RƠI TỰ DO

Độc Nhãn Long không đáp, mà ngược lại còn phản công vào ngực Jack. Cơn đau dữ dội khiến nó phải thả hãn ra. Nhưng tên sát thủ còn chưa kịp tung ra đòn kế tiếp thì lan can đã gãy lìa khiến cả hai rơi xuống dưới như hai hòn đá.

Jack hoảng loạn thật sự, viễn cảnh bỏ mạng ở chân đồi đã gần ngay trước mắt. Thế nhưng trong lúc tuyệt vọng nhất, giọng nói hôm nọ lại vang lên trong đầu nó: *Chiếc lông không kháng cự. Nó nương theo chiều gió... Hãy ghi nhớ lấy điều này, võ sĩ trẻ.*

Đặt trọn niềm tin vào nguyên tố Phong cùng với kiến thức uyên thâm của vị võ sĩ huyền thoại, Jack tưởng tượng mình là một cọng lông. Nó không kháng cự nữa mà thả người rơi tự do. Ngay bên cạnh, tên Độc Nhãn Long điên cuồng vùng vẫy tìm chỗ bám. Jack chợt nhận ra có lẽ đây chính là cảm giác của Yamato vào cái ngày định mệnh ấy - cùng rơi xuống địa ngục với kẻ tử thù.

Dù vậy Jack lại thấy thanh thản đến lạ kì. Cũng như Yamato, nó sẽ chết trong danh dự, hi sinh thân mình bảo vệ bạn bè. Bản hải đồ, cũng như bí mật bên trong sẽ vĩnh viễn ngủ yên cùng với nó. Và chắc chắn không cách nào gã sát thủ kia có thể sống sót sau lần này.

Jack nghe thấy tiếng gió liên tục gào rít như thể thiên đường đang vẫy gọi. Khoảnh khắc ấy, nó cứ ngỡ mình có thể bay thẳng một mạch về Anh Quốc.

Mặt biển với từng đợt sóng nhấp nhô ngày một gần.

Một lần nữa giọng linh hồn võ sĩ huyền thoại lại vang lên: *Đừng chống cự, hãy nương theo dòng nước...*

Thay vì co người, Jack cố gắng thả lỏng toàn thân. Nó nhớ lại cách hải âu sà xuống biển bắt cá với tốc độ kinh người.

Nghĩ vậy, nó giơ tay chụm lại tạo thành hình mũi tên.

Và chạm xuống mặt biển. Cảm giác ớn lạnh toàn thân khiến Jack gần như ngộp thở. Tiếng gầm rú của gió giờ trở thành tiếng gào thét trầm đục của nước. Càng xuống sâu, cơ thể nó càng như bị dồn ép từ tứ phía. Mọi thứ bắt đầu tối sầm đi.

Jack chạm đến đáy trong tình trạng thiếu oxy trầm trọng, toàn thân đau như, suýt chút nữa nó đã ngất xỉu.

Phía trên, làng Hải Tặc đã trở thành bình địa, chỉ còn mỗi pháo đài là chưa hoàn toàn sụp đổ. Quân hải tặc cũng không còn lại bao nhiêu.

Jack bơi đến bờ, và nhìn thấy một bóng người màu đen nằm xóng xoài trên tảng đá. Nó vội vàng tiếp cận, trong đầu thầm nghĩ lần này mình nhất định phải tận mắt chứng kiến phút cuối cùng của tên sát thủ.

62

KẺ GIẢ MẠO

Jack trèo lên đứng ngay cạnh Độc Nhãn Long. Thân thể hăn loang lổ trong vũng máu lớn vẫn đang chảy xuống bên dưới. Cơ ác mộng cuối cùng cũng chấm dứt.

Thế rồi con mắt duy nhất của hăn lại bật mở khiến tim Jack như đóng băng.

“Không, không thể nào!”

Tên *ninja* bật cười khanh khách. Jack khuyu gối nắm lấy cơ thể hăn rung lắc dữ dội.

“Tại sao ngươi lại không chết?” Nó bật khóc, nỗi đau thương và phần uất bùng phát mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Tay *ninja* bị Jack quăng quật như thể một con búp bê. Hăn thậm chí còn không thể thở, chứ đừng nói tới trả lời. Rõ ràng Độc Nhãn Long đang hấp hối. Jack đặt tên sát thủ trở về vị trí cũ sững sờ nhìn hăn.

Chính vì bị rung lắc mà khăn trùm đầu của Độc Nhãn Long bị kéo xuống một phần để lộ ra con mắt *thứ hai*.

Jack kéo nốt phần còn lại thì đập vào mắt nó là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ. Trong trận chiến Osaka, nó đã phát hiện thân phận thật sự của Độc Nhãn Long chính là lãnh chúa bị ruồng rẫy Hattori Tatsuo. Còn người này *chắc chắn* không phải hăn. Ngoài việc có hai mắt, mặt tên này cũng thiếu đi những vết rỗ đặc trưng của người bị thủy đậu. Còn lại thì từ vóc dáng, hình dạng cằm, cho đến giọng nói đều tương tự.

“Ngươi là AI?” Jack chất vấn.

“Độc Nhãn... Long,” tên *ninja* yếu ớt trả lời.

Jack lắc đầu, “Không, ngươi không phải hăn. Ta đã nhìn thấy mặt Hattori Tatsuo bằng chính cặp mắt của mình. Ngươi chỉ là một kẻ giả

mạo mà thôi.”

Gã đàn ông cuối cùng cũng chịu thừa nhận, “Ta là một *kagemusa*... hình nhân thể mạng... Và đó chính là lí do mà... Độc Nhãn Long sẽ *không bao giờ* chết!”

“Nhưng thầy Masamoto đã giết chết *kagemusa* của hãn ở trận Nakasendo rồi.”

“Một màn kịch khéo léo!” Tên *ninja* khoái trá. “Và giờ đây Hắc Vân sẽ lại thuộc về tay chủ mới... tiếp tục duy trì huyền thoại Độc Nhãn Long!”

Phải đến lúc này Jack mới thật sự hiểu ý nghĩa câu: *Kẻ thù cũ nhất định sẽ quay lại.*

Bất thành linh nó bị túm cổ, tên nhân giả dốc hết phần sức tàn phun nước bọt vào mặt Jack, “Tao sẽ theo ám mày... xuống tận mồ, ngoại quốc ạ!”

Nói đoạn hãn đổ gục xuống nằm im, cặp mắt vô hồn trừng trừng nhìn lên bầu trời xám xịt khói.

Jack hỗn hển lấy hơi rồi bật khóc nức nở.

“Jack!” Miyuki chạy đến quỳ bên cạnh. “Cậu vẫn ổn chứ?”

Yori và Saburo cũng xuất hiện, cả hai sững sốt nhìn gã *ninja* đã bị lột mặt nạ.

“Sao cậu lại khóc?” Saburo thắc mắc. “Lần này hãn chết thật rồi cơ mà?”

Jack lắc đầu. Ngọn lửa hi vọng cuối cùng trong tim nó đã hoàn toàn bị dập tắt. “Tớ khóc... vì Yamato không thể trở lại.” Một lần nữa nó lại thương tiếc người bạn, người anh em. Trong tim nó, nỗi đau năm nào vẫn cuộn cuộn như trước.

Yori đặt một tay lên vai Jack, “Yamato vẫn sống thông qua cậu, thông qua những hành động của cậu. Linh hồn cậu ấy hòa vào với cậu. *Mãi mãi bên nhau.*”

Jack dụi mắt, nhà sư nhí nhảnh rất biết cách an ủi.

Miyuki lên tiếng, “Tớ không thể mang bạn của cậu trở lại, nhưng ít ra cũng còn thứ này.” Cô trao cho nó cặp song kiếm Shizu. “Chẳng phải chúng chính là linh hồn của một võ sĩ sao?”

Jack mỉm cười cảm kích rồi đứng dậy tra cặp *daisho* vào vỏ. Có vũ khí trong tay, nó thấy mình mạnh mẽ hơn, nhất là khi bên cạnh còn có cả sự giúp đỡ của những người bạn trung thành.

“Mình đi thôi,” nó chỉ cửa hang động nói. “Kéo lỗ mất chuyến tàu.”

THUẬN BUỒM XUÔI GIÓ

Bỏ lại cái xác của tên giả mạo Độc Nhãn Long phía sau, Jack và các bạn bước về cánh cổng. Nhưng vừa đến nơi thì một tiếng động lớn vang lên, và mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

“CHẠY MAU!” Miyuki la thất thanh khi nhận thấy điều gì đang xảy ra.

Bốn đứa chạy thục mạng theo bờ biển. Nhưng đích đến vẫn còn quá xa trong khi làng Hải Tặc đang sụp đổ như những quân cờ domino. Nào là gỗ cháy, xà nhà, cho đến đá tảng liên tục rơi xuống bên dưới.

Trong lúc chạy đua với tử thần, Jack vẫn kịp nhìn thấy Li Ling đang hối thúc những tay Phong Quỷ cuối cùng lên tàu Koketsu, trước khi ra lệnh khởi hành. Jack cứ ngỡ Tatsumaki cũng ở trong tàu, cho đến khi nó liếc lên pháo đài và nhận ra một bóng người đang đứng trên rìa ban công đổ nát.

Bà ấy muốn sống chết cùng với tàu của mình, như một thuyền trưởng thực thụ, Jack thầm nghĩ.

Cuối cùng thì pháo đài Phong Quỷ cũng phải đầu hàng, từng phần kiến trúc cứ thế rơi xuống mặt biển bên dưới.

“NHANH NỮA LÊN!” Jack hối thúc trong lúc một tảng đá lớn rơi xuống tàu Rắn Xanh, nhấn chìm toàn bộ thủy thủ đoàn trên đó.

Saburo vấp ngã khiến Jack phải kéo lê anh chàng dậy. Cả bọn tung hết sức nhào tới cánh cổng sắt.

Yori lục tìm chìa khóa.

“Làm ơn đi mà!” Miyuki nửa hối thúc nửa van lơn trong lúc đá và mảnh vụn cứ liên tục rơi xuống như mưa.

Trong cơn hoảng loạn, Yori vô tình đánh rơi chìa khóa. Nhà sư nhí vội vàng bò rạp xuống nhặt lên tra vào ổ, vừa xoay mạnh vừa đẩy.

“Hình như bị kẹt rồi!” Cậu nói như mếu.

Saburo dùng vai huých mạnh, cuối cùng cái cổng cũng chịu mở ra. Bốn đứa lao vào trong vừa kịp lúc làng Hải Tặc chính thức bị xóa sổ. Mọi thứ sụp đổ xuống cùng lúc tạo thành thứ âm thanh như tiếng gào thét của một con rồng. Thế rồi chỉ còn lại sự lặng yên và bóng tối ngự trị.

Vừa ho sặc sụa vừa phun đất ra khỏi miệng, Jack la lớn, “Mọi người vẫn ổn chứ?”

Ba giọng nói vang lên, tuy mệt mỏi nhưng có phần nhẹ nhõm. Loạng choạng đứng dậy, Jack đi trước dẫn đường trong căn hầm tối.

“Cậu có chắc là tụi mình đang đi đúng hướng không vậy?” Saburo hỏi sau khi cả bọn di chuyển được một lúc. “Chắc mà,” nó cố ra vẻ tự tin, và thực sự nhẹ nhõm khi nghe thấy âm thanh của nước. “Cổ lên, gần đến rồi.”

Sau mỗi bước chân, tiếng sóng vỗ vào bờ lại càng thêm rõ rệt.

“Ánh sáng kìa!” Yori thốt lên.

Thật vậy, vừa qua đến ngã rẽ, cả bọn đã nhìn thấy một cái hang nhỏ được thắp sáng bởi ánh nắng mặt trời. Chiếc tàu nhỏ được buộc chặt vào tường, cột buồm hạ thấp để dễ dàng di chuyển.

“Lần này phải cảm ơn Li Ling rồi,” Jack hào hứng sau khi xem xét và nhận thấy chiếc tàu đã được chất đầy lương thực cùng hai thùng nước sạch.

Cả bọn trèo lên tìm chỗ cất hành lý và vũ khí. Jack vỗ về bản hải đồ rồi cẩn thận giấu kín dưới góc tàu. Cùng với sự biến mất của Tatsumaki và các thủ lĩnh quân Phong Quỷ, cộng với việc Jack đã lấy lại bản hải đồ, xem như bí mật bên trong một lần nữa được đảm bảo. Jack biết mình đã rất liều lĩnh khi tiết lộ ngần ấy kiến thức cho bọn hải tặc khát máu. Nhưng nó biết cha sẽ cảm thông cho hành động vì tình bạn của nó đối với Miyuki, Yori và Saburo. Họ là những người sẵn sàng hi sinh cả tính mạng vì nó, để đáp lại, nó cũng sẵn sàng đánh đổi bất kì điều gì để cứu họ.

Saburo nhặt một mái chèo lên bắt đầu công việc. Cẩn thận luồn lách giữa rặng đá ngầm, con tàu nhỏ từ từ tiến ra khỏi hang. Hang

động này nằm ở phía nam của Đảo Hải Tặc nên có thể xem như chúng đã an toàn ngoài tầm kiểm soát của đội tàu hải quân. Jack chờ đến khi đất liền đã khuất bóng rồi mới cùng nhóm bạn giương cao buồm.

“Tiếp tục đi,” Jack hướng dẫn Yori và Saburo. “Chúng ta cần rời khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt.”

Một lúc sau, khung cảnh từ phía bên kia dần hiện ra.

Khói đen cuộn cuộn tuôn lên từ Đảo Hải Tặc khiến ngọn núi lửa ngừng hoạt động trông như thể đang chuẩn bị phun trào trở lại. Từ bờ tây, một vài chiếc tàu Phong Quỷ đang tìm cách tẩu thoát. Jack thấy trong số này còn có cả con tàu hình rồng Koketsu. Nó thậm chí cầu mong Li Ling sẽ vượt qua được hàng rào hải quân phía trước.

“Tụi mình đi hướng nào?” Miyuki giở bản đồ ra hỏi.

Jack xem xét một lượt, và quyết định chọn đường đến Nagasaki thông qua eo biển Kanmon. Nghĩ vậy, nó chỉ hướng mạn trái con tàu.

“Phía tây,” cũng chính là hướng mặt trời đang dần lặn.

Cảm nhận làn gió biển tươi mát trên mặt. Jack mỉm cười với các bạn. “Ít ra thì tụi mình cũng may mắn được một lần. Xem chừng hôm nay sẽ là một ngày thuận buồm xuôi gió đó!”

CHÚ THÍCH NGUỒN TRÍCH DẪN

Dưới đây là những đoạn trích dẫn được sử dụng trong quyển *Samurai trẻ tuổi: Ngũ Đại - Phong* (số trang được để trong ngoặc vuông) cũng như các chú thích đi kèm:

1. [Trang 294] “Tàu an toàn nhất là khi nó ở trong bãi, nhưng người ta không làm ra tàu chỉ để ở trong bãi neo đậu,” tác giả: William Shedd, một nhà hiền triết (sinh năm 1820, mất năm 1894);

2. [Trang 311] “Rắn mất đầu thì dù trăm cũng không thể địch được mười,” tác giả: Euripides, nhà soạn kịch (sinh năm 484, mất năm 406 trước Công nguyên).

TÊN CON TÀU CƯỚP BIỂN NINJA TRONG TRUYỆN

Một cuộc thi dành cho các *Samurai* trẻ tuổi đã được tổ chức trên chuyên mục Young Times của tờ báo The Times để đặt tên cho con tàu cướp biển Ninja sẽ xuất hiện trong tập truyện "Ngũ Đại - Phong".

Và người chiến thắng trong cuộc thi chính là:

Jonathan Harper

Bạn đã đưa ra gợi ý tên **Koketsu**, có nghĩa là "Hàm Tử Thần" (hoặc "Hang Hổ", hoặc chỉ những nơi nguy hiểm).

Trong số vô vàn những gợi ý xuất sắc, cái tên này ngay lập tức nổi bật. Nó hoàn toàn phù hợp với hình ảnh con tàu cướp biển ninja của tôi, vì con tàu có một chiếc cọc hình rồng ở đầu mũi để đâm chìm các tàu khác.

Xin chúc mừng Jonathan!

THÔNG TIN VỀ VÕ SĨ ĐẠO

Võ Sĩ Đạo có nghĩa là “Con đường của một võ sĩ”, nó bao gồm một loạt các tiêu chuẩn đạo đức và tinh thần tương tự với tinh thần hiệp sĩ của phương Tây. Các võ sĩ Nhật Bản phải luôn tuân thủ một cách khắt khe bảy tiêu chí cơ bản này trong suốt quá trình luyện tập cũng như; sinh hoạt đời thường.

義

1. *Nghĩa*: một người có phẩm chất này phải luôn đưa ra được quyết định chính xác dựa trên các chuẩn mực đạo lí, luôn bình đẳng, công bằng với tất cả mọi người bất kể màu da, chủng tộc, giới tính hay tuổi tác của họ.

勇

2. *Dũng*: khả năng làm chủ tình hình bằng lòng quả cảm và sự tự tin.

仁

3. *Nhân*: sự dung hòa của lòng trắc ẩn và độ lượng. Nhân cùng với Nghĩa là hai nguyên tắc nhằm đảm bảo một võ sĩ sẽ không dùng sức mạnh của mình một cách lỗ mǎng hoặc vì lợi ích cá nhân.

礼

4. *Lễ*: luôn nhã nhặn và cư xử lịch thiệp với người khác. Một người có lễ phải luôn tôn trọng tất cả mọi người.

真

5. *Chân*: hướng thiện, làm theo lẽ phải, luôn nỗ lực hết khả năng của mình, thành thật với chính bản thân, cũng như những người khác.

名誉

6. *Danh dự*: một võ sĩ phải biết cách phấn đấu tìm kiếm danh dự cho mình, cụ thể là luôn hướng tới thành

công, nhưng đi kèm với đó phải là những hành động đúng mực, không bất chấp thủ đoạn.

忠義

7. *Trung nghĩa*: là chuẩn mực quan trọng nhất, căn bản nhất; nếu không trung thành, tận tụy với nhiệm vụ được giao, cũng như với người khác, thì sẽ không bao giờ đạt được thành tựu như mong muốn.

GHI CHÚ

[1] O-settai: Thực phẩm và tiền bạc khách hành hương được hiến tặng.

[2] Sumimasen: Xin lỗi (Tiếng Nhật).

[3] Haiku: Là một thể loại thơ độc đáo của Nhật Bản, ra đời từ thế kỉ 17. Một bài haiku chỉ vồn vẹn 17 âm tiết trong ba câu và thường có nội dung trào phúng.

[4] Atake-bune: Là tàu chiến Nhật Bản thế kỉ 16,17.

[5] Seki-bune: Là loại tàu chiến có mái chèo, tốc độ di chuyển nhanh, sử dụng rộng rãi ở thời Senguko và thời Edo của Nhật Bản.

[6] Cổng torii: Là một loại cổng truyền thống của Nhật Bản, thường được thấy ở lối vào hoặc trong đền thờ Thần Đạo.

[7] Itadakimasu: Trước bữa ăn người Nhật thường nói Itadakimasu, dịch là: Cảm ơn vì bữa ăn.

[8] Tàu buôn ấn đỏ: Tàu buôn được chính phủ cấp phép buôn bán ở nước ngoài.

[9] Dải obi: Dải thắt lưng thêu của người Nhật.

[10] Laviathan: Loài sinh vật biển thần thoại, là một trong bảy hoàng tử của địa ngục và canh giữ cổng địa ngục.

[11] David và Goliath: Theo truyền thuyết châu Âu, cậu bé chăn cừu David nhỏ bé đã đánh bại gã khổng lồ Goliath bằng một cục đá và

một chiếc nỏ cao su.

SAMURAI

TRẺ TUỔI

8 - NGŨ ĐẠI - KHÔNG

Người dịch: Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

CHRIS BRADFORD

CHRIS BRADFORD

SAMURAI
TRẺ TUỔI

8 - NGŨ ĐẠI - KHÔNG

Người dịch:
Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Tác phẩm: Samurai Trẻ tuổi: Ngũ Đại - Không

Tác giả: Chris Bradford

Người dịch: Hoàng Hương Trang

Nhà xuất bản Kim Đồng, 2016

*Dành tặng tất cả những người hâm mộ Samurai trẻ tuổi,
chúc các bạn sẽ luôn theo đuổi Võ Sĩ Đạo trong cuộc sống ...*

MỤC LỤC

Bản đồ: Nhật Bản - Thế kỉ 17

Lá Tâm Thư

1 - Dấu Chân

2 - Mắc Kẹt

3 - Thuật Hô Hấp

4 - Đầu Người Trên Cát

5 - Suối Nước Nóng

6 - Cứu Ngục Beppu

7 - Phong Ngục

8 - Đau Buồn

9 - Trò Chơi Vở Sò

10 - Góc Cổng

11 - Bugyo

12 - Xét Xử

13 - Nhà Ngục

14 - Món Nợ Cũ

15 - Bài Học Cuối Cùng

16 - Cờ Phật Giáo

17 - Miệng Núi Lửa

18 - Naka-Dake

19 - Chiếc Cầu Treo

20 - Sụp Đổ

21 - Xe Bò

22 - Giáo Đâm

23 - Shiryu

24 - Vòng Tròn Enso

25 - Nghịch Chuyển

26 - Ân Tình

27 - Người Hùng

28 - Thử Kiếm

29 - Mãi Mãi Bên Nhau

30 - Okuni

31 - Không Phải Bướm

32 - Thành Kumamoto

33 - Chủ Nhà Trọ

34 - Dohyo

35 - Sumo

36 - Tháo Chạy

37 - Oan Hồn

38 - Đào Kabuki

39 - Mie

40 - Đoàn Tụ

41 - Điều Jig

42 - Chiếc Phà

43 - Shimabara

44 - Chiêu Mộ Ronin

45 - Fumi-E

46 - Kính Lạ Cha

47 - Núi Lở

48 - Chuyện Nhỏ

49 - Cuối Đường

50 - Mời Nhử

51 - Tập Kích

52 - Mắc Bẫy

53 - Cách Li

54 - Dầu Đèn

55 - Tóm Gọn

56 - Nợ Máu Trả Bằng Máu

57 - Trả Thù

58 - Vô Ích

59 - Chiếc Kiệu

60 - Quốc Kì

61 - Quá Giang

62 - Chĩa Súng

63 - Cọc Thiêu

64 - Người Đưa Tin

65 - Ngũ Đại - Không

66 - Lễ Hội - Bon

67 - Đèn Lồng

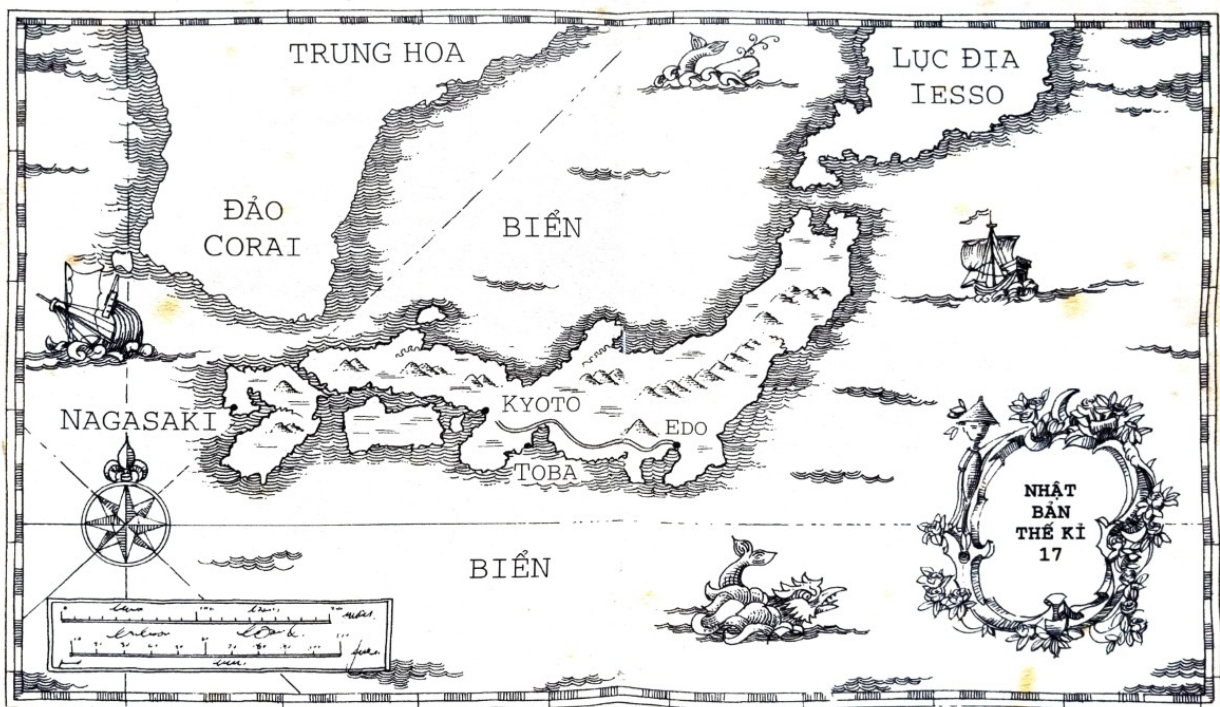
68 - Lời Tạm Biệt

69 - Nhổ Neo

Haiku

Chú Thích Nguồn Trích Dẫn

Thông Tin Về Võ Sĩ Đạo

ĐƯỜNG TOKAIDO

LÁ TÂM THƯ

Nhật Bản, 1614

Jess thân mến,

Anh mong một ngày nào đó lá thư này sẽ đến được tay em. Ở nơi quê nhà chắc em vẫn tưởng anh trai mình đã vĩnh viễn chìm sâu dưới lòng đại dương từ rất lâu rồi, nhưng thật ra anh vẫn sống, và rất khỏe mạnh.

Anh và cha cập bến Nhật Bản vào tháng Tám năm 1611, nhưng anh rất đau lòng phải báo với em rằng cha đã qua đời trong một trận tập kích trên tàu của chúng ta, cả đoàn thủy thủ của tàu Alexandria chỉ còn mình anh sống sót.

Suốt ba năm qua, anh sống dưới sự bảo trợ của một võ sĩ Nhật Bản tên Masamoto Takeshi, và theo học lò võ của ông tại Kyoto. Tuy ông đối xử với anh rất tử tế, nhưng sự đời thật chẳng bao giờ suôn sẻ.

Một tên ninja sát thủ tên Độc Nhãn Long đã được người ta thuê đi cướp cuốn hải đồ của cha (hẳn em còn nhớ vật này quan trọng với ông như thế nào chứ?) Ban đầu tên này đã hoàn thành được ý đồ, nhưng nhờ có sự giúp đỡ của những người bạn võ sĩ, cuối cùng anh đã đoạt lại được.

Chính tên ninja đó là kẻ đã sát hại cha chúng ta. Tin này có lẽ cũng không giúp em nguôi ngoai được nỗi buồn, nhưng dù sao công lí cũng đã được thực thi, kẻ hại cha chúng ta chết rồi. Cái chết này không thể giúp cha chúng ta sống lại được - anh nhớ cha lắm, và rất cần những lời khuyên răn, bảo ban của ông nữa.

Nước Nhật vừa trải qua một cuộc nội chiến, những người nước ngoài như anh đã không còn được chào đón ở đây. Hiện anh đang

phải sống lưu vong, chỉ có thể hành động trong bí mật. Sắp tới anh sẽ tìm cách đi về phía nam của hòn đảo xa lạ này, hướng đến cảng Nagasaki, nếu may mắn có lẽ anh sẽ gặp được một chiếc tàu nào đó chuẩn bị lên đường về Anh Quốc.

Tokaido, tên con đường mà anh đang đi, đầy rẫy những nguy hiểm rình rập. Đối với anh lúc này, kẻ thù còn đông hơn rất nhiều so với bạn bè. Nhưng em cũng đừng lo lắng quá, ngài Masamoto đã dạy anh trở thành một võ sĩ, và anh sẽ chiến đấu để được trở về quê nhà bên em.

*Mong sẽ có ngày anh được trực tiếp kể với em về hành trình này...
Từ giờ đến lúc ấy, cầu Chúa phù hộ em gái bé bỏng của anh.*

Jack, anh trai em.

T.B. Lá thư này được viết vào những ngày cuối xuân, khi đó anh bị một nhóm ninja bắt cóc. Nhưng khác với ngộ nhận ban đầu, họ hoàn toàn không phải địch thủ mà là ân nhân cứu mạng, và chỉ bảo cho anh về năm nguyên tố của võ trụ: Địa, Thủy, Hỏa, Phong, Không. Bây giờ anh cũng đã biết cách sử dụng nhẫn thuật, thậm chí chúng còn phần nào hữu ích hơn những kĩ năng học được khi còn ở trường samurai. Tiếc là nỗi ám ảnh về cái chết của cha khiến anh thật sự khó có thể toàn tâm theo học nhẫn giả...

1

DẤU CHÂN

NHẬT BẢN, MÙA HÈ NĂM 1645

Vừa sặc nước vừa ngộp thở, Jack phun ra hàng vốc nước biển mặn chát. Không muốn bị kéo ngược trở lại, nó ra sức cào sâu ngón tay nắm chặt cát ướt trong lúc một ngọn sóng khác ập tới. Giữa không gian tĩnh mịch, từng đợt sóng vỗ vào bờ tạo nên thứ âm thanh như tiếng thở phì phò của loài rồng, còn Jack chính là phần thừa bị thải ra sau bữa ăn no.

Với tất cả sức lực còn sót lại, Jack lê lết bò lên trên. Sau khi thoát khỏi các con sóng, nó lật ngửa mình nằm phơi bụng thở dốc vì mệt, rồi từ từ mở mắt. Bầu trời bao la trong vắt không gợn chút mây hay bất kì dấu hiệu nào còn sót lại từ trận bão đêm qua. Bình minh buổi sớm tỏa sáng từ phương đông, báo hiệu một ngày nắng ráo.

Jack không biết mình đã nằm đó trong bao lâu, nhưng khi tỉnh lại thì miệng nó khô khốc, môi toàn vết nứt, còn quần áo đã khô tự bao giờ. Đầu nó nhức như búa bổ, toàn thân bầm dập do va chạm trong lúc vật lộn ngoài biển.

Jack cảm thấy hông trái đau nhói, nhưng may mắn thay chỉ là do chuôi cặp song kiếm giắt bên người đập vào, ngoài ra không có cái xương nào của nó bị gãy cả.

Nó lồm cồm ngồi dậy. Bằng một phép màu nào đó mà cả thanh trường kiếm *katana* lẫn đoản kiếm *wakizashi* đều còn nguyên bên cạnh. Kiếm chính là linh hồn của võ sĩ. Và với Jack - một người đã trải qua quá trình luyện tập như một *samurai* lẫn một *ninja* - ý nghĩa của cặp kiếm này lại càng lớn thêm. Đồng thời trong bối cảnh Nhật Bản xem người nước ngoài, cũng như người theo đạo Ki-tô như kẻ thù, thì vũ khí chính là phao cứu hộ. Jack nhận thấy túi hành lí giắt

bên người nó hoàn toàn biến dạng, vật dụng đựng bên trong cũng vô cùng thâm thẳm. Nó đổ mọi thứ ra ngoài. Một cái bình nút, mấy nắm cơm bị cán bẹp, ba cái phi tiêu *shuriken*. Kể đến là tiếng thụp của một quyển sách dày - bản *hải đồ* chứa lượng kiến thức khổng lồ cha Jack để lại. Jack thấy nhẹ nhõm hẳn khi nhận ra kỉ vật quan trọng này vẫn an toàn trong lớp giấy dầu. Cái bình nút thì khác. Sau một đêm chiến đấu giữ mạng sống, phần vì đói khát cơ thể Jack yếu hẳn. Run rẩy nhặt chiếc bình lên, nó đổ nốt những giọt nước ngọt cuối cùng vào miệng, rồi thậm chí chẳng buồn phỉ cật mà cứ thế ngấu nghiến ăn cơm nắm. Dù đầy sạn và mặn chát nước biển, chỗ cơm này vẫn cung cấp đủ năng lượng để nó tỉnh táo đánh giá được tình hình.

Nhìn quanh một lượt, nó thấy mình đang nằm trong một cái vịnh hình chữ U, thoát nhìn có vẻ rất hoang vu. Thế rồi tim Jack như thắt lại khi nhận thấy thứ đang trôi dạt vào bờ: cột buồm gãy nát từ chiếc thuyền của nó.

Phải đến lúc này Jack mới nhận ra đám bạn đi cùng mình đã hoàn toàn mất tích.

Nó vội vàng bò dậy, nháo nhác chạy dọc theo bờ biển tìm kiếm.

Không có bất kì dấu hiệu nào, Jack phóng tầm mắt về phía chân trời nhưng cũng chẳng thấy bóng dáng con tàu nào cả. Mỗi lúc một tuyệt vọng, Jack chỉ sợ Yori, Saburo và Miyuki đều đã bị biển cuốn trôi. Thế rồi nó phát hiện ra dấu chân trên cát, ngọn lửa hi vọng lại bùng lên.

Khụy một chân, Jack dùng kĩ năng *ninja* quan sát kĩ lưỡng. Tổ sư Soke đã truyền cho nó khả năng xác định dấu vết dựa vào kích cỡ, hình dáng, độ sâu và khoảng cách. Ngay lập tức - tất nhiên kèm theo cả ngao ngán - Jack biết chắc chúng quá lớn so với những người bạn của mình. Đây là dấu chân của một người đàn ông bị tật. Người này dường như đã cập bờ một cách vội vàng, rồi hoảng loạn rời đi như kiểu đang chạy.

Nhưng dù là ai thì chắc chắn cũng không có lợi gì đối với Jack.

Chợt có tiếng người vọng lại từ phía bắc. Jack nhanh chóng nhặt nhanh hành lí rồi lao theo hướng ngược lại. Nó vừa chạy dọc bờ biển

vừa tìm kiếm dấu tích của nhóm bạn. Gần đến chỗ rìa đá, Jack phát hiện ra một cửa hang. Nó vừa vào bên trong thì nghe từ phía sau có tiếng hô hoán.

“Thằng ngoại quốc ở đây!”

Jack vội ngó đầu lại nhìn thì thấy một ông lão đánh cá chân vòng kiềng đi trước dẫn đường cho toán võ sĩ tuần tra. Ông ta liên tục chỉ trở về phía chiếc cột buồm gãy nằm dạt trên bờ.

“Thế giờ nó ở đâu?” Thủ lĩnh của toán võ sĩ, một người đàn ông có bộ ria mép dày cùng mái tóc búi củ hành, lên tiếng hỏi.

“Bầm quan lớn,” ông lão đánh cá phân trần. “Chính mắt tôi nhìn thấy mà. Tóc thằng ngoại quốc đó vàng hoe, trên người còn đeo theo cả kiếm!”

Tay thủ lĩnh cúi xuống xem xét. Hắn liếc theo dấu chân Jack để lại trên bờ biển và tuốt kiếm tuyên bố: “Nó chưa thể đi xa được, chúng ta sẽ tóm gọn tên chó đó!”

MẮC KỆT

Jack chui vào sâu hơn trong hang. Địa hình bên trong có kết cấu tựa như tổ ong chia làm nhiều góc ngách. Càng vào sâu, cảm giác ẩm thấp lạnh lẽo mỗi lúc một tăng, ánh sáng mặt trời chỉ còn hơi lấp ló, sóng biển liên tục vỗ về như tiếng tim đập. Jack chọn con đường rộng rãi nhất, lòng thầm mong đây chính là lối ra. Nó bò trườn trong bóng tối, cho đến khi gặp đúng ngõ cụt bắt buộc phải quay ngược trở ra.

Lúc Jack đang định thử đường khác thì một cơn sóng lớn đưa nước biển tràn vào hang, trận bão đêm qua lại một lần nữa hiện lên trong đầu nó. Chớp giật sáng trắng cả bầu trời đầy mây đen, mưa như trút nước, biển động dữ dội.

Chiếc tàu của Jack chao đảo lên xuống. Những người bạn nó cố bám trụ với nét mặt tái nhợt kinh hãi. Bản thân nó cũng không thể ngờ vận may lại lộn ngược thành xui xẻo nhanh đến vậy. An toàn thoát khỏi Đảo Hải Tặc với chiếc thuyền đầy đủ lương thực, bản đồ, xuôi hướng gió. Lẽ ra đó phải là một chuyến hải trình nhẹ nhàng dài hai tuần đến bến cảng Nagasaki, nơi Jack sẽ tìm tàu buôn về Anh Quốc, nơi mà Jess, em gái nó đang ngày đêm mong chờ.

Thế nhưng thực tế lại không hề suôn sẻ. Vào đúng đêm thứ ba sau khi rời Đảo Hải Tặc, một cơn bão đột ngột xuất hiện khiến Jack không kịp phản ứng. Kỹ năng đi biển của nó được thử thách tới đỉnh điểm. Tình hình vô cùng nghiêm trọng. Đứng trước nguy cơ bị cuốn trôi, nó vội vàng hướng dẫn những người bạn tìm cách bám chặt vào thành tàu. Đúng lúc này thì túi hành lí cùng với toàn bộ vật dụng bên trong bị đánh văng ra ngoài. Lo sợ sẽ mất bản *hải đồ* dưới đại dương, Jack liều mình nhảy theo. Nó vừa nắm được dây buộc thì một ngọn sóng khổng lồ ập tới, kéo theo sau là tiếng rắc rợn người, chiếc tàu nhỏ gãy đôi, hất tất cả xuống biển.

Jack dốc hết sức bình sinh bơi về hướng các bạn, nhưng không thể cưỡng lại dòng nước cuồn cuộn.

Bị ảnh hưởng bởi sức nặng của hành lí và cặp song kiếm, nó phải vất vả bám vào chiếc cột buồm gãy mới có thể ngoi lên. Những người còn lại liên tục tri hô, nhưng tiếng hò hét của họ càng lúc càng nhỏ dần, cuối cùng chỉ còn lại tiếng gào thét của gió. Một cơn sóng khổng lồ ập tới nhấn chìm tất cả.

Đó là lần cuối cùng Jack nhìn thấy Yori, Saburo và Miyuki. Nó thậm chí không dám nghĩ đến viễn cảnh xấu nhất - rằng họ đã biến mất trong trận cuồng phong. Mỗi mỗi.

Và thực tế nó cũng không có thời gian để nghĩ, bởi lẽ tiếng người đã vang vọng trước cửa hang. "Dấu chân dẫn tới đây."

Jack bò nhanh hơn. Lối đi thứ hai này chật hơn lối đầu tiên, nó phải cúi sát đầu mới có thể di chuyển. Sau khoảng hai mươi bước thì ánh sáng le lói xuất hiện, kéo theo một tia hi vọng thoát thân.

Lại ngỗ cụt, bốn bề toàn đất đá. Ánh sáng vừa nãy hóa ra chỉ là một khe nứt từ phía trên. Jack thử tìm cách ngoi lên, nhưng bất chấp kĩ năng leo trèo thượng thừa của nó, đây vẫn là công việc quá khó khăn. Vấn đề là nó chẳng thể quay trở lại được nữa.

Một giọng nói ở rất gần vang lên, "Để em vào đây thử xem thế nào."

"Tình tảo vào," tên đầu lĩnh cảnh cáo. "Thấy nó thì khử luôn."

Jack nghe thấy tiếng chuyển động đang dần tiến sát tới chỗ mình. Mất sức sau một đêm vật lộn với bão táp, nó thật sự không muốn phải chiến đấu. Nhưng đã ở vào thế đường cùng, Jack đành phải rút kiếm kháng cự. Đúng lúc này thì dường như vũng nước bên dưới nó cạn dần đi. Nhìn xuống, Jack phát hiện có khe hở. Xem ra may mắn đã trở lại với nó, bởi lẽ hướng thoát đi của nước chính là dấu hiệu dễ nhất để nhận biết lối ra.

"Tìm thấy rồi!", tay võ sĩ hét lên.

Bò rập hẳn xuống, Jack vút kiếm và túi hành lí xuống trước, và lách qua. Thấy vậy, tay võ sĩ nắm chặt chân nó kéo mạnh về phía sau. Jack phản kháng bằng một cú đạp mạnh khiến kẻ địch chao

đảo rồi biến mất nhanh như sóc. Khe hở rộng dần thành một lối đi nhỏ nhỏ. Jack liên tục bò trườn bất chấp toàn thân bị đá cào xước.

“Đừng để nó chạy thoát!” Tên thủ lĩnh la lớn. “Bao nhiêu là tiền thưởng đây!”

“Em không nhích vào được!” Tay võ sĩ chán nản đáp.

“Mày đứng đó canh chừng. Những đứa còn lại theo tao! Chúng ta sẽ đón lõng phía bên kia... nếu nó còn sống mà trở ra.”

3

THUẬT HÔ HẤP

Jack tìm mọi cách nhích đi trong không gian chật hẹp tối đen như mực. Áp lực tăng cao khiến tay Jack run rẩy, vai nó bị kẹt và mặc dù đã cố vặn người nhưng vẫn không thể thoát ra. Thế rồi cảm giác ngộp thở đột ngột xuất hiện. Có lẽ không khí ở đây không đủ để hô hấp.

Đúng lúc này nó nghe tiếng sóng vỗ.

Gió đưa nước biển ập tới hướng Jack. Nó hít một hơi thật sâu trước khi nhịn thở. Sóng đập vào người Jack mạnh như thể ngựa xéo voi giày. Lối đi ngập chìm trong nước.

Cố gắng chống chọi cơn hoảng loạn. Jack biết cơ may sống sót duy nhất nằm ở kỹ thuật hô hấp của *ninja*. Sự việc diễn ra quá bất ngờ để có thể thực hành phép thở sâu. Jack chỉ còn cách đặt niềm tin ở những yếu tố may mắn. Nó bèn thả lỏng gân cốt, tập trung tinh thần nghĩ về những ngày thường ngồi dưới gốc cây anh đào với cô bạn thân thương Akiko ở Toba. Trạng thái thiền định này giúp nhịp tim của Jack chậm hẳn lại, kéo theo đó là nhu cầu trao đổi không khí của cơ thể cũng giảm xuống.

Nhưng việc này cũng chỉ có thể kéo dài... trong vài phút.

Nước vẫn tiếp tục tràn vào, đe dọa nghiêm trọng sức chịu đựng của Jack. Thế nhưng chính nhờ vậy mà cuối cùng thì nó cũng nhích được vai ra khỏi chỗ kẹt. Nhịp tim nó mỗi lúc một tăng, nguy cơ bị chìm càng lúc càng rõ ràng.

Đúng vào thời khắc hung hiểm nhất thì nước lại rút xuống. Jack vội vàng ngửa mặt lên hít lấy hít để, vừa ho sặc sụa vừa nhặt nhanh kiếm và hành lí. Không dám chờ lâu, nó lập tức trườn tới lối ra, nhưng không kịp vì một đợt sóng nữa lại ập tới.

Chí ít thì lần này Jack cũng đã sẵn sàng. Nó bám chặt hai bên thành hang hít sâu ba hơi rồi bắt đầu thiền định. Nước biển đập vào lưng như muốn xé nát tấm áo kimono. Thế nhưng Jack vẫn kiên trì trụ vững. Nó đếm thời gian chờ nước đổi chiều. Phải mất một lúc lâu nữa, vừa kịp lúc Jack bắt đầu thấy ngộp thở. Đợt sóng này dài hơn nó tưởng tượng. Phổi Jack căng hết cỡ... và rồi cơn hành hình cũng kết thúc. Nó hít lấy hít để nguồn dưỡng khí vô giá, trong lúc âm thanh quen thuộc đập vào tai báo hiệu một đợt sóng nữa đang kéo tới.

Đã may mắn sống sót hai lần, Jack nghĩ lần tiếp theo có thể sẽ là mồ chôn của mình.

Nó vừa bò trườn vừa kéo theo kiếm và hành lí phía sau. Lớp sóng càng lúc càng tới gần. Gặp ngã rẽ, Jack cứ thế bò theo hướng có ánh sáng. Lối đi dốc ngược dẫn lên một cái lỗ lớn. Phía sau, nước biển vẫn đang truy đuổi nó như thể con thú khát máu. Dốc hết sức, Jack bật người lên lăn ra ngoài, vừa kịp lúc một cột nước bắn ra khỏi lỗ.

Jack nằm ngửa thở gấp sau màn thoát chết trong gang tấc. Tuy chưa hẳn đã thoát ra bên ngoài nhưng xung quanh đã ngập tràn ánh sáng len lỏi qua các khe nứt, báo hiệu bãi biển chỉ còn cách nó một tầng đất đá.

Không để phí thời giờ, Jack nhặt kiếm, đeo hành lí lên vai rồi cẩn thận quan sát lối ra. Không gian vắng lặng, chỉ có vài cánh hải âu đơn lẻ. Có vẻ như đám võ sĩ vẫn chưa leo lên kịp. Bỏ lại cái hang đằng sau, Jack đi dọc theo bãi biển hướng về phía trước.

Càng lúc bãi cát càng trở nên bóng râm, nó đoán đến giữa trưa thì sức nóng sẽ vượt quá sự chịu đựng của đôi chân trần. Jack chạy được nửa đường thì thoáng thấy vật gì đó đang bị đàn hải âu vây quanh. Lúc nó đến gần, đám chim chóc bay đi để lộ ra một thủ cấp.

Điều này cũng không quá bất ngờ. *Samurai* vốn được biết đến với thói quen cắt thủ cấp kẻ thù đã chết.

Đây vốn dĩ là một tập tục của họ, trước hết nhằm dâng lên chủ tướng báo công. Chặt đầu cũng là một phần của nghi lễ mổ bụng tự sát *seppuku*. Lần này, nạn nhân xấu số là của một cậu bé, có vẻ là

thuộc tầng lớp nông dân nghèo vì không thấy dấu tích của mảnh tóc cạo trọc và búi củ tỏi đặc trưng võ sĩ.

Jack thương cảm liếc nhìn cái đầu rồi tiếp tục chạy, trong lòng thầm nghĩ rất có thể đây sẽ là số phận của mình nếu chẳng may bị bắt.

“Ê, *nanban*^[1]!”

Jack rút kiếm quay lại, sẵn sàng đối phó với đám võ sĩ. Nhưng kì lạ là chẳng thấy ai.

“Ê, bộ mù à? Ở dưới này cơ mà!”

Jack há hốc mồm. Cái đầu vùi trên cát đang mở miệng nói với nó.

ĐẦU NGƯỜI TRÊN CÁT

“Còn không mau cứu tôi đi,” cái đầu nhăn nhó dưới ánh nắng chói chang.

“A... anh còn sống”, Jack sửng sờ thốt lên.

“Đương nhiên. Mà, chần nằng cho người ta cái coi.”

Vẫn trong tư thế sẵn sàng, Jack từ từ tiến lại điều chỉnh cho bóng mình phủ lên cái đầu. Trong suốt hành trình xuyên Nhật Bản, nó đã kinh qua nhiều điều lạ lùng - từ pháp sư biến hình, phù thủy bói toán, cho đến linh hồn chiến binh - nhưng cái đầu biết nói này vẫn là kinh dị nhất. Thế rồi, nó chợt nhận ra đây chẳng qua chỉ là một người bị chôn vùi toàn thân dưới cát. Trạc tuổi Jack hoặc lớn hơn đôi chút, anh chàng này có hàng lông mày nằm ngang, mũi hếch, tai to như vành bình sứ, đôi môi dày nứt nẻ vì nắng, còn đôi gò má đỏ ửng đầm mồ hôi. Một vài vết thương nhỏ xuất hiện trên vầng trán bên dưới mái tóc đen dày rậm rạp.

Được Jack che nắng, cậu ta thở dài khoan khoái rồi đột nhiên giật giật mũi vẻ khó chịu. “Gãi giùm cái coi.”

Jack dùng móng tay thực hiện yêu cầu.

“Thấp hơn một chút... ừ, chỗ đó đó! Ngựa đúng là cực hình mà. Thế, có định cứu tôi lên không thì bảo?”

“Tôi không nghĩ mình có thể giúp được anh.”

“Ờ hay, bộ dân *nanban* toàn đầu đất hết à?” Anh chàng nói giọng ngao ngán. “Đào lên là xong thôi!”

Jack lưỡng lự nhìn về phía cửa hang. Dù chưa thấy dấu hiệu của toán lính canh, nhưng vẫn là rất mạo hiểm nếu tốn thời gian đào người này lên...

“Còn chần chừ gì nữa?” Cái đầu than phiền. “Thấy chết không cứu à?”

Thật vậy, với cái nắng như thiêu như đốt và thủy triều đang lên thì chỉ vài tiếng nữa thôi, anh ta không chết vì nóng cũng sẽ chết vì ngộp thở. Tạm gác chuyện của mình sang bên, Jack vội vàng rút kiếm khuy xuống đào. Cho đến khi đột ngột dừng lại.

“Đừng ngừng mà!” Cái đầu rên la.

“Tại sao anh lại bị chôn ở đây?” Jack nhận ra rất có thể mình đang tự chuốc lấy rắc rối vào thân.

“Trò đùa của đám bạn.” Cái đầu cười xởi lởi. “Chúng nó chơi ác lắm.”

Biết Jack chưa bị thuyết phục, anh ta bèn tiếp tục. “Tóm lại tôi không phải tội phạm giết người hay gì cả. Là dân *nanban*, cậu phải hiểu Nhật Bản dưới thời tân Tướng Quân là như thế nào chứ. Tất cả mọi người đều là tội phạm... trừ đám võ sĩ ra!”

Thật vậy. Từ ngày đặt chân đến hòn đảo Nhật Bản này, Jack đã chứng kiến cảnh tượng một người lái buôn điếc bị mất đầu vì vô lễ, tu sĩ Ki-tô giáo bị treo cổ vì niềm tin của mình. Tôn giáo, sắc tộc, hay thậm chí là địa vị cũng đủ để một người phải chết dưới triều đại tàn bạo của Shogun Kamakura. Dù chàng trai này đã phạm tội gì, thì phần nhiều có lẽ cũng chưa đến mức phải dùng đến hình phạt độc ác như vậy.

Nghĩ vậy, Jack bèn tiếp tục đào, “Thế anh tên gì?”

“Benkei vĩ đại!” Cái đầu tự hào.

Jack nhướn mày trước danh xưng rất kiêu ngạo của anh chàng, nhưng không bình luận gì thêm. “Tôi là Jack Fletcher, đến từ Anh Quốc.”

“Một gã *nanban* biết nói tiếng Nhật,” Benkei tỏ vẻ ấn tượng, “và kẻ mang kiếm đầu tiên mà tôi từng gặp. Lấy được từ đâu vậy? Lượm được trong bãi chiến trường à?”

“Chúng là quà của một người bạn thân.” Jack bắt đầu đào tới chỗ cát ướt quanh ngực Benkei.

Benkei nhúm mày nghi hoặc. “Cứ cho là thế đi.”

Jack mặc kệ hỏi tiếp, “Anh bị chôn lâu chưa?”

“Khoảng hơn một ngày đêm.”

“Vẫn còn sống được là may đấy.”

“May mắn bắt được vài con dã tràng,” Benkei lí giải. “Hơi cứng cho món *sashimi*, đã vậy còn hung hãn nữa chứ!” Anh chàng vừa nói vừa đá lưởi về hướng đầu kẹp đỏ gần miệng. “Tối tối thì giếng trời mở cửa, uống no cả bụng, suýt chết ngạt luôn.”

Jack ngưng đào giả bộ dò hỏi, “Anh có nhìn thấy ai trôi vào bờ không?”

Benkei cân nhắc vài giây rồi lên tiếng đáp. “Có lẽ. Người cậu tìm là ai?”

“Ba người bạn. Yori, một nhà sư nhỏ con mang quyền trượng. Saburo, một võ sĩ trẻ, tương đối to con, đặc biệt là vòng bụng. Và Miyuki, một cô gái mảnh khảnh có mái tóc và cặp mắt đen láy.”

“Thằng nào chả mơ tìm được một em như thế!” Benkei cười gian xảo.

“À, ai chán sống rồi thì cứ việc,” Jack cảnh báo khiến nụ cười của Benkei tắt ngóm. “Thế anh có nhìn thấy ai trong số họ không?”

“Đào tôi ra trước đi rồi tôi sẽ trả lời.”

Được hi vọng tiếp thêm sức lực, Jack điên cuồng đào cho đến khi tay Benkei được giải phóng. Tiếp theo cả hai cùng hợp sức tạo thành một cái lỗ đủ to để Jack kéo anh ta ra ngoài.

“Đừng hòng trông thấy anh mà quay lại biển nữa,” Benkei vừa phủi cát khỏi bộ *kimono* sắc sỡ ba màu đỏ xanh vàng vừa nói. Một con dã tràng rơi ra khỏi khối sau khi anh chàng đá mạnh chân. “Khó chịu gần chết.”

“Thế tóm lại anh đã nhìn thấy ai?” Jack vội vàng hỏi.

Benkei nhún vai ra chiều có lỗi. “Rất tiếc là không giống bạn của cậu.”

Jack cảm thấy như vừa bị lừa. “Nhưng vừa rồi anh...”

“Cảm ơn nhá, *nanban*,” Benkei cắt ngang trước khi đảo mắt nhìn về phía sau rồi co cẳng chạy. “Rất hân hạnh được làm quen!”

Nghe tiếng người la hét, Jack quay lại thì thấy toán võ sĩ đang đuổi tới. Không còn cách nào khác, nó bèn chạy theo Benkei, trong lòng thầm hối tiếc vì quyết định dừng chân cứu người của mình.

SUỐI NƯỚC NÓNG

“Người họ muốn bắt là tôi, không phải anh đâu!” Jack la lớn trong lúc hai người vội vàng chạy lên đỉnh đồi.

“Có thể lắm, *nanban*, nhưng tôi cũng không phải hạng được lòng quan binh địa phương,” Benkei không hề có ý định giảm tốc.

Lối đi phía trước dần chia thành hai ngã, một là đường mòn men theo biển, một dẫn tới khu rừng núi hiểm trở.

“Đây là đâu? Tôi hoàn toàn bị mất phương hướng rồi” Jack thú nhận.

Benkei nhíu mày kinh ngạc. “Đảo Kyushu. Hướng bắc dẫn tới Shimonoseki, hướng nam xuyên qua làng Beppu tới Funai, và hướng đó...” Anh chàng chỉ vào con đường núi, “là rừng Kuju. Nhưng tốt hơn hết đừng bao giờ bég mắg vào, trừ phi muốn đi lạc!”

Bên dưới, tiếng la hét của đám lính canh vang vọng mỗi lúc một gần, đặc biệt có hai tên đã gần đuổi đến nơi.

“Muốn trốn thoát thì chỉ có thể đặt cược vào Beppu. Nhanh theo tôi!” Benkei nói liến thoắng rồi lập tức chạy đi.

Không còn cách nào khác. Jack bèn bám sát phía sau. Hai người cùng lao về hướng nam cho đến khi một cảnh tượng đáng kinh ngạc đập vào mắt Jack. Làng Beppu nằm dưới chân núi, từng cột khói liên tục phả lên xung quanh, trông ngôi làng như được xây dựng trên bếp lửa vậy.

Nhận thấy vẻ ngạc nhiên của Jack, Benkei bèn hỗn hển giải thích, “Làng Beppu... nằm ngay dưới... núi Tsurumi.” Anh ta chỉ về phía ngọn núi lửa sừng sững. “Những cột khói kia chính là nhíp thở của nó.”

Hai đứa chạy đến rìa ngôi làng thì hai tên võ sĩ ban nãy đã gần đuổi kịp, đám còn lại cũng không còn cách bao xa. Từng ngôi nhà

bằng gỗ cao hai tầng mọc san sát hai bên đường, phần nhiều là phòng trà phục vụ khách vắng lai.

“Beppu là một địa điểm nghỉ dưỡng nổi tiếng,” Benkei xác nhận suy đoán của Jack. “Suối nước nóng quanh đây rất tuyệt vời... thậm chí có thể nói là số một Nhật Bản...”

Anh chàng hất đổ một xe rau củ hòng cản đường quân lính khiến dân làng và du khách xung quanh không khỏi cảm thấy khó chịu. Thế rồi những tiếng la hét bắt đầu xuất hiện khi họ nhận ra sự hiện diện của một thằng nhóc tóc vàng mắt xanh trong khu nghỉ dưỡng của mình.

“Quý tộc, võ sĩ, lái buôn... mọi tầng lớp đều vượt đường xa tới đây...”, Benkei tông trúng một người đi đường khiến ông này ngã ngửa ra phía sau.

“Xin lỗi,” anh chàng cười trừ rồi tiếp tục co chân bỏ chạy, mặc kệ những tiếng chửi rủa của người đàn ông.

Hai người chạy vào trong con hẻm nhỏ để cắt đuôi quân lính. Nhưng đám võ sĩ tỏ ra quá quen thuộc với địa hình ngôi làng nên dù đã cố hết sức, Benkei vẫn không tài nào tạo được khoảng cách an toàn. Jack bắt đầu thấy thấm mệt do sức nặng của túi hành lí và cặp song kiếm. Rất đông dân làng hiếu kì quan sát màn rượt đuổi.

“Dân làng rêu rao rằng tắm suối nước nóng rất có ích cho cả tinh thần và thể xác,” Benkei tiếp tục. “Để tôi cho cậu thấy.” Anh chàng bất chợt chuyển hướng sang căn nhà gỗ lớn bên phải.

Dù hơi khó chịu vì hành động này nhưng Jack vẫn quyết định bám theo. Hai đứa vừa chạy vừa trượt trên sàn nhà bóng loáng, thậm chí còn đánh đổ cả các chậu hoa được sắp xếp vô cùng tỉ mỉ.

“Đằng này!” Benkei ra hiệu mặc kệ tiếng la ó từ phía nhân viên nhà tắm.

Anh chàng dẫn Jack chạy theo hành lang vào một căn phòng mờ mờ. Vài người đang thả mình trong bể tắm có nguồn suối nước nóng tự nhiên. Sững sốt với sự xuất hiện của những kẻ đột nhập, ai nấy đều trợn mắt há mồm.

“Giờ đi đâu nữa?” Jack giục vì không thể tìm được lối đi.

“Nhầm đường!” Benkei đáp trước khi vội vàng quay đầu ra cửa.

Một tay võ sĩ bước vào trong. Benkei nhanh tay cầm cái xô đầy nước nóng bên cạnh hất luôn vào người hắn. Jack lợi dụng thời cơ đâm hắn bất tỉnh, trước khi tên thứ hai xuất hiện với trường kiếm sẵn sàng trong tay. Cũng lại bài ban nãy, Benkei giật khăn tắm của một người khác quăng vào mặt đối phương gây rối để Jack đập hắn rơi xuống bể nước.

"Làm tốt lắm, *nanban!*" Benkei cảm thán. "Giờ thì ra khỏi đây thôi!"

Hai đứa lại quay ra hành lang, lần này rẽ vào cánh cửa tiếp theo. Tiếng la hét ồ ạt vang lên từ các vị khách nữ trong phòng.

"Xin lỗi!" Benkei làm bộ che mắt nói. "Cảm phiền cho mượn đường."

Jack cố giữ mắt mình hướng về phía trước. Mở cánh cửa, nó thấy mình đang đứng trong một khu vườn xinh xắn với hồ đá và thác nước. Khói liên tục bốc lên từ những bãi tắm tự nhiên với rất đông du khách.

"Tiếc là không ở lại được," Benkei tặc lưỡi. "Mấy ngày rồi chưa tắm."

Anh chàng lại tiếp tục cùng Jack chạy xuyên qua khu vườn, trèo tường ra ngoài lên vào một con hẻm vắng. Hai đứa nhìn ra ngoài từ trong chỗ ẩn nấp.

"Hình như... cắt được đuôi rồi," Benkei vuốt mồ hôi nói.

Jack còn chưa kịp gạt đầu đồng tình thì đã bị cắt ngang.

"Đứng yên đó, thẳng ngoại quốc!" Tay võ sĩ cau có nạt. "Và cả mày nữa, Benkei!"

Đám lính còn lại cũng đều đã tuốt gươm sẵn sàng nghe lệnh từ tay thủ lĩnh.

"Mà cũng có thể là chưa!" Benkei ngao ngán giơ tay đầu hàng.

CỬU NGỤC BEPPU

“Nhân danh Tướng Quân, người bị bắt vì tội mưu phản,” tên võ sĩ thủ lĩnh tuyên bố.

“Gì cơ?” Benkei trợn tròn mắt. “Cùng lắm chỉ là gây rối trật tự công cộng thôi chứ?”

“Là nó chứ không phải mày, thằng ngu. Có điều lần này mày cũng dính tội đồng lõa rồi con ạ.”

“Chuẩn bị tinh thần đi, Benkei,” Jack vừa rút kiếm vừa khuyên.

“Cậu mang kiếm thì đi mà đánh,” Benkei lập tức quay đầu. “Mẹ tôi đã dặn, ba mươi sáu kế... kế chuồn mới là thượng sách!”

Chỉ còn lại một mình với kẻ địch đông hơn gấp mười lần, Jack bắt đầu tin rằng mẹ Benkei quả là một người phụ nữ thông minh. Nó cắt dây thừng buộc chồng gỗ rồi dùng vai húc mạnh khiến từng khúc gỗ lăn long lóc xuống quật ngã những tên võ sĩ đằng trước. Nhân lúc đám võ sĩ hoảng loạn, Jack bỏ chạy theo hướng của Benkei.

Và tìm thấy anh chàng này ngoài rìa làng.

“Bọn chúng vẫn đang đuổi theo đấy!” Jack cảnh báo.

“Đương nhiên rồi!” Benkei trợn mắt. “Cậu là kẻ mang tội danh mưu phản bị đích thân Shogun truy nã cơ mà! Biết thế mà tôi cứ nằm im trong bãi cát còn hơn!”

“Nếu không vì ở lại cứu anh thì tôi đã chạy thoát từ lâu rồi!” Jack phản pháo.

Benkei thở dài. “Nói cũng phải. Nhưng đừng tưởng tôi sẽ mang ơn mà nhầm. Benkei này ghét nhất chính là mấy thứ lễ nghĩa võ sĩ vớ vẩn đó.”

“Chúng đây rồi!” Một tên võ sĩ tri hô.

“Nhanh vậy,” Benkei ngao ngán. “Kiểu này đành phải dùng tới Cửu Ngục Beppu thôi!”

“Cửu ngục?” Jack không lấy làm tin tưởng cái kiểu nói phét của anh bạn mới quen này cho lắm.

“*Jigoku*^[2], hi vọng cuối cùng của chúng ta,” Benkei nghiêm giọng đáp trước khi chuyển hướng sang khu rừng trên đồi. “Đó là nơi không người bình thường nào dám bén mảng lại gần, trừ phi bắt buộc phải làm vậy.”

Hai đứa chạy qua hàng loạt bụi rậm, cổng *torii*^[3]. Càng vào sâu, cây cối xung quanh càng trở nên kì quặc, cành lá héo hon, thân lại trắng xám, tạo cảm giác ma quái ghê rợn. Jack cảm giác như mình vừa đặt chân vào một thế giới khác, thế giới của linh hồn, ma quỷ, và quái thú.

“Nhìn cho kĩ vào,” Benkei chỉ những lỗ hổng phả hơi trên mặt đất. “Chúng thừa sức nấu chín cậu như người ta nấu cơm đấy!”

Jack cố gắng di chuyển thật gần Benkei. Nó đặc biệt chú ý đến các hồ nước xung quanh. Có cái xanh thẫm thẫm, có cái lại trắng đục như sữa chua. Cái thứ ba thậm chí còn có màu như của vàng nấu chảy.

“Rơi xuống *jigoku* thì xác định đi là vừa!” Benkei vừa cảnh báo vừa dùng tay che miệng khỏi thứ không khí có mùi như trứng ung xung quanh.

Trong lúc hai đứa di chuyển qua các hồ nước thì bên ngoài đám võ sĩ bắt đầu tranh cãi dữ dội.

“Tao cóc cần biết trong đó có ma quỷ hay rồng rắn gì!” Do bị sặc khói nên giọng thủ lĩnh khác hẳn so với lúc bình thường. “Thằng ngoại quốc đó là tội phạm do đích thân Tướng Quân ra lệnh truy nã. Bây giờ hoặc tội mày xông vào tìm nó - hoặc tao sẽ ném từng đứa vào!”

Lấn khuất đằng sau đám khói mờ, Jack và Benkei lặng lẽ nhích từng bước trên con đường thoát thân. Hai đứa băng qua một cái hồ lổm ngổm bùn xám. Đúng lúc không khí vừa trở nên dễ thở hơn thì Benkei cũng phát hiện trước mặt mình là một tay võ sĩ đang trợn trừng mắt. Anh chàng thụp người xuống vừa kịp tránh được mũi

kiếm đâm xuyên cổ. Jack rút gươm nhanh như chớp chặn đòn tấn công thứ hai hướng đến bụng Benkei, trước khi đẩy anh chàng ra khỏi vòng nguy hiểm.

Tay võ sĩ chuyển tập trung sang Jack. Dễ dàng gạt đỡ đòn tấn công của hắn, Jack phản lại bằng một cú cắt ngược từ dưới lên trên. Râu rụng tả tơi khỏi cằm tay võ sĩ, và lẽ ra hắn đã bị thương nếu không phải vì Jack bị cản trở từ phía sau. Một gã *samurai* to lớn dùng tay khổng chế siết họng Jack. Chắc mắt ngon ăn, gã võ sĩ ban nãy vùng kiếm với ý định đâm xuyên bụng nó. Nhưng tay Jack vẫn tự do, và nó lại một lần nữa gạt được đòn tấn công. Gã võ sĩ tiếp tục kiên trì nhưng vẫn không sao kết liễu được mục tiêu. Vấn đề nằm ở chỗ Jack đã sắp ngộp thở.

Tầm nhìn của nó ngày một mờ, thời gian bây giờ là điều vô cùng xa xỉ.

Jack tự hỏi lúc mình cần thì Benkei đang ở đâu?

Tiếp tục gạt đỡ một cú đâm, Jack đá vào ngực tên võ sĩ đầu tiên khiến hắn ngã ngửa ra sau, đoạn thúc cùi chỏ vào bụng tên thứ hai khiến hắn phải đau đớn thả lỏng tay.

Khụy một bên gối, Jack tung đòn *ippon seoinage*^[4] ném đối thủ qua vai khiến tên này văng ra xa trước khi tay võ sĩ đầu tiên lao tới với mũi kiếm hướng thẳng vào ngực Jack. Một vụ va chạm mạnh xảy ra, tay võ sĩ thứ hai bị lưỡi kiếm xuyên thủng, còn tay đầu tiên thì ngã lăn ra đất, ngay bên trên lòng hồ *jigoku*.

“Cứu với!” Hắn vừa kêu vừa loay hoay lấy thăng bằng.

Vừa mới thoát khỏi tình huống thập tử nhất sinh, Jack loạng choạng bò tới định giúp kẻ địch, nhưng không kịp. Một tiếng la khủng khiếp cất lên từ miệng võ sĩ trong lúc hắn bị tụt xuống. Hắn cố bám lại, nhưng nhanh chóng bị bãi bùn nuốt gọn.

Benkei chạy tới chỗ Jack quan sát tấn thảm kịch vừa xảy ra với tâm trạng nửa kinh sợ nửa hào hứng. “Giờ thì cậu biết vì sao người ta gọi nơi này là địa ngục rồi nhé!”

PHONG NGỤC

“Nãy giờ anh làm gì?” Jack vừa thở dốc vừa dùng tay xoa cổ. “Tại sao không giúp tôi?”

Benkei vỗ lưng nó an ủi. “Cuối cùng cậu vẫn ổn đấy thôi.”

Jack định lên tiếng phản đối, nhưng bóng dáng đám võ sĩ còn lại đã hiện ra từ phía đối diện.

“Mau đi thôi!” Benkei hối thúc.

Di chuyển gần như không có phương hướng, hai đứa len lỏi giữa những cái hồ chết chóc. Một tay võ sĩ xuất hiện và đứng chặn trước mặt. Jack và Benkei liền đổi hướng. Trong lúc vội vàng, Jack đạp nhầm lên một hố hơi. Phần vì kinh hãi, phần vì đau đớn nên Jack vừa la lớn vừa loạng choạng chúi người về phía trước, nơi một trong số chín *jigoku* đang chờ sẵn. May thay đúng vào giây cuối cùng, Benkei kịp nắm tay nó kéo ngược trở lại. “Không có thời gian tắm đâu nhé!”

Một lúc sau, hai người cũng tới được rìa ngoài của Hỏa Ngục, nhưng lại gặp rắc rối với một bức tường hơi nóng liên tục trời sập như nhịp tim của ngọn núi.

“Sơn Ngục,” Benkei giải thích. “Phải đi vòng qua thôi.” Benkei lại đi trước dẫn đường. Lúc cả hai đang tìm đường thoát thì đám võ sĩ cũng đuổi đến bao vây.

“Hết đường chạy rồi nhé,” tay thủ lĩnh đắc thắng nói. “Đầu hàng hay là chết?”

“Làm gì có lựa chọn nào khác?” Jack quay lại đáp, “Hình phạt của tội mưu phản vốn cũng là cái chết còn gì?”

“Nói cũng phải,” tay thủ lĩnh ra lệnh cho đàn em tấn công.

Jack rút nốt đoản kiếm *wakizashi* giờ cao quá đầu, trường kiếm *katana* thủ trước ngực. Bị áp đảo trong thế tám đấu một, cơ may

duy nhất của nó nằm ở tuyệt kĩ Nhị Thiên - kĩ năng chiến đấu bằng hai kiếm học được từ vị võ sĩ đáng kính Masamoto.

Chẳng tỏ vẻ gì e ngại trước một gã ngoại quốc dùng song kiếm, đám võ sĩ vẫn hùng hổ tiến về phía trước. "Lần này một mình không ổn đâu đó," Jack thì thầm nói với Benkei.

"Đừng lo, tôi sẽ bọc lót cho cậu," Benkei khẳng định.

Jack quay lại thì thấy anh bạn mới này đang co ro nấp sau lưng mình.

Hai tay võ sĩ tiến lên, kiếm hướng thẳng cổ Jack đâm tới. Nó đỡ cả hai rồi đá vào hông tên bên trái, chém vào ngực tên bên phải. Tên này chỉ tránh đòn vừa kịp lúc, tấm *kimono* mặc trên người hắn bị cắt đứt lìa.

Chứng kiến thế phòng thủ lợi hại của Jack, số lượng kẻ địch giờ đây tăng lên thành bốn. Cặp song kiếm của Jack liên tục lên xuống chống đỡ. Nó cúi người tránh được một đòn phạt ngang đầu, cuộn tròn tới né một đòn đâm, trước khi dùng cả hai tay đỡ thế đánh hiểm từ chính tên thủ lĩnh.

"Hóa ra lời đồn đại là thật!" Tên thủ lĩnh thốt lên. "Mày đã luyện thành thạo tuyệt kĩ Nhị Thiên!"

Tim đập mạnh, miệng thở hồng hộc, Jack chiến đấu như lên đồng. Đám lính canh hầu như không thể động đến nó. Vấn đề nằm ở chỗ Benkei không thể tự chống đỡ, và vô tình trở thành một mục tiêu dễ xơi.

Anh chàng nhặt một hòn đá lớn lên tự vũ trang - và ngay lập tức thả xuống đánh bốp. "Ui da, đỏ hết cả tay rồi!"

Tên võ sĩ lớn tiếng cười nhạo. Nhưng "cười người hôm trước hôm sau người cười". Benkei nhanh chóng xé một mẩu áo quần quanh tay rồi nhấc đá quăng trúng mặt khiến hắn đau đớn ngã lăn ra đất.

Jack nhân cơ hội trở lại chỗ Benkei, hai đứa vừa dùng kiếm vừa dùng đá ra sức đẩy lùi kẻ địch. Nhưng phải cùng lúc đối đầu với quá nhiều đối thủ đã nhanh chóng làm cho Jack bị mất sức.

"Hết sạch đá rồi!" Benkei thốt lên trong lúc một tên võ sĩ áp sát.

Jack chưa kịp phản ứng thì mặt đất xung quanh bất ngờ rung chuyển mạnh. Tiếng ùng ục dưới lòng đất mỗi lúc một to hơn.

“Con rồng thức dậy rồi!” Một tên võ sĩ thất thần nói trước khi quay đầu chuồn thẳng.

Ngay sau đó, hơi bắt đầu bốc lên, kéo theo từng cột nước sôi sùng sục bắn tung tóe khiến đám lính canh chạy tán loạn.

Jack vừa dùng túi hành lí che chắn vừa kéo tay Benkei rút lui.

“Đừng để bọn chúng chạy!” Tên thủ lĩnh giận dữ thét.

“Suýt thì quên... Phong Ngục,” Benkei thở dốc. “*Tatsumaki Jigoku.*”

Phong Ngục, cái tên này lập tức khiến Jack nhớ lại trận đối đầu với hải tặc Phong Quỷ cùng Nữ Vương Tatsumaki.

Nó dừng lại ngay trước Sơn Ngục và nhận thấy bóng của rừng núi mờ ảo phía sau. Bức tường hơi nước vẫn liên tục trôi sụt thành từng đợt.

“Nếu canh đúng lúc thì chỗ này vẫn qua được.”

“Cái gì, bộ cậu điên rồi hả?” Benkei phản đối.

“Anh biết Tâm Kinh chứ?” Jack nghiêm giọng hỏi.

“Đương nhiên, cái đó thì ai mà chẳng biết. Nhưng kinh kệ thì liên quan gì?”

“Tôi đã từng được dạy cách dùng nó để bước qua lửa,” Jack nhanh chóng giải thích. “Về cơ bản, làm cho đầu trống rỗng sẽ giúp anh xóa bỏ các giác quan, cũng như đau đớn. Anh đã từng thiền định bao giờ chưa?”

“Rồi... một vài lần,” Benkei đáp ứng.

“Tốt, lặp lại theo tôi và anh sẽ không sợ nóng nữa: *Om gate gate paragate parasamgate bodhi svaha...*”

Jack tụng đi tụng lại cho tới khi cả hai có thể đồng thanh đọc. Một cảm giác yên bình chợt xuất hiện giữa lúc nước sôi lửa bỏng nhất.

“Tìm thấy chúng rồi!” Một âm thanh vang lên.

Không thể chần chừ thêm. Jack nắm tay Benkei.

“Khoan đã!” Anh chàng phản ứng. “Vừa nãy cậu nói cái này dùng cho lửa hả?”

Nhưng Jack đã lao vào bức tường hơi của Sơn Ngục, kéo theo Benkei ngay phía sau.

ĐAU BUỒN

"Người tôi đỏ như tôm luộc rồi!" Benkei rên rỉ trong lúc hạ nhiệt dưới một con thác bên sườn núi Tsurumi.

"Nhưng ít nhất vẫn còn sống," Jack tếu táo.

"Bài kinh của cậu chả có tác dụng quái gì cả!"

"Nếu không tụng sẽ còn tệ hơn đây," tình hình của Jack có phần khá khảm hơn. "Hơn nữa, chúng ta đã cắt được đuôi bọn chúng, xem như cũng bổ công."

Benkei trầm trồ lắc đầu: "Cậu đúng là tay *nanban* điên rồ và lợi hại nhất mà tôi từng gặp! Ai đã dạy võ cho cậu vậy?"

"Tôi từng là môn sinh của trường Nhị Thiên Nhất Lưu ở Kyoto... cho đến khi Tướng Quân ra lệnh đóng cửa." Chỉ mới vừa quen biết, Jack quyết định bỏ qua không kể giai đoạn học nhẫn thuật.

"Hèn gì - thế tại sao Tướng Quân lại muốn giết cậu?" Benkei thắc mắc. "Hình như đám lính canh nói đây là vấn đề cá nhân, chứ không phải chỉ vì cậu là dân ngoại quốc?"

"Ông ta vốn cay cú từ lúc bị tôi làm mất mặt trong kì Tha Lưu Tỉ Thí." Jack thừa nhận. "Sau đó tôi còn tham gia vào trận Osaka ở chiến tuyến bên kia."

Benkei huýt gió. "Thế thì đúng rồi! Nghe đồn các võ sĩ dám chống lại Shogun ít nhiều đều mang tội. Võ sĩ ngoại quốc nữa thì càng tệ hơn."

Tuy đây cũng là một phần lí do, nhưng Jack biết chủ yếu vì dã tâm của Shogun đối với bản *hải đồ*. Ông ta thừa biết ai nắm được bản hải đồ sẽ trở thành bá chủ đại dương, và khát khao muốn dùng nó cho mục đích riêng của mình. Jack đã thề sẽ không bao giờ để kỉ vật của cha rơi vào tay những kẻ xấu xa như vậy.

"Thế giờ cậu định đi đâu?" Benkei tiếp tục hỏi.

Jack không nghĩ về việc này. Nó quá bận rộn với việc chạy trốn.

"Tôi định đi Nagasaki, cho đến khi..."

Từ trên cao, Jack đưa tầm mắt nhìn quanh vịnh Beppu. Một cột hơi bốc lên cao rồi tan dần như linh hồn rời xa dương thế. Mặt trời buổi xế chiều tỏa ra thứ ánh sáng thẫm màu. Jack cố tìm chiếc tàu nhỏ nhưng vô vọng. Nó ở cách quá xa để có thể nhìn thấy một vật nhỏ như vậy. Và thẳm sâu trong thâm tâm, Jack biết chiếc tàu đó khó mà qua được trận bão, và có lẽ đã bị nhấn chìm dưới đáy đại dương.

Một hàng nước mắt lăn dài trên má Jack, cổ họng như ứ nghẹn. Jack muốn khóc trước những mất mát quá to lớn. Nó nén giận dầm tay vào đá. Từ ngày đến Nhật Bản, nó đã mất cha dưới tay tên sát thủ Độc Nhãn Long; chứng kiến Yamato hi sinh; cha nuôi Masamoto bị lưu đày; phải chia tay Akiko... và giờ đây là sự ra đi của những người bạn thân thiết nhất, Yori, Saburo, Miyuki.

Đau buồn tột độ khiến Jack nghĩ đến chuyện bỏ cuộc - ngồi đó chờ đám lính canh đến bắt. Nhưng rồi nó lại không muốn những đau khổ mất mát ấy trở nên vô nghĩa.

Trong bóng đêm, các vì sao sẽ tỏa sáng, thiền sư Yamada từng nói với Jack như vậy.

Và trong bóng đêm của sự u buồn, có một vì sao đang tỏa sáng như vậy. Jack biết nó phải đến cảng Nagasaki, trở về nhà chăm sóc người thân cuối cùng - em gái yêu quý, Jess.

"Nãy giờ cậu có nghe gì không đó?" Benkei ngồi xuống bên cạnh hỏi.

Jack vội dùng tay lau nước mắt ngược lên nhìn. "Xin lỗi?"

"Tôi bảo sẽ dẫn đường cho cậu."

"Dẫn đường? Đi đâu?"

"Nagasaki chứ đâu," Benkei nhìn nó vẻ ái ngại. "Cậu có ổn không vậy?"

Jack gật đầu. "Tại sao anh lại muốn giúp một tên tội phạm bị truy nã như tôi?"

Benkei bật cười khanh khách. “Mẹ tôi thường bảo, nhúng chân vào hồ nước rồi kiểu gì cũng phải xuống tắm. Mà tôi thì đã nhúng cả cổ vào rồi! Hơn nữa, để gì được truy đuổi, chém giết, nướng chín trong một ngày như hôm nay?” Benkei vỗ lên vai Jack, “Thử tưởng tượng những gì đang chờ chúng ta trên đường đến Nagasaki xem.”

TRÒ CHƠI VỎ SÒ

Ánh sáng buổi sớm quả là cứu cánh sau một đêm dài lạnh lẽo ở nơi rừng núi. Hơi ẩm đầy lùi cơn nhức mỏi trong lúc Jack lục lọi các bụi rậm tìm thức ăn. Với các kĩ năng sinh tồn học được của *ninja*, nó biết cần phải đi đâu, tìm gì, và nhờ vậy chỉ mất một lúc đã mang về kha khá hạt, dâu dại, rễ cây, trước khi trở lại khu thác nước, nơi Benkei vẫn đang say giấc nồng. Tấm áo *kimono* chắp vá khiến anh chàng trông chẳng khác gì một chú hề. Jack hoàn toàn mờ tịt về thân phận của người bạn đồng hành mới - kể cả việc tại sao anh ta lại bị chôn sống trên bờ biển, mặc dù phần lớn việc này nó được biết có liên quan đến chính sách của triều đình Kamakura. Trước khi tìm hiểu được nhiều hơn, Jack vẫn sẽ phải cảnh giác với Benkei. Đương nhiên, nó cũng rất cảm kích việc anh chàng tự nguyện xung phong làm người dẫn đường.

Jack đánh động Benkei. “Trời sáng rồi!”

“Trời đất, *nanban...*” Benkei dụi mắt rên rỉ. “Tự nhiên đánh thức người ta làm gì vậy? Đang mơ đến đoạn được geisha phục vụ...”. Benkei ngáp ngắn ngáp dài.

“Thế để tôi phục vụ bù vậy,” Jack vừa nói vừa trải thức ăn ra bề mặt một hòn đá tương đối nhẵn.

“Thế mà cứ tưởng giấc mơ không bao giờ có thực chứ!” Benkei nhoẻn miệng cười rồi đứng dậy vươn vai, cúi xuống hồ uống nước, rửa mặt. Sau cùng, anh chàng ngồi xuống bên cạnh Jack và cùng dùng bữa sáng đạm bạc.

“Cảm ơn,” Benkei nói trong lúc nhai hạt. “Nhưng chúng ta không thể sống như sóc từ đây cho tới Nagasaki được. Cậu có tiền trong người không?”

Jack lắc đầu.

Benkei im lặng một lúc rồi tiếp tục, “Không sao, chúng ta có thể kiếm”.

Jack cảnh giác. “Anh không định ăn cắp đấy chứ? Tốt hơn hết đừng gây ra quá nhiều chú ý.”

Benkei khó chịu ra mặt. “Này, tôi không phải kẻ cắp nhé!”

Anh chàng liền lấy ra ba chiếc vỏ sò từ trong áo xếp thành hàng trên hòn đá. Tiếp theo anh ta lấy hạt dẻ từ trong khẩu phần ăn sáng bỏ vào vỏ sò ở giữa.

“Quan sát nhé,” Benkei hướng dẫn Jack.

Anh ta bắt đầu nhắc ba cái vỏ sò qua lại chuyển đổi vị trí cho nhau. Jack dán chặt mắt vào vỏ sò có hạt dẻ bên trong. Benkei thực hiện động tác thêm vài lần rồi hỏi. “Hạt dẻ ở đâu?”

Jack mỉm cười. Trò này quá dễ. Nó chỉ vào chiếc vỏ sò bên trái.

“Cậu chắc chưa?”, Benkei nhếch miệng cười. “Dám đặt cược hay không?”

Jack gật đầu.

“Thế thì cậu thua rồi,” Benkei nói rồi nhắc chiếc vỏ sò bên phải ra để lộ hạt dẻ bên trong.

“Không thể nào!” Jack thốt lên. “Tôi đã quan sát rất kĩ mà.”

“Thử lại xem. Tiền cược sẽ là quả dâu chín mọng cuối cùng nhé.”

Jack đồng tình quan sát thật kĩ Benkei chụp vỏ sò lên rồi lại bắt đầu đảo tay. Có một vài động tác đánh lạc hướng, nhưng không quá khó để theo dõi. Jack tự tin chỉ vào vỏ sò ở giữa.

“Lại sai rồi,” Benkei mở chiếc vỏ sò có hạt dẻ bên trong ra rồi khoan khoái bỏ phần thưởng của mình vào miệng.

Jack thật sự hoang mang. Nó không thể tin mình lại phạm sai lầm, bởi mắt vẫn theo sát vỏ sò có hạt dẻ.

“Quá tam ba bận. Lần này đặt cược kiếm nhé?” Benkei khích.

Jack lắc đầu. Nó sẽ không bao giờ đem vũ khí ra đặt cược. Cặp song kiếm này là tuyệt tác của Shizu, một trong những thợ rèn vĩ đại nhất trong lịch sử. Hơn nữa chúng còn là kỉ vật của cha Akiko, mối liên hệ cuối cùng của Jack với cô bé. Jack trân trọng cặp kiếm này cũng như tình bạn giữa hai đứa vậy.

“Quyết định sáng suốt đấy,” Benkei tặc lưỡi. “Cậu thấy rồi đấy, trò chơi này chính là cần câu cơm của chúng ta. Đám võ sĩ và lái buôn rất thích mấy trò đỏ đen này!”

“Nhưng nếu thua thì sao?” Jack không tin Benkei có thể may mắn mãi.

“Không bao giờ.”

“Tôi không phải dân cờ bạc bình thường, mà là một tay ảo thuật!” Benkei nói giọng tự hào. “Thế nên người khác mới gọi tôi là Benkei Vĩ Đại”. Anh chàng đứng dậy làm động tác cúi chào trong bộ *kimono* sắc sỡ của mình. “Kẻ lừa đảo xuất sắc nhất đảo Kyushu.”

Jack bắt đầu thấy lưỡng lự.

“Đừng lo, *nanban*. Sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến lòng tự trọng quý tộc của cậu đâu. Đối tượng của chúng ta là những kẻ giàu có - ít ra còn khá hơn võ sĩ và lãnh chúa, chuyên bóc lột từ người nghèo.”

Benkei nhặt ba chiếc vỏ sò và hạt dẻ lên. “Điểm dừng chân tiếp theo, Yufuin. Ngôi làng nghỉ dưỡng gần nhất. Ở đó có rất đông lái buôn và võ sĩ đang cần giảm cân nặng cho hành lí.”

GÁC CÔNG

Xuống đến chân núi vào buổi chiều, Jack hiểu ngay vì sao Yufuin lại là một địa điểm hấp dẫn du khách đến vậy. Ngôi làng nhỏ nằm giữa thung lũng xinh tươi có con sông lấp lánh dẫn vào hồ nước xanh ngắt. Một ngọn núi lửa vĩ đại nằm sừng sững sau lưng cung cấp nguồn nước nóng. Nhằm phục vụ mọi nhu cầu của du khách, hàng loạt nhà nghỉ, đền thờ, suối nước nóng mọc lên như nấm. Thậm chí ngay từ khoảng cách xa như vậy Jack vẫn có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, chuông đổ leng keng.

“Quả là thiên đường hạ giới, nhỉ?” Benkei bình phẩm.

Jack hoàn toàn đồng tình, thậm chí còn nảy sinh ý định ngừng bỏ chạy. Nó muốn làm theo điều mà con tim mách bảo, trở về Toba tìm Akiko. Từ khi quyết định ra đi đến giờ, đời nó chẳng khác gì con thuyền trôi dạt giữa đại dương. Nhưng dù khát khao đến thế nào, Jack vẫn không thể rũ bỏ trách nhiệm bảo bọc đứa em thơ ở Anh Quốc. Hơn nữa có muốn cũng không được. Người của Shogun đã phong tỏa khắp mọi lối về.

Tránh đi đường chính, Jack và Benkei tiếp cận Yufuin từ hướng đông, dùng cây cối xung quanh làm vỏ bọc. Dưới ánh nắng chiều muộn, những thửa ruộng xung quanh óng ả một màu vàng, mặt nước bên dưới tĩnh lặng như lòng hồ, bởi lẽ các nông dân đã nghỉ làm trở về nhà từ lâu. Hai đứa cứ thế di chuyển chậm chạp tới khu vực dãy nhà nông cụ. Một ông lão nông dân bất ngờ xuất hiện khiến Jack và Benkei phải lập tức chui vào ẩn nấp trong bó rơm.

“Không thể vào làng như thế này được,” Jack chỉ vào mái tóc vàng của mình.

“Cũng phải,” Benkei đáp rồi cẩn thận quan sát một lượt. “Có lẽ nên chụp một cái túi lên đầu cậu. Ít nhất thì cũng dễ coi hơn!”

Jack cau mày, hoàn toàn không thể hiểu được anh bạn đồng hành của mình đang đùa hay nói thật.

Benkei bật cười trước biểu hiện của nó. “Đùa chút thôi mà! Đây, đội vào đi.”

Anh chàng chuyển cho Jack một chiếc mũ rơm bị người ta vút gần đó. Chiếc mũ này đã cũ đến mức tơ tã, nhưng chí ít cũng hoàn thành được nhiệm vụ che kín mặt và tóc.

“Hôi như mùi phân ấy,” Jack nhăn mặt.

“Ráng chịu đi!” Benkei vừa bịt mũi vừa nói. “Ít nhất là chẳng ai dám lại gần cậu đâu.”

Chờ người nông dân trở vào trong, hai đứa liền nhảy ra lên vào làng, cố tình chọn ngõ ngách, cửa hậu, băng qua vài khu vườn, suối nước nóng, và cả một nhà bếp ồn ào. Mùi cơm chín xộc vào mũi Jack khiến nó bắt đầu chảy nước miếng, bụng thì co thắt lại. Giờ nó mới nhận ra kế hoạch kiếm tiền của Benkei quan trọng đến mức nào.

Cố nén cơn đói, Jack bám theo Benkei đi vào một con hẻm nhỏ. Bỗng đâu đó có tiếng lạch cạch của gỗ, rồi âm thanh xúc xắc lăn trên bàn, kéo theo một tràng rên rỉ tiếc nuối. Qua khe hở, Jack nhìn thấy khoảng mười người đàn ông ngồi vắt chéo chân quanh bàn thành vòng tròn. Họ lần lượt dùng thẻ bài bằng gỗ chọn các cửa “đại” hay “tiểu”.

“Xem chừng Yufuin không chỉ là thiên đường nghỉ dưỡng,” Benkei nhíu mày thì thầm. “Càng tốt cho tụi mình.”

Hai đứa tiếp tục di chuyển trong con hẻm cho tới khi thông ra một quảng trường nhỏ ở khu trung tâm. Không khí nơi này vô cùng tập nập với người qua kẻ lại, từ phụ nữ xúng xính trong bộ *kimono*, cho đến võ sĩ hông đeo kiếm, và cả các lái thương ăn mặc chỉnh chu.

Vẫn đứng nấp trong bóng tối, Benkei quay sang nói với Jack.

“Chỗ này ngon đấy. Giờ nhiệm vụ của cậu là làm gác cổng,” anh chàng giải thích. “Nếu thấy quân lính tới gần thì huyết sáo hai cái, như thế này.” Benkei liền đưa tay lên miệng tạo thành âm thanh tựa như chim cú cu. “Hiểu rồi chứ?”

Jack gật đầu.

“VẬY thì chúc tôi may mắn đi!” Benkei vừa nói vừa vuốt mái tóc bù xù của mình. “Dù thực ra cũng không cần thiết lắm,” anh chàng tếu táo nháy mắt.

Benkei hùng dũng bước ra như thể diễn viên chuẩn bị lên sân khấu. Bộ *kimono* rực rỡ của anh chàng lập tức gây chú ý. Benkei chọn băng ghế ở góc đường ngồi xuống, một đám dăm bảy người liền tụ tập xung quanh.

Jack ẩn mình trong con hẻm, nhìn ra bao quát cả chỗ Benkei lẫn cửa chính quảng trường.

“Đặt một ăn hai!” Benkei mời gọi các con bạc.

Một người lái buôn tự tin đặt cược. Ngay lập tức, Benkei mở vỏ sò có hạt dẻ khiến người kia chửi thề tức tối. Thêm hai nạn nhân nữa thất bại khiến đám đông có vẻ vãn dần. Nhưng sau đó lại tụ tập đông hơn khi một bà cụ thắng được khoản tiền nhỏ.

Jack cũng phải công nhận rằng Benkei rất giỏi. Anh ta có các mánh lới khiến cho người khác nghĩ rằng mình có thể thắng. Nhưng, như nó đã trải nghiệm sáng nay, chuyện đó là hoàn toàn không thể - trừ phi Benkei cố tình buông.

Cờ bạc là bác thắng hẳn, câu này cấm có sai.

Lúc đám đông đạt tới đỉnh điểm cả về số lượng lẫn chất lượng đặt cược thì Jack nhận thấy có hai người đàn ông vận trang phục *doshin*^[5] - lực lượng cảnh vệ vừa được thành lập dưới lệnh Shogun bước tới.

Jack vội vã huýt sáo hai lần đánh động cho Benkei nghe ngóng.

Thế rồi bất thành lình nó cảm thấy một cánh tay đặt lên vai. Một cơn đau nhức mãnh liệt lập tức lan ra khắp cơ thể. Kẻ tấn công còn đá vào khuỷu chân Jack khiến nó khụy hẳn xuống. Không thể dùng sức bứt ra nên Jack quyết định tung đòn *sankyo*, nắm cổ tay đối phương quật mạnh về phía trước. Chiêu khóa tay mạnh mẽ này hoàn toàn có thể làm địch thủ bị trật khớp, hoặc chí ít thì cũng ngã ra đất. Thế nhưng điều Jack không ngờ tới là đòn thế của mình lại bị người bí ẩn kia hóa giải một cách đơn giản, thậm chí còn khóa ngược lại nó.

“Người dám phản kháng ư!” Kẻ tấn công gắt.

Jack bị đè rạp xuống đất. Đầu nó va phải bìa tường bên cạnh khiến chiếc mũ văng long lóc. Tay nó gần như đã đến giới hạn chịu đựng, việc bị người ta ấn gãy chỉ còn là vấn đề thời gian. Thế nhưng đúng vào giây cuối cùng thì người nọ lại nới lỏng thế khóa.

Vẫn bất động vì đau đớn, nhưng chỉ ít thì Jack cũng quay được đầu ra phía sau để nhìn mặt kẻ tấn công. Và nó lập tức trợn tròn mắt kinh ngạc.

BUGYO

Người đàn ông nhỏ thó với cặp mắt đen sắc lẹm đang trừng trừng nhìn nó. Người này sở hữu cái mũi tẹt - do đã từng gãy nhiều lần trong lúc chiến đấu - đôi môi mỏng không bao giờ mỉm cười, bộ ria mép màu muối tiêu. Dù nhỏ bé, lại lớn tuổi, nhưng từng thớ thịt trên người ông ta đều cứng cáp tựa đá hoa cương.

"Thầy Kyuzo!" Jack thốt lên trong tâm trạng vừa sững sốt vừa mừng vì được gặp lại vị võ sư thể thuật năm xưa.

Nhưng thầy Kyuzo không hề thả tay, khuôn mặt ông cũng không hề để lộ bất kì biểu cảm gì.

"Là con, Jack đây!"

"Ta biết ngươi là ai, thằng ngoại quốc!" Ông ta rít lên, "Chỉ có ngươi là không biết ta thôi."

"Nhưng, thưa thầy..." cổ tay Jack lại bị siết chặt khiến nó đau đớn khôn xiết.

Thầy Kyuzo ấn mặt Jack xuống đất trong lúc hai tên *doshin* ban nãy chạy tới.

"Bắt được thằng kia chưa?" Ông ta gắt.

"Chưa... nó lẩn vào đám đông rồi," một trong hai tên nói giọng nhát gừng. "Đồ đần độn! Thế quái nào mà tụi mày để sống được một thằng ngu ăn mặc như hề vậy hả?"

"Xin lỗi ngài Renzo. Thằng đó cảnh giác quá."

Renzo? Jack thầm nghĩ. Chẳng lẽ nó nhận nhầm người?

Phun đất ra khỏi miệng, Jack cố nhìn mặt kẻ tấn công lần nữa. Người này rõ ràng rất giống võ sư thể thuật Kyuzo. Giọng cũng khàn khàn, thái độ cũng cộc cằn tương tự. Đó là chưa kể đến chiêu khóa tay *tekubi gatamae* đặc trưng, có chết Jack cũng không quên được

những màn tra tấn nó từng gánh chịu ngày còn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

Luôn bị chọn làm bia diễn tập, không biết bao nhiêu bận Jack bị khóa, bị ném, bị đâm, bị đá, bị quăng quật các kiểu. Người có khả năng khiến nó nằm sóng xoài như cá mắc cạn thế này chỉ có thể là thầy Kyuzo.

Hai tên gián điệp sững sờ nhìn Jack. "Ngài bắt được tên võ sĩ ngoại quốc rồi!" Cả hai cùng đồng thanh kêu.

"Hừ," thầy Kyuzo cốc cằm đáp. "Còn không mau đưa *hayanawa* cho ta?"

Tay *doshin* không dám chậm trễ liền lấy ra một sợi dây thừng thắt lỏng sẵn một đầu. Giật phắt món đồ từ tay thuộc hạ, thầy Kyuzo dùng đầu gối nhấn mạnh vào xương sống Jack tước vũ khí cũng như hành lí của nó, rồi chỉ sau vài giây đã buộc chặt nó bằng sợi *hayanawa*. Trong tư thế tay bị trói, một đầu dây tròng vào cổ, bất kì hành động vẫy vùng nào cũng sẽ khiến Jack tắt thở. Thế nên dẫu vẫn có thể đi lại, nó đã hoàn toàn không còn khả năng chống trả nữa.

"Nhanh chân lên, thẳng ngoại quốc!" Thầy Kyuzo đẩy mạnh Jack.

"Ông định đưa tôi đi đâu..."

Thầy Kyuzo điểm đầu ngón tay vào be sườn Jack khiến nó đau đến tê tái. "Bớt nói lại, lo bước đi!"

Sau khi đã điều hòa được nhịp thở, cuối cùng Jack cũng nghĩ ra vì sao thầy Kyuzo lại liên tục trấn áp không cho nó mở miệng như vậy. Benkei có đề cập qua rằng Tướng Quân đang cho người đi khắp nơi lùng sục những võ sĩ từng chiến đấu chống lại ông ta. Rõ ràng thầy Kyuzo không hề muốn thân phận cũ của mình bị bại lộ.

Suýt bị nói hớ hai lần, Jack quyết định chuyển sang giữ im lặng. Nó gửi trọn niềm tin vào thầy Kyuzo. Vị võ sư thể thuật này chính là hi vọng sống sót duy nhất. Cho đến khi nắm chắc kế hoạch của ông ấy là gì, Jack không còn cách nào khác ngoài ngoan ngoãn phục tùng mọi mệnh lệnh.

Thầy Kyuzo và hai tên *doshin* dẫn nó đi qua các con phố chính đến một tòa kiến trúc màu trắng khá lớn có lợp mái tôn cong. Ngay

bên cạnh cửa ra vào là một tấm gỗ viết một hàng Hán tự.

大分地区の奉行

Nhờ công Akiko kiên trì kèm cặp nên hàng chữ này không quá khó đối với Jack. Ý nghĩa của tấm biển là: *Bugyo* địa hạt Oita. Theo đó, *bugyo* có lẽ là một chức quan. Dời ánh mắt lên xà nhà, Jack nhận thấy tấm biển vàng có gia huy hình lá thực quỳ^[6], đặc trưng của Shogun Kamakura.

Hình ảnh này lập tức khiến Jack ớn lạnh xương sống. Thầy Kyuzo không chỉ bắt, mà còn giao nộp nó cho quan quân triều đình. Chẳng lẽ nó đã sai khi đặt niềm tin vào người đàn ông này? Và giữa hai người chưa bao giờ tồn tại thứ gọi là tình nghĩa sư đồ? Nhớ lại ngay từ những ngày đầu tiên ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, thầy Kyuzo vẫn luôn phản đối việc truyền thụ võ thuật cho người nước ngoài. Ông ta cũng không hề che giấu sự căm ghét đối với Jack, luôn tìm cách hành hạ nó bất cứ khi nào có thể. Thế nhưng Jack biết thầy rất trung thành. Trong trận chiến thành Osaka, ông từng một mình chống lại cả toán *ninja* - hi sinh ở lại cản đường cho nó và Akiko chạy trốn. Là một võ sĩ, thầy Kyuzo sẽ không bao giờ bán rẻ tinh thần võ sĩ đạo.

Tên lính gác ra hiệu cho phép vào trong. Xem chừng anh ta rất ngạc nhiên trước vẻ ngoài của Jack, tên *samurai* ngoại quốc khét tiếng khắp Nhật Bản.

Bỏ dép gỗ bên ngoài, thầy Kyuzo đi trước dẫn đường, hai tên *doshin* bọc hậu phía sau, tay lăm lăm vũ khí. Đến trước cánh cửa *fusuma*^[7], thầy Kyuzo dừng lại gõ cửa rồi mới kéo ra để lộ một căn phòng màu trắng với xà nhà bằng gỗ mun. Bên ngoài gió chiều thổi hiu hiu trong khu vườn tươi mát, đâu đó còn có tiếng chuông gió rất êm tai.

Cuối căn phòng là một người đàn ông bệ vệ ngồi sau chiếc bàn đầy công văn. Người này vận áo khoác *kataginu*^[8] màu xanh thẫm trông như đôi cánh, thần khí toát lên vẻ uy quyền, có lẽ đây chính là quan *bugyo*. Dù ông này đang cúi mặt, nhưng Jack vẫn nhìn thấy cái cằm nhiều mỡ đến mức gần như hòa với cổ làm một, mái tóc củ

hành thừa thớt chải chuốt quá mức. Cặp *daishō* gồm trường kiếm *katana* và đoản kiếm *wakizashi* nằm trên giá trưng bày đằng sau lưng, chuôi chúng được quấn bằng loại vải chất lượng nhất. Đặc biệt bên cạnh quan *bugyo* còn có một con chó săn giống Akita từ này vẫn quan sát Jack bằng cặp mắt hiểu chiến.

Vị quan vẫn giữ nguyên thái độ cho đến khi thầy Kyuzo dẫn Jack ra tới giữa phòng dùng sức ép nó quỳ xuống thi lễ. Không hề có ý định ngẩng mặt, người đàn ông to béo lấy một tờ giấy mới rồi nhúng bút vào nghiên mực.

“Tên?”

Bị hối thúc bằng dùi cui, Jack bèn đáp, “Jack Fletcher.”

Loay hoay nghĩ cách viết cái tên vừa nghe bằng Hán tự, cuối cùng quan *bugyo* cũng kinh hãi nhận ra kẻ đang quỳ trước mặt mình chính là tội phạm bị truy nã số một Nhật Bản.

XÉT XỬ

“Làm cách nào mà người tìm thấy nó vậy?” Quan *bugyo* chất vấn.

“Bị bắt tại trận trong lúc đang canh gác cho tên khác giờ trò lừa bịp,” thầy Kyuzo tuyên bố.

Vị quan có thân hình béo tốt nhú cặp chân mày mỏng dính của mình ra chiều ngạc nhiên. “Thế những kẻ còn lại đâu?”

Thầy Kyuzo liếc về phía hai tên *doshin*. “Chỉ có một, và đã bị xổng rồi.”

Quan *bugyo* tặc lưỡi trách móc. “Ta ghét nhất là bỏ lọt tội phạm, nhưng thôi tạm thời có thể cho qua.”

Ông nhúng bút vào nghiên mực viết rồi lại hỏi. “Tên ngoại quốc có mang hành lí gì không?”

Thầy Kyuzo gật đầu ra hiệu cho thuộc hạ trình lên vũ khí cùng túi hành lí của Jack. Quan *bugyo* liếc nhìn cặp song kiếm, rồi rải túi hành lí ra bàn quan sát tỉ mỉ. Điều làm Jack thấy chột dạ nhất là ông ta có vẻ quan tâm trên mức bình thường đối với bản *hải đồ*. Sau khi đã thỏa mãn, ông quan béo cẩn thận sắp từng món vào trong rồi sai người đem cất giữ.

Đến lúc này, ông ta bắt đầu chuyển cặp mắt lồi của mình sang nhìn Jack. “Trước khi giải quyết những việc khác, chúng ta cần phải làm rõ tội trạng của người,” quan *bugyo* tuyên bố rồi viết thêm vài chữ vào mảnh giấy. “Jack Fletcher, người bị kết tội tổ chức đánh bạc trái phép.”

Jack sững sờ nhận ra nó đang bị xét xử, và quan *bugyo* chính là quan tòa. Vốn bản thân đã mang tội mưu phản, Jack không mấy kì vọng sẽ nhận được phán quyết công bằng. Nó ngẩng mặt nhìn thầy Kyuzo, tự hỏi không biết kế hoạch của ông ấy là gì.

Thầy Kyuzo bước lên phía trước. “Có đáng để phiền phức như vậy không, trong khi nó vốn dĩ đã bị kết án tử bởi Shogun rồi?”

Vẻ khó chịu thoáng hiện trên khuôn mặt vị quan tòa. “Ta là quan *bugyo* địa phương, ta có trách nhiệm gìn giữ trật tự trị an nơi đây. Gần đây nạn cờ bạc hoành hành, không thể không xử nặng làm gương. Dưới quyền ta, bất kì tên tội phạm nào cũng phải bị trừng trị, kể cả có là Jack Fletcher đi chăng nữa. Ngoài người ra có ai là nhân chứng nữa không?”

Hai gã *doshin* bước lên gập đầu.

“Tôi nghe nó huýt gió ra hiệu,” một tên khai báo.

Quan tòa vừa ghi chép vừa nhả mặt khinh bỉ.

Thế rồi không hề cho bị cáo một cơ hội bào chữa, ông ta đã tuyên bố, “Với tư cách là thẩm phán Oita, ta tuyên bố Jack Fletcher có tội. Lập tức dùng hình *yubitsume*.”

Jack chưa từng nghe qua cụm từ này, nhưng chắc chắn sẽ chẳng dễ chịu gì. Nghĩ đến đây nó bất giác thấy lạnh cả sống lưng.

“Quan trên,” thầy Kyuzo lên tiếng. “Thằng này là tội phạm do chính Tướng Quân ra lệnh truy nã. Mọi hình phạt đều phải do ngài ấy định đoạt. Tôi e nếu dùng hình rất có thể sẽ gây ảnh hưởng đến phần thưởng.”

“Ta hiểu rõ về điều đó hơn người nhiều, Renzo,” vị quan béo tốt vẫn kiên trì. “Ta dám chắc Tướng Quân sẽ không can thiệp vào nhiệm vụ mà chính ông ấy đã giao cho ta. Hơn nữa, tên tội phạm vẫn sẽ nguyên vẹn... hay cũng gần như vậy!”

Rồi ông ta phá lên cười.

“Nhưng...”

“Người đang thách thức ta đấy phải không?” Quan thẩm phán cắt ngang. “Hoặc tuân lệnh, hoặc nhận tội chống đối quan triều đình. Mau làm đi.”

Thầy Kyuzo giận sôi máu. Nhưng ông vẫn quyết định phục tùng ý chỉ quan trên bằng một cái gập đầu cục súc rồi ra hiệu cho hai tên *doshin* chuẩn bị dụng cụ.

“Nếu tên này đã cố tình học đòi làm võ sĩ, thì cũng nên áp dụng khung hình phạt của võ sĩ dành cho nó,” quan *bugyo* tuyên bố. “Chặt ngón tay chính là bản án của ta dành cho người. Thiết nghĩ Tướng Quân cũng sẽ rất hài lòng với quyết định này.”

Bây giờ thì Jack biết mình sắp bị lăng trì. Nỗ lực bảo vệ của thầy Kyuzo đã thất bại. Nó muốn bỏ chạy, nhưng lại bị trói quá hiểm, nên chỉ còn cách bất lực đón nhận màn *yubitsume*.

Quan tòa vừa vuốt ve chó cưng vừa khoan thai quan sát thuộc hạ mang thớt gỗ ra đặt xuống đất rồi phủ lên bằng một tấm vải vuông màu trắng.

Jack bình chân chờ vị võ sư của mình hành động.

Thầy Kyuzo lặng lẽ cởi trói tay trái của Jack đặt lên thớt.

“Giữ chặt nó,” ông ra lệnh cho hai tên *doshin*.

Jack vầy vùng trong vô vọng. Nhìn thầy Kyuzo rút đoản đao chém sắt như chém bùn ra mà cổ họng nó khô khốc còn tim thì đập thành thịch. Lưỡi đao lấp lánh dưới ánh hoàng hôn đỏ như máu.

“Cắt ngón út của nó,” quan tòa háo hức ra lệnh.

Thầy Kyuzo bước tới giơ đao lên cao. Dù kế hoạch của vị võ sư thể thuật có là gì thì đây cũng là cơ hội cuối cùng để thực hiện. Nhận thấy ánh mắt chờ mong của Jack, ông đáp lại bằng cách nhếch mép cười. Có được tín hiệu này, Jack chờ đợi vị võ sư chặt dây trói rồi cùng nó đánh phá ra ngoài.

Lưỡi đao hạ thẳng xuống.

13

NHÀ NGỤC

Ngồi trong căn ngục tăm tối, Jack ôm bàn tay bị thương vào lồng ngực. Chỗ đau ở ngón tay út cứ giật từng hồi. Dù máu đã ngưng chảy nhưng mặt Jack vẫn tái nhợt, phần vì mất sức, phần vì mất tinh thần.

Nó thật sự không thể tin thầy Kyuzo lại làm điều đó với mình. Lưỡi đao trên tay ông ta hạ xuống xuyên qua xương thịt như cắt bơ. Jack vẫn nhớ cảm giác lạnh lẽo khi lưỡi thép lướt qua, đốt đầu ngón út nó lìa ra rơi xuống đất. Khoảnh khắc ấy, Jack không cảm nhận được gì ngoài kinh ngạc. Sau đó ngọn lửa đau đốn bùng phát. Nó gào thét chống chọi, nhưng cảm giác khủng khiếp ấy cứ công kích từng đợt một.

“Im đi, thằng ngoại quốc!” Thầy Kyuzo vừa lau đao vừa nạt nộ. “Tinh thần võ sĩ của ngươi để ở đâu?”

Lời châm chọc này lập tức khiến Jack cắn răng nhin la. Điều làm nó thấy đau nhất chính là việc chứng kiến vị võ sư thể thuật kia đã xuống tay với nụ cười trên môi. Ông ta thậm chí còn đem gói phần ngón tay đứt lìa của Jack dâng lên cho quan *bugyo* thị sát. Mặc kệ Jack quẫn quại, vị thẩm phán điền thêm vài từ vào bản án rồi lấy dấu ra đóng. Sau cùng, ông ta hạ bút cầm mẫu ngón tay vút cho chó cứng gặm.

Quá kinh tởm, Jack chẳng buồn nghe ông ta phán quyết. Vị quan tòa hạ lệnh giam Jack trong ngục chờ người của Shogun tới dẫn đi rồi nắn nét ngồi viết thư cấp báo giao thuộc hạ. Phải đến khi nhận ra máu của Jack đang làm bẩn sàn nhà thượng phẩm của mình, ông ta mới hạ lệnh cho người đưa nó đi.

Trước khi quăng Jack vào ngục, một tên *doshin* lấy vải băng thành vòng tròn quanh chỗ bị thương cho nó. Jack lẩm bẩm cảm ơn,

nhưng hăn lập tức gắt, “Bọn tao chỉ muốn giữ ‘phần thưởng’ của mình tươi sống thôi!”

Jack nhìn qua ô cửa sổ nhỏ có lắp chấn song. Ánh trăng mờ ảo trải dài trên sàn nhà bẩn thỉu. Một vài ngôi sao lẻ loi xuất hiện trên bầu trời dường như xa tít tắp - nhưng có lẽ cũng không xa bằng khoảng cách giữa nó với Anh Quốc và em gái.

Hành trình của nó đã kết thúc.

Hi vọng đến bến cảng Nagasaki đã bị dập tắt bằng cách tàn bạo nhất, bởi chính một trong số các vị võ sư cũ. Jack không thể ngờ thầy Kyuzo lại sẵn sàng làm điều đó chỉ để ẩn danh. Tuy phũ phàng, nhưng sự thật là nó đã sai khi cho rằng người đàn ông ấy sẽ đứng về phía mình. Càng sai hơn khi tin tưởng ông ta sẽ không phản bội lại lí tưởng võ sĩ đạo. Thầy Kyuzo chưa từng có ý muốn cứu nó - mà ngược lại dường như còn ấp ủ ý định loại trừ thẳng học trò ngỗ ngược nữa.

Trong bóng tối, Jack nghe tiếng chó sủa ào ạt bên ngoài, có lẽ con vật bị hấp dẫn bởi món ngon đang chờ sẵn trong ngục. Với trạng thái thương tích như thế này, Jack không có đủ chỉ là một chút cơ may thoát thân trước khi thuộc hạ Tướng Quân tới nơi. Và dẫu cho chưa đến mức tàn phế thì nó cũng khó có thể cầm kiếm chiến đấu. Chỉ ít cho tới khi ngón tay lành hăn thì Jack chẳng khác gì một con hổ bị người ta bẻ mất nanh.

Từ phía khu vườn, tiếng chuông gió réo rắt truyền tới tận nhà ngục. Hiểu rõ mình cần làm gì đó tích cực để tránh cảm giác tuyệt vọng, Jack quyết định chuyển chú ý sang âm thanh này. Nó ngồi thiền kìm nén cảm giác tê nhức từ ngón tay, rồi bắt đầu tụng thần chú *Sha*:

"On haya baishiraman taya sowaka..."

Sha là một trong Cửu Tự Ấn, pháp thuật *ninja*, có khả năng thúc đẩy quá trình hồi phục thông qua thiền định và động tác tay. Tất nhiên, dù mầu nhiệm đến đâu thì *Sha* cũng không thể giúp ngón tay Jack mọc lại. Phần thân thể đó đã vĩnh viễn mất đi. Nhưng chỉ ít nó cũng cần nhanh chóng cầm được kiếm.

Chỉ với một bàn tay, Jack không thể hoàn thành động tác theo bài bản, thành thử nó chỉ siết chặt chỗ vết thương. Jack vừa niệm đã lập tức cảm nhận được biến chuyển khác lạ. Tuy nhiên cảm giác này pha trộn cả đau đớn và tê cứng khiến nó không dám chắc đây chính là tác dụng của *Sha*.

Giá mà lúc này có Miyuki bên cạnh. Cô nàng sát thủ ấy vốn là một nhà trị thương xuất sắc, đã từng giúp Jack vượt qua không ít lần thập tử nhất sinh. Trung thành, nhanh nhẹn, tháo vát, nếu Miyuki vẫn ở đây thì hẳn giờ này hai đứa đã bắt đầu lập mưu tính kế tẩu thoát rồi.

Còn nếu đổi lại là Saburo, Jack dám chắc anh chàng sẽ nghĩ ra được những trò đùa tếu táo giúp nó khôi phục sĩ khí.

Cả Yori nữa. Jack thật khát khao được nghe những lời khuyên nhủ và động viên từ anh bạn nhỏ của mình. Kiểu như: "Đau đớn tại thiên, dẫn vật tại nhân" chẳng hạn.

Nghĩ đến họ, một nụ cười man mác buồn nở ra trên môi Jack. Sau hai ngày liên tục chạy trốn, giờ đây sự thiếu vắng ấy càng rõ ràng hơn bao giờ hết. Ba người bạn mỗi người giữ một vị trí trọng yếu riêng, tập hợp bên nhau chúng là một tập thể - mạnh mẽ, dũng cảm, với niềm tin không thể bị khuất phục. Còn bây giờ Jack chỉ có một mình trong nhà ngục tối tăm, thân thể bị thương, tinh thần kiệt quệ.

Nhưng nó không cho phép mình bỏ cuộc. Những người bạn ấy chắc chắn cũng không mong muốn điều đó. Bên ngoài, con chó săn dường như đã ngưng đào.

"Ê! *Nanban!*" Một giọng nói thì thầm lọt qua khe cửa sổ.

Jack nhìn lên thì nhận ra mái tóc rối bời của anh chàng lừa bịp vĩ đại nhất Kyushu.

"Benkei!" Jack kinh ngạc. "Anh đến cứu tôi ư?"

"Đương nhiên," Benkei vui vẻ đáp. "Và mang theo cả phân nửa tiền của cậu nữa!"

MÓN NỢ CŨ

Jack lại nghe thấy tiếng đào bới. Bây giờ nó mới nhận ra âm thanh ấy chẳng phải từ con chó nào, mà chính là Benkei đang miệt mài dùng dao găm chọc thủng tường.

“Thử đập xem!” Benkei kêu lên từ phía bên kia.

Vẫn ngồi trên sàn, Jack đá mạnh gót chân về phía vết nứt khiến khu vực xung quanh vỡ ra tạo thành một cái lỗ trên bức tường đất đá. Cái lỗ này không quá lớn, nhưng nhờ sự trợ giúp của Benkei nên rất nhanh sau đó Jack đã thoát được ra ngoài sân.

“Tay cậu làm sao vậy?” Benkei thắc mắc khi thấy cái băng thấm máu của Jack.

“Đụng phải ông thầy cũ,” Jack vừa nói vừa dùng bên tay lành lặn phúi cát khỏi tấm áo *kimono*. “Thế anh làm sao mà thoát được?”

“Thay đồ,” Benkei giải thích, lúc này anh chàng vận một bộ *kimono* màu nâu hết sức bình thường. Benkei liền kéo áo ra để lộ mặt trong với ba màu sắc sỡ. “Tôi đơn giản chỉ lộn ngược áo rồi trốn chỗ đông rơm chờ trời tối. Chiếc *kunai* này cũng là nhặt được từ đó.”

Benkei giơ cao công cụ đào đất của nông dân - một con dao lưỡi rộng có chuôi quấn bằng vải để cầm nắm.

“Nên giữ lại thì hơn,” Jack nhận xét. “Có thể dùng tạm làm vũ khí.”

“Của cậu đó,” Benkei vừa nói vừa đưa chiếc *kunai* cho Jack. “Tôi không phải chiến binh.”

Jack gật đầu rồi cất món nông cụ vào đai lưng.

Bên ngoài vọng tới tiếng cười nói và ca hát say xín.

“Đám *doshin* đang ăn mừng chiến tích bắt được cậu đó,” Benkei khinh bỉ. Anh chàng nhặt một cái túi lớn rồi nói. “Đi thôi! Lương thực chuẩn bị rồi.”

Jack lắc đầu. "Tôi phải lấy lại cặp kiếm và hành lí đã."

Benkei nhìn nó vẻ không thể hiểu nổi. "Bộ muốn mất thêm vài cái ngón tay nữa hay sao vậy?"

"Tôi tuyệt đối không thể rời khỏi đây mà thiếu chúng," Jack nhấn mạnh.

Biết không thể thay đổi ý định của Jack nên Benkei bèn rút lui. "Tôi chỉ chờ được... tới sáng thôi."

"Tôi hiểu mà," Jack nắm vai Benkei đáp. "Anh đã giúp tôi quá nhiều rồi."

"Và tất cả sẽ trở thành công cốc nếu ai đó lại để bị bắt nữa đấy nhé!" Benkei nói nửa đùa nửa thực trước khi khuất dần vào con hẻm.

Jack lén đi trong sân, triệt để lợi dụng bóng tối, và tuyệt đối tránh xa các đám đông. Đến khu vườn, nó thoáng thấy bóng con chó săn của quan *bugyo* ngoài hiên. Con cầu thuộc giống Akita này nằm gác đầu lên hai chân, có vẻ đang ngủ. Jack chợt cảm thấy buồn nôn khi nghĩ tới cảnh ngón tay của mình bị con chó ngấu nghiến ăn hồi chiều.

Bằng kĩ năng di chuyển êm ái của *ninja*, Jack từ từ băng qua con đường rải sỏi, cố gắng hết sức để tiếp cận mái hiên mà không gây ra tiếng động nào. Ánh trăng mờ mờ vừa đủ để Jack nhận thấy nơi này hoàn toàn vắng vẻ. Cánh cửa dẫn vào phòng làm việc của quan thẩm phán nằm ngay phía trước. Jack cẩn thận kiểm tra con chó rồi cúi người nhón chân lên rìa mái hiên. Nó cố tình tránh khu vực sàn gỗ vì sợ sẽ gây ra tiếng kẽo kẹt. Vừa đưa tay kéo cửa, Jack vừa cầu nguyện sẽ tìm được hành lí của mình ở bên trong.

"Vẫn cứng đầu như xưa nhỉ, ngoại quốc!"

Jack giật mình quay lại thì thấy thầy Kyuzo bước ra từ một góc khuất.

"Bảy lần ngã xuống, tám lần đứng lên!" Vị võ sư mĩa mai lặp lại câu châm ngôn đã từng giúp Jack chiến thắng trong kì Tha Lưu Tử Thí ba năm trước. "Rất tiếc là lần này ngươi không đứng dậy nổi nữa rồi."

Nói đoạn ông ta tăng tốc bước về phía nó.

Jack giơ bàn tay bị thương của mình ra hiệu đình chiến. “Ông là sư phụ, đâu phải kẻ thù của tôi. Tại sao lại nhẫn tâm ra tay với môn đồ của mình như vậy? Chẳng lẽ ông đã quên tinh thần võ sĩ đạo rồi ư?”

Thầy Kyuzo gật. “Thế là còn may đấy. Lẽ ra ta đã chặt cả ngón rồi kia!”

Vị võ sư thể thuật cảm thù trừng mắt nhìn Jack.

“Từ ngày chiến tranh kết thúc ta liên tục phải lẩn trốn. Danh dự bị mất hết chỉ vì những tên ngoại quốc chết tiệt như ngươi. Đến nỗi bây giờ ta phải chịu làm một tên *doshin* hạ đẳng!” Ông giật mạnh bộ đồng phục ra chiều khinh miệt. “Ngày ngày nghe lệnh từ tên mặt lợn *bugyo* đó. Hẳn thậm chí còn chả phải *samurai* mà chỉ là một tên mặt sách tự cho mình là chiến binh! Tên đó còn chưa từng đến gần chiến trường bao giờ chứ đừng nói tới cầm kiếm đánh nhau! Thế mà Kyuzo này lại phải rậm rập phục tùng hẳn!”

“Nếu đã cảm ghét *bugyo* như vậy, tại sao ông còn bắt tôi?” Jack thắc mắc. “Chẳng lẽ chỉ vì khoản tiền thưởng mười đồng vàng của Tướng Quân?”

“Tiền chả là cái thá gì đối với ta!” Thầy Kyuzo nạt, có vẻ rất tức tối trước câu hỏi của Jack. “Chẳng qua ngươi chính là chìa khóa để ta lấy lại những thứ đáng ra thuộc về mình. Một lần nữa được người ta nể nang, trọng vọng.”

Jack thở hắt ra một tiếng. Thì ra động cơ của ông ta đều nằm ở sĩ diện. “Ông là *samurai*, ầy vậy mà lại tự tay phá nát những nguyên tắc cơ bản nhất của tinh thần võ sĩ - ngay thẳng, danh dự, trung thành. Ông làm như vậy là đã phản bội lại thầy Masamoto, cha nuôi tôi, và cũng là người bạn chiến đấu của ông!”

Mặt thầy Kyuzo nhăn nhúm với hàng loạt cảm xúc - tội lỗi, đau buồn, thù hận, giận dữ - cuối cùng chuyển sang thành cảm ghét. “Ta chẳng nợ ai cái gì cả. Chính ông ta là kẻ đã đầu hàng. Tại sao không tự sát để chết trong danh dự?”

“Thầy Masamoto chưa bao giờ đầu hàng!” Jack phản ứng. “Và nếu thất bại với ông khó nuốt trôi đến vậy, thì tại sao ông không mổ bụng đi?”

Vị võ sư thể thuật đứng lại trừng mắt nhìn Jack. “Vì ta vẫn còn một món nợ phải giải quyết,” ông ta vừa nói vừa bẻ tay răng rắc.

BÀI HỌC CUỐI CÙNG

Thầy Kyuzo thủ thế mời gọi Jack tấn công.

Thậm chí lúc lành lặn Jack cũng khó mà đấu lại ông thầy này chứ đừng nói đến chuyện chỉ dùng được một tay.

Nghĩ vậy nó bèn rút chiếc *kunai* trong đai lưng ra.

Hiển nhiên thầy Kyuzo không hề nghĩ đến sự xuất hiện của vũ khí.

“Ít ra cũng không đến nỗi nhàm chán,” ông móc mĩa.

Hai người bước chân trần thành vòng tròn trên sàn gỗ trơn bóng. Thầy Kyuzo cố tình chờ Jack tấn công trước.

“Nhường người một đòn đấy,” vị võ sư nhíu mày nói.

Jack biết thầy Kyuzo là người tự tin đến mức kiêu ngạo. Và đây có lẽ cũng là cơ hội duy nhất của mình. Thành thử nó phải quan sát thật kĩ rồi mới dám ra đòn.

Thoạt nhìn thì không có bất kì điểm yếu nào. Thế thủ của thầy Kyuzo gần như hoàn hảo. Nhìn kĩ hơn, Jack nhận thấy tay trái ông đặt hơi thấp. Đối với một chiến binh giàu kinh nghiệm thì đây chính là cơ hội để tấn công. Tuy nhiên, thầy Kyuzo quá ranh mãnh để có thể mắc phải một lỗi sơ đẳng đến vậy.

Cùng đường, nó quyết định giả vờ vung dao tấn công vào chỗ hở rồi chuyển sang đâm thẳng tới be sườn.

Thầy Kyuzo giơ tay gạt đòn tấn công đầu tiên, để lộ mạn trái đúng như dự định của Jack. Thế nhưng vị võ sư này còn tính trên nó một bước, ông dễ dàng tránh cú đâm trước khi tung một cú đâm cực mạnh vào mu bàn tay Jack khiến nó đau đớn buông dao. Cây *kunai* rơi xuống, biến mất trong bóng tối.

Trước khi Jack kịp tháo lui về cự li an toàn, thầy Kyuzo đã dùng tốc độ áp đảo nó. Ông dùng tay trái đâm trúng sườn Jack khiến nó sưng lại vì đau, dẫn đến ăn trọn một cú đâm chéo vào giữa mắt, nổi

theo sau bởi một cú đâm móc khiến nó nằm đo sà. Điều lạ là vị võ sư thể thuật không có ý định lợi dụng thời cơ kết liễu trận đấu.

“Đứng dậy!” Ông ta trừng mắt nạt.

Jack bò dậy thở dốc. Rõ ràng thầy Kyuzo đang chơi trò mèo vờn chuột. Tuy không hề muốn trở thành trò tiêu khiển cho kẻ khác, nó cũng không thể để trận đấu kết thúc quá nhanh chóng.

“Người thực sự chẳng học được gì à?” Thầy Kyuzo thất vọng nói. “Bảo sao ta chưa bao giờ muốn dạy một đứa đàn độn đến thế.”

Ông liền tung một cú đá cực mạnh vào ngực Jack khiến nó văng ra xa, phôi như muốn nổ tung. Nó liên tục thở dốc. Vị võ sư thể thuật không hề vội vàng, ngược lại còn như tận hưởng từng phút một. Ông ta bẻ ngón tay sấn sàng cho đợt hành hạ kế tiếp.

Dù đang trong trạng thái nửa tê liệt do dư chấn của cú đá. Jack vẫn run rẩy đứng dậy. Những năm tháng làm bia thị phạm cho thầy Kyuzo giờ đang phát huy tác dụng tích cực. Một mặt theo thời gian cơ thể nó đã quen với việc phải hứng chịu các trận đòn. Mặt khác nó cũng hiểu rõ đối thủ của mình hơn ai hết. Jack biết các dấu hiệu để nhận ra thầy Kyuzo chuẩn bị tung chiêu gì, cách đối phó ra sao. Và quan trọng nhất là vẫn còn một con át chủ bài ông ta chưa hề biết: các kĩ năng nhẫn thuật.

Quyền cước của *ninja* được sinh ra để đối phó với *samurai*. Một trong số đó là giả vờ suy yếu hay thua cuộc.

Hơi chú ý về phía trước, Jack cố tình nhử thầy Kyuzo nhắm vào đầu. Và quả nhiên vị võ sư thể thuật đã mắc bẫy. Nó ngửa ra sau tránh cú đá hậu của Kyuzo rồi lao tới dùng tay phải đâm mạnh vào giữa đùi ông ta trên không trung. Động tác rất hiểm này của Jack đã đánh trúng vào huyết đạo của Kyuzo, khiến ông ta gằm lên với cái chân gần như bị tê liệt.

Jack không ngưng nghỉ mà lập tức xông tới với một cú đâm thẳng vào cằm, rồi lợi dụng lúc vị võ sư chao đảo liền gạt cổ chân ông ta. Thầy Kyuzo cố hãm cú ngã, nhưng cái chân phải đã bị tê liệt không thể giúp được gì. Ông đổ gục xuống sàn, khuôn mặt khó coi xen lẫn cả kinh ngạc, giận dữ, lẫn đau đớn.

Jack định tung đòn kết liễu. Nhưng thầy Kyuzo đã kịp phản ứng bằng cách dùng chân trái tấn công tay bị thương của Jack khiến nó đau đến muốn ngất đi, buộc phải lùi ngay lại thủ thế. Đến lúc Jack có thể tập trung trở lại thì thầy Kyuzo đã đứng dậy tự bao giờ, tay liên tục xoa nắn giải huyết cho chân phải.

“Đây sẽ là bài học cuối cùng của mày, thằng ngoại quốc!” Vị võ sư thể thuật thét lên, màn đảo ngược tình thế vừa rồi đã khiến ông ta hoàn toàn từ bỏ ý định đùa giỡn với đối thủ.

Đúng lúc này thì từ phía sau Jack bỗng nhiên có tiếng gầm gừ. Nó liếc nhìn ra sau, con chó săn Akita đã thức giấc tự bao giờ và đang sẵn sàng tung người nhảy tới bất kì lúc nào. Theo bản năng, Jack nhảy tránh sang bên vừa kịp lúc con chó lao qua cắn phập răng vào vai thầy Kyuzo. Nhân lúc vị võ sư thể thuật bận vật lộn, Jack vội vàng lén vào văn phòng của quan *bugyo*.

Một tiếng gãy giòn tan như thể cành cây bị bẻ vang lên thay thế cho tiếng gầm gừ cắn xé. Thầy Kyuzo đẩy xác con chó săn Akita sang bên.

“Từ đầu tao vốn đã không ưa được mày,” thầy Kyuzo vừa xoa vai vừa gất. Máu chảy xối xả từ bả vai xuống cánh tay buông thõng của ông ta.

“Thượng cấp của ông,” Jack cố tình nhấn mạnh, “sẽ không hài lòng với việc này đâu.”

Thầy Kyuzo trừng mắt nhìn nó. “Tao sẽ đổ tội cho mày, ngoại quốc ạ.”

Jack xoay đầu chạy, nhưng vị võ sư thể thuật đã nhảy tới thi triển đòn *Yama Arashi*, ném tung Jack lên trời đập mạnh xuống sàn, trước khi dùng chân khóa chặt cổ nó.

“Đây là đòn *Yoko Sakaku Jime*,” thầy Kyuzo giải thích như thể vẫn đang đứng lớp giảng dạy vậy. “Đòn kẹp cổ hình tam giác, sử dụng cơ chân làm đối thủ ngộp thở.”

Nói đoạn ông ta bắt đầu tăng áp lực khiến mặt Jack lập tức tím tái.

“Chân trên kẹp ống dẫn máu lên não,” một cảm giác khủng khiếp dần xuất hiện trên đầu Jack.

“Chân dưới phối hợp cùng với tay siết chặt nạn nhân,” Jack cứ ngỡ nó đang bị một con trăn khổng lồ quấn quanh.

“Người dính đòn này sẽ ngất xỉu chỉ trong vài giây,” thầy Kyuzo khoái trá. “Còn nếu tiếp tục... sẽ dẫn tới tổn thương não... và cuối cùng là cái chết.”

Cảm giác đau nhức ở đầu Jack mỗi lúc một trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Phía bên góc mắt, nó nhìn thấy con dao *kunai* nằm ngay cạnh cửa phòng liền run rẩy đưa tay ra với.

Mắt Jack bắt đầu mờ dần, thời gian bây giờ chỉ có thể tính bằng giây.

Thế rồi ngón tay nó chạm tới chiếc *kunai*.

Đúng vào thời khắc cuối cùng, Jack tung sức cắm đầu nhọn của con dao vào chân Kyuzo khiến ông ta la lên đau đớn và thả lỏng đòn khóa. Jack lập tức nhảy ra xa với con dao cắm trong tay. Vừa hoát hiểm, các giác quan của Jack bắt đầu hoạt động lại.

Nó lao tới chỗ thầy Kyuzo, trong lòng sục sôi lửa giận. Ông ta chính là người đã khiến cuộc sống của nó ở Nhị Thiên Nhất Lưu chẳng khác gì một màn nhục hình công khai không có hồi kết. Mới chiều nay ông ta còn bắt nó, chặt đứt ngón tay của nó... tung đòn hiểm định giết nó.

“Làm đi! Giết ta đi!” Thầy Kyuzo gào lên. Máu liên tục tuôn ra khỏi chân ông.

Jack đâm mạnh vào thái dương vị võ sư thể thuật - bằng phần cán dao.

“Không, khác với ông, tôi luôn tuân thủ tinh thần võ sĩ đạo,” Jack nói trong lúc thầy Kyuzo bất tỉnh ngã xuống. “Và mãi mãi xem ông là sư phụ.”

16

CỜ PHẬT GIÁO

“Trông cậu tệ thật đấy!” Benkei thốt lên khi thấy Jack lết tới kho thóc với cặp mắt thâm đen, môi đầy vết cắt, cằm tím ngắt, cổ họng sưng to.

“Cậu sẽ nghĩ khác nếu nhìn thấy kẻ thua cuộc,” Jack rên rỉ.

“Thôi coi như cũng đáng.”

Jack gật đầu, đoạn vồ về cặp song kiếm quý giá.

“Nhanh đi thôi,” Benkei cầm túi đồ dự trữ hồi thúc. “Mặt trời lên kiểu gì chúng cũng sẽ tản ra đi tìm. Và tôi hoàn toàn không muốn thành ra giống cậu đâu!”

Jack không phản đối. Nó vác hành lí lên vai - với toàn bộ vật dụng vẫn còn nguyên bên trong - rồi bước đi cùng Benkei trong đêm tối.

Hai người cẩn thận chọn những góc khuất để băng qua cánh đồng, rồi cứ thế đi về hướng tây leo dốc thẳng lên sườn ngọn núi lửa hai đầu. Theo dấu thú rừng, họ đến được đỉnh núi thì bình minh cũng vừa lên.

Như một con phượng hoàng tái sinh, mặt trời chui lên khỏi mặt biển Seto từ đằng xa. Nắng ấm xuất hiện là một tin khá vui đối với Jack và Benkei, những người đã thấm mệt vì phải di chuyển trong điều kiện giá lạnh. Jack nghe tiếng đập cánh của chim, nhưng nhìn lên lại chẳng thấy gì. Đi tiếp, nó mới phát hiện ra âm thanh đó được hợp thành bởi hàng trăm lá cờ Phật giáo tung bay trong gió. Ngay bên dưới là một ngôi chùa được dựng lên trên đá.

Jack và Benkei bước qua cánh cổng *torii* màu xám tiến vào bên trong.

“Trông tụi mình thật buồn tẻ so với đám cờ đó,” Benkei bình luận trước khi hạ túi đồ dự trữ xuống một góc rồi biến mất sau bệ thờ.

Kiệt sức, Jack ngồi xuống chỗ cửa nhìn những lá cờ bằng lụa đủ màu sắc tung bay. Vàng, xanh lá, đỏ, trắng, xanh dương, như thể cầu vồng trên bầu trời không gợn một chút mây. Nó từng được Yori giải thích về ý nghĩa, và điều đáng kinh ngạc là nguyên lí của chúng chẳng khác gì Ngũ Đại trong nhẫn thuật...

Đất vàng, nước trắng, gió xanh lá, lửa đỏ. Và trời xanh dương.

Phật tử tin đây chính là năm nguyên tố tạo nên vũ trụ. Còn *ninja* lại áp dụng vào đời sống và chiến đấu.

Trong đó mạnh nhất chính là nguyên tố Không.

Tổ sư Soke từng nói *mikkyo*, phương pháp thiền định, áp chế, và ma thuật của *ninja* đều được dựa trên nguyên tố này. Ông còn biểu diễn cho Jack thấy cách dùng nó để tập trung sức mạnh vũ trụ. Một *ninja* sử dụng thông thạo nguyên tố Không sẽ có thể cảm nhận được môi trường xung quanh để phản ứng mà không cần phải suy nghĩ - hay thậm chí dùng đến bất kì giác quan nào.

Tổ sư Soke rất chú trọng đến việc truyền thụ Ngũ Đại cho các môn đồ. Ông bảo để trở thành một *ninja* thì cần phải biết cứng rắn như đất, uyển chuyển như nước, sắc bén như lửa, nhanh nhẹn như gió, và nhạy bén như trời.

Nhưng vận dụng nguyên tố Không là một điều không hề dễ dàng. Việc này đòi hỏi phải có sự tập trung cao độ.

Jack làm khá tốt ở lĩnh vực chữa thương - thậm chí từng cứu Saburo một mạng - nhưng đó mới chỉ là một phần nhỏ của nguyên tố Không. Một *ninja* kinh nghiệm còn có thể dùng nó để đọc suy nghĩ của đối phương, cảm nhận trước nguy hiểm, thậm chí điều khiển được tự nhiên.

Lần đầu nghe qua, Jack rất nghi hoặc. Nhưng sau khi chứng kiến tổ sư Soke nhắc bổng một gốc cây đại thụ lên quá đầu, Zenjubo dùng tay không tạo ra sương mờ, thì nó không muốn tin cũng phải tin. Vấn đề nằm ở chỗ Jack mới chỉ một lần kết nối được với trời - và thậm chí lần đó cũng hoàn toàn do tình cờ và may mắn. Mà nó biết chỉ may mắn thôi thì không đủ để sống sót qua hành trình sắp tới.

Một cơn gió bất ngờ thổi qua khiến loạt cờ tung bay phấp phới.

Ngựa gió.

Là cách Yori gọi những lá cờ này. Bên trên mỗi tấm vải đều có các kí hiệu, hay kinh kệ nhằm mục đích gửi gió truyền đi khắp nơi, giảm bớt đau khổ nơi trần thế.

Dù chỉ một giọt nước cũng có thể lan ra khắp đại dương, Yori lí giải.

Ngồi nơi cửa chùa, Jack cảm giác như linh hồn nhà sư nhí đang ở ngay bên cạnh, an ủi nó, trấn tĩnh nó. Jack thành tâm cầu nguyện - cho Yori, cho những người bạn bị thất lạc, cho Akiko, và cho đứa em gái phương xa - thầm mong gió sẽ đưa đi lan tỏa ra khắp nơi.

"Khá hơn rồi," Benkei lên tiếng sau khi quay trở lại với bộ kimono đã lộn ngược sang phía mặt sặc sỡ.

Anh chàng lục tung túi đồ dự trữ lấy ra một băng vải sạch.

"Dùng đi," Benkei chỉ cái băng đầy máu trên tay Jack nói.

"Cảm ơn", Jack đáp rồi bắt đầu thay băng. Nó phải cẩn chặt rằng mới không khỏi la lên vì cơn đau khi chạm tới vết thương.

Đến Benkei đứng ngoài còn thấy kinh hãi. "Tranh thủ nghỉ chút đi," anh chàng đề nghị. "Từ giờ đường đi sẽ rất khó khăn. Rặng Kuju này chỉ có đá, đá... và đá mà thôi."

Benkei hớp một ngụm nước rồi đưa cho Jack. Sau khi đã cơn khát, Jack tranh thủ đổ nước rửa vết thương.

"Đừng phí phạm," Benkei cảnh báo. "Không phải con suối nào ở đây cũng đều uống được đâu."

Nghe vậy Jack bèn ngừng tay trả lại bình. Sau khi dùng bữa sáng với bánh *mochi*, Benkei nằm xuống ngủ còn Jack niệm thần chú chữa thương. Tuy nhiên nó thật sự không biết phải bắt đầu từ đâu, khi mà cơ thể có quá nhiều thương tích - từ tay, đầu, cằm, cho đến cổ họng. Với đà này, toàn vẹn đến được Nagasaki đã là một kì tích, chứ đừng nói đến toàn mạng.

MIỆNG NÚI LỬA

Bầu trời trải rộng như một quốc gia không biên giới, núi lửa mọc lên san sát như thể đang tranh giành nhau phần thưởng. Nhờ thời tiết tốt mà hành trình của Jack và Benkei diễn ra khá thuận lợi. Mỗi ngày qua Jack lại càng cảm thấy khỏe mạnh và sung sức hơn, dường như việc được hít thở bầu không khí ở trên cao đã vô tình trợ giúp cho quá trình hồi phục của nó. Sang đến ngày thứ ba thì cổ họng nó không còn sưng to, mắt cũng chuyển từ màu đen sang tím. Jack rất chú trọng đến vấn đề vệ sinh nhằm ngăn vết thương khỏi nhiễm trùng. Dù tay vẫn còn rất đau, nhưng nó vẫn tự bắt mình phải co duỗi thường xuyên nhằm giữ độ linh hoạt, cũng như sức mạnh cần có để cầm kiếm.

Trên chặng đường dài băng qua hàng loạt núi đồi, Jack và Benkei không gặp bất kì ai, hay vật gì ngoại trừ duy nhất một con nai rừng, và đại bàng săn mồi. Đứng giữa không gian trong lành rộng lớn, Jack cảm giác như nó đã thoát khỏi những kẻ bám đuôi. Nhưng có lẽ đó chỉ là một mong muốn không thể trở thành hiện thực.

Ở độ cao này đêm tối tuy lạnh lẽo, nhưng bầu trời lại lấp lánh ánh sao cực kì lộng lẫy. Ngược lại, những buổi trưa mùa hè lại vô cùng nóng nực, chỉ có nước và những cơn gió mát thoảng qua mới có thể giải bớt nhiệt.

“Bỏ mì ra đây có khi chín luôn ấy chứ!” Benkei than thở trong lúc dùng khăn tay lau mặt.

Jack vô tình nhận thấy hình một con ngựa và dòng chữ bằng tiếng Phạn trên mảnh vải đỏ. “Anh lấy cặp cờ của chùa à!”

Benkei gật đầu. “Ở đó đâu có thiếu,” anh chàng biện hộ. “Chẳng ai để ý đâu.”

Jack lắc đầu ngao ngán. "Những lá cờ này được sắp xếp theo một thứ tự nhất định. Một người giỏi quan sát sẽ tìm thấy manh mối ngay."

Benkei hồi hận vút bỏ tấm vải. "Xin lỗi *nanban*, tôi... không biết."

"Đừng!" Jack la lên thì đã quá muộn.

Lá cờ bắt gió bay ra khỏi tầm với. Và mặc dầu Benkei đã cố gắng đuổi theo nhưng không tài nào bắt được con ngựa gió.

"Lại thêm một dấu vết nữa," Jack thở dài.

Benkei cười bẽn lễn. "Biết đâu chừng lại khiến chúng đi lạc hướng thì sao."

"Mong là vậy," Jack cố tỏ ra lạc quan. Hai đứa di chuyển trong im lặng, phó mặc số phận cho cơn gió.

"Có vẻ không sao rồi, *nanban* ạ!" Benkei vui vẻ tuyên bố.

Đây đã là ngày thứ năm kể từ khi rời khỏi Yufuin, và vẫn chưa có bất kì dấu hiệu nào của một cuộc truy bắt.

Jack cũng nghĩ như vậy. Nếu có *samurai* hay *doshin* đuổi theo thì chắc chắn phải xảy ra đụng độ rồi. Có vẻ đã đến lúc nó được quyền thả lỏng hơn đôi chút.

"Chúng ta đã là bạn đồng hành của nhau, anh có thể gọi tôi là Jack nếu muốn."

Miệng Benkei nở nụ cười rất tươi. "Thì là bạn nên mới gọi là *nanban* đấy chứ. Tuy không phải man di, nhưng chắc chắn cậu đến từ phương nam - người nước ngoài toàn xuất hiện ở đó cả."

"Không hẳn, sau khi tàu chìm, tôi bị dạt vào bờ biển phía đông, gần Toba."

Benkei trợn tròn mắt kinh ngạc. "Ái chà, nhưng *touban* nghe không có hợp tai." Anh chàng tếu táo. "Thế cái tay ra sao rồi, *nanban*?"

Ngầm chấp nhận biệt danh này là không thể thay đổi, Jack bèn đáp. "Khá ổn."

Jack liền khoe chỗ vết thương được băng bó cẩn thận và không còn vết máu nữa.

“Dù sao đi nữa thì cũng quá kinh khủng. Chẳng hiểu sao một vị võ sư lại có thể làm vậy với môn đồ của mình.”

“Tại anh chưa gặp thầy Kyuzo đấy thôi. Ông ấy thuộc kiểu: phải đau thì mới thành tài!”

Benkei phì cười. “May mà tôi không phải đi học làm võ sĩ!”

“Không phải võ sư nào cũng như vậy,” Jack nghĩ đến vị thiền sư nhân hậu Yamada. “Tôi còn mang ơn một người trong số họ. Ngày trôi dạt vào bờ trong tình trạng đuối nước, không nơi nương tựa, chính thầy Masamoto Takeshi, hiệu trưởng trường Nhị Thiên Nhất Lưu đã cứu mang tôi, đối xử với tôi như con ruột. Ông ấy còn dạy cho tôi cách dùng kiếm, phong danh hiệu *samurai*. Nếu không nhờ lòng tốt của thầy Masamoto thì tôi đã chết từ lâu rồi.”

“Ở đời gặp được quý nhân như vậy không phải dễ,” Benkei gật gù. Nhưng sau đó liền nhăn mặt. “Thế bây giờ ông ấy đang ở đâu, trong lúc cậu đang cần được che chở nhất?”

Jack buồn bã thở dài. “Tướng Quân Kamakura đã hạ lệnh bắt thầy Masamoto phải chịu cảnh lưu đày suốt đời trên núi Iawo.”

Benkei cảm nhận rất rõ ràng đau đớn và mất mát trong giọng nói của Jack. “Thế từ đó hai người có gặp nhau lần nào chưa?”

Jack lắc đầu. Không muốn nhắc đến chuyện cũ, nó cố tình đổi chủ đề. “Anh chưa từng đến trường à?”

Benkei được dịp phát tiết. “Mẹ nhất quyết muốn tôi đi tu, để được người ta dạy cho biết đọc biết viết.”

“Thế anh có nghe không?”

“Đương nhiên là không rồi! Đời nào Benkei Vĩ Đại này chịu cạo trọc tóc!”

Sau khi rời khỏi rặng Kuju vào ngày thứ bảy, đập vào mắt hai người là một bức tường bằng đá trải dài hun hút từ bắc tới nam.

“Chào mừng đến với núi Aso!” Benkei tuyên bố khi thấy vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt Jack. “Từ đây có thể đi vòng, nhưng sẽ mất khá nhiều ngày.”

“Thế thì phải băng xuyên núi rồi,” Jack kết luận.

Benkei đi trước dẫn đường. Tốc độ di chuyển rất chậm. Cái nắng chói chang khiến cả hai đều mệt mỏi.

Cuối cùng, sau một buổi sáng dài đằng đẳng, hai đứa cũng tới được đỉnh núi. Đập vào mắt Jack là một cảnh tượng cực kì vĩ đại. Vùng lòng chảo bên trên miệng núi lửa vừa dài lại vừa rộng, đến mức từ đây nhìn sang sườn bên kia chỉ thấy được một vệt mờ.

Trải qua hàng trăm năm, bề mặt bên dưới đã được thiên nhiên trải lên một tấm thảm xanh mướt. Vùng trung tâm vẫn còn vài khu vực với cột khói bốc lên, mang theo kí ức về một ngọn núi lửa vĩ đại trong quá khứ.

"Người ta nói... đỉnh Aso trông... rất giống Đức Phật đang ngủ," Benkei vừa thở dốc vừa chỉ trỏ giảng giải cho Jack.

Dù chẳng thấy giống gì cả, nhưng đứng ở nơi này Jack cảm tưởng như nó đang đứng trên đỉnh của thế giới vậy.

Trước khi leo xuống, Jack quay lại nhìn rặng Kuju một lần cuối. Bất chợt, nó thấy ánh phản chiếu của một vật bằng kim loại. Gọi Benkei đứng lại chờ, Jack nheo mắt nhìn kĩ lại. Tuy không sở hữu thị giác điều hâu như Miyuki, nhưng nó cũng thấy rõ ràng ánh phản chiếu kia đang đến gần với tốc độ chóng mặt.

Jack quay lại báo tin xấu với Benkei. "Có người."

NAKA-DAKE

“Đám võ sĩ chết tiệt dai như giẻ!” Benkei ca thán trong lúc di chuyển trong lòng chảo.

“Tập trung thở đi,” Jack khuyến nghị.

Nó đã truyền Long Tức, bí quyết giúp các *ninja* có thể chạy nhanh như làn gió cho Benkei.

Phương pháp hô hấp này giúp người thực hiện thu được tối đa dưỡng khí cho phổi. Hít - thở - thở - hít - thở - hít - hít - thở. Nhịp điệu này còn giúp tĩnh tâm, tăng cường hiệu quả trao đổi chất, giúp cơ thể chịu được quãng đường dài. Nhờ có Long Tức mà Jack và Benkei di chuyển khá nhanh.

Nhưng dù có nhanh đến thế nào thì lợi thế vẫn nằm ở kẻ địch - họ cưỡi ngựa.

Gần ra đến giữa bình nguyên, Jack quay lại thì đã thấy cái bóng mờ của tay võ sĩ cưỡi ngựa. Tuy còn quá xa để nhìn rõ chi tiết, nhưng cũng đủ để nhận ra lớp giáp vàng. Tim Jack giật đánh thót. Người này không phải quân lính bình thường, mà rất có thể là một trong các võ sĩ ưu tú nhất của Shogun.

“Hay là mình trốn đi!” Benkei hoảng loạn đề nghị.

“Trốn ở đâu?” Jack nhìn quanh một lượt.

Khu vực bình nguyên này quá trống trải, khắp nơi chỉ toàn ruộng là ruộng, nhà cửa và dân làng xuất hiện rất thưa thớt.

Những người nông dân đang làm việc tròn tròn mắt khi thấy Jack và Benkei phóng qua. “Cứ thế này... bị bắt là cái chắc,” Benkei lo lắng.

Jack cũng biết điều này. Dù lợi hại nhưng Long Tức không phải là đối thủ của chiến mã.

“Tụi mình sẽ tìm cách cắt đuôi chúng ở khu trung tâm,” nó chỉ năm đỉnh núi bốc khói nói.

“Trời đất, chúng còn hoạt động đó!” Benkei thốt lên.

“Chính xác,” Jack khẳng định. “Đám ngựa sẽ không dám bén mảng lại gần đó.”

“Tôi cũng vậy!”

Nhưng ý Jack đã quyết. “Cứ tưởng tượng như đây là một cái Beppu Cửu Ngục phóng to đi!”

“Nghe hay nhỉ!” Benkei mếu máo chạy theo. “Lần trước tôi suýt bị luộc chín như rồi đó.”

Hai đứa cầm đầu chạy đến đỉnh Taka, đỉnh núi cao nhất trong năm ngọn tàn tích, với mục tiêu cắt đuôi đám võ sĩ tại khu vực liên tục tỏa ra hơi nóng này, rồi từ đó chạy tiếp về hướng tây.

Cùng lúc thì đám võ sĩ đã xuống tới bình nguyên. Chẳng màng bận tâm đến nông dân và ruộng lúa của họ, chúng cứ thế thúc ngựa san bằng tất cả.

Jack và Benkei vẫn miệt mài chạy, nhưng sườn đồi dốc khiến tốc độ hai đứa bị giảm sút, khoảng cách càng lúc càng bị rút ngắn.

“Nhanh nữa lên!” Jack gần như dùng tay đẩy Benkei từ phía sau.

Hai đứa chưa leo được nửa đường thì đám võ sĩ đã ra đến chân đồi. Địa hình đất đá không phải sở trường của ngựa, nhưng đòn roi vẫn giục chúng tiến lên.

Càng lên cao, màu xanh dưới chân Jack và Benkei càng vơi dần, cho đến khi bề mặt chỉ còn độc màu đen và xám. Khói liên tục bốc lên tạo thành một làn sương độc.

“Địa ngục chính là đây!” Benkei vừa há miệng ra rên liền ngộp thở ho sặc sụa.

Jack lấy vải bịt miệng và mũi, rồi hướng dẫn cho người bạn đồng hành của mình làm tương tự.

“Cố gắng giữ cự li,” Jack cảnh báo. “Chúng ta cần cắt đuôi bọn chúng, chứ không phải để lạc nhau!”

Di chuyển trên địa hình này thật sự vừa nguy hiểm vừa gian khổ. Jack thầm nghĩ không biết liệu mình có mắc phải sai lầm khi quyết

định chọn giải pháp này không. Thế nhưng lúc gần lên được đỉnh thì nó bắt đầu nghe thấy tiếng ngựa vùng vằng sợ hãi. Nhân lúc khói tạm tan, Jack nhìn thấy đám võ sĩ đã buộc phải nhảy xuống đuổi theo bằng chân. Chỉ ít thì kế hoạch của nó cũng đã thành công được một nửa.

Thế rồi đột nhiên Benkei đứng sững lại.

Hai đứa đã lên đến đỉnh núi, phía dưới là một hồ nước xanh xám sôi sùng sục.

"Giờ tính sao?" Benkei nói trong bầu không khí nồng nặc mùi trứng thối.

"Tôi cũng như anh thôi," Jack đáp, mắt nó bắt đầu đỏ hoe và chảy nước.

Chúng quyết định chạy tiếp về phía bên phải. Bên dưới, đám võ sĩ đã chia làm hai nhóm chia nhau tìm.

"Nhìn kìa!" Jack tri hô khi nhìn thấy một chiếc cầu cũ bắc qua vực.

Nó định chạy qua, nhưng Benkei vẫn đứng yên tại chỗ.

"Tôi không làm được," anh chàng run rẩy nói.

Càng lúc tiếng hò hét của đám võ sĩ càng rõ ràng.

"Nếu nhìn bằng tim, thay vì bằng mắt, thì sẽ chẳng có gì phải sợ hãi," Jack lặp lại lời thầy Kano từng nói lúc dắt nó qua một khu vực có địa hình nguy hiểm tương tự.

"Là sao?"

"Nếu cậu sợ độ cao thì tốt hơn hết là đừng nhìn. Không nhìn sẽ không sợ."

"Tôi không sợ độ cao," Benkei đáp. "Mà sợ cái cầu ấy!"

Giờ Jack mới nhận ra công trình cũ kĩ này đã sắp sửa đổ sập. Dây thừng chỗ dày chỗ mỏng, gỗ mục nát do bị nung nóng lâu ngày. Hơn nữa dù trong điều kiện bình thường thì chiếc cầu này cũng chỉ thích hợp để di chuyển từng người một. Và phải thật cẩn thận nếu không muốn rơi ra ngoài.

"Phải liều thôi," Jack quyết định.

"Ít ra cũng chia làm hai đợt chứ," Benkei nói.

Jack gật đầu đồng tình. "Anh đi trước. Tôi ở lại chặn địch."

“Chưa biết cái nào nguy hiểm hơn đâu,” Benkei lau bầu trước khi hít một hơi thật sâu rồi đặt chân lên chiếc cầu cũ nát.

Mặt gỗ kêu lên kẽo kẹt, dây thừng căng ra, nhưng vẫn chịu đựng được. Benkei cẩn thận bước từng bước, bất kì sai lầm nào cũng sẽ phải đánh đổi bằng mạng sống.

Cứ thế được nửa đường thì một bóng người hiện ra sau màn sương.

Jack quay lại ứng chiến. Tay võ sĩ vận áo giáp bằng da màu đen có kẻ chỉ vàng, gia huy mặt trời đỏ nổi bật trên ngực. Đầu đội mũ bằng vàng với họa tiết được khảm rất công phu, miệng bịt mặt nạ *menpo*^[9] đáng sợ.

“Tao đã thề sẽ tìm ra mày cho bằng được mà, *thằng ngoại quốc*.”

Tên võ sĩ dùng bàn tay đeo găng mở mặt nạ để lộ khuôn mặt thanh tú cùng cặp mắt sắc sảo và đôi gò má cao vương giả.

Jack liền rút kiếm theo bản năng. “Kazuki!”

CHIẾC CẦU TREO

“Tiếp đón bạn cũ như thế đấy à?” Kazuki giữ khoảng cách quan sát Jack từ xa.

“Bạn? Người còn dám nhắc tới từ đó sao...” Jack giận sôi máu. “Sau khi đã phản bội tất cả mọi người ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu?”

“Lòng trung thành của tao chỉ dành cho gia tộc và Shogun!” Kazuki phản pháo. “Đó mới là tinh thần võ sĩ đạo chân chính!”

Jack cũng không kém cạnh. “Người là kẻ thiếu nhân, thiếu nghĩa, thiếu tín. Mà không có những đức tính này thì chỉ đáng làm kẻ đánh thuê mà thôi. Xem ra chủ mới thường cũng khá hậu nhỉ?”

“Cái này á?” Kazuki chỉ chiếc mũ vàng cười lớn. “Nhờ công bắt được tên Kano đấy.”

Jack sửng sốt đến không thốt nên lời. Nó cứ tưởng vị võ sư bổng thuật đã ẩn thân sau khi đưa các võ sinh còn sống sót của trường Nhị Thiên rời khỏi chiến trường Osaka.

Kazuki nói bằng giọng lạnh tanh. “Không ai thoát được cơn giận dữ của Tướng Quân. Sau khi bị thương trong trận lụt ở lần đụng độ trước, tao được giới thiệu đến gặp một gã thầy thuốc. Mà mày thử tưởng tượng xem tao đã ngạc nhiên như thế nào khi nhận ra ông ta chính là thầy Kano!”

“Ông ấy bị bán đứng trong lúc chữa trị cho người?” Jack thở hắt

“Nhằm rồi, sau khi chữa trị xong cho tao,” Kazuki đính chính.

“Quân tiểu nhân!” Jack không thể nào nhìn được nữa. Nó liếc về phía Benkei, người lúc này đã gần sang đến phía bên kia. Jack có thể chạy... hoặc đối đầu với kẻ thù. Cầm hận cho số phận của thầy Kano, nó quyết định giờ kiểm tấn công, nhưng lập tức gạt mình vì cảm giác đau nhói phát ra từ ngón út tay trái.

"Hình như hơi thiếu hả?" Kazuki khích.

"Nhờ ơn thầy Kyuzo đấy," Jack nghiêng rằng chịu đựng.

Kazuki gật gù. "Kyuzo là thầy giáo yêu thích nhất của tao. Thế nên tao mới không đánh động sau khi phát hiện ông ấy ở Yufuin." Hẳn giờ cánh tay phải đeo găng với các ngón tay co quắp. "Giờ thì chẳng ai còn lợi thế nữa - dù cho hình phạt *yubitsume* là quá nhẹ so với tội của mày và con nhỏ đó."

Jack lập tức sốt ruột. "Người đã thề sẽ để cô ấy yên rồi cơ mà!"

Kazuki nhếch mép trước thái độ mất bình tĩnh của Jack. "Đừng lo, tao *vẫn* chưa làm gì nó cả."

Không thể kiềm chế được nữa. Jack lao về phía Kazuki. Nhưng thay vì rút kiếm, kẻ cự thù của Jack lại quyết định rút lui.

Nó vẫn tiếp tục đuổi theo vào làn khói.

"Bên này, *nanban!*" Benkei gọi vọng lại từ phía cầu.

Phải đến khi nhìn thấy toàn bộ những kẻ bám đuổi đều đang đứng chờ sẵn, Jack mới nhận ra mình đã bị mắc bẫy. Và tất cả đều là người quen cũ.

Bọn chúng bao gồm bốn thành viên chính của Băng Bọ Cạp, được thành lập nhằm hỗ trợ cho mục tiêu bài trừ người nước ngoài của lãnh chúa Kamakura - Jack là mục tiêu đứng đầu tiên trong danh sách.

Nobu, bức tường di động đứng trước cả bọn. Tuy xét về kiếm thuật tên này hoàn toàn không phải đối thủ của Jack, nhưng hẳn lại sở hữu sức mạnh của một nhà vô địch sumo.

Hiroto thì ngược lại, gầy như cây sậy, hai mắt khít rịt, mũi chỉ có một nhúm. Tên này trang bị giáo dài, thân mặc áo giáp, có lẽ vì sợ sẽ bị Jack rạch bụng lần thứ hai.

Tên thứ ba, Goro nguy hiểm hơn rất nhiều. Một chiến binh cơ bắp cuồn cuộn, kiếm thuật thượng thừa nhưng tính tình mục rữa.

Cuối cùng là Raiden, gã khổng lồ cao hơn hẳn một cái đầu so với những người còn lại. Ngoại hình Raiden dễ làm cho người ta liên tưởng tới một cây cổ thụ biết đi. Nhưng bù trừ cho sức mạnh vô

địch đó là khối óc cực kì ngu độn. Jack từng hạ tên này trong trận tỉ thí thể thuật, nhưng cũng phải trầy vi tróc vẩy mới thành công.

Hôm nay Raiden mang theo thanh đại đao *nodachi*, với phần lưỡi dài gấp đôi thanh *katana* của Jack.

Không thấy sự xuất hiện của thành viên thứ năm, Toru.

"Không cần phải tìm," Raiden gầm lên. "Toru chết đuối rồi... tất cả đều tại mày!"

Kazuki cũng xuất hiện trở lại với mặt nạ và trường kiếm sẵn sàng trong tay.

"Tao đã hứa sẽ cho Raiden chặt đầu mày sau khi xong việc." Kazuki dán chặt mắt vào Jack - bằng cái nhìn của kẻ tự tin tuyệt đối vào chiến thắng.

Jack tự rửa mình ngu dốt để kẻ thù dắt mũi quá dễ dàng. Trong thế một đánh năm, nó hoàn toàn không có bất kì cơ may nào trước Băng Bọ Cạp.

Chia để trị.

Là một trong những chiến thuật quan trọng nhất mà thầy Masamoto đã truyền thụ cho nó. Bằng cách nào đó Jack cần phải giảm thiểu số lượng quân địch. Chiếc cầu treo kia chính là câu trả lời. Ở trên đó, bọn Kazuki sẽ không thể chơi trò đánh hội đồng. Vấn đề nằm ở chỗ nó phải tìm cách quay trở lại.

Jack tung chân hất hòn đá trên đất vào mặt Kazuki khiến tên này giật mình rồi nhanh như cắt sẵn tới chặt cây thương của Hiroto làm hai đoạn. Không còn vũ khí trên tay, mặt Hiroto hiện rõ sự kinh hãi.

"Đừng mà!" Hắn ôm bụng rên rỉ.

Thế nhưng Goro đã vung kiếm tấn công khiến Jack phải lùi lại. Tuy vậy nó vẫn kịp tặng cho Hiroto một cái đạp khiến tên này ngã lăn ra đất ôm mũi gãy mà kêu gào. Lợi dụng thời cơ, Jack lập tức xoay đầu chạy, vừa kịp tránh mũi kiếm cắt qua tai.

"Mau đuổi theo!" Kazuki điên tiết.

Jack hoàn toàn không biết mình đang đi đâu. Nó cứ cắm đầu chạy trong làn khói mờ ảo như ma trời.

Thế rồi tim Jack giật đánh thót khi nhìn thấy vực thẳm phía trước. Nếu nhận ra chậm hơn dù chỉ một giây thôi, có lẽ nó đã rơi xuống bãi dung nham bên dưới. Phía bên kia cây cầu, Benkei liên tục đi qua đi lại, không biết nên bỏ chạy hay tiếp tục ở lại chờ.

“Chạy trước đi, Benkei!” Jack kêu lên.

Trong lúc đang lao tới đầu cầu thì Jack nghe thấy tiếng đá vỡ, sau đó là tiếng người la hét. “Cứu với!”

Nó quay lại thì thấy Nobu đang lơ lửng trên vách đá. Thế nhưng Kazuki vẫn tiếp tục chạy qua, bỏ mặc thuộc hạ trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc.

“Kệ nó,” hăn ra lệnh cho Raiden và Goro. “Lo bắt thằng ngoại quốc trước.”

Jack đặt chân lên cầu vừa kịp lúc Kazuki đuổi tới. Nó nghe thấy tiếng gió liên tục thổi xuống theo bản năng. Lưỡi kiếm của Kazuki bay xuyên qua chặt đứt một bên dây thừng.

Chiếc cầu chao đảo dữ dội.

Benkei đã an toàn phía đầu bên kia, nhưng Jack thì phải rất vất vả mới giữ được thăng bằng.

Không chút động tâm, Kazuki liên tục vùng kiếm tấn công. Trong cơn khát máu, hăn tung ra toàn đòn hiểm. Mỗi lần gạt đỡ, cơn đau từ ngón tay lại khiến Jack phải nhắm mắt. Lực cầm kiếm của nó bị suy yếu, thế phòng ngự có nguy cơ bị phá vỡ.

Thế rồi Jack lúi trúng vào một mảnh gỗ mục. Cảm giác được mình sắp rơi xuống vực, nó vội vàng tung người ra phía sau, may mắn ngôi lên tấm gỗ tiếp theo, nhưng cũng vì vậy mà rơi vào thế hoàn toàn bị động.

Kazuki giơ cao kiếm chuẩn bị chọc thủng tim Jack. “Đến lúc đền mạng rồi, thằng ngoại quốc!”

20

SỤP ĐỔ

Trong giây phút cận kề cái chết, mọi giác quan của Jack đều đạt đến giới hạn khiến nó bao quát được hết mọi việc đang diễn ra xung quanh. Từ điểm phản chiếu ánh sáng trên thanh kiếm của Kazuki, nụ cười đặc trưng trên khuôn mặt hắc, cho đến cột khói bốc lên từ dưới hồ dung nham, tiếng kéo kẹt của chiếc cầu, giọng nói bất lực của Benkei. Thậm chí là cả nhịp tim trong lồng ngực mình.

Jack biết nó không có cơ hội tránh đòn. Nhưng nếu cái chết là bắt buộc thì chí ít nó cũng phải kéo theo Kazuki. Tuyệt đối không thể để hắc sống sót làm tổn hại đến Akiko.

Lưỡi kiếm đâm tới. Jack không hề gạt đỡ mà lập tức vung tay chém dây treo của chiếc cầu. Vốn dĩ đã quá yếu, chiếc cầu không thể chịu đựng thêm được nữa. Trong khoảng khắc ấy, mọi thứ đều sụp đổ.

Biểu cảm trên khuôn mặt Kazuki chuyển từ sung sướng sang sợ hãi. Phút mất tập trung khiến đường kiếm của hắc đi trượt mục tiêu. Cả hai đứa cùng rơi xuống bên dưới.

Chiếc cầu treo đứt lìa làm hai đoạn, Jack chỉ biết bám chặt vào tấm ván, cố níu lấy mạng sống của mình trong lúc nửa thân dưới lắc lư trên vực lửa, rồi đập mạnh nhiều lần vào vách đá. Chấn động khiến toàn thân nó ê ẩm, suýt nữa đã phải buông tay.

Cuối cùng gia tốc cũng giảm, và Jack lơ lửng ở đó, thê thảm như một con rối hình nhân. Máu rỉ ra từ khắp các vết thương trên tay, chân, và cả mặt.

"Nanban!"

Jack yếu ớt nhìn lên.

"Cậu còn sống!" Benkei mừng rỡ vỗ cái đầu rối bù.

Còn sống, nhưng có lẽ không được thêm bao lâu, Jack thầm nghĩ.

“Mau trèo đi!” Benkei hối thúc.

Jack không biết liệu nó có còn đủ sức... hay tinh thần để mà làm điều đó. Cơ thể nó đã quá mệt mỏi sau những ngày tháng liên tục chạy trốn, rồi lại chiến đấu, chiến đấu, rồi lại chạy trốn. Có khi bỏ mặc tất cả lại là sự giải thoát.

Jack chớp mắt, đột nhiên hình ảnh đứa em nhỏ hiện ra: con bé đang mỉm cười chờ nó quay trở về. Jack thậm chí còn hình dung ra tiếng cười đùa ngày xưa, quyết tâm phải sống ủa về một cách mạnh mẽ.

Tinh thần còn, sức lực còn.

Jack đã học được điều này trong lần tuyển chọn võ sinh ưu tú của trường Nhị Thiên năm xưa. Nó nhận ra ngọn lửa đã thôi thúc mình vượt qua mọi khó khăn gian khổ trong những năm qua đang bùng lên trong lồng ngực. Jack phải phải sống, sống vì Jess.

Ngậm chặt thanh katana giữa hai hàm răng, nó bắt đầu trèo lên phần còn lại của sợi dây thừng buộc cầu. Đôi tay đã suy yếu của nó run lên bần bật sau mỗi nhịp bám. Dầu vậy Jack vẫn kiên trì vượt lên từng bước một.

“Sắp tới rồi!” Benkei cổ động.

Ngộp thở trong làn khói độc hại, Jack cố tập trung chú ý vào mặt Benkei trong lúc thực hiện bước trèo cuối cùng. Song thất bại.

“Cẩn thận!” Benkei vừa kịp nắm cổ tay Jack giữ lại.

Rồi bằng một nỗ lực phi thường, anh chàng kéo người đồng hành mới quen lên. Hai đứa nằm lăn ra mặt đất đầy bụi cát.

“Cậu đúng là đồ điên mà,” Benkei thở hồng hộc. “Bộ chán sống rồi hả?”

Jack lắc đầu. “Không, tôi chỉ không sợ chết mà thôi.”

Benkei nhìn nó như không thể tin nổi.

Nhưng đó lại chính là sự thật. Do đã phải trải qua cảm giác gần kề lằn ranh giữa sự sống và cái chết quá nhiều lần, nó đã mất đi nỗi sợ hãi của một người bình thường ấy từ lâu. Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc nó muốn chết. Nói theo ngôn ngữ của Yori thì sẽ là, nai chạy trốn sư tử, không phải vì sợ hãi, mà vì yêu cuộc sống.

"NGOẠI QUỐC!"

Jack ngẩng đầu nhìn sang. Phía đối diện, Kazuki cùng te tua không kém đang bám lấy phần còn lại của chiếc cầu trong lúc Raiden hộc tốc kéo lên.

Kazuki chuyển hết cảm hờn lên Jack.

"Tao sẽ cho chặn từng tuyến phố, từng con sông, từng ngọn núi. Tao sẽ làm cho cả lũ *ronin* chống lại ngươi. Dù có chết cũng phải bám vằm mày, tên ngoại quốc!"

XE BÒ

“Chắc... *tạm* cắt được đuôi rồi,” Benkei nắm ra một gốc cây thờ dốc.

Jack cũng ngồi bên cạnh hồi sức. Sau khi thoát khỏi chảo lửa, hai đứa tiếp tục trèo lên đỉnh Naka-dake rồi đổ dốc xuống sườn bên kia, bỏ lại Kazuki và băng Bọ Cạp phía sau. Quyết tâm giữ khoảng cách an toàn, Jack và Benkei tiếp tục chạy thêm một ngày một đêm theo hướng tây trên cao nguyên, băng qua đỉnh Kishima và Eboshi.

Dù không thấy có dấu hiệu bị bám đuôi, nhưng Jack vẫn lắc đầu phủ định câu nói của Benkei.

“Tại sao không?” Benkei thắc mắc. “Chúng có biết tụi mình chạy theo hướng nào đâu?”

“Kazuki biết mục tiêu của tôi là Nagasaki,” Jack nói giọng nghiêm trọng khiến Benkei trợn tròn mắt.

“Thế thì còn chạy làm gì nữa?”

“Chúng ta cần đến được đó trước, sau đó tìm tàu buôn Anh Quốc hoặc Hà Lan, và mọi chuyện sẽ ổn.”

“Cái này thì chưa chắc,” Benkei vừa nói vừa mở túi đồ dự trữ lấy ra hai cái bánh gạo. “Thông thường ở đó chỉ có tàu Bồ Đào Nha thôi.”

Jack có cảm giác như thể vừa bị ai đó bạt tai. Nó cứ tưởng Nagasaki là một hải cảng tấp nập như London, với vô số tàu bè từ khắp nơi trên thế giới - chứ không phải chỉ gói gọn trong phạm vi kẻ thù số một của nước Anh. Có điều nghĩ kĩ thì trong số hàng trăm chuyến tàu rời Anh Quốc, số lượng đến được vùng Viễn Đông chỉ nằm trên đầu ngón tay. Vào sâu tận Nhật Bản - như tàu *Alexandria* thì lại càng hiếm nữa. Kết hợp với bối cảnh chính quyền mới đã ban

lệnh bài trừ người nước ngoài, khả năng tìm được tàu về nhà thực sự chẳng khác gì mò kim đáy bể.

Chìm đắm trong suy nghĩ, Jack chán nản gặm chiếc bánh của mình.

Benkei uống một ngụm nước rồi chuyển sang cho nó. “Thế chuyện giữa cậu và tên Kazuki đó là thế nào? Hẳn không giống người hành động theo mệnh lệnh, mà như thể đang đi tìm kẻ thù ấy.”

Jack thở dài nhớ lại mâu thuẫn dai dẳng giữa nó và Kazuki. Từ lần đầu tiên đụng độ ở sân trường Nhị Thiên Nhất Lưu, cho đến những màn cạnh tranh trong lớp, rồi đấu đá lẻ tẻ. Cho đến trận chiến Osaka, rồi lần tỉ thí trên cầu Kizu. Đối với Jack, Kazuki không có gì khác ngoài lòng hận thù.

“Sau khi mẹ hẳn qua đời vì bị mắc bệnh truyền nhiễm từ một nhà truyền giáo phương Tây,” Jack giải thích. “Kazuki quyết định đổ tội cho tất cả người nước ngoài... và đặc biệt là tôi.”

“Ờ, cậu thì liên quan gì ở đó?” Benkei trợn tròn mắt.

“Bởi vì tôi không phải người nước ngoài bình thường, mà là tay *samurai* ngoại quốc đầu tiên. Trong mắt Kazuki, đó là điều không thể chấp nhận được. Tương tự Tướng Quân Kamakura và thầy Kyuzo, họ đều cho rằng tôi là khối ung nhọt cần phải loại bỏ.”

“Đám võ sĩ! Lúc nào cũng kiêu căng như vậy. Tôi còn chả biết mẹ mình là ai... mà có đi khắp nơi đổ thừa người khác đâu!”

Jack thật sự bị bất ngờ. “Tôi không hiểu. Lúc nào anh cũng nhắc tới mẹ cơ mà?”

Benkei cắn một mẩu bánh lớn, biểu cảm trên khuôn mặt tối sầm lại. “Đó là hình tượng lí tưởng... một bà mẹ mà tôi muốn có,” anh chàng thừa nhận. “Mẹ thật của tôi đã bỏ rơi tôi từ khi tôi mới lọt lòng rồi. *Mabiki*, cô lẩn trong lúa. Bà ấy là *samurai*, còn cha tôi mang thân phận nông dân nghèo. Tình yêu của họ bị ngăn cấm. Còn tôi chỉ là thứ sản phẩm ngoài ý muốn.”

“Thì ra cậu cũng là võ sĩ!” Jack vừa ngạc nhiên vừa buồn cho số phận người bạn đồng hành của mình.

“Không!” Benkei đáp chắc nịch. “Nhưng cũng không phải nông dân. Tôi chẳng thuộc bất cứ tầng lớp nào của cái xã hội này cả.”

Anh chàng bỏ phần bánh còn lại vào miệng rồi xòe tay chứng minh không còn gì nữa. “Nhưng lại là một nhà ảo thuật cừ khôi!”

Thế rồi bằng một cái vặn cổ tay, Benkei biến từ hư không ra một quả quýt đưa cho Jack. Sau đó anh chàng lấy một quả khác ở túi lương thực rồi bắt đầu bóc vỏ. Mỗi một lúc lâu, hai đứa chỉ ngồi trong im lặng.

Jack bắt đầu có một cái nhìn khác về Benkei. Dù bề ngoài luôn tỏ ra lạc quan, xuề xòa, nhưng thẳm sâu trong anh ta lại là một tâm hồn hiu quạnh. Có lẽ cũng vì vậy mà Benkei mới xung phong giúp Jack, sau khi nhận ra nó cũng là một kẻ bị người đời ruồng bỏ. Có điều chí ít thì Jack vẫn còn có người thân đang mong chờ. Nó tự hứa với lòng sẽ bám lấy dù chỉ cớ hội mong manh nhất để có thể trở về nhà. Nó đã đi quá xa, nỗ lực quá lớn, và mất mát quá nhiều để từ bỏ.

“Lên đường thôi,” Jack đứng dậy chìa tay tuyên bố. “Benkei Vĩ Đại vẫn đồng ý dẫn đường chứ?”

“Tất nhiên rồi, *nanban!*” Benkei vui vẻ nắm tay Jack.

Đến tối muộn thì hai đứa tới chỗ giao lộ giữa hai con sông. Theo đó dòng chảy nhập thành một đường hướng thẳng vào khe nứt duy nhất giữa sườn núi Aso.

Vừa bước đi trên con đường đất dẫn tới khe nứt, Benkei vừa giải thích, “Truyền thuyết kể lại rằng trước đây thần Takei-watatsu nhìn thấy con người sống đói khổ nên ông đã tạo ra khe nứt này bên bờ tây để lấy nước. Từ đó, miệng núi Aso mới chính thức trở thành vựa lúa của toàn vùng Kyushu.”

Liên tưởng tới chặng đường gian nan phía trước, Jack lên tiếng hỏi, “Thế ông thần đó có thể tạm ngưng dòng chảy để tụi mình băng qua không?”

Benkei phì cười. “Chịu thôi, nhưng ở đó có sẵn cầu treo rồi.”

Di chuyển dưới bóng cây để tránh bị phát hiện, hai đứa tiếp cận dần mục tiêu cho đến khi Jack nhận thấy sự có mặt của khá nhiều dấu chân. Phía trước tụ tập một đám đông nông dân mang theo

nông phẩm, cùng vài người lái buôn và võ sĩ vắng lai. Tất cả đều bị kiểm tra kĩ càng ở một chốt canh dựng lên ngay cạnh cầu.

Jack và Benkei nấp dưới bụi cây tính toán kế hoạch. Jack đếm được có tám tên lính gác, cộng thêm hai đầu lĩnh làm nhiệm vụ kiểm tra giấy tờ.

"Hồi nào có vậy đâu," Benkei rên rỉ. "Từ hồi Shogun mới lên ngôi mới vẽ ra đủ chuyện."

"Phải tìm lối khác thôi," Jack nhận định cố tình bằng qua đây là mạo hiểm quá mức cần thiết.

"Làm gì còn lối khác, trừ phi cậu muốn bơi với cá," Benkei đáp. "Đây là khe hở duy nhất xuyên qua sườn núi. Còn nếu quay trở lại leo thì trước sau gì đám bạn cũ của cậu cũng sẽ đuổi tới nơi."

"Cũng đâu làm thế nào được," Jack chán nản.

Benkei suy tính trong một lúc, rồi bất chợt nở nụ cười và chỉ vào người nông dân đang đi tới cùng với chiếc xe bò. "Thế thì đi quá giang!"

Chiếc xe bò bằng gỗ vốn chất đầy rơm, gạo, và hoa quả tươi.

Ẩn nấp chính là cách phòng vệ hiệu quả nhất, Jack thầm nhớ lại lời dặn dò cuối cùng của tổ sư Soke. Và đây chính là cơ hội tuyệt vời nhất để áp dụng bài học đó vào thực tiễn. Nghĩ vậy, nó gật đầu đồng tình với kế hoạch của Benkei.

Chờ bác nông dân đi qua, hai đứa liền phóng lên xe, lẩn vào sau đồng rơm trước khi những người khác phát hiện. Ngồi co ro bên trong. Jack và Benkei phải chống chọi với không khí đầy bụi và cố gắng kiềm cơn ho.

Mọi việc diễn ra khá thuận lợi cho đến khi bác nông dân dẫn bò tới trước chốt canh.

"Dừng!" Tên lính gác ra lệnh.

Từ trong chỗ ẩn nấp, Jack và Benkei ném cho nhau ánh mắt lo lắng.

"Giấy thông hành," tay chỉ huy yêu cầu.

Bác nông dân lấy ra một tờ giấy.

“Tôi được phép qua lại buôn bán tại chợ Ozu,” ông nói bằng giọng thấp và tôn kính.

“Cái đó tự ta biết đánh giá,” tay chỉ huy gắt. “Mà người bán cái gì?”

“Dạ, rơm, gạo, rau củ...,”

“Rượu?” Hăn cắt ngang.

“Dạ không... không có.”

“Nông dân các người không được phép bán rượu đâu đấy nhé.”

“Vâng, tất nhiên rồi,” bác nông dân sợ hãi ra mặt.

Bất chấp lời khẳng định này, tên thủ lĩnh vẫn ra lệnh cho đám thuộc hạ, “Lục soát!”

GIÁO ĐÂM

Jack và Benkei nín thở nghe tiếng dép gỗ tiến lại gần xe. Ngay sau đó quân lính bắt đầu sục sạo. Jack đặt sẵn tay lên chuôi kiếm.

“Toàn rau thối,” tên lính canh nói giọng thất vọng.

“Thế còn đám rơm?” Gã thủ lĩnh thắc mắc.

Đầu một ngọn giáo bất chợt đâm tới ngay bên cạnh khiến Jack và Benkei tái mặt. Tên lính rút ra, rồi lại đâm vào, lần này ngay phía dưới chân Jack. Lần thứ ba không may mắn như vậy, lưỡi giáo đâm thẳng vào đùi Benkei, vết cắt rất sâu, xuyên cả da thịt khiến anh chàng ảo thuật gia phải cắn chặt môi để không phải la lên.

Jack vội vàng tháo khăn trùm đầu bịt quanh lưỡi giáo. Nếu tên võ sĩ rút vũ khí và nhìn thấy vết máu, sự hiện diện của nó và Benkei sẽ ngay lập tức bị phát giác. May thay mảnh vải đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ này. Sau đó tên lính tiếp tục đâm thêm vài nhát nữa.

“Cũng chẳng có gì ngoài rơm cả,” hãnh báo cáo.

“Người được phép đi,” tên thủ lĩnh cúi kính tuyên bố.

Người nông dân liền thúc con bò đẩy xe băng qua cầu.

Dưới đông rơm, bất chấp Jack siết chặt chiếc khăn quanh đùi Benkei, máu vẫn túa ra liên tục. Mặt Benkei lúc này đã tái nhợt hẳn đi. Jack cố gắng trấn tĩnh người bạn đồng hành, mặc dù cả hai đều hiểu rõ vết thương này nghiêm trọng như thế nào.

Trong lúc xe bò rời cầu bắt đầu di chuyển về phía khe nứt. Jack rút nốt tấm vải cuối cùng ra khỏi túi hành lí để băng bó. Nhưng việc này là quá khó trong điều kiện thùng xe giật nảy không ngừng. Nó chỉ biết thì thầm, “Tôi sẽ tiếp tục ngay lúc ông ấy dừng xe lại.”

Benkei gập đầu, anh chàng liên tục nhăn nhó vì đau đớn.

Phải một lúc sau người nông dân mới dừng chân. Jack khẽ vạch đồng rơm ra nhìn thì phát hiện họ đã đến một ngôi làng nhỏ. Vết

nứt trên vách núi thông ra một thung lũng phủ đầy cây xanh. Lúc này trời đã nhá nhem tối.

Người nông dân cột bò rồi bước tới chào hỏi chủ nhà nghỉ duy nhất trong làng.

“Anh có cần mua thêm rơm không?” Ông xởi lời.

Chủ phòng trọ cũng mỉm cười tỏ ý đồng tình.

“Chúng ta phải đi thôi,” Jack thì thầm. “Anh bước nổi không?”

Benkei cố tỏ ra can đảm. “Nếu cần thì nhảy lò cò.”

Jack cẩn thận quan sát một lượt xung quanh rồi đưa tay đỡ Benkei xuống. Nó tiếp tục dìu bạn vào cái chuồng gần đó rồi cẩn thận hạ anh chàng ngồi xuống, bắt đầu chữa trị vết thương. Rõ ràng Benkei đã mất rất nhiều máu. Mặt trắng bệch, miệng thở dốc, toàn thân lạnh lẽo. Jack vội vàng niệm chú Sha. Nhưng chưa được bao lâu đã nghe bên ngoài có tiếng vó ngựa.

Nó buộc phải ngưng việc chữa thương để chạy ra nhìn. Tiếng động đến từ phía bên kia ngôi làng. Ánh hoàng hôn phản chiếu lấp lánh trên chiếc mũ vàng của kẻ dẫn đầu.

“Kiểm tra đi!” Kazuki ra lệnh.

Băng Bọ Cạp lập tức xuống ngựa lục soát.

“Đừng mà!” Bác nông dân chạy tới than khóc. “Tài sản của tôi chỉ có bấy nhiêu đó thôi.”

Nobu thẳng tay đẩy ông lăn ra đất trong lúc những đứa còn lại tiếp tục bốc dỡ không thương tiếc.

“Mọi người nhìn này!” Hiroto cười gian trá. Trên tay hắn chính là túi đồ dự trữ mà Jack bỏ quên trong lúc vội vàng.

“Trên đó còn có vết máu nữa,” Goro nhận xét.

“VẬY là nó bị thương rồi,” Kazuki thốt lên. Hắn đưa mắt quét một lượt quanh làng. “Chắc chắn chưa thể đi xa được.”

“Nhưng làm sao biết được có phải hắn hay không?” Raiden thắc mắc.

Kazuki ném cho đồng bọn cái nhìn khó chịu. “Ngoài thẳng ngoại quốc đó ra, còn ai cần phải trốn trong một cái xe thồ nữa? Mau tản ra lòng sục đi!”

Jack vội vàng trở lại cầm tay Benkei.

"Kệ tôi đi, *nanban*" Benkei thều thào. "Tôi chỉ là... thứ cỏ rác."

Jack đỡ anh chàng dậy. "Nguyên tắc của tôi là không bao giờ bỏ bạn bè ở lại."

Cô gắng di chuyển nhanh nhất có thể, Jack dìu Benkei qua cửa sau theo đường đồi dẫn vào rừng.

"Chúng ta... đang đi đâu?" Benkei rên rỉ hỏi.

Jack cũng không có câu trả lời. Nó chỉ biết phải nhanh chóng tìm cách thoát thân, và một nơi để ẩn nấp. Nếu qua được đêm nay thì cơ hội vẫn còn. Trên đường, Jack phát hiện một ngôi đền Thần Đạo, nhưng không đủ lớn để sử dụng.

Phía sau, Jack nghe thấy tiếng gào của Hiroto, "Thằng ngoại quốc đi lối này!"

Băng Bọ Cạp túa vào rừng như một lũ chó sói. Trong khi Jack gần như phải kéo lê Benkei.

Nguy hiểm đang gần kề hơn bất kì lúc nào.

Vào sâu hơn trong rừng, lối đi bắt đầu rẽ ra làm nhiều hướng. Một trong số này chạy dọc theo bức tường cao, nhưng với việc phải mang theo Benkei thì hầu như khả năng trèo qua được là không có. Hi vọng duy nhất là dựa vào màn đêm hoặc đám Kazuki chọn nhầm đường. Tuy nhiên chúng đã áp rất sát, và mặt trời cũng phải một lúc nữa mới khuất bóng.

Bất thành linh một cánh cửa bật ra từ phía tường, ngay sau đó là cánh tay vẫy Jack và Benkei vào trong. "Lối này!" Người đàn ông hồi thúc.

Không còn lựa chọn nào khác, Jack quyết định làm liều. Ông cụ, với khuôn mặt già cỗi, nhưng mái tóc đen rậm rạp, nhanh chóng dẫn hai đứa băng qua vườn vào căn nhà nhỏ bên trong.

"Chờ ở đây," ông vừa nói vừa đẩy cánh cửa bí mật để lộ ra một góc trú ẩn. "Và đừng để thoát ra tiếng động."

Giao phó tính mạng mình và Benkei cho ông lão, Jack dìu bạn đứng vào trong. Dường như ngay tức thì, Băng Bọ Cạp cũng tới nơi

điên cuồng gõ cửa. Ông lão chờ một lúc rồi mới lên tiếng đáp, “Từ từ! Cửa nhà chứ có phải cái trống đâu!”

Ông lom khom trở ra vườn. Jack cố dỏng tai nghe ngóng nhưng không thể. Nó tự hỏi ông lão này là ai, tại sao lại giúp người xa lạ. Cũng không loại trừ trường hợp ông ta muốn giật công đầu, giành phần thưởng cho việc bắt được tên tội phạm đáng giá nhất Nhật Bản.

SHIRYU

Bất thành linh, cửa mật đạo bật tung ra. Đang chuẩn bị tinh thần đối phó với Kazuki, Jack không khỏi ngạc nhiên khi ngoài ông cụ thì chẳng còn ai nữa.

“Chúng đi rồi,” ông tuyên bố.

Không dám tin là mình lại may mắn đến vậy, cảm giác nhẹ nhõm của Jack nhanh chóng tắt ngấm khi Benkei ngã lăn ra đất bất tỉnh.

“Nói chuyện để sau, cứu người quan trọng hơn,” ông lão nói rồi cùng Jack đưa Benkei đặt lên giường ở căn phòng kế bên. Rất cẩn thận, ông rửa sạch rồi đắp thuốc lên miệng vết thương, sau đó cho Benkei uống một bát thuốc lá. Bài thuốc này tỏ ra khá công hiệu, tiếng rên rỉ đau đớn của Benkei nhanh chóng chuyển thành tiếng thở đều.

Biết Benkei đã qua cơn nguy kịch, ông lão dẫn Jack trở ra phòng khách.

“Chắc cậu đói lắm hả?” Ông nói rồi chui luôn vào bếp.

Trong lúc chờ đợi, Jack đặc biệt chú ý đến cuộn giấy treo giữa phòng. Hai chữ Hán trên đó như thể mang theo cả cơn giận dữ của người viết vậy. Căn phòng cũng không trang trí gì nhiều, ngoài cuộn giấy này, và bình hoa đặt trong trong góc.

“Đảm Oa,” ông lão dịch hai chữ Hán.

Jack quay lại thì thấy ông vừa trở ra với một tô mì và một ấm trà nóng hổi. Ông lão khuyu gói đưa tô mì và cặp đũa cho Jack. Nó cúi đầu tỏ ý cảm ơn rồi bắt đầu bữa ăn tuy đơn giản nhưng vô cùng đáng giá này.

Vừa uống trà, ông lão vừa giải thích ý nghĩa của cuộn giấy. “Nhiều năm trước, một vị lãnh chúa dẫn quân ra chiến trường thì bị một chú ếch kiên quyết chặn giữa đường. Ấn tượng bởi tinh thần quả

cảm của chú ếch, vị lãnh chúa yêu cầu các binh sĩ của mình phải lấy đó làm gương. Bức thư pháp này chính là muốn diễn đạt tinh thần ấy."

Jack cũng nhâm nhi uống trà bình luận. "Quả là một chú ếch can đảm."

"Can đảm như cậu vậy," ông lão khen ngợi. "Ta tên là Shiryu, và ngôi nhà sẽ luôn chào đón cậu."

Jack cúi đầu. "Trước hết, cháu xin cảm ơn ông đã khai ân cứu mạng. Người bạn bị thương kia là Benkei, còn cháu..."

"Ta biết cậu là ai", ông cụ mỉm cười hiền hậu. "Nghe đám người kia hô hào thôi là đủ. Jack Fletcher, võ sĩ ngoại quốc tiếng tăm lẫy lừng. Chứ không cậu nghĩ vì sao ta lại tự nhiên mở cửa ra như thế?"

Jack thật sự kinh ngạc. "Ông có biết che giấu cháu là hành vi chống lại triều đình không?"

Shiryu bình thản gật đầu. "Ta không quan tâm đến cái gọi là trung thành với Shogun, nhất là từ sau cái chết của bà ấy thì lại càng không."

"Xin chia buồn với mất mát của ông," Jack đặt tách trà xuống, tự hỏi không biết triều đình của tân Tướng Quân còn làm hại cuộc sống của bao nhiêu gia đình như thế này nữa. "Chuyện gì đã xảy ra?"

Shiryu đưa mắt nhìn bình hoa li đặt ở góc phòng. "Yuri bị đem đi thiêu sống chỉ vì theo đạo Ki Tô," ông nói bằng giọng buồn man mác. "Thế nhưng tinh thần của bà ấy vẫn tồn tại. Và dù không phải là người bên đạo, ta vẫn xem việc giúp đỡ những người đồng giáo với Yuri là trách nhiệm của mình."

"Cháu hiểu những trăn trở của ông," Jack chỉ dám tưởng tượng ra nỗi đau của người đàn ông khi phải chứng kiến vợ mình bị người ta giết hại một cách tàn nhẫn. "Chúng cháu chỉ cần nghỉ một đêm, sáng mai sẽ lập tức lên đường."

"Đừng từ chối," Shiryu nhấn mạnh. "Cứ ở lại đây cho đến khi vết thương của bạn cháu khỏi hẳn."

"Nhưng những kẻ vừa rồi không dễ gì từ bỏ đâu ạ. Không tìm được cháu trong rừng, nhất định Kazuki và đồng bọn sẽ quay lại đây ngay."

Shiryu tự tin lắc đầu. “Ta đã chỉ cho chúng đi về hướng bắc đến chỗ các hang động. Từ đó có rất nhiều đường để một người có thể trốn thoát. Hơn nữa, ở đây ta là người được trọng vọng. Bọn chúng không dám manh động đâu.”

Ông uống nốt tách trà rồi dẫn Jack vào phòng trong. “Yên tâm, Jack Fletcher. Ở đây cậu sẽ được an toàn.”

Jack bị đánh động bởi một tiếng hô vang. Sợ điều xấu nhất ấy xảy ra, nó vội vàng cầm kiếm chạy ra ứng phó. Hành lang và phòng khách không có người. Lại một tiếng hô nữa phát ra từ phía vườn. Mở tung cánh cửa giấy, Jack lao ra giữa ánh sáng bình minh.

Khác với tưởng tượng của nó, khu vườn vẫn yên bình vắng lặng.

Được chăm sóc tỉ mỉ, khu vườn của cụ Shiryu tuy nhỏ nhưng đầy đủ từ cây cối, bụi rậm, cho đến đá tảng, và hồ cá *koi*^[10] đủ màu có hệ thống dẫn nước giả thác. Giữa vườn là một mái vòm đơn giản lợp ngói xanh. Nhìn kĩ, Jack mới nhận ra ông Shiryu đang quỳ gối bên trong, tay cầm bút lông đã nhúng mực. Ông cụ hô vang rồi cúi người về phía cuộn giấy trải dài trên chiếc bàn thấp. Dùng bút như dùng kiếm, từng nét của ông đều mang đến cảm giác chắc chắn, uy lực, mực văng ra cao đến tận mái hiên. Viết xong, ông lại trở về tư thế ban đầu, từ từ đánh giá thành quả của mình.

Phát hiện ân nhân cứu mạng chính là nguồn gốc của những âm thanh náo động vừa rồi, Jack nhẹ nhõm tra kiếm vào bao rồi bước qua cầu đá đến chỗ mái vòm. Thấy nó, ông Shiryu mỉm cười khoe cuộn giấy thư pháp vừa hoàn thành. Jack không thể đọc được hai chữ Hán viết liền nhau theo kiểu cách điệu này.

“Tĩnh mà động,” ông cụ giải thích.

Jack rất ấn tượng về mặt nghệ thuật, nhưng về ý nghĩa thì nó thực sự thấy mơ hồ.

“Hãy quan sát hồ nước,” ông Shiryu nói khi thấy vẻ mặt khó hiểu của nó. “Bầy cá *koi* đang bơi lội rất hăng say, ấy vậy mà mặt nước vẫn tĩnh lặng. Tĩnh mà động. Bài học rút ra là: muốn chuyển động thật nhanh, thì phải xuất phát từ nền tảng vững chắc. Đó cũng chính là tinh thần của *Shodo*, thư đạo.”

Rồi ông lại trải cuộn giấy ra bàn.

“Như đám cá trong lòng hồ, những dòng chữ này nằm yên trên giấy, nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác đang chuyển động.”

Jack gật đầu công nhận. Đúng là bức thư pháp này có gì đó rất chân thực, như thể lá trên cành hay bóng người dưới nước vậy.

“Để làm ra những tác phẩm như thế này, cành cọ trên tay người nghệ nhân phải đạt tới độ uyển chuyển và linh hoạt cao nhất. Chắc cậu cũng biết, Hán tự được kết cấu bởi những đường nét theo thứ tự nhất định, liền mạch với nhau, tạo thành một “nhịp độ” không thể bị đứt gãy, nếu muốn cho chữ thật sống động.”

“Vậy thì những tiếng hô mang ý nghĩa gì?” Jack thắc mắc. “Cháu tưởng thư đạo được dùng như một phương pháp tĩnh tâm chứ?”

“Ta làm vậy là để tập trung khí.” Ông Shiryu giải thích. “*Shodo* khởi nguồn từ trong tâm, từ đó truyền qua nghiên bút. Làm được điều này, tác phẩm của cậu sẽ mang theo nội lực biểu hiện dưới dạng chữ viết.”

Ông chỉ hai cuộn giấy treo trên cột mái vòm. Một trong số đó rất mạnh mẽ, một lại mềm mỏng hơn hẳn:

勇和

“Việc có hô hay không phụ thuộc vào chủ đề. Những chữ như “Dũng” sẽ cần phải được nhấn mạnh thêm bằng khí”, ông Shiryu chỉ chữ Hán đầu tiên lí giải. “Trong khi những chữ khác, chẳng hạn như “Hòa”, thì cần lối tiếp cận nhẹ nhàng cân bằng hơn.”

Ông lấy một tờ giấy mới đặt lên bàn rồi nhúng bút vào nghiên tra mực.

“Nhưng dù cho có là chủ đề gì thì người viết cũng phải thật nhập tâm, từng nét mực đều chứa đựng trí lực, thể lực và tinh thần, như thể đặt cả sinh mạng vào đó vậy.”

Ông đưa bút vẽ thành một vòng tròn trên giấy.

“Đây là *enso*^[11]. Vòng tròn tượng trưng cho sự thoát tục, một vòng tròn vừa trống mà cũng lại vừa đầy. Các tu sĩ Thiền Tông cho rằng tính cách của con người sẽ được thể hiện một cách rõ ràng nhất qua cách mà họ vẽ *enso*. Chỉ những ai đạt đến độ hoàn thiện trong tâm hồn mới có thể hoàn thành một vòng tròn trọn vẹn.”

Ông Shiryu đưa bút lông cho Jack.

“Cậu thử xem.”

VÒNG TRÒN *ENSO*

Jack khuyu gối trước cái bàn nhỏ được che phủ bởi tòa mái vòm lợp ngói xanh ngọc. Một tấm giấy trắng đã được chuẩn bị sẵn, bên cạnh là nghiên mực trang trí họa tiết hoa sen. Jack cầm chiếc bút lông có phần thân được làm từ tre bằng ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa như cách Akiko từng dạy. Jack có thể viết hầu hết các từ đơn giản, nhưng Hán tự có đến hàng nghìn chữ, so với bảng chữ cái vốn chỉ đạt đến con số hai mươi sáu trong tiếng Anh, cho nên trình độ như nó chỉ được tính vào hàng sơ cấp.

"Ngồi thẳng lưng, không được sát bàn quá," ông Shiryu hướng dẫn. "Tay phải vuông góc với giấy, tay trái giữ giấy thẳng trên bàn. Cũng giống như khi thiền, cần phải chú trọng hô hấp đều. Mục tiêu của cậu là hòa vào bút, mực và giấy, như thể tất cả chỉ là một."

Jack điều chỉnh dựa theo lời khuyên của ông Shiryu rồi nhúng đầu bút lông vào nghiên mực, sau đó bắt đầu vẽ với chỉ một đường duy nhất. Vòng *enso* tạo ra tuy cũng khá tròn - nhưng do Jack nhắc bút hơi sớm nên lộ ra một khe hở.

"Tuyệt vời!" ông Shiryu cảm thán khiến chính Jack cũng ngạc nhiên. "Hầu như không ai mới bắt đầu đã vẽ được vòng tròn *enso* theo cách dứt khoát đến như vậy. Rõ ràng đây là kết tinh cho tinh thần võ sĩ đạo của cậu."

"Nhưng cháu có vẽ được trọn vẹn đâu?" Jack thầm nghĩ có lẽ ông Shiryu chỉ khen xã giao chứ không phải thật lòng.

"Đó cũng là một chi tiết đáng lưu ý."

Ông Shiryu nhìn vào mắt Jack như thể đang soi thấu linh hồn nó. "Viên Tướng thể hiện tinh thần của người viết vào một thời điểm nhất định. Khe hở kia cho thấy linh hồn của cháu còn thiếu một vật, hoặc một người nào đó để hoàn thiện."

Nghe ông Shiryu nói, Jack lập tức nghĩ tới Akiko... sau đó đến Yori, Saburo, Miyuki... và cuối cùng là Jess. Nó nhận ra thiếu đi bạn bè và gia đình thì mình cũng chẳng khác gì một vòng *enso* chưa hoàn thiện. Và điều đó sẽ cứ thế tiếp diễn - cho đến khi nó được trở về nhà.

"Cháu vào xem Benkei thế nào đây," Jack không muốn để lộ cảm xúc.

Ông Shiryu hiểu ý liền gật đầu. "Cũng được. Để sau rồi tiếp tục. Ta thấy cậu rất có tiềm năng."

"Làm ơn đừng chặt chân tôi nha," Benkei sợ hãi nói. "Tuy thối như cá chết, nhưng nó cũng trung thành theo chủ mười mấy năm trời rồi đó."

Jack mỉm cười trấn an anh bạn đồng hành. "Mùi thuốc đấy, không phải vết thương đâu."

Nghe vậy Benkei liền nhẹ nhõm thở hắt. "Hú hồn, cứ tưởng xong rồi chứ!"

Jack giúp Benkei ăn súp. "Ông Shiryu nấu riêng cho cậu đấy. Nghe nói trong đó có vài vị thuốc dùng giảm đau rất tốt."

"Shiryu!" Benkei trợn tròn mắt. "Là Shiryu... bậc thầy thư pháp đệ nhất Kyushu á?"

"Đồng thời cũng là một thầy thuốc cừ khôi," Jack đáp rồi kê bát vào miệng Benkei. "Ông ấy nói vết thương của cậu sẽ liền lại sau một tuần, và đi lại thoải mái sau một tuần nữa."

"Nhưng... tội mình không thể ở đây lâu như vậy!" Benkei sắc súa. "Quá nguy hiểm!"

"Ông Shiryu bảo khu vực này có rất nhiều lính canh đi tuần, tạm thời nên lánh mặt. Hơn nữa tôi cũng cần thời gian tập lại kiếm thuật."

Benkei phì cười. "Tập kiếm? Cậu ấy á? Định xưng hùng xưng bá hay sao vậy?"

Jack đặt bát súp đã húp cạn xuống. "Lần trước tôi đã phải nhờ đến may mắn mới thoát chết. Trước khi mất một phần ngón tay, tôi

và Kazuki có thể xem như ngang tài, nhưng giờ thì...”

Jack không nói nổi nên lời. Sự thật phũ phàng là nó đã dễ dàng bị đánh bại. Và trừ phi sớm tìm được cách giải quyết vấn đề về lực cầm kiếm, lần đụng độ tiếp theo của nó sẽ đồng nghĩa với cái chết. Cái chết thuộc về nó.

Jack dành trọn cả buổi chiều trong vườn luyện tuyệt kĩ Nhị Thiên. Tựa như lúc vẫn còn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, trước hết nó khởi động để thư giãn gân cốt, rồi lần lượt diễn qua các thế kiếm đã được thầy Masamoto truyền thụ. Từ đơn giản như đâm chém, gạt đỡ, cho đến phức tạp như Thủy Động thức, Hầu Thể thức, Thu Diệp thức. Mục tiêu đề ra là biến các động tác thành bản năng, để khi cần có thể sử dụng mà không phải chần chừ hay suy nghĩ.

Jack đã tập các thế kiếm này nhiều đến mức nhuần nhuyễn... hay đúng hơn là đã từng nhuần nhuyễn.

Thay vì tự nhiên như dòng chảy thì giờ đây động tác của Jack lại gượng gạo thiếu cân bằng. Lực bên tay trái bị yếu đi đã gây tác động - dù rất nhỏ, nhưng cũng đủ để nó thất bại ở những điểm mấu chốt. Jack nhận thấy đường cắt của đoản kiếm *wakizashi* thường bị rung, thay vì thẳng như thường lệ. Nghiêm trọng hơn cả là nó còn đánh rơi kiếm khỏi tay mất hai lần.

Mỗi thế kiếm diễn xong, Jack lại càng thêm chán nản. Nó đã quay về thành kẻ bắt đầu, mất sạch kĩ năng điều khiển miệt mài rèn giũa suốt bốn năm - thứ có thể quyết định đến sự sống và cái chết trong một trận chiến đấu. Đến lúc đánh rơi đoản kiếm lần thứ ba, Jack chẳng buồn nhặt lên mà cứ đứng đó nhìn như thể thanh *wakizashi* là một con rắn cỏ đang trêu ngươi nó vậy. Thấy rìa hồ có một tảng đá, Jack quyết định ra đó ngồi xoa bóp bàn tay trái. Nó cảm thấy đầu ngón út rất ngứa, nhưng ở đó chẳng có gì để gãi.

Tại sao chỉ mất đi một mẩu thịt lại gây ra tác động lớn đến vậy?

Jack biết vấn đề nằm ở động tác cầm kiếm. Thiếu ngón tay út, Jack không thể ước định góc độ để thực hiện động tác vặn chuôi *ten-uchi* một cách chuẩn xác. Mà *ten-uchi* lại chứa hơn một nửa uy lực của đòn tấn công. Thế nhưng nó nghĩ mãi mà không ra cách giải quyết. Giá như có thầy Masamoto ở đây. Là một võ sĩ giàu kinh

nghiệm, ắt hẳn ông sẽ cho nó những lời khuyên bổ ích. Nhưng với việc vị cha nuôi đáng kính ấy đã bị lưu đày lên núi Iawo, Jack chỉ có một mình, và thật sự lạc lõng.

“Đánh mất niềm tin tức là đã thua từ trước khi trận chiến bắt đầu,” ông Shiryu, người từ nãy vẫn quan sát Jack luyện kiếm lên tiếng. “Ta góp ý được không?”

“Cảm ơn ông,” Jack cúi đầu đáp. “Cháu không có ý xúc phạm, nhưng thư đạo và kiếm pháp thì liên quan gì với nhau ạ?”

Ông Shiryu mỉm cười.

“Nhiều hơn là cậu nghĩ.”

NGỊCH CHUYỂN

“Thư đạo, kiếm đạo, tuy hai mà như một,” ông Shiryu vừa nhặt thanh đoản kiếm *wakizashi* của Jack lên vừa nói. “Cha xứ của Yuri bảo người phương Tây có câu *ngòi bút sắc bén hơn lưỡi dao*. Nhưng ở Nhật Bản thì chúng ta dùng câu *bunbu ichi - văn vũ nhất thể*.”

Rồi ông dùng một tay cầm cả bút và kiếm lên.

“Nếu xem bút như kiếm, còn giấy là đối phương thì mỗi liên hệ sẽ trở nên vô cùng rõ ràng. Trong thư pháp, mỗi nét bút đều được thực hiện dứt khoát như nhát chém của võ sĩ, ấy là người viết phải đạt được độ bình thản cao nhất. Nếu chiến đấu mà không có tinh thần thì tức là đã tự mình nhận thua.”

Ông bước tới trả thanh *wakizashi* cho Jack.

“Hãy thử cầm kiếm như cách cậu cầm bút,” ông Shiryu gợi ý.

Jack sững sờ nhìn ông lão nghệ nhân thư pháp, hoàn toàn không thể hiểu được ý tưởng điên rồ này. Phương pháp cầm bút và cầm kiếm vốn hoàn toàn trái ngược. Một vận dụng ngón giữa, ngón áp út và ngón út. Còn một vận dụng ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa. Việc nghịch chuyển này tuy nghe thì đơn giản, nhưng lại mang tính cơ bản, thay đổi hoàn toàn kết cấu ban đầu.

Nghĩ vậy nhưng nó vẫn quyết định làm thử một phen. Nếu Kazuki có thể vượt qua vết thương cũ để trở lại mạnh mẽ hơn xưa, thì tại sao nó lại không thể.

Jack đứng dậy trở ra giữa sân. Tay phải cầm *katana*, tay trái cầm *wakizashi* theo phương pháp ông Shiryu nói. Ngay ở đường kiếm đầu tiên, Jack đã cảm thấy không thoải mái.

“Trong thư đạo, ngón út không có bất kì chức năng gì,” ông Shiryu hướng dẫn. “Đừng quá bận tâm vì nó.”

Điều chỉnh lại vị trí cầm chuôi, Jack tiếp tục tập luyện. Các động tác tiếp theo uyển chuyển đến không ngờ khiến Jack rất hưng phấn... thế rồi trong một chiêu chém quá đầu, thanh đoản kiếm trượt ra khỏi tay Jack, sượt qua vai ông Shiryu mà cắm phập vào cột mái vòm.

Jack ôm đầu, phần vì thất vọng phần vì xấu hổ. "Cháu xin lỗi, nhưng có lẽ không được rồi..."

"Muốn học đi, một đứa trẻ phải luôn đứng dậy sau mỗi lần vấp ngã," ông Shiryu động viên rồi rút thanh *wakizashi* đưa cho Jack.

Bị thuyết phục, Jack quyết định thử lại chậm hơn. Nhưng càng lúc nó lại càng cảm nhận rõ ràng rằng phương pháp này không tạo được cảm giác thoải mái ở tay cầm đoản kiếm.

"Cứ để kiếm trôi trong tay," ông Shiryu tiếp tục thể hiện khả năng quan sát sắc sảo của mình. "Cũng như khi viết chữ, thả lỏng chính là chìa khóa của sự chuẩn xác."

Phải đến lúc này Jack mới nhận ra rằng nó vẫn đang cố gắng gồng tay trái để bù lại cho mất mát của ngón út. Ngay khi điều chỉnh thả lỏng, động tác liền mượt hơn rất nhiều. Đoản kiếm trong tay Jack kết hợp hoàn hảo với trường kiếm. Đến lượt tập thứ năm thì hầu như Jack không còn phạm phải bất kì sai lầm nào nữa.

Ông Shiryu hài lòng gật gù. Jack cũng cúi đầu tỏ ý cảm ơn.

"Bạn có thể thử đảo đầu thanh *wakizashi* nữa," ông đề nghị. "Nhất định kẻ địch sẽ cảm thấy bất ngờ."

Jack nhún miệng cười với vị sư phụ mới của mình. Ý tưởng này rất táo bạo, nhưng có khi lại hiệu quả.

Hai tuần tiếp theo trôi qua trong yên bình. Jack cũng tranh thủ luyện tập không ngừng nghỉ. Nó đã nhuần nhuyễn phương pháp cầm kiếm mới, trong khi ý tưởng đảo đầu kiếm cũng chứng tỏ được sự lợi hại mang tính cách mạng. Dù không mạnh mẽ bằng, phạm vi sát thương cũng hạn chế, nhưng hành động nghịch chuyển này giúp Jack có thể thực hiện các đòn tấn công bất ngờ. Hay thậm chí là chém từ trước ra sau, kết hợp với trường kiếm tạo thành đòn chữ thập liên hoàn chưa từng xuất hiện trong tuyệt kĩ Nhị Thiên.

Tuy nhiên, kĩ thuật này chỉ có thể áp dụng trong trường hợp cận chiến, và nó vẫn luyện tập đều cả hai cách cầm thuận nghịch.

Hồ khôn không để lộ nanh vuốt, tổ sư Soke từng dùng hình tượng này để ví von về chiến thuật tấn công bất ngờ của *ninja*. Jack biết nó cần phải giữ con át chủ bài của mình cho thời điểm quyết định.

Hằng ngày sau mỗi buổi luyện kiếm, Jack lại ra chỗ mái vòm cùng ông Shiryu tập viết thư pháp. Theo lời ông thì, “Một võ sĩ chân chính phải luôn hướng tới văn võ song toàn. Thư đạo giúp phát triển sức mạnh tinh thần, cũng như sự bình tĩnh cần có để đối phó với đòn tấn công của kẻ địch. Loại bỏ sự chần chừ trong nét bút cũng chính là loại bỏ sự chần chừ trong nhát chém.”

Quá trình “luyện tâm” theo cách ông thường gọi, kéo dài tới tận đêm... hoặc chỉ dừng khi Benkei than phiền vì bị bỏ rơi. Buổi học luôn bắt đầu bằng việc luyện chữ mới. Jack khuyu gối bên cạnh sư phụ, bắt chước từng nét viết một, cố gắng truyền nhịp và khí vào nét chữ. Nó viết đi viết lại nhiều lần, trong lúc tập trung, tâm hòa làm một với bút, mực, và giấy. Đã quen với các bài học thiền cùng thầy Yamada nên yếu tố này không phải thứ gì quá xa lạ với nó. Cái chính là Jack thấy bị hấp dẫn bởi nguyên lí “Tĩnh mà Động” của thư pháp.

Sau tuần đầu tiên, ông Shiryu hài lòng với sự tiến bộ của Jack đến mức bắt đầu hỏi nó muốn học chữ gì. Không chút lưỡng lự, Jack liền đề cập đến năm nguyên tố Ngũ Đại:

地 水 火 風 空

Địa

Thủy

Hoả

Phong

Không

Ông Shiryu gật gù.

“Một bộ chữ rất uy lực,” ông nhận xét rồi chỉ tờ giấy treo ở cột phía đông của mái vòm. Nội dung trên đó vốn là một câu thơ.

Cúi mặt nhìn đất, làm sao thấy trời.

“Nghệ nhân *shodo* thường dùng nguyên tố Không như một phương tiện để kết nối với vũ trụ,” ông giải thích.

Jack thật sự bất ngờ khi nguyên lí nhấn thuật này lại xuất hiện trong thư đạo.

“Nguyên tố Không truyền cảm hứng sáng tạo,” ông Shiryu tiếp tục, “nuôi dưỡng cái tôi cá nhân.”

Bằng một động tác đạt tới trình độ thượng thừa, ông viết chữ *Không* lên giấy. Chữ *Không* này sống động đến mức như thể đang muốn thoát ra ngoài.

Ông đề nghị Jack làm theo. Nó chấm mực bắt đầu viết. Thành phẩm không tồi, nhưng có một nét hơi hụt. Thấy vậy, Jack định sửa lại thì bị ông Shiryu ngăn.

“Kiểm sai người mất, bút sa gà chết, tuyệt đối không thể thay đổi.”

Ông chuyển cho Jack một tờ giấy khác.

“Hãy làm lại từ đầu. Nên nhớ, một nghệ nhân thư đạo luôn tâm niệm mình sẽ thành công từ trước khi cầm bút, cũng như võ sĩ tin vào chiến thắng từ trước khi rút kiếm vậy.”

Jack gật đầu và bắt đầu hình dung. Phải đến khi hình ảnh chữ *Không* hiện lên một cách rõ ràng nhất nó mới hạ bút viết. Và lần này đã thành công.

Chỉ trong vài ngày, dưới bàn tay rèn giũa của ông Shiryu, Jack đã nhuần nhuyễn tất cả năm chữ trong bộ Ngũ Đại. Kết thúc chữ *Phong* bằng một nét vẩy mực, Jack cầm thành quả đưa cho ông Shiryu đánh giá.

Ông cụ nhíu mày tâm đắc rồi quay sang nhìn Jack.

“Đừng bao giờ cho kẻ thù nhìn con viết chữ. Bởi vì qua đó họ sẽ nhìn thấu được kiếm ý, và dùng nó để đánh bại con. Nét vẩy mực cuối cùng ban nãy tiết lộ rất nhiều điều về cách con thực hiện một cú chém đấy.”

Jack không khỏi kinh ngạc. Nó chưa từng nhận ra nghệ thuật thư pháp lại ảo diệu đến vậy. Lượng kiến thức chứa đựng trong đó bao la rộng lớn như cả bầu trời.

ÂN TÌNH

Jack hươ bút trên mặt giấy, không biết phải bắt đầu từ đâu. Hôm nay, sư phụ Shiryu yêu cầu nó phải học hai chữ khó và phức tạp nhất từ trước đến giờ:

躊躇

Trù

Trừ

Hai chữ Hán này có nghĩa là *do dự*, mô tả đúng trạng thái của Jack lúc này.

Ông cụ nhẹ nhàng cầm tay Jack điều chỉnh lại động tác.

“Trong thư đạo, tinh thần biểu hiện qua cơ thể,” ông nói bằng giọng êm như suối. “Run tay cầm bút không chỉ khiến cho chữ viết mất cân bằng, mà còn thể hiện trạng thái hồi hộp. Khi chuẩn bị viết, đầu bút luôn phải tĩnh.”

Rồi ông buông tay Jack ra. “Áp dụng vào kiếm thuật, một khi nhìn thấy mũi kiếm đối phương run lên thì đó cũng chính là lúc con nên tấn công.”

Jack trấn tĩnh hít một hơi thật sâu. Sau hai tuần liên tục rèn luyện, bây giờ bút cũng thân thuộc với nó như là kiếm. Nó hô vang một tiếng rồi bắt đầu viết. Từng nét chữ bay nhả trên mặt giấy một cách uyển chuyển, dứt khoát. Jack cảm thấy khí truyền qua thân bút xuống tới nét mực. Khoảng khắc ấy dường như nó đã đạt đến trình độ hợp nhất mà ông Shiryu đề cập. Jack thở nhẹ sau khi hoàn thành nét cuối cùng.

Vị nghệ nhân thư pháp khuyu gối trầm trồ.

“Động mà tĩnh!” Ông thốt lên.

Jack cúi đầu thi lễ. “Trò giỏi là nhờ thầy,” nó khiêm tốn. Ông Shiryu phá lên cười.

“Không hẳn,” ông chỉnh lại. “Ta đã truyền thụ hết tất cả những gì có thể cho con rồi, phần còn lại phải nhờ đến thời gian và luyện tập.”

“Tuyệt vời!” Benkei vừa nói vừa bước qua cầu, dáng đi chỉ còn hơi tập tễnh. “Ông đừng giận, nhưng thật sự là chán quá. Cháu không phải loại chim có thể suốt ngày ở trong lồng.”

“Nhìn bộ lông công đó ta cũng đoán được một phần,” ông Shiryu nhìn bộ áo *kimono* sắc sỡ của Benkei dí dỏm đáp.

“Chim không thể bay xa nếu thiếu gió,” Benkei làm bộ đập cánh. “Và nhờ ông cháu mới bay trở lại được.”

“Benkei nói đúng,” Jack lên tiếng. “Dù rất cảm kích, nhưng đã đến lúc chúng cháu phải đi. Không chỉ vì sự an toàn của ông, mà còn vì quãng đường dài trước mắt nữa.”

Ông Shiryu gật đầu. “Chim non rồi cũng đến ngày xa tổ.

Jack và Benkei quay lại nhìn cánh cổng đã từng bất ngờ mở ra cứu mạng mình hai tuần trước. Cũng tại nơi này, giờ đây hai đứa lại nói lời chia tay ông Shiryu. Nghệ nhân thư pháp đã chuẩn bị sẵn một túi đồ dự trữ, đồng thời cho Jack một cái mũ rơm mới để ngụy trang. Ông còn đưa nó một cuộn giấy nhỏ.

“Một món quà kỉ niệm,” ông nói, “và cũng để nhắc nhở con khi cần tìm cảm hứng.”

Jack cẩn thận mở ra xem. Phía trên bức họa là một vòng *enso* tròn như mặt trời ban trưa. Phía dưới viết bài thơ về Địa và Không của ông Shiryu. Jack mỉm cười cất cuộn giấy vào túi hành lí trước khi cúi đầu thi lễ với vị ân nhân, đồng thời cũng là sư phụ.

“Cha cháu từng nói, bạn tốt rất khó tìm, khó chia tay, và cũng khó quên. Cháu sẽ không bao giờ quên lòng tốt của ông, ông Shiryu.”

Jack lại cúi đầu thêm lần nữa rồi cùng Benkei bước vào rừng. Ông Shiryu vẫn đứng ở cổng cho đến khi chúng đi khuất.

Hai đứa đi về phía nam, dưới ánh mặt trời buổi sớm. Từng cơn gió nhẹ lùa qua hàng cây kêu xào xạc như thể đang hít thở, chim chóc bay lượn chuyền càn, lú lo thành giai điệu.

“Thật dễ chịu khi được đi trở lại!” Benkei nháy chân sáo trên đường.

Jack cũng thấy hào hứng. Mỗi bước đi nó lại gần hơn với Nagasaki, cũng như cơ hội trở về nhà. Mặc dù vậy, nó vẫn rất cảnh giác trông chừng sự xuất hiện của lính canh, bất chấp ông Shiryu khẳng định đám võ sĩ đã bỏ đi nhiều ngày trước. Dù có thể Kazuki đã mất dấu Jack, nhưng với cá tính ngoan cố của hắn thì việc gặp lại sớm muộn cũng sẽ xảy ra.

“Cậu có biết mình đang đi đâu không?” Jack hỏi trong lúc hai đứa đi theo đường dốc dẫn xuống đồi.

Benkei gật đầu. “Ông Shiryu bảo tụi mình nên đi đến Ozu, rồi từ đó xuôi sông Shira đến pháo đài Kumamoto.”

“Nếu được thì đừng dây đến pháo đài,” Jack không thoải mái chút nào khi nghĩ đến viễn cảnh phải chui vào nơi cách vài bước lại có một *samurai*.

“Chẳng làm thế nào được,” Benkei nháy qua một khúc gỗ đáp. “Kumamoto là địa điểm duy nhất có thể đón đò qua vịnh Shimabara. Tin vui là tính ra khoảng cách chỉ bằng nhảy lò cò, nhảy chân sáo, nhảy hàng rào thôi.”

Benkei trực tiếp mô tả lời nói của mình bằng hành động.

Thuốc của ông Shiryu quả thực rất công hiệu, Jack thầm nghĩ, nó không khỏi ngạc nhiên trước tốc độ hồi phục đáng kinh ngạc của Benkei.

“Sẽ cần bao nhiêu thời gian?”

“Khoảng một tuần là cùng.”

Phấn khởi với tin tức vừa nhận được, Jack cũng bắt đầu muốn tung tăng. Hai đứa di chuyển theo con đường đất bằng qua rừng. Đường này xem chừng cũng vào loại thường xuyên có người qua lại, thành thử chúng phải chủ động đi sát sang bên để phòng trường hợp cần ẩn nấp. Chuyển hướng sang phía tây. Jack và Benkei dừng lại tại một con suối để dùng bữa trưa với mì lạnh trước khi tiếp tục.

Jack muốn tận dụng cơ hội vắng người đi thật nhanh, nhưng đến khoảng buổi chiều, chân Benkei có dấu hiệu thấm mệt nên đành phải giảm tốc độ.

“Ozu ở ngay phía trước thôi,” Benkei đứng lại nói.

Jack nhận thấy anh chàng liên tục xoa đùi nên đề nghị, “Tội mình nghỉ ở đây m...”

Một tiếng thét chói tai cắt ngang nó.

“Rắc rối tới rồi,” Benkei than rồi nhanh chóng phóng luôn vào bụi rậm.

Jack cũng hành động tương tự trong lúc một tiếng la khác vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng. Tiếng la của một cô gái.

Chột dạ, Jack quyết định tiến về phía tiếng động. Nó áp dụng kĩ thuật di chuyển của *ninja*, dễ dàng len lỏi êm ái giữa đám lá khô và cành cây trên mặt đất. Có điều, Benkei, người mù tịt kĩ năng này đương nhiên không thể làm tương tự, trông anh chàng chẳng khác gì một con gà lôi đỏ. Jack ra hiệu giữ im lặng rồi nhìn qua tán cây thì phát hiện ba người đàn ông đang bao vây một cô gái bé nhỏ.

“Nào!” Tên to con có hàng chân mày rậm và bộ râu xồm xoàm gắt. “Nhảy cho bọn anh đi!”

Cô gái, trông chừng mười sáu mười bảy tuổi, với đôi mắt nâu, mũi phấn hồng, mái tóc dài ngang vai sợ đến trào nước mắt. Cô mặc bộ *kimono* bằng lụa màu xanh bị rách để lộ vai trần, trên đầu có buộc một chuỗi tràng hạt làm bằng ngọc. Cố thu hết can đảm, cô gái bắt đầu nhảy theo điệu múa truyền thống, hai tay duyên dáng khép thành vòng, đầu lắc lắc khiến tràng hạt kêu lên.

Hai tên đàn ông còn lại, một béo tốt quần khăn đỏ, một ốm o tóc cột đuôi gà cười phá lên. Hai gã cố tình trêu ghẹo bằng cách ném đá và gậy về phía cô gái khiến cô liên tục kêu lên vì đau.

“Nhanh nữa lên!” Tên râu ria ra lệnh.

Cô gái nức nở vừa nhảy vừa run như con bướm bướm bị thương.

“Đám sơn tặc!” Benkei căm phẫn.

Jack đặt tay lên chuỗi kiếm. Quân cướp chính là khối ung nhọt của vùng quê - đám tội phạm hèn hạ sống bằng cách quấy phá dân

làng, giết người vô tội. Là một võ sĩ, Jack tuyệt đối không thể chứng kiến cô gái tội nghiệp này bị bọn chúng lăng nhục. Nhưng một bàn tay đã kéo nó lại. Benkei liên tục lắc đầu phản đối.

“Cậu không thể can thiệp được,” anh chàng thì thầm.

“Ông Shiryu cũng chấp nhận nguy hiểm để cứu chúng ta,” Jack nhấn mạnh. “Và ân tình nên được trả lại bằng ân tình.”

NGƯỜI HÙNG

“Chán chết đi được,” tên cướp râu xồm tuyên bố. “Chắc phải cắt chân con nhỏ này vì tội nhảy chậm quá, tội mày thấy sao?”

Khoái trá vì được ủng hộ, hắn rút thanh gươm hoen rỉ của mình ra khỏi vỏ, bước về phía cô gái.

Trước khi kịp bỏ chạy, cô đã bị tên cướp tóc cột đuôi gà túm chặt tóc.

“Mau thả người!” Jack bước ra hô lớn.

Cả ba tên cướp cùng quay lại xem ai là kẻ vừa thách thức. Jack che kín mặt, nhưng cố tình để lộ cặp song kiếm cho đám cướp nhìn thấy.

Tên cướp râu xồm cười sắc súa.

“Gì nữa đây? Anh hùng cứu mỹ nhân hả?” Hắn móc mĩa.

“Tôi không muốn đổ máu.” Jack vừa câu giờ vừa đánh giá thực lực đối phương. “Thả người và các ông sẽ được đi.”

Tên râu xồm cân nhắc trong vài giây.

“Ý kiến hay...” Hắn vút cô gái xuống đất. “Nhưng bọn tao không thích.”

Hắn ra hiệu cho đồng bọn lấy vũ khí. Tên còn nhặt chiếc bồng đặt cạnh gốc cây, còn tên béo sử dụng hai chiếc lưỡi hái cán ngắn *kama*. Râu xồm cũng cắt kiếm rồi thay bằng *chigiriki*. Hắn liên tục xoay dây xích tạo thành âm thanh đầy uy hiếp trong không khí.

Jack vẫn đứng yên chứ không rút kiếm. Benkei trốn trong bụi cây trốn tròn mắt trước thái độ liều mạng của nó.

Tên cướp mài hai chiếc lưỡi hái vào với nhau như kiểu chuẩn bị cắt *sushi*.

“Món khoái khẩu của tao là đám *samurai* trẻ đó,” hắn cảnh cáo.

“À, còn tôi thì bữa sáng nào cũng phải có thịt sơn tặc già.” Jack phản pháo.

Bọn cướp liếc nhìn nhau rồi cùng lao tới tấn công.

Jack muốn hạn chế dùng kiếm, trừ phi bắt buộc. Kế hoạch của nó là vô hiệu hóa đám cướp, cứu cô gái rồi nhanh chóng rời khỏi đây, thay vì để lại dấu vết của một cuộc đụng độ đẫm máu khiến lính tuần tra nghi ngờ.

Trước khi đám cướp lại gần, Jack ném mạnh hòn đá giấu sẵn trong tay phải bằng độ chuẩn xác của một người đã từng tập ném phi tiêu. Hòn đá đập trúng giữa trán tên cướp gây gò khiến tên này bất tỉnh ngã đập mặt xuống đất. Rất nhanh, Jack tiếp tục đá tung đất cát vào mắt tên béo, tạm thời vô hiệu hóa hẳn. Cuối cùng, nó cúi người tránh đòn của tên râu xồm rồi phóng về phía tên béo đang không nhìn thấy gì, gạt chân khiến hắn mất thăng bằng trước khi tung một cú đá cực mạnh vào ngực. Sau tiếng rắc của xương gãy, tên béo buông vũ khí đau đớn ôm ngực.

Jack lùi lại vừa kịp lúc đầu dây xích của tên râu xồm bay sượt qua vai nó.

“Tao sẽ đánh cho mày một trận như tử, ôn con!” Hắn lớn tiếng nguyên rủa.

Chẳng nói chẳng rằng, Jack nhảy sang bên rồi bằng tốc độ chóng mặt, tung một cú đá móc vào đùi râu xồm. Tên cướp trúng đòn khá mạnh nhưng vẫn đứng vững. Nhận định đây chính là đối thủ đáng gờm nhất, Jack liền đá thêm một cú cũng vào chỗ đó nữa. Lần này thì tên cướp gầm lên đau đớn, điên loạn quật dây xích. Gỗ vụn văng ra tứ phía vì bị cắt.

Đối đầu với con thú bị thương, Jack bị buộc rơi vào thế phòng ngự. Thế rồi chuyện gì phải tới cũng đã tới, khi *chiginki* của Râu xồm bị mắc vào cành cây trên cao. Chớp thời cơ, Jack dấn mạnh vào dạ dày tên cướp khiến hắn lao đảo lùi ra sau, tay buông cả vũ khí. Nó tiếp tục bằng những chiêu đấm đá liên hoàn, nhưng râu xồm vẫn không chịu ngã xuống.

Hắn đập thẳng vào ngực Jack khiến nó văng ra chỗ bụi gai. Trong lúc Jack vùng vẫy, Râu xồm đã kịp chạy đi lấy vũ khí. Hắn say máu

bước tới vùng dây xích, sẵn sàng thực hiện câu rửa ban này. Jack vẫn chưa thể thoát ra được.

Nhưng thay vì đập vỡ sọ Jack thì tên cướp lại kêu lên đau đớn rồi ngã sấp ra đất.

Benkei đứng phía sau hấn với cành cây gãy trong tay.

"Làm gì mà lâu vậy?" Jack thở dốc hỏi.

"Chờ thời cơ thích hợp," Benkei vui vẻ đặt một chân lên lưng tên cướp đã bất tỉnh.

Đến lúc này thì cô gái quyết định chạy ra trước mặt hai đứa.

"*Arigatō gozaimasu*"^[12] cô cúi sát đầu cảm ơn.

Không muốn nhận lễ quá nặng, Benkei bèn lên tiếng hỏi. "Em tên gì?"

"Junjun," cô ngược cặp mắt đỏ hoe vì khóc lên nhìn anh chàng.

"Junjun, em không việc gì phải khóc... hay cúi đầu," Benkei trấn an, rồi bằng một động tác vặn cổ tay, anh chàng lấy ra bông hoa trao cho cô. "Nguy hiểm đã qua rồi."

Màn ảo thuật bất ngờ này khiến Junjun chuyển từ khóc sang cười gượng. Cô nhìn Benkei bằng ánh mắt pha lẫn giữa nể phục, biết ơn, và nhẹ nhõm.

"Anh là Benkei Vĩ Đại," Benkei tuyên bố, rõ ràng anh chàng rất thích thú khi được sắm vai người hùng.

"Ừm, đúng là rất vĩ đại," Junjun nhìn không chớp mắt.

Không hề cảm thấy khó chịu với việc Benkei hưởng trọn công lao cũng như sự chú ý, Jack dành thời gian sửa lại mũ tránh để lộ mặt không cần thiết.

"Mà em làm gì lại vào rừng một mình vậy?" Benkei thắc mắc.

Junjun đặt hoa lên ngực đáp, "Em đang trên đường trở về sau khi đến Ozu quảng bá cho buổi trình diễn *kabuki*."

"*Kabuki*?"

Junjun hào hứng gật đầu.

"Ca vũ kĩ, kịch kết hợp với múa, gần đây đang rất ăn khách ở Kyoto. Chủ đoàn kịch của em, Okuni, chính là người sáng lập ra loại

hình nghệ thuật mới này.” Cô vừa nói vừa chỉ về phía cuối đường. “Đêm nay bọn em sẽ tổ chức biểu diễn tại làng. Nếu được thì xin các anh bớt chút thời gian ở lại xem.”

“Kịch kết hợp với múa!” Benkei thốt lên, mắt anh chàng sáng hẳn vì hào hứng.

“Tất nhiên là bọn anh....”

“Cảm ơn,” Jack cắt ngang, “Nhưng chúng tôi phải đi gấp.

Benkei quay lại nhìn Jack, khuôn mặt lộ rõ sự phản kháng.

Junjun cố kìm nén thất vọng. “Vâng, nhưng nếu đổi ý thì các anh hãy đến khu chợ trung tâm nhé. Giờ em phải quay lại ngay, kéo Okuni nổi giận. Một lần nữa xin cảm ơn hai anh.”

Cô cúi đầu chào rồi đi khuất.

“Đi cẩn thận!” Benkei nói vọng theo, sau đó trừng mắt với Jack. “Tại sao không nhận lời xem *kabuki*? Trước sau gì chẳng phải nghỉ ở đó. Sống mà toàn đánh với đâm thì chán chết. Junjun lại đáng yêu...”

Jack ái ngại lắc đầu. “Mạo hiểm không cần thiết. Quá dễ bị phát hiện.”

“Thế đánh nhau với bọn cướp mà không mạo hiểm à?” Benkei phản pháo.

Jack không đáp. Nó vừa nhận ra tên cướp gầy gò cột tóc đuôi ngựa đã biến mất tự bao giờ.

THỦ KIẾM

“Lên đường thôi!” Jack vừa nói vừa quay lại lấy túi hành lí cất sau bụi cây.

Gác lại mâu thuẫn, Benkei cũng nhặt túi đồ dự trữ lên đi theo Jack về hướng Ozu. Thế nhưng chúng chưa đi được hai mươi bước đã bị một nhóm người từ trong rừng nhảy ra chặn lại. Jack và Benkei vội vàng quay đầu thì phát hiện mình đã bị bao vây.

“Nó chính là thằng võ sĩ đã tấn công tụi em!” Tên cướp gầy gò tố cáo, trán hằn vẫn còn nguyên dấu vết do hòn đá để lại.

Cả băng cướp có vũ trang áp sát Jack và Benkei.

“Đấy, đã bảo cứ đi với Junjun mà không nghe,” Benkei sợ hết hồn khi thấy loạt vũ khí của kẻ địch: dao găm có, gậy sắt có, kiếm có, xích có, cả đinh ba cũng có.

Jack rút cả trường kiếm *katana* và đoản kiếm *wakizashi* ra thủ thế. Lần này thì không thể không đổ máu được nữa rồi.

“Tớ sẽ mở đường máu,” nó thì thầm với Benkei, “sau đó chạy thật nhanh.”

Benkei khẽ gật đầu. Nhưng Jack chưa kịp hành động thì một cái lưới đã chụp xuống từ trên cao, trói gọn cả hai đứa. Quân cướp nhanh chóng áp sát để Jack không có cơ hội chặt lưới.

“Tên võ sĩ này... là người ngoại quốc!” Tên cướp gầy gò thốt lên sau khi chiếc mũ của Jack bị giật xuống.

Băng cướp ủa tới trầm trồ trước con mồi đặc biệt vừa bắt được. Chúng chỉ chịu dặt ra nhường đường cho một gã đàn ông hung tợn đầu cạo trọc có vết sẹo dài chạy trên má phải, mình mặc trang phục chắp vá. Tay hằn cầm rìu chiến thấm đẫm máu. Trông thái độ sợ sệt của đám thuộc hạ, dễ nhận ra đây chính là thủ lĩnh của bọn chúng.

“Nghe nói mày đã phá hoại cuộc vui của đàn em tao hả, thằng ngoại quốc?” Hắc nạt nộ.

“Trông chúng đâu có vẻ gì là đang vui,” Jack đáp trong lúc lén đưa tay vào túi hành lí tìm chiếc phi tiêu *shuriken*.

Gã thủ lĩnh giẫm chân lên tay nó. “Đừng hòng giở trò trước mặt tao.”

Hắc tiếp tục di mạnh mũi giày khiến Jack nhăn mặt vì đau đớn.

“Mày cũng nổi tiếng đấy,” tên thủ lĩnh tuyên bố. “Đám *samurai* lòng sục ngày đêm không thấy. Vậy mà cuối cùng lại tự lột vào tay tao....”

Bỗng có tiếng tranh cãi, “Trả lại đây!”

Tên thủ lĩnh giận dữ quay lại thì thấy hai đứa đàn em đang tranh giành cặp song kiếm của Jack.

“Tao thấy trước!” Bọn chúng không hề có ý định nhường nhịn nhau.

Thậm chí một trận ẩu đã nho nhỏ đã bắt đầu diễn ra.

“Đủ rồi!” Tên thủ lĩnh giận dữ đập rìu xuống đất khiến suýt chút nữa đầu hai tên thuộc hạ kia đã không còn toàn vẹn. “Cặp kiếm là của tao!”

Hắc giật phắt chiến lợi phẩm vừa thu được ra khỏi tay đàn em. Quan sát ánh thép, mắt hắc sáng hắc lên khi thấy cái tên khắc trên đó.

“Kiếm của Shizu!” Tên cướp kinh ngạc. “Nghe đồn tuyệt tác của ông ấy đều vào loại chém sắt như chém bùn, một nhát đâm có thể xuyên thủng qua ba người!”

“Xạo rồi!” Một tên cướp có cái miệng củ ấu và vòng bụng ngấn mỡ lên tiếng. “Làm gì mà thủng nổi!”

“Nếu đủ độ bén thì cũng có thể lắm chứ.” Tên khác với cái miệng móm bình phẩm.

“Nhưng kiểu gì chẳng bị mắc vào xương!” Màn tranh luận giữa đám thảo khấu cứ thế nổ ra gay gắt.

“Im lặng!” Tên thủ lĩnh hét lớn, mặt hắc tím tái đi vì giận dữ trước sự vô tổ chức của đám thuộc hạ. “Muốn biết thì thử là được.

Tameshigiri^[13]!”

Câu này vừa nói ra liền nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt. Ngay sau đó, Jack và Benkei bị lôi ra khỏi lưới, nằm sắp đè lên nhau trên đất, tay chân trói chặt bằng dây thừng. Bọn chúng xếp Jack nằm sát đất, Benkei đè lên trên.

Cả hai đứa đều không thể ngờ tới chuyện sắp xảy ra với mình.

“Nếu biết hôm nay bị đem ra thử kiếm thì tớ đã nuốt đầy một bụng đá xanh rồi.” Benkei cố gắng dùng khiếu hài hước đẩy lùi nỗi sợ hãi.

Jack thử mở trói. Ban nãy nó đã chủ động gồng mình trước khi bọn cướp hành động, qua đó khiến thế buộc của bọn chúng thiếu chắc chắn. Dầu vậy thì muốn thoát cũng cần có thời gian, và sau mỗi lần vặn tay, da của Jack lại bị cứa vào dây thừng rất đau đớn.

“Vẫn thiếu một đứa nữa,” tên cướp miệng móm lên tiếng.

“Cũng phải,” tên thủ lĩnh đồng tình. “Con nhỏ nhảy múa đâu?”

Nghe lệnh, hai tên cướp lôi Junjun từ trong rừng ra trói lên trên Benkei, bắt chấp cô liên tục la hét.

“Không!” Benkei kinh hãi khi nhận ra người mình và Jack vừa cứu đã bị bắt trở lại. “Làm ơn hãy nương tay. Cô ta có tội tình gì với các người đâu.”

“Được thì tao cũng thả,” tên đầu lĩnh làm bộ thông cảm. “Nhưng lời đồn đề cập đến những ba người cơ.”

“Thế thì đặt cô ấy xuống dưới cùng đi,” Jack đề nghị, phần vì muốn cô còn cơ may sống sót, phần để lợi dụng lúc thay đổi vị trí mà hành động.

“Quả là một quý ông dũng cảm.” Tên thủ lĩnh gật gù. “Rất ra dáng *samurai*.”

Thế nhưng hẳn không thực hiện yêu cầu mà chỉ vung kiếm lên thử. Lưới kiếm xé gió bay trong không khí tạo thành âm thanh sắc bén đến đáng sợ. Junjun sợ đến quên cả khóc, cô liên tục đảo mắt theo nhịp chém của tên thủ lĩnh, tay vẫn siết chặt bông hoa Benkei tặng.

“Nhưng còn phần thưởng?” Tên cướp bụng mỡ thắc mắc. “Không cần giữ thẳng ngoại quốc lại à?”

Tên thủ lĩnh lắc đầu cười nham hiểm, “Giấy truy nã đã ghi rất rõ, sống hay chết đều chấp nhận. Hơn nữa, đem nộp hai mảnh có khi còn được thưởng gấp đôi ấy chứ!”

Đám cướp cười sặc sụa. Còn Jack lại chẳng thấy vui chút nào. Nếu nó không kịp mở dây trói thì sớm muộn cũng bị mổ như mổ lợn.

Tên cướp đứng ra phía trước cầm kiếm ngăm. “Nên thử bằng ngực, bụng, hay hông nhỉ?”

“Bụng đi!” Tên cướp miệng móm đề nghị. “Ít xương hơn, chỉ vướng mỗi xương sống thôi.”

Gật đầu đồng tình, tên thủ lĩnh chỉnh thanh *katana* ngay rốn Junjun rồi giơ cao quá đầu. “Hãy cầu nguyện rằng lời đồn đó chỉ là truyền thuyết đi, ngoại quốc.”

Đúng lúc ấy Jack rút được tay phải ra ngoài, nhưng quá muộn. Thanh kiếm Shizu đã bắt đầu đâm xuống.

MÃI MÃI BÊN NHAU

Junjun la lên khi lưỡi dao sắc lẹm đâm thẳng về phía bụng cô bé. Máu tuôn ra bắn vào mặt Jack. Cơ thể Jack căng lên, nó chờ đợi lưỡi kiếm xuyên thủng qua người mình.

Nhưng điều đó đã không xảy ra.

Thay vào đấy, nó nghe thấy tiếng rên rỉ giật cục của tên cướp. Phía trên Jack, Junjun khóc nức nở vì sợ, nhưng tính mạng không việc gì, lưỡi kiếm Shizu vẫn chưa kịp chạm tới người cô.

Sự việc diễn ra nhanh đến nỗi đám cướp chỉ biết đứng há hốc mồm. Phải đến khi một loạt mũi tên mới vun vút lao tới, bọn chúng mới tỉnh ra và chạy tán loạn tông cả vào người nhau. Tên gầy gò định chui vào cây ẩn nấp, nhưng chưa kịp tới nơi đã bị dính tên bắn vào lưng.

Tên bụng mỡ vấp lên người tên gầy gò nên bị đập đầu vào đá bất tỉnh nhân sự, sau đó bị đồng bọn giẫm đạp không thương tiếc.

“Đại bàng rụng lông rồi!” Benkei kêu lên sau khi liếc nhìn tên tướng cướp vừa nãy còn uy phong lẫm liệt mà giờ đây đã nằm gục trên đất.

Nhân lúc lộn xộn, Jack tranh thủ cởi trói nốt cho tay trái. Bị đè bên dưới nên nó không thể quan sát được toàn cục. Nhưng rất có thể đây là một cuộc tập kích của võ sĩ. Và sẽ thật nguy hiểm nếu nó vẫn còn ở lại đây sau khi họ tiểu trừ xong bằng cướp.

Thế rồi nó thoáng thấy một võ sĩ cưỡi ngựa trắng xông tới. Người này mặc giáp trụ màu xanh ngọc, đeo mặt nạ bằng đồng, tay cầm cung cỡ đại, liên tục ngắm bắn với độ chuẩn xác đáng sợ. Jack, Benkei và Junjun ngây người nhìn chiến binh bí ẩn tung hoành giữa băng cướp.

“Gượng đã, kẻ địch chỉ có một đứa thôi!” Tên cướp miệng móm hô hào.

Hắn tập trung được vài tên đồng bọn kéo đến bao vây võ sĩ nọ. Hai tên trúng mũi tên trước khi lên tới nơi. Nhưng ba tên còn lại đã kịp thời tiếp cận. Phải đánh giáp lá cà, chiến binh bí ẩn chuyển từ cung sang kiếm, liên tục gạt đỡ phản đòn bằng tốc độ chóng mặt.

Thấy không thể thắng đối thủ, bọn cướp lén ra sau đánh lén, nhưng con tuần mã - được đánh động bởi cái thúc nhẹ của chủ nhân - đã co giò chuẩn bị đá. Không kịp tháo chạy, một tên ăn trọn cú đá vào ngực, tên khác bị giẫm mạnh dưới móng sắt.

Riêng tên cướp miệng móm vẫn giữ khoảng cách tấn công từ xa. Hắn tung một đòn đâm giáo khá hiểm, nhưng dễ dàng bị võ sĩ bí ẩn dùng kiếm chặt giáo làm hai mảnh rồi đập mạnh vào giữa mũi. Tên cướp kêu lên đau đớn và lùi ra sau mấy bước. Nhìn vũ khí bị vô hiệu, cộng với máu đang chảy trên tay, hắn liền quay đầu bỏ chạy.

Với việc hầu hết kẻ địch đều đã bị tiêu diệt, bị thương, hoặc bỏ chạy, chiến binh bí ẩn xuống ngựa bước tới chỗ Jack và những người khác, vẫn bị trói chặt tay chân, ba đứa chỉ biết phó mặc cho số phận.

“Mong là không phải tới thử kiếm!” Benkei thì thầm.

Jack cố với tay lấy thanh *katana* nằm cạnh xác tên tướng cướp... nhưng không tới.

Võ sĩ nọ nhìn Jack rồi nhặt thanh *katana* Shizu giơ lên cao, vung kiếm chém hai nhát, chặt đứt toàn bộ dây trói. Jack, Benkei và Junjun thở hắt lẫn ra đất.

Trong lúc Benkei đỡ Junjun đang run cầm cập đứng dậy. Jack từ từ tiếp cận vị ân nhân bí ẩn.

“Cảm ơn,” nó cúi đầu, nhưng vẫn quan sát từng chuyển động. “Không biết nên xưng hô thế nào?”

Chiến binh bí ẩn cởi bỏ mũ và mặt nạ, để lộ mái tóc dài đen láy xoắn ngang vai, khuôn mặt thanh tú nữ tính, mắt đen như mắt bồ câu, làn da phớt hồng anh đào, cùng nụ cười mà suốt đời Jack không thể nào quên.

“AKIKO!” Nó thốt lên.

Rồi quên sạch phép tắc Á Đông, nó lao tới ôm chặt cô bé. “Đúng là cậu rồi!”

Akiko cũng ôm nó, nói bằng giọng nhẹ nhàng, “Mãi mãi bên nhau.”

OKUNI

Ôm Akiko trong tay, Jack cảm giác như thời gian ngừng lại. Hết thảy mọi nỗi lo hay đau đớn đều tan biến, cứ như thể vòng tròn *enso* trong nó đã được hoàn thiện vậy. Nó cũng nói câu thề - mà hai đứa đã trao nhau trước trận *Tenno-ji*, rằng tình cảm giữa chúng là không thể bị phá vỡ.

“Mãi mãi bên nhau,” Jack thì thầm.

Nhưng tại sao Akiko lại tới Kyushu? Lẽ ra cô bé phải ở Toba chăm sóc mẹ mới đúng chứ?

Nhớ lại lần chia tay buồn da diết ở dãy Iga một năm về trước. Với Jack, sự xuất hiện của Akiko thật giống một giấc mơ.

Khoảng khắc ấy, hai đứa chỉ đưa mắt nhìn nhau, tuy lặng im nhưng hơn gấp trăm lần lời nói.

Và cảm xúc của cả hai chỉ bị cắt ngang bởi một tiếng hắng giọng lịch sự.

“Không phải tôi muốn cắt ngang hai người,” Benkei nói giọng gấp gáp. “Nhưng bọn cướp quay lại rồi!”

Akiko rời khỏi Jack, cô có chút ngại ngùng vì đã nhận ra mình vừa thể hiện tình cảm có phần hơi nồng nhiệt trước mặt người khác.

“Và một tên lính canh đang đuổi tới phía sau nữa,” cô cảnh báo rồi bình tĩnh trả trường kiếm *katana* cho Jack.

Mối nguy hiểm đến từ hai phía lập tức khiến mọi người sốt sắng. Jack nhặt thanh *wakizashi* từ xác tên tướng cướp, còn Benkei lo thu gom hành lý. Riêng Junjun thì vẫn đứng im tại chỗ với khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Cô dán chặt đôi mắt nâu to tròn của mình vào mặt Jack, “V... võ sĩ ngoại quốc,” Junjun ấp úng. “M... mắt xanh... tóc vàng.”

Jack sờ tay lên đầu thì phát hiện chiếc mũ rơm đã biến mất tự bao giờ. Nó cảm thấy hối hận vì đã từ chối lời mời đến xem *kabuki* hơn bao giờ hết.

“Đâu, ngoại quốc ở đâu?” Benkei làm bộ ngạc nhiên. “Làm gì có ngoại quốc nào?” Trước khi nhặt mũ đội vào đầu Jack.

Ban đầu Junjun đứng sững ra không biết phải làm sao, nhưng ngay sau đó liền hiểu ra ý của anh chàng ảo thuật gia.

“Đúng rồi,” cô thật thà đáp. “Chẳng có ngoại quốc nào ở đây cả.”

Một tiếng la hét giận dữ vang lên báo hiệu bọn cướp đã đến gần.

“Đi thôi,” Akiko lên ngựa hối thúc.

Junjun xung phong dẫn đường đến Ozu, và cả bọn cùng kéo về hướng đó. E sợ tài thiện xạ của Akiko nên bọn cướp không dám đuổi sát. Sau khi có thêm hai tên cướp bị trúng mũi tên ngã lăn ra đất thì bọn chúng quyết định bỏ cuộc quay sang thu nhặt vũ khí và tài sản của đồng bọn đã chết.

“Đúng là một bọn chẳng biết đến danh dự!” Akiko ghê tởm ra mặt.

Jack thì lại thấy mừng khi bớt được một nỗi lo. Nhưng đương nhiên cũng không thể vì vậy mà chậm trễ.

“Tên lính đó ở đâu?” Nó chạy theo ngựa Akiko hỏi.

“Ở ngôi làng hướng Aso đi ra.” Cô bé đáp.

“Chúng vẫn đang tìm tở à?”

“Cả nước Nhật ai cũng muốn tìm cậu.”

“Vậy thì tở rất mừng cậu là người đầu tiên thành công.” Jack cười tươi.

“Và cực kì đúng lúc,” Benkei thêm vào. “Muộn hơn một giây nữa chắc tụi này thành râu thịt xiên rồi!”

Rừng cây thưa thớt dần nhường chỗ cho những thửa ruộng và dòng chảy êm đềm của sông Shira. Xa hơn một chút, Ozu hiện lên là một ngôi làng tấp nập. Người qua kẻ lại, hối hả trên chiếc cầu trung tâm.

“Hôm nay là ngày chợ phiên,” Junjun vừa giải thích vừa chỉ vào khu vực tụ tập đông đúc dân làng bên kia sông.

“Tụi mình nên tránh vào làng nếu có thể,” Jack vừa nói vừa dáo dác tìm hướng khác.

“Làm vậy sẽ rất khả nghi,” Akiko nói. “Tụi mình cũng không có nhiều thời gian đi đường vòng. Nếu cậu cứ cúi đầu đi bên cạnh, mọi người sẽ nghĩ chúng ta là một cặp chủ tớ võ sĩ và chẳng mấy để ý đâu.”

Tin tưởng nhận định của Akiko, Jack quyết định đi sát theo ngựa của bạn. Benkei đi phía sau cùng Junjun, hai tay chống bằng cây gậy cô nàng vừa nhặt cho để tránh làm ảnh hưởng đến vết thương. Lúc này, những hàng quán đông đúc, chật kín khách tham quan cũng như nông dân từ những làng lân cận. Đông tới mức chẳng mấy ai để ý tới nhóm của Jack.

Bằng qua cầu vào chợ, cả bọn nghe thấy có tiếng đàn *shamisen*^[14] và nhịp gõ vang ra từ một chiếc lều trang trí hai màu trắng đỏ. Junjun vén màn lên và thấy rõ một sân khấu bằng gỗ có hai người phụ nữ đang nhảy múa - những động tác vũ điệu hoa mỹ của họ khiến nó liên tưởng tới một cặp chim đang trong mùa tìm bạn đời.

“Junjun! Em đây rồi!”

Âm nhạc ngừng lại, một người phụ nữ xinh đẹp trong trang phục *kimono* tím và xanh bước tới. Vũ công này nổi bật với khuôn mặt đánh phấn trắng gần như không tì vết, môi tô son đỏ, mắt kẻ viền, chân này vẽ kiểu. Nhìn cô, Jack không khỏi liên tưởng tới những con búp bê sứ xinh xắn nhưng mỏng manh.

Thế nhưng người phụ nữ ấy lại đang rất giận dữ. “Sao bây giờ em mới về?” Cô chất vấn. “Có biết muộn giờ tập bao lâu rồi không?”

“Xin lỗi chị, Okuni” Junjun bẽn lẽn. “Em bị sơn tặc tấn công. May nhờ có các võ sĩ đây cứu thoát.”

Bằng phong cách lịch thiệp trang nhã đã qua rèn giũa, Okuni cúi đầu tạ ơn Jack và Akiko. Cô mỉm cười với Benkei, và tỏ ra rất hứng thú với bộ trang phục sắc sảo của anh chàng.

“Thật mừng khi mảnh đất này vẫn còn những võ sĩ chân chính như các vị,” Okuni nói. “Junjun là một trong những ngôi sao quan

trọng của gánh hát, thiếu con bé thật tôi cũng không biết phải làm sao. Nếu được xin các vị bớt chút thời gian ở lại xem vở diễn.”

“Xin lỗi, nhưng chúng tôi phải đến Kumamoto ngay,” Akiko đáp.

“Các vị sẽ không phải hối tiếc đâu,” Okuni nhấn mạnh, chất giọng cô hiện rõ sự tự hào. “Chúng tôi đã trình diễn hầu khắp các lễ hội, thậm chí là trước mặt lãnh chúa và quý tộc hoàng gia.”

“Đành hẹn khi khác. Việc này thật sự là rất gấp.”

“Nhưng trời đã tối rồi,” Okuni chỉ mặt trời đang dần khuất dạng nói. “Có đi cũng không kịp, chi bằng ở lại đây nghỉ ngơi lấy sức?”

Tiếng vó ngựa vọng lại từ đằng xa khiến mọi người đều quay lại. Dẫn đầu nhóm này là một tay võ sĩ cưỡi ngựa đang chạy đến từ phía bên kia sông. Jack cố gắng chống lại bản năng muốn chạy trốn. Nó phải tỏ ra thật bình tĩnh để tránh bị nghi ngờ. Akiko thúc ngựa đi tiếp như thể không có việc gì xảy ra, nhưng kì thực có lẽ cô bé cũng đang lo lắng.

Junjun vội thì thầm vài câu vào tai Okuni khiến cô tròn mắt kinh ngạc.

“Và cậu ta đã cứu em?” Okuni vừa hỏi vừa cẩn thận đánh giá Jack một lượt.

Junjun gật đầu dứt khoát.

“Thế thì chúng ta đã mắc nợ ân tình.”

Okuni lại cúi mình thi lễ với Jack và những người còn lại.

“Đừng lo, chúng tôi sẽ đánh lạc hướng bọn lính.”

Okuni vỗ tay ra hiệu tập trung. Một nhóm nghệ sĩ trẻ vận trang phục sắc sỡ, mặt thoa phấn trắng xuất hiện.

“Có khách hàng tiềm năng,” cô hát đầu về phía đám lính canh. “Các em phải giữ họ lại cho bằng được đấy.”

Các cô gái cười khúc khích phe phẩy quạt thực hiện yêu cầu của chủ gánh hát.

“Junjun, em thay quần áo diễn tập mau,” Okuni nghiêm khắc.

Junjun cúi đầu từ biệt trước khi lướt nhìn Benkei lần cuối rồi kéo màn lui vào trong.

“Hoa đào nở rồi tàn, người cứ đến lại đi,” Benkei than thở.

“Cậu là nhà thơ à?” Okuni hỏi với thái độ mẹ vợ kén con rể.

“Không, ảo thuật gia.”

Hài lòng với câu trả lời, Okuni tiếp tục. “Nếu có dịp rất mong được xem em biểu diễn.”

“Rất sẵn sàng...”

“Nhanh đi thôi!” Jack hối thúc.

Benkei cười trừ rồi theo Jack và Akiko lẫn vào giữa quảng trường. Đám lính canh đi đến giữa cầu thì dừng lại. Chúng gặp các cô gái trẻ trung và xinh đẹp thì lập tức mê mẩn như thủy thủ lạc lối vì mỹ nhân ngư...

Với việc lính tuần tra tạm thời bị đánh lạc hướng, Jack, Akiko và Benkei thuận lợi rời khu chợ ra ngoài làng đi về hướng Kumamoto.

KHÔNG PHẢI Bướm

Benkei một mình cưỡi ngựa trắng. Akiko đưa ra đề nghị này để giúp anh chàng có thời gian cho cái chân nghỉ ngơi. Benkei chưa bao giờ cưỡi ngựa - vốn là đặc quyền của giai cấp võ sĩ - thế nên rất hào hứng làm thử. Ngồi trên yên, anh chàng âu yếm vỗ về con ngựa, "Phải thế này mới được chứ!"

Jack và Akiko đi bộ trước đó một đoạn, tay cầm dây buộc ngựa dẫn đường. Trời càng tối, con đường đất dẫn tới Kumamoto càng thêm vắng vẻ, nhờ vậy hai đứa mới có dịp tranh thủ trò truyện. Xa nhau đã lâu, đôi bạn trẻ hầu như chẳng để ý đến Benkei vẫn đang thao thao bất tuyệt - với khán giả duy nhất là... con ngựa.

"Chân không đau, dép không bẩn."

"Làm thế nào mà cậu tìm được tớ vậy?" Jack vẫn chưa hết kinh ngạc vì sự xuất hiện bất ngờ của cô bạn.

"Tớ biết cậu muốn đến Nagasaki, còn lại đều nhờ may mắn cả," Akiko lí giải, rồi cô nhún mày làm bộ trêu chọc. "Mà tìm một người đi đến đâu cũng để lại hàng tá dấu vết thì có gì khó khăn chứ!"

Jack giơ tay ra vẻ vô tội, "Nagasaki là đường duy nhất để về nhà, còn dấu vết là tố cớ tình để lại."

"Tớ biết, và cậu cũng tìm được những người bạn trung thành nữa," cô mỉm cười thêm vào. "Shiryu đánh giá cậu rất cao, Yuudai và Hana cũng vậy."

"Hana?" Jack thốt lên. trong đầu mường tượng về cô nàng trộm cắp vặt từng giúp nó lấy lại kiếm và hành lí.

"Hana đã an toàn đến được Toba rồi?"

Akiko gật đầu.

"Cùng với em trai của tớ."

Nói đến đây, mắt Akiko sáng hẳn lên, khuôn mặt lộ rõ niềm vui sướng. Jack chợt nhận ra việc này có ý nghĩa lớn như thế nào với cô bé. Vốn dĩ Kiyoshi bị Độc Nhãn Long bắt cóc khi mới lên năm, kể từ lúc đó Akiko vẫn luôn miệt mài tìm tung tích của cậu bé. Tình cờ Jack may mắn phát hiện Kiyoshi ở một làng *ninja* ẩn sâu trong dãy Iga. Nó thành công giúp hai người gặp lại nhau, nhưng chỉ trong giây lát – bởi Kiyoshi phải theo làng đi ẩn nấp trước sự truy sát gắt gao của võ sĩ.

“Phải chi mà cậu thấy biểu cảm của mẹ tớ lúc nhìn thấy thằng bé,” Akiko hào hứng. “Nó và Hana đã đồng ý ở lại chăm sóc bà, trong lúc tớ đi tìm cậu.”

“Hana không cảnh báo cậu về Kazuki ư?”

“Có chứ. Cũng như những nguy hiểm mà cậu gặp phải nữa.”

“Akiko!” Jack bắt đầu lo lắng. “Ở với tớ cậu sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm.”

“Tớ không phải một con bướm yếu đuối,” Akiko đặt tay lên cung rồi nheo mắt như thể đang ngắm bắn. “Nếu Kazuki muốn thì cứ việc. Hẳn sẽ phát hiện ra tớ là loài ong luôn luôn tấn công trước.”

Jack thật sự ngưỡng mộ Akiko. Cô xinh đẹp chừng nào thì cũng dũng cảm chừng ấy. Nhưng Kazuki là một kẻ vô cùng ranh ma và tàn độc.

“Đừng coi thường Kazuki,” nó nhắc nhở. “Dưới quyền hắn còn có Băng Bọ Cạp đang hăng máu muốn báo thù. Tớ cố tình để lại dấu vết như vậy cốt là để hắn lần theo mà để yên cho cậu.”

Khuôn mặt Akiko mềm mọng hẳn. “Tớ thấy cậu là một ‘quý ông lịch lãm’. Nhưng tớ cũng là con gái của võ sĩ, được đào tạo bài bản và hoàn toàn có thể tự lo cho bản thân. Hơn nữa, kết hợp lại tụi mình sẽ có nhiều cơ may đổi đầu với Kazuki hơn.”

Akiko nắm lấy tay Jack, lần này nó không còn sợ bị Benkei nhìn thấy nữa.

Jack biết Akiko nói có lí. Nó bắt đầu tự hỏi tại sao trước đây số phận đã chia cách chúng, để rồi lại an bài cho hai đứa gặp lại nhau.

Bỗng nhiên Akiko thở hắt ra một tiếng.

“Ai đã làm điều này với cậu?” Lần đầu tiên cô nhận thấy đầu ngón tay bị mất của Jack.

“Thầy Kyuzo,” Jack thật sự cảm kích trước cái cách mà cô bé nhẹ nhàng kiểm tra vết thương cho nó.

Akiko tròn tròn mắt. “Trời! Ông ấy dám...”

Nhưng ánh mắt Jack thật chân thành. Cô buồn bã lắc đầu. “Tất cả cũng tại Shogun Kamakura. Dưới triều đại của ông ấy, mọi nguyên tắc võ sĩ đạo đều lần lượt bị bẻ gãy. Giờ đến cả võ sư cũng quay lưng với học trò của mình.”

Hai người im lặng bước đi tay trong tay, hai cái bóng đổ dài dưới ánh nắng cuối ngày.

“Làm ơn!” Benkei rên rỉ, mặt anh chàng liên tục nhăn nhó theo nhịp bước của chú ngựa. “Mông tôi tím ngắt rồi!” Nhìn thấy một bãi cây nhỏ, cả bọn quyết định dừng lại nghỉ. Benkei vội vàng nhảy xuống vuốt ve bờm con ngựa.

“Cảm ơn mày, nhưng từ giờ tao chọn chân làm phương tiện di chuyển.”

Trong lúc Akiko chăm sóc ngựa và chuẩn bị lương thực thì Jack và Benkei cùng đi nhặt củi.

“Cậu và cô nàng võ sĩ kia là thế nào?” Benkei vừa nói vừa nhặt một cành cây khô đưa cho Jack.

“Bọn tớ là đồng môn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu.”

“Hình như không chỉ thế thì phải!” Benkei nháy mắt.

“Akiko là bạn tốt,” Jack nhấn mạnh, mặt nó đỏ hỏn lên.

Benkei cố nhịn cười, “Ừm, bạn tốt.”

Sau khi đã kiếm đủ củi, hai đứa quay lại nơi cắm trại đốt lửa. Akiko cho gạo vào một tấm vải, buộc chặt, đổ thêm nước rồi vùi dưới đồng củi để nấu. Benkei chọn trong túi lương thực của ông Shiryu ra được vài con cá khô đưa cho Jack cắt thành từng miếng ăn với cơm.

Mặt trời khuất núi nhường chỗ cho bóng tối. Ba người ngồi quanh bếp lửa dùng bữa. Lửa cháy bập bùng bắn thành tia như đom đóm giữa trời đêm.

“Cậu có biết mình vừa được tăng giá lên thành hai mươi đồng vàng không?” Akiko vừa nói vừa chia cơm.

Jack kinh hãi lắc đầu. Gần như cứ mỗi tháng trôi qua, Tướng Quân lại tăng gấp đôi lượng tiền thưởng.

“Hai mươi đồng vàng!” Benkei suýt nữa thì sặc cá. “Chỗ đó đủ cho một người sống cả đời đấy!”

“Sao, đừng nói là định nộp tố lĩnh thưởng đấy nhé?” Jack nhoen miệng trêu.

“Tui muốn mua *kimono* mới lâu rồi đấy,” Benkei làm bộ nghiêm túc kiểm tra bộ trang phục chắp vá sặc sỡ của mình. Thế nhưng ánh mắt của Akiko lập tức khiến anh chàng phải giải thích. “Đùa thôi mà! Jack là bạn, là ân nhân cứu mạng của tôi.”

Akiko mỉm cười, nhưng Jack biết cô không hoàn toàn tin tưởng Benkei. Trong mắt Akiko thì bất kì người nào bị chôn sống dưới cát, và sống bằng cách lừa gạt người khác đều không đáng tin cậy. Ban đầu Jack cũng vậy, nhưng thời gian đồng hành cùng nhau đã mang đến cho nó cái nhìn khác về anh chàng ảo thuật gia.

Ăn uống xong, cả nhóm bắt đầu ngủ. Akiko lấy chiếc chăn giắt cạnh yên ngựa phủ lên đất.

“Không đủ chỗ cho cả ba!” Benkei lắc đầu nói. “Thôi để cho hai người tâm sự vậy. Hẹn sáng mai gặp lại!”

Anh chàng liền chọn một bãi cỏ và một hòn đá làm gối rồi nằm xuống nhắm mắt ngáy gần như tức khắc. Jack không quan tâm Benkei ngủ thật hay ngủ giả, nó thật sự rất cảm kích với hành động hiểu chuyện này của anh chàng.

Akiko ngồi xuống trước, sau đó đến lượt Jack. Hai đứa cứ thế im lặng cho đến khi xung quanh chỉ còn tiếng dế kêu và tiếng lửa cháy bập bùng.

“Thế,” Akiko thì thầm, “có thật là cậu đã cứu cả một ngôi làng thoát khỏi băng cướp không?”

Jack gật đầu.

Akiko ngưỡng mộ nhìn nó nhưng có chút buồn. “Cái tính thương người này trước sau gì cũng quay lại hại cậu.”

Jack nhặt một cành cây gom chỗ củi còn lại vào giữa đống lửa, không dám nhìn vào mắt Akiko. "Và kể cả bạn bè của mình."

"Ý cậu là sao?"

Ôm đầu bằng cả hai tay, Jack cố thu can đảm nói ra sự thật đau lòng.

"Họ chết cả rồi... Yori... Saburo... Miyuki."

Mặt Akiko tái nhợt. "Không... không thể nào!"

"Chết chìm dưới biển... đều tại lỗi của tớ."

Jack bắt đầu kể chuyện cả nhóm dính trận bão sau khi rời đảo Hải Tặc như thế nào, rồi nó đã thất bại trong việc giải cứu họ ra sao. Akiko im lặng lắng nghe từ đầu đến cuối mà không xen ngang hay bình phẩm bất kì điều gì.

Chờ nó nói xong, cô mới đưa tay đặt lên vai an ủi. "Đó là một tai nạn. Cậu đừng nên tự trách mình."

Jack nuốt nước bọt, cố không để nỗi đau xâm chiếm tâm trí nó lần nữa. "Nhưng nếu tớ kiên quyết từ chối không cho họ đi theo thì mọi chuyện đã khác."

"Jack, đó là quyết định của họ. Mọi người sẵn lòng mạo hiểm để giúp cậu về nhà. Họ muốn ở bên cậu... cũng như tớ vậy."

Akiko nhẹ nhàng hôn lên má Jack rồi nằm xuống. "Nghỉ ngơi đi. Mai còn phải lên đường sớm."

Dù rất mệt, nhưng Jack vẫn nán lại giữ lửa thêm một lát. Nó không muốn ngủ, không muốn nhắm mắt, vì sợ rằng ngày mai sẽ tỉnh lại và nhận ra việc Akiko xuất hiện chỉ là một giấc mơ.

THÀNH KUMAMOTO

“Nhảy lò cò đã xong - giờ chỉ còn nhảy chân sáo và nhảy hàng rào nữa thôi!” Benkei chỉ về phía vịnh Samabara đằng sau lớp sương mờ tuyên bố.

Dưới ánh mặt trời buổi sớm, Jack và Akiko cùng bước tới phóng tầm mắt quan sát đồng cỏ phía trước. Sông Shira uốn lượn xung quanh như dải lụa bạc trước khi đổ ra biển. Xa hơn, đỉnh núi lửa Unzen-dake sừng sững như xuyên thấu tận chân trời.

Nhưng ấn tượng nhất vẫn là thành Kumamoto. Nằm trên khu đồi cao ráo duy nhất, pháo đài to lớn này có lẽ cũng không thua kém thành Osaka là bao. Từ vị trí này, Jack có thể nhìn thấy khu trung tâm với những mái ngói cong lộng lẫy, được bao quanh bởi vườn tược, sân lớn, trạm gác, và cả một hồ nước. Ở chính giữa, nổi bật hơn cả là tòa tháp hai màu đen vàng trông như đại bàng đang sẵn sàng chiến đấu. Phía xa hơn còn có khu dân cư đông đúc trải dài đến hết bình nguyên.

“Kumamoto là địa bàn của lãnh chúa Kano,” Akiko vừa đi vừa cảnh báo. “Một trong những thuộc hạ trung thành nhất của Tướng Quân. Nổi tiếng tàn nhẫn, cai trị bằng bàn tay sắt - thậm chí còn tự hào vì đã đào tạo được một đội ngũ võ sĩ máu lạnh chuyên duy trì trật tự. Tốt hơn hết tụi mình cần phải cảnh giác hết sức có thể.”

“Chả khác gì chui đầu vào miệng cạp!” Benkei rùng mình.

“Nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất.” Akiko nói. “Vì sẽ chẳng có mấy ai nghĩ đến chuyện này cả.”

Biết Akiko có lí, nhưng Jack vẫn chuẩn bị tâm lí cho một màn tử chiến. Kumamoto có lẽ sẽ là thử thách khó khăn nhất trong hành trình trở về. Đường phố đầy rẫy võ sĩ và gián điệp. Chỉ cần một sai lầm nhỏ là nó sẽ rơi vào thế bị bao vây. Dẫu vậy, có muốn không

mạo hiểm cũng không được. Bởi lẽ Kumamoto chính là địa điểm duy nhất có thể bắt phà qua vịnh Shimabara. Con đường còn lại, vòng qua Ariake, sẽ cần đến hàng tuần mới đến được đích - và sẽ khiến nguy cơ bị phát hiện tăng cao hơn. Thoát khỏi đây, tức là Nagasaki chỉ còn cách hai ngày đường. Một canh bạc liều lĩnh.

Họ vào đến khu dân cư lúc chiều muộn. Đường phố đông đúc bởi đám đông lũ khách, thương gia, cho đến võ sĩ, thợ thủ công, hay lãng nhân đang tìm việc... Jack đóng vai tùy tùng, cúi sát đầu đi cạnh ngựa Akiko. Dòng người qua lại vừa là mối nguy hiểm, nhưng cũng vừa là lợi thế. Mỗi cặp mắt đều tăng thêm nguy cơ nó bị phát hiện, nhưng đa phần họ đều quá bận rộn để bận tâm đến một tên thuộc hạ quèn.

Ba đứa cứ thế đi tới rìa lâu đài. Jack mạo hiểm ngẩng lên và lập tức bị choáng ngợp bởi kích cỡ của tòa thành. Nhìn từ dưới lên, các bức tường trông chẳng khác gì cột sóng đại hồng thủy, đặc biệt trơn bóng để phòng tránh nguy cơ kẻ địch tiếp cận bằng cách leo trèo. Mà cho dù có trèo lên được đi chẳng nữa, thì cũng khó mà vượt qua hệ thống lỗ châu mai sẵn sàng thả đá, hay nước sôi dội xuống bất kì lúc nào.

Nếu có tòa thành nào đáng được mô tả là không thể công phá, thì đó chính là tòa thành này, Jack thầm nghĩ.

Chúng tiếp tục di chuyển theo con đường có rất nhiều hàng quán ăn uống, từ mì lạnh, *yakitori*, *ramen*, cho đến những món kén thực khách hơn như tai lợn, dế chiên. Từng lát cá, thớ thịt tỏa mùi hương hấp dẫn không thể cưỡng lại. Từ bữa sáng đến giờ bọn chúng chưa hề ăn thêm gì, Akiko quyết định đưa tiền cho Benkei mua ba bát mì *ramen*. Cả bọn ngồi chén ngon lành trên băng ghế gỗ cạnh hàng ăn.

Bất thành linh có tiếng có chuông báo động khiến người dân chạy tán toạ. Một đám võ sĩ trong trang phục đỏ đen có gia huy hình tròn màu trắng trên ngực giáp xuất hiện. Họ đi đến đâu, đám đông xung quanh liền kinh hãi dạt ra cúi sát đầu tới đó.

"Cứ bình tĩnh," Akiko đặt bát mì xuống nhắc nhở. "Và cúi đầu như mọi người."

Jack chỉnh lại mũ làm theo đúng như vậy, nhưng vẫn giữ trạng thái cảnh giác cao độ.

Toán lính đi thẳng về phía ba đứa. Jack đặt tay lên chuôi kiếm. Bên cạnh, Akiko cũng hành động tương tự. Tiếng bước chân dồn vang ngày một gần hơn, và Jack đã sẵn sàng để chiến đấu.

Nhưng họ lại dừng lại ngay trước một hàng trà. Nhận được cái gật đầu của thủ lĩnh, hai tên võ sĩ bước vào trong lều xềnh xệch chủ hiệu trà quăng ra ngoài rồi dùng gậy đánh tới tấp. Tiếng gỗ đập vào da thịt nghe càng đáng sợ hơn trong không khí im lặng bao trùm của những người chứng kiến. Chợt có tiếng rắc lớn, người đàn ông la lên đau đớn vì xương gãy. Một người phụ nữ từ trong quán lao ra van nài, nhưng cuối cùng cũng chịu chung số phận.

Jack thấy kinh sợ đến tận cùng. Nó rất muốn can thiệp, nhưng nó cũng hiểu làm vậy chính là tự tìm lấy đường chết.

Trận đòn cuối cùng cũng kết thúc.

“Lần sau liệu mà nhớ đời,” tên thủ lĩnh nạt rồi ra lệnh cho thuộc hạ tản đi mà không hề nêu lí do đánh đòn.

Chúng dời khỏi hiện trường, để lại người đàn ông gần như bất tỉnh. Người phụ nữ ngồi bên cạnh khuôn mặt bầm dập sưng tấy nức nở khóc. Dẫu vậy, người dân xung quanh chẳng đoái hoài gì đến họ mà chỉ lẳng lặng trở lại với cuộc sống bình thường.

“Tội mình nên tìm cách rời khỏi đây càng nhanh càng tốt,” Akiko thì thầm. “Chỗ này quá đáng sợ.”

“Ừm,” Jack vừa nói vừa húp vội bát mì.

Akiko lên ngựa đi trước, Jack và Benkei đi bộ đuổi theo. Nhưng khu dân cư này quá rộng lớn, nên chỉ một lúc sau chúng đã bị lạc. Akiko dừng lại hỏi một bà cụ đường ra bến cảng. Bà cúi sát đầu rồi chỉ về phía cuối đường nói gì đó Jack không nghe rõ, trước khi bỏ đi mất.

Akiko quay lại nhìn Jack và Benkei, mặt lộ rõ nét lo âu.

“Bà ấy bảo cứ đi theo lối này sẽ nhìn thấy chiếc cầu bắc qua sông dẫn ra đường lớn. Nhưng phải sáng sớm mai phà mới tới... và sẽ cần có giấy thông hành.”

CHỦ NHÀ TRỢ

“Kiểu này xem ra phải đi đường vòng rồi,” Jack nói lúc cả bọn đứng lại bên đường chờ một toán võ sĩ khác hành quân qua.

“Chưa chắc,” Benkei lém lỉnh. “Có rất nhiều cách để lấy giấy thông hành, nhất là trong những khu vực như thế này.” Anh chàng ảo thuật gia xoa tay ám chỉ tiền. “Chỉ cần có phương tiện là được.”

“Nhiều đây đủ chưa?” Akiko lấy ra một xâu tiền bạc và đồng. Benkei nhoẻn miệng cười. “Thế thì sẵn sàng ra khơi thôi!”

“Nhưng từ giờ đến lúc đó tụi mình làm gì đây?” Jack thắc mắc. “Không thể cứ lang thang trốn lính canh mãi được.”

“Nhất là lúc phố xá đã vắng người,” Akiko thêm vào. “Sẽ khiến bọn chúng nghi ngờ ngay. Tụi mình cần tìm một nhà trọ, ưu tiên có chuồng ngựa.”

“Có một chỗ giống vậy đó,” Benkei nói. “Theo tôi.”

Kế hoạch đã xong, ba đứa băng qua cầu đến chỗ đường chính phía tây. Đây cũng là một con phố sầm uất với cửa hiệu tấp nập hai bên. Trong số này có nhiều nhà trọ khá đông khách với hướng nhìn ra sông Shira, nhưng Benkei không ghé lại. Anh chàng rẽ vào một tuyến phố vắng vẻ hơn, các cửa hiệu ở đây đều có vẻ cũ kĩ, rách rưới, bình rượu rỗng chất thành từng kết vẫn chưa thay, bảng hiệu nhạt nhòa dần theo thời gian. Khách ở trọ cũng không khá khẩm hơn, hầu hết đều mặc quần áo cũ, ăn nói bổ bã thiếu phép tắc.

Benkei dừng lại trước nhà trọ tồi tệ nhất.

“Ở đây á?” Akiko cau mày.

“Nhà trọ dạng này thường ít khi thắc mắc linh tinh,” anh chàng ảo thuật gia giải thích, “và cũng dễ giúp chúng ta tìm giấy thông hành hơn.”

“Cũng không có nhiều sự lựa chọn,” Jack ủng hộ.

“Thôi thì chí ít chuồng ngựa cũng phải đảm bảo,” Akiko vuốt ve bờm ngựa, “và có bồn nước nóng.”

Benkei kéo chuông. Âm thanh phát ra rè rè không rõ, có vẻ như chuông đã hỏng. Anh chàng bèn gõ cửa.

“Gì đấy?” Một ông lão da nhăn nhúm có cặp mắt lão liên xuất hiện.

“Chúng tôi cần phòng,” Benkei nói.

Chủ nhà trọ đảo mắt nhìn ba vị khách có vẻ lạ lùng: một nữ võ sĩ xinh đẹp ăn mặc đẹp để dắt theo tuần mã đắt tiền, một tên lưu manh vận kimono sắc sỡ chắp vá, và một tay tùy tùng đội mũ rơm che kín mặt.

“Một phòng à?” Ông ta vuốt cằm hỏi.

“Hai,” Akiko đính chính. “Một cho tôi, và một cho họ.” Cô nói và chỉ vào con ngựa. “Ở đây có chuồng chứ?”

Ông lão nhăn nhó. “Phía sau... nhưng hết chỗ trống rồi.”

“Tôi biết ông sẽ tìm được mà,” Benkei liếc nhìn Akiko, cô bé hiểu ý liền lấy xâu tiền ra.

Thái độ chủ nhà trọ lập tức thay đổi chóng mặt. “Được, được chứ.”

Ông lão đóng sầm cửa hét lớn, “Dậy đi Momo! Có khách!”

“Phong cách tiếp khách rất nhiệt tình,” Akiko mĩa mai trong lúc dắt ngựa vòng ra sau. Ông lão mở cổng đưa họ vào sân trong.

“Chọn thoải mái,” ông ta chỉ ba cái ngăn xập xệ nói.

Akiko cau mày vẻ không thể tin nổi.

“May mà còn có cỏ,” cô lăm bằm buộc ngựa vào ngăn đầu tiên rồi cỡi yên.

“Hai phòng... bữa sáng... chuồng và cỏ... trong một đêm....” Ông lão bấm tay tính toán. “Tất cả mười mon^[15]. Thanh toán trước.” Ông chủ làm điệu bộ cúi đầu chìa tay ra.

“Bao nhiêu cơ?” Akiko kinh ngạc hỏi.

“Chúng là phòng tốt nhất của tôi,” ông ta cười xởi lởi. “Lại rất riêng tư nữa.”

Ông vừa liếc nhìn Jack vừa nhấn mạnh hai chữ cuối cùng - như để khẳng định sự im lặng của mình phải được đổi lại bằng một cái giá vậy.

Tuy miễn cưỡng nhưng Akiko vẫn đưa ra mười đồng tiền. "Ông liêu mà đun nước cho nóng đấy."

"Momo!" Chủ nhà trọ quay đầu nói. "Nhóm lửa!"

Ông bỏ luôn tiền vào túi rồi dẫn cả nhóm vào bên trong. Bước đi trên hành lang thấp đèn mờ ảo, sàn gỗ kêu kẹt theo từng nhịp chân. Jack và Akiko không khỏi chán nản trước sự lựa chọn của Benkei. May mắn là hai căn phòng tuy nhỏ nhưng lại khá sạch sẽ, toàn bộ trải chiếu tatami, có bàn thấp đặt ở giữa, và chăn đệm cuộn tròn đặt một góc. Giấy dán tường ở đây thậm chí còn được trang trí theo dạng tranh sơn bản, lễ hội.

"Đây, đúng là phòng hảo hạng mà," chủ nhà trọ nhắc lại khi thấy thái độ hài lòng của Akiko. Ông liếc nhìn Jack, người càng lúc càng trở nên đáng ngờ khi đã vào trong nhà mà vẫn còn đội mũ.

"Để tôi cất cho cậu nhé?"

Jack lắc đầu.

"Anh ta thách đấu người khác nhưng lại dễ thua," Akiko nói xen vào. "Nhục nhẽ ê chề!"

"À... Danh dự võ sĩ đạo," chủ phòng trọ làm bộ hòa theo, mặc dù rõ ràng không tin một chữ nào. "Thế thì tôi đi chuẩn bị trà xanh vậy?"

"Cảm phiền ông," Akiko nói rồi cời dép bước vào phòng.

"Momo! Trà xanh!" Ông lão lại hô lớn. Rồi ông cúi đầu chào, chủ yếu để tìm cách nhìn mặt Jack chứ chẳng phải lịch sự gì. Có điều Jack đã nhanh chóng phản ứng lại bằng cách đáp lễ khiến kế hoạch của ông ta phá sản.

"Chúc quý khách vui vẻ," ông ta nói hẩn học trước khi lui đi mất.

"Lần tới ông ta quay lại tớ sẽ hỏi về vụ giấy thông hành," Benkei cất túi đồ dự trữ rồi nói.

Jack cũng hạ hành lí mà xoa bóp vai. Chuyển đi dài ngày thực sự khiến nó vô cùng mệt mỏi. Lúc này chẳng có gì sung sướng bằng

được đánh một giấc trong chăn ấm đệm êm.

Bất ngờ chủ nhà trọ đẩy cửa ra đúng lúc nó vừa mới tháo kiếm, đang chuẩn bị cởi nốt mũ.

“Trà tới đây!” Ông ta bước vào đặt cái khay lên bàn.

“Cảm ơn,” Benkei lên tiếng hỏi ngay trước khi chủ nhà trọ có thời gian dòm ngó. “Tôi nói chuyện với ông được chứ?”

Chủ nhà trọ gật đầu rồi cùng anh chàng ảo thuật gia bước ra ngoài.

Quan sát kĩ cánh cửa khép lại, chờ thêm một lúc cho chắc rồi Jack mới thở phào cởi mũ. Nó rót trà vừa uống vừa quan sát tranh trên tường. Ngoài bức hoạ mô tả cảnh nam nữ nhảy múa trên sân khấu thì nó đặc biệt chú ý đến tranh vẽ một người con gái vừa đàn vừa hát theo đúng kích cỡ thật trông rất sống động. Bức vẽ sinh động tới mức Jack có cảm giác như mắt cô ta đang nhìn thẳng vào mình.

“Jack!”

Nó suyết nửa thì đứng cả tim. Nhưng hoá ra đó chỉ là tiếng Akiko thì thầm qua bức vách mỏng. “Benkei vừa sang lấy tiền đi xử lí vụ giấy thông hành,” cô nói. “Xem ra tớ đã quá đa nghi. Anh ta quả thực rất hữu dụng.”

“Chỉ cần có cách thì Benkei nhất định sẽ làm được,” Jack trấn an. “Anh chàng dẻo mồm dẻo miệng lắm.”

“Ừm, thế tớ vào tắm trước. Lát sẽ ra chuẩn bị bữa tối.”

Jack cũng nhớ cảm giác tắm nước nóng. Đã ba ngày kể từ lúc rời khỏi nhà Shiryu, và cơ thể nó thực sự rất khó chịu. Điều này kể ra cũng buồn cười, thời còn ở Anh có ba tháng không tắm cũng là chuyện bình thường!

Trong lúc chờ Benkei và Akiko quay lại, Jack dành thời gian rảnh rỗi để vệ sinh cặp song kiếm. Nó dùng khăn lau sạch bụi, sau đó chà đi chà lại cho đến khi sáng bóng. Khi đã hài lòng, Jack cất cặp *daishō* sang bên, lấy bản *hải đồ* từ trong túi hành lí ra rồi ngả lưng nằm xuống đệm. Nó cẩn thận tháo lớp vải dầu bảo vệ và thận trọng lật từng trang. Những ghi chú, bản đồ, chỉ dẫn, phán đoán đã quá đổi thân thuộc. Nhờ được cha hướng dẫn mà Jack có thể giải những đoạn được mã hoá dễ như trẻ em đánh vần. Đến phần biển Nhật

Bản thì những mảng kí ức lần lượt hiện ra rõ như mới vừa xảy ra ngày hôm qua.

Điều lạ lùng là trong suốt quá trình này, Jack vẫn không thể rũ bỏ cảm giác bị người khác theo dõi. Ấy vậy mà nhìn mấy lượt quanh phòng vẫn chẳng thấy gì... Ngoài bức họa cô gái đàn hát kia. Nó kết luận có lẽ đã gặp phải ảo giác do quá mệt, và tiếp tục trở lại với bản hải đồ. Jack tưởng tượng đến cảnh vài ngày nữa thôi rất có thể sẽ được khởi hành trở về nhà - trong vai trò hoa tiêu chẳng hạn - cảm giác được dùng những kiến thức giúp mọi người thật sự khiến nó cảm thấy vô cùng hào hứng.

Nghe tiếng Akiko trở về phòng, Jack quyết định gói bản *hải đồ* vào tấm vải dầu rồi đặt luôn trong chăn làm gối. Đã từ lâu Jack luyện thành thói quen luôn để món kỉ vật của cha ở nơi gần mình nhất, cẩn thận không bao giờ thừa.

Nhìn qua khung cửa sổ nhỏ, Jack nhận ra trời đã nhá nhem tối mà Benkei thì vẫn chưa về. Lo lắng, nó định gọi Akiko thì nghe sàn gỗ bên ngoài kêu lên kéo kẹt. Jack nghĩ bụng mình lo lắng quá là thừa - Benkei đã về rồi đấy thôi.

Nhưng dường như còn có thêm nhiều người cùng đi nữa. Chột dạ, Jack với tay lấy kiếm. Nhưng nó chưa kịp hành động thì cánh cửa giấy đã mở ra, mười tay võ sĩ dưới quyền lãnh chúa Kano ập vào.

DOHYO

Jack bị người ta trói chặt, nhét giẻ vào miệng rồi lôi dọc theo những dãy hành lang rồi rầm rì thường của lầu đài Kumamoto. Nó liên tục vùng vẫy suốt đường đi, để lại hai vết thẳng chạy dài ở phía sau. Nhớ lại lúc ở nhà trọ, ngay sau khi xuất hiện, mười tay võ sĩ liền nhào đến tấn công. Jack ném tung được ba tên, làm gãy tay tên thứ tư trước khi bị những kẻ còn lại khống chế. Dao kề sát cổ, nó buộc phải nghe những tiếng náo động bên kia cửa, ban đầu còn nghe thấy tiếng Akiko, sau đó thì im bật. Khoảnh khắc ấy, Jack chỉ sợ cô đã chết. Thế nhưng ngay sau đó, bọn võ sĩ trở lại cùng với Akiko trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê, môi nứt sâu, máu chảy dài từ thái dương xuống tận gò má. Giận dữ, Jack vùng vẫy dữ dội, thề nhất định sẽ báo thù. Bọn võ sĩ ồ lên cười rồi lấy giẻ nhét vào miệng nó. Đến lúc này nó mới nhìn kĩ hai tên đang xốc nách Akiko, và nhận ra một tên bị gãy mũi, tên còn lại cũng tập tễnh ở chân. Rõ ràng Akiko cũng đã chống trả rất quyết liệt, Jack thầm nghĩ.

Giờ thì cả hai đứa đều bị áp giải vào pháo đài diện kiến lãnh chúa Kano. Akiko đã hồi tỉnh, đi chân trần sau Jack một đoạn. Hai tên võ sĩ nọ rõ ràng rất thích thú với việc được hành hạ Akiko, một tên kéo dây trói khiến nữ võ sĩ ho sặc sụa.

“Hết nóng này được rồi hả?” Tên võ sĩ nói bằng chất giọng nghệt do chiếc mũi gãy.

“Ít ra cũng còn đỡ hơn mấy người,” Akiko ngoan cường đứng dậy tiếp tục bước đi.

Khu tháp trung tâm của thành Kumamoto càng lúc càng hiện rõ, với bảy tầng mái ngói màu vàng chọc thủng màn trời như con thú khổng lồ nhiều cánh, mà cổng ra vào chính là cái miệng sẵn sàng nuốt chửng bất kì ai. Đặc điểm này, cộng với ánh nắng chiều tà rọi lên những ô cửa sổ hắt lửa bập bùng, càng khiến tòa pháo đài tựa

như loài rồng trong truyền thuyết, với hàng trăm con mắt đỏ rực hung tợn.

Thế nhưng lính canh không đưa Jack và Akiko vào trong, mà dẫn họ đi tiếp sang phía bên kia sân, nơi một cánh cửa gỗ lớn đã mở ra chờ sẵn. Căn phòng bên trong rộng mênh mông, sàn lát gỗ. Hai cái cột bằng gỗ sồi đen sừng sững nằm hai bên đỡ phần mái cao vồng lên trên. Bốn bức tường bày biện rất đa dạng - từ kiếm thật, kiếm gỗ, thương, bổng, cho đến dây xích, chùy, và nhiều loại vũ khí khác nữa.

Phải nói đây là một trong những đạo đường được trang bị tốt nhất mà Jack từng thấy. Tương tự như Vũ Đức Điện ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, ở ngay khoảng giữa hành lang là một khu vực riêng biệt hõm vào hình bán nguyệt, phía trên có tượng hai con đại bàng sải cánh nhìn xuống như thể đang canh gác.

Ngay dưới chúng là một người đàn ông mặc *kimono* màu xanh lá đậm, khoác *kataginu* đen. Có lẽ đây chính là lãnh chúa Kano, Jack thầm nghĩ trong lúc bị áp giải.

Vị lãnh chúa ngồi trên tấm thảm da cạp, đầu con vật vẫn dính liền trong tư thế đang gặm rú, khoan thai với chiếc quạt sát một bên tay. Người này tuy còn trẻ nhưng vẻ mặt rất khắt khe, ánh mắt vừa sắc vừa hung tợn, dáng ngồi thì thẳng như mũi tên. Thêm kiểu tóc phía trước cao nhẵn, phía sau búi củ hành truyền thống, đây đích thị là hình mẫu võ sĩ tiêu biểu từ đầu đến chân, tạo cho người ta cảm giác ông ta sẵn sàng lao vào hành động bất kì lúc nào.

Thế nhưng lãnh chúa Kano không quan tâm gì đến sự xuất hiện của hai tù binh mới. Mà dành toàn bộ tập trung vào *dogyo* - sàn đấu vật *sumo* - nằm ngay chính giữa đạo đường. Sàn đấu này nằm trên một cái bục hình vuông bằng đất sét cứng nhô cao, bề mặt lót cát mỏng, bên trên có vòng tròn và hai vạch rơm đặc trưng. Phía trên, treo vào xà nhà, là mái đền thờ Thần Đạo có tua rủ bốn màu - xanh, đỏ, trắng, đen - nằm ở bốn góc.

Đứng ở rìa sàn đấu là một người đàn ông nhỏ con mặc áo lụa màu tím. Ông này đội mũ chóp nhọn, tay cầm quạt ba tiêu gỗ, trông lại càng nhỏ bé hơn khi phải đứng cạnh hai chiến binh to lớn mình trần đóng khố. Với kích cỡ của một con voi, thân hình họ dường như

chỉ toàn mỡ và cơ bắp. Hai đấu sĩ vỗ mạnh tay rồi giậm chân xuống đất theo nghi thức xưa tà đuổi ma.

Tất cả những hành động diễn ra trong lúc Jack và Akiko bị lính canh dẫn về phía đối diện đầu con hổ. Chúng bị bắt quỳ gối ở đó chờ đến khi lãnh chúa Kano có hứng thú chất vấn. Nhưng mắt của ông ta vẫn dán chặt vào sỏi vật.

Lúc này hai võ sĩ đã ra ngoài sức miệng xong, đang vào tư thế sẵn sàng tay đặt trên đầu gối ở hai bên vạch trắng. Họ trừng mắt nhìn nhau, vỗ mạnh tay lần nữa rồi giơ ra để chứng minh mình không mang vũ khí. Xong vẫn chưa đấu, mà họ lại về góc của mình lấy cát rải ra đất trừ tà như thể nông dân rải hạt giống. Nghi lễ hoàn tất, hai người trở lại chỗ vạch đất như ban nãy.

Jack chờ mãi mà chẳng thấy đòn tấn công.

Thay vào đó, họ trừng mắt nhìn nhau một lúc rồi lại quay về góc, lấy muối, trừ tà thêm hai lần, rồi dấm tay xuống đất.

Đến lúc này màn long tranh hổ đấu mới diễn ra.

Hai đấu sĩ lao tới như hai con bò mộng. Âm thanh da thịt đập vào nhau vang vọng khắp võ đường trong lúc họ tát, đẩy, túm lấy nhau. Một người định nắm khố đối phương tung đòn ném ngang, nhưng người kia đã đoán trước được ý, dễ dàng lùi sang bên xoay người gạt chân. Màn phản đòn ngoạn mục này đã khiến võ sĩ đầu tiên ngã sấp mặt xuống khu cát bên ngoài vòng tròn. Vị trọng tài lập tức cho ngừng trận đấu, ông giơ quạt ba tiêu tuyên bố người thắng cuộc.

Sau rất nhiều những nghi lễ dài dòng rối rắm, trận đấu thật ra chỉ diễn ra trong vài giây.

Đấu sĩ chiến thắng cúi đầu trước lãnh chúa Kano, và nhận được cái gập đầu tán thưởng của ông ta.

Phải đến lúc này, vị lãnh chúa mới chuyển chú ý sang Jack và Akiko.

"Làm tốt lắm," lãnh chúa Kano khen ngợi đám binh sĩ. "Nhớ thưởng hậu cho người báo tin. Những kẻ trung thành với triều đình sẽ luôn được đền đáp xứng đáng."

"Vâng, thưa chúa công," tay đội trưởng cúi đầu tuân lệnh.

Akiko liếc nhìn Jack, ánh mắt hiện rõ câu: Benkei đã bán đứng chúng.

Jack thật sự... không muốn tin vào điều này. Người báo tin nhất định phải là chủ nhà trọ. Nhưng ông này chưa từng nhìn thấy mặt, thì làm sao biết nó là tội phạm bị truy nã? Một tia nghi ngờ bắt đầu mạnh mún xuất hiện. Chẳng lẽ sức hấp dẫn của hai mươi đồng *koban* là quá lớn để anh chàng ảo thuật gia có thể cưỡng lại?

Lãnh chúa Kano nhìn Akiko và tặc lưỡi trước những vết thương trên người cô. "Đối xử với phụ nữ như vậy coi sao được," ông ta bình luận. "Cởi trói."

"Bẩm chúa công," tên đội trưởng can ngăn. "À ta hung tợn lắm."

Vị lãnh chúa cười thành tiếng. "Bằng con hổ này không?" Ông ta mĩa mai vỗ tấm thảm bằng chiếc quạt sắt. Ông nhìn thẳng vào mắt Akiko. "Chính tay ta đã giết nó... với chỉ một con dao *tanto*. Nếu dám giở trò, thì đừng hòng sống sót. Hiểu rồi chứ?"

Sợ hãi trước thái độ máu lạnh của ông ta, Akiko gật đầu quy phục.

Tự tin mình đã bẻ gãy được ý chí chiến đấu của nữ tù binh, vị lãnh chúa hài lòng ra lệnh cho quân lính cắt dây trói.

"Thế còn... tên ngoại quốc ạ?" Tay đội trưởng ngập ngừng hỏi.

"Nó có nguy hiểm như lời đồn không?"

Tên võ sĩ thật thà gật đầu. "Phải cần đến mười anh em mới khổng chế được. Nó thậm chí còn bẻ gãy tay một người, dễ dàng ném những người khác đi như trẻ con."

Lãnh chúa Kano chống quạt dưới cằm, biểu cảm trên mặt giống với hứng thú hơn là e ngại.

"Một chiến binh can đảm!" Ông ta nhận xét. "Rất đáng để thưởng thức."

SUMO

“Sumo chính là trạng thái nguyên sơ nhất của chiến trận.” Lãnh chúa Kano dùng quạt chỉ vào sới vật tuyên bố. “Hai phe đối đầu với nhau. Thắng thua không chỉ dựa trên sức mạnh, mà phụ thuộc phần lớn ở tinh thần. Tất cả được định đoạt chỉ trong một khoảnh khắc.”

Ông vỗ tay ra lệnh. “*Gyoji!*. Gọi Riku cho ta.”

Vị trọng tài mặc lễ phục cúi đầu tuân lệnh rồi nhanh chóng bước về phía rất đông tùy tùng giáp trụ đầy đủ đang đứng ở góc võ đường. lát sau ông ta trở lại cùng với một binh sĩ trẻ cao lớn như bò mộng, chân to tựa gốc cây.

“Riku là nhà vô địch trẻ nhất trong vùng.” Lãnh chúa Kano nói. “Tuy không lực lưỡng nhất, nhưng khí chất cũng như kĩ năng đều vượt trội so với những người khác.”

Trong mắt Jack thì anh ta cũng to lớn vạm vỡ chẳng kém gì hai đấu sĩ vừa rồi, nhưng tất nhiên nó chẳng đại lên tiếng đấm chính. Mà có muốn cũng chẳng được, bởi vì từ nãy miệng nó vẫn bị bịt kín bằng giẻ.

“Ta tự hỏi,” vị lãnh chúa nhếch mép nói, “liệu một tên ngoại quốc sẽ đấu vật thế nào?” Rồi phất quạt ra lệnh cho đám thuộc hạ cời trói.

Vui mừng vì được tự do, Jack nuốt nước bọt đứng dậy xoa vết dây trói hằn trên cổ tay, rồi liếc nhìn chiến binh khổng lồ Riku. Võ sĩ đô vật đáp lại bằng cách động mạnh nắm đấm vào bàn tay. Thông điệp phát đi rất rõ ràng: anh ta sẽ đánh Jack như tử như đánh một con chó con.

“Tôi không phải thắng hề,” Jack đáp. “Việc gì phải diễn trò cho ông xem?”

Lãnh chúa Kano im lặng trong vài giây - rồi quay sang phía Akiko. “Đổi lấy mạng nó.”

Jack cảm giác như toàn bộ dưỡng khí vừa thoát ra khỏi lồng ngực. Nó biết tình huống lúc này là rất tệ, và câu này của vị lãnh chúa càng khẳng định thêm điều đó. Là tù binh dưới quyền cai trị của một trong những thuộc hạ trung thành nhất với Tướng Quân, nó chỉ có một con đường chết. Tuy nhiên nếu còn dù chỉ là một tia hi vọng, Jack cũng nhất định phải cứu được Akiko.

“Ông ta chỉ đang đùa giỡn với cậu thôi,” Akiko thì thầm.

“Người nói đúng. Nhưng phần thưởng là thật.” Lãnh chúa Kano lên tiếng, thính lực của ông ta có lẽ còn hơn cả điều hâu. “Tuy bản án dành cho kẻ phản bội là cái chết, nhưng cũng có thể được nường tay trong một số trường hợp. Với sức ảnh hưởng của mình, chỉ cần người đánh bại được Riku, thì ta sẽ đảm bảo cho tính mạng của con bé này.”

Bất chấp Akiko ra hiệu từ chối, Jack gật đầu chấp nhận lời thách thức. Tính mạng của Akiko mới là điều quan trọng. Và nó sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng để đổi lại lời hứa của lãnh chúa Kano.

Đội trưởng vệ binh tước kiếm của Jack, trong lúc hai tùy tùng cởi áo nó đẩy lên sàn đấu vật. Đám binh sĩ hào hứng vây quanh làm khán giả. Akiko thì vẫn bị canh gác cẩn thận trong tư thế khụy gối. Cô mỉm cười động viên Jack, nhưng ánh mắt hiện rõ vẻ âu lo. Nhìn Riku và cơ thể đầy cơ bắp của anh ta, Jack như thể không còn cơ hội nào.

Dẫu vậy thì Jack vẫn bước vào vị trí đằng sau vạch trắng. Vị trọng tài mặc áo bào tím quay về phía nó. Dù lùn hơn thấy rõ, nhưng chẳng hiểu sao ông ta vẫn tạo được dáng vẻ bề trên khi nói chuyện với Jack. “Người thắng cuộc là người đẩy được đối phương ra khỏi vòng, hoặc ngã xuống bằng bất cứ phần nào ngoại trừ chân,” ông ta giải thích. “Trong thi đấu không được phép đấm, kéo tóc, hoặc bóp cổ đối phương. Rõ chứ?”

Jack gật đầu. Dù chưa thi đấu *sumo* bao giờ, nhưng nó là một *samurai* từng kinh qua huấn luyện thể thuật, nó chẳng xa lạ gì với

các thế võ dùng trong môn vật. Hầu như ngày nào ở trường Nhị Thiên nó cũng bị thầy Kyuzo hành hạ bằng đấu vật.

Nguyên tắc đầu tiên, và quan trọng nhất chính là phá vỡ cân bằng của đối thủ.

Jack cẩn thận đánh giá Riku. về sức mạnh chắc chắn Jack không phải là đối thủ, nhưng nó nhanh hơn, và sai tay cũng dài hơn. Nếu có thể đoán trúng thời điểm Riku chuẩn bị ra đòn, thì hoàn toàn có thể lấy nhu thắng cương. Tất nhiên nó chỉ có một cơ hội duy nhất để làm được điều này. Điều chỉnh tư thế sao cho vững vàng nhất, Jack cúi xuống chuẩn bị sẵn sàng cho trận đấu.

Vừa nhìn Jack, Riku vừa giơ cao chân động mạnh xuống đất khiến sàn đấu rung lên bần bật. Thái độ của anh ta thật chẳng khác gì một cơn động đất đang chuẩn bị phát tiết, mà Jack chính là nạn nhân nằm ngay vùng trung tâm. Chuẩn bị xong, Riku bước ra khỏi vòng tròn súc miệng rồi quay lại, vỗ mạnh tay mở ra...

Do quá tập trung mà Jack vô tình quên mất các nghi thức bắt buộc của *sumo*.

Nó liền bắt chước Riku mở rộng tay cho thấy mình không mang vũ khí. Hải lòng, Riku trở về góc rải muối rồi tiếp tục nhìn trừng trừng. Jack thực sự không thích cái cảm giác này.

Đúng như lãnh chúa Kano nói, *sumo* quả là rất nặng về tinh thần.

Phát hiện Jack thiếu tập trung, Riku lập tức xông tới với tốc độ đáng kinh ngạc so với trọng lượng. Jack thậm chí còn không kịp giơ tay thì đã bị anh ta húc mạnh vào ngực, và bị tát vào má. Dính phải đòn này, toàn bộ kế hoạch của Jack coi như bị phá sản.

Nó trụ lại vừa kịp trước rìa vòng tròn, huy động toàn bộ sức lực ngăn cản cú húc của Riku. Thế nhưng anh ta không lấn tới, mà thay vào đó lại túm tay chân Jack giơ cao quá đầu ném thẳng xuống sàn đất. Cú va chạm cực mạnh khiến Jack cảm thấy long não và xương sọ kêu răng rắc. Đau đớn là vậy nhưng điều làm nó thất vọng nhất là đã đánh mất cơ hội cứu Akiko.

"Quá thất vọng," lãnh chúa Kano nhận xét trước màn trình diễn kém cỏi của Jack. "Cứ tưởng tay võ sĩ ngoại quốc tiếng tăm lẫy lừng công thủ phải thế nào."

Dù toàn thân ê ẩm như vừa bị đàn bò giẫm đạp, nhưng Jack vẫn còn sức chiến đấu.

Bằng quyết tâm đáng nể, nó đứng dậy thở dốc, "Tôi... muốn tái đấu... Ba trận thắng hai...!"

Vị lãnh chúa ngạc nhiên nhú mày. "Tinh thần khá đấy. Chấp thuận."

Jack lấy nước rửa mặt rồi trở lại chỗ vạch trắng. Lãnh chúa Kano phẩy quạt ra lệnh trọng tài cho trận đấu bắt đầu. Riku đã sẵn sàng ở vị trí đối diện.

"Ta sẽ bẻ gãy từng cái xương của ngươi, ngoại quốc," Riku bẻ cổ tay răng rắc nói.

"Tôi cũng sẽ làm thế," Jack đáp trả, "bằng mọi cách có thể!"

Trước lời thách thức, Riku giẫm mạnh chân.

Lần này Jack làm đủ mọi nghi thức: từ vỗ tay, giẫm chân, cho đến rải cát. Và nếu Riku có cảm thấy phần nộ vì cho rằng Jack vừa xúc phạm mình, thì anh ta cũng không hề thể hiện. Mặt của võ sĩ đô vật vẫn trở ra như đá, điềm tĩnh đến đáng sợ. Có điều, Jack đã rút kinh nghiệm trụ rất vững. Kết quả là một màn rải muối lờm nguýt nhau lại diễn ra. Lợi dụng thái độ kiêu ngạo của Riku, Jack cố tình giả vờ phạm sơ hở. Riku không xông tới, nhưng vẻ đắc thắng đã thoáng hiện trên mặt.

Cả hai lại quay ra rải muối, và ngay khi trở về vị trí thì Riku liền lao tới. Có điều Jack đã nhanh chóng ném đồng muối nó thủ sẵn trong tay vào mắt anh ta. Nhân lúc đối phương không nhìn thấy gì, Jack lén sang bên cạnh gạt chân. Mất đà, Riku chúi người ngã xấp mặt về phía trước khiến không chỉ anh ta, mà cả hai tên võ sĩ từng bắt giữ Akiko đứng cạnh đó cũng kêu lên đau đớn vì bị đè. Cú ngã này thậm chí còn khiến anh chàng võ sĩ đô vật bị gãy vài cái xương sườn.

Một màn trả thù ngọt ngào!

Jack phúi tay nhìn thẳng vào mặt Riku. "Không biết là ai bẻ xương ai ấy nhỉ?"

THÁO CHẠY

Với việc Riku không thể tiếp tục thi đấu tiếp trận thứ ba. Jack quay về phía lãnh chúa Kano tuyên bố. "Tôi đã thắng."

"Không!" Lãnh chúa Kano đáp gọn lỏn. "Người đã chơi xấu."

"Đây gọi là chiến thuật," Jack phản pháo. "Chính ông đã nói kết quả một trận đấu vật dựa chủ yếu vào trí não còn gì?"

Bị người khác dùng chính câu nói của mình chặn họng, lãnh chúa Kano giận đến tím mặt, tay ông ta siết chặt đến mức làm cong cả cái quạt. Đúng lúc này thì vị trọng tài thấp bé bước tới.

"Tên ngoại quốc phạm luật," ông ta tuyên bố, "vì đã đứng quá vạch trắng."

"Tôi không..."

"Quyết định của trọng tài là cuối cùng." Lãnh chúa Kano cắt ngang không cho Jack giải thích.

Đến giờ nó mới nhận ra ông ta hoàn toàn không có ý định cho mình cơ hội thắng. Không giữ được bình tĩnh, nó liếc nhìn Akiko đang bị cầm tù dưới chân lãnh chúa thì thầm nói câu "Mãi mãi bên nhau" rồi nhảy phắt khỏi sới vật.

Đám võ sĩ đang vây quanh Riku và hai tên đồng đội bị thương nên chẳng ai chú ý đến màn tháo chạy của Jack. Sau khi tiếp đất, Jack dùng tay chặt cổ tên đứng gần nhất khiến hắn đổ gục như con rối đứt dây rồi nhanh chóng rút lấy thanh gươm của hắn.

Phải đến lúc này thì đội trưởng đội lính canh mới nhận thấy điều gì đang xảy ra, nhưng chưa kịp rút kiếm ứng phó thì đã bị Jack cho đo sàen bằng một cú thúc cùi chỏ vào cằm. Nó còn kịp dùng cán kiếm đập vào trán thêm một tên nữa trước khi nắm gã còn lại củng cố đội hình rút vũ khí. Đang say đòn, Jack lao thẳng vào huých tung một tên bay về phía Riku rồi dùng kiếm tấn công một tên khác.

Trong lúc Jack quấy rối đội hình địch thì Akiko cũng làm bộ cúi đầu trước khi tung cú đá hậu vào tên lính đứng phía sau khiến tên này văng hẳn ra xa cả một đoạn. Thế rồi bằng một động tác uyển chuyển như mèo, Akiko đứng dậy lao tới giúp Jack, nhưng chưa kịp tới nơi thì bị hai đấu sĩ *sumo* ban này ngăn lại. Bọn họ phóng tới từ hai phía với mục tiêu kẹp cô ở giữa. Có điều Akiko đã kịp thời nhảy vọt lên khiến hai gã khổng lồ đập mặt vào nhau. Âm thanh va chạm rất mạnh vang lên trước khi họ bất tỉnh ngã lăn ra sàn.

Jack chiến đấu quyết liệt, nhưng với chỉ duy nhất thanh *katana* trong tay, phải chống lại bốn võ sĩ rõ ràng là một việc quá sức. Lúc gạt một đường kiếm cắt ngang ngực, nó nghe có tiếng gió phía sau. Không kịp phản ứng, Jack đã chờ cảm giác lưỡi gươm lạnh lẽo xuyên qua da thịt. Nhưng lưỡi kiếm lại đi trượt qua người nó rơi xuống đất trước khi kẻ tấn công la lên đau đớn rồi ngực ngã tại chỗ.

Akiko đã hạ gục kẻ địch bằng một cú song phi vào hông. Nhặt thanh kiếm nằm trên đất, Akiko và Jack phối hợp đối phó với ba gã võ sĩ còn lại. Cô tung một chiêu Thu Diệp Thức tước vũ khí một tên trước khi hạ gục tên khác bằng một cú đá móc vào cằm.

"Kế hoạch là gì?" Cô hỏi trong lúc Jack xử lí tên võ sĩ cuối cùng.

"Kế hoạch?" Jack vừa nói vừa vô hiệu hóa đối thủ. "Làm gì có"

"Thế thì phải ra khỏi đây càng nhanh càng tốt."

Hai đứa bèn chạy về phía cánh cửa dẫn ra ngoài. Jack xoay người đánh những tên lính đuổi theo.

Lãnh chúa Kano, thay vì lo lắng hay kinh ngạc thì lại chỉ quan sát với vẻ hào hứng của một người đang xem thi đấu thể thao. Thái độ tự tin của ông ta khiến Jack thấy chột dạ, nhưng nó không có thời gian để suy nghĩ nhiều, bởi lẽ đám võ sĩ đã ủa tới từ khắp các hướng.

Jack và Akiko chiến đấu mở đường máu, họ càng lúc càng đến gần cánh cửa hơn. Dù bị đánh rất rát, nhưng nếu cố gắng có lẽ vẫn chịu được.

Tự do đã ở ngay trước mắt.

Thế rồi lãnh chúa Kano bất ngờ vỗ mạnh tay. Sảnh đường chuyển từ ồn ào sang im lặng, quân sĩ lùi hết về phía sau. Jack và Akiko thở

dốc, hoàn toàn bất ngờ với diễn biến này.

“Xin phép được đính chính. Người đã không làm ta thất vọng,” vị lãnh chúa phát biểu. “Mà ngược lại còn khiến ta nhớ đến truyền thuyết về chú cóc anh hùng. Một mình dũng cảm dám chống lại cả đoàn quân.”

Thế rồi ông nhìn quanh đám thuộc hạ nằm lổm ngổm khắp võ đường. “Rõ ràng bọn chúng có rất nhiều điều phải học hỏi từ người,” ông ta thừa nhận. “Nhưng rất tiếc, đã đến lúc màn tháo chạy nho nhỏ này kết thúc.”

Lãnh chúa liền gõ quạt vào một chiếc chuông đồng tạo ra âm thanh ngân dài. Cửa võ đường mở tung, quân sĩ đổ vào đông như kiến. Chỉ trong vài giây, Jack và Akiko đã bị bao vây bởi một rừng giáo mác.

Lãnh chúa Kano tiếc rẻ nhìn Akiko. “Đừng trách sao ta không cảnh báo trước.”

OAN HỒN

Ba ngày ba đêm dài đằng dặc... không hề thấy tin tức hay bóng dáng Akiko.

Jack hầu như không thể ngủ vì lo lắng. Liệu lãnh chúa Kano có tự tay bẻ cổ Akiko như ông ta từng hăm dọa?

Hay vẫn giữ lại để tra tấn, hành hạ vì màn náo động hôm vừa rồi?

Khác với Jack, Akiko chẳng có mấy giá trị đối với ông ta. Mà cho dù may mắn nhất thì có lẽ cô bé cũng đang bị nhốt trong một căn ngục hôi thối ẩm thấp như thế này, ngày đêm ngồi co ro lo lắng cho số phận của nó. Jack nhìn ra ô cửa sổ nhỏ lấp chần song, tự hỏi không biết giờ này Akiko có đang cùng ngắm trăng như nó không. Suốt ba ngày nay Jack khắp khờ nuôi hi vọng, nhưng càng lúc nó lại càng thêm tuyệt vọng.

Lãnh chúa Kano là người tàn nhẫn, cai trị bằng bàn tay sắt...

Rơi vào tay người này, có khi chết nhanh đi được lại tốt. Jack chuyển tư thế ngồi trên sàn đất và lập tức rên rỉ vì các vết xương rạn cùng bầm tím khắp người. Lính gác kiểm tra nó hai lần mỗi ngày: khi mang thức ăn - chủ yếu là cơm nguội - một bình nước bẩn, và sau là một trận đòn đau. Tuy không phải dạng đòn có thể khiến Jack bị sút mẻ khi ra mắt Tướng Quân, nhưng cũng đủ để chuối ngày ở trong ngục của nó thê thảm hết mức có thể.

Một con chuột rình mò trong bóng tối khiến Jack phải dùng chân xua đi. Jack rùng mình khi nghĩ đến viễn cảnh một ngày nào đó phải thức dậy với phần tay hay chân bị gặm nát bởi sinh vật đói khát ấy. Nó thật sự không muốn phải mất thêm một ngón tay nào nữa.

Ngay đêm đầu tiên, Jack đã tỉ mỉ quan sát xung quanh tìm đường thoát. Nhưng nằm sâu bên trong khu trung tâm, căn ngục

giam nó chính là nơi được kiểm tra canh gác kỹ lưỡng nhất, và ô cửa sổ bé tí kia chính là mối liên kết duy nhất với thế giới bên ngoài.

Bỗng có tiếng nhạc vọng xuống từ tầng trên. Jack nhận ra được tiếng đàn *shamisen*, kèm theo tiếng trống *tsuzumi*, và tiếng nhịp gỗ lách cách. Thịnh thoảng còn có cả một tràng cười, hay vỗ tay thật lớn, vui tươi hoàn toàn trái ngược với tình trạng bây giờ của nó. Jack đoán có lẽ người của Tướng Quân đã tới, và đang được lãnh chúa Kano tiếp đãi. Với cá tính của mình, nhất định ông ta sẽ tìm mọi cách chứng minh lòng mến khách, cũng như phô trương sự kiện bắt được tên tội phạm bị truy nã gắt gao nhất Nhật Bản.

Jack thật sự tuyệt vọng. Nó đã từng trải qua nhiều tình huống ngàn cân treo sợi tóc, nhưng vẫn sống sót được nhờ sự giúp đỡ của bạn bè. Có điều lần này thì chẳng còn ai bên cạnh - để an ủi động viên hoặc lập bàn kế hoạch như trước nữa. Bởi vì tất cả đều đã chết, sắp chết, hoặc chỉ còn là hoài niệm.

Một dòng nước mắt lăn dài trên má Jack. Ở đây chỉ có một mình, thế nên nó cứ để tất cả tuôn trào - giận hờn, buồn tủi, thất vọng. Jack bắt đầu lẩm nhẩm xin lỗi. Tuy người trực tiếp ra tay là bè lũ sai nha triều đình, nhưng nó cũng có một phần trách nhiệm - vì đã không kiên quyết ngăn cản họ đi cùng.

Nén lại cơn nức nở, Jack nghĩ về Jess. Hình ảnh cô em gái nhỏ ngày ngày chờ tàu cập bến hiện ra rất rõ ràng.

"Xin lỗi em," nó thì thầm, "anh không về nhà được nữa rồi."

Nhưng Jess trong đầu nó không chịu nghe mà vẫn cứ vẫy tay mãi.

Dẫu mọi thứ đều đã nghiêng về hướng bỏ cuộc, con tim vẫn không cho phép Jack làm điều đó. Nó cố trấn tĩnh. Vì những người đã khuất, nó phải đương đầu với số phận như một võ sĩ thực thụ. Vì em gái - và danh dự của người cha quá cố - nó phải thật mạnh mẽ.

Lau khô mắt, Jack bắt đầu nghĩ tới Benkei - nghi can số một đã bán đứng nó. Bất chấp sự khẳng định của Akiko thì nó vẫn không muốn tin vào điều đó, nhất là sau tất cả những gì cả hai đã cùng nhau trải qua. Benkei có thể là một người kiếm ăn bằng cách lừa đảo, miệng lưỡi lại liến thoảng, và bản tính thì cực kỳ băng lạnh, nhưng nhất định anh chàng sẽ không đời nào chịu đứng vào hàng

ngũ của Shogun và thuộc hạ. Nhưng cho dù Benkei thật sự vẫn trung thành thì cũng khó mà giúp được gì cho Jack. Anh chàng là một ảo thuật gia, không phải võ sĩ được đào tạo để chiến đấu. Hơn nữa muốn công phá pháo đài Kumamoto này xem ra còn khó hơn lên trời. Jack thật sự chưa nghĩ ra cách nào để làm được điều đó - cho dù là với góc nhìn của *samurai* hay *ninja*.

Tay ôm đầu, Jack vắt óc suy nghĩ cách chạy trốn. Nhưng kết quả vẫn chỉ là như cũ. Bị nhốt chặt trong tù, việc bị áp giải về Edo, và bị thi hành án tử... chỉ còn là vấn đề thời gian.

Cửa nhà ngục mở tung.

Đã quen với thông lệ hằng ngày, Jack chờ một bàn tay túm áo mình xốc dậy - hoặc để đánh, hoặc để chuẩn bị dẫn đi.

Nhưng không thấy tên cai ngục nào xuất hiện cả.

Thay vào đó, một oan hồn lơ lửng bay vòng quanh phòng - môi đỏ như máu, mắt đen tựa màn đêm, mình vận áo bào xanh mờ nhạt dưới ánh trắng.

Jack kinh ngạc nuốt nước bọt. Khuôn mặt này vừa nãy còn xuất hiện trong mơ, mà giờ đây đã lượn lơ ngay trước mắt.

"T... tớ đã cố giúp cậu," Jack giải thích. "Cứu tất cả các cậu...."

"Cứu tớ?" Oan hồn lặp lại rồi nhoẻn cái môi đỏ mỉm cười. "Jack à, hình như cậu nói ngược rồi đó."

ĐÀO KABUKI

Oan hồn tiến lại gần hơn, khuôn mặt trắng bệch hiện lên nét lo lắng.

“Cậu có sao không đấy, Jack? Đừng nói là bị tổn thương gì nặng quá rồi đấy nhé?”

Chuyên nghiệp nhưng cũng rất đổi thân thuộc, oan hồn cẩn thận kiểm tra các vết thương trên người Jack. Ở cự li gần, nó nhận ra khuôn mặt Miyuki dưới lớp phấn dày và son môi. “Cậu còn sống!” Nó thở hắt.

“Tất nhiên,” nữ sát thủ hài lòng khi nhận thấy Jack vẫn tỉnh táo tuy thương tích đầy mình. “Giờ thì bớt ngạc nhiên lại và chuẩn bị rời khỏi đây thôi.”

“Nhưng... tớ cứ tưởng... cậu đã chìm dưới biển,” Jack ấp úng, nó thực sự không thể tin vào điều kì diệu ngay trước mắt.

“Trông tớ có giống đứa vừa bị đuối nước không?” Cô mỉm cười nhìn nó nói.

Jack lắc đầu rồi ôm chầm lấy nữ sát thủ. “Tớ cứ tưởng đã mất cậu vĩnh viễn rồi.”

“Sẽ cần nhiều hơn một cơn bão mới mong làm được việc đó nhé,” Miyuki thì thầm trong lúc cũng âu yếm ôm lại Jack. “Thôi nào, còn phải chuẩn bị nữa.”

Cô lấy chồng quần áo để ngoài hành lang ra đặt trước chân Jack. Nó nhặt món đồ đầu tiên lên - đai *obi* họa tiết anh đào. Lục qua hàng loạt các bộ tiếp theo, những gì Jack tìm được là áo yếm hồng nhạt, *kimono* đỏ có họa tiết vàng, một đôi găng tay trắng, vài chiếc kẹp tóc, lược ngà voi cỡ lớn, tất *tabi*, và cả dép *geta*.

“Nhưng đây là đồ con gái mà!” Nó thốt lên.

“Chính xác,” Miyuki nói trước khi đội bộ tóc giả lên đầu Jack. “Lớp hóa trang hoàn hảo cho *ninja*. Tổ sư Soke dạy cho cậu bảy cách rồi chứ gì? Còn đây là cách thứ tám! Giả làm đào *kabuki*.”

Miyuki nhặt chiếc áo yếm lên đưa cho Jack rồi quay lại giục. “Nhanh nhẹn lên! Tụi mình không có nhiều thời gian đâu.”

Jack định bắt đầu mặc, nhưng rồi lại dừng lại. “Tớ phải tìm Akiko đã... nếu không sợ muộn mất.” Nó định chạy ra cửa thì bị Miyuki tóm lại.

“Người đã tìm được rồi,” nữ sát thủ tiết lộ.

“Thế sao không thấy tới?” Jack sợ điều tồi tệ nhất đã xảy ra.

Miyuki nhìn nó theo kiểu có thể mà cũng hỏi. “Đang bận trang điểm chứ sao nữa?”

Ban đầu Jack còn tưởng Miyuki nói đùa. Nhưng rồi chợt nhận ra điều này có nghĩa là Akiko vẫn còn sống, và lập tức vui mừng đến mức tim nó muốn nhảy cả ra ngoài. Mới đây thôi nó còn đang đứng trên bờ vực tuyệt vọng, ấy vậy mà bây giờ đã tìm thấy Miyuki và Akiko, và nhất là cả hai vẫn an toàn. Jack nhặt vội đồng quần áo lên, hào hứng nghĩ tới lúc tái ngộ.

“Tớ tìm thấy cô nàng ở ngay căn ngục đầu tiên,” Miyuki vừa giải thích vừa giúp đỡ Jack. “Chắc giờ này cũng hóa trang xong rồi.”

“Bộ *kimono* này... chật quá,” Jack than phiền.

“Trong kho của Okuni thì bộ này đã là to nhất rồi.”

“Okuni?” Jack thốt lên trong lúc Miyuki buộc chặt tấm đai lưng thành hình nơ.

Miyuki gật đầu. “Chị ấy và gánh hát của mình đang ở tầng trên biểu diễn cho lãnh chúa Kano xem.”

“Họ đồng ý giúp tớ ư?”

“Vốn dĩ họ vẫn xem cậu như người hùng vì đã có công cứu mạng ngôi sao tiềm năng nhất mà,” nữ sát thủ bắt đầu dùng trâm và kẹp trang trí mái tóc giả. “Rồi, giờ đến khâu trang điểm.”

Miyuki lấy từ trong tay áo ra một cái hộp với đầy đủ phấn son các loại. Ngoài ra còn có sáp ong, cọ, than đen, và một cái tô mà cô dùng để trộn bột trắng với chỗ nước uống còn thừa của Jack.

“Nhắm mắt lại nào,” Miyuki nói trước khi thoa sáp ong vào tay rồi trát một lớp mỏng lên cổ và mặt Jack. Tiếp theo, cô dùng cọ và phấn trắng pha nước bôi cho đến khi những phần da thịt lộ ra ngoài của Jack đều biến thành một màu trắng xóa.

“Bước đầu tiên đã xong,” Miyuki nói trước khi dùng bột biển thấm ướt một lượt.

Cô nhặt mẫu than lên. “Đừng chuyển động hay chớp mắt. Sai lầm là hồng ắn hết đấy.”

Jack ngồi im như tượng cho nữ sát thủ kẻ chân mày. Nằm cao tận trên trán, hai vạch thẳng màu đen này khiến ngạc nhiên cùng cực trở thành biểu cảm duy nhất mà Jack có thể thể hiện - và đây cũng chính là suy nghĩ của nó về việc được gặp lại Miyuki. Trong đầu Jack ngập tràn những câu hỏi, như kiểu làm sao Miyuki sống sót, làm sao tìm thấy nó, và quan trọng nhất là, số phận Yori và Saburo giờ ra sao. Nhưng nó biết giờ không phải là lúc để thắc mắc nhiều, thoát khỏi tay lãnh chúa Kano, và tha hồ muốn hỏi gì thì hỏi.

Jack thở hắt khi nhớ đến bản *hải đồ*.

“Ngồi im,” Miyuki cảnh cáo, cô không hề muốn viên than đi lạc ra ngoài.

Dù không thấy bọn thuộc hạ trình tui hành lí lên cho lãnh chúa Kano, nhưng khả năng cao là bản *hải đồ* đã rơi vào tay ông ta. Dẫu rất đau lòng, nhưng Jack biết nó không còn bất kì sự lựa chọn nào khác ngoài ra đi mà không thể mang theo bản *hải đồ*.

“Ngẩng mặt lên nào,” Miyuki hướng dẫn trong lúc cẩn thận kẻ mắt cho Jack.

“Mím môi như thế này,” cô vừa nói vừa trề môi như kiểu đang chuẩn bị hôn ai đó.

Jack bắt chước làm nữ sát thủ phá lên cười.

“Từ từ đã, chàng trai Anh Quốc,” cô trêu Jack rồi bôi môi nó thành màu đỏ loét.

Mặc trang phục con gái, mặt thì trát đầy phấn, sẽ là đối trá nếu bảo Jack không cảm thấy khó chịu. Nhưng muốn trốn thoát thì đây chính là phương án duy nhất. Với việc lính canh dày đặc ở khắp nơi, Jack cần phải vô hình - hoặc chí ít cũng không thể nhận ra.

Miyuki lùi lại chiêm ngưỡng tác phẩm của mình và ngay lập tức cau có.

"Sao vậy?" Jack chột dạ.

"Xem ra khó hơn là tớ nghĩ," cô thở dài.

Bỗng có tiếng cười khúc khích khiến hai đứa vội vàng quay đầu lại và phát hiện Akiko đứng ngay trước cửa trong trang phục *kimono* màu ngà voi có trang trí hình hạc. Cũng như Jack, mặt cô đắp phấn trắng, mắt kẻ đen, môi bôi son đỏ. Nhưng khác ở chỗ là trông cô toát lên khí chất rất thoát tục.

Akiko dùng một tay che miệng, cố nén lại cơn buồn cười.

"Suýt!" Miyuki tỏ vẻ khó chịu trong lúc thu dọn dụng cụ.

"Xin lỗi," Akiko thì thầm, "nhưng tớ chưa từng thấy Jack..."

"Xinh đẹp như vậy hả?" Jack nghiêng đầu chớp chớp mắt.

"Thấy buồn cười thì có!" Miyuki phì cười. "Chỉ mong bọn lính không để ý kĩ thôi."

Jack cố nhét chân vào đôi guốc gỗ rồi bước tới chỗ Akiko. "Tớ lo quá. Cứ sợ lãnh chúa Kano đã..."

Akiko nắm tay nó siết thật chặt. "Bọn lính không dám làm gì vì lãnh chúa còn có kế hoạch khác. Chính tớ đây mới thực sự lo cho cậu..."

"Và tất cả mọi người sẽ lo lắng cho chúng ta, nếu còn không mau mau di chuyển," Miyuki cắt ngang trước khi cố tình xen vào giữa Jack và Akiko để bước ra ngoài. "Buổi trình diễn *kabuki* cũng gần kết thúc rồi đấy."

Akiko tương đối khó chịu trước hành động này của Miyuki, nhưng vẫn im lặng không nói gì. Dù hai cô gái không ưa nhau - một phần do mỗi thù hằn đời đời kiếp kiếp giữa võ sĩ và *ninja* - nhưng giữa họ vẫn tồn tại sự tôn trọng nhất định về mặt kĩ năng chiến đấu.

Xác định rõ mối nguy hiểm rình rập phía trước, ba người cẩn thận bước đi trong hành lang tăm tối. Jack nhìn thấy bốn tên lính canh nằm sóng xoài dưới sàn, một bình rượu *sake* và vài cái cốc uống dở nằm trên bàn đá ngay bên cạnh.

"Thuốc ngủ," Miyuki giải thích rồi nhanh chóng thu dọn chứng cứ.

Nhấn giả phải luôn như cơn gió - biết được, mà không thấy được, Jack nhớ lại những bài học của thầy Soke. Thành thạo, khéo léo, và luôn cẩn thận trong công việc chính là những đức tính mà Jack ngưỡng mộ nhất ở nữ sát thủ.

Bị bó buộc bởi bộ *kimono* chật chội, lại phải đi đôi dép không vừa chân khiến Jack di chuyển rất chậm chạp, đến mức Akiko và Miyuki phải mỗi người đỡ mỗi bên đi cho nhanh.

“Hãy cầu nguyện rằng chúng ta sẽ không phải chạy!” Miyuki thì thào.

MIE

“Đến rất đúng lúc,” Okuni nói khi Jack, Akiko và Miyuki lên đến rìa sân khấu. Cô hơi nhúu mày trước ngoại hình của Jack, nhưng không bình luận gì. “Tới phân đoạn cuối cùng rồi.”

Junjun và sáu cô gái khác, tất cả đều xúng xính trong trang phục sắc sỡ, đứng cạnh cánh gà chờ tới lượt trình diễn. Jack nhìn qua khe hở thì thấy lãnh chúa Kano và khách của ông ta ngồi ở hướng đối diện, một cái bục được chạm trổ tinh xảo, bao phủ bởi xà nhà bằng vàng. Vị lãnh chúa ngồi chễm chệ trên bục trung tâm, nhịp quạt theo giai điệu từ ba nhạc công trên sân khấu. Mười quan sai cấp cao ăn mặc sang trọng ngồi thành hai bên. Bốn trong số đó mang gia huy của Shogun - ba cây thực quỳ đâm vào nhau thành hình tròn. Ngoài ra còn có ba mươi võ sĩ thuộc đội cận vệ của Tướng Quân khuytu gối bên ngoài xem trình diễn.

Nhưng điều khiến Jack ngạc nhiên hơn cả lại chính là nhân vật đang biểu diễn trên sân khấu.

Cùng lúc tung hứng năm quả trứng, người này ném chúng lên cao đến mức gần chạm phải xà, rồi chụp lại từng quả một, trước khi lần lượt biến chúng thành chim sẻ bay đi mất.

“Thật không thể tin được!” Một vị quan thốt lên. “Quả trứng biến thành con chim nhỏ.”

Cả khán đài vỗ tay không ngớt. Đến lãnh chúa Kano cũng phải xếp quạt lại tán thưởng. Anh chàng ảo thuật gia tóc tai bờm xờm cúi đầu thi lễ rồi lui vào bên trong.

“Quá tuyệt vời!” Junjun hào hứng. “Anh đã làm bằng cách nào vậy?”

“Một ảo thuật gia giỏi sẽ không bao giờ tiết lộ mảnh khóc của mình!” Anh chàng toét miệng cười tới tận mang tai.

“Benkei!” Jack thì thầm, vừa vui mừng vừa nhẹ nhõm vì bạn mình vẫn an toàn. Benkei chẳng những không phải kẻ phản bội, mà ngược lại còn chính là ân nhân của nó!

Benkei quay lại, nhìn tới nhìn lui hai lần, rồi bật cười, “Hóa trang rồi đây hử, *nanban!*”

“Be bé cái mồm!” Miyuki rít lên. “Lỡ bị người khác nghe thấy thì sao?”

Anh chàng ảo thuật gia lập tức im bật, tay làm động tác khâu mồm trong lúc nhạc công đã đổi giai điệu khác, báo hiệu đã đến lúc màn trình diễn của Junjun và nhóm vũ công bắt đầu.

“Sẵn sàng đi,” Benkei quá háo hức để có thể giữ yên lặng. “Junjun giỏi cực ấy!”

Bao quanh bởi những vũ công còn lại, Junjun bắt đầu lắc lư như đang trình diễn một điệu múa nghi lễ Phật giáo. Tiếng đàn, tiếng trống, tiếng nhịp gỗ như càng làm bật rõ từng động tác. Cô di chuyển quanh sân khấu bằng những bước nhảy thanh thoát nhẹ tựa lông chim bay trong không khí, đôi tay diễn những cử chỉ phức tạp như thể không chế cả không gian.

“Mong là màn này thật ngắn gọn,” Miyuki lầm bầm. “Chúng ta không có nhiều thời gian.” Giống như hầu hết những người còn lại, Jack thực sự bị cuốn hút bởi màn trình diễn của Junjun, nhưng cũng đồng cảm với lo lắng của Miyuki.

Màn vượt ngục của nó và Akiko có thể sẽ bị phát giác bất kì lúc nào - dấu vết, đổi ca, hay thậm chí là báo động nếu một trong số bốn võ sĩ bất tỉnh kia hồi phục.

Junjun vẫn tiếp tục bay lượn trên sân khấu, cố tình để hở cổ và cổ tay. Đến lúc cao trào, cô đột ngột làm một động tác khó, chân trái giẫm mạnh xuống sàn, tay phải đưa ngang mặt đất, tay trái chìa thẳng lên trời. Cô mở rộng cặp mắt, phối hợp hoàn hảo với khuôn mặt xinh đẹp tựa búp bê. Phản ứng tạo ra là bất ngờ và ấn tượng đến mức gần như toàn bộ khán đài đều thở hắt ra vì kinh ngạc. Jack chưa từng thấy cảnh tượng tương tự bao giờ. Và chắc chắn nó không phải người duy nhất, vì đến lãnh chúa Kano cũng phải há hốc mồm ra ngạc nhiên.

“Động tác này tên là *mie*,” Okuni nói giọng tự hào. “Chị nghĩ ra nhằm mục đích tấn công cảm xúc của khán giả đúng vào lúc cao trào. Đây cũng chính là một trong những lí do gánh hát này gặt hái được nhiều thành công.”

Tiếng đàn, tiếng trống, và cả tiếng nhịp gỗ tăng tốc đến chóng mặt, rồi ngừng hẳn. Khoảng lặng sau đó dài đằng đẳng. Phải đến khi Junjun lưỡng lự cúi đầu thì khán giả mới bắt đầu phản ứng. Đám võ sĩ không dám manh động mà tất cả đều chờ ý kiến của chủ tướng. Cuối cùng, lãnh chúa Kano đứng dậy vỗ tay và cả khán phòng lập tức ngập tràn những âm thanh tán thưởng.

Junjun cúi đầu chào thêm lần nữa trước khi Okuni cũng bước ra dẫn ngôi sao sáng nhất của mình đến chào hỏi lãnh chúa. Sau khi xong hết những thủ tục bắt buộc, hai người mới quay lại đằng sau cánh gà. Đám võ công bu lại xung quanh Junjun to nhỏ chúc tụng, nhưng lập tức bị Okuni xua đi thu dọn đạo cụ và hành lí. Để hòa nhập với môi trường, Jack, Akiko và Miyuki cũng tích cực phụ giúp, bỏ lại Benkei một mình đang cựa cằm Junjun.

“Cậu nghĩ chúng ta còn bao lâu nữa?” Jack hỏi Miyuki.

“Còn tùy,” cô nói trong lúc gấp tấm áo *kimono*. “Công dụng của thuốc ngủ có thể kéo dài cả đêm... hoặc chỉ trong vài giờ.”

Sau khi giải quyết công việc với thủ quỹ của lãnh chúa, cũng như xin lỗi vì phải lên đường vội để đến kịp Shimabara vào sáng hôm sau, Okuni dẫn gánh hát quay trở ra phòng khách. Jack bước đi chập chững cạnh Akiko và Miyuki. Nó cúi đầu thật sát lúc đi ngang qua lãnh chúa Kano, người này giờ vẫn dán mắt vào Junjun. Chính nhờ điều này mà Jack và Akiko mới thoát trót lọt.

Cả đoàn đi xuống thêm vài tầng nữa, ra khỏi tháp trung tâm, băng qua khoảng sân mà mới cách đây ba hôm Jack và Akiko còn bị bọn lính thô bạo kéo đi. Khu vực cổng sân có tám võ sĩ đứng gác, trừng mắt nhìn từng người một dưới ánh lửa bập bùng.

Jack thật sự thấy căng thẳng. Đây có lẽ sẽ là cửa ải đầu tiên. Liệu nó có giữ được vỏ bọc của một cô đào *kabuki*? Với thân hình cao to và đồ sộ hơn hẳn, tiếng guốc Jack bước đi cứ huỳnh huých trên sân. Hơn nữa trong lúc mồ hôi ra như nước, chẳng biết lớp phấn trang

điểm giờ đã thế nào. Miyuki thật điên rồ khi nghĩ kế hoạch này sẽ thành công. Bất kì người nào cũng đều có thể nhận ra nó không phải là con gái!

Nhưng dù sao cũng đã quá muộn để đổi ý. Sau khi nhận được giấy ra vào của Okuni, tên đội trưởng ngoắc tay cho phép đoàn đi qua. Jack cùng mọi người bước lên phía trước. Tuy đám binh sĩ ngắm nhìn rất chăm chú, nhưng chủ yếu là tập trung vào các cô gái, chứ hoàn toàn không nghĩ đến chuyện có tù binh lẫn bên trong. Lúc Jack bước qua, chẳng ai thèm nhìn nó đến lần thứ hai.

Vui mừng vì thoát nạn, Jack vừa thở phào nhẹ nhõm... thì Miyuki ghé tai thì thầm, "Mới được một trong số bảy trạm gác thôi."

Qua mỗi cổng, lòng tự tin của Jack lại càng tăng lên. Đám lính gác bị vẻ đẹp của các cô gái làm cho mê mẩn nên mất cảnh giác hơn. Họ đa phần đều lơ là hơn là cản trở. Với Okuni và Junjun đi trước dẫn đường, gánh hát lần lượt vượt qua thêm năm chốt canh.

"Cái cuối cùng," Miyuki nói với Jack trên đường đi ra cổng chính dẫn vào pháo đài. Lính gác ở đây tương đối dày, gươm giáo kĩ càng đứng làm hai hàng. Phía trước mặt là khu dân cư, đồng thời cũng là khoảng trời tự do. Đối với Jack, viễn cảnh vùng lên chạy ra ngoài thật sự rất hấp dẫn. Thế nhưng nó vẫn phải cố gắng giữ nhịp độ an toàn. Điều tồi tệ nhất có thể xảy ra lúc này chính là một cú vấp ngã.

Đám lính liên tục tầm tia, các cô gái cũng mỉm cười khúc khích chú ý. Okuni đưa giấy thông hành cho tên đội trưởng, một người đàn ông lông lá rậm rạp, mắt lồi, râu rể tre. Gã này liếc tờ giấy đúng một lần, rồi đưa mắt đảo quanh người Okuni một lượt, rõ ràng quan tâm đến nữ sắc hơn là nhiệm vụ.

Akiko và Miyuki bước đi hai bên Jack, cố gắng che chắn nó khỏi ánh mắt của bọn lính gác. Jack cũng cẩn thận cúi đầu, cố gắng bước đi sao cho thật nhẹ nhàng uyển chuyển. Phía trước, Benkei đã qua cổng, và chỉ mười bước nữa thôi thì Jack cũng sẽ...

"ĐỨNG LẠI!" Tên đội trưởng bất ngờ yêu cầu.

Hắn cầm đầu thương trực tiếp ngăn Jack, chia gánh hát ra làm hai. Tim nó đập như muốn nhảy tung ra bên ngoài.

Người đàn ông đưa cặp mắt lồi nhìn quanh Jack một lượt.

“Tên?” Ông ta thắc mắc.

Jack cố nở nụ cười gượng gạo trong lúc nghĩ cho mình một cái tên.

Thế rồi nó chợt nhớ đến màn trình diễn của Benkei và đáp bằng chất giọng eo éo, “S... s... Suzume.”

Đội trưởng đội gác cổng gõ ngón tay lên chuôi kiếm trầm ngâm. Khẽ liếc nhìn, Jack nhận thấy Miyuki đã rút dao găm giấu trong tay áo. Akiko cũng sẵn sàng chiến đấu. Một cuộc đụng độ lớn có thể xảy ra bất kì lúc nào.

Gã võ sĩ mắt lồi cúi sát tới mặt Jack. “Chậc, con chim nhỏ à,” ông ta thì thầm nói vào tai nó, “em làm anh xao lòng rồi đó.”

Jack nhảy thót lên vì bị bóp mũi.

“Muốn ghé chơi tổ của anh không?” Ông ta nhòe miệng cười dâm đãng.

“Không được rồi!” Jack cố đối đáp khôn khéo nhất có thể. “Chim sẻ nhỏ phải bay về phương nam.”

Rồi làm bộ như mình bị uất ức, nó cong cớn đẩy ngọn giáo sang một bên.

“Sớm trở lại nhé, Suzume!” Tay đội trưởng gọi vọng lại từ phía sau.

“Mơ đi”, Jack thầm nghĩ trong lúc bước qua cánh cổng theo cách nhanh nhất mà đôi gót gỗ bên dưới cho phép.

40

ĐOÀN TỤ

“Thành công rồi!” Benkei thốt lên khi gánh hát rẽ vào con phố nhỏ, bỏ lại pháo đài khuất dạng sau lưng.

Miyuki lắc đầu. “Đừng nhắc tới hai chữ này cho tới khi chúng ta an toàn lên phà, và đi được nửa đường đến Shimabara.”

“Tớ vẫn chưa tin được là kế hoạch của cậu lại thành công đấy,” Jack nói trong lúc nắm tay Akiko giữ thăng bằng để đi nhanh hơn. Okuni dẫn cả đoàn đi giữa đường phố vắng lặng hướng về phía bến tàu. Phải vài tiếng nữa trời mới sáng, nhưng họ muốn bắt được ngay chuyến phà đầu tiên.

“Cái khó tin nhất là ông đội trưởng đó lại thích cậu kìa,” Akiko lắc đầu vẻ không thể hiểu nổi.

“Nhiều người có sở thích rất kì lạ,” Miyuki nhận xét. “Với cả, công đầu không phải là của tớ. Chính Benkei là người đã đề nghị nhờ gánh hát giúp đỡ đấy.”

“Tôi nợ anh một mạng, Benkei,” Akiko cúi đầu hối hận vì đã nghi ngờ lòng trung thành của anh chàng ảo thuật gia.

Benkei khiêm tốn nhún vai. “Chỉ là chuyện thường ngày đối với Benkei Vĩ Đại thôi!”

Đoàn kịch *kabuki* tiếp tục băng qua cầu vượt sông Shira.

“Nhưng làm sao cậu và Miyuki gặp được nhau vậy?” Jack thắc mắc.

“Nhìn cái là biết ngay mà,” anh chàng cười toét miệng.

Jack và Akiko đứng sững lại. Con bạch mã của Akiko đang được buộc ngay trước nhà trọ. Đứng bên cạnh là có một chàng võ sĩ bụng phệ với cặp chân mày rậm rạp và nụ cười tươi tắn, cùng một cậu bé nhỏ nhắn trong trang phục nhà sư tay mang quyền trượng. Hình

ảnh mờ ảo giữa con đường tăm tối khiến họ trông rất giống những hồn ma.

"Saburo... Yori...", Jack không dám gọi to vì sợ ảo giác sẽ tan mất.

Nó mở rộng tay chạy về phía hai người bạn thân thiết, vội vã đến mức ngã sấp mặt vì vấp hai chân vào nhau. Saburo và Yori liền bước tới đỡ nó dậy.

"Cẩn thận chứ, tiểu thư," Saburo không bỏ qua cơ hội trêu ghẹo ngoại hình lúc này của Jack. "Phổ xá về đêm nguy hiểm lắm. Lỡ đâu gặp phải kẻ xấu thì toi!"

Jack nhìn Saburo, rồi Yori, rồi lại Saburo, không dám tin vào chính mắt của mình.

"Akiko!" Yori vui mừng reo lên khi nữ võ sĩ cũng gia nhập màn đoàn tụ.

"Tốt quá rồi," cô mỉm cười tươi tắn. "Jack cứ tưởng các cậu đã chết chìm rồi cơ."

"Cũng suýt đấy chứ," mặt Saburo thoáng nét hãi hùng.

"Thế làm sao các cậu thoát được cơn bão? Rồi tìm được tớ nữa?" Jack thắc mắc.

"Để sau đi," Miyuki cắt ngang trong lúc thu dọn hành lí đặt cạnh cửa nhà trọ.

"Lo bắt đò cái đã."

"Chỉ mong lần này đừng đụng bọn hải tặc!" Saburo đưa dây ngựa cho Akiko rồi cũng đi nhặt túi của mình.

Akiko nhẹ nhàng vuốt ve bờm con tuần mã, đôi mắt hơi ngấn nước. "Tớ cứ ngỡ sẽ không bao giờ được gặp lại Bóng Tuyết nữa rồi chứ. Cảm ơn cậu, Saburo."

"Cảm ơn nhầm đối tượng rồi. Yori mới là người nhận ra nó."

"Tớ phát hiện gia huy của cậu trên yên ngựa và tưởng nó bị Benkei trộm dẫn đi," Yori giải thích.

"Đúng vậy." Benkei xen vào bảo vệ nhân phẩm.

"Thế anh tính làm gì mà chắt đóng toàn bộ hành lí của họ đi về hướng cổng thành thế hả?" Saburo thách thức.

“Tìm chỗ cất an toàn,” anh chàng ảo thuật gia cố tỏ ra thật thà nhất có thể. “Sau khi tìm được giấy thông hành, tôi quay lại nhà trọ thì phát hiện có võ sĩ đứng trước cổng bèn chui ra nấp sau chuồng ngựa. Chờ cho chúng dẫn Jack và Akiko đi, lão chủ thì bận thu gom tiền thưởng, tôi mới lẻn lại được vào trong.”

“Thì ra chính ông ta là kẻ đã báo tin,” Akiko phẫn nộ, “mặc dù đã nhận tiền đầy đủ!”

Benkei lắc đầu. “Chính xác là vợ ông ấy, Momo.”

“Hèn gì tớ cứ có cảm giác bị theo dõi,” Jack nhớ lại ánh mắt quá chân thực của bức ảnh người đánh đàn trên tường phòng.

“Tóm lại sau đó tui vào thu gom hành lí, kiểm, cung rồi ra chỗ con ngựa. Không biết phải đi đâu, tôi bèn...”

“Cậu lấy lại được tất cả ư?” Jack cắt ngang. “Tớ cứ tưởng họ phải thu gom đi rồi chứ?”

Yori bước tới đưa cái túi cho Jack. “Tớ vẫn giữ cho cậu đây.”

“Thế thì quá an tâm rồi,” Jack mỉm cười với cậu bạn nhỏ khi cảm nhận được sức nặng quen thuộc của bản *hải đồ*.

Nó đưa mắt nhìn một lượt Yori, Saburo, Miyuki, và cả Akiko. Tất cả những người bạn còn sống đều đã tập trung đầy đủ - như thể vòng tròn *enso* hoàn hảo khác đã được vẽ ra trong cuộc đời Jack vậy.

“Thật mừng được đoàn tụ với các cậu...”

“Các em có định đi không đấy?” Okuni, người vẫn đang đứng chờ cùng các cô gái của mình lên tiếng hồi thúc. Là chủ gánh hát, cô hiểu rõ mình đã đặt tất cả vào vòng nguy hiểm như thế nào khi dám giúp kẻ thù của Tướng Quân chạy trốn.

Jack chắt hành lí lên Bóng Tuyết rồi cùng mọi người gia nhập đoàn đi theo hướng tây dọc con đường chính dẫn ra ngoài Kumamoto, vẫn trong lớp vỏ bọc đào hát, Jack không tiện mang vũ khí nên cặp kiếm cũng được giắt cạnh yên ngựa. Akiko và Miyuki bước hai bên ngăn ngừa sơ suất, còn Saburo và Yori đi sau dẫn Bóng Tuyết.

Bến cảng nằm khá xa khu dân cư. Đoàn lại di chuyển rất chậm do phải tránh lính canh, nên khi đến được nơi thì ánh bình minh đầu tiên cũng đã bắt đầu ló dạng. Jack có thể nghe rõ tiếng sóng biển

nhịp nhàng, màn đêm cũng rút dần để lộ bờ vịnh ngay trước mắt. Bốn con phà gỗ to lớn nằm cạnh những chiếc tàu đánh cá nhỏ hơn neo theo khắp chiều dài của bến. Khi đến gần hơn thì chốt canh cũng xuất hiện, với hàng rào tre và một cái chòi ngủ nhỏ.

“Thế vụ giấy thông hành tính sao?” Jack hỏi Benkei. “Mấy cái ba ngày trước còn giá trị không?”

“Rất tiếc là không, nhưng cậu đừng lo lắng,” Benkei tự tin đáp. “Các gánh hát là đối tượng ưu tiên. Chúng ta sẽ không bị hỏi han gì nhiều đâu.”

Họ tiếp tục di chuyển đến trước chốt, một gã lính canh mắt mũi lơ đãng bước ra từ cái chòi.

“Dừng!” Hắn gào lên. Râu ria xồm xoàm cùng cặp mắt hí ti tiện, người đàn ông mệt mỏi chống thương ngáp rở to.

Nhìn vào chòi, Jack thấy ít nhất cũng phải hơn chục tên võ sĩ khác đang say giấc ngủ. Mặc dù đều được vũ trang đầy đủ nhưng không hề đáng ngại trong tình trạng thế này.

“Làm gì đi sớm vậy?” Tên lính thắc mắc. “Mặt trời còn chưa ló dạng nữa!”

“Em muốn giữ chỗ trên chuyến phà đầu tiên cho gánh hát của mình,” Okuni xởi lời giới thiệu.

Nhưng tên lính không có vẻ gì là bị thuyết phục. “Nghệ sĩ hả? Toàn bộ các người ư?”

Okuni gật đầu. “Có thể quan gia cũng từng nghe qua rồi đấy. Chúng em trình diễn *kabuki* khắp mọi vùng miền mà.”

Nhưng đáp lại chỉ là một lời nạt nộ. “*Kabuki? Kabuki* là cái quái gì? Đầu, diễn thử coi. Ta nói người ấy.”

Hắn dùng mũi thương chỉ vào đối tượng, nhưng không ai chuyển động. Jack đang thấy thắc mắc thì chợt nhận ra mình chính là đối tượng bị nhắc tới.

“Suzuki hơi nhút nhát... và vẫn còn trong giai đoạn học nghề,” Okuni lấp liếm. “Hay quan gia thưởng lãm tài nghệ Junjun đi? Con bé là đào chính của cả đoàn.”

“Nhút nhát?” Tên lính cân nhắc lời nói của Okuni rồi nheo mắt nhìn Jack vẻ nghi ngờ. “Nếu ả mà trình diễn không ra hồn thì đừng hòng một kẻ nào được bước chân lên phà.”

41

ĐIỆU JIG

Tên lính nghiêm mặt đứng khoanh tay chờ màn trình diễn bắt đầu. Những gã võ sĩ khác cũng chui ra khỏi chòi xem chuyện gì đang xảy ra. Họ chớp mắt một hồi khi nhận ra sự xuất hiện của rất đông các cô gái, trước khi tụ tập thành vòng tròn háo hức mong chờ trò vui buổi sớm.

Jack nuốt nước bọt trong lúc ba nhạc công lấy nhạc cụ chờ hiệu lệnh bắt đầu. Akiko và Miyuki miễn cưỡng bước ra ngoài, trong lòng thầm hỏi không biết nó sẽ hành động như thế nào. Từ chối nhảy chỉ càng tăng thêm tính khả nghi, mà trở lại Kumamoto hoàn toàn không phải giải pháp tốt. Còn rút kiếm ra chiến đấu chỉ là giải pháp cuối cùng, vì sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến thành viên gánh hát.

Jack bắt buộc phải nhảy.

Nó cởi dép gỗ đứng ra giữa đường, lưỡng lự gật đầu ra hiệu cho các nhạc công. Giai điệu và âm thanh truyền thống Nhật Bản đối với một người phương Tây như nó mà nói thật sự vô cùng lạ lẫm.

Không thể tách bạch từng nhịp, Jack cứ đứng đó lắc lư, chẳng biết làm sao để bắt đầu, trong khi đám võ sĩ thì cứ dán chặt mắt vào nó.

“Nếu cái này là *kabuki*, thì xin lỗi con chó của ta còn nhảy đẹp hơn!” Tên lính canh nạt.

Jack biết mình phải làm gì đó, cho dù có xấu hổ mấy cũng được. Nó hiển nhiên không thể tái diễn điệu nhảy mê hoặc của Junjun, nhưng đám võ sĩ ở đây chưa từng xem *kabuki* bao giờ nên chỉ cần làm tốt thì dễ thường vẫn sẽ được chấp nhận. Mà Jack thì chỉ biết duy nhất một điệu nhảy - jig.

Jack kéo tay áo lên rồi bắt đầu nhảy mà chẳng quan tâm gì đến nhạc nữa. Nó cứ thế bật tung tung, tay đưa lên đưa xuống, cổ bắt chước như những gì Ginsel, thủy thủ đoàn người Hà Lan từng

hướng dẫn trên tàu *Alexandria*. Kéo hết vạt váy bên này đến vạt váy bên kia, Jack khuỳnh chân nhảy múa. Đến đoạn cao trào, nó xoay người tại chỗ rồi đặt một tay lên hông, đá chân trái lên cao, trong đầu tưởng tượng đến những giai điệu huyết sáo quen thuộc, vẻ mặt tươi cười hớn hờ.

Okuni và gánh hát quan sát màn trình diễn này với tâm trạng vừa ngạc nhiên vừa hoang mang cao độ. Akiko và Miyuki thì mỉm cười động viên, nhưng cũng rất miễn cưỡng. Saburo lắc đầu ngao ngán, còn Benkei thì hầu như không nén nổi cơn buồn cười. Duy chỉ có Yori là nhiệt tình vỗ tay như đã biết từ trước vậy.

Nhưng tay lính gác lơ đãng và những võ sĩ khác thì vẫn đứng đó với bộ mặt không chút cảm xúc.

Jack thả mình vào điệu nhảy loi nhoi như lửa cháy trong đêm, nó vỗ đùi, vỗ tay, vỗ chân, tung tay áo thành vòng tròn trên đầu. Càng lúc đám võ sĩ càng đực mặt ra trước màn trình diễn thảm hại này. Khi ấy, tinh thần của các nhạc công cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Thở hồng hộc, Jack ra hiệu ngừng rồi cúi đầu chào kết hợp khua tay áo.

Một bầu không khí yên tĩnh bao trùm lên tất cả. Đám lính canh lia mắt nhìn Jack một lượt từ đầu đến chân.

“Thôi xong rồi,” Miyuki vừa thì thầm vừa thò tay vào chuôi con dao giấu sẵn trong tay áo.

Cùng chung suy nghĩ, Akiko cũng lặng lẽ nhích về phía con ngựa lấy vũ khí.

Thế rồi tên lính canh mắt lơ đãng bỗng bật cười sặc sụa. Mấy gã võ sĩ khác cũng hưởng ứng nhiệt tình, có tên còn ôm bụng lăn ra đất. Lau nước mắt, tên lính khen ngợi, “Đây đúng là... điệu nhảy... hài hước nhất mà ta từng thấy! Hèn gì gánh hát của mấy người lại nổi tiếng đến vậy!”

Thế rồi hắn vừa cười vừa dựng hàng rào lên cho phép đoàn đi qua.

Khoảnh khắc ấy Jack đứng yên tại chỗ, hoàn toàn bị bất ngờ bởi phản ứng của đám võ sĩ trước màn trình diễn đầy nỗ lực của mình.

Jig hoàn toàn không phải là điệu nhảy nhằm mục đích gây cười.

Không muốn để lỡ cơ hội tốt, Miyuki vội vàng giục Jack cùng đi với mọi người qua chốt canh tiến vào bến cảng.

"Thật tuyệt vời," Yori khen ngợi. "Tớ không biết cậu lại có thể nhảy giỏi như vậy đấy."

Jack cười gượng gạo. Yori là một người bạn rất trung thành, nhưng nói dối cũng cực kì dễ.

"Cái đó không phải nhảy múa à nha," Benkei phản đối. "Võ công thượng thừa - chọc cười tới chết của người ta đó!"

"Nhớ nhắc tớ đừng bao giờ mời cậu nhảy đấy nhé!" Saburo trêu.

"Chưa chắc người ta đã thèm nhận lời đâu nhé!" Jack làm bộ phật ý.

"Hay dở gì thì màn trình diễn đó cũng vừa giúp tụi mình tránh được một phen đổ máu," Miyuki vừa nói vừa quay đầu nhìn xem đám lính có đổi ý đuổi theo không. "Chẳng ai muốn để lại một manh mối to tướng để lãnh chúa Kano lần theo cả. Cứ lẳng lặng mà làm thì ông ta sẽ không thể biết hai người đã đi đâu."

"Cậu nghĩ giờ này người trong pháo đài đã phát hiện hay chưa?" Yori lên tiếng hỏi.

"Có thể đã... Mà nếu chưa thì chắc cũng sắp rồi. Đến sáng thường sẽ có một lượt đổi ca."

"Thế thì lại càng phải nhanh chân lên," Akiko hồi thúc.

Bến tàu giờ này khá vắng vẻ, với chỉ vài người dân chài tranh thủ làm việc buổi sáng. Rất nhanh, gánh hát đã xác định được chiếc phà đầu tiên chuẩn bị khởi hành. Và mặc dù thuyền trưởng vẫn chưa tỉnh ngủ nhưng ông ta rõ ràng rất hứng thú với sự xuất hiện của gánh hát. Hạ cầu thang, thuyền trưởng nồng nhiệt tiếp đón từng người, ưu ái dành cho họ chỗ ngồi cạnh mũi tàu. Về bản chất, chiếc phà này là một con tàu lớn không có mái che, với sức chứa khoảng sáu mươi hành khách cùng với hàng hóa. Thủy thủ đoàn giúp các cô gái cất hành lí lên boong, trên này thậm chí còn có cả cột cho ngựa của Akiko. Jack tranh thủ nhìn một lượt xung quanh và nhẹ nhõm thở phào khi phát hiện con tàu không chỉ có cột buồm rất lớn, mà còn cả một đội chèo thuyền lực lưỡng.

Điều này có nghĩa là họ sẽ không cần chờ gió mới có thể khởi hành - một trong những điều kiện tiên quyết nhất để rời khỏi đây thật nhanh.

Nó cũng không thể làm gì hơn ngoài ổn định chỗ ngồi chờ thời điểm xuất phát. Nhưng chuyện này sẽ không xảy ra cho tới khi tàu đã đủ hành khách. Jack và nhóm bạn ngồi trong im lặng, họ hiểu rõ cứ mỗi phút trôi qua tính mạng mình lại càng thêm nguy hiểm. Một nhóm lũ khách và lái buôn xuất hiện, thuyền trưởng cùng thủy thủ đoàn liền giúp họ mang chỗ hàng hóa bao gồm gạo, muối, gốm sứ, tre trúc lên tàu. Nhưng quá trình chờ tàu chạy quả thực là quá lâu.

Mặt trời lên vượt quá đường chân trời, ánh sáng buổi sớm tỏa khắp tòa thành Kumamoto.

Đúng lúc đó không gian tĩnh lặng bị phá vỡ bởi tiếng chuông rộn rã.

CHIẾC PHÀ

“Dậy đi thôi, là dậy đi thôi,” Benkei cười gượng. “Khách quý của ông đi hết rồi.”

Jack và đám bạn ném cho nhau cái nhìn đầy tâm trạng. “Bình thường chắc họ không đón ngày mới theo cách này đâu nhỉ?” Saburo lên tiếng.

“Chúng ta vẫn còn thời gian trước khi lính canh kéo tới,” Akiko tìm cách trấn tĩnh cả bọn. Từ hướng Kumamoto, dòng người vẫn xếp hàng ở chốt canh, nhưng không thấy võ sĩ đuổi đến... hoặc đúng hơn là chưa thấy.

“Phà cũng sắp đầy rồi,” Yori cố tỏ ra lạc quan. Thủy thủ đoàn đã sắp xếp xong hành lí, thuyền trưởng cũng đang đón những lượt hành khách cuối cùng lên tàu.

“Cũng vậy thôi,” Miyuki cảnh báo. “Bọn lính canh hoàn toàn có thể ra lệnh ngừng lại bất kì lúc nào.”

“Và họ đã cho hạ chốt canh rồi,” Akiko nói bằng giọng lo lắng.

Jack trườn ra ngoài quan sát. “Bên cạnh có một chiếc tàu đánh cá nhỏ. Tội mình có thể dùng nó để thoát thân.”

“Ôi không! Sau lần vừa rồi thì không!” Mặt Saburo tái nhợt đi khi nghĩ đến những trận say sóng, cướp biển, và cả bão táp.

“Đó có thể sẽ là lựa chọn cuối cùng,” Miyuki hướng về phía đường chính nói.

Từ đằng xa, một nhóm võ sĩ đang học tốc di chuyển đến bến cảng.

Việc này không nằm ngoài mắt thuyền trưởng. “Lại diễn tập nữa hả,” ông than vãn. “Khởi hành đi, kẻo bị bắt lại cả ngày đó.”

Ông liền ra lệnh cho thủy thủ đoàn kéo thang nhả neo. Làn gió nhẹ không đủ để phà xuất phát, đội chèo lần lượt vào vị trí chuẩn bị

sẵn sàng. Chiếc tàu từ từ nhích ra khỏi bến, trong khi đám võ sĩ càng lúc càng đến gần.

Jack chợt nhớ đến cuộc đua giữa rùa và thỏ. Khác ở chỗ rất có thể lần này thỏ sẽ là người thắng cuộc.

Lúc đội chèo bắt đầu công việc của mình thì con phà cũng tăng tốc. Đám *samurai* nhìn thấy càng cố sức đuổi tới. Jack thầm cổ vũ đội lái chèo, mỗi nhịp chèo của họ chính là một bước tới gần hơn với tự do. Toán võ sĩ đuổi tới chót vào tra khảo tay lính canh. Nó thấy ông này lắc đầu, rồi nhảy một vài bước *jig*. Đội trưởng đội võ sĩ đẩy ông ta sang bên ra dấu bắt thuyền trưởng quay lại, nhưng con phà đã rời bến quá xa.

Jack và đám bạn cùng thở phào nhẹ nhõm. Họ vừa thoát chết trong gang tấc. Nhận thấy đây chính là thời điểm thích hợp để ăn mừng, các nhạc công lấy nhạc cụ ra. Âm thanh réo rắc khiến các cô gái cũng bắt đầu nhảy nhót thành một điệu ngẫu hứng - trong sự phấn khích của thủy thủ đoàn và hành khách trên tàu.

Nhưng kinh nghiệm của Jack không cho phép nó thả lỏng. Nó tự hỏi liệu có để lại dấu vết gì đằng sau không. Đám lính gác chốt canh có thể bị thuyết phục bởi điệu nhảy, nhưng lãnh chúa Kano và đám thuộc hạ đã từng xem qua Junjun trình diễn thì sao? Việc gánh hát vào lâu đài và hai tù nhân vượt ngục có thể không mấy liên quan với nhau. Nhưng với con mắt tinh đời và láu cá của mình, rất có thể vị lãnh chúa máu lạnh ấy sẽ xâu chuỗi được các vấn đề. Mà dù sao đi chăng nữa thì Jack cũng muốn nhanh chóng cởi bỏ lớp trang điểm ra, để chi ít thì cũng không làm liên lụy tới Okuni và gánh hát của cô.

Trong lúc màn trình diễn tiếp tục, Jack đưa mắt quan sát toàn khu vịnh. Không thấy tàu bè đuổi theo, như vậy là rất tốt. Con đường phía trước cũng hứa hẹn sẽ trót lọt. Xem ra đúng là có lí do để ăn mừng...

Gió bắt đầu mạnh lên giúp chiếc phà tiến về Shimabara với một vận tốc tương đối ổn định. Pháo đài Kumamoto bây giờ chỉ còn là một cái bóng mờ, còn núi Unzen-dake, nơi làng Shimabara tọa lạc thì hiện dần lên sau màn sương. Ngọn núi lửa hình nón như thể mọc ra từ dưới nước, vươn thẳng lên tận trời xanh.

Một cảm giác đáng sợ đột nhiên xâm chiếm cơ thể Jack, như thể một thứ gì đó, không hẳn đã liên quan tới ngọn núi lửa, sắp sửa diễn ra để lại hậu quả rất khủng khiếp.

"Hi vọng đường đi ngăn ngăn thôi," Saburo ôm đầu rên rỉ.

"Vẫn chưa hết say sóng cơ à?" Jack dời mắt khỏi ngọn núi lửa.

"Bị lại kể từ sau trận bão!" Anh chàng cố cười mà không được.

Jack nhún vai nhớ lại cái đêm suýt chút nữa đã nhấn chìm cả bọn. Mặc dù tình thế bây giờ tốt hơn nhiều, nhưng việc một lần nữa đi trên biển đã khiến cho mảng kí ức đáng quên ấy quay trở lại. Jack nhìn những người bạn của mình. "Tớ cứ ngỡ đã mất các cậu rồi chứ."

"Còn bọn tớ thì tưởng cậu đã mãi mãi ra đi," Yori, người từ nãy vẫn ngồi ngay cạnh Jack lên tiếng. "Lúc con sóng khổng lồ đó ập tới chỗ cậu, tớ...", nhà sư nhíu xúc động không nói nên lời.

Jack đặt tay lên lưng bạn an ủi. "Tớ hiểu. Tớ cũng cảm thấy vậy khi trôi vào bờ mà không thấy các cậu đâu. Thế mọi người đã sống sót bằng cách nào?"

"Cũng nhờ quyết định lấy dây buộc chặt vào cột buồm cả," Miyuki lí giải. "Dù suýt chết vì lạnh và kiệt sức, nhưng sau khi cơn bão đi qua, một người đánh cá đã phát hiện và cứu bọn tớ lên bờ. Mấy ngày tiếp theo cả bọn tĩnh dưỡng trong làng, cứ tưởng cậu đã chết cho đến khi nghe kể chuyện quý tóc vàng xuất hiện ở Beppu," nữ sát thủ mỉm cười. "Và biết chỉ có thể là ai đó!"

"Nhưng tớ vẫn liên tục trốn chạy mà. Làm sao các cậu tìm được tới đây?"

"Miyuki lần theo dấu của cậu chứ sao!" Yori đáp, giọng hiện rõ sự khâm phục dành cho nữ sát thủ. "Từ vụ bị bắt giữ ở Yufuin. Lá cờ Phật giáo bị thiếu. Cho đến cây cầu bị chặt. Đám võ sĩ tuần tra quanh Aso..."

"Tới đó thì mất dấu," Miyuki thừa nhận. "Tớ đoán cậu đã đến Kumamoto; con đường ngắn nhất đi Nagasaki. Nhưng tới đây lại chẳng tìm được gì, mặc dù đã dò la nhiều ngày."

"Thế là các cậu vượt lên trước rồi," Jack nghĩ tới hai tuần cùng với Benkei lánh ở nhà ông Shiryu.

“Tớ cũng nghĩ vậy, thế nên mới quyết định lần ngược lại thì Yori phát hiện con ngựa của Akiko, cùng với Benkei, đang trong quá trình ‘tìm chỗ cất tạm’ hành lí cho hai người.”

Cô nhú mào, rõ ràng không mấy tin tưởng, nhưng Benkei đã nhanh nhẩu lên tiếng. “Và rất may điều đó đã xảy ra, nếu không họ sẽ không bao giờ tìm thấy cậu, hoặc được giới thiệu đến chỗ chị Okuni và gánh hát kịp lúc họ vừa đến Kumamoto để chuẩn bị biểu diễn cho lãnh chúa Kano.”

“Cái này thì công nhận,” Miyuki nói. “Bằng không thật khó mà nghĩ đến chuyện đột nhập vào lâu đài.”

“Tớ nợ họ rất nhiều,” Jack nhìn Junjun và các vũ công đang nhảy múa phía bên kia.

Màn trình diễn của cô đã đến hồi kết thúc trong tiếng vỗ tay hoan của khán giả. Họ nhận được rất nhiều tiền từ các hành khách, có lẽ phải gấp đôi chỗ đã trả để lên tàu.

Akiko hào hứng nhìn về phía Shimabara. “Cậu sắp được về nhà rồi.”

“Chưa chắc,” mặt Jack tối sầm lại. “Kazuki vẫn đang rình rập ở bên ngoài.”

Yori trợn tròn mắt kinh ngạc. “Nhưng tớ cứ tưởng cậu ta đã bỏ cuộc sau khi suýt chết chìm trong trận lũ quét rồi chứ?”

“Điều đó chỉ càng làm hăng thêm quyết tâm thôi,” Jack đáp. “Kazuki đã thề sẽ tìm và giết tớ... cho đến hơi thở cuối cùng.”

Khoảnh khắc ấy chẳng ai nói câu nào, không gian rơi vào trầm mặc với tiếng sóng vỗ và tiếng mái chèo lên xuống.

Akiko quay sang hỏi Miyuki. “Cậu có gặp Kazuki trên đường tìm Jack không?”

Miyuki lắc đầu.

“Thế thì dám là hăng đang chờ sẵn ở đâu đó lắm.”

Miyuki nhìn thẳng vào bàn tay bị thương của Jack. “Có phải Kazuki là thủ phạm không?” Cô giận dữ nheo mắt.

“Không, là thầy Kyuzo,” Jack đáp rồi bắt đầu kể chuyện xảy ra tại nhà quan *bugyo* ở Yufuin. Yori thật không thể tưởng tượng một võ

sư của trường Nhị Thiên Nhất Lưu lại có thể trở thành kẻ phản trắc đến vậy. Còn Saburo thì nôn thốc nôn tháo khi nghe đến đoạn con chó săn Akita ăn ngón tay bị chặt đứt của Jack.

Miyuki không thể kìm nổi cơn phẫn nộ. "Ngày nào còn sống, tớ sẽ không cho phép ai làm tổn thương đến cậu nữa."

"Tớ cũng vậy," Akiko quyết tâm không kém.

"Mọi người đều thế cả," Yori nhấn mạnh.

Jack không biết phải nói gì. Một lần nữa nó lại hoàn toàn bị chấn động bởi tình yêu thương và sự dũng cảm của những người bạn của mình.

SHIMABARA

Chiếc phà cập vào bến Shimabara vừa kịp lúc mặt trời lên cao. Chuyến hải hành lần này êm đẹp không có nhiều sự kiện, nhờ vậy mà Jack và nhóm bạn mới có thêm thời gian hồi phục sau màn vượt ngục táo bạo đêm qua. Lúc trên tàu, chúng đã kịp dùng bữa sáng với cơm nguội và cá khô, Jack đánh một giấc ngủ sâu bên cạnh những khuôn mặt thân quen và nhịp lắc lư của biển. Cả nhóm chia lượt canh gác từng người một, nhưng từ lúc đặt chân lên đất liền thì khác, tất cả đều tập trung cảnh giác hết mức có thể.

Akiko dẫn Bóng Tuyết xuống thang rồi leo lên cưỡi, trong lúc Jack và những người còn lại giúp gánh hát tháo dỡ hành lí ra khỏi phà. Xong xuôi, cả đoàn kéo đến chỗ chốt canh. Cảng Shimabara rất tấp nập, người qua lại như mắc cửi, càng thuận lợi hơn cho lớp vỏ bọc của Jack.

Bốn tay lính gác yêu cầu xem giấy thông hành.

Jack đã chuẩn bị tinh thần cho một màn trình diễn nữa. Đến lượt, Okuni bước lên giới thiệu về gánh hát. Nhận thấy đám lính có vẻ hào hứng trước sự xuất hiện của những cô gái xinh đẹp, Okuni hứa sẽ dành hàng ghế đầu ở buổi trình diễn tối nay cho họ. Hành động hồi lộ khéo léo này lập tức khiến đám đàn ông cười toe toét cho cả đoàn qua chốt mà không tra hỏi bất cứ điều gì.

“Dễ như ăn kẹo!” Benkei nháy mắt với Jack.

Jack cũng mong mình có thể tự tin được như anh chàng ảo thuật gia này. Nhưng nó đã kinh qua những kinh nghiệm đau đớn nhất về việc ngay lúc lơ lửng cảnh giác thì kẻ địch sẽ lập tức tấn công. Chính vì thế nó bi quan hơn cả việc hòn núi lửa Unzen-dake đang nằm che phủ Shimabara như con quái vật khổng lồ.

Bị kẹp giữa ngọn núi lửa và ánh nắng mặt trời gay gắt, ngôi làng như tan chảy dưới nền nhiệt mùa hè, gió biển cũng chẳng giúp ích được gì trong tình cảnh này. Đến dân bản địa còn thấy khó chịu, ai nấy đều vừa đi vừa phe phẩy quạt, riêng chỉ có đám lính canh là chịu chết trong bộ giáp trụ kín mít. Jack tự hỏi không biết cái nóng này có liên quan gì đến việc ở quá gần núi lửa hay không.

“Tớ có linh cảm xấu quá,” Jack thì thầm với Miyuki.

“Tớ cũng vậy,” nữ sát thủ vô thức đưa tay cầm lên chuôi dao giấu trong tay áo.

Ra đến khu trung tâm, thay vì hàng quán đông đúc thì đập vào mắt mọi người lại là một bãi tan hoang với các ngôi nhà đều trong tình trạng bị tháo dỡ. Ban đầu Jack cứ ngỡ là do dung nham gây ra, nhưng nhìn kĩ hơn nó mới nhận ra người ta làm vậy là để chuẩn bị cho việc xây dựng công trình mới.

Một tòa lâu đài.

Võ sĩ đứng khắp xung quanh, quan sát hàng trăm người đàn ông, phụ nữ, và cả trẻ em trong trang phục rách rưới làm việc như một đàn kiến thợ. Đa phần đàn ông đều để mình trần, hì hục đào xuống, còn phụ nữ và trẻ em thì chuyển đất ra ngoài. Con hào này rộng và sâu đến mức có lẽ một chiếc tàu Tây Ban Nha cỡ lớn cũng chui lọt. Bên trong lẫn ranh này, một bức tường lớn bằng đá và thép đang được xây dựng ở địa điểm trọng yếu nhất. Chỉ một màu trắng toát, pháo đài tương lai này là một sự tương phản hoàn toàn so với màu đen và vàng của pháo đài Kumamoto.

“Một bến cảng nhỏ thôi mà cần gì lâu đài to dữ vậy?” Saburo thở dốc vì kinh ngạc.

“Tay lãnh chúa chắc phải giàu và tham lắm!” Benkei thêm vào.

“Nhấn tâm nữa,” Yori nói khi nhìn thấy hai tay võ sĩ đánh một người đàn ông vì tội để rơi xẻng. “Nhân công bị đối xử như là nô lệ vậy.”

“Nên tìm cách ra khỏi đây càng nhanh càng tốt thì hơn,” Akiko giục.

Không một ai phản đối. Mọi người tăng tốc theo Okuni đến một cánh đồng ở rìa ngoài Shimabara, nơi gánh hát sẽ dựng trại qua

đêm. Ngồi trong một túp lều như vậy, Jack, Akiko và Miyuki tẩy lớp phấn trang điểm rồi thay quần áo của mình vào. Cái nóng kinh người khiến cho việc mặc cả bộ giáp trụ là bất khả thi đối với Akiko, nên cô chỉ mặc giáp ngực và hai miếng cầu vai che chắn lớp *kimono* màu xanh đen bằng lụa. Những món còn lại đều cất trong túi hành lí treo trên Bóng Tuyết. Miyuki vận *yukata* vải màu chàm, chân đi tất trắng nhằm hòa nhập với dân bản địa. Lúc đeo thắt lưng lên hông, nữ sát thủ cẩn thận giấu vài chiếc *shuriken* vào trong, ống tay thì giấu dao găm, còn trong tóc cài ám khí nguy trang dưới hình dáng trâm làm đẹp.

“Trông tổ thế nào?” Miyuki hỏi Jack sau khi hoàn thành khâu cuối cùng.

“Đáng sợ,” nó đáp và cả hai đứa đều cười lớn.

Đúng lúc đó Akiko trở lại sau khi ra ngoài cất hành lí.

“Tớ không cản trở gì đấy chứ?” Cô nói bằng giọng không thật sự tự nhiên.

“Không, cản trở gì đâu?” Jack vội đáp khi cảm nhận được điều đó.

“Mọi người đều đã sẵn sàng rồi,” Akiko thông báo rồi nhanh chóng rời khỏi lều.

Jack không hiểu điều gì đã khiến Akiko hành động khác thường như vậy. “Tội mình đi thôi,” nó nói với Miyuki.

Nữ sát thủ nhật thanh *ninjatō* cất vào giỏ cùng với bộ trang phục nhẵn giả *shozoku* rồi đáp, “Hẹn gặp cậu ở ngoài,” cô bước ra khỏi lều với nụ cười trên môi.

Jack lẳng lặng nhìn theo. Akiko và Miyuki giống như hai mặt của một đồng xu vậy: tuy bản chất thì giống, nhưng bề ngoài lại khác nhau. Cả hai người đều vô cùng trung thành, dũng cảm, và tài ba. Họ cũng cực kì nhanh nhẹn, thông minh và sắc sảo. Nhưng Akiko tính nết nhẹ nhàng, dịu dàng; còn Miyuki thì vui vẻ, sôi động, và sắc sảo hơn hẳn. Cá nhân Jack rất trân trọng, và mong mỗi hai người có thể trở thành bạn của nhau - tuy nhiên cho đến giờ thì rào cản giữa *samurai* và *ninja* vẫn là quá lớn.

“Nhanh lên, *nanban!*” Benkei nói vọng vào. “Bộ vẫn đang trang điểm đấy à?”

Jack vội vàng đi dép, và thở phào khi được trở lại với trang phục thường ngày. Nó nhặt túi hành lí, giặt cặp kiếm lên vai, cảm giác như sức mạnh và sự tự tin đột ngột quay trở lại. Không có cặp kiếm Shizu, Jack luôn cảm thấy lo lắng bất an, sợ hãi những đợt tấn công của kẻ thù. Còn bây giờ thì khác, chiến binh Jack đã sẵn sàng cho màn chạy nước rút đến Nagasaki.

Nó đội nốt mũ rơm lên đầu rồi bước ra khỏi lều. Okuni, Junjun và những người còn lại trong gánh hát đều ở đấy nói lời từ biệt.

Jack cúi đầu thật thấp. "Tôi thật sự rất cảm kích nghĩa cử của mọi người."

"Còn bọn chị thì rất cảm kích việc em đã mạo hiểm cứu mạng cho Junjun," Okuni cũng cúi đầu đáp lễ. "Hi vọng sau này sẽ có dịp được ngồi lại nói chuyện cùng nhau. Chị rất hứng thú với việc đưa điệu nhảy *jig* đó vào các tiết mục của gánh hát."

Jack không biết đây là lời ngợi khen hay châm chọc, nhưng sau tất cả những gì đã xảy ra, Okuni có quyền làm như thế. "Chị suy nghĩ kĩ chưa? Nếu mọi người ở đây biến thành như em thì coi bộ khó bán vé lắm đó!"

Okuni mỉm cười, rồi quay sang nói với Benkei. "Nếu cậu muốn thì chi bằng cứ ở lại gánh hát." Benkei có vẻ lưỡng lự. Anh chàng nhìn Junjun thật lâu - người cũng đáp lại ánh mắt ấy - trước khi đau khổ lắc đầu. "Tui lỡ hứa dẫn đường cho Jack tới Nagasaki rồi. Mà đàn ông đã nói thì phải biết giữ lời."

Mắt Junjun hơi ngấn lệ, nhưng cô vẫn gật đầu trước lời giải thích hết sức hợp lí của Benkei.

"Phụ nữ cũng biết giữ lời vậy," Okuni mỉm cười. "Lời đề nghị đó sẽ luôn có giá trị."

Benkei cúi đầu chào, rồi cùng với nhóm của Jack rời khỏi khu cắm trại trở về đường chính. Anh chàng ảo thuật gia ngoái nhìn Junjun lần cuối rồi vừa chạy vừa la, "Nagasaki, ta tới đây!"

Tới rìa làng thì con đường chia ra làm hai ngã.

"Lối nào?" Akiko dừng ngựa hỏi Benkei.

"Lối nào cũng được," anh chàng ảo thuật gia đáp. "Con đường phía bắc dọc theo bờ biển tuy bằng phẳng nhưng cần nhiều thời

gian. Con đường phía tây thông qua núi lửa, gồ ghề hơn, nhưng chỉ mất hai ngày đường.”

“Thế thì hướng tây vậy,” Miyuki cướp lời Akiko.

“Cậu không nghĩ chúng ta cần hỏi ý trước à?” Nữ võ sĩ khó chịu.

“Đương nhiên không thể đi đường chính rồi,” Miyuki phản ứng.

“Nhưng rừng núi lúc nào chẳng là địa bàn của giặc cướp?”

Trong lúc hai cô gái tranh cãi gay gắt, Benkei và Saburo ném cho nhau cái nhìn kiểu chẳng làm thế nào được. Jack định xông vào can thiệp thì Yori bất ngờ ném quyền trượng lên không. Cây gậy rơi cách xuống đất khiến Akiko và Miyuki lập tức im bặt. Họ nhìn xuống thì thấy đầu gậy hướng về phía bên trái.

“Trời bảo đi hướng tây,” Yori nhặt gậy lên tuyên bố.

Jack thật sự khâm phục nhà sư nhí. Lúc nào cậu cũng biết rõ cách giải quyết tranh chấp công bằng và nhanh chóng nhất. Chấp nhận quyết định, Akiko thúc ngựa đi lên. Miyuki cũng tiếp bước ngay sau, không hần thẳng cuộc nhưng cũng tương đối hài lòng.

Con đường dốc dần bỏ lại bến cảng Shimabara phía sau. Cả nhóm đi một lúc thì phát hiện một cao nguyên nho nhỏ với phòng trà có góc nhìn thoáng đãng về phía vịnh.

“Dừng lại một chút đi,” Saburo vuốt mồ hôi đề nghị.

“Có muốn không dừng cũng chẳng được,” Akiko chỉ năm người đang bước ra từ phía phòng trà, tay lăm lăm vũ khí.

CHIÊU MỘ *RONIN*

Năm người này có vẻ là dân thường xuyên di chuyển đường dài. Họ mặc áo quần đã sờn, râu ria lâu ngày không cạo. Đến vũ khí cũng rỉ sét đầy vết mẻ và máu khô do những trận chiến trước đó để lại. Không thấy họ mang gia huy ở bất kì đâu. Như vậy họ đều là *ronin*, *samurai* vô chủ.

Nhóm Jack không có cách nào vượt qua. Phòng trà nằm ngay rìa cao nguyên, một bên là vực dốc, một bên là rừng sâu. Muốn đi tiếp bắt buộc phải xử lí năm gã cản đường phía trước.

“Chúng ta đợi người đã lâu, Benkei!” Tên thủ lĩnh, một chiến binh cơ bắp cuồn cuộn, ngực nở sấn chắc lên tiếng.

“Đợi tôi á?” Benkei ngơ ngác.

“Hình như anh còn giấu chúng tôi điều gì phải không, Benkei?” Akiko vừa nói vừa đưa tay lấy cung.

“Tôi xin thề là chưa từng gặp mấy người này bao giờ hết!” Anh chàng ảo thuật gia phản đối.

Saburo nhíu mày nghi hoặc. “Nhưng họ gọi đích danh luôn kìa.”

“Nhiều người biết tên tôi lắm.”

“Hay họ là nạn nhân trước đây bị cậu lừa?” Jack hỏi dưới lớp mũ ngụy trang.

Benkei nhìn kĩ lại một lượt. Bên cạnh tên thủ lĩnh còn có một võ sĩ gầy gò mặt theo; một chiến binh râu ria xồm xoàm nắm tay to như đá tảng cầm dùi cui; và hai tên nữa có vẻ như là anh em, với cùng chung cái mũi gãy và đôi môi mỏng dính. Khác biệt duy nhất là tên bên trái chỉ có một lỗ tai.

“Không đâu,” Benkei lắc đầu. “Chắc chắn tui phải nhớ mấy người xấu đặc biệt như vậy chứ.”

“Mày không biết, nhưng bọn tao biết!” Tên *ronin* râu ria xồm xoàm hung hăng tuyên bố. “Và mày sẽ phải trả giá cho câu sỉ nhục đó... bằng máu tươi!”

Benkei lập tức chui ra sau lưng Jack.

“Và hình như thằng kia chính là tên võ sĩ ngoại quốc!” Một trong hai gã anh em chỉ vào Jack. “Cặp *daishō* của nó có phần chuôi màu đỏ!”

Jack ngẩng đầu, danh tính của nó đã bị lộ.

“Đúng là nó!” Tên một tai xoa tay xác nhận. “Phen này phát tài rồi tụi bây ơi.”

“Nhưng tao tưởng chỉ có hai, sao bây giờ lại tới sáu?” Tên võ sĩ gầy nhẳng lên tiếng, lúc nói chuyện, vết sẹo trên má hằn di chuyển như thể rắn đang bò.

“Không thành vấn đề,” tên đầu lĩnh nhổ nước bọt đánh toẹt. “Chỉ là đám nhãi ranh.”

Hắn liền rút kiếm, một thanh đại đao *nodachi* uy mãnh dài gấp đôi trường kiếm *katana* thông thường, hắn lao tới tấn công. Những gã còn lại cũng chia làm hai hướng tiến lên. Jack và nhóm bạn không hề nao núng. Akiko chọn một mũi tên nhắm bắn vào gã không tai. Mũi tên cắm vào vai tên này mạnh đến mức làm hắn bị ném tung ngược ra phía sau ghim chặt vào tường và la lên đau đớn.

Điên tiết vì số phận của em mình, gã anh xông thẳng vào Akiko không cho cô có cơ hội bắn mũi tên tiếp theo. Hắn vung kiếm định chém Bóng Tuyết, nhưng Saburo đã dễ dàng gạt đỡ đòn này. Anh chàng tiếp tục tung một cú đá vào bụng khiến gã *ronin* này phải lùi ra sau mấy bước, nơi Yori đã chờ sẵn, dùng quyền trượng gạt chân cho hắn văng luôn xuống dốc.

Cùng thời điểm đó, chiến binh râu ria xăn tới tấn công Benkei. Hắn đưa dùi cui quật mạnh khiến Benkei phải nhảy nhót tránh né. Jack vội vàng ứng cứu, dùng cả *katana* và *wakizashi* đẩy lùi hắn về phía Miyuki. Nhanh như cắt, nữ sát thủ nhảy lên lưng gã *ronin* cầm ám khí dạng trâm cài tóc vào huyết đạo trên cổ. Mắt chiến binh lập tức trợn ngược, sau đó bất tỉnh và đổ gục như một cái cây bị cưa.

Hoàn toàn bị bất ngờ bởi chiêu thức mà nhóm võ sĩ trẻ tuổi dễ dàng vô hiệu hóa ba tên đàn em, gã thủ lĩnh quyết định đánh thẳng vào Jack, hấn giơ cao đại đao *nodachi* định chém nó làm đôi. Akiko bắn ngay mũi tên thứ hai cắm thẳng vào ngực tên thủ lĩnh. Nhưng vốn khỏe như bò mộng, hấn chỉ rên lên một tiếng rồi tự tay bẻ gãy đầu mũi tên và tiếp tục sẵn tới. Jack gạt đòn tấn công bằng đoản kiếm *wakizashi* rồi phản lại bằng chiêu chém chữ thập. Mũi trường kiếm *katana* đi sượt qua cổ gã thủ lĩnh chỉ trong gang tấc. Rõ ràng đại đao vẫn có lợi thế về tầm sát thương hơn.

Nhưng lợi thế này không áp dụng được với Miyuki. Cô ném ra một chiếc phi tiêu *shuriken* cắm thẳng vào bắp tay bên phải của thủ lĩnh *ronin* khiến hấn gào lên vì đau. Khoảnh khắc mất tập trung này là quá đủ để Jack tước vũ khí của hấn bằng đòn Thu Diệp Thức. Gã *ronin* gào lên giận dữ cầm đầu lao tới. Akiko thúc nhẹ Bóng Tuyết. Nhận được lệnh, con ngựa xoay người tung chân đá hậu. Cú đá trúng vào ngay giữa ngực tên thủ lĩnh xấu số, và hấn cũng chịu chung số phận bị đánh văng xuống dốc cùng với đám đàn em.

Năm tên lúc đầu giờ chỉ còn lại một mình tên mặt sẹo. Hấn cố nốt cú đánh sau chót hòng giết Jack. Nhưng rõ ràng hấn không phải là đối thủ của Jack. Chỉ bằng một chiêu gạt-chém đơn giản, Jack đẩy kiếm của hấn sang bên rồi để lại trên má trái của tên võ sĩ một đường máu dài màu đỏ.

"Giờ thì đều rồi nhé," Jack tuyên bố trong tư thế đứng tấn đặc trưng của tuyệt kỹ Nhị Thiên, với một kiếm giơ lên cao, một kiếm để dưới thấp. Nó cố tình cho đối phương một cơ hội nghỉ lại.

Bị áp đảo cả về số lượng lẫn đẳng cấp võ nghệ, gã *ronin* buông kiếm quay đầu chạy thẳng.

Hấn chạy nhanh tới mức bụi tung mịt mù ở phía sau.

"Giờ thì tụi mình sẽ phải tăng tốc dời đi trước khi tất cả dân trong vùng đều biết chúng mình tới đây," Akiko vừa cất cung tên vừa nói.

Jack gạt đầu tra kiếm vào vỏ định đi ngay. Nhưng Miyuki đã nhặt một hòn đá ném về phía gã *ronin* bỏ chạy. Hòn đá vẽ thành một đường vòng cắm thẳng vào gáy gã đàn ông khiến hấn chỉ lết thêm được một bước rồi ngã sấp mặt xuống đất.

“Có thêm thời gian rồi đó,” Miyuki nhướn mày với Akiko.

Nữ võ sĩ miễn cưỡng gật đầu, còn những người khác thì sững sờ nhìn nữ sát thủ.

“Sao cậu làm được hay vậy?” Saburo không khép nổi miệng lại.

“*Ninja*” Miyuki nói như thể đó là điều đương nhiên.

Đúng lúc này thì Yori la thất thanh, “Benkei đâu?”

Jack và những người còn lại nhìn quanh, nhưng chẳng thấy bóng dáng Benkei đâu - đường chính không, phòng trà không, mà sườn dốc cũng không. Thế rồi bỗng nhiên anh chàng ảo thuật nhảy ra từ sau một gốc cây. “Tôi ra ngoài được chưa?”

Jack mỉm cười gật đầu.

“Can đảm thật đấy!” Saburo móc mĩa.

“Cái chính là tôi không muốn cản trở,” Benkei không hề tỏ ra xấu hổ. “Hơn nữa, nhìn mấy người chiến đấu tốt như vậy, cần gì Benkei Vĩ Đại phải ra mặt.”

“Tớ chỉ đang lo không biết tại sao hành tung của tụi mình lại bị họ phát hiện,” Jack nói.

“Hỏi trực tiếp là được thôi,” Akiko chỉ tên *ronin* vẫn đang bị cầm vào vách phòng trà.

“Làm ơn... thả tôi ra!” Gã đàn ông rên rỉ đau đớn.

“Trước tiên phải khai tại sao các người lại ở đây chờ Benkei và Jack đã,” Miyuki tuyên bố.

“Một võ sĩ... thuê chúng tôi,” hắc thử dốc. “Bảo là... tìm một người mặc *kimono* đủ màu... và một võ sĩ đội mũ rơm mang cặp kiếm chuôi đỏ...”

“Trông võ sĩ đó như thế nào?” Jack hỏi, mặc dù đã đoán ra câu trả lời.

“Áo giáp đen... mũ vàng... gia huy mặt trời đỏ...”

“Kazuki!” Saburo thốt lên.

“Dám cá hắc đã đi chiêu mộ *ronin* khắp từ đây cho đến Nagasaki rồi,” Miyuki nguyên rủa.

“Nghĩa là sẽ chẳng còn nơi nào an toàn nữa,” Yori nói lúc cả bọn chuẩn bị quay lại đường.

“Khoan đã... mũi tên...,” gã *ronin* hốt hoảng rên. “Làm ơn... các vị đã hứa...”

“Được thôi,” Akiko nói rồi giật mạnh mũi tên ra khỏi vai tên đàn ông bằng một động tác cực kì gọn ghẽ. Gã *ronin* la hét chói tai vì bị phần đầu có ngạnh của mũi tên cửa rách thịt.

“Tôi cũng chẳng muốn phí phạm không cần thiết,” cô nói trong lúc hấn ngất đi vì sốc.

FUMI-E

Leo lên dốc núi Unzen-dake, Jack và nhóm bạn tiếp tục di chuyển theo hướng tây. Rừng thông Nhật mọc hai bên thưa thớt dần để lộ ra lớp đất đá. Càng lên cao, không khí càng nồng nặc mùi như trứng ung. Từ đây có thể nhìn rõ đỉnh núi lửa, và Jack thật sự mừng là lần này nó sẽ chỉ phải đi vòng, chứ không phải băng xuyên qua. Jack vẫn cứ có một cảm giác gì đó rất bất an đối với ngọn núi khổng lồ này.

Cách xa bến cảng, độ ẩm giảm dần, nhiệt độ cũng mát hơn hẳn, thế nên nhóm di chuyển khá nhanh. Với việc rất có thể Kazuki đã chiêu mộ *ronin* khắp nơi truy lùng Jack, tập trung cao độ là điều kiện bắt buộc phải có. Benkei đi trước dẫn đường, Akiko cưỡi ngựa làm trinh sát, Yori đi cạnh Jack, còn Miyuki và Saburo bọc hậu. Nhưng ngoại trừ lần ở phòng trà thì cả bọn vẫn chưa đụng độ thêm kẻ địch.

"Cậu sẽ làm gì sau khi về Anh Quốc?" Yori hỏi, nhà sư nhí phải đi hai bước mới bằng một bước của Jack.

"Tìm em gái," Jack đáp.

"Đương nhiên rồi, nhưng sau đó thì sao?"

Một nụ cười thoáng hiện trên môi Jack khi nó nhớ đến quê nhà tưởng như đã chìm vào quên lãng.

"Tớ sẽ ăn bánh đúc thịt này... uống sữa bò này... nghe tiếng chuông giáo đường Thánh Paul này... đi bộ trên cầu London này... tham quan chợ dành cho dân lao động này..."

Nhưng sau đó nét mặt nó lại lộ nét ưu tư. "Đến thăm mộ của mẹ... rồi có lẽ sẽ chôn kỉ vật của cha bên cạnh nữa." Nó thở dài thườn thượt. "Cuối cùng là trở về nhà ở khu Limehouse, nếu chưa bị người ta cướp mất."

“Không sao đâu mà,” Yori căn môi như thể sắp khóc. “Nhưng chắc là tớ sẽ nhớ cậu lắm,” nhà sư nhí nhảnh thừa nhận.

Jack quay lại nhìn cậu bạn nhỏ, hoàn toàn bất ngờ trước màn thể hiện cảm xúc này.

“Lúc ở trường cậu đã luôn ở bên cạnh tớ,” Yori tiếp tục. “Tin tưởng vào tớ, vào thời điểm mọi người đều quay lưng.”

“Thầy Yamada có quay lưng với cậu đâu?” Jack nhắc nhở.

“Ừm, nhưng thầy ấy là thầy. Còn cậu là bạn. Và phải đến khi mất cậu... sau trận bão ấy, tớ mới nhận ra cậu quan trọng đến nhường nào. Dẫu biết nói ra là ích kỉ... nhưng tớ thực sự không muốn phải mất cậu.”

“Cậu có thể đi cùng với tớ mà,” Jack nói nửa đùa nửa thật.

“Thật chứ?” Yori hào hứng hơn hẳn.

“Nhưng sẽ phải lênh đênh trên biển suốt hai năm trong ca bin chật hẹp với chỉ một cái võng để ngủ!”

“Hai năm?” Yori không hề thấy nản chí. “Để thiên định thì tuyệt vời!”

Jack bật cười. Dường như trong bất kì tình huống nào Yori cũng đều có thể tìm ra được mặt tốt.

Họ đi vào con đường cắt ngang cao nguyên, nơi có khá nhiều ruộng bậc thang. Một ngôi làng nhỏ lura thừa mái nhà, nằm ngay bên cạnh.

Lúc đến gần, nhóm Jack bỗng nghe thấy tiếng nước chảy.

Họ vào trong thì phát hiện một đồng hoang tàn đổ nát. Dường như nơi này đã xảy ra một vụ đụng độ, vẫn còn vết lửa cháy, cũng như vũng máu khô trên đất.

Một ông cụ ăn mặc rách rưới đang ngồi khóc cạnh phần còn lại của ngôi nhà. Lúc nhóm Jack lại gần, ông ngẩng đầu sợ hãi, thân hình ông chỉ còn da bọc xương run cả lên. Mắt ông đỏ hoe, trũng sâu vì đau buồn.

Yori khụy gối bên cạnh hỏi, “Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Nhận thấy trang phục nhà sư, ông cụ bình tĩnh hơn đôi chút, nuốt nước bọt rồi cắn hờn nói ra một cái tên, “Lãnh chúa Matsukura!”

“Lãnh chúa?” Akiko xuống ngựa hỏi. “Nhưng nhiệm vụ của ông ta là bảo an dân chúng cơ mà.”

Ông cụ lắc đầu. “Lãnh chúa trước đây, Arima, đúng là người như vậy. Nhưng ông ấy đã bị lưu đày biệt xứ vì dám theo đạo Ki-tô. Còn Matsukura đúng là một con quái vật... chỉ chăm chăm hành hạ dân xứ đạo chúng tôi...” Nói đến đây thì ông lão im bặt, nhận ra mình đã để lộ quá nhiều thông tin. “Các cậu là ai?”

Tin những gì ông lão nói, Jack đánh liều cười mủ. Mắt ông tròn tròn hết cỡ khi nhìn thấy khuôn mặt nó.

“Một người ngoại quốc! Con chiên... của Chúa?” Ông ấp úng.

Jack gật đầu. “Cháu tên Jack. Xin cụ đừng sợ.”

“Tôi là... Takumi,” ông lão ngập ngừng nói rồi cúi đầu thi lễ.

“Mọi người đã thấy tòa lâu đài mới ở Shimabara rồi chứ?” Ông lau mũi bắt đầu kể. “Lãnh chúa Matsukura đã phá hủy toàn bộ dãy phố Ki-tô giáo để xây nó. Hắn bắt dân làm phu như nô lệ, và mặc dù thuế đã tăng lên gấp đôi... vẫn cứ liên tục đòi thêm nữa!”

“Thế chuyện ở đây là do võ sĩ đến thu gạo gây nên?” Saburo hỏi.

“Không, chúng tôi làm gì còn,” cụ Takumi sụt sùi. “Bóc lột chưa đã, lãnh chúa Matsukura phái người xuống làng bắt phải làm *fumi-e*.”

“*Fumi-e*?” Jack lặp lại.

Cụ Takumi gật đầu. “Họ bắt chúng tôi... giẫm lên... hình Chúa Jesus,” ông giải thích, khuôn mặt khổ sở nhăn nhúm khi phải nhớ lại sự việc kinh hoàng.

“Tại sao lại thế?” Saburo thắc mắc.

“Để chứng minh không phải là người theo đạo Ki-tô. Bất kì ai - đàn ông, đàn bà, hay trẻ em - dám từ chối đều sẽ bị đem đi xử tử ở núi Unzen-dake.”

“Thế tại sao ông lại thoát được?”

Biến cảm trên mặt ông lão chuyển thành tội cùng tội lỗi. “Tôi... Tôi đã *fumi-e*.”

Ông liền khụy gối chấp tay cầu nguyện.

“Lạy Chúa, xin Người hãy tha thứ cho tội lỗi của con. Con chỉ muốn cứu lấy gia đình mình...” Rồi ông quay sang Jack, nói như thể van xin. “Nhưng con gái tôi nhất quyết không chịu... cả nó, và cháu ngoại tôi đều đã...” Đến đây thì ông nức lên từng hồi.

“Tôi tin vị thần linh ấy sẽ tha thứ cho ông,” Yori cố an ủi. Cụ Takumi lại ngược lên nhìn Jack, ánh mắt đau buồn đến tột độ.

“Hãy mau đi đi!” Ông kêu lên. “Rời khỏi chốn địa ngục này, khi cậu còn có thể.”

“Ý kiến hay đó,” Benkei đã định quay lại đường.

“Tớ không thể,” Jack nói. “Nhất là khi nhìn thấy người đồng đạo chịu uất ức như thế này.”

“Cậu định cứu họ? Nguy hiểm lắm!” Miyuki phản đối. “Võ sĩ của lãnh chúa Matsukura hẳn đã phát hiện ra dấu vết của chúng ta. Mà hẳn chính là kẻ căm thù người ngoại quốc như cậu nhất trên đời. Shogun và Kazuki ngày đêm rình rập cũng là đủ vất vả rồi!”

Jack chỉ đỉnh ngọn núi lửa đã gây cho nó cảm giác bất an kể từ lần đầu tiên nhìn thấy. “Nhưng ở đó đang có hàng chục phụ nữ và trẻ em bị hành hạ, giết chóc, tất cả chỉ vì đức tin của mình!”

Akiko không biết phải quyết định thế nào, trái tim và khối óc của cô tranh đấu kịch liệt với nhau. “Chúng ta không thể cứu toàn bộ dân đạo trên Nhật Bản này. Jack à,” cuối cùng cô quyết định lên tiếng, “ưu tiên cao nhất là đưa cậu đến Nagasaki, bắt tàu trở về nhà. Cậu là người Ki-tô duy nhất bọn tớ có thể giúp.”

“Nhưng đây chính là điều một võ sĩ nên làm. Cậu đã quên nhân lễ, nghĩa rồi hay sao?”

“Đây không phải vấn đề danh dự, mà là vấn đề cái gì được, cái gì không được. Chúng ta chỉ có sáu người, chống lại quân đội của một vị lãnh chúa. Khác biệt sẽ là gì?”

Nghe thì có vẻ nhần tâm, nhưng cả Saburo lẫn Miyuki đều gật đầu đồng tình với Akiko. Đúng lúc đó thì Yori đứng lên. “Trước đây có một cơn sóng thần đánh hàng vạn con cá trôi dạt vào bờ biển Nhật Bản. Một nhà sư đi xuống hướng bãi biển, thấy cá giãy trên cát, liền nhặt từng con một đem thả. Võ sĩ đứng gần đó thấy nhà sư làm vậy

liền phì cười. 'Đồ điên! Bãi biển thì rộng lớn, cá có đến nghìn con. Khác biệt sẽ là gì?'

Đáp lại, nhà sư nhặt một con cá khác tiếp tục thả rồi mỉm cười nói. 'Khác biệt đối với con cá đó.'"

KÍNH LẠY CHA

Cả bọn nằm sấp trên cao nhìn xuống miệng núi lửa, một cái hố tạo thành bởi đá và dung nham, liên tục bốc khói, nồng nặc mùi trứng thối. Bỗng có tiếng rít lớn vang trời đất vọng lên.

“Tụi mình đến muộn mất rồi à?” Saburo nói bằng giọng nghệt mũi do anh chàng đang dùng tay bóp kín mũi lại để ngăn mùi hôi.

Những tiếng rít ghê rợn này khiến Jack thấy cực kì ghê rợn. Yori thì bịt tai không dám nghe.

“Đó là tiếng từ Âm Ngục,” Takumi, người tình nguyện dẫn nhóm Jack đến nơi hành quyết ưa thích của lãnh chúa Matsukura lên tiếng. Ông chỉ ngón tay xương xẩu vào chảo lửa bên dưới, nơi từng cột khói cao bốc lên như rồng dữ khè lửa.

Bên cạnh chảo lửa Âm Ngục, một nhóm võ sĩ đang khổng chế đám đông dân làng. Thật ra điều này là không cần thiết, bởi lẽ chẳng ai trong số họ tỏ ra nguy hiểm, hầu hết đều là phụ nữ, người già, và cả trẻ sơ sinh.

“Khói dày quá làm tớ chẳng nhìn thấy gì cả.”

“Đối với *ninja* thì đây là lợi thế chứ không phải vấn đề,” Miyuki thẳng thắn nói. “Càng thuật lợi rút lui hơn.”

“Nhưng phải cứu rồi mới rút được chứ,” Saburo thắc mắc. “Dưới kia có những ba mươi tên.”

Jack nhìn quanh một lượt, cố vắt óc lập kế hoạch. Có quá đông quân lính để tấn công trực diện. Lối suy nghĩ theo kiểu *ninja* sẽ phù hợp hơn so với võ sĩ. Nó định hỏi ý kiến Miyuki thì...

“CÁC NGƯỜI CÓ CHỊU CÁI ĐẠO KHÔNG?” Một giọng nói vang lên từ bên dưới.

“Là Matsukura!” Cụ Takumi run rẩy sợ hãi.

Vị lãnh chúa võ sĩ vận lễ phục tím đỏ, đầu đội mũ đen có sừng hươu nai. Mặt ông ta đỏ như gấc chứng kiến một người nông dân gầy gò đang quỳ gối trước ảnh chúa Jesus.

“Giẫm, hay là CHẾT!” Lãnh chúa Matsukura hăm dọa.

Người nông dân dứt khoát lắc đầu, rồi chấp tay theo động tác cầu nguyện. Cảm thấy bị thách thức, lãnh chúa Matsukura liền đâm mạnh vào cằm ông. Ấy vậy mà mặc dù máu me bê bết nhưng người nông dân vẫn chấp tay khẩn nguyện.

“CHÔN SỐNG NÓ!” Lãnh chúa Matsukura hét.

Hai võ sĩ lập tức xốc nách người nông dân kéo về phía đám dung nham. Ông cầu nguyện thành tiếng, *"Lạy cha chúng con ở trên trời..."* Họ ném ông vào miệng núi lửa. Người nông dân vẫn tiếp tục đọc bài Kinh Lạy Cha, *"... ý cha thể hiện dưới đất cũng như trên trời..."* Một cột khói bốc lên khiến ông la lớn túm lấy bờ, nhưng bị đám võ sĩ dùng giáo đẩy lại. *"Xin cha THA cho những kẻ nợ chúng con..."*, ông thở hắt. Lãnh chúa Matsukura lạnh lùng đứng khoan thai quan sát. *"... cứu chúng con khỏi quỷ dữ..."* Da người nông dân bắt đầu tróc từng mảng để lộ máu thịt bên trong. *"... nước của cha..."* Giọng ông càng lúc càng yếu *"... sẽ trường tồn mãi mãi..."* trước khi hoàn toàn chìm hẳn trong đồng dung nham.

“AMEN!” Dân làng kết thúc bài kinh cho người đồng đạo xấu số. Nước mắt không ngừng tuôn rơi, những tiếng “AMEN!” cứ vang vọng khắp núi.

Vị lãnh chúa hiển nhiên chẳng mấy hài lòng với màn chống đối công khai này. “TIẾP!” Ông ta điên tiết hét.

Một người phụ nữ trẻ và con gái của cô bị kéo ra khỏi dân làng. Đứa trẻ còn quá nhỏ để hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết bám chặt vào chân mẹ, mặt ngơ ngác sợ hãi.

Phía sau Jack, Takumi gục xuống thở hắt, “Ôi con gái của tôi!”

Kinh tởm đến tận xương tủy trước những gì vừa chứng kiến, Jack biết mình đã đúng khi quyết tâm cứu những sinh linh vô tội này. Nó tuyệt đối không thể để tấn thảm kịch tiếp diễn thêm được nữa.

Jack rút kiếm, đã đến lúc hành động. “Chúng ta sẽ phải đánh cược vào một màn tập kích bất ngờ thôi.”

“Khoan đã! Tớ mới nghĩ ra ý này!” Saburo ngăn lại. “Yori, Benkei, tớ cần hai cậu. Jack, cậu ở lại cùng Akiko và Miyuki. Tìm cách tiếp cận đám võ sĩ. Sau khi nhận được tín hiệu thì thả các nông dân rồi cứ thế cầm mặt chạy.”

“Tín hiệu là gì,” Jack hỏi lúc Saburo, Benkei, và Yori di chuyển thành hàng một. “Nhìn thấy sẽ biết ngay,” anh chàng cười gian xảo.

Để lại ông Takumi liên mồm cầu nguyện, Jack, Akiko, và Miyuki lén tiếp cận miệng núi lửa.

Chúng nấp sau núi đá, lợi dụng các cột khói để che giấu chuyển động. Tuy nhiên điều này vô tình lại trở nên lợi bất cập hại, bởi lẽ tiến độ là rất chậm, thậm chí không thể nhìn thấy lối đi dẫn tới lạc hướng, hay vấp ngã. Jack chỉ mong mình kịp đến chỗ hai nạn nhân trước khi quá muộn.

Cuối cùng nhóm cũng đến được một điểm đủ gần để nghe tiếng thì thầm của dân làng. Người thì đang cầu nguyện, người thì khóc lóc, van xin trong lúc người phụ nữ và đứa bé đối mặt với lãnh chúa.

“Giẫm lên hay là chết!” Lãnh chúa Matsukura ra lệnh.

“Tội mình không thể chờ thêm được nữa,” Akiko căng thẳng. “Rốt cục Saburo định làm gì cơ chứ?”

Đằng sau làn khói mờ, Jack thoáng thấy Saburo và hai người còn lại nấp sau tảng đá lớn trên vành núi lửa. “Chịu. Nhưng dù là gì thì cũng phải thật nhanh.”

Trái với lời đe dọa của vị lãnh chúa, đứa nhỏ lại ôm chặt ảnh Chúa vào ngực. Lãnh chúa Matsukura lao tới giật tấ ảnh khỏi tay cô bé.

“Ném hai con quỷ này xuống địa ngục cho ta!” Ông ta gào lên.

Hai võ sĩ nắm tóc người phụ nữ, tên thứ ba chụp hông con cô ta.

La hét vùng vẫy trong vô vọng, họ bị kéo xộc tới miệng núi lửa.

Sốt ruột, Jack và Akiko đứng bật dậy, còn Miyuki lấy phi tiêu giắt trong đai lưng. Thế rồi một tiếng động rất lớn bất ngờ vang lên. Khói tan ra để lộ hàng loạt đất đá đang lao từ trên cao xuống dốc núi với tốc độ ngày một tăng.

“Tín hiệu đây rồi!” Miyuki kinh hãi thốt lên.

NÚI LỜ

Nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra, lãnh chúa Matsukura không hề hoảng sợ hay nao núng. Mà biểu cảm trên khuôn mặt ông ta cho thấy sự tốt cùng giận dữ, như thể đang trách móc tại sao ngọn núi dám cản trở mình vậy. Thế nhưng đám võ sĩ xung quanh thì khác, cả đám tản ra chạy lên dốc bên kia, bỏ lại cả dân làng lẫn chủ tướng.

Hai tên lính ban nãy kéo tóc người phụ nữ cũng quay đầu chuồn cùng đồng bọn. Nhưng tên đang giữ chặt bé gái lại vẫn muốn tiếp tục công việc của mình.

Jack vội vàng lao tới ngăn cản hành động của hắn, nhưng trong thâm tâm nó biết mình sẽ không thể thành công, bởi lẽ khoảng cách là quá xa.

Nó nhận thấy có ánh kim loại xẹt qua vai, rất nhanh, chiếc *shuriken* cắm phập vào cổ tên võ sĩ.

Miyuki!

Trúng đòn hiểm, hắn chỉ kịp ú ớ thả bé gái tìm cách tháo phi tiêu. Máu tuôn ra xối xả, hắn loạng choạng rơi luôn xuống dưới dung nham.

Jack vội chạy tới ôm cháu ông Takumi thoát khỏi khu vực nguy hiểm. Cô bé sững sờ nhìn nó bằng cặp mắt to tròn.

“Biết ngay mà!” Nhóc tí tinh nghịch sờ mái tóc vàng của Jack.

“Biết gì cơ?”

“Chúa Jesus sẽ tới cứu mọi người.”

“Anh không phải Chúa Jesus,” Jack vội đính chính. “Mà là Jack, đến từ Anh Quốc.”

Nhưng bé gái chỉ mỉm cười.

Con gái ông Takumi cũng lồm cồm bò tới trong bộ dạng rất đáng thương.

Jack vội đỡ cô ta dậy. “Lỗi này!” Nó nói trong lúc tảng đá lớn vẫn đang đổ dốc về phía họ.

Nhân lúc hỗn loạn, Akiko đã kịp thời giải thoát cho dân làng. Cô tập trung họ lại và hướng dẫn, “Tất cả theo tôi!”

Dân làng răm rắp nghe theo. Miyuki đi bọc hậu để đề phòng bất trắc.

Jack đuổi theo phía sau, một tay ôm đứa bé, một tay kéo bà mẹ. Cơn sạt lở đã lên đến đỉnh điểm, chỉ vài giây nữa thôi rất có thể sẽ ập tới chôn vùi tất cả.

Từ trong làn khói bất ngờ hiện ra một cặp sừng hươu như thể quỷ Satan xuất hiện chắn ngang đường tháo lui.

“Hôm nay đầu mày sẽ ở lại đây, ngoại quốc!” Lãnh chúa Matsukura giơ thanh kiếm hai đầu hung hiểm chém tới.

Trong tình trạng hai tay đều vướng bận, Jack không thể rút kiếm. Nó cúi xuống vừa kịp tránh đòn, nhìn lên thì đã chẳng thấy ông ta đâu nữa. Người phụ nữ và đứa bé la lên thất thanh khi chứng kiến cảnh một hòn đá lớn rơi xuống, đè bẹp dí vị lãnh chúa và thanh gươm của ông ta bên dưới.

Xem ra ông mới là người phải ở lại đây, Jack thầm nghĩ trong lúc tiếp tục cầm đầu chạy trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Đá tảng lao dọc lao ngang, đá nhỏ bay như đạn xẹt, chỉ cần một sơ hở thôi cũng đủ để mất mạng.

Nhưng rồi mọi chuyện cũng qua, họ tới kịp dốc bên kia, và được mọi người chung tay kéo lên vị trí an toàn. Jack nắm vật ra thở dốc với bé gái vẫn ôm chặt trong tay.

“Maiko! Rimika!” Ông Takumi khóc lóc ôm con, rồi chìa tay đón cháu gái. Jack thả Rimika trở về với vòng tay ông ngoại.

“Con vừa được cứu... bởi Chúa Jesus!” Nhóc tì vẫn không thể rời mắt khỏi mái tóc của Jack.

“Tạ ơn Chúa!” Ông Takumi xúc động không thể diễn đạt bằng lời. “Tạ ơn Chúa!”

“Ồ, thế còn tụi này thì sao?” Saburo cùng Benkei và Yori bước tới. Jack ngồi dậy, bên dưới màn sạt lở đã kết thúc, nhưng khói và bụi vẫn bốc lên ồ ạt như cây nấm độc.

“Kế hoạch của cậu rất tuyệt vời!” Benkei vỗ vai Saburo nói.

“Quá tuyệt vời...” Jack vừa đứng dậy vừa ho hắng.

Saburo chìa tay đỡ nó dậy mỉm cười kiêu ái ngạo. “Vụ lở có hơi lớn hơn so với dự định.”

“Đồ dở hơi! Suýt nữa thì chết hết cả đám rồi!” Miyuki chạy tới đâm vào tay Saburo.

“Ui da!” Anh chàng la lớn.

“Cứ tưởng né tránh là nghề của *ninja*?” Akiko móc mĩa.

“Thế bộ cô không hoảng à?” Miyuki phản pháo.

Ban đầu Akiko định phản ứng, nhưng sau đó chỉ gật đầu thừa nhận với Miyuki, “Thật ra là cũng có!”

Akiko liền đâm vào tay bên kia của Saburo.

“Ồi!” Saburo rên rỉ xoa cả hai tay. “Người hùng mà lại bị đối xử thế này à?”

“Ừ!” Akiko và Miyuki đồng thanh.

“Cuối cùng hai người cũng tìm được điểm chung nhỉ?” Yori cố nhin cười.

Jack nhìn về phía dân làng. Dường như vẫn chưa thể tin được là mình đã thoát chết, họ cứ quỳ gối cúi đầu trước mặt Jack và nhóm bạn.

“Tạ ơn Chúa đã phái các thiên thần xuống cứu chúng con khỏi bàn tay quỷ dữ,” một người làm dấu thánh giá nói.

“Amen,” những người còn lại đồng thanh.

Thế rồi họ lại cúi đầu, vừa để thể hiện lòng kính ngưỡng với Chúa, vừa để thể hiện lòng biết ơn đối với các *samurai* trẻ tuổi. Đúng lúc này thì mặt đất bất ngờ rung chuyển dữ dội.

48

CHUYỆN NHỎ

“Saburo... cậu đã làm cái gì thế này!” Akiko thốt lên sau khi nhìn xuống miệng núi lửa.

Bên dưới, lớp đất đá từ trận lở đã vô tình lấp đường bốc hơi của Âm Ngục, khiến nước nóng dồn nén bên dưới tìm lối khác thoát ra. Áp lực quá lớn khiến toàn bộ ngọn núi rung chuyển mạnh đến mức có thể nhìn thấy bằng mắt thường...

“TẤT CẢ CHẠY MAU!” Jack la lớn trong lúc ngọn Unzen-dake dần tỉnh giấc.

Nó ôm lấy Rimika rồi cùng với đám bạn dẫn đường cho dân làng xuống núi. Saburo cõng một cụ ông trên vai, Yori đưa quyền trượng cho một cụ khác chống. Akiko và Miyuki cùng đỡ một người phụ nữ bị tật chân. Những người còn lại, tuy hầu hết đều ốm o thiếu thốn, nhưng lại bền bỉ hơn so với vẻ bề ngoài rất nhiều. Cả đoàn tràn xuống như một bầy dê núi.

“Bên này!” Benkei đi trước hô hào. Gặp phải đoạn vòng cua khiến tốc độ của họ chậm đi đáng kể, mà đích đến vẫn còn cách khá xa.

Bất thành linh một tiếng nổ lớn vang lên khiến ai nấy đều ngã lăn quay, tay chân rách bươm rỉ máu do va chạm trên đường lao dốc. Jack siết chặt Rimika trong ngực cố hãm đà rơi.

“Em có sao không?” Nó phủi bụi khỏi tóc cô bé hỏi. Nhóc tì gật đầu dứt khoát. “Rimika không sao, có Chúa Jesus ở đây mà.”

Jack cũng ước gì đó là sự thật. Nó cùng những người khác lục đục đứng dậy tiếp tục chạy. Từ đỉnh núi bốc lên cột khói đen che phủ cả một vùng trời trông vô cùng khủng khiếp. Cây cối xung quanh rung lắc dữ dội như thể muốn bật khỏi rễ để chạy vậy. Một gốc cây cổ thụ lớn đổ nhào ra đường, suýt nữa thì đè bẹp Benkei. Anh chàng ảo thuật gia giật mình đánh thót vừa nhảy vừa la, nhưng rồi lập tức lấy

lại được bình tĩnh để hướng dẫn dân làng né tránh chướng ngại vật. Tấm *kimono* sắc sỡ của Benkei không ngờ lại trở nên vô cùng hữu ích nhờ rất dễ nhận ra trong tình trạng thiếu sáng.

Jack đuổi lên đến chỗ Saburo, người vừa đi vừa thở vì phải cõng một ông cụ trên lưng. "Ông trông... không có vẻ gì... là sợ hãi nhỉ?" nó vừa thở vừa nói.

Ông cụ bình tĩnh lắc đầu. "Lão từng kinh qua mấy trận khủng khiếp hơn rồi."

"Thật á? Và cũng... ở ngay sát như vậy?" Saburo nói chen vào.

"Không, ai dại gì. Tăng tốc mà chạy đi!" Ông cụ mắng rồi gõ lên đầu Saburo như thể người ta lừa lừa vậy.

Mặt Saburo tím lại, ông cụ này chỉ là nông dân mà lại thiếu lễ độ với người thuộc tầng lớp trên như thế. Nhưng do tình thế quá hung hiểm nên anh chàng nín giận không nói. Jack đứng ngoài trông thì thấy rất buồn cười, nhưng cũng sợ đến cười chẳng nổi. Từng là nạn nhân của một vụ núi lửa phun trào, nó không muốn cảm giác đó tái hiện lại chút nào. Núi lửa là thứ nên tránh xa, chứ không phải đương đầu.

Ngọn núi lại gầm rú ra oai.

Mặt đất rung chuyển rồi nứt hẳn ra. Jack vẫn cố sức chạy. Yori thì liên tục động viên dân làng dù chính cậu cũng đang rất sợ hãi. Akiko và Miyuki vẫn đỡ người phụ nữ bị tật đi sau cùng. Jack chỉ biết mình cần phải đi theo Benkei, tay thì siết chặt Rimika như thể nhóc tì này là viên ngọc quý hiếm nhất trên đời. Thế rồi họ cũng vượt qua được khu rừng tiến vào khu vực ruộng bậc thang.

Chật vật, kiệt sức, nồng nặc mùi trứng thối, nhưng tất cả đều đã về được làng. Phía trên, ngọn núi lửa vẫn liên tục kêu gào, phả khói đen nghi ngút. Nhưng may mắn là vẫn chưa thấy dấu hiệu phun dung nham.

"Đấy, chuyện nhỏ thôi," ông cụ được cứu giúp nói sau khi được Saburo thả xuống đất.

"Ông kiểm ngựa khác đi nhé!" Anh chàng nghiêng rằng.

"Cảm ơn chú em," ông cụ nhoẻn hàm rằng không còn chiếc nào cười, thoải mái đuổi chân bước đi.

Saburo há hốc mồm do từ nãy vẫn tưởng là ông không thể đi lại được.

“Quả nhiên là cao thủ!” Benkei nói giọng ngưỡng mộ. “Khi nào có dịp phải xin thọ giáo mới được.”

Thấy tình hình đã ổn, Jack trao Rimika lại cho mẹ cô bé.

“Chúng tôi biết phải đền ơn cậu thế nào đây,” ông Takumi cúi sát đầu trước mặt Jack.

“Giúp người đồng đạo là niềm vui của cháu,” Jack khiêm tốn đáp.

“Thật sự chúng tôi không thể giúp được gì ư?” Maiko, con gái ông Takumi nhấn mạnh.

“Một bồn nước nóng chẳng?” Akiko vừa nói vừa cúi xuống nhìn bộ *kimono* đầy bùn đất của mình.

Hai cha con ông Takumi cúi đầu hổ thẹn.

“Thật xin lỗi, người của lãnh chúa Matsukura đã phá hủy bồn tắm duy nhất của cả làng,” ông cụ nói. “Nhưng gần đây có một suối nước nóng tự nhiên, nếu các vị không ngại -”

“Tuyệt vời,” Akiko không hề muốn làm dân làng thấy áy náy.

“Hay mọi người ở lại dùng bữa nhé?” Maiko vẫn nài nỉ.

Jack liếc nhìn ngôi làng tan hoang cùng kho thóc rỗng tuếch. Nếu còn lương thực thì đó có lẽ cũng là phần ít ỏi cuối cùng, vậy mà họ vẫn muốn dùng hết để cảm ơn. Jack cảm thấy nó quả không sai khi quyết tâm cứu những con người tốt bụng này.

“Chỉ cần cầu nguyện cho tôi an toàn về đến nhà là được,” Jack nói.

“Nhất định như vậy rồi,” ông Takumi chấp tay nói.

“Lãnh chúa Matsukura đã chết,” Akiko nói thêm vào, “từ giờ mọi người không phải lo lắng nữa.”

Niềm vui trên khuôn mặt ông lão chợt tắt ngấm. “Không may là con trai của ông ta cũng độc ác chẳng kém.” Ông thở dài thườn thượt. “Nhưng bù lại chúng tôi sẽ có thêm thời gian thu xếp chuyển đến nơi nào ít phân biệt đối xử hơn.”

Jack hi vọng điều tốt đẹp nhất sẽ đến, nhưng cũng tự cảm thấy bất an cho những con người này, bởi lẽ di dân là điều vốn bị triều

đình kiểm soát chặt chẽ, mà lệnh cấm theo đạo Ki-tô cũng đã được ban bố trên phạm vi toàn quốc.

“Chúng ta đi thôi,” Miyuki nhìn mặt trời đang di chuyển dần về hướng tây và nói. “Cần phải rời khỏi đây trước khi trời tối hẳn.”

Jack giúp Akiko lấy ngựa rồi cùng với mọi người ra khỏi làng. Đến cuối đường, nó quay lại nhìn lần cuối. Toàn bộ giáo dân đều quỳ gối cầu nguyện. Trên đầu, ngọn núi lửa vẫn liên tục rền vang.

“Có thật chúng ta đã cứu được họ không?” Jack hỏi, trong đầu không khỏi nghĩ đến mối hiểm họa kếp từ con trai lãnh chúa Matsukura và Tướng Quân Kamakura.

Yori gật đầu. “Không ai biết ngày mai sẽ ra sao, thế nên hôm nay chính là một món quà cần phải trân trọng. Và cậu đã cho họ món quà ấy.”

CUỐI ĐƯỜNG

“Một ngày đi đường nữa là cậu sẽ có mặt ở Nagasaki, *nanban!*” Benkei tuyên bố trong lúc nhóm Jack dùng bữa sáng với cơm và cá hấp.

Đêm qua cả bọn cắm trại ngay cạnh suối nước nóng, ai nấy đều cảm thấy phấn khởi hơn sau một đêm ngủ ngon và tắm rửa thỏa thích.

“Đến cuối đường rồi đó, người anh em,” Saburo cười tươi nhận định.

Jack gật đầu đồng tình. Hành trình dai dẳng cuối cùng cũng tới hồi kết thúc.

Nó vẫn chưa thể tin mình đã đi được đến tận đây - mà vẫn còn sống. Có điều, liệu rằng Nagasaki có được như mong ước - với chiếc tàu chờ sẵn hướng về Anh? Hay tất cả những hi sinh mất mát đều chỉ là vô nghĩa?

Và nếu số phận có run rủi cho nó gặp được một chiếc thuyền Anh hay Hà Lan, thì Jack cũng phải cân nhắc những gì mà nó sẽ bỏ lại. Đành rằng luôn tồn tại những hiểm họa đến từ Shogun, cũng như Kazuki, nhưng rời bỏ Nhật Bản cũng có nghĩa là phải rời bỏ một phần rất quan trọng của Jack - bạn bè.

Nó nhìn một lượt quanh suối nước nóng. Xung quanh khuôn viên nhỏ bé này là hầu hết những con người thân thương nhất. Benkei, dù mới quen chưa lâu nhưng về độ từng tưng thì khó ai sánh kịp.

Saburo, anh chàng võ sĩ bụng to tốt tính. Yori, người bạn trung thành, dịu dàng, thông tuệ nhất. Jack ngờ rằng nó khó mà gặp ai ở Anh Quốc thay thế được nhà sư nhí, hay độ ranh mãnh, nhiệt tình, mà cũng đầy chết chóc của Miyuki. Rồi đến Akiko... nó biết có rong

ruổi suốt năm châu bốn bể cả cuộc đời cũng không thể tìm được cô gái nào như vậy.

Vậy mà rất nhanh thôi nó sẽ phải nói lời từ biệt với cô; với tất cả mọi người. Saburo nói đúng. Đây chính là cuối đường - theo nhiều nghĩa khác nhau.

"Lên đường thôi," Akiko tuyên bố sau khi buộc nốt túi hành lí cuối cùng vào yên ngựa.

Jack định đứng dậy, nhưng chân không nghe lời. Bất chấp những khó khăn đang chờ đợi, cũng như áp lực từ việc phải về tìm em gái, trái tim nó vẫn cứ muốn ở lại.

Bỗng có tiếng chuông réo rắt bên tai. Yori mỉm cười, tay cầm cây quyền trượng.

"Khi leo núi, gần lên đỉnh chính là đoạn khó nhất," nhà sư nhí nhảnh đoán đúng mâu thuẫn trong lòng Jack. "Cậu tự hỏi liệu mình có đủ sức kết thúc không, điều gì đang chờ đợi phía trước. Nhưng Jack à, cậu vẫn còn chúng tớ bên cạnh mà."

Yori đập gậy xuống đất ba lần để nhấn mạnh quan điểm. Được tiếp thêm dũng khí bởi người bạn nhỏ thông thái, Jack biết nó không được phép phản bội lại những hi sinh mất mát của mọi người mà bỏ rơi Jess. Tuyệt đối không.

Cả nhóm lại xuất phát, ở giữa là Jack và Yori, Saburo và Miyuki bọc hậu, Benkei cùng Akiko đi trước dẫn đường. Xuyên suốt quãng đường băng rừng Shimabara, hầu như chẳng ai nói câu nào, ai nấy đều hiểu rõ mọi chuyện sắp kết thúc.

Dù cũng trĩu nặng suy tư, nhưng Miyuki vẫn luôn giữ cảnh giác, đưa mắt nhìn ngó từng cành cây một. Akiko cứ thỉnh thoảng lại sờ đuôi tên đặt trong bao, hay đưa mắt liếc nhìn Jack. Saburo thậm chí đặt luôn tay lên chuôi kiếm. Đến Benkei cũng bớt băng nhăng hơn so với mọi khi.

Đến ngã rẽ, Akiko bất ngờ giơ tay ra hiệu cho mọi người dừng chân. Cô phát hiện một bóng người ngồi trên tảng đá, tay chống gậy, tĩnh lặng như pho tượng. Xuất hiện ở trong rừng vào sáng sớm, nhất định không phải là vô tình.

MỒI NHỬ

"*Ronin* của Kazuki?" Jack thì thầm sau khi cả bọn đã rút lui ra khỏi tầm nhìn của nhân vật bí ẩn kia.

"Có thể," Akiko lí nhí đáp.

"Hay tụi mình quay lại tìm lỗi khác an toàn hơn?" Miyuki vừa nói vừa đảo mắt quan sát một lượt xung quanh.

"Đối phương chỉ có một thôi mà!" Benkei nói.

"Thế cứ việc ra đó mà thách thức hănh," Saburo khích tướng.

"Điên à, tui coi trọng cái mạng của mình hơn cậu nhiều!"

"Thế chắc cũng cẩn thận hơn luôn nhỉ?" Miyuki sốt ruột xen vào. "Tốt, anh bước tới thử xem hănh có nhận ra không."

"Này, định dùng tui làm mồi nhử đấy à?"

"Tôi sẽ bọc lót cho anh," Akiko rút tên khẳng định.

"Đây, cầm kiếm nữa," Saburo đưa thanh *wakizashi* của mình cho Benkei. "Cho chắc."

Không thể từ chối, Benkei miễn cưỡng nhận kiếm giắt vào đai lưng.

"Ngược rồi," Saburo điều chỉnh lại mũi kiếm. "Và đừng có tự cắt tay mình đó."

"Vâng, cảm ơn lời khuyên, anh thầy giáo," Benkei cạnh khoé.

Jack vẫn đang lưỡng lự, nhưng nó chưa kịp cản lại thì Saburo đã đẩy Benkei bước ra.

Anh chàng ảo thuật gia hồi hộp đến gần người bí ẩn, "Chào buổi sáng... *ronin*?"

Vẫn yên tĩnh.

"Không nhận ra tôi à? À, mà không thì càng tốt..." Benkei nhanh chóng thêm vào, rồi làm bộ cúi đầu chào để nhìn mặt người nọ,

trước khi quay lại la lớn. “Không sao đâu. Ông ta đang ngủ!”

Đúng lúc này thì bóng người bật dậy cào nhàu. Hoảng loạn, Benkei rút kiếm, nhanh và vô định đến mức khiến chiếc gậy của người kia gãy làm hai.

“Không!” Bóng người quỳ xuống van xin Benkei. “Làm ơn đừng giết tôi!”

Ông ta cời mũ trùm đầu để lộ mặt của một người đàn ông trung niên với mái tóc thưa thớt và hàng ria mép dài.

“Ông là ai?” Benkei bỗng nhiên trở nên can đảm lạ thường.

“Một người bán dầu hết sức bình thường,” người nọ vội vàng chỉ túi tre chứa toàn bình gốm sau lưng nói.

Benkei huýt gió. “Vất vả dữ!”

Người bán dầu uể oải gật đầu. “Nội tuần này tôi đã phải băng rừng ba lần rồi. Đi một đoạn lại nghỉ. Mà giờ không có gậy thì...”

Người đàn ông đau khổ nhìn hai khúc gỗ lăn long lóc dưới đất.

“Đừng lo, trong này thiếu gì chứ,” Benkei cười trừ rồi làm bộ đi ngoác quanh tìm gậy.

Hài lòng với màn đối đáp, Akiko thúc ngựa cùng mọi người trở lại đường. Lúc đi qua chỗ người bán dầu, Yori đưa cho ông ta vài đồng tiền. “Chú giữ lấy mà mua gậy tốt hơn,” nhà sư nhí nhảnh giải thích.

Người bán dầu trợn tròn mắt kinh ngạc trước nghĩa cử của Yori.

Benkei vỗ lên lưng ông ta. “Chú đây chắc ăn ở có đức lắm nên mới may mắn như vậy đó!”

Anh chàng nhanh chóng chạy theo cùng nhập bọn với cả nhóm.

“Chúc mừng! Benkei Vĩ Đại vừa đánh bại được ronin Lãnh Huyết!” Saburo reu. “Lần sau cần chẻ củi nhất định tôi sẽ nhớ tới anh.”

“Cũng được, nhưng nhớ cho mượn kiếm,” Benkei vừa nói vừa giơ thanh *wakizashi* cắt cành cây trước mặt.

Lá bay đầy xuống đầu Saburo.

“Trả lại đây!” Saburo vội vàng giật món vũ khí lại. “Trước khi anh gây họa.”

Rừng cây thưa dần, chia làm hai ngã, một dẫn lên đồi cao, một dẫn xuống đồng bằng. Benkei dừng lại suy nghĩ xem nên đi đường

nào.

"Cả hai đều dẫn về một chỗ," anh chàng ảo thuật gia kết luận.
"Quyết định nằm ở cậu."

"Nên chọn đường đồi," Miyuki nói từ phía sau.

"Nếu là Kazuki, hẳn nhất định sẽ cử người canh gác ở đó," Akiko phản đối.

"Chỗ đồng bằng rất dễ bị bao vây."

"Đúng, nhưng ít ra còn nhìn được."

"Ở trên đồi sẽ có lợi thế về tầm cao," Miyuki thở dài nhấn mạnh.

Đúng lúc Jack và những người còn lại định quay sang nhờ Yori phân xử bằng cách tung gậy, thì Akiko bất ngờ nói, "Ừm. Vậy thì đi đường đồi."

Đến Miyuki cũng bị bất ngờ vì Akiko chịu nhường bước. "Tốt... Ý kiến của cậu cũng mang tính xây dựng."

Akiko gật đầu hiểu Miyuki đang an ủi mình.

Có lẽ hi vọng về một tình bạn chưa hẳn là quá xa vời, Jack thầm nghĩ.

Thế là cả đoàn đi theo đường đồi với tinh thần tập trung cảnh giác. Jack thậm chí còn mừng tượng ra cảnh Kazuki, Băng Bộ Cạp, cùng đại đội *ronin* trang bị vũ khí tận răng xuất hiện.

Ấy vậy mà lại chẳng thấy bóng ai.

Jack tự hỏi chẳng có nhẽ nó lại thoát được một màn đụng độ với tên đối thủ truyền kiếp này - bằng một cách nào đó, bởi lẽ phía trước chẳng còn gì ngăn cản nó đến Nagasaki nữa. Một cảm giác thất vọng bỗng nhiên ủa tới, Jack chợt nhận ra bản thân nó cũng muốn Kazuki tìm thấy mình, để được dịp kết thúc hết tất cả. Nó thật sự không muốn rời Nhật Bản một mình, để lại Akiko với mỗi nguy hiểm tiềm tàng. Đành rằng Akiko không phải người yếu đuối, nhưng nó biết mình sẽ không thể ăn ngon ngủ yên - nếu không tự mình đảm bảo an toàn cho cô.

Dù vậy cũng không thể loại trừ khả năng Kazuki quyết định mai phục ở Nagasaki.

Con đường dẫn qua một đồng cỏ rồi lại mở vào rừng.

Đến trưa thì họ thấy chiếc cầu nhỏ bắc qua dòng sông dẫn tới một ngôi làng xinh đẹp với ruộng lúa bao quanh, hồ nước mát mẻ, phong cảnh hữu tình.

“Sắp tới rồi,” Benkei nháy chân sáo trên cầu. “Tối nay tụi mình sẽ ăn tối ở Nagasaki!” Nhưng khi vừa bước qua những căn nhà đầu tiên thì Jack và những người còn lại đã nhận thấy một điều bất bình thường. Yori chống gậy tạo thành âm thanh leng keng giữa bốn bề tĩnh lặng.

“Dân làng đâu hết rồi?”

51

TẬP KÍCH

Jack quan sát ngôi làng và đồng ruộng xung quanh. Phố xá không một bóng người, đồng ruộng cũng chẳng thấy nông dân. Tòa tháp canh được dựng lên giữa làng một cách rất dư thừa. Một số nhà để mở cửa sổ, hay thậm chí cửa chính, như thể chủ nhân chỉ tạm thời đi vắng. Không khí xung quanh lẫn mùi củi khô và mùi gạo mới nấu. Làng có một căn nhà trọ, nhưng đóng kín. Cứ như thể toàn bộ cư dân đều đã biến mất trước khi các *samurai* trẻ đặt chân đến vậy.

Lạ là, Jack cứ có cảm giác bị theo dõi.

Miyuki cũng vậy. Cô đưa tay vào túi rút thanh *ninjatō*. “Trở lại cầu. Nhanh!”

Đang lúc Akiko thúc Bóng Tuyết xoay đầu thì một mũi tên bất ngờ lao tới cắm thẳng vào áo giáp ngực khiến cô ngã lăn xuống.

“Akiko!” Jack lập tức phóng tới.

“Đừng, Jack!” Miyuki vội vàng huých nó sang bên.

Một mũi tên khác lại bay qua, chỉ trượt cổ Jack trong gang tấc. Nó vẫn cố bò về phía Akiko, bảo vệ cô khỏi hiểm nguy trước mắt.

Tên vẫn cứ bay tới từng hồi. Bóng Tuyết đứng chặn ngay trước, như thể cảm nhận được chủ đang gặp nguy hiểm vậy. Nó hí lên đau đớn vì trúng tên, nhưng vẫn không chịu di chuyển.

“Kéo Akiko vào trong đi!” Miyuki hét lên trong lúc loay hoay tìm kế tấn công.

Saburo lập tức chạy tới giúp Jack kéo nữ võ sĩ vào nấp trong con hẻm nhỏ. Đến nơi, Jack liền đỡ cô ngồi dậy.

“Akiko, làm ơn nói gì với tớ đi,” nó nói bằng giọng nửa van xin.

“Không tệ... đến mức đó đâu,” Akiko hỗn hển, mặt cô tái nhợt đi vì sốc. “May nhờ... có tấm áo giáp.”

May mắn thay, mũi tên đã không trúng vào tim, mà chệch lên vai trái. Thế nhưng máu vẫn chảy rất nhiều. Jack vội vàng xé tay áo cổ siết chặt để cầm máu.

Ngồi xổm bên cạnh, Miyuki thử thò đầu ra, rồi thụt vào ngay tức khắc - Phập! - Một mũi tên cắm phập vào cột gỗ ngay phía trước.

"Tớ không thể xác định được cung thủ ở đâu!" Cô bực tức nói.

"Yori đâu rồi?" Jack chợt nhận ra con hẻm mới chỉ có bốn đứa. "Cả Benkei nữa?"

Saburo nhìn về phía đối diện. "Kia kìa!"

Yori và Benkei nấp sau một cái thùng nước lớn, tuy không mấy chắc chắn nhưng cũng đủ để giữ được tính mạng. Một mũi tên cắm vào thùng khiến nước tuôn xối xả xuống mặt đất.

"Các cậu có thấy ai không?" Miyuki gọi vọng sang.

Benkei chỉ lắc đầu, anh chàng quá sợ để có thể ló ra nhìn. Yori chồm lên trên thùng. "Ở tháp canh!" Nhà sư nhí nhận thấy chuyển động lạ.

"Tụi mình cần đưa Akiko đến khu vực an toàn!" Jack lên tiếng, tay nó thấm đẫm máu nữ võ sĩ.

"Cẩn thận tránh tháp canh rồi trở lại rừng là được," Saburo gợi ý.

"Kẻ địch không chỉ có một tên," Miyuki nói sau khi cẩn thận quan sát góc độ các mũi tên. "Chắc chắn còn có cung thủ trên mái nhà."

"Chúng ta cũng không thể cứ ẩn nấp mãi được," Jack tiếp tục.

"Cậu nói đúng," Miyuki đáp. Cô nhìn sang phía bên con hẻm, và nhận thấy lối ra đã bị chặn bởi hàng rào gai. "Chỉ còn cách chạy về cầu mà thôi."

Miyuki quay sang Akiko hỏi. "Chạy được chứ?"

Akiko gật đầu. "Tôi bị thương ở vai, không phải chân."

"Chờ một chút." Nữ sát thủ nói rồi lấy từ túi dụng cụ ra một cái lọ nhỏ có nút chai và bông băng. Cô cầm thân tên bằng cả hai tay và bẻ mạnh.

Akiko thở hắt vì đau đớn.

"Cẩn thận!" Jack lo lắng siết chặt nữ võ sĩ.

“Tớ vẫn đang cẩn thận,” Miyuki đáp. “Vết thương dạng này nên xử lí càng nhanh càng tốt.”

Nữ sát thủ tháo áo giáp ngực của Akiko quan sát bên trong.

“Tốt, không quá sâu,” cô lăm bằm trước khi cầm phần còn lại của mũi tên. “Tớ sẽ cố làm thật nhanh,” cô nói với Akiko.

Akiko gật đầu rồi cắn môi trong lúc nữ sát thủ rút phần đầu có ngạnh ra ngoài. Máu lại tuôn xối xả, Miyuki dùng khăn lau rồi mở nắp chai.

“Sẽ đau một chút đấy,” cô cảnh báo trước khi rắc một thứ bột màu trắng lên miệng vết thương. Akiko trợn tròn mắt như thể da thịt bị đốt vậy.

“Thuốc đẳng dã tậ!” Miyuki giải thích, rồi để mặc cho Akiko bấu chặt tay mình. “Bột này dùng cầm máu, khử trùng rất tốt.”

“Tốt nhất là như vậy!” Akiko toát cả mồ hôi lạnh. “Dù sao cũng cảm ơn cậu.”

“Bạn bè để làm gì,” Miyuki mỉm cười.

Jack nhanh chóng dùng băng buộc chặt vết thương lại trong lúc Miyuki cất dụng cụ vào túi.

“Bóng Tuyết đâu rồi?” Akiko hỏi sau khi vết thương đã đỡ hơn.

Jack thử ngó ra ngoài. Chỉ trong khoảnh khắc ấy, một mũi tên xuyên qua cấm chặt chiếc mũ rơm vào tường. Nhưng nó cũng kịp tìm Bóng Tuyết. Con ngựa trắng đã nhảy qua được khỏi hàng rào và đang phi nước kiệu ngoài ruộng. “Nó không sao, nhưng mang hết hành lí và cả cung của cậu theo rồi,” Jack đáp, trong lòng thầm hỏi không biết có còn cơ hội lấy lại được bản hải đồ hay không.

Akiko nhận thấy nét âu lo trên khuôn mặt nó. “Đừng lo, Bóng Tuyết không đi xa đâu. Và tớ vẫn còn cặp song kiếm,” nữ võ sĩ nhón miệng cười vỗ trường kiếm *katana* và đoản kiếm *wakizashi* trên hông, nói.

Cột xong băng, Jack lấp giáp ngực của Akiko về lại vị trí cũ.

“Sẵn sàng chưa?” Miyuki vừa hỏi vừa ra hiệu cho Yori và Benkei.

Jack gật đầu đỡ Akiko đứng dậy. Miyuki cẩn thận kiểm tra tháp canh và các mái nhà một lượt. “Chuẩn bị... ba... hai...”

“Khoan!” Saburo la lên. “Không chạy được.”

Đến lúc này chúng mới nhận ra cây cầu gỗ đã bị đốt tự lúc nào.

“Đây là một trận tập kích!” Miyuki nói bằng giọng nghiêm trọng.

“Một trận tập kích được chuẩn bị rất kĩ lưỡng!”

MẮC BẦY

Từ sự vắng mặt bí ẩn của dân làng; cho đến tháp canh; hàng rào - và bây giờ là cầu cháy. Mọi thứ đã sáng tỏ, đây chính là một cái bẫy được sắp sẵn.

"Tính sao bây giờ?" Saburo lo lắng.

"Đánh thẳng ra," Akiko cắn răng chịu đau tuốt kiếm sẵn sàng.

"Nhưng đánh ai mới được chứ?" Miyuki nhìn quanh khắp một lượt.
"Bọn này ẩn nấp chẳng thua gì *ninja*!"

Mặt Jack tối sầm lại, nó biết hẳn chính là người duy nhất có thể làm ra việc này.

Bỗng có tiếng động từ trên mái nhà. Cả bọn ngược lên thì thấy một tên cung thủ giương cung ngắm bắn Saburo. Tên này đang chắc mẩm bắt được con cá to thì bị ăn cả chiếc phi tiêu vào ngực, giật mình rơi xuống đất đập đầu chết tại chỗ.

"Nhặt cung cho tớ!" Akiko nói. "Nếu được thì cả tên nữa."

Jack chạy tới, nhưng cây cung đã hỏng do cú va chạm. Thay vào đó nó rút phi tiêu ra khỏi người tay cung thủ đã chết. Nó hiểu rằng sẽ cần đến mọi nguồn lực có thể nếu muốn sống sót rời khỏi đây.

Jack kiểm tra áo kẻ địch tìm gia huy nhưng không thấy gì ngoài một con dao.

"Benkei đang làm gì thế kia?" Saburo thốt lên trong lúc nhìn sang bên kia đường.

Anh chàng ảo thuật gia đang đẩy thùng, tống hết nước ra ngoài rồi cùng Yori chui vào bên trong, định hướng chuẩn bị lặn về chỗ con hẻm bọn Jack đang trú ẩn. Quyền trượng của nhà sư nhí thậm chí còn chìa ra ngoài một đoạn.

"Hai đứa này điên rồi!" Saburo nói trong lúc một loạt mũi tên bắn tới thùng gỗ từ mọi phía.

Tuy vậy thì Yori và Benkei vẫn được bảo vệ an toàn bởi cái thùng gỗ. Hay nói đúng hơn là Jack hi vọng như vậy. Một mũi tên cắm sâu ngập nửa thân, bên trong thùng phát ra tiếng kêu, rồi lại tăng tốc lẫn. Qua khe nứt, Jack nhìn thấy hai cặp mắt sợ hãi tột cùng. Khi cái thùng đến được con hẻm thì tên đã cắm đầy rầy xung quanh như thể một con nhím khổng lồ xù hết gai. Benkei và Yori chạy vội vào con hẻm.

Anh chàng ảo thuật gia nằm sấp xuống đất, hai tay xoa cái mông bị thương. "Lần tới tôi nghĩ ra ý tưởng kiểu này thì nhớ chặn họng ngay giùm nha, Yori!"

"Không cần phải nhắc đâu," Yori đáp, cơ thể nhà sư nhí cũng lờm chờm vết cắt.

"Châm cứu dữ thật đó!" Saburo nhặt quyền trượng cho Yori.

Jack kéo Benkei đứng dậy, đưa con dao nhặt được từ người tay cung thủ. "Thế có ý tưởng nào kéo được cả bọn ra ngoài không?"

"Có đã tốt, *nanban*," Benkei nuốt nước bọt nhìn qua vai Jack.

Nỗi sợ trong mắt anh chàng ảo thuật gia khiến Jack lập tức quay đầu. Con đường không còn trống trải, mà đã được lấp đầy bởi một toán võ sĩ chia làm năm cột, bốn hàng, tay lăm lăm vũ khí.

"Xem ra đám tên chỉ là để làm tiêu hao sinh lực tụi mình!" Saburo nhận định.

Miyuki thử tìm lối thoát, nhưng mọi cửa sổ quanh con hẻm đều đã bị đóng chặt từ phía trong. Cô ước thử hàng rào phía sau, và lập tức la lên vì bị cắt trúng tay.

"Không được rồi!" Cô bật khóc. "Tụi mình chẳng khác gì chuột trong lồng!"

"Sáu đầu hai mươi," Jack nói. "Vẫn chưa bằng lần tụi mình đánh giặc cướp ở Tamagashi."

"Nhưng lần đó còn có dân làng trợ giúp nữa," Saburo hã hù. "Và đám *ronin* này đều đã qua trường lớp đào tạo hãn hoi."

"Tụi mình cũng vậy thôi," Yori nhắc nhở. Nhà sư nhí cúi xuống nhặt một mũi tên khỏi bao của tên cung thủ bẻ làm đôi. "Một võ sĩ đơn độc ví như một mũi tên." Cậu tiếp tục nhặt sáu mũi tên lên. "Nhưng đoàn kết cùng nhau, thì không gì có thể đánh bại."

Hình ảnh của Yori khiến Jack nhớ tới bài khích lệ sĩ khí của thầy Yamada tại thành Osaka. Nhưng bàn tay hơi run của nhà sư nhí đã để lộ nỗi sợ hãi của cậu. Nghĩ vậy, nó bèn nắm bàn tay của Yori cùng sáu mũi tên bên trong.

“Còn bạn bè, tức là còn hi vọng,” nó lặp lại câu nói đã từng dùng để an ủi Yori trong trận Tenno-ji năm xưa.

Yori can đảm nở nụ cười. Jack thật sự khâm phục nhà sư nhí. Cậu bạn nhỏ này là người không phù hợp với chiến trường nhất trong cả nhóm, nhưng lại thu đủ dũng khí để đương đầu trước tiên.

Akiko cũng nắm lấy nắm tên, im lặng nhìn vào mắt Jack, ngầm trao đổi lời thề nguyện với nó.

Mãi mãi bên nhau.

Đến lượt Saburo nhập bọn. “Hai mươi chứ gì? Chấp luôn!”

Miyuki bước đến nắm phần tên ngay dưới tay Jack. “Đánh tới chết!”

Benkei là người cuối cùng tham gia. “Tôi ghét cảm giác bị bỏ rơi lắm,” anh chàng thậm chí còn nhoẻn được miệng cười.

Mọi người đều hiểu mình cần phải làm gì. Họ cùng nhau vút đám tên lên trời hô lên một tiếng thật lớn rồi rút vũ khí lao về phía bên kia đường.

CÁCH LI

Jack và những người bạn dũng cảm lao tới khiến đám võ sĩ phải đứng lại.

“Khôn hồn thì đầu hàng đi!” Miyuki đồng dục. “Hạ vũ khí xuống, và chúng tôi sẽ để các người toàn mạng rời khỏi đây!”

Đám võ sĩ đưa mắt nhìn nhau vẻ không thể hiểu nổi. Một tên cười thành tiếng, kéo theo cả tràng cười vang dội.

“Đầu hàng?” Gã *ronin* móc mĩa. “Mày có đang nghiêm t...” Vẻ nham nhở trên bộ mặt của hắn đột ngột chuyển sang đau đớn vì bị một chiếc *shuriken* đâm xuyên cổ.

“Rất nghiêm túc,” Miyuki nói nốt.

Chúng kiến đồng bọn chết ngay bên cạnh, tiếng cười đùa lập tức tắt ngấm.

“Còn mười chín,” Saburo đếm. “Tỉ lệ cải thiện thêm đôi chút rồi đó.”

Băng lính đánh thuê gào lên giận dữ điên cuồng lao tới. Jack đứng tấn trong tư thế “Nhật Thăng” của tuyệt kỹ Nhị Thiên, với cả trường kiếm *katana* lẫn đoản kiếm *wakizaki* đều được giơ lên cao quá đầu. Tư thế tưởng chừng như chứa đầy sơ hở này thật ra lại mang đến sức mạnh rất lớn, lấy công bù thủ, thiên về tốc độ. Một mình nó đấu lại hai đấu thủ nhưng vẫn dễ dàng áp đảo đối phương, cả về kĩ năng lẫn chất lượng vũ khí. Jack chặt đứt vũ khí đối phương rồi đá một tên vào ngực gãy cả xương sườn, dùng cán kiếm thúc cầm tên còn lại khiến tên này bất tỉnh.

Akiko cũng hăng say chiến đấu, tinh thần lên cao khiến nữ võ sĩ quên cả cái vai đau. Linh hoạt như một vũ công, cô tránh đòn rồi dùng kiếm đâm xuyên vai đối thủ của mình.

“Giờ thì hòa rồi nhé!” Cô nói trước khi tung một cú đá vào đầu hắn.

Miyuki đương đầu với một gã võ sĩ khổng lồ sử dụng rìu. Tên này có lẽ phải to gấp hai lần nữ sát thủ.

“Xin đừng,” Miyuki quỳ xuống van xin.

Tay *ronin* nở nụ cười khát máu. “Không sao, sẽ nhanh thôi,” hắn vừa nói vừa giơ rìu định chặt cô ra làm hai.

Nhưng chưa kịp xuống tay đã bị Miyuki dùng cát ném vào mắt, rồi nhân cơ hội đá luôn vào khu vực giữa hai chân. La lên một tiếng chói tai, chiến binh khổng lồ đổ gục ra đất, chiếc rìu cắm phập thẳng vào đầu.

“Đúng rồi, rất là nhanh,” Miyuki đắc thắng xoa tay.

Không mang kiếm, Yori dùng quyền trượng đẩy lùi kẻ địch. Nhiều lần bị trúng đòn, tay *ronin* bắt đầu giận dữ. Lại một cú thúc, nhưng lần này hắn đã chuẩn bị sẵn, nhân đà giật phắt cây gậy khỏi tay nhà sư nhí.

“Còn trò gì nữa không, thầy chùa?” Hắn hoan hỉ.

“Còn,” Yori đáp rồi lấy hơi hét lớn. “HÂY A!”

Khoảnh khắc ấy, tên *ronin* vẫn đứng yên bất động. Rồi ngã ngửa ra sau như vừa tông phải đá tảng vậy.

Jack cố nhin cười nhìn anh bạn nhỏ thờ ơ bước tới lấy lại quyền trượng của mình. Yori đã luyện *kiaijutsu* lên tầm đỉnh cao. Có lẽ đến thầy Yamada cũng sẽ tự hào về cậu học trò cứng của mình.

“Xong tám, còn mười hai,” Saburo nói sau khi hạ một gã *ronin*.

Benkei đứng đằng sau, tay cầm dao găm đe dọa bất kì kẻ nào vượt qua được đám Jack. Nhưng chưa thấy ai xuất hiện. Với cách cầm kiếm do ông Shiryu gợi ý, Jack đã lấy lại được sự linh hoạt như trước khi mất ngón tay. Không một kẻ tấn công nào tiếp cận nó mà vẫn lành lặn trở ra ngoài. Với đà này, bọn chúng hoàn toàn có thể tiêu diệt cả băng đảng *ronin* và rời khỏi ngôi làng khủng khiếp này.

Thế rồi một đợt võ sĩ mới xuất hiện, với hai mươi tên từ phía trước, và cũng chừng đó tên từ phía sau.

“Tụi mình bị bao vây rồi!” Yori la lên thất thanh.

“Chạy!” Miyuki nói trong lúc vừa đánh vừa tìm đường thoát lui. Nhưng hầu như con ngõ nào cũng đều bị bịt kín bởi hàng rào gai. Phía sau, đám võ sĩ ập tới ngày một gần. Chỉ trong giây lát thôi cả bọn sẽ hoàn toàn bị áp đảo.

“Dưới này!” Benkei kêu lên khi phát hiện ra một con hẻm khả thi.

Tức vũ khí đối phương bằng một chiêu Thu Diệp Thức, Jack lao đi cùng Benkei và mọi người. Cả bọn chạy trong con hẻm hẹp dẫn ra phía hồ nước, Benkei tiên phong, Miyuki bọc hậu. Lúc ra ngoài, Jack nhìn thấy một đoạn mái hơi nhô ra, nhưng không nghi ngờ gì cho đến khi quá muộn. Chiếc lồng tre lưới sắt từ trên cao bất ngờ đổ ập xuống cách li Miyuki với cả nhóm, bỏ lại một mình cô và vô số tên võ sĩ.

DẦU ĐÈN

Jack cất kiếm chạy lại giúp Miyuki nhắc lồng, nhưng dù đã cố hết sức vẫn không thể, “Cứng quá!”

Saburo và Yori cũng giúp sức. Nhưng ba đứa hợp lực mà cái lồng vẫn cứ trơ ra.

“Bị khóa từ trên cao rồi,” Akiko nhận định.

Miyuki nhìn lên tìm lối thoát thân, nhưng phần lưới sắt thông thẳng với tường, hoàn toàn không có điểm tựa để leo lên. Bị nhốt bên trong, cô chẳng khác gì một con chuột mắc bẫy.

Đám võ sĩ bắt đầu xuất hiện từng tên một từ phía bên kia. Dẫn đầu là một gã *ronin* râu xồm cầm *katana* sút mẻ. Hắn di chuyển khá từ tốn vì biết rõ con mồi không thể thoát ra ngoài.

“*NANBAN!*” Benkei la thất thanh khi nhận thấy không có ai theo mình. “Chúng ta có khách. Rất nhiều khách!”

Jack ngoái đầu lại thì thấy đám võ sĩ của đợt thứ hai đã đi vòng ra đằng sau hồ. Muốn thoát, bọn chúng chỉ có thể chạy theo hướng ngược lại. Và phải thật nhanh.

“Đi đi,” Miyuki nói. “Tự cứu mình khi còn có thể.”

“Không, tớ không bỏ cậu lại đâu,” Jack vẫn cố nhắc khung sắt.

“Cậu không còn lựa chọn nào cả, Jack à.”

Saburo và Akiko cố chặn đường đám võ sĩ, nhưng không mấy khả thi. Trong con hẻm, gã *ronin* râu xồm đã tiếp cận Miyuki.

Miyuki nhìn thẳng vào mắt Jack, cặp mắt đen thể hiện rõ sự quyết tâm. “Tớ vẫn nói sẽ hi sinh tất cả vì cậu. Và đây chính là thời điểm để thực hiện điều đó.”

Cô nắm tay nó từ biệt rồi quay đầu đối mặt với kẻ địch.

“KHÔNG!” Jack hét lớn. “Tớ không muốn bất kì ai phải hi sinh vì mình. Nhất định sẽ có cách khác mà!”

“Nhanh lên!” Benkei chạy vòng qua mặt hồ hướng về phía kho gạo và cánh đồng. Jack cảm nhận được Yori đang kéo lấy tay mình. Nó nhất định kháng cự.

“Đừng để cậu ấy phải hi sinh vô ích,” Yori nói bằng giọng run run khi phải đưa ra quyết định quá khó khăn. Cũng như Miyuki, cậu nhận ra cứ mỗi giây trôi qua, tính mạng của tất cả mọi người sẽ càng thêm nguy hiểm. Và, nếu không còn hi vọng cứu người, chí ít cũng nên tôn trọng quyết định cuối cùng của họ.

Bị Yori kéo đi, mỗi bước chân lại như một con dao cứa vào lồng ngực Jack. Nhìn bóng Miyuki khuất dần sau tấm lưới sắt, nó cảm thấy như mình đã phản bội nữ sát thủ, bỏ mặc cô đương đầu với tử thần.

“NHANH! NHANH!” Akiko hối thúc từ phía sau.

“Saburo đâu?” Yori hỏi.

“Ở lại chặn quân địch,” nữ võ sĩ thở dốc đáp.

Jack nhìn về phía hồ nước thấy Saburo một mình chống lại tám tên *ronin*, Mặc dù liên tục bị tấn công, anh chàng vẫn đứng vững không chịu lùi bước.

“Tội mình không thể để Saburo làm vậy!” Jack phản đối.

“Saburo nói... tỉ lệ này rất tốt,” Akiko đáp, nhưng ánh mắt buồn bã của cô lại cho thấy tâm sự khác. “Khi nào tội mình ra đến kho thóc, cậu ấy sẽ đuổi theo.”

Cả bọn dốc sức chạy, ai nấy đều hiểu rõ mỗi một giây đều ảnh hưởng trực tiếp đến sự sống hay cái chết. Bên kia bờ, đám võ sĩ bắt đầu sốt ruột. Lúc Benkei tới được kho gạo thì Saburo trúng đòn la lớn. Một gã *ronin* vượt được qua lớp phòng vệ huých anh chàng ngã xuống đất. Một gã khác định dùng *tanto* xuyên tim võ sĩ trẻ, nhưng không ngờ bị cậu lôi ngã xuống lòng hồ tạo thành thành chắn động lớn.

Jack chờ Saburo nổi lên - nhưng chẳng thấy gì ngoài một vũng máu. “Không! Không!” Yori run lên bên cạnh Jack.

“Đã... quá muộn rồi,” Jack nói. Lần này đến lượt nó kéo tay Yori chạy. Không phải vì đã vượt qua được nỗi đau, mà chẳng qua việc mất thêm một người bạn nữa đã để lại vết thương lòng quá lớn - lớn đến mức khiến cho nó sức tỉnh.

Họ định di chuyển về phía cánh đồng. Nhưng đám võ sĩ đã kịp tới đó trước.

“Giờ tính sao?” Benkei hoang mang khi thấy càng lúc vòng vây càng xiết chặt.

“Vào kho gạo,” Jack đề nghị. “Kiểu gì cũng phải có cửa sau.”

Bên trong, gạo đâu chẳng thấy, mà chỉ toàn rơm rạ.

“Đằng kia!” Akiko chỉ cánh cửa nằm cạnh góc tường.

Jack thử mở, nhưng không được.

“Tại sao họ không đuổi theo nữa nhỉ?” Yori nhận thấy đám võ sĩ chỉ đứng thành vòng tròn bao quanh cửa chính.

Jack bỏ tay nắm ra, bàn tay nó vừa nhót lại vừa trơn.

Dầu đèn.

Đến giờ nó mới nhận ra toàn bộ căn phòng đều được tắm thử chất ấy - từ tường, rơm rạ, cho đến sàn nhà. Nhưng Jack chưa kịp cảnh báo thì một ngọn đuốc đã được thả vào trong. Lửa nhanh chóng lan ra biến nhà kho thành một biển lửa.

“Tội mình bị nướng chín mất!” Benkei định chạy ra phía cửa chính. Akiko nắm tay anh chàng kéo ngược lại. “Ra ngoài thì chúng chém chết ngay!”

“Còn đỡ hơn chết cháy!”

Nhưng Benkei vẫn ở lại, còn Jack điên tiết đá cánh cửa hậu trong vô vọng.

Khói bắt đầu lan tỏa khắp xung quanh thay chỗ cho dưỡng khí. Jack thậm chí có thể ngửi được mùi tóc khét, còn da thì đỏ lừ.

Đến lúc này thì Akiko cũng tham gia cùng Jack. Bất chấp hai đứa hết đá xoay lại đến đá hậu, mà cánh cửa vẫn cứ trơ ra.

Benkei và Yori đứng giữa kho thóc, cố tránh càng xa tường càng tốt.

Jack đã định đầu hàng, song nó phát hiện thấy trên cửa có vết rạn nứt, và rồi vỡ toang một góc sau cú đá bồi của Akiko.

“RA NGOÀI!” Jack hô hào.

Nó đẩy Akiko ra trước. Benkei phóng tới vừa kịp. Đến phiên Yori thì trần nhà bắt đầu rơi xuống từng mảng khiến nhà sư nhí phải liên tục né tránh. Thanh xà trên đầu Jack cũng lao thẳng vào chân khiến nó bắt buộc phải nhảy ra.

Ho sặc sụa, Jack lập tức đứng dậy nhìn vào trong tìm Yori. Nó nhận ra cái bóng mờ của cậu ngồi xếp bằng giữa nhà kho, hai mắt khép kín, tay chắp lại theo tư thế cầu kinh.

TÓM GỌN

Jack gần như phát điên. Chỉ trong vài phút đã lần lượt mất đi ba người bạn thân thiết. Nó quỳ trên mặt đất, cúi mặt giữa đồng khói cháy đen kịt.

Kho gạo vẫn tiếp tục thiêu đốt Yori bên trong. Jack, Akiko, và cả Benkei đều chẳng thể làm gì để giúp. Góc cửa gãy đã bị chặn lại bởi xà nhà đổ, mà đầu bên kia là cả một rừng võ sĩ khát máu đang chờ sẵn.

“Ôi Yori,” Benkei nhìn con dao chảy nước mắt.

Nỗi đau của Jack đã vượt quá xa giới hạn bình thường. Nó cũng khóc, nhưng là khóc bằng trái tim, chứ không phải bằng đôi mắt. Yori là tiếng nói của lí trí, là hòn đá tảng có thể dựa vào trong những đêm bão tố của cuộc đời. Mất người bạn này, Jack chẳng khác gì con tàu mất bánh lái. Miyuki, Saburo, và bây giờ là Yori - nó thật sự không thể chịu đựng nữa. Tinh thần võ sĩ đạo đòi hỏi *samurai* phải sống và chiến đấu vì trung thành và danh sự. Nhưng Jack đâu xứng đáng để họ phải làm vậy. Nó nào phải lãnh chúa hay Tướng Quân. Mà chỉ là một thiếu niên đang tìm đường về nhà. Màn chết chóc này rồi sẽ kéo dài đến đâu nữa? Benkei? Akiko yêu quý? Không thứ gì trên đời đáng để đổi bằng một cái giá đắt đỏ đến nhường này.

“Tội mình cần phải đi,” Akiko, dù cũng tổn thương không kém, bằng một cách nào đó đã xốc lại được tinh thần.

Jack gật đầu, nhưng không nhúc nhích.

“Bảy lần ngã xuống, tám lần đứng lên,” Akiko thì thầm đặt tay lên vai Jack, một dòng nước mắt lăn dài trên má nữ võ sĩ.

Câu nói của Yori trong lần Tha Lưu Tử Thí ba năm về trước - bài học về việc không bao giờ bỏ cuộc - cuối cùng cũng làm cho Jack thức tỉnh. Nó đứng dậy bên cạnh Akiko, và phát hiện thấy vai trái

tấm áo *kimono* của cô đã chuyển sang màu đỏ thẫm. “Cậu vẫn ổn chứ?” Nó lo lắng.

“Không sao đâu,” Akiko mệt mỏi đáp. “Chỉ là miệng vết thương lại mở ra thôi.”

Đau lòng trước tình trạng của Akiko, Jack hạ quyết tâm phải sống, vì những người bạn đã ngã xuống. Nó nhìn một lượt xung quanh. Đường như đám võ sĩ vẫn chưa phát hiện ra điều gì. Khu vực phía sau kho thóc này đã được chặn lại bởi hàng rào gai, khiến ba đứa chỉ còn lựa chọn hoặc lén trở ra hồ nước, hoặc nhân lúc kẻ địch không để ý trở lại làng thoát ra ngoài bằng đường chính dẫn đến Nagasaki. Nhìn qua phía bên kia, Jack thấy đám võ sĩ đang hoan hỉ ăn mừng thắng lợi.

Nó quyết định chọn cách quay về làng. Chờ khói bốc đúng hướng, Jack, Akiko, và Benkei liền lủi đi theo hướng nhà trọ.

“Có thể vẫn còn võ sĩ ở lại tuần tra,” Akiko cảnh báo. “Thế nên hãy hết sức cẩn thận.”

Benkei gật đầu giảm tốc độ. Jack ngoái đầu nhìn xem có kẻ nào bám đuôi không. Con đường vẫn yên tĩnh. Bất chợt có tiếng ầu ẩu, rồi tiếng cửa đóng sập. Jack quay lại thì chẳng thấy Akiko đâu, còn Benkei thì ôm cái mũi đầy máu nằm trên đất.

“Chúng bắt Akiko rồi!” Anh chàng ảo thuật gia chỉ cánh cửa dẫn vào nhà trọ nói.

Jack không thể tin mình lại để người ta bắt Akiko đi dễ dàng đến vậy. Nó huých cửa nhưng không được, đá cũng không xong.

“Akiko!” Jack la lên, nhưng không thấy ai đáp lại.

Nó kéo một thùng rượu rỗng lại leo lên trèo qua tường rồi đưa tay kéo Benkei.

Hai đứa thấy mình đang ở trong một cái sân.

Cảnh tượng yên bình bên trong hoàn toàn trái ngược với bãi chiến trường hỗn loạn bên ngoài. Lối đi lát gỗ uốn lượn giữa những bụi cây tía tốt tỉ mỉ và sỏi rải theo phong cách nghệ thuật. Một tảng đá lõm sâu chứa đầy nước, tiếng lạch cạch không ngừng phát ra từ ống tre. Chính giữa khoảng sân là một thảm rêu xanh rì bao quanh gốc cây bách lớn với phần tán đổ nghiêng che phủ ánh mặt trời.

Ngay trên thảm sỏi là một phòng trà kiểu Nhật nằm ở vị trí có thể quan sát toàn cảnh khu vườn.

Jack chậm chậm bước trên lối đi dẫn tới gian chính của nhà trọ. Nó liên tục đảo mắt tìm tung tích Akiko.

Benkei vòng qua cây bách tiến về phía phòng trà.

Phát hiện một giọt máu còn mới dính trên đá; rồi một giọt khác ngay dưới chân. Jack kêu lên, "Bên này," rồi vội vàng tăng tốc.

Bất thành linh có tiếng cành cây bị gãy, Jack quay lại thì chẳng thấy Benkei đâu nữa.

Lấy tay che ánh mặt trời, nó ngược lên phát hiện Benkei bị treo ngược đầu tít trên ngọn cây bách. Tán cây cong lúc này đã vươn thẳng trở lại sau khi cái bẫy được kích hoạt. Anh chàng ảo thuật gia liên tục đứng đưa qua lại trong trạng thái bất tỉnh.

"Giờ thì chỉ còn mày!" Một bóng người xuất hiện bên trong phòng trà.

NỢ MÁU TRẢ BẰNG MÁU

Jack lập tức xoay người về phía phòng trà, thanh *katana* sẵn sàng trong nháy mắt.

“Akiko đâu rồi?” Nó gặng hỏi.

Cánh cửa giấy trượt sang ngang, để lộ đối thủ của nó.

“Đến đúng lúc lắm, ngoại quốc,” Kazuki lên tiếng.

“Không, mọi chuyện phải chấm dứt ở đây,” Jack nói và lao tới tấn công.

Kazuki giơ bàn tay đeo găng đen ra hiệu, Nobu lập tức xuất hiện bẻ tay răng rắc đầy đe dọa.

“Nếu còn muốn nhìn thấy con Akiko đó còn sống, thì đừng tiến thêm một bước nào nữa!”

Dù ghét phải nghe theo mệnh lệnh của đối thủ, Jack vẫn khựng lại.

“Tao sẽ tận hưởng khoảnh khắc này đến khi nào mãn nguyện mới thôi,” Kazuki tuyên bố, đoạn nhấp một ngụm trà nóng hổi. “Mọi thứ đều diễn ra theo đúng kế hoạch. Tao tự hỏi sao mình lại không nghĩ ra ngay từ đầu nhỉ. Được thế có phải đỡ tốn công bao nhiêu không.”

Hai mắt Jack liên tục quét qua khu vườn của nhà trọ. Nếu Kazuki và Nobu ở đây thì chắc chắn những thành viên khác của Băng Bọ Cạp cũng vậy.

“Tao đã nhận ra là mày phải đi qua ngôi làng này nếu muốn đến Nagasaki,” Kazuki vẫn thao thao bất tuyệt về tài trí của mình. “Từ Shimabara đi ra thì chẳng còn con đường nào khác cả. Tao chỉ cần thuê một đám *ronin*, đặt vài cái bẫy rồi kiên nhẫn ngồi đợi, như hờ rình mồi vậy. Kể ra tao cũng khá ngạc nhiên khi mày đặt chân được đến đây đó.”

“Người đã giết bạn bè của ta!” Jack rút lên, tay nó nắm chặt chuôi thanh *katana* tới nỗi các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Một nụ cười nham hiểm ngoác ra trên mặt Kazuki khi hắn thưởng thức từng khoảnh khắc Jack bị tra tấn tinh thần.

“Tao đã thề là sẽ tiêu diệt mày, thằng ngoại quốc. Và điều đó cũng có nghĩa là tao sẽ tính sổ với từng đứa dám giúp mày, đặc biệt là những đứa mày yêu quý nữa.”

Hắn khịt mũi khinh bỉ trước cụm từ cuối, rồi búng tay ra hiệu. Cánh cửa chính của căn nhà trọ phía bên kia khu vườn được mở ra. Akiko đang quỳ gối, toàn thân bị trói và bị bịt miệng, một khối gỗ được đặt trước mặt cô. Hiroto đứng ngay phía sau, túm tóc giật ngược đầu Akiko, kề dao vào cổ cô. Tên khổng lồ Raiden đứng ngay bên cạnh với thanh đại đao *nodachi* sẵn sàng trong tay.

Jack trừng trừng nhìn Kazuki.

“Người đã thề sẽ không làm hại Akiko cơ mà? Để đổi lại, ta đã cứu mạng người.”

“Đúng thế, ngoại quốc.” Kazuki đưa tay lên cầm ra chiều suy nghĩ kĩ lắm. “Và ta là một *samurai* luôn giữ đúng lời hứa của mình. Đó là lí do ta không hề động một ngón tay vào con bé đó.”

Hắn hất hàm về phía Raiden và Hiroto. “Nhưng bọn thuộc hạ của ta đâu có hứa.”

Hiroto cắt dây trói tay phải của Akiko. Raiden túm chặt cổ tay cô đặt lên khối gỗ rồi dùng chân chặn giữ. Dù phải chịu đau đớn, khuôn mặt Akiko vẫn không hề tỏ thái độ đầu hàng.

“Nợ máu phải trả bằng máu - mày thấy có đúng không?” Kazuki nói trong lúc xoa xoa móng vuốt sắt trên găng bàn tay phải.

“Dừng lại!” Jack van nài, nó thả thanh *katana* trong tay xuống. “Ta đầu hàng. Ta sẽ làm bất cứ thứ gì người muốn. Mổ bụng tự sát cũng được. Chỉ cần để Akiko được yên.”

Kazuki cười lớn. “Thứ tao muốn là mày phải chứng kiến cảnh này, ngoại quốc ạ.”

Raiden vung thanh đại đao *nodachi* lên cao quá đầu, chuẩn bị bổ xuống chặt đứt bàn tay của Akiko. Akiko nhắm mắt chờ đợi cơn đau sắp tới... Rồi một ánh thép loé lên, kèm theo tiếng hú đầy đau đớn.

Thanh đại đao của Raiden rơi xuống sàn, còn hấn thì đưa hai tay lên ôm bộ mặt bê bết máu me. Giữa những ngón tay của hấn là cạnh phi tiêu *shuriken* sắc nhọn.

Nhanh chóng thu lại thanh *katana*, Jack lao tới giải cứu Akiko. Hành động đầu hàng của nó chỉ nhằm đánh lạc hướng, tạo cơ hội sử dụng chiếc phi tiêu nó lấy được từ thi thể của người bắn cung. Bằng động tác thuần thục, nó lấy chiếc phi tiêu từ đai lưng *obi*, vẩy cổ tay nhắm thẳng vào mắt phải của Raiden. Nó nhanh chóng băng qua cây bách trong sân vườn, Akiko giơ tay ra hiệu bảo nó dừng lại. Nhưng quá muộn. Một lưỡi kiếm từ đâu chém tới. Nhờ phản xạ, Jack hụp người tránh được đòn hiểm. Lưỡi kiếm sượt qua đầu nó, kéo theo một chòm tóc.

“Chưa hết đâu, ngoại quốc,” Goro gầm gừ, lưỡi kiếm quay lại tấn công lần nữa.

Jack vung thanh *katana* chặn lại khiến hai lưỡi kiếm cùng bị văng ra. Jack tung chân đá mạnh vào ngực Goro khiến hấn phải loạng choạng lùi lại để giữ thăng bằng, nhưng Goro vẫn kịp vụt kiếm tầm thấp. Jack nhanh chóng nhảy lên, vung kiếm nhắm thẳng đầu Goro chém tới. Thanh kiếm của Goro kịp vung lên chặn đòn hiểm. Hai thứ vũ khí lại rung lên sau cú va chạm dữ dội và bật văng ra xa. Jack và Goro tiếp tục vật lộn trong sân vườn.

Trong lúc Jack còn đang mắc kẹt trong trận chiến sinh tử, Akiko bất ngờ bật dậy đập mạnh đầu ra phía sau. Một tiếng gãy rắc vang lên, chiếc mũi mới hồi phục của Hiroto tiếp tục bẹp dí. Hấn gục xuống sàn rên rỉ đau đớn. Akiko dùng bàn tay phải được cời trói chộp lấy con dao rồi đâm mạnh về phía vai Hiroto, găm chặt hấn xuống sàn. Hiroto thở dốc như thể một con cá bị xiên nướng.

Mù một bên mắt, lại thịnh nộ bởi cơn đau, Raiden điên cuồng tìm cách giẫm đạp lên Akiko. Do toàn thân vẫn bị trói nên Akiko không còn cách nào khác ngoài việc liên tục lăn trên sàn, cố gắng giải thoát mình trước khi tên khổng lồ Raiden có cơ may thành công.

“Để tên ngoại quốc đó cho tao, Goro,” Kazuki ra lệnh, đoạn nhảy ra khỏi phòng trà. “Đi giúp Raiken giết con bé Akiko ấy.”

Goro lập tức thoát ra khỏi cuộc ẩu đả mà lao thẳng về phía cánh cửa đang mở. Jack hết hoảng đuổi theo nhưng đã bị Kazuki chặn đường.

“Thời hạn trả thù bị trì hoãn lâu quá rồi, ngoại quốc.” Hăn tuyên bố và chĩa thanh *katana* vào Jack. “Nhưng cũng đáng giá đó chứ.”

TRẢ THÙ

Kazuki xông tới tấn công. Jack lập tức rút đoản kiếm *wakizashi* thi triển tuyệt kỹ Nhị Thiên. Nó biết đây sẽ là trận chiến sinh tử. Không thể trốn tránh. Cũng không thể nhờ may mắn mà chạy thoát. Số phận đã an bài một kết cục đẫm máu, chỉ là kẻ nào sẽ sống sót sau cùng.

“Mất một đốt ngón tay rồi, mà còn thi triển nổi Nhị Thiên không mà đòi?” Kazuki cười mỉa.

“Sao không thử xem?” Jack thách thức, nó sốt ruột muốn lao tới chỗ Akiko trước khi quá muộn.

Đường kiếm của Kazuki nhanh tới mức Jack chỉ kịp đưa đoản kiếm *wakizashi* lên đỡ. Âm thanh vun vút sắc lẹm của lưỡi kiếm lao đi trong không khí đập vào tai nó như tiếng sấm. Khi Kazuki lùi lại, Jack cảm thấy trên má nó nhức nhức.

“Vẫn chưa đủ,” Kazuki hả hê vẩy máu Jack ra khỏi kiếm.

Một vết cắt đỏ chạy ngang qua má nó, kết quả trong lần vung kiếm của Kazuki. Vết cắt tuy không sâu, cũng chưa phải quá đau đớn, nhưng việc để đổ máu trước tiên có ý nghĩa rất lớn trong việc giành chiến thắng trong một trận quyết đấu.

“Tao sẽ cắt xẻ mày như một con lợn,” Kazuki tuyên bố. “Từng vết từng vết một.”

Hắn xông tới tấn công bằng những chiêu thức nhăm hiềm, lưỡi kiếm vung lên loang loáng. Jack phải vận dụng tất cả kỹ năng của nó chỉ để bảo toàn tính mạng trước liên hoàn kiếm của Kazuki. Mặc dù nó có lợi thế khi sử dụng cả hai thanh trường đoản kiếm, Kazuki vẫn là một kiếm sĩ ưu việt. Tuy bàn tay phải bị huỷ hoại nhưng hắn đã tìm ra cách thích nghi với việc ấy, thậm chí còn biến bàn tay ấy thành một thứ vũ khí nguy hiểm hơn nhiều. Hơn nữa, Kazuki thuộc

nắm lòng cách đối phó và phản công với từng chiêu thức Nhị Thiên. Bất kì tuyệt chiêu nào Jack thi triển - Thủy Động Thức, Gạt-chém, Hầu Thể Thức - đều bị Kazuki nhìn thấu và nhanh chóng phản công bằng những đòn thể đáng sợ. Kazuki cắt qua mu bàn tay Jack bằng một động tác lật kiếm. Sau khi tránh đòn thể Thu Diệp Thức của nó, hắc giả bộ lao tới rồi nhanh chóng nhắm vào vai Jack. Jack phản đòn bằng thể Gạt-chém, hai thanh kiếm va mạnh vào nhau rung lên bần bật. Nhưng Kazuki hoàn toàn làm chủ được chiêu thức này nên hắc giả dễ dàng đối phó, thậm chí theo đà lướt nhanh kiếm xuống phạt qua bộ *kimono* của Jack. Lưỡi kiếm để lại một đường cắt hiểm hóc ngang ngực nó. Nhấn mặt vì đau, Jack buộc phải thoái lui. Vốn đã kiệt sức sau trận chiến trước đó, rồi cả chặng đường dài diên cuồng chạy trốn, những giọt sức lực cuối cùng của Jack cũng cạn dần theo từng đường kiếm của Kazuki. Nó đã không ngờ rằng trận quyết chiến cuối cùng của mình lại ra nông nổi này.

Kazuki đi vòng quanh Jack, máu của nó nhỏ từng giọt trên lưỡi kiếm của hắc giả. "Người chẳng tập trung gì cả, tên ngoại quốc. Chẳng phải thầy Hosokawa đã dạy ngươi về Bất Động Tâm sao?"

Một *samurai* phải luôn giữ được cái tâm bình thản - thậm chí là vào thời khắc nguy hiểm nhất.

Nhưng hỏi làm sao Jack có thể bình tĩnh và tập trung được trong khi Akiko đang gặp nạn? Cảm giác bất an khiến nó liên tục liếc về hướng Akiko lo lắng. Cô đã tự cắt được dây trói cho mình, nhưng lại bị Goro và Raiden bao vây dồn vào một góc.

Ảnh hưởng chí mạng từ vết thương trên vai, cộng thêm việc không có vũ khí trong tay, số phận của Akiko rất có thể là cái chết.

Kazuki mỉm cười. Kế hoạch của hắc giả đã diễn ra suôn sẻ. Lợi dụng lúc Jack bị đánh lạc hướng, Kazuki nắm chặt bên tay đeo găng, để lộ ra một con dao bí mật giấu trong tay áo. Hắc giả phóng người đâm lưỡi dao bí mật vào ngực Jack.

Nhận ra sai lầm chết người của mình, Jack vội vàng nhảy tránh, vừa kịp lúc lưỡi thép sắc lẹm xé toạc phần áo choàng của nó mà sượt qua da thịt. Jack đưa đoản kiếm *wakizashi* gạt lưỡi dao và nhanh chóng lùi lại.

“Chiêu đó xưa rồi,” Jack thở hồng hộc, nó nhớ lại lần đầu tiên khi Kazuki chơi xấu bằng lưỡi dao bí mật giấu trong tay áo.

“Thế còn chiêu này thì sao?” Kazuki đáp trả và hất đầu ra hiệu.

Một đôi tay nung núc thịt nhưng khoẻ như tay gấu bất ngờ xiết chặt Jack từ phía sau như thể con trăn khổng lồ. Jack cố gắng vùng vẫy nhưng không thể. Nobu quá khoẻ. Kazuki nâng lưỡi dao bí mật lên với nụ cười đắc thắng.

“Đến giờ xiên thịt rồi, ngoại quốc!”

Hắn thu tay lại, lấy đã chuẩn bị đâm mạnh lưỡi thép sắc lẹm vào phần bụng không được bảo vệ của Jack. Cùng lúc đó, Goro và Raiden cũng khép dần vòng vây để giết Akiko. Jack điên cuồng tìm cách thoát ra, nhưng thẳm sâu bên trong, nó đã biết số phận của hai đứa.

Hết thật rồi.

Một tiếng rắc vang lên, Saburo mình mẩy ướn nhẹp lao qua cánh cửa giấy.

Sau đó là một tiếng hét phía trên cao khiến Jack, Kazuki và Nobu cùng ngẩng lên nhìn.

Như một sứ giả loè loẹt của thần chết, Benkei quăng mình từ trên cây lao thẳng xuống Nobu khiến hắn hoảng loạn thả Jack ra nhưng vẫn lĩnh trọn cú tấn công từ anh chàng ảo thuật gia, rồi lăn ra đất rên rĩ và bất tỉnh nhân sự. Benkei lộn một vòng trên mặt đất và loạng choạng đứng dậy, do ảnh hưởng từ vết thương ở mắt cá chân.

“May mà có chỗ để hạ cánh!” Benkei lên tiếng, anh chàng kiểm tra xem có thêm thương tích nào không.

Trong lúc Benkei nhảy từ trên cây xuống cứu Jack, Saburo đã nhanh chóng chạy tới ứng cứu Akiko. Cậu chàng chủ động tấn công Goro khiến hắn bị buộc lùi dần về phía Raiden. Tinh thể bất ngờ đảo ngược đã giúp Akiko tận dụng cơ hội chớp lấy thanh *katana* của Hiroto để chống đỡ thanh đại đao *nodachi* của Raiden.

Nhận thấy cơ hội trả thù đang tuột khỏi tầm tay, Kazuki gầm lên giận dữ. “Mày nhất định phải chết, thằng ngoại quốc!”

Giờ đến lượt Kazuki bỏ ngoài tai bài học về Bất Động Tâm.

“Tại mày! Tại mày mà mẹ tao phải chết,” hăn quát. “Ngoại quốc là lũ dịch bệnh. Thứ ung nhọt phải bị xóa sổ vĩnh viễn. Tao sẽ giết mày!”

Bị cơn thịnh nộ xâm chiếm, từng mạch máu trong người Kazuki sôi lên với ý muốn trả thù. Trường kiếm *katana* trong tay hăn vung tới loang loáng như cơn lốc, điên cuồng tấn công Jack với tất cả đòn thế hung hiểm nhất.

Jack chống trả kiên cường không kém. Được tiếp thêm sức mạnh khi Saburo xuất hiện ứng cứu và tinh thần chiến đấu mãnh liệt của Akiko, Jack đã lấy lại được tất cả kĩ năng và bản lĩnh của một chiến binh. Cả khoảng sân dội vang tiếng thép va chạm. Chúng liên tục tấn công, gạt, đỡ, phản đòn, rồi lại tấn công. Nhưng tuyệt nhiên không ai phá vỡ được thế phòng thủ của đối phương.

Thở dốc vì mệt, Jack và Kazuki di chuyển theo vòng tròn bao vây đối phương, ánh mắt chúng vẫn tiếp tục trận chiến bằng ý chí. Jack đã thi triển mọi chiêu thức nó có để đối phó với Kazuki. Dù vậy, nó nhận thức rõ rằng trong trận chiến tay đôi này, Kazuki vẫn là người giỏi nhất - bản thân hăn cùng nghĩ vậy.

Phía trong căn phòng trọ, Raiden hét lên đau đớn khi bị chặt đứt một phần bàn tay, thanh đại đao *nodachi* lún lông lốc xuống sàn. Bị mù một mắt, mất một bên tay, Raiden hoảng loạn chạy trốn khỏi khu nhà trọ. Hành động này của Raiden không qua được mắt Kazuki. Mặc dù Kazuki không hề rời mắt khỏi Jack, Jack vẫn nhận thấy mũi kiếm của hăn có phần rung nhẹ.

“*Suki* - trạng thái lung lạc tinh thần trong chiến đấu. Đó chính là cơ hội để tấn công,” đây là bài học mà vị thầy Kiếm thuật đã dạy.

Vận may đã tới, Jack xoay đoàn kiếm *wakizashi* trong tay, nhanh chóng thi triển chiêu thức Nghịch chuyển mà ông Shiryu đã luyện cho nó. Bằng động tác uyển chuyển, thanh *katana* của nó đánh bật kiếm của Kazuki sang bên, cùng lúc đẩy mạnh thanh *wakizashi* trở lại. Bất ngờ trước đòn tấn công mới mẻ này của Jack, Kazuki vội vàng nghiêng người về một bên. Lưỡi kiếm xuyên qua phần thân thể của Kazuki, găm chặt hăn vào thân cây bách.

Kazuki há miệng thở dốc trước cơn đau truyền tới, mắt hắn mở to sửng sốt. “Đó đâu phải chiêu thức của Nhị Thiên!”

Kazuki cúi đầu nhìn xuống thanh kiếm đang xuyên qua tay phải, suýt nữa đã trúng be sườn của mình với ánh mắt không thể tin được.

Nhưng đây vẫn chưa phải là kết thúc đối với Jack. Nó thả tay ra khỏi chuôi đoản kiếm *wakizashi* rồi xoay thanh *katana* lại, sẵn sàng kết liễu đối thủ của mình, kết thúc chuỗi vô tận những trận chiến đổ máu giữa hai người, một lần và mãi mãi.

VÔ ÍCH

“ĐỪNG, JACK!”

Mũi kiếm khựng lại ngay sát cổ Kazuki, trạng thái say máu của Jack bị phá vỡ bởi một giọng nói từ dưới mồ sâu.

“Trả thù chỉ khiến một người thêm đau khổ, như lúc khát mà uống thêm nước biển vậy,” nhà sư nhí Yori bước vào trong khu vườn.

Jack như không tin vào mắt mình. Bộ đồ của Yori tả tơi, mũi cây quyền trượng cũng bị cháy đen, đáng đi có vẻ khó nhọc. Dù vậy, cậu bạn nhỏ bé của nó vẫn còn sống.

“Yori... cậu vẫn còn sống! Nhưng mà sao lại thế?”

Yori mỉm cười hiền hoà.

“Cũng như cách chúng ta đã dùng để đối phó với Nguyên tố Hoả trước đây - Tâm Kinh. Tớ cứ thế bước qua màn lửa từ nhà kho đang cháy thôi.” Yori nhắc một bàn chân lên, để lộ phần lòng bàn chân bị cháy da hỏ cả thịt đỏ. “Nhưng phải thú thật là tớ chưa làm chủ được kĩ thuật này đâu.”

Kazuki găm gù trong cổ vì đau, máu loang rộng trên chỗ thanh *wakizashi* găm cánh tay hấn vào thân cây. Jack vẫn giữ nguyên mũi *katana* chĩa vào cổ Kazuki, cảm giác thôi thúc muốn được đâm xuyên qua kẻ tử thù không ngừng thúc giục nó. Sau bao nhiêu năm bị Kazuki hành hạ, tra tấn nó và bạn bè, hấn xức đáng nhận lấy kết cục này.

“Thả hấn ra đi,” Yori nói. “Tinh thần võ sĩ đạo không chứa chấp dục vọng hay giận dữ.”

“Nhưng Kazuki phải trả giá cho cái chết của Miyuki!” Jack phản đối, thanh kiếm trong tay nó rung lên bần bật vì muốn đòi lại công lí.

“Đòn trả thù nặng nề nhất với hãn chính là khi cậu trở về được quê hương,” Yori vẫn bình tĩnh đáp lại. “Đừng vin vào cái chết của cô ấy để đắp thêm hận thù và chết chóc, mà hãy vinh danh sự hi sinh đó bằng chiến thắng và lòng vị tha. Nên nhớ, con đường của võ sĩ đạo không phải là con đường huỷ diệt và giết chóc, nó phải là con đường nuôi dưỡng sự sống. Bảo vệ sự sống.”

Những lời tâm huyết của Yori đã chạm đến tận tâm can Jack. Đó cũng chính là lời mà thầy Yamada từng nói với nó khi nhắc tới kẻ thù Độc Nhãn Long ba năm về trước.

“Vậy sao Kazuki lại được sống? Nếu lúc trước tớ là người phải chết thì Miyuki sẽ chẳng ngần ngại gì giết hãn. Tớ nợ cô ấy điều đó.”

“Vậy thì cậu phải quyết định sẽ đi theo con đường của *samurai* hay của *ninja*, Jack à.”

Yori quay sang nhìn Kazuki. “Nhưng hãy nhớ điều này, hãn phải sống cả đời dấn vật và mọi nỗ lực đều trở nên vô ích, đó mới chính là sự trừng phạt đáng sợ hơn cả cái chết nhanh chóng. Khi đó hãn vừa không hoàn thành bốn phận của một *samurai* dưới trướng Tướng Quân, vừa bị mất mặt. Nhục nhã đến không thể tưởng tượng được.”

Kazuki hàm hè Yori, sự thật trong lời nói của nhà sư nhí như một lưỡi dao nhọn đâm sâu vào hãn hơn bất cứ lưỡi kiếm nào.

Jack dí lưỡi kiếm vào cổ Kazuki, một vết cắt mảnh rỉ máu chạy ngang cổ hãn. Kết liễu cuộc đời kẻ thù thì quá dễ. Nhưng làm vậy, nó cũng có khác gì một Kazuki thứ hai?

Lời dạy sâu sắc của thầy Yamada một lần nữa xuất hiện trong đầu nó: *Chân, khả năng đánh giá điều gì là đúng, điều gì là sai, đây cũng là đức tính cốt tử của một samurai.*

Kazuki trừng mắt nhìn Jack như thể thách thức nó ra tay.

Triệu tập tất cả sức mạnh ý chí trong mình, Jack cuối cùng cũng thu kiếm. Hơn ai hết, nó là đứa thấm thìa ý nghĩa của việc trả thù không giúp chữa lành vết thương. Cái chết của Độc Nhãn Long chẳng hề giúp nó thấy thanh thản; nỗi nhớ cha vẫn dai dẳng trong tâm can, cũng không ngày nào là nó không nhớ về Yamato. Vậy thì

việc kết liễu Kazuki đâu có khác gì? Dù kẻ thù của nó còn sống hay đã chết thì cái chết của Miyuki vẫn sẽ ám ảnh nó suốt đời.

Nếu dùng lòng thương cảm để kết thúc chuỗi thù hận này, ít nhất nó cũng có thể ngẩng cao đầu, đồng thời kẻ thù của nó cũng sẽ bị hành hạ không ít.

Nó kéo mạnh đoàn kiếm *wakizashi* ra. Kazuki khụy gối gục xuống sân, tay trái ôm vết thương sâu hoắm, máu không ngừng rỉ qua kẽ ngón tay.

"Tao hận mày... ngoại quốc," hăn lắp bắp, ánh mắt tỏ rõ sự nham hiểm.

"Còn ta... tha thứ cho người," Jack đáp, thật khó để nói lên hai từ tha thứ, thậm chí Kazuki còn khó chấp nhận lời nói này hơn.

Cảm giác nhục nhã thua cuộc, cộng thêm câu nói bất ngờ của Jack khiến Kazuki bị giáng một đòn chí tử. Trong nỗ lực cuối cùng nhằm cứu vãn tình thế mất mặt, Kazuki bật lưỡi dao bí mật ra định tự sát. Tuy nhiên Jack đã nhanh chóng bẻ gãy con dao rồi đá ra xa. Con dao biến mất vào trong bụi rậm.

Cuộn người gục ngã, Kazuki hoảng loạn rít lên, "Mày thậm chí còn không cho tao có một cái chết danh dự! Tao nguyện rửa mày, ngoại quốc!"

Từ bên trong phòng trọ, Goro bắt gặp cảnh tượng Kazuki gục người cúi đầu dưới chân Jack. Hăn lập tức xoay người bỏ chạy, mặc kệ trận đấu còn dang dở với Saburo. Akiko cầm thanh *katana* đứng cạnh tên Hiroto vẫn đang bị ghim xuống sàn.

"Xin đừng... giết tôi," hăn van nài.

Akiko cúi xuống rút con dao khỏi vai Hiroto, và đá mạnh vào be sườn hăn. Hiroto nhanh chóng chạy theo sau Goro.

"Cây rung, khỉ cũng tan đàn," Yori mỉm cười gượng gạo khi chứng kiến cảnh tượng diễn ra.

Saburo và Akiko nhập bọn với Jack dưới gốc cây bách. Mặc dù trông vẫn còn xanh xao nhưng chiến thắng vừa rồi đã giúp Akiko có thêm sức mạnh. Cô đã tự bước tới mà không cần Saburo phải dìu đi.

"Cậu đến sát giờ quá đó, Saburo," Jack nói.

“Nhưng bọn tớ thấy cậu chết rồi mà,” Yori thêm vào, vui sướng khi biết được sự thật.

“Thế thì tớ là hồn ma rồi,” nó tếu táo, rồi vắt nước từ cánh tay áo *kimono*.

“Nhưng cậu đã thoát ra bằng cách nào?” Akiko hỏi.

“Lúc lặn xuống bờ sông, tớ kịp vặn thanh *tanto* lại nên tên *ronin* đó bị chính thanh kiếm đâm. Còn lúc ở dưới nước, nếu ngoi lên thở thì kiểu gì cũng bị các võ sĩ khác chém nên tớ dùng cách mà các *ninja* sử dụng khi thở dưới nước - thở qua thân cây sậy, Miyuki đã từng chỉ cho tớ...”

Giọng nó lạc hẳn đi khi tâm trí nó lại nhắc nhở về việc Miyuki đã không còn nữa. Bầu không khí tang thương bao trùm lên năm đứa.

Sau một hồi im lặng, cuối cùng Akiko cũng lên tiếng, “Làm sao mà các cậu tìm được bọn tớ?”

Saburo cố gắng nở nụ cười buồn. “Tớ bắt gặp Benkei đang trèo cây!”

“May là có tôi đó,” Benkei nói ngay, anh chàng đột ngột nhô đầu lên từ sau một lùm cây. “Không thì hai vị đã thành người thiên cổ rồi.”

“Đúng thế,” Jack đồng tình, và liếc mắt về phía Nobu vẫn đang bất tỉnh. “Và lại còn trúng ngay chóc nữa!”

Jack quay lại phía Kazuki, lúc này vẫn đang khụy gối trên mặt đất, rồi nhìn Akiko. “Còn nợ máu của Kazuki với cậu thì sao?”

Akiko tự tin lắc đầu. “Những kẻ trong băng nhóm đã bỏ rơi hẳn rồi, giờ hẳn chỉ còn là một con bọ cạp mất đuôi thôi.”

Điệu cười khùng khục bật ra từ môi Kazuki.

“Có gì đáng cười ở đây chứ?” Jack hỏi.

“Thứ vô ích ở đây chính là hành động của người!” Hẳn nói, ánh mắt sắc lạnh chĩa thẳng vào Jack. “Các *samurai* của Tướng Quân đang trên đường tới đây.”

CHIẾC KIỆU

Bốn *samurai* vận giáp phục màu vàng và đen đứng xung quanh thi thể bất động của Miyuki. Dấu vết dẫn từ nhiều cái xác khác tới con hẻm, nơi nữ *ninja* thất thủ trong trận chiến. Jack và những đứa bạn còn lại nấp bên trong cánh cửa nhà trọ.

“Lẽ ra chúng ta phải quay lại cứu cô ấy,” Jack nói, mắt nó nhoè nước.

“Làm sao kịp quay lại được?” Saburo lên tiếng. “Lúc đó chúng ta cũng đang phải đối mặt giữa sự sống và cái chết.”

“Nếu không nhờ sự dũng cảm đó của Miyuki,” Akiko nói thêm, “thì bây giờ chúng ta đã chết hết rồi.”

“Hoa có thể rơi rụng, nhưng cây vẫn còn sinh sôi,” nhà sư nhí Yori đặt cây quyền trượng vào giữa bọn chúng.

Jack, Akiko, Saburo và Benkei cùng nắm cây quyền trượng, lặng lẽ cúi đầu cầu nguyện cho người bạn đã khuất.

Tiếng vó ngựa đập trên mặt đất kéo chúng trở lại với thực tại.

“Phải đi thôi,” Akiko nói khi có thêm một *samurai* nữa cưỡi ngựa tiến lại chỗ cây cầu bị cháy rụi.

Buồn bã nhìn về hướng Miyuki lần cuối. Jack theo nhóm bạn vào trong khu nhà trọ rồi băng qua khu vườn. Khi bọn nó tới được cửa sau, Jack bắt gặp một cái mũ rơm che nắng của người làm vườn và ngay lập tức tận dụng món đồ này.

“Cứ chạy thoả thích, nhưng mày không còn chỗ nào để trốn nữa đâu, ngoại quốc,” Kazuki gầm gừ đe dọa, ánh mắt hằn loé lên sự nham hiểm.

“Ngậm miệng lại mà lo cho cái mạng của mình đi,” Jack đáp trả rồi đóng cánh cửa sau của khu nhà trọ, để mặc Kazuki bị trói chặt vào cây bách cùng Nobu.

Cả bọn thận trọng tránh khỏi tầm ngắm của bất cứ *ronin* nào đang đi tuần rồi lén ra khỏi ngôi làng chết chóc. Sau khi đã tạo được khoảng cách an toàn, Akiko huýt gió hai lần, Bóng Tuyết liền phi nước đại từ trong cánh đồng tới chỗ bọn nó.

Jack thở phào nhẹ nhõm khi túi hành lí và đồ đạc bên trong vẫn nằm nguyên trên yên ngựa.

Dù đã kiệt sức và trên mình đầy thương tích tơi tả, cả nhóm vẫn quyết định tăng tốc trên con đường dẫn đến Nagasaki với hi vọng có thể tới kịp bến cảng trước khi bị các võ sĩ của Shogun bắt kịp.

“Còn bao lâu nữa vậy?” Jack vừa hỏi vừa thở dốc trên đường chạy mịt mù cát bụi.

“Nếu không nhầm, thì đường lớn dẫn tới Fukuoka ở bên kia đồi,” Benkei hớn hển chạy cà nhắc do vết thương từ mũi tên. “Từ đó chỉ phải đi thêm đoạn đường không xa nữa.”

Jack giữ chặt chiếc mũ rơm trên đầu nó; rõ ràng chiếc mũ này quá nhỏ so với nó và có khả năng rơi ra ngoài bất kì lúc nào. Nó nhăn nhó khi phải hạ tay cầm kiếm xuống. Vết thương từ trận chiến ban nãy tuy nhỏ nhưng vẫn khá đau và không ngừng rỉ máu.

Yori phải khó nhọc dùng gậy chống đỡ cho đôi bàn chân bị thương. Mỗi bước đi là một bước đau đớn khiến nhà sư nhí phải nhăn mặt, dù vậy vẫn không một lời kêu than. Akiko, do bị thương nặng nhất, ngồi trên lưng Bóng Tuyết theo sau. Saburo chạy cuối cùng, anh chàng liên tục đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm dấu hiệu của bất kì bóng dáng truy đuổi nào. Kể từ khi rời khỏi nhà trọ, chúng chỉ dừng chân một lần để thay băng mới cho vết thương trên vai Akiko, tranh thủ ăn nốt phần còn lại của lương thực mang theo và uống nước từ một khe suối. Bộ dạng tảo tơi, thân hình bê bết máu, trong bọn chúng chẳng khác nào những người đi lánh nạn do chiến tranh. Chúng đi đến đâu, mọi người xung quanh cũng đều ngạc nhiên sửng sốt.

Nhưng điều đó không còn là mối bận tâm lớn nhất đối với cả nhóm lúc này. Chúng chỉ muốn chạy thật nhanh. Đến con đường chính dẫn về Nagasaki, chúng bắt gặp nhiều dấu chân trên đường, nhất là đoạn uốn quanh nút thắt lưng đồi và thung lũng hướng về

phía biển. Akiko đi trước dẫn đường. Với vị thế là một võ sĩ, hơn nữa lại cưỡi ngựa nên lũ khách và nông dân trên đường đều tránh sang hai bên nhường đường cho cả nhóm. Hai bên đường là những phòng trà mọc lên ở những cột mốc đánh dấu, có cả những hàng quán bán thức ăn nhỏ phục vụ món ăn nóng hổi cho các lũ khách mệt mỏi trên con đường dài. Trên cao, mặt trời không ngừng chiếu ánh nắng chói chang thiêu đốt, dưới đất, các vụ mua bán thương mại diễn ra tấp nập. Dù vậy, nhóm Jack không hề dám dừng lại để ăn hay nghỉ dù chỉ một giây. Lo lắng trước việc không đánh giá được lực lượng *samurai* đang đuổi theo, cả nhóm đều cố gắng đi tiếp.

Đến khi cả bọn leo lên đến đỉnh đồi, cảnh tượng mở ra trước mắt là một vùng vịnh dài và hẹp. Bến cảng tự nhiên được bao quanh bởi hai dãy đồi dốc xanh rì. Nắng buổi xế chiều hắt xuống mặt nước lấp lánh như những dải bạc. Một bến cảng tấp nập người bốc dỡ hàng hoá từ những con tàu lớn trước khi chúng toả vào những nếp gấp của dãy đồi xung quanh.

“Nagasaki!” Jack thốt lên, không tin vào mắt mình khi cuối cùng cũng tới được đích đến.

Vùng vịnh này chính là thiên đường để tàu thuyền tránh bão và những cơn sóng lớn - từ tàu hàng, tàu cá, tàu buôn của Nhật, Trung Quốc, và... phương Tây. Số lượng tàu thuyền nhiều đến mức Jack có cảm tưởng như đang có cả một hạm đội tàu neo đậu ở đây vậy. Chỉ có số ít là tàu cỡ lớn - loại dùng để vượt đại dương, hẳn phải có một con tàu Anh nào đó trong số này.

Jack bước đi vội vã. Nhưng Akiko đã cầm cương ra hiệu Bóng Tuyết dừng lại.

“Đằng kia có một chốt kiểm tra,” cô nói.

Phía cuối con đường, một cánh cổng gỗ sừng sững đánh dấu địa phận của bến cảng. Nhóm lính canh chăm chú kiểm tra từng tờ giấy thông hành.

“Làm sao để qua được bây giờ?” Yori lên tiếng.

Jack nhìn về phía lưng đồi, nhưng lối đi đó không giải quyết được vấn đề bởi chúng sẽ không qua được cặp mắt sắc sảo của những tên lính canh. Hơn nữa còn có dãy tường cao rào xung quanh đồi.

Cơ hội duy nhất của chúng là chờ đến khi trời tối, nhưng nhóm *samurai* của Tướng Quân cũng đang hướng về Nagasaki để truy bắt bọn chúng trước khi hoàng hôn buông xuống.

"Hay là chúng ta khiêng Jack qua cho đúng điệu?" Benkei gợi ý và chỉ vào một chiếc kiệu đặt bên ngoài phòng trà gần đó.

Chiếc kiệu được làm bằng gỗ, chân lắ hai cột gỗ lớn dành cho bốn người khiêng, bên ngoài kiệu trang trí khá lộng lẫy và phô trương. Bốn bên tường gỗ được sơn đen bóng, khảm hình hoa và chim, chiếc kiệu này rõ ràng dành cho người quý tộc hoặc có chức vụ. Bên trong kiệu lắ rèm mỏng nhưng không có ai ngồi, chủ nhân của nó hẳn đang thưởng thức bữa tối trong phòng trà. Bốn phu khênh kiệu tranh thủ ngồi ngủ dưới bóng cây do đã mệt mỏi khi phải khênh cả ngày đường dưới ánh nắng chói chang. Trên mình chỉ quấn mảnh khố, toàn thân mồ hôi đầm đìa.

"Nhưng kiệu chỉ dành cho quan chức cấp cao trong triều đình thôi," Akiko nhắc nhở.

"Chính xác," Benkei đáp lại bằng nụ cười ranh mãnh. "Và họ thì chẳng cần giấy thông hành bao giờ."

Jack và nhóm bạn lập tức hiểu ra kế hoạch của Benkei.

"Dù vậy chúng ta cũng không thể lấy cắp chiếc kiệu của quan chức cấp cao đó được," Yori thốt lên.

"Thật ra thì không phải lấy cắp," Benkei nháy mắt với nhà sư nhí. "Mà chỉ mượn tạm thôi."

"Nhưng làm sao khênh nó được? Chúng ta bị nhận diện hết rồi," Saburo lên tiếng.

"Cần giúp gì không?" Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Nhóm Jack quay lại và phát hiện ra đó chính là Takumi, người nông dân lúc trước. Đi cùng anh ta còn có bốn thanh niên trẻ đến từ ngôi làng Ki-tô giáo mà chúng đã cứu.

"Mọi người làm gì ở đây thế?" Jack ngạc nhiên thốt lên.

Takumi cúi đầu thi lễ. "Chúng tôi cầu nguyện như cậu nói, và Chúa đã trả lời. Ông ấy bảo chúng tôi đi theo các cậu."

“Một vị thánh thần có thể thấy trước được tương lai thì quả là đáng quyền năng,” Yori trầm trồ.

“Lời cầu nguyện của chúng tôi đã được đáp lại khi các cậu xuất hiện để cứu giúp ngôi làng.” Takumi mỉm cười. “Có niềm tin là có tất cả.”

“Chà, thế thì niềm tin đó có giúp khênh kiệu được không?” Benkei vội vàng ra hiệu về phía phòng trà.

Nhanh như cắt, Jack chui vào trong kiệu rồi đóng sập cửa lại. Bốn người nông dân cởi áo xuống đến tận thắt lưng, nhanh chóng nâng kiệu lên khênh về phía con đường trước khi các phu khuân vác tỉnh dậy. Akiko nhảy lên lưng ngựa dẫn đường, bộ giáp *samurai* của cô và con ngựa giúp tăng thêm phần thuyết phục cho đoàn người hộ tống chiếc kiệu. Yori, Saburo, Benkei và Takumi lần lượt theo sau như những thuộc hạ trung thành.

Giấu mình trong chiếc kiệu lắc lư theo từng nhịp bước, Jack hé mắt nhìn qua khe cửa. Chúng sắp tiến đến cánh cổng của chốt canh. Tất cả chỉ còn phụ thuộc vào việc chúng thể hiện được người ở trong kiệu thuộc quan chức cấp cao hay không.

Một tên lính giơ tay ra hiệu để bốn người nông dân dừng kiệu.

“Sao lại chỉ có mấy người này? Đoàn hộ tống nữa đâu?” Tên lính dò hỏi, đoạn lén nhìn về phía chiếc kiệu một cách hoài nghi.

“Chúng ta bị sơn tặc tấn công,” Akiko chỉ vào vết thương trên vai để giải thích. “Nhiều người đã phải bỏ mạng, may mà chủ nhân vẫn an toàn.”

Tên lính gật đầu ra vẻ cảm thông trước sự hi sinh và mất mát lớn lao.

“Còn chờ gì nữa?” Akiko lên tiếng. “Lập tức cử ngay một đội quân quét sạch bọn thảo khấu!” Cô ra lệnh bằng giọng nói đầy quyền lực khiến tên lính lập tức đứng thẳng người.

“Và hãy nhớ,” cô nói thêm, “chúng cải trang thành những *samurai* phục vụ cho Tướng Quân.”

Tên lính canh mở to mắt sửng sốt trước thông tin vừa nghe được. Hán cúi người nhận lệnh rồi vẫy tay ra hiệu đoàn kiệu đi tiếp. Bốn người nông dân khuân kiệu qua cổng, tiến thẳng về bên cảng.

60

QUỐC KÌ

Cuối cùng Jack cũng đến đích.

Sau hơn một năm chạy trốn và chiến đấu, rồi nó cũng tới được nơi cần tới. Nagasaki. Jack hi vọng rằng đây sẽ là nơi cứu rỗi như trong lời cầu nguyện của nó. Từ bên trong chiếc kiệu, nó hé mắt nhìn ra và bắt gặp cảnh nhộn nhịp trên bến cảng. Cả đoàn đang đi trên con đường chính dẫn tới cây cầu bắc ngang sông Nakashima. Những người phụ nữ mặc *kimono* màu sáng tập nập qua lại trên cầu. Lái buôn thì í ới mời khách mua hàng - từ những gia vị đặc trưng của Java, ngà voi của Ấn Độ, lụa từ Trung Quốc, và thực phẩm từ khắp nơi trên thế giới. Nơi đây sở hữu bầu không khí vừa nhộn nhịp, vừa thoải mái dễ chịu, như thể sức ảnh hưởng của văn hoá nước ngoài đã tác động không nhỏ đến phong cách sống của người dân nơi đây, thậm chí còn có hơi hướng nổi loạn. Jack còn bắt gặp cả nhà thờ Công giáo, mặc dù cửa ra vào đã bị bịt kín.

"Cậu thật là nhanh trí đó, Akiko," Saburo khen ngợi. "Nếu may mắn, kế hoạch đó sẽ giúp trì hoãn đội quân *samurai* của Shogun."

"Thậm chí là cho chúng ta một cơ hội trốn thoát sau khi Jack lên tàu," Benkei tiếp lời với nụ cười toe toét.

"Đừng mừng vội," Akiko nói khi nghe thấy một tiếng la từ phía sau.

"ĐỨNG LẠI! QUÂN TRỘM CẮP!"

Một ông quan bụng phệ với bốn phu khuân vác đang hoảng hốt chạy xuống đồi đến chỗ chốt kiểm tra.

"ĐÓ LÀ KIỆU CỦA TA!"

Những tên lính gác cổng quay lại nhìn trừng trừng về phía đoàn người vừa biến mất. Vài tên trong số chúng bắt đầu đuổi theo.

"CHẠY NHANH!" Saburo hét lên.

Bốn người nông dân vội vàng khênh kiệu chạy lên chiếc cầu gỗ. Ruột gan Jack lộn tùng phèo bên trong chiếc kiệu khi họ lách qua đám đông. Đường phố đông nghịt người qua lại khiến ngay cả việc cưỡi ngựa của Akiko cũng không nhanh hơn là mấy. Trong lúc đó, những tên lính gác lăm lăm thanh kiếm trong tay giơ cao khiến người dân tự động dạt ra hai bên nhường đường.

“Ra khỏi kiệu đi Jack!” Akiko ra lệnh, cô cũng nhanh chóng nhảy khỏi yên Bóng Tuyết khi nhận ra mình chính là mục tiêu.

Bốn người nông dân đặt kiệu xuống, Jack nhanh chóng nhảy ra ngoài.

“Cảm ơn đã giúp đỡ,” nó nói.

“Đừng lo, chúng tôi sẽ đánh lạc hướng lính canh,” Takumi lên tiếng.

“Vây hãy dắt theo Bóng Tuyết để dẫn dụ bọn chúng,” Akiko gợi ý và trao cương cho Takumi trong lúc nhóm Jack tháo hành lí treo trên yên ngựa. “Tôi sẽ quay lại với Bóng Tuyết sau.”

Cúi đầu tạm biệt, Takumi và bốn người nông dân dắt theo con ngựa biến mất vào trong một con đường nhỏ. Jack và nhóm bạn của nó rẽ sang hướng ngược lại vào trong những ngõ ngách dày đặc bao quanh bến cảng. Chúng rẽ phải, rồi trái, rồi chạy qua một cây cầu. Những tên lính canh vẫn bám đuổi theo sau, miệng lên tục hét chúng dừng lại. Cả bọn tiếp tục chạy qua một cánh cổng sơn màu đỏ như máu, hai bên cột khảm hình rồng vàng, mái ngói xanh lục uốn cong, bên dưới treo hàng trăm chiếc đèn lồng màu vàng có đuôi nheo màu đỏ. Trong lúc chạy, Jack nhận ra rằng tất cả người dân ở khu vực này đều là người Trung Quốc. Ai nấy đều sửng sốt khi thấy một nhóm năm đứa bộ dạng tả tơi phóng vù qua.

Akiko rẽ trái rồi lao vào bên trong một ngôi chùa. Âm thanh náo nhiệt ngoài bến cảng bỗng chốc được thay thế bởi tiếng gõ mõ thanh bình, mùi hương nhang trong không khí và tràng tụng niệm của những nhà sư.

Tránh không làm náo động tới gian chính, năm đứa chạy vòng qua cửa sau rồi băng qua cây cầu đá nhỏ dẫn ra khỏi thị trấn của người Hoa, tiếp tục lao về nơi những con tàu đang neo đỗ. Không may khi

con hẻm lộ ra là một cái ngõ cụt. Chúng vội vàng trở ra thì nghe thấy tiếng la hét của những tên lính canh đang đuổi đến gần. Cả bọn nhanh chóng chui vào trong một kho chứa hàng tối tăm, chờ đợi những tên lính canh chạy qua.

Không ai dám nói câu gì, tim chúng đập thành thịch, hai lá phổi bỏng rát. Những tên lính canh đã chạy qua khu nhà kho.

Ùa chạy ra khỏi chỗ ẩn nấp, cả nhóm chọn con hẻm đối diện rồi rẽ phải. Sau vài lượt rẽ nữa, chúng đã tới chỗ neo đậu của tàu thuyền. Tàu cá, ghe của người Hoa, tàu hàng đồ san sát trong bến. Kho tàng bến bãi tấp nập phu khuân vác vận chuyển hàng từ tàu xuống kho và ngược lại. Trong không khí tấp nập và đông đúc, sự xuất hiện đột ngột của nhóm Jack không hề gây ra sự chú ý. Jack đưa mắt nhìn một lượt tìm kiếm các tàu lớn neo đậu trên bãi. Việc này không quá khó khi loại tàu nó muốn tìm có kích thước bằng cả toà nhà, được trang bị súng ống và buồm hình chữ nhật khác hẳn các con tàu đơn giản đến từ phương Đông với lá buồm hình chóp nhọn. Gần như ngay lập tức Jack nhìn thấy ba con tàu lớn như thế.

Nhưng hi vọng của nó nhanh chóng tắt ngấm khi không có tàu nào treo cờ Anh. Tất cả đều treo quốc kì của quốc gia đối địch với nó, cờ Bồ Đào Nha.

Jack khuyu gối tuyệt vọng. Benkei đã đúng. Chỉ có người Bồ Đào Nha thông thương với cảng Nagasaki. Mọi nỗ lực của nó đã vô ích, cả những hi sinh, mất mát mà bạn bè nó phải trải qua cũng thành tro bụi. Giấc mơ được trở về nhà, trở về với em gái nó, vẫn chỉ là một giấc mơ.

"Có chuyện gì thế?" Akiko lo lắng quỳ xuống bên cạnh Jack. "Vẫn có tàu cỡ lớn neo ở đây mà, phải không?"

Jack gật đầu xác nhận. "Nhưng toàn treo cờ Bồ Đào Nha," nó giải thích. "Lên tàu đó thì tớ chỉ có nước bị gô cổ lại thôi."

Yori đưa mắt nhìn về phía cuối vịnh dẫn ra biển xa. "Rồi sẽ có một con tàu từ nước Anh ghé vào đây sớm thôi mà, Jack... tớ chắc chắn đấy."

"Đúng thế," Saburo lên tiếng chắc nịch. "Bọn tớ sẽ bảo vệ cậu cho tới khi tàu đến."

Jack quay sang nhóm bạn, niềm tin vững chắc không hề bị lay chuyển của họ chỉ càng nhấn mạnh thêm thực tại phũ phàng.

"Có khi phải mất hàng năm trời ấy chứ," Jack nói, nó đã thật sự đầu hàng trước số phận. "Đây là điểm cuối của hành trình rồi. Tổ thật sự biết ơn mọi người đã làm mọi cách giúp tổ sống sót đến được đây. Nhưng các cậu không thể che giấu tổ mãi được. Bản thân tổ cũng không cho phép mình làm liên lụy đến bạn bè thêm nữa."

"Không được!" Yori thốt lên, đôi mắt nhà sư nhíu lại. "Chúng tổ sẽ tìm cách khác. Một con tàu khác -"

"Cờ nước gì kia?" Benkei cắt ngang, tay chỉ về phía một con tàu lớn đang tiến vào từ phía cuối vịnh.

Nổi bật trên thân tàu là mái của nhà kho cỡ lớn cùng bốn cây cột buồm lớn chọc thẳng lên trời. Trên đỉnh cột buồm treo lá cờ ba màu đỏ, trắng, xanh theo phương nằm ngang.

Jack sửng sốt nhìn con tàu. Sao nó lại không nhận ra ngay từ lúc này chứ?

"Đó là cờ Hà Lan!" Nó thốt lên rồi nhảy cẫng ôm chầm lấy Benkei. "Đó là cờ Hà Lan!"

Nó guồng chân lao về phía con tàu đang neo đỗ, theo sau là nhóm bạn. Đến lúc tới nơi thì cả bọn phải trầm trồ trước kích cỡ khổng lồ của con tàu cỡ lớn.

"Cái này mà cũng nổi được hả?" Saburo há hốc mồm lắp bắp.

"Tàu cỡ này có thể đi vòng quanh thế giới. Đến tận nước Anh!" Jack tuyên bố rồi hướng về phía cầu cảng.

"*Ahoi, aan boord!*" Nó hét lên, cố tận dụng vốn tiếng Hà Lan đã học từ Ginsel, một thủy thủ trên tàu Alexandria cùng nó.

Một thủy thủ có khuôn mặt rám nắng, bộ râu rậm và đôi mắt xanh sắc lẹm nghiêng người từ mạn tàu. "*Wie ben jij?*"

Jack ném chiếc mũ rơm ra khỏi đầu, để lộ mái tóc vàng của nó. "*Mijn naam is Jack Fletcher. Ik ben Engels!*"

Viên thủy thủ tròn mắt ngạc nhiên. "*Kom aan boord! Kom aan boord!*"

Jack cùng nhóm bạn vội vàng đi lên cầu cảng dẫn vào boong tàu trước khi những tên lính canh xuất hiện. Viên thủy thủ râu rậm và vài thủy thủ đoàn khác chào mừng chúng với biểu cảm ngạc nhiên. Có vẻ như họ không rõ nên làm gì với một chàng trai người Anh mặc *kimono* hông đeo kiếm Nhật, một nữ chiến binh Nhật, một *samurai* trẻ, một nhà sư nhí và một chàng hề với trang phục lòe loẹt.

"*Kapitein!*" Viên thủy thủ râu rậm gọi với vào trong.

Một người Hà Lan cao to xuất hiện từ buồng lái tiến tới chỗ nhóm Jack. Dưới cái nóng thiêu đốt, ông mặc một chiếc áo choàng da màu nâu ngang hông, chiếc áo sơ mi bằng vải lanh, quần ống bó và tất trắng cao tới tận bắp chân, đôi giày được lau bóng. Mái tóc màu nâu đỏ khá dày và xoăn, râu ria cũng được cắt tỉa gọn gàng.

"Ta là Thuyền trưởng Hendrik Spilbergen của tàu *Hosiander*," ông nói bằng chất giọng Anh lơ lớ, và nhìn Jack từ đầu đến chân. "Và người mà ta có hân hạnh gặp gỡ đây là?"

"Jack Fletcher tới từ tàu *Alexandria*," Jack nói và cúi đầu.

Sắc mặt ông ta hơi tái nhợt đi, như thể vừa gặp một hồn ma. "Tàu *Alexandria*?"

"Hai... Ý cháu là vâng, đúng thế," Jack trả lời rồi cúi đầu lần nữa. Bao năm qua nó đã quá quen với cách giao tiếp và tiếng Nhật đến mức hơi khó để diễn đạt lại thành tiếng Anh. Vị thuyền trưởng lắc đầu như không tin được vào tai mình. "Thế mà chúng ta tưởng mọi người trên tàu đã chết hết rồi."

QUÁ GIANG

“Cứ yên tâm, Jack,” Thuyền trưởng Spilbergen khẳng định, và nâng li rượu vang đỏ lên môi, “đã lên tàu Hosiander là an toàn rồi. Không kẻ nào được xâm phạm con tàu của người Hà Lan.”

Nghe vậy, Jack thở phào nhẹ nhõm truyền đạt tin tốt cho nhóm bạn. Cả bọn ngồi quanh chiếc bàn gỗ sồi lớn trong phòng thuyền trưởng. Trước khi dự bữa ăn tối với thủy thủ đoàn, thuyền trưởng nhất định bắt chúng phải để cho y sĩ trên tàu sơ cứu vết thương. Sau khi được băng bó vết thương và thay bộ *kimono* bê vết máu, khuôn mặt Akiko đã bớt tái nhợt và phần nào được hồi sức. Jack cũng khá hơn nhiều, phần da thịt bị cắt sâu của nó đã được khử trùng và băng gạc. Yori thì được ngâm đôi bàn chân phồng rộp trong nước muối loãng, còn Saburo chỉ cần có thức ăn là đủ lấy lại tinh thần. Benkei tranh thủ thời gian lúc bọn nó chữa trị để dụ dỗ nàng mèo trên tàu, kết quả là giờ cô nàng đang nằm kê rừ rừ măn nguyện trên đùi anh chàng.

Nắng chiều xuyên qua khung cửa sổ trên tàu, nhuộm cả chiếc bàn thành một màu vàng óng. Bữa tối thịnh soạn bao gồm bánh mì khô, bánh bao và súp khiến Jack thèm chảy nước miếng. Nó tự hỏi những đứa bạn của mình còn ngạc nhiên đến mức nào trước món thịt hầm bốc khói và nghe những cuộc hội thoại bằng tiếng Anh diễn ra xung quanh.

Nó nhấp nhồm trên chiếc ghế. Sau bao năm quen ngồi xếp bằng trên những tấm nệm trải dưới sàn. Jack có cảm giác khá lạ lẫm khi lại ngồi trên những chiếc ghế gỗ cứng.

“Trước đây ta từng gặp cha cậu.” Thuyền trưởng Spilbergen thổ lộ. “John Fletcher được xem là một trong những hoa tiêu cừ khôi có khả năng rong buồm khắp năm châu bốn bể.”

Một xúc cảm tự hào ulla lên trong nó khi nghĩ về cha.

“Vậy nên công ti Đông Ấn của người Hà Lan, nguồn tài trợ cho những chuyến thông thương với các nước ở miền Viễn Đông của cha cậu và tôi, đã rất ngạc nhiên khi con tàu ấy không quay về. Vài năm sau, chúng tôi chỉ có thể lí giải rằng cả con tàu đã biến mất.”

“Tàu Alexandria đã gặp bão lớn,” Jack giải thích. “Nhưng cha cháu vẫn đưa thuyền cập bờ an toàn.”

“Vậy thì cha cậu và thủy thủ đoàn đâu?”

Toàn thân Jack run lên trước kí ức về cái đêm đen tối ấy. “Chết hết rồi. Do bọn *wako* cả. Cha cháu cũng không tránh khỏi bọn chúng.”

Thuyền trưởng Spilbergen buồn bã gật đầu. “Ta rất tiếc khi nghe tin này. Trông cháu có dáng vẻ của một chiến binh dày dạn trận mạc. Làm sao mà cháu sống sót được đến tận bây giờ thế?”

Jack nhìn về phía Akiko, Yori, Saburo và Benkei. Trong đầu nó hiện lên hình ảnh của Yamato và Miyuki nữa. “Tất cả là nhờ những người bạn ấy.”

Suốt bữa tối, Jack tóm tắt hành trình của nó từ khi đặt chân tới Nhật Bản: được bậc thầy kiếm thuật Masamoto cứu sống và nhận nuôi; thời gian nó tập luyện để trở thành một võ sĩ ở Kyoto; kẻ tử thù của nó, *ninja* Độc Nhãn Long; may mắn sống sót sau trận chiến Thành Osaka. Trong lúc Jack ngồi kể, Saburo ngẫu nhiên món thịt hầm rồi chén sạch sẽ phần bánh bao. Akiko và Yori có vẻ không hào hứng với bữa ăn kiểu phương Tây gồm toàn món nhiều chất béo và dinh dưỡng này cho lắm. Nhưng cũng như Benkei, cả ba vẫn cố gắng ăn nhiều nhất có thể vì cơn đói và để tỏ ra tôn trọng chủ nhà, sau đó lặng lẽ thảy phần còn lại cho Saburo. Thuyền trưởng Spilbergen thường xuyên hỏi han để Jack có thể dịch lại cho nhóm bạn nghe cùng. Kĩ năng phiên dịch và giao tiếp trôi chảy cả hai thứ tiếng của nó khiến ông cùng thủy thủ đoàn không ngớt ngạc nhiên.

“Cháu sở hữu những kĩ năng cực kì đáng giá, Jack à,” vị thuyền phó thứ nhất nhướn mày lên tiếng. “Có cháu đi cùng thì tha hồ mà mặc cả buôn bán. Chứ người Nhật họ sắc sảo lắm.”

Sau đó Jack tiếp tục câu chuyện của mình. Nó giải thích lí do vì sao Tướng Quân lại ra lệnh bài xích tất cả người ngoại quốc và

người theo đạo Ki-tô giáo. Rồi Jack nhắc lại những thử thách mà nó phải đối mặt trên con đường đầy rẫy nguy hiểm từ Toba về Nagasaki. Trong suốt thời gian kể, thuyền trưởng Spilbergen và các thuyền phó liên tục nhìn nhau lo lắng.

“Bọn ta nghe nhiều về chuyện bọn họ bị hành hình như thế nào, nhưng không biết phải tin vào đâu,” thuyền trưởng nói. “Người dân ở Nagasaki vẫn tỏ thái độ bình thường như mọi khi. Mà cũng có thể chỉ là do động cơ thương mại.”

“Mà thật ra chúng ta đâu có nhồi nhét tôn giáo vào đầu những người dân ở đây như bọn truyền đạo dòng Tên,” Vị thuyền phó thứ nhất nhăn mặt vẻ không ưa. “Có bị trục xuất thì cũng là do lỗi của bọn chúng cả. Mới đầu tuần này, quan địa phương ở đây đã truất quyền thông thương với người Bồ Đào Nha rồi. Bởi vậy mới không còn tàu Bồ Đào Nha nào neo đậu ở đây.”

“Cháu phải cực kì may mắn mới đến kịp Nagasaki như thế này, Jack à,” thuyền trưởng tiếp lời. “Chúng ta sắp ra khơi sau vài ngày nữa, ngay khi gió lên. Sau đó phải mất cả năm mới có tàu Hà Lan khác đến.”

Jack nhận thấy đây chính là thời điểm để đưa ra lời đề nghị. “Cháu có một thỉnh cầu. Cháu muốn được quá giang về Anh Quốc.”

Thuyền trưởng Spilbergen cân nhắc. “Vậy ta cũng có một câu hỏi cho cháu. Cháu có đủ năng lực để làm một thủy thủ tàu không?”

Jack tự tin gật đầu. “Cha đã dạy cháu những kĩ năng của một hoa tiêu. Nó đã ăn sâu vào linh hồn cháu.”

“Vậy dám hỏi cháu có được truyền lại hết những tri thức của ông ấy không?” Vị thuyền trưởng nghiêng người về phía trước, tò mò chụm các đầu ngón tay vào nhau. “Nghe đồn ông ấy sở hữu một cuốn hải đồ chứa đựng thông tin cực kì chuẩn xác.”

Jack ngập ngừng. Túi hành lí chứa cuộn hải đồ của nó chỉ nằm ngay bên ngoài cửa phòng. Nhưng liệu nó có thể tin tưởng người đàn ông này?

“Mà thôi,” thuyền trưởng lên tiếng rồi ông ngả người dựa lưng vào ghế. “Dù tin đồn là thật hay giả thì giờ ta cũng đã có cháu đi cùng rồi. Nhưng có lẽ cháu sẽ thành chàng trai được tìm kiếm nhiều nhất

nếu vẫn còn sở hữu cuốn hải đồ đó. Công ti Đông Ấn của Hà Lan sẽ rất cần những hoa tiêu tài ba như cháu.”

“Vậy là chú sẽ cho cháu quá giang ạ?” Jack ướm lời.

“Chắc chắn rồi!” Thuyền trưởng Spilbergen nói giọng chắc nịch, và ông nở nụ cười tươi, mở rộng vòng tay chào đón nó. “Chỉ cần cháu tài năng bằng phân nửa người hoa tiêu là cha cháu thôi là con tàu này quá an toàn rồi.”

Jack sửng sốt không nói nổi nên lời. Bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu thử thách nó đã phải trải qua trong suốt bốn năm trời ròng rã, cả những mất mát hi sinh của nó và những người bạn đường như kết tinh lại trong thời khắc này. Một cảm xúc mãnh liệt ủa tới khiến nó không biết nên cười hay nên khóc vì vui sướng.

“Thuyền trưởng đã nói gì vậy?” Akiko hỏi Jack bằng tiếng Nhật, cô thấy lo lắng trước vẻ mặt sửng sốt của nó.

“Tớ... sắp được về nhà,” cuối cùng nó cũng đáp lại.

Khoảnh khắc ấy, không ai trong số chúng thốt lên được lời nào. Yori đập tay vui mừng lên tiếng. “Tạ ơn các vị thánh thần!”

“Phải khen tụi mình nữa chứ,” Benkei toét miệng cười đến tận mang tai, sau đó cả bọn hào hứng ăn mừng tin tốt lành.

Sau bữa tối, vị quản đốc dẫn Jack và nhóm bạn về phòng của chúng để nghỉ ngơi. Akiko được một vị thuyền phó nhường cho phòng riêng. Jack và những người còn lại chia nhau những chiếc giường bằng võng ở boong dưới. Thủy thủ đoàn đã cột dây lên cây xà để treo thêm vài chiếc võng. Benkei hứng khởi nhảy phắt lên một chiếc và ngay lập tức ngã lộn nhào sang phía bên kia khiến mọi người đều cười vang.

“Dù gì tôi vẫn muốn nằm đất hơn!” Benkei chống chế trong lúc xoa xoa cái lưng rồi lôi túi hành lí lại làm gối. Con mèo cuộn tròn bên cạnh anh chàng, liên tục phát ra tiếng rừ rừ mãn nguyện. “Đấy, thế này thoải mái hơn nhiều.”

Bằng động tác thuần thục, Jack lặn mình vào trong chiếc võng. Saburo và Yori thì vẫn đang loay hoay kiểm đường lên. Một lúc sau thì hai chàng trai cùng bỏ cuộc để nhập hội với Benkei. Kiệt sức sau

bao ngày đường phải chạy trốn và chiến đấu, cả nhóm nhanh chóng thiếp ngủ.

Vòng tay sau gáy, Jack ngã người nằm xuống, trong lòng vẫn chưa thể tin rằng mình lại may mắn đến vậy. Chiếc võng đu đưa theo từng đợt sóng dập dờn nhanh chóng ru nó vào giấc ngủ. Ý nghĩ cuối cùng của nó trước khi thiếp đi là hình ảnh của Jess, em gái nó, và hành trình trở về quê hương.

CHỮA SÚNG

Jack nhìn chăm chăm vào họng súng đang chĩa thẳng vào mặt.

Bị đánh thức bởi cây gậy thúc vào sườn, nó mở mắt ra và thấy vị thuyền phó thứ nhất đang cầm một khẩu súng lục đánh lửa chĩa vào mặt nó. Bên cạnh ông ta là thuyền trưởng Spilbergen.

"Xin lỗi cháu, Jack à," thuyền trưởng lên tiếng. "Ta chẳng còn cách nào khác cả."

"Nhưng mà... ông đã nói ở trên tàu Hosiander bọn cháu sẽ được an toàn mà."

"Kể cả cháu có là người Hà Lan đi nữa, lần này ta cũng hết cách rồi," thuyền trưởng thở dài. "Quan *bugyo* ở Nagasaki đang đe dọa thu hồi tất cả giấy phép thông thương của người Hà Lan. Ông ta cũng đã bắt giữ mấy thủy thủ trong đoàn. Nếu bọn ta không giao nộp cháu cho Tướng Quân... họ sẽ bị đem ra hành hình."

Jack liếc nhìn quanh, những đứa bạn của nó cũng đang phải chịu chung số phận.

"Hay là chỉ giao nộp cháu thôi có được không?" Jack van nài.

Thuyền trưởng Spilbergen lắc đầu buồn bã. "Ta e là họ muốn lấy mạng đổi mạng. Mà ta có bốn phận phải chăm lo cho các thuyền viên trước. Đây không còn là vấn đề trao đổi giữa cá nhân với nhau nữa rồi."

Jack tụt ra khỏi chiếc võng. Túi hành lí và cặp kiếm của nó đã bị tịch thu. Dù vậy bọn chúng cũng không có nhiều cơ hội đánh phá vòng vây. Bởi đôi tay của vị thuyền trưởng đã bị trói bởi sợi dây vô hình. Sự việc này không phải do lỗi của ông ấy.

Cuối cùng cũng phải đầu hàng trước số phận, Jack và nhóm bạn của nó bị dẫn giải lên boong trên. Ánh nắng chói chang của buổi

sớm khiến Jack phải nheo mắt. Nó thấy Akiko đang bị áp giải chỗ cột buồm chính. Cô cúi đầu, khuôn mặt buồn bã.

“Cậu sắp được về nhà rồi, thế mà...” Akiko thì thầm trong lúc cả bọn bị dẫn xuống cầu tàu. “Xin lỗi cậu vì bọn mình đã để mất cảnh giác.”

“Đừng nói thế,” Jack đáp lại. “Được đi cùng mọi người đến tận đây đã là một điều kì diệu rồi.”

Phía cuối cầu tàu là một nhóm võ sĩ của Shogun, trên mình vận giáp phục lấp lánh màu vàng-đen đang chờ sẵn. Bốn mươi cặp mắt hau háu nhìn những con mồi đắt giá của mình tiến tới, hào hứng chờ đợi giây phút được xử tội những kẻ phản bội. Trước nhóm võ sĩ này là năm thủy thủ đoàn Hà Lan đang quỳ gối, kiểm kê ngay cổ.

“Mới sáng ra mà đã gặp chuyện hay quá đi!” Benkei tếu táo gãi mớ tóc xù rối của mình rồi đưa tay che miệng ngáp một cái.

Thuyền trưởng Spilbergen dẫn cả bọn đi hết cầu cảng xuống tới bờ biển.

Quan *bugyo*, một người đàn ông thấp lùn có màu da vàng bủng, hai bên má hõm lại cùng bộ ria tía tốt cần thận hồ hởi chào đón thuyền trưởng.

“Ta rất vui vì ông là người hiểu chuyện,” vị quan lên tiếng với nụ cười đáng mến. Sau động tác phẩy tay ra dấu của vị quan này, năm thủy thủ người Hà Lan đều được thả.

Thuyền trưởng Spilbergen âm ừ trong cổ họng rồi giao nộp nhóm Jack. Các *samurai* của Tướng Quân bước lên bắt giữ cả bọn rồi hùng hổ áp giải chúng đi.

63

CỘC THIÊU

Mặt trời liên tục hắt xuống nền đất thứ ánh nắng chói chang, bầu không khí trở nên nóng nực và oi bức. Ngay cả những cơn gió thổi qua vịnh cũng không giúp giảm bớt mức nhiệt.

Một giọt mồ hôi lăn xuống chân mày Jack. Nhưng nó chẳng thể vượt đi được bởi hai tay và cơ thể nó đã bị trói chặt vào chiếc cọc gỗ. Suốt buổi sáng, cả bọn đã bị trói vào từng chiếc cọc thành một hàng dài trước bến cảng. Từ lúc bị giam trong tù, chúng đã nghe thấy âm thanh đóng cọc gỗ xuống nền đất cứng. Akiko bị trói vào chiếc cọc bên trái Jack, Yori ở bên phải. Ngoài cùng là Benkei và Saburo.

Vận chiếc áo trùm ngoài *kataginu* màu tím và bộ *kimono* lễ phục màu vàng, quan *bugyo* khuôn mặt vàng bủng đứng giám sát quá trình chuẩn bị với tinh thần phấn khởi còn hơn cả bốn phận của một vị quan thẩm phán. Ông ta đích thân đi kiểm tra từng đứa để đảm bảo chúng bị trói vào cọc chặt nhất có thể. Sau khi đã thoả mãn, ông ta huy động các *samurai* đứng vây quanh hàng cọc, một mặt tạo thành khu vực hành quyết, mặt khác nhằm bóp chết mọi hi vọng đào tẩu... hay được giải cứu của những kẻ tử tù.

Trong tình thế vô vọng. Jack chỉ còn biết ngẩng mặt lên trời cầu xin được cứu vớt. Nhưng mặt trời vẫn đổ xuống thứ ánh nắng chói chang vô cảm. Còn phía xa ngoài biển khơi, từng đám mây đen tụ tập như thể báo trước cái kết cay đắng sắp đến với cả bọn.

Bao quanh năm chiếc cọc là hàng đồng củi chất ngồn ngang đến tận chân chúng. Sự kiện hành quyết những kẻ được cho là đã phản bội nước Nhật đã được thông báo công khai đến toàn thể dân chúng ở Nagasaki. Người dân địa phương cũng được ra lệnh mang củi đến góp. Đến đầu giờ chiều thì đồng củi gỗ đã cao tới tận đầu gối, xung quanh địa điểm hành quyết cũng có rất đông người đứng xem - từ

những *samurai*, lái buôn, nông dân, các tăng sư, thậm chí có nhà còn đưa cả trẻ con tới. Xem ra thiêu sống là một hình thức hành hình khá đặc biệt nên không ai muốn bỏ lỡ.

“Thật lòng xin lỗi vì đã lôi các cậu vào mớ bòng bong này,” Jack hạ giọng nói với nhóm bạn. “Tớ chưa bao giờ nghĩ rằng kết cục lại ra nông nỗi này.”

“*Samurai* sinh ra để chiến đấu và hi sinh mà Jack,” Saburo lên tiếng an ủi nó, dù đã cố gắng dững cảm ngắc cao đầu nhưng giọng nói của anh chàng vẫn có phần run run.

“Thà một phút huy hoàng rồi vụt tắt, còn hơn le lói suốt trăm năm!” Benkei cố nở nụ cười trấn an, nhưng nhanh chóng tắt ngấm ngay khi một đám củi khác được chất thêm vào chỗ cộc của anh chàng.

Yori cố gắng ngھn cổ nhìn Jack. “Chân trời không phải là giới hạn. Đừng tuyệt vọng.” Nhà sư nhí cố gắng an ủi cả bọn. “Như thầy Yamada từng nói, cái chết không đáng sợ bằng một cuộc sống vô nghĩa”.

Nhìn vào mắt Jack, Akiko thì thầm. “Nếu mạng sống chỉ có một, thì tớ thật sự mẫn nguyện vì đã trao trọn nó cho cậu.”

Jack cảm động không nói nổi nên lời. Đến tận giờ phút cuối cùng, những người bạn ấy vẫn một lòng kiên trung với nó. Nhưng cứ nhìn vào mắt Akiko là tim Jack lại đau đến nghẹt thở. Nó không muốn Akiko hay bất kì ai trong số nhóm bạn của nó phải chết trong khi cuộc sống vẫn còn bao nhiêu điều chờ đợi chúng ở phía trước như vậy.

“Mãi mãi bên nhau,” Jack lên tiếng, ước gì có thể lại gần Akiko trong lúc này.

Một giọt nước mắt lăn dài xuống gò má cô bé. “Mãi mãi...”

Quan *bugyo* bước lên, hắng giọng thông báo trước toàn thể đám đông, “Tướng Quân, người trị vì Nhật Bản, đã ra lệnh tử hình những kẻ phản bội đất nước này bằng hình thức thiêu sống!”

Âm thanh xì xào tán thành vang lên sau lời tuyên bố của quan thẩm phán. Một cơn rùng mình sợ hãi bất chợt xâm chiếm toàn thân Jack khi người hành quyết châm lửa vào cây đuốc rồi tiến tới chỗ

cọc. Đám đông hào hứng hò reo đến đỉnh điểm. Đàn ông nhặt đá ném vào bọn chúng. Phụ nữ thì nhăn mặt khinh bỉ trước những kẻ tử tù mang tội phản bội. Những đứa trẻ dán mắt vào cảnh tượng đang diễn ra. Jack không thể ngờ rằng cái chết trong đau đớn của bọn nó lại trở thành trò tiêu khiển cho đám đông như vậy.

Nhưng khi Jack nhìn quanh một lượt đám đông, nó nhận thấy một nhóm người đứng im lìm với khuôn mặt buồn bã. Vài người mẹ che mắt con mình lại, đồng thời cũng không muốn chứng kiến cảnh tượng đang diễn ra. Một nhóm hư vô tăng đội mũ rơm rộng vành đứng cúi đầu mặc niệm. Jack nhận ra cả Takumi và bốn người nông dân cũng có mặt trong đám đông. Hai hàng nước mắt lăn dài trên má khi họ không ngừng tụng niệm cho linh hồn Jack và nhóm bạn được siêu thoát. Chính khoảnh khắc đó, Jack nhận ra rằng không phải bất kì ai trong đám đông cũng hào hứng trước cái chết của bọn nó. Trong lòng Jack chợt thấy có chút niềm an ủi.

Tuy nhiên, cảm xúc đó của Jack không tồn tại được bao lâu khi nó chợt thấy một khuôn mặt giữa đám đông - khuôn mặt mà nó không bao giờ muốn thấy. Với lòng thù hận chất chứa bấy lâu, Kazuki hùng hổ đẩy dạt đám đông ra để tiến lên, phần băng gạc trên hông hằn đỏ quạch một màu máu. Kazuki nhanh chóng chiếm vị trí ở hàng đầu tiên, ngay trước cọc của Jack.

“Mày sắp bị thiêu rồi ngoại quốc!” Hắc gào lớn. “THIÊU RA TRO!”

NGƯỜI ĐƯA TIN

Đám đông im lặng dõi theo người hành quyết đang cầm cây đuốc bên cạnh giàn thiêu, trực chờ quan *bugyo* ra lệnh thiêu sống bọn phản bội. Không muốn để khuôn mặt hả hê của kẻ tử thù ám ảnh đến giây phút cuối cùng, Jack quay sang Akiko. Cô đáp lại cái nhìn của nó với ánh mắt tình cảm thay vì giận dữ. Trước khoảnh khắc cuối cùng trong cuộc đời, Jack bất giác cảm thấy yên bình đến kì lạ.

Quan *bugyo* hít một hơi chuẩn bị hạ lệnh. Bỗng có tiếng hét vang lên đằng sau đám đông dân thường đang tụ tập. Một con ngựa phi nước đại từ phía cảng lao tới. Vị *samurai* của Shogun đạp chân ra hiệu dừng ngựa giữa quảng trường, người đưa tin ngồi sau nhanh chóng leo xuống.

“DỪNG LẠI!” Ông ta hét vang.

“Là sao?” Quan thẩm phán vừa hỏi vừa lại gần người đưa tin.

Người đưa tin lập tức lấy ra cuộn chỉ dụ có dấu niêm phong của Shogun. Quan *bugyo* sổ sàng chộp lấy rồi xé niêm phong, mở ra đọc.

Đám đông phía dưới im lặng chờ đợi. Không gian trở nên tĩnh mịch đến mức có thể nghe được cả tiếng sóng vỗ bờ và tiếng đuốc cháy lách tách trên tay người hành quyết. Nhóm Jack nín thở chờ đợi khi tính mạng của bọn nó đang treo lơ lửng trên cuộn chỉ dụ.

Quan *bugyo* sững sờ ngẩng đầu lên.

Ông tuyên bố với chất giọng khô khốc, “Trong niềm tiếc thương vô hạn, ta xin thông báo rằng vị lãnh đạo tối cao của nước Nhật, Vãng dương của phương Đông, Shogun Kamakura của chúng ta đã băng hà vào giờ Tị, nhằm ngày mừng Bốn tháng Bảy năm Ất Mão.”

Đám đông đồng thanh sững sờ.

“Tướng Quân của chúng ta đã băng hà rồi sao!” Một người phụ nữ bủn rủn tay chân, khuỵu gối khóc than trên nền đất.

Tất cả người dân trên bến cảng đều dập đầu quỳ gối khóc thương vị lãnh đạo quá cố. Các *samurai* của Shogun đồng loạt hạ kiếm cúi đầu mặc niệm.

Jack cũng sững sốt không kém. Nó đưa mắt nhìn bọn bạn, thầm hỏi liệu sự kiện này sẽ ảnh hưởng ra sao tới số phận của chúng. Người hành quyết vẫn giữ nguyên cây đuốc trên tay.

Quan *bugyo* tiếp tục. “Tất cả quyền lực được chuyển lại cho Hội đồng. Bằng sự nhất trí cao, Hội đồng đã ra phán quyết chỉ định lãnh chúa Takatomi làm Quan nhiếp chính điều hành nước Nhật cho tới khi người kế thừa của Shogun, ngài Hidetada đủ tuổi trưởng thành để tiếp quản vị trí thống lĩnh đất nước.”

Trong khi đám đông vẫn còn đang than khóc trước mất mát to lớn, Jack và bọn bạn của nó đã tìm ra lối thoát giúp bọn nó mỉm cười - thậm chí còn hi vọng được bảo toàn mạng sống. Lãnh chúa Takatomi từng là người cai quản vùng Kyoto, ông cũng là một người thầy, người bạn của ngài Masamoto Takeshi, và đã không ít lần giúp đỡ trường Nhị Thiên Nhất Lưu của chúng. Jack thậm chí còn từng cứu mạng Emi, con gái của Lãnh chúa trong Trận chiến Thành Osaka. Người cầm quyền mới của nước Nhật lại chính là đồng minh của chúng. Vấn đề chỉ là liệu ông ấy có đủ quyền lực xóa bỏ lệnh bài xích người ngoại quốc và tín đồ Cơ đốc giáo được Shogun cũ ban hành. Mà nếu được đi chăng nữa, liệu ông ấy có kịp giải thoát bọn nó trong giờ phút nguy cấp này không?

Vị *bugyo* cúi xuống cuộn chỉ dụ đang rung rung trong gió xem xét kĩ lưỡng lần nữa. Ông vừa đọc lớn vừa như không tin vào mắt mình. “Chỉ thị đầu tiên của Quan nhiếp chính là... miễn tội cho những đối tượng sau đây: *samurai* ngoại quốc Jack Fletcher... Akiko Date... Yori...” Giọng ông ta như lạc hẫng đi, tay cầm cuộn chỉ dụ run run hướng về phía những kẻ tử tù đang bị trói trên cọc. “Cởi trói. Thả bọn chúng tự do.”

Cả nhóm Jack há hốc mồm sững sốt, các *samurai* của Shogun thì thần thờ trước chỉ thị ân xá vừa được tuyên bố.

Benkei hò reo khoái chí. “Nếu không phải đang bị cột chân thì tôi đã nhảy như điên rồi Jack à!”, và anh chàng cười lớn.

Saburo ngửa đầu lên thở phào một cái.

“Chưa bao giờ tớ cầu nguyện nhiều như vậy,” Yori thút thít, “và thấy biết ơn các thánh thần đến thế.”

Jack nhìn sang Akiko. Chưa bao giờ nó cảm thấy cuộc sống lại quý giá đến vậy, nó thề với lòng mình sẽ trân trọng từng giây phút khi ở bên cô ấy.

“Chúng ta vẫn còn sống và sẽ tiếp tục chiến đấu,” Akiko lên tiếng, giọt nước mắt mừng vui lăn dài trên mặt.

Jack gật đầu. Có lẽ bọn chúng chẳng cần phải chiến đấu nữa rồi. Chúng đâu còn là những kẻ tội phạm bị truy nã. Giờ Jack đã được tự do tìm đường về Anh Quốc.

“KHÔNG ĐÒI NÀO!” Kazuki gào lên, hấn chen qua các *samurai* đang ủ dột. “Chúng vẫn là bọn phản bội!”

Điên cuồng, Kazuki cướp cây đuốc đang cháy rực từ tay người hành quyết, ném vào giàn thiêu trước khi mọi người kịp phản ứng.

NGŨ ĐẠI - KHÔNG

Đám bụi nhùi nhanh chóng bắt lửa rồi lan rộng trên giàn thiêu như những con rắn, không ngừng phát ra âm thanh lách tách đáng sợ. Gió biển thổi tới từng đợt càng tiếp thêm sức cho ngọn lửa bao vây Jack và nhóm bạn trong địa ngục nóng chảy.

Kazuki cười điên dại khi thấy cả nhóm vùng vẫy xung quanh cây cọc. “Chết đi thẳng ngoại quốc, cứ vùng vẫy đến chết đi!”

Benkei tuyệt vọng thối phù phù đuổi đám lửa đang lan đến gần. Saburo yếu ớt ngo ngoay chân đẩy đồng củi ra xa. Akiko cố hết sức tìm cách mở dây trói. Yori tiếp tục nhắm mắt ra sức cầu nguyện. Còn Jack thì cố đập mạnh cơ thể vào cọc hòng tìm cách lung lay nó khỏi mặt đất. Dù vậy, mọi nỗ lực đều là tuyệt vọng, bởi lẽ trước đây các *samurai* của Shogun đã đảm bảo cuộc hành quyết không thể bị thất bại vì bất kì lí do gì.

Takumi và những người nông dân khác trong đám đông bắt đầu la hét nhờ các *samurai* cứu mạng những phạm nhân vừa được xóa tội. Nhưng chẳng ai trong số các *samurai* nhúc nhích nửa bước, người vì quá sợ hãi trước bức tường lửa dày đặc, kẻ lại muốn đứng xem cảnh bọn tử tù bị thiêu sống như thế nào.

Cuối cùng thì Kazuki vẫn thắng.

Jack cúi đầu thừa nhận sự thảm bại của nó. Giờ chỉ có kì tích mới có thể giúp chúng toàn mạng trong hoàn cảnh này. Bỗng nhiên trong đầu Jack vang lên bài thơ haiku của Shiryu:

Cúi mặt xuống đất, làm sao thấy trời.

Jack nhìn lên. Bầu trời vùng vịnh đã bắt đầu xuất hiện những đám mây đen dày đặc. “Nếu thật sự đạt đến cảnh giới vận dụng của nguyên tố Không,” như vị tổ sư đã từng nói với nó, “một *ninja* thậm chí có thể hô phong hoán vũ.” Jack đã từng chứng kiến kì tích ấy.

Liệu nó có đủ khả năng gọi mưa gió như Zenjubo đã làm ở rặng Iga?

Đã đến nước này, dù chỉ hi vọng nhỏ cũng đủ để thử nghiệm. Dù hai tay nó vẫn đang bị trói quặt ra sau lưng, Jack duỗi bàn tay để ngón trỏ và ngón cái chạm vào nhau, miệng không ngừng lẩm nhẩm câu khẩu quyết của Zai: "*On chirichi iba rotaya sowaka...*"

Đầu óc nó tập trung vào những đám mây trên cao, hòa làm một với bầu trời và cầu cho mưa giông kéo đến. Ngọn lửa trên giàn thiêu lan đến gần nó, âm thanh củi khô bị sức nóng thiêu đốt không ngừng đập vào tai Jack. Nó liều mình liếc nhanh xuống chân. Đám lửa đang lan nhanh về phía Jack. Nhưng có vẻ những đám mây trên cao cũng đang kéo tới gần hơn... hay chỉ là do nó tưởng tượng?

Jack tập trung hơn nữa, bài khẩu quyết tuôn ra từ miệng nó như âm thanh tụng niệm không ngừng. Nó ngược nhìn lên bầu trời lần nữa. Lần này, các đám mây không có vẻ gì là tiến lại gần hơn. Nó chợt nhận ra rằng nó chỉ đang tự lừa dối mình, nổi tuyệt vọng đã khiến nó tin rằng mình có thể làm được điều không tưởng. Nó đâu phải là tổ sư của *ninja*. Cũng chẳng phải Chúa trời. Làm sao có thể xoay chuyển trời đất theo ý mình được chứ.

Bức tường lửa hoàn toàn bao vây bọn chúng, sức ép từ nhiệt độ khiến không khí trở nên ngột ngạt, không còn oxy. Jack chỉ còn có thể há miệng hít một hơi toàn khí nóng bỏng rất đầy tro bụi vào hai buồng phổi, bài khẩu quyết tàn dần trên môi nó. Ho sặc sụa, Jack cảm nhận được ngọn lửa đầu tiên liếm đến chân, thiêu đốt da thịt nó. Cùng lúc Yori cũng hét lên vì bị lửa lan đến nơi.

Đột nhiên một tiếng sấm vang lên xé toang cảnh địa ngục. Cơn mưa rào lớn sầm sập đổ xuống Nagasaki. Đám lửa vùng vẫy trước sự tấn công của làn nước dày đặc rồi lụi dần.

"Trời ơi may quá!" Benkei khóc thét, mừng rỡ lắc lắc mớ tóc ướt sũng.

Những đứa khác trong nhóm cũng bắt đầu cười lớn, giọt nước mắt vui sướng của chúng hòa với nước mưa không ngừng chảy ướt đầm khuôn mặt.

Jack ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy mây, từng dòng nước mát lạnh cuốn sạch tro bụi bám trên người nó. Dưới cơn mưa rào đắm nước, nó cảm thấy như thể mình vừa được hồi sinh.

Liệu cơn mưa đến chỉ là may mắn ngẫu nhiên? Hay nó đã thật sự làm chủ được Nguyên tố Không?

Nhưng ý tưởng đó là quá sức tưởng tượng đối với nó. Một kì tích.

Thế rồi, qua đôi mắt ướt nhèm, Jack bắt gặp hình ảnh nhóm hư vô tăng đang cầu nguyện giữa đám đông. Tay vị nào cũng đang bắt quyết - ngón trỏ và ngón cái chạm vào nhau. Lẫn trong tiếng mưa, Jack nghe thấy bài khẩu quyết quen thuộc, "*On chirichi iba rotaya sowaka...*" Vị hư vô tăng đứng đầu nhóm liếc nhìn lên từ sau vành mũ rơm, có vẻ như nhận ra Jack đang nhìn về phía họ. Đôi tay bắt quyết, vị tăng gấp ngón giữa lại, đoạn duỗi thẳng hai ngón cái và ngón út thành hình chữ V. Jack chớp mắt sửng sốt. Đến khi nhìn lại lần nữa, nhóm hư vô tăng kia đã biến mất vào trong đám đông.

Nhưng có một điều Jack có thể khẳng định - đó là nó đã nhìn thấy Ấn Rồng. Đây là cách để các *ninja* nhận ra nhau. Giờ thì Jack đã hiểu, cơn mưa này không hề ngẫu nhiên.

Nguyên tố Không đã cứu mạng cả bọn.

Không còn cơ hội chứng kiến cảnh Jack và đồng bọn bị thiêu sống, Kazuki gầm lên giận dữ. Hắn rút thanh *katana* rồi lao tới chỗ Jack hòng đâm xuyên qua nó.

"Giờ mày sẽ được nếm mùi kiếm của tao," Kazuki gào lên, nhắm thẳng vào bụng Jack.

Vẫn bị trói chặt vào cây cọc, Jack không còn cơ may thoát khỏi đòn tấn công chí mạng của kẻ thù. Bỗng nhiên vị sứ giả đưa tin giấu mặt lao tới chắn giữa hai người trước khi Kazuki kịp ra tay.

"Tránh ra!" Kazuki gầm gừ, khuôn mặt méo mó vì cơn giận dữ bao trùm.

Vị sứ giả không hề nhúc nhích.

"Tránh ra không tôi đâm luôn đấy."

"Vậy sao?" Vị sứ giả lên tiếng, rồi kéo chiếc mũ trùm đầu, để lộ khuôn mặt của một người đàn ông chừng sắp năm mươi tuổi. Bộ râu tía gọn gàng và đôi mắt màu hổ phách với ánh nhìn dừng mãnh

khiến những người đối diện phải kính nể. Nhưng trên khuôn mặt ấy lại có một vết sẹo đỏ đáng sợ chiếm hết nửa bên trái.

LỄ HỘI - *BON*

“Thầy Masamoto!” Jack há hốc miệng, điếng người trước sự xuất hiện quá đột ngột của người cha đỡ đầu.

Mấy đứa còn lại cũng sững sốt không kém. Chẳng ai trong số chúng có thể tưởng tượng ra cảnh sẽ được gặp lại vị thầy đáng kính của mình lần nữa.

Kazuki vẫn đứng yên, nhưng thanh *katana* trong tay hắn rõ ràng đang run lên bần bật. “Ông bị trục xuất rồi! Ông chẳng còn quyền hành gì ở đây nữa. Còn ta là *ōmetsuke*^[16] của Shogun. Tránh ra.”

“Hạ kiếm xuống, Kazuki,” thầy Masamoto ra lệnh, ông hất ngược tấm áo choàng đi ngựa, để lộ ra cặp chuôi kiếm *daishō* quấn lụa màu đen.

Kazuki lập tức căng lên như dây đàn. Jack nhận thấy kẻ thù của mình đang triệu tập đến chút sức mạnh cuối cùng - có lẽ là cả lòng can đảm nữa - để lên kế hoạch tấn công. Thầy Masamoto vẫn không nhúc nhích, cánh tay phải của ông để thõng bên hông. Khuôn mặt ông không biến sắc trước tình huống có thể nguy hiểm tới tính mạng. Ông chỉ đơn thuần nhìn Kazuki như thể thách thức học trò cũ của mình dám xuống tay.

Dù luôn cao ngạo về khả năng kiếm thuật, lại bị ngọn lửa hận thù bao trùm, Kazuki vẫn nhận ra kết cục của hắn trong trận chiến với người đã sáng lập nên tuyệt kỹ Nhị Thiên. Không còn cách nào khác, Kazuki thả kiếm khỏi tay, tiếng thép rơi xuống nền tảng vang vọng.

Thầy Masamoto bước lên một bước. “Thừa lệnh Quan Nhiếp chính Takatomi, ta tuyên bố tước bỏ mọi danh hiệu và quyền lợi *samurai* của ngươi, Oda Kazuki.”

Thầy Masamoto thu gọn cặp kiếm của Kazuki, đồng thời giật miếng gia huy mặt trời trên *kimono* của hắn rồi ném vào đám lửa.

“Bắt giữ kẻ phản bội này,” Masamoto ra lệnh cho quan *bugyo*.

Nhận thức rõ danh tiếng của vị kiếm sư, vị quan lập tức yêu cầu bốn *samurai* áp giải Kazuki.

Danh tiếng của nhà Kazuki đã bị hủy hoại công khai trước đám đông, hấn cúi đầu nhục nhã khi bị áp giải và sẽ phải trải qua quãng thời gian còn lại trong ngục tối. Trong bộ dạng rũ rĩ, hấn còn chẳng buồn liếc nhìn về phía Jack lấy một lần. Jack nhận ra tinh thần của kẻ thù đã hoàn toàn bị đánh gục. Kazuki sẽ không bao giờ có thể quay trở lại để đe dọa nó hay Akiko lần nữa.

Jack thoải mái sải bước trên đường phố Nagasaki. Nó chẳng còn gì để phải sợ hãi khi đã có cha đỡ đầu kề bên. Đã ba ngày trôi qua kể từ biến cố cả bọn suýt bị thiêu sống. Nagasaki đã chuyển mình sang tâm thế của một lễ hội nhộn nhịp. Những người dân bản địa đang chuẩn bị cho lễ hội Bon diễn ra hàng năm - một nghi thức truyền thống của những người theo Đạo Phật nhằm tưởng nhớ đến linh hồn của tổ tiên và những người đã khuất. Yori đã giải thích cho Jack hiểu rằng người Nhật tin vào chuyện linh hồn của một người vẫn sẽ tồn tại ngay cả sau khi đã chết, linh hồn ấy có thể chuyển hóa vào núi non hoặc những chỗ linh thiêng khác trong thế giới của người sống. Để tưởng nhớ những người đã khuất, năm nào Nagasaki cũng tổ chức lễ hội và trang hoàng đường phố bằng dây thừng và những cây nến. Những con phố hẹp thì treo đầy lồng đèn giấy đủ sắc màu. Người dân đổ xô ra đường để viếng thăm đền chùa và tảo mộ nơi lưng chừng đồi để mời tổ tiên về đoàn tụ với họ. khắp nơi mọi người vui vẻ nói cười, uống rượu sake và thưởng thức những món ăn đặc trưng của lễ hội. Pháo hoa thấp sáng bầu trời đêm, còn khu vực bến cảng thì nhộn nhịp những màn múa ca, nhạc kịch.

“Ta nghe nói con đã học thêm được một ngón nghề dùng kiếm mới,” thầy Masamoto lên tiếng trong lúc đi qua đám đông đang ăn mừng lễ hội, “có tên gọi là Nghịch chuyển?”

Nghe chất giọng của ông, Jack không biết câu hỏi đó thể hiện sự tán thành hay phản đối việc nó thay đổi tuyệt chiêu Nhị Thiên. Cúi thấp đầu, nó đưa bàn tay đã mất một đốt ra.

“Đây chính là lí do khiến con phải thay đổi kĩ thuật của chiêu thức,” Jack giải thích.

Thầy Masamoto mỉm cười, nụ cười hiếm hoi khi nửa bên trái khuôn mặt của ông không hề thay đổi.

“Con phải dạy ta cách cầm đó nhé,” ông đáp lại.

Jack sững sốt há hốc mồm trước câu nói của ông. Một đứa như nó làm sao có thể dạy bậc thầy kiếm thuật vĩ đại như ông về cách chiến đấu.

Nhận thấy vẻ sững sốt trên mặt Jack, thầy Masamoto tiếp tục. “Không ai cả đời chỉ làm thầy, Jack à. Nếu một tuyệt kĩ không có sự đổi mới thì sẽ càng lúc càng lụi tàn, rồi biến mất. Chắc con cũng biết, cốt lõi của Nhị Thiên là tinh thần chiến thắng mọi đối thủ. Mà để đạt được điều đó, người sử dụng phải liên tục cải tiến kĩ thuật, thích nghi với từng hoàn cảnh và vượt qua mọi thử thách.” Ông liếc nhìn vết thương ở tay Jack. “Giống như con đã làm vậy. Thầy Kyuzo nhờ ta gửi đến con lời xin lỗi vì sai lầm của ông ấy khiến con bị mất một đốt ngón tay.”

Jack trầm ngâm nhìn ngón tay út của mình. “Có hơi muộn cho một lời xin lỗi,” nó đáp.

“Đúng là hơi muộn đối với nhiều lời xin lỗi khác nữa,” thầy Masamoto thở dài thườn thượt. “Quá khứ đã qua rồi, chúng ta phải rút kinh nghiệm từ những bài học trong đó. Và lại, thầy Kyuzo sẽ chẳng bao giờ còn mắc phải bất cứ lỗi lầm nào nữa đâu. Bởi ông ấy đã thực hiện nghi thức mổ bụng *seppuku* rồi.”

Jack sững người quay về phía cha nuôi. Nó biết rõ hai người là bạn hữu, điểm sâu trong mắt thầy Masamoto là nỗi u buồn. “Tại sao lại thế?”

“Vì quá xấu hổ trước những việc mình đã làm.”

Đột nhiên trong lòng Jack ngập tràn tội lỗi. Nó chính là nguyên nhân khiến thầy Kyuzo mổ bụng tự sát. Mặc dù hành động này nhằm tạ tội và bảo vệ danh dự võ sĩ của người thực hiện, nhưng ý nghĩ ấy vẫn không làm Jack thấy bớt day dứt hơn.

“Con xin lỗi...”

“Sao con lại phải xin lỗi?” Thầy Masamoto nói giọng chắc nịch. “Ông ấy tự nguyện làm thế. Đó là một con đường đúng đắn.”

Jack cúi đầu tưởng nhớ người thầy đã khuất. “Vậy con chính thức chấp nhận lời xin lỗi của thầy ấy từ tận đáy lòng và sẽ luôn ghi nhớ lòng dũng cảm của thầy trong Trận chiến Thành Osaka.”

Thầy Masamoto gật đầu tán thành. “Ta rất tự hào về con, Jack ạ. Lúc còn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, ta đã truyền lại tất cả những gì cần thiết để con sống sót được trên mảnh đất này. Nhưng con đã chứng minh bản thân mình không chỉ vận dụng tốt kĩ năng đó mà còn giúp đỡ cả những người khác. Tinh thần võ sĩ đạo đã tuôn chảy trong dòng máu của con, một *samurai* thực thụ.”

ĐÈN LỒNG

Từng hồi chuông chùa vang vọng trong đêm, nơi bến cảng nhộn nhịp người qua kẻ lại. Từng nhóm từng nhóm tụ tập bên cạnh một toà tháp cao bằng gỗ bên bờ biển. Trên toà tháp này là một nhóm nhạc công và ca sĩ đang biểu diễn một ca khúc vui nhộn. Âm thanh từ đàn Shamisen ngân vang, âm trầm của trống *tsuzumi* theo nhịp hát của ba cô gái đang thể hiện giai điệu trầm bổng trước đám đông, xung quanh là dàn múa phụ họa. Phụ trách phần biểu diễn này chính là Okuni và nhóm nhạc kịch kabuki của cô. Gánh hát đã đến đây từ tối qua và ngay lập tức thu hút được sự chú ý của dân địa phương. Những cô gái trẻ không ngừng xoay vòng nhảy múa, cánh quạt đỏ trên tay họ thoăn thoắt xoè ra đóng vào như cánh chim nổi bật giữa nền trời đêm.

Jack tìm thấy Benkei đang đứng ngay hàng đầu đám đông mãi miết xem trình diễn, cặp mắt của anh chàng dán chặt vào Junjun. Từ lúc gặp lại Junjun, Benkei như người hồn xiêu phách lạc. Gần đó, Saburo đang cắm mặt vào một miếng dưa hấu mát lạnh rồi liếm mép ra chiều thoải mái. Yori nhịp nhịp cây trượng theo tiếng nhạc, còn Akiko thì đang xem qua một lượt gian hàng bày bán các lồng đèn giấy màu sắc bắt mắt. Không còn mang trọng tội trong người, giờ đây bọn chúng có thể thoải mái tận hưởng mùa lễ hội.

“Con cũng nên nhập hội với các bạn đi,” thầy Masamoto thúc giục. “Khoảng thời gian bị lưu đày đã khiến ta nhận ra rằng gia đình và bạn bè chính là những gì quan trọng nhất của một đời người. Hãy trân trọng từng giây phút còn lại ở đây với bạn bè.”

Jack cúi thấp, vô cùng biết ơn trước người cha nuôi đáng kính. “Cha chính là gia đình của con.”

Thầy Masamoto đặt một tay lên vai Jack. Trong khoảnh khắc ấy, vị chiến binh vĩ đại suýt nữa đã không kìm nén được cảm xúc. Rồi gạt

đầu ra hiệu cho Jack đến chỗ nhóm bạn của nó.

Jack băng qua bến cảng, nó biết người cha nuôi vẫn đang dõi theo từng bước chân của mình. Trong lúc nó tiến về phía nhóm bạn, một bóng người đội mũ len từ trong đám đông đến bước ngang hàng với nó. Theo phản ứng tự nhiên, tay Jack tìm đến chuôi kiếm, tuy nhiên nó thở phào khi nhận ra khuôn mặt của người này.

“Chúng ta vừa hô phong hoán vũ lần nữa nhỉ?”

Tay *ninja* mỉm cười bí hiểm. “Mùa này trong năm vẫn hay có mưa rào đấy thôi.”

Jack biết nó sẽ chẳng khai thác được gì từ Zenjubo, tay *ninja* này luôn trả lời một cách chung chung và ngắn gọn. Dù vậy nó vẫn ngạc nhiên khi gặp một trong những đồng môn của Miyuki ở cảng Nagasaki này.

“Anh làm gì ở tận mũi phía Nam này vậy?”

“Đi tìm cậu, và lấy lại xác của người đã chết.”

“Ý anh là... Miyuki.”

Zenjubo gật đầu. “Chỉ nhìn thôi cũng thấy đó là một cuộc chiến sinh tử. Miyuki đã đánh bại đến mười tên *samurai* trước khi bị các vết thương của mình quật ngã.”

“Cho em xin lỗi,” Jack hạ giọng, trái tim nó nặng trĩu trước mắt mát to lớn và cảm giác tội lỗi. “Lẽ ra em phải cố gắng tìm cách cứu cô ấy.”

“Không cần phải xin lỗi,” Zenjubo đáp. “Nó đã chết như một *ninja* đích thực. Hãy tự hào vì những gì con bé đã làm.”

Rồi người *ninja* dúi vào tay Jack một vật. “Hẳn Miyuki sẽ muốn đưa em thứ này.”

Jack mở nắm tay ra và thấy một trong những phi tiêu bạc của Miyuki. Ánh thép bắt sáng như thể một viên ngọc phản chiếu trong tay nó. Jack thấy cổ họng nó nghẹn ứ khi Miyuki đã phải đánh đổi cả tính mạng chỉ để Jack có thêm một cơ hội trở về nhà.

“Cảm ơn anh,” cuối cùng nó cũng thốt được nên lời, nhưng khi ngẩng đầu lên thì Zenjubo đã biến mất từ lâu.

Dùng mu bàn tay quẹt giọt nước mắt trên mặt, Jack cất kĩ chiếc phi tiêu vào đai lưng *obi* rồi nhập bọn cùng Akiko, Saburo và Yori ở rìa bãi biển.

"Gì mà trông mặt buồn rười rượi thế," Saburo lên tiếng. "Chúng ta được tự do rồi! Phải tha hồ ăn mừng cho sự kiện này chứ."

"Tớ vừa nghĩ đến Miyuki," Jack đáp và cố gắng nở nụ cười nhưng không nổi.

Yori cúi đầu tưởng niệm về người bạn đồng hành rồi ngâm một vần thơ:

*"Hoa có hoa đào, người có vũ sĩ;
Ẩn trong bóng tối, sáng giữa trời đêm"*

Cảm xúc ủa tới từ trong vần thơ của Yori dành tặng người bạn đã khuất khiến Jack choáng ngợp, Akiko nhẹ nhàng cầm tay an ủi nó.

"Cũng như Yamato, Miyuki đã hi sinh cả tính mạng vì chúng ta," Akiko lấy một chiếc đèn lồng đặt trên tấm gỗ đang trôi trên mặt nước rồi đưa cho Jack. "Hãy vinh danh cô ấy."

Jack ngắm nhìn chiếc đèn lồng, nơi Akiko đã viết lên đó hai chữ Hán:

美雪

Mĩ Tuyết. Ý nghĩa cái tên của Miyuki.

"Lễ hội Bon kết thúc bằng nghi thức Toro Nagashi," Akiko giải thích và chỉ tay về phía đám đông đang tụ tập xung quanh một khu vực lấp lánh ánh nước. "Những chiếc lồng đèn được thả trôi theo dòng sông ra tới biển để dẫn đường cho linh hồn người đã khuất trở về với thế giới của họ. Miyuki xứng đáng có được chiếc đèn lồng dẫn đường riêng cho mình, và phải là chiếc đèn sáng rực rỡ."

Jack gật đầu, nó thật sự cảm động trước suy nghĩ thấu đáo của Akiko dành cho cô bạn. Nhận lấy từ tay Saburo miếng giấy châm mồi cho lửa, nó thắp sáng cây nến bên trong. Vừa đặt chiếc lồng đèn xuống dòng nước, nó thầm cầu nguyện cho cô bạn rồi nhẹ nhàng đẩy chiếc lồng đèn trôi về phía cảng. Sau đó nó thắp chiếc

lồng đèn thứ hai cho người cha quá cố của mình. Trong lúc đó, Akiko cũng thả một chiếc để tưởng nhớ đến Yamato.

Bốn người bạn đứng cạnh nhau, im lìm nhìn theo ba chiếc đèn lồng lấp lánh ánh nến xuôi dòng trên mặt nước rồi hoà vào dòng chảy cùng hàng trăm chiếc đèn khác, chầm chậm trôi về phía biển xa. Hàng dài vô tận những chiếc đèn phát sáng giữa trời đêm như những linh hồn không bao giờ bị lãng quên.

LỜI TẠM BIỆT

Đáy tàu Hosiander ngập sâu trong nước biển do đuôi tàu chất đầy những cuộn vải tơ tằm loại thượng hạng, muống đĩa bạc và vài tấn lương thực cho hành trình dài sắp tới. Trong lúc thủy thủ đoàn kiểm tra lần cuối trước khi nhổ neo, thuyền trưởng Spilbergen cũng hoàn tất thủ tục cần thiết với vị quan địa phương ở Nagasaki.

Jack cùng nhóm bạn đứng trong bến cảng tràn ngập nắng sớm. Mọi người đã hẹn nhau ở đây để nói lời chia tay cuối cùng, nhưng rốt cuộc chẳng ai trong số họ muốn mở lời trước. Sau bốn năm tập luyện, chiến đấu và bôn ba cùng nhau, dường như suy nghĩ rằng từ giờ sẽ phải đường ai nấy đi quá đau lòng và thật khó để chấp nhận.

“Con có thể ở lại đây hay rời đi bất cứ khi nào con muốn.” Thầy Masamoto nói với Jack. “Quan Nhiếp chính đã ban cho con chức vị của một *hatamoto*. Chức vị này sẽ đảm bảo con được an toàn đến bất cứ nơi đâu trên đất nước Nhật Bản. Hơn nữa con cũng đã đủ tuổi trưởng thành, với cương vị là một *samurai* phục vụ dưới quyền Quan Nhiếp chính, con cũng sẽ nhận được khoản thu nhập và được ban cho đất ở. Ở đây, tương lai của con sẽ rộng mở.”

Nhưng Jack đã có quyết định cho riêng mình.

“Con rất cảm kích trước điều đó, nhưng con phải về thôi,” nó trả lời. “Cha con đã không còn, em gái ở quê nhà chỉ có thể trông chờ vào con là người thân duy nhất.”

Thầy Masamoto cúi đầu, ông hiểu phần trách nhiệm lớn lao mà Jack phải gánh trên vai. Ông cố giấu nỗi đau buồn khi phải chia tay đứa con nuôi. “Vậy thì ta có lời khuyên cuối cùng dành cho con, Jack à. *Saya no uchi de katsu* - chiến thắng bằng chuôi kiếm.”

Jack hoang mang nhìn xuống thanh *katana* của nó.

“Trong quãng thời gian bị lưu đày, ta đã giác ngộ ra điều cốt lõi của tinh thần Võ Sĩ Đạo chính là chiến thắng mà không cần phải động thủ,” thầy Masamoto giải thích. “Giải quyết một mâu thuẫn mà không cần phải rút kiếm.”

“Kể cả khi chỉ cần một đường kiếm là hạ gục đối phương sao ạ?” Jack thốt lên, ngạc nhiên khi triết lí không động thủ lại được đúc kết từ một bậc thầy kiếm thuật.

“Hiển nhiên rồi. Đó cũng là lí do ta để Kazuki sống,” thầy Masamoto trả lời. “Chiến thắng đích thực chỉ có trong sự tha thứ và lòng cảm thông.”

Jack cúi thấp đầu, cảm kích trước bài học cuối và cũng là lời từ biệt chính thức từ người cha nuôi tôn kính.

Tiếp theo đến Saburo. Anh bạn mập mạp này bắt đầu cúi chào tạm biệt nó, rồi bỗng nhiên bỏ mặc hết cả lễ nghi giao tiếp của người Nhật mà lao tới ôm chầm lấy nó trong vòng tay đồ sộ như gấu.

“Nhớ giữ gìn sức khoẻ nhé, anh bạn,” cậu chàng nghẹn ngào mãi không nói nổi nên lời. “Nếu như có lúc nào đi qua Thái Bình Dương, nhớ phải ghé thăm bọn này đó. Nhé-nhé-nhé...”

“Ấy da, đừng có khóc chứ anh bạn!” Benkei thốt lên. “Đây là giờ phút vui mừng mà. Sau tất cả, Jack đã có thể trở về nhà.”

Saburo đưa tay quệt nước mắt rồi thả Jack ra, và cậu chàng không ngừng thút thít. “Trông tớ chẳng giống một chiến binh đáng sợ chút nào hết nhỉ?”

“Saburo, cậu là chàng võ sĩ trung thành và dũng cảm nhất mà tớ từng biết,” Jack khen ngợi chân thành. “Cha cậu hẳn sẽ tự hào về cậu nhiều lắm đó.”

“Mong là vậy. Tớ đã trải nghiệm đủ dũng khí trong hành trình *musha shugyo*, hành trình của một chiến binh, cho cả đời này rồi!”

Miễn cưỡng chia tay Saburo, Jack cúi đầu cảm kích trước Benkei. “Nếu không nhờ sự hướng dẫn và kế hoạch của anh, tôi sẽ chẳng bao giờ đặt chân tới được Nagasaki cả.”

“Đây là vinh hạnh của tôi mà!” Benkei cười toét miệng. “Bị luộc, bị đâm, bị dẫm, rồi suýt bị nướng sống nữa. Khi nào đó chúng ta thử

lại đi!”

Jack không khỏi phì cười. “Rồi hồi đầu mới gặp, cậu còn đang bị chôn sống nữa chứ.”

Benkei cười lớn, và anh chàng vẫy cổ tay biến ra một trái cam tươi từ trong không khí. “Tặng nè, mang đi mà ăn cho đỡ đói!”

Cảm kích nhận lấy trái cam từ Benkei, Jack nhận ra này giờ Yori vẫn đứng im lìm chờ tới lượt nói lời tạm biệt.

Nhà sư nhí ngẩng đầu lên nhìn Jack, ánh mắt như van nài nó đừng đi.

“Bạn tốt... giống như những ngôi sao vậy,” cuối cùng Yori cũng lên tiếng, tay nắm chặt cây quyền trượng *shakujo*. “Không phải lúc nào cũng thấy được, nhưng chúng vẫn luôn ở đó.”

Đến lúc này Jack không còn kiềm chế được nữa, đôi mắt nó ngấn nước. Nó ôm chặt cậu bạn nhỏ bé vào lòng.

“Lúc nào cậu cũng ở bên cạnh tớ cả. Tớ sẽ nhớ cậu nhiều lắm, Yori.”

“Tớ cũng vậy,” nhà sư nhí sụt sịt.

“Đến giờ nhổ neo rồi, Jack.” Thuyền trưởng Spilbergen gọi với ra từ giữa cầu cảng.

Gật đầu xác nhận, Jack quay về phía Akiko. Đây chính là lời tạm biệt khiến nó đau đớn nhất. Lời tạm biệt đầu tiên ở Toba đã khiến nó đủ tan nát cõi lòng. Lần thứ hai ở dãy Iga càng như muối mặn xát thêm vào vết thương của nó. Lần này, có lẽ trái tim nó sẽ không bao giờ còn lành lặn được nữa.

Hai cặp mắt nhìn nhau. Chẳng ai thốt lên được lời nào, những từ ngữ thông thường chẳng thể nói lên được cảm xúc từ đáy lòng của hai đứa. Một giọt nước mắt lăn dài trên má Akiko.

“*Sayonara*,” cô thì thầm. “Đừng quên bọn mình nhé.”

“Làm sao mà tớ có thể quên được chứ?” Jack đáp, nó muốn ôm cô vào lòng, không bao giờ cách xa.

Akiko cố tình hướng ánh mắt về phía khác. “Giữa chúng ta có sự cách biệt. Như tuyết tan vào mùa xuân, kí ức sẽ phai dần theo thời gian.”

“Nhưng chúng ta đã thề sẽ mãi mãi -”

Akiko đặt một ngón tay lên môi nó. “Đừng nói điều không thể.”

Jack cảm nhận một hố sâu không đáy đang ngăn cách hai đứa - mà nó sẽ chẳng bao giờ vượt qua được dù cho có cố gắng nhiều đến đâu đi nữa. Đây là lời tạm biệt cuối cùng của hai đứa, và chúng hiểu rõ rằng hai con đường ấy sẽ không giao nhau thêm một lần nào nữa.

Trái tim nặng trĩu, Jack nhặt túi hành lí xốc lên vai, cuộn hải đồ được cất kĩ bên trong. Cúi thấp đầu, nó nắm lấy tay Akiko mà hôn lên đó, trân trọng khoảnh khắc cuối cùng. Rồi, lấy hết sức bình sinh đấu tranh nội tâm ngăn nước mắt chỉ trực trào ra, nó quay đầu đi thẳng lên cây cầu cảng, không hề nhìn lại.

NHỎ NEO

Thuyền trưởng Spilbergen chào đón Jack với nụ cười rộng mở.

“Chào mừng cháu trở lại với con tàu. Ta xin hứa lần này sẽ không có khẩu súng nào cả. Cháu đã chính thức trở thành một thành viên của tàu.”

“Vây thì tốt quá ạ,” Jack đáp.

Nó bước lên cây cầu gỗ dẫn lên tàu, rồi đột ngột dừng lại, chân kia vẫn còn đặt trên bến cảng. Cảm xúc lẫn lộn giữa hai thế giới khiến nó hoang mang. Một mặt, Jack biết nó phải trở về cảng sớm càng tốt, mặt khác, nó lại không muốn phải rời xa mảnh đất này. Nhật Bản đã lấy đi mọi thứ thuộc về nó - người cha thân thương, tương lai và hi vọng - mặt khác cũng đem tới cho nó người cha nuôi đáng kính, những kĩ năng mới, hi vọng mới, và trên tất cả là, những người bạn. Sợi dây gắn kết cuối cùng ấy mạnh đến nỗi Jack cũng bắt đầu tự vấn về quyết định ra đi của nó. Chỉ đơn giản vì nó không thể chịu được khi nghĩ tới một cuộc sống mà không có những người bạn đã từng kề vai sát cánh, không có Akiko ở bên.

“Quên gì à?” Thuyền trưởng Spilbergen lên tiếng.

“Vâng ạ,” Jack trả lời, và thì thầm nguyện vọng riêng của mình với thuyền trưởng.

Sau một hồi cân nhắc kĩ lưỡng, ông gật đầu. “Ta cũng mắc nợ cháu nữa mà.”

Jack quay lại chỗ những người bạn. Benkei, Saburo, Yori và Akiko hoang mang nhìn nó.

“Đến lúc tớ phải nói lời tạm biệt rồi,” cuối cùng nó cũng lên tiếng. “Trừ khi... các cậu muốn cùng tớ đến Anh Quốc?”

Khoảnh khắc ấy, không ai nói nên lời. Biểu cảm trên khuôn mặt họ nửa sửng sốt, nửa không chắc chắn rằng nó có thật lòng nghiêm túc

hay không.

Benkei là người đầu tiên phá vỡ thế im lặng.

"Tôi cũng muốn lắm," anh chàng nói, "cơ mà đã lỡ nhận lời tham gia gánh hát của Okuni rồi. Với cả tôi còn một lời hứa với Junjun nữa." Anh chàng nháy mắt đầy ẩn ý.

Jack gật đầu ra chiều thấu hiểu, trong lòng thấy vui mừng vì Benkei cuối cùng cũng tìm được bến đỗ của cuộc đời. Nó quay sang Saburo và không tin vào mắt mình khi anh chàng này cũng lắc đầu tiếc nuối.

"Lời mời khá hấp dẫn đó, Jack, nhưng mà, như tớ đã nói, tớ đã trải qua đủ thử thách mà một người hùng phải mất cả đời mới hoàn thành rồi. Với cả hai năm say sóng trên tàu thì chắc chết quá! Hơn nữa," anh chàng nhấn mạnh với nụ cười toét đến tận mang tai, "nghe nói đồ ăn ở Anh Quốc dở tệ."

"Ít nhất cũng phải tự biết mà nấu ăn chứ!" Jack châm chọc khiến hai đứa cùng bật cười.

Sau hai lần bị từ chối. Jack tự hỏi liệu nó có quá ích kỉ khi đề nghị nhóm bạn của nó rời bỏ quê hương để theo mình. Làm thế chẳng khác nào nó đẩy họ vào tình cảnh giống mình khi mới đặt chân lên Nhật Bản - một người xa lạ trong một thế giới xa lạ. Nhưng lần này nó sẽ là người đồng hành, tận tình hướng dẫn để bọn họ làm quen và an toàn trong vùng đất mới, như cách mà họ đã làm để bảo vệ nó vậy. Có lẽ chính các nghi lễ, bốn phận và luật lệ của vùng đất này đã không cho phép họ rời bỏ quê hương.

Yori bước tới, những chiếc vòng sắt của cây quyền trượng *shakujo* đập vào nhau phát ra âm thanh leng keng.

"Tớ sẽ đi cùng cậu," nhà sư nhí đứng thẳng người, ánh mắt lấp lánh niềm hứng khởi. "Thầy Yamada luôn dạy tớ phải vượt qua mọi giới hạn."

"Chắc chắn rồi," Jack nhấn mạnh, vui mừng chào đón đứa bạn đầu tiên của mình lên tàu Hosiander. Vậy là chỉ còn Akiko.

Miệng Jack khô khốc khi nó chờ đợi câu trả lời từ cô bạn. Nó hiểu rõ bốn phận của cô với người mẹ ruột của mình, và nhận ra chẳng thể hi vọng cô sẽ cùng đi với nó... dù muốn đi chẳng nữa.

Akiko ngược nhìn về phía thầy Masamoto, rồi chậm rãi tiến lại chỗ Jack. Đứng trước mặt Jack, cô cúi đầu, khoé môi cong dần thành một nụ cười. “VẬY mà tớ cứ nghĩ cậu sẽ chẳng bao giờ nói ra điều đó.”

Tim Jack như ngừng đập vì vui sướng. “Nhưng còn mẹ cậu thì sao?”

“Đã có Kiyoshi ở cùng chăm sóc rồi,” cô giải thích. “Cả hai đều biết có thể tớ sẽ không trở lại. Mẹ tớ thậm chí đã chúc tớ may mắn trước khi chào tạm biệt. Cả bác Masamoto cũng vậy.”

Jack ngược nhìn về phía người cha đỡ đầu của mình qua vai Akiko. Dù đã cố gắng kiềm chế nhưng ông vẫn không thể che giấu được nụ cười trên môi.

“Chăm sóc Bóng Tuyết giúp tớ nhé,” Akiko nói với Saburo khi lấy túi hành lí và bộ cung tên từ trên yên của con ngựa. Sau khi vuốt ve con ngựa trắng muốt lần cuối, Akiko theo Jack và Yori bước lên cây cầu gỗ.

Lên tới khoang trên của tàu Hosiander, Jack lập tức cảm nhận được biển cả đang mời gọi nó. Thủy thủ đoàn không kéo buồm chính lên nhanh như nó nghĩ. Và khi thuyền trưởng chính thức ra lệnh nhổ neo, Jack liền hô vang một tiếng *kiai*, lòng vui mừng khôn siết. Khi một hành trình kết thúc, một hành trình mới lại mở ra. Một chuyến ra khơi vượt biển mới, với những sóng gió và thử thách mới như khi nó còn là kẻ phạm tội dưới trướng của Shogun. Nhưng lần này Jack đã sở hữu kĩ năng của một *samurai*, tốc độ của một *ninja*, kiến thức của một thủy thủ để giúp nó vượt qua năm châu bốn bể trở lại Anh Quốc. Điều quan trọng hơn cả, đó là nó có được những người bạn sát cánh kề vai.

Có thể nó đang rời khỏi Nhật Bản, nhưng một phần của Nhật Bản cũng đang đi cùng với nó. Nhà sư nhí Yori với những triết lí sâu sắc của phương Đông, và tất cả những gì nó học được, sự yêu mến về vùng đất Nhật Bản đều nằm trong Akiko - sự thanh lịch, vẻ đẹp và một tinh thần mãnh liệt.

Hãy lắng nghe trái tim, con sẽ tìm được đường về, vị thiền sư năm xưa đã từng nói với nó như vậy.

Nhìn Akiko đang đứng bên cạnh trên boong tàu, mái tóc cô tung bay trong làn gió, Jack nhận ra nó đã thật sự trở về nhà.

HAIKU

*Tiếng cỏ rung xào xạc
Là những gì còn lại
Của một cuộc phiêu lưu*

CHÚ THÍCH NGUỒN TRÍCH DẪN

Dưới đây là những đoạn trích dẫn được sử dụng trong quyển *Samurai trẻ tuổi: Ngũ Đại - Không* (số trang được để trong ngoặc vuông) cũng như các chú thích đi kèm:

1. [Trang 37] “Trong bóng đêm, các vì sao sẽ tỏa sáng,” tác giả: Charles Austin Beard, sử gia người Mỹ (sinh năm 1874, mất năm 1948);
2. [Trang 127] “Chim không thể bay xa nếu thiếu gió,” tác giả: William Blake, nhà thơ người Anh (sinh năm 1757, mất năm 1827).
3. [Trang 300] “Trả thù chỉ khiến một người thêm đau khổ, như lúc khát mà uống thêm nước biển vậy,” tác giả: Walter Weckler (sinh năm 1905, mất năm 1969).
4. [Trang 325] “Cái chết không đáng sợ bằng một cuộc sống vô nghĩa” tác giả: Natalie Babbitt (sinh năm 1932).
5. [Trang 350] Haiku, tác giả: Bashō (1643-94).

THÔNG TIN VỀ VÕ SĨ ĐẠO

Võ Sĩ Đạo có nghĩa là “Con đường của một võ sĩ”, nó bao gồm một loạt các tiêu chuẩn đạo đức và tinh thần tương tự với tinh thần hiệp sĩ của phương Tây. Các võ sĩ Nhật Bản phải luôn tuân thủ một cách khắt khe bảy tiêu chí cơ bản này trong suốt quá trình luyện tập cũng như; sinh hoạt đời thường.

義

1. *Nghĩa*: một người có phẩm chất này phải luôn đưa ra được quyết định chính xác dựa trên các chuẩn mực đạo lí, luôn bình đẳng, công bằng với tất cả mọi người bất kể màu da, chủng tộc, giới tính hay tuổi tác của họ.

勇

2. *Dũng*: khả năng làm chủ tình hình bằng lòng quả cảm và sự tự tin.

仁

3. *Nhân*: sự dung hòa của lòng trắc ẩn và độ lượng. Nhân cùng với Nghĩa là hai nguyên tắc nhằm đảm bảo một võ sĩ sẽ không dùng sức mạnh của mình một cách lỗ mãng hoặc vì lợi ích cá nhân.

礼

4. *Lễ*: luôn nhã nhặn và cư xử lịch thiệp với người khác. Một người có lễ phải luôn tôn trọng tất cả mọi người.

真

5. *Chân*: hướng thiện, làm theo lẽ phải, luôn nỗ lực hết khả năng của mình, thành thật với chính bản thân, cũng như những người khác.

名誉

6. *Danh dự*: một võ sĩ phải biết cách phấn đấu tìm kiếm danh dự cho mình, cụ thể là luôn hướng tới thành

công, nhưng đi kèm với đó phải là những hành động đúng mực, không bất chấp thủ đoạn.

忠義

7. *Trung nghĩa*: là chuẩn mực quan trọng nhất, căn bản nhất; nếu không trung thành, tận tụy với nhiệm vụ được giao, cũng như với người khác, thì sẽ không bao giờ đạt được thành tựu như mong muốn.

GHI CHÚ

[1] Nanban: Cách gọi tỏ ý khinh miệt người phương Tây (bọn man di mọi rợ).

[2] Jigoku: Tiếng Nhật là địa ngục

[3] Cổng torii: Là một loại cổng truyền thống của Nhật Bản, thường được thấy ở lối vào hoặc trong đền thờ Thần đạo.

[4] Ippon seoinage: Là một trong những kĩ thuật đạt điểm cao nhất trong Judo.

[5] Doshin: Sĩ quan cảnh sát cấp bậc thấp thời Edo.

[6] Thục quỳ: Loài cây này được người Nhật tin tưởng rằng có tác dụng bảo vệ con người khỏi thiên tai.

[7] Cửa fusuma: Cửa trượt đặc trưng của Nhật Bản.

[8] Kataginu: Là hình thức trang phục cổ xưa nhất của Nhật Bản, được thiết kế thuận tiện cho việc di chuyển trong kiếm thuật và võ thuật của các samurai.

[9] Menpo: Mặt nạ dùng trong chiến đấu.

[10] Cá koi: Một loại cá chép được nuôi phổ biến tại Nhật Bản.

[11] Enso: Biểu tượng của sự giác ngộ tuyệt đối trong văn hóa tâm linh Nhật Bản.

[12] Arigatō gozaimasu: Cảm ơn (tiếng Nhật).

[13] Tameshigiri: Tiếng Nhật có nghĩa là “thử nghiệm cắt”. Ngày nay, nó trở thành một môn võ thuật, thể hiện kỹ năng của người học với thanh kiếm.

[14] Đàn shamisen: Là một loại nhạc cụ của Nhật, được chơi với một miếng gảy đàn.

[15] Mon: Đồng tiền chung của Nhật Bản trước năm 1870.

[16] Ōmetsuke: Một chức quan cấp thấp hơn so với bugyo.